

Tổng
Tài
Bá
Đạo
Ghánh

저만한 짝사랑

정후

Yêu

그림출판

Cover Illustration

Mục lục

[Chương 1: Một Đêm Mơ Hồ](#)

[Chương 2: Tôi Đã Có Con Với Anh Ấy](#)

[Chương 3: Cô Sao Không Thể Biết Lương Phi Phàm](#)

[Chương 4: Anh Mãi Mãi Cũng Không Thể Quay Đầu](#)

[Chương 5: Cúi Đầu Mà Sống](#)

[Chương 6: Chĩa Mũi Nhọn](#)

[Chương 7: Cô Thật Sự Không Kiểm Chế Được](#)

[Chương 8: Cô Muốn Tôi Trừng Phạt Cô Như Thế Nào](#)

[Chương 9: Làm Thư Kí Riêng Của Tôi](#)

[Chương 10: Bốn Người Gặp Nhau](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85](#)

[Chương 86](#)

[Chương 87](#)

[Chương 88](#)

[Chương 89](#)

[Chương 90](#)

[Chương 91](#)

[Chương 92](#)

[Chương 93](#)

[Chương 94](#)

[Chương 95](#)

[Chương 96](#)

[Chương 97](#)

[Chương 98](#)

[Chương 99](#)

[Chương 100](#)

[Chương 101](#)

[Chương 102](#)

[Chương 103](#)

[Chương 104](#)

[Chương 105](#)

[Chương 106](#)

[Chương 107](#)

[Chương 108](#)

[Chương 109](#)

[Chương 110](#)

[Chương 111](#)

[Chương 112](#)

[Chương 113](#)

[Chương 114](#)

[Chương 115](#)

[Chương 116](#)

[Chương 117](#)

[Chương 118](#)

[Chương 119](#)

[Chương 120](#)

[Chương 121](#)

[Chương 122](#)

[Chương 123](#)

[Chương 124](#)

[Chương 125](#)

[Chương 126](#)

[Chương 127](#)

[Chương 128](#)

[Chương 129](#)

[Chương 130](#)

[Chương 131](#)

[Chương 132](#)

[Chương 133](#)

[Chương 134](#)

[Chương 135](#)

[Chương 136](#)

[Chương 137](#)

[Chương 138](#)

[Chương 139](#)

[Chương 140](#)

[Chương 141](#)

[Chương 142](#)

[Chương 143](#)

[Chương 144](#)

[Chương 145](#)

[Chương 146](#)

[Chương 147](#)

[Chương 148](#)

[Chương 149](#)

[Chương 150](#)

[Chương 151](#)

[Chương 152](#)

[Chương 153](#)

[Chương 154](#)

[Chương 155](#)

[Chương 156](#)

[Chương 157](#)

[Chương 158](#)

[Chương 159](#)

[Chương 160](#)

[Chương 161](#)

[Chương 162](#)

[Chương 163](#)

[Chương 164](#)

[Chương 165](#)

[Chương 166](#)

[Chương 167](#)

[Chương 168](#)

[Chương 169](#)

[Chương 170](#)

[Chương 171](#)

[Chương 172](#)

[Chương 173](#)

[Chương 174](#)

[Chương 175](#)

[Chương 176](#)

[Chương 177](#)

[Chương 178](#)

[Chương 179](#)

[Chương 180](#)

[Chương 181](#)

[Chương 182](#)

[Chương 183](#)

[Chương 184](#)

[Chương 185](#)

[Chương 186](#)

[Chương 187](#)

[Chương 188](#)

[Chương 189](#)

[Chương 190](#)

[Chương 191](#)

[Chương 192](#)

[Chương 193](#)

[Chương 194](#)

[Chương 195](#)

[Chương 196](#)

[Chương 197](#)

[Chương 198](#)

[Chương 199](#)

[Chương 200](#)

[Chương 201](#)

[Chương 202](#)

[Chương 203](#)

[Chương 204](#)

[Chương 205](#)

[Chương 206](#)

[Chương 207](#)

[Chương 208](#)

[Chương 209](#)

[Chương 210](#)

[Chương 211](#)

[Chương 212](#)

[Chương 213](#)

[Chương 214](#)

[Chương 215](#)

[Chương 216](#)

[Chương 217](#)

[Chương 218](#)

[Chương 219](#)

[Chương 220](#)

[Chương 221](#)

[Chương 222: Trước Kia Em Vẫn Gọi Anh Là Phi Phàm](#)

[Chương 223](#)

[Chương 239](#)

[Chương 240](#)

[Chương 241](#)

[Chương 242](#)

[Chương 243](#)

[Chương 244](#)

[Chương 245](#)

[Chương 247](#)

[Chương 248](#)

[Chương 249](#)

[Chương 250](#)

[Chương 251](#)

[Chương 252](#)

[Chương 253](#)

[Chương 254](#)

[Chương 255](#)

[Chương 256](#)

[Chương 257](#)

[Chương 258](#)

[Chương 259](#)

[Chương 260](#)

[Chương 261](#)

[Chương 262](#)

[Chương 263](#)

[Chương 264](#)

[Chương 265](#)

[Chương 266](#)

[Chương 267](#)

[Chương 268](#)

[Chương 269](#)

[Chương 270](#)

[Chương 271](#)

[Chương 272](#)

[Chương 273](#)

[Chương 274](#)

[Chương 275](#)

[Chương 276](#)

[Chương 277](#)

[Chương 278](#)

[Chương 279](#)

[Chương 280](#)

[Chương 281](#)

[Chương 282](#)

[Chương 283](#)

[Chương 284](#)

[Chương 285](#)

[Chương 286](#)

[Chương 287](#)

[Chương 288](#)

[Chương 289](#)

[Chương 290](#)

[Chương 291](#)

[Chương 292](#)

[Chương 293](#)

[Chương 294](#)

[Chương 295](#)

[Chương 296](#)

[Chương 297](#)

[Chương 298](#)

[Chương 299](#)

[Chương 300](#)

[Chương 301](#)

[Chương 302](#)

[Chương 303](#)

[Chương 304](#)

[Chương 305](#)

[Chương 306](#)

[Chương 307](#)

[Chương 308](#)

[Chương 309](#)

[Chương 310](#)

[Chương 311](#)

[Chương 312](#)

[Chương 313](#)

[Chương 314](#)

[Chương 315](#)

[Chương 316](#)

[Chương 317](#)

[Chương 318](#)

[Chương 319](#)

[Chương 320](#)

[Chương 321](#)

[Chương 322](#)

[Chương 323](#)

[Chương 324](#)

[Chương 325](#)

[Chương 326](#)

[Chương 327](#)

[Chương 328](#)

[Chương 329](#)

[Chương 330](#)

[Chương 331](#)

[Chương 332](#)

[Chương 333](#)

[Chương 334](#)

[Chương 335](#)

[Chương 336](#)

[Chương 337](#)

[Chương 338](#)

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 1: Một Đêm Mơ Hồ

“Ủm... lạnh quá...”

Bạch Lộ bất giác khẽ rên lên một tiếng, đưa bàn tay mềm mại của mình ra quờ quạng, chợt nắm được thứ gì đó liền lập tức giữ chặt lại.

Cô cũng không biết bản thân mình bị làm sao nữa, chỉ cảm giác như toàn thân đang chìm giữa biển, cần phải nắm lấy thứ gì đó mới không bị chết ngộp.

“Lạnh à?” Một giọng nói đàn ông trầm trầm vang lên bên tai cô, mang đầy vẻ mê hoặc: “Rồi em sẽ thấy nóng lên ngay thôi.”

Bạch Lộ cảm thấy như sét đánh bên tai, giật mình hốt hoảng, tình hình... có vẻ gì đó không ổn.

Giọng nói này là của ai?

Cô cố gắng mở to mắt, nhưng trước mặt tối sầm, không thể nhìn thấy gì cả.

Còn bên tai cô lại nghe thấy một tiếng thở hỗn hển, làn hơi nóng ẩm phả vào mặt mình, mũi như nghe được mùi hormone nam tính.

Cô có hơi mơ hồ, không biết được đây là mơ hay thực.

Lẽ nào do quá đau lòng nên cô đã có giấc mộng xuân này sao?

Trong đầu vừa lóe lên suy nghĩ ấy thì môi cô đã chợt bị một thứ gì đó ngậm chặt.

“Ừm...” Cô cố gắng mở miệng, liền cảm thấy lại có một thứ gì đó đang thuận đà tiến sâu vào miệng mình.

Bạch Lộ giật bản mình, tim đập thành thịch.

Tuy đầu óc có hơi choáng váng, nhưng cô vẫn biết được thứ đó là gì.

Nóng bỏng, kích thích, mãnh liệt...

Một khí thế mạnh mẽ cướp đi tất cả những gì ngọt ngào nhất của cô.

Bạch Lộ chưa hề chuẩn bị tâm lí, toàn thân run lên bần bật.

Cô cố mở mắt lần nữa, nhờ vào ánh trăng mờ ảo mà trông thấy một cặp lông mày dài mảnh đang áp sát vào mình.

Người đang hôn cô có hơi thở phảng phất mùi bạc hà và khí chất đàn ông mạnh mẽ.

Bị hôn một lúc lâu, Bạch Lộ bắt đầu cảm thấy có hơi không thở nổi, bèn đưa tay đẩy ra, nhưng bàn tay đang ôm lấy hông cô lúc này lại càng ôm chặt hơn.

Cho dù đây có phải là mơ hay không thì cô cũng cảm thấy quá nóng bỏng, dù đang mơ màng, cô vẫn nhận thức được nếu cứ đà này thì chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Việc ấy khiến cô cảm thấy có hơi sợ.

Thế nên cô muốn đẩy người đàn ông này ra.

Nhưng trong lòng cô lại chợt có một ham muốn mãnh liệt, ham muốn có được sự tiếp xúc với người đàn ông này, thậm chí muốn nhiều hơn nữa...

“Đừng mà...” Lí trí và ham muốn đấu tranh với nhau, cô cố gắng mở miệng, lẩm bẩm: “Anh... anh là ai?”

“Đã lên giường của anh mà còn hỏi anh là ai sao?” Trong bóng tối, đôi môi nam tính quyến rũ ấy nở một nụ cười châm chọc.

Rồi anh vung tay nắm lấy hai chân cô đang rộng ra.

“Á...”

Bạch Lộ còn chưa kịp nghĩ thì bên dưới đã có một luồng lực tiến vào làm cô đau đớn.

Cô lập tức vùng vẫy, cất giọng nói yếu ớt: “Đau! Đau quá! Anh mau rút ra...”

Đây là mơ sao?

Đây chắc chắn là mơ rồi!

Nhưng nếu là mơ thì tại sao cảm giác này lại rõ ràng như thế?

Cô liên tục vùng vẫy hai tay, muốn tóm lấy gì đó nhưng không tóm được, chỉ thấy cảm giác càng lúc càng rõ ràng, bên trong cơ thể có thứ gì đó đang tiến vào mạnh mẽ, sau đó cả người cô chợt run lên rồi co lại.

“Ồ, đây là lần đầu của em sao?”

Sự căng thẳng của cô khiến cái gene thú hoang của người đàn ông ấy như được kích phát.

Anh nắm chặt lấy chân của Bạch Lộ, không quan tâm đây có phải là lần đầu của cô hay không, có làm đau cô hay không nữa mà lại mạnh mẽ ra vào...

“Mọi chuyện làm ra sao rồi? Đã đưa cô ta vào chưa?”

Một cô gái trang điểm xinh đẹp vừa cảnh giác nhìn xung quanh vừa hạ giọng hỏi người đàn ông trẻ đứng trước mặt mình.

Người đàn ông này trông có hơi thấp kém, ngay cả nụ cười cũng rất gian xảo, “Đương nhiên, việc mà cô Lương đây đã giao phó thì tôi nhất định phải làm được. Có lẽ bây giờ cô ta đã bị... Ha ha ha.”

“Im đi!” Cô gái lớn tiếng ngắt lời anh ta, thần sắc có hơi thâm hiểm, “Không phải tôi đã nói rồi sao? Việc này không phải do tôi làm! Anh mà còn nhắc đến tên của tôi nữa thì đừng hòng lấy của tôi một xu nào!”

“Vâng vâng vâng, là tôi đã sơ suất, việc này hoàn toàn không liên quan gì đến cô Lương... đến cô cả, là do cô ta đã uống say thôi.”

Người đàn ông dáng vẻ thấp kém, vừa nhìn đã biết là kẻ mê tiền, lúc này đưa ngón cái và ngón trỏ ra xoa xoa rồi cười ha hả nói: “Yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không hé răng nửa lời. Còn tiền, có phải là cô nên...”

“Việc này không được có sơ hở gì, nếu để người khác biết được thì, hừ, anh phải hiểu rõ, thế lực của nhà họ Lương chúng tôi ở thành phố A này, đến lúc đó tôi chắc chắn sẽ cho anh nếm mùi đau khổ!”

Lương Tịnh Tiêu vừa cảnh cáo vừa rút từ trong túi ra tờ chi phiếu đã chuẩn bị sẵn rồi dúi vào tay anh ta nói: “Anh tạm thời lánh mặt đi, một thời gian sau hẵng quay lại.”

Người đàn ông kia nhận tiền, cười tíu mắt: “Cô Lương cứ yên tâm đi, tôi làm việc rất có nguyên tắc mà!”

“Mau rút đi!” Lương Tịnh Tiêu phẩy tay bằng vẻ mặt chán ghét, nhưng sau đó chợt nhớ ra gì đó, “Khoan đã...”

“Cô Lương còn gì dặn dò?”

“Người lên giường với cô ta là ai?”

Người đàn ông cười thô bỉ: “Cô Lương yên tâm, nếu đã muốn chà đạp cô ta thì đương nhiên không thể chọn cho cô ta loại tốt lành gì, chỉ là một kẻ vô danh thôi.”

Nghe thế, Lương Tịnh Tiêu có hơi biến sắc mặt, đôi mày cau lại, nhưng cuối cùng không nói thêm gì nữa, “Anh đi đi, tôi chưa gọi thì anh không được phép quay về, số tiền này đủ cho anh tiêu diêu ở nước ngoài dăm ba năm đấy.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 2: Tôi Đã Có Con Với Anh Ấy

Bạch Lộ bừng tỉnh sau một cơn ác mộng.

Cô mở to mắt, muốn ngồi dậy, nhưng vừa cử động thì đã thấy hạ bộ đau dữ dội.

Một dòng dịch trắng pha lẫn với máu từ từ chảy xuống chân đã tàn nhẫn nhắc nhở cô rằng, tất cả mọi việc xảy ra không phải là ác mộng mà chính là sự thật.

Chuyện này rốt cuộc là sao? Tại sao lại xảy ra chuyện này?

Cô thật sự đã bị người ta... làm chuyện đó rồi sao?

Sau khi trải qua hai cú sốc đau lòng, giờ lại còn thất thân nữa sao?

Cô đưa mắt nhìn, trong căn phòng rộng lớn không hề có bóng người nào...

Cô không thể biết được tâm trạng hiện giờ của mình là gì, chỉ cảm thấy ngực như bị một tảng đá đè lên, đến thở cũng vô cùng khó khăn.

Một vài hình ảnh từ từ hiện lên trong đầu cô, nỗi đau bị phản bội một lần nữa lại ập vào tim cô.

Cô đưa hai tay ôm chặt mặt mình, ngăn không cho nước mắt rơi ra...

Bạn trai của cô đã ngoại tình với người bạn thân nhất của cô, thậm chí đã có con với nhau, thế mà cô lại là người biết sau cùng.

Cô đã rộng lòng tác thành cho họ, chạy đến quán bar uống rượu một mình đến say túy lúy, cuối cùng lại qua đêm với một người không rõ cao thấp mập ốm thế nào...

Cuộc đời của cô lẽ nào lại cầu huyết như thế?

Thành phố A đã vào mùa đông, không khí trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Trước cửa một khách sạn nọ bỗng có mấy chiếc xe màu đen đỗ lại, đi đầu là một chiếc Bentley, một người đàn ông cao ráo, khoác áo khoác sang trọng đứng cạnh xe, nhìn không chớp mắt vào cánh cửa khách sạn.

Cửa khách sạn từ từ mở ra, theo đó là những tiếng bước chân rầm rập.

Một đám người từ trong bước ra, đi đầu là một người đàn ông giữa trời lạnh giá mà chỉ mặc một cái áo khoác mỏng màu xám.

Bước chân anh rất vững chãi, dung mạo đẹp trai ngời ngời, miệng nở một nụ cười nhẹ nhàng, toát ra một khí chất nho nhã, hết như một bức tranh thủy mặc.

Nếu không phải đôi mày hơi nhíu lại thì chẳng ai nhận ra đây chính là Lương Phi Phàm, người được giới thương gia cả thành phố A kính trọng.

“Lương tổng.” Quan Triều đang đứng cạnh xe vội vàng bước lên, cúi đầu chào, sau đó nghiêng mình mở cửa xe.

Sau khi Lương Phi Phàm bước lên xe rồi, Quan Triều liền đóng cửa rồi vòng qua ngòi vào ghế lái.

“Thành thật xin lỗi, Lương tổng, đã làm phiền anh nghỉ ngơi, tôi cũng không biết lão gia tại sao lại đột nhiên quay về nữa.” Quan Triều vừa lái xe vừa cẩn thận quan sát người đàn ông đang ngồi ở băng sau.

Lương Phi Phàm vừa vào trong xe đã cởi áo khoác nhắm mắt dưỡng thần, đêm qua vất vả cả đêm, anh không hề được nghỉ ngơi gì, tâm trạng đương nhiên khó chịu, nếu không phải vì lão gia đột nhiên muốn gặp anh gấp thì anh cũng không cần phải dậy sớm thế này mà trở về nhà.

Khẽ đưa tay xoa xoa thái dương có hơi đau, anh từ từ mở mắt, cất giọng lạnh lùng: “Lái xe đi.”

Đôi mắt anh đẹp như nước hồ thu, mí mắt cong vút, thật ra có hơi giống mắt của con gái, nhưng khóe mắt lại ánh lên một nét thanh nhã hiếm thấy, trung hòa lại tạo nên một vẻ ma mị khác thường, một vẻ ma mị chỉ có ở đàn ông, vô cùng thu hút.

“Lương tổng, bây giờ về thẳng nhà sao?” Quan Triều nhận thấy chiếc áo sơ mi của anh có hơi nhăn, nghỉ ngơi một lúc rồi cẩn trọng hỏi: “Hay là đi thay bộ đồ khác trước?”

Lương Phi Phàm cũng cúi đầu nhìn bộ quần áo đang mặc, trong đầu lại nhớ đến cảnh tượng mây mưa đêm qua, đôi mày thanh tú khẽ cau lại, không đáp mà hỏi: “Cô gái tối qua là thế nào?”

Anh trước nay luôn giữ mình, cho dù ra ngoài tiếp khách cũng không bao giờ qua lại với bất kì phụ nữ nào.

Điểm này thì Quan Triều luôn ở bên cạnh anh là người hiểu rõ nhất.

Thế nên anh dám chắc việc xảy ra hôm qua là một kế hoạch thông minh của một công ty đối thủ.

Quan Triều liền biến sắc mặt, tỏ vẻ bất ngờ: “Xin lỗi, Lương tổng, tôi không biết tối qua trong phòng anh có phụ nữ, có thể là bên phía Lý tổng...”

“Thôi bỏ đi.” Lương Phi Phàm phẩy tay.

Không thể phủ nhận, cô gái đêm qua thật sự chính là gu của anh, nếu không thì anh đã không đến mức không kiềm chế được mình như thế, thuận nước mà đẩy thuyền với cô ấy.

Nhưng dù sao cũng chỉ là một cô gái, anh không hơi sức đâu quan tâm, thế là lại nhắm mắt, khẽ cất giọng nói lười nhác: “Về thẳng nhà đi.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 3: Cô Sao Không Thể Biết Lương Phi Phàm

“Lộ à, Lương tổng thứ hai tuần sau sẽ đến đây.”

“Mình biết rồi.” Bạch Lộ không ngẩng đầu lên, chỉ hờ hững trả lời, cúi đầu và thức ăn vào miệng cho xong, không có chút thưởng thức nào.

Tần Tử Văn nhìn thấy vẻ lơ đãng của Bạch Lộ liền đưa đôi đũa phe phẩy trước mặt cô, “Này, hoàn hồn đi! Mấy ngày nay cậu sao thế? Tâm hồn cứ treo ngược cành cây, công việc thì liên tục phạm lỗi, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Bạch Lộ hiện đang là thư kí tổng giám đốc tập đoàn EC, trước nay luôn rất nghiêm túc trong công việc, hiệu suất làm việc cũng rất cao, nhưng mấy ngày nay chỉ việc đem tài liệu đến cuộc họp thôi cũng thường xuyên xảy ra sơ suất, chuyện này trước đây là không thể nào xảy ra.

“Không có gì.” Bạch Lộ lắc đầu, cũng không nghĩ nhiều nữa.

Thất tình, bị bạn thân phản bội, uống rượu rồi trải qua một đêm mưa... Những việc ấy cô làm sao có thể hé răng được?

Từ sau đêm ấy đến nay đã là một tuần rồi, nhưng mấy ngày nay, Hường Long Cẩm cứ liên tục gọi điện cho cô, khiến cô thêm phiền não!

Đã ngoại tình đến mức có con riêng rồi, anh ta còn tìm cô làm gì nữa?

Là bạn của Bạch Lộ, Tần Tử Văn đương nhiên hiểu rõ tâm tính của cô, thấy cô không muốn nói nhiều thì cũng không hỏi thêm nữa, đành chuyển chủ đề: “Phải rồi, cậu có biết tổng tài mới nhận chức của chúng ta là ai không?”

“Ai?”

“Là Lương Phi Phàm đấy!” Vừa nhắc đến tên người ấy, Tần Tử Văn đã liền rất kích động, hai mắt sáng rực: “Lần này là lệnh của chủ tịch, bảo Lương Phi Phàm đến quản lí tập đoàn EC chúng ta, chúng ta đúng là có nhân phúc mà.”

Lương Phi Phàm?

Bạch Lộ khẽ nhếch mép, thức ăn đang nhai trong miệng như cũng biến vị đi.

Cô sao có thể không biết Lương Phi Phàm chứ?

Nghe nói anh là một nhân vật lớn của thành phố A, khoan nói đến việc anh có vẻ ngoài khiến bao nhiêu cô gái điên đảo, chỉ nội việc anh chính là anh trai của Lương Tịnh Tiêu cũng đã đủ để cô biết anh là ai rồi.

Khi cùng học chung đại học với Lương Tịnh Tiêu, cô đã từng gặp anh vài lần. Bây giờ nghĩ lại, EC vốn là công ty của nhà họ Lương, thế thì việc Lương Phi Phàm đến đây cũng không có gì lạ cả.

“Sao trông cậu chẳng có vẻ gì là hứng thú cả thế?” Thấy sắc mặt Bạch Lộ vẫn bình thường, không hề nhiều chuyện giống mình, Tần Tử Văn không khỏi cảm thấy hụt hẫng, “Lương Phi Phàm không phải người đàn ông bình thường đâu, cậu có biết không, bây giờ tất cả các cô gái trong công ty đều thấy lằng lằng cả đấy.”

“Cậu cũng đang lằng lằng à?” Bạch Lộ nhướn mày, ngắt lời của Tần Tử Văn, “Mình có thể nhận ra, cậu rất hưng phấn, đến lúc đó nhớ nhìn thật nhiều vào, nhìn hộ mình luôn nhé!”

Tần Tử Văn bất lực lừ mắt, định nói gì đó nhưng lúc này điện thoại của Bạch Lộ chột rung lên.

Bạch Lộ vừa trông thấy số điện thoại thì gương mặt liền biến sắc.

“Là điện thoại của Long Cẩm chứ gì? Cậu cứ nghe đi, mình vào nhà vệ sinh một chút.” Tần Tử Văn vẫn chưa biết chuyện Bạch Lộ và Hường Long Cẩm đã chia tay, thế nên vừa nói vừa đứng dậy bước vào nhà vệ sinh.

Khi Tần Tử Văn đã đi xa rồi, Bạch Lộ mới bắt máy.

Đầu dây bên kia, giọng của Hường Long Cẩm có vẻ rất lo lắng: “Lộ Lộ, cuối cùng em cũng chịu nghe máy của anh rồi.”

“Hường Long Cẩm, tất cả mọi việc tôi đều đã biết rồi.” Bạch Lộ hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nói: “Sau này anh đối xử tốt với Tịnh Tiêu đi, tôi sẽ chúc phúc cho hai người. Anh cũng đừng bao giờ gọi điện đến cho tôi nữa.”

Hường Long Cẩm đầu dây bên kia còn chưa nói thêm gì thì Bạch Lộ đã quả quyết cúp máy.

Tâm trạng còn chưa kịp bình tĩnh lại, cô đã trông thấy Tần Tử Văn hốt hải chạy vào.

“Bạch Lộ, Bạch Lộ! Mau về công ty ngay, tổng tài mới đến rồi!”

“Không phải nói tuần sau mới đến sao?” Bạch Lộ cắt điện thoại, khẽ nhướn mày hỏi: “Đến thì cũng đã đến rồi, cậu làm gì mà căng thẳng thế?”

Rồi chợt ngửi thấy mùi nước hoa trên người Tần Tử Văn, cô cảm thấy dở khóc dở cười: “Cậu còn cố ý xịt nước hoa nữa sao?”

Tần Tử Văn cười hi hi, “Để lại ấn tượng tốt thôi mà, chúng ta mau về công ty đi.”

Bạch Lộ lại nói: “Giờ đang là giờ nghỉ trưa, cho dù sếp có đến thì chúng ta cũng không cần vội vã quay về làm gì.”

“Vậy sao mà được? Vừa rồi Lise đã gửi tin nhắn nhóm nói tất cả mọi người trong công ty đã tề tựu đông đủ rồi, chúng ta đương nhiên cũng phải về chứ.” Tần Tử Văn liền kéo Bạch Lộ đi, nhưng không ngờ khi đến cổng công ty lại đụng ngay Hướng Long Cẩm đang chờ ở đó.

“Là Hướng Long Cẩm.” Tần Tử Văn vô cùng biết điều, quay sang chào anh ta rồi nói với Bạch Lộ: “Mình đi trước nhé, cậu cũng nhanh lên đây.”

Tần Tử Văn vừa đi, sắc mặt của Bạch Lộ lập tức sa sầm lại, lạnh lùng hỏi: “Anh đến đây làm gì?”

Cô và Hướng Long Cẩm từ khi học cấp ba đã bắt đầu quen nhau cho đến tận khi học đại học, người lớn hai nhà cũng đã gặp nhau, vốn định năm nay sẽ kết hôn.

Hướng Long Cẩm có vẻ ngoài xuất chúng, tính tình cũng rất dịu dàng nho nhã, hơn nữa thành tích học tập cũng rất khá, sau khi đi làm cũng có sự nghiệp.

Bạch Lộ từng ngây thơ cho rằng, mình sẽ cùng người đàn ông này yêu thương nhau cả đời, nhưng không ngờ, anh ta lại có thể làm ra chuyện đó với người bạn thân nhất của cô...

Bạch Lộ trước nay không bao giờ là một người quá đáng lấy đức báo oán, bị hai người quan trọng nhất trong đời mình phản bội, hết như bị hai lưỡi dao cùng lúc đâm vào tim, nỗi đau ấy chỉ có cô là hiểu rõ nhất!

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 4: Anh Mãi Mãi Cũng Không Thể Quay Đầu

“Lộ Lộ, nói chuyện với anh một chút được không?” Ánh mắt Hường Long Cẩm tràn ngập sự hồi hận, còn có cả một chút kì vọng.

Dáng vẻ này của anh ta lại khiến Bạch Lộ cảm thấy ghê tởm, cô nhìn anh bằng ánh mắt vừa phẫn nộ vừa xem thường.

“Tôi cảm thấy chúng ta không còn gì để nói cả, những gì muốn nói tôi đã nói rõ ràng với Tịnh Tiêu rồi. Hường Long Cẩm, Tịnh Tiêu đã có thai rồi, anh đến tìm tôi còn có ích gì nữa? Giờ anh nên đối xử thật tốt với Tịnh Tiêu, tôi bị ngoại tình là do tôi xui xẻo.”

“Không phải đâu... Lộ Lộ.” Hường Long Cẩm đưa tay ra trước mặt Bạch Lộ, định ngăn cô lại.

“Xin anh tự trọng một chút, đừng có gọi tôi là Lộ Lộ nữa, tôi không phải Lộ Lộ của anh.” Bạch Lộ tránh sang một bên, cắn mạnh môi, cố ngăn dòng lệ chua chát sắp trào ra, nói ra một câu cuối cùng rồi bước thẳng về phía thang máy.

Hường Long Cẩm tiu ngưu đứng nguyên tại chỗ, anh ta muốn đuổi theo, muốn nói gì đó với cô, nhưng nhìn dáng vẻ tuyệt tình của cô, anh ta đột nhiên cảm thấy có nói gì cũng vô ích.

Anh ta đã làm sai, thế nên mãi mãi không thể quay đầu lại được.

Cửa thang máy vừa đóng lại, Bạch Lộ lập tức không kiềm được cảm xúc nữa mà ngồi phịch xuống, nước mắt liền trào ra, cô cố gắng lau đi nhưng không thể lau sạch được.

Cô đau khổ ôm mặt, cắn chặt môi để ngăn bản thân bật lên tiếng khóc.

Từ khi xảy ra chuyện đến nay đã hơn một tuần, nhưng cô chưa từng kể cho ai biết, cũng không rơi một giọt lệ nào. Cô cho rằng bản thân có thể bỏ qua một cách rất dễ dàng, bởi vì người đàn ông như thế hoàn toàn không đáng để cho cô phải buồn. Nhưng đến hôm nay, khi đột nhiên gặp Hường Long Cẩm, cô mới hiểu được rằng buông bỏ là chuyện không đơn giản.

Tình cảm bao nhiêu năm ấy thật ra từ lâu đã trở thành một phần trong cô, muốn quên đi nó thì cũng giống như cắt bỏ đi một miếng thịt trong tim mình vậy...

Trong lúc Bạch Lộ còn đang chìm đắm trong cảm giác đau khổ thì teng một tiếng, cửa thang máy mở ra, có tiếng bước chân, còn có vài giọng đàn ông mà cô cảm thấy rất quen tai vang lên, tất cả đều là lời nịnh nọt “Lương tổng, mời đi bên này...”

Bạch Lộ liền ngồi thẳng người lên, cố gắng định thần lại, nhưng không kịp lau nước mắt trên mặt mình.

Đập vào mắt cô trước tiên là một đôi giày da hai màu đen trắng kiểu dáng dạo phố, cô tiếp tục đưa mắt lên cao, nhìn thấy một chiếc quần kaki màu trắng, tiếp đến là một chiếc thắt lưng màu đen, cuối cùng là một chiếc áo sơ mi có hoa văn xanh lam và trắng xen kẽ, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác màu xanh lam nhạt.

Cách ăn mặc này rất khỏe khoắn, màu sắc cũng rất ấm áp, nhưng không biết có phải do thang máy quá chật hay không mà cho dù với cách

ăn mặc ấy thì người đó vẫn mang lại cho người ta một cảm giác đầy khí thế mạnh mẽ!

Bạch Lộ hít một hơi thật sâu, cuối cùng ngẩng đầu lên, quả nhiên không ngoài dự kiến, cô trông thấy ngay một gương mặt đẹp đến mức khiến vô số cô gái phải xuýt xoa.

So với Lương Phi Phàm mà cô tình cờ gặp vài lần ở đại học trước đây thì Lương Phi Phàm lúc này trông lại còn cao quý hơn xưa. Anh đang đứng trước cửa thang máy, hai tay chắp sau lưng, tựa hồ như trên người anh tỏa ra một vầng hào quang, khiến đường nét trên cơ thể càng nổi bật hơn.

“Cô là... Bạch Lộ? Cô ngồi trong đây làm gì thế?” Người vừa cất tiếng hỏi chính là quản lý của tầng này, anh ta đương nhiên có biết Bạch Lộ, chỉ là không ngờ vừa mở cửa thang máy đã trông thấy dáng vẻ thảm hại này của cô.

Anh ta sợ việc này sẽ làm Lương Phi Phàm khó chịu, thế nên liền nghiêm mặt quát: “Cô không thấy đây là thang máy gì sao? Thang máy này cô có thể tùy tiện vào à? Mau đứng dậy!”

Bạch Lộ lúc này mới phát hiện vừa rồi do mình thất thần nên đã đi vào nhầm thang máy.

Cô lập tức hốt hoảng đứng dậy, đưa tay quệt nước mắt trên mặt, mở miệng nói: “Xin lỗi, quản lý Trương, tôi... vừa rồi không để ý, tôi thật sự không cố tình đâu.”

“Cô cũng đâu phải nhân viên mới, đã làm việc ở EC lâu như vậy rồi, sao có thể phạm một lỗi cơ bản thế này?”

“Hôm nay tôi có hơi lơ đãng một chút, xin lỗi quản lý Trương.” Đây không những là một lỗi cơ bản mà còn là một tình huống quá ngượng ngùng, Bạch Lộ biết mình có lỗi thế nên lập tức nghiêm túc xin lỗi.

“Cô tên là gì?”

“Là Bạch Lộ sao?”

Một giọng nam trầm dày có lực vang lên, khiến quản lí Trương vừa định mở miệng nói thì liền im bật, Bạch Lộ có hơi ngơ ngác ngẩng đầu lên, trông thấy đôi mắt hút hồn của Lương Phi Phàm thì chột rùng mình, nhưng cũng cố gắng gật đầu đáp: “Phải, tôi tên Bạch Lộ.”

“Tôi đã từng gặp cô chưa?” Lương Phi Phàm từ từ đưa hai tay vào túi quần, chớp chớp mắt ngắm nhìn cô gái trước mặt mình.

Bạch Lộ bị ánh nhìn ấy làm cho ngượng ngập, trong lòng thấp thỏm bất an.

Cả trong quá khứ và hiện giờ, cô đều không có giao tiếp nhiều với người đàn ông này. Khi học đại học tuy từng gặp anh vài lần, nhưng đã nhiều năm như vậy rồi, không biết anh có còn nhớ cô không?

“Cô là bạn của Tịnh Tiêu đúng không?” Nhưng ngay sau đó, Lương Phi Phàm đã cho cô câu trả lời.

Bạch Lộ thở phào nhẹ nhõm, ổn định lại tâm trạng rồi mới nở nụ cười tươi rói nói: “Lương tổng, không ngờ anh vẫn còn nhớ tôi, tôi đúng là có quen biết Tịnh Tiêu.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 5: Cúi Đầu Mà Sống

Lương Phi Phàm nghe câu nói ấy lại nheo mắt nhìn cô như có suy nghĩ gì đó, dáng vẻ cao thâm khó đoán của anh thật sự khiến người đối diện không thể biết được anh đang nghĩ gì.

Cuối cùng, anh khẽ nhướn mày rồi chỉ tay về phía phím bấm thang máy, “Muốn lên tầng mấy?”

Quản lí ở bên cạnh đã không còn chút nóng giận nào nữa, lúc này đang đứng trong góc thang máy dò xét suy đoán mối quan hệ của hai người.

Thì ra Bạch Lộ có quen với tổng tài mới đến này sao?

Quan sát lời nói và thái độ của Lương tổng thì dường như không hề có ý muốn trách mắng gì cả, anh ta khẽ vỗ vào đầu, vừa rồi suýt chút nữa đã gây họa rồi!

“Lương tổng, tôi đi thang máy dành cho nhân viên là được rồi, hôm nay thật sự xin lỗi, vừa rồi tôi hơi thất thần nên không nhìn rõ thang máy, tôi xin lỗi.” Bạch Lộ khẽ gật đầu với Lương Phi Phàm rồi vội vàng bước sang thang máy bên cạnh.

Cô là một người thông minh, tốt nghiệp đại học xong thì vào làm ở EC này, đương nhiên hiểu rõ muốn sống sót trong công ty thì quy tắc đầu tiên chính là phải biết cúi đầu.

Lương Phi Phàm có sức sát thương rất lớn, đã thế quan hệ giữa cô và Lương Tịnh Tiêu lúc này lại không tốt đẹp gì, thế nên cô cũng không muốn có quan hệ dây dưa gì với người nhà họ Lương nữa.

Đây gọi là mắt không thấy tim không đau, cô thậm chí còn nghĩ hay là mình nên tìm một công việc mới?

Cô được vào làm ở EC cũng là nhờ Tịnh Tiêu đã giới thiệu, cô ta là thiên kim nhà họ Lương, thế nên muốn giúp cô vào làm trong công ty này thì chỉ cần một câu nói là xong, nhưng Bạch Lộ hiểu rõ, mấy năm nay cô hoàn toàn đi lên bằng năng lực của chính mình, chỉ là tình hình hiện giờ...

Cô đau đầu cau mày, đưa tay ôm trán, khẽ thở dài một tiếng, quyết định để một khoảng thời gian nữa rồi hẵng tính tiếp vậy, ít ra nếu muốn đổi việc thì cũng phải tìm được việc mới đã.

“Bạch Lộ? Sao giờ cô mới đến? Mau chuẩn bị đi, tổng tài mới đến rồi, hai giờ sẽ có một cuộc họp, anh ấy muốn xem qua bảng số liệu của quý trước.” Cô vừa ngồi xuống thì đã nhận được một cuộc điện thoại gấp rút của giám đốc.

“Sao chứ? Số liệu của quý trước sao?” Bạch Lộ có hơi khó xử nói: “Giám đốc Hạng, lúc trước tôi đã nói với anh rồi mà, do có một tháng bị lỗi số liệu nên hiện giờ tạm thời chưa thống kê được, có lẽ phải đến mai mới có báo cáo. Hai giờ chắc chắn là không kịp.”

Cô vừa nói vừa nhìn đồng hồ trên tay, bây giờ đã là một giờ ba mươi, chỉ còn chưa đầy nửa tiếng nữa.

Nhưng giám đốc lại nói bằng giọng không hề thông cảm: “Chuyện này tôi không quan tâm, tóm lại trước hai giờ cô phải giao bảng báo cáo thành tích ra đây, bây giờ không phải là tôi đang ra lệnh cho cô mà là Lương tổng, cô phải hiểu rõ tác phong làm việc của anh ấy.”

“Giám đốc, đây không phải lỗi của tôi, có thể nói giúp với Lương tổng một tiếng không? Chỉ một ngày thôi mà...”

“Cô đang đùa với tôi đấy à? Cô có biết điều mà Lương tổng ghét nhất là gì không? Chính là những nhân viên làm việc năng lực kém, tôi không muốn phải nghỉ hưu sớm đâu, cô mau đi làm đi, trước hai giờ phải xong đấy!”

Bạch Lộ còn định nói thêm, nhưng đầu dây bên kia đã cúp một cách lạnh lùng, cô chỉ nghe được một tràng tút dài, tức đến mức muốn đập cả cái điện thoại.

Gần đây đúng là liên tục gặp chuyện, chuyện tình cảm đã chẳng ra sao, lẽ nào ngay cả công việc cũng không giữ được sao?

Giờ này vốn đang là giờ nghỉ trưa, thế nên hành lang rất vắng vẻ, ánh mặt trời rọi qua khung cửa kính, chiếu lên mặt đất càng sáng rực rỡ, nhưng tâm trạng của Bạch Lộ bước đi trên đường thì lại không hề vui vẻ chút nào.

Tiểu Lý làm việc bên phòng kinh doanh vốn có chút xích mích với cô, lí do cụ thể là gì thì ngay cả Bạch Lộ cũng không rõ, có lẽ là do thời gian trước đây, có người tung tin đồn rằng cái chức thư kí tổng giám đốc ban đầu vốn là dành cho cô ta, nhưng sau đó lại bị Bạch Lộ giành mất, thế nên cô ta vẫn ghi hận đến tận bây giờ.

Sau đó lại hay tin cô ta chuẩn bị kết hôn, tháng sau sẽ nghỉ làm, thế nên công việc báo cáo tháng này, cô ta cứ liên tục trì hoãn, Bạch Lộ biết rõ, cô ta làm thế là cố tình muốn chống đối với cô.

“Tiểu Lý.” Vì đang muốn nhờ vả nên Bạch Lộ đành phải dẹp bỏ cảm xúc, cố gắng tỏ thái độ thân thiện nhất có thể.

Thấy Tiểu Lý đang tập trung xem tài liệu, Bạch Lộ bèn lịch sự gõ nhẹ lên bàn, mỉm cười nói: “Bảng báo cáo lúc trước có thể làm nhanh giúp tôi

không? Lát nữa hộp sẽ cần dùng đến.”

Tiểu Lý ngẩng đầu lên ồ một tiếng, tỏ rõ vẻ khinh ghét Bạch Lộ, nở nụ cười thâm hiểm nói: “Ngọn gió nào thổi đến thế này? Thư kí Bạch đích thân đến tìm tôi cơ đấy, bảng báo cáo ấy gấp đến thế sao?”

Bạch Lộ hiểu rõ mình gặp ố kiến lửa rồi, nhưng cô vốn đã chuẩn bị sẵn tâm lí, vẫn cứ nở nụ cười thân thiện, “Đúng thế, thật sự rất gấp, Tiểu Lý, cô giúp tôi đi, trước hai giờ OK không?”

“Thư kí Bạch, chuyện này tôi thật sự không thể giúp cô được, lúc trước tôi đã nói với cô rồi, ngày mai mới giao cho cô được, cô nhìn trên bàn tôi này.”

Cô ta đưa tay chỉ mở tài liệu trên bàn mình, nói một chút không thành ý: “Nếu có thể dành ra được một chút thời gian thì tôi chắc chắn sẽ làm giúp cô, nhưng bây giờ tôi còn bận phải xử lí mở tài liệu này.”

Bạch Lộ hít một hơi thật sâu rồi nói: “Tiểu Lý, tổng tài mới đến rồi, giờ anh ấy cần xem bảng báo cáo này của cô.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 6: Chĩa Mũi Nhọn

“Hóa ra là tổng tài mới đã đến?” Tiểu Lý cố ý làm ra vẻ ngạc nhiên, rồi lại bày ra bộ dạng khó xử như cũ, “như này đi, Thư kí Bạch, cũng đừng nói là tôi không giúp cô, số liệu trong báo cáo tôi sẽ gửi qua hòm thư của cô, cô tự mình làm nốt giúp tôi, chỗ tôi thực sự là còn rất nhiều tài liệu cần phải xử lý, cô cũng biết tôi sắp không làm ở đây nữa rồi, có rất nhiều công việc cần phải được bàn giao lại”.

Thật ra việc này cũng chỉ là đem dữ liệu nhập lại một chút, sau đó in ra là được, nếu cái này Tiểu Lý thật sự muốn giúp cô, chỉ cần nửa tiếng chắc chắn có thể hoàn thành.

Nhưng bây giờ cô ta nói như vậy, Bạch Lộ cũng hiểu rõ, bản thân cô có nói nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng gì, trái lại cô cũng không phải chưa từng làm qua báo cáo, cô lười tiếp tục so đo với cô ta, “Vây phiền cô mau chóng gửi tới hòm thư giúp tôi nhé, cảm ơn”.

Cô cố gắng giữ vẻ khiêm tốn nhã nhặn, lúc xoay người rời đi không có phát hiện sự mưu tính chợt lóe lên trong đáy mắt của Tiểu Lý.

Bạch Lộ, trước đây cô không chút do dự cướp mất vị trí thư kí của tôi, bây giờ là tự cô đem mình dâng tới cửa, thì đừng trách tôi hạ thủ vô tình!

Nửa tiếng sau.

Bạch Lộ đem báo cáo vừa làm xong sửa lại một chút rồi mới đứng dậy đi tới phòng họp.

Tập đoàn EC tuy chỉ là một trong các công ty con của Lương Thị, nhưng sự phát triển trong những năm gần đây lại rất tốt, tương lai phía trước con rất rộng mở, trước đây mọi chuyện đều do Lương Chủ tịch đích thân xử lý, bây giờ đoán chừng cũng có tuổi rồi, liền giao toàn bộ quyền hành lại cho con trai mình là Lương Phi Phàm.

Với vị thái tử gia này, trưởng các bộ phận đều không dám có bất cứ khinh suất nào, cái gọi là vừa mời nhậm chức đã tiến hành cải cách lại toàn bộ mọi thứ khiến mọi người tâm phục khẩu phục, Lương Phi Phàm có được như ngày hôm nay đều khiến cho người ta biết rằng đây tuyệt đối không phải người đơn giản.

Cuộc họp lúc hai giờ, Bạch Lộ tuy vào phòng họp trước vài phút, nhưng bên trong mọi người đều đã đến đông đủ.

Bạch Lộ đưa mắt nhìn một lượt, chỉ thấy Lương Phi Phàm lúc này đã ngồi yên trên chiếc ghế chủ trì ở phía trên, tay của anh ta để trên bàn, những ngón tay thon dài mảnh khảnh gõ lên tập văn kiện, âm thanh rất khẽ, nhưng lại khiến người khác cảm thấy áp lực rất lớn.

Thực ra Lương Phi Phàm thuộc tuýp người đàn ông vào những lúc im lặng như này dễ khiến người khác cảm thấy đây là một người nho nhã dịu dàng, khí thái thông dong điềm tĩnh, nhưng Bạch Lộ rất rõ, càng là người đàn phong thái trầm ổn thì lại càng là một người khiến người khác khó lòng mà nhìn thấu được suy nghĩ thật sự của anh ta.

Chỉ là mối quan hệ giữa những người trong Lương thị vô cùng phức tạp, Bạch Lộ trước đó cũng nghe được một chút ít từ phía Lương Tịnh Tiêu, nói đến người anh này, quả thật Lương Tịnh Tiêu vẫn rất kiêng kị,

cho nên cô càng chắc chắn rằng, Lương Phi Phàm con người này phát lên như vậy tuyệt đối không hề đơn giản.

“Lương Tổng, mọi người đều đến cả rồi, bây giờ có thể bắt đầu được chưa?” Bạch Lộ vừa ngồi xuống, tổng giám đốc ngồi bên cạnh đã đứng lên, cũng kính hỏi Lương Phi Phàm.

Anh ta “ừ” một tiếng “bắt đầu đi”.

Trước hết, trưởng các bộ phận lần lượt báo cáo tiến độ công việc trong tay mình lúc này, đại khái mọi người sớm đã biết lần này Lương Phi Phàm đến, cho nên ai cũng đều đã chuẩn bị tốt tâm lý, lúc báo cáo vô cùng nghiêm túc. Bạch Lộ nghĩ tới thái độ nước đến chân mới nhảy này của mình, cả người không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Cuối cùng cũng vẫn tới lượt Bạch Lộ, cô đứng lên, đem báo cáo quý trước mà mình vừa xử lý xong tóm tắt lại một chút. Kỳ thực, cũng chỉ là những con số ảo, những năm gần đây, Tập đoàn EC luôn trong xu thế phát triển không ngừng, cho nên thành tích cũng tốt vô cùng, Bạch Lộ thực sự cho rằng sẽ không có bất cứ sai sót nào. Thậm chí, trước khi Lương Phi Phàm mở miệng, cô vẫn tràn đầy tự tin.

“Báo cáo lại một lần nữa” Lương Phi Phàm dựa lưng vào ghế, hai tay chống cằm, giọng điệu bình thường, nhưng đáng vẻ lại vô cùng nghiêm túc.

Bạch Lộ hơi bất ngờ, tất cả mọi người trong phòng họp lúc này đồng loạt dồn chú ý về phía cô. Sau khi khôi phục lại trạng thái ban đầu, cô khẽ nhăn mày, trong lòng có chút bất an.

Nhìn kỹ lại báo cáo của mình, cô không nhìn ra bản báo cáo này có vấn đề chỗ nào, nhưng Lương Phi Phàm lại bảo cô báo cáo lại một lần nữa.

Cô nuốt nước bọt, không để bản thân có cơ hội nghĩ quá nhiều, nhanh chóng báo cáo lại một lần nữa.

Lần này, cô còn chưa báo cáo xong, người đàn ông vốn dĩ vẫn đang quay lưng lại với mọi người chân khẽ dùng lực, chiếc ghế liền xoay một vòng. Khuôn mặt anh tuấn cao thâm bí hiểm của anh ta đã nhìn thẳng vào Bạch Lộ, giọng nam trầm thấp nói: “Cô là Thư kí của tổng giám đốc sao? Bình thường lúc họp, báo cáo thành tích mỗi quý đều do cô tự mình báo cáo sao?”.

Lương Phi Phàm ánh mắt nhìn có vẻ như rất tùy ý, nhưng lại khiến người ta cảm thấy áp lực vô cùng, Bạch Lộ bị anh ta nhìn như vậy, sống lưng cứng đờ: “Lương Tổng, tôi là thư kí của Tổng giám đốc, nhưng những báo cáo này bình thường không phải do tôi làm”.

Ánh mắt dò xét của người đàn ông này rời khỏi khuôn mặt của cô, sau đó nhướn mày nói: “Đây quả thật không phải là công việc của cô, vậy bình thường lúc cô báo cáo những thành tích này trong các cuộc họp, có kiểm tra kỹ lại những lỗi sai ở trong đó không?”

Mỗi một vấn đề của anh ta dường như đều nhắm vào cô, Bạch Lộ hoàn toàn không hiểu, thậm chí cũng không rõ có phải mình làm sai chỗ nào hay không, nhưng lúc cô làm báo cáo rõ ràng có tranh thủ thời gian để kiểm tra lại rồi, theo số liệu mà Tiểu Lý đưa cho cô đều không có bất cứ sai sót nào cả.

Nhưng lúc này, từng câu từng chữ của Lương Phi Phàm hắt tạt sao lại đều chĩa vào cô?

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 7: Cô Thật Sự Không Kiểm Chế Được

Cô khẽ hít một hơi thật sâu, mím môi, nói: “Lương tổng, trước khi họp tôi đã kiểm tra kỹ rồi, những số liệu này....”.

“Cô chắc chắn?” đôi mày lười kiểm nhàn nhật của Lương Phi Phàm nhăn lại.

Trong lòng Bạch Lộ trầm xuống, bỗng chốc không nói không lên lời.

Cô ở công ty làm bao nhiêu năm như vậy, tuy đây là lần đầu tiên nói chuyện với Lương Phi Phàm, nhưng bây giờ cô dường như có thể chắc chắn rằng, người đàn ông cao cao tại thượng vẫn luôn giằng co với cô vấn đề này, như vậy khẳng định là số liệu bản báo cáo vừa rồi của cô có vấn đề.

“Xin lỗi, Lương tổng” cô vội vàng nghĩ một lúc, nói: “Tôi vẫn không rõ rốt cuộc là có vấn đề chỗ nào, bởi vì những số liệu này tôi đều là dựa theo số liệu bên phòng kế toán nộp lên mà báo cáo”.

“Số liệu thứ hai của quý xuân bị sai nghiêm trọng, cô không thấy rằng nó bị cao hơn 20% so với quý hè sao? Cô ở EC bao nhiêu năm rồi? Những lỗi sai cơ bản như vậy mà cô cũng có thể phạm phải sao?”.

Lương Phi Phàm con người sắc bén, thân hình cao lớn ngồi vững trên chiếc ghế điều hành, tay chống lên bàn, ánh mắt lúc này đang quét qua toàn bộ những người đang ngồi trong phòng họp, “Tôi không quan tâm các người trước đây làm việc như nào, kể từ ngày hôm nay, tất cả đều phải làm

theo quy định của tôi. Nếu còn ai mắc phải những lỗi sai cơ bản như vậy nữa, EC sẽ không cần những nhân viên như vậy”.

Mọi người trong phòng họp chết lặng, ánh mắt của một số người còn nhìn Bạch Lộ dường như còn đem theo vài phần oán hận.

Rõ ràng vừa rồi mọi chuyện còn đang rất thuận lợi, nhưng vì lỗi của cô mà toàn bộ mọi người trong phòng họp đều bị mắng!

“Thư kí Bạch!”.

Cuối cùng, ánh mắt sắc bén vẫn là dừng lại trên mặt của Bạch Lộ, Bạch Lộ lúc này đương nhiên đã nhận ra lỗi sai mà mình mắc phải.

Lúc này cô chỉ chú tâm vào đối chiếu lại số liệu, nhưng căn bản là không nghĩ tới việc đối chiếu số liệu bên trên, bây giờ cô cũng biết rõ, việc đến nước này, chắc chắn chính là do Tiểu Lý kia đỡ trò, nhưng bản thân cô lại không chú ý mà nhảy vào bầy của cô ta, cũng không thể đổ lỗi cho bất cứ ai được.

Bây giờ bị Lương Phi Phàm gọi như vậy, sắc mặt cô trắng bệch ngẩng đầu lên, đối diện với cái nhìn của anh ta, tim cô đập nhanh hơn vài nhịp, trong mắt không giấu nổi sự thất vọng, mang theo một chút dè dặt, cuối cùng không nhận được liên giải thích.

“Lương tổng, tôi rất xin lỗi ngài, tôi đã phạm phải lỗi sai cơ bản như vậy, kỳ thực mỗi một nhân viên của EC đều rất chăm chỉ làm việc, hôm nay là lỗi của tôi, bất luận Lương tổng xử lý như nào, tôi đều bằng lòng chịu phạt”.

Lương Phi Phàm để ngoài tai, híp con người đen lại, giọng nói mỉa mai nói: “Cái tôi muốn là hiệu quả công việc, chứ không phải là nhận lỗi, tôi hy vọng mỗi một người đang ngồi ở đây phải nhớ cho kỹ lời của tôi. Đừng cho rằng bản thân vào được công ty rồi thì có thể muốn làm gì thì

làm coi trời bằng vung, Lương Phi Phàm tôi ghét nhất chính là những người như vậy, mọi người nhớ kĩ rồi chứ?”.

Những lời này của Lương Phi Phàm nói ra chính là muốn chỉ Bạch Lộ, cô không phải kẻ ngốc, đương nhiên nghe ra ý đằng sau đó.

Anh ta cho rằng Bạch Lộ cô là dựa vào quan hệ với Lương Tịnh Tiêu mới có thể vào EC, ngồi vào vị trí thư kí của Tổng giám đốc.

Cô trước giờ đều là một người không dễ dàng chịu nhận thua, đặc biệt là lúc này, trước mặt bao nhiêu người như vậy, những lời vừa rồi của anh ta giống như một cái bạt tai vừa mạnh vừa đau, không chút nể nang đánh lên mặt của cô. Đau, cô có thể nhịn, nhưng cô không thể chịu được nỗ lực bao nhiêu năm qua của cô chỉ vì mấy lời này của hắn mà đổ xuống sông xuống bể!

Bạch Lộ nắm chặt hay bàn tay, ngẩng cổ lên, độ cong của cằm lộ ra vẻ không chịu khuất phục, nói: “Lương tổng, tôi thừa nhận là tôi sai, nhưng không ai là hoàn hảo cả, là con người chắc chắn cũng sẽ có lúc phạm sai lầm, không phải tôi đang cố biện minh cho mình, tôi chỉ là không đồng tình với cách nói mà Lương tổng vừa nói, giống như sai một lần rồi thì toàn bộ những nỗ lực trước đó đều bị phủ nhận hoàn toàn vậy!”.

Lương Phi Phàm vốn dĩ đã muốn đứng dậy rời khỏi phòng họp, nhưng không nghĩ tới, cô gái đối diện mình trên mặt hiện ra vẻ không chịu khuất phục đang phản bác lại những gì mình vừa nói.

Anh ta híp con người đen lại, động tác muốn đứng dậy cũng đột ngột mà dừng lại.

Cả phòng họp sáng như ban ngày, trong không khí lại mang theo một vài khí lạnh khiến người ta không khỏi rùng mình, những người đang ngồi bên dưới đều là trưởng các bộ phận trong công ty, lúc này ngay cả thở cũng không dám thở mạnh....

Cái cô Bạch Lộ này không muốn làm nữa hay sao?

Thật ra vừa rồi bị mắng cũng không có gì sai, nhưng cô ta phản bác lại lời của Lương Phi Phàm như vậy, không phải là tự đào huyệt chôn mình thì còn là cái gì?

Bạch Lộ lúc này mới cảm thấy bản thân vừa rồi có chút kích động, nhưng cô không hề hối hận vì sự xúc động này của mình, nỗ lực của cô tại sao chỉ vì một lỗi sai mà tất cả đều bị gạt bỏ? Bất cứ ai cũng có thể chắt vắn cô nhưng Lương Phi Phàm thì không được!

Lương Tịnh Tiêu cướp bạn trai của cô, dựa vào cái gì mà Lương Phi Phàm cũng muốn phủ định bản thân cô như vậy?

Cô thừa nhận bản thân có xen chút tình cảm cá nhân, nhưng cô không phải thánh nhân, cô thật sự không thể kiềm chế được!

“Cố gắng của cô?” im lặng một lúc lâu, Lương Phi Phàm cuối cùng cũng mở miệng, trong giọng nói lạnh lùng đó, mỗi một từ vẫn mang theo sự sắc bén như cũ: “Thư kí Bạch, tôi hy vọng là cô biết, những nỗ lực của cô không phải chỉ dựa vào những gì cô nói mà được, chúng ta không phải là nhân viên chuyên chạy thị trường, mà chúng ta phải dựa vào những số liệu trong tay của cô, hiểu không?”.

Bạch Lộ nuốt nước bọt, lực cầm tập văn kiện càng thêm chặt hơn.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 8: Cô Muốn Tôi Trừng Phạt Cô Như Thế Nào

Trong con người trắng đen rõ ràng của người đàn ông trước mặt nổi lên những cơn sóng ngầm, ánh sáng của đèn chân không phía trên đỉnh đầu của anh ta, khiến ánh sáng nơi đáy mắt anh ta cũng trở lên lúc sáng lúc tối, khiến cho người khác khó mà đoán được nhưng cũng sẽ khiến trong lòng sinh ra cảm giác sợ sệt.

Cô có thể nhìn ra, Lương Phi Phàm đã thiếu kiên nhẫn rồi.

Cũng phải thôi, người cao cao tại thượng giống như anh ta sao có thể tha thứ cho sự khiêu khích của cấp dưới đối với uy quyền của anh ta được chứ?

Nhưng cô đã đem lời nói ra tới mức này rồi, không có lý do gì để rút lui được bây giờ!

Bạch Lộ cắn chặt môi, cuối cùng vẫn nói: “Lương tổng, tôi không có ý gì khác, tôi nói rồi, tôi thừa nhận là tôi phạm lỗi sai, nếu Lương tổng cảm thấy EC không cần những nhân viên như tôi nữa, vậy tôi sẵn sàng từ chức. Nhưng, tôi tuyệt đối không có dựa vào quan hệ để có thể đi được tới vị trí như ngày hôm nay! Tôi chỉ là muốn Lương tổng hiểu rõ, con người không thể chỉ vì một lỗi sai mà phủ nhận toàn bộ nỗ lực của cô ấy. Lương tổng lẽ nào ngài trước giờ chưa từng phạm lỗi? Lẽ nào lúc ngài phạm lỗi, ngài sẽ phủ quyết chính mình?”.

Bạch Lộ nói một tràng xong, một giây sau, toàn bộ người có mặt ở trong phòng họp lúc này chết lặng!

Đại khái không ai ngờ rằng, cô lại to gan như vậy, trực tiếp khiêu khích Lương Phi Phàm!

Nói cách khác chính là tự đào huyệt chôn mình!

Có một số người mang theo sự đồng tình mà nhìn cô, có một số người lại ôm theo thái độ chờ xem kịch hay.

Bạch Lộ thẳng lưng, quả thực cô biết những lời vừa rồi mà cô nói cũng mang theo một chút tình cảm cá nhân quá khích, nhưng ngay sau đó, cô không hề hối hận!

Cô không có nói gì sai, cô cũng không cần phải chột dạ!

Lương Phi Phàm cũng không ngờ rằng, lá gan của cô gái này lại to đến như vậy, thực ra anh ta cũng không phải là bạo quân, đương nhiên cũng không thể vì một lần sai mà phủ quyết toàn bộ nỗ lực của cô.

Chỉ là, cô gái này, đây thực sự là những gì cô ấy muốn nói? Hay đơn giản chỉ là đang dựa vào mồm mép của mình?

Con người sâu khế híp lại, con sóng ngầm trong ánh mắt dần dần trở lên phức tạp hơn.

Trước đó, Lương Phi Phàm quả thật có chút tức giận, số liệu đơn giản như vậy cũng xử lý không xong, hiệu quả công việc thấp như vậy đương nhiên không thể lọt vào mắt anh ta được. Nhưng sau khi nghe xong những lời cô gái này vừa nói, anh ta ngược lại lại cảm thấy cô gái này có chút thú vị.

“Tôi chưa hề phủ nhận nỗ lực của bất cứ người nào”. Cảm giác trong phòng họp lúc này khiến người ta không thể chịu được nữa thì người đàn ông cao cao tại thượng đột nhiên mở miệng: “Nhưng quan trọng là, người đó có thực sự có năng lực hay không?”.

Ánh mắt của Lương Phi Phàm rất đặc biệt, Bạch Lộ thực sự không dám nhìn vào đôi mắt của anh ta.

Trong ánh mắt sắc bén kia còn mang theo chút mê hoặc, vẻ quyến rũ này chỉ thuộc về người đàn ông, khiến người ta nhìn nhiều hơn một chút đều sẽ cảm thấy tim đập nhanh hơn và đắm chìm trong không thể nào thoát ra được.

Chỉ là bây giờ, cô lại không thể không lấy hết dũng khí nhìn trực tiếp vào ánh mắt của anh ta, để thể hiện rõ mình không hổ thẹn với lương tâm: “Tôi không dám nói là bản thân có năng lực hay không, nhưng tôi đã rất cố gắng làm việc vì EC, về điểm này, tôi có thể lấy nhân cách của tôi ra đảm bảo. Đương nhiên hôm nay là do lỗi sai của tôi, tôi chấp nhận chịu phạt”.

“Vậy cô cảm thấy, cô mắc lỗi sai cơ bản như vậy, tôi nên xử phạt cô thế nào mới được?” Lương Phi Phàm nhướn mày, giọng điệu không nhanh không chậm, giọng nói dường như còn mang theo chút lạnh lùng.

Bạch Lộ hạ tầm mắt xuống, suy nghĩ một lúc, nói: “Bất luận Lương tổng ngài đưa ra quyết định như nào, tôi đều sẽ không có bất cứ ý kiến gì”.

Vốn dĩ cô cũng không muốn tiếp tục ở lại EC nữa, cô và Lương Tịnh Tiêu từng là chị em tốt của nhau, nhưng cô ta lại cướp mất bạn trai của cô, bọn họ bây giờ con cũng có luôn rồi...Cô thừa nhận bản thân cô ở phương diện này rất là nhu nhược, bởi vì cô biết còn ở EC thì cô sẽ còn gặp Lương Tịnh Tiêu, cô không phải thánh nhân, cô thực sự không thể coi như không có chuyện gì được!

Nhưng những lời vừa rồi của Lương Phi Phàm, lại khiến cô trong lòng không phục, trái lại cô không định rời khỏi đây nữa, bởi vì cô muốn dùng chính hành động thực tế của mình để nói cho tên đàn ông nông cuồng tự cao tự đại kia rằng, Bạch Lộ cô không phải dựa vào cô em gái đó của hã, mà cô dựa vào chính thực lực của mình!

“Tan họp”.

Tất cả mọi người ở trong phòng họp đều đang chờ đợi “sự trừng phạt” của Lương Phi Phàm, nhưng không ngờ cuối cùng anh ta không chỉ đứng lên, còn tùy ý đóng lại cúc tay áo, nhìn cũng không thèm nhìn Bạch Lộ một cái, trực tiếp đi rời khỏi phòng họp, lúc đi ra tới cửa, anh ta mới nói một câu: “Thư kí Bạch tới văn phòng của tôi”.

Bạch Lộ đứng như trời chồng, dốt cuộc vẫn là nhịn không được mà cảm thấy lo sợ bất an.

Thật ra cô cũng không hiểu Lương Phi Phàm dốt cuộc là có ý gì, bởi vì chính cô đã khiêu khích sự uy nghiêm của anh ta, cho nên bây giờ anh ta chuẩn bị sa thải cô sao? Nhưng muốn sa thải cô thì chỉ cần ở phòng họp trực tiếp nói một câu là được rồi, cần gì phải bảo cô tới văn phòng làm gì?

Cái tên đàn ông bí hiểm này dốt cuộc đang nghĩ gì vậy, Bạch Lộ thật sự đoán không ra. Nhưng việc đến nước này, cô âm thầm nói với bản thân, cũng không có gì phải lo lắng, lời đã nói ra rồi, vậy bây giờ những gì cô có thể làm chỉ có thể là binh đến tướng chặn, nước tới đất ngăn mà thôi!

Cùng lắm thì là không làm nữa.

Hít một hơi thật sâu, cô cuối cùng cũng giơ tay ra, gõ nhẹ lên cánh cửa phòng làm việc, một lúc sau có giọng nam trầm thấp cách một cánh cửa truyền tới: “Mời vào”.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 9: Làm Thư Kí Riêng Của Tôi

Tuy trước khi đẩy cửa vào cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, nhưng thực sự lúc nhìn thấy Lương Phi Phàm, cô vẫn có chút áy náy. Một lúc lâu sau, cô mới nhớ ra mình chưa đóng cửa, liền xoay người khép cửa lại.

Thực ra, ngũ quan của Lương Phi Phàm và Lương Tịnh Tiêu có phần giống nhau, dấu sao họ cũng là anh em ruột thịt. Lương Tịnh Tiêu lúc còn đi học chính là hoa khôi của trường, có rất nhiều đàn ông theo đuổi cô ta, chỉ là mắt cô ta cao hơn đầu, không bao giờ để ý tới ai, nhưng không ngờ cuối cùng cô ta lại nhìn trúng bạn trai của cô...

Nhưng Lương Phi Phàm hiển nhiên còn xuất sắc hơn cả Lương Tịnh Tiêu.

Người đàn ông này khắp người đều toát lên vẻ cao quý khiến người ta không thể nào bì kịp, phong thái nho nhã cũng mang dáng vẻ của bậc vương giả cao cao tại thượng, đó là sự cao ngạo vốn có, cho nên những kẻ phàm phu tục tử như các cô khi nhìn thấy anh ta, mới có cảm thấy áp lực lớn như vậy.

“Thư kí Bạch, mời ngồi”.

Không ngờ Lương Phi Phàm lại còn lịch sự như vậy, cơ thể cao lớn đứng dậy khỏi ghế làm việc, trực tiếp đi qua người cô tới chiếc ghế sofa bên cạnh ngồi xuống. Bạch Lộ thấy anh ta ngồi xuống rồi, bản thân cũng không ngập ngừng nữa, liền ngồi đối diện với anh ta.

“Thư kí Bạch, cô có biết tại sao tôi gọi cô tới văn phòng của tôi hay không?” hai chân anh ta vắt chéo nhau vô cùng tao nhã, cả người nhìn ra vẻ rất là nhàn nhã, cùng với dáng vẻ hung hăng dọa người trong phòng họp trước đó dường như là hai người khác nhau, mang theo một chút hơi thở dịu dàng, rõ ràng là vô cùng nho nhã và tinh tế.

Bạch Lộ nuốt nước bọt, sau đó mới mở miệng: “Lương tổng, nếu ngài có điều gì muốn nói với tôi, thì cứ trực tiếp nói, tôi biết trong phòng họp, những lời tôi nói....”

“Làm sao? Trước đó không phải cô còn rất hung hăng hùng hổ lắm cơ mà, đến phòng làm việc của tôi rồi đột nhiên mất hết dũng khí rồi sao?” Lương Phi Phàm không chút do dự chặt đứt lời của cô, ngữ khí đột nhiên trở lên sắc bén “Hay là khí thế hùng hổ ban nãy của thư kí Bạch cô lúc nói những lời như thế, chẳng qua nhất thời chỉ nói cho vui mồm mà thôi?”.

“Không phải?” Bạch Lộ bị những lời nói này của anh ta kích động một lúc liền ngẩng đầu lên, ánh mắt long lanh nhìn anh ta, “Những gì tôi nói đều là sự thật, tôi không hề hối hận vì điều đó”.

“Vậy cô sợ cái gì?”.

“Tôi không...”

“Nhưng cô đang lo lắng”, lời này của Lương Phi Phàm dùng ngữ khí khẳng định mà nói, Bạch Lộ định nói gì đó đều bị chặn lại trong cổ họng, không thể nào phản bác lại được.

Đúng vậy, quả thật cô đang rất lo lắng, nhưng lo lắng không có nghĩa là cô chột dạ “Tôi lo lắng vì không biết Lương tổng dốt cuộc là có ý gì, tôi biết những lời tôi nói vừa rồi khiến ngài tức giận, cho nên tôi cũng không dám chắc ngài sẽ xử phạt tôi như nào. Tôi lo lắng như vậy không liên quan tới việc tôi chột dạ”.

Lương Phi Phàm đột nhiên mỉm cười, híp con ngươi đen lại nhìn cô, giọng nói trầm thấp bỗng chốc trở lên nhẹ nhàng hơn “Ai nói vừa rồi tôi tức giận?”.

Bạch Lộ không ngờ việc này lại biến chuyển như vậy, ngạc nhiên nhìn Lương Phi Phàm biểu cảm trên khuôn mặt lúc này đã trở lên dịu dàng vô cùng.

“Sao vậy? Biểu cảm như vậy của Thư kí Bạch cô rất mong tôi tức giận?”.

Bạch Lộ vội vàng xua tay: “Không phải Lương tổng, tôi... tôi chỉ là không ngờ rằng vừa nãy tôi nói những lời như vậy, ngài lại không hề tức giận”.

Lương Phi Phàm nhú mắt lại, mười ngón tay thon dài vắt lên chân, cả người thoải mái dựa vào ghế xô pha bằng da, tư thế lười biếng, khiến cả người anh ta nhìn có vẻ tùy ý: “Tôi thích những người nói thật, đương nhiên về phương diện công việc phải dựa vào bản lĩnh. Có rất nhiều người a dua nịnh hót tôi, cô hôm nay có thể nói ra những lời như vậy, tôi liền biết rằng cô tuyệt đối không phải là người phụ nữ chỉ dựa vào cái miệng mà có thể leo lên vị trí đó”.

Những lời này của anh ta, càng khiến Bạch Lộ thêm phần tự tin, cô hoàn toàn không nghĩ tới, cái tên Lương Phi Phàm ngông cuồng tự cao tự đại này, đường đường là thái tử gia của Tập đoàn EC, lại có thể đứng ở góc độ như vậy mà đánh giá bản thân, nói không vui là giả, cô siết chặt những ngón tay của mình lại, hít một hơi thật sâu nói: “Cảm ơn sự thông cảm của Lương tổng, vừa nãy tôi nói có chút kích động, thật ra tôi...”.

“Thực ra tôi vừa mới tới EC, tôi cũng cần một thư ký, cho nên tôi muốn cô trực tiếp qua đây làm thư kí riêng cho tôi, ý cô thế nào?”.

Bạch Lộ há hốc mồm, kinh ngạc nhìn Lương Phi Phàm.

Anh ra vừa nói gì?

Hôm nay gọi cô tới đây, không những không trách cô, còn biểu dương thái độ trực tiếp của cô, bây giờ còn muốn thăng chức cho cô?.

Cô không có năm mơ, anh ta cũng không uống lộn thuốc đó chứ?

“Lương tổng, ngài vừa nói....bảo tôi làm thư kí riêng cho ngài?” cô có chút không được tự nhiên đứng lên, hỏi lại một câu.

Lương Phi Phàm vẫn dựa vào ghế xô pha như cũ, lúc này vô cũng thoải mái mà cười, Bạch Lộ phát hiện ra lúc anh ta cười xuất hiện một núm đồng tiền nhìn không rõ lắm, trong đầu cô bỗng hiện lên một khuôn mặt xinh đẹp khác, lúc người đó cười cũng có một núm đồng tiền như vậy. Nhưng núm đồng tiền của Lương Phi Phàm không rõ như Lương Tịnh Tiêu. Bởi vì, anh ta chỉ cười mỉm. như có như không, giống như làn gió trên mặt biển, bỗng chốc biến mất, khiến người ta không khỏi nghi ngờ mình nhìn lầm.

“Cô không có nghe nhầm, tôi muốn cô làm thư kí cho tôi” anh ta khẽ nhướn mày “Cô không đồng ý?”.

Bạch Lộ mím môi, cẩn thận suy nghĩ một lúc, sau đó mới kiên quyết nói: “Lương tổng, cảm ơn sự cân nhắc của ngài, tôi không ngờ hôm nay mình lại có thể may mắn như vậy. Thật ra lúc tôi mới vào đây đã ôm suy nghĩ khó mà sống sót trở ra, nhưng... bây giờ mọi thứ lại thay đổi, nhưng ngài lại đích thân nói với tôi những lời như vậy, như vậy tôi có quyền lựa chọn của mình rồi”.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 10: Bốn Người Gặp Nhau

Cô hít một hơi thật sâu, nhìn trực tiếp vào Lương Phi Phàm nói: “Đúng, tôi không đồng ý”.

Lương Phi Phàm híp mắt lại, giống như đang đánh giá cô, đáy mắt hiện lên chút sâu xa, nhưng không có gì là ngoài ý, giống như sự từ chối của cô đều nằm trong dự tính của anh ta vậy, trong lòng thầm hài lòng.

Cuối cùng, anh ta nhếch khóe miệng lên, hỏi: “Tại sao lại không muốn?”

Tại sao?

Bạch Lộ cười khổ trong lòng, thực ra không phải cô cảm thấy bản thân mình không thể đảm nhận vị trí này, chỉ là vì cô không muốn quá thân thiết với tên Lương Phi Phàm này, người đàn ông trước mặt cô là anh trai ruột của Lương Tịnh Tiêu, trước đây cô cũng biết anh ta đối với Lương Tịnh Tiêu hết mực yêu thương. Quan hệ giữa cô và Lương Tịnh Tiêu đang nhạy cảm như vậy, nếu thêm một chuyện không phải càng loạn thêm sao?

Lúc cô nghĩ như vậy không phải là vì kiêng dè gì Lương Tịnh Tiêu, bất luận là về lý hay về tình, cô đều không muốn phản bội lại người đó, cô cũng không cần sợ bất cứ điều gì, chỉ là cô không muốn để bản thân chịu thêm ảm ức nữa.

Trước lúc họp, cô đã do dự có nên từ chức hay không, sau đó lại bị Lương Phi Phàm nghi ngờ năng lực của mình cô mới vắn lại, mà bây giờ giống như những gì cô đề tâm nhất đều đã được làm sáng tỏ, cô thực sự cũng không cần tiếp tục ở lại EC nữa...

“Lương tổng, thật ra là như này, tôi...”

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, cắt ngang lời sau đó của Bạch Lộ.

Lương Phi Phàm giơ tay lên ý bảo cô đợi một lát, cơ thể cao lớn đứng lên, bước chân chậm chậm bình ổn đi về phía bàn làm việc.

Bạch Lộ nhìn anh ta trực tiếp ấn loa ngoài, một giọng nữ đầy cung kính phát ra từ trong điện thoại: “Lương tổng, em gái của ngài Lương tiểu thư tới, cô ấy nói muốn gặp ngài”.

Bạch Lộ trong lòng chìm xuống, lực túm góc áo càng tăng thêm mấy phần, ông trời ơi không phải người đang trêu tôi đó chứ?”.

“Để cô ấy vào” giọng nói trầm thấp của Lương Phi Phàm mạnh mẽ mà rất có hồn, vừa nói xong liền ấn nút tắt loa ngoài.

Bạch Lộ biết sẽ là như vậy, cô vội vàng bước lên, nhân lúc Lương Phi Phàm còn chưa nói gì liền nói: “Lương tổng, nếu không còn việc gì nữa tôi xin phép ra ngoài trước”.

“Không cần vội” tâm trạng của Lương Phi Phàm hình như không tồi, thậm chí còn cười với cô: “Cô và Tịnh Tiêu không phải là bạn tốt hay sao? Nếu con bé đã tới rồi, vậy cô cũng gặp nó một chút đi, hơn nữa vừa rồi cô muốn nói gì? Không phải vẫn chưa nói xong hay sao? Con người tôi không thích đoán mò, có lời gì cứ việc nói trực tiếp rõ ràng”.

Bạch Lộ trong lòng khẽ thở dài, thầm nghĩ, bản thân hôm nay làm thế nào cũng khó lòng mà chạy thoát được.

Dù thế nào đi nữa, chẳng qua cũng chỉ là một Lương Tịnh Tiêu, nếu nói thực sự không có cách nào đối diện, như vậy cũng chính là nói cô không có cách nào đối diện được với chính mình, dựa vào người không làm chuyện gì trái lương tâm như cô lại phải trốn tránh người có lỗi với mình?

“Lương tổng, tôi vừa rồi là muốn nói....”

“Anh!”.

Bạch Lộ lần này còn chưa kịp nói gì, lại một lần nữa bị giọng nữ phần khích cắt ngang.

Giọng nói vô cùng quen thuộc vang lên, không cần nhìn cũng biết là ai.

Bạch Lộ chợt biến sắc, chậm chậm ngẩng đầu lên, bỗng chốc nhìn thấy người đang đứng ở ngoài cửa, khuôn mặt trắng bệch, người đến không chỉ có một mình Lương Tịnh Tiêu mà còn có một người khác là Hương Long Cẩm!

Hai người tay trong tay, mười ngón tay đan vào nhau, trên mặt viết rõ dòng chữ chúng tôi đang rất hạnh phúc, nhưng lại giống như lưỡi dao sắc nhọn nhân lúc cô không phòng bị mà đâm một nhát vào tim cô.

Nỗi đau không ngừng kéo tới, cô luôn dặn mình phải chấp nhận sự thật bị phản bội, nhưng tận mắt nhìn thấy, rõ ràng lại là một chuyện khác!

“Bạch Lộ?” Lương Tịnh Tiêu không ngờ tới, tới tìm Lương Phi Phàm, lại không nghĩ rằng sẽ gặp Bạch Lộ trong văn phòng.

Sắc mặt của cô ta cũng thay đổi, chỉ là điều cô ta khó mà chấp nhận được lại là, bàn tay của Hương Long Cẩm vốn dĩ vẫn đang nắm chặt lấy tay cô ta lại đột nhiên giống như bị giật điện mà buông ra.

Cô ta dẫu sao cũng là thiên kim tiểu thư, sao có thể tha thứ cho việc người đàn ông của mình khi nhìn thấy bạn gái cũ, lại đối với mình có bộ dạng trốn còn không kịp như vậy được chứ?

Chỉ là ở đây vẫn còn một người nữa là Lương Phi Phàm, trong lòng cô ta dù không muốn nhưng vẫn phải cố nhịn, cô ta mang hết sự không vui ở trong lòng đều dồn hết lên Bạch Lộ người đang đứng bên cạnh Lương Phi Phàm.

“Anh, Bạch Lộ sao lại ở trong phòng làm việc của anh?”.

Bạch Lộ thật sự là không biết phải hình dung như nào về tâm trạng của mình lúc này, cô cảm thấy buồn cười, tình yêu cũ, tình địch, bạn thân, nhiều thân phận như vậy tất cả đều có, hơn nữa vẫn là thái độ công kích đó, cô giống như một tên lính đào ngũ không chiến mà bại.

Bởi vì lúc này cô chỉ muốn quay đầu mà rời đi, một khắc cũng không muốn đối diện với hai người đang đứng ở cửa.

“Cô ấy là nhân viên của EC, xuất hiện ở phòng làm việc của anh rất lạ sao?” chỉ có Lương Phi Phàm là người ngoài cuộc, không biết mọi chuyện nên cũng là người bình tĩnh nhất. Anh ta vừa nói, vừa đi về phía bàn làm việc trực tiếp ngồi xuống, ngón tay thon dài tùy ý gõ lên tập văn kiện trước mặt, ánh mắt sắc bén lại rơi lên người Hương Long Cẩm đang có chút không yên kia, nói: “Tịnh Tiêu, em tới tìm anh là có việc gì?”.

Ánh mắt của Tịnh Tiêu vẫn không rời khỏi Bạch Lộ, lúc này bị Lương Phi Phàm gọi tên, cô ta mới nghĩ tới chuyện gì đó, cũng không thèm để ý tới Bạch Lộ vẫn còn ở đây giơ tay nắm lấy tay của Hương Long Cẩm đi vào trong: “Anh, hôm nay em tới là có chút chuyện muốn nói với anh,

trước hết em giới thiệu với anh một chút, đây là Hương Long Cầm, anh ấy là...”.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 11

“Tịnh Tiêu!”.

Từ lúc bước vào trong, ánh mắt của Hướng Long Cẩm chưa từng rời khỏi Bạch Lộ, cũng không nói câu nào, nhưng đúng lúc này đột nhiên cắt ngang lời còn chưa nói hết của Lương Tịnh Tiêu, “ Việc này để sau hẵng nói đi, anh chợt nhớ ra còn chuyện khác cần phải xử lý, anh phải đi trước rồi!”.

Rồi lại nhìn Lương Phi Phàm, giữ phép lịch sự, cúi đầu, nhưng không nói thêm bất cứ câu gì.

Cuối cùng, hất tay của Lương Tịnh Tiêu ra, không chờ cô ta nói, chỉ dùng ánh mắt hồ thẹn nhìn Bạch Lộ một cái, giống như chạy trốn, rất nhanh liền rời khỏi phòng làm việc.

Hướng Long Cẩm đột nhiên trở lên bất thường như vậy, Bạch Lộ trong lòng hiểu rõ, Lương Tịnh Tiêu thì càng rõ hơn hết, ngay cả người không rõ mọi chuyện như Lương Phi Phàm, người đàn ông thông minh như vậy, sao có thể không cảm thấy có điều gì bất thường ở đây được chứ?

Mang theo ánh mắt dò xét đặt lên người Bạch Lộ, Lương Phi Phàm nhìn biểu cảm trên khuôn mặt cô vô cùng miễn cưỡng, rồi lại nhìn Lương Tịnh Tiêu, từ đầu tới cuối hình như chỉ nhìn chăm chăm người phụ nữ tên Bạch Lộ này...

Con người vừa quyến rũ lại sắc sảo của Lương Phi Phàm đột nhiên híp lại, khóe miệng cũng theo đó mà sâu hơn mấy phần.

Phòng làm việc nhất thời yên tĩnh đến quỷ dị, Bạch Lộ vẫn đang đứng đó, chỉ cảm thấy cuống họng như bị bóp chặt, dưới chân như có đinh, không khí trở lên nặng nề, không biết có phải là ảo giác của cô hay không, mà cô luôn cảm thấy ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn lên cô, nếu như ánh mắt đó có thể xuyên thủng, thì có lẽ trên người cô lúc này không biết đã xuất hiện bao nhiêu lỗ thủng rồi.

“Anh, em và Bạch Lộ là bạn tốt, anh nhớ chứ?” Cuối cùng vẫn là Lương Tịnh Tiêu mở lời trước.

Lương Phi Phàm không nhúc nhích chỉ “ừ” một tiếng, ngữ khí không nghe ra là vui hay giận, chỉ nhàn nhạt nói: “Khi hai người còn đi học, anh có nhớ là đã từng gặp qua Thư kí Bạch, lần này anh tới đây tiếp quản EC, vừa hay cô ấy cũng là nhân viên lâu năm của công ty, muốn cân nhắc cô ấy làm thư kí riêng cho anh”.

Ánh mắt của Lương Tịnh Tiêu trầm xuống, đối với lời giải thích của Lương Phi Phàm có chút ngoài ý muốn “Anh muốn Bạch Lộ làm thư kí riêng cho anh?”.

Anh trai cô vẫn luôn rất kén chọn, đặc biệt liên quan tới công việc.

Bạch Lộ cô ta thì tính là gì? Lại có thể khiến cho anh cô coi trọng tới mức muốn cô ta làm thư kí riêng cho mình!!

“Anh, em muốn nói vài câu với Bạch Lộ”.

Trên khuôn mặt xinh đẹp tinh tế của Lương Tịnh Tiêu viết đầy sự ngạc nhiên, nhưng cô rất hiểu tính cách của anh trai mình, có một số việc anh ấy đã quyết định rồi thì khó mà thay đổi được, nên cô chỉ còn cách ra tay từ phía Bạch Lộ mà thôi.

Lương Phi Phàm ngẩng đầu lên, có chút không vui nhìn Lương Tịnh Tiêu một cái, cuối cùng mới nói: “Bây giờ đang là giờ làm việc, hai người có chuyện gì thì để sau giờ làm hẵng nói”.

Lương Tịnh Tiêu không ngờ anh trai cô lại từ chối, trước mặt Bạch Lộ lại còn gặp phải chuyện này, sắc mặt càng trở lên khó coi.

Bạch Lộ lại thở phào một cái, nghĩ một chút, vô cùng khôn khéo thuận theo thế nói: “Lương tổng, tạm thời nếu không còn việc gì khác, tôi xin phép ra ngoài trước”.

Lương Phi Phàm cũng không muốn tiếp tục giữ người lại, khua tay ý bảo cô ra ngoài trước.

Lương Tịnh Tiêu mím môi, tức giận nhìn bóng của Bạch Lộ đi ra khỏi phòng làm việc. Sự bất mãn của cô ta biểu hiện rất rõ, điều này khiến Lương Phi Phàm có chút ngạc nhiên, buột miệng hỏi một câu: “Không phải quan hệ của em và cô ấy rất tốt sao? Sao lúc này lại có dáng vẻ hận không thể ăn cô ấy thế?”.

Lương Tịnh Tiêu trong lòng nhảy dựng lên, lúc này mới ý thức được bản thân không thể nào che giấu được cảm xúc thật sự trước mặt anh trai.

Cô ta có chút bối rối rồi mới khôi phục lại thần sắc, cười cũng rất miễn cưỡng: “Không, không có mà” giơ tay vén tóc ra sau tai, xem ra giống như vô tình nói tiếp một câu: “Thật ra em và Bạch Lộ chính là quá quen rồi, cho nên em cảm thấy cô ấy không thích hợp làm thư kí riêng của anh”.

“Ờ? Tại sao?”.

“Năng lực không đủ”.

Lương Phi Phàm nhếch môi, đôi môi mỏng gợi cảm cong lên vô cùng quyến rũ, giọng nói khàn khàn giống như bất cần, mỗi một từ đều vô cùng

chắc chắn: “Trong công việc, sắp xếp người nào làm cái gì, tự trong lòng anh hiểu rõ”.

Thần sắc của Lương Tịnh Tiêu chợt thay đổi, hiểu rõ tính cách này của Lương Phi Phàm, biết bản thân mình lúc này dù có nói nhiều hơn nữa cũng chỉ là tự tìm rắc rối cho mình, do đó lựa chọn im lặng là cách làm thông minh nhất hiện giờ.

Sau một hồi im lặng, Lương Phi Phàm mới nghĩ ra: “Em tới tìm anh là có việc gì?”

Lương Tịnh Tiêu nghĩ lại thấy bức, tên Hường Long Cẩm vừa nhìn thấy Bạch Lộ liền chạy mất, vốn dĩ cô định trực tiếp nhờ anh hai cô sắp xếp một chút, cho Hường Long Cẩm một chức vị tốt trong EC, nhưng giờ người không ở đây, đương nhiên cô cũng không tiện nói gì nhiều, chỉ có thể lắc đầu: “Cũng không có gì, chỉ là em đi ngang qua, thuận đường tới thăm anh mà thôi. À đúng rồi, mẹ bảo anh tối nay về nhà ăn cơm”.

Lương Phi Phàm như có như không ừ một tiếng, coi như là đồng ý rồi. Lương Tịnh Tiêu biết lúc làm việc, Lương Phi Phàm vẫn không thích bị người khác quấy rầy, nên cũng không nói gì nữa, lặng lẽ đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi phòng làm việc, cô ta không trực tiếp đi vào thang máy rồi khỏi Tập đoàn EC, mà đi về phía văn phòng làm việc của thư ký tổng giám đốc.

Bạch Lộ sớm đã chuẩn bị tốt tâm lý, cô biết, hôm nay gặp phải Lương Tịnh Tiêu, cô ta nhất định sẽ quay lại tìm mình, cho nên lúc cửa phòng làm việc của cô bị Lương Tịnh Tiêu đẩy ra, cô không hề có chút ngạc nhiên nào, vẻ mặt bình tĩnh nhìn người phụ nữ sắc mặt không mấy tốt ở cửa ra vào.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 12

“Có phải cô nên cho tôi một lời giải thích không?” Lương Tịnh Tiêu đóng cửa cái rầm, giọng nói cao ngạo hung hăng, “Bạch Lộ, rõ ràng chính cô nói, sẽ tác thành cho tôi và Long Cẩm, bây giờ cô là ý gì?”

Bạch Lộ nhìn vào bộ dạng chất vấn của Lương Tịnh Tiêu, trong lòng bi đát nghĩ, bản thân và người phụ nữ trước mặt đây đã quen biết nhau bao nhiêu năm? Từ thời trung học, họ đã là đôi chị em kề vai sát cánh, đến lúc tốt nghiệp đại học rồi đến lúc đi làm ...

Cũng hơn mười năm rồi nhỉ?

Thế nhưng rốt cuộc là do trước đây cô ta đã diễn quá hay, hay là do bản thân không có mắt nhìn người?

Tại sao đến tận hôm nay cô mới phát hiện, hóa ra câu “vừa ăn cướp vừa la làng” lại thích hợp với cô ta đến thế. Người đàn bà xấu xa Lương Tịnh Tiêu, rốt cuộc dựa vào đâu mà dùng giọng điệu như vậy chất vấn mình?

Tại sao?

Cô cũng rất muốn biết tại sao.

--Tại sao chị em đã từng thân thiết đến thế, lại có thể che lấp lương tâm đi cướp bạn trai cô? Tại sao cho đến bây giờ, cô ta gặp mình mà lại

không thấy chút áy náy nào cả, ngược lại còn dùng thái độ ngông cuồng huênh hoang như thế để hỏi mình?

....

Nếu như nói trước kia, khi nghĩ không thông suốt, cô còn cố giúp Lương Tịnh Tiêu tìm vô số lý do, để an ủi bản thân, và cũng cho cô ta không gian để phản bội mình, thì giây phút này đây, chẳng khác nào Lương Tịnh Tiêu đã cho cô hai bạt tay mạnh, và cô, Bạch Lộ, đã hoàn toàn tỉnh táo rồi!

Bàn tay đang vạch ra những dữ liệu quan trọng trên tài liệu bất giác khựng lại, lực nắm trên cây bút máy của Bạch Lộ dùng sức mạnh hơn, cuối cùng cô thở sâu hai lần, mới từ từ đứng khỏi chỗ ngồi.

Cô bất giác dựng thẳng lưng, đôi mắt đen tuyền thanh lãnh, trên môi vượt lên một đường cong đầy mỉa mai, “Cô Lương, bây giờ là giờ làm việc, thật ra tôi cũng không hiểu cô xông vào và hét vào mặt tôi như vậy là ý gì?”

Lương Tịnh Tiêu không ngờ rằng cô ấy lại đáp trả như vậy, nhất thời sắc mặt trở nên khó coi hơn hẳn, giọng điệu càng trở nên sắc bén hơn, “Cô giả khờ gì chứ? Bạch Lộ, chúng ta quen biết nhau bao nhiêu năm, hai ta đều biết rõ đối phương là người như thế nào, không cần phải nói chuyện vòng vo với tôi nữa. Chính miệng cô đã nói với tôi, sẽ tác thành cho tôi và Long Cẩm, nhưng ban nãy ...”

“Ban nãy tôi không làm gì cả, cũng không nói gì cả.”

“Đúng! Cô chẳng làm gì cả, nhưng cô nhìn Long Cẩm như vậy, chẳng khác nào đã làm hết mọi thứ!”

Lỗi suy nghĩ này của Lương Tịnh Tiêu, rõ ràng là khẳng định ban nãy Long Cẩm đột nhiên bỏ đi là vì cô, “Tôi biết cô không cam tâm, cô vẫn còn

yêu Long Cầm, nhưng anh ấy đã không yêu cô nữa, cô như vậy thì được gì? Hà tất phải khiến cho cả ba người chúng ta đều không vui? Bạch Lộ, buông tay đi có được không?”

Bạch Lộ thật sự rất muốn cười to ba tiếng, dường như người bị hại trong cả câu chuyện này là chính cô, Bạch Lộ đây, từ đầu chí cuối cô đều tự mình chịu đựng hết, tại sao tới trước mặt kẻ gây tội đây, lại trở thành cô đã đi dụ dỗ người đàn ông của Lương Tịnh Tiêu vậy?

Cô cần phải nắm thật chặt cây bút máy trong tay, mới nhìn được không ném thứ trong tay này vào mặt Lương Tịnh Tiêu, “Cô Lương, cô biết thế nào là lương tri và xấu hổ không? Cô cũng biết biết là chúng ta quen biết nhau bao nhiêu năm? Cô cũng biết nói là tôi và Hướng Long Cầm đã yêu nhau bao nhiêu năm? Cô không nói không rằng cướp đi bạn trai tôi, bây giờ rốt cuộc cô dựa vào đâu mà có thể đứng ở đây dùng thái độ này nói những lời này với tôi?”

Sắc mặt của Lương Tịnh Tiêu tức thời lúc đỏ ửng lúc trắng bệch.

Cô biết rõ Bạch Lộ là người phụ nữ tính cách thế nào, họ đã quen biết nhau nhiều năm như vậy, tất nhiên là sẽ hiểu rõ đối phương, cũng chính vì cô biết được cô ta là người không dễ gì chịu thiệt, nên sau khi chuyện đó xảy ra, mới gấp rút tìm người chuốc say cô ta để giữ lại bằng chứng trong tay, cô mới có thể yên tâm.

Cô ta đã không còn trong trắng, hơn nữa còn là mất trong tay loại đàn ông thấp hèn nhất, cộng thêm cô ta luôn có lòng tự trọng cao, có một bức tường như vậy chắn giữa cô ta và Long Cầm, họ muốn quay về bên nhau khó lại càng khó hơn.

Nghĩ vậy, khiến Lương Tịnh Tiêu bình tĩnh hơn.

Cô kích động gì chứ? Tất cả mọi chuyện đều đang tiến hành theo kế hoạch của cô chẳng phải sao? Bây giờ làm sao cô có thể tự mất bình tĩnh

chứ? Đối phó với người như Bạch Lộ, cứng rắn là không được, cô ta thuộc loại người chịu ngọt. Ban này cô quả thật đã bị chọc tức đến mức mất kiểm soát, sao có thể xông vào nói với cô ta những lời này chứ?!

“Bạch Lộ, tôi không phải ý như vậy.” Lương Tịnh Tiêu tức thời thay đổi một bộ mặt khác, vẻ huênh hoang hống hách ban này biến mất tăm, ánh mắt chất vấn cũng trở nên dịu hơn, thậm chí còn lộ ra vẻ áy náy, “Tôi biết tôi có lỗi với cô, xin lỗi cô, Bạch Lộ, tôi chỉ là hơi bất an, cô và Long Cẩm đã yêu nhau nhiều năm như vậy, tôi biết mình là kẻ thứ ba, tôi có lỗi với hai người, tôi đã quá căng thẳng lo sợ, bởi vì bây giờ tôi đang mang thai, tôi thật sự rất sợ sẽ mất đi Long Cẩm.”

Cô ta bước lên trước, không màng tới sự phản đối của Bạch Lộ, cô ta nắm chặt lấy cổ tay của cô, đôi mắt đỏ hoe, giọng điệu gần như van xin, “Lộ Lộ, tất cả đều là lỗi của tôi, nhưng cô có thể nể tình chúng ta đã quen biết nhau bao nhiêu năm, có thể nào nể tình đứa bé trong bụng, cầu xin cô, rời khỏi ec đi.”

Bạch Lộ không dám tin nhìn vào Lương Tịnh Tiêu, “Cô nói gì?”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 13

“Tôi muốn để Long Cẩm vào ec theo anh trai tôi, nếu cô còn ở lại ec, đến lúc đó thế nào hai người cũng sẽ đụng mặt nhau, hai người đều sẽ khó xử, cô có thể nào chiều tôi thêm một lần này?”

Ai bảo là nỗi đau lớn nhất trên đời này là sự phản bội của tình yêu?

Đối với Bạch Lộ mà nói, sự phản bội trong tình bạn cũng chí mạng như vậy, cho dù cô có cố tỏ ra mạnh mẽ, nhưng trong giây phút này trái tim cô vẫn bị tổn thương đến mức không còn chỗ toàn vẹn.

Rốt cuộc cô, Bạch Lộ là gì?

Vốn dĩ cô từng nghĩ rằng đó là tình bạn quý báu đáng trân trọng biết bao, nhưng trong mắt Lương Tịnh Tiêu, cô không đáng một xu!

Cô chính là kẻ ngu xuẩn, cô nhượng bộ tình yêu của mình, cô luôn tìm vô số lý do cho họ, bây giờ Lương Tịnh Tiêu chẳng qua muốn một chân đá cô đi...

Rời khỏi ec? Hờ, dựa vào đâu? Dựa vào đâu mà cô ta được nước làm tới như vậy? Dựa vào đâu cô phải một lần rời lại một lần lui nhường?!

Bạch Lộ lạnh lùng cong môi lên, ánh mắt từ từ nhìn thẳng vào ánh mắt đang mong chờ của Lương Tịnh Tiêu, trong mắt cô không còn chút hơi ấm nào nữa, cô chỉ giơ tay nắm lấy bàn tay đang nắm chặt cổ tay mình,

dùng sức kéo ra, từng từ một hết sức lạnh nhạt nói: “Xin lỗi, e là tôi không thể nghe lời!”

“Lộ Lộ...”

“Cô không xứng gọi tôi như vậy. Cô Lương, cô muốn đưa bạn trai cô vào công ty, nhân viên nhỏ bé như tôi đây không có ý kiến gì, nhưng cô muốn tôi rời khỏi ec, tôi nghĩ chuyện đó cũng không phải do cô làm chủ.”

Câu nói này chặn họng Lương Tịnh Tiêu, sắc mặt cô ta đỏ bừng lên, đôi môi đỏ của cô ta bặm chặt lại, dường như muốn lên tiếng phản bác, nhưng lại không biết nên phản bác thế nào.

“Cô Lương, giờ là thời gian làm việc, cô đi đi.” Bạch Lộ không buồn nói những lời vô ích với cô ta nữa, trực tiếp ngỏ ý đuổi khách.

Lương Tịnh Tiêu cảm giác như bị người khác sỉ nhục, trước giờ cô vẫn luôn là thiên kim tiểu thư cao cao tại thượng, khi nào phải chịu đả ngộ như vậy chứ?

Mà còn là từ người phụ nữ mà cô cho là cái gai trong mắt.

“Bạch Lộ, bây giờ cô cũng không cần hống hách quá, cho dù cô ở lại ec, Long Cẩm cũng không cần cô nữa! Trong lòng cô biết rõ, cô hoàn toàn không xứng với anh ấy!”

Câu nói của Lương Tịnh Tiêu rõ ràng là có ý gì đó, chỉ là lúc này Bạch Lộ không nghe được gì cả. Cô nhìn thẳng vào mắt cô ta rồi mỉm cười, “Tôi chưa từng nghĩ rằng người đàn ông của mình phải dùng đến thủ đoạn bỉ ổi để có được, thứ thuộc về cô nhất định sẽ thuộc về cô, không phải của cô, cho dù miễn cưỡng cũng không hạnh phúc đâu. Cô Lương, nếu như đã có bầu rồi, thì an tâm về dưỡng thai đi, tôi có xứng hay không, không phải do cô quyết định.”

Viễn mắt của Lương Tịnh Tiêu đỏ hoe, Bạch Lộ tất nhiên sẽ không nghĩ rằng cô ta khóc vì uất ức, cô ta chẳng qua là tức giận quá mới vậy thôi. May là lúc này điện thoại trên bàn làm việc reo lên, Bạch Lộ không muốn nói gì với cô ta nữa, bèn quay lưng nghe điện thoại, là từ phòng thư ký gọi qua, đối phương bảo cô đến phòng tổng giám đốc một chuyến.

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Lộ đi một mạch ra khỏi phòng làm việc, bỏ mặc người phụ nữ đang tức xanh mặt ở sau lưng, bây giờ cô chỉ muốn yên tĩnh.

Đi gặp tổng giám đốc, Bạch Lộ cũng đoán được, ắt là vì lý do điều động công việc.

Đúng như cô dự đoán, vừa vào phòng làm việc, tổng giám đốc đã nói ngay với cô chuyện Lương Phi Phàm hy vọng cô qua đó làm trợ lý riêng, vốn dĩ Bạch Lộ còn không muốn nhận chức vụ này, nhưng bây giờ bị Lương Tịnh Tiêu khiêu khích, cô lại cảm thấy mình hoàn toàn không cần thiết phải nhượng bộ!

“Được, tôi đồng ý!” Không cần suy nghĩ, Bạch Lộ đã đồng ý.

Tổng giám đốc tất nhiên là rất vui, “Tốt quá! Bạch Lộ, chúc mừng cô, con người Lương tổng tuy là hơi khó chiều trong công việc, nhưng đi theo anh ta, cô nhất định sẽ học được nhiều thứ, sau này cô phải cố gắng hơn nữa.”

Bạch Lộ lễ phép mỉm cười, “Cám ơn tổng giám đốc, tôi biết mà.”

Hôm nay cô cũng xem như là đã trải qua một ngày đầy kịch tính, vốn tưởng rằng mình sẽ bị đuổi việc, cuối cùng lại được thăng chức, phòng làm việc cũng thay đổi, trực tiếp chuyển tới cạnh phòng tổng tài của Lương Phi Phàm.

Phòng tổng tài ở tầng trên cùng của ec, trên đó chỉ có một phòng làm việc rộng lớn, bên cạnh là phòng họp, còn phòng thư ký của Bạch Lộ là căn phòng cũng sang trọng không kém ở đối diện phòng tổng tài. Sau khi thu dọn hết tất cả đồ đạc, Bạch Lộ đứng trước cửa phòng làm việc, cảm giác lên như điều gặp gió ập tới, ngỡ như đang đi trên mây, còn có cảm giác lung lay đứng không vững.

Cô cũng không biết, bản thân hôm nay đưa ra quyết định vội vàng như thế là đúng hay sai, nếu thật sự như Lương Tịnh Tiêu nói, sau này Hương Long Cẩm cũng sẽ vào công ty này...vậy, cô thật sự có thể xem như không có chuyện gì sao?

Đang lúc nghĩ ngợi lung tung, điện thoại trên bàn làm việc reo lên, Bạch Lộ nhanh chóng thu dọn suy nghĩ của mình bắt điện thoại lên, cô nghe thấy giọng nói trầm của Lương Phi Phàm vang bên tai, “Thư ký Bạch, qua đây một chuyến.”

Bạch Lộ lại đứng trước cánh cửa gỗ sồi này, cố gắng chỉnh đốn lại tâm trạng của mình, rồi mới nhẹ nhàng gõ cửa, sau khi nhận được sự đồng ý cô đẩy cửa bước vào, Lương Phi Phàm đang làm việc trên máy tính trước mặt, sắc mặt lạnh nhạt, nhưng lại mang ánh hào quang khiến người khác say đắm.

Người phụ nữ tự tin là đẹp nhất, vậy thì người đàn ông đang chăm chú cũng rất thu hút.

Cô chậm rãi bước tới, sụp nhẹ đôi mắt là có thể nhìn thấy các ngón tay của anh đang nhảy múa trên bàn phím, từng đốt xương hiện rõ, nhưng lại thon dài và tràn đầy sức mạnh, cô đã từng thấy qua rất nhiều bàn tay đàn ông, nhưng bàn tay của Lương Phi Phàm lại là đẹp nhất.

Chỉ là cô cũng biết, đôi tay này ngoại trừ rất thu hút, còn là đôi bàn tay rất giỏi việc hô mưa gọi gió.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 14

Chẳng hạn như, biển thương trường nổi chìm, thị trường chứng khoán phong vân.

“Cô đổi ý nhanh như vậy, tôi rất muốn nghe lý do của cô.” Lúc Bạch Lộ còn đang chăm chú nhìn chăm chăm vào đôi tay đó, chủ nhân đột nhiên lên tiếng, giọng nam trầm thấp.

Bạch Lộ nhanh chóng thu hồi ánh nhìn, vừa ngẩn đầu, liền trông thấy đôi mắt sâu thẳm của anh.

Trái tim cô bất chợt loạn một nhịp, cô vội vã chuyển ánh nhìn.

Người đàn ông này có đôi mắt quá hút hồn, cộng thêm gương mặt vô cùng tuấn tú của anh ta, cho dù là loại người không cuồng soái ca như Bạch Lộ cũng phải hồi hộp căng thẳng.

“Nếu như tôi nói tôi vẫn luôn rất hài lòng về chế độ phúc lợi của ec, hơn nữa lúc trước tôi từng lên điều tra, lương cho chức vụ thư ký của tổng tài cũng rất cao, lý do như vậy, liệu Lương tổng có cho là tôi rất ham tiền không?” Cô nhanh chóng chấn tĩnh lại, nửa đùa nửa thật trả lời một câu, đổi lại là một nụ cười nhếch môi của Lương Phi Phàm.

“Người chết vì tiền tài, chim chết vì miếng ăn, nếu như tiền là động lực khiến cô tiến về trước, vậy cô ắt là sẽ nỗ lực hơn nữa.”

Rất hiển nhiên, Lương Phi Phàm rất hài lòng với cô thư ký trước mặt đây, anh nhếch một bên chân mày, rồi lại trở về công việc trước máy tính, giọng nói nhẹ nhàng nhưng đầy khí phách, “Từ bây giờ cô sẽ là thư ký của tôi, tôi còn một trợ lý riêng nữa, tên là Quan Triều, anh ta không có mặt ở ec, nhưng thông tin liên lạc của anh ta tôi đã sai người để trên bàn làm việc của cô, anh ta hiểu rõ cuộc sống thường ngày của tôi hơn, cô có thể liên hệ với anh ta.” Dừng lại một lúc, anh không ngần đầu, rồi từng từ một nói: “Thư ký Bạch, hy vọng cô sẽ không khiến tôi thất vọng.”

Bạch Lộ bất chợt dựng thẳng sống lưng, “Vâng, Lương tổng.”

“Ra ngoài đi.” Bạch Lộ vừa ra tới cửa phòng, giọng nam trầm thấp sau lưng lại thêm một câu, “Pha cho tôi ly cà phê. Còn nữa, cô chuẩn bị, ngày mai đi thành phố b công tác với tôi, chuyến bay lúc sáu giờ sáng, đợi tôi ở sân bay.”

Bạch Lộ không ngờ rằng vừa làm thư ký của anh ta, ngày hôm sau là phải đi công tác ngay. Tuy có hơi đột ngột, nhưng cô lại tìm lấy sự hưng phấn trong công việc.

Cô quay mặt nhìn Lương Phi Phàm, anh ta vẫn mặt không biểu cảm thao tác máy tính trên tay, cặp mày vừa lạnh vừa sâu.

“Tôi biết rồi.” Cô nhẹ nhàng trả lời một tiếng, rồi lẳng lẳng ra khỏi phòng làm việc.

Ra khỏi phòng làm việc rồi Bạch Lộ mới sực nhớ ra lúc nãy quên hỏi Lương Phi Phàm uống khẩu vị nào, người cao sang như anh ta, cho nhiều hơn nửa viên đường cũng sẽ không hài lòng. Đúng lúc cô đang nghĩ mình có nên liên hệ thử với người tên Quan Triều đó không, thì phòng làm việc đột nhiên bị ai đó gõ cửa, Bạch Lộ ngược đầu nhìn lên, sắc mặt tức thời biến đổi.

--Người đàn ông đứng trước cửa lại là Hương Long Cẩm!

Chẳng phải anh ta đã đi rồi sao? Sao lại đột nhiên xuất hiện trước cửa phòng làm việc của mình?

Bạch Lộ không muốn gặp anh ta, nhất là ngay lúc này tại nơi này, sắc mặt cô không vui nhíu mày lại, lên tiếng trước, “Tại sao anh lại ở đây?”

Ánh mắt của Hường Long Cẩm nhìn cô chăm chăm, đôi mắt ôn hòa ấy lúc này có quá nhiều sự phức tạp trong đó, Bạch Lộ đã không còn muốn truy xét trong đó có bao nhiêu là thuộc về mình nữa.

Giọng anh ta hơi khàn, “Chúng ta có thể nào nói chuyện với nhau một chút không?”

Lại là câu nói này!

Nói chuyện, hơ, giữa hai người còn chuyện gì để nói nữa?

Bạch Lộ chỉ cảm thấy chán nản mệt mỏi, “Hường Long Cẩm, anh muốn nói gì với tôi? Anh và Tịnh Tiêu đã ở bên nhau, cô ta còn mang đứa con của anh, anh đã phản bội tình cảm bao nhiêu năm của chúng ta, không... có lẽ giữa chúng ta chẳng có gì cả, anh còn muốn nói gì với tôi nữa?”

Hường Long Cẩm mím chặt môi, cảm xúc phức tạp trong đôi mắt anh đang quay cuồng, cuối cùng, anh ta đã không chịu được nhanh chân tiến về trước, vòng qua bàn làm việc để đi tới bên cạnh Bạch Lộ, giơ tay nắm lấy cổ tay cô, giọng nói đầy nôn nóng, “Lộ Lộ, anh biết là anh đã sai, anh có lỗi với em, nhưng anh thật sự không cách nào quên được em, anh biết em vẫn còn cảm giác với anh, chúng ta...”

“Câm miệng!” Bạch Lộ dùng sức vùng khỏi tay của Hường Long Cẩm, không thể tin nhìn vào anh, “Anh điên rồi sao? Bây giờ anh nói với tôi những lời này làm gì? Còn nữa, đây là phòng làm việc của tôi, bây giờ tôi đang đi làm, anh có thể nào tôn trọng tôi một chút không?”

“Lộ Lộ, em dám nói là em đã quên anh sao? Anh với Lương Tịnh Tiêu không phải như em nghĩ đâu ...”

“Tịnh Tiêu đã mang thai rồi, cô ta mang đứa con của anh” Bạch Lộ ra tay đẩy Hương Long Cẩm ra, cô hơi mất bình tĩnh gào lên, “Vậy là đủ rồi! Hương Long Cẩm, anh có thể trưởng thành hơn chút không? Nếu anh biết sẽ không quên được tôi, tại sao lúc trước anh lại cùng với người bạn thân nhất của tôi phản bội tôi? Bây giờ anh làm vậy là sao? Anh đi đi, không cần nói gì nữa, tôi không muốn nhìn thấy anh!”

“Lộ Lộ.”

“Đủ rồi, Hương Long Cẩm, mong anh tự trọng, sau này đừng gọi tôi bằng hai từ đó nữa, anh đi đi! Lập tức biến khỏi mắt tôi!”

Hai người tranh cãi quyết liệt, mà không ngờ rằng cánh cửa phòng làm việc của Bạch Lộ không hề đóng lại, vốn dĩ tầng này chỉ có hai phòng làm việc, ngoại trừ phòng của Bạch Lộ, còn lại là của Lương Phi Phàm.

Lúc Bạch Lộ ngẩn đầu, vừa đúng nhìn thấy bóng hình cao ráo đang đứng ngay trước cửa phòng làm việc tổng tài ở đối diện, lòng cô trầm xuống, chưa kịp che đậy quá nhiều cảm xúc u sầu bi phẫn trên gương mặt, đã cảm nhận được hai luồng sáng vô cùng sắc bén chiếu thẳng qua đây, áp lực to lớn khiến hơi thở cô loạn lên.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 15

Có lẽ là do chú ý đến biểu cảm hơi căng thẳng trên gương mặt của Bạch Lộ, Hương Long Cẩm mới hậu tri hậu giác quay mặt nhìn theo hướng nhìn của cô, và lúc nhìn thấy Lương Phi Phàm đang đứng đó, lòng anh cũng trầm xuống—

Trong chốc thoáng, phòng làm việc vốn đang ngập tràn khói lửa, bỗng trở nên yên ắng hết sức, hai người đều hơi bối rối đứng tại chỗ không biết nên làm sao. Cho đến khi tiếng bước chân vững vàng ở nơi xa ấy ngày càng tiến gần, trái tim Bạch Lộ cũng nhảy cao theo, gần như sắp lên tới cổ họng

“Thư ký Bạch, cà phê của tôi đâu?”

Cà phê?

Bạch Lộ không ngờ rằng, Lương Phi Phàm bước qua đây câu đầu tiên là hỏi cà phê?

Mọi chuyện chuyển biến quá nhanh, cô phản ứng không kịp, đầu óc cô trắng xóa trong một chốc thoáng, cuối cùng cô mới hoàn hồn, trả lời theo bản năng, “Xin lỗi Lương tổng, tôi lập tức mang qua cho anh.”

Ánh mắt của Lương Phi Phàm trầm xuống, ánh nhìn lia qua Hương Long Cẩm và Bạch Lộ, nhưng không dừng lại lâu, đôi tay anh ung dung nhét vào trong túi quần tây, gương mặt cao quý tuấn tú không có nhiều biểu

cảm, chỉ là lời nói anh thốt ra khiến trái tim chưa từng nhẹ nhõm đặt xuống của Bạch Lộ chốc thoáng đẩy lên tới cổ họng –

“Bây giờ là giờ làm việc, người vẫn luôn nhấn mạnh với tôi là bản thân tài giỏi biết bao, lại đang giải quyết chuyện cá nhân của mình ngay trong giờ làm việc, có phải là đang khiêng tảng đá đập vào chân mình không?”

Chỉ buông ra một lời cảnh cáo không nặng không nhẹ này, Lương Phi Phàm quay lưng đi vào phòng làm việc của mình, không cho người khác một cơ hội để giải thích.

Bạch Lộ đứng tại chỗ nhức cả đầu, hồi hận chết đi được!

Chuyện ra như vậy, Hường Long Cẩm cũng hơi áy náy, “Xin lỗi, anh không cố ý làm phiền lúc em công việc.”

Bạch Lộ giơ tay xoa vầng thái dương đang đau nhói, giọng nói hết sức mệt mỏi, “Anh về đi.”

Cô không muốn nói thêm gì nữa, hôm nay đúng thật là một ngày hoang đường. Cảm xúc của cô lúc này đã lên đến cực hạn, cô thật sự lo lắng nếu thêm một chút áp lực nữa cô sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Hường Long Cẩm trông sắc mặt cô không tốt, nhớ lại lời nói ban nãy của Lương Phi Phàm, anh cũng hơi e dè, vốn dĩ ý của anh ta không phải là gây phiền phức cho Bạch Lộ, “Vậy anh đi trước đây, anh biết hôm nay em thăng chức, anh cũng mừng cho em, em hãy cố lên.”

Bạch Lộ không nhìn anh lấy một lần, chỉ sắp xếp lại các tập tài liệu bên tay, Hường Long Cẩm không nhận được câu trả lời, muốn mở miệng nói gì đó rồi lại thôi, lúc sau anh ta rời khỏi phòng làm việc của cô.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Bạch Lộ mới ngẩn đầu lên, cánh cửa bằng kính đủ để cô nhìn thấy Hương Long Cẩm vừa đứng biến mất ở góc quẹo hướng đối diện, lúc này cô mới thở phào, nhưng cũng không dám lãng phí thời gian nữa, cô nhanh chóng tìm ra thông tin liên lạc của Quan Triều, do thời gian gấp rút, nên cô chỉ hỏi Quan Triều về khẩu vị cà phê của Lương Phi Phàm xong bèn cúp máy.

Quan Triều nói với cô, Lương Phi Phàm chỉ uống cà phê đen đậm đặc nhất, không cần thêm đường, nhưng nhất định phải là cà phê xay. Bởi vì lúc trước phòng làm việc của tổng tài cơ bản là không ai cả, nên trong phòng trà nước cũng không có để cà phê xay. Bạch Lộ nhớ là bên đối diện công ty có một quán cà phê, nên cô bèn tức tốc chạy xuống lầu đi mua về.

Cả đi lẫn về, tốn không ít thời gian, đợi khi cô mang cà phê vào trong phòng làm việc của Lương Phi Phàm, đã là mười năm phút sau đó.

“Lương tổng, cà phê của anh.”

Bạch Lộ cẩn thận đặt cà phê bên tay anh, thấy anh đang chăm chú xem tài liệu không có phản ứng gì cả, cô cắn môi, cảm thấy câu nói giữ ở trong họng không nói ra thật không sáng khoái, cuối cùng cô không nhịn được, “...Lương tổng, thành thật xin lỗi, thật ra chuyện lúc này ... tôi không phải cố ý... ừm, thật ra tôi muốn nói quan hệ giữa tôi và Hương Long Cẩm đã không còn là”

“Tôi không có hứng thú biết được quan hệ của hai người là gì.” Cây bút máy đặc tiền trên tay anh dừng lại trên tờ giấy, ngòi bút để lại một dấu tích rất sâu, Lương Phi Phàm không đợi Bạch Lộ nói xong bèn ngắt lời cô, “Nhưng cô phải nhớ thân phận của mình và nơi mình đang đứng.”

Bạch Lộ bị câu nói không nề tình người của anh chặn họng, sắc mặt cô trắng bệch, cô biết mình có lỗi trước, giải thích thêm cũng không có ý nghĩa gì.

Cũng đúng, giải thích cũng đồng nghĩa với việc che đậy, sự che đậy chính là khởi nguồn của mọi sai lầm, thôi đi! Đã bị bắt tại trận, thật ra cô cũng biết, ấn tượng của mình trong lòng Lương Phi Phàm chẳng tốt tới đâu, thật ra cô muốn giải thích chẳng qua là mong anh đừng hiểu lầm chuyện gì, bởi vì Lương Tịnh Tiêu, nên hiện giờ cô thật sự không mong muốn có bất kỳ sai sót nào.

“Xin lỗi Lương tổng, tôi biết lúc này là do tôi thất chức, nhưng sau này tôi sẽ chú ý, tôi ra ngoài trước đây.” Cô khẽ cúi đầu với người đàn ông từ đầu chí cuối không hề ngước đầu lên nhìn mình, rồi mới bước ra khỏi phòng làm việc.

Đợi khi cánh cửa gỗ sồi nặng trĩu đóng lại, người đàn ông đang miệt mài trong đồng tài liệu bỗng ngước đầu lên.

Đôi mắt sâu thẳm hút hồn ấy lóe lên tia sáng phức tạp khó đoán –

Hướng Long Cẩm, Bạch Lộ...

Ban này anh rõ ràng đã nghe thấy nội dung nói chuyện của họ, cho dù là tên ngốc cũng biết được, quan hệ của hai người này không tầm thường, nhưng còn Tịnh Tiêu là sao đây?

Bạch Lộ --

Cây bút máy trong tay bị ném trên bàn một tiếng ‘bạch’, Lương Phi Phàm khoanh hai tay lại, ngã sâu trên chiếc ghế bằng da thật, đôi môi quyến rũ bặm chặt lại, trong lòng đọc thầm hai lần cái tên này, chốc lát sau đôi môi anh cong nhẹ, đôi mắt đen tuyền cũng nheo lại trong vô thức.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 16

Xem ra anh vẫn xem thường Bạch Lộ, cho rằng cô cùng em gái của mình tranh giành một người đàn ông?

Đã là cuối mùa thu rồi, bốn, năm giờ sáng thời tiết rất lạnh, Bạch Lộ ngồi trên xe taxi cũng cảm giác được khí lạnh phả vào mặt, cô không nhin được, run rẩy cả người, tài xế ở bên cạnh vội vã thúc giục: “Cô ơi, cô đừng quên đồ của mình đó, tôi đã mở sẵn cốp sau cho cô rồi.”

“Cảm ơn bác tài!”

Cô hít sâu một hơi, lấy tiền trong ví ra trả cho tài xế, lúc này mới đi vòng qua sau xe, lấy đồ của mình ra. Cô nhìn đồng hồ, bây giờ là đúng năm rưỡi sáng, cô nhanh chóng đi vào cửa chính của sân bay.

Bất kì lúc nào người đàn ông kia cũng có thể duy trì trạng thái hoàn mỹ nhất, cho nên hiện giờ anh đang ngồi trong sảnh lớn của sân bay, laptop đặt trên hai chân thon dài, mười ngón tay nhanh chóng thao tác trên máy tính.

Bạch Lộ than khổ trong lòng, Lương Phi Phàm đúng là một kẻ cuồng công việc. Hôm nay đã hẹn sáu giờ sẽ gặp mặt ở sân bay, cô đã dậy sớm hơn mọi ngày rồi, không ngờ vẫn đến muộn hơn anh.

Cô kéo valy của mình tiến lên: “Lương tổng, chào buổi sáng!”

Lương Phi Phàm nặng nề “Ừ” một tiếng, vẫn lạnh lùng như cũ, không hề ngẩng đầu nhìn cô, nhưng anh lại đưa tay ra trước mặt cô.

Bạch Lộ ngây người, cô nhìn bàn tay thon dài xinh đẹp của anh một lúc lâu, nhưng không có phản ứng gì, cô không biết anh làm vậy là có ý gì...

“Lương tổng, anh muốn gì vậy?” Đưa tay cho cô, anh là muốn thứ gì đó rồi.

“Hừ!” Lương Phi Phàm đang nhìn chăm chăm vào màn hình laptop bỗng ngẩng đầu lên nhìn Bạch Lộ, ánh mắt của anh lộ ra vẻ không vui: “Cô nói xem tôi muốn gì?”

Bạch Lộ cảm thấy lòng mình trùng xuống, tuy lúc này cô vẫn không hiểu anh muốn gì, nhưng cô đã ý thức được bản thân mình lại không cẩn thận khiến cho Lương Phi Phàm khó chịu rồi, nhìn ánh mắt đó của anh, cô lập tức hiểu được tình huống này không khả quan lắm.

“Thật xin lỗi Lương tổng, tôi thật sự không biết!” Lúc này cô muốn giả vờ hiểu biết cũng không được, chỉ có thể thành thật thừa nhận.

Hai mắt Lương Phi Phàm nhíu lại, đôi mắt xinh đẹp của anh rất có khí chất, lúc anh bình tĩnh thì đôi mắt đó đã khiến người khác cảm thấy không cách nào hít thở bình thường rồi, giờ khắc này, khi tâm trạng anh không vui, đôi mắt đó càng khiến người ta có cảm giác đè nén mạnh mẽ, Bạch Lộ không thể khống chế nổi hô hấp của mình...

“Thư kí Bạch, xem ra lời hôm qua tôi nói với cô, một chữ cô cũng không nghe lọt tai?” Quả nhiên, giọng của anh đã có chút mất kiên nhẫn, lông mày rậm của anh nhíu chặt lại, giống như hai lưỡi dao sắc bén: “Thái độ làm việc của cô là như vậy sao? Luôn miệng nói bản thân tài giỏi hơn người thường, hừ, nhưng kết quả cũng chỉ có vậy!”

Bị nghiêm khắc chỉ trích như vậy, Bạch Lộ đương nhiên không thể làm ngơ được.

Trước kia, khi cô đi theo bên cạnh tổng giám đốc thì tình huống như vậy chưa hề xảy ra, tổng giám đốc còn luôn khen ngợi năng lực làm việc của cô, nhưng cô mới ở bên cạnh Lương Phi Phàm này ba mươi sáu tiếng mà đã bị mắng không dưới ba lần rồi...

Da mặt của cô khá mỏng, cho nên bây giờ hai má đã đỏ bừng lên, vẻ mặt cũng rất miễn cưỡng: “Xin lỗi Lương tổng, nếu như anh cần gì thì bây giờ tôi sẽ lập tức chuẩn bị...”

“Cà phê!” Người đàn ông cao quý kia khép laptop lại: “Cô chưa từng hỏi Quan Triều sao? Mỗi sáng sớm tôi đều phải uống một ly cà phê, nếu như tôi đi công tác thì cô còn phải chuẩn bị bữa sáng nữa, bởi vì tôi rất ghét đồ ăn trên máy bay. Đồ đâu?”

Sắc mặt Bạch Lộ trắng bệch, không phản bác được câu nào.

Quả nhiên dạng công tử xuất thân nhà giàu, từ bé đã ngậm thìa vàng như này rất khó hầu hạ, cô nằm mơ cũng không ngờ chức vụ thư kí như cô mà còn phải bưng cơm rót nước... Nhưng nghĩ kỹ lại, đúng là anh ta từng nói cần một thư kí tư nhân...

Rốt cuộc đều là lỗi do cô không làm việc cẩn thận, chẳng thể trách được người nào, bị Lương Phi Phàm trách mắng cũng rất đáng đời.

Cô hít sâu một hơi, điều chỉnh tốt tâm trạng, lúc này mới lên tiếng: “Lương tổng, thật xin lỗi, là sơ suất của tôi, tôi lập tức mua cà phê và bữa sáng cho anh.” Cô vừa chuẩn bị xoay người, lại dường như nghĩ tới điều gì, để phòng ngừa bị trách mắng lần nữa, cô hỏi thêm một câu: “Lương tổng, anh muốn ăn món gì vào bữa sáng?”

“Thư kí Bạch, cô phải hiểu một chuyện, tôi để cô làm thư kí của tôi không phải để cô suốt ngày hỏi đi hỏi lại tôi, tôi không thích thư kí đời sống của mình lại không hiểu rõ chút gì về thói quen sinh hoạt hàng ngày của tôi, cô hiểu không?”

Bạch Lộ đứng ở trong một nhà hàng đồ tây ở sân bay, cầm điện thoại di động tìm số của Quan Triều.

Sau khi Lương Phi Phàm chỉ trích cô xong, anh ta lại không chịu nói thêm điều gì, cho nên lúc này cô chỉ có thể cầu cứu Quan Triều.

Gần đây đúng là rất xui xẻo, từ sau khi xảy ra chuyện của Lương Tịnh Tiêu và Hường Long Cẩm, cô phát hiện ra mọi chuyện của cô đều không thuận lợi. Hiện giờ đối mặt với Lương Phi Phàm, cô thật sự có cảm giác như đang nhảy vào nước sôi lửa bỏng vậy...

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 17

“Ủm... lạnh quá...”

Bạch Lộ bất giác khẽ rên lên một tiếng, đưa bàn tay mềm mại của mình ra quờ quạng, chợt nắm được thứ gì đó liền lập tức giữ chặt lại.

Cô cũng không biết bản thân mình bị làm sao nữa, chỉ cảm giác như toàn thân đang chìm giữa biển, cần phải nắm lấy thứ gì đó mới không bị chết ngộp.

“Lạnh à?” Một giọng nói đàn ông trầm trầm vang lên bên tai cô, mang đầy vẻ mê hoặc: “Rồi em sẽ thấy nóng lên ngay thôi.”

Bạch Lộ cảm thấy như sét đánh bên tai, giật mình hốt hoảng, tình hình... có vẻ gì đó không ổn.

Giọng nói này là của ai?

Cô cố gắng mở to mắt, nhưng trước mặt tối sầm, không thể nhìn thấy gì cả.

Còn bên tai cô lại nghe thấy một tiếng thở hỗn hển, làn hơi nóng ẩm phả vào mặt mình, mũi như nghe được mùi hormone nam tính.

Cô có hơi mơ hồ, không biết được đây là mơ hay thực.

Lẽ nào do quá đau lòng nên cô đã có giấc mộng xuân này sao?

Trong đầu vừa lóe lên suy nghĩ ấy thì môi cô đã chợt bị một thứ gì đó ngậm chặt.

“Ừm...” Cô cố gắng mở miệng, liền cảm thấy lại có một thứ gì đó đang thuận đà tiến sâu vào miệng mình.

Bạch Lộ giật bản mình, tim đập thành thịch.

Tuy đầu óc có hơi choáng váng, nhưng cô vẫn biết được thứ đó là gì.

Nóng bỏng, kích thích, mãnh liệt...

Một khí thế mạnh mẽ cướp đi tất cả những gì ngọt ngào nhất của cô.

Bạch Lộ chưa hề chuẩn bị tâm lí, toàn thân run lên bần bật.

Cô cố mở mắt lần nữa, nhờ vào ánh trăng mờ ảo mà trông thấy một cặp lông mày dài mảnh đang áp sát vào mình.

Người đang hôn cô có hơi thở phảng phất mùi bạc hà và khí chất đàn ông mạnh mẽ.

Bị hôn một lúc lâu, Bạch Lộ bắt đầu cảm thấy có hơi không thở nổi, bèn đưa tay đẩy ra, nhưng bàn tay đang ôm lấy hông cô lúc này lại càng ôm chặt hơn.

Cho dù đây có phải là mơ hay không thì cô cũng cảm thấy quá nóng bỏng, dù đang mơ màng, cô vẫn nhận thức được nếu cứ đà này thì chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Việc ấy khiến cô cảm thấy có hơi sợ.

Thế nên cô muốn đẩy người đàn ông này ra.

Nhưng trong lòng cô lại chợt có một ham muốn mãnh liệt, ham muốn có được sự tiếp xúc với người đàn ông này, thậm chí muốn nhiều hơn nữa...

“Đừng mà...” Lí trí và ham muốn đấu tranh với nhau, cô cố gắng mở miệng, lẩm bẫm: “Anh... anh là ai?”

“Đã lên giường của anh mà còn hỏi anh là ai sao?” Trong bóng tối, đôi môi nam tính quyến rũ ấy nở một nụ cười châm chọc.

Rồi anh vung tay nắm lấy hai chân cô đang rộng ra.

“Á...”

Bạch Lộ còn chưa kịp nghĩ thì bên dưới đã có một luồng lực tiến vào làm cô đau đớn.

Cô lập tức vùng vẫy, cất giọng nói yếu ớt: “Đau! Đau quá! Anh mau rút ra...”

Đây là mơ sao?

Đây chắc chắn là mơ rồi!

Nhưng nếu là mơ thì tại sao cảm giác này lại rõ ràng như thế?

Cô liên tục vùng vẫy hai tay, muốn tóm lấy gì đó nhưng không tóm được, chỉ thấy cảm giác càng lúc càng rõ ràng, bên trong cơ thể có thứ gì đó đang tiến vào mạnh mẽ, sau đó cả người cô chợt run lên rồi co lại.

“Ồ, đây là lần đầu của em sao?”

Sự căng thẳng của cô khiến cái gene thú hoang của người đàn ông ấy như được kích phát.

Anh nắm chặt lấy chân của Bạch Lộ, không quan tâm đây có phải là lần đầu của cô hay không, có làm đau cô hay không nữa mà lại mạnh mẽ ra vào...

“Mọi chuyện làm ra sao rồi? Đã đưa cô ta vào chưa?”

Một cô gái trang điểm xinh đẹp vừa cảnh giác nhìn xung quanh vừa hạ giọng hỏi người đàn ông trẻ đứng trước mặt mình.

Người đàn ông này trông có hơi thấp kém, ngay cả nụ cười cũng rất gian xảo, “Đương nhiên, việc mà cô Lương đây đã giao phó thì tôi nhất định phải làm được. Có lẽ bây giờ cô ta đã bị... Ha ha ha.”

“Im đi!” Cô gái lớn tiếng ngắt lời anh ta, thần sắc có hơi thâm hiểm, “Không phải tôi đã nói rồi sao? Việc này không phải do tôi làm! Anh mà còn nhắc đến tên của tôi nữa thì đừng hòng lấy của tôi một xu nào!”

“Vâng vâng vâng, là tôi đã sơ suất, việc này hoàn toàn không liên quan gì đến cô Lương... đến cô cả, là do cô ta đã uống say thôi.”

Người đàn ông dáng vẻ thấp kém, vừa nhìn đã biết là kẻ mê tiền, lúc này đưa ngón cái và ngón trỏ ra xoa xoa rồi cười ha hả nói: “Yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không hé răng nửa lời. Còn tiền, có phải là cô nên...”

“Việc này không được có sơ hở gì, nếu để người khác biết được thì, hừ, anh phải hiểu rõ, thế lực của nhà họ Lương chúng tôi ở thành phố A này, đến lúc đó tôi chắc chắn sẽ cho anh nếm mùi đau khổ!”

Lương Tịnh Tiêu vừa cảnh cáo vừa rút từ trong túi ra tờ chi phiếu đã chuẩn bị sẵn rồi dúi vào tay anh ta nói: “Anh tạm thời lánh mặt đi, một thời gian sau hãy quay lại.”

Người đàn ông kia nhận tiền, cười tíu mắt: “Cô Lương cứ yên tâm đi, tôi làm việc rất có nguyên tắc mà!”

“Mau rút đi!” Lương Tịnh Tiêu phẩy tay bằng vẻ mặt chán ghét, nhưng sau đó chợt nhớ ra gì đó, “Khoan đã...”

“Cô Lương còn gì dặn dò?”

“Người lên giường với cô ta là ai?”

Người đàn ông cười thô bỉ: “Cô Lương yên tâm, nếu đã muốn chà đạp cô ta thì đương nhiên không thể chọn cho cô ta loại tốt lành gì, chỉ là một kẻ vô danh thôi.”

Nghe thế, Lương Tịnh Tiêu có hơi biến sắc mặt, đôi mày cau lại, nhưng cuối cùng không nói thêm gì nữa, “Anh đi đi, tôi chưa gọi thì anh không được phép quay về, số tiền này đủ cho anh tiêu diêu ở nước ngoài dăm ba năm đấy.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 18

“Cô chỉ có một chút bản lĩnh như vậy thôi sao?” Lời của Bạch Lộ còn chưa nói xong, Lương Phi Phàm đã đột nhiên lên tiếng cắt ngang, giọng của anh ta vô cùng lạnh lùng, mỗi câu mỗi chữ đều rất sắc bén: “Làm không tốt thì muốn trốn tránh? Chưa tới hai mươi tư giờ trước, cô còn thề son sắt với tôi, nói rằng năng lực làm việc của cô xuất sắc như thế nào. Nhưng đáng tiếc, bây giờ tôi vẫn không thấy được, ngược lại, tôi lại thấy một kẻ hèn nhát muốn bỏ trốn.”

Bạch Lộ cắn răng, lên tiếng phản bác: “Tôi không phải kẻ hèn nhát muốn bỏ trốn!”

“Tốt nhất là không phải! Tôi hi vọng cô đừng làm cho tôi hối hận vì lúc đầu đã chọn cô!”

Trên loa thông báo bỗng có một giọng nữ ngọt ngào truyền đến thông tin máy bay chuẩn bị cất cánh, Lương Phi Phàm lập tức đứng dậy, giao laptop cho Bạch Lộ: “Lên máy bay!”

Từ thành phố A đến thành phố B cần phải bay khoảng hai giờ, nhưng bởi vì chuyến bay bị trễ cho nên khi Lương Phi Phàm và Bạch Lộ xuống máy bay thì đã qua thời gian ăn trưa.

Buổi sáng, Bạch Lộ vội vàng đến sân bay nên không kịp ăn gì, trên máy bay vốn có đồ ăn, nhưng vì Lương Phi Phàm không ăn, Bạch Lộ cũng không dám ăn một mình, vì vậy quyết định nhịn đói cùng với anh, kết quả

là bây giờ cô đói đến mức ruột dính vào da đến nơi rồi. Hơn nữa, khí hậu thành phố B lạnh hơn khí hậu ở thành phố A, Bạch Lộ lại không mặc nhiều đồ nên giờ phút này, gió lạnh thổi thẳng vào mặt cô, cô không nhịn được thả valy trong tay ra, dùng tay giữ chặt cổ áo.

Thật sự là vừa đói vừa rét!

Tình huống của người đàn ông đứng bên cạnh cô hình như cũng chẳng khá hơn cô là bao...

Không biết có phải do ảo giác không, nhưng Bạch Lộ luôn cảm thấy dung nhan tuấn tú của Lương Phi Phàm hơi tái đi, thỉnh thoảng còn nhàu mày lại, vẻ mặt rất khó chịu.

Có phải anh... cũng đói bụng không?

Công ty con ở thành phố B đã phái xe tới đón, xe dừng ở lối đi VIP bên ngoài sân bay, tổng giám đốc của công ty con dẫn theo tài xế, đứng ở cửa ra vào chờ đợi.

“Lương tổng!” Nhìn thấy Lương Phi Phàm đi ra, tổng giám đốc nhiệt tình tiến lên chào đón, có người giúp Bạch Lộ xếp valy vào cốp sau, cô nghe được tổng giám đốc kia hỏi: “Vị này là...”

“Thư ký của tôi!” Giọng của Lương Phi Phàm vốn trầm thấp, giờ phút này bởi vì khó chịu nên giọng của anh càng lộ ra thêm vài phần lạnh lùng: “Lên xe đi!”

Bạch Lộ cũng không kịp tự giới thiệu, tổng giám đốc kia cũng cùng tài xế lần lượt lên xe.

Lương Phi Phàm đương nhiên không thể nào ngồi bên cạnh tài xế được, vì vậy tổng giám đốc lập tức ngồi vào bên cạnh ghế lái, Bạch Lộ không còn cách nào khác, chỉ có thể ngồi cùng Lương Phi Phàm ở ghế sau.

Chiếc xe vốn nhỏ hẹp, hai người ngồi cạnh nhau có chút chật chội. Bạch Lộ im lặng dịch sang bên cạnh, liếc nhìn sang thấy Lương Phi Phàm đang đưa tay lên xem đồng hồ, sau đó anh thấp giọng hỏi: “Sẽ không đến trễ chứ?”

Bạch Lộ biết tối nay bọn họ phải tham gia một bữa tiệc, mà bữa tiệc đó lại có rất nhiều người cấp cao trong giới chính trị ở thành phố B. Ở thành phố B này có một hạng mục xây dựng, liên kết cùng với chính phủ, lần này Lương Phi Phàm tự mình tới đây là muốn lấy được hạng mục này.

“Lương tổng, khách sạn đã chuẩn bị xong, hiện giờ qua đó là vừa kịp.” Tổng giám đốc ngồi bên cạnh ghế lái quay đầu lại, cẩn thận quan sát sắc mặt Lương Phi Phàm, anh ta cũng là người tinh mắt, đương nhiên nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của Lương Phi Phàm, lập tức nói: “Lương tổng có thể về phòng nghỉ ngơi một lát, tôi có thể bảo người ta hoãn bữa tiệc lại nửa giờ...”

“Không cần!” Lương Phi Phàm tựa vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi, anh nói bằng giọng điệu hờ hững nhưng lại khiến cho người ta không dám phản kháng: “Đã dự tính mấy giờ bắt đầu thì cứ bắt đầu đúng giờ đi!”

Đương nhiên tổng giám đốc không dám nói thêm gì nữa, lập tức cho người qua đó sắp xếp.

Bạch Lộ vẫn ngồi im lặng ở một bên, lúc này mới dám vụng trộm liếc nhìn sang chỗ Lương Phi Phàm, thấy anh dùng tay ấn chặt vào bụng, nhíu mày lại, trên trán xuất hiện mồ hôi lạnh.

Rất nhanh, Bạch Lộ lập tức nghĩ đến việc từ sáng tới giờ anh chưa ăn gì, cũng giống như cô, nhưng chẳng lẽ anh đói đến mức đau bụng sao?

Tuy Bạch Lộ không thể xác định đó có phải lí do khiến Lương Phi Phàm khó chịu không, nhưng cô cảm thấy khả năng này là lớn nhất, hơn nữa bình thường anh có thói quen ăn sáng, nhưng bởi vì sơ suất của cô mà

anh mới biến thành dạng này, nghĩ như vậy, trong lòng cô càng thêm áy náy.

Cô đang suy nghĩ có nên mở miệng hỏi ý kiến của anh một chút hay không thì chiếc xe bất ngờ dừng lại.

Thì ra đã đến cửa khách sạn, Lương Phi Phàm từ từ mở mắt ra, sắc mặt đã khôi phục lại như lúc ban đầu, dường như người vừa mệt mỏi khó chịu kia không phải là anh vậy. Anh trực tiếp xoay người xuống xe, Bạch Lộ thấy vậy cũng chỉ có thể xuống xe theo.

Tổng giám đốc công ty con dẫn Lương Phi Phàm vào khách sạn, Bạch Lộ phải xách theo valy hành lý nên đi chậm một chút.

Chờ đến lúc cô đi vào, Lương Phi Phàm đã đứng ở trước cửa thang máy, chỉ nghe thấy vị tổng giám đốc kia cúi đầu khom lưng nói: “Lương tổng, tôi xin phép đi trước.”

Sắc mặt Lương Phi Phàm vô cùng bình thản, dường như không muốn nói nhiều lời, chỉ khẽ gật đầu một cái.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 19

Tổng giám đốc trực tiếp giao thẻ phòng cho Bạch Lộ, sau đó mới rời đi. Bạch Lộ theo Lương Phi Phàm vào thang máy, vừa đứng vững lập tức nghe thấy Lương Phi Phàm hỏi: “Biết uống rượu không?”

Bạch Lộ sững sờ: “Biết một chút!”

“Bữa tiệc lát nữa rất quan trọng, tôi không biết tử lượng của cô là bao nhiêu, nhưng nếu cô đã đi theo tôi thì nhất định lát nữa sẽ phải uống rượu, cô tự mình xem xét mà xử lý.” Lúc Lương Phi Phàm nói chuyện, ánh mắt anh vẫn nhìn vào con số màu đỏ trên thang máy, hai tay bỏ trong túi quần, giọng nói trầm thấp mà bình tĩnh: “Tôi không có thói quen ứng phó với một người say rượu, nhất là người đó lại là nhân viên bên cạnh tôi. Đến lúc đó, nếu không chịu được thì hãy tự nghĩ biện pháp thoát thân.”

Thang máy bỗng nhiên vang lên một tiếng, đã đến tầng của bọn họ, Lương Phi Phàm lạnh lùng sai chân bước ra khỏi thang máy, Bạch Lộ đứng ngây người tại chỗ, một lúc lâu sau vẫn chưa phản ứng kịp.

Có ý gì vậy?

Lát nữa cô phải hầu rượu sao?

Tuy trước đó cô đã nghĩ đến khả năng này, nhưng những lời này được nói ra từ miệng Lương Phi Phàm lại khiến cô cảm thấy hoảng hốt.

Nếu như không phải chuyện rất khó ứng phó thì dựa theo phong cách xử lý công việc của Lương Phi Phàm, hẳn là anh ta sẽ không dằn dò cô mấy lời này...

Bạch Lộ đưa tay che trán, biết vậy thì cô đã chẳng làm công việc này. Vì sao hôm qua cô lại xúc động nhất thời mà nhận lấy chức vụ này chứ? Hiện giờ thì tốt rồi, cô đã tự đẩy mình vào trong hố lửa. Trước kia, khi ở EC, cô không cần phải làm mấy chuyện như hầu rượu, bởi sẽ có mấy nữ nhân viên mới được cử tới xã giao, nhưng bây giờ...

Đúng là khóc không ra nước mắt!

Cô kéo valy, nặng nề bước ra khỏi thang máy. Lương Phi Phàm đã đứng trước cửa phòng. Bạch Lộ vội vàng lấy thẻ phòng ra, mở cửa phòng. Khi cô quay người lại thì thấy thân thể cao lớn kia bỗng nhiên lung lay, lòng cô trùng xuống, cô ngẩng đầu lên thấy trên gương mặt tuần tú của Lương Phi Phàm tràn đầy mồ hôi lạnh.

“Lương tổng, anh sao rồi?” Bạch Lộ bỏ valy ra, đưa tay đỡ lấy anh.

Lương Phi Phàm đưa tay cản cô lại: “Tôi không sao, cô đi về phòng của mình chuẩn bị một chút đi.”

Bạch Lộ còn định nói gì đó nhưng Lương Phi Phàm đã đi thẳng vào phòng, nhìn theo bóng lưng lạnh lùng cứng rắn của anh, cô đành phải nuốt những lời định nói ra vào trong bụng.

Cô giúp anh đặt laptop lên bàn làm việc, khi quay người lại thì phát hiện Lương Phi Phàm đã đi vào phòng tắm, cô đoán rằng anh chuẩn bị tắm rửa nên không ở lại lâu, trực tiếp đi về phòng của mình.

Bạch Lộ sắp xếp lại hành lý xong, vừa đặt lưng lên chiếc giường lớn mềm mại thì điện thoại di động của cô vang lên, cô nhìn thấy Quan Triều gọi điện tới.

“Trợ lý Quan, xin chào!”

Buổi sáng, khi cô gọi điện thì anh ta tắt máy, sau khi lên máy bay thì cô lại tắt máy, có lẽ Quan Triều tính thời gian bọn họ xuống máy bay mới gọi cho cô.

“Chào thư kí Bạch, buổi sáng có phải cô gọi điện cho tôi không?” Quan Triều đi theo bên người Lương Phi Phàm lâu, cho nên nói chuyện cũng đâu ra đấy. Bạch Lộ chỉ cần nghe giọng của anh cũng có thể tưởng tượng được, anh nhất định đang nói chuyện điện thoại bằng vẻ mặt nghiêm túc.

“Thật xin lỗi đã làm phiền anh, bởi vì Lương tổng nói chuyện liên quan đến đời sống riêng tư và thói quen của anh ấy thì anh là người biết rõ nhất, anh ấy bảo tôi hỏi anh một chút. Nhưng hôm qua tôi chưa kịp hỏi, kết quả là sáng nay...” Cô có chút ngượng ngùng, sờ sờ lên mũi, áy náy nói: “Sáng nay khi lên máy bay, tôi không chuẩn bị kĩ bữa sáng, hiện giờ Lương tổng hình như hơi khó chịu...”

Đầu dây bên kia, Quan Triều im lặng một lúc, sau đó mới trầm giọng nói: “Vậy bây giờ tôi sẽ nói cho thư kí Bạch, cô phải ghi nhớ kĩ, sau này nếu có gì không rõ ràng thì cứ hỏi lại tôi.”

“Được, anh nói đi.”

“Buổi sáng Lương tổng muốn uống một ly cà phê Jamaica Blue Mountain, nhưng buổi chiều anh ấy chỉ uống cà phê đen, tuyệt đối không bỏ thêm đường. Buổi sáng không cần lên máy bay thì cô không phải chuẩn bị đồ ăn sáng, nhưng nếu như phải lên máy bay đi công tác thì cô phải chuẩn bị cho anh ấy một suất đồ tây. Anh ấy chỉ ăn trứng ốp la và bánh mì vuông, bánh mì vuông phải trắng mềm, trứng phải là trứng mới tươi ngon, lúc này cô có thể cho thêm một ly sữa bò. Bình thường Lương tổng không ăn đồ ngọt, bị dị ứng với hải sản, nếu như cô chọn chỗ ăn trưa thì cô có thể chọn

bò bít tết chín bảy phần, rượu vang đỏ anh ấy chỉ uống Domaine de la Romaneé-Conti, trong hầm nhà anh ấy có mấy bình rượu đó đã ủ tám mươi hai năm. Chỗ anh ấy thường dùng cơm cũng để vài bình, tạm thời cũng chỉ có như vậy...”

Bạch Lộ thật sự không cách nào phối hợp được với Quan Triều, những thứ này tuy không phức tạp, nhưng nếu như muốn làm một cách chu đáo, không phạm sai lầm thì cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Xem ra, chức vụ thư kí đời sống của Lương Phi Phàm thật sự không dễ làm chút nào.

“Cảm ơn anh, trợ lý Quan!” Bạch Lộ lặp lại những lời anh ta vừa nói một lần trong đầu, sau đó mới nói đến vấn đề chính: “Có phải Lương tổng có bệnh đau dạ dày không? Anh ấy hay uống thuốc dạ dày nhãn hiệu nào?”

“Lương tổng đúng là bị đau dạ dày, nhưng anh ấy ghét nhất là uống thuốc. Theo tôi biết, anh ấy chưa uống thuốc bao giờ, nếu như đến lúc bất đắc dĩ thì anh ấy sẽ trực tiếp mời bác sĩ đến truyền nước.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 20

Một người đàn ông không gì là không làm được như vậy lại sợ uống thuốc sao?

Vậy mới nói, trên thế giới này vốn dĩ không tồn tại người nào thập toàn thập mỹ, bởi vì là con người thì sẽ đều có nhược điểm. Giờ phút này, trong đầu Bạch Lộ nghĩ đến dung nhan tuấn tú trầm ổn của Lương Phi Phàm, còn có bộ dạng tái nhợt vừa rồi của anh, cô không hiểu sao lòng cô đột nhiên mềm nhũn.

“Truyền nước cũng không tốt lắm, nếu như có thể uống thuốc để khỏi bệnh thì uống thuốc vẫn hơn.”

Quan Triều bất đắc dĩ nói: “Đây là điểm yếu của Lương tổng, thật ra tôi theo Lương tổng nhiều năm, tôi cũng chỉ biết anh ấy ghét uống thuốc, nhưng cụ thể là vì nguyên nhân gì thì tôi không rõ lắm.”

“Được, tôi nhớ rồi!” Bạch Lộ nhìn đồng hồ, cũng đến lúc cô nên ra ngoài rồi, vì vậy cô cảm ơn Quan Triều xong, lập tức cúp điện thoại.

Cô đến nhà vệ sinh rửa mặt, nhưng hình ảnh tái nhợt của Lương Phi Phàm luôn xuất hiện trong đầu cô, Bạch Lộ nghĩ tới nghĩ lui đều cảm thấy có chỗ không ổn. Nếu như hiện giờ anh ta đang đau dạ dày như vậy, lát nữa còn phải uống rượu trong bữa tiệc, chẳng phải bệnh sẽ càng nặng hơn sao?

Ra khỏi nhà vệ sinh, cô lập tức gọi điện cho lễ tân khách sạn. Khách sạn năm sao như này thì thường chuẩn bị một vài loại thuốc chữa bệnh da dày, quả nhiên, không để cho cô thất vọng, nhân viên ở đầu dây bên kia trả lời rằng bọn họ thật sự có thuốc da dày.

Bạch Lộ chờ phục vụ đem thuốc da dày lên, cô lập tức chuẩn bị qua chỗ Lương Phi Phàm.

Ai ngờ cô vừa đi ra thì thấy người đàn ông kia cũng đi ra từ gian phòng bên cạnh, Bạch Lộ dừng chân lại, ngược nhìn Lương Phi Phàm.

Hắn là anh vừa mới tắm rửa, trên người còn mang theo mùi sữa tắm, âu phục cũng đổi một bộ mới, đầu tóc không được chải chuốt như lúc này, có vài sợi tóc bị ướt nên rủ xuống mặt anh, càng làm tôn thêm gương mặt góc cạnh của anh. Lúc này, Lương Phi Phàm không có dáng vẻ trầm ổn lạnh lùng như ngày thường nữa mà lộ ra vài phần lười biếng của công tử nhà giàu.

“Lương tổng!” Bạch Lộ nhẹ nhàng hít một hơi, cung kính hô lên.

Lương Phi Phàm hồ hững chinh lại cúc trên áo sơ mi, sắc mặt tốt hơn lúc này rất nhiều, anh trầm giọng “Ừ” một tiếng, sau đó trực tiếp đi về phía thang máy. Bạch Lộ vội vàng đi theo, nhìn bóng lưng thẳng tắp của anh ở phía trước, anh đang cúi đầu cài cúc áo ở cổ tay.

Vào thang máy, cửa vừa đóng, Bạch Lộ mới nhận ra cô đứng song song với anh, cô vội vàng lùi về sau hai bước, nhưng không ngờ Lương Phi Phàm lại xoay người lại, trực tiếp đưa tay ra chặn ngang trước mặt cô.

Bạch Lộ bị hành động này của anh làm cho sững người, cô ngẩng đầu lên, vừa vận đối diện với ánh mắt của Lương Phi Phàm. Trong không gian chật hẹp, ánh mắt hai người chạm vào nhau, Bạch Lộ nghe được cả tiếng tim đập nhanh của chính mình, cô vội vã lên tiếng: “Lương tổng, anh...”

“Giúp tôi cài lại chỗ này.” Giọng Lương Phi Phàm nhẹ nhàng hơn bình thường, anh khẽ cử động cổ tay, lúc này Bạch Lộ mới phát hiện ra anh đang muốn chỉnh lại tay áo sơ mi nhưng không được.

“Vâng...” Bạch Lộ kinh ngạc, một lát sau mới đưa tay ra, ngón tay mảnh khảnh của cô cẩn thận cài lại tay áo giúp anh.

Thật ra cô chưa từng làm chuyện như vậy cho người khác giới. Trước kia, khi cô ở cùng với Hường Long Cầm, cô cũng không giúp anh làm chuyện này. Dù sao đây cũng không phải chuyện cần đến hai người mới có thể làm được, huống chi cô và Hường Long Cầm cũng không phải quan hệ kia, hành động thân mật như này cũng chỉ người yêu mới có thể làm mà thôi...

Cô không biết có phải bởi vì cô chưa làm chuyện này hay không, nhưng khi cô nghĩ đến hai chữ “người yêu” thì lòng cô lại run lên. Cái cúc cô vừa cài được lại bị tuột ra ngoài. Cô hít sâu một hơi, sau đó mới cài lại lần nữa.

Rõ ràng chỉ là một động tác rất đơn giản, nhưng cô do dự rất lâu mới cài được cúc áo kia.

“Được rồi!” Trên người Lương Phi Phàm mang theo khí thế bức người, anh không cần nói gì, cũng không cần làm gì, chỉ là đứng bên cạnh cũng khiến người ta cảm thấy áp lực.

Đây là lần đầu tiên Bạch Lộ cảm thấy bản thân vô dụng như vậy, chỉ là cài một cái cúc áo mà cô lại làm như tác chiến không bằng. Giờ phút này, hơi thở của cô có chút hỗn loạn, cô đành cụp mắt xuống, lùi về sau hai bước.

“Thư kí Bạch, cô rất nóng sao?” Khác với sự khẩn trương của Bạch Lộ, Lương Phi Phàm lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, anh kéo ống tay áo của

mình, nhìn cô một cái, thấy sắc mặt cô hơi kì lạ nên mới nhíu mày hỏi một câu: “Sao mặt cô đỏ bừng lên vậy?”

Giọng của anh rất nhẹ nhàng, trong thang máy yên tĩnh lại càng thêm gợi cảm.

Bạch Lộ không biết nên trả lời thế nào, cô có chút mất tự nhiên: “Không... không nóng!”

Bạch Lộ cũng là người đã có nhiều năm kinh nghiệm, không phải một người mới vào nghề, nhưng từ bao giờ cô lại bị dăm ba câu của một người đàn ông làm cho đỏ mặt tía tai tới mức không kịp phản ứng như thế này chứ?

May là thang máy đã đến tầng một, cánh cửa lại mở ra lần nữa, Lương Phi Phàm bước ra ngoài, Bạch Lộ cảm thấy khí thế đầy áp lực kia đã được giảm bớt, hô hấp của cô cũng bình thường trở lại.

Bạch Lộ ra khỏi thang máy, nhìn người đàn ông ở phía trước, bóng lưng thẳng tắp, khí thế ung dung...

Người đàn ông có khí chất như vậy đương nhiên sẽ khiến người khác phải ngước nhìn.

Cô cảm thấy, người đàn ông tên Lương Phi Phàm này đúng là một tai họa!

Cô hít sâu một hơi, kìm nén những cảm xúc hỗn loạn trong lòng mình, làm như không có chuyện gì xảy ra, vội vã đi theo Lương Phi Phàm.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 21

Bữa tiệc ở thành phố B của bọn họ vốn tổ chức ở một nhà hàng, địa điểm không phải ở nơi quá hoang vắng nhưng lại tương đối bí ẩn. Thiết kế cũng không xa xỉ, nhưng mỗi bố cục lại được thiết kế vô cùng tinh xảo, nghe nói ông chủ là đời sau của đầu bếp Ngự Thiện phòng, chuyên làm đồ ăn cho cung đình vào thời vua Đồng Trị của triều Thanh.

Khi đi vào bên trong, cả phòng đã chật kín người, chỉ còn lại một chỗ trống trên chiếc bàn tròn kia, có lẽ là dành cho Lương Phi Phàm.

“Lương tổng đến rồi!”

Trong đám đông, bỗng có một người hô lên, nhất thời, cả phòng đều quay đầu lại nhìn.

“Xin lỗi, máy bay trễ giờ, để cho mọi người đợi lâu rồi.” Lương Phi Phàm cười nhạt, sải chân bước vào, anh trực tiếp cởi áo khoác ra, Bạch Lộ vội vã nhận lấy áo, sau đó chuyển cho nhân viên phục vụ ở bên cạnh. Quay lại đã thấy Lương Phi Phàm đang vắt chéo chân, ngồi ở chỗ cao nhất.

Anh tiện tay cầm cái ly trước mặt lên, trên mặt mang theo ý cười, giọng nói trầm thấp: “Tôi tự phạt ba ly.”

Bạch Lộ thấy anh uống một hơi ba ly rượu trắng, trong lòng có chút lo lắng.

Hắn là anh còn chưa ăn gì, vừa xuống máy bay đã đau bụng, hiện giờ lại dùng bụng rỗng uống rượu như thế, dạ dày của anh sao chịu được?

“Lương tổng, tửu lượng rất khá! Thật ra chúng tôi cũng không đợi lâu, nào, tất cả ngồi xuống đi!”

Có người nói như vậy cho nên vài người đã ngồi xuống, chỉ còn Bạch Lộ đứng sau lưng Lương Phi Phàm. Lúc này, một người đàn ông trung niên cầm ly rượu, đứng dậy cười ha hả, anh ta chú ý tới Bạch Lộ còn chưa ngồi xuống: “Vị này là...”

“Thư ký của tôi.” Lương Phi Phàm đặt ly rượu xuống, xoay người nhìn Bạch Lộ: “Thư ký Bạch, đừng đứng nữa, ngồi xuống đi.”

Bạch Lộ đáp lại một tiếng, sau đó kéo ghế ra, ngồi bên cạnh Lương Phi Phàm.

Bởi vì cả bàn đều là đàn ông, chỉ có Bạch Lộ là nữ, lại ngồi bên cạnh Lương Phi Phàm nên khá thu hút sự chú ý. Cho dù cô đã cố gắng tỏ ra vô hình, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ có người đem rượu đặt trước mặt cô.

Đám đàn ông trung niên quyền cao chức trọng này thích nhất là phụ nữ hầu rượu cho bọn họ, hơn nữa cô còn là người do Lương Phi Phàm mang tới, bảo là thư ký của anh, cho nên trong lòng tất cả mọi người lúc này đều ngấm ngầm công nhận cô là một thành viên của bữa tiệc, nhưng không phải vì thân phận, mà chính là vì giới tính của cô.

Đàn ông uống rượu với đàn ông thì có ý nghĩa gì?

Đàn ông rót rượu, phụ nữ uống rượu chẳng phải vui hơn sao?

Liên tiếp uống vài ly rượu có nồng độ cao vào bụng, Bạch Lộ đã cảm thấy đầu óc hơi choáng váng, nhưng người rót rượu cho cô vẫn nhìn cô

chăm chăm, cô cảm thấy bản thân sắp không thể chịu được nữa rồi, nhưng cô lại không biết cầu cứu ai.

Lúc này, cô nhớ tới lời cảnh cáo Lương Phi Phàm đã nói trong thang máy, anh nói rằng, nếu không chịu được thì phải tự nghĩ biện pháp thoát thân. Như vậy thì có phải hiện giờ cô nên nghĩ cách thoát thân trước không?

Cô liếc nhìn Lương Phi Phàm ở bên cạnh, thấy anh cầm đũa gấp thức ăn, gương mặt góc cạnh của anh hơi căng thẳng, ánh đèn màu vàng chiếu lên mặt anh càng làm nổi bật lên nét mặt tái nhợt, tuy tóc đã che phủ trán nhưng cô vẫn thấy có vài sợi tóc đen bị ướt dính vào da anh...

Anh khó chịu sao?

Lòng Bạch Lộ trùng xuống, cô nhớ tới vừa nãy anh uống không ít rượu, hơn nữa rượu còn mạnh như vậy, nhất định dạ dày sẽ rất đau.

“Lương tổng, thư kí này của anh chẳng những xinh đẹp mà tửu lượng cũng không tệ đâu!”

Một người đàn ông hói đầu cầm ly rượu đi tới, đưa tay đặt trên vai Bạch Lộ, vô cùng mờ ám: “Cô Bạch, tôi rất thích vẻ nữ tính của cô, chúng ta uống thêm một ly đi!”

Bạch Lộ đã có kinh nghiệm nhiều năm xã giao như vậy, đương nhiên sẽ hiểu phải làm gì trong tình huống này.

Người đàn ông này rõ ràng là mượn cơ hội để sàm sỡ, nhưng cô lại không tiện nói gì, chỉ có thể lặng lẽ đứng dậy, thuận tiện tránh đi cánh tay đang đặt trên vai cô.

“Ngài khách khí rồi, tửu lượng của tôi không tốt lắm, chúng ta thuận theo tự nhiên đi!”

Bạch Lộ nghĩ đến lời Lương Phi Phàm đã nói, nếu như cô không chống đỡ nổi thì phải nghĩ biện pháp thoát thân, cô nói ra lời như vậy hẳn cũng không có gì quá đáng.

Chỉ là người đàn ông kia lại không thuận theo ý cô: “Chuyện này thì thư kí Bạch không đúng rồi, sao có thể thuận theo tự nhiên được? Nhất định cô phải uống một ly với tôi! Nào, tôi thấy tửu lượng của thư kí Bạch rất tốt, uống ba ly cũng không có vấn đề gì!”

Lúc người đàn ông kia nói chuyện, hơi rượu phả vào mặt Bạch Lộ, cô chưa ăn gì, lại uống không ít rượu nên giờ phút này cảm thấy vô cùng choáng váng, nhưng lại không thể không nở nụ cười miễn cưỡng: “Vậy tôi uống trước một ly.”

Cô nhắm mắt lại, uống cạn ly rượu kia, vị rượu cay nóng trôi thẳng từ cổ họng xuống bụng cô, trong nháy mắt, Bạch Lộ cảm thấy bụng cô như quặn lại.

Thật khó chịu.

Cô sắp không chống đỡ nổi nữa rồi, nhưng Lương Phi Phàm vẫn ngồi ở một bên, không có ý định đỡ rượu giúp cô.

Cô không phải mấy cô gái chuyên hầu rượu, cô cũng không thích mấy bữa tiệc như này, nhưng hiện giờ chức vụ của cô là thư kí của Lương Phi Phàm, cho nên cô phải làm tốt chức vụ của một thư kí.

Nếu đã là làm việc, thì cho dù không hài lòng, cô cũng nhất định phải kiên trì!

“Tốt! Quả nhiên là tửu lượng tốt!” Người đàn ông trung niên hết sức hài lòng, vui vẻ vỗ tay, nhưng vẫn không chịu buông tha cho Bạch Lộ: “Chỉ là một ly thì sao được? Chỗ tôi có luật phải uống ba ly mới coi như qua cửa, nào, tới đây, thư kí Bạch, cô tuyệt đối đừng khiếm tốn, tửu lượng của cô

đúng là không tệ đâu! Hôm nay chúng ta không say không về! Nào, còn hai ly nữa!”

Nhân viên phục vụ lập tức tiến lên rót đầy rượu cho Bạch Lộ, lần này Bạch Lộ thật sự không cười nổi nữa. Cô biết rõ ràng rằng tửu lượng của cô vô cùng bình thường, hôm nay cô lại còn bụng rỗng uống rượu, cho nên dạ dày vô cùng khó chịu, giống như bị thiêu đốt vậy. Bụng cô giống như đã xoắn cả lại rồi, sao có thể uống tiếp được?

“Thật sự tôi hơi say...” Bạch Lộ khoát tay, thân thể không khống chế được, ngã về một bên: “Ôi...”

“Cục trưởng Lý, đừng gây khó dễ cho thư kí nhỏ của tôi nữa.”

Thân thể cô đột nhiên được nâng lên, bởi vì khi Bạch Lộ ngã xuống, cô đã tiện tay tóm lấy góc áo sơ mi của người nào đó...

Trong căn phòng tràn đầy mùi rượu và thuốc lá, đầu óc cô vô cùng hỗn loạn, nhưng cô lại ngửi được một mùi hương thơm mát, giống như cô đã từng ngửi thấy ở đâu đó.

Đó là... mùi sữa tắm của Lương Phi Phàm, cộng thêm mùi nước hoa nhẹ nhàng của anh, dường như có thể khử sạch tất cả mùi hương khó ngửi nhất trên thế giới này...

Ngửi được mùi nước hoa kia, cô cảm thấy cảm giác buồn nôn của mình cũng dần dần được trừ khử...

“Ồ, Lương tổng đau lòng sao?” Người đàn ông được Lương Phi Phàm gọi là cục trưởng Lý chính là cục trưởng cục thuế vụ, thấy Lương Phi Phàm đỡ Bạch Lộ ngồi dậy, nụ cười của anh ta càng mờ ám: “Nếu Lương tổng đã đau lòng thì tôi cũng không gây khó dễ cho thư kí của anh nữa, nhưng rượu này...”

Lương Phi Phàm nhếch môi lên: “Thư kí của tôi tửu lượng không tốt, nếu hôm nay uống say thì hiệu suất làm việc sẽ giảm xuống, cuối cùng tôi vẫn là người chịu xui xẻo. Như vậy đi, tôi giúp cô ấy uống ba ly với cục trưởng Lý...”

“Vậy không được!” Cục trưởng Lý cười ha hả, rõ ràng không muốn buông tha cho bọn họ: “Nếu Lương tổng muốn uống giúp cô ấy thì ba ly không đủ, gấp đôi đi, được không?”

Người trong bàn cũng bắt đầu hòa theo, bọn họ đều là người trên quan trường, bình thường đều tham gia mấy bữa tiệc như thế này, thích nhất là ép rượu người khác. Huống chi Lương Phi Phàm lại ra mặt nói chuyện giúp một thư kí, quả thực là tình huống nghìn năm khó gặp, bọn họ phải tranh thủ thời cơ, ép anh uống thêm mấy chén.

Bạch Lộ mơ màng dựa vào ghế, thật ra cô cũng chưa say triệt để, vì vậy những lời bọn họ nói cô đều nghe được rất rõ ràng, lúc này, cô theo bản năng, ngẩng đầu lên nhìn Lương Phi Phàm.

Anh đứng thẳng người bên cạnh cô, một tay đút vào túi quần, một tay cầm lấy ly rượu, không ai nhận ra vẻ mặt khó chịu của anh, nhưng Bạch Lộ lại thấy!

Sắc mặt anh không ổn chút nào, dung mạo tuấn tú của anh dưới ánh đèn càng thêm tái nhợt.

Bạch Lộ cảm thấy như có một thùng nước lạnh đổ xuống đầu cô, đầu óc đang mơ hồ cũng tỉnh táo hơn vài phần.

Nhất định là dạ dày anh rất khó chịu.

Lúc này, sao anh có thể uống đỡ rượu cho cô được? Như vậy không phải là hành hạ bản thân sao?

Thật ra, trước đó cô cũng không hi vọng Lương Phi Phàm sẽ nói chuyện giúp mình, nhưng hiện giờ cô cảm thấy trừ việc có thói quen sinh hoạt hơi kì quái một chút thì Lương Phi Phàm vẫn là một cấp trên không tệ.

Ý nghĩ này thúc đẩy Bạch Lộ đứng dậy, không đợi đám người kia kịp phản ứng, cô đã hô lớn lên: “Tôi không say! Tôi uống!”

Một câu nói của cô giống như chọc phải tổ ong vò vẽ, người trong bàn đều hô hào. Đợi Bạch Lộ uống xong ba ly, tất cả mọi người lập tức vỗ tay khen hay, có người tiếp tục bưng rượu lên. Cuối cùng, cô không biết cô đã uống bao nhiêu, say một cách triệt để.

Chờ đến khi tàn tiệc, tài xế phải bế Bạch Lộ say bất tỉnh lên xe.

Buổi tối, Lương Phi Phàm cũng không uống nhiều, nhưng dạ dày anh không thoải mái chút nào. Khi vừa lên xe, sắc mặt anh đã vô cùng khó chịu, nhưng vì không ảnh hưởng tới hành trình ngày hôm sau, anh vẫn lấy điện thoại di động ra, gọi bác sĩ tới.

Điện thoại vừa kết nối, anh còn chưa kịp mở miệng thì Bạch Lộ ở bên cạnh chẳng biết đã tỉnh lại từ lúc nào, cô đoạt lấy điện thoại của anh, đôi mắt say lờ lờ nhìn chăm chăm vào anh, ngón tay chỉ thẳng vào mặt Lương Phi Phàm, ợ ra một hơi rượu: “Anh... anh gọi điện thoại làm gì? Anh có... ý đồ gì?”

Lương Phi Phàm sững sờ, anh nhíu chặt mày lại, nhìn Bạch Lộ, đôi mắt toát ra vẻ không vui.

Người phụ nữ này, uống say đến mức phát điên rồi sao?

“Thư kí Bạch, cô tỉnh táo lại đi!” Anh đột nhiên đưa tay bóp lấy cằm cô, giọng điệu mất kiên nhẫn: “Đưa di động cho tôi!”

Bạch Lộ thật sự uống say.

Tuy đây không phải lần đầu tiên cô say rượu, nhưng đây là lần đầu tiên cô say triệt để như vậy, đừng nói là thần trí mơ hồ, hiện giờ ngay cả một, hai, ba cô cũng không phân biệt được, trong đầu chẳng nghĩ được chuyện gì.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 22

“Không đưa!” Cô hừ một tiếng, vuốt ve tay Lương Phi Phàm, giấu điện thoại ra sau lưng, quên mất gương mặt đang bị anh bóp chặt: “Tên khốn này... anh làm đau tôi rồi.... Tôi không trả điện thoại cho anh nữa... Ai biết anh... có ý đồ gì? Anh... anh là ai?”

Lương Phi Phàm xác nhận người phụ nữ này thật sự uống say rồi, anh cũng không có kinh nghiệm gì để ứng phó với cô, cho nên anh nhếch môi, lạnh lùng nhìn cô một cái, sau đó gõ tay vào ghế lái, trực tiếp hạ lệnh: “Lái về khách sạn!”

Anh vừa nói xong, vừa rút ra một điều thuốc, khói mờ bốc lên, che đi nét mặt của anh, sau làn khói mịt mù, dung mạo tuấn tú của anh trắng bệch.

Anh cố gắng nhịn, bởi vì anh biết cô đã uống quá nhiều, anh có nói thêm nữa cũng vô dụng, cho nên không thèm để ý nữa.

Nhưng Bạch Lộ không chịu an phận, cô thấy anh dựa vào cửa xe hút thuốc, cô lại nhào tới lần nữa.

Lần này, cô to gan hơn, trực tiếp đoạt lấy điều thuốc trên môi anh, nhanh chóng đưa lên miệng mình.

Lương Phi Phàm phát hiện điều thuốc trên môi biến mất, anh kinh ngạc quay lại, thấy Bạch Lộ đang cười híp mắt, đôi môi đỏ mọng của cô ngậm lấy điều thuốc kia.

“Khụ khụ...” Cô học theo dáng vẻ của anh, hít một hơi, một giây sau, cô ho kịch liệt, cô nhanh chóng ném điều thuốc ra ngoài cửa sổ xe, phàn nàn: “Tôi còn tưởng thứ gì ngon... Sắc như vậy... Thật khó ăn...”

Lúc cô nói chuyện, tay hơi quệt qua miệng, đôi mắt to tròn mang theo vẻ ngơ ngác. Dung mạo của cô vốn không tệ, giờ phút này càng tăng thêm vài phần quyến rũ, cộng thêm dáng vẻ oan ức của cô khiến cho cô càng đáng yêu hơn...

Lương Phi Phàm nhớ tới bộ dạng nghiêm túc thường ngày của cô, mỗi lần bị người khác nghi ngờ năng lực thì lập tức phản bác, nhưng giờ phút này cô lại giống như một đứa trẻ, thích đoạt đồ của người khác, còn có dáng vẻ đương nhiên như vậy. Nhưng kì lạ là, anh thấy cô như vậy, lo lắng trong lòng anh cũng vơi đi hơn nửa.

“Thư kí Bạch, cô biết cô đang làm gì không?” Nhiệt độ trong xe như bị giảm xuống, người đàn ông bên cạnh bỗng nhiên mở miệng, giọng nói lạnh lùng: “Thấy rõ toi là ai không?”

“Anh là ai?” Bạch Lộ nhào về phía anh, hai tay túm vào cổ áo sơ mi của anh, gương mặt xích lại gần, dường như đang cố gắng nhìn anh cẩn thận, trong miệng còn lẩm bẩm: “Dung mạo... cũng rất đẹp trai...”

Lương Phi Phàm không có kinh nghiệm đối phó với tình huống này, cho nên anh có chút bó tay với cô.

Anh gỡ đôi tay đang vuốt ve mặt anh của cô ra, giọng điệu lạnh lùng: “Thư kí Bạch, tốt nhất cô nên tỉnh táo một chút, nếu không khi cô tỉnh lại cô sẽ hối hận vì hành động của mình!”

“Hối hận?”

Nói gì với người say cũng đều là vô nghĩa, Bạch Lộ mơ mơ màng màng chỉ nghe được hai chữ “hối hận”, cô cảm thấy hai chữ này hình như có tính

uy hiếp với cô.

Đúng vậy, hối hận!

Cô rất hối hận, hối hận vì sao lại tin tưởng Lương Tịnh Tiêu như vậy, cô hối hận vì sao lại giới thiệu Lương Tịnh Tiêu cho Hương Long Cẩm, cô hối hận, cô vẫn luôn hối hận, quan hệ của bọn họ tốt đẹp như vậy từ bao giờ? Khi cô biết được thì bọn họ đã có con rồi, như vậy thì ước hẹn trước đây của cô và Hương Long Cẩm còn tính không? Có phải anh ta đã sớm lén lút lên giường cùng Lương Tịnh Tiêu hay không?

Đó là người bạn tốt nhất của cô, nhưng cô ta lại phản bội lại tình bạn vài chục năm của bọn họ.

Cô rất đau lòng, rất hối hận.

“Đúng vậy, tôi rất hối hận, rất hối hận... Lương Tịnh Tiêu... Lương Tịnh Tiêu... cái gì cũng có, vì sao cô còn muốn tranh giành với tôi?” Chuyện đau lòng nhất của cô đã bị khơi ra, lúc tỉnh táo thì cô không dám khóc lóc, nhưng giờ phút này, cô làm gì còn chút lý trí nào, chỉ có tình cảm làm chủ đạo mà thôi.

Cô tím lấy cổ áo sơ mi của Lương Phi Phàm, mắt không chế, mạnh mẽ lắc anh, vừa lắc vừa nói: “Tôi vẫn luôn hối hận... nhưng trên thế giới này có thuốc hối hận không? Có không? Anh... vì sao? Vì sao anh phải đối xử với tôi như vậy? Tôi có chỗ nào không tốt?”

“Ngực của tôi nhỏ hơn ngực cô ta đúng không?”

“Hay là chân tôi to hơn chân cô ta? Ngoại trừ là một thiên kim tiểu thư ra thì cô ta cũng đâu có gì đặc biệt... Dáng dấp của tôi không hề thua kém cô ta... Vì sao phải phản bội tôi... Tôi có chỗ nào không tốt chứ?”

Thật ra cô nói rất lộn xộn. vừa nói còn vừa khóc thút thít, Lương Phi Phàm nghe được cái gì mà ngực lớn chân nhỏ, sắc mặt đã tái xanh lại. Chưa kể cả người cô đầy mùi rượu, nước mắt nước mũi tèm nhem, vô cùng khó coi...

Mặc dù anh không bị bệnh thích sạch sẽ, nhưng anh cũng ghét những kẻ uống say không khống chế được bản thân mình.

Giờ phút này, anh càng hối hận hơn Bạch Lộ!

Sớm biết tử lượng cô kém như vậy thì anh đã không mang theo cô tới. EC nhiều nhân viên như vậy, anh tùy tiện mang theo một người phụ nữ khác thì cũng mạnh hơn cô gấp trăm lần.

Đúng là đáng ghét!

Anh không muốn ứng phó với cô, cả người cô đều là mùi rượu, dạ dày của anh lại vốn không thoải mái, cho nên lúc này anh vô cùng khó chịu, trực tiếp bảo tài xế dừng xe lại, kéo Bạch Lộ, ném cô ra khỏi xe.

“Tỉnh táo lại cho tôi!” Anh đẩy cô vào một thân cây, Lương Phi Phàm dùng một tay xốc nách cô, một tay vuốt ve gương mặt cô, nghiêng răng nghiêng lợi: “Bạch Lộ, cô còn như vậy nữa thì tôi sẽ trực tiếp vứt bỏ cô ngoài đường!”

Bạch Lộ vốn nghĩ đến việc Lương Tịnh Tiêu và Hương Long Cẩm phản bội cô, giờ phút này lại nghe được hai chữ “vứt bỏ” trong miệng Lương Phi Phàm, cô càng điên cuồng hơn.

Cô không muốn bị vứt bỏ!

Vì sao tất cả mọi người đều muốn vứt bỏ cô?

“Đừng... đừng vứt bỏ tôi...” Theo bản năng, Bạch Lộ dang tay ra, liều mạng nhào tới, ôm chặt Lương Phi Phàm, chui vào trong ngực anh: “Tại sao phải vứt bỏ tôi, tôi có chỗ nào không tốt? Anh nói đi, tôi sửa lại là được... Anh đừng vứt bỏ tôi, đừng không quan tâm đến tôi...”

Lương Phi Phàm không vui, nhúu chặt mày, anh đưa tay muốn đẩy người phụ nữ trong ngực ra, nhưng lại bất ngờ phát hiện, thân thể của cô đang run lẩy bẩy.

Lực đạo mạnh mẽ như vậy, dường như thật sự sợ hãi anh lại đột nhiên biến mất.

Anh gặp cô mấy lần, có lúc cô vô cùng chật vật, có lúc lại rất quật cường, khi bị người khác nghi ngờ thì lập tức phản bác lại, còn dám thề son sắt nói mình có thể làm tốt tất cả mọi chuyện...

Nhưng không ngờ, cô cũng có lúc bất lực như vậy...

Anh không tiếp tục đẩy cô ra nữa. Lương Phi Phàm hít sâu một hơi, giữ chặt gáy cô, chuẩn bị kéo cô ra khỏi ngực, nhưng không ngờ khi anh vừa cúi xuống thì Bạch Lộ ở trong lòng anh lại đột nhiên ngẩng đầu lên.

Lương Phi Phàm chưa kịp phản ứng thì cổ của anh đã bị người khác ôm lấy, sau đó kéo đầu anh cúi xuống, cuối cùng, môi anh bộ một thứ mềm mại nhanh chóng phủ lên...

Anh nhúu mày, đặt tay lên vai Bạch Lộ, định đẩy cô ra.

Chỉ là Bạch Lộ ôm cổ anh rất chặt, giống như rất sợ bị anh đẩy ra, mà nụ hôn của cô lại càng lúc càng sâu hơn.

Hắn là cô không có nhiều kinh nghiệm hôn môi, rõ ràng là cô chủ động nhưng kỹ thuật lại rất vụng về. Cô chỉ dùng môi cô cọ cọ vào môi anh, sau đó cẩn thận đưa lưỡi ra, giống như trêu đùa, lại giống như thăm dò...

Trước giờ Lương Phi Phàm là một người đàn ông giữ mình trong sạch, nhưng anh cũng là một người đàn ông bình thường.

Có phụ nữ chủ động dâng tới cửa thì một người đàn ông bình thường sẽ không từ chối, huống chi, anh phát hiện ra người phụ nữ này quá mức to gan, cô lại dám đưa đầu lưỡi của mình vào trong miệng anh.

Đáng ghét nhất, chính là anh phát hiện ra mùi hương của cô. Cho dù cô đã uống say, nhưng đầu lưỡi cô lại giống như mang theo mùi vị khiến người khác say mê, vừa ngọt vừa mát, giống như...

Mùi vị của một ly kem, khiến cho người ta muốn ngậm trong miệng, không muốn nhả ra.

Đôi môi mềm mại khẽ run nhẹ trong miệng anh giống như sợ hãi, đầu lưỡi vẫn trêu chọc môi anh. Anh không khống chế nổi, khẽ rên một tiếng, bàn tay đang đặt trên vai cô dịch chuyển xuống ngang hông, đè cô lại, lật ngược từ thế bị động thành chủ động.

Vốn chỉ là một nụ hôn vô tình của một người say rượu, nhưng khi Lương Phi Phàm chủ động thì nó lại biến thành một nụ hôn rất sâu...

Bạch Lộ không biết rằng bản thân đã châm ngòi nổ này, cô mơ màng cảm giác được có đầu lưỡi đang mạnh mẽ thăm dò trong miệng cô, cô cũng cảm thấy không quá thoải mái, vì vậy cô nhíu mày lại “Ừm” một tiếng, sau đó sợ hãi mở to mắt.

Trong ánh mắt mơ hồ của cô, dường như cô thấy được một dung nhan lạnh lùng tuấn tú, nhưng cô không phân biệt được người đó là ai, chỉ thấy anh nhắm chặt hai mắt lộ ra hàng mi dài gợi cảm, cô cảm nhận được môi người đàn ông này có vị bạc hà nhàn nhạt và khí tức đàn ông vô cùng mạnh mẽ.

Anh là ai?

Cô suy nghĩ mông lung, trong đầu cô lại đột nhiên xuất hiện một dung nhan anh tuấn dịu dàng.

Hướng Long Cẩm!

Cô và Hướng Long Cẩm ở cùng nhau vài năm, mặc dù không có tình yêu kinh thiên động địa, nhưng tình cảm của bọn họ lại được tích lũy theo thời gian, có đôi khi hai bọn họ còn ỷ lại vào nhau, muốn quên cũng không quên được...

Tuy bọn họ không làm ra chuyện gì quá đáng, nhưng đã từng nắm tay và hôn môi rất nhiều lần, anh ta cũng đã từng hôn cô như vậy.

Anh ta đã từng nói với cô, cả đời này chỉ yêu một mình cô, nhưng tất cả đều là giả.

Cô hận Hướng Long Cẩm!

“Hướng Long Cẩm, tôi hận anh! Tôi hận anh!” Khi hai người đang hôn nhau, cô đột nhiên lăm bắm, sau đó lập tức có người bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, một giọng nói cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

Giọng nói này vô cùng lạnh lẽo, truyền thẳng vào trong đầu cô: “Cô vừa kêu tên ai?”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 23

Bạch Lộ không biết giờ phút này trên mặt cô đã có nước mắt chảy xuống, tay của cô còn vô thức vòng qua cổ Lương Phi Phàm, nghe được hình như anh đang hỏi gì đó, cô khẽ lặp lại: “Hương Long Cẩm?”

Ba chữ “tôi hận anh” thì cô chưa kịp nói ra miệng đã bị người khác đẩy ra. Mặc dù cô đã uống say, nhưng cô cũng cảm nhận được đau đớn, sau khi lưng cô đụng phải thân cây thì cô không nhịn được nữa, rên khẽ một tiếng, sau đó thân thể không khống chế được mà ngã xuống đất.

Lương Phi Phàm đứng từ trên cao nhìn xuống người phụ nữ đang quỳ dưới đất, con người màu đen giống như lóa ra ánh sáng lạnh lùng.

Cho tới bây giờ vẫn chưa từng có người phụ nữ nào dám ở trong lòng anh gọi tên của một người đàn ông khác, hừ, Bạch Lộ...

Cô, đúng là người đầu tiên!

Môi mỏng của anh mím chặt, ánh mắt sắc bén như dao, đáy mắt trước đó còn mang theo vài phần dịu dàng, giờ phút này đã sớm tan biến, anh quay người dặn dò tài xế, giọng nói vô cùng lạnh lùng: “Đem người đưa về khách sạn, tôi tự trở về.”

Tài xế kia vẫn luôn ngồi trong xe, đương nhiên cũng nhìn thấy được Lương tổng và thư kí của anh ôm hôn nhau, chỉ là tình huống bây giờ...

Lương Phi Phàm quá mức thâm trầm, người bình thường căn bản không đoán nổi tâm tư của anh, lúc này tài xế cũng không dám nói nhiều, trực tiếp xuống xe, đỡ người phụ nữ gây tai họa kia lên xe.

Ánh nắng sớm ấm áp giống như vòng tay của người tình, dịu dàng vuốt ve trên gương mặt...

Trên chiếc giường lớn, chăn đệm màu trắng bị cuộn lại, thân thể nhỏ xinh nằm co quắp ở bên dưới, không nhúc nhích.

Điện thoại di động trên tủ đầu giường bỗng nhiên rung lên, sau đó là tiếng chuông vang vọng.

Người trên giường cuối cùng cũng có phản ứng, nhưng cô chỉ duỗi bàn tay mảnh khảnh ra, ném bộp một cái, điện thoại kia lập tức rơi xuống tấm thảm dày trên mặt đất. Điện thoại di động không bị hỏng, tiếng chuông vẫn reo vang...

Cuối cùng Bạch Lộ không thể nhịn được nữa, cô rên khẽ một tiếng, sau đó chui ra khỏi chăn màn, mái tóc dài của cô bây giờ đang rối tung, không còn chút hình tượng nào, cô nhắm hờ mắt, hiển nhiên là vẫn chưa tỉnh táo, chỉ là chiếc điện thoại trên thảm vẫn kêu lên, chắc hẳn người ở đầu dây bên kia chưa đạt được mục đích thì sẽ không bỏ qua.

Một lúc sau, Bạch Lộ nhặt điện thoại dưới thảm lên, sau khi cơn say rượu qua đi, đầu óc cô dường như muốn nổ tung, thân thể giống như bị nghiền nát, toàn thân đều đau nhức. Lúc này, cô nhìn điện thoại, không còn chút sức lực nào, ngón tay của cô run rẩy một lúc mới bấm được nút nghe.

“Hà?” Cô dùng một tay day day thái dương, giọng nói của cô hơi khàn vì say rượu: “Tìm ai?”

Đầu dây bên kia vẫn im lặng, Bạch Lộ nhú mày, cầm điện thoại di động kiểm tra lại, xác nhận cuộc gọi vẫn đang kết nối, cô lặp lại một lần: “Tìm ai

vậy?”

“Thư kí Bạch, cô còn nhớ rõ thân phận của mình không?” Giọng nói lạnh lùng xuyên qua điện thoại, truyền thẳng vào trong tai Bạch Lộ, khiến cô như bị đóng băng.

Bạch Lộ chỉ cảm thấy hình như có thứ gì đó đánh thẳng vào dây thần kinh của mình, cô tỉnh cả ngủ, vội vã kích động nhảy từ trên giường xuống.

“Lương tổng...”

Trời ơi! Cô đang làm gì vậy? Cô nhìn về đồng hồ treo tường, kim đồng hồ báo hiệu bây giờ là mười rưỡi sáng.

Bạch Lộ không nhịn được, đưa tay gõ vào đầu mình, vẽ mặt ủ rũ: "Thật xin lỗi Lương tổng... Tôi... tôi ngủ quên mất, xin lỗi..."

“Xem ra cô tỉnh rượu rồi, ít nhất cũng nhận ra tôi là ai.” Giọng điệu của Lương Phi Phàm vẫn lạnh lùng như cũ, chỉ là giờ phút này Bạch Lộ không phát hiện ra, câu nói này của anh có thêm vài phần châm chọc.

“Tôi... đêm qua tôi uống say, xin lỗi Lương tổng, tôi thật sự không biết... tôi lập tức đi tìm anh...”

Hiện giờ cô cũng không kịp nghĩ nhiều, vừa nói vừa nhảy xuống giường, bởi vì động tác quá nhanh, kết quả không cẩn thận đụng phải góc nhọn của tủ đầu giường khiến cô đau đến mức nhe răng trợn mắt.

Lương Phi Phàm nghe được tiếng động nhưng chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, không nói thêm gì, trực tiếp cúp điện thoại.

Bạch Lộ nghe thấy âm thanh lạnh lùng từ đầu bên kia truyền tới, trong lòng cô trùng xuống, cảm thấy không ổn.

Cô vào nhà vệ sinh, vội vã đánh răng rửa mặt, khi chải đầu trước gương, cô cố gắng nhớ ra chuyện tối qua.

Cô chỉ nhớ rõ cô trong bữa tiệc cô uống rất nhiều rượu, sau đó lập tức say xỉn.

Nhưng sau đó cô đã làm gì hay nói gì thì cô lại không nhớ.

Cô nghĩ một lúc lâu cũng không nghĩ ra, đầu cô đau như muốn nứt ra vậy. Bạch Lộ chưa từng thống khổ như vậy, bởi vì tử lượng của cô thật sự không tốt nên rất ít khi cô đi uống rượu, cho nên đêm qua là lần đầu tiên cô say bất tỉnh nhân sự như thế.

Cô đưa tay đặt trên thái dương, đau đớn nhú mào.

Đau đầu, đau dạ dày, toàn thân đều không thoải mái...

Đau dạ dày?

Cô chợt nhớ tới nguyên nhân vì sao đêm qua cô lại uống quá chén, lúc đó, cô phát hiện ra biểu hiện của Lương Phi Phàm không đúng, nhưng vẫn đứng ra nói chuyện giúp cô. Cô sợ Lương Phi Phàm vì cô mà phải uống nhiều rượu cho nên mới đứng ra...

Không biết hiện giờ dạ dày anh đỡ hơn chưa?

Bạch Lộ nghĩ như vậy, cô cũng nhớ tới trước đó cô lấy thuốc dạ dày từ chỗ nhân viên phục vụ của khách sạn, cho nên cô lập tức ra ghế sofa tìm chiếc áo khoác cô mặc tối hôm qua. Quả nhiên có thuốc dạ dày. Cô thuận tay bỏ thuốc vào trong túi quần, lúc này mới ra ngoài tìm Lương Phi Phàm.

Bạch Lộ đã đứng nhấn chuông cửa trước phòng Lương Phi Phàm năm phút đồng hồ rồi.

Cô vào EC nhiều năm như vậy, kinh nghiệm làm việc vô cùng phong phú, nhưng cô chưa từng chật vật như vậy.

Nói là chật vật cũng không ngoa, bởi vì từ khi cô làm thư kí của Lương Phi Phàm thì hình như cô liên tiếp phạm sai lầm, đêm qua cô còn say thành như vậy, hôm nay lại để cho cấp trên phải gọi điện đánh thức cô...

Những sai lầm này cộng lại thì chính cô cũng cảm thấy đó là tội không thể tha, chứ đừng nói đến người đàn ông thích bắt bẻ như vậy.

Bạch Lộ khẽ thở dài, cuối cùng vẫn nắm chặt tay, ấn chuông cửa lần nữa. Chuyện gì tới cũng phải tới, cho dù hôm nay cô phải cuốn gói rời đi thì cô cũng không thể nói gì...

Chuông cửa vang lên ba tiếng mới có người ra mở, vốn cho rằng bên trong chỉ có một mình Lương Phi Phàm nhưng cô không ngờ người ra mở cửa lại là một người đàn ông khác, khuôn mặt nghiêm nghị, ngũ quan đoan chính, dáng người cũng cao lớn.

Bạch Lộ sửng sốt: “Lương tổng có ở đây không?”

Đối phương thấy cô thì khẽ gật đầu, lịch sự nói: “Cô là thư kí Bạch sao? Xin chào, tôi là Quan Triều.”

Người này là Quan Triều?

Bạch Lộ vội vàng nở nụ cười hào phóng, đưa tay ra: “Thì ra anh chính là trợ lý Quan, xin chào, trước đó chúng ta đều liên lạc bằng điện thoại, tôi cũng chưa từng gặp anh, thật ngại quá.”

“Không sao, Lương tổng đang ở bên trong chờ cô, mời thư kí Bạch vào.”

Quan Triều tránh sang một bên, Bạch Lộ nghiêng người đi vào, trong lòng lại âm thầm suy đoán, vì sao Quan Triều này lại đột nhiên xuất hiện ở

đây? Trước đó cô chưa từng nghe Lương Phi Phàm nói Quan Triều sẽ tới, chẳng lẽ đêm qua cô uống quá nhiều nên đã gây ra tai họa gì rồi sao?”

Bạch Lộ cắn môi, cô ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy Lương Phi Phàm đứng bên cạnh cửa sổ, cả người mặc quần áo màu đen trắng, trong tay cầm một bình rượu Domaine de la Romanée-Conti, có lẽ là vừa mở rượu nên cả phòng đều tràn ngập mùi rượu. Ánh nắng chiếu vào trên người anh, dường như dát thêm cho anh một lớp ánh sáng, làm giảm đi khí chất lạnh lùng của anh, nhìn Lương Phi Phàm lúc này càng có thêm vài phần ung dung nho nhã.

Nhưng cũng rất dễ khiến cho người khác rung động.

Khi ánh mắt Lương Phi Phàm nhìn đến Bạch Lộ, trái tim cô hơi run lên, một giây sau, cô giả vờ như không có gì xảy ra, dời mắt đi chỗ khác: “Lương tổng.”

Lương Phi Phàm rót một ly rượu vang đỏ, khẽ nhấp một ngụm, cũng không mở miệng nói gì, vì vậy Bạch Lộ đành đứng im tại chỗ.

Một lúc sau, dường như anh đã uống đủ, lúc này mới thả ly rượu trong tay ra, đưa lưng về phía Bạch Lộ: “Thư kí Bạch, cô cảm thấy cô xứng đáng với chức vụ này không?”

Bạch Lộ hơi hồi hộp, cô biết cô lại sắp bị phê bình rồi. Cô làm ở EC nhiều năm như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên gặp được cấp trên như Lương Phi Phàm, sau đó liên tiếp phạm phải sai lầm, khiến cô đột nhiên giống như một người không có kinh nghiệm mới vào nghề...

Cô thở dài một hơi, quyết định chủ động nhận tội: “Lương tổng, tôi rất xin lỗi chuyện tối hôm qua... Tôi uống hơi nhiều, không nhớ rõ mình đã làm gì, đã nói gì, nếu có chỗ nào không tốt thì anh bỏ qua cho, lần sau tôi nhất định sẽ chú ý!”

Lần sau nhất định sẽ chú ý?

Lương Phi Phàm nhíu mày, không hiểu sao anh lại nhớ lại cảnh tượng phiền lòng tối hôm qua.

Bàn tay anh nắm chặt lại, chậm rãi xoay người, đứng trước cửa sổ, ánh nắng nhảy nhót sau lưng anh, sự âm u giữa hai đầu lông mày anh hoàn toàn tương phản với ánh nắng ấm áp phía sau lưng, không còn sự nho nhã dịu dàng như lúc nãy nữa, mà bây giờ chỉ còn lại sự lạnh lùng: “Không có lần sau!”

Bạch Lộ hơi kinh ngạc nhìn Lương Phi Phàm.

Không có lần sau?

Bốn chữ này rốt cuộc là ý gì? Anh định đuổi việc cô... hay là lần sau sẽ không mang cô đi theo nữa?

“Lương tổng, thật ra tôi...”

“Chiều hôm nay cô về thành phố A trước đi, chuyện bên này tôi và Quan Triều sẽ làm tiếp.” Giọng nói cứng rắn lạnh lẽo của anh cắt ngang dòng suy nghĩ của Bạch Lộ, Lương Phi Phàm mặt không đổi sắc, liếc mắt nhìn cô: “Những chuyện trước đó cô làm sai tôi sẽ không truy cứu nữa, nhưng tôi hi vọng không có lần sau, sau khi cô trở về thì phải làm quen với thói quen sinh hoạt của tôi, tôi không muốn một thư kí chỉ mang phiền phức tới cho tôi, hiểu không?”

Gánh nặng trong lòng Bạch Lộ giống như được giải tỏa, Lương Phi Phàm này tuy có chút bắt bẻ nhưng cũng không phải là người không rõ tốt xấu: “Cảm ơn Lương tổng, về sau tôi sẽ chú ý!”

“Ra ngoài đi!” Anh phất tay, hiển nhiên không muốn nói thêm nữa.

Bạch Lộ vô cùng thức thối rời khỏi phòng, khi đi đến trước cửa phòng cô mới phát hiện ra Quan Triều vẫn đứng ở đó, cô nghĩ ngợi một lát, chủ động tiến lên, lấy thuốc dạ dày đưa cho Quan Triều: “Trợ lý Quan, đây là thuốc dạ dày...”

Quan Triều nhú mồm, khó hiểu nhìn cô.

“Hôm qua Lương tổng vẫn đau dạ dày, hẳn là chưa kịp đi bệnh viện, như vậy thì không ổn lắm. Tuy anh nói Lương tổng không thích uống thuốc, nhưng tôi nghĩ kĩ rồi, thuốc tây này có thể lấy bột phần bên trong ra, đổ vào cà phê, nhất định sẽ không bị lộ. Tôi nghĩ mấy ngày nay Lương tổng sẽ bận rộn nhiều việc, cho nên tôi nói ra cách này, hi vọng trợ lý Quan có thể thử một lần.”

Quan Triều không ngờ cô lại cẩn thận như thế, phương pháp này đúng là có thể thực hiện được. Anh nhận lấy thuốc dạ dày, nhếch khóe môi lên: “Thư kí Bạch, cô vất vả rồi, tôi sẽ thử làm theo lời cô nói.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 24

Trước khi đi, đương nhiên Bạch Lộ cũng không quên hỏi thăm Quan Triều về một số việc liên quan tới thói quen của Lương Phi Phàm.

Quan Triều nhìn thì có vẻ lạnh lùng nhưng lại rất dễ nói chuyện, chỉ là trong lúc trò chuyện, Bạch Lộ thấy cách làm người của anh ta cũng không tệ, vô cùng lễ phép lịch sự, anh ta cũng nói hết thói quen của Lương Phi Phàm cho Bạch Lộ, không sót một cái nào.

Đợi đến lúc Bạch Lộ rời đi, Quan Triều mới vào trong phòng.

“Lương tổng, thư kí Bạch đã đi rồi.” Lương Phi Phàm đang ngồi trên ghế sofa nhắm mắt dưỡng thần, sắc mặt không tốt chút nào. Quan Triều nhớ ra dạ dày của anh quả là không dễ chịu, nên giọng cũng hạ thấp xuống một chút: “Trưa nay có người mời anh ăn cơm, anh có muốn ăn không?”

Lương Phi Phàm vẫn duy trì tư thế cũ, lạnh lùng hỏi: “Ai mời?”

Quan Triều nhìn lướt qua máy tính bảng trên tay: “Là mấy người người cấp cao của Cục công trình thành phố, còn có chủ tịch Lý của tập đoàn Đông Nguyên, chủ tịch Chương của xí nghiệp Hoàng Kim.”

Lương Phi Phàm mở mắt ra, ánh sáng trong con ngươi màu đen khẽ chuyển động, anh nhíu mày, giọng nói lạnh lùng: “Đương nhiên là đi rồi, anh đi cùng tôi!”

“Vâng!” Quan Triều gật đầu, nhìn sắc mặt tái nhợt của Lương Phi Phàm, anh ta nhớ ra thuốc Bạch Lộ vừa giao cho anh ta, anh ta do dự một lát rồi nói: “Lương tổng, có phải dạ dày anh không thoải mái không? Hay là chúng ta gọi bác sĩ tới?”

“Không cần!” Lương Phi Phàm nói: “Đợt lát nữa thì sẽ không kịp, tôi không có gì đáng ngại đâu, anh mau đi chuẩn bị một ly cà phê cho tôi.”

Quan Triều biết Lương Phi Phàm là người đã quyết định chuyện gì thì bất cứ ai cũng không thể lay chuyển được.

Chỉ là tình trạng hiện giờ của anh không ổn, buổi tối lại phải đi dự tiệc, nhất định sẽ nghiêm trọng hơn. Xem ra phương pháp kia của Bạch Lộ có thể thử một lần.

“Vâng, Lương tổng.” Anh ta vừa đi tới cửa, Lương Phi Phàm lại đột nhiên gọi lại.

“Anh không cần đi theo tôi, gọi Vu San San tới đây đi, đúng lúc cô ấy đang có việc ở bên này, anh đi thông báo cho cô ấy một chút!”

Quan Triều hơi kinh ngạc.

Vu San San là một ngôi sao nổi tiếng trong làng giải trí, trước đó không lâu còn làm ảnh hậu, hiện tại mối quan hệ rất rộng. Nhưng tất cả những thứ cô ta có đều là do Lương tổng chống lưng, cô ta cũng được coi như bạn gái cố định của Lương tổng, bởi vì cô ta rất thông minh, biết tiến biết lùi, cho nên Lương Phi Phàm rất ưa thích.

Chỉ là những bữa tiệc bình thường như này Lương Phi Phàm sẽ không dẫn cô ta theo, hôm nay sao lại dẫn theo chứ?

Nhìn Lương Phi Phàm nhắm mắt lại lần nữa, Quan Triều có nghi hoặc nhưng cũng không dám hỏi nhiều, sau khi đáp lời thì lập tức lặng lẽ đi ra

khỏi phòng.

Khi cửa phòng vừa đóng lại, hai mắt đang nhắm chặt của người đàn ông kia bỗng nhiên mở ra.

Ánh mắt vô cùng thâm trầm, vô cùng lạnh lẽo, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Lương Phi Phàm nhếch môi lên, trong đầu không ngừng nhớ lại nụ hôn mất kiểm soát hôm qua, trong lòng trào dâng sự bức bối...

Anh cảm thấy anh phải tìm một phụ nữ bình thường để điều tiết lại một chút, nếu không, anh sẽ làm ra mấy hành động khác thường với thư kí của mình mất!

Đây là khu công trình phụ trong bệnh viện lớn nhất của thành phố C, nhà Bạch Lộ cũng ở trong đó, ở lầu hai của một công trình phụ.

Tần Trân Hy tan làm về nhà, trên bàn đã có ba món ăn một món canh, khéo miệng bà khẽ cong lên, bà đang đứng ở trước cửa thay giày thì một giọng nữ từ trong bếp truyền đến: “Mẹ, mẹ về rồi sao!”

“Sao hôm nay lại tới đây?” Tần Trân Hy ném túi xách lên ghế sofa, vừa nghiêng đầu nhìn đã thấy con gái mình mặc tạp dề bước ra khỏi phòng bếp.

Bạch Lộ cười híp mắt, nhìn dung mạo xinh đẹp của người phụ nữ đứng trong phòng khách.

“Nhớ mẹ!” Bạch Lộ gỡ tạp dề ra, rửa tay xong, ngồi xuống bên cạnh bàn.

Chờ Tần Trân Hy cũng rửa tay xong, Bạch Lộ mới cầm đĩa gắp cho bà một miếng thịt, nghe thấy giọng nói dịu dàng của Tần Trân Hy: “Công việc

có thuận lợi không?”

“Rất tốt.” Bạch Lộ vén tóc ra sau tai, giọng nói thản nhiên: “Nhưng gần đây con thăng chức rồi, bây giờ không phải là thư kí của tổng giám đốc nữa mà là thư kí của tổng tài rồi.”

“Ừm.” Tần Trân vui vẻ gật đầu, giọng điệu không lộ ra chút cảm xúc nào: “Thích ứng được chưa?”

“Có chút... khó thích ứng.” Bạch Lộ nhún vai, khẽ thở dài một cái: “Mẹ, cấp trên mới rất nghiêm khắc, mà chưa tới hai ngày con đã phạm phải rất nhiều lỗi sai. Lần này anh ta để cho con về nghỉ ngơi hai ngày, chờ anh ta đi công tác về mới phải đi làm. Con có thể ở đây hai ngày không?”

“Có thể.” Tần Trân Hy múc một chén canh, húp một ngụm, sau đó dường như nhớ ra chuyện gì, ngẩng đầu lên nhìn Bạch Lộ: “Ngày mai đến sau núi thăm cha con đi, lâu lắm con không đi thăm ông ấy rồi.”

“Vâng, sáng mai con sẽ qua đó!”

“Ăn nhiều một chút, con gầy đi nhiều rồi.”

“Mẹ, mẹ cũng ăn nhiều một chút, gần đây bệnh viện bận lắm sao?”

“Cũng bình thường.”

Hai mẹ con ngồi đối diện nhau, không nói gì nhiều, chỉ cúi đầu im lặng ăn cơm, hai gương mặt như đúc ra từ một khuôn, đều thờ ơ lạnh nhạt.

Ba ngày sau.

Tối qua Bạch Lộ đã tới thành phố A, hôm nay cô đặc biệt dậy sớm hơn mọi ngày vì muốn tới công ty.

Hôm nay, Lương Phi Phàm sẽ trở về. Trước đó cô đã phạm phải nhiều sai lầm như vậy, hiện giờ cô đã kiểm điểm lại rất nhiều, từ hôm nay trở đi, cô muốn lên dây cót tinh thần, tuyệt đối không thể xảy ra sai lầm trước mặt anh nữa.

Thay đồ xong, cô đang chuẩn bị đi ra ngoài thì điện thoại di động lại vang lên, số hiển thị bên trên là của Quan Triều.

Bạch Lộ vội vàng nhận điện thoại: “Trợ lý Quan?”

“Thư kí Bạch, bây giờ cô ở đâu?” Giọng Quan Triều có chút gấp gáp.

“Tôi chuẩn bị tới công ty, không phải hôm nay Lương tổng trở về sao?”

“Đúng vậy, hôm nay Lương tổng sẽ về thành phố A, nhưng bây giờ cô không cần qua công ty, trực tiếp tới sân bay đi. Bên đó hẳn là có rất nhiều phóng viên đang chờ, một giờ sau Lương tổng sẽ xuống sân bay, cô nhất định phải làm cho đám phóng viên kia rời đi.”

Bạch Lộ sửng sốt: “Trợ lý Quan, chuyện đó... rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Sao anh lại nói là sân bay có rất nhiều phóng viên chứ?”

Quan Triều bình thường đều trầm ổn bình tĩnh, nhưng lúc này giọng nói cũng đã vội vàng thêm vài phần: “Lương tổng ghét nhất là bị đám phóng viên chụp trộm. Thư kí Bạch, lần này là sơ suất của tôi, cho nên làm phiền cô, cho dù dùng phương pháp gì cũng được, nhất định không thể để cho Lương tổng gặp phải đám phóng viên kia.”

Bạch Lộ vẫn không hiểu rõ: “Lương tổng... có chuyện gì sao?”

Quan Triều không nói thêm gì nữa, chỉ nói một câu mập mờ: “Lương tổng không có chuyện gì, mọi chuyện bên đó đều nhờ cả vào cô!”

Bạch Lộ cũng là người thông minh, vì vậy cô cũng hiểu Quan Triều không tiện nói nhiều, cho nên cô không tiếp tục hỏi nữa, điều quan trọng nhất lúc này chính là tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp.

Sau khi cúp điện thoại, cô nhanh chóng chạy đến sân bay, Quan Triều không nói gì nhiều, nhưng cô phải hoàn thành nhiệm vụ đuổi những phóng viên ở sân bay đi.

Vừa đến sân bay, quả nhiên mấy cánh cửa đều là phóng viên, ai cũng giơ máy ảnh, máy quay phim lên, gương mặt vô cùng phấn khích.

Bạch Lộ suy nghĩ một lát, sau đó lấy điện thoại trong túi ra, cố gắng tới gần một phóng viên, tò mò hỏi: “Mấy người đang chờ đợi mình tình sao?”

Phóng viên bên cạnh cầm máy ảnh nhìn cô, ánh mắt sáng lên: “Đương nhiên là đợi mình tình rồi! Vu San San đó, cô biết không? Có người nói cô ta và Lương Phi Phàm của Lương thị có quan hệ không tề, còn nói hôm nay bọn họ sẽ đồng thời xuất hiện ở sân bay, tin tức hot như thế, nhất định không thể bỏ qua.” Nói xong, anh ta mới phát hiện ra trong tay Bạch Lộ không hề có máy ảnh, anh ta nhú mày lại: “Cô không phải phóng viên sao?”

Hóa ra là như vậy!

Vu San San?;;

Bạch Lộ không có ấn tượng gì đặc biệt với người này, bởi vì cô vốn không chú ý đến những tờ báo giải trí, tên của mấy ngôi sao này cô cũng không quen thuộc, nhưng nghe người kia nói kích động như vậy thì Vu San San kia hẳn là một ngôi sao rất nổi tiếng, nếu không bọn họ cũng không ngồi đây như hổ rình mồi.

“Không phải.” Bạch Lộ đáp lại một câu, sau đó xoay người rời đi.

Cô ngồi vào trong xe, chống cằm nghĩ cách giải quyết...

Dưới tình huống này, muốn cô dẫn dụ nhiều người rời đi như vậy là không thể nào, nhưng đã qua nửa giờ rồi, chỉ còn lại thời gian nửa giờ mà thôi. Nếu đến lúc đó, Lương Phi Phàm thật sự xuống máy bay cùng Vu San San thì khẳng định sẽ trở thành tin hot...

Cô nhíu mày, hơi nhức đầu, khẽ đưa tay lên day trán...

Muốn tìm phụ nữ thì sao không tìm mấy thiên kim tiểu thư đi? Vì sao cứ thích dây dưa với đại minh tinh chứ? Lương Phi Phàm là người cẩn thận như vậy, sao lại để cho đám phóng viên kia tóm được sơ hở đây?

Hiện giờ ném cho cô một vấn đề khó như vậy, bảo cô phải giải quyết thế nào?

Oán trách thì oán trách nhưng trong lòng Bạch Lộ cũng rõ ràng, vấn đề này nhất định phải giải quyết xong. Cô càng nghĩ, càng thấy thời gian cũng không còn nhiều, cuối cùng đành đưa ra một kết luận...

Muốn những phóng viên kia rời đi là không thể nào, nhưng cô có thể nhanh hơn người khác một bước, đổi trắng thay đen!

Khí hậu ở thành phố A mùa này rất tốt, tất cả máy bay đều không bị trễ giờ, cho nên một giờ sau, khi một người đàn ông và một người phụ nữ dáng vẻ thướt tha yếu điệu đi ra khỏi khu VIP, Bạch Lộ vội vàng chạy lên đón.

“Lương tổng.”

Lương Phi Phàm mặc bộ âu phục đơn giản màu đen, không nghiêm túc như ngày bình thường, cúc áo sơ mi màu lam nhạt được cởi ra vài cái, lồng ngực rần chắc lúc ẩn lúc hiện, càng có thêm vài phần khí chất lười biếng của công tử nhà giàu.

Cộng thêm hiện tại, bên cạnh anh đang có một mỹ nữ cao gầy, đeo đồ trang sức tinh xảo, phù hợp với hình dáng khuôn mặt, trên trán lại lộ ra vẻ gợi cảm quyến rũ. Cô ta đeo một chiếc kính râm, tuy che được ánh mắt nhưng không che đi được khí chất kiêu ngạo của cô ta.

Thật sự là một mỹ nhân, nhìn hai người bọn họ đúng là một đôi trai tài gái sắc trời sinh.

Lúc này, Bạch Lộ cảm thấy người này có chút quen mắt, có lẽ thật sự là đại minh tinh nổi tiếng.

“Thư kí Bạch, cô tới đây làm gì?” Chưa ra đến sân bay đã gặp Bạch Lộ, Lương Phi Phàm có chút bất ngờ, không khỏi nhìn về Quan Triều phía sau lưng.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 25

Quan Triều lộ ra vẻ khó xử, Bạch Lộ thấy vậy lập tức bước lên giải thích: “Lương tổng, bên ngoài có rất nhiều phóng viên, hiện giờ muốn để bọn họ đi thì rất khó, nhưng tôi vừa thương lượng với nhân viên ở sân bay rồi, bọn họ có thể giúp vị tiểu thư này ra khỏi sân bay, xe ở phía ngoài tôi đã sắp xếp xong rồi.”

“Phóng viên?” Lương Phi Phàm nhíu mày, anh nhìn chăm chăm vào người phụ nữ bên cạnh: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Bạch Lộ sửng sốt, đây là tình huống gì? Lương Phi Phàm hoàn toàn không biết rõ chuyện gì xảy ra sao?

Vu San San không ngờ giữa đường lại nhảy ra một kẻ kỳ đà cản mũi, cô ta hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng biết không giấu diếm được nữa nên đành nói: “Phàm, em xin lỗi, không phải em cố ý để lộ tin tức đây, chỉ là khi em biết thì chúng ta đã lên máy bay rồi, em sợ anh không vui nên mới nói cho Quan Triều, bảo anh ta xử lý...”

Lương Phi Phàm nhếch môi, không nói gì, nhìn về phía Quan Triều.

Quan Triều áy náy nói: “Tiểu thư nói rằng không kịp tìm người ứng phó với phóng viên bên này nên tôi đành để thư kí Bạch tới giúp.”

Lương Phi Phàm nheo mắt lại, ánh mắt liếc qua Vu San San, nhất thời Vu San San có chút chột dạ.

Không phải anh ta phát hiện ra gì rồi chứ?

Thật ra cô cũng chỉ thuận nước đẩy thuyền mà thôi, Lương Phi Phàm mang cô tham gia mấy bữa tiệc, không ngờ lại bị phóng viên chụp được, cô biết Lương Phi Phàm không thích chuyện của cô và anh bị lộ ra nên đã lén lút cho người xử lý, nhưng đến khi lên máy bay lại nghe nói bên thành phố A cũng đã biết tin tức này rồi...

Lúc đó cô cũng ôm tâm lý đánh cược, ở thời khắc cuối cùng mới nói cho Quan Triều, biết anh ta không có khả năng trong thời gian ngắn như vậy đuổi đám phóng viên đó đi, đến lúc đó thì cho dù xảy ra chuyện gì cô cũng không bị Lương Phi Phàm nghi ngờ.

Ai ngờ nửa đường lại có một người phụ nữ xuất hiện!

Thư kí?

Cô ở bên cạnh Lương Phi Phàm nhiều năm như vậy, sao không biết anh có một nữ thư kí chứ?

“Hiện giờ đừng nói mấy chuyện này, nếu không lát nữa bị phóng viên bắt được thì đúng là phí công rồi!”

Cục diện có chút bế tắc, cho nên Bạch Lộ do dự một chút rồi vẫn quyết định đứng ra lên tiếng. Cô lập tức đưa tay chỉ vào cặp kính râm trên mặt Vu San San: “San San tiểu thư, cho tôi mượn kính râm của cô một chút, tôi sẽ đi cùng Lương tổng ra ngoài, phiền cô đi cùng nhân viên của sân bay, như vậy mới có thể tránh được ánh mắt của đám phóng viên.”

Phụ nữ luôn có cảm giác rất nhạy bén với phụ nữ, nhất là khi cùng tranh giành một người đàn ông thì cảm giác này sẽ hóa thành địch ý.

Ngay từ lần đầu tiên gặp nhau, Vu San San đã không thích người phụ nữ trước mặt rồi.

Nhưng người phụ nữ này lại là thư kí của Lương Phi Phàm, trong tình huống này, nếu như cô ta nói nhiều thêm một câu thì nhất định sẽ bị nghi ngờ, vì vậy, cô ta đành cắn răng, không cam lòng, gỡ kính râm trên mặt ra: “Thư kí Bạch đúng không? Cô suy nghĩ rất chu đáo, làm phiền cô rồi!”

Dừng lại một chút, cô ta bắt đầu quan sát Bạch Lộ, đôi môi đỏ hơi mím lại, giọng điệu kiêu ngạo: “Phi Phàm, anh mang cô ta ra ngoài không sợ là không lừa được đám phóng viên kia sao? Vóc người của cô ta quá chênh lệch so với em, mà quần áo trên người cô ta thì... Hừ, đám phóng viên kia liếc mắt một cái là sẽ nhận ra ngay.”

Bạch Lộ nhìn thoáng qua đồ công sở trên người mình, tuy lời nói của San San giống như có gai, khiến cho cô không dễ chịu, nhưng lời của cô ta quả thật có lý.

Bản thân cô đem so sánh cùng đại minh tinh thì đúng là quá tầm thường rồi, hơn nữa cô còn vừa nói chuyện cùng với một phóng viên ở ngoài kia, nếu đi ra ngoài thì cho dù đeo kính râm cũng sẽ bị bọn họ nhận ra.

Lương Phi Phàm nhú mày nhìn Bạch Lộ, khóe miệng nhếch lên: “Dáng người hai người cũng gần giống nhau, em đưa áo khoác của mình cho cô ấy là được, đeo thêm kính râm thì sẽ không có ai nghi ngờ.”

Sắc mặt Vu San San u ám, không che giấu được sự ghen ghét.

Đối với Lương Phi Phàm thì cho dù bên ngoài thật sự có phóng viên, bị bọn họ chụp được thì đã làm sao? Không có sự đồng ý của anh, cho dù mấy người kia có khí thế ngút trời thì cũng vô dụng, không kẻ nào dám đăng bừa bãi. Cô ta muốn cho phóng viên chụp ảnh cũng chỉ vì muốn để mọi người thấy rõ cô ta là người phụ nữ của Lương Phi Phàm, muốn để tin đồn bí mật trước kia trở thành sự thật.

Nhưng cô ta không ngờ Lương Phi Phàm lại để cho người thư kí này mặc đồ của cô ta, cùng anh đi ra ngoài. Thế còn cô ta thì sao? Đúng là nực

cười!

Đi cùng nhân viên sân bay?

Đã bao giờ cô phải chịu sự đối xử như vậy chưa?

Trong lòng cô ta vô cùng tức giận, nhưng Lương Phi Phàm hoàn toàn không muốn thay đổi chủ ý.

Lúc này, Vu San San đúng là kẻ câm ăn phải thuốc đắng, có khổ mà không nói được, còn phải miễn cưỡng nở một nụ cười hoàn mỹ: “Được!”

Cô ta cởi áo khoác ra, đưa cho Bạch Lộ, trước khi đi còn không quên lôi kéo Lương Phi Phàm, đánh dấu chủ quyền: “Phàm, em đi trước, anh đồng ý với em rồi đó, mai phải ăn cơm cùng em.”

Lương Phi Phàm không có biểu cảm gì, khẽ gật đầu, coi như đồng ý.

Vu San San phát hiện từ đầu tới giờ, ánh mắt của anh đều đặt trên người nữ thư kí kia.

Bạch Lộ vốn có mái tóc đen dài, nhưng vì tiện cho công việc nên cô thường buộc lên. Hiện giờ muốn đi ra ngoài thì nhất định phải thả tóc ra, có thể che được mặt của cô.

Cô trực tiếp đưa tay lên bỏ tóc ra, mái tóc mềm mại đột nhiên buông xõa xuống, có vài sợi tóc trượt vào bên trong cổ áo sơ mi của cô, tôn lên làn da trắng muốt của cô. Cả người cô thiếu đi khí chất già dặn thường ngày, nhiều thêm vài phần mềm mại.

Lương Phi Phàm cứ nhìn cô như vậy, ánh mắt khó đoán, trong lòng như có thủy triều dâng trào. Người luôn bình tĩnh trầm ổn như anh mà hiện giờ lại không cách nào khống chế được cảm xúc của bản thân.

“Quan Triều, dẫn Vu San San đi theo nhân viên sân bay!” Anh phát hiện ra suy nghĩ của mình hơi lệch hướng, vì vậy anh nhíu mày, lập tức thu tầm mắt lại. Thấy Bạch Lộ đã chuẩn bị xong, anh trực tiếp phân phó Quan Triều, sau đó đi về phía cửa ra VIP.

Vu San San thấy anh không quay đầu lại, trong lòng dâng lên cảm giác mất mát, tầm mắt của cô ta rơi vào gương mặt Bạch Lộ, thấy Bạch Lộ đã đeo kính râm của cô ta lên, vội vàng đi theo Lương Phi Phàm.

Giờ phút này, Vu San San có cảm giác như đang may áo cưới giúp người khác...

Cô ta thuận nước đẩy thuyền, nhưng cuối cùng lại biến thành một người phụ nữ khác đứng bên cạnh anh, sao cô ta có thể cam tâm được?

“Tiểu thư, chúng ta đi nhanh một chút!” Quan Triều thấy cô không có động tĩnh gì, anh vội lên tiếng nhắc nhở: “Nếu như bị phóng viên phát hiện thì không tiện ăn nói với Lương tổng đâu.”

Vu San San cắn môi, mặc dù cô không cam lòng nhưng cô vẫn ngoan ngoãn đi theo Quan Triều vào lối đi của nhân viên sân bay.

Bạch Lộ cẩn thận đi theo sau lưng Lương Phi Phàm, cô rất lo lắng vừa ra ngoài đã bị phát hiện nên cô vẫn luôn nhìn xuống dưới chân, không ngờ, đi được hai bước, người đàn ông phía trước bỗng nhiên ngừng lại, cô nhất thời không để ý nên đã đụng vào.

“Ôi...” Lưng Lương Phi Phàm giống như một bức tường khiến cho trán Bạch Lộ đau nhức, cô lùi lại hai bước, kính râm trên mặt đã bị lệch đi, vì vậy cô đưa tay gỡ kính xuống: “Lương tổng, còn có gì dặn dò sao?”

Lương Phi Phàm nhìn chăm chăm vào người phụ nữ ở cách đó mấy bước, nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi của cô, không hiểu vì sao anh có chút không vui.

Người phụ nữ này rất sợ anh sao?

Cô là thư kí của anh, đúng là anh phải có uy nghiêm nhất định, nhưng anh cũng không phải thú dữ, sao cô phải nhìn anh bằng ánh mắt xa lánh như thế chứ?

Bạch Lộ đợi rất lâu cũng không thấy có chỉ thị gì, ánh mắt mê người của Lương Phi Phàm lại đang nhìn thẳng vào cô khiến cô cảm thấy mất tự nhiên. Cô theo bản năng đeo kính râm lên, ít nhất có thể ngăn chặn được ánh mắt quá mức sắc bén kia.

Bạch Lộ anhg giọng một cái: “Lương tổng, bây giờ chúng ta phải ra ngoài...”

“Cô biết tôi và Vu San San có quan hệ gì không?” Người đàn ông luôn im lặng không lên tiếng bỗng nhiên mở miệng, giọng điệu hờ hững.

Sau khi nói chuyện nhiều với anh, đầu óc của Bạch Lộ cũng phản ứng nhanh hơn.

Lương Phi Phàm đột nhiên hỏi như vậy, chỉ sợ là không đơn giản...

Cô do dự một lát, sau đó mới ngẩng đầu lên, chậm rãi nói: “Lương tổng, tôi thật sự không rõ lắm cuộc sống riêng tư của anh. Có lẽ tôi nói như vậy anh sẽ tức giận, nhưng dù sao tôi cũng mới làm thư kí của anh chưa đến một tuần, cho nên hiện giờ tôi cũng không xác định được quan hệ giữa anh và cô Vu, nhưng tôi nghĩ hai người hẳn không phải là quan hệ bạn bè bình thường.”

Cô không thể nói thẳng Vu San San là bạn gái của anh được, như vậy có chút không lịch sự.

Nhưng cô cũng không thể nói bọn họ là người yêu, bởi vì bọn họ chưa từng công bố, cho nên cô chỉ có thể trả lời chung chung.

Trả lời đúng mực như vậy, còn biết rào trước đón sau.

Người phụ nữ này, đúng là rất thông minh!

Lương Phi Phàm nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia tán thưởng!

“Đúng như cô dự đoán, hoàn toàn không phải bạn bè bình thường.” Anh nheo mắt lại, chậm rãi cho tay vào túi quần, sự sắc bén trong đáy mắt cũng thu lại vài phần, dáng vẻ hơi lười biếng: “Nếu cô đã biết đó không phải là quan hệ bạn bè bình thường, vậy thì thư kí Bạch, cô cảm thấy khi hai người chúng tôi hoàn toàn không biết bên ngoài có phóng viên nằm vùng, cùng đi ra khỏi sân bay lại có dáng vẻ lạnh nhạt như vậy sao?”

Lúc này Bạch Lộ vẫn ngơ ngác, không hiểu ý của Lương Phi Phàm.

Môi mỏng hơi nhếch lên, Lương Phi Phàm đã duỗi tay ra, giọng nói trầm thấp: “Diễn trò thì phải diễn tới cùng, khoác tay tôi ra ngoài.”

Trong lòng Bạch Lộ hơi hồi hộp, nếu không phải có cặp kính râm che mắt của cô lại thì nhất định ánh mắt của cô lúc này sẽ bán đứng cô mất!

Khoác tay Lương Phi Phàm?

Cô nghe được câu nói này của anh, ánh mắt của cô cũng run lên, vô cùng khẩn trương.

Nhưng lời này của anh cũng có lý, cô cũng không có lý do gì để từ chối.

Cô cắn môi, cuối cùng vẫn đưa tay ra, ngón tay trắng nõn của cô đặt vào tay áo sơ mi của anh, đầu ngón tay chạm đến chiếc cúc bạch kim ở tay áo anh...

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 26

Nhất thời, cảm giác một luồng hơi lạnh theo đầu ngón tay của cô ta thâm nhập vào xương cốt tứ chi. Bởi vì tư thái thân mật như vậy, lần đầu tiên Bạch Lộ và Lương Phi Phàm gần gũi như vậy, một cổ khí tức nam tính mãnh liệt trên người cũng giống như con người của anh ta vậy, trong trầm ổn lộ ra vài phần bá đạo.

Bạch Lộ hít sâu một hơi, thầm mắng mình thật là không có tiền đồ!

Đâu phải là chưa từng nắm qua tay đàn ông? Thế nhưng vì sao khi đứng cạnh Lương Phi Phàm người và cô không có bất kỳ quan hệ cái nhân nào, cô lại khẩn trương như vậy?

"Thư ký Bạch, lần đầu tiên cô nắm tay của đàn ông?" Hai người vừa lúc đi tới cửa lối đi, bên ngoài một mảng đen đều là ký giả, Lương Phi Phàm cũng bỗng nhiên nhích đến gần cô, khóe môi nhếch lên một độ cong mang theo vài phần tà mị, "Nhìn cô kìa, khẩn trương thành dạng gì? cô không phải có bạn trai sao?"

Bạch Lộ trong lòng trầm xuống.

Lương Phi Phàm nhắc tới bạn trai, cô tự nhiên sẽ nghĩ đến Hương Long Cẩm, nghĩ đến Hương Long Cẩm thì không thể tránh sẽ nghĩ tới Lương Tĩnh Tiêu, Lương Tĩnh Tiêu là em gái của hắn...

Trong lòng chua xót, cô cắn cắn môi, như muốn nói điều gì, chỉ là không chờ cô mở miệng, trước mặt đã có một đám ký giả đi nhanh tới --

Mỗi người đều giống như đã tiêm máu gà, khiêng máy chụp ảnh, hoặc là giơ cao các miếng bảng, đèn nháy chói mắt loang loáng đập vào mặt.

Bạch Lộ cho tới bây giờ chưa bao giờ gặp tình huống như vậy, hoàn toàn không biết phải làm thế nào ứng phó, chỉ có thể theo bản năng nắm chặt tay của Lương Phi Phàm, tận lực tránh né những ống kính hướng về phía mình.

So với sự khẩn trương và bất an của cô, Lương Phi Phàm lại rất bình tĩnh.

Đối mặt với đèn nháy loang loáng chói mắt này, anh vẫn là khuôn mặt tuấn tú bình tĩnh, không nói một lời kéo Bạch Lộ đi về phía trước.

Có người can đảm ngăn cản đường đi của anh, "Lương tổng, xin hỏi người và Vu San San rốt cuộc có quan hệ như thế nào? Hôm nay có phải hai người cùng nhau từ thành phố B tới không?"

Có người dẫn đầu hỏi, những người phía sau cũng không tỏ ra yếu kém giơ microphone tiến lên --

"Lương tổng, xin trả lời một chút quan hệ của anh và Vu San San."

"Lương tổng, xin hỏi Vu San San sẽ bay lên đầu càn biến phượng hoàng gã vào Lương gia?"

"Lương tổng, anh đánh giá diễn xuất của Vu San San như thế nào?"

Hiện trường có chút mất khống chế, may là sân bay có bảo vệ xông lên duy trì trật tự, vẫn như cũ không đỡ được những tên chó săn với tinh thần phấn khích này. Bạch Lộ sợ những người này sẽ nhận ra mình, cho nên tận lực giúp Vu San San kéo dài thời gian. Cô cầm lấy tay Lương Phi Phàm,

đầu tựa vào bên người anh, những tên chó săn cũng chỉ có thể miễn cưỡng thấy gò má của cô, hơn nữa cô mặc trên người áo khoác của Vu San San, mang theo kính râm của cô ta, quả thật là không có bị người ta nhận ra.

"Vu San San tiểu thư, cô cũng trả lời một chút đi, cô và Lương tổng là quan hệ như thế nào?"

"Hai người có phải đang hẹn hò không?"

"Vu San San tiểu thư, xin nhìn màn ảnh một chút!"

Trong lòng Bạch Lộ thầm than, làm đại minh tinh không dễ dàng, làm đại minh tinh mà còn yêu nhau với đại nhân thì càng không dễ dàng.

Cô tận lực tránh màn ảnh, đang nghĩ đi ra khỏi sân bay với Lương Phi Phàm coi như nhiệm vụ đã hoàn thành, chỉ là thật sự quá nhiều người, bọn họ bị chen lấn đến đi đứng lảo đảo.

Cuối cùng cũng không biết camera của ký giả nào cầm không vững mà hướng về phía hai người bay tới, Lương Phi Phàm đứng trước của cô một chút, mắt thấy vật kia sắp bay vào người anh, Bạch Lộ theo bản năng đưa tay ra đỡ, không để máy đập vào Lương Phi Phàm, cổ tay lại bởi vậy mà bị trật, cô đau đến phải hít hơi khí lạnh.

Trên eo cô rất nhanh có một bàn tay đưa ngang qua, Lương Phi Phàm thu chặt ngón tay, đem cả người cô ôm vào trong ngực.

"Tránh ra!" thanh âm đàn ông phá lệ lạnh lùng, ký giả đều sửng sốt.

Bạch Lộ ngẩng đầu, khuôn mặt luôn trầm ổn của Lương Phi Phàm không biết từ khi nào lại hiện lên vẻ tức giận, một tay ôm ngang hông của cô, một tay đỡ lấy tay bị trật của cô, bước nhanh đi ra khỏi vòng vây của ký giả.

"Vừa có người thấy Vu San San từ lối đi nhân viên đi rồi!"

Trong đám người không biết ai đột nhiên hô một tiếng, tất cả mọi người đều trừng lớn con mắt lú lờ, một giây kế tiếp đột nhiên nghĩ đến cái gì, theo một hướng khác của sân bay chen chúc chạy đi...

Rốt cục an toàn ra khỏi sân bay, Quan Triều đã chờ cho xe chờ sẵn bên cạnh, từ xa đã thấy Lương Phi Phàm đỡ Bạch Lộ đi tới, khóe mắt hăn hơi giật giật--

Lương tổng? Thư ký Bạch?

Tư thế hai người này sao thân mật như vậy, xung quanh căn bản không có ký giả nào...

Nhưng hăn là người thông minh, hướng chi đã ở bên người Lương Phi Phàm nhiều năm như vậy, tự nhiên biết cái gì có thể nói, cái gì không nên nhiều lời.

Rất tự nhiên tiến lên phía trước, mở cửa xe, Quan Triều một mực cung kính báo cáo, "Lương tổng, Vu tiểu thư bên kia đã sắp xếp xong xuôi, ký giả chắc chắn sẽ không chụp được cái gì."

Lương Phi Phàm không có biểu tình gì gật đầu, đẩy đẩy Bạch Lộ ý bảo cô lên xe.

Bạch Lộ lại có chút câu nệ từ trong ngực của anh nhảy ra, gở xuống kính râm, "Lương tổng, tôi có lái xe đến."

Trong lòng Lương Phi Phàm nhất thời trầm xuống vài phần, "Tay của cô không phải bị thương sao? Lên xe!" Lời này cơ hồ là dùng giọng ra lệnh nói.

Bạch Lộ khoát khoát áo, đem kính râm và áo khoác đều đưa cho Quan Triều, "Tôi không sao, vừa nãy trật một chút, không bị thương."

"Không bị thương?" hai hàng lông mày của Lương Phi Phàm phút chốc nhú lên, biểu tình trên mặt nhìn qua như không vui, "không bị thương sao vừa rồi hô đau? Tôi nhận cô để làm thư ký của tôi, đừng khiến mới đi làm vài ngày lại xảy ra tai nạn xe cộ!"

Môi Bạch Lộ giật giật, muốn nói vừa rồi hình như cũng không có hô đau?

Nhưng cô còn chưa mở miệng, Quan Triều người này rất tinh tường tự nhiên tiến lên, trực tiếp lấy chìa khóa xe từ trong tay của cô, cười khanh khách nói: " Thư ký Bạch, hôm nay cũng may mà cô xuất hiện đúng lúc giúp tôi giải vây, xe của cô để tôi lái, cô và Lương tổng đi xe này trở về là được."

"Ồ, vậy được rồi." Cô cũng không cần thiết nói không cần, trước sau đều phải về công ty, ngồi xe nào về cũng không ảnh hưởng gì, "Vậy làm phiền trợ lý Quan, xe của tôi đậu ở bãi đỗ xe bên trái."

"Khách khí." Quan Triều xoay người rồi hướng Lương Phi Phàm gật đầu, lúc này mới đi tìm xe của Bạch Lộ.

Nhìn Lương Phi Phàm trực tiếp ngồi vào chỗ ngồi phía sau xe, Bạch Lộ kéo cửa xe chỗ cạnh tài xế ngồi xuống.

Tài xế nổ máy chuẩn bị lăn bánh, Lương Phi Phàm ngồi ở phía sau chợt lên tiếng, "đi chuyển bệnh viện."

Bạch Lộ sửng sốt, lúc này liền nghĩ tới anh ta cho là tay của mình bị thương, vội vã nghiêng đầu qua, khoát tay nói, "Lương tổng, tay của tôi thực sự không có việc gì, không cần phải đi bệnh viện làm ầm lên đâu." Để thể hiện độ đáng tin trong lời nói của mình, cô đưa hai tay ở trước mặt anh ta vẫy vẫy, "anh xem, thực sự không có việc gì."

"Làm ầm lên?" trong lòng Lương Phi Phàm ầm ầm nổi lên chút không hài lòng, người nữ nhân này thực sự là không biết tốt xấu, dám nói hăn làm ầm lên? Thế nhưng trong lòng lại lơ lửng một ít phiền muộn lại là gì đây?

Hăn chau mày lại, thân thể cao to dựa vào phía sau ghế, nhìn ra hướng khác, trầm giọng nói: "Cô suy nghĩ nhiều, dạ dày tôi không thoải mái phải đi bệnh viện kiểm tra mà thôi."

Sắc mặt Bạch Lộ cứng đờ, vội vã thu hồi tay của mình, có chút lúng túng căn căn môi, "... thật ngại quá, Lương tổng."

Thực sự là mất mặt, cái này có tính là tự mình đa tình không?!

Mùi nước khử trùng của bệnh viện, Bạch Lộ thật là có chút không quen.

Bản thân cô rất ít đến bệnh viện, cho dù là cảm lạnh sổ mũi, cô cũng sẽ chọn uống thuốc giải quyết, nhưng tình huống hôm nay là tránh cũng không thể tránh.

Đại nhân vật như Lương Phi Phàm, tự nhiên sẽ không đi theo lối bình thường, hăn dẫn theo cô trực tiếp vào phòng làm việc của viện trưởng.

Bên trong có một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, vừa thấy Lương Phi Phàm, rất kinh nghi mà đứng dậy, "Phi phàm, sao cậu lại tới đây?"

"Hai ngày này dạ dày có chút không thoải mái." Lương Phi Phàm nhìn lên, đường hoàng tiếp một câu, "Lâm viện trưởng, đặc biệt tới tìm ông không có quấy rầy chứ?"

"Không có, chỉ là tò mò làm sao cậu lại tự mình tới bệnh viện." Lâm viện trưởng cười khanh khách vòng qua bàn làm việc đi tới, nhìn thấy phía sau Lương Phi Phàm có một nữ nhân, ánh mắt nghi hoặc, "Vị này là?"

"Thư ký của tôi." Lương Phi Phàm lời ít mà ý nhiều, chủ động kéo ghế ra ngồi xuống, tư thái ưu nhã, cũng không nói tiếp gì.

Lâm viện trưởng là bác sĩ chủ trị cho Lương Phi Phàm, biết dạ dày của hần vẫn luôn có vấn đề, nhưng đứa trẻ này tính tình quật cường, vẫn luôn không chịu uống thuốc, cho nên mỗi lần đều rất phiền phức. Như ngày hôm nay vậy hần chủ động tới bệnh viện tuyệt đối là xưa nay chưa từng có.

Lúc này ông còn tưởng rằng Lương Phi Phàm có thể là thực sự chịu không nổi, nếu không với tính tình của hần làm sao có thể đến bệnh viện?

Nghĩ như vậy, ông không khỏi có chút khẩn trương, "Mấy ngày nay đau nghiêm trọng không? Trước tiên chụp tấm hình xem tình trạng thế nào, chắc chắn cậu lại không chú ý ăn uống và nghỉ ngơi."

Lương Phi Phàm thật sự phá lệ phối hợp, "có thể, vậy trước tiên chụp hình." Hần đứng dậy đi tới cửa, lại giống như đột nhiên nghĩ tới điều gì, nghiêng người sang liếc nhìn Bạch Lộ vẫn đi theo hần, hăng giọng, nhìn như rất tự nhiên lại như không tự nhiên tiếp một câu, "Nếu người tới rồi, cô cũng đi khoa chỉnh hình kiểm tra một chút cổ tay của cô đi."

Bạch Lộ sửng sốt, còn chưa phản ứng lại, Lương Phi Phàm cũng đã phân phó Lâm viện trưởng bên cạnh, "Cô ấy vừa rồi không cẩn thận bị trật tay, Lâm viện trưởng, làm phiền ông sắp xếp một bác sĩ kiểm tra một chút cổ tay của cô ấy."

"Lương tổng..."

"Thuận tiện mà thôi." Lương Phi Phàm không đợi Bạch Lộ nói gì, lại cắt đứt lời của cô, sau đó vẻ mặt trầm ổn đi ra phòng làm việc.

"Vị tiểu thư này, cô trực tiếp đi lâu hai là được rồi, bác sĩ Trương khoa chỉnh hình hôm nay chắc là có đi làm. Hiện tại gọi điện thoại cho hần, cô họ gì?" Lâm viện trưởng đã bắt đầu an bài.

Bạch Lộ giật giật cổ tay của mình, nghĩ thầm, cô là thật một trở ngại, nhưng việc đã đến nước này, cô cũng không tiện nói gì.

Quên đi, coi như là bảo dưỡng cổ tay của mình được rồi, kiểm tra một chút cũng sẽ không mất miếng thịt nào.

"Ta họ Bạch, Bạch Lộ, vậy làm phiền Lâm viện trưởng." Cô lễ phép chu toàn.

Ra khỏi phòng làm việc của viện trưởng, đã không thấy bóng dáng của Lương Phi Phàm, Bạch Lộ nghĩ hẳn chắc là đi chụp hình, quyết định trước tiên đi lầu hai một chuyến.

Phòng làm việc của viện trưởng ở lầu sáu, cô đi vào thang máy bấm lầu hai, thang máy dừng lại ở lầu bốn khoa phụ sản, cửa từ từ mở ra, một đôi nam nữ đang khoát tay vô cùng thân thiết, vừa lúc đứng ở cửa chờ thang máy.

Một thành phố A lớn như vậy, một bệnh viện lớn như vậy, rốt cuộc là phải có bao nhiêu trùng hợp, mới có thể không thể buông tha như vậy?

Bạch Lộ bất giác ngậm cười khổ.

Người càng không muốn gặp, ông trời lại cố tình cho người gặp được, lại còn trong tình huống ngược ngược gấp gấp như vậy, nhất định là đời trước cô làm quá nhiều chuyện xấu.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 27

Lương Tĩnh Tiêu nhìn thấy Bạch Lộ trong thang máy, cũng là vẻ mặt ngoài ý muốn, vốn đang khoát tay Hướng Long Cầm lực đạo bất giác tăng vài phần, chốc lát lại cười một tiếng, "Bạch lộ, thực sự là trùng hợp, cô cũng tới bệnh viện?"

Bạch Lộ vốn đang nghĩ, nếu bọn họ không lên tiếng, cô sẽ đi ra ở tầng này, sau đó đi cầu thang.

Chỉ là hiện tại Lương Tĩnh Tiêu đã mở miệng, cô cũng không tiện không nói gì, cô không có biểu tình gì "Ừ" một tiếng.

Hướng Long Cầm đứng ở một bên nhìn Bạch Lộ, ánh mắt có chút si mê, biểu tình của Lương Tĩnh Tiêu vốn rất hoàn hảo lúc này đột nhiên biến đổi, không khỏi siết chặt nắm tay, kéo Hướng Long Cầm trực tiếp đi vào thang máy, cô nhìn thoáng qua số trước đó Bạch Lộ bấm, lạnh lùng nhếch nhếch khóe miệng, "Trùng hợp vậy, vừa lúc ta và Long Cầm cũng muốn đi lầu hai."

"Tĩnh Tiêu, chúng ta đi lầu hai làm cái gì?" Hướng Long Cầm nhìn thoáng qua Lương Tĩnh Tiêu, cau mày nói tiếp.

Hắn biết Lương Tĩnh Tiêu là cố ý, tình huống trước mắt, ba người đứng chung một không gian thật là quá hẹp, đến không khí cũng bị đè nén, cô ta cần gì phải gây sự với Bạch Lộ?

"Em vừa không cẩn thận bị trật chân cổ tay." Lương Tĩnh Tiêu bất động thanh sắc nhìn thoáng qua bản đồ trong thang máy, thấy lầu hai ghi là khoa chỉnh hình, thanh âm cô thật thấp, mỗi một chữ như đao sắc đâm thẳng vào vết thương vừa khép lại của Bạch Lộ, "đừng cho là hiện tại bụng còn chưa lớn, thế nhưng thân thể lại so với người bình thường vụng về hơn, vừa rồi không cẩn thận trật một cái, chưa kịp nói thôi."

Hướng Long Cầm nhú mày, lòng hẫng đối với Bạch Lộ còn hồ thẹn, bây giờ nghe Lương Tĩnh Tiêu nói ra những lời không chút kiêng kỵ này, hẫng càng khó có thể tiếp thu.

"Tĩnh Tiêu, chúng ta đi về trước đi, nghe lời có được hay không? Vừa rồi anh thấy chân của em cũng không có bị thương..."

"Hướng Long Cầm anh có ý gì? anh cho là em đang nói dối sao?" Lương Tĩnh Tiêu thấy nam nhân của mình vừa nhìn thấy Bạch Lộ thì bộ dạng như muốn trốn tránh, đây rõ ràng là còn tình cảm với cô ta, cô đâu dễ dàng bỏ qua, tiếng nói sắc bén hơn vài phần, "Em thực sự bị thương, em không thể khám bác sĩ sao? Hay là bởi vì có sự xuất hiện của cô ta, anh mới như vậy?"

Ngón tay trắng nõn được sơn màu đỏ của hoa hồng chỉ thẳng vào chop mũi của Bạch Lộ, trên gương mặt xinh đẹp tinh xảo lúc này đã không còn tình chị em ngày xưa, đều là nòng nặc mũi đồ kị không cam lòng.

Bạch Lộ hít sâu một hơi, quay mặt qua chỗ khác, "Lương tiểu thư, không cần phải coi ta là địch nhân trong tưởng tượng. Mang thai nên chú ý một chút tâm tình của mình, miễn cho động thai khí."

Vừa dứt lời, thang máy vừa lúc đến lầu hai, Bạch Lộ nhấc chân đi ra ngoài, Lương Tĩnh Tiêu căn môi không cam lòng đuổi theo ra, nhưng không nghĩ tới đúng lúc gặp được Lương Phi Phàm đang từ cuối hành lang đi tới.

"Anh?"

Lương Tĩnh Tiêu lúc này là muốn lùi về cũng không kịp, bởi vì cách đó không xa Lương Phi Phàm đã thấy được bọn họ.

Đại ca là người không bao giờ tới bệnh viện sao xuất hiện ở bệnh viện?

Lông mày tinh xảo của Lương Tĩnh Tiêu trong nháy mắt thắt, cô không khỏi nhìn về phía Bạch Lộ, trong lòng đã sáng tỏ.

Lúc trước cô dự định để Hướng Long Cầm vào EC theo đại ca học hỏi, thế nhưng sau lại xảy ra chuyện của Bạch Lộ, hơn nữa đại ca lại đột nhiên đi công tác, cô không thể không dời lại, kết quả vô tình cô biết được Bạch Lộ cũng theo đại ca cùng đi công tác. Sau này cô điều tra một chút mới xác định, thì ra đại ca thực sự nhận cô ta làm thư ký của mình!

Lương Tĩnh Tiêu cắn môi, rất là không phục.

Cô ta có gì tốt? Đại ca vẫn luôn kén chọn trong việc sắp xếp thân tín, Ec nhân viên nhiều như vậy, sao lại chọn trúng cô ta?

"Tĩnh Tiêu?" Lương Phi Phàm ở bệnh viện nhìn thấy em gái của mình cũng có chút ngoài ý muốn, "em tới bệnh viện làm gì? Khó chịu sao?"

Đảo mắt lại thấy Hướng Long Cầm đang đứng bên cạnh cô, bên tai Lương Phi Phàm không hợp thời thoáng qua một giọng nữ say mê lung--

Hướng Long Cầm...

Thì ra chính là người đàn ông này.

Hắn đương nhiên nhớ kỹ, ngày đó ở trong phòng làm việc của EC, hai người mắt đi mày lại, sau đó hắn cũng có nghe được giữa bọn họ nói đến tên của Tĩnh Tiêu, vốn hắn vẫn chỉ là hoài nghi, hiện tại nhìn ba người

trước mặt với thần sắc khác nhau, cũng đã có thể kết luận, chuyện hẩn suy nghĩ trong lòng.

Lương Phi Phàm vô ý nheo lại đôi mắt, chính hẩn cũng không có phát hiện, lúc này thần sắc hẩn có chút âm trầm, tầm nhìn vẫn luôn dừng lại trên mặt của Hướng Long Cầm, ánh mắt thâm sâu nhìn như gió êm sóng lặng, nhưng lại cho người ta cảm giác bị đè nén.

Lương Tĩnh Tiêu cũng cảm thấy, vội vã nhảy ra, thân hình mảnh khảnh che ở trước Hướng Long Cầm, cười có chút gượng ép, "Anh, sa oanh lại tới bệnh viện? anh không phải vẫn luôn không đến bệnh viện sao? Có phải khó chịu ở đâu không..."

"Bệnh cũ thôi." Lương Phi Phàm tiết chữ như vàng cho ba chữ, như là biết Lương Tĩnh Tiêu cố ý nói sang chuyện khác, hẩn cũng không có ý định bỏ qua, "Các người thì sao? Đến bệnh viện làm gì?"

Lương Tĩnh Tiêu căn cứ môi, biết chuyện này không đối gạt được, với lại cô cũng không có dự định giấu diếm, vả lại bụng một ngày nào đó cũng sẽ lớn.

"Anh, kỳ thực em vẫn chưa kịp nói cho anh biết... em chuẩn bị cùng Long Cầm kết hôn, em... em mang thai."

Người vẫn luôn đứng ở một bên Bạch Lộ lúc nghe được câu này, hai tay của theo bản năng xiết chặt.

Sắc mặt của Lương Phi Phàm đột nhiên trầm xuống, "Em nói cái gì?"

Lương gia đến thế hệ của Lương Phi Phàm tuy đã kinh thương, thế nhưng những thân thích của Lương gia có rất nhiều đều làm quan ở thành phố A, ông nội của bọn họ hay từ vị trí thượng tướng mà về hưu.

Loại chuyện chưa cưới đã có chửa này, ở Lương gia căn bản là cấm kỵ, nếu như bị bố mẹ biết, nhất định sẽ nổi trận lôi đình!

Lương Phi Phàm nhìn Hướng Long Cầm ánh mắt càng lạnh thêm vài phần, "của hử?"

Lương Tĩnh Tiêu cho là đại ca muốn trách tội Hướng Long Cầm, cô càng bao che sốt ruột, "Đại ca, anh đừng trách Long Cầm, chúng em là lưỡng tình tương duyệt, huống chi hử cũng không có không chịu trách nhiệm, chúng em sắp kết hôn rồi!"

Sự tức giận của Lương Phi Phàm tất cả đều thể hiện trên khuôn mặt tuấn tú của hử, nhưng ngại vì lúc này còn có Bạch Lộ ở đây, hử cũng không có phát tác.

Gia giáo tốt khiến cho hử lúc này vẫn còn duy trì được phong độ, chỉ là giọng nói đã cứng ngắt hơn nhiều, "Chuyện lớn như vậy, bố mẹ đều không biết, em cho là em nói cho anh biết là có thể kết hôn sao?"

"Đại ca..." Lương Tĩnh Tiêu cắn cắn môi, giọng nói có chút bi ai, "em biết em tiền trạm hậu tấu là sai, thế nhưng... Sự tình đã như vậy, anh có thể giúp em nói chuyện không? Em biết anh thương em nhất, hơn nữa mẹ nghe lời của anh nhất."

Ánh mắt sắc bén của Lương Phi Phàm trực tiếp vượt qua Lương Tĩnh Tiêu nhìn Hướng Long Cầm đứng ở sau lưng cô, cũng thấy tầm mắt của hử vẫn luôn dừng lại trên người của Bạch Lộ, cái loại ánh mắt này, rõ ràng là không đành lòng.

Lương Phi Phàm vô ý thức nheo mắt lại, ngón tay cũng theo đó mà giật giật, mặt ngoài mặc dù là rất bình tĩnh, nhưng nội tâm cũng có một ngọn lửa vô danh đang bùng lên.

"Em xác định hẳn muốn kết hôn với em?" Hẳn nhìn Hường Long Cẩm, giọng nói nhạt nhẽo, "Kết hôn là đại sự trong đời, Tĩnh Tiêu, anh mong em nghĩ rõ ràng, nếu như bởi vì mang thai..."

"Xác định! Đại ca, chúng em đương nhiên xác định!" Lương Tĩnh Tiêu lớn tiếng cắt đứt lời của Lương Phi Phàm nói, dùng sức đẩy một cái người vẫn luôn trầm mặc không nói Hường Long Cẩm, ý bảo hẳn nhanh tỏ thái độ.

Phải biết rằng, ở Lương gia, địa vị của Lương Phi Phàm cực cao, tuy rằng trong rất nhiều chuyện đều là do bố định đoạt. Thế nhưng hôn sự của cô và Hường Long Cẩm nếu có đại ca ủng hộ, như vậy là nhất định có thể thành.

Hường Long Cẩm có chút hoảng hốt ngẩng đầu lên, đối diện ánh mắt sắc bén như dao găm, trực tiếp bức hẳn trong lòng phải run lên, hẳn lúc này mới ý thức được chính mình vừa rồi có chút thất thần, ho nhẹ một tiếng, cúi đầu nói: "... Xin lỗi, là sai lầm của tôi, thế nhưng tôi sẽ chịu trách nhiệm."

Lương Phi Phàm cười nhạt hai tiếng, "Người nói lời này, như là nói em ta ép buộc người vậy." Hẳn dừng một chút, tầm nhìn như có như không đảo qua khuôn mặt tái nhợt của Bạch Lộ, lại chậm rãi hỏi: "Hường Long Cẩm phải không? Hiện tại ngay trước mặt ta, người nói một lần cho ta nghe xem, người là cam tâm tình nguyện cưới em ta Lương Tĩnh Tiêu sao?"

Lúc hẳn nói đến bốn chữ "Cam tâm tình nguyện" tận lực nhấn mạnh.

Lương Tĩnh Tiêu ôm chặt cánh tay của Hường Long Cẩm, ý bảo hẳn nhanh lên gạt đầu tỏ thái độ.

Bạch Lộ cũng theo bản năng lui lại hai bước, kỳ thực hiện tại cô thực sự rất muốn quay đầu bỏ đi, đây rõ ràng là chuyện nhà của Lương gia, cô đứng ở chỗ này thực sự có vẻ rất chướng mắt, cô chẳng qua chỉ là một người

ngoài, cô không muốn nghe Hường Long Cầm đối với Lương Tĩnh Tiêu biểu chân thành.

Tuy rằng giữa bọn họ sớm đã là quá khứ, nhưng bây giờ ở trước mặt cô, "Cam tâm tình nguyện" của Hường Long Cầm không thể nghi ngờ còn là một cây dao, sẽ đâm vào trái tim của cô.

Thế nhưng vì sao, rõ ràng còn muốn chạy, dưới chân như bị đóng đinh vậy, thậm chí ngay cả động một cái cũng không có sức?

"Long Cầm, anh đang hỏi anh kìa..."

Hường Long Cầm thời gian dài không lên tiếng, ánh mắt lại luôn luôn nhìn Bạch Lộ, Lương Tĩnh Tiêu vừa tức vừa gấp, dậm chân đẩy hần một cái, "anh có nghe hay không?"

Hường Long Cầm cảm giác mình lúc này giống như là bị buộc lên Lương Sơn --

Còn là trực tiếp lên một ngọn Lương Sơn khó có thể bỏ qua, ánh mắt ôn hòa thường ngày thoáng qua sự phức tạp khó phân biệt.

Hần có ảo não, có hối hận, cũng biết rất rõ, việc đã đến nước này, hần không còn tư cách đưa ra lựa chọn khác.

"Tôi là cam tâm tình nguyện cưới Tĩnh Tiêu." Hần rất khó khăn để dời đi tầm nhìn từ trên mặt của Bạch Lộ ra, âm thầm hít sâu một hơi, nói: "Mong Lương tổng người có thể thành toàn chúng ta."

Bạch Lộ cảm giác mình thực sự nghe không nổi nữa, cổ tay bên người của cô rũ xuống theo bản năng giật giật, rõ ràng không có bất kỳ cảm giác gì, câu nói kia lại thốt ra, "Lương tổng, tôi đi trước kiểm tra một chút cổ tay của tôi."

Tiếng nói vừa dứt, cô không đợi Lương Phi Phàm nói cái gì, như là chạy trốn chết.

Cô biết, hiện tại cô sẽ cảm thấy khó có thể tiếp thu, hơn phân nửa là bởi vì lòng tự trọng quá phá, thế nhưng cho tới bây giờ cô cũng không phải thánh mẫu, lấy ơn báo oán, để cho cô cười chúc phúc bọn họ tân hôn vui vẻ sao, cô tuyệt đối làm không được.

Nhắm mắt làm ngơ.

Mặc kệ bọn họ kết hôn cũng tốt, sinh con cũng tốt, sau đó, Hưởng Long Cầm và Lương Tĩnh Tiêu, đều cùng Bạch Lộ cô không còn bất kỳ liên quan.

Lương Phi Phàm hơi nghiêng người sang, nhìn thân ảnh gấp gáp rời đi, ánh mắt hơi sầm lại.

Mà một bên Lương Tĩnh Tiêu có một loại cảm giác như thu được toàn thắng--

Bạch lộ, cô nghe chưa?

Hưởng Long Cầm, sau này sẽ là nam nhân của ta, cô rốt cục vẫn là thua ta!

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 28

"Chỉ là tỏ thái độ với ta cũng vô dụng." Lương Phi Phàm thanh âm nhàn nhạt, hai tay tùy ý cho vào túi quần tây, cũng không nhìn Hường Long Cẩm, đột nhiên hỏi Lương Tĩnh Tiêu, "Mấy tháng?"

"Hai tháng."

"Buổi tối em và hần cùng nhau về nhà ăn bữa cơm, chuyện này không phải ta có thể làm chủ. Thế nhưng việc đã đến nước này, việc ta có thể làm là giúp em nói mấy câu với bố." Tròng mắt Lương Phi Phàm trầm ngâm chốc lát, sau cùng mới đưa tầm nhìn vào khuôn mặt hơi tái nhợt của Hường Long Cẩm, lông mày chau lại, mỗi chữ mỗi câu đều nhắc nhở hần, "Ta mong muốn hai người các người đều có thể hiểu rõ, hôn nhân đại sự không phải trò đùa, tương lai sẽ không hối hận vì quyết định của ngày hôm nay."

"Anh, vừa rồi Long Cẩm không phải đã nói rồi sao? Chúng em rất rõ ràng." Lương Tĩnh Tiêu lần nữa biểu thị.

Lương Phi Phàm không biểu tình gì gật đầu, "Kiểm tra làm xong thì đi về nghỉ ngơi đi, có muốn tài xế đưa về không?"

Hần cũng không phải rất thích tên Hường Long Cẩm này.

Hần chắc là bạn trai cũ Bạch Lộ, hiện tại lại làm cho em mình mang thai, trước đây hần chỉ biết Tĩnh Tiêu và Bạch Lộ quan hệ tốt vô cùng, hôm nay

lại như thù nhân gặp mặt đặc biệt đỏ mắt, xem ra hãn cũng thoát không khỏi liên quan.

Hai nữ nhân vì người đàn ông này mà ghen tuông qua lại, a, bản lĩnh thật lớn!

"Không cần, Long Cầm có lái xe đến!" Lương Tĩnh Tiêu nghĩ lúc này là một cơ hội tốt, vội vã nói thêm: "Anh, còn có một việc muốn nhờ anh, Long Cầm bây giờ còn chưa có việc làm, có thể đến EC giúp anh không?"

Lương Phi Phàm mím mím môi, giữa hai lông mày đều là lạnh lùng xa cách, "Muốn vào EC đi con đường bình thường, là người có bản lĩnh thật sự công ty chưa bao giờ mai một."

"Anh."

"Được rồi, ở đây không nói chuyện công việc, các người về đi."

Hãn nói xong, xoay người hướng phía Bạch Lộ vừa rời đi mà đi.

"Tĩnh Tiêu, sau này không nên đối với đại ca người nói chuyện công việc của anh." Đợi Lương Phi Phàm đi ra thật xa, Hướng Long Cầm mới mở miệng, giọng nói có chút không vui, "Anh cũng không nhất thiết phải vào EC, kỳ thực công việc trước của anh..."

"Anh bây giờ là người của Lương gia, vì sao không vào EC?" Lương Tĩnh Tiêu cắt đứt lời của hãn, khước miệng nhếch một cái, "Long Cầm, anh đừng để em nói trúng, anh là bởi vì Bạch Lộ nên không vào EC đi? Anh yên tâm, em không có ý định để cho cô ta ở lại EC đâu!"

Sắc mặt Hướng Long Cầm trầm xuống, "Tĩnh Tiêu, chuyện này em có thể dừng lại tại đây không? Bạch Lộ cô ta cũng không làm gì em, huống hai người trước đây là bằng hữu tốt, em hà tất ngay cả công việc của cô ấy đều can thiệp?"

"Anh nghĩ hiện tại cô ta còn coi em là bằng hữu sao?" Lương Tĩnh Tiêu cười một tiếng, đắc thế không tha người, "Thôi bỏ đi, anh cho là cô ta giữ yên lặng là thành toàn chúng ta sao? Em dám cam đoan nếu có cơ hội cô ta có thể sẽ nhào lên cắn chúng ta một ngụm!"

"Bạch Lộ không phải người như thế, huống chi chuyện này là chúng ta có lỗi với cô ấy."

Lương Tĩnh Tiêu nghe Hường Long Cẩm lúc này còn nói đỡ cho Bạch Lộ, trong lòng càng không phục, đưa tay nhéo hấn một cái, hần hần nói: "Anh cho là anh rất hiểu cô ta sao? Nữ nhân mới hiểu rõ nữ nhân nhất! Bạch Lộ tuyệt đối không phải cái loại người lấy đức báo oán."

"Tĩnh Tiêu, em có thể đừng hà khắc như thế không?"

"Ta hà khắc? Long Cẩm, anh đừng nói em hà khắc, em làm như vậy cũng là vì anh. Em biết anh bây giờ đối với cô ta còn chưa quên được, anh cảm giác mình có lỗi với cô ta, thế nhưng bụng em đã hai tháng, vì em suy nghĩ một chút được không? Anh đã quyết định ở cùng với em, như vậy anh nhất định phải quên cô ta! Anh nghĩ rằng tình chị em của em và cô ta đứt em sẽ không khó chịu sao?" Ánh mắt Lương Tĩnh Tiêu ảm đạm đi vài phần, hai tay nhẹ nhàng đặt ở bụng của mình, "Thế nhưng em vì bảo vệ tình yêu của mình, em nhất định phải hi sinh tình bạn. Cho nên anh không có tư cách nói ta hà khắc!"

Hường Long Cẩm há mồm còn muốn nói cái gì nữa, nhưng vừa nhìn thấy bộ dạng của Lương Tĩnh Tiêu, hần vẫn là đem lời nói nuốt trở vào.

Kỳ thực nói cho cùng người làm bậy là chính mình, là hần cùng Lương Tĩnh Tiêu lên giường trước, là hần phản bội Bạch Lộ trước, hần lại có tư cách gì đi trách người khác?

Lúc Bạch Lộ từ phòng làm việc của bác sĩ khoa chỉnh hình đi ra, thần sắc có chút hoảng hốt.

Một thân ảnh cao lớn ngăn ở trước mặt cô, cô theo bản năng dừng lại bước chân, ngẩng đầu lên nhìn thấy gương mặt bình tĩnh của Lương Phi Phàm, cư cao lâm hạ nhìn cô, "Kiểm tra rồi? Bác sĩ nói như thế nào?"

"Bác sĩ nói không có việc gì." Bạch Lộ rất nỗ lực bày vẻ mỉm cười, giả vờ thoải mái mà lắc đầu, "Đến thuốc cũng không cần kê."

Dừng một chút, đột nhiên nhớ đến chuyện quan trọng, "Lương tổng, dạ dày của anh thế nào?"

Kỳ thực trong lòng cô vẫn luôn nhớ kỹ lần đầu tiên đi công tác, không có chuẩn bị bữa sáng cho tốt, kết quả làm hại hẩn đau dạ dày, cho nên xét đến cùng, chuyện này cùng cô có liên quan.

Lương Phi Phàm liếc cô một cái, thấy cô muốn che giấu chút tâm tình ở chỗ sâu trong đáy mắt. Hẩn nhượng nhượng mày, nhàn nhạt mở miệng nói: "Thư ký Bạch, cô không cần ở trước mặt tôi cố ý chuyển đề tài."

Bạch Lộ ngẩn người, nhưng chỉ chốc lát, cô lại hiểu được lời này của Lương Phi Phàm có ý gì.

Nói cho cùng, Lương Phi Phàm trước đây chỉ biết quan hệ giữa cô và Lương Tĩnh Tiêu, hiện tại trở thành như vậy, hẩn không có khả năng một chút cũng không nghi ngờ, hơn nữa lúc trước ở văn phòng hẩn còn thấy hình ảnh mình và Hưởng Long Cẩm ở chung với nhau...

Bạch Lộ vòng vo nghĩ, đoán chừng hẩn đang lo lắng mình sẽ phá hư chuyện tốt của em hẩn?

Khẽ thở dài, Bạch Lộ trầm ngâm trong chốc lát, rốt cục vẫn phải ngẩng đầu lên, nghiêm mặt nói: "Lương tổng, không biết anh nghĩ như thế nào, thế nhưng tôi nghĩ điều muốn nói với anh là, mỗi người đều có lựa chọn của mình, hẩn lựa chọn điều hẩn muốn, tôi thừa nhận mình làm không được cười để thành toàn, hơn nữa vừa rồi đích thật là trong lòng không thoải mái,

nhưng tôi nghĩ đây là phản ứng bình thường, tôi đối với người sắp trở thành em rể của anh đã không còn bất kỳ suy nghĩ gì rồi. Cho nên anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không phá hư chuyện của bọn họ."

Mỗi chữ mỗi câu, vô cùng hữu lực, ánh mắt cô trong suốt, bộ dạng môi đỏ khê mím, khiến cho lòng của Lương Phi Phàm xưa nay đậm mạc cũng phải thành thịch run lên.

Có thể chính hần cũng không có nhận thấy được là, cô vừa tỏ thái độ, là hần muốn nghe, thế nên đôi mày sắc bén của hần cũng theo đó mà mềm mại đi không ít, giọng nói cũng như trước lãnh đạm, "Cô nghĩ tôi cần lo lắng những thứ đó sao?"

Bạch Lộ nhìn khuôn mặt anh tuấn của hần, trong lúc nhất thời cũng không biết nói tiếp thế nào.

Hần rốt cuộc là có ý gì?

Lẽ nào hần vừa nói bóng nói gió không phải là vì em của hần sao?

"... Lương tổng, tôi cho rằng... Ách, tôi cũng không có ý gì khác." Bạch Lộ có chút lúng túng rũ xuống mi mắt.

Những đại nhân vật cao cao tại thượng cá tính đều quá mức thâm trầm, điều không phải loại phạm phu tục tử như cô có thể phỏng đoán được.

Ánh mắt Lương Phi Phàm nặng nề nhìn cô một cái, nhìn cô có chút co quắp đùa giỡn hai ngón tay của mình, khóe miệng nhếch nhếch một cái không thể nhận.

"Quay về công ty đi."

Hần trầm ổn bước đi ở phía trước, Bạch Lộ phản ứng lại, vội vã đi theo.

Hai bên hành lang bệnh viện đều là cửa sổ, ánh nắng màu vàng của mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, rơi vào trên người nam nhân phía trước --

Tầm mắt của cô có chút mất khống chế dừng lại trên tấm lưng thẳng của hắn, cũng không biết có phải hay không là ánh mặt trời quá mức ấm áp, lại để cho lòng cô đầy vẻ lo lắng và ủy khuất với bất hơn phân nửa.

**

Hai tháng sau, sáng sớm thứ hai.

Ở bên người Lương Phi Phàm làm việc gần hai tháng, Bạch Lộ đã dần dần lên tay, năng lực thích ứng của cô vẫn luôn rất mạnh, hơn nữa cơ bản đã hiểu thói quen của Lương Phi Phàm. Hai tháng này, công việc của cô có thể coi là thuận buồm xuôi gió, cái loại tình huống tay chân luống cuống như lúc mới làm thư ký của hắn là tuyệt đối đã không còn.

Màu đỏ của phúc đặc biệt dừng bãi đỗ xe ở lầu dưới công ty, Bạch Lộ đem tư liệu hai ngày nghỉ chuẩn bị xong đều lấy ra nữa, lúc này mới khom lưng đi ra xe. Cửa xe vừa khóa, cô chợt nghe Tần Tử Văn ở cửa thang máy gọi cô --

"Bạch Lộ, nhanh lên đi!"

Còn tưởng rằng là thang máy sắp tới, Bạch Lộ vội vội vàng vàng chạy tới, nhưng không nghĩ vừa đứng vững, Tần Tử Văn một cái kéo cổ tay của cô, vẻ mặt kinh nghi nhìn cô, "Bạch lộ, Hương Long Cầm sắp kết hôn rồi, với Lương Tĩnh Tiêu?"

Bạch Lộ có chút đau đầu, Lương Tĩnh Tiêu là thiên kim tiểu thư duy nhất của Lương gia, hôn sự tự nhiên sẽ rất long trọng.

Ngày hôm qua đầu đề báo chí hầu như đều là tin tức Lương thị thiên kim sắp gả, nói vậy ngày hôm nay toàn bộ người của công ty đều đã đều biết?

Mà cô chưa từng ở trước mặt Tần Tử Văn nhắc tới chuyện tình mình và Hường Long Cẩm, cho nên hẳn mới có thể như vậy đại kinh tiểu quái.

"Ừ." Cô gật đầu, có chút xin lỗi nhìn bạn tốt, "Tử Văn, mình chưa cho cậu biết, là bởi vì mình..."

"Dừng dừng dừng, mình bây giờ không phải đang truy cứu sao cậu chưa nói cho mình biết, mình là đang hỏi cậu -- Hường Long Cẩm xảy ra chuyện gì? Sao hẳn lại cùng Lương Tĩnh Tiêu ở cùng nhau vậy?"

Tần Tử Văn và Lương Tĩnh Tiêu không quen thuộc cho lắm, nhưng là lại rất rõ ràng quan hệ giữa Bạch Lộ cùng cô ta, cho nên hiện tại mới có thể ngạc nhiên như vậy.

Bạch Lộ cười khố, chỉ lời ít mà ý nhiều trả lời một câu, "Như những gì cậu thấy vậy."

Tần Tử Văn không ngu ngốc, biết loại chuyện này đổi thành bất luận kẻ nào đều không muốn nhiều lời.

Cô mím môi, mặc dù trong lòng có chút tức giận bất bình, nhưng lại ngoan ngoãn ngậm miệng, "Vậy tan ca mình mời cậu ăn cơm, ăn cơm xong chúng ta đi hát K đi?"

Bạch Lộ biết Tần Tử Văn cho là trong lòng mình khố sở nên muốn an ủi mình, cô trấn an cười cười nói, "Tử Văn, mình thực sự không có việc gì, hướng chi hôm nay Lương tổng còn có hai hội nghị rất quan trọng, ngày mai hẳn muốn đi một chuyến thành phố C, mình cũng không có tốt số như cậu vậy đúng giờ tan sở."

Tần Tử Văn cẩn thận nhìn bạch lộ, thấy biểu tình của cô có vẻ thoải mái, không có bất kỳ bộ dạng miễn cưỡng, lúc này mới thở dài một hơi "Không có việc gì là tốt rồi, cậu giúp mình tiết kiệm tiền, chẳng lẽ mình lại nói không sao?" Dừng một chút, lại cắn răng nghiêng lợi khẽ nguyên rủa, "Hắn

đản Hường Long Cầm kia đứng núi này trông núi nọ, bạn gái khuê mật cũng hạ thủ được, thật con mẹ nó không phải là đồ vật!"

Vừa lúc thang máy tới, Bạch Lộ đưa tay vén tóc ra sau tai, cũng không nói thêm gì nữa, nhắc chân liền chuẩn bị đi vào thang máy, phía sau chợt có người gọi lại cô --

" Thư ký Bạch." thanh âm của Lương Phi Phàm.

Bạch Lộ liên vội vàng chuyển người qua, quả nhiên thấy Lương Phi Phàm đang vững vàng hướng phía bên này đi tới.

Một bên Tần Tử Văn đã hiện ra trạng thái hoa si, còn kích động lấy khửu tay đẩy Bạch Lộ, dè dặt giọng nói: "Kỳ thực nói thật, mỗi ngày đều đối diện với một khuôn mặt tuần tú như vậy, một Hường Long Cầm tính là cái gì? Thân ái, cậu thực sự là tốt số, mỗi ngày ngắm soái ca mười phút có khả năng kéo dài tuổi thọ, được rồi, mình đi đây, chúc cậu sống lâu trăm tuổi!"

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 29

Tần Tử Văn cười trộm đi vào thang máy, Bạch Lộ bất đắc dĩ lắc đầu.

"Lương tổng." Bạch Lộ giúp hấn nhấn cái nút thang máy tổng tài chuyên dụng, sau đó cung kính đứng ở một bên.

"Hội nghị hôm nay cần những gì đã chuẩn bị xong chưa?"

"Đã chuẩn bị xong."

Cửa thang máy mở ra, Lương Phi Phàm đi vào, "Vào đi, đi thang máy này."

Bạch Lộ "ờ" một tiếng, cũng đi theo vào thang máy. Trước đây thỉnh thoảng lúc hai người đi chung, hấn cũng sẽ để cho cô cùng nhau đi thang máy tốc hành chuyên dụng tầng chót.

Song cửa vừa đóng lại, Lương Phi Phàm bỗng nhiên nhìn cô một cái, "Ngày hôm nay tinh thần không tệ, hy vọng không phải miễn cưỡng vui cười."

Nghe nói như thế, Bạch Lộ đầu tiên là sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh cô phản ứng kịp lời Lương Phi Phàm nói "Miễn cưỡng vui cười" Ngụ ý là cái gì.

Cô ngẩng đầu lên, trên môi hiện lên ý cười. "Lương tổng, hai tháng trước tôi đã nói rồi, mỗi người đều có lựa chọn của mình, chẳng trách ai, cho nên

tôi cũng sẽ không vì một người nào đó mà suy nghĩ không thông suốt."

Lương Phi Phàm mím mím môi, hai tay rồi rãnh cắm vào trong túi quần, chỉ cười không nói.

"Nhưng vẫn là cảm tạ Lương tổng." Bạch Lộ nhìn thoáng qua gò má anh tuấn của hắn, tự đáy lòng nói: "Tôi biết Lương tổng tuyệt đối không phải người bỏ đá xuống giếng, cho nên những lời anh vừa nói nhưng thật ra là đang an ủi tôi. Bao gồm việc anh để tôi đi thang máy này, cũng là vì để tôi tránh những đồng nghiệp trong công ty."

Lông mày đậm của Lương Phi Phàm giương lên, không thừa nhận cũng không phản bác, chỉ là hỏi lại: "Thư ký Bạch, xem ra hai tháng này người tiến bộ thật sự rất nhanh, hiện tại tâm tư của tôi cô đều có thể phỏng đoán một... hai...?"

Bạch Lộ chỉ thấy trong thang máy chữ số màu đỏ đang không ngừng biến đổi, "Lòng của Lương tổng không phải người bình thường có khả năng đoán được, thế nhưng tôi có thể cảm giác được một phần tâm ý. Cảm ơn anh."

Thang máy đình một tiếng, hai cửa lần nữa hai mở, Lương Phi Phàm chỉ cong cong khóe môi, nhắc chân đi ra cửa.

Bạch Lộ nhìn bóng lưng cao ngất của hắn, trong lòng một trận cảm thán
--

Có đôi khi cũng không thể một gậy lật úp một thuyền người.

Lương Tinh Tiêu tuy rằng thật có lỗi với cô, thế nhưng không thể phủ nhận, Lương Phi Phàm cũng là một người tốt.

Trong công việc hắn mặc dù đối với mình rất nghiêm khắc, nhưng đồng thời cô cũng đã ở trên người của hắn học được rất nhiều thứ hữu dụng.

Bình thường hẳn rất ít nói chuyện, chỉ nói là mỗi một câu nói đều không phải là lời vô ích.

Bạch Lộ hiện tại mới dần dần nhận đồng, bên ngoài nhiều danh môn thực nữ như vậy đối với Lương Phi Phàm người đàn ông này theo đuổi không ngớt không phải là không có nguyên nhân.

"Thư ký Bạch!" Có người đang gọi cô.

Bạch Lộ xoay người sang, thấy tiểu viên chức chuyên môn đưa văn kiện của bộ phận dưới lầu đang cầm một tờ đơn, cười hề hề đưa cho cô, "Đây là đưa cho cô."

"Ừ? Đây là cái gì?" Bạch Lộ cúi đầu vừa nhìn, trên đó viết báo cáo kiểm tra sức khỏe của bệnh viện thành phố A mấy chữ lớn này, "Kiểm tra sức khỏe?"

"Đúng vậy, đây là phúc lợi ở trên đưa xuống!" Tiểu viên chức có chút hưng phấn mà nói: "Từ lúc Lương tổng đến đây, trong vòng hai tháng nghiệp tích tăng lên không ít, nói là để toàn thể công nhân chúng ta đều có thể cầm cái này đến bệnh viện kiểm tra thân thể. Lương tổng người này bình thường nhìn qua bất cầu ngôn tiểu, nhưng thực sự rất tỉ mỉ."

Bạch Lộ cười, "Làm phiền."

Tiểu viên chức nói không khách khí, lúc này mới rời đi.

Bạch Lộ nhìn báo cáo kiểm tra sức khỏe trong tay, nghĩ mình năm nay hình như là không có đi bệnh viện làm toàn thân kiểm tra, hơn nữa mấy ngày nay thỉnh thoảng cô còn có thể bị đầu vầng mắt hoa, cô còn tưởng rằng là do công việc quá mức vất vả, cho nên cũng không có để ở trong lòng.

Nhưng bây giờ đã có thể miễn phí kiểm tra, đương nhiên là không đi thì phí.

Cô đem tờ đơn cất xong, nhìn thời gian không sai biệt lắm, lại ngựa không ngừng vó chuẩn bị tư liệu hội nghị cần cho Lương Phi Phàm.

Một hội nghị xong, Bạch Lộ chỉ cảm thấy xương sống thất lực nhúc nhúi.

Gần đây cũng không biết có phải là không có nghỉ ngơi tốt không, cô luôn cảm giác mình hình như có điểm không ở trạng thái, tuy rằng mỗi ngày uống vài ly cà phê, nhưng vẫn là không lấy lại được tinh thần. Buổi sáng khá một chút, vừa đến buổi chiều tầm bốn giờ, cô chóng mặt chỉ muốn ngủ.

Nhưng may mà trong khoảng thời gian này cô làm việc nghiêm cẩn, cũng không có xảy ra vấn đề gì lớn.

"Chờ một chút." Bạch Lộ vừa đem ly cà phê buông xuống, chợt nghe Lương Phi Phàm lên tiếng, ngón tay thon dài của hấn mạn bất kinh tâm đùa bỡn bút máy trên bàn, "Những sơ đồ phác thảo thiết kế, cô thấy thế nào?"

Bạch Lộ sửng sốt, tròn mắt nhìn bản thiết kế bên tay hấn.

Những cái này không phải là những sơ đồ phát thảo thiết kế trong hội nghị vừa rồi bộ phận thiết kế đưa sao?

Lần này tòa nhà văn phòng thị ủy EC cũng có tham gia bỏ phiếu, lúc trước hạng mục ở thành phố B EC nhất cử đạt được. Lần này đây thành phố A ngay tại cửa nhà, Lương Phi Phàm đương nhiên không có khả năng buông tha cục thịt béo này.

Chỉ là, những thứ thiết kế này, hình như cùng người thư ký như cô quan hệ không lớn?

"Lương tổng, tôi nghĩ ý kiến của tôi cũng không thể áp dụng, tôi dù sao cũng không phải bộ phận thiết kế..." Lúc lên đại học, cô theo học thật sự là thiết kế, nhưng vào xã hội cô lại làm thư ký.

Cô cho rằng Lương Phi Phàm cũng không biết chuyên nghiệp của cô là gì, nhưng không nghĩ hăn cong cong khoe môi, lông mày đưa cao nhìn cô, giọng điệu trầm ổn nói, "Trước đây cô không phải chủ công cái này sao? Vì sao ý kiến của cô không thể áp dụng? Tôi nói, ở EC không có người đi hạn chế tài năng của bất cứ người nào. Tôi tin tưởng thư ký của tôi cũng không phải người bình thường, đúng không?"

Không nghĩ tới hăn cư nhiên biết mình trước đây chủ công là cái gì, Bạch Lộ hoàn thật là có chút thụ sủng nhược kinh.

Đã từng cô đối với kiến trúc thiết kế cuồng nhiệt ham mê, chỉ là những năm như vậy, buông xuống cán bút, nhiệt tình này hầu như đã biến mất ở trong những vụn vặt của cuộc sống.

Chỉ là lúc này bị Lương Phi Phàm nói như vậy, ở chỗ sâu trong đáy lòng như là có cái mầm nào chết đi sống lại đang rục rịt không yên.

Cô ngẫm nghĩ chỉ chốc lát, thận trọng nhả từ, "Tôi vừa ở trong hội nghị cũng có nghe được một ít khái niệm của bộ phận thiết kế, kỳ thực lý niệm của bọn họ tốt vô cùng, chỉ là quá mức bảo thủ. Theo tôi được biết, hiện nay thư ký Thị ủy của thành phố A là một nam nhân trẻ tuổi chưa tới ba mươi, tôi nghĩ tầm mắt của hăn hăn không phải là cái loại này cổ xưa bảo thủ. Hay là có thể thử một chút phong cách mới mẻ, có lẽ dễ dàng bị tiếp thu hơn."

Lương Phi Phàm kỳ thực cũng chỉ là thuận miệng hỏi, hăn quan sát những bản thiết kế trong tay luôn cảm thấy thiếu khuyết chút gì, cũng không nghĩ tới, Bạch Lộ đơn giản nói mấy câu, lại trúng giữa hồng tâm.

Thì ra hẳn khó có thể tiếp nhận cũng chính là những bản thiết kế phong cách quá mức bảo thủ.

Lương Phi Phàm chậm rãi ngẩng đầu lên, cặp con ngươi kia thâm thúy nhìn chăm chăm vào Bạch Lộ, vốn đã kinh diễm, giờ phút này còn trực câu câu nhìn qua, ánh mắt như đại dương sâu thẳm, quá dễ dàng làm cho người khác hãm vào không thể thoát được.

Tim Bạch Lộ nhảy một cái, bản năng rũ mi mắt xuống.

Cô tưởng mình vừa nói sai cái gì, thấp giọng nói: "Lương tổng, tôi chỉ là tùy tiện nói một chút."

Lương Phi Phàm nhìn vẻ mặt câu nệ của cô, bỗng nhiên khóe môi nở nụ cười, "Thư ký Bạch, cô không cần sốt ruột phủ định chính như vậy, lẽ nào cô đối chính mình không có lòng tin sao?"

Bạch Lộ cắn cắn môi, biết cái nam nhân xuất sắc không có bất kỳ ác ý gì, cho nên cô cũng đành hoàng trả lời, "Lương tổng, tôi không phải tự phủ định mình, chẳng qua là cảm thấy người của bộ phận thiết kế dù sao đều là chuyên nghiệp, còn có rất nhiều kinh nghiệm thực tế. Về phần tôi, tuy rằng năm đó tốt nghiệp cái này, thế nhưng những năm gần đây tôi không có dính dáng qua."

"Thật không? Nói cho cùng vẫn là không có lòng tin." Lương Phi Phàm nửa híp lại đôi mắt hẹp dài, "Người, có đôi khi là phải cho mình nhiều một chút lòng tin, tự tin có thể chiếm ba mươi phần trăm thành công. Chỉ ít trong mắt của tôi, mấy câu cô vừa nói đã nói rất đúng chỗ. Nếu như hiện tại tôi sẽ nói với cô, cho cô đi bộ phận thiết kế tham dự bản kế hoạch đấu thầu tòa nhà thị ủy, cô nghĩ như thế nào?"

Bạch Lộ mạnh ngẩng đầu lên, đáy mắt đều là vô cùng kinh ngạc.

Hắn vừa nói cái gì?

Lần này bản kế hoạch thiết kế đấu thầu tòa nhà thị ủy... Để cho cô tham dự?

Cô không có nghe lắm?

Nhưng cô chỉ là một thư ký nho nhỏ, bộ phận thiết kế nhân tài đông đúc, cũng không thiếu những người từ bên ngoài về. Cô coi như là tốt nghiệp kiến trúc thiết kế, cũng có một loại cảm giác vụng trăn mạc cập...

"Thế nào? Không muốn?" ánh mắt Lương Phi Phàm hơi dừng lại, thân thể cao to từ ghế chủ chậm rãi đứng dậy.

Lúc hắn ở trong phòng làm việc chỉ mặc cái áo màu trắng quần tây màu đen, ống quần thẳng đứng thể hiện hai chân thon dài càng rõ ràng, Bạch Lộ chỉ thấy đôi giày da màu đen dần dần nhích lại gần mình, cô hô hấp thoáng cứng lại, Lương Phi Phàm cũng đã đứng ở trước mặt cô.

"Ngẩng đầu lên." Đỉnh đầu là giọng nam trầm thấp hùng hậu.

Tim Bạch Lộ đập mạnh, như là do dự một chút, cuối cùng vẫn là từ từ ngẩng đầu lên.

Cặp mắt thâm thúy kia gần trong gang tấc, sâu trong con người hình như có lưu quang đang chuyển động, Bạch Lộ cảm giác mình rất không có tiền đồ, Tần Tử Văn vô số lần ở trước mặt của mình nhắc tới người đàn ông này đẹp trai cỡ nào kinh thiên động địa cỡ nào, cô tuy rằng thừa nhận, nhưng chưa bao giờ cảm thấy mình sẽ bị mỹ của người này sắc dụ hoặc.

Nhưng là bây giờ...

Cô phát hiện nhịp tim của mình đập nhanh như vậy, cho nên chỉ có thể ngừng thở, mím môi thật chặt, bởi vì cô thậm chí là có chút lo lắng, trái tim này có nhảy ra từ cổ họng không.

"Thời gian cô ở bên cạnh tôi, tôi mong muốn cô không chỉ là một người có năng lực của thư ký thôi. Hiện tại tôi cho cô cơ hội, cho cô đi làm chuyện muốn làm, cô muốn hay không?"

Thanh âm của hắn thực sự rất êm tai, mang theo mùi vị một loại độc mê hoặc, hai người đứng gần như vậy, hắn mỗi nói một chữ, thì có một hơi thở của hắn đập vào mặt.

Bạch Lộ chỉ cảm thấy tim đang phát run, cô theo bản năng siết chặt hai tay của mình, cũng cảm giác lòng bàn tay một mảnh ẩm ướt.

Lương Phi Phàm cư cao lâm hạ nhìn cô gái trước mặt này, chỉ thấy vẻ mặt khẩn trương của cô, ánh mắt phiêu đảng chung quanh, chính là không nhìn mình, cũng không trả lời một câu.

Mày kiếm của hắn hơi chau lại, hắn có chút mất khống chế đưa tay tới, đợi khi hắn còn chưa ý thức được động tác của mình, ngón tay của hắn cũng đã nâng lên cái cằm duyên dáng của cô --

Lòng của Bạch Lộ cuồn cuộn nhảy dựng lên.

Cầm bị ngón tay hơi lạnh của hắn khẽ chạm nhẹ vào, rõ ràng chỉ là rất một động tác đơn giản, nhưng cô lại cảm thấy như có cuộn cuộn nhiệt lượng dũng mãnh không ngừng đi vào trong cơ thể, thiêu đốt tứ chi xương cốt của cô...

Gương mặt phù dung phòng đến đỏ bừng, Bạch Lộ cũng không biết mắt mình bây giờ nhìn vào đâu mới tốt, thế nhưng đối tới đối lui, vẫn là nhìn lên ánh mắt sáng quắc của hắn, cô chỉ cảm thấy trong nháy mắt, có một hơi thở ở cổ họng, không nuốt trôi, lại không dám thở ra lai.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 30

"Đang suy nghĩ gì, mặt đỏ như vậy, hả?" Lương Phi Phàm tự nhiên nhìn ra được cô đang khấn trương, hăn lúc này chỉ cảm thấy hiểm lạ.

Đã bao lâu rồi chưa nhìn thấy nữ nhân mặt đỏ?

Thư ký nhỏ này của hăn thật đúng là một vật hiếm có, nhưng nói thật, hình dáng cô đỏ mặt thật sự phá lệ khả ái.

Lương Phi Phàm bình thường nhìn quen bộ dạng giỏi giang của cô, bây giờ nhìn bộ dáng như vậy của cô, trong lòng nổi lên ý niệm trêu chọc cô, cho nên lúc nói chuyện, hăn tận lực đến gần cô vài phần, "Thư ký Bạch, tại sao không nói chuyện? Vấn đề mới vừa rồi có khó khăn như vậy để trả lời sao?"

Hăn dựa vào quá gần!

Bạch Lộ lúc này cả bên tai đều nóng lên.

Cô muốn hít sâu để điều chỉnh nhịp tim của mình, thế nhưng mới hít một hơi, cô lại bị ai phát hiện, lúc này hít vào chớp mũi đều là khí tức nam tính thuộc về hăn.

Loại khí tức bá đạo này có một loại có ma lực làm cho tâm thần người ta tê dại --

"Lương tổng..." Cô rất cục không thể nhin được nữa, toàn bộ thân thể hơi ngã về sau.

Ngón tay Lương Phi Phàm chỉ là nhẹ nhàng đụng cằm của cô, cô hơi ngã về sau, hần cảm thấy đầu ngón tay trống không, cái loại nhiệt độ chợt biến mất, trong lòng hần đột nhiên có cảm giác trống rỗng.

"Tôi... Cái kia... Khái, tôi là muốn nói, Lương tổng rất cảm tạ anh xem trọng tôi, tôi... Tôi sợ mình không thể đảm nhiệm được..."

Trời, cô rất cuộc là đang nói cái gì?

Cô muốn nói hình như không phải điều này, thế nhưng cô rất cuộc là muốn nói cái gì?

Bạch Lộ cắn môi, trong lòng hỗn loạn, đại não càng trống rỗng.

Hiện tại cô rất cục không thể không thừa nhận, khi đối mặt nam nhân hình dáng quá xuất sắc, đích thật là phải có một trái tim cường đại.

"... Lương tổng, tôi nhớ tới tôi còn có một phần tư liệu chưa chuẩn bị tốt, anh, ngày mai anh đi công tác cần, tôi... Tôi đi làm việc trước."

Đây là từ lúc cô làm thư ký của hần tới nay, lần đầu tiên không đợi Lương Phi Phàm đáp ứng, đầu cũng không quay đầu lại chạy ra khỏi phòng làm việc của hần.

Thế nhưng Bạch Lộ không biết là, loại hành vi này của cô cũng có thể là "Chạy trốn chết".

Cửa lớn phòng làm việc bị người đóng lại, thân thể cao ngất của Lương Phi Phàm vẫn là đứng ở đằng xa, hần nhìn hình dạng tiểu thư ký đỏ mặt chạy ra ngoài, lại nhìn một chút ngón tay của mình.

Trên đầu ngón tay tựa hồ còn lưu lại cái loại mềm mại thuộc về cô và nhiệt độ trên người cô...

Hai tròng mắt hẹp dài hơi nheo lại, ngón tay Lương Phi Phàm giật giật, ánh mắt cũng theo đó mà trầm xuống, lúc này mới ý thức được chính mình vừa làm chuyện gì.

Thu tay về, hắt ho nhẹ một tiếng, một lần nữa đi tới ghế chủ.

Cầm lấy bút máy, nửa ngày cũng không có mở ra tư liệu trong tay...

Bạch Lộ chạy ra lần này, một ngày cũng không có đi tìm Lương Phi Phàm.

May mà hôm nay lượng công việc không phải rất lớn, trước cuộc họp buổi sáng cô cũng đã sửa sang xong tư liệu, cũng đều giao cho hần, chỉ là người thì không nhìn thấy, toàn bộ buổi chiều, cô vẫn như cũ là có chút tâm tư phiền não.

Thật vất vả đợi đến lúc tan tầm, cô vào EC lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên trước giờ tan ca năm phút cô có nỗi nhớ như tên nhớ tâm.

Chỉ là, bình thường cô trước khi tan sở sẽ đi tìm Lương Phi Phàm báo cáo một chút, ngày hôm nay, cô lại phát hiện mình có chút thật không dám tiến vào gian phòng làm việc đó.

Đưa tay vỗ vỗ gò má của mình, cô căn môi thầm mắng mình không tiền đồ --

Bạch Lộ, người chỉ có chút bản lĩnh như vậy, người ta cũng không có đối với người làm gì, tâm hoảng ý loạn cái gì?

Hít một hơi thật sâu, cô rốt cục vẫn phải hướng về phía phòng làm việc của hần đi đến.

Chỉ là không nghĩ tới chính là, cô vừa đứng vững chuẩn bị đưa tay lên gõ cửa, cửa gỗ nặng nề chợt bị người từ bên trong kéo ra --

Bạch Lộ bản năng lui hai bước, chỗ sâu trong đôi mắt mong nước có vài phần hoảng loạn, còn có mấy phần xấu hổ.

Lương Phi Phàm ngẩng đầu một cái đúng lúc thấy biểu tình này của cô, không biết tại sao, lòng hẫng lại vô hình mềm nhũn, tâm tình cả ngày có chút trầm muộn tựa hồ cũng theo đó vui vẻ.

"Có việc?" Hẫng tiện tay kéo cửa lại, đem áo khoác trên tay mặc lên người, lại chỉnh một chút cà vạt của mình.

Ánh mắt của Bạch Lộ không khỏi dừng ở cổ áo của hẫng.

Lương Phi Phàm bình thường làm việc sẽ thả lỏng cà vạt, vừa ra phòng làm việc mới chỉnh trang lại. Thế nhưng không biết có phải lúc này lực đạo của hẫng hơi quá một chút, cà- vạt vốn lỏng lẻo bị hẫng kéo một cái như thế, càng sai lệch vài phần.

"Lương tổng, nếu như không có chuyện gì khác, tôi chuẩn bị xuống ca."

"Không còn việc gì, ngày mai tôi phải đi thành phố C một chuyến, buổi chiều sẽ trở về, buổi sáng đem những bản thiết kế trên bàn sửa sang một chút." Lương Phi Phàm đàm thanh phân phó, mười ngón tay thon dài còn đang chỉnh cà- vạt.

Bạch Lộ rốt cục nhìn không được, thận trọng đưa tay chỉ, "Cái kia... Lương tổng, cà- vạt của anh bị lệch, anh đừng kéo về bên trái nữa, càng kéo càng lệch..." Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của cô rất nhỏ, bởi vì tự giác cảm thấy mình như là lẩm mồm.

"Ừ?" Lương Phi Phàm khơi một bên lông mày, phảng phất như không nghe rõ, theo bản năng đến gần rồi cô vài phần, "Cô nói cái gì? Bên nào bị

lệch?"

Cái loại khí tức nam tính quen thuộc này lại một lần nữa đập vào mặt --

Mặt Bạch Lộ lại một lần nữa không tiền đồ mà đỏ triệt để, lời nói đều có chút không rõ ràng"... Thì là cái kia qua bên phải, qua bên phải một chút..."

"Bên nào?" Lương Phi Phàm như là có chút không nhin được, cuối cùng quyết định buông lỏng cà- vạt ra, đem cái cổ đưa tới trước mặt cô, "Bỏ đi, cô tới giúp tôi chỉnh một chút."

Nghe vào như là giọng ra lệnh, thế nhưng cự ly hai người vào thời khắc này quá mức tiếp cận, hơn nữa giọng trầm thấp gợi cảm của hắn, Bạch Lộ chỉ cảm thấy không gì sánh được.

Chỉ là, cô hình như không có lý do cự tuyệt.

Cẩn cẩn môi, còn là từ từ đưa tay tới, ngón tay trắng nõn của cô nhẹ nhàng mà chạm vào cà- vạt của hắn...

Nhưng thật ra là một động tác rất đơn giản, bất quá bởi vì cô chưa từng giúp nam nhân thắt cà- vạt, hơn nữa người nam nhân trước mắt này cảm giác tồn tại quá mức cường liệt. Bạch Lộ không khống chế được khẩn trương, loay hoay điều chỉnh hơn nửa ngày.

Cô đứng gần mình như vậy, loại mùi vị đậm nhả trên người cô, đều không giống với mùi vị của những nữ nhân dĩ vãng ở bên cạnh mình.

Tóc của cô rất dài, nhưng lúc làm việc lại đem mái tóc dài đen nhánh buộc thành một cái đuôi ngựa, thật dài, nhu thuận dán tại sau lưng.

Lương Phi Phàm đưa tầm nhìn rũ xuống ngón tay của cô, móng tay cũng không sơn bất kỳ loại dầu sơn móng tay nào, hết sức sạch sẽ, lúc này đang vụng về điều chỉnh cà- vạt cho hắn.

Vóc người của hắn vốn cao hơn cô rất nhiều, lúc cô đưa tay cầm lấy cà-vạt của hắn, còn cần hơi nhón chân lên, cầm cũng theo ngẩng lên...

Trong đầu hắn bất chợt lóe lên hình ảnh hai tháng trước, lúc bọn họ đi công tác ở thành phố B, cô uống say nhào vào trong ngực của hắn, hôn lên một cái.

Ánh mắt Lương Phi Phàm trầm xuống, chỉ cảm thấy trong cơ thể có một cỗ khí chạy tán loạn, còn không đợi được hắn phản ứng kịp, người trước mắt chợt lui ra hai bước.

"Lương tổng, đã xong rồi."

Bạch Lộ nơi nào biết được, lúc cô vừa giúp hắn thắt caravat, tâm tư của nam nhân này cũng đã sớm vòng vo vô số vòng.

Lương Phi Phàm chỉ thấy cô cúi nệ lùi ra hai bước, đối với mình vẫn duy trì một loại thái độ xa cách, hắn lập tức là theo bản năng làm ra động tác --

Đưa tay, bắt lấy cổ tay của cô, đem cả người cô kéo vào trong ngực của mình.

Bạch Lộ trong lòng giật mình, rồi đột nhiên mở to hai mắt nhìn, sâu trong con ngươi đen trầm trầm một mảnh mê man.

Hắn, làm cái gì vậy?

"Lương tổng..." Cô giật giật môi, vừa muốn nói gì, vừa lúc này điện thoại trong túi nổi lên một trận âm thanh báo tin nhắn, không phải thanh âm rất lớn, vào thời khắc này lại giống như một đạo sấm sét, trong nháy mắt bổ trúng Lương Phi Phàm.

Hắn lại một lần nữa ý thức được hành vi của mình hôm nay quá mức thất thường, trong lòng không khỏi khiếp sợ.

"Ừ, vừa rồi tôi thấy một con chuột từ phía sau cô chạy tới." Hắn ho nhẹ một tiếng, đè xuống dị dạng trong lòng, như không có chuyện gì xảy ra mở miệng, lấy cớ này chính hắn nghĩ cũng cảm thấy khó tin, rồi lại phải giả bộ biên tiếp xuống dưới, "Nơi này vệ sinh làm không được tốt, ngày mai đem cà phê trong phòng giải lao đều đổi đi, sau đó liên lạc một chút công ty vệ sinh, để cho bọn họ một lần nữa lại quét dọn lại."

Hắn bỏ lại lời này, xoay người sai bước hướng phía thang máy bước đi.

Bạch Lộ nhìn bóng lưng của hắn biến mất ở cửa thang máy, bối rối.

Con... Con chuột?

Cô xoay người sang chỗ khác, sàn nhà trơn bóng có thể nhìn thấy ảnh ngược của mình, vệ sinh sạch sẽ như vậy, thật sự có chuột sao?

Chuông điện thoại di động lúc này vui vẻ vang lên, Bạch Lộ mới hồi phục tinh thần lại, lấy ra vừa nhìn dãy số, là Tần Tử Văn.

"Tử Văn, có việc gì thế?"

Tần Tử Văn vui tươi hơn hớn nói: "Hẹn với cậu một cái, buổi sáng ngày mai sáu giờ cùng đi bệnh viện làm kiểm tra sức khỏe, chờ làm xong kiểm tra sức khỏe vừa lúc có thể đi làm."

Bạch Lộ lúc này mới nhớ tới trước kia tiểu viên chức đưa cho mình đơn kiểm tra sức khỏe. Hơn nữa ngày mai Lương Phi Phàm buổi sáng cũng sẽ không ở EC, và hai ngày nghỉ cô có thói quen ngủ nướng, nên liền đáp ứng.

Buổi tối trước khi về nhà, cô mới nhớ tới tủ lạnh nhà mình đã trống không, Vì vậy chuẩn bị đi chợ mua chút nguyên liệu nấu ăn.

Kết quả lúc đi ngang qua gian hàng bán cá, cô cảm thấy buồn nôn, Bạch Lộ che miệng lại ngay cả cá cũng chưa nhìn, lại vội vã rời khỏi chợ.

Sau khi về nhà cô vẫn luôn cảm thấy dạ dày khó chịu, người cũng mơ mơ hồ hồ, cơm tối ăn không bao nhiêu.

Tắm rửa một cái, lại lăn ra ngủ nhưng ngủ không được, luôn cảm thấy không thoải mái.

Vốn định gọi điện thoại hỏi người mẹ y tá của mình, lại nghĩ đến ngày mai cũng đi làm kiểm tra rồi, gọi điện thoại chỉ làm cho mẹ thêm lo lắng mà thôi, cuối cùng vẫn là chặt đứt cái ý niệm này.

Một đêm này, Bạch Lộ ngủ không an ổn, lúc nửa đêm nhiều lần dậy đi WC.

Không biết có phải là trúng đồ hư hay không, cô luôn cảm thấy dạ dày rất khó chịu, muốn ói, thế nhưng đứng trước bồn rửa mặt ói không ra.

Ngày thứ hai rất sớm, Tần Tử Văn đã gọi điện thoại đến, Bạch Lộ buổi tối không có nghỉ ngơi tốt, trạng thái tinh thần không tốt lắm. Bởi vì trước cũng không ăn uống gì, cả buổi đói đến thập phần khó chịu, nhưng là phải làm xét nghiệm thân thể lại không thể ăn điểm tâm, cô chỉ có thể nhẫn nại.

Đợi được một loạt trình tự xét nghiệm rút máu đều làm xong, hai người mới rời khỏi bệnh viện.

"Giấy xét nghiệm ngày mai là có thể lấy, những thứ khác hết thấy đều bình thường." Tần Tử Văn thật vui vẻ đem tờ giấy bỏ vào trong túi, nhìn thoáng qua Bạch Lộ, "sắc mặt của cậu tái nhợt, sẽ không có chuyện gì chứ?"

"Không có việc gì." Cô tất cả cũng đều bình thường, nhưng còn có một tờ giấy xét nghiệm và Tần Tử Văn như nhau, cũng muốn phải cách ngày

mới lấy được, "mình chỉ là đói bụng, chúng ta nhanh đi ăn cái gì đi."

Tần Tử Văn cũng không nghĩ nhiều, hai người lại ở phụ cận bệnh viện ăn bữa sáng, lúc này mới đến công ty.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 31

Bởi vì trước đó Lương Phi Phàm đã thông báo, hôm nay muốn cho cô dọn dẹp những bản sơ đồ phác thảo thiết kế, cho nên Bạch Lộ vừa đến công ty, liền trực tiếp đi lên phòng làm việc của tổng tài.

Ngày hôm qua hăn đại khái là đi rất gấp, cho nên trên bàn có rất nhiều tư liệu cũng không có chỉnh lý.

Bạch Lộ kiên nhẫn đem toàn bộ tư liệu phân loại, cuối cùng mới dọn các bản thiết kế lại, chỉ là khi nhìn phía bản vẽ trên cùng này, cô dừng toàn bộ động tác lại.

Thật ra là một bản thiết kế có khái niệm rất tốt, nhưng cô luôn cảm thấy thiếu một nét vẽ rồng điểm mắt.

Bất tri bất giác đã cúi người xuống, cô tỉ mỉ xem qua bản thiết kế, cuối cùng không biết đột nhiên nghĩ đến cái gì, tiện tay cầm lấy một cây viết ở bên cạnh, ở bên phải bản vẽ thiết kế tòa nhà, sửa đổi một vài thứ.

Cô còn là giữ lý niệm ngày hôm qua, cô nghĩ quá mức bảo thủ bản thiết kế sẽ có vẻ rất là bình thường, cho nên liền trên bản vẽ mặt nguyên bản thiết kế thành trung quy trung củ hình vuông vẽ thành hình bầu dục.

Chỉ vẽ vài nét bút, cảm giác cứng rắn lạnh lẽo như biến mất.

Bạch Lộ nhếch... một cái khóe môi, đang thưởng thức bản thiết kế trong tay, cửa phòng làm việc đột nhiên bị người đẩy ra, một trận tiếng bước chân trầm ồm theo đó truyền đến.

"Lương tổng..."

Hắn không phải đi thành phố C sao? Sao lại đột nhiên xuất hiện?

Lương Phi Phàm nhìn Bạch Lộ với vẻ mặt thất kinh, trán nhất thời nhú lên.

Hắn kinh khủng đến vậy sao? Có cần mỗi một lần đối mặt với hắn đều sợ sợ sệt sệt đến nỗi không dám bước thêm một bước, mà còn biểu tình thất kinh như vậy cho rằng mình là mãnh thú và hồng thủy sao?

"Nhìn thấy tôi sao lại khẩn trương như vậy?" Hắn thiêu mi, từng bước một hướng phía bàn làm việc đi tới.

Bạch Lộ liền vội vàng đem bản thiết kế giấu ra sau lưng mình, cố gắng trấn định xuống, "... Không có."

Cô dừng một chút, vội vã chuyển đề tài, "Lương tổng, hôm nay anh không phải đi thành phố C sao?"

"Ừ, bên đó nhất thời có việc nên hủy bỏ."

Lương Phi Phàm đưa tay buông lỏng cà- vạt liền trực tiếp ngồi xuống ghế, ngẩng đầu mới phát hiện Bạch Lộ đang giấu hai tay ở sau lưng, dáng vẻ khẩn trương, như là gây họa gì.

"Thư ký Bạch, cô giấu vật gì ở sau lưng vậy?"

Tim Bạch Lộ đập mạnh một cái, lắc đầu, "Không, không có a..."

Nếu như cho hẳn biết chính mình tự ý sửa đổi bản thiết kế, hẳn nhất định sẽ rất giận dữ?

Đều tự trách mình, vừa rồi sao lại nhịn không được?

Bạch lộ, người thực sự là ăn no rình mỡ không có chuyện gì làm!

Cô một bên thăm mắng mình, một bên nghĩ làm sao nói với Lương Phi Phàm, "Lương tổng,... Tôi đi giúp anh rót ly cà phê."

"Chờ một chút."

Bạch Lộ chỉ có thể đứng lại.

Hai ngón tay của Lương Phi Phàm mạn bất kinh tâm gõ lên bàn, "Đem hai cái tay của cô đưa ra cho tôi xem xem."

Bạch Lộ biết Lương Phi Phàm không phải là người có thể dễ dàng dối gạt cho qua, thế nhưng bây giờ cô vẫn còn muốn giãy dụa trước khi chết, mím môi lắc đầu, "... Lương tổng, thật không có cái gì."

"Loại biểu hiện này của cô giống như là giấu đầu lòi đuôi, ở chỗ này của tôi trộm vật gì vậy?" Thật ra hẳn không có vẻ bức bách, giọng nói mang hơi thoải mái, nhất là khi nhìn bộ dạng nén tránh của cô, khóe miệng hẳn nhếch lên, "Nếu như nhìn trúng vật gì ở đây của tôi, vậy cô trực tiếp nói với tôi, tôi sẽ đưa cho cô. Đừng lén lén lút lút ở đây, ưmh?"

Bạch Lộ cắn cắn môi, biết là không dối gạt được, nhận mệnh đem bản thiết kế giấu ở sau lưng ra, "... Tôi mới không có trộm đồ, chỉ là... Vừa rồi không cẩn thận ở trên bản thiết kế vẽ vài nét bút, tôi sợ Lương tổng mất hứng, cho nên tôi..."

Đang nói còn chưa dứt lời, bản vẽ trong tay cũng đã bị hẳn lấy đi.

Lương Phi Phàm dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp bản vẽ lại, hí hai tròng mắt hẹp dài nhìn lướt qua, tự nhiên là thấy được bộ phận cô sửa đổi, hần tự tiểu phi tiểu nhìn cô, "Tôi nhớ kỹ ngày hôm qua cô nói qua, cô không có khả năng đảm nhiệm. Hiện tại cô có cảm tưởng gì, ưmh?"

Gương mặt Bạch Lộ hơi đỏ lên.

Chuyện cho tới bây giờ, lại lay lay lắc lắc nữa, thật là quá làm kiêu, và lại bản vẽ đã sửa, còn sợ nói sao?

Cô lấy dũng khí, "Lương tổng, ta nghĩ sửa như vậy, có thể làm cho toàn bộ bản thiết kế nhìn qua sẽ giảm cảm giác cứng rắn lạnh lẽo."

"Tôi bây giờ muốn biết cô đối với những điểm mình đã sửa, có thể chấm bao nhiêu điểm?" Hần đưa tay nâng cằm, ung dung nhìn cô, dường như rất chờ mong tiếp theo cô cho ra điểm.

Bạch Lộ ngược lại thì có chút ngượng ngùng, dạ nửa ngày mới nhẹ nhàng hừ một tiếng, "... Bảy mươi điểm đi."

Lương Phi Phàm nhìn cô một cái, sau một lát hần mới nhượng nhượng mày, đem bản thiết kế đưa cho cô, "Nếu là bảy mươi điểm, vậy thì đem về sửa tiếp, cho đến khi cô cảm thấy một trăm điểm rồi, thì giao lại cho tôi."

Bạch Lộ hoàn toàn không biết cái nam nhân bí hiểm này rốt cuộc là có ý gì.

Hần đây là... Không có trách mình tự ý làm chủ sửa đổi bản thiết kế sao?

Nhưng lại còn muốn để cho mình tiếp tục sửa?

Cô do dự một chút, cũng không có đưa tay ra nhận bản vẽ, "Lương tổng, ta..."

"Cô làm việc đều thích bỏ dở nửa chừng sao?" Lương Phi Phàm rất muốn biết cô muốn nói gì, dứt khoát cắt đứt lời của cô, "Cầm lấy cái này, nếu cô đã sửa đổi, lẽ nào lại trông cậy vào tôi giúp cô hoàn thành bộ phận còn lại?"

Bạch Lộ rất ngoài ý muốn, vẫn đưa tay tiếp nhận bản vẽ, cô suy nghĩ cẩn thận một chút rồi hỏi: "Lương tổng, ý anh là để tôi đem toàn bộ bản thiết kế sửa đổi theo ý của mình sao?"

"Tôi không có thói quen nhận việc người khác làm một nửa để làm."

Lương Phi Phàm đã lật ra tư liệu bên tay, hăn hình như cũng không có ý trách cứ cô chuyện tự ý sửa đổi bản thiết kế, trái lại để cho cô thả lỏng đi làm, trong lòng Bạch Lộ không phải là không có kinh ngạc, càng nhiều hơn đó là thụ sủng nhược kinh.

"Thư ký Bạch." Thấy biểu tình sợ sệt của cô nửa ngày không có phản ứng, Lương Phi Phàm lông mày giương lên, lại gõ bàn một cái, nặng nề nói: "Đừng có ngu ngơ mà đứng đó, quay về làm việc đi. Còn có, cái bản vẽ này ngày mai đem tới cho tôi xem, biết chưa?"

Bạch Lộ bây giờ mới hồi phục tinh thần lại, cô cảm giác mình hình như là đang nằm mơ.

Nhịn không được đưa tay nhẹ nhàng nhéo nhéo bắp đùi của mình... Đau quá!

Đây không phải nằm mơ...

Lương Phi Phàm thực sự cho cô một cơ hội.

"Cảm ơn Lương tổng." Cô khắc chế kích động trong lòng, đem bản vẽ nắm thật chặt trong lòng bàn tay.

Người cả đời này cần phải có giấc mơ của mình, mới cảm thấy cuộc sống của mình là hoàn chỉnh.

Những năm gần đây, cô vẫn luôn đang làm công việc của thư ký, cho là mình đối với thiết kế đã không còn sự cuồng nhiệt trước đây, thế nhưng Lương Phi Phàm thật đơn giản nói mấy câu cũng đã khơi dậy linh hồn sớm đã khô héo ở chỗ sâu dưới đáy lòng.

Thì ra, cô cũng không cam bình dung.

Từ phòng làm việc Lương Phi Phàm đi ra, trong lòng Bạch Lộ còn có chút kích động, thế cho nên cả ngày cô bị vây trong loại trạng thái này, cái trạng thái hỗn loạn liên tiếp mấy ngày qua phảng phất là trong nháy mắt biến mất, ngày này hiệu suất công việc của cô phá lệ cao. Lúc nghỉ ngơi giữa giờ, cô còn tìm riêng rất nhiều trang web, xem mấy năm gần đây các thiết kế đoạt giải, lại đặt online mấy cuốn sách.

Trước khi tan sở, Bạch Lộ dựa theo lệ cũ đến phòng làm việc của Lương Phi Phàm, mới vừa vào cửa, chỉ thấy hân đang chuẩn bị rời khỏi.

Cô bước lên phía trước, "Lương tổng, nếu không có chuyện gì khác, vậy tôi xuống ca trước."

Lương Phi Phàm nhìn cô một cái, môi mỏng nhàn nhạt bật ra bốn chữ, "Hôm nay tăng ca."

"Tăng ca?" Gần đây hình như công việc cũng không phải rất nhiều, hơn nữa cái cần phải xử lý cô cũng đều xử lý không sai biệt lắm, tăng ca cái gì?

"Tôi muốn đi gặp một người, cô cùng đi với tôi." Lương Phi Phàm đưa tay chỉnh chỉnh áo khoác tây trang, chân dài hướng phía cửa phòng làm việc mà đi, "Đi thôi."

Bạch Lộ cho rằng Lương Phi Phàm mang theo mình bàn công việc, bởi vì việc say rượu hai tháng trước, để cho cô có vết xe đổ, cô thậm chí còn làm tốt tâm lý chuẩn bị, nghĩ tối hôm nay không cần biết người khó ứng phó như thế nào, cũng tuyệt đối không thể để cho mình uống say.

Thế nhưng cô lại không ngờ người mà Lương Phi Phàm dẫn cô đi gặp sẽ là kiến trúc sư trụ danh của thành phố A --

Buck.

Trong thời gian Bạch Lộ còn đi cũng đã nghe nói qua đại danh người đàn ông này, chỉ biết là cá tính của hắn quái gở, bởi vì hết sức khiêm tốn, năm đó hắn ở đỉnh núi của thành phố A xây ba ngôi biệt thự, toàn bộ đều là lấy giá trên trời bán ra.

Khi đó hắn quả thực là nổi tiếng một thời, truyền thông giành nhau tìm kiếm thông tin của người đàn ông này, cuối cùng vẫn là một trận mừng hụt.

Ông ta quá khiêm tốn, hơn nữa còn không thích xuất đầu lộ diện, cho nên ngay cả vạn năng như internet cũng có được một tấm hình của ông còn là nghiêng một bên mặt lại rất mơ hồ.

Bạch Lộ khi đó cũng rất sùng bái người đàn ông này, thế nhưng chỉ biết là tên tiếng Anh, tên đầy đủ cũng không biết.

Cô không có nghĩ tới là, bản thân lại có cái phúc khí này có thể nhìn thấy lư sơn chân diện của người đàn ông này --

Vóc người đàn ông này rất tà khí, khí chất cả người lại như rất lười biếng, chỉ là gương mặt tái nhợt phảng phất không có huyết sắc, cả môi đều cực kỳ nhợt nhạt.

Hắn không nói được một lời ngồi ở trước mặt của cô, làm cho người ta cảm thấy như một pho tượng anh tuấn, long mày đen như mực phía dưới có

một đôi mắt dài nhỏ, mà trông mắt của ông, là màu xanh biếc.

Bạch Lộ trong lòng ngấn ra, nguyên lai đại danh鼎鼎 Buck cư nhiên là con lai!

Đại khái là chú ý tới tầm mắt đánh giá mình không kiêng kỵ của cô, mi mắt vốn rũ xuống của ông đột nhiên giơ lên, cặp con người xanh biếc kia sâu kín tựa như khối băng, một đường làm cho Bạch Lộ lạnh thấu xương.

Cô có chút bối rối rũ xuống mi mắt.

"Thành, cậu từ khi nào ra đường thích mang theo của nợ vậy?" người đàn ông đột nhiên mở miệng, giọng nói mỉa mai, thanh âm lại rất êm tai, như âm sắc tuyệt hảo của đàn violon.

Khuôn mặt Bạch Lộ đỏ lên, nhất thời cảm thấy xấu hổ.

Đều nói nghệ thuật gia tính tình quái dị nhất, hơn nữa cái Buck này lớn như vậy, khẳng định càng sâu.

Cô vừa không chút kiêng kỵ như vậy đánh giá hắn, tính ra là không tôn trọng ông?

Chắc là ông không vui...

Bạch Lộ cắn cắn môi, mở miệng vừa định nói xin lỗi, một bên Lương Phi Phàm lại lên tiếng trước cô.

Ngón tay của hắn nhẹ nhàng mà búng một cái thành ly, giọng nói đậm nhiên, "Cô ta là nhân viên của công ty, và là người một nhà với cậu."

Bạch Lộ cả kinh, ngạc nhiên quay sang nhìn Lương Phi Phàm.

Đường cong gò má của hắn hoàn mỹ lại thâm sâu, ngọn đèn màu cam trên đỉnh đầu chiếu xuống, đem ngũ quan vốn lập thể của hắn càng phát ra

mê người.

Hắn không có giới thiệu mình là thư ký của hắn, tuy rằng đơn giản vài chữ, cô cũng cảm giác được, ý tứ của Lương Phi Phàm rõ ràng nói cô cũng là một nhà thiết kế...

Lương phi phàm, hắn rốt cuộc là có ý gì đây?

Bạch Lộ trong lòng có chút mê man, Buck ở đối diện khơi mào lên, lần nữa nhìn về phía cô, lúc này đây, tầm mắt của hắn ở trên mặt của cô dừng lại vượt qua năm giây, hiển nhiên là đối với cô hơi có hứng thú.

Bạch Lộ bị ánh mắt của ông nhìn đến rất là mất tự nhiên, suy nghĩ một chút vẫn là tự nhiên giới thiệu mình một phen.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 32

"Bạch lộ..." Buck nghiêng ngẫm dường như đọc hai lần tên của cô, cuối cùng tà khí khơi mào lên, khinh miệt phun ra một câu nói, "Chưa từng nghe qua, người mới cậu dẫn dắt?"

"Đại danh鼎鼎鼎鼎 Buck còn có thể quan tâm danh tiếng hay không sao? Người không phải vẫn luôn nghĩ tất cả chỉ là phù vân và hư danh?" Lương Phi Phàm tứ lạng đầy thiên cân phản kích trở lại.

Buck ý vị thâm trường nhìn hẩn, sau một lát ngược lại nở nụ cười, "Cậu thật ra rất hiểu mình, nghe nói công ty của cậu gần đây đang đấu thầu tòa nhà thị ủy, Lương tổng có nắm chắc không?"

"Cho tới bây giờ mình cũng không đánh trận không nắm chắc trong tay."

Lương Phi Phàm là loại giọng điệu vững vàng, lúc nói chuyện, ngón tay thon dài vẫn luôn mạn bất kinh tâm đùa bỡn ly gồm sứ trong tay, trên mặt biểu tình thông dong nho nhã.

Bạch Lộ nghe hai nam nhân một qua một lại, có chút đứng ngời không yên.

Kỳ thực cô căn bản cũng không tính là người trong ngành của bọn hẩn, hơn nữa cô cũng không hiểu nổi Lương Phi Phàm tối hôm nay mang cô tới gặp Buck với mục đích là gì.

Quan trọng là, cô mơ hồ ngửi được trên người Buck ở đối diện có một mùi vị của khổ ngải thảo.

Khổ ngải thảo, có hương thơm nồng đặc, còn hơi có vị cay độc.

Bản thân Bạch Lộ không ghét mùi vị khổ ngải thảo, cũng không biết vì sao, hiện tại cô lại càng ngày càng cảm thấy khó chịu, hình như trong dạ dày có vật gì đang không ngừng khuấy đảo...

Thật là muốn nôn!

Thế nhưng cô biết mình tuyệt đối không thể thất lễ ở trước mặt hai người đàn ông có trọng lượng này, càng chưa nói Buck là thần tượng của cô.

"Thật ngại quá, Lương tổng, tôi đi đi toilet."

Sắc mặt cô có chút tái nhợt, may mà trong phòng ngọn đèn mờ mờ, hai nam nhân tựa hồ cũng không có phát hiện sự khác thường của cô.

Lương Phi Phàm cũng không ngẩng đầu lên "Ừ" một tiếng, rồi cuộc đáp ứng.

Bạch Lộ cầm lấy túi xách, đối với Buck ở đối diện gật gật đầu, bước nhanh đi ra khỏi phòng.

Cửa phòng vừa đóng lại, cô đi như chạy về phía toilet cách đó không xa...

**

Trong phòng bao, Buck vừa nhìn thấy Bạch Lộ đi ra, một bộ dạng không xương tựa vào vị trí đang ngồi, hắng búng một cái móng tay, "Thành, cậu biết mình không thích phải đi phỏng đoán, cậu hãy thành thật nói đi, ngày hôm nay mang theo cái gì bạch tới đây, mục đích là gì?"

Lương Phi Phàm thần sắc bất biến, "Hôm nay mình thấy cô ấy sửa chữa một bản thiết kế, cho là cô ấy có lý niệm thiết kế và cậu rất giống."

Buck kéo dài thanh âm, "Ồ, thì ra là như vậy a..." Một đôi mắt xanh biếc sâu kín lại vẫn luôn nhìn chăm chăm người đàn ông thần thái tự nhiên đối diện, hiển nhiên là đang chờ hắn nói tiếp.

Loại mùi vị bị người khác nhìn thấu tư khiến Lương Phi Phàm rất là không thoải mái. nhưng may mà nam nhân đối diện lại là bạn tốt của mình, hắn dừng một chút, còn là thở dài một hơi, nói: "Dừng dừng cái loại cái loại ánh mắt đáng ghét ấy nhìn mình. Trong lòng cậu nghĩ chính là mình nghĩ, cậu nghĩ muốn cái gì, chính cậu mở miệng."

Hai tay Buck trải ra, cười rộ lên, "Cậu muốn mình chỉ dạy cho cô ấy? Có thể, nhìn dáng vẻ của cô ấy coi như là tú sắc hợp nhãn, cậu biết mình đối với đồ tốt luôn luôn khó có thể chống cự. Nhưng cậu lấy cái gì để báo đáp đây?"

Môi mỏng của Lương Phi Phàm hơi mím, như là có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn là cực lực kềm chế tâm tình của mình, không lộ ra ngoài, "Cậu muốn cái gì?"

"Khó có được Lương tổng mở kim khâu, mình nếu là không hung hăng cướp lấy của cậu một khoản thì thật có lỗi với bản thân." Buck búng tay một cái, vẻ mặt tà khí cười, "nhưng ai kêu mình trời sinh thiện lương đây? Đối với bằng hữu vẫn luôn rất khăng khái. Mình yêu cầu cũng không cao, như vậy đi, đem bức họa trong phòng của cậu đưa tới cho mình là được."

Khóe miệng Lương Phi Phàm giật một cái, trong lòng âm thầm chửi bới cái tên này được tiện nghi còn khoe --

Bức họa "Tâm động" trong phòng hắn là trước đây hắn ở hội đấu giá Luân Đôn với năm trăm triệu đấu giá có được, hắn thật đúng là "khăng khái" a!

"Ngày mai sẽ cho người đưa đến biệt thự của cậu."

Đối với Lương Phi Phàm sáng khoái như vậy đáp ứng, trái lại Buck có chút giật mình.

Cái gì bạch kia có đáng giá như thế sao?

Hai người vừa đàm thỏa, cửa bao phòng bỗng nhiên vang lên một trận tiếng gõ cửa dồn dập.

Lương Phi Phàm quay mặt qua, chỉ thấy bồi bàn vội vội vàng vàng chạy vào, gập đầu với hai người, rồi mới hướng Lương Phi Phàm nói: "Thật ngại quá quấy rầy Lương thiếu, bởi vì cô gái theo ngài tới kia, cô ta ở toilet té xỉu..."

Lương Phi Phàm lập tức biến sắc, thân thể cao to dừng mạnh từ vị trí đứng dậy, đi nhanh về hướng phía cửa bao phòng.

Buck vẫn như cũ không xương khớp ngồi tại chỗ, hình như là không tính đứng dậy đi ra.

Bồi bàn đi bên người Lương Phi Phàm, giúp hẩn chỉ đường, "Lương thiếu, mời bên này, đã đưa đến phòng nghỉ rồi."

"Chuyện gì xảy ra?" Lương Phi Phàm thanh âm không khỏi căng thẳng vài phần, "Tại sao lại té xỉu?"

Bồi bàn liền vội vàng đem tình huống mình biết một năm một mười nói một lần --

"Tình huống cụ thể cũng không phải rất rõ ràng, vừa lúc đi ngang qua toilet, có một nữ sĩ vội vàng vàng đi ra, nói bên trong có người té xỉu, cho nên tôi đã đi vào xem sao. Đích thật là có cô gái té xỉu ở bên bồn rửa mặt, nhân viên chúng tôi liền đem cô mang ra ngoài, hiện nay ở trên lầu

trong phòng nghỉ ngơi. Bởi vì tôi nhớ cô ta hình như là theo Lương thiếu ngài tới, cho nên mới qua quấy rầy ngài."

Lương Phi Phàm phát phát tay, biểu tình vẫn luôn trầm ổn lúc này cũng lộ ra vài phần nôn nóng khó có được, "Nhanh dẫn tôi tới đó."

Lúc này Bạch Lộ đang nằm trên ghế sa lon màu đen, Lương Phi Phàm đến gần mới phát hiện sắc mặt của cô rất là tái nhợt, đại khái lúc ngất đi rất khó chịu, hai hàng long mày dài nhỏ của cô cũng đã chau lại, bên cạnh khóe môi hình như còn có chút vết nước.

Lương Phi Phàm bỗng nhiên lại cảm giác mình ở trong lồng ngực như bị một cái tay vô hình nhéo một cái, không phải là lực đạo rất lớn, nhưng cũng đủ làm hấn rất khó chịu. Hấn âm thầm hít sâu một hơi, lúc này mới tiến lên, không nói lời gì đã đem cô từ trên ghế salon đá ôm ngang lên.

Quản lý nhà hàng hay tin vội vã chạy tới, vừa thấy Lương Phi Phàm ôm một cô gái hôn mê bất tỉnh muốn đi, hấn hoảng hốt bước lên phía trước, "Lương... Lương Thiếu, thực sự rất xin lỗi, tôi cũng vậy vừa mới biết được... Không biết vị tiểu thư này cô ấy thế nào?"

Dù sao cũng là ở trong nhà hàng của hấn té xỉu, nếu như làm ra cái chuyện là ngộ độc thức ăn các loại, đến lúc đó phỏng chừng cái nhà hàng cũng không cần mở cửa nữa.

Lương Phi Phàm mặt không thay đổi liếc mắt nhìn quản lý, giọng nói có chút lạnh lùng, "Nguyên nhân gì té xỉu phải đi bệnh viện kiểm tra rồi mới biết được, nhưng tôi nghĩ bây giờ ông hấn là nên cầu thần bái phật cầu khẩn, tốt nhất là không nên vì nguyên nhân nhà hàng của ông."

Hấn nói xong, không chậm trễ nữa, ôm Bạch Lộ sải bước lớn đi ra gian phòng.

Quản lý đứng tại chỗ đầu đầy mồ hôi lạnh, suy nghĩ một chút lại phân phó mấy người bồi bàn đứng ở một bên, "Đứng đó để làm chi? Nhanh đi phòng bếp xem sao, vừa rồi đem vào phòng bao của Lương thiếu mấy món ăn đó có vấn đề gì hay không, mỗi một món đều phải tỉ mỉ kiểm tra qua, cái gì cũng không thể bỏ qua! Bao gồm rượu, nhanh đi!"

Bạch Lộ mơ mơ màng màng cũng cảm giác được chính hình như là bị một người ôm, cô cảm thấy đầu óc choáng váng, đại khái là bởi vì vừa ra khỏi nhà hàng bị gió đêm thổi thổi, ý thức từ từ rõ ràng.

"... Đi bệnh viện!"

Cô hình như là mơ hồ nghe được giọng nam hồn hậu hữu lực, rất quen tai, nhưng lại như mang theo tâm tình khác thường.

Thanh âm này hình như là Lương Phi Phàm.

Đi bệnh viện? Đi bệnh viện làm cái gì?

Cô bản năng giật giật tứ chi của mình, mắt còn chưa kịp mở, thanh âm quen thuộc tựa hồ là càng phát ra rõ ràng, lúc này đây cô thật sự nghe được rất rõ ràng --

"Người thế nào rồi? Tỉnh?"

Bạch Lộ chậm rãi mở mắt, trước mắt hé ra là tuần dung phóng đại, đôi mắt thâm thúy kia gần trong gang tấc, ở chỗ sâu trong con ngươi phản phát là có vô số lưu quang chuyển động, trong ánh sáng lại mang theo vài phần lo lắng hỏi ông trời chiến ca chương mới nhất.

Lòng của cô, trong nháy mắt cuồn cuộn nhảy dựng lên!

"Lương tổng -- a!"

Cô đại khái còn chưa ý thức được mình là bị hấn ôm vào trong ngực, chỉ là lúc đột nhiên mở mắt, chỉ thấy Lương Phi Phàm ở gần cô như vậy, chớp mũi đều là khí tức nam tính thuộc về hấn, cô hiển nhiên là rối loạn rồi, bản năng quay người một cái, nhưng không nghĩ tới gương mặt vừa ngẩng lên đúng lúc đập vào trên mặt của hấn.

Môi ấm nóng của cô vô ý lướt qua gò má của hấn!

Ấm!

Phảng phất có vật gì vậy ở trên đỉnh đầu của mình nổ tung, đầu óc Bạch Lộ trống rỗng, cả người giống như là bị điểm huyết, vẫn duy trì tư thái cứng ngắc, chỉ có đôi tay che môi của mình, gương mặt phù dung lớn chừng bàn tay chỉ còn lại có một đôi mắt mọng nước.

Trong chỗ sâu của đôi mắt lúc này tràn ngập khiếp sợ... Còn có ảo não, hình như còn mang theo vài phần e lệ.

Trời, cô vừa làm cái gì?

Cô... Cô có phải đã hôn mặt của hấn?

Cái gì cảm giác ngứa xiu cũng không có, tất cả ý thức vào giờ khắc này chợt trở về, Bạch Lộ chỉ cảm thấy trái tim của cô sắp nhảy ra khỏi cổ họng, nhất là thấy gương mặt tuấn tú của Lương Phi Phàm càng ngày càng thâm trầm, cô càng cảm giác mình tội không thể tha.

Hấn có thể hay không cho là mình là cố ý?

Hấn có thể hay không xem cô như thành cái loại ngực lớn nhưng không có đầu óc, loại thư ký suốt ngày đều muốn câu dẫn cấp trên?

Dự cảm không tốt càng ngày càng mãnh liệt, Bạch Lộ lập tức nhắm chặt mắt lại, ngậm môi, thanh âm có chút phiền muộn, "... Xin lỗi, xin lỗi Lương

tổng, tôi không phải cố ý... Tôi... Tôi vừa rồi quá khẩn trương, a không phải, tôi cũng không biết sao lại như vậy... Xin lỗi..."

Để cho thấy tâm tư của mình là thật rõ ràng, cô lại nhanh lên bổ sung một câu: "Lương tổng, tôi xin thề, tôi đối với anh tuyệt đối không có ý nghĩ không an phận!"

Gương mặt tuần mỹ của Lương Phi Phàm ử dột nguyên bản hơi có chút biến thành màu đen, sau khi nghe được câu nói của Bạch Lộ, cả khuôn mặt đều đen.

Tuyệt đối không có ý nghĩ không an phận?

Ánh mắt của Lương Phi Phàm từ từ trầm xuống, cho tới bây giờ đều là nữ nhân bám theo hần muốn có được sự ưu ái của hần, hần cũng lần đầu tiên bị một thư ký nho nhỏ nói như vậy không đáng một đồng.

Bị bờ môi mềm mại của cô chạm vào gò má, tựa hồ còn mang theo một tia ấm trên môi của cô, trong đầu của Lương Phi Phàm lại một lần nữa hiện lên, một lần kia bởi vì say rượu, cô đã đưa lên bờ môi của mình...

Trong cơ thể như là có cái gì đó nôn nóng đang không ngừng khuấy đảo, hần vẫn luôn là người dù thái sơn có sụp mặt cũng không đổi sắc, lần này lại bị tâm tình khuấy động.

Tròng mắt nhìn xuống nữ nhân đang được mình ôm trong ngực, cô cũng có vẻ mặt thất kinh, giống như là một đứa trẻ phạm sai lầm, đang chờ thẩm lí và phán quyết.

Lương Phi Phàm chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm giác khó diễn tả được, phảng phất như một sợi tóc mềm mỏng xuyên qua tim hần, vừa ngứa vừa khó chịu.

"Cô vừa té xỉu, cô không biết sao? Tôi hiện tại để tài xế đưa cô đi bệnh viện." Hấn ổn định lại tâm tình, mặt không thay đổi mở miệng.

Bạch Lộ cũng nghe ra ngữ khí của hấn không được tốt lắm, cô chỉ cho là hấn vì hành vi lỗ mãng của mình mà không nhịn được, liền cảm thấy áy náy.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 33

"... Tôi không rõ lắm, chỉ nhớ lúc đó đầu hơi choáng váng, sau đó liền..." Bạch Lộ thanh âm rất nhẹ, như là đang cố gắng nhớ lại tình cảnh lúc đó, thế nhưng đảo mắt một cái, lúc này mới phát hiện mình lại đang ngồi ở trên đùi Lương Phi Phàm.

Tư thế hai người muốn ái muội thì có ái muội bấy nhiêu, Bạch Lộ cả người cơ hồ là muốn nhảy dựng lên, kết quả đỉnh đầu lại không cẩn thận đụng phải mui xe, nàng "um" một tiếng, đau đến nước mắt sắp trào ra.

"Tôi trước đây thế nào cũng không ngờ, cô lại là loại người động tay đông chân như thế này?" Lương Phi Phàm giữ lấy bả vai của cô, sau đó mới đưa tay đỡ eo của cô, để cho cô ngồi xuống vị trí bên cạnh.

Bạch Lộ cẩn thận ngồi ở một bên, lo lắng nhìn thoáng qua gò má của Lương Phi Phàm.

Bởi vì là buổi tối, ánh sáng trong xe cũng không được tốt lắm, gò má của anh ta có một nửa là ẩn trong bóng tối, một nửa còn lại tựa hồ cũng mờ mịt không rõ.

Bạch Lộ không nắm rõ được tâm trạng hiện tại của anh ta là gì, chỉ rõ ràng cảm giác được dang vẻ của anh ta hiện tại hình như không được vui vẻ lắm.

Nàng cẩn cẩn môi, rớt cục vắn nên trước phá vỡ không khí ngại ngùng lại áp lực, "... Lương tổng, tôi... Tôi nghĩ tôi sẽ không có chuyện gì, cho nên không cần đến bệnh viện nữa."

Trước đó đã làm xét nghiệm, kỳ thực cũng chỉ là một phần báo cáo chưa lấy mà thôi, hơn nữa ngày mai là có thể đi lấy rồi. Về phần cô tại sao lại ngất xỉu, cô nghĩ nhất định là do tối qua không có nghỉ ngơi tốt.

Hơn nữa, tối hôm nay mình ở trước mặt Lương Phi Phàm sự là quá mất mặt rồi, nếu như còn muốn để anh ta chở đến bệnh viện, cô cũng không biết còn có thể nói điều gì.

"Cô đều là như thế ứng phó với thân thể của mình?" Lương Phi Phàm trong lòng mơ hồ dâng lên một cổ tức giận, cô ta là có bao nhiêu không yêu quý thân thể của chính mình? Cũng đã ngất xỉu rồi, bây giờ lại hời hợt nói không cần đến bệnh viện nữa.

"Không phải, bởi vì ngày hôm qua tôi đã đến bệnh viện làm kiểm tra thân thể." Bạch Lộ quơ quơ tay, theo bản năng giải thích, "Các hạng mục chỉ tiêu kiểm tra đều là rất tốt, chỉ còn sót một đơn xét nghiệm máu vẫn chưa lấy, nhưng tôi nghĩ chắc là do gần đây tôi hơi mệt, hẳn là không có chuyện gì lớn..."

Cô dừng một chút, lại cẩn thận nhìn thoáng qua Lương Phi Phàm, giọng nói thấp phần hồ thẹn, "Xin lỗi Lương tổng, hôm nay anh dẫn tôi đi gặp Buck, thế nhưng tôi lại đột nhiên ngất xỉu, cũng không có chào tạm biệt anh ta, tôi cảm thấy có lỗi phải làm phiền anh cố tình đưa tôi đến bệnh viện."

Lương Phi Phàm chân mày nhăn lại, giọng nói trầm ổn nghiêm vài phần tối tăm, "Bây giờ mới nói làm phiền, trước đó vì sao không cố gắng yêu quý thân thể bản thân? Du cho là các hạng mục chỉ tiêu đều bình thường, cũng có thể là bệnh viện nhầm lẫn, hơn nữa không phải cô nói còn có một

cái báo cáo chưa lấy sao? Có lẽ là cái báo cáo đó có vấn đề gì rồi? Cô một chút cũng không lo lắng thân thể của bản thân?"

Bạch Lộ cắn cắn môi, nhin không được nhỏ giọng thầm thì vài câu, "... Thế nào Lương tổng hình như anh rất mong tôi gặp chuyện không may như vậy, thân thể của tôi tôi rất rõ, tôi chắc là quá mệt mỏi rồi..."

"Cô đang thầm thì cái gì đó?" Cô tuy rằng nói rất nhỏ, nhưng mà xe thì chỉ lớn như vậy, Lương Phi Phàm hiển nhiên là nghe thấy, gương mặt anh tuấn của anh ta càng thêm âm trầm, lần đầu tiên cảm giác mình ở trước mặt một phụ nữ lại tồi như vậy, hơn nữa người này còn là thư ký của mình.

Hắn buồn bực đưa tay kéo một chút cà vạt của mình, cuối cùng có chút không được tự nhiên bổ sung một câu, "Tối nay tôi đã đáp ứng bác sĩ sẽ đến bệnh viện xem báo cáo rồi, chỉ là tiện đường đưa cô đi mà thôi. Cô nếu là thật không muốn đi kiểm tra, một hồi đến cửa bệnh viện, cô tự mình gọi xe đi về."

Vừa dứt lời, xe ngừng lại.

Đã đến bệnh viện, tài xế xuống xe cung kính mở cửa xe bên của Lương Phi, anh ta chỉnh lại áo khoác, sắc mặt âm trầm cuối người xuống xe.

Bạch Lộ nhìn anh ta bóng lưng lạnh lùng cứng rắn hướng đến cánh cửa bệnh viện mà đi, trong lòng cũng là lo lắng không yên.

Tối nay mình lại gây họa rồi ư? Lương tổng hình như rất không vui, vừa rồi có phải cô lại nói sai gì rồi? Hay là... Bởi vì mình đột nhiên ngắt xiu khiến anh ta cảm thấy rất phiền phức?

Cách cửa sổ xe nhìn thoáng qua cánh cửa bệnh viện trước mặt, thân ảnh mạnh mẽ kiên cường đó tựa hồ là càng đi càng xa, cô cắn cắn môi, nghĩ lại người nếu đều đã tới rồi, có gì lại còn giả mồm đi về? Thôi vậy, đi xem báo

cáo, nếu như không có xảy ra ngoài ý muốn, lúc này scan mã ở cái máy tự động lấy báo cáo trong bệnh viện liền có thể lấy được bản báo cáo rồi.

Nghĩ như vậy, cô cũng liền vội vàng xuống xe, cũng không biết có phải là động tác quá mạnh hay không, hay là do ngồi quá lâu, vừa ra cửa xe, cái loại cảm giác chóng mặt quen thuộc lại kéo tới, cô thiếu chút nữa ngã xuống, may mà nhanh tay lẹ mắt vịn vào một bên cửa xe.

Cô đưa tay ấn vào xuống huyết Thái Dương, dùng sức lắc đầu, cái loại cảm giác chóng mặt này mới dần dần tan biến.

Xem ra thân thể của cô đã thật là đang vang lên cảnh báo, một hồi lấy được báo cáo, cô nghĩ là cô nên tìm một bác sĩ hỏi rõ tình trạng cụ thể.

Móc từ trong giỏ ra thẻ bệnh lí của mình, Bạch Lộ ở đại sảnh bệnh viện tìm được một cái thiết bị, sau đó quét mã, cái báo cáo của cô thật sự là chạy ra

Nhưng mà những kí tự trên đó cô cũng xem không hiểu, bởi vì là buổi tối, người trong bệnh viện cũng không phải đặc biệt nhiều, đa số đều là một vài ca cấp cứu của khoa nhi.

Cô lên lầu ba, đợi không bao lâu liền đến số thứ tự của mình.

Là một nữ bác sĩ, ngồi ngay ngắn ở trong phòng làm việc, người đến khám nội khoa buổi tối cũng không nhiều, Bạch Lộ đi vào đã đem báo cáo vừa lấy được trên bàn bác sĩ.

"Bác sĩ chào cô, báo cáo này là buổi sáng tôi mới làm xét nghiệm máu, vốn dĩ ngày mai tôi mới tới lấy, nhưng mà tối nay đột nhiên ngắt xui. Hơn nữa gần đây cũng luôn cảm giác đầu choáng váng, buổi tối ngủ cũng không được ngon, ban ngày có đôi khi sẽ cảm thấy rất mệt, còn có đôi khi sẽ cảm thấy rất..."

"Bạch Lộ phải không?"

Bạch Lộ đang chinh đồn lại tình trạng mấy ngày nay của mình, nhưng đột nhiên bị vị bác sĩ nữ này cắt ngang, đối phương cũng không có liếc nhìn nàng một cái, nhìn lướt qua báo cáo liền nhanh chóng hỏi cô, "Cô kết hôn chưa?"

Bạch Lộ ngẩn người, "Tôi... vẫn chưa có kết hôn."

Sao nhìn biểu tình của bác sĩ nữ này, hình như cô thực sự rất nghiêm trọng vậy? Cô chẳng lẽ thật là mắc phải bệnh nan y gì?

Bạch Lộ lúc này mới cảm thấy khẩn trương, ngồi ở trên ghế theo bản năng ưỡn thẳng lưng, cẩn thận nhìn bác sĩ, "Tôi không có gì chứ? Bác sĩ, tôi có phải có chỗ nào không ổn?"

Bác sĩ nữ thần sắc lãnh đạm nhìn cô một cái, đem báo cáo trong tay đưa cho cô, Bạch Lộ rõ ràng là thấy đáy mắt cô ấy hiện lên một tia biểu tình như khinh miệt, "Cô Bạch, kinh nguyệt của cô khi nào tới còn nhớ rõ không? Tôi thấy cô tuổi cũng không còn nhỏ nữa, bản thân mang thai chuyện lớn như vậy, lẽ nào cô một chút cũng đều không cảm giác được?"

Bạch Lộ chỉ cảm thấy đại não ong một tiếng --

Có vật gì từ trên trời rơi xuống vậy, đập trúng đầu của cô, cả người cô không phải bối rối, mà là triệt để hóa đá!

Cô... Không có nghe lầm chứ?

Vị bác sĩ này vừa nói cái gì?

Cô ấy nói mình mang thai?

Không, không thể nào!

Cô ấy nhất định là lầm, sai, nhất định là mình nghe lầm!

Nhất định là như vậy!

"Cô đã mang thai hai tháng, nhưng cô nói cô vẫn chưa có kết hôn, vậy bạn trai đâu? Tối hôm nay có phải là cô tới một mình hay không?" Bác sĩ thấy gương mặt Bạch Lộ tái nhợt như gặp ma, trong lòng càng dâng lên vẻ khinh bỉ.

Lại là loại bụng bị người khác làm lớn, thế nhưng là người ngay cả cha của đứa bé là ai cũng không biết.

Gần đây, phụ nữ không thương tiếc thân thể mình tại sao lại nhiều như vậy?

Biểu tình chán ghét của cô ấy đều viết ở trên mặt, đợi nửa ngày cũng không có đợi được một câu trả lời của Bạch Lộ, tuy là rất không nhịn được, nhưng vẫn là việc công ra công đưa tay gõ bàn một cái, nhắc nhở Bạch Lộ hoàn hồn, "Bây giờ biết hối hận đã không còn kịp rồi. Tôi có nghĩa vụ nhắc nhở cô, chính cô phải suy nghĩ cho kỹ, nếu như không muốn, như vậy ba tháng đầu tốt nhất làm phẫu thuật, qua ba tháng rồi có thể sẽ phiền phức."

"Phẫu thuật?"

Lương Phi Phàm mới vừa đi tới cửa liền nghe được ba từ này, hắn mày kiếm nhất thời chau lại dựng đứng lên, không để ý tới cái khác liền trực tiếp đi vào phòng làm việc, một phát nắm lấy cổ tay của Bạch Lộ, "Cô phải làm phẫu thuật?"

Bạch Lộ không nghĩ tới Lương Phi Phàm dĩ nhiên lại ở chỗ này, sắc mặt cô kịch biến, cả người càng theo bản năng đứng dậy tại chỗ, chỉ là vẫn chưa nghĩ ra nói cái gì, nữ bác sĩ đối diện cau mày lên tiếng.

"Anh là gì của cô ấy? Là bạn trai phải không?"

Nhìn Lương Phi Phàm quần áo chỉnh tề, vừa nhìn liền biết không phải là nam nhân bình thường, suy nghĩ khinh bỉ của nữ bác sĩ đối với Bạch Lộ lúc đầu giảm đi không ít, "Nếu bạn trai đã tới, vậy hai người nên thương lượng một chút, dù sao cũng là một sinh..."

"Không phải! Anh ta không là bạn trai của tôi!" Bạch Lộ mở miệng theo bản năng, mạnh mẽ cắt ngang câu nói kế tiếp của nữ bác sĩ.

Lương Phi Phàm vừa nghe thấy cô phủ định vội vã lại thẳng thắn như vậy, theo bản năng nhíu mày, nghiêng mặt sang nhìn cô một cái.

Bạch Lộ gương mặt trắng bệch như xác chết, hai tay túm chặt lấy giỏ, cả người càng một mảnh lạnh lẽo. Ngay cả giọng nói của cô cũng không khống chế được run lên, "Cám ơn cô, tôi hiểu rồi, tôi đi trước."

Cô xoay người liền đi về hướng cửa, thế nhưng đi tới cửa lại nhớ đến Lương Phi Phàm, cô sợ bác sĩ sẽ nói gì đó với Lương Phi Phàm, dừng một chút lại quay lại.

Lúc này đây, nàng bất chấp tất cả, đưa tay kéo Lương Phi Phàm liền đi ra ngoài văn phòng.

Kỳ thực cô cũng chỉ là nắm lấy cổ tay của anh ta mà thôi, hơn nữa sắc mặt của cô rất là khó coi, tựa hồ là căn bản cũng không có chú ý tới hành vi của mình, căn bản cũng không nên có hành vi là một thư kí đối với cấp trên nên có.

Lương Phi Phàm cũng không có đẩy ra, khi hai người cùng nhau đi tới cửa lớn bệnh viện, hẳn rất là phối hợp tùy ý cô cầm lấy tay mình, cái loại cảm giác này trong lòng như là bị lông chim phớt qua lại đến nữa rồi...

"Lương tổng, xin lỗi..."

Vừa đến cửa bệnh viện, cô cũng đã không dấu vết buông lỏng tay anh ta ra, giọng nói khẩn thiết, "Tôi, tôi vừa rồi không phải cố ý kéo anh đâu, chỉ là... Ừ, tôi không có chuyện gì, cảm ơn Lương tổng đã quan tâm, tôi về nhà trước."

Lương Phi Phàm nhìn bộ dạng cô rõ ràng là mất hồn mất vía, lại cố ý giả bộ rất là bình tĩnh, kết quả chính là hoàn toàn ngược lại.

Tất cả biểu tình trên mặt cô ấy đều đang chứng minh cái gọi là "Tôi không sao" của cô chẳng qua chỉ là đang miễn cưỡng mình mà thôi!

Lương Phi Phàm trong lòng dâng lên một ngọn lửa vô danh, bước nhanh tiến lên liền nắm chặt bả vai của nàng, nặng nề truy vấn, "Vừa rồi bác sĩ đã nói gì? Cô rốt cuộc là bị gì phải làm phẫu thuật? Rất nghiêm trọng?"

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 34

Bạch Lộ thấy cực kỳ bất an và bức bối.

Cô không biết tại sao mình lại có thai, không biết tại sao mình lại bất cẩn như vậy, chu kỳ kinh nguyệt đến chậm hai tháng cô lại cứ không để ý đến.

Cô có thai hai tháng rồi, đúng, là hai tháng...

Cô nhớ ra rồi, ngày nào đó của hai tháng trước, cô quả thực đã thức dậy trên giường ở khách sạn, lúc đó cô đã biết bản thân đã đánh mất thứ gì...

Cô có nằm mơ cũng không ngờ được, thì ra đó không chỉ đơn giản là một cơn ác mộng, bởi vì cơn ác mộng thực sự bây giờ mới tới.

Lương Phi Phàm đợi rất lâu cũng không đợi được câu trả lời của cô, anh chỉ nhìn thấy cô đang chăm chú nhìn vào ngực anh bằng con người đen láy, ánh mắt cô lại giống như không có chút tiêu cự nào, anh không biết cô rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

“Thư ký Bạch, tôi đang nói chuyện với cô.” Cô càng có nét mặt như vậy anh càng biết chắc chắn sức khỏe cô đang có vấn đề gì đó. Tuy Lương Phi Phàm có chút không vui vì Bạch Lộ không chú ý đến mình nhưng anh không kiềm chế được lại hỏi lần nữa: “Thư ký Bạch rốt cuộc cô bị bệnh gì? Có phải rất nghiêm trọng không? Cô nói với tôi, tôi có thể...”

“Không có!” Bạch Lộ đột nhiên ngẩng đầu lên, cô rất dứt khoát ngắt lời anh, cô nhìn Lương Phi Phàm không chớp mắt sau đó mới từ từ nói: “Không có, sức khỏe của tôi rất tốt, không có vấn đề gì cả. Lương tổng, cảm ơn anh hôm nay đã đưa tôi đến bệnh viện, nhưng bây giờ thời gian đã rất muộn rồi, nếu không có việc gì khác thì tôi về trước đây.”

Bạch Lộ vươn tay muốn đây bàn tay đang ấn lên vai cô của anh.

Nhưng Lương Phi Phàm không hề có ý định buông cô ra, hai người đứng đối diện với nhau, Bạch Lộ khẽ ngửa cổ lên, cô cố gắng kiểm soát sự bồn chồn bất an trong lòng mình, còn Lương Phi Phàm lại khẽ cúi đầu xuống, anh nhìn con người của cô từ trên xuống, ánh mắt sâu thẳm cũng theo đó mà có sự thay đổi.

Màn đêm dần dần buông xuống, đèn đường ở cổng bệnh viện bên cạnh hai người hình như càng ngày càng trở nên lạnh lẽo.

“Tôi vừa nghe nói rồi, cô ấy nói cô phải làm phẫu thuật, cô còn muốn giấu tôi?” Ngữ khí của Lương Phi Phàm bất giác nặng hơn vài phần. “Cô nên biết nếu tôi thật sự muốn biết cô mắc bệnh gì thì chỉ cần quay lại hỏi là rõ, có gì mà phải giấu diếm chứ?”

Bạch Lộ càng ngày càng bồn chồn, cô bây giờ còn không hiểu được tâm tư của chính mình thì làm gì có tâm trạng đi đối phó với Lương Phi Phàm?

Huống chi thực ra đây là việc của bản thân cô, cô cũng không thể nói hết tất cả với người đàn ông chỉ là cấp trên của cô được.

Đúng, anh chỉ là cấp trên của cô mà thôi, khi làm việc cô phải phối hợp với anh, nhưng chẳng phải anh không có lập trường gì để nghe ngóng nhiều việc như vậy trong cuộc sống riêng tư của cô sao?

“Lương tổng.”

“Đừng hòng dùng lời nói để đối phó với tôi!” Lương Phi Phàm nghe thấy cô gọi anh là Lương tổng liền biết ngay cô lại muốn đánh trống lảng, ánh mắt anh dần dần ánh lên tia tức giận, “Bây giờ cô mà không nói tôi sẽ tự mình đi hỏi!”

Bạch Lộ nhìn thấy Lương Phi Phàm thật sự quay người chuẩn bị quay lại bệnh viện cô liền thấy rất sợ hãi, thế là cô chạy bộ đuổi theo cản anh lại.

Cũng không biết có phải Bạch Lộ bị Lương Phi Phàm ép đến mức tức nước vỡ hay không mà người xưa này luôn cung kính trước anh như cô lúc này lại ăn nói có chút ngang ngược: “Lương tổng, đây là việc của bản thân tôi, việc gì anh phải hỏi rõ ràng như vậy?”

Lương Phi Phàm lặng người đi, gương mặt tuần tú nho nhã thông thả của anh lúc này có chút không tự nhiên.

Bạch Lộ lại giống như đột nhiên mở được công tắc nhưng không kịp đóng lại, lời nói phía sau liền tuôn ra ào ạt: “Đây là việc của bản thân tôi, tôi chỉ là thư ký của anh. Lương tổng, anh thật sự không cần vì một thư ký bé nhỏ như tôi mà gặng hỏi tôi rốt cuộc đã xảy chuyện gì. Dù sao sức khỏe của tôi chỉ có bản thân tôi là rõ nhất, tôi đã nói là tôi không sao, tôi rất khỏe rồi. Tôi hi vọng Lương tổng đừng hỏi việc riêng của tôi nữa, mỗi người đều có bí mật của mình, không phải sao? Tôi chỉ là thư ký của anh, tôi không có nghĩa vụ phải nói mọi chuyện với anh.”

Sau khi nói hết tất cả ra thì Bạch Lộ lại ngây người ra trước.

Cô đang nói gì vậy?

Sao cô có thể ăn nói như vậy với Lương Phi Phàm?

Ý của những lời cô vừa nói chẳng phải là Lương Phi Phàm đang lo chuyện bao đồng hay sao?

Sắc mặt Bạch Lộ lập tức trở nên lúng túng, cô cắn môi, trong lòng thấy rất hối hận, nhưng lời nói ra giống như nước chảy không lấy lại được.

Cô lại nhìn nét mặt của Lương Phi Phàm, tuy anh trông vẫn như bình thường, nhưng Bạch Lộ cảm thấy rõ ràng toàn thân anh toát ra một vẻ ác liệt.

“Xin lỗi Lương tổng...” Bạch lộ cụp mắt xuống, cô thấy hơi chột dạ. Tối nay tất cả mọi chuyện đều rất tồi tệ làm cho tâm trạng của cô cũng tồi tệ theo: “Lời tôi vừa nói... Tôi không có ý đó, Lương tổng thực ra tôi muốn nói...”

“Không cần giải thích.” Người đàn ông trầm mặc đột nhiên mở lời, ngữ khí vẫn được coi là bình tĩnh: “Tôi hiểu ý của cô, thư ký Bạch yên tâm, tôi sẽ không tìm hiểu bí mật của cô, vừa rồi là tôi đường đột rồi. Được rồi, cô có thể yên tâm trở về đi, tôi sẽ không về bệnh viện nghe ngóng tình hình của cô nữa.”

Lương Phi Phàm nói xong liền không nhìn cô thêm nữa mà quay người đi về nơi đỗ xe.

Chân Bạch Lộ cử động còn tay cô thì vươn ra, động tác này của cô có lẽ là muốn kéo Lương Phi Phàm lại.

Chỉ là khi bàn tay cô vươn ra được một nửa nhưng cuối cùng vẫn không đặt xuống được.

Bạch Lộ rốt cuộc mà đang nghĩ gì? Mà có tư cách kéo Lương Phi Phàm lại? Mà đi kéo anh ấy lại là có ý gì?

Giống như mà vừa mới nói, mà và Lương Phi Phàm chẳng qua chỉ là quan hệ cấp trên và cấp dưới, anh ấy không có tư cách hỏi việc riêng của mà, mà càng không tư cách có bất cứ quan hệ gì với anh ấy ở ngoài phạm vi công việc, không phải sao?

Cô nhìn bóng dáng thẳng tắp đi càng ngày càng xa bằng đôi mắt tối tăm, thì ra không phải cô bồn chồn bất an, không biết từ bao giờ Bạch Lộ bắt đầu cảm thấy trống rỗng, giống như là bị mất đi một mảnh.

Cuộc đời 25 năm của Bạch Lộ, ngoài bị Lương Tĩnh Tiêu và Hường Long Cầm phản bội ra còn lại đều sống yên bề lặng.

Nhưng bây giờ...

Tay cô vô thức xoa bụng của mình, mới chỉ có hai tháng thôi nên không cảm nhận được gì, nhưng chỗ này lại đã có một phôi thai bé nhỏ đang dần dần lớn lên nhờ việc hấp thụ dinh dưỡng trong cơ thể cô.

Không mất bao lâu bụng của cô sẽ dần dần nhô lên, sau đó...

Không, cô không thể nghĩ tiếp được nữa!

Thực ra việc có thai là đả kích quá lớn với Bạch Lộ, thậm chí bố của đứa bé là ai cô cũng không biết, cô phải làm sao bây giờ?

Buổi tối vào hai tháng trước... Cô không biết rốt cuộc mình đã lên giường với ai, đối phương béo hay gầy, cao hay thấp, rốt cuộc cô phải tìm bố đứa trẻ ở đâu đây?

Bạch Lộ phải làm mẹ đơn thân sao?

Cô phải để con mình trở thành một đứa con riêng ngay cả bố nó là ai cũng không biết sao?

Hay là... Cô nên quyết đoán đến bệnh viện bỏ đứa trẻ này đi, sau đó coi như không có việc gì xảy ra tiếp tục cuộc sống bình thường?

Cô phải làm sao đây?

Cô phải làm thế nào mới tốt?

“Thư ký Bạch? Thư ký Bạch? Khụ, thư ký Bạch, cô có nghe thấy lời tôi nói với cô không?” Quan Triều lần thứ năm vươn tay gõ lên bàn nhắc nhở Bạch Lộ đang tâm hồn treo ngược cành cây cả buổi sáng, “Những lời tôi vừa nói cô thấy thế nào?”

“Hả?” Bạch Lộ lập tức lấy lại tinh thần, ánh mắt cô có chút mơ hồ, rõ ràng là cô có phần lúng túng vì không nghe thấy gì cả: “ Ừm... Trợ lý Quan xin lỗi anh, vừa rồi tôi nghĩ chuyện khác.”

Quan Triều tuy có cười nhưng tính tình của anh rất tốt, anh không giận mà kiên nhẫn hỏi cô: “Thư ký Bạch cả buổi sáng này cô đã mất tập trung rất lâu rồi, hơn nữa tôi thấy sắc mặt cô có vẻ rất không tốt, có phải cô không khỏe không? Nếu không khỏe hay là tôi đưa cô đến bệnh viện nhé?”

“Không cần đâu, tôi không sao!” Bây giờ cứ nghe đến hai chữ bệnh viện là dây thần kinh toàn thân của Bạch Lộ liền căng ra, sau đó lại phát hiện ra bản thân quá nhạy cảm nên cô liền xin lỗi: “Ý tôi là tôi không sao, cảm ơn sự quan tâm của trợ lý Quan, nhưng chỉ là dạo này tôi không nghỉ ngơi tốt, không có vấn đề gì khác đâu ạ.”

Quan Triều cũng không hỏi thêm, anh gật đầu nói: “Hôm nay Lương tổng không ở công ty, trước khi đi anh ấy đã dặn dò tôi, bảo tôi thay anh ấy đưa cô đến phòng thiết kế. Bán đấu giá tòa nhà Thị Ủy vẫn còn mười ngày, cho nên anh ấy nói, mười ngày này cô đều có thể cùng thảo luận sơ đồ thiết kế bán đấu giá với nhân viên phòng thiết kế. Còn nữa...”

Quan Triều vươn tay ra lấy từ trong túi một tấm danh thiếp mạ vàng đưa cho Bạch Lộ: “Lương tổng bảo tôi đưa cái này cho cô, anh ấy nói tối qua Buck có nhắc đến việc yêu cầu anh ấy cho Buck xem tác phẩm của cô, cho nên sau này Lương tổng liền bảo người đưa cho ông ấy xem tác phẩm đoạt giải cuộc thi thiết kế trong trường của cô. Buck thấy cô rất có tài năng nên muốn nhận cô làm học trò, nếu cô bằng lòng thì có thể liên lạc với ông ấy. Đây là danh thiếp của ông ấy, bên trên có số điện thoại.”

Tin tức sau đó quả thực quá làm rung động lòng người, Bạch Lộ dường như không dám tin.

Cô chớp mắt nhìn tấm danh thiếp trong tay Quan Triều, rất lâu mới lấy lại được tinh thần “Trợ Lý Quan, anh đang nói đến Buck?”

Cô không nghe nhầm chứ?

Buck! Là Buck! Anh ấy nói muốn nhận cô làm học trò?

Cô không nằm mơ chứ?

Làm sao có thể?

“Thư ký Bạch, cô không nghe nhầm đâu.” Thực ra trong lòng Quan Triều cũng nghi ngờ.

Anh đi theo Lương Phi Phàm đã rất nhiều năm rồi, đương nhiên cũng có may mắn được gặp Buck, một kiến trúc sư tồn tại như trong thần thoại, tính tình cổ quái, không coi ai ra gì, nhưng lại có quan hệ rất tốt với Lương Phi Phàm. Tuy anh ấy cũng biết chuyên ngành trước đây của Bạch Lộ nhưng Quan Triều chỉ thật sự rất bất ngờ, Buck còn có thể thấy người phụ nữ trước mắt này có tài năng...

Nhưng dù sao thì anh ấy cũng chỉ là cấp dưới, cho dù có nghi ngờ thế nào cũng không thể hiện ra bên ngoài.

Lương tổng dặn dò anh thế nào thì anh làm như vậy.

“Tôi thật sự không dám tin! Buck lại bằng lòng nhận tôi làm học trò!” Bạch Lộ làm sao biết được vì Lương Phi Phàm tác động nên Buck mới nói đằng hoàng như vậy, tâm trạng u ám vì có thai vào buổi sáng đến lúc này cũng bay đi đâu mất. Dù sao thì Buck cũng là thần tượng của cô, có thể học

tập với thần tượng là ước mơ cả đời của cô, đây quả thật là miếng bánh ông trời ban cho cô!

Bạch Lộ không ngờ Lương Phi Phà lại sắp xếp cho cô cơ hội tốt như vậy.

Cô nhớ lại những lời bản thân nói với Lương Phi Phàm ở công bệnh viện vào tối qua lại càng thấy áy náy.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 35

Thực ra tối qua khi về nhà Bạch Lộ còn nghĩ Lương Phi Phàm có vì những lời cộc cằn đó của cô mà đuổi việc cô không?

Rốt cuộc vẫn là cô lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, anh căn bản không phải người như vậy, ngược lại anh còn cho cô cơ hội tốt như vậy!

“Trợ lý Quan, bây giờ Lương tổng đang ở đâu? Tôi muốn đích thân nói cảm ơn anh ấy.” Hôm nay Lương Phi Phàm không đến công ty, Bạch Lộ không rõ anh đi đâu.

Quan Triều nhướn mày hỏi lại với vẻ khó hiểu: “Thư ký Bạch không biết sao? Tôi còn tưởng cô biết rất rõ cơ, hôm nay là ngày cô Diệp Lâm trở về từ nước Anh, có lẽ Lam tổng đến sân bay đón cô ấy rồi.”

“Diệp Lâm?” Hình như Bạch Lộ chưa từng nghe nói đến cái tên này, Quan Triều còn gọi cô ấy là cô, nói như vậy có lẽ đây là một người phụ nữ.

Lương Phi Phàm bỏ qua công việc quan trọng còn đích thân đi đón, xem ra Diệp Lâm này có lai lịch không nhỏ.

“Trợ lý Quan, cô Diệp Lâm này là ai?” Suy nghĩ này mới chỉ thoáng qua trong đầu mà Bạch Lộ đã hỏi thành lời rồi.

Quan Triều cũng không úp mở mà nói thẳng với cô: “Cô Diệp Lâm có thể coi là một người rất quan trọng cũng rất đặc biệt với Lương tổng. Hai năm

nay cô Diệp Lâm luôn sống ở nước Anh. À đúng rồi, cô ấy cũng học thiết kế. Tôi nghĩ lần này cô ấy về có lẽ sẽ không đi nữa. Trước đây cô ấy học ở học viện nghệ thuật hoàng gia Anh, tính toán thời gian cô ấy cũng vừa tốt nghiệp trở về, đến lúc đó có thể cũng sẽ vào EC giúp Lương tổng.”

Thật sự là có lai lịch lớn!

Học viện nghệ thuật hoàng gia Anh từng là trường học trong mơ của Bạch Lộ, nhưng khi cô vừa tốt nghiệp hai năm thì sức khỏe của mẹ không tốt nên dự định đi nước ngoài học của cô cũng bị gián đoạn.

“Ồ thì ra là như vậy.” Bạch Lộ nhìn danh thiếp mạ vàng của Buck ở trên tay mình, không biết tại sao tâm trạng vốn dĩ đang hưng phấn vì Buck của cô đột nhiên giảm xuống.

Cô không biết bản thân bị bản thân bị làm sao, lẽ nào đây chính là cái gọi là “đồng giới thì ghét nhau” sao?

Nhưng cô gái tên là Diệp Lâm đó hình như Bạch Lộ còn chưa gặp bao giờ thì phải? Chỉ là nghe Quan Triều nói như vậy nên cô thấy hơi ngưỡng mộ mà thôi.

Đúng, cô ngưỡng mộ.

Lương Phi Phàm quả thực là đại diện cho cho quý công tử của thành phố A. Ba chữ này xã hội thượng lưu ở thành phố A không ai là không biết, vô số cô gái thượng lưu đều đổ xô vào chỉ vì muốn có được sự coi trọng của người đàn ông này. Thời gian Bạch Lộ ở bên cạnh anh không dài nhưng đương nhiên cô cũng biết thỉnh thoảng anh cũng sẽ ăn cơm với một vài ngôi sao hoặc con gái thượng lưu.

Thực ra người đàn ông có thân phận và địa vị như Lương Phi Phàm muốn bao nhiêu phụ nữ ở bên cạnh cũng được. Nhưng Bạch Lộ nhìn ra dường như anh không phải người đàn ông háo sắc.

Đây cũng điểm Bạch Lộ thích nhất ở Lương Phi Phàm.

Lúc này Bạch Lộ thực sự nghĩ rằng, người đàn ông rực rỡ chói mắt như Lương Phi Phàm là ngôi sao trên trời, phàm phu tục tử bình thường không thể xứng với anh được.

Nhưng bây giờ cô mới biết thực ra cũng không hoàn toàn là như vậy, nên nói là trong lòng anh ấy có một vị trí giành cho người phụ nữ khác vậy nên anh mới có thể giữ mình như vậy.

Cô Diệp Lân này có lẽ là người phụ nữ hết sức xuất sắc thì phải?

Cho nên mới xứng đáng để “quan trọng và “đặc biệt” với Lương Phi Phàm.

Bạch Lộ vẫn đang hoang mang, Quan Triều làm sao biết được mấy câu nói đơn giản của anh đó làm cho tâm tư của cô biến đổi nhiều như vậy.

“Thư ký Bạch, trước khi tan ca cô sắp xếp tài liệu họp mấy ngày nay Lương tổng cần cho tôi là được, tôi sẽ tiếp nhận công việc của cô trong vòng mười ngày này. Cô cứ trực tiếp đến phòng thiết kế là được, có lẽ Lương tổng đã dặn dò họ rồi.”

“Vâng, được thôi.” Tuy Bạch Lộ có chút không tập trung nhưng cô vẫn nghe thấy rất rõ: “Thực ra công việc cũng không phải là phức tạp lắm, một vài tài liệu tôi đã chuẩn bị xong rồi. Dù sao tôi cũng ở EC, trợ lý Quan, nếu anh có vấn đề gì có thể tìm tôi bất cứ lúc nào. Còn nữa, mấy ngày này làm phiền anh rồi.”

“Không phiền, đây là công việc của tôi.”

Hai người khách sáo nói với nhau vài câu, Quan Triều nhìn đồng hồ sắp đến thời gian ăn trưa rồi nên anh bảo Bạch Lộ đi ăn trưa trước.

Bạch Lộ xoa bụng của mình, thực ra cô thật sự có hơi đói rồi, cũng không biết có phải là tác dụng tâm lý hay không mà bây giờ cô luôn thấy mình tiêu hóa rất nhanh.

Đứa bé trong bụng cô phải làm thế nào đây?

Nhà ăn nhân viên của EC.

Bạch Lộ bưng đồ ăn ngồi xuống vị trí gần cửa sổ, vừa mới và một miếng cơm thì Tần Tử Văn cũng đặt đĩa cơm xuống ngồi ở phía đối diện.

“Cái người phụ nữ chết tiết này, tin tức lớn như vậy tại sao không thông báo với mình?”

Bạch Lộ ngây người nói với vẻ không hiểu: “Gì cơ?”

“Vừa nãy khi mình đi xuống thì nghe thấy người của phòng thiết kế đều đang nói nói cậu sắp đến phòng thiết kế giúp đỡ chỉnh sửa sơ đồ bán đấu giá tòa nhà Thị Ủy, tin đó có phải là thật không?”

Thì ra là việc này, Bạch Lộ gật đầu: “Ừ, sáng này mình cũng mới biết.”

Bạch Lộ tỏ vẻ bình tĩnh, còn Tần Tử Văn lại rất kích động.

Cô nháy mắt với bạn thân của mình: “Đúng là một việc tốt! Bạn thân mến, nói thật mình rất ngưỡng mộ cậu, Lương tổng đối xử với cậu thật tốt, chẳng trách mấy người phụ nữ cậu tài khinh người ở phòng thiết kế bây giờ đều rất ghen tị với cậu, họ đều nói cậu là...”

Có lẽ ý thức được bản thân đã nói quá nhiều, Tần Tử Văn lập tức im lặng cúi đầu ăn cơm.

Bạch Lộ lại nghe thấy rất rõ, lại thêm Tần Tử Văn chưa bao giờ giữ được bí mật gì, vừa rồi cô chỉ nói nửa câu liền không nói nữa, có lẽ không phải là lời tốt đẹp gì.

Bạch Lộ lấy đũa gõ vào đĩa cơm của Tần Tử Văn: “Nói rõ lời cậu chưa nói xong đi, họ nói mình là gì?”

“À, không có gì, thật sự không có gì...”

“Tử Văn, lần nào cậu nói dối mình cũng có nét mặt thế này, đúng là thất bại. Nói đi, cậu không nói rồi cũng sẽ có ngày mình nghe được.”

Tần Tử Văn bất lực thở dài: “Cũng phải, EC của chúng ta cũng lớn như thế này, nhưng mà nói thật cậu cũng đừng để bụng, cậu cũng biết lời phụ nữ truyền tai nhau cũng chỉ có mấy câu thôi.”

“Mấy câu gì?”

Thực ra nếu là bình thường, Bạch Lộ thật sự chưa chắc đã để ý, nhưng bây giờ cô rất rõ bản thân đã có quan hệ gì đó với Lương Phi Phàm nên liền bất giác chú ý đến.

Tần Tử Văn bị Bạch Lộ ép đến mức không còn cách nào khác, cô chỉ có thể nói với Bạch Lộ vài tin tức bên lề cô nghe thấy được.

“Buổi sáng khi mình đến phòng trà nước thì bất ngờ nghe thấy mấy người phụ nữ đang nói về cậu. Hình như xưa nay bên cạnh Lương tổng chưa bao giờ có thư ký nữ, nhưng bây giờ anh ấy thuê cậu, hơn nữa còn rất hài lòng làm bọn họ không phục. Họ liền nói cậu... Khụ, chính là kiểu phụ nữ dùng kỹ thuật trên giường mê hoặc Lương tổng chết mê chết mệt. Lại thêm cậu vốn là một thư ký, bây giờ lại có thể tham gia chỉnh sửa sơ đồ bán đấu giá tòa nhà Thị Ủy, mấy người phụ nữ đó càng ghen tỵ hơn, lời nói đó có chút khó nghe. Nhưng bạn thân yêu, cậu đừng để ở trong lòng, sáng nay mình đã dạy dỗ họ rồi, nói lời thị phi cũng không sợ nát miệng.”

Quả thật Tần Tử Văn vì chuyện này mà cãi nhau vài câu với mấy người phụ nữ phòng thiết kế, nhưng sau này giám đốc phòng thiết kế liền qua đó nên chuyện này cứ qua đi như thế.

Đương nhiên cô dám nói thẳng với Bạch Lộ như vậy là vì cô tưởng Bạch Lộ tuyệt đối không để ý đến.

Bạch Lộ xưa nay đều không phải người có thời gian rảnh để so đo với những lời đồn đại này.

Nhưng Tần Tử Văn không ngờ lần này Bạch Lộ lại để ý đến những lời này.

**

Hai tiếng sau, sau khi Bạch Lộ bàn giao lại công việc liền lập tức đi đến phòng thiết kế.

Thực ra cô làm việc ở EC đã rất nhiều năm rồi, đương nhiên nhân viên cũ ở EC cũng quen biết cô, mọi người không xa lạ nên cũng không cần giới thiệu khách sáo quá nhiều.

Sau khi Bạch Lộ đến phòng thiết kế, đương nhiên giám đốc không thể đích thân ra đón tiếp cô được, chỉ có một tổ trưởng qua đó chào hỏi cô khá nhiệt tình, bởi vì đó là người Lương Phi Phàm cử xuống, tuy không phải vị trí quan trọng gì nhưng ánh hào quang trên người cô lúc này lại đặc biệt chói mắt.

Mấy người phụ nữ vốn đã có bất mãn với Bạch Lộ, vừa nhìn thấy cô ngồi vào một bàn làm việc trong văn phòng ai liền bắt đầu rỉ tai thì thầm với vẻ coi thường.

Những việc này đều nằm trong dự đoán nên Bạch Lộ không thấy bất ngờ, tuy thừa nhận bản thân không thoải mái lắm nhưng EQ của cô cũng

không thấp như vậy.

Bạch Lộ ngồi xuống chưa đầy mười phút giám đốc phòng thiết kế đã gọi điện đến bảo cô đến văn phòng đợi thông báo mới nhất.

Bạch Lộ ngó lơ ánh mắt khinh miệt của những người phụ nữ đó, cô đi thẳng vào văn phòng của giám đốc.

Cũng may giám đốc phòng thiết kế là đàn ông, tránh được rắc rối “cùng giới thì ghét nhau.”

Nhưng Bạch Lộ cảm nhận được tay giám đốc này không hài lòng lắm với việc cô được “điều động xuống”: “Cô Bạch, cô luôn làm thư ký, bây giờ lại được thăng chức thành thư ký thân cận của Lương tổng. Tôi nghĩ có thể cô không biết tôi, để tôi tự giới thiệu trước, tôi là Lý Đình Thận, giám đốc phòng thiết kế, sau này tôi gọi cô là thư ký cũng không tiện lắm nên tôi sẽ gọi cô là cô Bạch, cô thấy thế nào?”

Bạch Lộ cười nói: “Giám đốc Lý cứ gọi tôi là Bạch Lộ là được rồi.”

“Được, Bạch Lộ, chúng ta hãy bỏ phần khách sáo đi nhé.” Người đàn ông này có vẻ chẳng qua chỉ có ba mươi mấy tuổi, sắc mặt hiền hòa nhưng lời nói lại rất sắc bén: “Tôi biết Lương tổng đặc biệt điều cô xuống, nhưng phòng thiết kế cũng quy định riêng. Đương nhiên thực lực mới là quan trọng nhất, tôi hi vọng cô có thể hiểu, con người tôi luôn coi trọng việc công, lại thêm thời gian không nhiều, cho nên tôi không có thời gian để cô từ từ thích ứng. Thế này đi, tôi cho cô thời gian hai ngày, đến lúc đó cô cho tôi xem bản vẽ phác thảo, cô thấy thế nào?”

Bạch Lộ nghĩ bụng, hai ngày mà đã muốn cô đưa ra bản vẽ phác thảo, đây căn bản là phải tốn rất nhiều công sức mới hoàn thành được. Anh ta thật sự cho rằng việc vẽ một bản vẽ phác thảo của tòa nhà Thị Ủy là việc đơn giản như vậy sao?

Đương nhiên Bạch Lộ càng hiểu rõ anh ta đang thăm dò cô.

Cũng đúng, thực ra cách tốt nhất để những người nhiều chuyện kia là dùng thực lực để chứng minh.

“Không thành vấn đề.” Cô vô thức thẳng sống lưng và vui vẻ đồng ý.

Cùng lúc đó có một giọng nam hùng hồn có sức mạnh vang lên trong đầu Bạch Lộ.

Con người, có lúc phải tin tưởng bản thân nhiều một chút, tự tin là đã thành công một phần ba rồi.

Đúng vậy, tại sao lại không tin tưởng bản thân một chút?

Có một câu nói xưa rất hay thế này: “Không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền.”

Bạch Lộ muốn làm bản thân xuất sắc hơn thì phải làm người có lòng đó.

Lý Đình Thận ngạc nhiên, anh không ngờ người phụ nữ này lại đồng ý ngay như vậy, anh còn tưởng rằng cô sẽ tìm lý do... Ít nhất thì hoàn thành một bản thiết kế trong hai ngày là việc không thể được.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 36

Anh ta nhú mày, bề ngoài vẫn vô cùng bình tĩnh: “Được, vậy thì tôi sẽ chờ tin tốt của cô. Bây giờ, những bản mẫu mà bộ chúng ta đưa lên đều không làm Lương tổng hài lòng, hi vọng Bạch Lộ cô có thể cho mọi người một sự kinh ngạc, tìm được lối thoát cho chúng ta.”

Bạch Lộ ngồi lại về vị trí của mình, xem những bản mẫu hỗn tạp kia một hồi, sau đó mới đứng lên chuẩn bị tới phòng trà lấy nước.

Thực ra, Bạch Lộ hiểu rõ về sức khỏe của mình. Cái phôi thai còn chưa thành hình ở trong bụng khiến cô suy xét nhiều hơn trước khi làm bất cứ chuyện gì. Bình thường, vào lúc này cô sẽ uống cà phê, nhưng bây giờ nghĩ thôi cô cũng không dám nghĩ.

Ít nhất, trước khi cô đưa ra quyết định có giữ đứa bé lại không, cô cảm thấy mình phải có nghĩa vụ đặt đứa bé này lên hàng đầu.

“Mọi người nói xem cô ta có mặt mũi nào mà công khai vào bộ phận thiết kế của chúng ta chứ?”

Bạch Lộ vừa bước tới cửa phòng trà liền nghe được giọng nói khe khẽ của một cô gái, có vẻ như rất khinh miệt: “Tôi cũng không biết cô ta nghĩ gì nữa, cô không nhìn thấy ánh mắt vừa rồi của cô ta đâu, chặc chặc, cái dáng vẻ không lo ngại vì có chỗ dựa đó của cô ta, chẳng qua chỉ là kỹ thuật trên giường giỏi thôi, không biết có gì đáng để kên kiệu nữa.”

Bước chân của Bạch Lộ hơi khựng lại, cô không khỏi siết chặt lấy cốc nước.

Người ta vẫn nói phòng trà là nơi tám chuyện nhiều nhất trong công ty, xem ra không sai chút nào. Hôm nay cô cũng muốn xem những người này có thể nói xấu cô tới mức nào.

“Nhưng cũng chẳng sao, đàn ông mà, chỉ ham của lạ thôi, huống chi là đàn ông như Lương tổng. Chắc anh ấy cũng thử cỡ đại một, hai lần, sau đó thì chán ngay thôi. Đến lúc đó cô ta chết thế nào cũng không biết.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Tôi có một người thân, có trao đổi mua bán với Lương Thị, lần trước tôi vô tình nghe thấy hình như Lương tổng đã có đối tượng kết hôn, hình như cũng học thiết kế, sắp tốt nghiệp về rồi. Đến lúc đó làm gì còn chỗ cho cái cô Bạch Lộ đó nữa.”

“Thật à? Nhưng đợt trước tôi nghe nói Lương tổng có qua lại gì đó với Vu San San mà? Tôi chỉ không hiểu sao Lương tổng điển trai đến thế mà lại vừa ý cái loại như Bạch Lộ nhỉ?”

“Tôi cảm thấy cô ta từng đi sửa mắt rồi, nhìn cái kiểu quyến rũ đó là biết ngay là chuyên đi mê hoặc đàn ông.”

“Tôi thấy cô ta còn nâng cả mũi nữa, nghe nói lần trước hắt xì cứ lấy tay che mũi mãi, không phải sợ sập thì là gì chứ?”

“Đẹp thì sao đây? Chẳng phải là cũng bị bạn trai cũ cảm sừng sao? Mọi người có biết vị hôn phu của Lương Tịnh Tiêu không? Trước kia người đó chính là người yêu của cô ta, hơn nữa năm đó cô ta vào được EC cũng là do Lương Tịnh Tiêu giúp, hay là cô ta dùng người yêu của mình để đổi việc?”

“Xùy, người yêu cũ của cô ta làm sao bằng Lương tổng được? Nếu là tôi, nhất định tôi sẽ chọn Lương...”

Cô gái đang nói hết mình ấy đột nhiên ngừng lại.

Bạch Lộ đứng bình tĩnh ở cửa phòng trà, tay cầm một cái cốc, cô khẽ mỉm cười với những con người với đủ loại vẻ mặt trong phòng: “Sao các chị không nói tiếp đi? Mà kể ra, mọi người không nói thì tôi cũng không biết dung mạo cha sinh mẹ đẻ của tôi lại khiến mọi người ghen tỵ đâu.”

“Ha ha, Bạch Lộ, câu này của cô đúng là khiến chúng tôi thấy khó hiểu, cái gì gọi là ghen tỵ? Cô cũng biết dát vàng lên mặt thật đấy.” Một người phụ nữ lão làng ở trong bộ phận thiết kế không bị Bạch Lộ dọa sợ, cô ta nhích lên trên, nhìn Bạch Lộ bằng ánh mắt khiêu khích: “Hơn nữa chúng tôi nói gì chứ? Hình như chúng tôi cũng không nói gì mà? Cô bị chứng ảo tưởng à?”

Bạch Lộ nhếch miệng cười, giơ chiếc điện thoại trong tay lên: “VẬY sao? Không khéo là vừa rồi tôi đã ghi âm lại rồi, hơn nữa còn định cho tổng giám đốc nghe xem. Mọi người cũng biết đấy, Lương tổng bình thường không thích nói cười, nhưng hôm nay tôi nghe thấy nhiều chuyện cười như thế, tôi sẽ phải dâng lên cho Lương tổng mới được, đến lúc đó, đoán chừng chức vị của mấy người khó mà giữ được rồi.”

Người phụ nữ cầm đầu kia đặt cốc lên bàn trà cái rầm, tức giận nói: “Bạch Lộ, cô kiêu căng cái gì chứ? Cô dám nói cô không dựa vào Lương tổng để đạt được chức vị sao? A! Buồn cười thật đấy, EC là đâu chứ? Cô làm thư kí nhiều năm như thế, nói dễ nghe là thư kí, nói khó nghe chính là công việc bưng trà đưa cơm thôi, lại còn định tới tranh một chân ở bộ phận thiết kế à? Một kẻ quê mùa như cô, đừng nói là đi du học về nữa, cho dù năm đó cô tốt nghiệp trường thiết kế kiến trúc thì sao nào? Xã hội bây giờ toàn dựa vào kinh nghiệm thực tế, cô có không? Cô chẳng có cái gì còn dám nhảy cấp, còn dám cùng thiết kế tòa nhà Thị Ủy với chúng tôi. Không lấy cái gương mà tự soi xem mình thế nào, cô có từng nghĩ xem mình có tài cán gì không?”

Lời nói này vô cùng khó nghe, nhưng Bạch Lộ không bị ghen hòng một chút nào.

Ánh mắt cô như một mũi tên nhọn, nhìn những người phụ nữ đó, mỗi từ nói ra đều mạnh mẽ, vang vọng: “Cô nói đúng, quả thực tôi không có gì cả, nhưng ít nhất tôi sẽ không nói xấu sau lưng người khác, hành vi này không đẹp đẽ chút nào cả. Đương nhiên, các người nói tôi thế nào cũng không quan trọng. Còn việc tôi có thực lực hay không thì không phải mấy người nói là được. Nhưng tôi phải nhắc nhở mấy người, nói tôi thì không sao, nhưng đừng kéo cả Lương tổng vào nữa, anh ấy không phải loại người mà mấy người nói. Đừng tưởng mấy người nói tôi như thế là nâng cao Lương tổng lên, thực ra mấy người đang sỉ nhục anh ấy đấy.”

Bạch Lộ nói hết một hơi, sau đó xoay người chuẩn bị đi, nhưng vừa mới quay lại, cả người cô cứng đờ ngay tức khắc.

Ở cửa phòng trà, Lương Phi Phàm đứng che đi ánh sáng, bờ môi mỏng gợi cảm hơi mím, có vẻ hơi nhếch lên. Trên mặt anh không có bao nhiêu biểu cảm, nhưng giờ phút này, ánh mắt khiến người ta phải rung động đó của anh đang nhìn thẳng vào Bạch Lộ.

Đứng đằng sau anh là giám đốc bộ phận thiết kế, khuôn mặt rục rờ sắc màu.

Nhìn vẻ lúng túng của Lý Đình Thận, cô liền biết Lương Phi Phàm đã nghe được tám, chín phần mười những lời mà cô vừa nói rồi.

Trái tim cô run lên, không hiểu sao lại có chút chột dạ.

“Lương tổng...” Bạch Lộ nắm chặt cốc nước không trong tay, miễn cưỡng nở một nụ cười.

Nhưng hiển nhiên, Bạch Lộ đã mất tự nhiên, đám người ở sau lưng còn bất an hơn.

Người phụ nữ đáp lời hùng hổ nhất với Bạch Lộ lúc này giờ đây không còn chút khí thế nào, cô ta cầm chén trà trên bàn định rời đi: “Lương tổng... Chủ nhiệm, chuyện đó... Chúng tôi đi làm việc trước.”

Mấy nhân viên nữ ở đằng sau đương nhiên cũng không dám ở lại lâu, ai nấy đều chuẩn bị chuồn êm.

“Không cần gấp gáp.”

Lương Phi Phàm vẫn đứng vững ở cửa, dường như không định để cho bất cứ ai đi. Hai tay anh chấp ở đằng sau lưng, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào từ khung cửa sổ phía sau anh, khiến người đàn ông vốn đã có khí độ hơn người này lại tỏa ra một vầng sáng màu vàng, càng làm anh trở nên ấm áp đến chói mắt.

Chỉ với bốn chữ này của anh, mọi người đều đứng im tại chỗ không dám nhúc nhích nữa.

Lương Phi Phàm nói bằng giọng điệu thản nhiên mà Bạch Lộ rất quen thuộc: “Nếu tôi đã tới rồi thì cũng phải nói rõ với mọi người một số việc. Bởi vì bộ phận thiết kế của mọi người luôn không có một phương án thiết kế nào có thể khiến tôi hài lòng, vì vậy tôi mới để cho thư kí của tôi tới giúp mọi người. Đương nhiên, mọi người đều là dân chuyên, mặc dù trước kia thư kí của tôi tốt nghiệp ngành thiết kế kiến trúc, nhưng đúng như mọi người đã nói, đã lâu rồi cô ấy không tiếp xúc đến mảng này, đột nhiên nhảy vào trong đội ngũ của mọi người, mọi người không thích ứng được cũng là điều dễ hiểu. Nhưng tôi nghĩ đôi mắt nhìn người của Lương Phi Phàm tôi còn không kém đến như thế, thư kí Bạch có năng lực hay không, mọi người xem bản thiết kế của cô ấy rồi hãy đưa ra kết luận, có vấn đề gì không?”

Mỗi một chữ mà anh nói đều đang bảo vệ cho Bạch Lộ.

Hơn nữa còn bảo vệ rõ ràng đến như thế.

Trái tim của Bạch Lộ đập loạn nhịp, cô khẽ cắn môi, đôi mắt long lanh của cô nhìn Lương Phi Phàm rất cảm kích.

Những nhân viên nữ khác thì chẳng khác nào đang tự đánh mặt mình, sắc mặt ai nấy đều muôn màu muôn vẻ, không ai dám nhìn thẳng vào mặt Lương Phi Phàm.

“... Không, không có vấn đề gì.” Câu nói này là do người phụ nữ vừa mới tranh cãi với Bạch Lộ nói, có vẻ như không phục, nhưng lại không làm gì được, cô ta nói bằng giọng ngọt ngào: “Lương tổng, chúng tôi... Chúng tôi đi làm việc đây.”

Lương Phi Phàm gật đầu, khuôn mặt không chút biểu cảm, ý bảo bọn họ có thể đi, sau đó anh xoay người dặn dò Lý Đình Thận: “Giám đốc Lý, còn mười ngày nữa, anh biết tôi nhất định phải có được mà, nếu không lấy được cái tòa Thị Ủy này thì sẽ phải làm thế nào, anh biết rõ rồi đấy.”

Lý Đình Thận vội vàng gật đầu: “Vâng, Lương tổng, nhất định tôi sẽ cố gắng hết sức!”

Thấy Lý Đình Thận cũng đi rồi, theo bản năng, Bạch Lộ nhắc chân lên định đi theo, nhưng Lương Phi Phàm lại liếc mắt nhìn cô rồi bảo: “Thư kí Bạch, có một tập văn kiện có vấn đề, cô đi theo tôi.”

Nhìn anh xoay người rời đi, Bạch Lộ ngẫm nghĩ giây lát rồi đặt cốc nước vào phòng trà, sau đó vội vàng đi theo.

Lương Phi Phàm về thẳng phòng làm việc của anh. Lúc đi qua phòng làm việc của mình, Bạch Lộ không nhìn thấy Quan Triều, cô đoán rằng Lương Phi Phàm đã sai anh ấy ra ngoài làm việc. Mới nghĩ tới đây, cô đã vào tới trong phòng, nhẹ nhàng đưa tay khép cửa lại.

Cô vừa ngẩng đầu, liền thấy anh đứng ở cạnh bàn làm việc, khoanh tay lại nhìn cô.

Ánh mắt Bạch Lộ lóe lên, không biết có phải là ảo giác hay không, cô cứ cảm thấy đôi mắt đang nhìn cô lúc này của Lương Phi Phàm dường như... mang theo một sự thích thú dạt dào sau khi xem xong một tuồng kịch hay.

Bạch Lộ ho nhẹ một tiếng, anh nhìn chăm chăm như thế khiến cô rất mất tự nhiên: "... Lương tổng, văn kiện nào?"

"Văn kiện về việc nói cảm ơn."

Bạch Lộ sững sốt ngẩng đầu lên, bắt gặp đôi mắt mỉm cười của anh, tận sâu nơi đáy mắt có dòng xoáy chuyển động, gần như muốn khiến cô mê man.

Văn kiện về việc nói cảm ơn?

Bạch Lộ suy nghĩ một hồi, nhanh chóng hiểu ra anh đang chờ cô nói cảm ơn.

Cô hít một hơi thật sâu, né tránh ánh mắt của anh, cố gắng để bản thân trở nên bình tĩnh: "... Lương tổng, thực sự cảm ơn anh, tôi biết chuyện của Buck, tôi không ngờ rằng cuộc đời tôi vẫn còn cơ hội như vậy. Tôi biết cơ hội này là do Lương tổng cho tôi... Cảm ơn anh, Lương tổng."

Nếu là bình thường, những lời này cô sẽ nói rất lưu loát, nhưng hôm nay Bạch Lộ phát hiện ra mình rất căng thẳng, trong lúc nói thì gần như là cúi gằm mặt xuống, không dám liếc nhìn anh.

Dường như Lương Phi Phàm cũng không hài lòng với cách cảm ơn này của cô, anh bước thẳng về phía cô

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 37

Nghe được tiếng bước chân, Bạch Lộ chỉ cảm thấy mất tự nhiên, cô nhận thấy có dự cảm xấu.

Có phải... cô nói sai gì rồi không? Hay là... Lương Phi Phàm đã nghe thấy mấy lời mà cô nói với đám phụ nữ kia, có phải anh định tới hỏi tội cô không? Dù sao thì vừa rồi đúng là cô đã tỏ ra có chỗ nên không sợ hãi, cô có nên chạy trốn ngay bây giờ không đây?

“Lúc nói cảm ơn cô thường cúi đầu thấp như thế à?”

Giọng nói nam tính trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu, Bạch Lộ cảm thấy cảm mình bị người ta nâng lên, cô vừa ngẩng đầu, anh lọt vào trong tầm mắt của cô...

Mặt của anh, mắt của anh, mũi của anh, môi của anh...

Khoảng cách gần đến thế, khiến cô hít một hơi khí lạnh: “Lương tổng...”

“Lúc nói cảm ơn, tối thiểu cũng phải nhìn vào mắt của đối phương.” Giọng nói của anh rất trầm, hơi thở ấm áp, Bạch Lộ cảm thấy trái tim cô đã không còn là của cô nữa: “Nào, nhìn vào mắt của tôi rồi nói lại một lần nữa.”

Cả khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Lộ đều đỏ lên, cơ thể cô cứng ngắc, nhưng đập vào mắt cô là Lương Phi Phàm, cô muốn tránh cũng không

tránh được, chỉ có thể siết chặt vạt áo của mình, nói không mấy lưu loát: “... Cảm ơn Lương tổng, thực sự rất cảm ơn anh.”

“Vì sao lại căng thẳng như thế?”

Nhìn gò má đỏ bừng của cô, cả lỗ tai hồng hồng nữa, Lương Phi Phàm nhớ lại dáng vẻ vừa rồi ở phòng trà của cô, đối mặt với đám phụ nữ kia, cô tỏ ra vô cùng sắc sảo, khí thế, nhưng hiện tại trước mặt anh, cô mềm mại như một vũng nước, nói chuyện còn không trôi chảy. Trái tim anh mềm nhũn ra, lại càng không thể khống chế được mà nhích lại gần cô, nói: “Chẳng phải vừa rồi thư kí Bạch lợi hại lắm sao? Ngay cả tôi cũng phải giật mình với dáng vẻ sắc sảo của cô, sao lại khúm núm trước mặt tôi như thế? Hử? À đúng rồi, vừa rồi cô nói cô đã ghi âm lời nói của họ rồi đúng không? Vừa hay tôi mới chỉ nghe được một nửa sau, một nửa trước đặc sắc lắm đúng không? Nào, lấy ra cho tôi nghe xem sao.”

Cái, cái gì? Anh muốn nghe à?

Bạch Lộ bối rối, người này.. đang nói đùa với mình đúng không?

“Lương tổng... Anh...”

“Hử?”

“Không phải... Tôi...”

Có vẻ như anh nổi lên lòng truệu cộ cô: “Hử? Thư kí Bạch muốn nói cái gì? Đừng vội, cứ nói từ từ thôi.”

Bộ não của Bạch Lộ hỗn loạn cả lên, căn phòng làm việc lớn này lại càng tăng thêm sự yên tĩnh, như thế chỉ còn có hơi thở của hai người bọn họ, nhưng vì quá gần, nên cảm giác như đang hòa vào nhau...

Sống lưng của cô lạnh lạnh, anh lại cách cô gần hơn nữa, gần tới mức cô thở thôi cũng cảm thấy khó khăn, nói nhỏ như đang lẩm bẩm: “... Lương tổng, tôi... tôi không có... Thật ra tôi đã lừa họ, tôi chưa kịp ghi âm.”

Lông mày của Lương Phi Phàm nhíu lên, hình như cũng không ngoài dự đoán của anh, ngược lại còn có mấy phần tiếc nuối, như thể anh muốn nghe những lời tám chuyện đó thật: “Cô thư kí nhỏ của tôi còn biết nói dối nữa. Nhưng mà lời nói dối này quả thực rất tốt, có lúc con người ta không thể cứ lùi bước mãi được, nhất là dưới tình huống như vậy, tôi cảm thấy cô xử lí rất tốt.”

Xử lí rất tốt?

Anh đang khen cô sao?

Bạch Lộ ngơ ngác.

Sức lực trên cằm cô đột nhiên biến mất. Bạch Lộ ngược mắt lên, cô thấy Lương Phi Phàm đã lui về sau hai bước, cảm giác căng thẳng giảm đi không ít, nhưng cằm cô lại bị một cảm giác tê ngứa thay thế.

Đương nhiên Lương Phi Phàm có thể cảm nhận được vừa rồi cô căng thẳng đến nhường nào, ngay cả hô hấp cũng không thông thuận. Mặc dù bộ dạng này của cô rất đáng yêu, nhưng nếu còn tiếp tục như thế, cô không bị nhiệt độ của bản thân làm bỏng thì cũng sẽ bị thiếu oxy vì không hô hấp kịp.

Khóe miệng anh cong lên, không có ý định trêu đùa cô nữa.

Từ từ đưa hai tay vào trong túi quần, Lương Phi Phàm xoay người bước về phía chiếc ghế xoay, chuyển đề tài nhanh chóng: “Tôi nghe giám đốc Lý bảo rằng cô nói chắc nịch với anh ta là cô sẽ đưa cho ông ta một bản thiết kế trong vòng hai ngày?”

Nghe vậy, Bạch Lộ không khỏi nhúu đôi mi tú lệ dài nhỏ của mình.

Cô nói chắc nịch sao? Chẳng phải là chính Lý Đình Thận bắt cô phải đồng ý sao?

Nhưng ôanh ta nói như thế thì cũng có thể hiểu được, dù sao trong mắt của những người ở bộ phận thiết kế, cô là một người dựa vào Lương Phi Phàm để đoạt được chức vị, trước mặt cô họ còn dám lên mặt trắng trợn với cô, thì đương nhiên họ sẽ chụp hết mọi ô danh lên đầu cô trước mặt Lương Phi Phàm.

“Đúng vậy, tôi đã đồng ý với giám đốc Lý.” Bạch Lộ không có ý định nói gì thêm, chắc là do đề tài lúc này không còn không khí mập mờ như vừa rồi nữa, vì thế cô nói chuyện trôi chảy hơn nhiều: “Dù sao cũng chỉ có mười ngày, cũng như Lương tổng anh đã nói, anh để tôi sang bộ phận thiết kế, những người đó không phục, tôi cũng không muốn khiến anh phải mất mặt, vậy nên Lương tổng, tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Lương Phi Phàm nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp, một lát sau thì nói bằng giọng trầm trầm: “Cô không cần phải miễn cưỡng bản thân quá mức. Tôi cho cô sang bộ phận thiết kế chỉ là vì giúp một tay mà thôi, bởi vì tôi thấy cô vẫn có những lý niệm của riêng mình đối với thiết kế. Điều khó khăn nhất trong xã hội này là không thể thuận lợi theo ý mình được, tôi hi vọng tôi tiếp tục duy trì những lý niệm của riêng cô, mà không phải đi hòa theo người khác. Hiểu không?”

“Vâng, Lương tổng, tôi biết.”

“Ừ, tối nay ra ngoài một chuyến với tôi.” Lương Phi Phàm cúi đầu, mở một tập tài liệu ra, anh nói như rất thờ ơ: “Buck nói muốn gặp cô, vừa hay cô cũng có thể học hỏi kinh nghiệm từ cậu ấy.”

Buck muốn gặp mình?

Bạch Lộ mong mà còn không được, cô không nghĩ gì nhiều mà vui vẻ đồng ý: “Cám ơn Lương tổng, vậy tôi đi làm việc trước đây.”

Lương Phi Phàm không ngẩng đầu lên, chỉ phất tay, cho tới khi tiếng đóng cửa vang lên, chiếc bút máy trong tay khựng lại, anh từ từ ngẩng đầu lên.

Nhìn căn phòng làm việc trống trơn, ngón tay thon dài của anh hơi nhúc nhích, dường như trên đó vẫn còn vương vấn nhiệt độ của cô, trong đầu cũng là dáng vẻ xấu hổ né tránh của cô lúc nãy...

Anh không biết ánh mắt của anh lúc này mềm mại đến nhường nào.

Suốt cả một buổi chiều, Bạch Lộ đều đang viết viết vẽ vẽ bản thiết kế của tòa nhà đó, cô nghĩ, nếu có phác thảo trước rồi thì đến lúc đó có thể hỏi Buck một chút, nhưng những thứ như thiết kế này phải có linh cảm mới được.

Ngày hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, cô khó mà bình tĩnh lại được.

Chỉ có điều cô không ngờ là, lúc gần tan giờ cô lại gặp phải Lương Tịnh Tiêu.

Chắc hẳn cô ta đến là vì tìm cô. Nhìn thấy Lương Tịnh Tiêu, cả bộ phận thiết kế đều dùng ánh mắt xem kịch vui nhìn Bạch Lộ, chắc là vì những bức dọc ở phòng trà lúc trước có thể được trút ta.

Bạch Lộ cũng không thấy có gì là mất mặt, Lương Tịnh Tiêu không phải là không có não, cô ta chào hỏi với giám đốc rồi gọi Bạch Lộ ra.

Cô ta tìm một căn phòng tiếp khách, hai người ngồi đối diện với nhau.

Tính ra, Lương Tịnh Tiêu đã mang thai được bốn tháng, cô ta mặc một bộ đồ rộng rãi, những đôi guốc cao gót trước kia cũng được thay bằng giày

đế bằng. Bụng của cô ta hơi phồng lên, nhìn vào đó, Bạch Lộ vô thức nhớ tới đứa bé trong bụng mình, bỗng cảm thấy trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Lương Tịnh Tiêu là người mở lời trước: “Thật không ngờ bây giờ cô lại lên chức từng ngày vậy, làm thư kí của anh tôi, bây giờ lại vào bộ phận thiết kế. Bạch Lộ, gần đây sống không tệ lắm đúng không?”

Sao Bạch Lộ lại không nghe ra mỗi câu nói của Lương Tịnh Tiêu đều là đang nói móc cô, cô cười thản nhiên với cô ta: “Lương tiểu thư khách khí rồi, tôi sống vẫn bình thường như thế, sao có thể sang khoái như cô.”

Lương Tịnh Tiêu cười ha ha, cô ta đưa tay vuốt mái tóc dài của mình, cặp chân dài vắt vào nhau: “Được rồi, người sáng mắt không nói lời mập mờ, tôi biết cô không vừa mắt tôi, dù sao người đàn ông mà cô từng yêu sắp thành chồng tôi rồi. Đều là phụ nữ, có một số việc biết cũng chẳng nói ra làm gì, cô hiểu tôi đến đâu thì tôi cũng hiểu cô đến đó, vậy nên cô cũng không cần phải che đậy trước mặt tôi, hôm nay tôi tới tìm cô chỉ vì một chuyện.”

Bạch Lộ nhìn cô ta bằng ánh mắt bình tĩnh, biết cô ta còn chưa nói hết nên cô cũng không lên tiếng ngắt lời cô ta.

Lương Tịnh Tiêu dùng móng tay thoa nhũ đỏ như cánh hoa hồng phủ lên cặp lông mày tinh xảo của mình: “Bạch Lộ, tuần sau tôi và Long Cẩm sẽ kết hôn, sau khi kết hôn tôi định để Long Cẩm vào EC. Tôi nghĩ rằng với mối quan hệ trước kia của hai người, hai người thường xuyên gặp được nhau thì chẳng tốt cho ai cả, đúng không? Vì thế tôi hi vọng cô chủ động rời khỏi EC, đương nhiên, tôi sẽ không bạc đãi cô, dù sao thì chúng ta cũng từng là chị em tốt. Tôi sẽ cho cô một khoản tiền, chẳng phải cô vẫn luôn muốn tới học viện thiết kế hoàng gia Anh sao? Tôi sẽ lo học phí, cô qua đó học mấy năm rồi về.”

Bạch Lộ cũng không thấy bất ngờ khi Lương Tịnh Tiêu nói ra những lời này.

Thực ra cô còn đang nghĩ sao Lương Tịnh Tiêu lại nhịn được hai tháng nay. Cô ta sẽ không để cô ở lại EC, mặc dù đúng là lúc đầu cô muốn rời khỏi EC, nhưng cô ta càng như thế, cô sẽ càng không đi!

Tiền? Chị em tốt? Học việc thiết kế hoàng gia Anh?

Ha, cô ta đúng là hào phóng thật đấy, chỉ tiếc, cô căn bản không thêm!

“Lương tiểu thư, cảm ơn ý tốt của cô, nhưng tôi không có hứng thú. Còn về chuyện tôi có ở lại EC tiếp hay không, tôi nghĩ không phải cô nói là được. Thực ra Lương Thị nhà cô lớn như thế, không phải chỉ có một EC, nếu cô thực sự lo lắng cô không coi được người đàn ông của mình thì chẳng thà để anh ta tới một chi nhánh khác.”

Câu nói cuối cùng chẳng khác nào một cái bạt tai giáng thẳng vào mặt của Lương Tịnh Tiêu, sắc mặt của cô ta biến đổi: “Cô nói lời này là có ý gì? Tôi không coi được Long Cẩm sao? Long Cẩm không cần tôi phải coi, anh ấy yêu tôi thật lòng. Cô không phải dùng những lời này để khích tôi, tôi có đây cách để cô không ở lại EC được, bây giờ chỉ là đang cho cô mặt mũi, để cô tự đi thôi, đừng có mà được đà lên mặt.”

Đối mặt với sự sắc bén của Lương Tịnh Tiêu, Bạch Lộ chỉ cười nhạt: “Lương tiểu thư, cô đã nói chắc nịch như thế thì cần gì phải tới tìm tôi nữa? Thật ra đúng như cô đã nói, vị hôn phu của cô yêu cô thật lòng, vậy nên chúng ta cứ quên chuyện trước kia đi có phải tốt hơn không, cần gì phải canh cánh trong lòng chứ? Có cùng làm việc với nhau không, đối với tôi đều không quan trọng.”

Lương Tịnh Tiêu nhìn Bạch Lộ ngời đối diện với mình, trước sự khiêu khích của cô ta, dường như cô vẫn vững vàng như cũ, trên mặt không có chút gì là vẻ lúng túng, cô đơn mà cô ta mong được nhìn thấy, khóe miệng

luôn mang theo nụ cười. Trong lòng cô ta không khỏi nổi giận, đương nhiên nhiều hơn nữa là sự không cam lòng.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 38

Sao cô lại có thể cười thản nhiên với mình như thế?

Rõ ràng người thua là cô, tại sao cô vẫn tỏ ra cao ngạo trước mặt mình như vậy?

Lương Tịnh Tiêu đưa tay vuốt tóc, nói bằng giọng kiên định: “Bạch Lộ, tôi biết cô không phục, tôi cũng biết bản thân có nói thế nào thì cô cũng không chịu rời đi. Nhưng hôm nay tôi vẫn đặt lời nói này ở đây, nhất định cô phải rời khỏi EC. Tôi biết anh trai tôi khá che chở cho cô, nhưng vô dụng thôi. Vị trí này không phải của cô, dù cô có mặt dày đi theo anh tôi thì chẳng bao lâu sau cũng sẽ bị người khác thay thế, cô có hiểu không? Đến lúc đó thì cũng mất mặt như nhau cả, không bằng từ chức ngay bây giờ đi.”

Trái tim Bạch Lộ hơi rung lên, khuôn mặt vẫn không có gì khác thường, giọng nói cũng bình tĩnh: “Vậy sao? Thế đợi đến lúc đó rồi nói, nếu tôi làm việc có gì không ổn, Lương tổng muốn đuổi tôi thì tôi cũng không oán hận gì cả.”

“Bạch Lộ, tại sao cô lại không nghe lọt chứ?” Nhìn bộ dạng cứng đầu không nghe ai nói của cô, ngọn lửa trong lòng Lương Tịnh Tiêu càng bùng lên, cô ta nhìn vào bờ môi mỏng hoàn mỹ của Bạch Lộ, ánh mắt lạnh lẽo như sao trời mùa đông: “Người như cô chẳng lẽ còn mơ tưởng đến với anh tôi sao? Đừng nằm mơ nữa! Cô không nghĩ xem thân phận của cô là gì, cả thân thể không sạch sẽ của cô nữa, đừng nói là anh tôi, cho dù là Long Cẩm mà trước kia từng ở bên cô cũng chưa chắc đã thèm nhìn cô lấy một cái!”

Bạch Lộ đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt vẫn lạnh nhạt đột nhiên trở nên sắc nhọn: “Cô nói cái gì?”

“Tôi nói thân thể không sạch sẽ...” Lương Tịnh Tiêu bỗng ngậm miệng lại, bởi vì rốt cuộc cô ta cũng nhận ra mình tức giận quá nên đã nói ra điều gì, sắc mặt hơi mất tự nhiên, sau đó nhanh chóng cup mắt xuống, chột dạ chuyển đề tài: “... Cô, chẳng phải cô nghe thấy rồi sao? Dù sao với thân phận của cô là không thể nào bay lên đầu cành làm phượng hoàng được, tôi biết cô không phục, tôi nói sẽ cho cô tiền để bồi thường...”

“Điều tôi muốn nghe không phải những lời này.”

Câu nói vừa rồi của Bạch Lộ, cô nghe thấy rõ ràng!

Cô ta nói, thân thể không sạch sẽ của cô!

Thân thể không sạch sẽ!

Sao Bạch Lộ có thể quên được? Trước khi cô còn chưa trở mặt hoàn toàn, Lương Tịnh Tiêu còn nói bóng nói gió hỏi cô rằng mối quan hệ của cô và Hưởng Long Cẩm đi tới đâu rồi. Khi đó Bạch Lộ thực sự coi cô ta là bạn thân, vậy nên moi tim moi phổi với cô ta, bộc bạch hết với cô ta.

“Mối quan hệ của mình và Long Cẩm chỉ là cầm tay, đi ăn thôi, từng hôn nhau rồi, nhưng chưa tới bước cuối cùng.” Lúc cô nói câu nói này, có vẻ như Lương Tịnh Tiêu còn không thể tin nổi, cô nói vô cùng tự tin: “Long Cẩm không phải loại đàn ông đó, mình muốn giữ lại những gì tốt đẹp nhất tới đêm tân hôn, mặc dù mình không phải kiểu người quá mức cổ hủ, nhưng mình cảm thấy đây là món quà tốt nhất mà mình có thể tặng cho chồng tương lai của mình.”

Sao có thể quên cho được?

Mới mấy tháng trước thôi... Rõ ràng cô đã nói như vậy.

Nói cách khác, Lương Tịnh Tiêu phải biết rõ Bạch Lộ cô là còn trinh.

Nhưng vừa rồi cô ta đã nói gì, cô ta nói “thân thể không sạch sẽ của cô”...

Vì sao cô ta có thể khẳng định như thế. Quá rõ ràng, chắc chắn cô ta biết điều gì đó, bởi vì quả thực hai tháng trước cô đã đánh mất lần đầu tiên mà cô từng cẩn thận giữ gìn.

Nhưng sao Lương Tịnh Tiêu lại biết chuyện đó?

“Cái gì mà điều cô muốn nghe không phải những lời này, tôi không biết cô đang nói gì!” Lương Tịnh Tiêu biết Bạch Lộ không ngu, hơn nữa cô ta còn để lỡ miệng, nếu lời thôi thêm nữa thì sợ rằng Bạch Lộ sẽ biết gì đó. Cô ta vội vàng đứng lên, cố làm ra vẻ bình tĩnh nói: “Tôi đặt lời phản đối của tôi ở đây, cô tự nghĩ cho kĩ đi. Tôi khuyên cô nên nghe lời tôi, rời khỏi EC là tốt nhất cho cô rồi ---- A, cô làm cái gì đấy?”

Cô ta còn chưa nói xong, Bạch Lộ cũng không thể chờ được nữa mà đứng lên, kéo mạnh cổ tay của cô ta lại.

Vẻ mặt bình tĩnh, ung dung đã biến mất, ánh mắt của Bạch Lộ sắc bén, giọng nói ép buộc: “Lương Tịnh Tiêu, tôi muốn cô lặp lại những gì cô vừa nói một lần nữa! Đừng có giả vờ giả vịt, cô biết gì đó đúng không?”

“Cô, cô buông tay ra! Tôi không biết cô đang nói cái gì, cái gì mà biết gì đó? Tôi chẳng biết gì cả!” Lương Tịnh Tiêu không chịu thừa nhận, còn không ngừng giãy giụa: “Bạch Lộ, cô làm gì vậy? Cô buông tôi ra, nghe thấy không? Nếu không tôi sẽ gọi người tới, đến lúc đó bảo vệ vào rồi thì tôi sẽ nói cô đánh tôi! Tôi xem cô có còn ở đây được nữa không!”

Cô ta hất bụng lên theo bản năng: “Tôi đang có thai đấy, cô mau buông tôi ra!”

Bạch Lộ chỉ bỏ ngoài tai: “Lương Tịnh Tiêu, đừng có đánh trống lảng, có phải chuyện hai tháng trước có liên quan tới cô không?”

“Cái gì? Cô đang nói gì?” Huyệt thái dương của Lương Tịnh Tiêu nhảy lên thành thịch, chỉ cảm thấy không được ổn.

Cô ta vẫn biết đầu óc của Bạch Lộ rất nhanh nhạy, rất thông minh, nhưng lại không ngờ rằng đến lúc này mà suy nghĩ của Bạch Lộ còn rõ ràng như thế. Cô ta mới chỉ nói lỡ một câu, Bạch Lộ đã liên tưởng tới chuyện của hai tháng trước mau như thế...

“Lương Tịnh Tiêu! Tôi vẫn luôn coi cô như bạn thân, cho dù cô đoạt người yêu của tôi, và quả thực tôi cũng từng oán hận, nhưng tôi chưa từng nghĩ sẽ tranh giành gì với cô. Chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ sao? Nếu cô thực sự biết chuyện xảy ra với tôi hai tháng trước, tôi mong cô có thể nói cho tôi biết!”

Câu nói cuối cùng còn mang theo sự van nài.

Đương nhiên cô muốn biết người đàn ông của hai tháng trước là ai, hiện tại cô chẳng có chút manh mối nào, cô còn đang mang thai, cô lại hoàn toàn không biết bố đứa bé là ai. Hai hôm nay cô đã phải nhận áp lực quá lớn, nếu không phải công việc có thể khiến cô tạm thời quên đi đứa bé còn chưa thành hình trong bụng, cô cũng không biết mình sẽ thế nào.

Nhưng lúc này cô bỗng nhìn thấy hi vọng, Lương Tịnh Tiêu... Có thể cô ta biết người đàn ông đó là ai, sao cô có thể buông tay được?

“Lương Tịnh Tiêu, cô nói cho tôi đi, rốt cuộc người đó là ai?”

Lúc này Bạch Lộ còn chưa nghĩ tới trường hợp xấu nhất, cô chỉ cho rằng Lương Tịnh Tiêu đã nhìn thấy cái gì thôi, không thể ngờ rằng chuyện trong đêm đó là do Lương Tịnh Tiêu tự tay sắp đặt.

“Cái gì mà người đó? Bạch Lộ cô phát điên à? Tôi không biết cô đang nói gì, cô mau buông tay tôi ra, cô có nghe thấy không?” Lương Tịnh Tiêu có tật giật mình, đánh chết cũng không chịu thừa nhận.

Bạch Lộ vẫn nắm chặt lấy cổ tay cô ta không chịu thả ra, Lương Tịnh Tiêu sốt ruột muốn dùng lực giãy ra, kết quả lại quá đà, không cẩn thận đụng vào một góc bàn. Thấy cô ta sắp đập vào, Bạch Lộ vội buông ra, nhưng lại đúng lúc một người thả một người ngã, khiến Lương Tịnh Tiêu hoàn toàn mất thăng bằng, cả người đổ về phía sau----

“A.. Không...!”

Lương Tịnh Tiêu hét lên, sắc mặt Bạch Lộ biến đổi, lúc này cô không kịp nghĩ gì nữa, chỉ muốn bước lên kéo cô ta lại, nhưng chỉ bắt được một góc áo của cô ta. Nhưng chính bản thân cô cũng không thoát khỏi, chân cô bị treo, một tay đập mạnh vào ghế, mu bàn tay cô bị rách da, máu chảy ra ngoài, đau tới mức cô hít vào một hơi.

“Xảy ra chuyện gì rồi?!”

Giọng nói của một người đàn ông bỗng vọng vào từ ngoài cửa, là giám đốc Lý Đình Thận đi ngang qua phòng tiếp khách, nghe được tiếng động trong phòng mới đẩy cửa ra thì thấy hai người phụ nữ cùng ngã dưới đất, Lương Tịnh Tiêu còn đang ôm bụng, vẻ mặt đau đớn.

“Cô ta.. Cô ta đẩy tôi...” Lương Tịnh Tiêu ôm bụng, một tay chỉ vào Bạch Lộ, sắc mặt cô ta hơi tái đi: “Mau lên, mau đưa tôi tới... bệnh viện. Con tôi... Con tôi không thể có chuyện gì được...”

Sắc mặt của Lý Đình Thận rất khó coi, anh ta ngẩng đầu lên nhìn Bạch Lộ bằng ánh mắt chất vấn: “Xảy ra chuyện gì?”

Trong lòng Bạch Lộ thấy thật chua xót, hình như cô không đẩy cô ta tới mức như thế mà?

Kỳ thực vừa rồi cô không ngờ sẽ lại biến thành như vậy, hơn nữa cô cũng chỉ là không cần thận thôi...

Nhưng trong tình huống như thế này, Lương Tịnh Tiêu không lợi dụng nó để đả kích cô thì cũng thật có lỗi với trí thông minh của cô ta.

Bạch Lộ mím môi, giấu bàn tay bị thương ra đằng sau, cô rũ mắt xuống: “Giám đốc Lý, nên đưa Lương tiểu thư tới bệnh viện trước thì hơn.”

Lý Đình Thận cũng chỉ là một giám đốc mà thôi, chuyện như thế này, anh ta làm được nhiều đây đã là “lập công rồi”, đương nhiên sẽ không hỏi quá nhiều vào lúc này để lãng phí thời gian. Anh ta lập tức ôm Lương Tịnh Tiêu lên, còn khéo léo nói một câu: “Lương tiểu thư, mạo phạm rồi, với tình hình lúc này của cô thì không thể động đậy tùy tiện được, tôi ôm cô xuống dưới, đưa cô tới bệnh viện ngay lập tức.”

Lương Tịnh Tiêu nắm lấy cổ áo của Lý Đình Thận, nói một chữ ngừng một chữ: “... Sai người, báo cho anh tôi...”

“Lương tiểu thư yên tâm, nhất định tôi sẽ báo cho Lương tổng, tôi đưa cô tới bệnh viện trước.”

Trái tim của Bạch Lộ trầm xuống.

Cô biết mục đích của Lương Tịnh Tiêu là gì, vốn dĩ cô ta muốn để cô phải rời khỏi đây, lúc này chính là một cơ hội tốt. Tới khi đó cô ta chỉ cần nhỏ mấy giọt nước mắt trước mặt Lương Phi Phàm, nói nghiêm trọng hơn một chút là cô sẽ phải gánh tội danh “giết người không thành”.

Cô cắn môi, nhìn Lý Đình Thận ôm Lương Tịnh Tiêu ra khỏi phòng tiếp khách, nghĩ một lát rồi nhấc chân lên đi theo.

Dù thế nào thì cô cũng không thể trốn tránh được. Bây giờ còn chưa biết Lương Tịnh Tiêu có khỏi làm sao hay không, ít nhất cô phải theo tới bệnh

viện xác nhận tình hình của cô ta.

Nhưng mà, chân cô cũng đau quá, có vẻ như không thể đi bộ được.

Bạch Lộ gắng chịu cơn đau nơi mắt cá chân để bước đi, sau đó bước từng bước về phía cửa thang máy.

Chân trái của Bạch Lộ bị treo, nhưng chân ga là chân phải nên cô vẫn lái xe được.

Sau khi đỗ xe, cô phát hiện ra xe của Lương Phi Phàm cũng dừng lại trước cửa bệnh viện.

Quan Triều lái xe tới. Anh cung kính mở cửa xe ra, người đàn ông nhà nhận hơn người đó bước ra từ ghế sau, sau đó sải bước tới cửa bệnh viện.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 39

Bạch Lộ chờ cho Lương Phi Phàm bước vào cửa bệnh viện, lúc này mới xuống xe.

Mắt cá chân vẫn rất đau, có điều nếu đi chậm một chút thì cũng không có vấn đề gì.

Cô đến quầy phục vụ của bệnh viện hỏi thăm về nơi mà Lương Tịnh Tiêu đang nằm, y tá chỉ nói với cô rằng hiện nay bệnh nhân còn đang ở trong phòng cấp cứu, Bạch Lộ suy nghĩ một chút, vẫn kiên trì bước vào thang máy.

Phòng cấp cứu của khoa phụ sản là ở tầng năm, Bạch Lộ vừa bước ra từ thang máy, trước mặt liền nhìn thấy cánh cửa của phòng cấp cứu được mở ra, sau đó liền thấy Lương Tịnh Tiêu đang nằm trên giường, được người ta đẩy ra ngoài.

Cô theo bản năng dừng lại, cơ thể hơi nhích gần về phía góc tường, bởi vì khoảng cách không phải quá xa cho nên cuộc nói chuyện giữa Lương Phi Phàm và bác sĩ cô đều nghe thấy rõ.

“Bác sĩ, em gái tôi sao rồi?”

Giọng nói của Lương Phi Phàm nghe có vẻ mang theo chút lo lắng hiếm thấy, Bạch Lộ biết, lúc trước đi học, Lương Tịnh Tiêu nói, lúc không

ngghiêm khắc, anh trai của cô ta đối với cô ta rất tốt, chỉ cần không dẫm lên giới hạn của anh ấy, tất cả mọi chuyện, anh ấy đều nuông chiều mình.

Trong lòng cô lại càng bất an...

Đến lúc đó Lương Phi Phàm có sẽ oán trách mình không?

Không, oán trách là gì chứ? Có thể anh ta sẽ cảm thấy mình là một người con gái xấu xa, bởi vì nhìn Lương Tịnh Tiêu không thuận mắt mới ra tay đẩy cô ta...

“Cậu Lương yên tâm, Lương tiểu thư không có trở ngại gì lớn, động thai một chút, có điều đứa bé và người lớn đều không có chuyện gì, chỉ cần nghỉ ngơi điều dưỡng tốt mấy ngày là ổn rồi.”

Lời nói của bác sĩ khiến Bạch Lộ nhẹ lòng được một chút.

Cũng may, cô ta không việc gì.

Như vậy bản thân mình cũng bớt đi một tội danh “tội ác tày trời”, nếu đứa bé của Lương Tịnh Tiêu thật sự là vì sai lầm của mình mà không giữ được, cô nghĩ cô sẽ rất áy náy.

“Bạch Lộ, em đứng đây làm gì?”

Hương Long Cẩm vừa nhận được điện thoại mới vội vàng tới bệnh viện, ai biết được vừa ra khỏi thang máy liền nhìn thấy Bạch Lộ lén lút tựa vào tường, cũng không biết đang nhìn cái gì, hần tiến lên vỗ vỗ bả vai của cô, lúc này hần mới phát hiện cách đó không xa là Lương Tịnh Tiêu và Lương Phi Phàm.

Mà tiếng hần vừa mới gọi cũng hiển nhiên khiến hai anh em nhà họ Lương cách đó không xa nghe thấy được.

Lương Tịnh Tiêu không bị hôn mê, thần trí rất tỉnh táo, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói của Hướng Long Cầm, cô ta liền chống khuỷu tay từ trên giường bệnh hơi ngẩng đầu lên, yếu ớt gọi lên một tiếng: “Long Cầm...”

Hướng Long Cầm vẫn có chút lúng túng khi đứng trước mặt Bạch Lộ, có điều trong tình huống như hiện tại, hắn chắc hắn vẫn phải chạy qua phía Lương Tịnh Tiêu.

Có điều Lương Tịnh Tiêu vừa nhìn thấy Bạch Lộ đứng ở bên kia, sắc mặt nhất thời trắng bệch, tóm lấy Lương Phi Phàm bên cạnh mà nói: “Anh, chính là Bạch Lộ...Giám đốc Lý đã nói gì với anh chưa? Bạch Lộ, cô ta... chính tay cô ta đã đẩy em ngã, lúc đó nếu không phải vì giám đốc Lý đúng lúc đi qua phòng khách, em có thể đã...”

Hàng lông mi dài của Bạch Lộ run lên, cái câu “tôi không đẩy cô” dường như sắp buột ra khỏi cổ họng, vừa ngẩng đầu lại vừa lúc nhìn thấy tầm mắt của Lương Phi Phàm đang hướng về cô.

Mọi âm thanh dường như lập tức đều bị chặn lại trong cổ họng, cô ngơ ngác nhìn người con trai cường tráng mạnh mẽ đó.

Lần đầu tiên, cô đối mặt với đôi mắt sâu xa và đầy mê hoặc đó của anh mà không muốn né tránh.

Cũng là lần đầu tiên cô khao khát có thể nhìn thấy một chút cảm xúc từ đáy mắt của anh vào lúc này...

Anh ấy có tin mình không?

Hay là sẽ tin lời của Lương Tịnh Tiêu?

Lương Tịnh Tiêu mới là em gái ruột của anh ấy, bọn họ là người một nhà, còn mình chẳng qua chỉ là thư ký của anh, anh ấy chắc...sẽ không tin mình đâu?

“Anh, Long Cầm...” Lương Tịnh Tiêu nhìn hai người đàn ông đang đứng cạnh mình, nhưng không có người nào đứng ra nói một câu vào lúc này.

Lương Phi Phàm chỉ nhìn Bạch Lộ, ánh mắt khó hiểu khiến người ta căn bản đoán không ra là anh rốt cuộc đang nghĩ gì. Cô ta càng trở nên bất an hơn, giơ tay nắm lấy ống tay áo của Lương Phi Phàm, nhẹ nhàng quơ quơ: “Anh...Tuy em không làm việc ở công ty anh nhưng thỉnh thoảng em cũng muốn đi thăm anh một chút...Bạch Lộ, cô ta...Cô ta hiện tại xem em như cái đinh trong mắt, sau này em làm sao dám đi tìm anh chứ?”

“Tịnh Tiêu, đừng nói nữa.” Hường Long Cầm vẫn có chút bảo vệ Bạch Lộ, kéo kéo Lương Tịnh Tiêu: “Không phải em vẫn ổn đó sao? Anh nghĩ Bạch Lộ chắc không cần thận mới...”

“Em ổn sao?” Lương Tịnh Tiêu liền kích động, cắn môi, viền mắt đỏ lên, bộ dạng giống như chịu đựng sự ủy khuất rất lớn: “Anh xem em hiện tại phải nằm trên người bệnh, anh còn nói em ổn? Anh cũng không biết vừa rồi em sợ như thế nào đâu. Em sợ con của chúng ta sẽ...Long Cầm, em biết anh muốn nói đỡ cho Bạch Lộ, nhưng cô ta hiện tại thực sự đang nhắm vào em, em...”

“Được rồi, đến phòng bệnh nghỉ ngơi trước đi.”

Lương Phi Phàm từ nãy đến giờ đều im lặng, bỗng nhiên lên tiếng chặn ngang lời nói của Lương Tịnh Tiêu.

Giọng điệu của anh rất thản nhiên, nhưng lại mang theo một khí thế không thể nghi ngờ.

Những lời mà Lương Tịnh Tiêu còn muốn nói nhất thời bị kẹt ở yết hầu.

Cô ta nâng tầm mắt lên nhìn Lương Phi Phàm đang đứng cạnh mình, trong lòng từng cơn lạnh người.

Hiện tại có phải đến anh trai đều hướng về phía Bạch Lộ? Cô ta rốt cuộc có cái gì tốt chứ? Chẳng qua chỉ là làm thư ký cho anh trai hai tháng, sao lại cảm thấy hiện tại ánh mắt anh trai nhìn cô ấy có chút không giống nữa?

“Anh...”

“Tịnh Tiêu, em hiện tại cần nghỉ ngơi, nghe lời anh.”

Tất cả lo lắng của Lương Tịnh Tiêu trong nháy mắt liền mất sạch, cô ta nhìn thấy được, giọng điệu mà Lương Phi Phàm nói chuyện với cô ta vẫn rất dịu dàng, nhưng trên trán đã hiện lên vài phần không kiên nhẫn, cô ta nhếch nhếch môi, cuối cùng vẫn là đem những câu nói phía sau nuốt trở vào.

“Long Cẩm, đưa em tôi đến phòng bệnh nghỉ ngơi.”

Hướng Long Cẩm cũng rất bất ngờ, vừa rồi hẳn còn tưởng rằng lời nói Lương Tịnh Tiêu sẽ khiến cho Lương Phi Phàm có cái nhìn không tốt về Bạch Lộ, vì thế mới ngăn cản.

Nhưng hiện tại xem ra hẳn hình như đã lo lắng nhiều rồi.

Hắn nhìn góc nghiêng anh tuấn của Lương Phi Phàm, ánh mắt sâu sắc của anh từ đầu đến cuối đều dừng ở trên người Bạch Lộ, Hướng Long Cẩm chỉ cảm thấy thùng thùng lên một tiếng, giống như có vật gì đó bỗng nhiên rơi xuống, đập nát trái tim hắn...

Dùng ánh mắt của một người đàn ông để phân tích, ánh mắt mà Lương Phi Phàm nhìn Bạch Lộ lúc này – đó không chỉ ánh mắt của cấp trên đối với cấp dưới.

Mà là...ánh mắt của một người đàn ông đối với một người phụ nữ.

“Long Cầm. Em đang nói với anh đấy, anh nghe thấy không vậy?”
Lương Tịnh Tiêu sắp phát điên rồi, hiện tại sao lại thế này?

Vốn nghĩ rằng, chỉ ít anh trai sẽ đòi lại công đạo cho mình, nhưng anh ấy lại không nói gì, vị hôn phu của mình nhìn thấy bạn gái cũ, ánh mắt cứ dán thẳng vào, cô ta chỉ cảm thấy trong ngực có từng đợt khó chịu, ánh mắt nhìn Bạch Lộ lại càng trở nên nham hiểm.

Bạch Lộ, nơi nào có cô thì luôn không có ánh hào quang của Lương Tịnh Tiêu tôi.

Cô, thật sự đáng chết.

“Anh Lương, vậy em đẩy Tịnh Tiêu đến phòng bệnh trước.” Hướng Long Cầm và Lương Tịnh Tiêu đã chuẩn bị hôn lễ rồi, hiện tại hẳn xưng hô với Lương Phi Phàm cũng có chút cung kính.

Lương Phi Phàm bình thần gật gật đầu: “Chăm sóc tốt Tịnh Tiêu.” Dừng một chút, lúc này mới nhìn Lương Tịnh Tiêu: “Lát nữa anh sẽ đi tìm em.”

Trong vườn hoa của bệnh viện.

Vừa lúc đang hoàng hôn, ánh chiều tà vàng óng xuyên qua kẽ lá tỉ mỉ chiếu rọi lên dung mạo của người đàn ông phía trước, khiến đôi mắt đã vốn rất đẹp của anh càng thêm vài phần xinh đẹp.

Bạch Lộ hít một hơi thật sâu, nghĩ nghĩ một chút, vẫn quyết định mở miệng phá tan cục diện có chút khó xử này trước.

“Lương tổng, thực ra tôi...thực ra chuyện của Lương tiểu thư tôi rất xin lỗi, nhưng, tôi...”

Rốt cuộc phải nói như thế nào đây?

Bạch Lộ có chút bứt rứt vặn vẹo mười ngón tay thon dài trắng nõn của mình, ánh mắt cũng không dám nhìn lên mặt của Lương Phi Phàm.

Lương Phi Phàm từ cao nhìn xuống, nhìn cô gái đang rất lo lắng khẩn trương trước mặt.

Tư thế cô đứng có chút kỳ quái, thực ra vừa nãy lúc bảo cô đi ra ngoài cùng mình, anh đã chú ý rồi, cô bước đi đường như vô cùng chậm chạp, còn có, sắc mặt của cô cũng không được tốt, trên trán thậm chí còn có chút mồ hôi, đến cả phần tóc mái trước trán cũng có chút ướt. Trên mu bàn tay cô còn có một vết thương rõ ràng.

“Giám đốc Lý đã nói chuyện này cho tôi biết rồi.” Ánh mắt của Lương Phi Phàm dừng lại trên vết thương đỏ ở trên mu bàn tay cô, giọng nói trở nên lạnh nhạt vài phần: “Thư ký Bạch, tôi hình như mới phát hiện, trên người cô có một đặc điểm, gọi là thích khoe sức.”

Bạch Lộ cảm thấy mình cũng không phải là loại người phản ứng đặc biệt chậm, ngược lại, tư duy của cô vẫn rất nhanh nhẹn, hơn nữa lúc còn đi học, thành tích cũng rất xuất sắc, sau khi bước vào xã hội, biểu hiện vẫn luôn rất tốt, chỉ cần là việc cô muốn làm, cô đều có thể đảm nhiệm được.

Nhưng vì sao hiện tại đối mặt với Lương Phi Phàm, cô liền cảm thấy chỉ số thông minh của mình lại liên tiếp trượt xuống?

Ví dụ hiện tại, lời mà anh nói, cô nghĩ người nghĩ cả nửa ngày vẫn không hiểu được.

“...Lương tổng, anh nói cái gì? Tôi không hiểu cho lắm.”

Lương Phi Phàm nhìn thấy bộ dạng mù mờ của cô, đôi mắt lấp lánh lại lộ ra mấy phần đáng yêu.

Anh dường như không nghe thấy mà thở dài, sau đó mới giơ tay nắm lấy cổ tay cô, giơ cao lên trước mặt cô: “Cô bị thương rồi, tại sao không nói?”

Thì ra là việc này...

Bạch Lộ theo bản năng ngọ nguậy rút tay lại, giấu ở sau lưng, vừa vội vàng lắc đầu: “Đây chỉ là vết thương nhỏ thôi, vừa này không cần thận nên bị quệt phải.”

“Vậy sao?” Anh nheo mắt lại, tầm mắt từ từ nhìn xuống mắt cá chân của cô, rõ ràng là nhìn thấy cả người cô có chút xiêu vẹo, tất cả trọng lượng cơ thể đều trút xuống chân phải: “Vậy chân cô thì sao? Cũng là vết thương nhỏ?”

Chân?

Bạch Lộ trong lòng khẽ động một cái, lúc này mới phát hiện khả năng che dấu của mình thực là rất kém cỏi.

Thực ra chân cô quả thực rất đau, có điều cô không muốn nói, là vì cô không muốn khiến Lương Phi Phàm nghĩ rằng lúc này cô muốn tìm sự đồng cảm.

Cùng anh ra ngoài, cô liền nghĩ rằng anh sẽ chất vấn mình, lúc này cô luôn nghĩ phải giải thích như thế nào về chuyện cô và Lương Tịnh Tiêu lúc trước ở trong phòng khách, anh có tin cô không?

Kết quả đứng lâu như vậy mà Lương Phi Phàm vẫn không mở miệng, vừa mở miệng lại là nói những lời không quan trọng này.

Bạch Lộ ho nhẹ một tiếng, theo bản năng di chuyển cái cổ chân đang bị thương ra phía sau, cô chịu đựng sự đau đớn, chậm rãi lắc đầu: “Cái này... cũng không đáng ngại gì.”

“VẬY, HIỆN TẠI TÔI BẢO CÔ CHẠY XUNG QUANH VƯỜN HOA CỦA BỆNH VIỆN MƯỜI VÒNG, CÔ CẢM THẤY THẾ NÀO?”

“HẢ?” Bạch Lộ kinh ngạc nhìn Lương Phi Phàm đang tỏ vẻ nghiêm túc, không phải anh nói thật đấy chứ?

“LƯƠNG TỔNG, TÔI...”

“THEO TÔI THẤY, CÔ DƯỞNG NHƯ KHÔNG PHẢI LOẠI NGƯỜI THÍCH NGẬM ĐĂNG NUỐT CAY.” Lương Phi Phàm nhìn bộ dạng né tránh của cô, trong lòng cảm thấy không thoải mái, hai hàng lông mày lưỡi mác của anh lại nhíu lại: “THƯ KÝ BẠCH, TRƯỚC KIA Ở PHÒNG LÀM VIỆC, CÔ ĐỀU CÓ THỂ ĐỐI XỬ VỚI NHỮNG NGƯỜI PHỤ NỮ HAY KHOA MÔI MÚA MÉP SAU LƯNG NHƯ THẾ, SAO HIỆN TẠI MỘT CÂU CŨNG KHÔNG NÓI RA? NẾU LÀ LỜI NÓI KHÔNG THEN VỚI LƯƠNG TÂM, CÔ CẦN BẢN KHÔNG CẦN NÉ TRÁNH NHƯ VẬY.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 40

Bạch Lộ kinh ngạc, lúc này đây cô gần như đã xác định được cái gì đó.

Cô ngẩng đầu lên, không dám tin mà nhìn Lương Phi Phàm: “Lương tổng, anh...ý anh là, anh tin tôi sao?”

Lương Phi Phàm nhìn cô hiện tại đang đứng không vững, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì sự đau đớn của mắt cá nhân mà có chút trở nên trắng bệch, trong lòng anh thở dài một tiếng, cũng không định nói thêm với cô mấy lời vô nghĩa, mà lại làm một cử chỉ khiến người ta khinh ngạc.

Anh trực tiếp xoay người bế ngang người cô.

Bế kiểu công chúa.

Là kiểu bế công chúa trong lời đồn, là kiểu bế công chúa có thể chiếm giữ được tâm hồn của mỹ nhân nhất, đặc biệt là được một người khôi ngô tuấn tú đến chói mắt như vậy bế lên...

Bạch Lộ chỉ cảm thấy cả người đều trở nên căng cứng, sau đó rất nhanh, sắc mặt liền trở nên đỏ ửng, vành tai nóng lên. Đến cuối cùng, cả người đều nóng lên, hô hấp của cô cũng trở nên khó khăn, hai tay đều không biết nên đặt ở đâu cho tốt, chỉ ngơ ngác nhìn Lương Phi Phàm, trong đôi mắt đen lay láy có chút kinh ngạc, còn có chút thẹn thùng của thiếu nữ không thể che giấu được.

“Đừng nhìn tôi như thế, chân cô bị thương rồi, nếu không thể đi được tại sao còn miễn cưỡng chính mình?” Giọng nói của Lương Phi Phàm rất bình tĩnh, vô cùng tự nhiên mà bế lấy cô: “Tôi đưa cô đi khám bác sĩ một chút.”

Hơi thở ấm áp của anh phả vào mặt cô, giống như một cái hôn nồng nhiệt, cô lại càng thêm căng thẳng, đến cả giọng nói cũng có chút run rẩy: “...Lương tổng, tự tôi, tự tôi có thể đi được.”

“Cô có biết bị trật mắt cá chân cũng là chấn thương không nhỏ không?” Lương Phi Phàm nghiêm túc nói với cô: “Đừng khoe sức nữa, còn có, lúc tôi bế cô thế này, cô phải ôm lấy cổ của tôi.”

Tim của Bạch Lộ đập điên cuồng, nhưng cô như người bị thôi miên, lúc này không nghĩ gì nữa, chỉ nghe thấy anh bảo cô ôm lấy cổ, hai tay cô liền không thể kiểm soát được mà giơ ra, sau đó vô cùng cẩn thận ôm lấy cổ của anh.

Những đầu ngón tay mềm mại nhẹ nhàng khoác lên phía sau cổ anh, Lương Phi Phàm chỉ cảm thấy trong nháy mắt cơ thể liền cứng đờ, trong lòng như có cái gì đó bỗng nhiên nổ tung. Nhưng nhìn thấy Bạch Lộ trong lồng ngực, hai má của cô đã đỏ bừng, rõ ràng là một vẻ mặt thẹn thùng rất cuốn hút, lại cảm thấy hình như có vật gì đó mềm mại đến kỳ lạ đang truyền vào trong cơ thể anh.

Thang máy tỉnh lên một tiếng, anh bế cô trực tiếp đi vào.

Cách đó không xa Hưởng Long Cầm đứng ở quầy thu phí của bệnh viện, hẩn hờn mắt nhìn Lương Phi Phàm đang bế Bạch Lộ đi vào thang máy, tờ hóa đơn trong tay nhẹ nhàng rơi xuống đất nhưng hẩn lại hoàn toàn không biết gì.

Lương Phi Phàm...Bạch Lộ...

Bọn họ...Bọn họ vậy mà lại...

Trách gì vừa này Lương Phi Phàm lại giúp Bạch Lộ một cách rõ ràng như vậy, cho dù là chuyện của Tịnh Tiêu, anh ta cũng có thể mắt nhắm mắt mở, chẳng lẽ anh ta thật sự có ý nghĩ gì đó với Bạch Lộ?

Tướng mạo tuấn tú của Hướng Long Cầm từ trước tới giờ vẫn điềm đạm ôn hòa, lúc này liền trở nên tái nhợt, trong lòng khó chịu, giống như có gì đó chua xót, cay đắng đang rưới vào người, khiến hắn khó chịu đến nỗi chỉ có thể lẳng lặng nắm lấy tay của mình, sức lực mạnh đến nỗi móng tay có chút đâm vào lòng bàn tay nhưng hắn lại hoàn toàn không cảm thấy đau đớn.

Lương Phi Phàm một mạch bế Bạch Lộ đi lên khoa chỉnh hình.

Bởi vì thân phận đặc biệt của anh, vì thế chuyên gia chỉnh hình tốt nhất của bệnh viện cũng đặc biệt chạy tới kiểm tra mắt cá chân cho Bạch Lộ.

“Cũng may không có gì đáng ngại, có điều tốt nhất là phải tĩnh dưỡng mấy ngày, đáng lẽ lúc mới bị treo chân không nên cử động lung tung, vừa này chắc lại chịu đựng mà đi lại nhiều cũng nên? Xương khớp có chút lệch vị trí, tôi phải giúp cô bó bột thạch cao lại.”

Bạch Lộ còn chưa kịp nói gì, Lương Phi Phàm đã nhanh chóng nói trước: “Phải nghỉ ngơi mấy ngày?”

“Tầm ba, bốn ngày là được rồi.” Bác sĩ vừa viết như rồng bay phượng múa vào sổ bệnh án vừa dặn dò: “Mấy ngày này không được đứng vào nước, tốt nhất vẫn là ngồi trên xe lăn, ở nhà tĩnh dưỡng, chờ bốn ngày sau cô tới bệnh viện tháo bột thạch cao ra là được.”

Bạch Lộ nghĩ trong lòng, chuyện này quá phiền phức rồi, cô còn phải đi làm nữa.

Chỉ là những lời này cũng chưa kịp nói ra, Lương Phi Phàm đã bảo bác sĩ bó bột thạch cao cho cô rồi.

Cô biết mình cũng không thể nói không cần, dù sao chân là chân của mình, nếu thực sự thành người què, cô thực sự thiệt thòi lớn. Vì thế liền ngoan ngoãn phối hợp.

Chờ đến khi mọi việc đều xong xuôi, Lương Phi Phàm vẫn đích thân đẩy cô ra ngoài, Bạch Lộ từ lúc mới bắt đầu đã cảm thấy rất ngượng ngùng rồi, lúc này cuối cùng nhìn không được, nhìn hàng lang dài thấy không có người, cô liền ngáp ngừng nói: “Lương tổng, còn có, việc liên quan đến Lương tiểu thư, tôi thực ra rất muốn nói với anh, tôi...”

“Thư ký Bạch, cô làm việc ở EC bao lâu rồi?” Lương Phi Phàm đột nhiên ngắt ngang lời cô, hỏi: “Cô cảm thấy cô đã hiểu rõ bố cục thiết kế của cả tòa nhà EC chưa?”

Bạch Lộ ngây người, sau một hồi mới vô thức gật đầu: “...Đã sắp được bốn năm rồi, bố cục thiết kế cũng xem như đã hiểu rõ.”

Anh hỏi câu này làm gì?

“Nếu đã hiểu rõ, vậy cô còn không biết toàn bộ phòng khách đều có camera giám sát sao?” Lương Phi Phàm không để cho cô chờ lâu, trực tiếp nói đáp án cho cô: “Trước khi đến bệnh viện tôi đã nhận được điện thoại của giám đốc Lý, tôi đã xem qua camera giám sát, tôi biết cô không phải như Tịnh Tiêu nói, cố ý đẩy nó. Vì thế, cô không cần phải lo sợ bất an như vậy, Lương Phi Phàm tôi không phải là loại hôn quân không hỏi rõ phải trái trắng đen liền xử tội người khác, hiểu chưa?”

Camera, thì ra phòng khách có camera, Bạch Lộ không nhìn được mà cười lên một tiếng.

Chả trách vừa nãy Lương Phi Phàm không có ý muốn thăm vấn mình, anh vốn từ đầu tới cuối đều đã biết rồi, bản thân mình không có làm...

Gánh nặng trong lòng Bạch Lộ liền được giải tỏa, cái ý nghĩ khác lại không chịu sự khống chế mà nổi lên.

Không biết có phải vì bầu không khí giữa hai người có chút biến hóa nhỏ, khiến cô theo bản năng mà thả lỏng tâm tư của mình, vì thế cái ý nghĩ đó mới lóe lên trong đầu của cô, những câu nói phía sau liền được nói ra một cách dễ dàng.

Cô quay mặt lại nhìn Lương Phi Phàm, ánh mắt chờ đợi, dùng giọng nói thánh thót mà hỏi: “Lương tổng, nếu anh không nhìn thấy camera giám sát, anh có lựa chọn tin tôi không?”

Lương Phi Phàm cũng không nghĩ rằng cô lại bỗng nhiên hỏi câu hỏi như thế.

Có điều anh chỉ ngẩn người một giây, rất nhanh, môi mỏng liền cong lên một cái, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Vậy, thư ký Bạch, cô chọn ngâm đẳng nuốt cay hay là lựa chọn giải thích?”

Bạch Lộ trừng mắt nhìn.

Lương Phi Phàm dùng một lời hai nghĩa mà nói: “Đáp án mà cô muốn biết, vẫn là do cách trả lời của cô. Rất nhiều lúc, chúng ta muốn người khác tin tưởng vô điều kiện ở mình, thì bước đầu tiên luôn cần chính là phải bước ra ngoài từ chỗ của chính mình.”

...?

Vậy ý của anh, có phải nói là chỉ cần cô giải thích anh sẽ tin mình không?

“Câu hỏi của cô, tôi đã trả lời rồi, giờ tôi có một câu muốn hỏi cô.” Bạch Lộ còn rối rắm chưa biết trả lời thế nào, Lương Phi Phàm lại bình thản lên tiếng.

Anh vượt qua xe lăn, trực tiếp đứng trước mặt cô, nhìn Bạch Lộ từ trên cao xuống: “Camera giám sát tôi đã xem rồi, rất xin lỗi vì tôi cũng đã nghe được cuộc đối thoại giữa cô và em gái tôi. Tôi cũng không muốn can thiệp vào chuyện của hai người, có điều lần này tôi muốn hỏi một chút, hai tháng trước, chuyện gì đã xảy ra với cô mà khiến cô căng thẳng như thế? Có liên quan đến Tịnh Tiêu? Tôi hiện tại cũng muốn biết, người đó là ai?”

Bạch Lộ trừng to mắt nhìn Lương Phi Phàm: “...Lương tổng, anh nói cái gì?”

Cô đương nhiên là rất hoảng hốt, nhưng rất nhanh liền nhớ lại những lời đã nói với Lương Tịnh Tiêu trong phòng khách lần trước, không có đề cập đến nhiều lắm, lúc này mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại như lần trước có chút chột dạ, muốn né tránh tầm mắt vô cùng sắc bén của người đàn ông trước mặt.

Lương Phi Phàm nhìn thấy được cô đang né tránh ánh mắt của mình, anh lại càng có chút hiếu kỳ, hai tháng trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Cô nghe rõ câu hỏi của tôi rồi, không phải sao?”

Anh khiêu một bên lông mày, hai tay chậm rãi bỏ vào trong túi quần, thản nhiên cười cười: “Hay là, thư ký Bạch, cô cảm thấy đây là chuyện riêng tư, tôi không nên can thiệp quá nhiều?”

Vẻ mặt của Bạch Lộ có chút gượng gạo.

Cô không giỏi bịa chuyện, đặc biệt là đối với một người đàn ông có cảm giác tồn tại mạnh mẽ như thế, trò chuyện chắc chắn sẽ càng mệt hơn.

Huống hồ thực ra Lương Phi Phàm đối xử với mình không tệ, lúc trước vì việc kiểm tra của bệnh viện, cô đối với anh có chút áy náy, hiện tại còn muốn lấy lý do như vậy để giải thích lấy lệ sao?

Bạch Lộ cuối cùng cũng lựa chọn trốn tránh nói vào vấn đề chính mà nói: "...Bởi vì hai tháng trước xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, lúc đó tôi...chịu chút thiệt thòi, vấn đề này đến bây giờ vẫn chưa được giải quyết, vì thế tôi mới khá nhạy cảm căng thẳng."

Lương Phi Phàm nheo mắt lại: "Tịnh Tiêu biết?"

Bạch Lộ rất nghiêm túc mà cân nhắc một chút, sau đó mới ngẩng đầu lên, nhìn Lương Phi Phàm, vô cùng thận trọng nói: "Tôi không biết Lương tiểu thư rốt cuộc có biết hay không, có thể là tôi quá căng thẳng vì thế tôi mới vì một câu nói vô tình của cô ấy mà nắm lấy cô ấy không buông, đối với chuyện này tôi thật xin lỗi."

Lương Phi Phàm chuyên tâm lắng nghe: "Ừ, lời hai người nói với nhau tôi cũng đều biết rồi."

Vừa gật đầu vừa hình như đang nghĩ cái gì đó: "Tịnh Tiêu nó bình thường ở nhà rất tùy hứng, chuyện giữa cô và nó tuy tôi không rõ lắm nhưng cũng có biết một phần. Về loại chuyện tình cảm này, tôi không dám đánh giá, nhưng tôi cảm thấy năng lực làm việc của cô rất xuất sắc, tôi tin con mắt của tôi không đến mức kém như vậy, vì thế cô không cần nghĩ nhiều, tôi bảo cô làm gì thì cô cứ yên tâm mạnh dạn mà làm, biết chưa?"

Bạch Lộ không phải kẻ ngốc, làm sao không nghe hiểu chứ, Lương Phi Phàm căn bản là đang an ủi mình bằng phương thức khác.

Anh đã nghe thấy lời nói của Lương Tịnh Tiêu là sẽ khiến cô rời khỏi EC, mà ý của anh hiện tại chính là đang nói với cô...

Cô là người của Lương Phi Phàm anh, cô không cần lo lắng về việc Lương Tịnh Tiêu nói cái gì, cô chỉ cần làm tốt việc của mình là được rồi.

Trong lòng có chút cảm động, Bạch Lộ căn căn môi, thiên ngôn vạn ngữ đều hình như đang ở trong cổ họng, nhưng cô phát hiện đến cuối cùng bản

thân vẫn chỉ nói ra được bốn chữ đơn giản: “Cảm ơn Lương tổng.”

“Bộ dạng hiện tại của cô cũng không tiện để đi gặp Buck, chờ thêm hai ngày nữa hãy hẹn cậu ấy.” Lương Phi Phàm giơ tay nhìn thời gian: “Bây giờ tôi đưa cô về.”

Bạch Lộ làm sao dám làm phiền anh nữa, vôi vàng khua khua bàn tay: “Không cần, không cần, tôi có thể tự về được...”

“Bây giờ không còn sớm nữa, chân của cô không phải rất bất tiện sao? Chẳng lẽ cô vẫn định lái xe trong bộ dạng này?”

“Tôi...tôi có thể gọi taxi.”

“Bộ dạng này của cô, ngồi taxi cũng bất tiện.” Lương Phi Phàm không khỏi phân trần, một lần nữa đi ra phía sau cô, người đàn ông ưu nhã quý phái như thế, giờ phút này lại tự hạ thấp địa vị mà giúp cô đẩy xe lăn, trực tiếp đi vào thang máy.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 41

Hai má Bạch Lộ đỏ hồng, tim vẫn đang đập thành thịch, lời từ chối dường như đã ở trong miệng, nhưng lúc này, cô lại nhận ra mình không có sức để nói ra...

Lương Phi Phàm...Lương Phi Phàm...

Cô không kịp được thăm đọc cái tên này ba lần, chậm rãi mà tỉ mỉ, giống như ánh mặt trời mang theo cầu vồng rực rỡ sau cơn mưa xuân, rơi vào trong lòng cô, nơi đó giờ đang rất ấm áp và đầy màu sắc.

"...Lương tổng, phía trước rẽ trái là đến nơi".

Bạch Lộ ngồi ở ghế phó lái, rướn cổ chỉ chỉ con đường phía trước, nhìn tòa chung cư mình ở càng ngày càng gần, xe của cô trong kính chiếu hậu cũng chậm chậm theo sau, đó là Quan Triều lái giúp cô.

Cuối cùng cũng tới cổng lớn chung cư, Lương Phi Phàm nheo mắt nhìn qua, sau đó mới hỏi: "Cô ở tầng mấy?".

"Tầng bảy".

"Xe của cô thì để Quan Triều lái xuống bãi đỗ xe tầng hầm?".

"Vâng, vị trí A khu 7 là của tôi". Bạch Lộ lễ phép trả lời.

Lương Phi Phàm gật đầu, sau đó mở cửa xe đi xuống, chắc là anh đi bảo Quan Triều đi đỡ xe. Không lâu sau thì quay trở lại, mở cửa xe cho Bạch Lộ rồi đỡ cô xuống.

Bạch Lộ cảm thấy tối hôm nay mình đã làm phiền Lương Phi Phàm quá nhiều rồi, giờ chẳng lẽ còn để anh dìu mình lên sao?

Cô đâu dám, liền vội vã nói: "Lương tổng, cảm ơn anh tối nay đã giúp đỡ tôi, nhưng giờ tôi về đến nhà rồi, tôi có thể tự đi lên được, bên này không có bậc thang, không sao đâu".

Lương Phi Phàm nhìn cô mỉm cười, đèn đường chiếu lên khuôn mặt anh tuấn góc cạnh của anh, làm nụ cười nhẹ của anh cũng trở nên tình tứ: "Giúp người thì giúp cho trót, đã đưa cô đến tận cổng chung cư rồi, chỉ còn một đoạn đường nữa, đúng lúc tôi đang khát nước, cô không định mời tôi uống gì đó à?".

Bạch Lộ càng xấu hổ hơn: "Lương tổng không chê là được".

Lương Phi Phàm bảo cô ngồi lên xe lăn, đẩy cô về phía trước: "Sao cơ, trong lòng cô tôi là một người hay soi mói như vậy à?".

Soi mói?

Bạch Lộ thầm cười khở, lúc mới tiếp xúc với người đàn ông này, cô thực sự hận đến nghiến răng nghiến lợi, anh ta đâu chỉ soi mói? Phải là cực kì soi mói mới đúng?!

Nhưng cũng không thể phủ nhận, thực ra Lương Phi Phàm yêu cầu rất cao với chất lượng cuộc sống, đối với công việc cũng cực kì nghiêm ngặt, có điều anh đối xử với cấp dưới rất tốt.

Mình chính là một ví dụ!

"Lương tổng...rất tốt". Cuối cùng Bạch Lộ vẫn từ tốn nói một câu như vậy, chỉ là vừa nói xong, cô liền cúi đầu rũ mắt, hai tay vốn đang đặt trên đầu gối cũng bắt đầu lúng túng xoắn vào nhau, đầu ngón tay trắng nõn hồng lên một cách rất ràng.

Lương Phi Phàm đứng bên cạnh cô, lúc này hai người đã vào thang máy, thang máy từ từ đi lên, anh nghe thấy cô nói hai chữ "rất tốt", liền cúi đầu xuống nhìn cô, anh không thấy được biểu cảm của cô, nhưng lại phát hiện ra tai cô hơi nóng lên.

Sợi tóc đen mềm mại vén sau tai cô, lúc thang máy đi lên dường như mang theo một luồng gió ấm, thổi qua gò má cô, sợi tóc này liền nghịch ngợm rủ xuống.

Lương Phi Phàm không kìm chế được vươn tay qua, nhẹ nhàng giúp cô vén tóc lên mang tai, ánh mắt vừa phức tạp vừa nóng bỏng nhìn đỉnh đầu của cô.

Bạch Lộ chỉ cảm thấy vành tai truyền đến cảm giác ấm áp, theo bản năng cô ngẩng đầu lên, đúng lúc chạm phải đôi mắt trong trẻo của Lương Phi Phàm...

Tim cô, lập tức lại đập loạn lên.

Tay anh ấy, làm gì vậy?

Đôi môi mím chặt của Bạch Lộ hơi mấp máy, chưa kịp mở miệng nói gì, thang máy đã kêu ting một tiếng, đúng lúc cắt ngang bầu không khí mờ ám.

Lương Phi Phàm lại vô cùng bình tĩnh đẩy cô ra khỏi thang máy, còn Bạch Lộ đã hít thở gấp gấp rồi.

Vừa rồi anh ấy...có phải đang giúp mình vén tóc?

Với hành động này, liệu cô có thể nghĩ rằng đây chỉ là sự quan tâm cơ bản nhất của cấp trên đối với cấp dưới nữa hay không?

Cô không ngốc, cô cũng không phải loại người lạnh lùng, cô có cảm xúc, rõ ràng cô cảm nhận được gì đó...

"Bên trái hay bên phải?" Tầng này có hai căn hộ, Lương Phi Phàm đứng giữa hai cánh cửa, trầm giọng hỏi.

Bạch Lộ hoàn hồn từ trong dòng suy nghĩ miên man, vội vàng chỉ bên phải: "Đây...bên này...".

"Mở cửa".

"À".

Bạch Lộ ngày càng nôn nóng, Lương Phi Phàm đứng sau lưng cô, khí thế mạnh mẽ, khiến người ta không thể làm lơ, mùi hương nam tính thanh mát mà hôm nào cô cũng ngửi thấy trên người anh, lúc này đang bao quanh cô.

Bạch Lộ cảm thấy tay mình bắt đầu mất khống chế, bắt đầu run rẩy.

Không biết chọc vào ổ khóa bao lâu, cửa cuối cùng cũng mở ra, vì Bạch Lộ ngồi trên xe lăn nên không với tới đèn tường chỗ huyền quan được, lúc cô mở miệng, giọng nói cũng hơi run rẩy: "...Lương tổng, hơi tối, anh cần thận chút, công tắc đèn ở trên tường...Á!".

Cô bỗng nhiên bị ôm eo nhấc lên, Bạch Lộ vừa mới lấy lại nhịp thở, giờ lại trở nên gấp gáp, tiếng kêu của cô chỉ mới lên đến cổ họng, gáy đã bị một bàn tay đỡ lấy, nụ hôn của Lương Phi Phàm lập tức ập xuống.

Bạch Lộ cảm thấy trong đầu như có vật gì chọt nổ tung, những màu sắc rực rỡ vốn đang ở trong lòng cô nháy mắt đã xông lên đầu, cô không suy

nghe được gì nữa, đến thân thể mình rồi cuộc đang ở đâu cô cũng không rõ.

Nụ hôn của Lương Phi Phàm, trong dịu dàng lại mang theo bá đạo, lúc nồng lúc sâu, đầu lưỡi linh hoạt ra vào giữa môi răng cô. Thì ra môi cô ấy mềm như vậy, giống như bánh pudding ngọt ngào vậy, rõ ràng là anh ghét đồ ngọt, nhưng lúc này lại thoải mái cực kì, chỉ cảm thấy bao nhiêu cũng không đủ, còn muốn nhiều hơn.

Thế là bàn tay đỡ gáy cô càng dùng sức, nhưng không biết có phải Bạch Lộ hồi hộp quá hay không, môi cô vẫn luôn mím chặt, chân bị bó thạch cao trở nên cồng kềnh, toàn thân cô run rẩy, cố ngả về phía sau, Lương Phi Phàm lạnh lẽo kéo cô về, lần này anh đối một cách khác, ôm cô ép lên tường, một lần nữa cúi đầu...

Trong bóng tối, anh chuẩn xác hôn lên môi cô lần nữa, giọng nói trầm ấm gợi cảm vì mang theo xúc cảm tình dục mà có vẻ hơi ấm áp, nhưng lại rất dễ nghe: "Hôn nhau, không phải như thế này. Nào, ngoan, há miệng ra...".

Tựa như có vật gì đập mạnh vào huyết thái dương của Bạch Lộ, cô có cảm giác hồn lìa khỏi xác, lơ lửng giữa không trung, dường như cô đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô có vẻ cũng biết chuyện này không đúng, vì vậy cô cần phải đẩy anh ra, cô hẳn là nên từ chối...

Nhưng cô hữu tâm vô lực, lại còn cực kì phối hợp hế môi ra, sau đó cảm nhận được đầu lưỡi anh tiến vào, toàn thân cô run bắn.

Lương Phi Phàm nhận ra cô đang run, lý trí lấy lại được quyền kiểm soát, nụ hôn bá đạo mà triền miên cuối cùng cũng dừng lại, hai tay anh vẫn đang đỡ mặt cô, trong bóng tối, đôi mắt anh tỏa sáng lạ thường, rõ ràng không nhìn thấy gì, nhưng vẫn cảm nhận được hơi thở củ anh...

Nóng bỏng đến thế, từng chút từng chút lướt qua da thịt trên khuôn mặt cô.

Bạch Lộ cảm thấy bây giờ còn khó xử hơn cả ban nãy.

Môi cô dường như vẫn giữ lại mùi hương thuộc về anh, còn mặt cô toàn là hơi nóng anh phả ra, cô sắp không thể hô hấp, cô giãy dựa theo bản năng, trùng hợp thế nào, khuỷu tay cô đụng trúng công tắc đèn ở huyền quan.

Căn phòng tối om lập tức sáng bừng, hai người ở trong bóng tối quá lâu, đều bị ánh sáng đột ngột làm chói mắt, cùng nhau nheo mắt lại...

So với khuôn mặt tương đối bình thản của Lương Phi Phàm, Bạch Lộ có thể coi là hoảng hốt kinh sợ.

Cô thực sự không ngờ đèn lại bất ngờ sáng lên, tất cả những gì vừa xảy ra như một giấc mơ, nhưng lúc này hai người vẫn áp sát vào nhau, hai tay cô còn túm áo hai bên hông của anh, chứng minh rằng chuyện ban nãy không phải mơ, là thật!

Lương Phi Phàm...hôn mình?

Bạch Lộ bị sự thật này làm cho hoảng hốt đến mức mặt đỏ bừng, gần như nhỏ ra máu. Cô vốn dĩ đã có chút sợ sệt khi đứng trước mặt Lương Phi Phàm, giờ thì ngay cả hít thở cũng dè dặt, đôi mắt ngấn nước còn không dám ngước lên nhìn anh, bàn tay ở bên hông anh cũng buông ra như bị điện giật...

Cô không hiểu sao Lương Phi Phàm lại hôn mình, bây giờ nào cô nhũn như bùn, cô không thể lý giải nổi nụ hôn vừa rồi rốt cuộc là ý gì...

Lương Phi Phàm, anh ấy có ý gì?

Là cảm thấy thích thú nhất thời nên hôn mình ư? Hay là...hay là còn gì đó khác?

Không, không thể nào, anh ấy là Lương Phi Phàm!

Lương Phi Phàm, đối tượng được bao nhiêu cô gái đổ xô vào, một công tử cao quý được ví như thần, anh ấy muốn kiểu phụ nữ nào mà không có? Sao anh ấy có thể...

"Xin lỗi, hành động vừa rồi của tôi có hơi đường đột". Lương Phi Phàm ho nhẹ một tiếng, một người giỏi ăn nói như anh, lúc này vốn từ cũng trở nên nghèo nàn.

Anh mấp máy môi, độ cong mang theo một chút lo lắng khó có thể che giấu, mặc dù vẻ mặt vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng thì đang xoay chuyển dữ dội.

Không phải anh không nhận ra sự lo lắng và mất tự nhiên của cô, Lương Phi Phàm đành thở dài một hơi, sau đó mới hỏi: "Nhà vệ sinh ở đâu?".

Bạch Lộ chỉ thấy tai kêu ù ù, dường như không nghe thấy anh nói gì, dường như lại nghe thấy anh đang hỏi nhà vệ sinh.

Cô vẫn một mực cúi thấp đầu, hàng mi dài trông như một đường nét rời chuyển động, không ngừng rung lên, cuối cùng đưa tay chỉ bên phải, vẫn không lên tiếng.

Ánh mắt Lương Phi Phàm nhìn cô đầy phức tạp, biết lúc này nói nhiều không hay, liền cất bước đi vào nhà vệ sinh.

Cửa vừa đóng, anh liền mở vòi nước, ngẩng lên nhìn mình trong gương, cặp lông mày dày rậm của anh đang nhíu chặt...

Vừa rồi anh đã làm gì?

Bạch Lộ, cô gái này có ma lực gì chẳng?

Anh phát hiện hành động của mình dạo này ngày càng không hợp lẽ thường, khác thường là ma quỷ, anh hiểu rõ đạo lý này, huống hồ anh vốn

dĩ luôn tương đối hờ hững lạnh nhạt với phụ nữ, hành vi ban này...

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 42

Buồn bực nhắc tay nói lỏng cà vạt, ánh mắt đi từ ngực xuống bụng rồi lướt qua nơi nào đó, vùng nhạy cảm hình như hơi cương lên, cơn cuộn trào mãnh liệt vừa rồi, nếu không phải kịp thời phanh lại, rất có thể anh sẽ...

Chết tiệt!

Anh lại dám có ý đồ vấy bẩn thư ký của mình?

Chắc chắn là vì lâu rồi không gần phụ nữ, chắc chắn là như vậy...

Lương Phi Phàm vươn tay vốc nước lạnh tạt lên mặt mình, rồi với khăn giấy để lau mặt, nhưng bất ngờ phát hiện ra, bên cạnh một chiếc hộp nhỏ, đặt chiếc bông tai nhỏ hình nơ bướm.

Chiếc bông tai này, sao nhìn kiểu gì cũng thấy quen mắt?

Lương Phi Phàm dùng ngón cái và ngón trỏ cầm chiếc bông tai, giơ lên trước mặt nhìn kĩ.

Đây chắc là bông tai vàng pha, giá trị không cao lắm, tầm một nghìn tệ là cùng. Theo lý, anh sẽ không bao giờ nhìn thấy trang sức kiểu này...

Nhưng mà?

Anh lại cảm thấy trông rất quen, vừa rồi chỉ nhìn thoáng qua đã có cảm giác từng gặp ở đâu đó. Hiện giờ càng nhìn càng chắc chắn mình từng gặp

rồi, nhưng không nhớ nổi là gặp ở đâu.

Chết tiệt! Rốt cuộc đã gặp ở đâu cơ chứ?

Lương Phi Phàm cảm thấy trong đầu mình có đáp án, nhưng không tìm thấy cửa để xông ra. Mà càng muốn vội vàng tìm ra đáp án thì lại càng không tìm được.

Bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng "choang", kéo dòng suy nghĩ của anh trở về hiện thực.

"Á --".

Một tiếng kêu gãy gọn cũng vang lên, là tiếng của Bạch Lộ.

Lương Phi Phàm nhú mào, để chiếc bông tai về chỗ cũ, sau đó vội vàng ra khỏi nhà vệ sinh.

Căn hộ của Bạch Lộ không lớn lắm, vì thế ra khỏi nhà vệ sinh là có thể nhìn thấy phòng bếp bên cạnh phòng khách, lúc này cô đang đứng trong bếp, dưới chân là một bãi thủy tinh vỡ, có lẽ là cô đánh rơi cốc, trong mảnh vụn còn bốc hơi nóng, cô cẩn thận cúi xuống, vươn tay cố gắng nhặt mảnh thủy tinh dưới đất.

Lương Phi Phàm sai bước đi tới: "Đừng đụng vào thủy tinh vỡ!".

Có vẻ Bạch Lộ không ngờ rằng anh bất chợt đi ra, khuôn mặt vốn vì hoảng sợ mà trắng bệch khi nhìn thấy Lương Phi Phàm lại không kìm chế được đỏ hồng, ngón tay khựng lại giữa không trung.

Thân thể cao lớn của Lương Phi Phàm đã đứng trước mặt cô, kéo tay cô lại xem kĩ rồi hỏi: "Có bị bỏng không?".

"...Không, không". Cô lắc đầu, giọng lí nhí như muỗi kêu.

Cổ tay bị Lương Phi Phàm nắm tê dại đi, cảm xúc khó khăn lắm mới bình ổn lại được hình như lại bắt đầu rối loạn, Bạch Lộ không kìm được hơi giãy dụa.

Lương Phi Phàm thấy cô gượng gạo bất an như vậy thì thở dài một hơi, vẫn không buông tay cô, mà chỉ hơi thả lỏng một chút, nói: "Quét đi, đừng dùng tay nhặt mảnh vụn thủy tinh, sẽ bị cửa rách".

"Ah". Bạch Lộ chậm chạp đáp lại.

Cô ấy là thư ký của mày, cô ấy chỉ là thư ký của mày...

Trong đầu Lương Phi Phàm đang có một giọng nói không ngừng la hét...

Có một số chuyện, nếu không thể có khởi đầu và kết thúc tốt đẹp, thì tốt nhất là không nên bắt đầu!

Anh là một người đàn ông có học thức, nhờ lối giáo dục đạo đức từ nhỏ của gia đình nên anh vẫn luôn giữ mình trong sạch. Thịnh thoảng bên cạnh cũng có bạn gái, nhưng anh không phải kiểu đàn ông ham mê tình dục, quan điểm đối với phụ nữ cũng rất rõ ràng.

Một loại là ứng cử viên sẽ trở thành vợ, tất nhiên anh không cho rằng hôn nhân của mình cần phải xây dựng trên cơ sở tình yêu hay gì cả, xuất thân của bọn họ quá cao sang, tình yêu đối với họ là một thứ xa xỉ. Vì vậy người mà anh chọn làm vợ nhất định phải được cha mẹ đồng ý, bề trên tán thành, có ích cho sự nghiệp của anh, môn đăng hộ đối.

Còn một loại là có thể tồn tại trong cuộc sống của anh, nhưng chỉ là trên quan hệ phối hợp anh tình tôi nguyện.

Chỉ là Bạch Lộ...

Về mặt Lương Phi Phàm lại trở nên phức tạp - Cô, thuộc về loại thứ mấy?

Hình như cô không thuộc về loại thứ nhất, nhưng cũng sẽ không thuộc về loại thứ hai, mà vì sao vừa nghĩ tới việc cô không nằm trong cả hai phạm vi mình hoạch định, trong lòng anh lại mơ hồ có cảm giác không thoải mái?

"...Lương tổng, thực ra tôi, ừm, ban này..."

Trong lúc Lương Phi Phàm đang đấu tranh tâm lý dữ dội, Bạch Lộ cũng không thanh nhàn, sau một khoảng thời gian xoắn xuýt, lúc này cô mới lấy lại được dũng khí để mở miệng, nhưng lời đến môi còn chưa nói ra, Lương Phi Phàm bỗng buông cổ tay cô ra.

Hơi ấm quen thuộc biến mất, cõi lòng Bạch Lộ cũng trống rỗng theo, những lời cô chuẩn bị sẵn cũng dừng lại.

Lương Phi Phàm bình tĩnh đứng dậy, hai tay chậm rãi đút vào túi quần, ánh mắt vẫn luôn nhìn cô từ trên cao xuống cũng khôi phục sự lịch thiệp nhã nhặn thường ngày: "Thư ký Bạch, hành động vừa rồi của tôi chắc hẳn đã làm cô bối rối, rất xin lỗi".

Tim Bạch Lộ như rơi bịch xuống đất, vị đắng chát từ trong lồng ngực cô tràn ra, không thể không chế. Cô vô thức siết chặt ngón tay mình, cố gắng lắc lắc đầu, muốn nói rằng, không sao, tôi quên hết rồi, nhưng chỉ mấy chữ đơn giản như vậy cũng không nói ra lời.

"Cô là thư ký của tôi, năng lực làm việc của cô vẫn luôn rất xuất sắc, tôi vô cùng hài lòng về cô. Nhưng hành động vừa rồi của tôi...Ừm, thư ký Bạch, tôi chỉ muốn nói để cô biết, đôi khi tôi cũng là một người đàn ông bình thường". Lần đầu tiên trong đời Lương Phi Phàm cảm thấy, nói chuyện với thư ký nhỏ của mình là một việc khó khăn đến vậy, thậm chí còn tốn sức hơn cả độ sức với đối phương trên bàn đàm phán.

Bởi vì anh biết dù anh có nói khéo léo đến mấy, cô vẫn bị tổn thương.

"...Sau này cô vẫn có thể tiếp tục đối mặt bình thường với tôi, nếu cô thấy cần thiết, tôi sẽ trình trọng xin lỗi cô, đồng thời sẽ bồi thường cho cô..."

"Lương tổng!"

Bạch Lộ nghĩ mình không nghe tiếp được nữa, có lẽ cô cần phải nói gì đó, nhưng đầu óc cô rất hỗn loạn, chỉ có thể nghĩ gì nói ấy, dường như chỉ như vậy mới có thể bảo vệ một chút tôn nghiêm còn sót lại của mình.

"Lương tổng không cần xin lỗi tôi, tôi không sao...". Bạch Lộ không nhìn vào mắt anh, quay mặt đi chỗ khác, giọng nói vừa gấp gáp vừa mang theo sự cứng cỏi: "Tôi biết ban này Lương tổng chỉ là...Coi tôi thành người khác...Không sao đâu, Lương tổng, tôi quên hết rồi, anh không cần lo lắng, tôi chỉ là thư ký của anh mà thôi, tôi sẽ nhớ kỹ thân phận của mình, nhất định sẽ không đòi tổng giám đốc làm gì cho tôi".

"Thư ký Bạch, tôi không có ý đó...". Lương Phi Phàm nhú mày, cô nói chuyện rất đúng mực, đây chẳng phải chính là kết quả mình mong muốn sao?

Nhưng tại sao anh nghe vào lại thấy khó chịu như vậy?

"Lương tổng, tôi biết anh là người tốt, nhưng anh yên tâm, tôi thực sự không sao, thực là chỉ là một nụ hôn thôi mà". Bạch Lộ hít sâu một hơi, cô quả thực đến là phục khả năng phản ứng của mình, lúc này vẫn có thể ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, sau đó nở nụ cười, giả vờ bình thản nói: "Lương tổng, anh cũng biết đấy, trước đây tôi từng có bạn trai rồi, nên là đây cũng không phải là nụ hôn đầu tiên của tôi...Tôi thực sự không sao".

"...".

Trong lòng Lương Phi Phàm dâng lên một cơn giận dữ, quý tha ma bắt, cô ấy nói rất hợp lý, hợp lý đến mức anh gần như không cần thiết phải lo lắng cô sẽ vì một nụ hôn mà đòi hỏi gì từ anh.

Đây chính là ý mà vừa rồi anh muốn nói ư? Nhưng vì sao anh lại khó chịu như vậy?

Anh cảm thấy mình cực kì không ổn, mọi chuyện tối nay hình như đều rối tung hết cả, bản thân anh chưa từng sốt ruột bất an như vậy khi đứng trước mặt phụ nữ, ngay cả cảm xúc cũng bị kéo theo.

"Lương tổng, tôi vốn định mời anh uống cốc nước, nhưng tôi bất cẩn quá, cốc vỡ cả rồi...". Bạch Lộ thấy anh mãi không nói chuyện, chỉ nhìn mình đôi mắt phức tạp như có điều suy nghĩ, cô liếc vội một cái rồi tránh ánh mắt đi.

Cô không muốn cố gắng tìm hiểu xem trong mắt người đàn ông bí hiểm này đang ẩn chứa tâm trạng gì, anh ta cao sang như vậy, cô thì quá tầm thường, thực sự không nên trèo cao.

"Đã khuya lắm rồi, Lương tổng, tôi muốn nghỉ ngơi". Đây là ý đuổi khéo khách.

Lửa giận trong lòng Lương Phi Phàm càng cháy càng vượng, đã thế Bạch Lộ còn nói chuyện một cách hào sảng đúng mực như vậy, thậm chí còn rất hiểu ý người khác, anh chẳng còn lý do gì để phản bác hay tức giận nữa...

"Ừ, tôi về đây". Khuôn mặt anh tuấn của Lương Phi Phàm hơi sa sầm, nhưng giọng nói vẫn tương đối bình tĩnh, trước khi đi còn không quên nhắc cô: "Nghỉ ngơi cho khỏe, vết thương này phải điều dưỡng, ngày mai không cần đến công ty".

Bạch Lộ nghĩ, dù sao cô cũng phải làm bản thiết kế một mình, khi nào trở về có thể nộp bản vẽ cho giám đốc Lý luân, liền vui vẻ đồng ý, còn hết sức tự nhiên chào tạm biệt anh: "Lương tổng, tối nay rất cảm ơn anh, hẹn gặp lại".

Lương Phi Phàm nhếch môi, không nói thêm gì, chỉ gật đầu rồi đi thẳng vào thang máy.

Bạch Lộ vừa đóng cửa nhà, toàn thân liền nhũn ra.

Chỉ có bản thân cô biết, dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra vừa rồi đều là giả vờ, trái tim cô vẫn luôn phập phù không yên.

Ngón tay trắng nõn chậm chậm đưa lên, nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi, bên trên dường như còn lưu lại mùi hương và nhiệt độ thuộc về Lương Phi Phàm, nhưng trong đầu cô chỉ nhớ tới bộ dạng anh cố gắng giải thích với mình...

Bạch Lộ nhắm mắt, kìm nén nỗi chua xót trong cổ họng.

Thực ra cô không biết tại sao Lương Phi Phàm lại đột nhiên đối xử với cô như vậy, nhưng cô cũng cảm nhận được, sau khi anh làm vậy thì lập tức hối hận. Thế nên anh mới cố gắng giải thích với mình...

Cô không hề oán trách anh, bởi lẽ cô quá rõ khoảng cách giữa hai người.

Anh nói đúng, cô chỉ là thư ký của anh mà thôi, còn ban này...Anh chỉ là đàn ông bình thường, có lẽ anh ấy...uống say rồi, mặc dù cô biết tối nay anh không uống rượu, nhưng mà...

Không quan trọng, dù sao cũng không quan trọng.

Bạch Lộ đau xót tự nhủ lòng mình...

Quên đi thôi, Bạch Lộ, mày phải quên đi.

Dù anh ấy xuất phát từ nguyên nhân gì, đối với mày đều chỉ là một giấc mơ.

Bởi lẽ nếu như không phải mơ thì điều này quá mức xa xỉ, cô căn bản không xứng.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 43

Tay cô chậm rãi đặt lên bụng mình, câu nói kia của Lương Tĩnh Tiêu như vang lên bên tai cô --

Bạch Lộ, thân thể cô đã không còn trinh trắng.

Phải, thân thể cô không còn trinh trắng nữa. Cô không chỉ mất đi đêm đầu tiên mà còn có một "món quà ngoài ý muốn" có lẽ sẽ dây dưa với cô cả đời.

Trên thế giới này không một người đàn ông nào sẽ cam tâm tình nguyện đón nhận một người phụ nữ chưa có gia đình mà mang thai, thậm chí cha đứa trẻ là ai người phụ nữ đó còn không biết, huống chi là Lương Phi Phàm.

Cô làm sao xứng đây?

Mặc dù bây giờ không phải mùa hè, nhưng cô đã coi nụ hôn vừa rồi là giấc mộng đêm hè của mình.

Ngày mai khi trời sáng, cô sẽ hoàn toàn tỉnh mộng.

...

Lương Phi Phàm vừa mới đi ra khỏi cổng chung cư, Quan Triều đã xuống xe giúp anh mở cửa: "Lương tổng". Lương Phi Phàm đưa tay kéo cà vạt nói: "Cậu về trước đi, tôi tự lái xe về".

Quan Triều thừa một tiếng, trước khi đi lại nhớ ra nói: "Lương tổng, cô Diệp Lâm vừa điện cho tôi nói đã gọi cho anh nhiều lần nhưng vẫn không liên lạc được".

Lương Phi Phàm lấy điện thoại trong túi ra nhìn thoáng qua, quả nhiên điện thoại đã tắt máy, chắc là hết pin.

"Tôi biết rồi". Lương Phi Phàm phất tay, không chỉ thị gì thêm. Quan Triều gật đầu, chưa kịp xoay người rời đi, anh chợt gọi lại: "Quan Triều, chờ một chút".

"Lương tổng còn gì phân phó?".

Lương Phi Phàm nheo mắt, trong đầu hiện lên chiếc bông tai vàng trong nhà vệ sinh: "Tôi muốn hỏi cậu có từng nhìn thấy tôi tiếp xúc với chiếc bông tai hình nơ bướm không? Bằng vàng pha."

Quan Triều sửng sốt, vàng pha?

Lương tổng sao có thể tiếp xúc với thứ đồ đó. Cứ coi như là trước kia muốn tặng quà cho những cô gái ở bên mình cũng không thể nào chọn những đồ trang sức bình thường như vậy.

Quan Triều cẩn thận suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: "Dạ không, Lương tổng, tôi không nhớ là anh từng tiếp xúc với loại trang sức đó".

Lẽ nào là anh nhớ nhầm sao?

"Được rồi, cậu về trước đi". Lương Phi Phàm cũng không hỏi thêm nữa, khom người ngồi vào ghế lái xe, nhưng vẫn cảm thấy có có chỗ nào đó không đúng.

Mình không nhớ đã đành, Quan Triều cũng nói chưa từng thấy, vì sao trong lòng anh vẫn có tiếng nói anh đã từng nhìn thấy nó ở nơi nào đó...

Lương Phi Phàm chưa khởi động xe, anh dùng tay day huyết thái dương đang đau, sau lại móc ra bao thuốc lá. Mặc dù đã mở ra rất lâu nhưng vẫn nguyên vẹn chưa đụng vào điều nào.

Anh rất ít khi hút thuốc, chỉ khi nào phiền muộn trong lòng mới hút một điếu.

Tối nay tâm trạng không tốt, tiện tay rút một điếu ngậm trong miệng, rồi tìm chiếc bật lửa trong cốp dự phòng của xe, bật lửa, ghé đầu lại, châm thuốc.

Ngọn lửa vụt tắt, trong xe mờ tối, chỉ còn đầu ngón tay anh với chấm màu đỏ tươi lóe lên lúc sáng lúc tối, phảng phất giống như tâm trạng của anh lúc này.

Anh là Lương Phi Phàm, anh làm việc trước nay luôn dứt khoát, trên thương trường là vậy, huống hồ đây chỉ là một cô gái.

Anh chưa từng vì ai hay vì việc gì mà suy nghĩ lại.

Bạch Lộ chẳng qua chỉ là một cô gái bình thường, anh tuy là đã quen cô từ thời đi học, nhưng lúc đó thậm chí còn không có ấn tượng gì. Mà bây giờ mới chỉ ở bên cạnh anh hai tháng, cô giống như một tinh linh quyến rũ trong rừng sâu, bất tri bất giác đã xâm nhập vào thế giới của anh.

Thậm chí anh còn cảm thấy không có vấn đề gì.

Khói thuốc từ đôi môi mỏng khêu gợi của anh chậm rãi phả ra, Lương Phi Phàm vô thức nheo mắt lại, con người mê hoặc cách một làn khói, trắng đen không rõ. Người trước nay luôn sạch sẽ như anh, lúc này lại còn không phát hiện ra tàn thuốc rơi trên quần tây của mình.

....

Bạch lộ cả đêm không ngủ, quá nửa đêm vẫn thức chỉnh sửa bản vẽ thiết kế, bản vẽ phác thảo đã hoàn thành chừng một phần ba, gần sáng mới uống một cốc sữa định nghỉ ngơi mấy tiếng, nhưng trần trọc mãi không ngủ được.

Lúc trời tờ mờ sáng, cô mới chợp mắt ngủ được hai giờ, chưa đến tám giờ đồng hồ báo thức đã reo, cô nhớ ra hôm nay phải hoàn thành nhiệm vụ, vì vậy liền bò dậy.

Vì đang mang thai nên cô không dám uống cà phê, chỉ có thể không ngừng uống nước lọc lúc làm việc, uống nhiều lại muốn đi vệ sinh, như vậy thì cô cũng sẽ không quá buồn ngủ.

Đến lúc xế chiều, cô đã hoàn thành xong hai phần bản vẽ sơ bộ, linh cảm rất tốt, cô dự định phần việc còn lại đến tối làm tiếp, còn bây giờ sẽ đi ngủ bù.

Mới vừa lên giường nằm, điện thoại di động đổ chuông, Bạch Lộ nhìn thoáng qua dây số trên điện thoại, mặt hiện vẻ bất ngờ.

Cô không chút do dự, nhanh chóng nhận cuộc gọi: "Lương tiểu thư à, tìm tôi có việc gì không?". Biết Lương Tĩnh Tiêu là người làm việc gì cũng có lý do, cho nên Bạch Lộ chắc chắn cô ta tìm mình có mục đích.

Quả nhiên Lương Tĩnh Tiêu có chút bức bối hừ một tiếng, ngữ điệu như đại tiểu thư kiêu ngạo: "Tôi muốn cô tới bệnh viện gặp tôi ngay bây giờ, tôi có chuyện muốn nói với cô".

Bạch Lộ nhìn chân mình bị bó thạch cao, hơn nữa hiện tại người có hơi mệt nên không đồng ý: "Lương tiểu thư à, có gì nói qua điện thoại đi. Bây giờ tôi không tiện đến bệnh viện."

"Sao thế, hôm qua còn hung hăng nói nhất định phải biết chuyện hai tháng trước, bây giờ cô qua đây tôi cho cô đáp án, cô lại không muốn nghe

sao?".

Bạch Lộ hơi biến sắc: "Cô biết thật ư?".

"Phải, tôi biết, nhưng tôi tuyên bố trước là chuyện này không liên quan gì tới tôi, hôm đó...hôm đó tôi chỉ là thấy được một ít mà thôi, lúc đầu tôi cũng không định nói cho cô...".

"Vậy bây giờ sao cô lại muốn nói cho tôi biết?". Bạch Lộ bật cười, giọng hơi châm chọc: "Cô không giống kiểu người lương thiện như vậy".

Lương Tinh Tiêu bị cô làm cho tức đến nghiến răng nghiến lợi: "Bạch Lộ, cô không cần khiêu khích, cô nói luôn, rốt cuộc cô có muốn biết hay không? Không muốn biết thì không cần tới, còn nếu muốn biết thì tới ngay lập tức. Có điều trước đó tôi phải nói rõ cho cô biết, nếu cô muốn biết câu trả lời, tôi có một điều kiện".

Bạch Lộ mím môi: "Điều kiện gì?".

Lương Tinh Tiêu đặc ý hừ một tiếng, cho dù qua điện thoại, Bạch Lộ cũng có thể đoán vẻ mặt tự cao tự đại của cô ta lúc này. "Điều kiện cũng không có gì, tôi cho cô câu trả lời, cô hãy rời khỏi EC, lần này đừng bảo là tôi không cho cô đường lui, tôi đã cho cô đáp án mà cô muốn, vì vậy đừng hòng lấy được một đồng tiền từ tay tôi khi rời khỏi EC".

"Cô hãy suy nghĩ cho kỹ, tôi chỉ cho cô một giờ. Một giờ sau nếu tôi không nhìn thấy cô, vậy cô mãi mãi cũng đừng mong biết hai tháng trước chuyện gì đã xảy ra".

Lương Tinh Tiêu nói xong, quả quyết cúp điện thoại.

Bạch Lộ cầm điện thoại đã tắt máy, lòng đầy hoang mang.

Cô nên đi hay là không đi?

Không đi e rằng cô sẽ mãi mãi không biết đứa bé này là con ai.

Nhưng nếu đi rồi cô sẽ phải rời khỏi EC...

Cô thất thần để điện thoại di động ở tủ đầu giường, Bạch Lộ xuống giường đi vào phòng sách, trên bàn còn để bản vẽ sơ bộ cô vừa mới hoàn thành được hai phần ba.

Đầu ngón tay cô lưu luyến dừng ở trên bản vẽ phác thảo.

Cô sẽ không quên, thời điểm mình mới tốt nghiệp, vì không tìm được việc làm nên cực kì lo lắng, cuối cùng vì cuộc sống cũng có thể làm một thư ký nhỏ, từ bỏ lý tưởng của chính mình, từ bỏ phần đẹp đẽ nhất trong cuộc đời.

Sau đó lại quên hết bản thân làm việc ở bộ phận này.

Cô cố gắng làm tốt công việc, nhưng đã nhiều năm trôi qua, chưa có ai nhớ tới Bạch Lộ cô từng là một cử nhân tốt nghiệp khoa thiết kế, dường như cô đã bị mọi người gán với cái tên “thư ký Bạch”.

Mãi đến khi Lương Phi Phàm xuất hiện....

Anh không ngừng khiến cô thay đổi, cô không biết do bản thân quá may mắn nên mới được anh cho cơ hội cầm bút lên lần nữa, thiết kế từng là công việc mình đam mê nhất, nhưng giờ đây chỉ vừa mới bắt đầu mà hình như đã sắp bị chặt đứt đường đi tiếp.

Đi...Hay là không đi?

...

Tay cô lại từ từ xoa lên bụng mình, nơi đây còn có một sinh mệnh, là cốt nhục của cô, hiện giờ cô không chắc liệu có nên giữ đứa bé lại hay không.

Nhưng nếu giữ lại đứa bé, thì ngay cả bố nó là ai cô cũng không biết có phải là rất có lỗi với bé con hay không?

Huống chi hiện tại cô rõ ràng có cơ hội biết...

Bạch Lộ sắp bị cảm giác chông chênh này làm cho phát điên, cuối cùng lại nghĩ đến Lương Phi Phàm.

Thực ra quan hệ giữa bọn họ đang dần thay đổi...

Nhất là nụ hôn tối hôm qua, dù cô có nói thế nào thì trong lòng vẫn luôn nh rõ, hơn nữa cô cũng sẽ vĩnh viễn không thể nào quên.

Cô biết rõ, lúc này cô đối với Lương Phi Phàm, đã không phải là tình cảm giống như ban đầu. Lần trước khi anh dựa lại gần, cô sẽ không kìm được mà hồi hộp, tim đập nhanh hơn, mặt đỏ tía tai, những biểu cảm này quá mức ngưỡng ngừng. Ngay cả trước đây khi cô và Long Cẩm ở cùng với nhau cũng chưa từng mãnh liệt như vậy.

Mà bây giờ khi đối diện với Lương Phi Phàm cô lại không có cách nào khống chế bản thân mình.

Nụ hôn tối hôm qua làm cô không còn sức lực đối mặt với một người đàn ông xuất sắc như vậy.

Thì ra từ đầu tới cuối chẳng qua cô cũng chỉ là một cô gái bình thường, cô nghĩ mới hay làm sao, cô tưởng mình có thể cao ngạo không giống những cô gái xinh đẹp khác chỉ thích bon chen thu hút đàn ông. Cuối cùng chẳng qua cô cũng chỉ là một trong rất nhiều những cô gái tầm thường đó.

Thôi, cho dù hiện tại thật sự muốn ở lại EC thì có thể làm gì?

Trừ phi cô xác định có thể bỏ đứa bé này, nhưng là...có thể sao?

Vừa nghĩ đến việc nạo thai, phải nằm trên giường phẫu thuật lạnh băng, những máy móc lạnh lẽo sẽ giết chết đứa bé trong bụng cô, cô không kìm được mà lạnh run.

- -- Không, cô không làm được!

Cuối cùng Bạch Lộ vẫn cầm găng tay lên, ngồi lên xe lăn, tự mình lăn xe ra khỏi nhà đi đến bệnh viện.

Vì đi lại không thuận tiện nên lúc đến bệnh viện thì đã quá một tiếng.

Lương Tĩnh Tiêu dường như đoán trước được cô sẽ tới, nên cũng đã để mọi người nghỉ sớm.

Cô ta nhìn thấy Bạch Lộ ngồi trên xe lăn, khóe miệng nhếch lên: "Không ngờ cô dùng đến cả chiêu cầu xin thương hại. Tôi đúng là đã xem thường cô rồi".

Bạch Lộ nghe vậy tất nhiên hiểu cô ta có ý gì.

Chính là nói cô cố ý ở trước mặt Lương Phi Phàm bó thạch cao ngồi xe lăn mà thôi!

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 44

Cô lười mà để ý đến những việc không quan trọng này: “Cô Lương, tôi cũng đã đến đây rồi, có gì muốn nói thì cứ nói thẳng ra, đừng lãng phí thời gian của nhau như vậy”

Lương Tịnh Tiêu đưa tay vén mái tóc dài của mình, màu sơn móng tay đỏ rực lấp lóe sáng, cô ta sao có thể không nhân cơ hội này mà chà đạp Bạch Lộ một phen chứ: “Bạch Lộ, kỳ thật thì cô cũng không cần phải vội vàng, dù sao thì tôi cũng đã đáp ứng cô rồi, tất nhiên là sẽ nói được làm được. Việc mà cô muốn biết, tôi sẽ nói cho cô biết, cô cũng không cần phải hấp tấp làm gì, rời khỏi EC nếu như quả thật không thể tìm được một việc khác, tôi không ngại mà giúp đỡ cô một tay, giúp cô quay trở về sự nghiệp cũ, có lẽ phúc lợi, lương thưởng không tốt bằng EC, đương nhiên, cô cũng khó gặp được một cấp trên tốt như tôi. Nhưng với năng lực của cô, muốn nuôi sống cô nhất định là không thành vấn đề.”

“Lương tiểu thư, cuộc sống sau này của tôi như thế nào không cần cô phải quan tâm. Hiện tại tôi chỉ muốn hỏi, cô có nói hay không?”

“Được, nói chứ, sao lại không nói?” Lương Tịnh Tiêu đưa tay ra, từ trong ngăn kéo lấy ra một tờ giấy, đưa đến trước mặt Bạch Lộ: “Ký vào đây, tôi sẽ nói cho cô biết”

Bạch Lộ đưa mắt nhìn thoáng qua, là một tờ đơn từ chức, Lương Tịnh Tiêu quả thật đúng là chu đáo, ngay cả cái này mà cô ta cũng đã chuẩn bị từ trước.

“Cô chỉ cần ký tên ở phía dưới này, tờ đơn từ chức này sẽ lập tức có hiệu lực. Tất nhiên, kể từ ngày mai, cô cũng không cần phải đến EC nữa, còn về tờ đơn từ chức này, tôi sẽ đích thân đưa đến tay cho anh trai của tôi”

Lương Tịnh Tiêu nhướn nhướn mày, nhìn một bên chân được băng thạch cao của Bạch Lộ, khóe miệng nhếch lên một cách khinh thường: “Dù sao thì cô cũng đã bị thương, đi đến đi lui như vậy chỉ thêm phiền phức, có đúng không?”

Bạch Lộ cắn chặt môi không lên tiếng, đôi mắt nhìn chăm chăm tờ đơn từ chức trong tay, trong lòng như đang có một thanh âm đang lớn tiếng nói với cô-----

Ký đi, chỉ cần ký vào tờ đơn này, thì những điều cô muốn biết, đều sẽ biết rõ, dù sao thì đây cũng chỉ là một phần công việc, làm hay không thì cũng có gì quan trọng đâu, đúng không?

Nếu như đã dự định muốn biết được người đàn ông đêm hôm đó là ai, vậy thì sâu bên trong tiềm thức, đã không có dự định dứt bỏ đi “nó”....

Bạch Lộ, quên đi, cứ như vậy là tốt rồi, sau đó tiếp tục sống cuộc sống vốn dĩ thuộc về cô.....

Lương Phi Phàm, là một điều gì đó quá xa vời không thể nào chạm đến.....

Lương Tịnh Tiêu đưa bút máy đến trước mặt của Bạch Lộ: “Hử? Còn ở đó do dự gì nữa chứ? À, không ngờ rằng sức hấp dẫn của anh trai tôi lại lớn đến như vậy. Mà tất nhiên rồi, anh ấy là Lương Phi Phàm, được ông trời ưu ái đến như vậy, ban cho anh ấy tất cả mọi ưu điểm trên thế gian này, những kẻ tầm thường sao có thể xứng với anh ấy được kia chứ?”

Giọng nói của Lương Tịnh Tiêu mang đầy sự đắc ý, nhưng quả thật không thể phủ nhận, những điều mà Lương Tịnh Tiêu nói về Lương Phi

Phạm hoàn toàn không chút khoa trương, tất cả đều là sự thật: “Cô có biết lúc anh trai tôi còn đi học, mỗi ngày có biết bao nhiêu nữ sinh viết thư tình cho anh ấy? Nếu quả thật muốn gom lại, thì e rằng cả cái chung cư của cô cũng không đủ. Cho đến khi anh ấy bước ra ngoài xã hội, đối với việc tìm bạn gái lại còn kén chọn hơn nữa. Những kẻ tầm thường đừng hòng mà lọt vào mắt xanh của anh ấy, tôi đã nói với cô rồi đúng không? Vị trí hiện tại của cô không lâu nữa liền sẽ có người thay thế, kỳ thật người đó mới là người đặc biệt nhất trong mắt anh tôi. Cho nên, Bạch Lộ à, cô ký đi, rồi đi nhẹ nhàng như vậy không phải tốt sao, như vậy sẽ không có ai chê cười cô không biết tự lượng sức mình”

Đúng vậy, anh ấy chính là người đàn ông ưu tú như vậy, anh ấy chính là những vị tinh tú trên trời cao, mà cô chỉ là một người phạm ở dưới mặt đất, cô chỉ có thể ngước mắt lên mà nhìn về phía anh ấy, cho dù có đôi khi vị tinh tú ấy nháy mắt với cô, cô cũng không thể hy vọng vị tinh tú ấy sẽ rơi xuống, bay vào vòng tay của cô, chỉ thuộc về duy nhất một mình cô.

Cô còn gì mà phải do dự nữa kia chứ?

Bạch Lộ khẽ nhếch khóe miệng, nở một nụ cười đàng chắc, cầm lấy cây bút, không còn chút do dự nào nữa, ký tên, đem tờ đơn từ chức ném cho Lương Tịnh Tiêu: “Bây giờ có thể nói được rồi chứ?”

Lương Tịnh Tiêu cầm tờ đơn từ chức trong tay, trong lòng vui như nở hoa.

Quá tốt rồi, cuối cùng cũng có thể khiến Bạch Lộ dứt khỏi thế giới của cô và Hương Long Cầm rồi!

“Tất nhiên! kỳ thật thì chuyện của hai tháng trước tôi chỉ biết một chút, đương nhiên cũng chỉ là vô tình gặp được mà thôi. Cho nên tôi chỉ có thể nói cho cô biết những gì mà tôi nhìn thấy, còn về vấn đề có hữu dụng hay

không, thì cô phải tự đi mà điều tra lấy.” Đoạn hội thoại này, Lương Tịnh Tiêu đã luyện tập vô số lần, cho nên bây giờ nói ra vô cùng lưu loát.

Bạch Lộ nhíu chặt đôi mi thanh tú của mình: “Đừng ở đó mà nói nhảm, đi vào trọng tâm đi!”

Lương Tịnh Tiêu nhìn cô một lúc, mới từ từ cất lời: “Ngày hôm đó sau khi tôi nói cho cô biết về việc giữa tôi và Long Cẩm, cảm xúc của cô vô cùng kích động, tôi biết lúc đó cô vô cùng tức giận, cho nên lúc cô rời đi tôi lập tức liền đi theo phía sau cô, sau đó nhìn thấy cô đi vào một quán bar, còn uống rất nhiều rượu, tôi nhìn thấy một người đàn ông lân la đến bắt chuyện cùng cô, tôi vốn dĩ là muốn tiến đến đưa cô đi, nhưng.... người đàn ông đó vô cùng hung dữ, hơn nữa cô còn ôm chặt hân ta bảo đừng làm phiền hai người, còn kêu tôi rút khỏi mắt cô. Tôi không đem cô rời đi được, liền chỉ có thể đi theo hai người rời khỏi quán bar đó, sau đó thì tôi nhìn thấy người đàn ông đó đem cô vào một khách sạn, sự tình sau đó..... tôi nghĩ mình không cần phải nói thêm nữa đúng không? Cô không phải là cùng với người đàn ông lạ mặt ở trong khách sạn mà trải qua tình một đêm sao? Cho nên ngày hôm đó tôi mới nói ra những lời như vậy”

Bạch Lộ trong trong cảm thấy lạnh buốt, cánh môi không ngừng run rẩy, hoang mang nói: “Cô... cô có thấy rõ khuôn mặt của người đàn ông đó hay không?”

Phải làm sao đây? Bạch Lộ hoàn toàn không có chút ấn tượng nào, đêm hôm đó..... cô đã uống quá nhiều rồi sao? Cô đã từng gặp Lương Tịnh Tiêu sao? Cô quả thật đã cùng với một người đàn ông xa lạ đi vào khách sạn?

Tại sao lại không có chút ấn tượng nào?

Tửu lượng của cô tuy rằng không phải là rất tốt, nhưng..... nhưng ít nhất cũng không đến nỗi uống say như vậy chứ, mà cho dù quả thật là có uống say đến như vậy, thì chí ít cũng phải có một chút ít ấn tượng gì chứ, tại sao

những điều mà Lương Tịnh Tiêu nói, cô hoàn toàn lại không có một chút ấn tượng nào?

“Nhìn thấy rõ chứ.” Lương Tịnh Tiêu cẩn thận quan sát sắc mặt của Bạch Lộ, không chút bất ngờ mà nhìn thấy khuôn mặt của Bạch Lộ tái nhợt, thần sắc hoang mang khẩn trương, Lương Tịnh Tiêu liền biết rằng những lời nói dối của cô đã có công hiệu rồi, trong lòng có chút buông lỏng, lời nói dối tuôn ra khỏi miệng càng tự nhiên hơn: “Là một tên lưu manh, đáng đập vô cùng hung dữ”

Sắc mặt của Bạch Lộ trở nên trắng bệch----

Là một tên lưu manh, sao lại có thể là một tên lưu manh kia chứ.....

Cô có cảm giác trời đất như sụp đổ, tại sao ông trời lại đối xử tàn nhẫn với cô như vậy? Cô lại có thể cùng một tên lưu manh xảy ra tình một đêm, hơn nữa lúc này đây cô còn đã mang thai.....

“Những điều tôi biết, cũng chỉ có như vậy, đều đã nói cho cô biết cả rồi.” Lương Tịnh Tiêu nhìn thấy thời gian cũng không còn sớm nữa, lo lắng một lúc nữa Hương Long Cẩm đến đây sẽ gặp phải Bạch Lộ, liền trực tiếp nói: “Bây giờ cô có thể rời khỏi đây rồi, tôi cần phải nghỉ ngơi.”

Bạch Lộ lúc này đây một phút cũng không muốn ở lại, cô rất sợ mình sẽ không kiềm chế được cảm xúc của bản thân, đặc biệt là ở trước mặt của Lương Tịnh Tiêu.

Cô không nói gì, đẩy xe lăn rời khỏi phòng bệnh.

Lương Tịnh Tiêu nhìn thấy bóng lưng của cô tại cửa phòng biến mất, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nham hiểm-----

Bạch Lộ, đừng trách tôi lòng dạ độc ác, chỉ cần cô còn tiếp tục ở EC, thì tất cả mọi việc sau này sẽ trở nên vô cùng phiền phức.

Còn về những việc mà tôi vừa nói với cô, ha ha, kỳ thật thì cũng không phải tất cả đều là lời nói láo, cô quả thật đúng là đã cùng một tên lưu manh lên giường. Cái gì mà lần đầu tiên phải dành cho đêm tân hôn, đúng là suy nghĩ nực cười mà, tôi giúp cô phá vỡ nó rồi, cô nên cảm ơn tôi mới phải.

Lương Tịnh Tiêu cẩn thận đem cất đi tờ đơn từ chức, sau đó mới an tâm mà nằm trên giường, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái.....

Tầng mà Lương Tịnh Tiêu đang ở chính là một phòng bệnh của khoa phụ sản, Bạch Lộ rời khỏi phòng của Lương Tịnh Tiêu, thần thờ mà đi dọc hành lang, tận cùng ngay khúc cua có một phòng phẫu thuật....

Cô có chút mơ hồ mà nhìn ba chữ đỏ như màu máu đó --- phòng phẫu thuật.

Bỗng nhiên cảm thấy trong lòng từng chút một, từng chút một mà trở nên lạnh lẽo, cuối cùng cơ thể không nhịn được mà run lên từng cơn.

Cô muốn biết bố của đứa bé này là ai đến như vậy, kỳ thật không hề liên quan đến cao thấp mập ốm, không liên quan gì đến nghề nghiệp sang hèn, cô chỉ muốn bố của đứa bé này là một người lành lặn khỏe mạnh, phẩm chất tốt, cô liền có thể chấp nhận.

Cô không cầu xin người đàn ông đó phải chịu trách nhiệm, nếu như quả thật cô có ý định muốn sinh “nó” ra, vậy thì cô nhất định sẽ nỗ lực mà nuôi nấng đứa bé này.

Nhưng..... sao lại có thể là một tên lưu manh kia chứ?

Bố của đứa bé của cô sao có thể là một tên lưu manh?

Tên lưu manh đó, hẳn ta có dùng “thuốc” không? Có bệnh truyền nhiễm gì hay không?

Có khi nào.....

Cô ôm chặt đầu, ra sức mà lắc mạnh, không thể tiếp tục nghĩ về nó nữa, cô không dám tiếp tục nghĩ về nó nữa.....

Sự việc của hai tháng trước, cô luôn xem nó như một cơn ác mộng, cho rằng cô sớm đã tỉnh giấc rồi, đã sớm thoát khỏi cơn ác mộng đó, nhưng đến bây giờ mới biết, hóa ra cơn ác mộng đó chỉ là vừa mới bắt đầu.....

Không, cô bây giờ vẫn còn cơ hội khiến cơn ác mộng đó hoàn toàn biến mất, chỉ cần cô bước vào căn phòng phẫu thuật đó, không cần phải tốn quá nhiều thời gian, cô chỉ cần nhắm mắt ngủ một giấc, tỉnh dậy, liền lập tức có thể giải thoát khỏi tất cả!!!!

Trong lòng, tựa hồ như bỗng nhiên bị đánh một lời nguyện, có một thanh âm không ngừng hướng về phía cô thét nào----

Bạch Lộ, cô nên khiến cơn ác mộng này biến mất, cô không thể tiếp tục như vậy nữa.

Cho dù cô không suy nghĩ cho bản thân mình, cũng nên suy nghĩ cho đứa bé đang ở trong bụng cô.....

Nhưng rất nhanh liền có một thanh âm khác như một tiếng sét nổ vang trong đầu cô----

Không được, cho dù tên đàn ông đó chỉ là một tên lưu manh, nhưng đứa bé đó ở trong bụng cô, sao cô có thể nói không cần nó, liền có thể không cần nó như vậy chứ? Tuy rằng đứa bé này là một việc ngoài ý muốn, nhưng ngay lúc này đây, đó là máu thịt của cô.....

Những thanh âm khác nhau không ngừng lên tiếng khiến cho đầu của Bạch Lộ như muốn nổ tung ra, cô đau đớn ôm chặt lấy đầu mình, không

ngừng lắc mạnh, nhưng không có cách nào khiến những thanh âm đó biến mất.

“Bạch Lộ....?” Phía sau lưng bỗng truyền đến một giọng nói có chút chần chừ của nam giới, Bạch Lộ có chút thần thờ, không cần quay người lại cô cũng biết chủ nhân của giọng nói đó là ai

Cô vội vàng dấu đi những cảm xúc trên mặt, Hướng Long cầm từ phía sau lưng cô đi đến, ngồi xổm trước mặt cô: “Sao em lại một mình ở đây?”

Bạch Lộ không nhìn vào mắt của hắn, lạnh nhạt trả lời: “Đến bệnh viện làm kiểm tra”

Hướng Long Cầm nhìn thoáng qua qua chân cô: “Không sao chứ? Có nghiêm trọng lắm không?”

“Không có vấn đề gì.”

“Bây giờ muốn đi về sao?” Hướng Long Cầm vội vàng đứng dậy, dõng về phía sau cô, đứng ở phía sau xe lăn muốn đẩy cô đi: “Anh đưa em đi về.....”

“Không cần!” Bạch Lộ đột nhiên đưa tay ra giữ chặt lấy bánh xe lăn của mình, khuôn mặt của cô vẫn không chút xảm xúc gì, chỉ là trong giọng nói mang đầy vẻ xa lánh không chút che giấu.

“Anh Ninh, tự tôi có thể đi về được, phiền anh buông tay.”

“Bạch Lộ.....”

“Anh Ninh nên gọi tôi là Cô Bạch thì có vẻ đúng hơn.”

“Bạch Lộ.....”

“Anh Ninh, anh nghe không hiểu tiếng người sao?”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 45

Tâm trạng của cô hiện tại đang vô cùng tồi tệ, đặc biệt là lúc này đây còn phải đối mặt với Hường Long Cẩm

Cô không có cách nào quên được sự phản bội của hắn, nếu như không phải bởi vì sự phản bội của Hường Long Cẩm, cô sẽ không phải đi đến bước đường của ngày hôm nay.....

Cô biết, có những việc không phải hoàn toàn là do lỗi của một người, Hường Long Cẩm lựa chọn Lương Tịnh Tiêu, hoặc là quả thật như lời Lương Tịnh Tiêu nói, bọn họ yêu nhau đến mức như điên như dại.....

Mà ở trong cái thế giới của tình yêu đó, kẻ không được yêu mới chính là kẻ thứ ba, không đúng sao?

Cô không đủ bản lĩnh để giữ chân người bạn trai bên cô biết bao năm này, là do cô vô dụng.

Cô quả thật hoàn toàn không muốn trút giận vào Hường Long Cẩm, nhưng chia tay thì cũng đã chia tay rồi, hắn còn ở trước mặt cô tỏ ra quan tâm đến cô như vậy, cuối cùng thì hắn muốn gì kia chứ?

“Anh Ninh, làm phiền anh, cách xa tôi không chút!”

Cô lạnh lùng nói dứt câu, nhìn cũng không nhìn về phía Hường Long Cẩm, hai tay đẩy bánh xe mà tiến về phía trước.

Đáy mắt của Hường Long Cẩm bỗng thoáng qua một tia đau khổ, hắt từa hồ như kìm lòng không được mà tiến nhanh về phía trước, trực tiếp đứng chặn trước mặt của Bạch Lộ, cúi người, một tay đè chặt tay đang đẩy xe lăn của cô, từ trên cao nhìn xuống.

Hường Long Cẩm nhìn vào mắt cô: “Tại sao lại muốn anh cách xa em? Em sợ rằng sẽ bị người khác hiểu lầm sao? Bạch Lộ, tại sao em lại biến thành bộ dạng này? Em cho rằng gã Lương Phi Phàm đó thật lòng với em sao? Hẳn là loại người gì em không biết hay sao? Em ở bên cạnh hẳn nhất định sẽ không có kết quả tốt đâu!! Em tỉnh táo lại đi!!!!

Bạch Lộ bỗng cứng đờ người, nâng đôi mắt không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy mà hung hăng trừng về phía Hường Long Cẩm: “Anh có hiểu anh đang nói gì không?”

“.... Anh đã nhìn thấy hẳn ta ôm em, còn nhìn thấy hai người vô cùng thân mật.”

Hường Long Cẩm bị cô trừng mắt như vậy bỗng có chút không tự nhiên, ít nhất hẳn ta cũng còn biết điều, ý thức được rằng lời nói vừa rồi của bản thân có chút quá đáng. Lúc này đây ngữ khí mới có chút bình tĩnh lại, nhưng từng câu từng chữ đều mang đầy sự ghen tức: “Bạch Lộ, em chỉ làm thư ký của hẳn ta không đến hai tháng, sao em lại có thể cùng Lương Phi Phàm.....”

“Hường Long Cẩm!”

Bạch Lộ nắm chặt lấy tay vịn của xe lăn, cảm xúc bị đè nén trong lòng phảng phất như sắp nổ tung ra, Bạch Lộ cắn chặt răng, bật ra từng tiếng: “Anh đừng quá đáng đến như vậy! Anh có tư cách gì mà nói với tôi những lời như vậy chứ? Đừng nói tôi cùng Lương tổng hoàn toàn không có gì, cho dù tôi và Lương tổng có gì đi chăng nữa cũng không liên quan gì đến anh!”

“Bạch Lộ! Em.... em quả thật cùng hắn ta ở bên nhau rồi sao? Bạch Lộ, anh biết rằng em hận anh đã phản bội tình cảm bao năm của chúng ta, nhưng cho dù em có hận anh đến như thế nào đi nữa, cũng không nên chà đạp bản thân như vậy. Gã Lương Phi Phàm đó, hắn có tiền có quyền, hắn sao có thể nhìn trúng em được kia chứ? Hiện tại hắn chỉ là đang chơi đùa với em mà thôi.....”

“Hương Long cấm!! Làm ơn tự trọng!!”

Bạch Lộ chỉ cảm thấy ở huyết thái dương có một giác giác vô cùng tức giận, khiến cho đầu cô như sắp nổ tung, cô sắp chịu không được nữa, nhưng cô vẫn không muốn đánh mất kiểm soát, cố gắng kiềm nén lại cảm giác muốn giáng một bạt tai vào mặt Hương Long cấm, Bạch Lộ sắc mặt lạnh lùng đẩy Hương Long Cấm ra, chuyển động xe lăn chuẩn bị rời đi.

Hương Long cấm nhìn thấy khuôn mặt ghét bỏ hắn của Bạch Lộ, càng cảm thấy không cam lòng.

Hắn một lần nữa bước nhanh về phía trước, tốc độ của xe lăn sao có thể so với tốc độ của một người đàn ông kia chứ?

Bạch Lộ nhìn đôi chân thẳng tắp trước mặt mình, trong lòng rét lạnh từng cơn, Hương Long Cấm vẫn tiếp tục đeo bám không buông: “Bạch Lộ, anh chỉ là muốn tốt cho em, lúc này em quay đầu vẫn còn kịp. Em có biết không? Lương Phi Phàm hắn ta đã có đối tượng để kết hôn, cho nên hắn ta tuyệt đối không thể nào nghiêm túc với em được, nếu hiện tại hắn đang đối xử tốt với em, vậy thì nhất định đang có mưu đồ bất chính, em.....”

“Anh cho rằng kẻ nào cũng giống như anh sao?” Giọng nói của Bạch Lộ vô cùng lạnh lùng: “Hương Long Cấm, tôi hy vọng anh có thể ngừng lại ở đây, bởi vì anh càng nói như vậy, càng khiến tôi cảm thấy anh vô cùng dơ bẩn! Làm ơn vì bản thân mình mà giữ lại một chút ít tôn nghiêm. Anh cho rằng một người đàn ông đối xử tốt với một người phụ nữ đều là vì muốn

đoạt được người phụ nữ đó có đúng hay không? Bản thân anh là loại người chẳng ra gì, anh liền cho rằng tất cả mọi người đều là loại cặn bã như anh sao? Anh vẫn là quá xem trọng bản thân mình rồi, tôi nói thật cho anh biết, trong lòng tôi, Lương tổng không biết tốt hơn anh biết bao nhiêu lần, anh ấy đối xử tốt với tôi, nhưng anh ấy tuyệt đối sẽ không dơ bẩn như những gì anh đang suy nghĩ! Tôi hy vọng anh có thể tự trọng một chút, cũng là tôn trọng người anh hai tương lai của anh!”

Hương Long Cẩm bàng hoàng nhìn về phía Bạch Lộ.

Bạch Lộ là một cô gái không bao giờ quá quan tâm đến mọi người xung quanh, cho dù là có mối quan hệ tốt với Bạch Lộ như thế nào, cô cũng chưa chắc đã bao che cho đối phương đến như vậy.

Nhưng lúc này đây, bản thân chỉ là nói Lương Phi Phàm vài câu, cô lại vội vàng bảo vệ hãn ta đến như vậy.

Điều này chứng tỏ gì?

Hãn không phải kẻ ngốc, hãn sao có thể không chút phát giác được kia chứ?

Bạch lộ..... quả thật đối với Lương Phi Phàm.... có gì đó.....

Trong lòng Hương Long Cẩm bỗng nhiên nổi lên một cảm giác ghánh ghét, hãn bắt đầu trở nên nóng nảy....

Lúc này đây hãn thậm chí đã quên mất, trong tình cảm của bọn họ, hãn mới là người phản bội đối phương đầu tiên.

Con người chính là loài động vật kỳ lạ như vậy, bản thân làm việc có lỗi với đối phương, lại còn khẳng khẳng muốn đối phương trong lòng chỉ có duy nhất một mình mình.

“Bạch Lộ, em nói cho anh biết, em chính là muốn trả thù anh, cho nên mới cố tình tiếp cận Lương Phi Phàm, có đúng hay không?”

Bạch Lộ quả thật là không ngờ rằng, người đàn ông ở bên cạnh bản thân biết bao nhiêu năm nay, lại có thể là loại người như vậy.

Hắn có biết bản thân mình đang nói gì không? Sao hắn lại có suy nghĩ vô tri đến mức cười như vậy.....

Hóa ra, lúc trước, cô hoàn toàn không hiểu gì về hắn.

Cũng đúng, nếu hiểu hắn thì cô sao lại ra nông nổi như ngày hôm nay!

Bạch Lộ từ từ ngược mặt lên, nhìn về phía Hướng Long Cầm: “Hướng Long Cầm, anh cảm thấy tôi có cần làm những việc như vậy để đả kích anh hay không? Xin lỗi, tôi quả thật không cần phải làm những việc như vậy! Có lẽ anh cảm thấy bản thân anh vô cùng đáng giá, nhưng đối với tôi mà nói, người có thể phản bội tôi, không đáng một xu. Xin anh làm ơn tránh ra!”

“Bạch Lộ, em....”

“Hướng Long Cầm, tôi bảo anh tránh ra, anh không hiểu tiếng người sao?”

“Long Cầm, hai người đang làm gì vậy?!”

Bạch Lộ vừa đưa tay đẩy Hướng Long Cầm, hắn có lẽ hoàn toàn không hề để ý đến, cộng thêm cơ thể đang có chút cúi người về phía trước, bị Bạch Lộ đẩy mạnh như vậy, cả người liền không khống chế được mà ngã xuống, lưng đập mạnh vào tường, đồng thời, lúc này đây, cách đó không xa bỗng vang lên giọng nữ sắc nhọn----

Lương Tịnh Tiêu thấy Hường Long Cầm lâu như vậy vẫn chưa quay về, cảm thấy quá đổi nhàm chán mới ra ngoài nhìn một chút, không ngờ rằng lại để cô ta nhìn thấy cảnh này.

“Bạch Lộ! Cô muốn làm gì?” Lương Tịnh Tiêu bước nhanh về phía trước, đứng chặn trước mặt của Hường Long Cầm, khuôn mặt tức giận, trừng mắt về phía Bạch Lộ: “Cô có phải là điên rồi không? Tôi chính là nói cô đang giả bệnh, đẩy người còn có sức lực đến như vậy mà!”

Bạch Lộ lười chấp nhận với Lương Tịnh Tiêu, hơn nữa chỉ là càng nói lại càng sai, cô mím chặt môi, khó khăn mà đẩy xe lăn hướng về một hướng khác, chuẩn bị rời đi.

Hường Long Cầm như lạc mất hồn mà kêu lên: “.. Bạch Lộ, em đừng đi.”

Trong đầu Lương Tịnh Tiêu bỗng nhiên giống như bị một tia sét giáng thẳng vào đầu, cả người bỗng nhiên chao đảo, lúc này trong đôi mắt tinh xảo đó mang đầy nỗi đau, đưa tay hung hăng nắm lấy cổ tay của Hường Long Cầm.

“Anh đang nói cái gì? Anh bảo cô ta đừng đi?”

“Cô buông tôi ta!” Hường Long Cầm như phát điên mà giật tay ra khỏi tay của Lương Tịnh Tiêu, xông lên phía trước muốn chặn Bạch Lộ lại.

Lương Tịnh Tiêu bị hấn mạnh tay hất ra, nhưng cả người lại giống như bị dội ngược lại, bay đến ôm chặt người của Hường Long Cầm, ngón tay được sơn tỉ mỉ một màu đỏ rực lúc này đây tựa hồ như muốn khảm vào trong máu thịt của hân.

“Hường Long Cầm, anh có phải uống lộn thuốc rồi không? Em mới là Lương Tịnh Tiêu, cô ta là Bạch Lộ, anh đuổi theo cô ta làm gì chứ? Anh muốn làm gì? Hường Long Cầm, anh đứng lại cho em!”

“Buông ra, Lương Tịnh Tiêu, tôi biết cô là Lương Tịnh Tiêu, cho nên tôi muốn cô buông tay ra!”

Hương Long Cẩm hét lớn một tiếng, cảm giác không cam lòng bị hấn đè nén trong lòng những ngày này đây bỗng chốc bộc phát ra, đôi mắt hấn đỏ au, nhìn chăm chăm về bóng lưng gầy gò trên chiếc xe lăn đó.

Hắn nghĩ đến cảnh có một gã đàn ông khác có thể quang minh chính đại mà ôm lấy cô, nghĩ đến cảnh vừa rồi cô vì bảo vệ cho một gã đàn ông khác mà nói hắn không đáng giá một xu.....

Hắn không chịu nổi nữa rồi-----

“Tịnh Tiêu, cô buông tha cho tôi không được sao? Tôi biết rằng tôi có lỗi với cô, nhưng tôi quả thật không chịu nổi nữa rồi, Bạch Lộ mới là người tôi.....”

“Xảy ra chuyện gì?”

Hương Long Cẩm vẫn còn chưa nói hết câu, bỗng có một giọng nói trầm bỗng đột nhiên cắt ngang.

Vốn dĩ đôi tay của Bạch Lộ đẩy xe lăn không ngừng run rẩy, đột nhiên nghe được giọng nói trầm bỗng của Lương Phi Phàm, cô không biết tại sao, theo bản năng cắn chặt môi dưới, sự uất ức cùng căm phẫn trong lòng trong chốc truyền đến hốc mắt, tuyến lệ trong phút chốc ngập tràn, nước mắt hoàn toàn không theo sự khống chế của cô mà rơi xuống.

Cô vội vàng đưa tay đè chặt cặp mắt của mình, ra sức mà ép nó quay về với nơi nó vốn dĩ thuộc về.

“Anh....” Lương Tịnh Tiêu biến sắc, chầm chậm buông lỏng Hương Long Cẩm lúc này cũng đang có chút lúng túng ra: “Anh.... Anh đến lúc nào vậy?”

Lương Tịnh Tiêu cẩn thận quan sát biểu cảm của Lương Phi Phàm, khuôn mặt của Lương Phi Phàm vẫn vô cùng điềm tĩnh, nhưng cánh môi mỏng của anh ấy lại mím chặt vào nhau, đường cong ngay khóe miệng cũng vì động tác này mà sa sầm xuống.

Lồng ngực Lương Tịnh Tiêu bỗng đập thành thịch, chỉ cảm thấy mọi việc không ổn.

Lương Tịnh Tiêu hiểu rất rõ Lương Phi Phàm, biểu cảm của anh ấy nhìn có vẻ vô cùng điềm tĩnh, nhưng kỳ thật lại là dấu hiệu của sự nổi giận.

“Anh, bọn em... bọn em không có làm gì cả.... tùy.... tùy tiện nói vài câu mà thôi....” Tình huống trước mắt này, Lương Tịnh Tiêu vẫn là nên rời đi là tốt nhất: “Long Cẩm, em cảm thấy hơi mệt, mau đỡ em vào trong nghỉ ngơi.....”

Hướng Long Cẩm từ trước đến nay luôn có chút e dè Lương Phi Phàm.

Người đàn ông này ở trong thế giới thương trường ở thành phố A, là một truyền kỳ.

Thân thế hiển hách đã khiến người khác có cảm giác e sợ, lại còn có một cái đầu vô cùng nhạy bén trong giới thương trường. Bỏ qua việc của Bạch Lộ không nói, trong lòng của Hướng Long Cẩm kỳ thật là vô cùng khâm phục Lương Phi Phàm.

Mà chính là vì sự khâm phục này, khi đứng trước mặt Lương Phi Phàm, như một bản năng khiến hẳn cảm thấy bản thân vô cùng thua kém Lương Phi Phàm.

Chỉ là lúc này đây, cảm giác thua kém này lại càng chạm đến sự không cam lòng sâu bên trong hẳn---

Hắn không yêu Lương Tịnh Tiêu, nhưng hắn lại phải vì chịu trách nhiệm với đứa bé trong bụng cô ta, mà buông tay khỏi người phụ nữ mà bản thân thương yêu nhất.

Hắn chỉ là sau khi say rượu, bất cẩn lên giường với Lương Tịnh Tiêu, sau khi tỉnh dậy, mọi thứ đều đã bắt đầu thay đổi.

Hắn thừa nhận, hắn đã từng vô cùng khổ nạn, bởi vì nghĩ rằng có thể một chân đạp hai thuyền, cho nên mới cùng Lương Tịnh Tiêu lén lút bên nhau để tìm cảm giác kích thích, nhưng điều này có thể hoàn toàn trách hắn sao? Hắn chỉ là một người đàn ông bình thường, vậy mà hết lần này đến lần khác Bạch Lộ vẫn cố chấp giữ cái suy nghĩ bảo thủ đó, cái gì mà trước khi kết hôn tuyệt đối không thể bước đến bước cuối cùng.

Nhưng Lương Tịnh Tiêu không như vậy, Lương Tịnh Tiêu ở trên giường nồng nhiệt như lửa, khiến hắn cảm thấy, hắn là một người đàn ông đích thực.....

Đàn ông luôn có thể đem tình dục và tình yêu phân biệt vô cùng rõ ràng.

Hắn từ trước đến nay luôn biết rõ, người hắn muốn đi đến cuối cuộc đời là Bạch Lộ, chứ không phải là Lương Tịnh Tiêu.

Vậy mà Thượng đế lại như đang đùa với hắn, Lương Tịnh Tiêu lại mang thai....

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 46

Tất cả mọi thứ như đang rời khỏi quỹ đạo vốn có của nó, khiến hần phải vì đứa trẻ mà cưới Lương Tịnh Tiêu, hần quả thật thoát không nổi hai chữ “Trách nhiệm”.

Nhưng tại sao Bạch Lộ lại cùng Lương Phi Phàm ở bên nhau kia chứ?

Cô ở bên ai không tốt? Tại sao lại là Lương Phi Phàm?

Việc này sao có thể khiến hần cam lòng kia chứ?

Hương Long Cẩm đưa tay đè lên tay của Lương Tịnh Tiêu, đẩy Lương Tịnh Tiêu ra, lần đầu tiên Hương Long Cẩm ở trước mặt Lương Phi Phàm ngẩng cao đầu, nói: “Lương tổng, tôi có chút việc muốn nói với anh.”

Hần không giống như lúc trước, theo Lương Tịnh Tiêu gọi Lương Phi Phàm và “Lương đại ca”, mà dùng cách xưng hô xa lạ, khách khí là “Lương tổng” này.

Lương Phi Phàm bỗng nheo đôi mắt lại.

“Long Cẩm.”

Lương Tịnh Tiêu không dám tin mà nhìn về phía người đàn ông bên cạnh mình, Hương Long Cẩm điên rồi sao? Quý cũng biết bộ dạng bây giờ của hần là muốn nói gì với Lương Phi Phàm, có phải hần dự định sẽ không cưới cô nữa?

“Anh...” Lương Tịnh Tiêu nhìn thấy cảm xúc của Hướng Long Cầm hôm nay vô cùng kỳ lạ, hẩn giống như đang quyết tâm làm một điều gì đó, không biết ả Bạch Lộ đáng chết đó có phải đã tẩy não của Hướng Long Cầm rồi không.

Cô ta đang muốn trả thù vì Lương Tịnh Tiêu khiến cô ta phải rời khỏi EC sao? Đúng là đáng chết! Lương Tịnh Tiêu chỉ có thể đem hy vọng đặt hết lên người của Lương Phi Phàm: “..... bọn em quả thật là không có gì, anh đừng nghĩ nhiều quá, Long Cầm, anh cũng đừng làm phiền anh trai của em, mau dìu em vào bên trong nghỉ ngơi.....”

“Y tá, dìu cô ấy vào bên trong nghỉ ngơi,” Vừa hay lúc này có một y tá đi tới, Lương Phi Phàm ngoắc ngoắc ngón tay, nói với Lương Tịnh Tiêu: “Nếu như đã mệt như vậy, vào phòng nghỉ ngơi đi, Long Cầm không phải có việc muốn nói với anh sao? Em yên tâm, anh không đến mức sẽ ăn thịt Long Cầm của em đâu.”

“Anh.....”

“Y tá, đưa cô ta vào phòng bệnh.” Lương Phi Phàm đã quả quyết ra lệnh.

Lương Tịnh Tiêu không còn cơ hội để tiếp tục mở lời, không cam lòng mà trừng mắt về phía Bạch Lộ từ này đến giờ vẫn hoàn toàn không quay người lại, mới chầm chậm mà đi về phía phòng bệnh.

Lương Phi Phàm nhướn mày nhìn về phía Hướng Long Cầm: “Có việc muốn nói với tôi sao? Vừa hay tôi cũng có vài việc muốn nói với anh, ở tại lầu sáu của bệnh viện này có một phòng hội nghị, anh đi đến đó đợi tôi.”

Hướng Long Cầm Nhìn về phía Bạch Lộ cách đó không xa, lại nhìn về phía Lương Phi Phàm, ánh mắt của Lương Phi Phàm cũng đang dừng lại ở bóng lưng của Bạch lộ.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy trong lòng lửa giận nổi lên ngàn ngút, cũng không biết dừng khí từ đâu đến, lại dám bước nhanh về phía Bạch Lộ, hai tay chạm đến xe lăn của cô, hắn nói: “Vậy làm phiền Lương tổng chờ tôi một lúc, tôi đưa Bạch Lộ xuống lầu sẽ lập tức đến gặp anh.”

Đáy mắt Lương Phi Phàm bỗng nhiên sầm lại, ngũ quan phút chốc như được phủ lên một tầng băng, ánh mắt như lưỡi dao nhìn về phía Hướng Long Cầm

Tuy rằng không đối mặt với Lương Phi Phàm, nhưng Hướng Long Cầm vẫn cảm thấy phía sau lưng nổi lên một trận gai ốc.

Nhưng lúc này đây, hắn không sợ!

Hắn đẩy Bạch Lộ chuẩn bị rời đi, Bạch Lộ ngồi trên xe lăn từ khi Lương Phi Phàm xuất hiện đến nay hoàn toàn không thốt ra một lời, nhưng lúc này đột nhiên đưa tay ra ấn chặt bánh xe lăn.

“Không cần, tôi có thể tự đi.”

“Bạch Lộ....”

Bạch Lộ không tiếp tục nói thêm câu nào, cả ngày hôm nay đã đủ tồi tệ với cô rồi!

Tối ngày hôm qua vốn đã không nghỉ ngơi tốt, cô đã cảm thấy vô cùng mệt mỏi, nếu như lúc này không phải là đang ngồi trên xe lăn, cô e rằng bản thân vừa nãy đã ngã xuống đất mà hôn mê bất tỉnh, ngay bây giờ, cô đã không còn sức lực để phải đối phó thêm với bất kỳ một ai.

Cô lại nhìn thoáng qua căn phòng với 3 chữ “ Phòng phẫu thuật” cách đó không xa, màu chữ đỏ như màu máu, như từng mũi kim mà đâm vào lòng cô.

Chờ cho đến khi Bạch Lộ tiến vào thang máy, Hường Long Cầm mới không cam lòng mà quay người lại, người đàn ông vốn dĩ đứng ở phía sau lưng của hắn, lúc này đây hoàn toàn không thấy bóng dáng đâu, hắn nhìn thoáng qua một bên thang máy khác, thang máy hoàn toàn không phải đang hướng đến lầu sáu.

Chuyện gì đang xảy ra? Lương Phi Phàm đi đâu mất rồi?

Hường Long Cầm nhúu chặt chân mày, suy nghĩ một hồi vẫn ấn vào nút thang máy, trực tiếp đi lên lầu sáu.

Kết quả đương nhiên là không cần nghĩ cũng biết, Lương Phi Phàm sao có thể có mặt ở lầu sáu đợi hắn đến tìm kia chứ?

“Anh.....”

Lúc Hường Long Cầm đi lên lầu sáu tìm Lương Phi Phàm, Lương Phi Phàm đã đi vào phòng bệnh của Lương Tịnh Tiêu.

Khuôn mặt Lương Tịnh Tiêu có chút tái nhợt, nửa ngồi trên giường, cẩn thận từng chút một mà quan sát người đàn ông với sắc mặt sa sầm đang ngồi ở phía sofa đối diện, Lương Tịnh Tiêu suy nghĩ một lúc, mở miệng nhẹ nhàng nói: “Anh.... Chuyện vừa rồi.....”

“Anh có tai, những gì bọn em nói lúc nãy, anh đều nghe cả rồi.” Lương Phi Phàm chậm chậm vất chéo đôi chân thẳng tắp của mình, trầm giọng nói.

Lòng ngực của Lương Tịnh Tiêu bỗng đập mạnh, biết ngay là anh ấy đang không vui, nhưng lúc này đây Lương Tịnh Tiêu cảm thấy mình mới là người cảm thấy không vui mới phải, nhưng lại không muốn nói gì làm liên lụy đến Hường Long Cầm, tay của Lương Tịnh Tiêu nhẹ nhàng xoa lên bụng của mình, cắn chặt răng, quyết định đem tất cả mọi lỗi lầm đổ lên đầu của Bạch Lộ.

“Anh, việc này quả thật không thể trách Long Cầm được, Long Cầm vốn dĩ là người xem trọng tình nghĩa, không biết Bạch Lộ đã nói gì với anh ấy, anh ấy mới hành xử kỳ lạ như vậy..... anh ấy là một người tốt, anh, tất cả lỗi lầm đều là do ả Bạch Lộ đó gây ra!”

Khủy tay trái của Lương Phi Phàm chống bên thành ghế sofa, tay đỡ lấy trán, cũng không nói gì, chỉ là đôi môi mỏng bất giác đã mím chặt vào nhau.

Lương Tịnh Tiêu cho rằng Lương Phi Phàm đang lắng nghe cô ta nói chuyện, những oán hận trong lòng được cô ta trút ra thành những lời phỉ báng: “Anh, kỳ thật anh giữ Bạch Lộ ở bên người để làm gì? Cô ta có gì tốt kia chứ? Em và cô ta quen biết nhiều năm như vậy, vô cùng hiểu rõ tính cách của cô ta, tuy rằng năng lực làm việc của cô ta không tồi, nhưng cũng chỉ dừng ở mức không tồi mà thôi. Hơn nữa, chị Diệp Lâm chẳng phải cũng đã quay về rồi sao? Vị trí bên cạnh anh, lẽ ra là nên thuộc về chị Diệp Lâm mới phải, Bạch Lộ là cái thứ gì.....”

“Các em quen biết với nhau bao lâu rồi?” Lương Phi Phàm bỗng nhiên cắt ngang lời của Lương Tịnh Tiêu.

“Bảy, tám năm gì đó.”

“Em cảm thấy nhân cách của cô ta như thế nào?”

Lương Tịnh Tiêu bỗng sững người một lúc, nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Lương Phi Phàm, hoàn toàn không giống như là tùy tiện hỏi, cô ta tự đánh giá nhanh một lúc, liền mở miệng nói: “chẳng ra làm sao cả.”

Lương Phi Phàm bỗng nhiên bật cười, đôi đồng tử tinh xảo đó lúc mang đầy ý cười, cơ hồ như muốn khuynh đảo cả đất trời này, nhưng lúc này đây, nụ cười đó lại mang đầy lãnh ý, khiến cho người nhìn phải không rét mà run.

“Tịnh Tiêu, nếu như em cảm thấy nhân cách của cô ta chẳng ra làm sao, em còn có thể kết bạn với cô ta nhiều năm như vậy sao? Đừng quên rằng, em mới là người làm tổn hại đến cô ta.”

Lương Tịnh Tiêu có thể nào cũng không nghĩ ra rằng, anh trai của mình lại trực tiếp nói đỡ cho Bạch Lộ đến như vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng uất ức, liền mở lời nói: “Anh, anh thì biết cái gì chứ? Không phải có một câu thành ngữ chính là tri nhân tri diện bất tri tâm sao, em và cô ấy quen biết nhiều năm như vậy, nhưng cũng không nhất định là hiểu rõ tính cách của cô ta, cô ta lúc nào cũng âm trầm như vậy, cư xử với mọi người cũng không nóng không lạnh.... Còn nữa, em cũng chẳng tổn hại cô ta cái gì cả, em và Long Cẩm chính là thật lòng yêu nhau.”

“Tịnh Tiêu, anh hai hoàn toàn không có ý can thiệp vào chuyện riêng của em.” Lương Phi Phàm tựa hồ như không hề có hứng thú muốn nghe tiếp những lời nói không mấy dễ nghe lại chẳng có gì quan trọng của Lương Tịnh Tiêu: “Cho nên việc giữa em và Hường Long Cẩm, còn có Bạch Lộ, anh hoàn toàn chưa bao giờ hỏi đến. Lúc trước anh không hỏi, về sau lại càng không. Nhưng có một điều anh muốn nói cho em biết chính là, Bạch Lộ hiện tại vẫn là thư ký riêng của anh, đối với sự sắp xếp với nhân viên bên cạnh mình, anh tự có chừng mực, về sau đừng can thiệp vào những việc như vậy nữa.”

Lương Phi Phàm dừng lại một chút, dùng một giọng nói trầm bổng, không mang chút tức giận nhưng khiến người nghe không khỏi lạnh sống lưng mà nói những câu cuối cùng: “Những lời này anh chỉ nói một lần, cũng là lần cuối cùng, hy vọng rằng em sẽ nhớ thật kỹ. Dưỡng thai cho thật tốt, nếu em muốn nắm chặt trái tim của một người đàn ông, chỉ dựa vào đứa trẻ trong bụng em lúc này, chưa chắc là đã đủ. Lương gia đã bắt đầu phát ra thiệp cưới, lễ cưới của bọn em nhất định sẽ diễn ra đúng như dự kiến, nhưng tốt nhất là sau khi lễ cưới kết thúc, đừng để anh nghe thấy bất

kỳ tin tức không hay nào, bằng không, không chỉ có anh, còn có ông nội, và Bố, em khó lòng mà đối phó được.”

Lương Phi Phàm dứt lời, thân hình cao lớn từ trên ghế sofa đứng dậy.

Sắc mặt của Lương Tịnh Tiêu lúc này đã hoàn toàn tái nhợt, cả người không ngừng run rẩy.

Lương Phi Phàm bảo vệ Bạch Lộ rõ ràng đến như vậy, Lương Tịnh Tiêu sao có thể nghe không hiểu kia chứ?

Những câu nói cuối cùng của Lương Phi Phàm chính là đang giao huấn Lương Tịnh Tiêu, nếu như có thời gian mà quan tâm đến Bạch Lộ như vậy, không bằng dành ra thời gian để giữ chặt lấy người đàn ông của mình.....

Đó là anh trai ruột của cô, nhưng lúc này đây lại vì một ả Bạch Lộ, mà quay mặt lại giáo huấn cô.

Lương Tịnh Tiêu nắm chặt ga giường, tựa hồ như theo bản năng, liền mở miệng nói: “Anh, Bạch Lộ đã từ chức rồi, anh không biết sao?”

Thân ảnh của Lương Phi Phàm vừa bước đến cánh cửa, sau khi nghe những lời này, cả người quả nhiên khựng lại, Lương Tịnh Tiêu từ trong ngăn kéo lấy ra tờ đơn từ chức đã được Bạch Lộ ký: “Em hoàn toàn không gạt anh, cô ta quả thật đã từ chức rồi, việc này hoàn toàn không liên quan gì đến em cả. Là cô ấy cam tâm tình nguyện mà từ chức. Tờ đơn từ chức này chính là cô ấy nhờ em giao cho anh.”

Đáy mắt của Lương Phi Phàm bỗng nhiên sa sầm xuống, đôi chân dài hướng về phía Lương Tịnh Tiêu đi đến.

Lương Phi Phàm cầm lấy tờ đơn từ chức, mở ra xem, sắc mặt càng trở nên sa sầm.

“Vừa này đã cô ta đến để gặp em?” Trong giọng nói đã toát lên vài phần âm hiểm.

Lương Tịnh tiêu gật gật đầu: “Đúng vậy, cô ta nhờ em giao tờ đơn từ chức này cho anh.”

Lương Phi Phàm vứt tờ đơn lên chiếc tủ đầu giường, liền lập tức rời khỏi phòng bệnh.

Tiếp đó, Lương Tịnh Tiêu liền nghe một âm thanh đóng sầm cửa truyền đến, trong lòng như đang có một con rắn độc, đang từ từ, từ từ mà phun ra nọc độc----- Bạch Lộ, xem ra chỉ khiến cô từ chức, căn bản không có mấy tác dụng, không biết vào năm nào tháng nào cô lại có thể trở mình. Tôi – Lương Tịnh Tiêu, sẽ có cách khiến cô cả đời muốn trở mình cũng không được!.....

Lương Phi Phàm vừa ra khỏi phòng bệnh, liền gặp phải Hường Long Cẩm.

“Lương Tổng, anh nói là chúng ta sẽ gặp nhau trong phòng hội nghị ở tầng sáu....” Hường Long Cẩm nhanh chân hướng về phía Lương Phi Phàm đi đến, trong giọng nói mang đầy ý chất vấn.

Lương Phi Phàm tâm tình đang không được tốt, ngay cả ánh mắt nhìn về phía Hường Long Cẩm cũng vô cùng lạnh lùng, khẽ nhếch môi, bất cười một tiếng: “Anh cảm thấy anh có đáng để tôi đợi hay không?”

Hường Long Cẩm sắc mặt bỗng cứng đờ, chỉ cảm thấy giống như bản thân vừa bị Lương Phi Phàm giáng cho một bạt tai, nắm chặt nắm tay lại, có chút không cam tâm mà phản kích: “Lương tổng, tôi rất tôn trọng anh, hy vọng anh cũng có thể tôn trọng tôi như vậy.”

“Tôn trọng?”

Lương Phi Phàm như nghe phải một chuyện gì đó vô cùng nực cười, nụ cười nơi khóe miệng càng rõ ràng hơn nữa, mang đầy ý mỉa mai. Lương Phi Phàm vốn dĩ không phải là loại người lương thiện gì, đối nhân xử thế ôn hòa nhã nhặn cũng phải tùy thuộc vào người đối diện là ai, mà Ninh Trí Viễn đứng trước mặt anh lúc này đây, trong mắt Lương Phi Phàm, chẳng đáng là gì cả.

“Tôi chỉ tôn trọng người tôi cần phải tôn trọng, còn về anh, đừng nghĩ rằng vào được cửa của Lương gia liền có thể trở thành người của Lương gia, anh còn chưa đáng để tôi phải tôn trọng.”

Dứt lời, không thèm nhìn lấy khuôn mặt đang vô cùng phẫn nộ nhưng chẳng dám làm gì khác của Hướng Long Cầm, bước nhanh về phía thang máy, vừa đi vừa lấy ra điện thoại, gọi điện cho Quan Triều.

Cửa thang máy vừa đóng lại, Lương Phi Phàm mới lạnh giọng phân phó: “Vừa nãy có nhìn thấy Bạch Lộ đi xuống dưới?”

Xe của Quan Triều đậu ở trước cửa bệnh viện, lúc này quả thật là có nhìn thấy Bạch Lộ: “Lương tổng, thư ký Bạch sao? Lúc nãy tôi có vừa gặp qua.” Còn tưởng cô ấy đến đây để tái khám, Quan Triều còn xuống xe nói vài câu với Bạch Lộ, bất quá sắc mặt của Bạch Lộ không được tốt lắm.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 47

Những điều này đương nhiên Quan Triều cũng không nhiều lời, chỉ nghe theo sự phân phó của Lương Phi Phàm: “Trước tiên anh đi đến công ty đem các hội nghị trong chiều nay xử lý xong hết, tôi vẫn còn việc tạm thời sẽ không đi đến công ty, buổi tối tôi sẽ đi bập Buck, anh giải quyết xong việc liền có thể tan ca, để xe lại cho tôi.”

Quan Triều từ trước đến nay chưa bao giờ chấp vãn chỉ thị của cấp trên, rất nhanh liền gật đầu: “Vâng, Lương tổng.”

Đợi đến khi Lương Phi Phàm bước ra khỏi bệnh viện, Quan Triều đã rời đi.

Lương Phi Phàm lên xe, trong lòng cảm thấy vô cùng bức bối, đưa tay ra nới lỏng cà vạt, cảm thấy không đủ, lại tiếp tục đưa tay ra cởi thêm hai nút bên trong áo sơ mi, cuối cùng, dứt khoát đem áo vét bên ngoài cởi ra, vứt ở hàng ghế ngồi phía sau xe.

Chiếc áo vét màu đen rơi xuống phía trên ghế ngồi được bọc bằng da thật, cơ hồ như hoàn toàn không phát ra tiếng động, Lương Phi Phàm vừa chuẩn bị khởi động động cơ, động tác bỗng nhiên khựng lại.

Đôi lông mày bỗng chốc nhíu chặt, Lương Phi Phàm bỗng nhiên quay người lại, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm về hướng chiếc áo vét của mình, cuối cùng mới hơi cúi người, đưa tay cầm lên chiếc áo vét đó-----

Nơi hút mắt nhất ở dây ghế phía sau, có một chiếc bông tai lẳng lẳng nằm ở đó.

Nếu như không phải Lương Phi Phàm đang ngồi ở hướng này, nhất định sẽ không thể nhìn thấy chiếc bông tai này.

Lồng ngực của Lương Phi Phàm kịch liệt rung động, đem chiếc áo vét vút lên ghế ngồi kế bên vô lăng, thân hình cao lớn có chút vượt mức trung bình, rất nhanh liền nhặt chiếc bông tai bị kẹt ở dây ghế sau lên.

Từ khi Lương Phi Phàm hiểu chuyện đến nay, ông nội cùng bố thường hay dạy anh, phàm là làm bất cứ việc gì, cũng đều phải giữ được sự bình tĩnh.

Đàn ông, chỉ cần giữ được sự thông dong bình tĩnh, mới có thể mở ra cùng bảo vệ được vùng trời của riêng mình.

Lương Phi Phàm luôn luôn ghi nhớ điều này, cho nên từ trước đến nay, bất kể là anh có gặp phải bất kỳ việc gì, đều chưa bao giờ đánh mất đi sự bình tĩnh. Trong thế giới thương trường, chỉ cần giữ được vẻ cao thâm khó đoán, mới có thể áp đảo được đối phương.

Nhưng lúc này đây, chỉ là một chiếc bông tai bé nhỏ, đã khiến Lương Phi Phàm hoàn toàn chấn động!

Không phải là hợp đồng trăm tỷ, cũng không phải là một đối thủ nặng ký, chỉ là một chiếc bông tai bé nhỏ.

Màu thái kim, hình dáng một nơ bướm.

Hô hấp của Lương Phi Phàm, bỗng chốc trở nên ngưng trệ----

Giống như có một ký ức nào đó đã bị anh lãng quên, ngay lúc này đây bỗng nhiên như muốn bùng tỉnh.

Chẳng trách, chẳng trách sao mà khi ở nhà vệ sinh trong chung cư của Bạch Lộ, nhìn thấy chiếc bông tai này, lại cảm thấy quen mắt đến như vậy. Lúc bắt đầu còn cho rằng bản thân đã nghĩ quá nhiều, nhưng hóa ra, anh quả thật đã gặp qua.

Lương Phi Phàm nhớ lại rồi!

Hai tháng trước, anh có một cuộc hợp tác với tập đoàn Thịnh Nguyên, cho nên buổi tối hôm đó mới có một cuộc gặp mặt xã giao. Thông thường trong mọi tình huống, Lương Phi Phàm có xã giao đến mức nào đi nữa, cũng sẽ không bao giờ xảy ra việc tình một đêm với những người phụ nữ lung tung, nhưng đúng là đêm hôm đó, hắn đã lên giường với một cô gái xa lạ.

Lúc đó, Lương Phi Phàm bị người của Thịnh Nguyên bỏ thuốc, đương nhiên sau khi mọi việc kết thúc anh cũng biết đối phương không có ác ý gì, bất quá đối với họ đó chỉ là trình tự xã giao thông thường mà thôi, nói cho đẹp mặt chính là để cả đôi bên cùng tận hứng. Cho nên đêm hôm đó, anh hoàn toàn không nhớ rõ được, người phụ nữ xảy ra tình một đêm với anh có dáng dấp như thế nào.

Lương Phi Phàm chỉ nhớ rằng, đó là lần đầu tiên của cô gái đó, thân thể cứng đờ, phản ứng ngượng ngùng, nhưng lại mang trong đó vài phần nồng nhiệt.

Mà Lương Phi Phàm cũng có thể khẳng định, cô gái đó cũng bị người khác bỏ thuốc.

Cho nên đêm hôm đó, cơ thể của cả hai người tựa hồ như chưa từng tách rời nhau.

Cho đến khi trời hửng sáng, anh mới cảm thấy cơn buồn ngủ ập đến, chỉ là chớp mắt khoảng một tiếng, điện thoại của Quan Triều liền gọi đến.

Ngày hôm đó, bố anh từ xa trở về, anh vội vã về nhà, trước khi đi chỉ nhìn thoáng qua người nằm trên giường đó, cô ta quay lưng về phía anh, thân thể nhỏ nhắn cuộn tròn mình lại, nhìn qua khiến anh có cảm giác vô cùng đáng thương.

Nghĩ đến đêm hôm trước là lần đầu tiên của cô ta, Lương Phi Phàm lúc đầu còn có ý nghĩ cho cô ta chút tiền, chỉ là lúc đó tìm khắp người mới phát hiện mình quên mang theo ví tiền, trên người, thứ đáng giá nhất chính là chiếc đồng hồ đeo trên cổ tay, tất nhiên Lương Phi Phàm không để lại chiếc đồng hồ đó cho cô.

Đó là món quà sinh nhật ông nội tặng anh vào lần sinh nhật thứ mười tám của anh, sao anh có thể đem tặng một cô gái “bán hoa” kia chứ?

Lần thứ nhất thì đã sao? Chỉ là so với những cô gái bán hoa khác sạch sẽ hơn một chút mà thôi, nếu như đã không mang theo tiền, vậy thì đành thôi vậy, tin chắc rằng người của Lý tổng đã trả cho cô ta một cái giá không tệ, bằng không, một cô gái chưa nếm mùi đời như vậy sao có thể cam tâm tình nguyện mà cùng một người lạ mặt lên giường kia chứ.

.....

Nhưng Lương Phi Phàm chưa bao giờ nghĩ đến, hóa ra cô gái ngày hôm đó.... Lại là Bạch Lộ

Bạch Lộ, sao có thể là cô ta kia chứ?

Híp đôi mắt sắc bén của mình lại, nhìn chăm chăm về chiếc bông tay ở trong tay mình, Lương Phi Phàm hoàn toàn không biết nên hình dung cảm xúc của bản thân lúc này như thế nào, chỉ là cảm thấy không thể nào tin được.....

Bạch Lộ..... Bạch Lộ.....

Cô ta sao lại bị người khác đưa lên giường của anh như vậy? cô ta rất cần tiền sao? Cô ta có phải đã cùng với người của Lý tổng nói rõ hết giá tiền của việc này nên mới chấp nhận lên giường của anh?

Nếu như gã đàn ông vào đêm hôm đó, không phải là anh, có phải là cũng sẽ có người khác?

Nghĩ đến điều này, trong lòng của Lương Phi Phàm giống như có một ngọn lửa đang bùng bùng cháy.

Lương Phi Phàm theo bản năng siết chặt chiếc bông tai đó lại, giống như muốn đem chiếc bông tai tinh xảo đó nghiền đến mức thay đổi hình dạng, hoàn toàn không nhận biết được cảm giác đau đớn truyền đến từ lòng bàn tay.

Khốn kiếp, anh có phải đã nhìn lầm Bạch Lộ rồi không?

Lẽ nào đúng là.... Tri nhân tri diện bất tri tâm sao?

.....

Lương Phi Phàm từ trước đến nay chưa bao giờ có cảm giác khó chịu như lúc này, anh có chút bức bối mà từ trong hộp dự phòng trong xe lấy ra một bao thuốc lá, bên trong có 20 điếu lúc này chỉ còn lại 18 điếu, có hai điếu là lúc Lương Phi Phàm ở dưới chung cư của Bạch Lộ hút, mà lúc này đây, anh lại muốn hút nữa rồi.....

Lý do, vẫn là bởi vì người phụ nữ đó.....

Đúng là đáng chết mà, cuối cùng là bắt đầu từ khi nào, anh trở nên không thể khống chế cảm xúc của bản thân đến như vậy? Hết lần này đến lần khác hút thuốc cũng chỉ bởi vì Bạch Lộ.....

Nhưng lẽ nào những tính cách, cảm xúc của Bạch Lộ khi đứng trước mặt anh như giới giang, thông tinh, then thùng, dịu dàng, tất cả đều là ngụy tạo hay sao?

Lương Phi Phàm cuối cùng đưa tay ra, đem bao thuốc lá vứt ra ngoài cửa xe, sau đó đem chiếc bông tai đó cẩn thận cất vào trong túi quần tây của mình, lúc này đây mới bắt đầu khởi động động cơ, một chân đạp xuống chân ga, chiếc xe lập tức như một mũi tên mà lao ra ngoài.

Bạch Lộ khi về đến nhà, trời đã chạng vạng tối.

Cả cơ thể lẫn tinh thần đều vô cùng mệt mỏi, đêm hôm qua cô hoàn toàn không nghỉ ngơi chút nào, hôm nay lại nhận hết sự đả kích này đến sự đả kích khác, khiến cho cả người cô lúc này có chút mê man.

Đẩy xe lăn đi về phía phòng bếp, tự rót cho mình một ly nước, một hơi uống cạn, trong lồng ngực vẫn như bị một thứ gì đó đè nén, đến cả hô hấp cũng có chút khó khăn.

Đem ly nước đặt ở trên bàn đá cẩm thạch, cô chống lấy đầu mình, ngón cái nhẹ nhàng ấn lấy huyệt thái dương, suy nghĩ trong đầu hoàn toàn không kiểm chế được mà như sóng triều cuộn cuộn từng cơn.....

Đứa trẻ..... công việc..... đàn ông còn có ---- Lương Phi Phàm.

Người lẽ ra cô không nên nghĩ đến nhất, lại như hình với bóng mà theo sát cô, khiến cô như thở không nổi, muốn phát tiết ra cũng không xong.

Bạch Lộ! cô tốt nhất là nên quên đi!!!

Ngón tay chậm chậm chạm lên môi của mình, cô nói với bản thân, cứ như vậy mà quên đi, sau này cũng đừng nhớ đến nữa.

Tin chắc rằng Lương Tịnh Tiêu đã đem đơn từ chức giao cho Lương Phi Phàm, cô cũng không cần phải đến công ty nữa, dù sao thì những vật dụng cá nhân của cô, chỉ cần nhờ Tử Âm thu xếp một chút là được.

Không cần đi đến công ty, vậy thì cũng không cần phải gặp Lương Phi Phàm nữa.

Bạch Lộ ra sức lắc mạnh đầu, sau đó giống như không có việc gì, đẩy xe lăn đi về phía phòng ngủ.

Cô dùng cả hai tay mà ra sức bò lên giường, đem chăn tơ tằm kéo lên tận đầu, bao bọc toàn thân, trong bóng tối, cô chỉ nghe thấy tiếng hơi thở của bản thân, từng tiếng nối tiếp từng tiếng, vô cùng yên tĩnh.

Cũng không biết đã trôi qua bao lâu, cuối cùng cô cũng có thể rơi vào giấc ngủ.

Nhưng trong giấc ngủ cũng hoàn toàn không được an giấc, luôn cảm thấy giống như có ai đó không ngừng gọi tên của cô..

Bạch Lộ trở mình, cho rằng bản thân vẫn còn đang trong giấc mơ, cũng không ép buộc mình phải tỉnh giấc, chỉ là thanh âm kia càng ngày càng trở nên rõ ràng.

Đôi lông mày của Bạch Lộ chậm rãi nhíu lại, nhịn không được mà rên lên một tiếng, sau đó chầm chậm mở mắt ra. Ý thức cũng dần dần trở nên rõ ràng, cô lúc này mới có thể chắc chắn, lúc này bản thân không phải đang nằm mơ, bởi vì quả thật là có người đang ấn chuông cửa chung cư của cô.

Bạch Lộ chống hai tay đứng dậy, nhìn về phía đồng hồ treo trên tường---

Tám giờ lẻ năm phút.

Hóa ra cô đã ngủ hơn ba tiếng đồng hồ, nhưng lúc này ai lại tìm đến cô kia chứ?

Bạch Lộ không tiếp tục suy nghĩ nữa, mang dép lê vào, tiện tay lấy một chiếc áo khoác trên giá quần áo khoác lên người, sau đó mới nhảy đến xe lăn của mình, đẩy xe lăn ra mở cửa.

Chung Cư nơi Bạch Lộ ở là một dạng chung cư độc thân, cho nên cách một cánh cửa, bên ngoài còn có một cánh cửa sắt, chỉ là trên cánh cửa hoàn toàn không có trang bị mắt mèo, cho nên cô trực tiếp mở cửa ra.

Nhưng đến năm mơ cũng không hề nghĩ đến, người xuất hiện ở trước mặt cô lúc này đây lại là Lương Phi Phàm.

Sắc mặt của Lương Phi Phàm không được tốt lắm, sắc mặt nặng nề, ánh mắt như có vẻ như đang tham dò một điều gì đó.

Bạch Lộ không rõ ràng lắm cảm xúc lúc này của Lương Phi Phàm, bởi vì Lương Phi Phàm ở trước mặt cô luôn bày ra một bộ dạng cao thâm khó đoán. Có lẽ đã do cô nhìn nhầm, anh cần gì phải tham dò cô điều gì kia chứ, dù sao thì cô cũng đã làm việc cùng với anh hơn hai tháng rồi....

Bạch Lộ ngừng lại dòng suy nghĩ của bản thân, cũng tránh đi ánh mắt sắc bén của Lương Phi Phàm, môi khẽ mở, chủ động mở lời: “Lương Tổng, sao anh lại đến đây?”

“Thư ký Bạch, em nói, tại sao tôi lại đến đây?” Giọng điệu của Lương Phi Phàm vô cùng lạnh nhạt, chỉ là nhẹ nhàng đem câu hỏi vớt lại cho Bạch Lộ, sau đó đưa tay gõ gõ vào cửa sắt: “Em dự định cứ như vậy mà nói chuyện với tôi sao?”

Lúc này đây Bạch Lộ hoàn toàn có thể cảm nhận được, tâm tình của Lương Phi Phàm đang vô cùng không tốt.

Tâm tình của anh không tốt..... mà lúc này đây lại xuất hiện trước cửa nhà của cô.....

Bạch Lộ khẽ hít sâu một hơi, liền lớn mật mà suy đoán, Lương Phi Phàm có phải là đã biết việc bản thân ký vào đơn từ chức? anh là muốn đến đây để hỏi tội cô? Hay là còn vì lý do nào khác?

“Lương tổng, Anh.....”

“Thư ký Bạch, Em có thói quen cách một thanh cửa sắt để nói chuyện với người khác, nhưng tôi lại không có thói quen như vậy.” Lương Phi Phàm tựa hồ như sắp mất hết kiên nhẫn, đôi đồng tử sắc bén cũng từ từ mà nheo lại, cuối cùng đôi môi mỏng liền bật ra hai từ đơn giản, nhưng ngữ khí hoàn toàn không cho người khác có cơ hội từ chối: “Mở cửa.”

Sắc mặt Bạch Lộ khẽ biến, cắn cắn môi, cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn mở cửa ra.

Đối với yêu cầu của Lương Phi Phàm, cô luôn không có cách nào có thể từ chối được.

Nhưng quả thật nói chuyện với người khác cách một song cửa như vậy đúng là một việc không được lịch sự cho lắm, bất kể như thế nào, ở EC, trong lúc cô làm việc với Lương Phi Phàm, anh đã vô cùng quan tâm đến cô, cho nên về tình về lý, cô quả thật là nên đích thân giải thích với anh về việc từ chức của cô.

Chỉ là Bạch Lộ không hề biết là, loại người như Lương Phi Phàm, là lần đầu tiên, còn là ở trong khoảng thời gian ngắn như vậy, ra vào chung cư của một người phụ nữ, hai lần!

Mà người phụ nữ này, dùng cách nói bảo thủ nhất chính là, “đã từng” là cấp dưới của anh.

“Lương tổng, tôi rót cho anh ly nước.” Bạch Lộ nhìn thấy Lương Phi Phàm quen đường quen lối mà bước vào trong, trực tiếp ngồi trên ghế sofa, cô lúc này ngược lại có chút không tự nhiên: “Là thế này...., nhà của tôi không có những loại thức uống khác, nếu như anh muốn dùng cà phê thì.....”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 48

“Đi mua cho tôi sao?” Lương Phi Phàm ưu nhã vắt chéo đôi chân thẳng tắp của mình lại, ánh mắt nhìn về phía cô mang theo chút gì đó mỉa mai.

Xuất thân của anh vô cùng tốt, là một người đàn ông xuất sắc đến phi thường. cho nên bất kể ở đâu, ngồi ở bất kỳ nơi nào, đều có thể khiến nơi đó có vẻ như bừng sáng: “Em đúng là luôn ghi nhớ đến chức trách của bản thân mình.”

Bạch Lộ cảm thấy hôm nay Lương Phi Phàm nói chuyện có chút..... ngông?

Hiện tại đều duy nhất cô có thể nghĩ đến chính là, việc cô từ chức khiến anh ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cũng đúng, Lương Phi Phàm là lãnh đạo trực tiếp của cô, cô nói từ chức liền từ chức, ngay cả một lời tạm biệt cũng không nói, dù thế nào cũng là cô không đúng trước.

Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là quyết định nói rõ ra mọi việc.

“Lương tổng, anh.... anh có lẽ đã biết việc tôi xin từ chức, kỳ thật tôi đã muốn giải thích với anh, nhưng sau đó lại gặp phải một số việc, cho nên có chút không tiện, tôi rất xin lỗi về việc này..... Đột nhiên từ chức như vậy là tôi không đúng, nhưng dạo gần đây sức khỏe tôi không được tốt, tôi cảm

thấy bản thân mình đã không thể đảm trách nổi công việc này, hy vọng Lương tổng có thể thông cảm cho tôi.”

Bạch Lộ lặp ba lần nói hết câu, bởi vì hoàn toàn không nghĩ đến Lương Phi Phàm sẽ tìm đến tận cửa, cho nên cô hoàn toàn trở tay không kịp, cũng không chuẩn bị sẵn bản nháp trong đầu, nghĩ đến đâu liền nói đến đấy.

Cho đến khi lời đã nói ra miệng, bản thân cô mới cảm thấy, lý do này quả thật vô cùng tệ hại mà!

Lương Phi Phàm ngược lại bỗng mỉm cười, khóe miệng xuất hiện một vòng cung mờ nhạt, chỉ có ánh mắt vẫn không có chút gì thay đổi, mang trong đó ẩn ý mỉa mai cùng đùa cợt.

Lương Phi Phàm trầm giọng nói ra từng câu từng chữ: “ Ở EC làm việc nhiều năm như vậy, Em chưa xem qua sổ tay nhân viên sao?”

Bạch Lộ có chút nghi hoặc mà nhìn về hướng Lương Phi Phàm.

Nụ cười nơi khóe miệng của Lương Phi Phàm như càng sâu hơn, nhưng tại sao Bạch Lộ lại cảm thấy nhiệt độ xung quanh người anh ấy lại như thấp hơn vài độ thế này.

“Xem ra quả thật là em không hề biết, không sao, tôi có thể giải thích cho em hiểu. Là cấp trên trực tiếp của em, em muốn từ chức, chỉ có một lá đơn từ chức như vậy tất nhiên là không đủ. Lý do của em chính là sức khỏe không tốt có đúng không? Được thôi, sức khỏe không tốt thì tôi cũng đã chấp nhận cho em nghỉ hai ngày phép, ngày mai bắt đầu tiếp tục đi làm lại.”

Bạch Lộ sững sờ, há hốc miệng, nói: “ Nhưng Lương tổng..... tôi đã từ chức rồi.” Nhìn thấy Lương Phi Phàm nhướng một bên mày, giống như là

đang nói, vừa này tôi đã giải thích một lần rồi, chỉ có một tờ đơn từ chức, hoàn toàn không đủ để em rời đi.

Cô nghĩ một lúc, liền nói: “Lương Tổng, tôi quả thật không biết từ chức lại cần một trình tự vô cùng phức tạp.... Nhưng nếu như anh đã nói như vậy, tôi tuyệt đối sẽ phối hợp với quy định của EC. Cho nên, bây giờ tôi chính thức gặp mặt anh xin từ chức, xin anh phê duyệt.”

Cô khẽ cuối đầu.

Cho nên hoàn toàn không nhìn thấy, trong phút chốc, ánh mắt của Lương Phi Phàm tựa như một lưỡi dao, sắc bén đến kinh người, giống như có thể dùng ánh mắt để giết chết người đối diện vậy.

Bạch Lộ nhất định phải rời đi sao?

Chột dạ rồi?

Hay là đã tìm được chỗ dựa tốt hơn?

Hóa ra cô cũng chỉ là dạng phụ nữ đó, anh có gì mà phải quan tâm đến như vậy kia chứ?

Việc của hai tháng trước, tính ra Lương Phi Phàm cũng không phải là người chịu thiệt, nếu như cô có mưu đồ xấu xa gì, thì hai tháng này sao lại hoàn toàn không có chút động tĩnh gì.

Như vậy ngoài việc Bạch Lộ cố tình bò lên giường của Lương Phi Phàm ra, chỉ còn lý do là bởi vì tiền mà bán rẻ đi thân thể của mình.....

Loại phụ nữ này khắp nơi đều có, Lương Phi Phàm hoàn toàn có thể dựa vào việc Bạch Lộ tự biết lượng sức mình mà xin từ chức như vậy để triệt để tránh xa cô, nhưng đúng là đáng chết, tại sao trong lòng anh lại cảm thấy không cam tâm đến như vậy?

Lương Phi Phàm khẽ nâng cằm, khuôn mặt lạnh lùng, thanh âm trầm thấp: “Em cho rằng chỉ cần như vậy liền có thể từ chức hay sao? Thư ký Bạch, muốn từ chức ít nhất cũng phải hoàn thành việc bàn giao các công việc em đang nắm giữ, Quan Triều có việc của anh ta, em còn cho rằng anh ta đến để hoàn thành công việc giúp em hay sao?”

Sắc mặt Bạch Lộ có chút bối rối, theo bản năng mà nắm chặt góc áo của mình: “....Tôi biết trợ lý Quan có công việc của anh ta, vậy.... Lương tổng, ý của anh là....?”

“Em muốn đi, tôi sẽ không giữ em lại.” Thân hình cao lớn của Lương Phi Phàm chậm rãi từ trên ghế sofa đứng lên, đôi môi mỏng mím chặt, thanh âm tựa hồ như không có chút nhiệt độ nào, từng câu từng chữ vô cùng sắc bén, chỉ trích Bạch Lộ: “Nhưng thư ký Bạch à, tôi hy vọng rằng em hiểu rõ, công việc này không phải như trò chơi của trẻ lên ba, em thích thì làm, không thích thì chỉ cần một tờ đơn từ chức liền có thể phui mờ mà rời đi! Em cho rằng Ec là nơi nào? Là khách sạn mà nhà em mở sao?”

“Lương tổng, tôi... tôi không phải....”

“Không phải là tốt nhất.” Lương Phi Phàm đưa tay chỉnh lại cổ áo, lạnh lùng nói: “Em yên tâm, tôi nhất định sẽ không cố giữ một người không cam lòng ở lại, em muốn đi, cứ việc đi, nhưng trước khi khi tôi tìm được thư ký khác thay cho phần việc của em, thì lá đơn từ chức của em hoàn toàn không có chút công dụng gì. Còn nữa, trong sổ tay nhân viên cũng đã ghi rõ, muốn từ chức, cần phải báo cáo trước hai tháng, việc đơn giản như vậy cũng cần tôi phải đích thân nói cho em biết sao?”

Sắc mặt của Bạch Lộ trắng bệch: “..... Xin lỗi.”

“Biết bản thân có lỗi vậy thì đừng tiếp tục lãng phí thời gian của tôi.” Lương Phi Phàm trước khi rời đi dứt lại một câu nói cuối cùng: “Tháo bỏ thạch cao, ngày mai đi làm!”

Bạch Lộ nhìn về phía cửa từ sớm đã không còn bóng người, trong lòng giống như có một đôi tay vô hình đang bóp chặt lấy lồng ngực của cô, máu như trực tiếp chạy thẳng lên não, trong đầu không ngừng vang lên tiếng ong ong ----- rã rời - có, mệt mỏi - có, đau buồn - có, còn có một nỗi uất ức không nói sao nên lời.....

Mọi việc dường như đều đang hướng về chiều hướng xấu nhất mà phát triển, mà cô thì hoàn toàn không có biện pháp gì có thể chống lại được nó, lẽ nào cứ tiếp tục mà ngồi chờ chết như vậy hay sao?

Hai tháng.....

Cô còn phải ở lại EC hai tháng, hai tháng nữa, bụng của cô cũng đã bốn tháng rồi, đến lúc đó, chỉ cần để ý một chút liền có thể biết được là cô đang mang thai, hơn nữa vào khoảng thời gian ba tháng, là khoảng thời gian phản ứng của phôi phụ nghiêm trọng nhất.....

Đứa trẻ này.... có phải trước hết cô nên giải quyết đứa trẻ này?

Nhưng quả thật là cô không cần đứa trẻ này sao?

Bạch Lộ đưa tay ra nhẹ nhẹ mơn trớn bụng mình, vừa thống khổ, vừa rồi bời, toàn thân như không chút sức lực mà ngồi trên xe lăn.

Tình cảnh trước mặt tất cả đều tối đen như mực, cô hoàn toàn tìm không được lối ra, cuối cùng cô phải làm như thế nào đây?

Lương Phi Phàm rời khỏi khung cửa của Bạch Lộ, liền trực tiếp gọi điện thoại cho Quan Triều: “Lần hợp tác trước với tập đoàn Thịnh Nguyên, trước mắt tiến hành đến đâu rồi?”

Việc này luôn được Quan Triều theo dõi, bởi vì trước khi Lương Phi Phàm vào EC, tổng bộ của Lương thị đã đàm phán xong hiệp ước, cho nên Quan Triều chỉ phụ trách phần bên tổng bộ, khoảng thời gian này Lương

Phi Phàm cũng không tiếp xúc đến, cho nên hoàn toàn không nắm rõ tiến độ.

Quan Triều có chút kinh ngạc về việc Lương Phi Phàm đột nhiên lại hỏi về tiến độ hợp tác giữa Lương thị cùng Thịnh Nguyên, nhưng tất nhiên Quan Triều cũng không hỏi gì về việc này, trực tiếp báo cáo: “Lương tổng, ở bên Thịnh Nguyên, chúng ta lúc đầu là cùng Lý tổng đàm phán về hiệp ước, trước mắt dự án về “làng nghỉ dưỡng” đã tiến hành được một phần ba.

Lương Phi Phàm nheo mắt lại, ngón trỏ thon dài nhẹ nhàng gõ lên vô lăng: “Lý tổng, ý anh chỉ là gã Lương Kiệt Thịnh?”

Đó là một gã đàn ông trung niên khoảng bốn năm mươi tuổi, trước mặt là phó tổng giám đốc của tập đoàn Thịnh Nguyên, là một kẻ vô cùng háo sắc.

Lương Phi Phàm nhớ tới đêm hôm đó bản thân cùng Bạch Lộ xảy ra tình một đêm với nhau, cũng là bởi vì hấn bỏ thuốc vào bên trong rượu của Lương Phi Phàm.

Gã Lương Kiệt Thịnh này thích nhất chính là trong lúc cùng đối tác đàm phán hiệp ước mà làm trò hề này, đem sở thích của bản thân gán cho người khác---- luôn tự cho mình là đúng, không trách được luôn bị em trai của mình đè đầu cưỡi cổ, xem ra cả đời này cũng chỉ có thể ngồi đến chức phó tổng.

“Đúng vậy, chính là ông ta.”

Khóe miệng Lương Phi Phàm khẽ cong, trong đôi mắt sâu hun hút đó lúc này đây như không chút nhiệt độ, mà ngược lại, giọng nói của anh lúc này đây lại càng âm trầm gợi cảm hơn, dấu trong đó là sự sắc nhọn không để ai biết: “Quan Triều, anh giúp tôi liên lạc với gã Lương Kiệt Thịnh đó, nói rằng dự án “làng nghỉ dưỡng” trước mắt đang được tiến hành vô cùng thuận lợi, tôi muốn mời ông ấy dùng một bữa cơm.”

Quan Triều giật nảy cả mình.

Kỳ thật loại người như Lương Kiệt Thịnh, lúc đầu còn bỏ thuốc “kích tình” vào rượu của Lương tổng, bởi vì việc này, ngày thứ hai, Lương Tổng còn đặc biệt hỏi qua Quan Triều.

Quan Triều còn cho rằng Lương Phi Phàm tuyệt đối không thích có quan hệ cùng với loại người như Lương Kiệt Thịnh

Nhưng lúc này Lương Phi Phàm lại nói như vậy, trong lòng Quan Triều có chút không chắc chắn rồi.

Bất quá Lương tổng làm việc từ trước đến nay luôn có lý do của anh ta, bản thân cũng không cần phải hỏi quá nhiều.

Quan Triều rất nhanh liền trả lời: ‘Vâng, Lương tổng, vậy thì nên chọn ngày nào?’

“Tối ngày mai, bảy giờ. Cứ nói, nơi lần trước ông ta mời chúng ta dùng bữa.”

“Vâng, tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa, Lương Tổng, vậy lịch trình tối ngày mai tôi sẽ giúp anh dời lại sau, đến lúc đó tôi sẽ cùng anh đi đến đó.”

Nhưng Lương Phi Phàm lại nói: “Không cần!”

Quan Triều có chút sửng sờ, vẫn còn chưa kịp hỏi nguyên nhân, Lương Phi Phàm đã lạnh nhạt nói: “Thư ký bạch sẽ cùng tôi đi đến đó.”

Dứt lời, liền trực tiếp cúp máy.

Đem điện thoại tùy tiện vứt về phía ghế phụ bên cạnh vô lăng, Lương Phi Phàm cách một tấm kính chắn gió, ngẩng đầu lên nhìn về tòa chung cư cách đó không xa, cô ấy chính ở đây ở tại lầu bảy, còn anh thì đang ở phía dưới tòa chung cư của cô ấy

Những hình dung từ vi diệu như vậy từng chút từng chút một như đang nhảy múa trong đầu anh, khiến cho người khác có một cảm giác vô cùng mờ ám....

Trong lòng Lương Phi Phàm rõ ràng là nên chán ghét cô, nhưng lại không biết tại sao, luôn không thể khống chế suy nghĩ của bản thân mà nghĩ về.....

Lương Phi Phàm tự hỏi bản thân, làm nhiều việc như vậy, có phải rất là nực cười không?

Không, một chút cũng không nực cười.

Lương Phi Phàm chính là muốn tự tay xé nát mặt nạ trên mặt cô, dám ở trước mặt anh mà giở trò như vậy, anh sao có thể để cô đơn giản mà rời đi như vậy chứ? Bạch Lộ, tối ngày mai, tôi chính là muốn xem xem, cô sẽ cho tôi một sự giải thích hoàn hảo như thế nào?.....

Nếu như đã muốn quay trở về làm việc, Bạch Lộ cảm thấy bản thân cần phải hoàn thiện sơ đồ phác thảo của cao ốc Thị Ủy.

Bất kể như thế nào, đây là công việc của cô, cô không nên dứt bỏ giữa chừng như vậy.

Hơn nữa nếu như đã quay trở về làm việc, tổng giám sát lý nhất định cũng sẽ đòi bản sơ đồ phác thảo ngay, cô không muốn trở thành loại phụ nữ chỉ dựa vào khả năng trên giường như trong miệng những người khác, chút tôn nghiêm này ít nhất cô phải vì bản thân mình mà giành lấy.

Cho nên trong đêm cuối cùng ở nhà nghỉ ngơi, cô lại tiếp tục thức xuyên đêm. Sau khi vất vả cả đêm, cuối cùng bản nháp thiết kế đó cũng đã hoàn thành, nhưng cô lại cảm thấy không được hài lòng cho lắm. Luôn cảm thấy trong bản sơ đồ phác thảo này, vẫn thiếu đi chút sinh lực gì đó.

Nhưng bất kể có nói thế nào đi nữa, chỉ trong hai ngày ngắn ngủi cô đã có thể vẽ ra được bản nháp như vậy, quả thật đúng là không tồi, dù sao thì cô cũng đã bỏ việc thiết kế biết bao năm rồi, mà bây giờ cầm bút lên lại, hoàn toàn không có mấy cảm giác xa lạ.

Bạch Lộ khẽ nhếch khóe môi, nhìn bản vẽ trong tay, trong lòng liền tràn đầy một cảm giác vô cùng hạnh phúc.

Có lẽ việc từ chức cũng không có gì là không tốt, sự cuồng nhiệt của cô đối với thiết kế, tựa hồ như trong phút chốc bỗng bùng cháy lên, hiện tại cô còn đang nghĩ, nếu như quả thật muốn giữ lại đứa bé trong bụng này, có thể đem những việc mà bản thân lúc trước vẫn chưa hoàn thành mà nhân cơ hội này hoàn thành một thể?

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 49

Ví dụ như nâng cao học vị.

Sanh con trong nước không tiện, cô có thể ra nước ngoài, đến lúc đó còn có thể vừa học, vừa dưỡng thai....

Hoặc, nếu như cô có thể phát triển tốt ở nước ngoài, cũng có thể cùng con sống ở bên đó....

Điện thoại đột nhiên reo lên, có tin nhắn đến, Bạch Lộ vội vàng lấy lại tinh thần, lúc này mới ý thức được suy nghĩ ban nãy của mình.....

Cô đang nghĩ gì vậy?

Đứa trẻ này, chẳng lẽ cô dự định sẽ sanh đứa trẻ này ra sao?

.....

Vừa nhắc đến vấn đề có liên quan đến đứa trẻ trong bụng, trong đầu Bạch Lộ liền xuất hiện cảnh tượng vô số người đang giao chiến với nhau.

Thức nguyên một đêm, đã rất mệt rồi, cô lắc lắc đầu, đem hết những tâm trạng phức tạp lắc ra khỏi đầu, vẫn là quyết định đi tắm trước, sau đó nghỉ ngơi một lát, lại đi đến bệnh viện một chuyến, tháo bột trên chân của mình ra.

Thực ra bác sĩ cũng đã nói, khoảng hai ba ngày là khỏi, cho nên lúc cô đi đến bệnh viện, nói rõ với bác sĩ về tình hình phải đi làm của mình, bác sĩ cũng không miễn cưỡng cô, giúp cô tháo bột, chỉ là dặn dò cô, mấy ngày này đi đường phải cẩn thận, tốt nhất không được mang dép cao gót.

Bạch Lộ cảm ơn bác sĩ, trực tiếp rời khỏi bệnh viện đi đến EC.

Trên đường đi cô vẫn luôn suy nghĩ, một lát nữa gặp Lương Phi Phàm, anh ta có còn gây khó dễ cho cô không? Cô có nên đòi một lời xin lỗi chính thức hay không? Hay là, cô có nên đăng tin lên mạng, để những người có năng lực đến ứng tuyển vào vị trí thơm tho này hay không?

Dù sao thì có người đến, cô mới có thể nhanh chóng thoát thân không phải sao?

Nhưng cô lại không ngờ, cả ngày hôm nay, cô ở bộ phận thiết kế không để tâm mà sửa bản vẽ, nhưng Lương Phi Phàm lại không xuất hiện ở EC, cô còn cố ý đi đến văn phòng tìm anh ta, nhưng cũng vô ích.

Vốn dĩ muốn hỏi Quan Triều, nhưng Quan Triều hình như cũng không ở EC.

Đợi đến khi gần tan ca, điện thoại của Bạch Lộ mới reo lên, cô nhìn số điện thoại gọi đến là của Lương Phi Phàm, vội vàng nghe máy, “Lương tổng.”

“Sau khi tan ca đi đến Đế Hoàng Cung Điện.” Ngữ khí của Lương Phi Phàm rất lạnh nhạt, “Đúng lúc tôi phải tiếp một vị khách rất quan trọng.”

Đế Hoàng Cung Điện.

Chỉ nghe tên thôi là biết xa hoa cỡ nào rồi.

Đây là câu lạc bộ xa hoa nhất của thành phố A, tổng cộng có bảy tầng.

Tầng một là nơi giống như trung tâm thương mại mở cửa 24/24, bên trong có rất nhiều sản phẩm xa hoa. Còn tầng hai là nhà hàng tây cao cấp. Tầng ba là nhà hàng trung hoa có phần bảo thủ. Tầng bốn là sân trượt băng, mở cửa 20/24. Tầng năm là phòng tập thể hình, còn có một hồ bơi trong nhà sâu 3,5 mét. Tầng sáu là phòng karaok cao cấp mà những người làm ăn rất thích đến đây để bàn chuyện hợp đồng. Tầng cao nhất, tầng bảy, là những căn hộ.

Bạch Lộ nhìn bốn chữ đang lấp lánh trên đầu của mình, còn bàn tay trong vô thức đặt lên bụng của mình.....

Thực ra cô từng đến nơi xa hoa này một lần, chính là một đêm của hai tháng trước.....

Đợi đã!

Bạch Lộ đột nhiên chau mày, ngẩng đầu lên lần nữa, khi nhìn bốn chữ “Đế Hoàng Cung Điện”, có một cảm giác vô cùng mãnh liệt!

Có gì đó không đúng?

Đế Hoàng Cung Điện.....Tình một đêm.....Tiểu lưu manh?

Không đúng, nhất định không đúng, trong tất cả chuyện này, hình như là không liên quan đến nhau.

Nếu như cô uống say ở quán bar, sau đó bị người khác đưa đi, trong khi cô say không biết trời đất, xảy ra tình một đêm với người đàn ông xa lạ, như vậy tất cả đều có thể hiểu được.

Nhưng Lương Tịnh Tiêu đã nói, tên đàn ông đó chỉ là một tiểu lưu manh....chỉ là một tên lưu manh nhỏ mà thôi, làm sao nó có thể đặt phòng ở nơi này chứ? Hơn nữa cô nhớ rất rõ ràng, hôm đó khi cô rời khỏi nơi này, tiếp tân nói với cô rằng, tiền phòng đã được thanh toán từ sớm rồi.

Lúc trước cô đều dồn hết tâm tư vào tên “Tiểu lưu manh” đó, cho nên liền quên đi chuyện này.

Lương Tịnh Tiêu....

Có phải cô ta đang nói dối hay không?

Hai hàng lông mày đẹp đẽ của Bạch Lộ khẽ chau lại, chỉ cảm thấy Lương Tịnh Tiêu rất có khả năng là đang nói dối.

Bây giờ cô ta có hiềm khích với mình như vậy? Có lẽ cô ta chỉ bịa ra một câu chuyện về “Tiểu lưu manh” mà thôi, sau đó lừa gạt mình ký tên vào đơn từ chức, sau đó còn có thể nhìn thấy bộ dạng thê thảm của mình.....

Đây đâu phải là một mũi tên trúng hai đích? Mà là một mũi tên trúng ba đích mới đúng!

Bạch Lộ hít một hơi thật sâu, cô lấy điện thoại ra, bấm một số điện thoại, đi về phía cửa chính của Đế Hoàng Cung Điện. Người gác cửa vô cùng cung kính kéo cửa ra, đúng lúc phía bên kia Lương Tịnh Tiêu nhắc điện thoại.

“Thật là quý quá, cô quả nhiên còn có thể gọi điện cho tôi.” Lương Tịnh Tiêu mỉm cười nói, “Bạch Lộ, có chuyện gì sao?”

Bạch Lộ cũng không nói nhiều, cô gọi cuộc điện thoại này, chỉ để xác nhận lại những suy nghĩ trong lòng, lập tức nói thẳng: “Cô Lương, tôi gọi điện cho cô, chỉ là vì

Hỏi cô thêm một lần về chuyện đêm hôm đó của hai tháng trước, cô quả thực nhìn thấy tôi và một người đàn ông vào khách sạn, có phải không?”

“Đúng vậy!”

Bạch Lộ đưa tay ấn vào nút mở cửa của thang máy, nhìn mũi tên đang hướng xuống, liên tục nhấp nháy, cô nhếch miệng, “Vậy có tiện nói với tôi, tên của khách sạn hay không?”

Lương Tịnh Tiêu sững lại, làm sao cũng không thể ngờ, cô còn có thể bắn một phát súng ngược qua đây!

Lúc đó cô ta cũng không nghĩ nhiều, chỉ là lúc đó nghĩ được gì thì nói đó thôi.

Bởi vì rất hiểu con người của Bạch Lộ, biết được con người cô rất xem trọng vấn đề này, cho nên mặc dù cô ta tùy tiện kéo một người vào, cô nhất định sẽ không hỏi thêm nữa.

Việc này đối với cô mà nói, không nghi ngờ chính là một vết nhơ, còn cô luôn có yêu cầu cao đối với bản thân mình, những chuyện này, cô tuyệt đối sẽ không đi điều tra ngọn ngành về sức hấp dẫn của tiền tài ở chốn quan trường.

Chỉ là lúc này.....

Lương Tịnh Tiêu có chút ngượng ngùng ho nhẹ một tiếng, “Cô hỏi chuyện này để làm gì?”

Hai cánh cửa của thang máy mở ra, Bạch Lộ nhắc chân bước vào, ấn nút số sáu, ngữ khí của cô rất nhẹ nhàng, “Cô Lương quên rồi, hay là không biết?”

“Sao tôi lại không biết chứ?” Lương Tịnh Tiêu ý thức được đáp một câu, suy nghĩ một lúc, mới nói: “.....Tôi chỉ là.....Chỉ là sợ cô tức cảnh thương tình, bỏ đi, nếu cô đã muốn biết như vậy, tôi cũng không ngại nói cho cô biết. Nếu đã là một tiểu lưu manh, thì cũng không thể nào là một khách sạn tốt được, chỉ là nhà nghỉ thôi, cũng không có được xếp hạng sao, tốt hơn một chút so với nhà nghỉ trên xe thôi.”

“Vậy sao?” Bạch Lộ nhướn mày, nhẹ nhàng nói: “Cám ơn cô đã nói cho tôi biết những chuyện này, Cô Lương.”

Sau đó, trực tiếp tắt máy.

Thang máy vừa lúc lên đến tầng sáu, Bạch Lộ đợi đến đi cánh cửa mở ra, cô đi ra ngoài, một tảng đá lớn đè trong lòng, khiến cô hai ngày nay không thể nào vui vẻ, nhưng lúc này, dường như đột nhiên bị người khác ôm đi rồi.

Lương Tịnh Tiêu đang nói dối, cô có thể hoàn toàn khẳng định, nhất định cô ta đang nói dối.

Nếu như ngay cả bản thân đang ở đâu cô cũng không biết, vậy cô cũng có thể khẳng định, “Tiểu lưu manh” Trong miệng cô ta căn bản không hề tồn tại!

- -----Lương Tịnh Tiêu, người phụ nữ này, hoặc là vốn dĩ không biết, bịa ra một câu chuyện, muốn lừa mình ký vào đơn từ chức. Hoặc là cô ta biết rõ, nhưng cô ta không nói thật.....

Nhưng tại sao cô ta lại không nói?

Bạch lộ nghĩ đến hôm đó ở phòng khách, bởi vì cô ta nhanh miệng nói lời, sau đó bộ dạng chết cũng không thừa nhận của cô ta, càng khiến cô thêm hoài nghi....

Lương Tịnh Tiêu chắc chắn biết được điều gì đó?

Vậy, nếu cô ta biết, nhưng lại không nói, chỉ còn lại một lý do chính là---

Việc xảy ra trên người mình hai tháng trước.....có liên quan đến cô ta?

Bạch Lộ đột nhiên dừng bước, sắc mặt cũng thay đổi theo.

Lương Tịnh Tiêu.....Thật sự cô ta, có thể làm ra những chuyện này sao?

Hai người họ tuy là do Hưởng Long Cầm mà trở mặt nhau, nhưng dù sao cũng là bạn bè bảy tám năm, thật sự cô ta có thể làm những chuyện này với mình sao?

Trong lòng Bạch Lộ giống như bị một bàn tay bóp nghẹn, nhưng lại không cảm thấy đau cho lắm, bởi vì lúc đau nhất, cô đã vượt qua rồi, nhưng cô cảm thấy khó chịu trong lòng, ngay cả thở cũng cảm thấy khó chịu, cứ nghẹn đặng nơi cổ họng, cả người đứng ngây ra đó, chỉ cảm thấy tay chân lạnh toát.

Điện thoại lại có người gọi đến, Bạch Lộ vội vàng lấy lại tinh thần, đưa lên xem, là Lương Phi Phàm gọi.

Nhất định là anh ta đợi quá lâu rồi, bản thân chẳng qua chỉ là một thư ký, nhưng lại để cho cấp trên đợi mình, cô có chút buồn phiền căn môi, vội vàng nghe máy.

“.....Xin lỗi Lương tổng, tôi đến rồi, nhưng tôi không biết số phòng, đúng lúc tôi đang muốn gọi cho anh.”

“602.” Lương Phi Phàm nói ra ba chữ số, liền tắt máy.

Bạch Lộ cất điện thoại, đưa tay vỗ vỗ vào mặt. Tự nói thầm với bản thân, lúc này tạm thời đừng nghĩ đến chuyện của Lương Tịnh Tiêu, bây giờ cô đang làm việc, trong lúc làm việc không thể.....

Suy nghĩ đến chuyện riêng, còn về phía Lương Tịnh Tiêu, cô nghĩ....Cô cần từ từ tìm chứng cứ.

Hít một hơi thật sâu, điều chỉnh lại tâm trạng của mình, rất nhanh tìm được phòng 602.

Đẩy cánh cửa ra, bên trong không có âm nhạc khoa trương chói tai, chỉ thấy hai người đàn ông ngồi đối diện nhau, trên tay mỗi người cầm một chiếc cốc rượu vang, hình như là đang bàn chuyện làm ăn.

Hai người đều nhìn thấy có người đẩy cửa vào, đang bàn bạc say sưa bỗng nhiên dừng lại.

Lương Kiệt Thịnh ngồi đối diện với cửa ra vào, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Bạch Lộ, ánh mắt anh ta sáng lên, lập tức đứng dậy.

Vốn dĩ anh ta là một tên đàn ông rất háo sắc, tưởng rằng hôm nay Lương Phi Phàm mời anh ta ăn cơm, nhất định là có tiết mục vui vẻ gì đó. Nhưng không ngờ là hai người đàn ông chỉ ngồi bàn chuyện với nhau thôi, cũng không thấy có phụ nữ đi vào, vừa đúng lúc không thể đợi được nữa, Bạch Lộ đi vào.

Phản ứng đầu tiên của anh ta lúc đó là ----- Người phụ nữ này, nhất định là do Lương Phi Phàm sắp xếp cho mình.

Xem ra, hai tháng trước, anh ta cố ý hao phí một chút tinh lực lên người Lương Phi Phàm không phải là không có tác dụng.

Đàn ông, vẫn luôn hiểu rõ đàn ông. Phụ nữ luôn là món đồ chơi tốt nhất của đàn ông, hơn nữa còn không hề ngán.

“Lương tổng.” Bạch Lộ không ngờ, người khách quan trọng mà Lương Phi Phàm nói trong điện thoại, lại là tên Lương Kiệt Thịnh này.

Thật ra Thịnh Nguyên ở thành phố A cũng rất có tiếng, người đàn ông có thân phận như Lương Kiệt Thịnh, ngoài việc hay lên báo tài chính ra, đôi khi cũng có vài lần lên báo vì những vụ bê bối.

Nghe nói anh ta rất thích chơi đùa những người mẫu trẻ, người nhỏ tuổi nhất, hình như còn là trẻ vị thành niên.

Năm ngoái, anh ta còn ra tòa vì vụ bê bối tình dục.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 50

Loại người này, tại sao Lương tổng lại ngồi cùng với hăn chứ?

“Lý tổng, tôi xin giới thiệu, đây là thư ký của tôi, Bạch Lộ.” Lương Phi Phàm dựa vào ghế sofa, quen với việc bắt chéo chân, tư thái ưu nhã, hiện lên dáng vẻ nhàn nhạ, thật sự khác một trời một vực với người đàn ông dung tục ngồi đối diện đang nhìn Bạch Lộ bằng ánh mắt phát sáng, Thư ký Bạch, qua đây làm quen đi, đây là phó tổng tài của Thịnh Nguyên, Lý tổng.”

Bạch Lộ giữ thái độ lịch sự, khẽ cúi đầu với Lương Kiệt Thịnh, phóng khoáng mở miệng nói: “Nghe danh đã lâu, Lý tổng.”

Cô đưa tay ra, dục vọng vốn sâu đậm vốn tràn ngập trong ánh mắt, bỗng chốc tan biến hơn một nửa.

Là thư ký sao?

Vậy chẳng phải, cô này là người của Lương Phi Phàm hay sao?

Lương Kiệt Thịnh suy nghĩ có chút phiền lòng, vậy rồi cuộc anh ta có ý gì?

Cố ý giới thiệu thư ký cho mình làm quen, hơn nữa cô này còn rất xinh đẹp, chẳng lẽ đưa đến đây để cho mình thêm muốn sao?

Hay là....Lương Phi Phàm có ý muốn tặng thư ký cho mình?

Tên Lương Kiệt Thịnh này không hề thông minh, nhưng đi dọc bờ biển đã nhiều năm, cần bao nhiêu nước để làm ướt chân đạo lý này anh ta có thể hiểu.

Trước khi chưa làm rõ ý đồ của Lương Phi Phàm, anh ta cho rằng không nên quá trực tiếp, thế là bèn bắt tay xã giao với Bạch Lộ, liền ngồi xuống, “Thư ký nhỏ của Lương tổng xem ra rất thông minh có năng lực đấy. Ánh mắt long lanh này, vừa nhìn đã biết là một cô gái thông minh, nào nào nào, ngồi đi.”

Bạch Lộ liếc nhìn Lương Phi Phàm một cái, nhìn thấy anh ta gật đầu cho phép mình ngồi, cô mới lịch sự ngồi xuống bên cạnh anh ta.

Một căn phòng lớn đã được bao trọn gói, ngồi trong đó là ba người có tâm tư khác nhau.

Bạch Lộ không biết được, từ lúc cô bước vào căn phòng này, Lương Phi Phàm đã quan sát tỉ mỉ tất cả phản ứng của Lương Kiệt Thịnh và cô.

Lương Kiệt Thịnh, từ dáng vẻ hưng phấn ban đầu, đến cuối cùng có chút thất vọng, anh ta đều thấy rõ mồn một.

Còn Bạch Lộ thì sao?

Rõ ràng là cô đang xã giao với Lương Kiệt Thịnh!

Chỉ là lúc cô nhìn thấy Lương Kiệt Thịnh không biểu lộ chút kinh ngạc nào, hoặc là cô chỉ đang xã giao với Lương Kiệt Thịnh, hoặc là không hề biết gì về chuyện đêm hôm đó, hoặc là cô đang diễn kịch.

Nếu như là vế sau, anh ta không thể không khâm phục tài năng diễn xuất của cô, quả thật đã đạt được cảnh giới tinh khiết như lửa rồi.

Nhưng vừa nghĩ đến phản ứng của Lương Kiệt Thịnh, anh ta lại cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng.....

Loại người như Lương Kiệt Thịnh, ngoài sự háo sắc trên người ra, căn bản không có tác dụng gì.

Với IQ của anh ta, không giống như rõ ràng quen biết Bạch Lộ, lại có thể làm ra bộ dạng hoàn toàn không quen biết này được.

Huống hồ, anh ta giả vờ cũng không giống.

“Cô Bạch năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Căn phòng bao này chỉ có hai người đàn ông và một người phụ nữ ngồi trong đó, Lương Kiệt Thịnh không tự chủ cứ liếc ngang liếc dọc trên người Bạch Lộ.

Hôm nay Bạch Lộ chỉ mặc một chiếc áo cổ chữ V, khi ngồi trên sofa, cổ áo vô tình rũ xuống, vì vậy ánh mắt Lương Kiệt Thịnh nhìn cô càng giống như có hai ngọn lửa trong đó.

Bạch Lộ ngượng ngùng rút cổ lại, theo bản năng ngồi xích lại bên cạnh Lương Phi Phàm, mặc dù chuyển động rất nhẹ nhàng, dường như không thể phát hiện được, nhưng phong cách tỉ mỉ của Lương Phi Phàm vẫn có thể cảm giác được.

Anh ta ý thức được nheo mắt lại, ngón tay thon dài búng vào thành ly, chủ động mở miệng, “Lý tổng, người anh từng gặp nhiều vô số, chỉ bằng anh đoán thử xem?”

“Ha ha, Lương tổng, người bên cạnh anh, sao tôi lại dám đoán mò chứ!” Lương Kiệt Thịnh bắt đầu tung chiêu thăm dò, câu nói này người có đầu óc có thể hiểu ra, là trong lời nói này có ẩn ý.

Bạch Lộ đầu óc trống rỗng, có chút kỳ lạ nhìn Lương Phi Phàm.

Ánh đèn trong phòng mờ mờ ảo ảo, toàn thân anh ta dựa vào sofa, cánh tay đưa ra dang rộng về trước, giống như một con báo đang nghỉ ngơi, khí chất toàn thân đều rất bình tĩnh.

Nhưng ánh mắt đó, lại sâu không thấy đáy.

Hôm nay anh ta cố ý gọi mình đến đây, lại có cuộc gặp mặt như vậy, rốt cuộc anh ta có ý gì đây?

Chẳng lẽ anh ta xem cô là món quà chuẩn bị đem tặng cô cho người đàn ông khác hay sao?

Với suy nghĩ như vậy, càng làm cho toàn thân Bạch Lộ toát ra mồ hôi lạnh, nhưng cô vẫn không muốn tin.

Lương Phi Phàm vốn dĩ không phải là loại người đó.....

Sao anh ta có thể đem tặng mình đi chứ? Mình đang nghĩ lung tung cái gì vậy? Sao lại có thể nghĩ Lương tổng là loại người tiểu nhân như vậy chứ?

“Người bên cạnh ta, cũng chỉ là một người thôi mà, Lý tổng, anh nói như vậy làm cho Lương Mỗ cảm thấy cao ngạo đấy.” Lương Phi Phàm nhếch khóe miệng lên, sau đó có phần lười biếng liếc nhìn Bạch Lộ khuôn mặt hiện rõ lên sự bất an, “Thư ký Bạch, tôi cũng quên rồi, năm nay cô bao nhiêu tuổi?”

Bạch Lộ mím môi, giọng nói nhỏ nhẹ, “25.”

“À, đúng, tôi nhớ ra rồi, cô và Tịnh Tiêu sinh cùng một năm.” Lương Phi Phàm lắc lắc ly rượu vang trong tay, trong đầu tựa đang suy nghĩ điều gì, nhưng lại không nói thêm gì.

“25 tuổi đã là tâm phúc của Lương tổng đây, quả thật không đơn giản.” Lương Kiệt Thịnh lập tức tiếp lời, một ánh mắt thèm thường nhìn Bạch Lộ, cười đến nỗi khiến người khác cảm thấy khó chịu, “Cô Bạch, tiền đồ vô lượng a, nên biết rằng Lương tổng của cô nổi tiếng kén chọn....a, đúng rồi, sao tôi lại thấy cô quen mắt nhỉ, có phải tôi đã gặp cô ở đâu rồi không? Cô Bạch, có phải cô làm ở EC rất lâu rồi không?”

“Tôi làm ở đó được vài năm rồi.” Bạch Lộ suy nghĩ, vừa bảo thủ vừa lịch sự nói: “Lý tổng sỡ dĩ thấy tôi quen mắt....có thể lúc trước gặp qua tôi, dù sao thì trước đây Thịnh Nguyên và EC cũng có hợp tác mà.”

“Ha ha, Cô Bạch nói đúng đó.”

Lời nói của Lương Kiệt Thịnh lúc này thực sự chỉ là lời tùy tiện để gần gũi hơn chút mà thôi, nhưng nghe Bạch Lộ tiếp lời như vậy, anh ta đột nhiên lại cảm thấy, bản thân thật sự đã gặp cô rồi.

Hơn nữa nếu nhìn kỹ, ánh mắt này, chiếc mũi này.....cảm giác thật sự rất quen.....

Thư ký nhỏ này.....25 tuổi, làm việc ở EC.....thật sự chỉ là gặp trong công việc hay thôi sao?

Tại sao cứ cảm thấy không giống, nhưng lại không thể nghĩ ra được?

Lương Kiệt Thịnh chau mày, uống một ngụm rượu vang, trong đầu cố gắng suy nghĩ, bản thân có phải đã từng gặp Bạch Lộ hay không.

Không khí nhất thời trở nên ngưng ngùn, Bạch Lộ không biết nên làm gì cứ ngồi đó, cũng không uống rượu, còn hai người kia cũng không mở miệng nói gì, cô cũng không biết bản thân nên nói những gì, trong lòng cứ thấp thỏm lo âu, căn bản không thể nghĩ ra mục đích Lương Phi Phàm hôm nay cố ý muốn mình đến đây để làm gì.....

Đúng lúc điện thoại của Lương Phi Phàm rung lên, anh tay lấy điện thoại ra nhìn số gọi đến, cơ thể cao to từ sofa đứng lên, “Thật ngại quá, tôi ra ngoài nghe điện thoại.” Lại nói với Bạch Lộ: “Giúp tôi tiếp đãi Lý tổng cho tốt.”

Bạch Lộ mở miệng ra, còn muốn nói điều gì, nhưng Lương Phi Phàm đã cất bước đi ra khỏi phòng.

Trong lòng, bỗng chốc rơi xuống đáy vực thăm -----

Cô cảm thấy bây giờ mình giống như một miếng dẻ rách bị vứt bỏ, không có chút cảm thấy đây là công việc nên làm của một cô thư ký.

Tên Lương Kiệt Thịnh này, nổi tiếng háo sắc trong giới thương gia, nhưng Lương Phi Phàm lại vô duyên vô cớ gọi mình đến đây, chuyện gì cũng không nói, cứ như vậy mà để bản thân mình tiếp đãi hẳn.....

Anh ta rốt cuộc có ý gì? Anh ta xem cô là cái gì?

“Cô Bạch....” Bạch Lộ còn đang ôm ấp ức trong lòng, vậy mà người đàn ông phía sau đã không hiểu phép lịch sự nhào đến.

Lương Phi Phàm đi như vậy, đối với Lương Kiệt Thịnh mà nói, có thể xem là âm thầm đồng ý hẳn ra tay với cô gái này, tại sao hẳn có thể bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy chứ, khuôn miệng nồng nặc mùi rượu phà hơi vào tai, càng khiến cho người ta cảm thấy muốn ới.

“Nói thật, tôi thấy cô rất quen, cô nói xem....chúng ta có phải đã từng gặp mặt rồi không?” Bàn tay đã động vào vai của Bạch Lộ.

Toàn thân Bạch Lộ muốn bắn ra ngoài, theo bản năng vung tay ra, kéo bàn tay đang để trên vai mình của Lương Kiệt Thịnh xuống, ngữ khí lạnh lùng, “Lý tổng, tôi không nhớ chúng ta đã từng gặp nhau khi nào.”

“Phụt, Cô Bạch, vậy là cô không đúng rồi, rõ ràng vừa rồi cô nói chúng ta từng gặp qua mà, Lương tổng vừa đi bây giờ sao lại trở thành chưa từng gặp vậy, lời nói của cô trước sau không như một vậy!” Lương Kiệt Thịnh dang rộng miệng cười, phả một hơi rượu vào Bạch Lộ.

Tửu lượng của Bạch Lộ vốn dĩ không được tốt, lại cộng thêm việc đang mang thai, tuy vẫn chưa có phản ứng ốm nghén, nhưng hắt ghê tởm như vậy, cô liền cảm thấy trong bụng từng luồng khí chua chát, không kìm được lùi về sau, “Lý tổng, tôi không có ý gì khác.....lúc này tôi cũng chỉ nói là có lẽ.....anh, đừng đến gần tôi quá.”

“Cô Bạch cũng dễ đỏ mặt quá đấy.” Lương Kiệt Thịnh xem như cô đang ngại ngùng mà thôi, người đã đến đây rồi, làm gì còn do cô quyết định chứ? Không đến gần ư? Hắt cười, thuận tay nâng ly rượu trong tay lên, đưa đến trước mặt Bạch Lộ, “Nào, đừng sợ, uống một ly, làm ấm bụng đã, thì sẽ không đỏ mặt nữa.”

“Tôi không biết uống rượu.” Bạch Lộ không cần suy nghĩ, luôn miệng từ chối, nàng trực tiếp từ sofa đứng lên, hai bàn tay bên người nắm chặt thành quyền, sự phẫn nộ hiện lên trên mặt.

“Cô gái nhỏ này cũng thật biết kiêu căng quá đó.”

Lương Kiệt Thịnh hừ một tiếng, nụ cười trên khuôn mặt dần dần trở lạnh.

Rốt cuộc cũng chỉ là một người thấp hèn mà thôi, cho dù tiền tài có thể đưa hắt lên thân phận của giới thượng lưu, nhưng máu chảy trong xương tủy vẫn là dòng máu dơ bẩn, chỉ vài câu không đồng ý, hắt cũng không muốn dỗi dành nữa.

Đặt chiếc ly trong tay xuống bàn, Lương Kiệt Thịnh cũng theo đó đứng dậy, ngoài mặt tươi cười nhưng trong lòng phẫn nộ nhìn Bạch Lộ, “Tôi nói cô Bạch này, cô có ý gì đây?”

Bạch Lộ mím môi, “Lý tổng, tôi không có ý gì cả. Ngược lại, câu này tôi nên hỏi anh mới đúng, anh có ý gì đây?”

“Tôi có ý gì cô còn không hiểu sao?” Lương Kiệt Thịnh giống như quái vật nhìn chăm chăm vào cô, sau đó bỗng cười mỉa mai, “Tôi hiểu rồi, phụ nữ các người đều thích từ chối xong lại tiếp nhận đúng không? Nhưng cũng nên biết dừng đúng lúc.”

“Không ngờ Lý tổng còn biết đến câu thành ngữ dừng đúng lúc, vậy bây giờ tôi tặng cho anh, cũng mong Lý tổng biết dừng đúng lúc!”

Người đàn ông trung niên này trong giới quả thật có thanh danh bại hoại, không biết có bao nhiêu phụ nữ đã rơi vào bàn tay độc ác của hắn, trong lòng Bạch Lộ cảm thấy vô cùng bất an. Lương Phi Phàm lại không vào, cô chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này mà thôi.

Cô muốn đi, nhưng Lương Kiệt Thịnh không thể để con vịt đã dâng đến tận miệng bay đi mất được.

Nhìn thấy Bạch Lộ đã đi đến cửa ra vào, cơ thể mập mạp của hắn nhanh hơn cô một bước, chặn cánh cửa lại.

“Cô Bạch, cô muốn đi đâu vậy?” Bàn tay Lương Kiệt Thịnh lần nữa đặt lên vai cô.

Tên đàn ông này quả thật không biết tốt xấu, cho dù là t*ng trùng dồn lên nào không thể chịu được, nhưng cũng không nghĩ xem mình có thân phận gì, luôn miệng gọi cô Bạch, chẳng lẽ hắn thật sự xem cô thành những cô gái khác có thể tùy tiện để hắn ra tay sao?

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 51

Bạch Lộ chỉ cảm thấy luồng khí phần nộ bay xung quanh huyết thái dương, không thể nhịn được nữa, sắc mặt lạnh lùng vung tay Lương Kiệt Thịnh ra, “Lý tổng, xin ngài tự trọng!”

Lương Kiệt Thịnh nhướn hai hàng lông mày vừa nhạt vừa ngẩn, đưa tay sờ cằm của mình.

Hắn dường như không hề tức giận, lúc này lại cảm thấy cô gái trước mặt như một trái ổi cay.

Nhưng trái ổi cay mới đúng mùi vị của hắn, gần đây chơi đùa những người phụ nữ ai nấy đều ôn hòa cung thuận, kêu bọn họ đang chán, bọn họ tuyệt đối không dám không đang, kêu bọn họ học kêu tiếng mèo, cũng kêu khá là giống.

Trái ổi cay như vậy, rất lâu đã không được gặp rồi.

Dù gì cũng là phụ nữ bên cạnh Lương Phi Phàm, non nớt mọng nước như vậy, thật sự khiến người ta càng nhìn càng không chịu nổi.

Đôi mắt tràn đầy dục vọng của Lương Kiệt Thịnh, tỏa ra ánh sáng khiến người khác ghê tởm, càng nghĩ càng cảm thấy hưng phấn, phía dưới bụng sắp muốn cứng lên rồi, trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ ----- chút nữa nếu trái ổi cay chơi đùa, không biết cô ta có cảm thấy sung sướng đến chết hay không.....

Bạch Lộ nhìn da dẻ màu vàng bên trong ẩn chứa lớp mỡ dày cộm của hăn, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mình giống như.....đang khóa thân vậy, ngọn lửa tức giận trong lòng bùng dâng lên, hận không thể móc đôi mắt của tên đàn ông cặn bã này ra!

“Lý tổng, xin anh tránh ra, tôi muốn đi ra ngoài một chút!”

Bạch Lộ vừa nói, vừa di chuyển cơ thể về phía bên trái, nhưng không ngờ Lương Kiệt Thịnh lại di chuyển cơ thể chặn về phía bên trái, ánh mắt háo sắc thèm thuồng nhìn chăm chăm Bạch Lộ, “Ra ngoài để làm gì? Ông chủ của cô muốn cô ở lại đây tiếp đãi tôi thật tốt, cô không hiểu đây là ý gì sao?”

Bạch Lộ nghe xong, khí phẫn nộ vốn dĩ được đè nén trong lòng nay liền bùng phát ra.

“Lý tổng, Lương tổng chẳng qua chỉ là ra ngoài nghe điện thoại, có phải anh nghĩ quá nhiều rồi không? Còn nữa, đừng tưởng rằng bản thân là loại người gì, liền nghĩ người khác cũng là loại người giống như anh. Bản thân anh không biết tự trọng, nhưng cũng phải biết tôn trọng người khác!”

Ngữ khí của những lời này rất nặng, tuy Lương Kiệt Thịnh không phải là người thông minh, nhưng cũng được xem là người có thân phận, bên cạnh có tiền, có quyền, mặc dù tướng mạo xấu xí, nhân phẩm thấp kém, nhưng dù sao cũng sẽ có vô số phụ nữ can tâm tình nguyện leo lên giường của hăn ta.

Nhưng từ lúc nào mà hăn lại bị một tên thư ký nhỏ nhoi dạy dỗ như vậy chứ?

Nhất thời cảm thấy mất hết thể diện, liền nói lung tung, “Ôi, cái miệng nhỏ này cũng thật biết nói chuyện đó. Cô Bạch, tôi gọi cô một tiếng cô Bạch, nếu bỏ từ Bạch đi, cô cũng chỉ là -----cô đào mà thôi, cô thật sự tưởng rằng mình ngon đến thế sao? Đừng ngây thơ nữa, bây giờ tôi sẽ nói

cho cô biết, tối hôm nay tôi chính là muốn cô, hơn nữa chuyện này cũng được sự đồng ý của Lương tổng của cô, cô dám không làm theo sao?”

Bạch Lộ tức đến nổi run cả người, cắn răng nghiêng lợi nói nhỏ, “Anh nói vậy!”

“Tôi nói vậy?” Lương Kiệt Thịnh cười nhẹ một tiếng, ánh mắt háo sắc nhìn chăm chăm vào ngực của Bạch Lộ, nếm trải qua biết bao nhiêu phụ nữ nhưng hắn vẫn luôn muốn cởi bỏ quần áo của trái ổi cay này, bộ ngực đó nhất định vô cùng hoàn mỹ.....

Hắn có chút không nhịn được nuốt nước miếng, lại dời tầm mắt xuống đôi chân nhỏ nhắn thon dài của cô.

Đôi chân này, nếu như quần lấy eo của hắn, thật sự rất tuyệt....

Trong lúc Lương Kiệt Thịnh đang có những ý nghĩ dung tục, trong đầu đột nhiên lóe lên chuyện gì đó, ánh mắt hắn dừng lại, giây tiếp theo giống như phát hiện được một lục địa mới, hai tay vỗ vào đùi.....

“Tôi nói tại sao cô lại quen mắt đến thế, hóa ra tôi thật sự đã từng gặp cô!”

Hắn nghĩ ra rồi, hắn nghĩ tại sao đôi chân nhỏ nhắn thon dài này lại hấp dẫn đến như vậy, khi lần đầu tiên hắn nhìn thấy đôi chân này, cũng thèm thuồng như vậy. Chỉ là tình hình lúc đó có chút đặc biệt, hắn không thể không chịu đau từ bỏ, nhưng thật không ngờ, bây giờ cô gái này lại được dâng đến miệng như vậy.....

Nhưng nghĩ ra cũng kỳ, đêm hôm đó, hắn không phải cố ý sắp xếp cô cho Lương Phi Phàm hay sao?

Sao hôm nay lại.....

Chẳng lẽ Lương Phi Phàm lại dùng đãi ngộ tương tự để “Báo đáp” Minh sao?

Lương Kiệt Thịnh vừa nghĩ đến đây, càng thêm thèm khát.

Ha ha, người ngoài đều nói Lương Phi Phàm là chính nhân quân tử gì đó, không háo nữ sắc, xem ra tin đồn này cũng không phải là thật!

Lúc đầu hẳn chính là không tin đàn ông ba chân trên đời này lại có thể không thích những cô gái non trẻ xinh đẹp, cho nên mới chủ động sắp xếp một cô gái sạch sẽ cho Lương Phi Phàm, cuối cùng không phải hoàn thành thuận lợi sao? bây giờ anh ta muốn dùng phương thức tương tự để báo đáp cho mình rồi.

Nhưng điều duy nhất hẳn cảm thấy bất ngờ, là cô gái này lại là thư ký của Lương Phi Phàm...

Khoảng thời gian này, chắc là đã bị Lương Phi Phàm chơi đùa nhiều lần rồi?

Nhưng mà không sao, hẳn không thèm để ý đến chuyện mang đôi giày rách của người khác.

Hơn nữa lại được Lương Phi Phàm mang qua, có lẽ mùi vị cũng sẽ rất tuyệt!

Càng nghĩ càng hưng phấn, Lương Kiệt Thịnh đưa tay cởi một nút áo ra, liền bắt đầu tiến gần Bạch Lộ mấy bước, “Cô Bạch, thật sự không nhớ tôi sao? Hay là để tôi giúp cô thông thoáng hơn một chút, để cô có thể từ từ nhớ lại?”

Bạch Lộ bị lời nói của hắn làm cho kinh ngạc, có chút không hiểu nhìn hắn.

Lương Kiệt Thịnh càng cười sáng khoái, đôi tay đó không chịu để yên trên vai của cô rồi, mà trực tiếp đưa ra muốn nắm lấy tay cô.

Bạch Lộ phản ứng nhanh lẹ, vội vàng tránh được, “Lý tổng, anh muốn làm gì? Tôi nói rồi, xin anh tự trọng chút, nếu như anh còn tiếp tục động tay động chân, tôi sẽ đi kiện anh....”

“Kiện tôi?” Lương Kiệt Thịnh giống như vừa nghe thấy một câu chuyện cười vô cùng đặc sắc, liền cười lớn, “Cô Bạch, cô thật biết nói đùa, cô muốn như vậy thật sao? Được, hôm nay lão tử có tâm trạng tốt, chơi cùng cô một chút cũng không sao, cô có cần đồng phục không?”

Bạch Lộ nghe những lời hằn nói càng lúc càng không biết chừng mực, mỗi một chữ đều khiến cô phải dựng tóc gáy, cô cắn môi hung dữ nói: “Lý tổng, anh đừng có quá đáng, nếu anh còn như vậy, thì tôi không khách sáo với anh đâu đấy!”

“Không khách sáo như thế nào vậy?” Lương Kiệt Thịnh t*ng trùng đã dồn lên não, đuổi theo Bạch Lộ chạy khắp phòng, vừa đuổi vừa đưa tay cởi áo ngoài của mình ra, “Cô Bạch, cô nung nấu lâu như vậy cũng được rồi đấy, còn giả vờ gì nữa? Bản thân cô là loại người gì? Còn thật sự tưởng rằng cô là con gái nhà lành hay sao? Chuyện này e là cô đã làm không ít lần rồi phải không?”

“Anh đang nói cái gì?” Bạch Lộ không thể nhịn được nữa, hận không được tiến lên xé rách cái miệng của hắn ta, “Tốt nhất anh nên giữ mồm giữ miệng, đừng tưởng bản thân là phó tổng tài gi đó của Thịnh Nguyên thì có thể mất lịch sự với tôi như vậy!”

“Ôi, tính khí cũng nóng thật đấy.” Lương Kiệt Thịnh nghĩ đến việc chơi trò mèo bắt chuột với cô gái này cũng được một lúc rồi, nên cả người liền nhào về phía cô, Bạch Lộ không cẩn thận liền bị hắn nhào thẳng vào người.

Cánh tay nhỏ nhắn của cô bị hấn bắt thật chặt, hơi thở nặng nề của hấn ở sau tai, từng luồng từng luồng, phà vào mặt nàng, cách một lớp vải, cô rõ ràng có thể cảm nhận được một vật cứng ở phía sau đang được đặt vào giữa hai chân cô.

Có tính khí mang theo sức hấp dẫn, tôi rất thích. Yên tâm, tôi sẽ rất nhẹ nhàng, cô xinh đẹp như vậy, chỉ cần phục vụ ta thật tốt, tôi sẽ cho cô một giá tiền thật hấp dẫn.” Người đàn ông tràn đầy dục vọng này, đôi bàn tay còn to gan đặt lên ngực của Bạch Lộ.

Khuôn mặt của Bạch Lộ đỏ bừng lên, nhưng trong lòng càng thêm phần nộ, cô dùng sức đẩy Lương Kiệt Thịnh ra, nhưng không cách nào đẩy hấn ra được.

Mỡ béo của cơ thể hấn không phải là vô dụng, hấn dư sức chế ngự cô.

Bạch Lộ vừa tức vừa nóng lòng, khóe mắt đỏ lên, hung dữ nói: “Lương Kiệt Thịnh, mồm miệng anh dơ bẩn như thế, còn động tay động chân với tôi, nếu hôm nay anh dám làm ra chuyện gì với tôi, tôi nhất định sẽ cho anh gánh hậu quả!”

“Chao ôi, tôi sợ quá đi thôi!” Lương Kiệt Thịnh cười nham hiểm, “Cô Bạch, đáng vẻ làm bộ trong sáng như hoa sen của cô cũng thật thuần khiết đó, những ai không biết còn thật sự cho rằng cô là một đóa hoa sen cao quý đó! Nhưng tôi đã biết được bộ mặt thật của cô rồi. Cho nên, còn làm bộ trước mặt tôi, cô chẳng phải vì tiền mà bán đi lần đầu tiên của mình sao? Sao vậy? Có thể cho người đàn ông khác nhưng lại không cho tôi sao?”

Bạch Lộ đột nhiên trừng mắt, trong đôi mắt đen lấp lánh đó, ngoài phần nộ và nhục nhã ra, còn có kinh ngạc.

Thậm chí ngay cả vùng vẫy cô cũng quên mất, chỉ là không thể tin nhìn Lương Kiệt Thịnh, “...Anh, anh có ý gì? Lời anh vừa nói....Có ý gì?”

Lương Kiệt Thịnh nhìn thấy bộ dạng hoang mang của cô, cười mỉa một tiếng, “Tôi nói này cô Bạch, cô cứ mãi đóng kịch như vậy có mệt không? Cô thích đóng kịch như vậy, hay là để tôi nâng đỡ cô gia nhập vào làng giải trí? Với sự xinh đẹp và hấp dẫn của cô, nhất định tôi sẽ khiến cô trở nên nổi tiếng, đương nhiên, cô phải để ta sung sướng trước đã....”

Hắn vừa nói, vừa đưa một tay ra, trực tiếp dùng hai ngón tay vừa ngấn vừa mập đưa vào hai chân của cô -----

Bạch Lộ không có tâm tư để nghĩ những chuyện khác, cả người giật bắn lên.

Lần này nàng dùng hết sức, đẩy Lương Kiệt Thịnh ra, còn tên đàn ông này không thể ngờ vừa rồi nàng còn ngoan ngoãn như vậy, không được năm giây lại bắt đầu chống cự, cả người không kịp đề phòng bị nàng đẩy một cái, cơ thể mập mập của hắn nặng nề ngã lăn xuống ghế sofa.

“Tiểu tiện nhân!”

Lương Kiệt Thịnh đã hết lòng kiên nhẫn, hai tay đập mạnh vào sofa, liền đứng dậy, nhìn thấy Bạch Lộ chạy về phía cửa ra vào, hắn chạy thật nhanh đuổi theo, vừa chạy vừa quát mắng, “Cô chạy đi đâu? Mẹ kiếp đúng là không biết tốt xấu! Cô thích bạo lực đúng không? Được! Chút nữa tôi sẽ làm chết tên tiểu tiện nhân thích làm bộ cao quý như cô -----“

Bạch Lộ hoảng sợ tim đập mạnh, nhìn thấy tên đàn ông này sắp nhào đến, đúng lúc đôi bàn tay lại không chịu hợp tác, chỉ là tìm tay nắm cửa thôi mà lại chậm chạp tìm cả nửa ngày trời, bàn tay vừa chạm đến tay nắm cửa, còn chưa kịp mở cửa ra, liền bị Lương Kiệt Thịnh nặng nề nhào đến.

“Cô chạy đi đâu vậy? Tên tiểu tiện nhân này, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt phải không? Vậy thì tôi sẽ không khách sáo nữa đâu!”

Hắn vừa nói, vừa đưa tay ra, thô lỗ xé rách quần áo của Bạch Lộ.

Hôm nay cô chỉ mặc một bộ đồ công sở, bên trong áo khoác là một chiếc áo mỏng, bị người đàn ông dùng sức kéo như vậy, hai chiếc áo liền bị xé xoạt một tiếng, rách đi một nửa.

“Buông ra....Buông tôi ra.....” Bạch Lộ muốn phát khóc, ai tới cứu cô đi?

Tại sao cô lại gặp phải những chuyện này chứ.....

Lương Phi Phàm.....Lương Phi Phàm anh ở đâu?

Tại sao Lương Phi Phàm lại đẩy cô vào hoàn cảnh này? Tại sao anh ta lại đối xử với cô như vậy.....Anh ta có thật là.....Đồng ý cho Lương Kiệt Thịnh ức hiếp cô như vậy không?

Chẳng lẽ anh ta không biết sao? Cô chỉ là thư ký của anh ta, không phải bán.....

“.....Hôm nay nhất định tôi phải đoạt được cô, chút nữa cô sẽ được nếm mùi. Kêu đi, cô kêu lớn tiếng một chút, tôi cũng muốn xem thử, có ai đến cứu cô không!”

Bàn tay thô lỗ, vô liêm sỉ đặt lên ngực cô, Bạch Lộ cắn môi, quyết liệt chống cự, nhưng sức của cô không bằng hai phần ba sức của Lương Kiệt Thịnh, sao lại có thể vùng vẫy thoát được chứ?

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 52

Cô vừa nóng lòng vừa lo lắng, chỉ có thể nhắm mắt lại, cơ thể giống như con kén, cuộn thật chặt, dựa vào góc tường, một cái tên phảng phất hiện lên trong cổ họng, cuối cùng cô ôm lấy cơ thể thật chặt, la thật lớn -----

“.....Lương Phi Phàm.....Lương Phi phàm cứu tôi.....Đừng mà.....Đừng đụng vào tôi.....”

Cánh cửa trong phòng lúc này đột nhiên bị người bên ngoài đẩy vào.

Lương Kiệt Thịnh vừa định cởi quần liền dừng lại, có chút kinh ngạc nhìn Lương Phi Phàm đang đứng ở cửa ra vào.

Trong ánh mắt sâu lắng và hấp dẫn của anh ta, lúc này đều bị bao phủ bởi băng lạnh, cô thể to lớn mang theo khí chất khiến người khác không dám nhìn thẳng, anh ta từng bước từng bước tiến đến, làm cho Lương Kiệt Thịnh lạnh run cả người.

Tất cả những dự vọng ban nãy, phảng phất giống như bị một gáo nước lạnh tạt vào, trong chớp mắt bị dập tắt.

Lương Kiệt Thịnh cho dù có ngu ngốc cỡ nào, cũng biết được tình thế đang xoay chuyển làm cho hắn không thể nào trở tay!

Lương Phi Phàm này....Không phải anh ta chuẩn bị đem người phụ nữ này tặng cho hắn sao?

Chẳng lẽ.....Chỉ là do bản thân hiểu lầm?

Hắn vội vàng kéo quần lên, một khuôn mặt hiện lên nụ cười giả tạo khiến người khác càng thêm ghê tởm, lấp ba lấp ba hy vọng có thể giải thích với Lương Phi Phàm, “....Lương tổng.....Anh, sao anh lại đột nhiên, đột nhiên trở lại vậy? Cái đó.....Tôi và cô Bạch.....Cô Bạch đang đùa giỡn thôi, ha ha.....Lương tổng, chuyện này tôi.....”

Lương Phi Phàm mím chặt đôi môi mỏng, khuôn mặt anh tuần nhìn không thấu tâm trạng, chỉ là đưa tay cởi nút áo vest của mình ra, cởi áo ngoài trực tiếp khoác vào người của Bạch Lộ, sau đó ôm cô đứng lên.

“Tôi chỉ là ra ngoài nghe điện thoại thôi, anh tưởng tôi còn có ý gì?”

Sau khi ôm cô đứng dậy, ánh mắt của Lương Phi Phàm càng trở nên lạnh lùng, hàn quang lấp lánh, làm cho Lương Kiệt Thịnh ngay cả đến thở cũng phải thật cẩn trọng, nửa thân trên lỏa lồ nhưng lại không dám đưa tay lấy áo của mình, “Lý tổng, cái đầu của anh đặt trên đỉnh đầu cũng chỉ là để biểu thị chiều cao của anh thôi, biết rõ bản thân không được không minh, nhưng lại dám tự ý đoán tâm tư của người khác như vậy? Anh cũng biết là bên cạnh Lương Phi Phàm tôi trước nay không có những phụ nữ ngực lớn nhưng não nhỏ, anh cho rằng thư ký của tôi là cái gì chứ?”

Lương Phi Phàm hừ lạnh một tiếng, ôm lấy Bạch Lộ đang phát run bên trong chiếc áo vest rộng rãi của anh chuẩn bị bước đi.

Lương Kiệt Thịnh nhìn thấy Lương Phi Phàm chuẩn bị đi ra, liền nghĩ bản thân hình như đã gây ra một tai họa rất lớn.

Dự án của khu nghỉ dưỡng trước mắt đang được tiến hành, nếu như bên Lương Thị xảy ra vấn đề gì, đến lúc đó hắn trở về nhất định sẽ phải chịu trách nhiệm?

Lúc này đột nhiên nóng lòng, mở miệng nói: “Lương tổng, chuyện này anh cũng không thể hoàn toàn trách tôi được, thư ký của anh vốn dĩ không phải loại tốt đẹp gì, là do cô ta dụ dỗ tôi, hơn nữa tôi còn biết được lúc trước cô ta đã từng đi bán....”

“Lý tổng, có những chuyện không thể nói bừa, họa từ miệng mà ra đạo lý đơn giản như vậy, không cần tôi phải dạy anh chứ?”

Lời của Lương Kiệt Thịnh còn chưa nói xong, Lương Phi Phàm đã lạnh lùng xoay người, ánh mắt sắc nhọn như dao, trực tiếp găm vào cổ của Lương Kiệt Thịnh, nửa câu sau bị một ánh mắt của anh ta làm nghẹn nơi cổ họng, không thể nói thêm một từ nào nữa.

Bạch lộ tự nhiên nghe rất rõ ràng lời nói của hai người lúc này.

Lương Phi Phàm hình như đang bảo vệ mình, nhưng mọi chuyện xảy ra vừa rồi....

Cô đau đớn nhắm mắt lại, cho dù có ngốc như thế nào đi chăng nữa cũng có thể nhìn ra, chuyện đó căn bản không phải ngẫu nhiên, Lương Kiệt Thịnh còn tự tin như vậy mà....

Cô không hiểu phút cuối tại sao Lương Phi Phàm lại xông vào, đưa mình đi.

Nhưng bây giờ điều duy nhất cô có thể khẳng định, thái độ của Lương Phi Phàm trước sau không giống nhau, tối hôm nay anh ta kêu mình đến đây, mục đích không hề đơn giản!

Vừa nghĩ đến đây, cô liền không chịu được, đưa tay kéo âu phục khoác trên cơ thể mình xuống, ném cho anh ta, sau đó vùng vẫy thoát khỏi lòng anh ta.

Hai người họ đã đi trước cửa lớn của Đế Hoàng Cung Điện, gió đêm thổi qua, tuy không quá lạnh, nhưng vẫn mang theo hơi lạnh nhè nhẹ.

Bạch Lộ vừa cảm giác được liền đưa tay ôm lấy hai cánh tay của mình, một đôi mắt đỏ như mắt thỏ nhìn liếc nhìn anh ta một cái, không nói thêm gì, xoay người đi về phía bãi đậu xe.

Lương Phi Phàm nhìn thấy bóng ảnh bướng bỉnh của cô, khẽ chau mày, cất bước đuổi theo.

Rất nhanh anh đã đuổi kịp được cô, đưa tay lần nữa bắt lấy cô, “Thư ký Bạch, cô muốn đi đâu?”

Giọng nói của Lương Phi Phàm trước nay đều nghe rất êm tai, trước đây Bạch Lộ chưa từng dám thừa nhận, mỗi khi anh gọi mình là thư ký Bạch, tim của cô không tự chủ mà đập nhanh hơn.

Nhưng lúc này, vẫn là giọng nói ấm áp đó, gọi “Thư ký Bạch”, nhưng trong tai cô, lại khiến cảm giác nhục nhã trong lòng trỗi dậy. Cô dùng sức thoát khỏi cánh tay của Lương Phi Phàm, khước mắt đỏ lên, từ trước đến nay lần đầu tiên ở trước mặt Lương Phi Phàm, không cung kính lịch sự, không hề rụt rè, cũng không nhút nhát, có chăng cũng chỉ là phần nộ và ấm ức, cô nói lớn -----

“Anh còn biết tôi là thư ký của anh sao? Lương tổng nếu như anh xem tôi là thư ký của anh, tại sao anh lại....Tại sao anh lại để loại người đó sỉ nhục tôi như vậy? Anh xem tôi là cái gì? Là những cô hầu gái hay sao? Tôi thật sự không biết thì ra thư ký tổng tài của EC còn có công dụng như vậy! Nhưng thật xin lỗi, Bạch Lộ tôi..... Không, làm, được! Tôi sẽ không làm những chuyện hèn hạ như vậy, tôi cũng không thiếu tiền đến mức đó,! Lương tổng, dù sao thì tôi cũng đã từ chức, lúc trước anh nói phải làm báo cáo từ chức trước. Bây giờ tôi cũng nói cho anh biết, là người ai cũng có giới hạn, anh đã vượt quá giới hạn của tôi rồi, tôi không làm nữa!”

Bạch Lộ một hơi nói ra hết, còn chưa kịp xoay người, nước mắt đã không kìm được rơi xuống.

Cô biết mình không nên khóc, ít nhất không nên khóc trước mặt Lương Phi Phàm.

- ----- Đây gọi là gì đây? Làm nũng? Bất mãn? Ấm ức?

Đúng, cô thật sự rất bất mãn, cô thật sự cũng cảm thấy ấm ức, nhưng cô có tư cách gì rơi nước mắt trước mặt Lương tổng chứ?

Cô là gì của anh ta chứ?

Không là gì hết!

Cô chỉ là một thư ký, chẳng qua cô đang làm công cho anh thôi, thật sự anh ta có quyền chi phối bản thân mình làm rất nhiều việc.

Do cô quá ngốc, muốn cô tiếp đãi một vị khách quan trọng, ý của anh chẳng qua cũng chỉ là để cô đi tiếp đãi.....

Thật sự cô rất ngốc, còn tưởng anh ta là chính nhân quân tử, nhưng không ngờ anh ta lại là một tên tiểu nhân bỉ ổi!

Bạch Lộ đưa tay ra, dùng sức lau những vệt nước mắt trên mặt, không muốn nhìn Lương Phi Phàm thêm một giây nào nữa, xoay người đi về phía xe của mình, nhưng bãi đậu xe quá lớn, cô tìm mấy vòng vẫn không tìm thấy xe của mình, trong lòng càng cảm thấy bức mình.

Ngay cả chiếc xe cũng ức hiếp mình sao?

Lương Tịnh Tiêu ức hiếp cô, Hướng Long Cẩm bỏ rơi cô, Lương Phi Phàm còn tính kế cô, bây giờ ngay cả chiếc xe của cô cũng trốn cô.....

Cô cắn mạnh vào môi, trong lòng có một giọng nói đang lớn tiếng nói với cô -----

Không được khóc, Không thể khóc.....

Nhưng nước mắt cứ thế tuôn trào xuống.

Bãi đậu xe quá lớn, đôi khi có một vài chiếc xe từ bên ngoài đi vào, gió thổi qua, chiếc áo bị xé rách không thể che được cánh tay của cô. Rõ ràng không phải quá lạnh, nhưng lại khiến cô cảm thấy bản thân vô cùng thâm nhếch nhác.

Đột nhiên trên vai lại có thêm một chiếc áo vest, mùi thơm quen thuộc, chất liệu mềm mại. Không cần xoay người vẫn biết người đó là ai.

Tiếc là bây giờ cô không cần nữa!

Bạch Lộ trở tay lại muốn kéo xuống, nhưng lần này Lương Phi Phàm lại dùng sức nhấn chặt bờ vai của cô, chỉ nghe thấy giọng nói trầm thấp của người đàn ông này có chút căng thẳng, “Tính khí của cô vẫn luôn ương bướng vậy sao? Bây giờ cô không phải đang ra vẻ với tôi, mà là đang tự làm xấu mặt mình, cô nhìn xem bao nhiêu người ra vào như vậy, để bọn họ nhìn thấy cô như vậy cô tưởng là cô có cốt khí lắm sao?”

Sao anh ta còn có thể nói như vậy?

Tất cả những chuyện này là do ai đã hại cô? Tại sao anh ta có thể dùng những lời dạy bảo này để nói với cô chứ?

Vốn dĩ tính khí của Bạch Lộ đã không được tốt, trong lòng vô cùng ầm ứ, Những lời này của Lương Phi Phàm chính là đang thêm dầu vào lửa mà, khiến cô mất hết thần trí, cô gái lúc này vốn dĩ luôn bất an nhìn hẩn bây giờ hoàn toàn biến mất không còn dấu vết.

Trực tiếp đưa tay ra, đẩy bàn tay đang đặt trên vai cô của Lương Phi Phàm ra, cô lại kéo áo khoác xuống ném vào mặt của anh ta -----

Lương Phi Phàm theo bản năng nghiêng người, chiếc áo không ném trúng mặt anh ta, mà rơi xuống đất.

Khi chiếc áo vest đắt đỏ rơi xuống đất, phát ra một tiếng phịch nhẹ.

“Đúng, tôi chính là chết muốn thể diện sống chịu tội! Anh đừng có quản tôi! Việc của tôi không cần Lương đại tổng tài cao cao tại thượng như anh quản, tôi không còn là nhân viên của anh nữa, anh không có tư cách chỉ điểm tôi! Mỗi một chữ đều rất sắc bén.

Lương Phi Phàm khẽ nheo mắt.

Trước giờ chưa có người nào dám nói chuyện với anh ta như vậy, cho dù là ở trong nhà, trưởng bối nói chuyện với anh ta, cũng phải khách sáo, anh ta là người làm việc lớn, tâm tư sâu thẳm vô cùng, mọi người đều không dám chọc giận hắn, huống hồ đây chỉ là một cô gái nhỏ bé.

Bạch Lộ, lá gan cũng lớn thật đấy.

Lương Phi Phàm không phải là người không có tính khí, chỉ là anh không muốn để lộ tâm trạng thực sự của mình ra ngoài.

Lâu năm lăn lộn trên chốn thương trường, người có thân phận như anh, sớm đã học được cách dùng bộ mặt sâu thẳm này đối diện với mọi loại người rồi.

Không mấy ai có thể thay đổi tâm trạng của anh, nhưng lúc này, trong lòng anh thật sự đã bị cô làm cho tức lên rồi.

Lương Phi Phàm tiến lên trước một bước, mí mắt nhắm chặt đôi môi mỏng khô gò, khóe môi từ từ hạ xuống, nhưng khi nhìn thấy hai vệt nước trên mặt

Bạch Lộ, sự tức giận vốn dĩ được đè nén trong lòng liền biến mất một nửa, lại được thay thế bằng cảm giác ----- Đau lòng?

Cảm giác trước nay chưa từng có, khiến cho Lương Phi Phàm cảm thấy kinh ngạc.

Đau lòng.....

Trước giờ anh chưa từng đau lòng vì ai, bởi vì loại tâm trạng này đối với anh là quá dư thừa, hơn nữa trên đời này không hề tồn tại người có thể khiến anh đau lòng.

Nếu chưa từng để tâm, thì tự nhiên sẽ không đau lòng.

Lúc này Lương Phi Phàm còn có thể hiểu được đạo lý này.

Anh bị hai chữ đau lòng này làm cho kinh ngạc không biết phải làm sao, đến phút cuối không chịu được thở dài một tiếng, cuối cùng vẫn là cúi người khom lưng nhặt áo vest của anh lên, tiến lên phía trước.

Bạch lộ vừa nhìn thấy động tác của anh ta, không nể mặt mà lùi về sau một bước, dư quang trong khóe mắt quét qua, liền nhìn thấy chiếc xe của mình ở cách đó không xa, lúc đó cô nhanh chóng đi về phía xe của mình.

Cô đi rất vội vàng, cho nên không chú ý cách đó không xa chính là cổng vào của bãi đậu xe, lúc này ánh đèn chói lóa, có một chiếc xe đang tăng tốc chạy vào -----

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 53

Bạch Lộ bị ánh đèn ở cách đó không xa chiếu rọi vào mắt theo bản năng cô nheo mắt lại, toàn thân cũng trở nên cứng đờ, nhất thời quên đi nên né tránh.

Mắt nhìn chiếc xe đỏ đang đâm thẳng đến, đột nhiên lại xuất hiện một bàn tay trên eo, cổ tay cũng kịp thời được một người nắm lấy, sau đó có một luồng sức mạnh bá đạo mạnh mẽ kéo cơ thể cô tấp vào một bức tường.

Hơi thở quen thuộc đang hít thở trước mũi cô, Bạch Lộ chỉ cảm thấy trái tim vừa bình yên đáp xuống, nay lại bắt đầu nhảy điên cuồng.

“Cô không biết như vậy rất nguy hiểm sao?” Trên đầu là giọng nói gấp gáp của người đàn ông, hai hàng lông mày của Lương Phi Phàm chau lại thành một hàng, trong đáy mắt có sự lo lắng chưa kịp che giấu, “Chết tiệt, tôi biết cô cảm thấy bản thân đã phải chịu ấm ức, có ấm ức thì cũng đừng nên tổn hại đến cơ thể.”

Bạch Lộ cố gắng lấy lại tinh thần, từ trong lòng anh ngẩng đầu lên, hai tay kháng cự đẩy anh ta ra, “Tôi chỉ là không cẩn thận, Lương tổng cho rằng tôi là loại người phụ nữ ngu xuẩn lại muốn dùng chuyện này để trừng phạt bản thân mình sao? Vậy thì anh đã nhìn lầm người rồi! Tôi sẽ không vì người khác mà trừng phạt bản thân mình!”

Lần này không có xe, cô bước đi hiên ngang, trực tiếp đi lên xe của mình.

Cắm chìa khóa vào, khởi động xe, kéo thẳng tay, đạp ga, xoay vô lăng ---

Tất cả động tác đều thành thục, Bạch Lộ từ đầu chí cuối cũng không nhìn Lương Phi Phàm một cái, chiếc xe liền lao nhanh ra cổng của bãi đậu xe.

Lương Phi Phàm đứng ở chỗ cũ, trên cánh tay còn để chiếc áo vest, ánh mắt nheo lại nhìn theo phía đèn sau của chiếc xe đã sớm biến mất, ánh mắt có chút tán loạn, dần dần mất đi tiêu cự.

Sau đó, trong hư không, lại xuất hiện rõ ràng một cái tên ----- Bạch Lộ.

Khi Quan Triều bưng tách cà phê vừa mới pha xong vào phòng tổng tài, còn có chút khó hiểu.

Hôm nay không phải là thư ký Bạch sao? Sắp 10 giờ rồi, sao vẫn chưa thấy bóng dáng, hơn nữa lúc này anh ta còn cố ý đi đến bộ phận thiết kế, hình như bên đó cũng nói cô không có qua đó.

Thư ký Bạch đi đâu rồi?

Quan trọng là, bộ dạng của Lương tổng hình như là biết chuyện này, nhưng lại không nói gì, anh ta cũng không dám hỏi thêm gì.

“Lương tổng, cà phê của anh.”

Anh ta vừa để tách cà phê xuống, điện thoại của Lương Phi Phàm liền reo lên, Quan Triều thấy anh phải nghe điện thoại, định chuẩn bị đi ra, liền nghe thấy Lương Phi Phàm nói, ‘Quan Triều, cậu xuống bãi đậu xe dưới lầu một chuyến, trên xe tôi có một cái ipad, mang lên đây cho tôi.’

“Vâng, lương tổng.”

Quan Triều đi khỏi, Lương Phi Phàm mới nhắc máy, anh ta trầm giọng alo một tiếng, liền nghe thấy Lương Kiệt Thịnh khẩn trương bất thường gọi

anh ta, “Lương tổng, cuối cùng anh cũng chịu nghe điện thoại của tôi rồi, chuyện đó...khụ khụ, tôi có chút việc muốn nói trực tiếp với anh, anh xem...dành chút thời gian gặp mặt được không?”

Lương Phi Phàm xoay cây viết máy trên tay một vòng, “Lý tổng khách sáo rồi, nếu như muốn gặp tôi, trực tiếp đến EC là được, đúng lúc, Lương mỡ cũng có vài lời muốn hỏi Lý tổng.”

Lương Kiệt Thịnh vừa nghe Lương Phi Phàm muốn gặp mình, nhất thời vui như hoa nở rộ, vội vàng đáp, “Được được được, Lương tổng, vậy thì nửa tiếng sau tôi sẽ đến đó.”

Lương Phi Phàm sắc mặt vô cảm tắt máy, sau đó nhàn nhạ xử lý nốt tập tài liệu cuối cùng, lúc này mới xoay chiếc ghế lại, đợi Quan Triều đi lên.

Chưa đầy năm phút, Quan Triều mang theo ipad đi vào, ngón tay thon dài của Lương Phi Phàm lướt qua lướt lại vẽ vòng tròn trên màn hình ipad, một lúc sau mới trầm giọng dặn dò Quan Triều, “Cậu giúp tôi đi điều tra một việc, hai tháng trước, tôi và Lương Kiệt Thịnh ở Đế Hoàng Cung Điện bàn xong một hợp đồng, lúc đó tôi uống say rồi, sau khi đi vào khách sạn, mới phát hiện trên giường có một người phụ nữ. Cậu đi điều tra rõ ràng nguồn cơn của chuyện này cho tôi.”

Quan Triều đã sớm biết chắc chắn tên Lương Kiệt Thịnh đó có vấn đề, nếu không với tính cách của Lương tổng sẽ không giao thiệp với loại người như hắn được.

Trong lòng anh ta có chút hoài nghi, nhưng trước giờ cũng không nhiều lời, vội vàng gật đầu đáp. “Vâng, Lương tổng, tôi lập tức cho người đi điều tra.”

“Quan Triều.”

Vừa đi đến cửa phòng, lại bị Lương Phi Phàm gọi lại, nhưng lần này lại không cản dận rành mạch, chau mày không biết đang suy nghĩ chuyện gì, hình như có chút do dự.

“Lương tổng, còn chuyện gì cản dận nữa không?”

Đợi cả nửa ngày cũng không thấy Lương Phi Phàm mở miệng, Quan Triều không nhịn được hỏi một câu.

“Ừ, cậu thông báo cho bộ phận nhân sự, Bạch Lộ không còn là nhân viên của EC nữa, cô ta đã đưa đơn từ chức cho tôi, với lại đi qua bộ phận kế toán hạch toán một chút, để họ thanh toán tiền lương ba tháng này và tiền thưởng cuối năm cho cô ta.”

Quan Triều vô cùng kinh ngạc, “...Lương tổng, Ý anh là....Thư ký Bạch không làm nữa sao?”

Chuyện gì vậy?

Là Lương tổng đuổi việc cô ấy sao? nhìn bộ dạng hình như không giống cho lắm, Lương tổng không phải rất hài lòng về cô ấy sao? Hơn nữa còn không ít lần giúp đỡ cô ta, thậm chí còn để cô ta vào bộ phận thiết kế, bây giờ chuyện này....

Lương Phi Phàm chỉ liếc nhìn Quan Triều một cái, nhẹ nhàng nói một câu: “Cô ta có không gian phát triển rất lớn, chỉ làm một thư ký quả thực ảm ức cho cô ta rồi.”

Chỉ nói một câu này thôi, anh ta không nói thêm gì nữa.

Tuy Quan Triều cảm thấy mờ lung về những gì anh ta nói, nhưng cơ bản có thể khẳng định ----- Lương tổng không đuổi việc thư ký Bạch, có lẽ anh ta sắp xếp cho cô một chức vị tốt hơn chẳng?

“Lương tổng, tôi biết rồi, việc này tôi lập tức đi làm ngay.” Quan Triều nghĩ ngợi, lại hỏi thêm một câu, “VẬY bây giờ thư ký của anh....”

“Cậu trở về tổng bộ là được.” Lương Phi Phàm biết anh ta đang lo lắng chuyện gì, bưng cốc cà phê lên từ từ uống một ngụm, giọng nói mạnh mẽ, “Diệp Lâm trở về rồi, lúc trước ta đã từng hứa với chú Diệp để cô ấy theo ta một thời gian, tuần tới cô ấy sẽ đến đây.”

Hóa ra là vậy, đây cũng là việc nằm trong dự tính, Quan Triều cung kính cúi đầu, “Vâng, vậy Lương tổng, nếu không còn gì cản dận, tôi ra ngoài trước.”

Quan Triều rời khỏi không bao lâu, Lương Kiệt Thịnh vội vàng chạy đến.

Lương Phi Phàm đưa cổ tay lên nhìn đồng hồ, anh ta quen với việc nhếch khóe miệng lên, “Lý tổng, khái niệm thời gian của anh rất tốt, còn đến sớm tận năm phút, nhưng thật không đúng lúc, tôi còn vài tập tài liệu phải xử lý, nếu Lý tổng không ngại, thì ngồi bên kia đợi tôi một chút, được không?”

Lương Kiệt Thịnh gấp rút nóng lòng chạy qua đây, tối hôm qua hẳn hoàn toàn hiểu sai ý, dẫn đến hôm nay bên công ty nhận được tin tức, nói là bên khu nghĩ dưỡng đột nhiên xảy ra chút vấn đề, bên phía Lương Thị cũng đình công theo, dự án này Thịnh Nguyên bọn họ đã rót rất nhiều vốn vào, nếu cứ tiếp tục như vậy, tiền đồ to lớn của Lương Thị có thể chịu được, nhưng Thịnh Nguyên không thể chịu được!

Lương Kiệt Thịnh cho dù là đầu người óc heo, cũng biết, chuyện này nhất định có liên quan đến Lương Phi Phàm!

Tối hôm qua là do mình không phải, hẳn nghĩ vẫn nên đích thân đến giải thích thì hơn, tuyệt đối không thể để một tên Bạch Lộ làm Thịnh Nguyên phải gánh hậu quả được!

“Không vấn đề, không vấn đề!” Hấn gật đầu cúi người, “Lương tổng, anh cứ việc bận, tôi sẽ ngồi đây đợi anh.”

Mí mắt Lương Phi Phàm đã nhìn xuống, chú tâm vào tập tài liệu trong tay, hình như là không muốn tiếp chuyện nữa.

Lương Kiệt Thịnh có chút giận dữ ngồi trên sofa, vô cùng bất an, lại vừa cảm thấy khô cứng ở cổ họng, một công ty lớn như EC, ngay cả thư ký cũng không có, hấn ngồi đó khoảng nửa tiếng đồng hồ, một ly nước cũng không có uống. Lương Kiệt Thịnh dù sao cũng là phó tổng tài, trong lòng ít nhiều có chút không vui, nhưng bây giờ hấn đang ở địa bàn của Lương Phi Phàm, hấn đâu dám hó hé nửa lời?

Nửa tiếng nữa lại trôi qua, Lương Phi Phàm dường như vẫn chưa có động tĩnh gì.

Lương Kiệt Thịnh ngồi đến ê hết cả mông, thường ngày hấn ở trong công ty cũng chưa từng ngồi lâu như vậy, bây giờ còn phải cẩn trọng từng tý, hấn cảm thấy cổ hấn dường như đã bị cứng lại.....

“Lý tổng, thật ngại quá, để anh phải đợi lâu.”

Lương Phi Phàm cuối cùng cũng từ chiếc ghế xoay đứng lên, anh ta nắm thuận tay cầm lấy ipad bên cạnh đi về phía Lương Kiệt Thịnh.

Lương Kiệt Thịnh vội vàng đứng lên từ sofa, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt cũng là đáng vẻ cung kính đó, “Không có không có, Lương tổng, là do tôi đến sớm, Lương tổng bận rộn việc công, tôi nào đâu dám ảnh hưởng tới anh.”

“Ngồi đi.” Lương Phi Phàm trực tiếp ngồi xuống sofa đối diện với hấn ta, nhẹ nhàng đặt ipad xuống bàn trà, ưu nhã bắt chéo chân lại, nhìn thấy đối diện trống rỗng trên bàn, lúc này cơ hồ mới nhận ra, “Lý tổng, thật ngại

quá, tôi để cho anh đợi ở đây, ngay cả một ly cà phê cũng không có người mang tới.”

“Không sao không sao. Lương tổng, tôi....cũng không khát lắm.”

Lương Phi Phàm nhướn mày, “Lý tổng, nói ra chỉ sợ anh chê cười, thực ra những việc này đều do thư ký Bạch làm, nhưng hôm nay cô ấy.... Hôm qua cô ấy chịu sự hoảng sợ như vậy, hôm nay không đến làm việc, cho nên hôm nay tôi không có thư ký.”

Vừa nhắc đến Bạch Lộ, Lương Kiệt Thịnh có ngốc thế nào chẳng nữa, cũng có thể nghe ra được, anh ta đang muốn nói vào vấn đề chính, hẳn ta vội vàng đứng dậy, nói ra từng chữ mà hẳn đã soạn ra học thuộc tử trước: “Lương tổng, nói đến thư ký Bạch....chuyện đó, hôm nay tôi đến đây chính là muốn giải thích với Lương tổng về chuyện xảy ra tối qua. Thực ra Lương tổng, chỉ là một hiểu lầm thôi, tôi hoàn toàn không cố ý ức hiếp người của anh, lúc đó tôi cũng là uống quá nhiều, anh cũng biết đấy một khi đàn ông uống nhiều, luôn không thể kìm chế nổi bản thân, với lại cô thư ký Bạch này, nhìn qua như người đàn ông hoàng, nhưng bên trong lại rất phóng đảng. Hôm qua quả thật là cô ta dụ dỗ tôi, nhưng sau đó không biết tại sao lại đột nhiên kêu cứu.....”

Lương Phi Phàm búng búng móng tay, nhếch khóe miệng, không có ý muốn nói chuyện, đợi những lời nói tiếp theo của Lương Kiệt Thịnh.

Chỉ là ánh mắt anh ta, sâu thẳm như cái động không đáy, xem ra vô cùng bình tĩnh, nhưng bên trong hình như lại có ngọn sóng dữ đang dâng lên. Lương Kiệt Thịnh nhìn anh ta tùy ý như vậy, nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén phức tạp, liền ợ lên một cái thật lạnh, lời nói phía sau đột nhiên bị kẹt lại nơi cổ họng.

Nhưng nếu hẳn đã lựa chọn đổ hết mọi lỗi lầm lên đầu người phụ nữ đó, bây giờ hẳn đâu thể rút lui được?

Dù sao thì hần đã nghĩ xong tất cả những lời ứng phó, đây mới chỉ nói được một nửa, đợi đến khi hần nói xong, Lương Phi Phàm không tin cũng phải tin!

“Lương tổng, tôi biết nhất định anh sẽ không tin những lời tôi nói, người đó dù sao cũng là thư ký của anh, tôi nói cô ta như vậy, chắc chắn anh sẽ không vui, nhưng mà....”

“Không có, Lý tổng chỉ cần tất cả những lời anh nói là thật, Lương Mỗ chắc chắn sẽ không thể không hỏi rõ ngọn ngành mà bệnh vực người của mình được. Hơn nữa, cũng chỉ là một thư ký thôi mà.”

Lương Phi Phàm nhướn nhướn mày, giọng nói uyển chuyển, khuôn mặt anh tuấn rất bình tĩnh, giống như tạo dựng khí vô hạn cho Lương Kiệt Thịnh, cổ vũ hần tiếp tục nói.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 54

Lương Kiệt Thịnh vừa nghe thấy Lương Phi Phàm nói như vậy, tất cả sự lo sợ và bất an liền biến mất, tự tin tăng lên, ngay cả lời nói bịa đặt cũng có thể nói rất trôi chảy-----

“Lương tổng, anh có thể tin tôi thật sự là tốt quá! Cô Bạch Lộ đó, cô ta quả thật không phải là loại phụ nữ sạch sẽ gì! Hôm qua tôi nhìn thấy cô ta liền cảm giác rất quen mắt, sau đó tôi mới nhớ ra, thì ra hai tháng trước, cô ta từng tìm đến tôi để giao dịch, lúc đó cô ta vì tiền nên đã bán thân. Nhưng tôi đoán là cô ta đã sớm nhận ra tôi rồi, cho nên Lương tổng anh vừa rời khỏi, cô ta lập tức đến bàn điều kiện với tôi, sợ là Lương tổng sẽ biết được quá khứ của cô ta, cho nên mới cầu xin tôi, chỉ cần tôi không nói ra, cô ta sẽ lên giường với tôi....”

Nói đến đây, Lương Kiệt Thịnh cố ý dừng lại, cẩn thận quan sát sắc mặt của Lương Phi Phàm.

Chỉ thấy anh ta một tay đang chống cằm, dáng vẻ như đang suy nghĩ chuyện gì đó, hẳn cho rằng lời của hắn đã có tác dụng, lập tức thuận gió đẩy thuyền.

“Nhưng tôi biết đó là thư ký của Lương tổng, tôi đâu dám làm bậy? Lúc đó tôi đã từ chối, ai ngờ lúc đó cô ta liền....dụ dỗ tôi. Khự khự, Lương tổng, anh cũng biết đó, con người của tôi, chính là có một khuyết điểm, năng lực khổng lồ không được tốt, lúc đó tôi đã mắc bẫy của cô ta, ai ngờ sau đó cô ta liền lớn tiếng kêu cứu, còn làm ra bộ dạng bị tôi cưỡng bạo. Đây rõ ràng

không phải chiếu tướng ngược lại tôi hay sao? tôi cũng thật là ngốc, mới tin cô ta....”

Lương Kiệt Thịnh nghĩ đến mình cũng nói nhiều rồi, nhưng sắc mặt Lương Phi Phàm vẫn như cũ, cũng không biết rốt cuộc anh ta đang suy nghĩ chuyện gì.

“.....Lương tổng,việc này đúng thật là vậy đó, một lời nói dối cũng không có. Lương tổng, nếu như anh vẫn không tin, tôi còn có chứng cứ, hai tháng trước tôi giúp anh sắp xếp một người phụ nữ, lúc đó người phụ nữ đó chính là cô ta. Lúc đó tôi vẫn chưa biết cô ta là nhân viên của EC, cô ta nói bản thân mình còn trong trắng, xem ra bộ dạng cũng thật thuần khiết, liền tặng cho Lương tổng anh luôn, ai ngờ...ôi, một cô nương nhỏ tuổi như vậy, nhưng tâm tư quả thật rất nhiều, tôi nghĩ chắc cô ta muốn leo lên giường của Lương tổng anh, kết quả lại không cẩn thận bị tôi phát hiện, sau đó liền xảy ra một loạt chuyện như bây giờ.”

Lương Kiệt Thịnh nói xong, lại ngồi vào ghế sofa, chỉ là đợi một hồi, Lương Phi Phàm ở đối diện cũng không chịu mở lời.

Chỉ thấy một tay anh ta đặt trên đầu, ngón tay thon dài ấn đi ấn lại vào huyệt thái dương, ánh mắt xa xăm, khuôn mặt tuấn mỹ được bao người mến mộ lại không để lộ chút biểu cảm nào.

“Lương tổng, anh?”

“Lý tổng, lời anh vừa nói có phải thật không?”

Lương Kiệt Thịnh đang suy nghĩ xem bản thân có nên thêm chút tình tiết vào cho hấp dẫn không, Lương Phi Phàm đột nhiên mở miệng vàng ngọc của mình.

Anh ta lười biếng nhướn mày, “Bất luận như thế nào, Bạch Lộ cũng là thư ký đích thân Lương mỗi ta lựa chọn, nếu thật đúng như lời anh nói, tôi

cũng phải kiểm điểm lại bản thân mình.”

Lương Kiệt Thịnh nghe vậy, vội vàng nói: “.....Lương tổng lời này của anh thật là.....Đây đâu phải là lỗi của anh? Đó là vì cô Bạch Lộ không tốt đẹp gì, tôi đoán cũng là phụ nữ muốn một bước được trở thành phượng hoàng đây mà. Lương tổng anh đuổi việc cô ta thì không cần phải lo nữa rồi.”

Hắn nhìn thấy dáng vẻ Lương Phi Phàm như đang suy nghĩ gì đó, xem ra rất tán thành những lời bản thân nói, càng thêm tự tin, “Lương tổng, tôi cũng là sợ anh sẽ hiểu lầm, cho nên mới đích thân đến để giải thích, dù sao thì Thịnh Nguyên cũng có hợp tác với Lương Thị....Lương tổng, anh nói có phải không.”

“Lý tổng anh nói thật có lý.”

Lương Phi Phàm vẫn là giọng điệu đó, dáng vẻ lười biếng dựa vào sofa được làm từ da thật, rõ ràng đang nói lời tán thành, nhưng ngữ khí đó, lại không hề có thành ý.

‘Lương tổng, anh có thể tin tôi quả thật tốt quá, chính là hôm nay nghe nói phía bên khu nghĩ dưỡng xảy ra chút vấn đề, anh xem có thể nào....’

“Lý tổng, đừng gấp gáp bàn chuyện công.”

Lương Phi Phàm có ý chỉ Lương Kiệt Thịnh đừng nên nói tiếp, anh ta khẽ đưa người về phía trước, từng ngón tay bấm vào ipad đặt trên bàn trà, sau đó mời đưa đến trước mặt Lương Kiệt Thịnh, “Anh xem cái này trước đã. Liên quan đến việc hôm qua xảy ra ở Đế Hoàng Cung Điện, thật ra lời anh nói là một phiên bản, nhưng bây giờ tôi muốn cho anh xem một phiên bản khác nữa.”

Anh ta làm một động tác mời xem, khuôn mặt Lương Kiệt Thịnh tràn đầy hoài nghi.

Nhưng Lương Phi Phàm không mở miệng giải thích thêm, hắn suy nghĩ một hồi mới đưa ipad tới trước mặt mình, sau đó nhấn phím mở khóa.

“Đoạn video trên bàn, là tôi đặc biệt chuẩn bị cho Lý tổng, anh cứ từ từ thưởng thức.” Lương Phi Phàm đổi chân bắt chéo lên, sau đó từ từ ngược cổ lên, nhắm mắt dưỡng thần.

Lương Kiệt Thịnh chỉ nhìn biểu tượng của video thôi, trong lòng liền dâng lên một luồng bất an.

Cái này....rốt cuộc là cái gì?

Lương Phi Phàm đặc biệt chuẩn bị cho mình ư?

Chẳng lẽ....có liên quan đến chuyện của tối hôm qua?

Tim hắn liền đập thành thịch, ngón tay thô ngắn khẽ động, cuối cùng cắn răng bấm phím play trên video.

Vừa bấm vào, video hiện lên toàn màn hình, cảnh tượng và tạp âm trực tiếp nháy vào mắt của Lương Kiệt Thịnh, hắn chỉ nghe được câu nói đầu tiên, cơ thể hoàn toàn cứng đơ.

“.....Phụ, Cô Bạch, vậy là cô không đúng rồi, rõ ràng vừa rồi cô nói chúng ta từng gặp qua mà, Lương tổng vừa đi bây giờ sao lại trở thành chưa từng gặp vậy, lời nói của cô trước sau không như một vậy!”

“Ôi, cái miệng nhỏ này cũng thật biết nói chuyện đó. Cô Bạch, tôi gọi cô một tiếng cô Bạch, nếu bỏ từ Bạch đi, cô cũng chỉ là -----cô đào mà thôi, cô thật sự tưởng rằng mình ngon đến thế sao? Đừng ngây thơ nữa, bây giờ tôi sẽ nói cho cô biết, tối hôm nay tôi chính là muốn cô, hơn nữa chuyện này cũng được sự đồng ý của Lương tổng của cô, cô dám không làm theo sao?”

Đoạn sau căn bản không cần xem tiếp.

Dòng máu trong người Lương Kiệt Thịnh dường như đã bị đông cứng lại, tròng mắt thật to, cơ thể mập lùn đó đột nhiên từ sofa đứng dậy.

“...Lương tổng, anh, anh vậy là ý gì đây?”

Anh ta lại dám quay lại toàn bộ những gì đã xảy ra đêm hôm qua, lúc này anh ta còn để mình nói bịa ra câu chuyện này cả nửa ngày trời, hơn nữa còn tỏ thái độ đồng tình, hóa ra, chính là để xem bản thân mình mất mặt sao?

Đây không phải đang đùa giỡn với mình sao?

Dù sao đi nữa Thịnh Nguyên và Lương Thị cũng hợp tác với nhau, hẳn không muốn làm căng nên mới chạy đến đây giải thích, nhưng không ngờ anh ta là một người đàn ông nham hiểm, chỉ là tỏ vẻ tươi cười, nhưng trong lúc mình lơ là, lại đâm mình một võ thật đau!

Lương Kiệt Thịnh tuy biết thủ đoạn lợi hại của Lương Phi Phàm, nhưng bản thân cũng là người có thân phận, bị người khác tính kế như vậy, hẳn cảm thấy bản thân mất hết thể diện, thật sự không phục.

Lương Phi Phàm nghe vậy, ngược mắt lên, ánh mắt đen óng trong vắt như nước, càng không thể nhìn thấu tâm trạng, “Lý tổng, không phải tôi vừa nói sao? Hai phiên bản, cho nên tôi muốn biết, anh thích phiên bản nào hơn, Lý tổng anh cho rằng phiên bản nào có sức thuyết phục hơn?”

Khuôn mặt béo tròn mập mạp của Lương Kiệt Thịnh trở nên méo mó, hai miếng mỡ cũng theo đó run rẩy, “Lương tổng, anh như vậy....anh như vậy không phải là đang chơi đùa tôi sao?”

Lương Phi Phàm không ôn hòa cười lạnh một tiếng, khóe môi cong lên một hình cong đen tối, “Lý tổng nói như vậy, là thừa nhận lời mình nói lúc này đều là giả sao?”

“Tôi...”

Lương Kiệt Thịnh bị chặn đến nỗi không thể nói thêm lời nào, một khuôn mặt, từ đỏ đến trắng, từ trắng lại trở nên xanh, hết xanh lại trở nên đen, hiện rõ năm màu.

Muốn bộc phát ra, nhưng lại không dám bộc phát.

Lý trí vẫn còn chế ngự được sự phẫn nộ.

Ở thành phố A, địa vị to lớn của nhà họ Lương không phải ai cũng có thể động vào được, hơn nữa Lương Kiệt Thịnh là cái thá gì chứ?

Lương Thị và Thịnh Nguyên hợp tác, là cơ hội mà mọi người trong Thịnh Nguyên dốc hết tâm sức mới có được, bây giờ vì bản thân mình mà đã sụp đổ một nửa, ngay cả lỗ hổng này mà hãn cũng không thể lấp được, xem ra đến lúc đó chiếc ghế phó tổng tài cũng không giữ nổi nữa....

Nghĩ vậy, chỉ có thể cố gắng nuốt trôi cục tức này vào trong họng.

Hãn đương nhiên không biết, hôm qua Lương Phi Phàm quả thật cố ý rời khỏi phòng, hãn cũng không biết, Lương Phi Phàm đã lắp đặt camera trong phòng ngay từ đầu.

Hơn nữa hãn càng không biết là, Lương Phi Phàm từ đầu đến cuối đều ở phòng kế bên, nhìn thấy nhất cử nhất động trong camera.

Tất cả mọi chuyện, đều do Lương Phi Phàm cố ý sắp đặt.

- ----- Anh ta nghi ngờ Bạch Lộ.

Bởi vì anh vẫn không thể nào hiểu được, khi anh vì một cô gái mà phải bỏ ra bao nhiêu công sức làm việc việc ấu trĩ này, anh đã sắp xếp ổn thỏa tất cả mọi việc, chỉ đợi có thể nhìn rõ được trái tim của cô.

Nhưng hôm qua anh ta nhìn thấy cảnh tượng chân thật nhất, anh liền biết được, chuyện đó, cô hoàn toàn không hay biết, hơn nữa xem ra, hình như cô cũng là bị người khác hãm hại.

Giây phút đó, Lương Phi Phàm nhìn thấy bộ dạng hoảng loạn của cô, trong lòng, cũng theo đó thở phào nhẹ nhõm.

Hơn nữa trong khoảnh khắc đó, anh cũng nghĩ lại bản thân là hai tháng trước anh và cô xảy ra chuyện với nhau, mà trước đó trong phòng khách của EC, cuộc nói chuyện giữa cô và Tịnh Tiêu, càng nhắc nhở cho anh biết một điều....

Anh là một người vô cùng thông minh, ít nhiều có thể đoán được một số chuyện, chẳng qua chỉ là không có chứng cứ, nên anh cũng không dám nói nhiều.

Huống hồ, cô ta còn là em gái ruột của anh.

Còn về Lương Kiệt Thịnh, anh vốn dĩ không có ý định muốn bỏ qua cho hắn!

Hôm qua đôi bàn tay dơ bẩn của hắn đụng vào người cô, vậy hôm nay anh không phải muốn phế đi đôi tay của hắn, mà là muốn hắn vĩnh viễn để hắn không thể sống được trong thành phố A này!

“....Lương tổng, chẳng qua chỉ là một phụ nữ mà thôi, đúng vậy, hôm qua là tôi ép buộc cô ta đó, nhưng người phụ nữ đó cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì, tôi không có lừa anh, hai tháng trước cô ta đúng là bị người khác chuốc say bán cho tôi, lúc đó tôi vì sự hợp tác của chúng ta, còn trả năm mươi ngàn tệ để mua đêm đầu tiên của cô ta!”

Lương Kiệt Thịnh thấy Lương Phi Phàm vẫn luôn im lặng, ánh mắt sâu thẳm sáng rực đó tựa như lưỡi dao sắc bén, đâm thẳng vào cổ của mình, ép hắn nóng lòng đến nỗi như chó muốn trèo tường-----

“Nếu như anh vẫn không tin, anh có thể đi điều tra, việc này cũng không phải do một mình tôi làm, người bán cô ta cho tôi hôm đó cũng có nói, là anh trai gì đó của cô ta, hoặc ngân hàng cũng có chứng từ giao dịch.”

Lương Phi Phàm nheo mắt lại, dường như không có hứng thú với những chứng cứ mà Lương Kiệt Thịnh nói ra, chỉ hỏi hần, “Anh trai gì?”

Lương Kiệt Thịnh nghĩ dù sao thì mình cũng đã bị lộ tẩy, còn giấu giếm cái gì nữa chứ?

Chi bằng dứt khoát luôn đi, nói ra hết tất cả mọi chuyện. “Chuyện này tôi cũng không rõ lắm, vốn dĩ tôi chỉ định tìm một người phụ nữ sạch sẽ, cho nên đã căn dặn xuống dưới, sau đó Bạch Lộ chính là bị người khác đưa đến cho tôi.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 55

Giọng nói của Lương Phi Phàm càng thêm lạnh lùng, “Ý của anh là, lúc người ta đưa cô ấy đến cô ấy đã bị chuốc thuốc rồi sao?”

Lương Kiệt Thịnh bị giọng nói lạnh lùng của anh làm cho run cả người, đến cả nói chuyện cũng trở nên lắp ba lắp bắp, “...Đúng vậy, tôi....tôi không có đụng vào cô ta.”

“Người hôm đó giao cô ấy cho anh, tên là gì, làm sao liên lạc được người đó?”

Cho dù Lương Kiệt Thịnh có ngốc đến thế nào đi chăng nữa, cũng có thể nhìn ra, Lương Phi Phàm đối với người phụ nữ này rất khác lạ.

Anh ta càng không dám giấu giếm, “Lương tổng, tôi thực sự không biết cách liên lạc, nhưng tôi biết có thể tìm cô ta ở đâu.”

Lương Phi Phàm từ sofa đứng dậy, đi đến trước bàn làm việc lớn, lấy một tờ giấy và một cây bút, trực tiếp ném cho Lương Kiệt Thịnh, “Viết ra đây.”

Lương Kiệt Thịnh không dám lờ mờ, cong người viết tên và số điện thoại mà hẩn biết ra giấy, sau đó cung kính đưa cho anh.

Ngón trỏ và ngón giữa thon dài kẹp lấy tờ giấy, bên trên viết một địa danh và tên người, Lương Phi Phàm chỉ liếc một cái liền nhớ rõ.

Anh ném tờ giấy lên bàn, lúc này mới nói với Lương Kiệt Thịnh: “Lý tổng, bây giờ chúng ta bàn chuyện công đi.”

Đột nhiên thay đổi đề tài, Lương Kiệt Thịnh có chút phản ứng không kịp, hắn theo bản năng nuốt nước miếng, bàn tay nắm chặt ở bên người, toát ra mồ hôi lạnh, “...Lương tổng, muốn bàn về chuyện gì?”

“Đương nhiên là tiến độ hợp tác rồi, Lý tổng cảm thấy dự án khu nghỉ dưỡng thế nào?”

“.....Tốt, đương nhiên là tốt rồi, nếu như dự án khu nghỉ dưỡng thành công, đến lúc đó không chỉ là Thịnh Nguyên, Lương Thị cũng có lợi nhuận đáng kể.”

“Vậy sao?” Lương Phi Phàm cười cợt, “Theo tôi thấy, thực ra Lương Thị có tiến hành dự án khu nghỉ dưỡng hay không cũng không quan trọng, nhưng theo tôi được biết, nếu Thịnh Nguyên không có dự án khu nghỉ dưỡng này, đến lúc đó thực sự phải chịu tổn thất rất nghiêm trọng, nói không chừng Thịnh Nguyên sẽ tuyên bố phá sản. À, đúng rồi, Lý tổng, không phải năm ngoái Thịnh Nguyên mới lên sàn sao? Đây cũng được tính là sự nghiệp của gia tộc nhà anh đúng không?”

Lương Kiệt Thịnh toát mồ hôi lạnh trên trán, chỉ cảm thấy xung quanh bốn phía sát khí ùng ùng, “.....Lương, Lương tổng, anh....rất cuộc anh muốn nói gì?”

Lương Phi Phàm như cười như không liếc hắn một cái, ‘Cũng không có gì. Con người của tôi, thủ đoạn đối đãi với người khác và thủ đoạn làm ăn rất đơn giản, chính là mọi chuyện đều phải thuận theo tôi. Nhưng mà Lý tổng, anh cảm thấy tôi bây giờ nhìn anh như vậy thì sẽ có tâm trạng như thế nào chứ?’

Lương Kiệt Thịnh cảm thấy bản thân lúc này không chỉ toát mồ hôi lạnh trên đầu, mà toàn thân đang sợ sệt run rẩy.

Lời nói này của Lương Phi Phàm, chẳng lẽ là đang....muốn hắt ta rời khỏi Thịnh Nguyên sao?

Hắn vội vàng đáp lời: “Lương tổng, chuyện này....chuyện của Bạch Lộ chỉ là hiểu lầm, anh xem....nếu thực sự không được, tôi đồng ý xin lỗi cô ấy.”

“Anh cảm thấy cô ấy muốn thấy mặt anh sao?”

Cơ thể Lương Kiệt Thịnh lão đảo, nói chuyện cũng không rành mạch, “....Lương tổng, tôi....tôi biết tôi sai rồi, có thể nào, có thể nào chữa cho tôi con đường sống không?”

Thịnh Nguyên nào có thể đối địch với Lương Thị?

Nụ cười tuần mỹ của Lương Phi Phàm thả lỏng hơn, trong mắt Lương Kiệt Thịnh, lại cảm thấy nụ cười trên mặt anh giống như mọc thêm răng, có thể chuẩn xác căn lấy huyết quản của hắn, hắn sợ đến nỗi đôi chân mềm nhũn, suýt chút nữa muốn quỳ xuống cầu xin chúa trời.

Lương Phi Phàm giơ đôi giày đen bóng ra, mũi giày vừa hay đụng vào đầu gối của Lương Kiệt Thịnh, Lương Kiệt Thịnh sững người, lại từ từ đứng dậy.

Giọng nói nhẹ nhàng của Lương Phi Phàm, nói ra những lời đủ để khiến người khác phát run....

“Lý tổng, vạn lần đừng hành đại lễ như vậy với Lương mỗ, Lương mỗ không nhận được đâu. Huống hồ Lý tổng lớn tuổi hơn Lương mỗ, đây không phải sẽ làm tổn thọ tôi, hay sao?”

‘Lương tổng....’

“Lý tổng, anh sắp đến tuổi nghỉ hưu rồi chứ? Tôi thấy sức khỏe của anh cũng không được tốt lắm, sao cả người lại toát ra mồ hôi lạnh thế?”

Bộ não của Lương Kiệt Thịnh xoay chuyển cũng thật nhanh, chỉ một câu này của Lương Phi Phàm, hẳn liền nghe ra huyền cơ trong lời nói của anh.

Hắn tuyệt vọng nhắm mắt lại, tuy không cam tâm, nhưng vẫn gật đầu, “Đúng...Lương tổng anh nói chí phải, tôi....cơ thể của tôi vẫn luôn không khỏe, tôi quyết định tuần sau sẽ đi mỹ tinh dưỡng...sau này không quay lại thành phố A nữa, mong là Lương tổng anh... có thể bỏ qua cho Thịnh Nguyên.”

Lương Phi Phàm chỉ nhếch khóe miệng, ánh mắt sâu thẳm vô cùng lạnh lùng, “Lý tổng, cơ thể không khỏe thì phải tĩnh dưỡng cho tốt, không có gì quan trọng bằng sức khỏe. Còn về Thịnh Nguyên, Lương Thị tại sao lại có thể thừa nước đục thả câu chứ?”

Bạch Lộ ở trong nhà tối om ngủ một giấc, tỉnh dậy đã là buổi chiều của ngày thứ hai.

Cô liên tục làm việc mấy năm, đột nhiên bây giờ cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại trống trải.

Buổi chiều cô tự làm chút đồ ăn, nhìn thấy bản thiết kế của tòa nhà ủy ban thành phố trong phòng đọc sách, trong lòng càng cảm thấy khó chịu.

Dù sao thì cũng không liên quan đến mình rồi!

Nhìn thấy bản vẽ này, cô liền nghĩ đến người đàn ông đó, nghĩ đến người đàn ông đó, cô liền cảm thấy khó chịu khắp người.

Hít một hơi thật sâu, cô cắn răng ném bản vẽ đó vào thùng rác, sau đó vẫn khom lưng nhặt lại, lặp lại mấy lần như vậy, cuối cùng cô lại đặt bản vẽ về lại chỗ cũ.

Không có gì để làm, cô đọc sách một hồi, buổi tối một mình không muốn nấu ăn, cô thay đồ chuẩn bị ra ngoài ăn tối.

Lâu lắm rồi không dạo phố, đúng lúc có thể mua vài bộ quần áo cho mình.

Bạch Lộ ra khỏi chung cư mới phát hiện tiền mặt mang theo không đủ, vừa lúc đi ngang qua con đường có máy rút tiền, cô cầm thẻ đi vào trong lấy tiền, nhưng lại vô tình phát hiện tài khoản của mình tự dừng lại có thêm một số tiền.

Bạch Lộ cảm thấy kỳ lạ, liền trực tiếp đi vào ngân hàng hỏi về nguồn gốc của số tiền này, nhân viên báo cho cô biết, số tiền được chuyển vào tài khoản của cô có nội dung là chuyển tiền lương.

Bạch Lộ thay đổi sắc mặt, lập tức hiểu ra.

Đây là tiền lương mà Lương Phi Phàm kết toán cho cô.

Cũng có nghĩa là, anh ta đồng ý cho cô từ chức, bây giờ cô không còn là nhân viên của EC nữa....

Nhưng trong thẻ của cô lại có nhiều con số 0 đến như vậy, khóe miệng cô nâng lên hiện lên một nụ cười cay đắng.

Cái này là sao?

Đây là bù đắp cho cô về chuyện đêm qua xảy ra tại Đế Hoàng Cung Điện hay sao?

Lương Phi Phàm....có phải anh ta nghĩ rằng cho mình thêm hai tháng lương, là anh ta có thể xem như tất cả những chuyện này chưa từng xảy ra sao?

Có phải anh ta cho rằng....tiền, có thể mua được tất cả? Bao gồm cả tôn nghiêm?

Trong lòng dâng lên một ngọn lửa tức giận, thiêu đốt cô mất hết lý trí.

Ấm ức, bất cam, và phần nộ tất cả đều dâng lên huyết thái dương, cô nắm chặt bàn tay, móng tay dường như muốn đâm sâu vào lòng bàn tay mình----

--

Cô, trong lòng anh ta, chính là một người phụ nữ có thể dùng tiền để điều khiển sao?

Bạch Lộ cắn chặt hàm răng, sau đó tức giận rút hết số tiền dư thừa của hai tháng lương ra, sau đó bỏ vào trong túi áo, xoay người đi ra khỏi ngân hàng.

Không suy nghĩ gì, cô đi quá vội vàng, không còn tâm trí, kết quả cô không để ý đến dòng xe qua lại ở ngã ba, trong tiếng thảng gập chói tai của chiếc xe, một chiếc Bentley màu đen đụng phải cô.

Bạch Lộ chỉ cảm thấy ê ẩm nơi đầu gối, vết thương mấy ngày trước nay lại truyền đến từng cơn đau nhói, không thể đứng vững, toàn thân vô cùng tê thảm ngã nhào xuống mặt đường. Chiếc túi trong tay cũng bị văng ra ngoài, chỉ nghe thấy bộp một tiếng, điện thoại liền rơi xuống đất, pin và máy rơi ở hai nơi khác nhau.

Đó là điện thoại mới mà cô mua vài ngày trước!

Bạch Lộ vô cùng đau lòng, nhưng chân càng đau hơn....

Sở Ủy Dạ ngồi trong xe, bởi vì thắng gấp nên cơ thể cao to theo quán tính nhào về phía trước, một tay hắn nắm lấy ghế ngồi, ổn định cơ thể, có chút không vui chau mày, “Lão Trương, chuyện gì vậy?”

Người tài xế này là một tài xế già, đã lái xe cho Sở Ủy Dạ rất nhiều năm, lúc này cũng vô cùng sửng sốt, lắp ba lắp bắp nói, “....Sở, Sở thiếu, tôi....hình như đụng phải người rồi, nhưng lúc này là đèn xanh mà, là cô gái đó tự mình xông ra.”

Hai hàng lông mày đậm của Sở Ủy Dạ càng nhăn lại, giọng nói trầm thấp, “Tôi xuống xem thử.”

Lão Trương vội vàng cản lại, ‘Sở thiếu, để tôi xuống xem được rồi.’

Sở Ủy Dạ không nói gì thêm, trực tiếp đẩy cửa đi xuống.

Tài xế thấy vậy cũng vội vàng xuống theo.

Đụng cũng không phải nhẹ, hơn nữa còn là một cô gái, Sở Ủy Dạ chấp tay lại, nheo mắt đánh giá cô gái đang ngã trước đầu xe của mình.

- ----- Cơ thể của cô ta mỏng manh, mái tóc dài được tết đuôi ngựa đơn giản, một tay ôm lấy đầu gối, một tay đặt vào mắt cá chân, ở góc độ của hắn chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt của cô, đường nét mềm mại, làn da trắng ngần, lông mi rất dài. Khẽ nhìn xuống giống như hai hàng bàn chải, nhưng lại cong lên tuyệt đẹp.

Sở Ủy Dạ bước nhanh đi qua, vừa ngồi thấp xuống, Bạch Lộ liền phản nộ xoay mặt lại.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều sửng sốt.

“Cô à, cô không sao chứ?” Vẫn là Sở Ủy Dạ phản ứng trước, giật giật hai hàng lông mày, bắt đầu đánh giá vết thương của cô.

Bạch Lộ chau mày, thật ra trong lòng đã nhận ra người đàn ông này.

Ở thành phố A này có thể so sánh với Lương Thị, chính là đại danh nổi tiếng của tập đoàn Viễn Đông, mà thái tử của Viễn Đông chính là người

đàn ông ở trước mặt này ----- Sở Úy Dạ.

Cô làm việc ở EC nhiều năm như vậy, lúc trước còn là thư ký tổng giám đốc, hai tháng này mới là thư ký tổng tài, tại sao lại có thể không biết đối thủ lớn nhất của EC là tập đoàn Viễn Đông chứ?

Hơn nữa cuộc đấu thầu của tòa nhà ủy ban thành phố lần này, đối thủ lớn nhất của EC cũng là Viễn Đông.

Hình như là thấy Bạch Lộ cứ nhìn chăm chăm vào mình, Sở Úy Dạ cũng chau mày, một hồi lâu vẫn chưa thấy cô nói gì, hắc hắc nhẹ một tiếng, đột nhiên mất hết kiên nhẫn, “Cô à, cô không sao chứ?”

Không phải bị đụng đến gốc rồi chứ?

Hay là, muốn ăn vạ sao?

Nhưng nhìn dáng vẻ nho nhã của cô, không giống như những người có mưu kế, Sở Úy Dạ chỉ nghĩ đến việc mau chóng giải quyết vấn đề này.

Bạch Lộ lúc này mới đưa mắt xuống, lẩn lộn ngoài đời mấy năm nay, cô cũng có chút năng lực cơ bản về quan sát và đánh giá.

Huống hồ đối phó với tên đàn ông sâu cay và đen tối bất định như Lương Phi Phàm, tên Sở Úy Dạ trước mặt này, lúc này trong mắt hắc lóe lên một tia biểu cảm biểu hiện cho cái gì, Bạch Lộ hiểu rõ trong lòng.

“Tôi không sao.” Cô âm thầm dùng sức, muốn bò dậy, nhưng thử đi thử lại mấy lần, đều vô ích.

Lại nhìn thấy Sở Úy Dạ chỉ đứng bên cạnh mình, nhưng lại hoàn toàn không có ý muốn giúp đỡ mình, trong lòng Bạch Lộ cảm thấy có chút khó chịu, không vui nói một câu: “Tôi thật sự không sao, là do tôi qua đường

không cẩn thận nên mới bị đụng trúng, anh yên tâm, tôi sẽ không ăn vạ anh đâu, anh có thể đi rồi.”

Sở Úy Dạ thật không thể ngờ, một cô gái nhìn bề ngoài yếu đuối mỏng manh như vậy, nhưng cốt khí lại có vài phần ngạo khí.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 56

Những lúc như vậy, hăn còn tưởng cho dù cô không kiếm có tổng tiền, cũng sẽ bắt hăn đưa cô đi bệnh viện ...

Thế mà cô ta, lại bảo mình đi?

Cô bảo hăn đi, hăn lại càng không muốn đi.

Nhíu mày, Sở Úy Dạ ung dung quan sát những động tác nhỏ của cô, nhưng lại không lên tiếng, cũng không có bất kỳ hành động nào cả, trong lòng hăn hết sức hiếu kỳ --

Người phụ nữ này, khi nào cô ta sẽ mở miệng cầu xin mình đây?

Bạch Lộ cứ thế nằm sấp dưới mặt đất một cách thảm hại, tư thế đó chắc chắn là không đẹp dễ gì, bản thân lại đứng dậy không được, vậy mà người gây chuyện ở bên cạnh đây, chỉ ngồi không đó mà nhìn, trên môi hăn kèm theo nụ cười trêu đùa, nhưng không chịu giơ tay giúp mình.

Tên Sở Úy Dạ này!

Hèn chi lúc trước đã nghe người ta bảo, thiếu gia của tập đoàn Viễn Đông, hành sự không phô trương, nhưng thủ đoạn độc ác.

Nghe nói hăn ngồi được vào vị trí hiện tại của Viễn Đông, là do giẫm đạp chính anh trai ruột của mình mà lên.

Người như vậy, Bạch Lộ nghĩ là mình quả thật đấu không lại.

Chỉ là, đấu không lại là một chuyện, nhưng bắt cô mở miệng cầu xin hãn, dựa vào đâu?

Hôm nay cô đã chịu đủ uất ức rồi, có sao ngay cả người không quen biết cũng có thể tìm đến để ức hiếp cô?

Thời nay những người đàn ông có tiền có quyền, có lẽ đều thích dùng tư thế như vậy để nhìn chính mình trèo lên đầu những người khác...

Càng nghĩ càng thấy tức tối, Bạch Lộ ra sức cắn môi. Trông Sở Ủy Dạ nhất quyết không mở lời trước, cuối cùng cô chịu hết nổi, “Sở thiếu gia, anh cứ nhìn chăm chăm vào tôi như vậy không hay chút nào chứ? Anh cũng là người nổi tiếng, làm như vậy ở ngoài đường, không sợ bị người khác đưa tin sao?”

Sở Ủy Dạ hơi nhú mào, đối với việc cô nhận ra hãn, hãn không ngạc nhiên chút nào, ngược lại còn nhếch môi, để lộ một nụ cười đầy tà khí, “Hóa ra vị tiểu thư này, quen biết tôi.”

Bạch Lộ cũng chẳng có ý định che giấu điều gì, cô thẳng thắn nói: “Phải, tôi biết anh. Sở thiếu gia, nhân vật lớn như anh đây ở thành phố A này e là không có mấy ai không biết. Cho nên anh tốt nhất không nên chắn trước mặt tôi, tôi sẽ không vì chuyện này mà đòi tiền anh, cũng không cần anh phải đưa tôi đến bệnh viện, chỉ làm phiền anh, mau chóng rời khỏi đây, nên làm gì thì đi làm đi.”

Sở Ủy Dạ nheo đôi mắt lại trong vô thức, đột nhiên cảm thấy người phụ nữ trước mặt hãn, thú vị hơn nhiều.

Ban này cô ta nói gì?

Bảo hãn nên làm gì thì đi làm đi à?

Hơ, từ nhỏ đến lớn, câu nói này, dường như hẳn chưa từng nghe qua.

Nhất là nó được thốt ra từ miệng một người phụ nữ, Sở Úy Dạ đương nhiên cảm nhận được hơi lạnh toát ra từ kẽ răng lúc Bạch Lộ nói chuyện –

Người phụ nữ này, cũng bướng thật.

Nhưng mà thôi, cứ ngồi xồm như vậy, quả thật không đẹp mắt cho lắm, người qua đường nhìn thấy, còn tưởng mình đang ức hiếp cô ta.

“Tôi sợ là tôi đi rồi, đến lúc đó cô sẽ hối hận.” Sở Úy Dạ mở miệng nói, rồi nhìn Bạch Lộ với bộ dạng nửa cười nửa không cười, cuối cùng hẳn giơ tay ra với cô, “Nào, tôi dìu cô đứng lên, đưa cô đến bệnh viện.”

“Không cần.” Bạch Lộ một mạch từ chối, không cần suy nghĩ, “Tôi có thể tự đến bệnh viện.”

Sở Úy Dạ nhú cao chân mày, “Này cô, cô biết tôi, nhưng tôi lại không biết cô, làm sao tôi biết được lát nữa quay lưng lại cô có tìm đến nhà báo tung tin bảo là xe của tôi tông vào cô không? Tuy rằng trách nhiệm của sự cố này không ở tôi, nhưng tôi cũng không muốn để lại nỗi lo về sau. Đứng dậy đi, đừng kiêu kì nữa, tôi đưa cô đến bệnh viện chứ không nuốt sống cô đâu.”

Người này nói chuyện thật khó nghe!

Cô sẽ quay lưng đi mách hăm một võ sao? Có cần thiết không?

Bạch Lộ lạnh mặt, nhưng cũng hiểu là nếu mình tiếp tục từ chối, thật sự sẽ kiêu kì như lời hăm nói!

Thôi, dầu sao mình cũng không đứng dậy được.

Cô do dự một lúc, rồi đưa tay ra, Sở Úy Dạ dìu cô, hai người cùng đứng lên, tài xế thấy vậy bèn chạy tới, dìu Bạch Lộ lên xe, lúc này Sở Úy Dạ mới

lên tiếng dặn dò, “Lão Trương, đến bệnh viện một chuyến.”

Xe lăn bánh dần về trước, Bạch Lộ hơi thấp thỏm ngồi ở hàng ghế phía sau xe, bên cạnh là Sở Úy Dạ đang ngồi, hẳn tuy từ lúc lên xe chưa mở miệng nói câu nào, nhưng cô vẫn cảm nhận được áp lực lớn đang đè lên mình.

Cuối cùng đã chịu đựng được tới bệnh viện, Bạch Lộ vội vàng xuống xe, cổ chân hơi đau, nhưng chắc là chưa gãy xương, nên ngồi trên xe một lúc cô đã thấy ổn, đầu gối chỉ bị xước da, băng bó lại là được.

“Cần tôi đưa cô vào trong không?” Sở Úy Dạ thấy người phụ nữ này vội vã xuống xe, bèn hạ kiếng xe xuống, ung dung nhìn cô, dường như không có chút thành ý nào cả.

Bạch Lộ nhếch môi, cô cũng chẳng cần thành ý của hẳn, “Không cần, tôi đã ổn.”

Sở Úy Dạ nhíu mày theo thói quen, một mạch đóng cửa kiếng xe lại rồi bảo Lão Trương lái xe đi.

Quay lưng lại, phát hiện trên chỗ mà ban nãy cô ngồi, có một cái túi xách màu xám.

Có lẽ là lúc này cô quên mang đi.

Sở Úy Dạ giơ ngón tay thon dài móc túi xách đó lên, môi vuốt lên một đường cong, lát sau hẳn mới mở túi xách ra, trong đó quả nhiên có không ít giấy tờ tùy thân, hẳn tùy ý cầm một cái, nheo mắt nhìn những từ được viết trên đó –

Bạch Lộ.

Cô ta tên là Bạch Lộ sao?

Hắn, ghi nhớ rồi.

Đến bệnh viện Bạch Lộ mới phát hiện ra túi xách của mình không biết đã bị để quên ở bên đường, hay là để quên trên xe của Sở Úy Dạ.

Cô ngồi trên băng ghế dài của bệnh viện, suy nghĩ nửa ngày trời cũng không thể chắc chắn.

Haizz, đúng thật là nhà đột lại gặp mưa dầm!

Chuyện phiền não này đến chuyện phiền não khác, một phút cũng không cho cô nghỉ ngơi!

Dẫu sao thì ban nãy tiền được rút từ ngân hàng ra cô đều để trong túi áo rồi, chỉ là trong túi xách có rất nhiều giấy tờ tùy thân, còn chứng minh thư này nọ nữa, nếu mất sẽ khá phiền phức.

Nhưng mà muốn quay lại tìm, cũng phải giải quyết xong vết thương ở chân cái đã.

Đợi khi xử lý xong vết thương, cô bắt một chiếc xe ở trước cửa bệnh viện, về nhà, thay một bộ đồ khác.

Bụng đói kêu rột rột, Bạch Lộ ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, cảm thấy hôm nay mình xui xẻo quá đi mất.

Nghĩ đến túi xách mình đánh rơi mất, cô lại thấy sốt ruột, nhưng túi xách đó hiện giờ đang ở đâu cơ chứ?

Cô nên trực tiếp đi báo cảnh sát? Hay là thử đi tìm Sở Úy Dạ?

Đi tìm gặp Sở Úy Dạ có đường đột quá không? Lỡ như túi xách của cô rơi ở bên đường, lúc đó hắn có cho rằng mình đang cố tình tiếp cận hắn không?

Lúc cô đang nằm trên sofa suy qua tính lại, chuông cửa của căn hộ bỗng reo lên.

Lúc này ai lại đến tìm cô?

Bạch Lộ nhanh chóng mang dép vào, bởi vì vết thương trên đầu gối, nên cô phải cẩn thận lúc bước đi.

Mở cửa ra, Bạch Lộ sửng người.

“Điện thoại của cô đâu? Tôi gọi điện cho cô, tại sao không nghe?” Thân hình cao ráo của Lương Phi Phàm đứng ngay trước cửa nhà cô, một tay khoác chiếc áo khoác của bộ đồ vest, một tay tì lên cánh cửa sắt mà cô chưa mở ra, nét mặt anh lộ vẻ thiếu kiên nhẫn, “Mở cửa.”

Anh ... anh ta sao lại đến tìm mình?

Không đúng, sao anh ta ... anh ta lại đến tìm mình?

Chẳng phải cô đã từ chức rồi sao? Hơn nữa anh ta đã tất toán tiền lương cho mình rồi không phải sao? Vậy cũng có nghĩa là anh ta đã chấp nhận đơn từ chức của cô, hơn nữa anh ta còn cho thêm cô hai tháng tiền lương ...

Vừa nghĩ đến hai tháng tiền lương dư ra đó, cơn giận ầm giấu trong đáy lòng cô lại sôi sục.

Bạch Lộ không mở cánh cửa sắt, giọng nói của cô vẫn khá lễ phép, chỉ là có hơi xa lánh, “Lương tổng, có việc gì sao?”

Lương Phi Phàm cau mày lại, giơ hai ngón tay gõ vào cánh cửa sắt, “Đúng, có việc, có phải cô nên mở cửa ra trước không? Tôi không quen cách một cánh cửa sắt để nói chuyện với người khác.”

“Thế nhưng tôi cũng không có thói quen tùy tiện mời một người lạ vào nhà.”

Dẫu sao đã không còn là nhân viên của anh nữa, cô không cần thiết phải sợ anh ta, muốn nói gì thì nói, đây là nhà cô.

Cô không muốn mời anh vào nhà, tại sao phải mở cửa?

Trong lòng Bạch Lộ nghĩ như lẽ đương nhiên, nhưng Lương Phi Phàm lại rất tức giận!

Bây giờ anh đang bị chặn ngoài cửa ư?

Người đàn bà này... càng ngày càng to gna!

“Thư ký Bạch, tôi là người lạ?”

“Anh Lương, tôi đã không còn là thư ký của anh.” Bạch Lộ ngẩng cao cổ, từng lời từng lời nói: “Anh Lương, tốt hơn hết anh nên gọi tôi là cô Bạch!”

Lương Phi Phàm bị một câu nói chặn ngay tại họng, môi anh mím chặt lại, độ cong trên môi đã hạ thấp xuống, “Cô vẫn còn đang giận đối tôi?”

Trái tim Bạch Lộ thành thịch một cái.

Giận đối?

Cô đang giận đối với anh?

Nực cười, đương nhiên không!

Cái đó chỉ có người yêu với nhau mới có, cô và anh ta là gì? Cấp trên và cấp dưới, cô có tư cách gì giận đối với anh ...

“Anh Lương hiểu lầm rồi, tôi tuyệt đối không phải đang giận đối với anh, tôi cũng không có tư cách để giận đối với anh.” Bạch Lộ nhớ ra điều

gì, bèn đưa tay lấy từ trong túi quần ra hai tháng tiền lương đã rút từ thẻ ngân hàng ban này, một xấp tiền dày, nằm trong lòng bàn tay có hơi đau, cô thò tay qua khe hở của cánh cửa sắt, “Đây là tiền lương ec trả cho tôi, nhưng tôi nghĩ các anh đã tính nhầm rồi, đây là tiền dư ra, tôi không thể nhận, nếu như anh Lương đã tìm tới đây, vậy tôi trực tiếp trả cho anh.”

Tay của cô móc trên khe hở của cánh cửa sắt, cô ra sức đưa xấp tiền đó đến trước mặt Lương Phi Phàm.

Lương Phi Phàm cảm thấy văng thái dương của mình nhói lên, không dám tin nhìn vào cánh tay đang thò ra từ khe hở của cánh cửa, trên bàn tay đó còn đang nắm không ít tiền.

Gương mặt khô ngô tuần tú của anh tối sầm lại, hơi ấm trong lời nói của anh cũng hạ thấp dần, “Cô làm vậy là ý gì?”

“Câu này không phải nên để tôi hỏi anh Lương sao?” Lúc trước nói chuyện ở trước mặt anh, cô hoặc là cung kính lễ phép, hoặc là mặt đầy ề thẹn, còn bây giờ cứ như trở thành một người khác, bản lĩnh mĩa mai châm chọc không kém chút nào, “Hôm qua tôi từ chức, mà hôm nay trên tài khoản lại dư ra một số tiền, tôi nghĩ là anh Lương đây quả thật biết chăm sóc nhân viên, hôm nay ngày 25, mà anh đã trả hết lương cả tháng cho tôi, tôi thật sự rất cảm kích anh. Thế nhưng 2 tháng lương dư ra đó, tôi nghĩ là bên phòng tài vụ đã nhầm lẫn rồi, anh Lương quay về nên xác thực lại với họ. Tiền, tôi sẽ không nhận thêm, bây giờ trả lại cho anh.”

Vừa nói, cô vừa xoay cổ tay, gợi ý anh mau chóng cầm tiền và đi.

Lương Phi Phàm chưa từng tức giận như vậy trước mặt một người phụ nữ.

Trên thực tế, thế giới này người có thể khiến anh dễ dàng tức giận cũng khá ít ỏi, thế nhưng Bạch Lộ ...

Anh tức quá hóa cười, “Tôi không có thói quen giơ tay lấy tiền từ một người phụ nữ. Cô muốn trả phần tiền dư ra đúng không? Rất đơn giản, cô chuyển trực tiếp khoản tiền này vào tài khoản của ec là được.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 57

Bạch Lộ sững người ra, “Tài khoản của ec? Tôi không biết số tài khoản của ec ...”

“Không biết? Cũng không kỳ lạ, dẫu sao cô cũng không phải người của phòng tài vụ, cho tôi giấy bút, tôi sẽ ghi cho cô.” Đột nhiên anh đổi một giọng điệu khác, ra vẻ rất phối hợp.

Bạch Lộ bất giác cau mày lại, còn đang nghĩ gì đó, Lương Phi Phàm lại lên tiếng, “Tôi biết là cô còn đang giận tôi vì chuyện tối hôm đó, tôi cần phải nói một lời xin lỗi với cô, quả thật là lỗi của tôi. Nhưng hôm nay tôi đến đây không phải là vì chuyện của ngày hôm đó, cũng không phải vì khoản tiền trong tay cô, tôi đến đây vì Buck, anh ta muốn gặp cô ...”

“Anh nói gì?”

Vốn còn đang vân vân, Bạch Lộ lập tức ngẩng đầu lên, bàn tay còn lại cũng theo thể nắm chặt lấy cánh cửa sắt, đôi mắt đen tuyền ngập tràn ánh sáng kỳ vọng, “anh Lương ... cái đó, anh nói Buck còn chịu gặp tôi sao?”

Lương Phi Phàm chỉ nhìn vẻ mặt hưng phấn của cô thôi, là biết mình đã đánh cược đúng.

Anh lặng lẽ nhếch mày lên, “Anh ta vẫn luôn muốn gặp cô, nhưng mà có phải cô nên mở cửa trước không?” Anh chỉ vào thang máy ở cách đây không xa, cánh cửa vừa đúng mở ra, có người từ trong thang máy bước ra,

còn có ý nhìn về phía anh, Lương Phi Phàm thở một hơi dài, “Không phải là cô định bắt tôi đứng đây nói chuyện với cô chứ? Người đi ra đi vào ở đây khá nhiều, đến lúc đó đối tượng mà người ta bàn tán là cô. Còn nữa, khoản tiền dư ra này có lẽ thật sự là do bên tài vụ tính nhầm, tôi ghi tài khoản cho cô, khi nào rảnh rồi cô chuyển về lại.”

Ở trước mặt Bạch Lộ, Lương Phi Phàm vẫn luôn là đấng quân tử, lúc này Bạch Lộ hoàn toàn không nghĩ tới, thật ra hai tháng tiền lương dư ra này, chính là do anh cố tình bảo Quan Triều sắp xếp cho bên tài vụ chuyển vào.

Đương nhiên, mục đích ban đầu của anh quả thật là vì muốn bù đắp cho Bạch Lộ.

Thế nhưng bây giờ trông thấy cô canh cánh trong lòng vì món tiền dư ra này, anh tất nhiên sẽ không nhiều chuyện nói thêm gì, thuận theo ý của cô, quả nhiên có thể làm dịu được trái tim thấp thỏm bất an ấy.

“Tiền này, thật sự không phải do anh cố ý cho thêm tôi sao?” Bạch Lộ nghiêng đầu, tỏ vẻ hơi nghi ngờ, “Không phải bởi vì chuyện xảy ra ở Đế Hoàng Cung Điện, anh cảm thấy có lỗi, nên ...”

“Cô cảm thấy tôi cần thiết phải làm thế sao?” Lương Phi Phàm nói dối mà không lộ sơ hở gì.

Bạch Lộ nhìn vẻ mặt “thẳng thắn” của anh, lại nghĩ đến Buck, cuối cùng cũng không kiên trì thêm nữa –

Nói gì đi nữa, con người của Lương Phi Phàm không tệ, hơn nữa chuyện ở Đế Hoàng Cung Điện ... rốt cuộc anh vẫn đến cứu mình chẳng phải sao?

Có lẽ anh ấy thật sự không phải cố ý ...

Cô cắn môi, dường như do dự một lúc, cuối cùng cô vẫn mở cửa ra.

Lương Phi Phàm nhìn cô mở cửa sắt ra, cánh cửa sắt đã trải qua một số năm tháng phát ra tiếng động khi mở, cặp chân mày của anh nhăn lại, rồi đợi khi Bạch Lộ mời anh vào, anh giơ tay kéo kéo cổ áo của mình, đôi môi mỏng nhếch lên một đường cong khó tả, anh nhắc chân bước vào.

Bạch Lộ đóng cửa sắt lại, tiện tay đóng cả cửa lớn của căn hộ.

Khoảng khắc cửa rầm một cái đóng lại, cổ tay cô bị bắt lấy, Bạch Lộ hô lên một tiếng, chưa kịp phản ứng, đã bị một luồng sức mạnh đè trên cánh cửa, khóa cửa vừa đúng móc vào, “tạch” một tiếng, ngỡ như gần trong gang tấc, Bạch Lộ nín hơi.

Ngẩn đầu lên, nhìn thấy đôi mắt đen sáng, tròn mắt quyến rũ đó ở ngay trước mặt mình, hơi thở của Bạch Lộ tức thời loạn lên.

“Anh, anh Lương, anh làm gì vậy? Thả tôi ra—“

Anh Lương?

Hơ, cô gọi thuận miệng thật, lúc trước gọi anh là Lương tổng, bây giờ gọi anh Lương, cô quả thật chia rất rõ.

Nhưng cô có biết rằng, từ ‘anh Lương’ lọt trong tai anh, chương tai đến mức nào không!

“Cô gọi tôi là gì?”

Bộ dạng nheo mắt lại của Lương Phi Phàm có sức sát thương quá mạnh, mặt của Bạch Lộ đã đỏ bừng lên, thế mà trong luồng hơi thở hỗn loạn đó còn kèm thêm hơi thở nam tính của anh, mỗi lần cô hít thở, luồng khí đó đi vào trong cơ thể, ngỡ như tứ chi bách thể đều nhuốm lên hơi thở của anh ...

“?Tôi, Anh Lương, anh ... anh buông tôi ra ...”

“Gọi lại lần nữa.” Lương Phi Phàm tiến lại gần cô hơn, hơi thở ngang ngược đó, ngự trị tất cả mọi thứ của Bạch Lộ, cô chỉ nghe thấy giọng nói trầm ấm của anh kèm theo chút mờ ám và cám dỗ, từng chút từng chút một, “Nào, gọi thêm lần nữa, hửm?”

“Lương...”

“Trước giờ tôi ghét nhất người ta gọi tôi anh Lương.”

Nhịp tim của Bạch Lộ loạn hết cả lên, tư duy cũng ngập tràn một mớ hỗn độn, bây giờ cô đã không kịp nghĩ đến việc bảo anh ta thả mình ra, mà là suy nghĩ câu nói ban nãy của anh theo bản năng—

Không thích người khác gọi anh là anh Lương, vậy gọi là gì?

Cô đã không còn là thư ký của anh, gọi Lương tổng cũng không thích hợp, chẳng lẽ trực tiếp gọi tên?

Lương Phi Phàm ...

Ba từ đó nghẹn lại trong cổ họng, Bạch Lộ phát hiện mình không đủ can đảm để thốt lên.

“...Anh, anh thả tôi ra trước, tôi mời anh vào đây là ... là muốn nói với anh chuyện của Buck, không phải để anh ... anh thả tôi ra trước đi--.”

Cô thật biết đánh lạc hướng!

“Nói chuyện hay làm việc đều phải theo tuần tự, đạo lý này cần tôi dạy cô sao?” Lương Phi Phàm nhếch mày, độ cong trên mép môi mang vẻ trêu đùa, “Bây giờ tôi không phải đang nói chuyện của Buck, tôi đang hỏi cô, cô đang gọi tôi là gì?”

Bạch Lộ bị anh ép tới không còn đường lui, sau lưng là cánh cửa cứng nhắc lạnh băng, trước mặt lại là hơi thở nóng bỏng, theo từng lời nói trầm

thấp của anh, phà hết vào mặt mình.

Một lạnh một nóng, như hai cực, kẹp cô ở giữa, Bạch Lộ cảm thấy đôi chân mình bủn rủn, trước đó đối mặt với anh còn là một bộ dạng ngạo nghễ, mà bây giờ lại bủn rủn như thế, ngay đến nói chuyện cũng ấp a ấp úng, “...anh, anh không được vô lại như thế, thả tôi ra ...”

“Vô lại?” Lương Phi Phàm nhếch cao một bên chân mày, môi vuốt cong lên, hiển nhiên tỏ ra hơi bất mãn với hai từ đánh giá mà cô dành cho anh, “Cô quả thật là người đầu tiên nói tôi vô lại. Tôi thấy gan cô càng ngày càng to đấy, bây giờ còn giỏi nói chuyện châm chọc tôi à, hửm?”

Bạch Lộ cắn môi, cảm thấy Lương Phi Phàm không nói lý lẽ, sức mạnh duy nhất còn lại trong tận đáy lòng khiến cô phản bác lại theo bản năng, nhưng lời nói thốt ra lại mang vẻ nũng nịu ngay đến chính cô cũng không phát giác ra.

“Tôi ... tôi chỉ nói sự thật! Lương ... anh, anh vô duyên vô cớ đến đây chỉnh lại cách xưng hô của tôi làm gì? Tôi và anh không gặp nhau nữa, là sẽ không cần phải vân vân những chuyện như thế, dù sao ... dù sao chỉ là cách xưng hô thôi mà. Hơn nữa bây giờ ra ngoài người ta đều gọi nhau bằng ông, bà, anh, chị chẳng phải sao? Anh ...thật không nói lý lẽ, đâu ra người ngang ngược như anh...”

Nghe như đang phản bác lại lời của anh, nhưng giọng nói nhỏ nhẹ mềm mại đó, rõ ràng là đang làm nũng.

Làm nũng?

Bạch Lộ bị hai từ xuất hiện trong trí não mình làm cho sững người ---

Cô, cũng biết làm nũng sao?

Còn làm nũng với Lương Phi Phàm...

Cô nghĩ, nhất định là đầu óc cô bị vấn đề gì rồi, cô ... hoặc là đói quá, nên đầu óc không bình thường ...

Lúc quen với Hướng Long Cầm, cô vẫn luôn rất bình tĩnh, không vì bất kỳ chuyện gì mà trở nên hoảng và rối. Chỉ là bây giờ ... dường như cô trở nên không bình thường.

Tâm trí của Bạch Lộ rối bù, đầu cô cúi thấp hơn, hận không thể đào cái hố chôn luôn cái đầu mình đi.

Nỗi u ám trong lòng Lương Phi Phàm tiêu tan bớt một nửa.

Nhất là khi nhìn thấy gương mặt trắng trẻo của cô lúc này đỏ bừng lên, như ánh nắng ban mai của mùa đầu xuân, thanh tịnh, nho nhã, như một quả trứng vừa lột vỏ, nhưng trên quả trứng đó lại có một lớp hồng phấn bao bọc, khiến người khác muốn có được?

Muốn có được?

Từng chút từng chút tiến gần, sau đó ngậm trong miệng, từ từ cảm nhận, quả trứng đó có tốt đẹp như mình tưởng tượng không.

Đêm hôm đó của hai tháng trước...

Dường như anh còn ghi nhớ tất cả chi tiết của đêm hôm đó, khi anh biết được người trong đêm hôm đó lại chính là người bên cạnh, anh phát hiện rằng ngay đến từng chi tiết cùng với cô ấy trên giường anh đều có thể nhớ lại một cách rõ rệt.

Ngón tay hiện rõ từng đốt xương của anh giơ lên một cách mất kiểm soát, nhắc cầm của cô lên, tròng mắt hút hồn ngập tràn những cảm xúc sâu lắng khiến người khác đọc không thấu.

Bạch Lộ buộc phải ngấn đầu lên, trái tim cô mất kiểm soát nhảy loạn nhịp, cô muốn né tránh theo bản năng, và mở miệng nói một cách không tự nhiên, “...anh, đừng như vậy...”

“Là thế nào?” Giọng nói của Lương Phi Phàm kéo căng, bộ dạng nheo mắt lại, trông càng giống một thợ săn đã nhắm trúng con mồi, sẵn sàng công kích, “Đừng thế nào? Hử?”

“Đừng... đừng đụng vào cằm của tôi.”

Bạch Lộ chỉ muốn cắn đứt lưỡi mình, thật ra điều cô muốn nói không phải là “Đừng đụng vào cằm của tôi”, câu này nghe mờ ám hết sức, cô nên bảo anh ta buông mình ra không phải sao?

“Ừ, không đụng...”

Lương Phi Phàm trầm giọng trả lời một câu, và rồi thật sự buông lỏng bản tay đang đặt trên chiếc cằm mịn mượt của cô, Bạch Lộ chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, sau gáy đã bị người khác giữ lấy, cô trừng to mắt nhìn gương mặt tuấn tú ấy của Lương Phi Phàm dần dần tiến gần, cô bất giác né sang một bên –

Môi của anh vừa đúng trượt qua mép môi của cô, cuối cùng rơi trên gương mặt.

Bạch Lộ quên cả việc hít thở.

Lương Phi Phàm tỏ ra không vui.

“Lương ... ừm ... ừm....”

Giây phút tiếp theo, cằm cô lại bị giữ lấy, Lương Phi Phàm nào có thể cho phép cô né tránh nụ hôn của mình một cách lộ liễu như vậy?

Một tay của anh giữ sau gáy của cô, một tay giữ lấy cằm của cô, không cho cô động đậy, đôi môi mỏng áp lên, một nụ hôn nóng bỏng ướt át, khiến Bạch Lộ cảm thấy, mình như vừa bị sét đánh trúng –

Quên đi sự phản kháng, quên đi sự vững vãi, cũng quên mất việc hít thở, cô chỉ ngơ ngời ra, mặc cho anh khống chế hết mọi tư duy của mình.

Lần thứ hai ...

Đầu óc của Bạch Lộ chỉ hiện lên ba từ, hết sức rõ rệt.

Đây là lần thứ hai anh ấy hôn mình, cũng như lần đầu tiên, không có bất kỳ dấu hiệu gì, dứt khoát ... khó hiểu ...

Lương Phi Phàm áp trên môi của cô, chợt phát hiện ra đôi mắt của cô vẫn đang mở to, nhưng ánh mắt lại ngơ ngác. Anh cau mày lại, giơ tay nhấn vào ấn đường của cô, giọng nói trầm thấp do nhuộm đôi chút *** mà trở nên quyến rũ hơn, “Đồ ngốc, lúc hôn nhau phải nhắm mắt lại.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 58

Sau đó anh giờ tay, che đôi mắt của cô lại.

Trước mắt trở nên tối mù, Bạch Lộ có thể thông qua lòng bàn tay cảm nhận được hơi ấm trên người anh, bàn tay vốn đang áp trên ngực anh nín chặt lấy chiếc áo sơ mi của anh, cô hé môi theo bản năng, ý định ban đầu của cô là muốn vùng vẫy, nhưng không ngờ vừa mở miệng, đầu lưỡi linh hoạt của anh đã vội vã xông vào.

“Ừm...” Cô bất giác rên lên một tiếng.

Đầu óc nóng bừng lên, Lương Phi Phàm bị tiếng rên lấp lửng của cô kích thích đến mức *** càng mãnh liệt hơn, nụ hôn dịu dàng ban nãy của anh, chốc thoắt trở nên mãnh liệt hơn.

Hơi thở của Bạch Lộ rối lên, tư duy cũng rối bù, cô biết bây giờ mọi thứ của bản thân đều rối tung, không còn cách nào suy nghĩ nữa, không có cách nào đẩy người đàn ông trên người ra, cô chỉ có thể chịu đựng một cách bị động.

Nụ hôn trở nên nồng cháy hơn, nhiệt độ ở chỗ lõi vào bắt đầu tăng cao, hai người đều thở hổn hển.

Bàn tay nắm trên áo của anh thậm chí đang dần dần buông ra, lúc cô bắt đầu buông tay ra, cô không biết rằng, trái tim của mình cũng đang dần dần mở ra

Lương Phi Phàm dường như cảm nhận được sự hồi đáp của cô, *** trở nên mãnh liệt hơn nữa, người vẫn luôn biết điểm dừng trên chuyện tình ái, lại trở nên không kiềm chế được.

Dần dần, anh không cam tâm chỉ có nụ hôn, bàn tay của Lương Phi Phàm từ từ vén áo của Bạch Lộ lên, khi da thịt chạm vào nhau, sự thỏa mãn mà nó mang tới khiến tâm trí con người trở nên xao động hơn.

Thế nhưng chính lúc này, Bạch Lộ bỗng bừng tỉnh –

Họ đang làm gì?

Lương Phi Phàm ... anh ta đang làm gì?

Còn bản thân mình ... cô ... cô không hề đẩy anh ra, ban nãy có phải cô còn thử hồi đáp anh không?

“Đừng ...”

Lúc bàn tay anh vừa chạm tới rìa áo ngực của cô, Bạch Lộ đã dốc hết sức, đẩy người đàn ông chưa kịp phòng bị đó ra, thân hình cao to của anh lao đảo khi bị cô dùng sức đẩy ra, tấm lưng của Bạch Lộ áp chặt trên cánh cửa, dường như chỉ có như vậy, mới đủ khiến mình rời xa anh ta hơn, xa hơn chút nữa, cô mới có đủ không gian để chỉnh đốn lại hơi thở và tư duy của mình.

Lương Phi Phàm một tay đặt trên kệ được để ở lối vào, cổ áo sơ mi của anh đã trở nên lỏng lẻo, trên gương mặt vốn không để lộ suy nghĩ của anh, hiện giờ lại lộ vẻ nhếch nhác thảm hại.

Tuy anh chưa bình tĩnh trở lại, nhưng dường như anh đã ý thức được hành động ban nãy của mình ...

Chết tiệt!

Tại sao mỗi lần đứng trước mặt cô ta mình đều mất kiểm soát?

“Khụ, tôi ...”

“Tôi biết anh chắc chắn không cố ý!”

Lương Phi Phàm mở miệng, định nói gì đó, nhưng Bạch Lộ lại sợ anh sẽ nói gì đó, vừa mở miệng cô đã cướp lời của anh, lời nói được thốt ra, cả hai đều sững người.

Gương mặt vốn đã đỏ ửng của Bạch Lộ, gần như bùng cháy ngay lúc này, ngay đến vành tai của cô cũng đỏ lên.

Còn Lương Phi Phàm, vẻ thảm hại trong mắt anh đã tan biến hết, gương mặt khôi ngô thiên hạ vô đối ấy, bởi vì nụ cười cong vút trên đôi môi, mà khiến cả trời đất đều mất đi sắc màu.

Trong nụ cười rung động lòng người ấy, lại có ẩn chứa vẻ treu ghẹo quá lộ liễu.

Bạch Lộ tưởng anh hiểu lầm, hận không thể cắn đứt lưỡi của mình, cô muốn giải thích đằng hoàng, nhưng càng giải thích càng rối—

“....Không phải, ý tôi không phải vậy, ý tôi muốn nói là anh không cố ý... không phải, ý tôi là anh chắc chắn không cố ý, nhưng anh cũng không phải cố ý...” Bạch Lộ nhìn nụ cười mê hoặc nửa đùa nửa thật trên mép môi của Lương Phi Phàm, trái tim cô càng rối hơn, cô nắm lấy một mảnh áo của mình, không thể hiểu được đây rõ ràng là nhà của cô, tại sao cô lại có tật giật mình như vậy? Ngay đến nhìn cũng không dám nhìn anh ta.

Còn nữa...

Ban nãy rốt cuộc cô đã nói gì? Cái gì không phải cố ý, không phải cố ý?

Đầu óc cô ... rồi thành một nồi cháo, cô đã mất đi khả năng tư duy bình thường, càng giải thích càng giống đang che đậy.

“Ừ, tôi quả thật không cố ý.” Lương Phi Phàm vừa lặp lại lời của cô một cách đầy ẩn ý, vừa cúi người tiến gần cô, từ trên cao nhìn xuống đỉnh đầu mềm mại của cô, trái tim lạnh băng của anh, cũng trở nên nhu mềm hơn, “Đừng căng thẳng, những điều cô nghĩ đều đúng.”

Anh đang chơi chữ, nhưng lúc này Bạch Lộ đã không thể nào phân biệt ra được lời của anh có ý gì.

Bên tai cô lúng búng, chỉ nghe thấy anh đang nói chuyện, nhưng hoàn toàn không lý giải lời nói đó.

Ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt đen tuyền sâu thẳm của anh, cô hoảng loạn né tránh, sắp bị anh ta làm cho suy sụp rồi.

Trong lúc bồn chồn cô dẫm chân trong vô thức, không biết có thể nói gì, lúc vội vã cô buột miệng nói ra, “Tôi anh, khi nào anh đi?”

Đúng là càng nói càng mất mặt, Bạch Lộ nghĩ bây giờ mình không có cách nào bình tĩnh lại được.

Khoảng không gian có hơi thở của người đàn ông này, khiến cô không cách nào tư duy bình thường, bây giờ cô cần nhất là không gian, để cô từ từ bình tĩnh suy nghĩ, tất cả mọi chuyện xảy ra lúc này ...

Rốt cuộc, đã xảy ra như thế nào?

Câu nói tiễn khách lộ liễu như thế, mà lại không khiến Lương Phi Phàm nổi giận, tâm trạng anh rất vui, mép môi vượt lên một đường cong nhẹ, đầy quyến rũ, “Cô tưởng tôi đến tìm cô chỉ để làm chuyện này sao?”

Bạch Lộ sững người, nhanh chóng phản ứng ra chuyện này mà anh nói, là ý gì.

Chưa kịp mở miệng nói gì, Lương Phi Phàm đã lên tiếng trước, lần này, giọng điệu của anh bình lặng, anh giơ tay lên xem giờ, “Không phải cô muốn gặp Buck sao? Tôi nói rồi, hôm nay tôi đến đây là để dẫn cô đi gặp anh ta. Bây giờ qua đó vừa đúng lúc, đi thôi.”

Anh như chưa có chuyện gì xảy ra, tỏ ra nghiêm túc nói về chuyện đi gặp Buck, nhưng Bạch Lộ cảm thấy bản thân vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh trở lại, bây giờ đi ra ngoài với anh, liệu có ổn không?

Cô suy đi tính lại, rồi nói: “...Anh cho tôi biết địa điểm gặp mặt ở đâu đi, tôi có thể tự đi gặp anh ta.”

“Sao? Qua cầu rút ván nhanh thế ư?” Lương Phi Phàm nheo đôi mắt lại

“....Không phải, tôi không có ý đó.”

“Không có thì đi mau lên.” Lương Phi Phàm dường như đang rất vội. “Tôi cũng phải đi gặp Buck, chứ không lẽ cô nghĩ là tôi cố tình đến đây để đón cô đi gặp anh ta ư, tôi chỉ là tiện đường thôi. Cần cho cô thời gian thay đồ không?”

Anh chỉ vào bộ đồ ngủ trên người cô.

Bạch Lộ chịu thua nhắm mắt lại.

Thôi vậy, thật ra cho dù đi một mình, cô cũng không biết người có tính khí kỳ quái như Buck sẽ nói những gì, dẫu sao thì, Lương Phi Phàm vẫn thân với anh ta hơn. Hơn nữa lần trước nghe Quan Triều nói, anh ta có ý muốn nhận mình làm đồ đệ, thật ra đó là điều cô mong mỏi, cho dù thế nào, Lương Phi Phàm cũng đã góp công sức trong chuyện này.

Cô đâu thể nào chưa qua cầu mà đã rút ván?

“Vậy tôi vào trong thay bộ đồ, phiền anh đợi tôi một lát.” Không thể gọi Lương tổng, cũng không dám gọi anh Lương, Bạch Lộ bây giờ đối mặt với Lương Phi Phàm, hết sức không tự nhiên.

Nhất là nụ hôn ban nãy...

Cô không dám nghĩ tiếp, vội vã quay lưng chạy vào trong phòng ngủ.

Lúc thay đồ, đầu óc của Bạch Lộ vẫn còn hơi rối rắm, trong phòng ngủ có toilet, cô buộc phải dùng nước lạnh để rửa mặt, mới có thể từ từ bình tĩnh lại.

Nhìn mình trong gương, gương mặt trắng trẻo đỏ bừng, cặp môi cũng ửng đỏ.

Ngón tay cô bất giác sờ lên đôi môi của mình, trên đó dường như còn sót lại hơi ấm thuộc về anh, trái tim cô, không kìm nén được sự xao động.

Tại sao anh ta lại hôn mình?

Cô thật sự nghĩ không thông suốt, nhưng điều cô khẳng định là, bản thân không dám nghĩ nhiều hơn nữa.

Chỉ khi không nghĩ, mới không biết, chỉ khi không biết, mới không nghĩ nhiều, không nghĩ thì sẽ không mộng tưởng, không mộng tưởng thì sẽ không thất vọng, không thất vọng thì sẽ không tuyệt vọng...

Trái tim, trái tim của cô...

Tay cô từ từ xoa nhẹ vị trí trái tim của mình.

Nhìn mình trong gương, môi đỏ răng trắng, nhan sắc rạng rỡ, cô vẫn luôn biết rằng, bản thân không thuộc kiểu nghiêng nước nghiêng thành, nhưng

chắc chắn cũng được xem là mỹ nữ thanh tú.

Có lẽ, ban nãy chỉ là phản ứng bình thường của một người đàn ông nên mới ...

Bất luận thế nào, cô cũng phải quên đi.

Cô phải bảo vệ tốt cho trái tim của mình, tình yêu, đối với cô mà nói, đã không còn đáng một xu.

Trên đời này còn có tình yêu sao?

Người đàn ông như Hường Long Cầm, quen nhau yêu nhau với mình bao nhiêu năm, cũng có thể nói phản bội là phản bội.

Lương Phi Phàm ...

Hường Long Cầm quả thật không thể bì được với loại đàn ông ưu tú như anh, nhưng chính vì quá ưu tú, cô càng không dám nghĩ...

Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, rồi từ từ mở mắt ra, cô bảo với chính mình, hãy quên đi...

Cô chưa từng là người có thể xứng với Lương Phi Phàm, huống chi trong bụng cô hiện giờ ... còn có một đứa bé.

Ngay đến vọng tưởng cũng chạm không tới được, cô không thể mơ một giấc mơ ảo huyền như vậy.

Và bây giờ, chuyện quan trọng hơn là phải suy nghĩ con đường sau này mình sẽ đi.

Đứa con của mình, bỏ đi hay giữ lại, thật ra cô rất rõ, trong lòng mình đã đưa ra quyết định....

Lương Phi Phàm rảnh rồi không có gì làm, lúc đợi cô thay đồ, anh đã quan sát hết cả căn hộ nhỏ bé của cô từ trước ra sau.

Trang trí không phải là tinh tế lắm, nhưng có thể nhận thấy dường như cô có bỏ tâm trí vào, phòng không nhiều, một phòng ngủ, một phòng khách, ở giữa còn một phòng đọc sách nhỏ.

Lương Phi Phàm nhắc chân tiến tới phòng sách, cánh cửa khẽ hở, anh đẩy cửa bước vào.

Cả căn phòng đắp đầy kệ sách, trên đó có không ít sách hay, Lương Phi Phàm lại tiến tới bàn đọc sách của cô, lúc ánh mắt lia tới bản vẽ nhẵn nhúm được đặt trên bàn, đáy mắt anh lộ lên vẻ kinh ngạc.

Anh giơ ngón trỏ và ngón giữa ra, kẹp bản vẽ đó lên, đặt ở trước mắt tỉ mỉ quan sát, giây phút tiếp theo, ánh mắt anh chớp thoáng qua vẻ khen ngợi

- Nếu anh không đoán nhầm, đây là bản thiết kế cho tòa nhà ủy ban thành phố cô mới hoàn tất trong hai ngày nay.

Không ngờ cô ấy thật sự làm được.

Hai ngày, thật sự có thể cho ra một bản thiết kế nháp, hơn nữa chất lượng bản vẽ không hề kém, ít ra thì theo anh thấy, mang đậm phong cách của riêng cô, phô trương nhưng lại không khiến người khác cảm thấy ngạo mạn, thiết kế ở mỗi chỗ chi tiết đều rất để tâm, có một số chỗ chỉ cần cho cô thêm chút thời gian, cô sẽ có thể hoàn thiện hơn.

Cô có thực lực hơn lũ ngu xuẩn trong phòng thiết kế nhiều.

Xem ra, anh không nhìn nhầm người.

Đối với một người nhiều năm không đụng tới thiết kế, mà có thể đưa ra một bản vẽ như vậy trong khoảng thời gian ngắn ngủi, đủ để nói lên tài

năng thiên bẩm về mặt thiết kế của cô, không cần bao lâu, cô nhất định sẽ trở nên xuất sắc hơn.

“Tôi xong rồi anh, sao anh lại ở trong phòng sách của tôi!”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 59

Bạch Lộ không thấy Lương Phi Phàm trong phòng khách, nhưng phát hiện ra cửa phòng sách đang mở, vừa bước vào nhìn thấy, anh đang cầm bản vẽ của mình với bộ dạng suy ngẫm, cô sốt ruột, nhanh chân bước tới, giơ tay giật lại bản vẽ của mình giấu ở sau lưng.

“Trong vòng hai ngày, cô quả thật đã làm được.” Lương Phi Phàm tiện thể nhét hai tay mình vào túi quần tây, “Giấu làm gì? Bản thiết kế của cô chẳng lẽ không định cho người khác xem sao?”

Bạch Lộ cắn môi, nói với giọng không bằng lòng: “Tôi đã không còn là nhân viên của ec nữa, bản vẽ này là do tôi vẽ trước khi nghỉ việc, còn bây giờ, cũng không cần đến nữa. Cái đó, không phải là đi gặp Buck sao? Tôi xong rồi, đi thôi.”

Lương Phi Phàm nhìn cô quay lưng, thấy cô dường như muốn vứt bản vẽ đó đi, nhưng cuối cùng lại cất vào trong túi xách.

Anh nghĩ tới việc ban nãy nhìn thấy bản vẽ đó có hơi nhẩn nhúm, lập tức hiểu ra, e là nha đầu này đã vứt đi nhiều lần nhưng rồi lại không nỡ.

Khóe môi anh cong lên theo thói quen, trong lòng anh đã đưa ra quyết định...

Lương Phi Phàm đích thân lái xe.

Bạch Lộ ngồi trên ghế phụ lái, anh không mở miệng nói chuyện, cô cũng không biết phải nói gì, nên cứ im lặng suốt quãng đường đi.

Và rồi, anh mở nhạc lên, mới không khiến không gian chật hẹp trên xe trở nên quá tù túng.

Bạch Lộ cố gắng khống chế chính mình không đặt suy nghĩ lên người đàn ông đang lái xe này.

Cô nghiêng đầu, tựa trán lên trên kính xe, cảnh vật trên đường bay nhanh qua trước mắt.

Đi được khoảng nửa đoạn đường, vừa đúng phía trước có một đèn đỏ, Lương Phi Phàm đạp thắng xe, đồng thời giọng nói trầm thấp của anh đánh tan đi sự tĩnh lặng trên suốt quãng đường, “Sau này tôi gọi điện, cô đừng nên không bắt máy.”

Hôm nay trước khi tới căn hộ của cô, anh quả thật đã gọi rất nhiều cuộc.

Bạch Lộ nhớ ra hồi sáng vì xem bị xe đụng mà điện thoại của cô đã hư mất, cô mím môi, lánh nặng tìm nhẹ nói: “Điện thoại của tôi hư rồi.”

“Cái cơ này hơi tệ.”

Anh không tin?

“Lừa anh làm gì? Điện thoại của tôi rơi hư mất rồi, nhưng mà ngày mai tôi sẽ đi tìm cái khác.” Cô suy nghĩ, rồi bỗng nhiên phát hiện ra có gì đó sai sai, “Lương... ừm, tôi muốn nói, tôi đã không còn là nhân viên của ec nữa, công việc của anh rất bận, nếu thật sự có việc gì, anh có thể bảo Quan Triều liên hệ với tôi.”

Thật ra cũng không thể nào có việc gì, cùng lắm là liên quan tới một số công việc cô phụ trách lúc trước, đến khi thư ký mới đi làm cần mình

chuyển giao đôi chút, dù sao Quan Triều vẫn luôn làm việc ở bên trụ sở chính.

Đèn đỏ chuyển sang xanh.

Lương Phi Phàm nhả thẳng xe, một chân đạp bàn ga, còn rảnh rồi quay mặt nhìn Bạch Lộ, giọng nói trầm thấp nhưng nghiêm túc nói: “Làm thư ký quả thật đáng tiếc cho cô, cô có tài năng về thiết kế, tại sao không thử vào bộ phận thiết kế?”

Bạch Lộ nghe ra anh không phải đang nói đùa với mình ...

Ai mà không muốn trèo cao chứ? Nếu có thể làm nhà thiết kế xuất sắc, ai lại muốn làm một thư ký?

Bạch Lộ cười cay đắng, bất giác mở miệng nói, “Lúc tôi mới tốt nghiệp, tự tin hết sức, tôi đã từng nộp rất nhiều đơn xin việc cho các công ty thiết kế nổi tiếng trong thành phố A, nhưng không có một công ty nào phản hồi cho tôi. Sau này tôi mới biết, rất nhiều nhà thiết kế hiện tại đều là du học sinh nước ngoài, nếu anh chỉ là sinh viên tốt nghiệp từ một trường nào đó trong thành phố A, anh tuyệt đối sẽ không được tuyển dụng, cái mà họ nhắm đến là học lực của một người, họ cho rằng một nhà thiết kế chưa từng du học, tuyệt đối không thể đứng vững trong ngành thiết kế.”

“Cho nên cô mới làm thư ký?”

Lương Phi Phàm bẻ tay lái, con đường rộng lớn trở thành con đường nhỏ hai làn xe, hai bên trồng hai hàng cây hồng Pháp, mùa này, lá cây hồng rơi rải khắp mặt đất, bánh xe chạy ngang nghiền trên những chiếc lá phát ra tiếng động, cho dù cách cửa kính xe, vẫn có thể nghe rõ.

Bạch Lộ đưa tay vén những sợi tóc rối bên tai, giọng nói bình tĩnh, “Ừm, năm xưa chính em gái của anh đã giới thiệu tôi vào ec, nói ra tôi còn phải cảm ơn cô ta.”

Cứ cảm giác giữa hai người họ nói đến Lương Tịnh Tiêu sẽ trở nên khó xử, nên cô chỉ lướt qua.

Lương Phi Phàm trầm tư, không tiếp lời, vừa đúng lúc xe đã tới điểm đến, anh tắt động cơ xe, ngăn lại hành động chuẩn bị đẩy cửa ra khỏi xe của Bạch Lộ, “Có một số chuyện, trước khi đi gặp Buck, tôi muốn nói rõ với cô.”

Động tác đẩy cửa của Bạch Lộ khựng lại, “...Chuyện gì?”

Tròng mắt của Lương Phi Phàm nhìn thẳng vào cô, ánh mắt sâu lắng, “Cô đã không còn là thư ký của tôi, chính cô đã từ chức, và tôi đồng ý. Bây giờ tôi hy vọng cô suy nghĩ kỹ trước, có phải là cô định bước chân vào mảng thiết kế này không? Nếu như cô muốn, vậy bây giờ cô theo tôi vào trong, gặp Buck, chắc cô cũng biết được anh ta tài giỏi thế nào, theo tôi thấy, với thực lực hiện tại của cô, nếu được Buck giúp đỡ, một ngày nào đó, cô nhất định sẽ không thua những nhà thiết kế chuyên nghiệp kia.”

Bạch Lộ cũng là một người thông minh, nghe Lương Phi Phàm nói vậy, trong lòng cô đã có linh cảm nào đó.

Cô suy nghĩ trong chốc lát, mới nghiêm túc gật đầu, “Thiết kế kiến trúc luôn là ước mơ của tôi.”

“Muốn thực hiện ước mơ của mình không?”

“Muốn.”

Lương Phi Phàm nở nụ cười, anh quá sáng chói khi cười, nên Bạch Lộ phải né tránh ánh nhìn của anh, nhưng lại trông thấy anh vừa rút chìa khóa xe, vừa nói: “Tôi cho cô một cơ hội. Trước khi cô bước vào câu lạc bộ này, suy nghĩ kỹ càng, xem đêm nay có muốn về viết một đơn xin việc, tiện thể kèm theo bản thiết kế của cô gửi tới địa chỉ mail tuyển dụng của ec không.”

Bạch Lộ há miệng ra một cách kinh ngạc, thấy Lương Phi Phàm đã bước xuống xe, cô cũng vội vã xuống xe, đóng cửa lại, hai người đứng hai bên xe nhìn nhau, cô lên tiếng trước, “Anh nói ec đang tuyển người sao? Không phải thư ký ... mà là nhân viên của phòng thiết kế?”

Sao lúc trước cô chưa từng nghe nói?

Lương Phi Phàm nhếch mày, tiến về phía cửa lớn của câu lạc bộ, lúc Bạch Lộ chạy theo sau, anh mới gật đầu, nói một cách tự nhiên: “Tin mới công bố trong chiều nay.”

“...Thế nhưng trước đó tôi chưa từng nghe nói có ý định tuyển dụng.” Bạch Lộ vẫn còn chút ngạc nhiên, “Là bởi vì muốn đấu thầu dự án tòa nhà ủy ban thành phố sao? Nhưng mà thời gian dường như cũng không đủ.”

Hai người bước tới cửa thang máy, Lương Phi Phàm nhấn nút, chờ thang máy đi xuống.

“Hình như cô đã không làm thư ký của tôi được bốn năm ngày rồi, việc tuyển dụng này đương nhiên không do cô phụ trách, việc này Quan Triều đang phụ trách.”

Bạch Lộ mới vỡ lẽ, “Hóa ra là vậy.” nhưng cô không nói tiếp nữa.

Thật ra cô đang nghĩ, mình mới từ chức ở ec, vừa quay lưng lại đi ứng tuyển ở phòng thiết kế, dường như không ổn lắm?

Cánh cửa thang máy mở ra, hai người người đi trước người đi sau bước vào, Lương Phi Phàm nhìn cô một cái, khóe môi cong lên, “Tôi biết cô đang nghĩ gì, vừa mới từ chức lại đi ứng tuyển có phải là không ổn lắm không? Cô không cần suy nghĩ quá nhiều, lúc trước tôi từng nói với cô, tôi làm việc và chọn người chỉ xem vào năng lực của đối phương, chỉ cần cô có năng lực, có thể thông qua các vòng và được chọn, thì đó chính là thực lực của cô. Trong vòng hai ngày cô đã vẽ ra được bản thiết kế tòa nhà ủy

ban thành phố, chẳng lẽ không phải vì cô muốn chứng minh cho những người trong phòng thiết kế thấy, cô, Bạch Lộ, không phải là bình hoa, cũng không dựa vào đàn ông để trèo lên, cô có thực lực, chẳng phải sao?”

Lời nói của Lương Phi Phàm, chẳng khác nào chạm vào sợi dây trong lòng của Bạch Lộ.

Anh nhắm đúng điểm yếu của cô, từng từ từng câu, đều trúng ngay đích.

Đúng vậy, tại sao cô phải sợ? Có gì đáng để sợ?

Không cần làm thư ký nữa, sau này cô có thể chính thức trở thành một nhân viên của phòng thiết kế, hơn nữa là dựa vào thực lực của mình mà lên, cô có thể dùng cách tốt nhất, để nở mặt nở mày cho mình một phen!

Tốt biết mấy!

Cơ hội tốt như vậy, không bắt lấy mới là ngu ngốc!

Lương Phi Phàm nhìn vào biểu cảm trên mặt cô, biết là cô đã bị thuyết phục, bàn tay đang đặt trong túi quần của anh thả lỏng ra, vừa đúng thang máy lên tới tầng trên cùng, anh bước ra trước và nhìn vào mấy chữ ‘nhà vệ sinh’ ở cuối hành lang, chỉ tay, “Tôi đi toilet, Buck ở căn phòng cuối cùng chỗ cua queo.”

Bạch Lộ gật đầu, nhìn Lương Phi Phàm đi vào nhà vệ sinh, và theo chỉ dẫn lúc này của anh đi tìm Buck...

Lương Phi Phàm vừa vào trong nhà vệ sinh, liền lấy điện thoại ra gọi điện.

Điện thoại chưa reng được hai tiếng đã được bắt lên, giọng nói cung kính của Quan Triều vang ra từ đầu dây bên kia, “Lương tổng.”

Lương Phi Phàm trầm giọng dặn dò, “Đi chuẩn bị cho tôi, hai tiếng sau dùng danh nghĩa của ec đăng một tin tuyển dụng, tuyển cho phòng thiết kế của ec, điều kiện duy nhất chính là, người ứng tuyển cần phải mang theo bản vẽ thiết kế.”

Quan Triều rất bất ngờ, “Lương tổng, anh ... anh nói là bây giờ phải chuẩn bị tuyển nhân viên cho phòng thiết kế sao? Nhưng trước đó anh đâu có nhắc đến chuyện này, hơn nữa bên phòng thiết kế không thiếu người, hiện giờ nếu tuyển vào, phòng làm việc dường như không đủ ...”

“Tòa nhà của ec lớn như vậy, thêm một phòng thiết kế khó lắm sao?” Lương Phi Phàm cau mày, không đủ kiên nhẫn để giải thích với anh ta, “Làm theo lời tôi nói, hai tiếng sau phải công bố.”

Quyết định đột ngột như vậy, mặc dù Quan Triều bất ngờ, nhưng cũng không dám hỏi thêm.

Đối với mệnh lệnh của cấp trên, anh vẫn luôn phục tùng tuyệt đối, lúc này cũng không ngoại lệ, “Vâng, Lương tổng, tôi lập tức làm ngay.”...

Một bên, Bạch Lộ dễ dàng tìm ra căn phòng mà Lương Phi Phàm nói.

Cô đứng trước cửa chỉnh đốn lại trang phục tóc tai, lần trước gặp Buck hơi vội vàng, cuối cùng chưa chào hỏi được đã phải rời đi, lần này cô nghĩ dù thế nào cũng phải giành lại mấy điểm.

Sau khi chắc chắn bản thân không có vấn đề gì, cô đưa tay gõ cửa, rất nhanh sau đó bên trong vọng lại một giọng nam uể oải, vừa nghe là biết đó là Buck, chỉ nói hai từ, “Vào đi.”

Bạch Lộ cẩn thận đẩy cửa bước vào, chỉ thấy Buck nằm dựa trên ghế sofa như không có xương sống, trên tay anh ta cầm một ly đế cao, dịch thể màu đỏ lắc lư qua lại trong ly thủy tinh theo động tác của anh.

“Cô đến một mình sao?” Tuy là câu hỏi nghi vấn, nhưng trên mặt anh ta lại không có vẻ ngạc nhiên gì.

Nếu là tên Lương Phi Phàm đó bước vào, làm sao có chuyện gõ cửa? Không cần suy nghĩ cũng biết chắc là cô ta đến một mình.

Nhưng mà, hôm nay Lương Phi Phàm bị sao thế? Cố tình hẹn mình ra đây, không lẽ chỉ để cô em này một mình đến gặp ư? Vậy lát nữa nên nói chuyện gì với cô ta đây?

Chẳng lẽ anh ta yên tâm để mình nói chuyện với cô ấy, nói về cuộc đời, về lý tưởng, về ... thiết kế?

Buck cười giấu trong lòng, vẫy vẫy tay với Bạch Lộ, “Qua đây, ngồi đi, đừng đứng đó mãi thế, tôi ngược cổ lên nói chuyện với cô một chút thôi.”

Quả nhiên là người thế nào, sẽ quen biết bạn bè thế đấy.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 60

Câu nói này nghe sao mà quen tai, Bạch Lộ nhớ lại lúc trước Lương Phi Phàm cũng từng nói vậy với mình.

Bởi vì bản thân cao cao tại thượng, nên không quen ngược đầu lên nói chuyện với người khác.

Cô bước tới, e dè ngồi trước mặt Buck, nở với anh một nụ cười lễ phép, vừa định giải thích việc Lương Phi Phàm đi vào toilet, sẽ qua đây ngay, anh ta đã nhanh hơn một bước mở lời trước.

“Cô tên là ...?”

“Tôi tên Bạch Lộ.” Ngay cả mình tên gì cũng không biết, mà lại trao danh thiếp cho mình, còn nói là muốn nhận cô làm đồ đệ?

Bạch Lộ có hơi bất an, liệu có hiểu lầm gì ở đây không?

“Sao? Tôi không nhớ nổi tên của cô, có phải cô hơi thất vọng không?” Khả năng quan sát của Buck không thua gì Lương Phi Phàm, ý nghĩa thoáng qua của Bạch Lộ khi cô sụp mắt xuống, anh đã nhìn thấu hết.

Cô bất giác thụt cổ vào, “...Không có.”

“Đừng phủ nhận, cô đang nghĩ gì, tôi thấy rõ hết.” Buck không nể mặt cười nhạo một tiếng, rồi đột nhiên buông ly trên tay xuống, thân người

đang dựa trên ghế sofa từ từ đứng lên, Bạch Lộ còn chưa hiểu rõ anh ta muốn làm gì, anh ta đã vượt qua chiếc bàn nhỏ cúi cả người về phía cô.

Bạch Lộ hốt hoảng, ngã nguyên người trên lưng ghế sofa, Buck không có ý định lùi về sau, mà ngược lại còn tiến gần thêm chút nữa, ánh mắt hơi tinh lãnh ấy, ngoại trừ sự sâu lắng, còn kèm theo những cảm xúc phức tạp khiến cô không hiểu thấu được.

“...Mặt mũi trông cũng được, nhưng cũng chưa đến mức nghiêng nước nghiêng thành, cô nói, Thành có cần phải vì cô mà chủ động để ...”

Cánh cửa phòng rầm một tiếng bị đẩy ra, lời nói chưa kịp thốt ra hết của Buck bị ngắt tại chỗ.

Bạch Lộ vội vã đứng lên khỏi ghế sofa, và tất nhiên cũng không quên dè dặt né tránh gương mặt tuần tú nhưng đầy tà khí ấy của Buck.

Buck cau mày, dường như có hơi bất mãn trước vẻ xa lánh của Bạch Lộ, đàn ông như anh ta trong cốt cách có sự kiêu ngạo y như Lương Phi Phàm. Bình thường nếu phụ nữ mà có cơ hội gặp anh, người nào người nấy ai mà không tìm hết mọi cách để lợi dụng mình?

Bạch Lộ này ... cô ta đúng là khác người, trông vẻ mặt kinh hoàng của cô ta kìa ...

Buck hừ một tiếng, chỉ vào Bạch Lộ, lại chỉ vào mũi mình, nhưng lời nói lại hướng tới Lương Phi Phàm, “Tôi đáng sợ lắm sao? Hình như khiến cô ta hoảng sợ rồi kìa?”

Bạch Lộ vội vàng vẫy tay giải thích, “Không ... không phải, tôi chỉ là ...”

“Đẹp hành vi lăng lơ của anh đi, chẳng phải anh thích phong cách thiết kế của cô ấy, muốn nhận cô ấy làm đồ đệ sao? Đừng dùng những chiêu trò

đối với những người phụ nữ khác lên người cô ấy.”

Lương Phi Phàm cắt ngang lời giải thích dở tệ và ấp a ấp úng của Bạch Lộ, đôi chân dài bước nhanh lên trước, trao cho cô một ánh mắt không cần lo lắng, tiện tay mở nút áo vest của mình, nho nhã ngồi xuống.

“Người tôi đã dẫn đến đây cho anh rồi, hai người cần nói gì, cứ việc nói, cứ phớt lờ tôi đi.” Anh vừa nói, vừa lấy một chiếc ly đế cao trên bàn, rót cho mình một ly rượu vang, từ từ thưởng thức, chợt nhớ ra điều gì đó, lại thêm một câu, “Đương nhiên, nếu có gì tôi có thể giúp được, tôi cũng sẽ lên tiếng theo lựa chọn của tôi.”

Buck nghĩ thầm trong bụng!

- -Lương Phi Phàm người đàn ông trong ngoài bất nhất đến mức cực đoan này, rõ ràng chính anh ta cầu xin mình ra đây để gặp Bạch Lộ, bây giờ ở trước mặt cô ta lại tỏ ra mình mới là người có nhu cầu.

Làm ơn, anh ta hoàn toàn không cần đồ đệ gì cả có được không?

Anh ta quen làm việc một mình, những năm gần đây càng ít có tác phẩm chính thức công bố nào.

Nhận đồ đệ?

Thật là ... chuyện chán tận óc!

Chỉ đáng tiếc, trước đó vì một lúc “tham lam”, mà mình đã nhận bức tranh “rung động” của anh ta, do đấng đại phật Lương Phi Phàm này đang chinh ình trước mặt mình, Buck chỉ đành chửi rửa vài câu trong bụng, nhưng lại không dám tùy tiện “làm trái điều ước”.

“Ừm, đúng, tôi muốn nhận cô làm đồ đệ.” Buck giơ tay sờ lên mũi, nói không có chút thành ý.

Anh ta chưa từng thấy qua người đàn ông nào của gái như thế này, nhưng mà chuyện này hiếm thấy biết bao, Lương Phi Phàm lại ra tay với người bên cạnh, anh ta có hứng thú với chuyện này hơn.

Bạch Lộ không phải là loại người thiếu suy nghĩ, cô vẫn cảm thấy Buck này kỳ lạ sao ấy. Nói là muốn nhận mình làm đồ đệ, nhưng lại vẻ mặt không cam tâm, từng lời nói đều không có thành ý. Cộng thêm trước đó trong vài bài báo về anh, dường như có nhắc tới phong cách làm việc của anh hơi lập dị, không giống loại người chịu chấp nhận “học trò khắp mọi nơi”.

Hơn nữa ... bản thân mình là trình độ gì chứ?

Anh ta thật sự nhắm trúng mình sao?

Tuy rằng lúc biết được chuyện Buck muốn nhận cô làm đồ đệ, cô quá thật rất hưng phấn, nhưng nếu thật sự là vì lời nói của Lương Phi Phàm ...

Bạch Lộ đấu tranh tâm lý trong lòng một lúc, cuối cùng cô nhẹ nhàng lên tiếng: “...Buck, nếu anh thật lòng muốn dạy cho tôi, tôi rất vui... nhưng tôi ... tôi đã nhiều năm không đụng tới lĩnh vực thiết kế kiến trúc... tôi e là anh sẽ không hài lòng với tiêu chuẩn của tôi.”

Lương Phi Phàm ngã sâu trên ghế sofa, nghe thấy vậy, anh cau nhẹ mày lại, ánh mắt lia qua gương mặt nghiêng của Bạch Lộ--

Anh có thể nhận thấy, cô đang do dự không quyết, cô như vậy, là vì đã lần trốn trong thế giới của riêng mình quá lâu rồi.

Cách đối nhân xử thế của cô theo thói cần trọng, nên khi bỗng nhiên có người muốn lôi cô ra khỏi thế giới đó, cô sẽ dòm trước ngó sau, suy đi nghĩ lại, nói trắng ra, là thiếu tự tin.

Lương Phi Phàm bất giác nắm chặt chiếc ly để cao trên tay –

Anh đã dẫn dắt người lên trên con đường này rồi, thì tuyệt đối không cho phép cô thụt lùi lại!

Trong phòng nhất thời không ai lên tiếng câu nào, Lương Phi Phàm lẳng lặng đặt chiếc ly trên tay xuống, ánh mắt nhìn qua Buck.

Hai người là bạn lâu năm, một ánh mắt là đủ hiểu đối phương nghĩ gì.

Buck chịu không nổi trợn mắt lên, chào thua buông ly xuống, ngồi ngay ngắn lại, lần này, anh nói với giọng điệu nghiêm túc hơn.

“Bạch ... Bạch Lộ, bản thiết kế lúc trước của cô tôi có xem qua đôi chút, đó là tác phẩm hồi đại học cô dùng để tham gia cuộc thi thiết kế trong trường, nhưng đó đâu sao cũng là bản thiết kế rất lâu rất lâu về trước rồi. Trước đó tôi có nghe nói, gần đây cô có bản thiết kế để đấu thầu cho tòa nhà ủy ban thành phố đúng không? Cô có mang tới đây không?”

Bạch Lộ nắm chặt túi xách của mình trong vô thức, cô đương nhiên nhớ là trước khi rời khỏi nhà đã tiện tay bỏ bản vẽ đó vào trong túi xách ...

Cô cắn môi, lặng lẽ bảo với chính mình, thật ra không có gì đáng lo cả.

Cho dù là tốt, hay không tốt, đó cũng là tâm huyết mà mình cày đêm thức sáng để vẽ ra, hơn nữa, cơ hội tốt như vậy, chẳng lẽ cô thật sự muốn bỏ cuộc vì sự rụt rè sao?

Không, cô muốn làm ra thành tích, cô muốn hiện thực ước mơ của mình, sau này cô muốn cầm cây bút trong tay, vẽ ra từng bản vẽ, cô muốn để tất cả mọi người ghi nhớ tên của cô ...

Những ý nghĩa này như thủy triều mạnh mẽ, từng đợt từng đợt vỗ đánh vào Bạch Lộ.

Tất cả những điều không chắc chắn đều bị cuốn trôi đi, cô hít một hơi thật sâu, mở túi xách ra, rút ra bản vẽ có hơi nhăn nhúm ấy, đưa cho Buck.

“Đây là bản nháp mà tôi thiết kế trước đó.”

Buck giơ tay nhận lấy, đôi mắt tinh lãnh ấy nheo lại, tỉ mỉ xem qua.

Từ đầu chí cuối Lương Phi Phàm đều không mở miệng nói lời nào, nhưng lúc này anh cũng nhìn thấy sự khen ngợi vụt qua trong mắt của người bạn thân khó chiều trong chuyện thiết kế.

Khóe môi anh cong nhẹ.

Quả nhiên, Lương Phi Phàm này không thể nào nhìn nhầm người.

Buck sẽ hài lòng với cô ấy.

“Cái này là do một mình cô vẽ ra sao?” Buck búng vào bản vẽ trên tay, nhìn qua Bạch Lộ, “Mấy ngày?”

“Là do một mình tôi thiết kế ra, khoảng hai ngày hai đêm.”

“Cô cho rằng bản thiết kế này thế nào?”

Bạch Lộ cắn môi, nói ra suy nghĩ trong lòng mình, “Tôi đã từng xem qua bản thiết kế lúc trước của toàn nhà ủy ban thành phố, tôi cho rằng nếu như tòa nhà đó muốn cải tạo lại, ắt không thể làm như trước kia, bản thiết kế như vậy, tôi cho rằng hơi bảo thủ, hơn nữa tôi cũng biết bí thư ủy ban thành phố hiện giờ của thành phố A là một người trẻ tuổi, nên điểm xuất phát của tôi là để phong cách của cả tòa nhà trông không giống kiểu rập khuôn cứng nhắc, mà là toát lên sức sống, rồi thêm vào một số yếu tố mới mẻ.”

Cô dừng lại, nhìn vào Buck, anh ta dường như lại hướng ánh nhìn vào bản vẽ, cặp mày hơi cau lại.

Trong lòng Bạch Lộ hơi hồi hộp, anh ta... có phải là không hài lòng?

Ánh mắt vô tình hướng sang Lương Phi Phàm ở bên cạnh, nhưng lại phát hiện anh ta đang nhìn mình.

Anh đang nhìn chăm chăm vào cô, trái tim Bạch Lộ đập thành thịch một cách mất kiểm soát, nhưng cô không né tránh ánh nhìn của anh như trước kia, mà cô trông thấy tận cùng đáy mắt sâu lắng của anh lóe qua một tia sáng ---

Cô hiểu được ...

Anh đang bảo cô đừng lùi bước, đừng sợ hãi, cũng đừng nghi ngờ cách nghĩ của mình.

Anh đang nói với cô, tiếp tục dũng cảm nói ra những suy nghĩ của chính mình, anh đang cổ vũ cho cô!

Trong lòng Bạch Lộ trở nên ấm áp, dường như những năng lượng đen tối trong tận đáy lòng cũng bị xua tan hết.

Cuối cùng cô quay mặt nhìn Buck, nói tiếp đoạn sau, "...nhưng mà tôi cho rằng, tôi có một số chi tiết xử lý chưa được tốt, cảm thấy thiếu sót một chút gì đó, nhưng lại nói không ra đó là gì."

Buck nở nụ cười, "Tác phẩm thời đại học của cô, khi xem tôi chỉ có một suy nghĩ, thiết kế của cô rất thích thêm vào một số thứ, chẳng hạn như tình cảm, sở thích. Bây giờ nhìn bản vẽ này của cô, cảm giác này càng mãnh liệt hơn. Cô sẽ suy nghĩ tới tuổi tác của bí thư ủy ban thành phố, suy nghĩ đến sở thích của anh ta, tôi nghĩ rất nhiều người chưa chắc sẽ có suy nghĩ như vậy. Cùng lắm là họ sẽ suy nghĩ theo hướng những phong cách khí phái, sang trọng, bản vẽ vừa đưa ra, trông tầm thường không chịu nổi. Thiết kế của cô không thiếu thứ gì quá rõ ràng, đúng như cô nói, chỉ có một số chi tiết nhỏ chưa xử lý tốt, về chỉnh sửa lại đôi chút là được. Nhưng thiết kế

cũng có linh hồn, nếu cô không có tự tin với nó, nó sẽ không giúp cô thành công.”

Bạch Lộ chớp chớp mắt, đối với việc Buck lần đầu tiên nói một hơi dài như vậy trước mặt mình, hơn nữa mỗi câu nói đều rất có kiến giải, nhất thời cô chưa định thần lại được.

Anh ta ... thừa nhận khái niệm thiết kế của mình sao?

Hơn nữa ... còn khen ngợi bản thiết kế của mình không phải là loại tầm thường?

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 61

"Có thể gọi sư phụ rồi." Giọng nói hồn hậu, mạnh mẽ ngắt quãng dòng suy nghĩ vẫn vợ của Bạch Lộ, cô ngẩng đầu lên thì thấy Lương Phi Phàm đang nhếch làn môi gợi cảm nhìn mình, ngón tay thon dài chỉ Buck: "Quái thai này rất ít khi nói nhiều như vậy trước mặt người khác, hơn nữa lại còn là một cô gái, có hiểu vậy là sao không?"

Bạch Lộ trong lòng nghĩ ngợi, đứng bật dậy từ trên sofa, cô có chút kinh ngạc nhìn mấy bản vẽ suýt chút nữa mình vứt đi, tâm trạng phần nhiều là kích động.

"... Thật sao? Buck, anh thực sự cho rằng thiết kế của tôi... sẽ được thông qua sao?"

"Tôi đâu phải thượng đế, được thông qua hay không thực ra trong lòng cô hiểu rõ. Có điều tôi có thể nói với cô rằng tôi thực sự thấy cô có thể, hãy duy trì ngọn lửa trong tim cô, sau đó tiếp tục cố gắng đi về phía đó, một ngày nào đấy cô sẽ trở thành nhà thiết kế xuất sắc." Hai tay anh xò ra, vô cùng vui vẻ nói: "Những thứ kém cỏi tôi sẽ không thêm quan tâm, nếu là vàng tôi sẽ không tiếc lời khen ngợi!"

Bạch Lộ nghe ra những lời mà Buck tính tình cổ quái nói với mình lúc này là thật lòng, tuyệt đối không hề có chút giả tạo nào.

Nhưng chính vì vậy cô mới cảm thấy kích động.

Việc mà cô không dám chắc chắn, lúc này được chính thần tượng sùng bái nhất của mình khẳng định, cảm giác đó... quả thực khiến người ta phấn khích hơn cả trúng vé số.

"Chỉ có điều phải nói trước với cô rằng, cô tuyệt đối không được gọi tôi là sư phụ." Buck nhìn cô gái đang vô cùng kích động trước mặt, thực sự sợ cô sẽ gọi ra cách xưng hô thô thiển kia, anh cần phải ngăn chặn Bạch Lộ trước: "Cứ gọi thẳng tên tôi là được rồi."

Bạch Lộ cũng cảm thấy sư phụ nghe có phần kì quặc, đương nhiên cô không phản đối, cuối cùng cô vẫn thận trọng hỏi: "... Vậy sau này tôi có thể theo học anh không?"

Buck nhướn mày: "Thứ tư hàng tuần tôi sẽ ở lại tại biệt thự trên đỉnh núi phía tây thành phố, mỗi tuần cô hãy vẽ một bản thiết kế, tới thứ tư thì gửi tới biệt thự."

Như vậy đã xem là thành công rồi sao?

Cô thực sự đã trở thành học trò của Buck, bản vẽ của cô đã nhận được sự thừa nhận của Buck.

Trái tim Bạch Lộ giống như một trái bóng bay rực rỡ, vì quá nhiều năm không được bơm khí nên vẫn luôn xẹp lép, nhưng bây giờ... bóng bay đã được bơm khí căng tròn, cô chỉ cảm thấy trong đầu ngập tràn linh cảm, chỉ hận không thể về ngay nhà vẽ ra những linh cảm đó.

Thì ra, giấc mơ chưa khô tàn, chỉ là bị cất giấu ở tận sâu trong đáy lòng.

Bây giờ chính là thời cơ tốt để cô thả ra...

Trên đường về nhà, vẫn là Lương Phi Phàm đích thân lái xe.

Tâm trạng của Bạch Lộ thì hoàn toàn khác với lúc tới.

Dọc đường đi hai người vẫn không hề nói chuyện gì, có điều bầu không khí giữa hai người vô cùng nhẹ nhõm, cho tới khi sắp tới cửa nhà cô, Bạch Lộ mới do dự lên tiếng.

"... Việc hôm nay, cảm ơn anh."

Lương Phi Phàm xoay vô lăng, dừng xe trước cửa khu chung cư, quay đầu lại nhìn cô: "Khi nói cảm ơn mà không nhìn vào mắt đối phương, dường như không có thành ý cho lắm."

Bạch Lộ ngẩng đầu lên theo phản xạ, vừa hay bắt gặp đôi mắt sâu thăm thẳm của anh, đôi mắt bấm sinh vô cùng đẹp để nhìn cô chăm chặp giống như một đầm nước mùa thu trong lành, như thể muốn hút cô vào trong.

Trái tim Bạch Lộ lập tức hốt hoảng, ánh mắt không biết nên nhìn đi đâu: "... Cảm ơn, tôi... tôi nói thật lòng, cảm ơn anh... Lương tổng..."

Hai chữ cuối cùng giống như tiếng muỗi vo ve, chỉ có điều trong không gian xe chật hẹp, Lương Phi Phàm vẫn nghe rõ mồn một.

Anh lập tức nhướng mày...

Lương tổng?

"Nói gì cơ? Nói nhỏ quá, tôi nghe không rõ." Anh cố tình tiến sát lại gần cô hơn một chút.

Bạch Lộ lập tức trở nên căng thẳng, lùi sát lại cửa xe để né tránh hơi thở của anh, "tôi nói là, cảm ơn Lương tổng... Cảm ơn anh đã giúp tôi, tôi biết nếu không có anh, Buck sẽ không chú ý tới tôi... cảm ơn."

Nhìn gương mặt e thẹn của cô, khi nói chuyện giọng nói vô cùng êm dịu, Lương Phi Phàm nghe xong, trái tim anh như thể tan ra thành nước, lắng lại qua lại, anh cảm thấy tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Hơi thở của hai người trong khoang xe nhẹ nhẹ nhưng không dễ bị bỏ qua. Anh bỗng dưng cảm thấy cô gái khiến trái tim anh thổn thức lại quay trở về.

Được lắm, Lương tổng... dễ nghe hơn Lương tiên sinh nhiều.

"Nếu đã gọi tôi là Lương tổng vậy thì đừng quên khi về gửi CV của cô tới bộ phận thiết kế của EC, chỉ còn mấy ngày nữa sẽ tới ngày đấu thầu tòa nhà ủy ban thành phố rồi, tới khi đó đừng để tôi thất vọng."

Bạch Lộ mặc dù trước giờ không thích đi cửa sau, có điều lúc này cô hoàn toàn không phải tâm lý đi cửa sau.

Mà nghĩ rằng có cơ hội thì phải nắm bắt, có năng lực thì phải thể hiện.

Cô gật đầu: "Lương tổng, tôi nhất định sẽ cố gắng dốc sức!"

Bạch Lộ cũng có chút kinh nghiệm đối với việc nộp hồ sơ vào EC. Kèm thêm những điều lúc trước Lương Phi Phàm nói với cô, vì thế cô nhanh chóng nộp CV và bản vẽ mới.

Không ngờ ngày hôm sau cô đã nhận được trả lời, người phụ trách tuyển dụng của công ty chính là Quan Triều, khi anh gọi điện cho Bạch Lộ, dáng vẻ rất công tư nghiêm minh, chỉ bảo cô buổi chiều tới EC một chuyến.

Bạch Lộ bình thường đi làm đều đi giày cao gót, nhưng bây giờ... cô xoa bụng mình, cuối cùng vẫn tìm trong tủ giày ra một đôi giày đế bằng để đi.

Đáng tiếc, hôm nay cô không được may mắn cho lắm.

Khi xe chạy tới bãi đậu xe của EC đã va quệt với một chiếc BMW X7 cũng đang chạy vào.

Bạch Lộ giật mình, vội vàng xuống xe, người lái BMW X7 cũng là một cô gái, lúc này cũng đã mở cửa bước xuống xe.

"Xe của cô sao?"

Đối phương lên tiếng trước, giọng nữ không khiến người ta cảm thấy chói tai nhưng chỉ mấy từ đó thôi cũng toát lên phần nào sự cao ngạo bẩm sinh.

Thực ra đó cũng là một cô gái dung mạo vô cùng nổi bật.

Mái tóc ngắn nhuộm màu nâu đỏ rất cá tính, nước da trắng ngần, dáng người cao ráo, phía dưới hai hàng lông mày tinh tế là một đôi mắt vô cùng có thần.

Cô ấy mặc một bộ đồ công sở màu xanh ngọc càng tôn lên dáng người gợi cảm, rất ít người có thể ăn vận trang phục màu sắc chín chắn một cách thần thái như vậy, cô đứng ngẫu hứng bên cạnh chiếc BMW X7 màu trắng giống như một bức tranh tinh tế.

Bạch Lộ lặng lẽ thu lại ánh mắt, có chút áy náy nói: "Rất xin lỗi cô. Có lẽ vừa nãy tôi rê hơi vội, tôi sẽ chịu trách nhiệm bồi thường cho xe của cô, tôi làm việc ở EC, tôi tên là Bạch Lộ..."

"Cô cho rằng tôi cần chút tiền bồi thường của cô..." Cô gái nhếch môi cười, giọng nói có phần mỉa mai, nhưng ngay lập tức dừng lại, ".... Cô nói cô là nhân viên của EC? Tên là gì?"

"... Bạch Lộ."

Ánh mắt cô gái nhìn vụt lóe sáng, có điều quá nhanh khiến Bạch Lộ chưa kịp nhận ra thì cô ấy đã khôi phục bình thường. Bước trên giày cao gót tới đầu xe, chỗ vừa bị va chạm, một vết xước sơn to chừng một bàn tay, "nếu cô đã chấp nhận chịu trách nhiệm vậy thì không cần làm phiền công ty bảo hiểm nữa, vừa hay cô là nhân viên của EC, tôi cũng có người quen ở EC, tôi sẽ bảo anh ấy xuống đây, có người quen sẽ yên tâm hơn một chút."

Bạch Lộ cảm kích mỉm cười: "Được, cô yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không chối bỏ. Vậy cô hãy gọi bạn cô xuống đi, nếu cũng là nhân viên EC, tôi nghĩ chúng tôi chắc chắn quen biết."

"Cô đợi một lát."

Cô gái mở cửa xe, cúi người cầm điện thoại ở ghế lái phụ, đứng trước mặt Bạch Lộ gọi cho một số điện thoại.

Điện thoại đổ chuông một hồi mới có người nghe máy, Bạch Lộ đứng đối diện với cô gái kia cách một chiếc xe, người đầu bên kia nói gì, cô đương nhiên không nghe rõ, chỉ có điều cô nhìn thấy cô gái xinh đẹp kia khi gọi điện thoại, sắc mặt dịu dàng hẳn đi, cô dám chắc đầu bên kia là một người đàn ông.

Hơn nữa... có quan hệ vô cùng đặc biệt với cô ấy.

Chỉ có điều không biết nam nhân viên nào của EC may mắn tới vậy, không thể phủ nhận cô gái này rất xinh đẹp, khí chất cũng rất xuất chúng, mặc dù khi nói chuyện thái độ có phần cao ngạo nhưng đồng thời đứng trên lập trường của phụ nữ, Bạch Lộ thừa nhận cô ấy có đủ điều kiện để cao ngạo.

"... Xe của em bị va chạm ở bãi đậu xe, anh có thể xuống đây một lát không?... Rất bận rao?... Là nhân viên của công ty anh... Vâng, vậy em đợi anh."

Đợi tới khi cô gái kia ngắt điện thoại, quay người nói với Bạch Lộ: "Đợi một lát, anh ấy xuống liền."

Bạch Lộ gật đầu, nói không sao.

Sau đó hai người không hề nói chuyện gì nữa, chừng khoảng mười phút, thang máy ở phía xe kêu lên một tiếng, hai cánh cửa mở ra, hai cô gái đều

nhìn về phía cửa thang máy...

Người đàn ông cao lớn bước vội ra khỏi thang máy, một tay anh cho vào túi quần tây, một tay cầm điện thoại, dáng đi vội vàng, nụ cười nhẹ nhàng khiến đất trời lu mờ vẫn còn nở trên môi, lúc này hoàn toàn khiến Bạch Lộ sững sờ...

Lương Phi Phàm...

Sao lại là... Lương Phi Phàm?

Bạch Lộ vẫn còn kinh ngạc chưa định thần lại thì đã thấy cô gái đứng phía bên kia xe nhiệt tình bước ra, thần sắc vốn dĩ cao ngạo khi nhìn thấy Lương Phi Phàm liền trở thành dịu dàng, nũng nịu.

"Anh tới rồi sao? Không làm phiền anh chứ?"

Hai hàng lông mày dày sắc như kiếm của Lương Phi Phàm khẽ nhú lại, ánh mắt sâu thẳm không hề dừng lại trên người Diệp Lâm, lướt qua đỉnh xe, nhìn về phía Bạch Lộ.

Sắc mặt cô có phần biến đổi, anh nhìn rõ mồn một, lập tức lông mày càng nhú chặt hơn.

Anh không ngờ rằng mình xuống đây lại chạm mặt với cô.

Khi Diệp Lâm gọi điện cho anh, anh đang họp.

Không biết rằng hôm nay cô ta sẽ tới vì thế có chút bất ngờ, sau khi ngắt điện thoại Quan Triều mới nói với anh rằng đây là mệnh lệnh của trụ sở chính Lương Thị.

Rõ ràng rằng đây là sắp xếp của bố anh.

Lương Phi Phàm trong lòng biết rõ, trước đây Diệp Lâm học ở nước ngoài, khó khăn lắm mới tốt nghiệp về nước, Diệp gia cũng đã nói chuyện với Lương gia từ lâu, sẽ để Diệp Lâm ở bên cạnh anh.

Nói hàm súc là để cô ấy theo học anh.

Nói thẳng ra là Diệp gia và Lương gia chẳng qua là muốn tác hợp cho hai người.

Trước đây Lương Phi Phàm không hề phản đối người nhà tác hợp cho anh và Diệp Lâm.

Vợ của anh chắc chắn phải là người môn đăng hộ đối với anh. Ở cả thành phố A này, nhà họ Diệp cũng là gia đình môn đăng hộ đối với nhà họ Lương nhất. Hơn nữa mấy năm nay, nhà họ Diệp và nhà họ Lương có quan hệ làm ăn mật thiết, đối với chuyện "liên hôn" của họ, trong tiềm thức, Lương Phi Phàm cũng đã chấp nhận.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 62

Từ khi anh hiểu chuyện, anh đã nghe rất nhiều và cũng đã thấy rất nhiều, những người trong tầng lớp của họ muốn đứng vững thì nhất định không được có điểm yếu, tình yêu đối với họ là xa xỉ.

Sau khi ông trời cho họ tài sản và quyền thế mà người người ngưỡng mộ, những thứ nhỏ bé kia đều cần phải hy sinh chút ít.

Diệp Lâm ưu tú ở nhiều mặt, hơn nữa cô ấy và anh lại là thanh mai trúc mã. Để giúp anh, ba năm trước cô đã ra nước ngoài học ngành thiết kế kiến trúc, bây giờ học xong trở về, dường như điều đợi họ chính là đính hôn, kết hôn...

Tất cả những bước này, trong lòng Lương Phi Phàm đều rất rõ, anh chưa bao giờ cho rằng có vấn đề.

Chỉ có điều bây giờ...

Tại sao nhìn thấy sắc mặt tái nhợt và dáng vẻ cứng đờ của một người con gái khác, trái tim anh lại có chút nôn nóng?

...

"Sao anh không nói gì? Giận rồi sao?"

Diệp Lâm thấy Lương Phi Phàm một hồi lâu không nói gì, ánh mắt sa sầm không nhìn rõ tâm trạng, có điều ánh mắt đó vẫn đang dừng lại trên

người Bạch Lộ, lòng cô chùng xuống, kéo chặt đôi tay bên cạnh, giọng nói cũng vẫn bình tĩnh như thường lệ, thậm chí còn có vẻ nũng nịu: "... Em xin lỗi, em biết là Lương đại tổng tài anh luôn nghiêm túc trong công việc, có điều cô gái này là nhân viên công ty anh, em vừa mới tới, không quen biết ai, ngay tập tức nghĩ tới tìm anh."

Bạch Lộ cũng không biết bây giờ là thế nào nữa!

Chỉ là một vụ va chạm xe cộ đơn giản, cô không cần thận làm xước xe của mỹ nữ này, vì thế cô đồng ý chịu toàn bộ trách nhiệm. Nhưng tại sao người quen của mỹ nữ này lại là Lương Phi Phàm?

... Tại sao, tay cô ấy khoắc tay người đàn ông nổi bật đó, ngẩng đầu làm nũng nhìn anh, cô cảm thấy hình ảnh đó thật sự gai mắt?

... Tại sao vậy, sau khi nhìn thấy cảnh này, trong trái tim cô xuất hiện rất nhiều bong bóng, nổi lên trong không khí chưa tới năm giây rồi đột ngột nổ tung, sau đó khắp thế giới là mùi vị chua chát...

Kỳ lạ, thật kỳ lạ...

Tại sao cô lại có cảm giác đó...

Tại sao... điều cô muốn làm lúc này lại là quay người bỏ đi?

Nhưng không đi được.

Bạch Lộ có chút rầu rĩ phát hiện ra rằng chân mình giống như bị đóng đinh, cô không hề có dũng khí quay người đi.

"Không sao, hợp cũng xong rồi." Lương Phi Phàm trầm ngâm này giờ cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói nhẹ nhàng thoáng qua, bình thản gỡ tay của Diệp Lâm đang nắm cổ tay mình ra, anh bước nhanh tới nhìn đầu hai chiếc xe, ngón tay thon dài chạm nhẹ chỗ bị xước trên chiếc BMW X7 của

Diệp Lâm, trầm giọng nói: "Không có gì đáng ngại cả, anh sẽ bảo Quan Triều đưa xe của em tới tiệm 4S để sửa chữa, loại trầy xước thể này chỉ cần vài ngày."

Diệp Lâm nghe vậy, đôi hàng lông mày tinh tế khẽ nhíu lại: "Phi Phàm, toàn bộ trách nhiệm thuộc về cô ấy..."

"Ừ." Lương Phi Phàm thản nhiên đáp một tiếng, giọng điệu lạnh nhạt nhưng mang theo khí thế không cho phép phản bác: "Cô ấy là nhân viên của EC, đều là quen biết cả, việc lớn hóa nhỏ là được. Hay là em còn định để cô ấy bồi thường? Kêu anh xuống là để anh giúp em định giá sao?"

Diệp Lâm sửng người, gượng cười: "... Em không có ý đó, anh nói sao thì là vậy, xe này em cũng ít khi đi."

Lương Phi Phàm mỉm cười lại đưa mắt nhìn Bạch Lộ, lời nói sau đó cũng không biết là nói với ai: "Người không sao là được."

Hai cô gái nghe vậy đều lập tức giật mình.

Bạch Lộ là không dám mơ tưởng.

Diệp Lâm là khẳng định lời Lương Phi Phàm vừa nói không phải nói với mình.

Bạch Lộ...

Diệp Lâm nhìn Bạch Lộ bằng ánh mắt phức tạp.

Khi nghe Lương Tịnh Tiêu nói về cô gái này, vốn dĩ cô không tin, người đàn ông lạnh nhạt ít nói như Lương Phi Phàm, đối xử với mình cũng không mấy nhiệt tình, sao có thể quan tâm chăm sóc cho thư ký bên cạnh mình tới vậy?

Có điều tình hình trước mắt, tới mù cũng nhận ra quan hệ giữa họ khá mập mờ, cũng rất nguy hiểm...

Diệp Lâm cắn chặt môi dưới mình một cách vô thức...

Có điều người con gái như thế này, nói về nhan sắc cũng chỉ coi là trên mức trung bình một chút. Gia cảnh thì sao? Càng không có. Năng lực? Làm thư ký nhiều năm như vậy thì có năng lực gì chứ?

Một người con gái bình thường như vậy, sao cô ta có thể là đối thủ của mình?

Có lẽ anh chẳng qua cũng chỉ vì ham thích của lạ nhất thời mà thôi.

"Người đương nhiên là không sao rồi!" Diệp Lâm kìm nén tâm tư trong lòng, cố tỏ ra nhẹ nhõm tiếp lời Lương Phi Phàm, sau đó lại bước tới nắm lấy cổ tay anh một cách thân mật: "Lát nữa đi ăn trưa với em nhé."

"Chiều anh có một cuộc họp." Giọng Lương Phi Phàm vẫn rất bình thản, khi lên tiếng ánh mắt như vô tình nhìn về phía Bạch Lộ.

"Họp thì cũng cần ăn cơm mà, chúng ta ăn trưa đâu ảnh hưởng gì."

Diệp Lâm lắc tay Lương Phi Phàm: "Em đã về mấy ngày rồi, ngày nào anh cũng bận rộn đi làm, trước đây không phải đã hứa với em rằng sẽ đưa em đi đây đi đó sao, không được lật lọng đâu đấy!"

Lương Phi Phàm nhú mày, ánh mắt thâm trầm dường như dính chặt lên người Bạch Lộ.

Nhưng cô vẫn cúi đầu, tóc mai trước mặt che hết đi mọi biểu cảm của cô...

Anh nắm chặt bàn tay đút trong túi quần theo phản xạ, Lương Phi Phàm lại lặng lẽ rút tay mình ra khỏi tay Diệp Lâm, chỉ đơn giản nói: "Lên rồi nói

tiếp."

Diệp Lâm mấp má môi, vẫn còn định nói gì nữa nhưng Lương Phi Phàm đã quay người bước về phía cửa thang máy.

Bạch Lộ giật thót tim, sau đó cảm thấy như thể ngay lập tức rơi xuống vực sâu không đáy, cô nghe thấy tiếng bước chân vững vàng, càng lúc càng xa dần, trong đầu cô bất giác xuất hiện ba chữ...

Anh đi rồi.

Anh đã xuống nhưng không hề nói lời nào với cô, anh chỉ xuống vì cô gái tên Diệp Lâm kia, sau đó anh đi thẳng mà không quay đầu lại.

Cuối cùng cô cũng không kìm nén được nữa, từ từ ngẩng đầu lên, trước mặt có phần chao đảo, có người đứng chặn trước tầm nhìn của cô.

Sắc mặt Bạch Lộ cứng đơ, Diệp Lâm đã thu lại vẻ dịu dàng khi đối diện với Lương Phi Phàm ban nãy, thay thế vào đó là vẻ lạnh lùng cao quý.

"Cô Bạch phải không?"

Bạch Lộ cắn môi gật đầu: "Xin lỗi, việc hôm nay tôi sẽ hoàn toàn là lỗi của tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm. Việc này... Sau khi cô sửa xe xong cứ gửi hóa đơn tới cho tôi là được, tôi sẽ bồi thường."

Diệp Lâm nhướng cao hàng lông mày thanh tú: "Cô đúng là người biết lý lẽ, như vậy rất tốt. Sau này tôi cũng sẽ làm việc ở EC, người vừa rồi chắc cô cũng quen phải không? Sau này tôi sẽ thư ký cá nhân của anh ấy, cô làm việc ở EC bao lâu rồi?"

Bạch Lộ vốn định nói rằng thực ra mình không hẳn là nhân viên của EC, nhưng bây giờ cô không còn sức để nói ra từ nào nữa, cô cũng chẳng muốn

giải thích gì thêm, đáp một câu thuận theo lời của cô ấy: "Cũng đã vài năm."

"Vậy sau này mong chỉ giáo." Mặc dù là lời nói khiêm tốn nhưng không hề có chút thành ý, Diệp Lâm giơ tay vén nhẹ mấy lọn tóc rối vào mang tai, nói tiếp: "Mặc dù Phi Phàm không có ý để cô bồi thường nhưng cô cũng nói rồi sự cố này là lỗi của cô, vì thế cô chịu trách nhiệm, tôi cũng sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra, sau khi xe sửa xong, tôi sẽ đưa hóa đơn cho cô."

"Đúng vậy." Bạch Lộ gật đầu sắc mặt không tỏ thái độ gì.

Diệp Lâm cũng không nói gì thêm nữa, quay người bước lên xe, sau khi đỗ xe xong mới bước vào thang máy.

Bạch Lộ đứng ở cửa thang máy nhìn con số màu đỏ đang thay đổi, cuối cùng dừng lại ở tầng mà trước đây ngày nào cô cũng đi lên, cô khẽ nhắm mắt lại sau đó từ từ thở mạnh một hơi.

... Không được nghĩ ngợi gì cả, Bạch Lộ! Không nghĩ ngợi lung tung, điều quan trọng nhất lúc này là phỏng vấn xin việc.

Cô điều chỉnh lại tâm trạng, nhắc chân vừa chuẩn bị bước vào thang máy thì điện thoại trong túi xách bất ngờ đổ chuông, cô lấy ra xem, tên người gọi tới hiển thị trên màn hình khiến mắt cô hơi đau nhói.

Lương Phi Phàm gọi điện tới.

Bạch Lộ nhíu mày, do dự một hồi, cuối cùng vẫn cất điện thoại vào trong túi không định quan tâm.

Cô tới thẳng bộ phận thiết kế, có không ít người chờ ở cửa phòng phỏng vấn, Bạch Lộ cầm chắc CV trong tay, đợi chừng nửa tiếng mới tới lượt cô.

Cảnh tượng phỏng vấn như thế này, đã rất nhiều năm Bạch Lộ không gặp phải, người phỏng vấn cô hôm nay không chỉ có Quan Triều mà còn có cả giám đốc bộ phận thiết kế Lí Đình Thận. Mọi người trước đây đều là đồng nghiệp, nói chuyện cũng thoải mái hơn một chút.

Khi trước Quan Triều không hiểu tại sao Lương Phi Phàm đột ngột tuyên thiết kế làm gì, khi anh nhìn thấy CV của Bạch Lộ, trong lòng anh đã rõ tất cả.

Mọi điều Lương tổng làm đều là vì cô ấy.

Theo thường lệ, Bạch Lộ trả lời một vài câu hỏi, gửi CV và bản vẽ thiết kế của mình cho Quan Triều, sau đó sẽ cho cô về đợi tin tức.

"Bạch Lộ." Trước khi ra về Bạch Lộ có vào nhà vệ sinh, vừa bước ra đã nhìn thấy Lí Đình Thận đang đứng đợi ở trước cửa nhà vệ sinh.

"Giám đốc Lí? Anh có việc gì không?" Bạch Lộ cố ý lùi lại sau hai bước, giữ khoảng cách nhất định với anh ta.

Thực ra khi vừa phỏng vấn, anh ta đã cố tình gây khó dễ, còn mĩa mai rằng lúc trước rõ ràng cô đã đồng ý với anh ta hoàn thành bản thiết kế trong hai ngày, kết quả là sau nhiều ngày rồi vẫn không thấy bóng dáng đâu.

Những lúc thế này giải thích cũng chỉ là che đậy, Bạch Lộ không nói gì nhiều, chỉ nộp CV và bản vẽ thiết kế của mình.

Chỉ có điều, bây giờ anh lại tới tìm cô làm gì?

Lí Đình Thận vốn dĩ không ưa Bạch Lộ, trước đây cô ỷ mình là thư kí của Lương tổng, bây giờ đã bị khai trừ khỏi EC rồi lại còn muốn vào bộ phận thiết kế của EC một cách trắng trợn.

Cô gái này... xem ra không đơn giản!

Nhưng anh mới là giám đốc bộ phận thiết kế, cô ta muốn đứng vững ở bộ phận thiết kế của EC thì trước tiên phải hỏi anh!

"Có chút việc này, Bạch Lộ, tôi tới để nói với cô rằng, làm người thì phải biết điều. Cô đã từng bị khai trừ rồi, bây giờ lại muốn vọng tưởng vào bộ phận thiết kế của EC, ha ha, cô nói xem, trong lòng cô đang có ý định gì?"

"Anh cho rằng tôi có ý định gì chứ?" Hôm nay vừa tới EC đã gặp phải bao việc không suôn sẻ, tâm trạng của Bạch Lộ vô cùng tồi tệ, cô rất bức bối hỏi ngược lại: "Giám đốc Lí, trách nhiệm của anh không phải là kiểm tra những người tới ứng tuyển sao? Anh tới để chất vấn tôi làm gì? Tôi có năng lực, đương nhiên tôi có thể vào được bộ phận thiết kế của EC, tôi không có năng lực thì anh loại tôi ra là được! CV và bản vẽ của tôi đều đã gửi lên rồi, bây giờ anh chạy tới hỏi tôi những điều này, anh không thấy nhục cười sao?"

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 63

Lí Đình Thận bị cô nói cho sững sờ, sắc mặt lập tức trở nên bối rối: "Cô... Bạch Lộ, người nực cười không phải là tôi mà là cô! Tôi thực sự không hiểu, thay phố A nhiều công ty như vậy tại sao cô cứ phải chen vào EC, trước đây cô là người khiến Lương tiểu thư thành ra như vậy, sao còn có thể tiếp tục ở lại EC?"

"Vậy giám đốc Lí, anh chỉ là giám đốc bộ phận thiết kế, bây giờ anh lấy thân phận gì để chất vấn tôi, tại sao cứ phải ở lại EC? Vấn đề này anh lấy tư cách là người phỏng vấn hỏi người tới phỏng vấn tôi, hay là anh thấy tôi gai mắt nên tới hỏi tôi?"

Trước mặt người ngoài không quan trọng, Bạch Lộ chưa bao giờ dễ dàng tỏ thế yếu.

"Cô..." Lí Đình Thận bị lời nói của cô khiến cho sắc mặt lúc tái mét lúc đỏ bừng, anh ta không thể ngờ được rằng cô lại ăn nói sắc bén tới vậy, "... Cô cũng đừng nên đắc ý quá, tư chất như cô là không thể vào được bộ phận thiết kế của EC đâu, tôi tốt bụng tới nói cho cô biết, hãy về tìm công việc khác đi, EC đã không còn chỗ đứng cho cô nữa rồi."

"Cám ơn lời nhắc nhở của anh, nếu không còn việc gì khác thì tôi xin đi trước."

Bạch Lộ không buồn nhiều lời với những người thế này, nói nhiều chỉ lãng phí thời gian.

Cô không hối hận vì tới EC xin việc, nhưng bây giờ cô cảm thấy hành vi của mình như thế này rất ngốc nghếch.

Xin vào làm ở bộ phận thiết kế của EC, cũng giống như... cô đối với Lương Phi Phàm vậy.

Cô còn ngây thơ tưởng rằng mình có thể thành công, tới cuối cùng cô mới phát hiện ra thì ra tất cả chỉ là ảo tưởng ngô nghê của mình mà thôi.

Sẽ luôn có người giữa đường nói với cô rằng... Cô - đang - nằm - mơ!

Cô không thể vào EC, rồi trong đầu cô sẽ xuất hiện một hình ảnh khác.

... Cô nhìn thấy Lương Phi Phàm và Diệp Lâm đứng cạnh nhau, cô ấy dùng hành động thực tế để nói với cô rằng, cô ấy mới là người con gái có thể đứng bên cạnh Lương Phi Phàm.

Bạch Lộ cô là gì chứ?

Cô chả là gì cả.

Đúng vậy, cô vốn dĩ chẳng là gì cả, trong bụng cô còn có một đứa bé chưa thành hình, cô còn ở đây khổ sở quấy rầy làm gì? Đúng là không bằng tìm một công ty mới, kiếm tiền nuôi sống bản thân mới là quan trọng nhất.

Tương lai không lâu nữa cô còn phải cố gắng làm tốt vai trò của một bà mẹ đơn thân...

Lương Phi Phàm... Lương Phi Phàm...

Người đàn ông này chưa bao giờ là người thuộc về thế giới của cô cả.

Anh từng là cấp trên của cô, từng giúp đỡ cô rất nhiều... chỉ có vậy mà thôi.

"Giám đốc Lí, từ khi nào anh còn làm kiêm thêm việc của phòng nhân sự vậy?"

Bạch Lộ cúi mắt, vừa rồi khi đi ngang qua Lí Đình Thận, ở hành lang không xa, một giọng nam thấp trầm khẽ vọng tới.

Hai người đều sửng người.

Lí Đình Thận không thể ngờ được rằng ở đây cũng có thể gặp phải Lương Phi Phàm, sắc mặt anh ta trở nên lúng túng, do dự một lát mới lên tiếng: "Lương tổng, tôi..."

"Tuyển dụng xong rồi?" Ánh mắt u tối của Lương Phi Phàm vẫn nhìn chăm chú Bạch Lộ, lời nói là nói với Lí Đình Thận.

"... Chưa, tôi... tôi vào nhà vệ sinh một lát."

Lí Đình Thận cũng là người rất tinh khôn, anh ta không ưa việc Lương Phi Phàm đối xử đặc biệt với Bạch Lộ nhưng tình hình trước mắt không cho phép anh ta nói nhiều, xem ra Lương Phi Phàm tới đây để tìm Bạch Lộ, anh ta vội vàng nói: "... Lương tổng, vậy tôi tới bên tuyển dụng trước."

Lương Phi Phàm mím môi không nói gì, Lí Đình Thận khẽ cúi đầu chào sau đó vội vàng bỏ đi.

Bạch Lộ thấy Lí Đình Thận đi rồi cũng cúi đầu chào Lương Phi Phàm chuẩn bị rời đi.

Chỉ có điều khi đi qua Lương Phi Phàm, cổ tay cô bị anh giữ lại, Bạch Lộ vùng vẫy theo bản năng, Lương Phi Phàm dứt khoát đẩy mạnh cô về phía tường, cơ thể cao lớn của anh cũng nhanh chóng áp sát lại, hai tay chống xuống hai bên người cô, hoàn toàn nhốt chặt người con gái từ đầu chí cuối đều không chịu nhìn thẳng vào mặt anh vào trong lòng.

"Ngẩng đầu lên, nhìn tôi."

Giọng anh trầm ấm vẫn vô cùng êm tai như thường lệ, khi tiến lại gần, hơi ấm nóng trên người đều phả xuống cổ cô....

Bạch Lộ không dám thở mạnh, cô khẽ cắn môi nhưng vẫn nhất quyết không chịu ngẩng đầu: "... Lương tổng có việc gì không? Không có gì thì tôi đi trước..."

"Đi đâu chứ?"

Anh nhướng mày, nhìn chiếc đầu màu đen trước mặt mình chỉ cảm thấy tim mình như có thứ gì đó đang căng lên. Cô càng không chịu nhìn anh anh càng không buông tay: "Tôi bảo cô ngẩng đầu lên, đơ cổ rồi sao? Có cần tôi ra tay giúp cô không?"

Bạch Lộ không biết làm sao đành nhắm mắt lại, chậm rãi hít một hơi thật sâu sau đó mới kìm nén chút tâm trạng rối bời trong lòng xuống, cuối cùng cô mới từ từ ngẩng đầu lên.

Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, cô nhìn thấy rất nhiều tâm tư sôi sục trong đáy mắt anh, nhưng những tâm tư đó cô không tài nào hiểu nổi, hơn nữa cô cũng không muốn đi hiểu.

Còn anh chỉ nhìn thấy sự kìm nén trong đáy mắt cô.

Người con gái này...

Lương Phi Phàm nheo mắt: "Không muốn hỏi tôi điều gì sao?"

Lời anh nói có phần mập mờ, cũng quá bị động.

Anh hoàn toàn giao quyền chủ động vào tay cô, Bạch Lộ càng trở nên bối rối.

Anh... anh có ý gì vậy?

"Bạch Lộ, tôi bảo cô nhìn vào tôi, cô né tránh gì chứ?" Thấy ánh mắt cô lấp lánh, lại chuẩn bị cúi đầu xuống, Lương Phi Phàm cuối cùng cũng không nhin được nữa, anh giơ tay giữ lấy cằm cô, nhíu mày, giọng nói không vui, vô cùng bá đạo: "Muốn hỏi tôi điều gì không? Hỏi đi!"

Bạch Lộ dường như bỏ qua lời nói bá đạo phía sau của anh, giật mình hoảng hốt chỉ vì anh gọi tên của cô.

Đây là lần đầu tiên anh gọi thẳng tên của cô trước mặt cô.

Cổ họng Bạch Lộ có phần chua chát, lồng ngực nghẹn ngào...

Cô thực sự không biết rằng, thì ra hai chữ Bạch Lộ được nói ra từ miệng của người đàn ông này lại... hay tới vậy.

Hay tới mức trái tim cô run rẩy.

Không phải cô Bạch, không phải thư kí Bạch mà là Bạch Lộ... tên của cô...

Trái tim Bạch Lộ đập loạn xạ, cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh, đôi mắt sâu thẳm đó quá hút hồn, vì thế trước khi tâm trí mình hoàn toàn bị mê hoặc cô buộc phải ép mình quay mặt đi.

Cô lại tiếp tục cúi đầu, giọng nữ rất nhỏ nhẹ: "Lương tổng, việc ứng tuyển tôi đã làm xong rồi, bây giờ tôi vẫn chưa phải là nhân viên của EC, còn về xe của bạn Lương tổng... Tôi cũng đã thương lượng xong với bạn của anh rồi, đợi sau khi cô ấy sửa xe xong tôi sẽ chịu trách nhiệm. Còn nữa, cảm ơn Lương tổng ban nãy không làm khó dễ tôi... Vâng, thực ra cũng không có chuyện gì cả."

Sắc mặt Lương Phi Phàm không biểu lộ thái độ gì, chỉ khẽ nheo mắt: "Chỉ có vậy thôi sao?"

Rất rõ ràng, cô không hề nói trúng trọng tâm, hoặc có lẽ anh muốn giải thích gì đó với cô nhưng lại đang đợi cô hỏi mình, như thế anh mới có thể giải thích một cách đương nhiên.

Bạch Lộ gật đầu, chỉ "vâng" một tiếng, sau đó lại giơ tay đẩy ngực anh ra, "Lương tổng, nơi này có người qua lại, anh buông tôi ra."

"Cô sợ bị người khác nhìn thấy sao?" Giọng Lương Phi Phàm bất giác lạnh đi vài phần, bàn tay cô đẩy ở ngực anh khiến anh cảm thấy như đang ấn trên tim anh, cảm giác vô cùng khó chịu, anh lạnh lùng hừ một tiếng, bất ngờ giơ tay, kéo cổ tay cô mạnh một cái, kéo cả người cô vào lòng mình, nhắc chân đi về phía cửa thang máy: "Được thôi, vậy thì đi tới nơi không có ai nhìn thấy."

Lời Lương Phi Phàm nói rất mờ ám, Bạch Lộ không khỏi run rẩy co người lại, cố gắng vùng vẫy trong lòng anh nhưng vẫn bị anh dẫn vào trong thang máy.

Hai cánh cửa thang máy khép lại, Bạch Lộ không khỏi lớn tiếng hơn một chút: "Anh... Lương tổng, anh muốn làm gì? Buông tôi ra! Tôi không đi, tôi không đi đâu cả!"

Lương Phi Phàm nhìn thấy cô giãy giụa đỏ mặt tía tai trong lòng mình liền bật cười: "Bây giờ ở đây không có người, cô dám lớn tiếng nói chuyện với tôi rồi? Hử?"

"Anh... tôi... tôi không có! Anh đừng như vậy!"

"Đừng thế nào?"

Lương Phi Phàm mỉm cười, kéo hai tay cô giơ qua đầu, nụ cười trên môi có phần ranh mãnh.

Bạch Lộ không phải kẻ ngốc, cô đương nhiên có thể nhận ra, hàng loạt hành vi của Lương Phi Phàm đối với mình không đơn thuần chỉ là hành vi của cấp trên với cấp dưới.

Giống như bây giờ... anh ôm cô như vậy, ánh mắt nhìn cô thực sự không đơn thuần...

Có điều chính vì sự không đơn thuần này nên cô mới bài xích.

Không phải anh đã có vị hôn thê rồi sao?

Những hành vi kiểu này của anh đối với cô là có ý gì?

Ham của lạ, chơi bời mà thôi sao?

Bạch Lộ nhìn con số thang máy vụt sáng chính là tầng phòng làm việc của anh, cô càng trở nên sốt ruột: "Lương tổng, anh có thể buông tôi ra trước được không? Tôi không muốn để người khác hiểu nhầm."

Thang máy vừa hay tới tầng của anh, hai cánh cửa vừa mở ra, Lương Phi Phàm liền kéo cô ra khỏi thang máy, cả tòa nhà chỉ có tầng này là yên tĩnh nhất. Quả thật cũng không có đồng nghiệp hay xâm xoi nhìn thấy, có điều phòng làm việc trước đây Bạch Lộ dùng hôm nay đã có Quan Triều.

Từ xa đã nhìn thấy Lương Phi Phàm và Bạch Lộ bước ra khỏi thang máy, Quan Triều vội vàng đứng dậy thì nghe thấy tiếng Lương Phi Phàm nói không ngánh đầu lại: "Một tiếng nữa hãy tới tìm tôi."

Quan Triều sửng người, lại quay qua nhìn Bạch Lộ, gương mặt trắng ngần của cô đang đỏ bừng.

Đáng tiếng cô giã giũa một hồi nhưng vẫn bị anh kéo vào trong phòng làm việc, cửa đóng lại, Quan Triều cũng chỉ biết giơ tay bóp trán.

Xem ra, Lương tổng khá quan tâm tới cô Bạch Lộ này.

Anh ở bên cạnh Lương Phi Phàm nhiều năm như vậy, mọi thói quen của Lương Phi Phàm anh ít nhiều cũng hiểu.

Thực ra bản thân Lương Phi Phàm không mấy hứng thú với đàn bà, bạn khác giới cố định của anh cũng chỉ có vài người, số lần gặp gỡ cũng không nhiều. Trước đây Vu San San là một người có thời gian lâu nhất, sau lần chia tay ở sân bay, dường như Lương tổng không còn nhắc tới cô ta nữa.

Ngược lại Vu San San có mấy lần tới tìm Lương tổng đều bị anh cản ngoài cửa.

Có điều, nhìn thái độ của anh đối với Bạch Lộ... Cho dù là những bạn khác giới có quan hệ không đơn thuần ở bên cạnh anh trước đây, Lương tổng dường như cũng không hề làm quá nhiều điều vì họ...

Tất cả những điều này đều nói lên rằng, Lương tổng đối xử đặc biệt với Bạch Lộ!

Chỉ có điều... Không phải giờ đây Diệp Lâm cũng đã trở về rồi sao?

Và hôm nay cô ấy cũng đã tới công ty rồi, nếu như anh không tính nhầm, từ tuần sau trở đi, Diệp Lâm sẽ bắt đầu tới đây làm việc.

Khi đó... tình hình sẽ ra sao?

...

"Lương tổng, anh..."

"Tại sao không nghe điện thoại của tôi?"

Vừa bước vào phòng làm việc Lương Phi Phàm liền dẫn Bạch Lộ tới sofa ngồi, anh nhìn từ trên cao xuống cô gái sắc mặt vẫn còn ửng hồng đang ngồi trên sofa: "Phải chăng tôi có thể cho rằng, em đang giận đối với tôi?"

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 64

Trái tim Bạch Lộ run lên, cô cắn chặt môi theo phản xạ, ánh mắt né tránh: "... Không phải, vừa này tôi muốn đi nộp hồ sơ, có rất nhiều người ở đó, tôi không tiện nghe điện thoại."

"Là không tiện nghe hay là không muốn nghe?"

Bạch Lộ ngẩng đầu lên, chỉ thấy ánh mắt khi sáng khi tối của Lương Phi Phàm có mang theo ánh nhìn dồn ép, giọng nói chất vấn của anh khiến cô cảm thấy rất không thoải mái.

Thực ra tại sao anh lại dồn ép chất vấn cô như vậy?

Còn nữa, tại sao anh nhất định phải dẫn cô tới phòng làm việc của anh?

Thực ra cô cũng chỉ từng làm thư ký của anh mà thôi, chỉ là thư kí của anh mà thôi, không phải sao?

"... Lương tổng, tôi chỉ là một người từng làm thư ký cho anh, lúc này tôi còn không phải là nhân viên chính thức của EC, vì thế tôi cho rằng tôi và Lương tổng nên giữ khoảng cách thì hơn, nếu không sẽ giống như những gì giám đốc Lí nói... tôi không muốn như vậy."

"Không muốn thế nào?"

Cơ thể cao lớn của Lương Phi Phàm hơi cong người về phía cô, giọng nói rất dịu dàng, nhưng nghe tới tai Bạch Lộ thì lại mang ít nhiều uy hiếp.

Bạch Lộ muốn lùi lại sau theo bản năng nhưng sau lưng cô là mép sofa. Cô không thể lùi lại, còn người đàn ông trước mắt đôi mắt đen nhánh giống như có muôn ngàn vì sao đang lấp lánh, chói lóa khiến cô không tài nào mở mắt ra được, chỉ có thể lựa chọn né tránh, "... Lương tổng, trong lòng anh rất rõ tôi đang nói gì, mong anh đừng lại gần nữa."

Lời nói bao hàm hai ý nghĩa.

Đừng lại gần nữa, là không được lại gần cô hoặc là không được lại gần trái tim cô?

"Nếu như tôi nhất định muốn lại gần thì sao?" Bàn tay bất ngờ chống xuống hai bên người cô, cơ thể cao lớn đè xuống, tiếng nói vẫn bay bổng trên không, bóng người anh giống như ma mị chỉ trong chớp nhoáng đã chặn mọi đường đi của cô: "Cuộc điện thoại đó em không muốn nghe có thể lựa chọn tắt máy, nhưng có một số việc, có phải em cho rằng mình không muốn nghĩ là có thể coi như không có gì xảy ra cả?"

Vì cô anh đã làm âm thầm làm rất nhiều việc, những điều này anh biết rất rõ. Thực ra những hành vi lỗ mãng như vậy không thích hợp với người trưởng thành như anh. Nhưng anh vẫn cứ làm, khi đối mặt với những chuyện của cô, anh thường không thể khống chế được bản thân.

Để Buck có thể giúp cô, anh đã tặng đi bức tranh mình đã đấu giá được với mức giá cao ngất.

Để giúp cô có thể hoàn thành giấc mơ của mình, anh chấp nhận để EC có thêm một bộ phận thiết kế.

Những hành vi không hề có giá trị thương mại này, đối với anh trước đây mà nói, đúng là vừa ấu trĩ vừa nực cười, không hề tương xứng với thân phận của anh, nhưng có cách nào chứ? Anh vẫn cứ làm đấy thôi.

Sau khi làm nhiều việc như vậy mà cô vẫn còn né tránh, cuối cùng anh... cũng không thể nhẫn nhịn được nữa rồi sao?

Bạch Lộ cảm nhận được ánh mắt Lương Phi Phàm nhìn mình sâu thẳm rồi lại hời hợt, hời hợt rồi lại sâu thẳm, điều này khiến trái tim cô bỗng dựng dấy lên một cảm giác kì lạ, cô muốn khẽ đẩy ra nhưng bị anh ôm chặt.

Tim cô run rẩy nhưng vẫn lên tiếng phản đối: "... Lương tổng, tôi thực sự không hiểu ý anh là gì, mong anh đừng như thế này nữa..." Cô hít thật sâu, lời nói ra không biết là nói để anh nghe hay nói cho bản thân mình nghe: "Tôi rất cảm ơn Lương tổng thời gian này đã giúp đỡ tôi rất nhiều, tôi vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, nhưng tôi không muốn để người khác hiểu nhầm giữa chúng ta có... quan hệ gì, đặc biệt là vị hôn thê của anh."

Lần nào anh cũng vậy, rõ ràng chỉ là quan hệ cấp trên và cấp dưới đơn thuần nhưng trong mơ hồ cứ khiến trái tim cô loạn nhịp, khiến cô cứ ngỡ rằng mình là đặc biệt đối với anh.

Nhưng...

Nhưng chân tướng sự thật nhanh chóng nói với cô rằng, cô chẳng qua cũng chỉ là một nhân viên trong công ty của anh mà thôi.

Cô thực sự không là gì cả, thực sự là cô không đủ tự tin sao?

Không phải, hiện thực rất tàn khốc, hết lần này tới lần khác nói với cô, khiến cô hiểu ra, thân phận địa vị của cô là gì, còn anh ấy lại là thân phận địa vị gì?

Giữa anh và cô là sức khác biệt một trời một vực.

Anh lại cứ thường chọc ghẹo cô, anh không thể biết được cảm giác mỗi lần rơi từ trên mây xuống sẽ như thế nào...

Dù biết rõ ràng không nên mong đợi nhưng cứ thường không kìm lòng được...

Cô ghét mình như vậy, cô cũng ghét anh như vậy.

... Chơi trò mùi mẫn.

Điều này là quyền lợi riêng của những công tử nhà giàu như họ, thân phận địa vị chói rọi cho phép họ có quyền như vậy, nhưng anh không biết rằng những cô gái bình thường như cô muốn khổ sở giữ chặt trái tim của mình sẽ là gian khó biết bao nhiêu.

Cô sợ, cô sợ mình sẽ một lần nữa bị tổn thương, bạn trai yêu nhau nhiều năm như vậy còn có thể nói phản bội là phản bội, cô chưa bao giờ dám mơ tưởng tới người đàn ông như anh sẽ thực sự ưng ý mình điều gì...

"Vị hôn thê?" Ánh mắt Lương Phi Phàm chùng xuống, khóe miệng cũng cong cong, khi đang nói ngón tay quăn lấy tóc cô cũng thu lại, hơi thở nóng bỏng và nguy hiểm phả xuống môi hồng của cô, giọng anh trầm và rất có sức quyến rũ: "Em nói Diệp Lâm sao? Ai nói với em rằng cô ấy là vị hôn thê của tôi?"

Bạch Lộ cố gắng quay mặt đi, khi lên tiếng cũng dường như là nín thở: "... Lương tổng thân phận đặc biệt, những việc như vậy không cần người khác nói gì với tôi cả."

"Vậy sao? Vậy thì em tin những gì mình thấy hay tin những gì tôi nói với em?"

"..."

"Thực sự không hiểu những gì tôi vừa nói với em có nghĩa là gì sao?"

"... Lương tổng, anh..."

Tiến quá sát, môi anh dường như đã chạm vào môi cô, khi lên tiếng, hơi thở của anh cũng tiến vào cơ thể cô theo nhịp thở khe khẽ của cô, tư thế này khiến mặt cô đỏ bừng nhưng cơ thể bị giữ chặt, cô không thể nào cựa quậy được, Bạch Lộ chỉ cảm thấy trong cơ thể mình dường như có thứ gì đó đang dần bùng cháy.

"Vẫn thích né tránh như vậy sao? Nếu lời tôi nói em nghe không hiểu vậy thì tôi sẽ dùng hành động để nói với em."

"Bạch Lộ, hãy cảm nhận thật kỹ..."

Vừa dứt lời, gáy cô liền bị anh nâng lên, môi cũng bị hôn chặt.

Bạch Lộ kêu lên một tiếng theo phản xạ, cô vẫn muốn giãy giụa, chỉ có điều mọi hành động của cô đều bị anh cản lại, hai tay cô vẫn bị giữ cao qua đầu, thế là cô muốn dùng đầu gối để đẩy người đàn ông trên người mình ra, chỉ có điều đôi chân dài miên man của cô vừa cử động, Lương Phi Phàm liền thuận thế chen vào giữa hai chân cô, lập tức hai chân cô muốn khép lại sẽ thành kẹp trên eo anh, muốn tách ra... hình như tư thế lại càng trở nên tình tứ.

Đặc biệt là trong khi cô giãy giụa, cô dường như cảm thấy có chỗ gì đó khác đi...

Chỗ áp sát trên bụng cô, thứ cứng chắc đó... là gì?

Mặt Bạch Lộ đỏ bừng, cô không phải là thiếu nữ không hiểu chuyện, những phản ứng sinh lý cơ bản nhất giữa nam nữ sao cô có thể không hiểu? Lúc này trái tim cô loạn nhịp nhưng cô không thể nào vùng vẫy ra được, cô há miệng muốn nói gì đó nhưng lại bị đầu lưỡi linh hoạt của Lương Phi Phàm gấp gấp tiến sâu vào hơn, quấn chặt lấy đầu lưỡi của cô, khuấy động hồ nước xuân...

Không giống với bất kì nộ hôn nào trước đây, không mang tính thăm dò, cũng không phải là mơ màng mất lí trí, nộ hôn lần này của Lương Phi Phàm có mục tiêu vô cùng rõ ràng.

Anh muốn cô cũng hiểu rằng, anh đối với cô đã có dự vọng của một người đàn ông đối với một người con gái.

Thực ra anh không phải chưa từng đấu tranh, cũng không phải chưa từng ngờ vực.

Người con gái như vậy, tướng mạo không tồi, nhưng nếu là người con gái tướng mạo không tồi, anh muốn như thế nào chả có?

Nhưng tại sao lại là cô?

Anh vẫn không thể hiểu được, nhưng khi anh nhìn thấy Diệp Lâm và cô đồng thời xuất hiện trong tầm mắt của mình, khi anh nhìn thấy cô cúi đầu từ đầu chí cuối không chịu nhìn mình, khi anh muốn gọi điện thoại định giải thích với cô điều gì đó cô từ chối nghe máy...

Anh cảm thấy rằng dường như mình đã không cần thiết phải đi hiểu rõ gì nữa.

Vì anh đã không thể đợi thêm.

Cảm giác nôn nóng này giống như có vô vàn con kiến đang không ngừng gặm nhấm lí trí của anh.

Anh cũng không biết bắt đầu từ khi nào, ánh mắt anh thường dừng lại trên người cô.

Có lẽ từ cái lần đầu tiên nhìn thấy cô ngồi khóc trong thang máy dành riêng cho mình ở EC, tâm tư vốn thâm trầm của anh giống như bị xao động.

Có lẽ khi cô kiên quyết phản bác mình trong cuộc họp, trong lòng anh càng cảm thấy thích cô hơn.

Có lẽ khi cô say rượu nhào vào lòng anh dâng hiến nụ hôn thuần khiết, anh đã bắt đầu... mơ hồ.

Có lẽ khi anh thường bất giác muốn biết những suy nghĩ của cô, anh có lẽ đã... phát hiện ra sự khác biệt của bản thân.

Lại có lẽ, khi anh biết được việc xảy ra hai tháng trước, trái tim vốn dĩ có chút bất định của anh giống như bất ngờ tìm được điểm dừng.

Người đàn ông bá đạo từ trong xương máu như Lương Phi Phàm, bất luận là sự nghiệp hay tình cảm, chỉ cần xác định là thứ mình cần anh nhất định sẽ không cho phép đối phương được chùn bước.

Hôn, dường như không thể vãn hồi.

Bạch Lộ chỉ cảm thấy mình thở cũng khó khăn, không biết từ khi nào người mình đã nằm xuống sofa, sofa bằng da mềm mai không hề khiến cô khó chịu, người đàn ông này đang đè trên người cô nhưng lại khiến toàn thân cô bắt đầu nóng bừng.

Lương Phi Phàm dường như đã không cam tâm chỉ hôn môi cô.

Nói cũng lạ, anh luôn cảm thấy người cô rất thơm, có thể hấp dẫn anh muốn tiến sâu hơn nữa, muốn chiếm hữu...

Lưỡi anh nhẹ nhàng liếm nhẹ trên khóe môi cô, ngón tay đã bắt đầu kéo vạt áo sơ mi của cô, từ từ lướt nhẹ trên da cô, lòng bàn tay ấm nóng giống như bàn ủi, mọi nơi đi qua đều khiến da cô như muốn bốc cháy.

Gương mặt vốn trắng ngần của Bạch Lộ lúc này cũng ửng hồng giống như một trái táo đã chín, ánh mắt Lương Phi Phàm trở nên sâu thẳm, đôi

mắt đen nhánh vẫn luôn tinh tường đó lúc này đang ánh lên ánh sáng dục vọng, anh nhìn người con gái dưới người mình, đôi mắt khẽ nheo lại, người con gái đã bị anh hôn khiến cho hơi thở trở nên hỗn loạn, mái tóc dài đen nhánh bung ra khi giãy giụa xõa trên nền sofa màu đen càng trở nên quyến rũ tâm trí sắp sửa mất đi...

Anh vốn dĩ có thể kiểm soát một cách dễ dàng dục vọng, lúc này nhìn người con gái dưới người mình, trái tim trở nên rối loạn.

Lương Phi Phàm hít một hơi thật sâu, anh không đi tiếp tục kiềm chế, giật bung áo cô ra, những chiếc cúc áo bị anh giật mạnh, lập tức rơi tung tóe trên sàn nhà.

Âm thanh cúc áo rơi trên sàn nhà rất nhẹ nhưng lập tức khiến Bạch Lộ tâm trí đang trở nên mê loạn tìm lại được một chút lí trí.

Nội y trước ngực đã bị đẩy lên cao, cô cúi đầu thì thấy một tay Lương Phi Phàm đã nắm lấy một bên, cô hốt hoảng kêu lên: "... A! Đừng như vậy... Lương..."

Cô còn chưa nói hết lời, hơi thở trên môi lại một lần nữa bị anh cướp đoạt.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 65

Lương Phi Phàm không định nghe những lời từ chối vô dụng của cô, anh hôn cô thật sâu, hai chân đề lên chân cô, bàn tay vốn dĩ đang dừng lại trước ngực cô đã từ từ đưa xuống dưới.

Đường cong giữa eo và hông cô vô cùng xinh đẹp và mềm mại, bàn tay anh đặt lên đó vô cùng vừa vặn. Lương Phi Phàm cũng cảm thấy có chút miệng lưỡi khô khan, chỗ nọ dưới bụng vẫn đang cương cứng, trong đầu anh bất giác nhớ lại cái đêm hai tháng trước.

Cô dường như nhiệt tình hơn lúc này rất nhiều, đương nhiên khi đó cô bị người khác chuốc thuốc.

Cơ thể cô siết chặt, tiếng rên rỉ thấp thoáng như tiếng mèo kêu không ngừng xuất hiện trong đầu anh, hơi thở của anh càng lúc càng trở nên hỗn loạn, càng lúc càng trở nên nặng nề, lực dưới tay cũng theo đó mất dần kiểm soát, tiến lại gần vùng nguy hiểm.

Hôm nay Bạch Lộ mặc trang phục công sở, vì thê bên trên là sơ mi trắng, bên dưới là váy ngắn, hành động của Lương Phi Phàm lúc này vô cùng thuận tiện, véo thắt váy cô lên, ngón tay thon dài đã tiến tới sát mép quần lót của cô.

Bạch Lộ bất ngờ mở choàng mắt, ngón tay phía trong đùi cô đã dễ dàng gỡ bỏ phòng tuyến cuối cùng của cô, tay anh dễ dàng tiến vào, Bạch Lộ chỉ cảm thấy mình giống như bị thiêu đốt, toàn thân run rẩy...

"... Á, đừng... đừng... đừng như vậy..."

Cô định đưa tay đẩy anh ra nhưng vừa cử động liền phát hiện ra hai tay mình đã bị anh giữ chặt trên đỉnh đầu, cô không thể nào cựa quậy được, hơn nữa cơ thể cô lúc này cũng đã mềm nhũn, gắng sức lên tiếng thì lời nói ra giống như tiếng rên rỉ.

"Đừng... đừng như vậy... Lương tổng..."

Cô vẫn rất tỉnh táo, lúc này còn biết gọi anh một tiếng Lương tổng?

Hai mắt đỏ ngầu dục vọng của Lương Phi Phàm nhìn chăm chú người con gái dưới người, chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt trên người cô đã bị anh kéo bung một nửa, làn da trắng ngần của Bạch Lộ lúc này cũng đã ửng hồng, dáng vẻ khép hờ mắt giống như tỉnh táo, lại giống như đã bị anh kiểm soát...

Lương Phi Phàm trước giờ vốn dĩ có khả năng kiềm chế chuyện tình cảm nam nữ rất tốt, lúc này bỗng trở nên lóng ngóng, chỉ cảm thấy máu trong người mình đang sôi sục, thiêu đốt, hơi thở trở nên nặng nề, anh mím chặt môi, một lần nữa tiến lại gần, hôn lên làn môi hồng khê hé mở của cô.

Cô gái này dường như từ trong ra ngoài đều tỏa hương thơm khiến người ta say đắm.

Anh phát hiện ra rằng một khi mình tiến sâu vào miệng cô sẽ không nỡ rời ra, không nỡ buông cô ra. Anh hít một hơi thật sâu sau đó cẩn nhẹ làn môi mềm mại của cô, đưa một tay giữ chặt môi cô, lúc này mới chuyển rời trận địa, bắt đầu tấn công chiếc cằm thon nhỏ, xinh xắn của cô.

Bạch Lộ chỉ cảm thấy mình sắp sửa không chịu đựng được nữa, cô liên tục lắc đầu, cô muốn nói... đừng làm vậy, không được làm vậy.

Lí trí còn sót lại nói với cô điều gì sắp xảy ra, nhưng cô không biết... tại sao Lương Phi Phàm lại làm việc đó với cô.

Không được... tuyệt đối không được...

Suy nghĩ này lẫn quất trong đầu cô nhưng cô không có sức để vùng vẫy thoát ra, môi bị anh giữ chặt, cô rên rỉ không phát ra tiếng, âm thanh ngắt quãng giống như lời mời gọi vờ như từ chối nhưng thực ra là đón nhận.

Giọng cô giống như tiếng mèo kêu, Lương Phi Phàm càng nghe càng cảm thấy miệng lưỡi khô khan, tới lòng bàn tay của anh cũng đã không còn khô mát như trước, nóng như đang có một ngọn lửa bùng cháy...

Anh dứt khoát buông bàn tay vốn đang giữ chặt hai tay cô ra sau đó lướt xuống theo sống lưng nuột nà, mịn màng của cô, từng chút từng chút tiến về phía eo cô.

Hai tay Bạch Lộ có được tự do liền vùng vẫy, đáng tiếc đôi bàn tay nhỏ bé mềm mại đó dường như không hề có chút sức lực nào cả, tay anh đã kéo bung khóa kéo trên váy của cô.

"Xoẹt..." một tiếng, trong phòng yên tĩnh chỉ còn lại tiếng nuốt nước miếng mùi mẫn khiến cả người Bạch Lộ bỗng nhiên run rẩy, anh đã kéo thẳng váy của cô xuống.

Bạch Lộ vừa giật mình vừa sợ hãi, có chút phản cảm, thế là cô liền vịn eo theo phản xạ, ư ư lắc đầu, nhưng lại khiến Lương Phi Phàm rên khẽ một tiếng, anh hít một hơi thật sâu, tăng thêm chút lực giống như trừng phạt cô, anh cắn thẳng xuống lưỡi cô, hai chân khỏe mạnh siêu dài của anh mạnh mẽ xen vào giữa hai chân đang run rẩy của cô, cả người cô đều bị ép vào góc của sofa, cô càng co người lên trên, anh càng ép sát lại gần cô...

"... Hu hu, đừng... đừng làm vậy... anh... đừng làm vậy... không được... không được như vậy..."

Lí trí từng bước xua tan đi dục vọng mà anh kêu gọi lên trong người cô, bây giờ cô chỉ muốn anh nhanh chóng buông mình ra, nhưng cô không biết rằng mình càng giãy giụa, thứ dí sát vào bụng cô càng cương cứng lên.

Bạch Lộ không biết phải làm sao, cô có thể cảm nhận được tình trạng hiện tại của Lương Phi Phàm giống như tên đã nằm trên dây cung.

Nhưng... không được.

Cái đêm hai tháng trước, những kí ức tui nhục đổ ập tới như sóng dậy khiến cô run rẩy, nhưng một ý nghĩ khác lại dấy lên trong đầu cô...

Bụng cô...

Cô còn có em bé, bây giờ chưa đầy ba tháng, cô, cô đang làm gì thế này?

Không được, tuyệt đối không được!

Cô cũng không biết mình lấy sức lực ở đâu ra, đôi tay được tự do của cô túm lấy cánh tay của Lương Phi Phàm đang giữ trên eo thon của mình, miệng cũng không rảnh, cô há miệng cắn vào lòng bàn tay đang giữ chặt môi cô của Lương Phi Phàm...

"Ừ..."

Lương Phi Phàm khẽ rên lên một tiếng, hai hàng lông mày hơi nhíu lại, Bạch Lộ nhân cơ hội đó liền đẩy người đàn ông đè trên người mình ra.

Lương Phi Phàm bị phân tâm không ngờ rằng cô lại có sức lực lớn tới vậy, anh bị cô đẩy loạng choạng, cơ thể cao lớn chao đảo ngã xuống phía bên kia của sofa, khi ngẩng đầu lên thì thấy gương mặt đỏ bừng của Bạch Lộ, hốt hoảng sửa sang lại y phục trên người.

Anh nhíu mày, lí trí bị dục vọng kiểm soát đường như đang từ từ trở về, nhìn gương mặt non nớt của cô đang đỏ bừng, sâu trong đáy mắt còn có

nước mắt tủi thân, Lương Thi Phàm cuối cùng cũng nhận ra hành vi vừa rồi của mình có chút đường đột.

Chắc đã làm cô sợ hãi.

Anh mím chặt môi, khoe môi mấp máy định nói gì thì bỗng nhiên trên chiếc sofa ở bên kia bàn vang lên tiếng chuông điện thoại...

Bầu không khí giăng co, mùi mẫn đột nhiên bị tiếng chuông điện thoại phá vỡ, hai người đều sững người, Lương Phi Phàm đương nhiên sẽ nuốt lại lời định nói. Điện thoại đó không phải của anh, vừa rồi Diệp Lâm tới đây, ngồi ở vị trí đó, điện thoại chắc là do cô ấy đã quên ở đây.

Anh khẽ hắng giọng, không có ý định nghe điện thoại, ánh mắt chùng xuống, từ đầu chí cuối vẫn chỉ nhìn lên mặt Bạch Lộ.

Bạch Lộ thì từ đầu chí cuối không đưa mắt nhìn anh một lần, cô hoảng loạn chần chừ lại trang phục, nhưng áo sơ mi của cô bị anh kéo đứt cúc, cô có muốn đóng cúc cũng không thể đóng được, cô hốt hoảng trán vã mồ hôi.

Điện thoại cuối cùng cũng không đổ chuông nữa.

Phòng họp rộng lớn cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại, Lương Phi Phàm kéo lại cổ áo của mình sau đó cầm chiếc áo vest mình vừa cởi ra để bên sofa, bước tới khoác thẳng lên vai Bạch Lộ, anh đưa tay kéo ống quần, ngồi xuống trước mặt cô.

Cô không dám nhìn anh, chỉ biết anh ngồi trước mặt mình, đầu cô cúi thấp hơn nữa.

Lương Phi Phàm nhẹ nhàng giữ lấy cằm cô, muốn ép cô ngẩng đầu lên, Bạch Lộ lần này kiên quyết không nhìn anh.

Khi anh giữ cầm cô, cô liền đưa tay hất văng tay anh ra.

Lương Phi Phàm không ngờ cô gái này lại đột ngột có hành động kháng cự mình, anh sững người một lát, khi tiếp tục đưa tay giữ cầm cô, anh dùng lực mạnh hơn, Bạch Lộ không thể né tránh, bị anh ép ngẩng đầu lên...

Trên gương mặt trắng ngần của cô đã có hai hàng lệ, đôi mắt đen nhanh đầm đìa nước mắt, nhìn cô cắn chặt môi khiến trái tim Lương Phi Phàm bất ngờ run lên, hai hàng lông mày khẽ nhíu chặt hơn.

"Khóc gì chứ?"

Anh lên tiếng, giọng nói hơi khàn dường như vẫn còn dục vọng chưa kịp kìm nén, nhưng lại vô cùng gợi cảm, hút hồn.

Bạch Lộ chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng tủi thân... Anh như vậy là có ý gì? Tại sao anh lại làm như vậy với mình? Nếu như vừa nãy cô không ngăn cản, có phải anh sẽ...

Cô cắn mạnh môi mình hơn, cô không muốn nói gì với anh, chỉ đưa tay đẩy anh ra.

Lương Phi Phàm nhanh tay giữ chặt lấy cổ tay cô đang đẩy trên ngực mình, anh nheo mắt: "Tôi muốn em cảm nhận thật rõ ràng, em khóc gì chứ? Cảm thấy tủi thân?"

Đầu Bạch Lộ như muốn nổ tung, anh lại còn muốn để cô cảm nhận thật rõ ràng?

Cô hất tay Lương Phi Phàm ra, giữ chặt lấy áo trước ngực, giọng nói khàn khàn như muốn thét lên nhưng do thời gian kìm nén, rơi nước mắt quá lâu, nào ngờ giọng vừa cất lên lại càng nhỏ nhẹ giống như làm nũng...

"Lương Phi Phàm, anh đáng ghét!"

Lời vừa nói ra, bản thân cô cũng sửng sờ!

Lời này... sao lại trở nên biết chất? Nghe giống như đang làm nũng, đâu còn chút khí thế phần nộ nào?

Hơn nữa người đàn ông chặn trước mặt, khóe môi khẽ nở một nụ cười tà mị.

Anh... anh vẫn còn cười được.

"Anh... anh cười gì chứ?" Cô cắn môi, vẻ mặt thẹn quá hóa giận: "Anh đừng cười nữa! Anh... quá đáng!"

"Bây giờ biết gọi tên của tôi rồi sao?" Lương Phi Phàm không giận mà bật cười, tâm trạng dường như khá vui vẻ.

Bạch Lộ lúc này mới nhận ra mình đúng là đã gọi tên đầy đủ của anh...

Cô không biết tại sao, trái tim cô càng trở nên loạn nhịp, chỉ biết giơ tay lau nước mắt trên gò má, sau đó đứng bật dậy khỏi sofa, Lương Thi Phàm thuận thế ấn hai vai cô xuống, khẽ dùng lực kéo cô vào lòng.

Ngón tay thon dài của anh chậm rãi lướt nhẹ trên gò má cô, những giọt nước mắt đã lạnh đi đó bị ngón tay của anh lau đi, giọng nói trầm ấm vang lên trên đỉnh đầu cô, anh từ từ nói: "Đừng khóc, vừa rồi là tôi quá nóng vội, em vẫn chưa chuẩn bị tinh thần. Tôi chỉ muốn em biết..."

Điện thoại trên sofa lại đổ chuông, ngắt lời Lương Phi Phàm đang định nói ra.

Anh nhú mày, sắc mặt bức bối.

Có điều cuộc điện thoại này chắc là Diệp Lâm gọi tới, nếu anh vẫn không nghe máy, theo tính cách của cô ấy, nói không chừng lát nữa sẽ đích thân lên đây.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 66

"Tôi nghe điện thoại, em đừng đi vội."

Anh quay người đi lấy điện thoại. Bạch Lộ vừa hay nhìn thấy chiếc điện thoại đó, vỏ điện thoại còn là màu hồng phấn, vừa nhìn đã biết là điện thoại của con gái. Mặc dù bây giờ tâm trạng cô rối bời nhưng chút hiểu biết này thì vẫn có.

Điện thoại con gái dùng nằm trên sofa trong phòng anh... người đó là ai?

Diệp Lâm...

Cái tên này vụt xuất hiện trong đầu cô, Bạch Lộ túm chặt lấy chiếc áo vest khoác trên vai mình, đôi mắt đỏ sọng nhìn thẳng vào một bên mặt của Lương Phi Phàm.

Đường nét khuôn mặt anh hoàn mỹ như vậy, một tay cho vào túi quần, một tay cầm điện thoại nghe điện, khoảng cách rất gần, không biết có phải do tính năng của chiếc điện thoại này tốt quá hay không mà cô có thể nghe được giọng nữ ở đầu dây bên kia, giọng điệu dịu dàng gọi tên anh.

"Phi Phàm..."

"Ừ, điện thoại ở chỗ anh, chốc nữa anh mang qua cho em... bữa trưa? Hôm nay thực sự không có thời gian, tối anh sẽ về nhà... Bố em sao? Ừ... chốc nữa anh sẽ liên hệ với ông... Được..."

Bạch Lộ cảm thấy mình không thể nghe thêm được nữa...

Trong lòng cô liền có một giọng nói đang cười nhặt mỉa mai mình - Cô nhìn mà xem, người đàn ông xuất sắc như vậy, anh ấy đã có vị hôn thê môn đăng hộ đối rồi, anh ấy đối với cô... cô thực sự nghĩ rằng đó là nghiêm túc sao?

Cô đang nằm mơ, Bạch Lộ, cô hãy tỉnh táo một chút đi!

Cô không biết bây giờ cô phần nộ, tủi thân, hoặc là... chua chát nhiều hơn!

Cô không biết rõ nữa, cũng không muốn làm rõ, cô kéo tung chiếc áo vest đắt tiền của Lương Phi Phàm ra, vút xuống sofa và chạy như bay ra khỏi văn phòng.

Lương Phi Phàm bên này vẫn còn chưa kịp ngắt điện thoại thì đã nghe thấy tiếng cửa đóng rầm một tiếng, khi anh quay người lại thì ngoài chiếc áo vest nằm trơ trọi trên sofa ra đã không còn bóng dáng cô.

Anh chửi thầm một tiếng, không còn tâm trí để ý xem Diệp Lâm đang nói gì, ngắt luôn điện thoại, cầm áo vest trên sofa lên, vội vàng đuổi theo.

Chỉ đáng tiếc anh vẫn chậm một bước, cánh cửa thang máy đã đóng lại.

Lương Phi Phàm không kịp đợi thang máy lượt sau, anh chọn đi cầu thang bộ.

Văn phòng của anh nằm ở tầng cao nhất của tòa nhà, thang bộ hai mấy tầng, cho dù anh có đi nhanh thế nào chẳng nữa cũng không thể sánh bằng tốc độ của thang máy, vì thế đợi tới lúc anh thở dốc chạy tới bãi đậu xe, vừa hay cũng nhìn thấy đèn đuôi xe màu đỏ của xe Bạch Lộ vụt thoáng qua trước mắt mình...

Anh hít một hơi thật sâu, cầm điện thoại trong túi quần ra gọi cho Quan Triều.

"Việc tuyển dụng bên đó xử lý xong chưa?" Vừa bước vào thang máy vừa trầm giọng hỏi.

"Lương tổng, tất cả đều đã ổn thỏa rồi." Quan Triều tưởng rằng anh gọi điện tới để hỏi việc của Bạch Lộ, "CV của cô Bạch và bản vẽ thiết kế đều không có vấn đề gì cả. Giám đốc Lí nhìn thấy bản vẽ cũng không nói gì, ngày mai tôi sẽ thông báo cho cô Bạch bảo cô ấy đi làm."

Tâm tư của Lương Phi Phàm dường như không để tâm vào việc này, chỉ trầm giọng "ừ" một tiếng, nói: "Hãy lấy chìa khóa xe trong phòng tôi xuống đây, tôi đang ở bãi đậu xe, mau lên!"

Quan Triều vừa nhìn thấy Lương Phi Phàm dẫn Bạch Lộ vào trong phòng tổng tài, còn dậm dò trong vòng một tiếng không được vào làm phiên, anh còn tưởng rằng họ...

Sao chưa được nửa tiếng mà Lương tổng đã đòi lái xe đi rồi?

Quan Triều đương nhiên không dám nói ra suy nghĩ của mình, thật thà đáp một tiếng: "Vâng, Lương tổng, tôi sẽ mang xuống liền."

Chưa tới hai phút, Quan Triều liền cầm chìa khóa xe của Lương Phi Phàm xuống, Lương Phi Phàm cầm chìa khóa xe xong bèn vứt áo vest ngoài cho anh, nhân tiện cũng đưa điện thoại của Diệp Lâm cho anh: "Giúp tôi lùi cuộc họp buổi chiều lại, điện thoại này giao cho Diệp Lâm, nếu chiều cô ấy tới anh cứ nói tôi có việc quan trọng phải xử lý, đưa điện thoại cho cô ấy là được."

Bạch Lộ đạp bàn đạp ga, xe đi được một nửa đường cô bỗng có cảm giác khó chịu.

Cũng không biết có phải vì hôm nay tâm trạng quá bị động hay không, bụng cô hơi đau tức.

Cô vội vàng dừng xe lại lề đường, hai tay khẽ đặt nhẹ lên bụng, nhưng cảm giác đau tức đó hình như càng lúc càng rõ rệt.

Bạch Lộ lần đầu mang thai, không có bất cứ kinh nghiệm nào cả, mặc dù mẹ cô là y tá nhưng việc này, mẹ cô đương nhiên sẽ không hề nói gì với cô trước khi cô kết hôn.

Việc cô có thể nghĩ tới trong lúc này là lái xe tới bệnh viện. Cũng may con đường này thường ngày không hay kẹt xe, Bạch Lộ cẩn rằng khởi động lại xe, nhấn nhin cảm giác đau bụng lái thẳng xe tới bệnh viện.

Còn chưa tới trưa, tầm chín, mười giờ là lúc bệnh viện đông đúc nhất. Nơi bốc số đã xếp một hàng dài, Bạch Lộ không có cách nào, chỉ đành ôm bụng nhấn nại đứng xếp hàng.

Qua chừng hai mươi phút, cuối cùng cũng tới lượt cô, cô bốc số xong liền vội vàng tới khoa sản, đợi gọi số mất chừng hơn nửa tiếng. Có điều khi cô ngồi ở hành lang bệnh viện, không biết có phải do tinh thần thoải mái hơn mà bụng cô cũng không còn đau tức như trước nữa.

Khi cô nhìn thấy những người phụ nữ mang thai thì thoáng lại đi qua đi lại trước mặt mình, ánh mắt cô dần dần trở nên chăm chú...

Mấy tháng nữa thôi cô sẽ trở thành như họ, bụng lùm xùm, mỗi tuần đều phải tới bệnh viện để khám thai, có điều... Khi cô nhìn thấy bên cạnh một người phụ nữ bụng đã lớn là một ông bố tương lai ánh mắt dịu dàng, trái tim cô khẽ đau nhói.

Tương lai, cô chỉ có một mình.

Con của cô cũng không có bố... Khóe mắt Bạch Lộ bỗng cay xè...

"... Mời bệnh nhân số 108, Bạch Lộ tới phòng khám số 5."

Trong loa thông báo gọi số bất ngờ gọi tới tên cô, Bạch Lộ lập tức giật mình thoát khỏi tâm trạng hoảng hốt.

Cô đứng dậy đứng sang một bên, nhìn thấy phòng khám số 5. Nắm chặt thẻ bệnh án trong tay, Bạch Lộ đẩy cửa bước vào.

Đó là một bác sĩ nữ, đeo khẩu trang màu xanh, thấy Bạch Lộ bước vào liền hơi ngẩng đầu, giơ tay chỉ về phía chiếc ghế trước mặt: "Bị sao vậy?"

Bạch Lộ hít thở sâu, nói một lượt tình trạng của mình, bây giờ bụng cô vẫn còn hơi đau tức, có điều cũng không rõ rệt như lúc trước nữa. Bác sĩ nữ cẩn thận quan sát một lát mới đứng dậy kéo tấm rèm bên cạnh ra bảo cô nằm xuống.

"Có thai mấy tuần rồi?"

Bạch Lộ nằm xuống, trong lòng thấp thỏm không yên, đặc biệt là khi bác sĩ bảo cô dạng hai chân ra, mặc dù cô biết rằng đây là bệnh viện nhưng trong đầu lại nhớ tới cảnh diễn ra ở phòng làm việc của Lương Phi PHàm, hai chân cô bất giác run rẩy.

"Có thai mấy tuần rồi?"

Bác sĩ nữ đợi mãi không thấy cô trả lời còn tưởng rằng cô nghe không rõ, liền lớn tiếng hơn một chút, hỏi lại một lần nữa.

"... Hai, hai tháng mấy ngày..."

"Có đi tới viện khám lần nào chưa?"

"... Khi có thai có tới khám, sau đó thì không."

"Có ra máu một chút..." Bác sĩ nữ cúi đầu, quan sát kỹ càng, lúc này mới cởi găng tay, "ngồi dậy đi, hiện tại không có gì nghiêm trọng, cô lần đầu tiên mang thai phải không? Gần đây áp lực tinh thần quá lớn sao? Chồng cô đâu?"

Bạch Lộ mặc váy lên xong lại ôm bụng chậm chạp bước ra, khi nghe câu hỏi cuối cùng, cô cắn chặt môi, lí nhí lắc đầu, "tôi... anh ấy không tới."

"Về nhà nói với chồng của cô một tiếng, bảo anh ấy bình thường chú ý một chút, nhất định phải ghi nhớ thời gian này không được quan hệ mạnh. Ba tháng đầu phải kìm nén, sức khỏe cô không được tốt, lại là thai đầu, rất dễ bị sảy thai, hãy thả lỏng tinh thần, tốt nhất nằm giường nghỉ ngơi, cũng được đi lại nhiều, qua ba tháng đầu sẽ ổn."

Bác sĩ dặn dò, vừa nhanh chóng viết lên bệnh án trên giường, những chữ rồng bay phượng múa đó, Bạch Lộ đọc cũng không hiểu.

"Được rồi, về nghỉ ngơi đi. Nhớ nhé không được chạy nhảy, chú ý tâm trạng, cô có dấu hiệu dọa sảy, biết chưa thế?"

Khi giao bệnh án cho Bạch Lộ, bác sĩ lại tiếp tục nhấn sổ tiếp theo.

Bạch Lộ nói cảm ơn sau đó rời đi.

Ra khỏi bệnh viện, cô liền cất bệnh án vào trong túi, nhớ tới những lời bác sĩ vừa căn dặn, trong lòng cô lại cảm thấy bất an và rầu rĩ.

Thả lỏng tinh thần, nghỉ ngơi cẩn thận...

Cô cũng muốn lắm nhưng... cô còn phải đi làm, bây giờ đã xin vào làm ở bộ phận thiết kế của EC, không lẽ cô lại quay người từ bỏ, về nhà dưỡng thai?

Thực ra cơ hội tốt như vậy cô không hề muốn từ bỏ, huống hồ bây giờ cô đã quyết định sinh đứa con này, mặc dù cô có chút tiền tiết kiệm nhưng cũng không thể ngồi đó miệng ăn núi lở? Nếu như cô thực sự trở thành kiến trúc sư, tới khi đó mẹ đơn thân nuôi thêm một đứa con, về mặt kinh tế cũng sẽ không thành vấn đề.

Nhưng... thời gian lâu dần, bụng cô to lớn sẽ phải làm sao?

Khi cô còn đang đau đầu vì việc này, sau lưng bỗng nhiên vang lên tiếng phanh xe chói tai, có xe đang dừng lại ở bên cạnh cô.

Bạch Lộ quay đầu lại nhìn, khi nhìn thấy người đó, gương mặt cô lập tức trở nên tái nhợt...

Anh một tay vịn vào cửa xe, cúi lưng đang định bước ra khỏi xe. Lúc này đang là giữa trưa, ánh mặt trời rực rỡ chiếu qua lá cây ven đường xuống đỉnh đầu anh, anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, là màu trắng truyền thống, kết hợp với chiếc quần tây màu đen, sắc màu đơn điệu truyền thống như vậy được mặc trên người anh càng làm toát nên nội hàm trầm ổn vốn có của anh.

Chỉ có điều...

Lương Phi Phàm, anh tới đây làm gì?

Nhìn thấy dáng vẻ vội vàng của anh, lẽ nào anh... tới tìm mình sao?

Sao anh lại biết mình ở bệnh viện? Là trùng hợp hay là bị anh chặn đường.

"Em làm gì ở đây?" Lương Phi PHàm nheo mắt, đưa tay đóng sầm cửa xe lại, bước về phía Bạch Lộ.

Bạch Lộ lùi lại hai bước theo bản năng, sắc mặt cảnh giác: "... Anh, sao anh biết tôi ở đây?"

Lương Phi Phàm dừng bước, nhìn cô lúc này chỉ muốn trốn tránh mình, trong lòng anh cảm thấy rất không vui, có điều nghĩ tới việc có lẽ cô bị sự việc ban nãy làm cho sợ hãi, cuối cùng anh vẫn dịu giọng: "Tôi muốn biết một ai đó ở đâu không phải việc quá khó."

Anh nhìn sắc mặt cô, vô cùng nhợt nhạt, đôi mắt to đen nhánh cũng đỏ hoe, giống như mắt thỏ, đáy mắt vẫn còn khiếp sợ, anh không kìm nén được khẽ thở dài một tiếng, đưa tay về phía cô: "Lại đây, nói cho tôi biết, em tới bệnh viện làm gì? Có khó chịu ở đâu không, hử?"

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 67

Bạch Lộ không tiến mà lùi, cô không biết có phải là do chột dạ hay không mà vội giấu túi xách ra sau lưng theo phản xạ, cô cắn chặt môi: "Không có gì khó chịu cả, tôi chỉ là đi qua đây mà thôi."

Ngũ quan tinh tế của Lương Phi Phàm lập tức lạnh đi vài phần: "Đi qua?"

"Đúng, chỉ là đi qua mà thôi." Cô kiên quyết quay mặt đi, "... Lương tổng, thực ra anh không cần phải nói gì với tôi cả, tôi hiểu... việc vừa rồi tôi đã quên rồi, sau này tôi cũng không nhớ lại nữa, tôi biết Lương tổng chắc chắn... chắc chắn cũng không phải cố ý. Tôi, hôm nay tôi còn có việc, tôi đi trước."

Lương Phi Phàm thấy cô định quay người bước đi thật, liền lập tức bước lên, kéo lấy cổ tay cô, Bạch Lộ bị hành động của anh làm cho sững người, túi xách rơi xuống đất, cũng may khóa đã kéo, không có thứ gì rơi ra cả.

"Lương tổng..."

"Sao không gọi tên tôi nữa?" Lương Phi Phàm nheo mắt lại giống như một con báo đang chờ chờ lao đi, anh một tay giữ lấy eo cô, kéo cô vào lòng mình, khi nói chuyện, giọng nói trầm ấm và mập mờ: "Em thích suy đoán tâm tư của người khác vậy sao? Em cho rằng em suy đoán có đúng không? Em biết vừa rồi tôi không cố ý? Vậy tôi nói cho em biết, tôi cố ý thì

sao? Tôi muốn em cảm nhận, còn em thì cảm nhận được những thứ quý quái đó sao?"

Liên tục mấy câu hỏi mùi mẫn kèm theo hơi thở nam tính đặc trưng của anh ập tới khiến Bạch Lộ quên cả hít thở.

Cô tròn mắt nhìn Lương Phi Phàm.

Anh cũng đang nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người có thể nhìn thấy bóng hình nhau trong đồng tử của đối phương, sâu lắng như thể đã in bóng vào trong tim của nhau...

Lương Phi Phàm... Bạch Lộ.

Cô bị suy nghĩ như vậy làm cho sững sờ, quên luôn cả giấy giũa, mặc cho anh ôm chặt lấy mình.

" Nói đi chứ!" Lương Phi Phàm thấy cô ngây người nhìn vào mắt mình, trong lòng có chút nôn nóng: "Bạch Lộ, nhìn vào mắt tôi, nào, nói cho tôi biết, em thực sự không hề có chút cảm giác gì sao?"

Bạch Lộ chưa bao giờ gặp phải người đàn ông nào như thế này.

Anh xuất sắc, anh chói lóa, anh trầm ổn, anh nội hàm, anh ung dung, nhưng anh cũng rất bá đạo, thi thoảng còn mỉm cười ranh mãnh, anh còn ôm cô, cũng sẽ bất ngờ hôn cô, anh còn làm những việc như thế với cô...

Bây giờ anh vừa bá đạo vừa mùi mẫn hỏi cô: Em không hề có chút cảm giác gì sao?

Không, cô chính là một người phụ nữ bình thường, trái tim cô... là sống, cô có cảm giác, sao cô có thể không có cảm giác chứ?

Nhịp tim cô nhanh tới nhường nào?

Âm thanh của cả thế giới dường như biến mất trong khoảnh khắc này, mọi cảnh vật trước mắt đều lùi lại sau, sau đó cô có thể nhìn thấy chỉ một mình Lương Phi Phàm, anh ôm lấy cô, cô có thể cảm nhận hơi ấm cơ thể anh, khoảng cách gần thế này, cơ thể cô tì sát người anh, dường như cô còn cảm nhận được cả nhịp tim của anh...

Sao cô có thể không có cảm giác chứ?

Cô rất có cảm giác, cô có rất nhiều, rất nhiều cảm giác...

Nhưng cô không dám nói.

Cô quá bình thường, cô không có gì có thể cho anh, tới tư cách rung động cô cũng không có.

Vì hai tháng trước cô đã đánh mất định thứ quý giá nhất của mình, cho dù cô muốn coi như không có việc gì xảy ra cũng không được, vì trong bụng cô đã mang thai một đứa con...

Người đàn ông như thế, đừng nói tới cô lúc này đã không còn trong sạch, cho dù là Bạch Lộ khi vẫn còn trong trắng cũng không xứng với anh.

Khoảng cách giữa cô và anh... vĩnh viễn là không thể nào.

Sao cô dám mơ tưởng?

"Không có! Đúng vậy, không có gì cả!" Cô giật mình phản ứng ra, đưa tay đẩy người đàn ông đang ôm mình ra, giọng nói từ từ bình tĩnh lại, ánh mắt cũng đã trở nên bình tĩnh: "... Lương tổng, tôi biết vừa rồi chỉ là hiểu nhầm, hơn nữa tôi thực sự... đã quên rồi. Tôi hi vọng Lương tổng đừng khiến tôi phải khó xử, tôi không phải là loại người phụ nữ... dễ dãi."

"Phụ nữ dễ dãi?" Lương Phi Phàm lần đầu tiên trong đời có cảm giác mất kiểm soát trước một người con gái, nhưng lửa giận trong lòng dường như không có chỗ nào để phát tiết, "tôi nói em là người phụ nữ dễ dãi khi nào?"

"Lương tổng, hành vi của anh khiến tôi cảm thấy rằng tôi là một người phụ nữ dễ dãi trong con mắt của anh!" Bạch Lộ cũng không biết lấy dũng khí từ đâu, cô nhanh chóng nhắm chặt mắt lại, nói một mạch: "Tôi chỉ là nhân viên của anh, không, hiện giờ tôi còn chưa được coi là nhân viên chính thức! Vì thế Lương tổng, mong anh đừng có những hành động mập mờ với tôi nữa, tôi không muốn có ai đó hiểu nhầm điều gì, đặc biệt là vị hôn thê của anh, Lương tổng."

Cô liền một hơi cũng không đợi Lương Phi Phàm nói gì, vội vàng quay người chạy vào trong xe của mình.

Lương Phi Phàm trơ mắt nhìn xe của cô đi qua bên cạnh, gương mặt tuần mi của anh ngập tràn tức giận và sắc lạnh.

Anh chưa từng bị cô gái nào từ chối, nhưng cho dù anh không muốn thừa nhận thì cũng phải thừa nhận rằng...

Vừa rồi hình như mình... bị từ chối rồi?

Bạch Lộ...

Cô gái này, chết tiệt... được lắm!

Lương Phi Phàm bản chất là một người đàn ông cao ngạo, khi nào cũng đứng ở vị trí vương giả, chủ đạo mọi thứ của tất cả những người xung quanh mình, bất luận là trên sự nghiệp hay là phụ nữ.

Nhưng bây giờ cô có cảm giác đang bị dắt mũi đi.

Cảm giác này thực sự rất tồi tệ.

Anh mím chặt môi, vừa bước lên xe, khi ánh mắt nhìn thấy mấy chữ bệnh viện XX, anh không khỏi giật mình, giống như bỗng nhớ ra điều gì đó, anh nhanh chóng lấy điện thoại gọi điện.

"... Bệnh viện XX, cử người tới kiểm tra dữ liệu của một bệnh nhân. Đúng mọi bệnh án đều phải in ra cho tôi."

...

Sáng ngày thứ tư.

Bạch Lộ dậy rất sớm, hôm nay là lần đầu tiên cô đi gặp Buck.

Mặc dù anh không nói sẽ nhận cô làm học trò nhưng chỉ ít mỗi tuần anh đều bảo cô tới biệt thự trên đỉnh núi tìm anh, chỉ như vậy thôi nhưng Bạch Lộ đã cảm thấy rất mãn nguyện rồi.

Cô không dám chậm trễ, tối qua đã có linh cảm hoàn thành một bản vẽ thiết kế, vì thế hôm nay khi ra khỏi nhà cô liền mang theo luôn.

Tòa biệt thự trên đỉnh núi mà Buck ở cách căn hộ nhỏ của cô còn phải vòng qua một con sông trong thành phố.

Sáng sớm Bạch Lộ ra khỏi nhà, khi tới nhà anh cũng đã là giữa trưa.

Cô biết địa chỉ vì thế tìm thẳng tới nhà. Tòa biệt thự này trước đây cô từng nhìn thấy trên tạp chí, cô biết là do Buck đích thân thiết kế, biệt thự màu trắng ngà, chỗ nào cũng có nét độc đáo riêng. Khi cô đứng trước cửa biệt thự cũng không khỏi thầm khen ngợi.

Buck không hổ là nhà thiết kế thiên tài, những năm qua, giới thiết kế mặc dù cũng xuất hiện không ít nhà thiết kế kiệt xuất nhưng không có ai có thể sánh bằng anh.

"Cô là Bạch Lộ phải không?"

Bạch Lộ còn đang cảm thán, cửa lớn đột ngột mở ra từ bên trong, một ông lão chừng ngoài sáu mươi tuổi tươi cười nhìn cô.

Cô vội vàng cúi đầu: "Chào bác, cháu tới tìm Buck."

"Vâng, tôi biết, thiếu gia bảo tôi ra đón cô." Ông lão vô cùng ôn hòa giới thiệu bản thân: "Tôi là quản gia, cô có thể gọi tôi là Lí quản gia, tòa biệt thự này bình thường đều là do tôi trông coi. Bây giờ thiếu gia vẫn còn đang ngủ, cô Bạch, tôi dẫn cô vào trước nhé?"

Bạch Lộ lên tiếng cảm ơn sau đó đi theo quản gia vào trong biệt thự.

So với bên ngoài, trang trí trong nhà không hề phô trương, điểm này rất phù hợp với phong cách của Buck.

Lí quản gia vừa dẫn Bạch Lộ tới phòng khách, ở đầu cầu thang hình tròn liền vọng tới giọng nói uể oải: "Sớm vậy sao?"

Bạch Lộ ngẩng đầu thì thấy Buck chỉ mặc một chiếc quần ngủ xộc xệch, mình trần cứ như thể dựa vào lan can cầu thang, thản nhiên nhìn Bạch Lộ.

Bạch Lộ không ngờ người đàn ông này lại tùy tiện tới vậy, mặt cô lập tức đỏ bừng, quay mặt đi theo phản xạ, cô khẽ hắng giọng: "... Việc này, anh... anh có thể mặc quần áo đàng hoàng rồi hãy ra được không?"

Buck thấy Bạch Lộ đỏ mặt chỉ cảm thấy vô cùng kì lạ, một hồi sau anh mới bật cười ha ha: "Tôi không nhìn nhầm chứ? Bạch Lộ, có vậy thôi mà cô đã đỏ mặt sau? Ha ha... đúng là điều hiếm có! Nói thật, đã lâu lắm rồi tôi chưa nhìn thấy cô gái nào đỏ mặt? Chả trách Phạm cứng chiều cô tới vậy!"

Anh dừng lại một lát, thản nhiên bổ sung thêm một câu: "Cô yên tâm, tôi chẳng qua chỉ là quen như thế này mà thôi, không phải có ý nghĩ đi quá

giới hạn với cô, cô là bạn gái của Phàm, tôi không đói khát tới mức đào vách nhà bạn."

Mặt Bạch Lộ càng đỏ hơn, tim cũng hoàn toàn loạn nhịp. Nhắc tới Lương Phi Phàm, cô không thể suy nghĩ bình thường được, lúc này cô chỉ có thể lên tiếng phản bác theo bản năng: "Buck, tôi và Lương tổng không giống như anh nghĩ đâu, chúng tôi không phải..."

"Được rồi, đừng giải thích với tôi." Buck phì cười, xua tay, vờ mặt của người từng trải trong tình trường nhìn một cô gái non nớt bối rối không chịu thừa nhận: "Thư phòng của tôi ở tầng hai, cô lên đi."

Bạch Lộ vẫn chưa kịp thở phào.

Lời giải thích của cô dừng như giống như che đậy... cô thực sự không biết phải làm sao.

Có điều Buck không định nói nhiều, cô cũng cảm thấy không nhất thiết phải nói hoài tới về vấn đề này, thế là cô liền gật đầu, thấy anh bước vào phòng chắc là để thay đồ, lúc này cô mới đi về phía thư phòng của anh.

Thư phòng được sắp xếp rất gọn gàng, bày biện cũng rất đơn giản, xung quanh có mấy giá sách lộn, ở giữa có kê một chiếc bàn làm việc màu đen, trên mặt đất trải một tấm thảm rất dày, trong phòng vô cùng ấm áp. Bạch Lộ liền cảm thấy thư thái, cô bước tới giá sách ngắm nhìn, tất cả đều là sách về lĩnh vực thiết kế, có một số cô thậm chí còn chưa thấy bao giờ.

Sau lưng bỗng nhiên có thêm một bàn tay, Buck rút ra đưa cho cô: "Cuốn này cô hãy cầm lấy xem, thứ tư tuần sau mang trả."

Bạch Lộ bị hành động xuất quỷ nhập thần của anh làm cho giật mình, cô đón lấy cuốn sách trong tay anh, quay người thì thấy anh ngồi không mấy nghiêm túc ở một góc bàn, có điều trên người đã mặc một chiếc áo len cổ

chữ V sọc xanh trắng, anh búng móng tay: "Đưa bản vẽ cô đã chuẩn bị sẵn ra đây, sau đó cô có thể về được rồi."

Bạch Lộ sững người, chỉ vậy thôi sao?

Buck nhìn bộ dạng mơ hồ của cô liền bật cười: "Tôi không biết dạy người khác, vì thế tôi cũng không định dạy cô điều gì, tôi bảo cô thứ tư hàng tuần tới đây, bảo cô mang theo một bản vẽ thiết kế đã hoàn thành, tôi chỉ muốn xem trình độ của cô. Nhưng tôi cho rằng trình độ cũng cần phải đợi nâng cao. Vì thế tôi sẽ giúp cô sửa hình vẽ, còn về việc cô có thể hiểu được phần tôi sửa hay không thì còn phải xem khả năng lĩnh ngộ của cô. Tôi cho cô thời gian ba tháng, sau ba tháng nếu như bản vẽ của cô không còn cần tôi sửa nữa vậy thì cô có thể xuất sư, cô hiểu rồi chứ?"

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 68

Bạch Lộ gật đầu: "Tôi biết rồi." Cô cầm bản vẽ của mình giao cho Buck, "đây là bản vẽ tôi hoàn thành tối qua, làm phiền anh rồi."

Buck mỉm cười cầm lấy bản vẽ của cô nhưng không xem, anh đặt thẳng sang một bên: "Có cần tôi sai người đưa cô về không?"

"Không cần đâu." Bạch Lộ lắc đầu nói: "Tôi tự lái xe tới, cảm ơn."

Anh nhún vai, vẻ mặt thản nhiên: "Không cần nói cảm ơn, tôi cũng được người khác nhờ vả."

Câu "được người khác nhờ vả" sau cùng khiến Bạch Lộ sửng người, cô hình như nghe ra được "bí mật" gì đó nhưng cô chưa kịp tiêu hóa hết "bí mật" này thì điện thoại của cô đã vang lên.

Là số của Quan Triều, Bạch Lộ giữ điện thoại gật đầu nói với Buck một câu sau đó đi ra, cầm điện thoại vội vàng rời khỏi thư phòng của anh.

Cô vừa đi về phía đầu cầu thang vừa nghe điện thoại: "Trợ lý Quan."

Giọng Quan Triều rất dịu dàng: "Cô Bạch, chúc mừng cô đã được EC tuyển dụng, ngày mai tới làm việc, có vấn đề gì không?"

Bạch Lộ nghe được tin này giống như nằm ngoài dự đoán, lại giống như không nằm ngoài dự đoán, cô cũng không nói rõ được là cảm giác gì, có điều giọng cô rất bình tĩnh: "Cảm ơn trợ lý Quan."

"Đây là thực lực của cô." Quan Triều dừng lại rồi nói tiếp: "Có điều còn có một tin tốt khác phải chúc mừng cô, khi cô nộp bản thảo, bản thiết kế tòa nhà ủy ban thành phố đó đã được cấp trên nhất loạt thông qua, cho rằng bản vẽ của cô mang đi đấu thầu là tốt nhất, nhưng có một vài chi tiết vẫn cần cô sửa đổi. Chiều cô tới EC một chuyến, tôi đợi cô ở bộ phận thiết kế."

Tin này thực sự khiến Bạch Lộ bất ngờ!

Cô cầm điện thoại chặt hơi đôi chút, dường như không dám tin: "Trợ lý Quan, anh nói là... dùng bản vẽ thiết kế của tôi đi đấu thầu tòa nhà ủy ban thành phố sao?"

"Cô không nghe nhầm."

"..."

"Cô Bạch, tôi còn có việc phải xử lý, chiều đừng quên nhé, đúng hai giờ."

Bạch Lộ vẫn còn hơi sững sốt, Quan Triều đã tắt máy.

Một lát sau cô mới cất điện thoại đi, vẫn cảm thấy mình như đang trên mây, cảm giác không chân thực này theo cô tới tận hai giờ chiều tới EC.

Cô không ngờ người đầu tiên gặp được ở bộ phận thiết kế lại không phải là Quan Triều, cũng không phải giám đốc Lí Đình Thận, mà là Lương Tịnh Tiêu đã đợi ở đó từ lâu.

"Nghe nói cô đã vào làm ở bộ phận thiết kế, tôi tới để chúc mừng cô."

Thông tin của Lương Tịnh Tiêu thật nhanh nhạy, cô còn chưa chính thức vào làm ở EC cô ta đã vội vàng chạy tới để chúc mừng cô.

Bạch Lộ nhìn cô ta không chút biểu cảm: "Cô Lương, thực ra nếu cô có việc tìm tôi vậy thì phiền cô gọi điện cho tôi trước, dù sao đây cũng là công

ty..."

"Tôi biết đây là công ty, sao vậy, tôi không thể gặp cô ở đây sao?"

"Tôi không quen nói chuyện riêng trong giờ làm việc."

"Hừ." Lương Tịnh Tiêu lạnh lùng hừ một tiếng, cô ta chậm rãi đứng lên khỏi chỗ ngồi: "Đúng là một nhân viên gương mẫu yêu nghề, chẳng trách anh trai tôi lại coi trọng cô tới vậy, chị Diệp Lâm về rồi thì cho cô vào bộ phận thiết kế. Có điều cô yên tâm, tôi không nói chuyện riêng với cô, vì bây giờ tôi cũng là nhân viên của bộ phận thiết kế, tôi nghĩ, bộ phận thiết kế này đâu phải chỉ mình cô Bạch Lộ mới có thể vào?"

Bạch Lộ nhú mày: "Cô cũng vào làm ở bộ phận thiết kế?"

Không phải cô ta đã mang thai sao? Hơn nữa không phải đang chuẩn bị kết hôn với Hường Long Cầm sao? Bây giờ lại vào bộ phận thiết kế? Cô ta muốn làm gì?

"Chỉ cho phép cô vào, còn tôi thì không sao?" Lương Tịnh Tiêu mím môi mỉm cười, giọng nói khinh miệt: "Thời đi học, thành tích của cô tốt hơn tôi thật đấy, có điều khi cô làm thư ký mấy năm qua, tôi vẫn đang học về lĩnh vực thiết kế kiến trúc. Bây giờ cô có thể vào được bộ phận thiết kế, tại sao tôi lại không thể?"

"Tôi không có ý đó." Bạch Lộ chẳng buồn tranh luận với cô ta về những vấn đề nhàm chán này, dù sao thì cô ta vào làm hay không cũng là công ty nhà họ Lương, "Cô Lương, những gì cô muốn nói với tôi chắc đã nói hết rồi phải không? Nếu đã nói hết rồi vậy thì tôi phải đi gặp..."

"Đợi chút." Lương Tịnh Tiêu giơ tay ngăn cô lại lấy ra một tấm thiệp mời màu đỏ trong túi, lập tức Bạch Lộ mặt hơi biến sắc, chỉ nghe cô ta nói: "Đây là thiệp mời đám cưới của tôi và Long Cầm, tới khi đó nếu cô có thời gian thì hãy tới ăn bữa cơm, dù thế nào đi nữa chúng ta cũng từng là bạn bè

nhiều năm, sau này chúng ta còn là đồng nghiệp. Nếu như có thể, tôi hi vọng giữa chúng ta không còn đối đầu gay gắt nữa."

Bạch Lộ nhìn thiệp mời trong tay Lương Tịnh Tiêu, khóe mắt hơi đỏ.

Cô không cầm lòng được nhắm chặt mắt lại nhưng vẫn giơ tay ra cầm lấy, ngẩng đầu lên mỉm cười thản nhiên: "Chúc mừng cô, cô Lương."

"Thật lòng mới tốt."

Bạch Lộ không muốn nói gì thêm nữa, bước qua Lương Tịnh Tiêu đi về phía phòng làm việc.

Lương Tịnh Tiêu sau lưng nhìn thấy cô bước vào phòng làm việc rồi mới lấy điện thoại trong túi ra, gọi một cuộc điện thoại.

"Cô Diệp Lâm... Vâng, tôi đã vào EC rồi, tuần sau cô mới tới sao? Không sao, tôi sẽ giúp cô để ý tới cô ta... Vâng? Tôi biết việc bản thiết kế của cô ta sẽ tham gia đấu thầu tòa nhà ủy ban thành phố ngày mai... Cô yên tâm, tôi sẽ không để cô ta ở lại bộ phận thiết kế của EC đâu..."

Bạch Lộ thuận lợi vào làm ở bộ phận thiết kế của EC, lần này tổng cộng tuyển ba người, một là Bạch Lộ, một người là Lương Tịnh Tiêu, người còn lại là nam tên Lôi Dịch.

Văn phòng làm việc đã đủ người, bất ngờ có thêm ba người nữa, vị trí của Lương Tịnh Tiêu đương nhiên được ưu tiên đặc biệt, có điều Bạch Lộ và Lôi Dịch cũng không có chỗ dựa kia thì phiền toái hơn một chút.

Trước đây mấy bà cô lắm điều của bộ phận thiết kế đều rất không thích Bạch Lộ, lần này cô trở thành một thành viên của bộ phận thiết kế, trong lòng họ có phần bất mãn.

Trong thâm tâm Bạch Lỗ hiểu rõ bây giờ cô giống như một mình đi vào doanh trại địch, cô muốn yên tĩnh làm việc, không muốn phiền toái, vì thế khi chọn bàn làm việc, cô chọn một góc tẻ nhất.

"Cô Bạch." Lôi Dịch hơi dùng lực, xe lăn lập tức tiến sát về phía Bạch Lộ, bàn làm việc anh chọn cũng ở bên cạnh Bạch Lộ, "tôi nghe nói mai sẽ tham gia đấu thầu tòa nhà ủy ban thành phố, lần này Lương tổng giao toàn quyền nhiệm vụ này cho cô phụ trách có phải không?"

Thông tin này đã được xác định từ hai tiếng trước.

Thực ra Lương Phi Phàm thực sự đã giao cho cô một vấn đề khó, đột nhiên để cô tham gia đấu thầu tòa nhà ủy ban thành phố, tới khi đó cô sẽ phải lên bục thuyết trình.

Cô chưa từng ứng phó trường hợp như vậy bao giờ, hơn nữa ngày mai phải đấu thầu thành công, làm vậy khác nào để cô nước tới chân mới nhảy?

Nghĩ tới việc này Bạch Lộ lại cảm thấy vô cùng đau đầu, nhưng cô không nỡ từ bỏ.

Dù sao thì ai cũng biết đây là một lần để rèn luyện rất tốt.

Khi bạn xuất sắc hơn người khác một chút, sẽ có người ganh ghét đố kỵ, nhưng khi bạn xuất sắc hơn đứt những người khác bạn sẽ khiến người khác phải ngước nhìn.

"Vâng." Cô gật đầu, Lôi Dịch là người đối xử thân thiện với cô nhất bộ phận thiết kế, "anh gọi tôi là Bạch Lộ là được, chúng ta là đồng nghiệp, không cần phải khách sáo như vậy."

"Vậy sau này cô cũng gọi tên của tôi nhé, tôi là Lôi Dịch." Chàng trai mỉm cười ngây ngô, khuôn mặt thanh tú toát lên vẻ bẽn lẽn: "Trước đây tôi làm việc cho một công ty nhỏ, không ngờ lần này cơ duyên trùng hợp có

thế vào được EC, vui quá đi mất. Tôi đã xem qua bản vẽ thiết kế của cô rồi, cô rất lợi hại."

"Cám ơn, anh quá khen rồi."

Bạch Lộ mỉm cười, trong lòng thì đang thầm tính toán, mai cô nên bắt đầu thuyết trình bản thiết kế của mình từ điểm nào mới có thể lấy được dự án này?

"Cô bận việc đi, tôi không làm phiền cô nữa, ngày mai cố lên nhé."

Lôi Dịch thấy cô không mấy tập trung liền không nói gì với cô nữa, lặng lẽ về lại vị trí của mình.

Ngày đầu tiên đi làm, Bạch Lộ chỉnh sửa đi chỉnh sửa lại bản vẽ của mình, tập trung toàn bộ tinh thần và sức lực cho buổi thuyết trình ngày mai.

Có điều cô vẫn sợ tới lúc đó mình sẽ phát huy không tốt, vì thế khi tan làm cô liền hỏi Quan Triều về địa điểm của ngày mai, sau đó lái xe đi, quyết định đích thân đi xem trước.

Họ lựa chọn tầng cao nhất của hội trường khách sạn, Bạch Lộ không ngờ rằng, khi mình đợi thang máy lại gặp phải Sở Úy Dạ.

Hôm đó sau khi xe của hắn va chạm với cô, hắn liền đưa cô tới bệnh viện, nhưng sau đó Bạch Lộ phát hiện túi xách của mình biến mất, khi đó cô không chắc chắn có phải rơi trên xe của Sở Úy Dạ hay không, hơn nữa thân phận của hắn khá đặc biệt, cô không dám tìm tới hắn, xong việc cô lại còn phải đi làm lại các giấy tờ bị mất.

Không ngờ hôm nay lại chạm trán với hắn, Bạch Lộ nghĩ thân phận hiện tại của mình quá nhạy cảm, hơn nữa lúc này Sở Úy Dạ tới khách sạn này chắc có liên quan tới vụ đấu thầu ngày mai.

Bạch Lộ không muốn có dây dưa gì với anh ta trong lúc này.

Vì thế cô đứng né sang một bên, cô chỉ muốn mình không quá nổi bật, hoặc người như Sở Úy Dạ căn bản cũng không nhận ra mình.

Chỉ có điều suy nghĩ đó vừa lóe lên trong đầu Bạch Lộ, người đàn ông mặc comple lịch sự đứng bên cạnh liền nửa như mỉm cười nhìn cô.

"Trùng hợp quá, chúng ta lại gặp mặt rồi." Sở Úy Dạ thản nhiên đút hai tay vào trong túi quần tây, sau lưng hắn có có một người giống như trợ lý, ánh mắt dừng lại trên mặt Bạch Lộ.

Bạch Lộ giật mình, không ngờ hắn lại nhận ra mình, cô đành mỉm cười tự nhiên: "Anh Sở, chào anh."

Sở Úy Dạ nghe cô gọi mình một tiếng "anh Sở" theo quy cách, đôi lông mày đẹp dễ khê nhướng lên: "Cô rốt đời ở chỗ tôi, có định lấy lại không?"

Bạch Lộ sững người, thì ra túi xách của mình thực sự rơi ở chỗ hắn, "... Tôi tưởng rằng mình làm mất rồi, thật ngại quá, anh Sở, làm phiền anh rồi. Nếu như thuận tiện, tôi có thể tự tới công ty của anh nhận đồ."

Cô gái này...

Hôm nay khi gặp mình, mở miệng là anh Sở, lời nói rất đường hoàng chỉ có điều ánh mắt từ đầu chí cuối đều không nhìn mình, cô đang né tránh?

Sở Úy Dạ đương nhiên là biết hiện cô đã vào làm ở bộ phận thiết kế của EC, nếu anh đoán không nhầm, buổi đấu thầu tòa nhà ủy ban thành phố ngày mai ở đây, EC sẽ cử cô đích thân tham gia.

Không ngờ Lương Phi Phàm kén người tới vậy lại chọn một cô gái non nớt như thế này.

Non nớt...

Không sai, đối với Sở Úy Dạ, cô gái trước mặt từ đầu chỉ cuối đầu toát lên vẻ non nớt. Cho dù cô đã đi vào xã hội được một thời gian dài, xoay sở trong thương trường nhiều năm nhưng cô vẫn luôn an phận thủ thường, người như vậy không có dã tâm gì, chỉ muốn làm tốt công việc trong bốn phận của mình mà thôi.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 69

Người như vậy lại là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Viễn Đông.

Sở Úy Dạ mỉm cười, nụ cười có phần tà khí: "Đâu cần phiền phức như vậy, vừa hay đang ở trên xe của tôi, lát nữa đi theo tôi để lấy."

Bạch Lộ nghe hẳn nói vậy liền thở phào.

Dù sao hai bên cũng là đối thủ cạnh tranh, không cần tới Viễn Đông là tốt nhất.

Khi tới hội trường tầng cao nhất, Bạch Lộ nhìn thấy nhân viên phục vụ của khách sạn đã bắt đầu bố trí hội trường, mục đích của Sở Úy Dạ chắc cũng giống như cô, vì thế hai người đi cùng nhau. Bạch Lộ cảm thấy có chút không thoải mái, đang ngẫm nghĩ xem mình có nên đi theo hẳn ta để lấy túi xách sau đó đi về hay không thì Sở Úy Dạ lên tiếng.

"Chúng ta mới gặp hai lần, không định giới thiệu với tôi về bản thân sao?"

Bạch Lộ cẩn trọng liếc nhìn hẳn, hẳn đứng bên cạnh cô, ngũ quan xuất sắc, gương mặt anh tuấn, không giống vẻ trầm ổn, hàm súc như Lương Phi Phàm, ngược lại toát lên vẻ tà mị, ngông cuồng.

Thực ra người đàn ông thế này cũng không nên đắc tội, Bạch Lộ chỉ mong hẳn ta đừng để ý tới mình, có điều hẳn ta đã lên tiếng thì cô đương

nhiên cũng không do dự tới mức không dám nói tên.

"Tôi là Bạch Lộ."

"Ồ, Bạch Lộ..." Hắc giơ ngón tay trở thon dài chậm rãi vuốt nhẹ môi dưới của mình, giọng trầm ấm, cố tình nói tên cô thật chậm, "Bạch Lộ... cô chính là Bạch Lộ mai sẽ giúp EC tham gia đấu thầu tòa nhà ủy ban thành phố?"

Hắc biết hai chữ "Bạch Lộ" cũng không có gì làm lạ, đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Viễn Đông chính là EC, buổi đấu thầu ngày mai, đương nhiên hắc cũng phải nắm rõ thông tin chi tiết của đối thủ.

"Anh Sở, nếu anh đã biết mai tôi là đại diện của EC tham gia đấu thầu với Viễn Đông các anh, vậy thì bây giờ... tôi nghĩ chúng ta cũng nên né tránh dị nghị thì tốt hơn." Đã nói rõ như vậy rồi, Bạch Lộ cũng không định ở lại thêm nữa, gã Sở Ủy Dạ này tuổi còn trẻ đã ngồi lên vị trí tổng tài của Viễn Đông, tâm tư chắc chắn rất thâm trầm, cô và hắc tuyệt đối không cùng tầng lớp, "bây giờ tôi muốn về rồi, nếu thuận tiện, anh Sở hãy bảo trợ lý của anh dẫn tôi đi lấy túi xách."

Sở Ủy Dạ nhìn Bạch Lộ chăm chú, không bỏ qua biểu cảm nhỏ bé nào trên mặt cô.

Cô Bạch Lộ này thận trọng hơn hắc tưởng rất nhiều, đáng vẻ xa cách, né tránh của cô ngược lại càng khiến hắc cảm thấy hứng thú.

Người Lương Phi Phàm ưng ý dường như cũng có chút... mùi vị.

Khóe miệng hắc nở nụ cười tà mị, nhướn mày nói: "Nếu muốn túi xách thì bây giờ đi theo tôi xuống, xe của tôi dừng ở bãi đậu xe dưới lầu." Cũng không đợi Bạch Lộ nói gì, hắc lại dặn dò trở lí bên cạnh mình: "Việc tôi giao cho anh, anh ở đây lo liệu, xong việc thì có thể về."

Bạch Lộ thấy Sở Úy Dạ đi thẳng vào trong thang máy, cô liền cản môi, cho dù trong lòng vô cùng không muốn nhưng vẫn phải ngoan ngoãn đi theo.

Những điều khiến cô cảm thấy quá đáng là, Sở Úy Dạ tìm một hồi trong xe, bỗng nói với cô rằng túi xách của cô không có trong chiếc xe này, chắc là hân ta nhớ nhầm xe.

"Vừa hay tôi cũng định đi về, chắc ở trên một chiếc xe khác, hay là cô đi về cùng tôi một chuyến để lấy?"

Hai hàng lông mày của Bạch Lộ nhíu chặt: "... Không biết có thể làm phiền anh Sở cử người gửi tới cho tôi được không? Tôi đứng đợi ở đây."

Sở Úy Dạ mỉm cười nói: "Cô Bạch, không phải tôi không muốn giúp cô, bây giờ đã là giờ tan làm rồi, tôi không phải là ông chủ tùy tiện chi phối thời gian riêng tư của nhân viên."

Khóe miệng Bạch Lộ co giật: "... Vậy, vậy hay là ngày mai anh khi anh Sở tới, hãy mang tới giúp tôi luôn."

"Mai?" Sở Úy Dạ nửa như cười nhìn cô: "Cô không sợ người khác dị nghị sao? Giờ này ngày mai chắc sẽ có không ít người, cô không muốn né tránh dị nghị sao? Tới lúc đó tôi cầm túi xách đưa cho cô, e rằng không hay đâu."

Bạch Lộ không biết phải làm sao: "... Vậy một thời gian nữa tôi sẽ tìm anh Sở để nhận lại." Dù sao giấy tờ bên trong cô đã làm lại hết rồi, gần đây cũng không cần phải dùng tới.

"Cô Bạch, tôi giúp cô bảo quản mấy ngày rồi, lẽ nào cô còn định để tôi giữ giúp cô thêm mấy ngày nữa sao?" Đôi mắt đào hoa có phần tà khí của Sở Úy Dạ bất giác nheo lại, ánh mắt như thể bình tĩnh nhưng thực ra đang ép buộc: "Nếu cô cho rằng đó đều là những thứ không quan trọng thì tôi

cũng không phải phiền phức nữa, xe tôi mai sẽ cho người mang đi rửa, tới khi đó túi xách của cô có còn hay không tôi cũng không dám bảo đảm."

"..."

Cuối cùng vẫn phải lên xe của hân, mặc dù giấy tờ đã làm lại nhưng trong đó cũng có không ít giấy tờ, còn có vật dụng cá nhân, cô không tới mức để hân vứt đi như vậy.

Sở Ủy Dạ lại xe rất êm, dọc đường hai người không hề lên tiếng nói chuyện.

Bạch Lộ lặng lẽ ngồi ở ghế sau, tay chống vào cửa sổ xe, nhìn quang cảnh đang lùi lại bên ngoài.

Lúc này đã là lúc nhà nhà lên đèn, cả thành phố không còn vẻ huyền ảo của ban ngày, tới tối liền khoác lên mình vẻ mộng mơ của ban đêm, Bạch Lộ uể oải nhìn đèn đường, trong đầu cố gắng không nghĩ ngợi nhiều.

Cũng không biết qua bao lâu, đợi tới khi xe dừng lại, Bạch Lộ cảm thấy hơi buồn ngủ, vừa xuống xe liền lập tức tỉnh táo.

"Anh Sở, sao anh lại đưa tôi tới đây?"

Vùng này là khu biệt thự, cách nội thành còn phải qua một con sông, có điều nơi này là phía bắc thành phố, ở hướng hoàn toàn trái ngược với biệt thự của Buck mà cô từng đi.

"Đây là nơi tôi ở, tôi không dẫn cô tới đây, sao cô có thể lấy được túi xách?" Sở Ủy Dạ xuống xe, đóng cửa xe lại bước về phía gara.

Bạch Lộ lúc này mới hồi hận, vừa rồi cô nên tự lái xe tới, hồ đồ lên xe hân, lẽ nào lát nữa cô phải tự đi bộ về lại nội thành?

Cô ngại lên tiếng nhờ Sở Úy Dạ đưa mình về, nhưng nếu như cô đi bộ về chắc phải đi tới nửa đêm.

Gã Sở Úy Dạ này, hắn ta cố tình chẳng?

Hắn ta muốn đùa giỡn với mình chẳng?

Chết tiệt!

Khi Bạch Lộ đang giận dữ, Sở Úy Dạ liền xách túi xách của cô, nghiêm nhiên bước tới: "Cái này là của cô phải không?"

Là của cô không sai, có điều hôm nay vì lấy lại chiếc túi xách này cô đã trở nên vô cùng ngốc nghếch, sớm biết thế này chi bằng cô cứ để hắn ta vứt luôn đi cho xong, nói không chừng người nhặt được sẽ giao cho cảnh sát.

"Cám ơn anh Sở." Cô nghiêng răng nghiêng lợi, lời cám ơn không hề có chút thành ý, cầm được túi xách liền chuẩn bị bỏ về.

Sau lưng bỗng có giọng nam trầm gọi cô lại, là kiểu hăm hại người khác xong còn ra vẻ ta đây, vô cùng "tốt bụng" nhắc nhở Bạch Lộ, "cô Bạch, muộn thế này rồi, vùng này không có taxi đâu."

"Không sao, tôi có thể tự đi được."

"Tôi vốn dĩ định đưa cô đi một đoạn, có điều nếu cô Bạch đã quyết định đi bộ vậy thì tôi cũng không khách sáo nữa." Bóng người cao lớn của Sở Úy Dạ phong độ dựa vào thân xe mỉm cười, giữa hai ngón tay còn kẹp một điếu thuốc đang cháy dở, hắn hít một hơi, neho mắt nhả khói: "Có điều cô yên tâm, an ninh khu này rất tốt, sẽ không có lưu manh ra chọc ghẹo cô đâu."

Bạch Lộ cầm chặt túi xách, nghiêng chặt răng.

Hắn chẳng qua chỉ muốn cô lên tiếng cầu xin hắn mà thôi. Cô nhất quyết không làm theo!

Tên khốn Sở Úy Dạ, trước đây có người từng nói hắn là kẻ miệng nam mô bụng một bồ dao găm, bây giờ cô đã thực sự thấm thía.

Người đàn ông này, hắn ta lẽ nào sợ rằng ngày mai mình đại diện EC sẽ khiến Viễn Đông của hắn bị uy hiếp, vì thế cố tình bày kế hãm hại cô?

Tiểu nhân bỉ ổi!

Bạch Lộ cắn môi, không quay đầu lại, đứng thẳng đi về phía cửa biệt thự của Sở Úy Dạ.

Đã về đêm, trên đường của biệt thự cũng có đèn đường, ánh đèn màu cam kéo dài bóng người nhỏ nhắn ở phía xa, cách một làn khói mờ ảo, hắn nhìn cô gái ấy bước đi về cửa biệt thự không hề có ý quay đầu lại... Sở Úy Dạ lại giơ điều thuốc trong tay lên, hít một hơi thật sâu sau đó mới vút đầu thuốc đi, quay người mở cửa xe ngồi vào trong...

Khi Bạch Lộ đi trên đường vẫn còn mắng nhiếc gã Sở Úy Dạ đáng ghét kia.

Bất ngờ là sau lưng nhanh chóng có đèn xe chiếu tới, cô thầm thở phào, còn tưởng rằng có xe gì đó chạy tới liền đứng lại vẫy tay, đợi cửa kính của xe hạ xuống, sự vui mừng trên gương mặt cô liền biến mất hoàn toàn.

Sở Úy Dạ nhìn gương mặt lạnh lùng của cô liền bật cười: "Cô Bạch, lẽ nào tức giận rồi? Tôi chỉ đùa cô thôi, Sở mỗ tôi vẫn không tới mức không thương hoa tiếc ngọc, nào, lên xe đi, tôi đưa cô về."

Bạch Lộ giả bộ cười: "Không cần đâu anh Sở, sao tôi dám làm phiền anh Sở chứ? Anh Sở giúp tôi bảo quản túi xách nhiều ngày như vậy, tôi đã làm phiền anh lắm rồi, tôi có thể tự về được."

"Cô chắc chắn chứ?" Sở Úy Dạ giơ một tay ra đặt trên cửa xe, ngón tay với những đốt tay rõ ràng thì thoảng lại gõ xuống cửa xe, một tay điều khiển vô lăng, giảm tốc độ xe bằng với tốc độ đi bộ của cô, cứ thế âm hồn bất tán bám theo cô: "Nơi này cách nội thành không gần, nếu cô đi bộ về ít nhất cũng phải mất bốn tiếng đồng hồ."

"Vậy thì đã sao? Tôi thích thế." Lúc này nếu cô vẫn còn tin gã Sở cầm thú này thì cô đúng là một kẻ ngốc, ai mà biết được anh ta lại định giở trò gì, cô tuyệt đối không lên xe của hắn, "anh Sở, đã lâu rồi tôi không rèn luyện, cứ coi như là rèn luyện sức khỏe đi, vì thế không cần anh phải bận tâm."

Cô gái này quả nhiên bướng bỉnh.

Sở Úy Dạ không những không thấy chán nản vì bị từ chối, ngược lại còn cảm thấy vô cùng hứng thú.

Như thế đã nhiều năm rồi hắn chưa nghiêm túc nhìn một người con gái.

Hắn tắt đèn xe, nhìn bóng dáng kiên quyết của Bạch Lộ, đuôi tóc buộc gọn gàng sau gáy lắc qua lắc lại, càng nhìn càng thêm... ngứa ngáy trong lòng.

Đôi môi gợi cảm từ từ nở một nụ cười đầy ẩn ý, Sở Úy Dạ đẩy cửa xe bước xuống như không ngờ khi vừa đóng cửa xe, từ phía xa lại có tiếng động cơ xe vọng lại, sau đó là hai chiếc đèn trước xe sáng chói, hắn ta nheo mắt lại, chiếc xe đó cũng dừng lại bên cạnh Bạch Lộ.

Bạch Lộ cũng giật mình.

Xe này chạy ngược hướng tới đây, có điều dừng ở bên cạnh cô khiến cô cũng phải dừng bước theo.

Đợi khi cô nhìn rõ người đàn ông đang cúi lưng bước xuống xe, cô kinh ngạc tới nỗi không thốt lên lời.

"Sao anh lại ở đây?"

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 70

Lương Phi Phàm quan sát Bạch Lộ từ đầu tới chân, ánh mắt dò xét như thể không dám tin người trước mặt là Bạch Lộ. Nhưng đợi anh nhìn thấy Sở Úy Dạ đứng không xa sau lưng Bạch Lộ, sắc mặt anh lập tức lạnh lùng: "Em và hắn đi cùng nhau?" Giọng nói chắc chắn.

Cũng đúng, buổi tối cô đâu có ở đây, cô đi cùng Sở Úy Dạ xuất hiện trước mặt Lương Phi Phàm, điều này thực sự khá bối rối.

Có điều Bạch Lộ cho rằng mình trong sạch, cô cần phải giải thích, chỉ có điều nên mở lời ra sao?

Khi đang suy nghĩ lời sắp nói ra, Sở Úy Dạ nhanh hơn cô một bước, chậm rãi lên tiếng: "Lương tổng, thật trùng hợp."

Lương Phi Phàm liếc nhìn Sở Úy Dạ, gương mặt càng trở nên sa sầm, giọng nói thì vẫn bình tĩnh: "Sở tổng, từ khi nào anh thân thiết với nhân viên của EC tới vậy?"

"Lương tổng, nhìn anh nói gì vậy, ban ngày cô ấy làm việc ở EC thì là nhân viên của anh, khi tan làm thì là một người bình thường, lẽ nào trở thành nhân viên của EC hàng ngày đều phải báo cáo cuộc sống đời thường của mình cho anh sao, bao gồm việc cô ấy quen ai, ở bên cạnh ai sao?" Sở Úy Dạ hai tay vẫn đút túi quần theo thói quen, mỉm cười nói.

Hắn và Lương Phi Phàm là hai mẫu người đàn ông hoàn toàn khác nhau.

Lương Phi Phàm bình thường rất trầm ổn, nội hàm, mọi hành động lời nói đều vô cùng nho nhã, ung dung, người đàn ông như vậy, vui buồn đều không thể hiện ra ngoài, cũng không để người khác dễ dàng suy đoán được tâm tư của mình; còn Sở Úy Dạ thì hoàn toàn khác, đôi mắt đào hoa ngang ngược có cảm giác ngông cuồng, nhưng tâm tư thâm trầm, thì dùng nụ cười để che lấp đi tâm tư thật sự.

Nói cho cùng, cũng là một con hồ ly xảo quyệt.

Lương Phi Phàm và hắc đã giao đấu nhiều lần trên thương trường, có điều bình thường hai người không chính diện đối đầu bao giờ.

Anh đích thực có công việc ở bên này, chỉ là căn biệt thự này không phải anh mua, khi xưa bố mẹ anh thích cảnh quan bên này nên đã đích thân mua, mua xong mới viết tên của anh. Lương Phi Phàm thì thoảng cũng tới đây ở đôi ba ngày, cho dù gặp Sở Úy Dạ ở đây họ cũng coi nhau như người vô hình.

Giống như tình hình hôm nay, tuyệt đối là lần đầu tiên.

"Nhân viên củ EC đương nhiên không cần báo cáo gì với tôi, có điều cô ấy đúng là phải báo cáo."

Lương Phi Phàm nhướn mày, đưa tay kéo Bạch Lộ đứng bên cạnh về phía mình, dáng người cao lớn của anh hơi quay sang một bên, để Bạch Lộ và mình vai kề vai, bàn tay nắm lấy cổ tay cô không hề buông ra, ngược lại càng nắm chặt hơn.

Bạch Lộ giật thót tim, không ngờ anh lại bất ngờ kéo mình, phản ứng bản năng của cô là giãy giụa.

Nhưng chỉ hơi cử động, Lương Phi Phàm liền siết mạnh cổ tay cô, cô không giãy ra được, cũng không dám dùng lực quá mạnh, chỉ có thể để mặc anh nắm tay.

Ánh mắt của Sở Úy Dạ nhìn xuống đôi tay đang nắm chặt của hai người, đôi mắt hần khê nheo lại, bật cười một tiếng, lời nói ra vô cùng mỉa mai: "Ồ? Cô ấy là gì của Lương tổng anh vậy? Bạn gái sao?"

"Đây là việc của tôi và cô ấy, không cần thiết phải giải thích cho một người ngoài như anh." Lương Phi Phàm nhếch môi, không nhìn Sở Úy Dạ nữa mà kéo Bạch Lộ đẩy thẳng vào vị trí ghế lái phụ, sau đó anh cũng ngồi vào xe, đạp ga, xe vượt qua Sở Úy Dạ chạy nhanh về hướng ngược lại.

Sở Úy Dạ đứng yên tại chỗ, nhìn theo bóng chiếc xe tính năng cực tốt mỗi lúc một xa dần, tới cuối cùng tới hai chiếc đèn sau xe màu đỏ cũng biến mất khỏi tầm nhìn của hần, lúc này hần mới mím chặt môi từ từ nở một nụ cười thâm thúy.

Bạch Lộ... Bạch Lộ...

Xem ra Lương Phi Phàm đối xử với cô ta rất không bình thường.

Bạch Lộ, phải làm sao đây, hình như tôi cũng... càng lúc càng có hứng thú với cô rồi.

....

Bạch Lộ quay mặt nhìn Lương Phi Phàm.

Nửa bên mặt anh vẫn đang rất căng thẳng, đường đèn buổi tối không thực sự tốt, thi thoảng lại có đèn đường chiếu vào qua cửa xe, chiếu lên mặt anh, càng khiến cho dung mạo anh trở nên ẩn hiện khó đoán.

Nửa khuôn mặt kia dường như ẩn hiện trong bóng tối, khiến người ta không nhìn rõ tâm tư thực sự của anh.

Có điều khi ánh mắt của cô nhìn về phía đôi tay như thể tùy ý cầm lấy vô lăng của anh, cô có phần chắc chắn rằng, anh không mấy vui vẻ...

Là vì chuyện vừa nãy sao?

"Lương tổng..."

"Em và Sở Ủy Dạ sao lại quen biết vậy?"

Bạch Lộ vừa lên tiếng, Lương Phi Phàm liền lạnh lùng ngắt lời cô.

Bạch Lộ hít một hơi thật sâu, thực ra cô cũng định giải thích, nếu anh đã hỏi thì cô cũng thuận lời nói luôn.

"Thời gian trước tôi đi trên đường không cẩn thận bị xe đâm, khi đó là xe của Sở tổng, sau đó anh ta đưa tôi tới bệnh viện, tôi chỉ vô tình bỏ quên túi xách trên xe của anh ta, hôm nay ngẫu nhiên có cơ hội gặp mặt, anh ta bảo tôi theo anh ta đi lấy túi xách, vì thế tôi đi theo, không ngờ lại gặp anh."

"Chỉ vậy thôi sao?"

Một lúc sau Lương Phi Phàm mới tiếp lời, trong lòng đã chấp nhận lời giải thích của cô, có điều bề mặt vẫn tỏ ra không tin.

Bạch Lộ nghe giọng anh chất vấn mình ngược lại càng cảm thấy tức giận: "Lương tổng, vậy anh cho rằng là thế nào? Còn nữa, thực ra tôi cũng không cần phải giải thích gì với anh, tôi vừa đã nói rất rõ ràng rồi, chỉ là biết rõ EC và Viễn Đông vẫn luôn là đối thủ cạnh tranh, là đối thủ mạnh nhất trong buổi đấu thầu ngày mai, vì thế tôi không muốn Lương tổng có hiểu nhầm gì nên mới giải thích."

"Vậy em rất không vui khi phải giải thích cho tôi nghe?" Lương Phi Phàm rẽ xe ở phía trước, có chút thời gian mới quay mặt nhìn cô: "Nếu đã biết Viễn Đông là đối thủ cạnh tranh của EC, chẳng qua chỉ là một chiếc túi xách, em lấy lúc nào chả được? Buổi tối em tới chỗ hân ta để lấy sao?"

"Là Sở Úy Dạ tự nói vậy, nếu như hôm nay không đi lấy với anh ta, anh ta sẽ vứt túi của tôi đi!" Giọng cô lớn tiếng hơn một chút, trong lòng cảm thấy rất tủi thân.

Thực ra sau chuyện xảy ra ở phòng làm việc của anh ngày hôm đó, cả ngày hôm nay đi làm cô đều có ý né tránh Lương Phi Phàm.

Nếu không phải gặp anh ta ở đây, vừa rồi cô căn bản không thể nào lên xe của anh, bây giờ bị anh hỏi như thế, cứ như thể quan hệ của họ rất thân mật vậy, cảm giác này khiến cô bất an, cũng khiến cô phản cảm.

Nhưng cô biết rõ rằng cô không phản cảm Lương Phi Phàm, cô phản cảm chính bản thân cô.

Cô cho rằng mình giống như một kẻ ăn mày mất hết tất cả sau khi phá sản đói bụng buộc phải đi xin ăn, cô khao khát có được một đĩa thức ăn ngon để lót dạ, nhưng ông trời lại cho cô vô vàn món ăn ngon, còn có cả biệt thự, xế hộp...

Nhưng cô không có chìa khóa biệt thự, cô cũng không có chìa khóa xe, vì thế cô chỉ có thể đứng nhìn chứ không thể sở hữu.

Khi đối diện với sự hấp dẫn lớn như vậy, so với không có bất cứ thứ gì, sẽ càng đau khổ hơn.

"Em gọi hần ta là gì?" Lương Phi Phàm nhíu mày, chân giậm mạnh lên bàn đạp phanh, xe vừa hay tiến vào trong gara của biệt thự, anh quay người lại, hai tay chống xuống hai bên chỗ ngồi của cô, giữ chặt cô trên ghế ngồi, giọng nói trầm xuống đôi chút: "Gọi lại cho tôi nghe thử."

Bạch Lộ há miệng, phát hiện ra khí thế của mình lập tức yếu đi không ít.

Khoang xe vốn dĩ không lớn, anh cứ thế tiến sát lại, giơ tay muốn đẩy mở cửa xe. Bạch Lộ cho rằng mình không nhất thiết phải trả lời những câu

hỏi vô vị của anh, cô đưa tay muốn mở cửa xe, Lương Phi Phàm nhanh tay hơn lập tức nhấn khóa cửa xe, đôi mắt gợi cảm của anh ẩn chứa ánh sáng thâm thúy, tiến sát lại gần cô, giọng nói trầm ấm tình cảm: "Sao vậy, không dám nhìn tôi?"

"... Không phải."

Giọng nói rất nhẹ, có điều trong khoang xe chỉ còn tiếng hơi thở của hai người, Lương Phi Phàm đương nhiên có thể nghe rõ mồn một.

Anh bật cười, vô cùng quyến rũ: "Không sao? Hôm nay tổng cộng em né tránh tôi bao nhiêu lần? Họp định kỳ buổi sáng, có phải em cố tình ngồi ở góc hàng ghế sau cùng không? Ngày đầu tiên đi làm, khi tôi tới bộ phận thiết kế, tại sao em không ở đó? Còn nữa, buổi trưa, trước cửa thang máy nhìn thấy tôi, em cố tình chọn đi cầu thang bộ phải không?"

Anh giơ tay ra, bạo dạn khều nhẹ một lọn tóc đen nhánh rơi xuống vai cô, nhẹ nhàng đùa giỡn trong kẽ tay: "Tôi không biết thì ra thể lực của em lại tốt tới vậy, đi mười mấy tầng lầu mà không biết mệt sao?"

Bạch Lộ không ngờ người đàn ông này lại biết rõ mọi việc tới vậy!

Tim cô càng trở nên loạn nhịp.

Đương nhiên anh nói không sai, hôm nay quả thực cô đang né tránh anh, vì không dám đối mặt, cũng vì không muốn để người khác dị nghị, nhưng... cô thực sự tưởng rằng anh không biết, bây giờ nghe anh nói ra, cô càng không dám nhìn vào mắt anh.

Anh, rốt cuộc có ý gì?

Tại sao... cứ chọc ghẹo cô như thế này.

Những hành động cử chỉ của cô đều nói nên rằng anh đối với cô... hình như là... có chút ý đồ, nhưng...

Bạch Lộ không dám nghĩ nhiều, mọi thứ giữa họ đều không chân thực với cô, thực ra không cần biết anh nghĩ gì, cô biết rõ rằng khoảng cách giữa mình và anh là quá xa vời.

Cô không dám, cũng không thể đắm chìm.

"... Lương tổng, anh hiểu nhầm rồi, tôi không muốn né tránh anh."

"Vậy sao?"

"Đúng vậy!" Cô hít một hơi, nghĩ cách nói dối: "Khi họp định kỳ tôi có thói quen ngồi ở bên đó, còn về buổi trưa khi anh tới bộ phận thiết kế, vừa hay tôi vào nhà vệ sinh, còn cả khi ở trong thang máy... khi đó tôi vừa mới ăn trưa xong, muốn tiêu hóa thức ăn..."

Lời giải thích này có phần gượng gạo.

Lương Phi Phàm đương nhiên không tin, cười nhạt: "Giải thích không tệ."

Anh đột nhiên đưa tay giữ chặt lấy cổ cô, ép cô nhìn vào mắt mình, ánh mắt càng trở nên thâm thúy phức tạp, như thể một hố đen, trong đó có ánh sáng chói lóa thu hút Bạch Lộ không ngừng tiến sâu vào, cô không thể kiểm soát bản thân, giọng nói trầm ấm của anh mang chút dỗ dành: "Vậy bây giờ hãy nhìn vào mắt tôi và nói với tôi, buổi đầu đầu ngày mai em đã chuẩn bị ổn thỏa chưa?"

Vấn đề thay đổi quá nhanh hơn nữa tư thế của hai người quá tình tứ, nhưng anh lại nói về việc nghiêm túc.

Bạch Lộ cố gắng ép mình bình tĩnh, ánh mắt lấp lánh, cuối cùng cũng khẽ gật đầu: "... Tôi đã chuẩn bị tương đối rồi."

"Có lòng tin không?"

Bây giờ càng lúc anh càng thích động chân động tay với cô, trước đây cô còn cho rằng anh là chính nhân quân tử, nhưng người đàn ông này... đích thực là một con sói đội lốt cừu!

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 71

Bạch Lộ cắn môi, miễn cưỡng thở dài: “Tôi sẽ cố gắng.”

“Tôi muốn cô nhất định phải giành được hạng mục này. Tôi từng nói với cô rồi, chỉ cần cô tạo lòng tin cho mình, cô có thể làm rất tốt, nhớ lời tôi nói rồi chứ? Hả?”

Ngón tay thon dài lướt qua trán cô, da thịt trắng nõn, cảm giác sờ vào thật thích. Đôi môi hồng hào kia đang ở ngay trước mắt, anh chỉ cần khẽ tiến tới là có thể hôn được.

Lương Phi Phàm khẽ hít một hơi thật sâu, không nhịn được nhú mày. Bộ phận nào đó ở bên dưới lại rục rịch, dục vọng lúc trước chưa được giải phóng trên người anh lúc này lại một lần nữa nổi lên.

Nhưng cô gái này lại không phối hợp gì cả.

“... Lương tổng, anh có thể đừng nói chuyện với tôi thế không?” Bạch Lộ bị anh ép đến không còn chỗ để lùi, tâm trạng sầu não và phức tạp bắt đầu tấn công lí trí cô, cô cứ cảm thấy bản thân mình như con dê chờ ngày bị ăn thịt. Chỉ là vào lúc dê đứng trước sói thì vẫn sẽ phản kháng.

Cô giữ tay Lương Phi Phàm lại, ép nó dời khỏi người cô: “Bị người ta nhìn thấy sẽ nói ra nói vào.”

“Bị ai nhìn thấy?”

“...?” Bạch Lộ không muốn ở cùng anh trong một không gian nhỏ hẹp và nguy hiểm thế này: “Có thể mở cửa xe không? Tôi muốn xuống xe.”

Lần này Lương Phi Phàm rất phối hợp, lập tức ấn nút mở khóa cửa, Bạch Lộ nhanh chóng mở cửa xuống xe. Chỉ là vừa xuống xe thì cô đã hối hận.

“Đây là đâu?” Cô buồn bực xoay người lại nhìn người đàn ông đang đứng tựa vào cửa xe kia, đợi anh giải thích.

“Không nhìn ra sao? Đây là nhà tôi.” Lương Phi Phàm khẽ cười, nhưng sau đó nụ cười mau chóng biến mất. Anh khóa cửa xe, đi thẳng về phía cửa chính.

Bạch Lộ thật sự khóc không ra nước mắt, sao lại có cảm giác vừa thoát khỏi hang hổ lại chui ngay vào ổ sói thế này?

“Lương tổng...” Cô mau chóng đuổi theo, nghĩ một lát rồi nói: “Bây giờ đã rất muộn rồi, chuyện là... tôi biết Lương tổng trăm công nghìn việc, nhưng mà có thể cho mượn xe anh không? Hôm nay tôi muốn về chuẩn bị chút tài liệu cho ngày mai. Nếu một mình tôi mà đi xuống núi thì chắc đến sáng mất.”

“Xe của tôi e rằng cho cô lái không tiện đâu.” Lương Phi Phàm chẳng thèm ngẩng đầu nhìn mà nhấn luôn mật mã cửa nhà, cửa kính nhìn được bày trí bên trong nhà cứ thế mở ra. Anh đi vào cởi áo khoác của mình, nói chậm rãi: “Nếu để người ta biết cô lái xe của tôi thì e rằng sẽ càng có nhiều lời đồn hơn nữa, chắc cô không thích như thế nhất, đúng không?”

“Ngày mai tôi sẽ nhờ Quan Triều đến lái, chắc chắn sẽ không có ảnh hưởng gì đâu.”

“Quan Triều ngày mai còn có việc bận.” Lương Phi Phàm bày ra vẻ mặt lực bất tòng tâm: “Hơn nữa bình thường tôi cũng lái quen chiếc xe đó rồi,

trước giờ luôn là tôi tự mình lái, giờ nếu cô lái đi mất thì mai cô bảo tôi đi làm kiểu gì đây?”

“Lương tổng, chắc anh không chỉ có một chiếc xe thôi chứ?” Người có vai vế như anh thì chắc chắn trong ga-ra không thiếu xe hơi. Một chiếc xe thôi mà, cho dù lái quen đến mức nào đi nữa thì cô cũng không tin anh là loại người chỉ lái độc duy nhất chiếc này, không phải nó không được.

“Những chiếc xe bình thường không lái thì chắc chắn tôi cũng không đổ xăng cho nó.” Lương Phi Phàm cười nút đầu của áo sơ mi, giọng điệu bình thản, chẳng nghe ra cảm xúc gì: “Hơn nữa tôi vừa nói rồi, đây là vấn đề thói quen của tôi.”

Bạch Lộ sắp hết chịu nổi: “Lương tổng, chỉ một ngày thôi mà. Không thì anh mở cửa ga-ra xe đi, để tôi chọn bừa một chiếc được không?”

“Tôi không có chìa khóa.” Anh đi thẳng vào phòng bếp rót một ly nước, cực kì lịch sự đúng như một chủ nhà đích thực mà hỏi cô: “Nói nhiều vậy rồi, khát nước không?”

“Lương tổng...”

“Sợ một mình cô không về được sao? Tôi còn một phương án nữa mà cô có thể chọn.” Lương Phi Phàm nhướn mày, dựng ngón trỏ chỉ lên tầng trên: “Căn biệt thự này không nhỏ đâu, trên lầu có rất nhiều phòng, cô có thể chọn một phòng trong đó ngủ một đêm. Sáng ngày mai tôi và cô cùng đi đến hội trường đấu thầu.”

“Lương tổng, như vậy không tốt lắm đâu.” Bạch Lộ bặm môi, nhíu mày: “Anh thế này không phải là làm khó tôi sao? Tôi chỉ là nhân viên của anh, ở trong nhà của sếp mình thế này, lỡ như để người khác biết được thì sẽ tưởng rằng chúng ta...”

“Tưởng chúng ta làm sao?” Bóng dáng cao lớn của Lương Phi Phàm không biết từ lúc nào đã tiến đến gần, ly nước trong tay anh đã được anh đặt tùy ý trên bàn trà bên cạnh cô, ép cho Bạch Lộ chẳng còn đường lui vì phía sau chính là sô pha. Hai tay anh đặt lên sô pha cạnh hai bên hông cô, như cười như không nhìn cô nói: “Cô đang nghĩ gì vậy? Cô tưởng tôi cho cô ở lại là vì có suy nghĩ không phải đạo với cô sao? Có phải cô nghĩ nhiều rồi không? Hả?”

Mặt Bạch Lộ thoáng chốc đỏ bừng.

Người đàn ông này cứ làm những động tác đụng chạm người ta, nói những lời khiến người ta tim đập thành thịch nhưng khuôn mặt anh lại thể hiện rất rõ anh chẳng có suy nghĩ không phải đạo gì với cô cả.

Bạch Lộ cảm thấy anh rõ ràng là đang chọc phá cô cho vui mà!

Thú vị lắm sao?

Đáy lòng có một ngọn lửa giận lẩn át cả thất vọng đang hừng hực cháy lên, cô tức đến nắm chặt hai tay, lớn tiếng cãi lại: “Là tôi nghĩ nhiều sao? Nếu Lương tổng cảm thấy là tôi nghĩ nhiều... vậy thì anh, vậy thì anh đừng nói những lời mờ ám như thế với tôi nữa, cũng đừng có khi không áp sát tôi như thế! Như vậy tôi sẽ không nghĩ nhiều nữa! Tại sao anh... cứ luôn như thế, tôi là một cô gái bình thường, tôi cũng có cảm giác, có trái tim, tôi...”

“Thì ra cô cũng có cảm giác.”

Bạch Lộ nói một tràng còn chưa xong thì Lương Phi Phàm đã tà tà ngắt lời cô.

Nụ cười trên môi anh dường như càng sâu hơn, đôi mắt như yêu nghiệt kia cứ như chứa đầy những vì sao sáng chói, sáng đến khiến người khác không dám nhìn thẳng vào, giọng anh trầm thấp: “Không nghĩ ra được vì

sao tôi lại làm thế sao? Vậy tôi có thể cho cô thời gian, để cô suy nghĩ cho kĩ. Đợi khi cô hiểu được rồi, chúng ta có thể bàn tiếp thật kĩ.”

Nhìn thấy cô há hốc ngây ngốc, mặt đỏ đến tận mang tai, tim Lương Phi Phàm như mềm đi, giọng nói cũng vô thức mang theo chút dịu dàng: “Phòng dành cho khách ở góc lầu hai, tối nay cô ngủ ở đó đi.”

Nói xong, chẳng đợi Bạch Lộ kịp phản ứng, anh đã xoay người cầm ly nước trên bàn trà lên uống một ngụm rồi đi thẳng lên lầu.

Bạch Lộ cứ nhìn theo bóng lưng anh cho đến khi khuất bóng khỏi góc cầu thang mà cô vẫn chưa thể tỉnh táo lại được.

Vừa rồi anh... nói cái gì?

“Không nghĩ ra được vì sao tôi lại làm thế sao? Vậy tôi có thể cho cô thời gian, để cô suy nghĩ cho kĩ. Đợi khi cô hiểu được rồi, chúng ta có thể bàn tiếp thật kĩ.”

.....

Đầu óc cứ kêu ong ong cả lên, những tạp âm bên tai cô cứ lùi xa, lùi xa, lùi xa, cho đến cuối cùng trên thế giới này dường như chỉ còn tồn tại giọng nói trầm thấp đầy mê hoặc của anh và cả tiếng tim đập thành thịch của cô vang lên bên tai.

Bạch Lộ không nhận được đưa tay lên đặt lên ngực mình, sau đó từ từ nhắm mắt lại...

Đều là thật, lời của anh cũng là thật, cảm giác của cô cũng là thật.

Nhưng mọi thứ chân thật như thế, vì sao cô vẫn luôn cảm thấy mơ hồ và không chân thật?

Vừa rồi cô vẫn chưa nói xong, tôi là một cô gái bình thường, cũng có cảm giác cũng có trái tim, tôi... không muốn, không dám, cũng không thể...

Khóe môi cô dần hiện lên nụ cười khổ, Bạch Lộ hít một hơi thật sâu, sau đó điều chỉnh lại cảm xúc của mình rồi đi lên lầu hai.

Tối hôm nay cô không về nhà được rồi, cô cũng không định dây dưa thêm nữa, dù sao ngày mai cũng có buổi đấu thầu quan trọng.

Bây giờ cô không thể tiếp tục suy nghĩ những chuyện không thực tế nữa. Lương Phi Phàm nói đúng, cô không thể chỉ cố hết sức là được, cô nhất định phải giành được hạng mục này.

Trước cửa sổ sát đất trong phòng ngủ chính, một người đàn ông đang cho tay vào túi, tay còn lại cầm ly rượu chân cao, rượu vang đỏ trong li sóng sánh theo từng cử động tay của anh.

Điện thoại đột nhiên vang lên, anh lấy nó từ trong túi ra: “Lấy được rồi hả?”

Giọng nói của Quan Triệu có hơi khó xử: “Lương tổng, nhanh nhất cũng phải tới tối mai. Bác sĩ chủ trị của bệnh viện XX không dám lén tiết lộ thông tin của bệnh nhân. Tôi đi tìm viện trưởng rồi, nhưng viện trưởng lại vừa đi thành phố C tham dự hội thảo nghiên cứu, phải đến chiều mai mới về.”

Lương Phi Phàm “Ừ” một tiếng, dừng một lát rồi hỏi: “Chuyện của Tịnh Tiêu là sao?”

Lương Tịnh Tiêu đột nhiên vào bộ phận thiết kế EC, chuyện này Lương Phi Phàm không hề biết, nhưng anh có thể đoán được đại khái chắc chắn là do bố anh bên phía tổng bộ Lương Thị sắp xếp rồi.

“Lương tổng, chuyện này tôi rất xin lỗi, là chủ tịch Lương đích thân dẫn dò. Hơn nữa lúc đó chuyện xảy ra quá đột ngột, tôi chưa kịp báo anh biết thì cô Lương đã đến công ty rồi.”

Lương Phi Phàm đưa một tay lên sờ vào sống mũi có hơi đau nhức: “Cho người canh chừng con bé một chút. Bây giờ con bé đang mang thai, mấy ngày nữa là phải kết hôn rồi, đừng để con bé gặp chuyện gì.”

Lương Tịnh Tiêu một mực đòi vào bộ phận thiết kế của EC như thế, Lương Phi Phàm đương nhiên biết là ít nhiều gì cũng có liên quan đến Bạch Lộ.

Nhưng dù sao đó cũng là em gái ruột của anh, nếu Tịnh Tiêu chịu an phận ở trong bộ phận thiết kế thì cũng sẽ học được không ít thứ, anh cũng sẽ không phản đối cô đến làm.

Con người Bạch Lộ tính ra cũng có chút bệnh lạ giường, vậy nên cả một buổi tối này cô ngủ cũng không ngon mấy, lúc nửa đêm cứ ngủ rồi thức, thức rồi ngủ mấy lần. 7 giờ sáng hôm qua, cô đã chẳng còn buồn ngủ nữa, nhưng tinh thần lại rất kém.

Cô tắm sơ một chút, cũng không có quần áo để thay, cứ cảm thấy cả người chẳng thoải mái.

Ra khỏi phòng xuống lầu, cô mới phát hiện Lương Phi Phàm đã dậy rồi.

Anh đang ngồi trong phòng ăn ăn sáng, mặt mày đầy vẻ phấn chấn tinh tảo, chắc hẳn tối hôm qua ngủ ngon lắm.

“Ăn sáng đi, đợi chút nữa sẽ đi thẳng đến hội trường đấu thầu.” Lương Phi Phàm nghe thấy tiếng bước chân, chẳng thềm ngẩng đầu lên mà chỉ cầm đầu vào đọc báo.

Bạch Lộ biết bản thân chẳng còn lựa chọn nào khác, hôm nay chắc chắn phải ngồi xe của anh đến chỗ đấu thầu, nhưng cũng may là không phải đi thẳng đến công ty. Dù sao thì ở chỗ đấu thầu kia sẽ không có những nhân viên khác của công ty đến, thêm nữa cô vốn là người đại diện cho EC, cho dù ngồi xe anh đến đó cũng sẽ không gây ra vấn đề gì lớn.

Bằng cách tự an ủi mình như thế, cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Cô vừa ngồi xuống ghế thì đã có người bê bữa sáng được chuẩn bị trước lên cho cô. Cô nói cảm ơn, sau đó yên lặng ăn sáng.

Hai người hầu như không nói gì nhiều trên bàn ăn, Lương Phi Phàm dường như đều dồn sự tập trung vào trang báo còn Bạch Lộ luôn nghĩ đến buổi đấu thầu sắp diễn ra.

Nửa tiếng sau, hai người đều ăn uống xong xuôi, Lương Phi Phàm lúc này mới đặt tờ báo xuống, cuối cùng cũng nhìn cô: “Ăn xong rồi?”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 72

“Xong rồi.”

“Giờ đến buổi đấu thầu thôi, chuẩn bị xong chưa?”

Bạch Lộ gật đầu: “Nhưng mà tôi phải về công ty một chút, đồ của tôi đều để ở công ty.”

Lương Phi Phàm đứng lên, ra khỏi phòng ăn đi đến phòng khách lấy áo khoác của mình mặc lên rồi nói: “Cô cùng tôi đi thẳng đến chỗ đấu thầu là được, đồ của cô sẽ do Quan Triều giúp cô mang đến.”

Bạch Lộ nghĩ chắc anh đã sắp xếp hết rồi, cũng không nói gì thêm mà cùng anh ngồi vào xe.

Cô tự động chọn lựa mở cửa băng ghế sau, Lương Phi Phàm giữ tay cô lại: “Ngồi đằng trước.”

Bạch Lộ giãi tay ra: “Tôi ra đằng sau ngồi là được rồi.”

“Lên phía trước ngồi.” Lương Phi Phàm vẫn lạnh nhạt nói lại câu cũ, vẻ mặt không cho phép người khác từ chối: “Tôi không có thói quen ngoái đầu ra sau nói chuyện với người ta.”

Bạch Lộ chỉ có thể đầu hàng, ngoan ngoãn mở cửa xe, ngồi vào ghế phụ.

Xe chạy băng băng về phía trước, nhưng hai người trong xe dường như không nói với nhau được mấy câu. Bạch Lộ cảm thấy càng đến gần hội trường đấu thầu, cô lại càng căng thẳng. Thậm chí lúc đang đi giữa đường, Lương Phi Phàm còn bật cả nhạc lên mà cô cũng không phát giác. Trong đầu cô lúc này đều là những số liệu và kết cấu của tòa nhà, còn có bản vẽ mà cô đã học thuộc.

Đợi đến khi xe dừng lại, Lương Phi Phàm mới phát hiện cô gái ngồi bên cạnh mình lúc này đã đan chặt hai tay lại, đầu dựa vào cửa kính xe không biết đang nghĩ gì, nhưng có thể nhìn thấy cả người cô căng cứng, thậm chí còn vô thức cắn chặt môi mình, hoàn toàn lâm vào trạng thái bất an căng thẳng.

Lương Phi Phàm tháo dây an toàn ra, rướn người qua muốn giúp cô tháo dây an toàn.

Bạch Lộ cảm nhận được có mùi hương quen thuộc đang ở gần mình. Lúc này cô mới tỉnh táo lại. Vừa ngẩng đầu lên, môi cô đã gần trong gang tấc với mặt anh.

Đầu cô kêu ầm một tiếng, vội vã muốn tránh đi nhưng lại chẳng có chỗ mà tránh.

Lương Phi Phàm đưa tay ra sau giữ lấy đầu cô rồi hôn lên môi cô.

Bạch Lộ tròn mắt cứng người, không biết đặt tay vào đâu. Đây không phải lần đầu tiên họ hôn nhau, lần nào cũng đột nhiên như thế, kì lạ như thế, khiến cô còn chẳng có sức chống cự.

Đầu lưỡi Lương Phi Phàm chạm vào môi cô, tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô: “Căng thẳng lắm sao? Nếu làm thế này, liệu có phải cô sẽ càng căng thẳng hơn không?”

Bạch Lộ mở miệng muốn chối, nhưng vừa mở miệng thì lưỡi anh nhanh chóng nhún cơ hội luồn vào, làm cho nụ hôn giữa họ càng thêm sâu.

Hơi thở cô rối loạn, đầu óc cô rối loạn, tất cả mọi thứ đều rối loạn.

“... Đừng mà...” Cô chống cự yếu ớt.

Lương Phi Phàm giữ chặt hai tay đang vùng vẫy loạn xạ của cô, sau một lúc hôn cô thật sâu, anh mới từ từ dừng lại.

Anh hít sâu một hơi, sau đó cất giọng khàn khàn: “Tôi biết đây là lần đầu của cô nên cô rất căng thẳng, nhưng tôi hy vọng vào lúc này cô sẽ nhớ đến nụ hôn này của tôi. Chẳng phải cô rất muốn biết vì sao tôi lại đối với cô như thế sao? Bạch Lộ, nhìn tôi.”

Ánh mắt Bạch Lộ bối rối, Lương Phi Phàm không cho cô cơ hội trốn tránh, một mực giữ lấy đầu cô, ép cô nhìn anh: “Nếu hôm nay cô biểu hiện thật tốt thì đợi sau khi cô xuống sân khấu, tôi sẽ cho cô biết vì sao tôi lại hôn cô.”

Bạch Lộ ngây người, đôi mắt to long lanh của cô giờ phút này chỉ nhìn thấy Lương Phi Phàm. Trong mắt anh dường như có ánh sáng lấp lánh, cô muốn nắm bắt ánh sáng đó nhưng lúc này ánh mắt của anh đã bình tĩnh lại.

Cũng giống như anh nói, Bạch Lộ, nếu cô muốn biết vì sao tôi hôn cô thì hãy biểu hiện cho tốt. Nếu cô thành công, thì tôi sẽ cho cô biết lí do.

Rõ ràng anh đang dùng một loại áp lực khác buộc cô không ngừng tiến về phía trước.

Không một cô gái nào trên đời không muốn biết vì sao người đàn ông này lại hôn mình, lại ôm mình. Cho dù rõ ràng biết giữa họ không thể nào, nhưng cô vẫn muốn biết.

Cô rất muốn biết.

.....

Trước khi vào chỗ đấu thầu, Bạch Lộ rẽ vào phòng vệ sinh một lát.

Cô dùng nước lạnh rửa mặt. Nụ hôn của Lương Phi Phàm, ánh mắt phức tạp của anh, lời nói của anh...

Những cảnh tượng đó không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu cô, cô căng ép bản thân bình tĩnh lại, hiện giờ cô không thể nghĩ đến những chuyện khác, hãy nghĩ đến chuyện đấu thầu là cô hùng hực khí thế, ai sợ ai!

Có lẽ chính bản thân cô cũng không biết, lúc trước cô vì chuyện đấu thầu mà căng thẳng đến suy nghĩ cũng rối loạn, căn bản không có can đảm làm gì cả, nhưng hiện giờ cô đã có một loại cảm giác khác thay thế.

Hiện giờ cô chỉ nghĩ bản thân nhất định phải thành công chứ không còn sự hỗn loạn căng thẳng nữa.

Lúc Bạch Lộ vào trong hội trường đấu thầu, một vài công ty đấu thầu đã có mặt.

Cô nhìn thấy Lương Phi Phàm đang ngồi ở hàng ghế trên cùng, bên cạnh còn có những người của công ty khác, thỉnh thoảng họ lại quay sang bắt chuyện với anh vài câu.

Người đàn ông này có khí chất trầm ổn sâu sắc. Ở trước mặt người khác, anh như một khối hàn ngọc đang tỏa ra khí lạnh.

Nhưng sự ấm áp từ cái ôm vừa rồi anh dành cho cô... trái tim cô lại không tự chủ được đập vang thành thịch.

Phụ nữ đúng là giống loài nghiêng về cảm tính. Khi bạn cảm thấy một người đứng ở trên cao như thế lại đối xử đặc biệt với mình, trong lòng sẽ có

một loại cảm giác chờ mong.

Bạch Lộ hít vào một hơi thật sâu, thầm nhủ hiện giờ không được nghĩ quá nhiều đến những chuyện không thực tế. Trước mắt chuyện quan trọng nhất là giành được hạng mục này!

Cô dời tầm mắt ra chỗ khác thì thấy Sở Ủy Dạ đang ngồi đối diện. Đường như hần cũng nhìn thấy cô, thậm chí còn đưa tay lên làm động tác chào. Giữa hội trường rộng lớn, ánh đèn sáng choang, hạt nút bạch kim trên áo vest màu xám của anh chớp lóe một cái, phản chiếu ánh sáng đâm vào mắt Bạch Lộ, cô chỉ cảm thấy cực kì đau mắt. Khi cô tỉnh táo lại thì thật sự không còn dự định chào hỏi lại nữa mà đi đến ngồi bên cạnh Lương Phi Phàm.

Sở Ủy Dạ thấy cô như thế những cũng chẳng để tâm, hần khẽ cười.

“Sở tổng.” Nhà thiết kế đi cùng với hần lúc này vừa đến, khẽ hỏi: “Lát nữa chúng ta sẽ thuyết trình trước EC, thật sự sẽ không có chuyện gì chứ?”

Tầm nhìn của Sở Ủy Dạ vẫn chỉ tập trung trên thân hình nhỏ nhắn của người kia. Hần chỉ hơi nhăn mày, tay chạm nhẹ vào nút trên áo vest, thấp giọng trả lời: “Người gặp chuyện không phải là chúng ta mà là EC.”

....

Năm phút trước khi bắt đầu đấu thầu.

Đầu tiên thư kí thành phố đích thân lên sân khấu. Đó là một người đàn ông trẻ tuổi, khoảng chừng 30, vẻ ngoài vô cùng xuất sắc, lời lẽ ngắn gọn, anh ta chỉ nói vài câu rồi tuyên bố đấu thầu chính thức bắt đầu.

EC sẽ thuyết trình ở giữa, Viễn Đông xếp trước EC.

Người đàn ông vừa rời ngồi bên cạnh Sở Úy Dạ lúc này đã được gọi tên, hiện đang từng bước tiến về bục thuyết trình.

Bạch Lộ ngồi bên cạnh Lương Phi Phàm. Lúc nhà thiết kế của Viễn Đông lên sân khấu, cô vô thức nhìn về phía Sở Úy Dạ, đúng lúc hân cũng đang nhìn cô.

Vào lúc bốn mắt nhìn nhau, Bạch Lộ nhận thấy trong đôi mắt của Sở Úy Dạ nhìn cô lúc này có ẩn chứa ý cười như có như không.

Tim cô bỗng chệch một nhịp. Không biết vì sao, cô đột nhiên cảm thấy bất an.

Mà cảm giác bất an này cũng đã trở thành sự thật một cách mau chóng.

Khi thiết kế của nhà thiết kế bên Viễn Đông được chiếu lên màn hình lớn, Bạch Lộ lập tức đứng dậy từ chỗ ngồi của mình, dùng ánh mắt không dám tin nhìn chăm chăm màn hình.

Đó là... đó là bản thiết kế của cô mà!

Chuyện gì thế này?

Sao bản thiết kế của cô lại xuất hiện trên đó? Vì sao? Cô còn chưa đại diện EC thuyết trình mà đại diện của Viễn Đông đã lấy mất bản thiết kế của cô?

Chuyện gì thế này? Chuyện này rất cuộc... là sao?

Bạch Lộ hoàn toàn ngây người, đầu óc cô trống rỗng, trong mắt cô dâng lên nước mắt, sắc mặt trắng bệch, hô hấp dồn dập, cô theo bản năng nắm chặt hai tay lại, nắm chặt đến mức hai tay cô cũng trở nên trắng bệch như gương mặt cô.

“Ra ngoài với tôi.”

Lương Phi Phàm vội vã đứng dậy kéo Bạch Lộ ra ngoài bằng cửa sau của hội trường. Lúc này Bạch Lộ mới phản ứng lại, cô giãy dụa: “Lương tổng, tôi...”

“Ra ngoài trước đã.”

Lương Phi Phàm là người đầu tiên nhìn thấy bản thiết kế của cô, hiện giờ bên Viễn Đông đang thuyết trình bản thiết kế của ai, làm sao anh không biết được? Anh cũng rất bất ngờ, chỉ là so với tâm trạng rối loạn hiện giờ của Bạch Lộ thì anh bình tĩnh hơn thôi: “Có chuyện gì ra ngoài rồi nói.”

Không đợi cô trả lời, Lương Phi Phàm đã sắc mặt nặng nề kéo cô ra ngoài.

Lúc hai người đi ngang qua chỗ ngồi của Sở Úy Dạ, Bạch Lộ vô tình nhìn hần.

Sở Úy Dạ bình tĩnh ngồi đó, hai chân bắt chéo trông rất sang, một tay chống cằm, tay còn lại thoải mái gõ từng nhịp lên đầu gối. Hần cũng đang nhìn Bạch Lộ, vào lúc bốn mắt nhìn nhau, Bạch Lộ rõ ràng nhìn thấy ánh mắt cười như có như không của hần, rõ ràng là bộ dạng của kẻ đang xem trò hay.

Là hần! Nhất định là hần!

Tên khốn Sở Úy Dạ này! Hần lại dám quang minh chính đại ăn cắp bản thiết kế của cô, còn ngồi ở đó bày ra vẻ như chẳng có gì liên quan đến mình mà cười nữa chứ. Bạch Lộ lúc này thật sự muốn chạy đến xé rách cái miệng đang cười kia của hần.

Đồ đáng khinh!

Lương Phi Phàm vừa ra khỏi hội trường đã lập tức gọi điện thoại: “Nói với người trong đó lần này EC bỏ quyền đấu thầu.”

Lúc anh nói câu này, giọng điệu vô cùng bình tĩnh, nhưng Bạch Lộ đang đứng gần anh nhất, cô có thể nhìn thấy các cơ trên gương mặt anh đang căng cứng. Cô cắn môi, đương nhiên cô biết lần này anh bức tức và thất vọng biết bao nhiêu.

Cô biết rất rõ lần đấu thầu này EC đã chuẩn bị mất bao lâu, lúc cô còn là thư kí cho anh, cô đã biết anh quyết tâm muốn có được hạng mục này biết bao nhiêu. Cuối cùng đợi đến khi anh giao toàn quyền hạng mục này cho cô thì lại xảy ra chuyện thế này.

Bạch Lộ cảm thấy rất hổ thẹn. Tuy rằng chuyện này cô căn bản không biết gì cả, nhưng cô vẫn cảm thấy mình đã phụ lòng tin mà anh dành cho cô.

Cô muốn giải thích, cô muốn nói cô thật sự không biết gì cả, nhưng những lời cô muốn nói đều như nghẹn nơi cổ họng, mãi không thốt được một từ nào cả.

“Về công ty trước đã.” Lương Phi Phàm lại là người mở miệng nói trước. Giọng nói của anh được ép xuống thật thấp, lời lẽ ngắn gọn: “Lên xe.”

Bạch Lộ thấy anh không nhắc gì đến chuyện chất vấn cô, nhưng cũng không nói gì khác thì trong lòng lại càng bất an.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 73

Cô đương nhiên sẽ không trông mong gì ở nơi anh, trái lại cô còn phải tự an ủi chính mình. Nhưng thà bị anh chất vấn còn hơn anh cứ không nói lời nào như thế này...

Sự nồng ấm lúc trước anh dành cho cô phút chốc tan biến. Khắp người Lương Phi Phàm lúc này chỉ toàn là sự căm hờn ngăn cách giữa cô và anh...

Bạch Lộ không thích cảm giác này, cái cảm giác cứ như cô thật sự phản bội anh vậy...

Cô cảm thấy mình không thể tiếp tục im lặng như thế. Cô không muốn anh hiểu nhầm. Vì vậy ngay trong lúc anh vừa mở cửa xe, cô đã nhanh chóng gọi anh, "...Lương tổng, có thể nghe tôi giải thích không?"

Lương Phi Phàm đứng lại, ngẩng đầu nhìn. Cô gái trước mặt anh có hàng mi cong rũ như cánh bướm, đôi tay trắng ngần của cô đang siết chặt cửa xe, bộ dạng dè dặt như một đứa trẻ vừa phạm lỗi.

Lương Phi Phàm vô thức nheo nheo mắt, nhàn nhạt nói: "Tôi biết cô muốn nói gì, nhưng bây giờ cô không cần nói gì cả. Tôi cũng chẳng biết chuyện gì đâu. Cho nên, lên xe rồi về công ty thuật lại rõ ràng cho tôi."

Bạch Lộ thấy lòng chùng xuống. Cô không muốn phủ nhận rằng mình đã rất hy vọng anh có thể nói với cô một câu, tôi tin cô.

Nhưng anh lại không nói. Anh chỉ nói theo cái kiểu giải quyết công vụ hàng ngày, sẽ điều tra rõ chuyện này...

Hay là, trong lòng anh đã có đã có sự phân định? Đối với anh mà nói, dù là trái hay phải thì thật ra cô cũng không có trọng lượng nào?

Cô không nên thất vọng, cũng không nên buồn phiền vì anh làm vậy hoàn toàn không có gì sai cả. Nhưng cô không thể chịu nổi, lòng cô cảm thấy vô cùng chua xót... Một cảm giác gì đó không thể diễn tả bằng lời.

Xe phi nhanh trên đường. Trên ghế cạnh tài xế, một tay vịn lấy cửa xe, Bạch Lộ u buồn nhìn ra ngoài cảnh vật đang lướt nhanh trên đường.

“Thất vọng lắm sao? Có phải cô đang nghĩ tôi cũng nghi ngờ cô đúng không?”

Sự yên tĩnh trên xem làm cho người ta có cảm giác muốn đè nén cảm xúc lại. Bạch Lộ vừa lén thở dài thì đột nhiên nghe thấy tiếng Lương Phi Phàm.

Cô sửng sốt, bất chợt xoay mặt lại. Cô nhìn thấy hai tay Lương Phi Phàm đặt trên vô lăng, mắt nhìn phía trước điều khiển tốc độ, gương mặt đã không còn căng thẳng như ban nãy nữa.

Bạch Lộ ngẫm ngẫm nghĩ một hồi rồi mấp máy môi, chậm rãi nói: “... Lương tổng, tôi không biết giải thích với anh như thế nào. Nhưng tôi thật sự không biết chuyện gì hết. Tôi cũng không biết tại sao Sở Ủy Dã, hẳn... Tôi không biết tại sao Viễn Đông lại có bản vẽ thiết kế của tôi. Nhưng tôi thật sự vô tội.”

Cô khựng lại một chút, hít một hơi thật sâu rồi lí nhí nói. “Tôi... chưa bao giờ nghĩ đến chuyện phản bội anh.” Tuy rất nhỏ tiếng nhưng giữa không khí yên tĩnh trên chiếc xe này, giọng nói ấy lại vô cùng mạnh mẽ.

Sự tức giận của Lương Phi Phàm dường như cũng dịu lại một chút. Anh ngẩng mặt lên, trầm giọng hỏi lại cô: “Nếu bây giờ tôi cho cô vào Xã Hội làm việc thì cô sẽ cho mình mấy điểm trên 100 điểm?”

Bạch Lộ giật mình.

Lương Phi Phàm chuyển đề tài ghê thật nhưng đây không phải ngày đầu cô quen biết anh. Cô biết từ trước đến nay dù nói chuyện hay làm việc, anh chưa bao giờ có ý công kích ai. Cô nghĩ đi nghĩ lại rồi thành thật trả lời: “Tôi không biết anh muốn ám chỉ đến mặt nào nhưng về thái độ làm việc thì tôi cảm thấy mình có thể đạt 80 điểm.”

“80 điểm?” Đúng lúc đèn xanh trên giao lộ chuyển đỏ, Lương Phi Phàm xoay vô lăng thẳng xe trước đoàn tàu xe lửa. Lúc này anh mới xoay mặt lại nhìn cô, nhếch miệng cười theo quán tính, “Vậy cách đối nhân xử thế thì sao?”

“...”

“Nghĩ không ra à?” Lương Phi Phàm cười nhạt, “Vậy lần này cô cứ từ từ mà suy nghĩ, xem xem bản thân mình ở mặt này có thể đạt được mấy điểm.”

Sau câu nói chẳng đầu chẳng đuôi anh vút lại thì chẳng mở miệng nói thêm gì. Anh nhấn ga chạy một mạch về đến EC.

Trên đường đi, Bạch Lộ luôn suy nghĩ về cái gọi là “điểm số” của Lương Phi Phàm. Cô không hiểu tại sao vô duyên vô cớ Lương Phi Phàm lại hỏi cô vấn đề này. Rốt cuộc anh ấy có ý gì?

Đương nhiên, cô rất muốn làm cho rõ.

Về đến EC, người trước người sau lần lượt xuống xe. Quan Triều đứng đợi trước cửa, khi nhìn thấy Bạch Lộ cùng trở về với Lương Phi Phàm, anh

cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

“Lương tổng.” Anh cũng cúi chào Bạch Lộ khi nhìn thấy cô.

Lương Phi Phàm nhìn sang Bạch Lộ, thấy vẻ hoảng sợ của cô nên nói: “Cô về phòng làm việc trước đi.” Sau đó anh bước nhanh đến cửa thang máy.

Quan Triều răm rắp chạy theo sau, hai người nhanh chóng vào trong thang máy riêng. Khi cửa thang máy dần đóng lại, Bạch Lộ chỉ nhìn thấy Quan Triều cúi người sang Lương Phi Phàm như đang nói điều gì đó. Vẻ mặt hai người đều không tốt cho lắm.

Khi cửa thang máy khép lại chỉ còn một kẽ hở, Bạch Lộ mới cảm thấy toàn thân mình không còn chút sức lực, cô loạng choạng tìm chỗ dựa vào tường, buông xuôi mắt, từ từ điều tiết tâm trạng, sắp xếp lại mọi chuyện trong đầu mình.

Cô không biết tại sao bản vẽ thiết kế của cô lại bị lộ ra ngoài. Nhưng thật ra chuyện này cũng không khó giải thích. Tất cả nhân viên của bộ phận thiết kế EC đều biết bản vẽ thiết kế của cô. Nếu có người cố tình muốn hại cô thì cũng không phải khó lắm.

Huống chi, thời điểm trùng hợp hết lần này đến lần khác như vậy... cô dễ dàng có thể nghi ngờ một người...

Nhưng không bằng không chứng, cô đương nhiên không thể nói năng bậy bạ.

Chỉ là cô không ngờ đối phương lại là Viễn Đông...

Chuyện tối qua bất thành lẽ nào cũng là do cái tên Sở Úy Dạ đó cố ý làm ra?

Cố tình dẫn mình đến biệt thự trên đỉnh núi, hẳn không thể không biết Lương Phi Phàm cũng có sản nghiệp ở đó. Hay là ngay cả thời gian xuất hiện cùng lúc với Lương Phi Phàm, hẳn cũng đã chuẩn bị trước kỹ càng. Mục đích của hẳn chính là muốn để Lương Phi Phàm nghi ngờ mối quan hệ không bình thường của hẳn và cô sao? Cho nên chuyện bán bản vẽ thiết kế cho Viễn Đông cũng là điều đương nhiên?

Mạch suy nghĩ dần dần rõ ràng hơn, Bạch Lộ thấy rất có khả năng mọi chuyện là như vậy.

Thế nhưng, cô vẫn là... không có chứng cứ.

Tất cả mọi chuyện đều do cô tưởng tượng ra trong đầu, cho nên cô không thể chỉ tội bất cứ ai cả.

Khi Bạch Lộ về đến bộ phận thiết kế, người đầu tiên ra tiếp đón cô là Lôi Dịch. “Bạch Lộ, cô về rồi sao? Nhanh vậy à? Buổi đấu thầu thế nào rồi? Có giành được không?”

Xem ra người ở đây vẫn còn chưa biết gì cả.

Bạch Lộ chậm rãi thở phào, miễn cưỡng mỉm cười với Lôi Dịch. “Tôi hơi khát. Tôi đi uống cốc nước.”

Tự cho mình thông minh, Lôi Dịch tưởng tượng buổi đấu thầu đã thất bại, cho nên khi thấy Bạch Lộ trốn tránh, nhất thời có chút ngượng ngùng, chưa biết nên an ủi thế nào nên trong lòng tự nhiên có chút thất vọng.

Những người khác trong bộ phận thiết kế thì lại rất háo hức mong chờ. Mọi người không biết chuyện bản vẽ thiết kế bị tiết lộ, cho nên vẻ mặt của Bạch Lộ làm họ nghĩ bản vẽ thiết kế của cô vốn không thể thành công.

Những người này vốn dĩ đã có thành kiến với cô. Lúc này bọn họ ai nấy cũng cười nhạo cô. Họ nhìn nhau với cùng một ý nghĩ...

Dựa vào cô? Xứng sao? Ngã chết cũng đáng đời cô lắm!

Bạch Lộ run run khoe môi, cô cảm thấy đắng chát ở cổ họng. Không muốn đôi co, cô đi thẳng vào phòng pha nước.

Cô uống ực một ly nước đầy. Vừa bỏ ly xuống, xoay người lại, cô đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc, “Tôi vốn còn nghĩ nếu cô thật sự có thể nhận được dự án đấu thầu tòa nhà ủy ban thành phố kia thì tôi sẽ thay đổi cách nhìn với cô, nhưng bây giờ xem ra... là do tôi quá đề cao cô rồi. Bạch Lộ, cô còn không chịu nhận thua sao? Bộ phận thiết kế không thích hợp với cô đâu.”

Cô ta thật biết tức thời.

Bạch Lộ buông ly xuống, từ từ xoay người lại, nhìn thẳng vào Lương Tịnh Tiêu đang đứng dựa cửa. Bụng của cô ta đã bắt đầu lúp xúp, chân mang đôi giày đế bằng, vì sắp chuẩn bị làm mẹ cho nên ăn mặc cũng đã không còn bén như trước nữa.

“Cô Lương, thích hợp hay không không phải vấn đề cô nên nói với tôi.” Bạch Lộ khẽ thở dài. Vì không muốn gây sự với cô ta nên cô đã cố hết sức nhỏ nhẹ: “Còn nữa, tôi đến bộ phận thiết kế không phải vì cái gì như cô nói. Tôi chỉ muốn thực hiện ước mơ của mình thôi. Tôi hy vọng cô đừng xem tôi là cái gai trong mắt của cô nữa.”

“Ước mơ?” Cô ta lùì lại. Chẳng chút nể trọng, Lương Tịnh Tiêu khoanh hai tay trước ngực, cười chế giễu, “Ước mơ là cái gì? Bạch Lộ, cô bước chân vào xã hội bao nhiêu năm nay rồi mà vẫn không biết ước mơ là gì sao chứ? Ước mơ bất quá cũng chỉ là thứ phải sử dụng tiền và thăng tiến bản thân thôi. Cô tưởng không có anh hai tôi thì cô có thể vào được bộ phận thiết kế à? Cô tưởng không có anh hai tôi thì cô có thể tham dự cái buổi đấu thầu gì đó sao? Không có anh hai tôi thì ước mơ của cô không đáng đồng xu nào cả. Sao cô không đến công ty khác hả? Cô cứ thử đi xem. Để tôi

xem có ai sẽ chọn một thiết kế hạng ba như cô không? Nói trắng ra, cô bất quá chỉ là dựa hơi ba chữ Lương Phi Phàm của anh hai tôi mà thôi.”

“Cũng phải, nhắc đến Lương Phi Phàm, cô biết cả cái thành phố A này có bao nhiêu người muốn kết thân với Lương gia chúng tôi không? Cô không xứng đâu!” Lương Tịnh Tiêu từ từ tiến đến gần Bạch Lộ, gần từng câu từng chữ: “Anh của tôi sẽ không bao giờ có kết quả gì đó với cô đâu. Cô nên tự hiểu mà rời bỏ đi.”

“Vậy thì sao? Chỉ vì cô thấy tôi không xứng đáng...” Bạch Lộ lui về sau một bước, tay chống lên quầy nước sau lưng. Cô đương nhiên không sợ những điều mà Lương Tịnh Tiêu nói. Cô mỉm cười, “Cho nên cô mới đem bản vẽ thiết kế của tôi tiết lộ cho Sở Ủy Dã ở Viễn Đông sao? Cô Lương, không phải cô đã biết hết chuyện ở buổi đấu thầu nên bây giờ mới có thể nói chuyện hùng hồn với tôi thế này?”

Lần này Lương Tịnh Tiêu rất thông minh. Mặt cô ta không để lộ sơ hở nào, cô ta còn giả vờ ngạc nhiên, trợn to mắt hỏi, “Không phải chứ? Bản vẽ thiết kế mà lại bị trộm sao?”

Sau đó cô ta dùng bộ mặt kinh ngạc chỉ tay về phía mình hỏi, “Cô nhìn tôi như vậy để làm gì? Cô không phải nực cười đến thế chứ? Tự mình gây ra họa này rồi bây giờ đổ hết trách nhiệm lên người tôi? Cô nghĩ tôi là người hãm hại cô?”

“...”

Bạch Lộ đã trải nghiệm quá đủ con người tâm tính bất nhất của cô ta. Nụ cười dối trá này trước đây đã từng xem cô là người bạn thân nhất... còn bây giờ, cô ta lại hận cô đến nỗi muốn đưa cô vào con đường chết...

Cô nhắm mắt lại, đi nhanh qua Lương Tịnh Tiêu đang đứng ở cửa phòng trà nước, “Tùy cô muốn nói gì cũng được. Người đang làm trời đang nhìn. Rốt cuộc là ai làm, tôi tin Lương tổng sẽ điều tra rõ ràng.”

“À mà cô nói đúng. Anh hai tôi sẽ điều tra rõ ràng thôi.”

Tiếng nói của Lương Tịnh Tiêu chắc nịch đến nỗi Bạch Lộ bước ra cửa vẫn còn nghe văng vẳng. Không biết cô có cảm giác sai hay không? Cô luôn cảm giác chuyện này... dường như không đơn giản.

Lương Tịnh Tiêu, con người này không làm những chuyện không nắm chắc phần thắng. Cô ta cũng sẽ không nói những lời mà mình không biết rõ, huống chi là chuyện liên quan đến mình?

Dù không chính xác thì cô căn bản cũng không thể ra tay.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 74

Cô ta bây giờ lại còn dám thề thốt hùng hồn như thế, hay là...còn có thủ đoạn gì ở phía sau?

Cô không kịp nghĩ nhiều nữa, vì Quan Triều đã nhờ Lí Đình Thận thông báo cho cô phải đến phòng tổng tài trên lầu ngay.

Trên đường đi, Bạch Lộ luôn cảm thấy trong lòng bất an. Nhưng khi đứng trước cửa phòng tổng tài, cô lại trở nên rất bình tĩnh.

Mặc kệ có chuyện gì đi nữa, chỉ cần cô không làm những chuyện hồ thẹn lương tâm thì tại sao phải căng thẳng, tại sao phải sợ chứ?

Tay cô vô thức đặt xuống bụng, miệng lâm lâm tự nhủ: “Bảo bảo, tiếp sức cho mẹ nhé!”

Cuối cùng, hít một hơi thật sâu ổn định tinh thần, Bạch Lộ giơ tay gõ cửa.

Lúc cô đẩy cửa bước vào, Lương Phi Phàm đang trầm tư ngồi trên ghế sofa, ngũ quan như tảng băng, mỗi tắc đều toát lên vẻ lạnh lùng.

Đặt trước mặt anh là một chiếc laptop, hai chân anh buông lỏng, vắt chéo nhau, dù nghe tiếng bước chân của cô nhưng anh không ngẩng đầu nhìn, “Qua đây.”

Bạch Lộ vô thức nhìn sang Quan Triều, ai ngờ điện thoại của Quan Triều đột nhiên reo lên.

Tiếng nhạc chuông vang lên phá vỡ bầu không khí ngọt ngào lúc này. Anh ta cúi người hỏi nhỏ, “Lương tổng, tôi ra ngoài nghe điện thoại.”

Lương Phi Phàm liếc mắt, Quan Triều lập tức cúi thấp người hạ giọng: “...Lương tổng, là Bệnh Viện XX gọi đến. Có lẽ có tin tức.”

Lương Phi Phàm lúc này mới khoát tay, “Đi đi.”

Quan Triều bước nhanh ra khỏi phòng. Bạch Lộ lúc này vẫn luôn nghĩ đến chuyện bản vẽ thiết kế. Trước khi vào đây dù đã luôn tự nói bản thân cô không làm chuyện hồ thẹn lương tâm nhưng khi nhìn thấy vẻ lạnh lùng, xa cách của Lương Phi Phàm, cô lại không thể không động tâm.

Cho nên dù nghe đến hai chữ “bệnh viện” mà Quan Triều báo cho Lương Phi Phàm, cô vẫn còn hoảng sợ đến nỗi không nghe rõ gì cả.

“Qua đây.” Lương Phi Phàm nhìn thấy cô đứng bất động một chỗ, tay siết chặt lại để bình tĩnh lại.

“...Lương tổng, có phải đã có kết quả rồi không?” Bạch Lộ không bước qua theo lời anh nói. Cô cảm thấy bây giờ mình nên đứng đây mới phải. “Nếu đã có kết quả, phiền Lương tổng hãy nói cho tôi biết. Tôi thật sự rất muốn biết.”

Lương Phi Phàm nheo nheo mắt, buông lỏng hai chân, Một lúc sau, anh nhú mày, đẩy laptop trước mặt về phía cô, “Muốn biết kết quả à? Cô tự qua xem đi!”

Bạch Lộ ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt của anh. Màn hình laptop vừa đúng tầm nhìn của cô. Cô do dự một lát rồi từ từ bước sang.

Khi nhìn đã rõ nội dung trên màn hình, cô vô cùng sửng sốt, “...Lương tổng, đây là, đây là hộp mail của tôi?”

Lương Phi Phàm gõ gõ lên cạnh laptop, “Không sai. Hộp mail của cô đó. Cô hãy tự xem email đầu tiên hôm qua chính tay cô đã gửi đi trước khi rời khỏi công ty. Còn nội dung là gì thì không cần tôi thuyết minh lại, đúng chứ?”

Bạch Lộ cảm thấy toát lạnh toàn thân, cô lắc đầu theo bản năng, “Không. Tôi không có làm! Tôi không có...”

“Hệ thống quản lý mạng lưới công ty EC rất mạnh mẽ. Chỉ cần có một máy tính nào ở tầng này gửi đi cái gì, làm cái gì đều có ghi chép lại. Nhưng đây là chuyện cá nhân của nhân viên, nếu không phải hôm nay xảy ra chuyện thế này thì tôi cũng sẽ không bảo Quan Triều đi điều tra.”

Bạch Lộ không nói nên lời, cô vẫn đang đợi Lương Phi Phàm nói tiếp.

“Quan Triều làm như vậy chỉ là điều tra theo trình tự, chứng minh người đứng phía sau chuyện này rốt cuộc là ai. Nhưng cũng may là cậu ta đã nhìn thấy email của cô, trưa qua, trước khi cô rời khỏi EC, cô đã dùng email của công ty gửi một email. Người nhận là Sở Úy Dạ, tập tin đính kèm chính là bản vẽ thiết kế của cô, trong đó còn có ý tưởng thiết kế của cô nữa.”

Như xác thực lời vừa nói, Lương Phi Phàm vươn ngón tay dài của mình ra gõ mấy cái vào bàn phím mở hộp thư, bên trong có lịch sử gửi đi...

Bạch Lộ cảm thấy mình như rơi xuống đáy hố. Cô chớp mắt liên tục, hốc mắt cũng bắt đầu đỏ hoe. Cô ngẩn đầu nhìn vào gương mặt thanh tú của anh, cắn răng nói: “...Lương tổng, anh nghi ngờ tôi sao?”

Đôi mắt đen sâu của Lương Phi Phàm càng thêm thâm thúy. Anh từ từ ngồi thẳng dậy, nhìn Bạch Lộ không chớp mắt, không nói nên lời.

Bạch Lộ ngồi yên, ngược nhìn người đàn ông đang ngồi dựa người trên chiếc ghế sofa kia. Anh không nói, cô cũng không lên tiếng, ánh mắt hai người giằng co lấy nhau.

Một bên là vòng xoáy đen hun hút, một bên đỏ hoe như con thỏ.

Anh ấy không tin mình sao?

Cô cảm thấy tủi thân, trái tim cô đau đến nỗi như có tay ai đang siết chặt lấy, máu huyết cuộn trào lên não, lên hốc mắt, mắt cô bắt đầu dần mờ đi, cô bắt đầu cảm thấy mơ hồ.

Ngay cả cô cũng không rõ bây giờ điều mà cô để tâm nhất rốt cuộc là chuyện bản vẽ thiết kế bị lộ ra một cách lằng xẹt làm cô bị oan khuất, hay là...bộ dạng cao thâm khó lường kia của Lương Phi Phàm hiện tại.

“...Lương tổng, tôi không biết anh nghĩ thế nào.” Tay cô vô thức đan chặt, lùi người về sau hai bước, giữ khoảng cách nhất định với anh, sau đó cúi mặt nói, “Nhưng tôi cần phải giải thích một chút. Dù anh có tin tôi hay không, tôi chỉ muốn nói...tôi không liên quan gì đến chuyện lần này. Tôi không có làm.”

Cô nói chậm rãi, rõ ràng từng câu từng chữ, “Tôi và Sở Ủy Dạ biết nhau rất tình cờ. Sau đó cũng không có liên lạc nữa. Chuyện hôm qua hoàn toàn là ngoài ý muốn. Tôi không biết tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy... Về chuyện đấu thầu tòa nhà ủy ban thành phố, tôi thật sự xin lỗi. Cho dù thế nào, tôi cũng phải có một phần trách nhiệm với chuyện lần này. Nếu anh đồng ý, tôi tình nguyện...”

“Lương tổng!”

Bạch Lộ chưa nói xong thì cửa phòng tổng tài đột nhiên mở ra. Trên tay vẫn giữ chặt điện thoại, Quan Triều gấp gáp xông vào. Bộ dạng căng thẳng xem ra là vì cú điện thoại lúc này.

“Lương tổng, có chút chuyện...” Quan Triều nhìn qua Bạch Lộ rồi lại nhìn sang Lương Phi Phàm, “Là bên bệnh viện...”

Lương Phi Phàm nhanh chóng giơ tay lên, Quan Triều im bất tức khắc, cung kính đứng sang một bên nhưng vẻ mặt vẫn rất nôn nóng, xem ra chắc là đã xảy ra chuyện gì.

“Cô về trước đi.” Lương Phi Phàm nói với Bạch Lộ.

Bạch Lộ vội ngẩng đầu lên, “...Lương tổng.”

“Về trước đi.” Giọng Lương Phi Phàm rất trầm nhưng lại rất có uy lực. Ánh mắt sâu thẳm của anh trong phút chốc đã có thể nhìn thấu trái tim cô. Cảnh cô cố nén nước mắt, hốc mắt đỏ hoe như một chất độc ăn mòn cực mạnh vào tâm trí anh.

Lương Phi Phàm lẳng lẳng hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng xem như không thấy gì, nói: “Chuyện này về sau nói tiếp, Tôi bây giờ còn có chuyện khác. Cô về trước đi.” Khựng lại một chút, anh lại nói: “Hôm nay không cần đi làm nữa. Về nghỉ ngơi một ngày cho khỏe. Có chuyện gì để ngày mai hẵng nói.”

Bạch Lộ cắn chặt môi. Cô còn định nói thêm nhưng lời lẽ cứ nghẹn ở yết hầu. Lương Phi Phàm đứng dậy làm cô cũng đứng hình.

Cô không biết rốt cuộc anh đang nghĩ gì. Anh không chất vấn cô, anh cũng không nói anh nghi ngờ cô, nhưng anh cũng không nói anh tin cô...

Thật ra cô biết, những thứ mà Lương Phi Phàm vừa đưa cho cô xem chính là chứng cứ bất lợi nhất của cô. Chỉ dựa vào việc há miệng giải thích thì được gì chứ?

Anh ấy là tổng tài của EC. Buổi đấu thầu này là cơ hội giúp EC thu hút lượng lớn đầu tư. Nhưng chỉ vì cô mà họ đành phải chọn cách từ bỏ quyền

đầu thầu...

Cho dù không phải mình gây ra nhưng cô cũng không thể trốn tránh trách nhiệm. Tuy cô nghi ngờ Lương Tịnh Tiêu nhưng nếu người phụ trách đầu thầu lần này không phải cô thì Lương Tịnh Tiêu không phải cũng không thể thừa cơ hội hại người sao?

EC là công ty của Lương thị, Lương Tịnh Tiêu cũng là người Lương gia, nếu những chuyện này thật sự do cô ta làm ra thì mục đích cũng chỉ là nhắm vào mình mà thôi.

...

Cuối cùng cô vẫn phải xoay người, bước ra khỏi văn phòng.

Giải thích nữa thì thế nào chứ?

Cô luôn cảm thấy rất tủi thân nhưng có tủi thân hơn thì cũng không có chứng cứ chứng minh cô vô tội, có nói nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng gì. Nếu Lương Phi Phàm thật sự từ đầu chí cuối luôn nghi ngờ cô thì theo bản tính của anh ấy, anh ấy vốn dĩ không cần nói nhiều với cô như vậy, ngay cả cơ hội đứng trước mặt anh ấy cũng chưa chắc có.

Nghĩ thông được vài chuyện, trong lòng cô đã cảm thấy thoải mái phần nào.

Tuy anh không hoàn toàn tin tưởng ở cô, nhưng anh cũng không hoàn toàn phủ định cô...

Dù những thứ gọi là bằng chứng thép đã bày ra trước mặt, anh cũng không hoàn toàn phủ định cô. Bạch Lộ cảm thấy anh như vậy đã tiếp thêm cho cô rất nhiều dũng khí.

Tâm trạng không tích cực như tủi thân, không cam tâm trước đây của cô bỗng chốt trở thành nguồn năng lượng chính mạch bảo cô...

Bạch Lộ, mày nên tự mình tìm ra chân tướng.

Đúng, cô nên tự mình tìm ra chân tướng. Lương Tịnh Tiêu hành sự không thành sẽ tìm đến Sở Ủy Dã.

Ngược lại cô muốn xem đường đường là người nắm quyền của Tập đoàn Viễn Đông đó sau khi quang minh chính đại ăn cắp bản vẽ thiết kế của cô còn có thể nói được cái gì đây?!...

“Lương tổng.” Đợi Bạch Lộ rời khỏi Quan Triều mới nhanh chóng bước lên phía trước, nói: “Bệnh Viện XX xảy ra chút chuyện. Bệnh án của cô Bạch không còn ở Bệnh Viện XX nữa...”

Lương Phi Phàm vừa ngồi xuống bàn đã ngẩng đầu lên hỏi, “Không ở bệnh viện? Bệnh án thì sao?”

Về mặt Quan Triều rất khó xử. Đây là lần đầu tiên anh ấp a ấp úng, nửa ngày nói chưa xong chuyện trước mặt Lương Phi Phàm.

Lương Phi Phàm đập bút máy trong tay lên chông văn kiện bên cạnh, giọng anh càng trầm hơn, “Từ lúc nào mà cậu học cái kiểu ấp a ấp úng trước mặt tôi thế? Cậu biết tôi ghét nhất là loại này mà!”

Quan Triều cứng đờ người. Anh có thể cảm nhận được sự hung ác, nham hiểm trong ánh mắt của Lương Phi Phàm. Chuyện đấu thầu tòa nhà ủy ban thành phố đã khiến cho anh ấy rất bức mình. Rõ ràng trước đó đã hùng hồn tuyên bố sẽ không như Trình Giảo Kinh nửa đường bị sát hại, anh ấy nhất định sẽ giành được dự án này. Nhưng kết quả họ phải chủ động bỏ quyền đấu thầu.

Lương Phi Phàm có thể nói là một thương nhân thành công nhất trên thương trường. Gặp phải chuyện thế này thì làm sao có thể không để tâm?

Hôm nay nếu người bị lộ bản vẽ thiết kế đó không phải là Bạch Lộ mà là người khác, e rằng bây giờ tên đó đã không còn ở EC nữa...

Cái cô Bạch Lộ này xuất hiện bên cạnh Lương tổng, thật sự không biết rốt cuộc là tốt hay xấu... Quan Triều lòng thầm thở dài, nghĩ đến chuyện vừa nghe trên điện thoại lúc nãy, anh lại càng thêm hoảng sợ. Không dám giấu giếm nữa, ngẫm nghĩ một hồi cuối cùng anh cũng nói: “Lương tổng, bệnh án của cô Bạch... đã bị Lương lão gia mang đi rồi. Nếu không nằm ngoài dự đoán, thì bây giờ có lẽ Lương lão gia đã xem bệnh án, hơn nữa... người của Lương gia chắc cũng đã biết chuyện.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 75

Hai hàng lông mi cực đẹp của Lương Phi Phàm nhú chặt hơn, “Ông nội của tôi? Là ý gì? Ý cậu là bệnh án mà tôi cần tìm đã bị ông nội tôi lấy đi sao? Ông ấy...quen biết Bạch Lộ à?”

“Lương tổng... Bệnh án của cô Bạch có chút đặc biệt.”

“Quan Triều, từ khi nào mà cậu lại học được cái trò thừa nước đục thả câu thế hả? Mau nói rõ cho tôi ngay!”

Quan Triều mấp máy môi. Quả bom lúc nãy vừa nhận không biết xử lý thế nào thì lúc này hay là đưa lại cho Lương Phi Phàm...

“Lương tổng, bệnh viện XX là bệnh viện trực thuộc của Đại C. Có lẽ Lương tổng chưa biết, lúc trước, Lương lão gia đích thân đến bệnh viện trực thuộc của Đại C để thuyết giảng. Cho nên ông và viện trưởng bên đó có mối giao tình rất tốt. Viện trưởng biết tôi tìm bệnh án của cô Bạch nên đã chuẩn bị sẵn để đưa cho tôi. Nhưng lại vừa đúng lúc hôm nay Lương lão gia đến Bệnh Viện XX kiểm tra sức khỏe, viện trưởng đích thân khám cho ông, vô tình nhắc đến tập bệnh án đó. Viện trưởng tưởng là... tưởng là Lương tổng đã biết tình trạng sức khỏe của cô Bạch nên vội vã chúc mừng Lương lão gia... kết quả...”

“Chúc mừng? Chúc mừng cái gì?”

“...Lương tổng.” Quan Triều thận trọng nhìn anh rồi nói: “...Bệnh án của bệnh viện XX ghi rõ cô Bạch đã mang thai hai tháng.”

...

Đợi một hồi lâu không có phản ứng gì, Quan Triều không thể kiềm lòng được nữa, anh ngẩng đầu nhìn Lương Phi Phàm, nhưng chỉ thấy anh ấy ngồi bất động trên ghế, gương mặt như không biểu hiện chút cảm xúc nào nhưng đôi mắt sâu thẳm kia lại đã hoàn toàn bán đứng anh ấy.

Tận sâu trong đôi mắt ấy chất chứa quá nhiều cảm xúc lẫn lộn, kích động có, ngạc nhiên có, và có chút gì đó... giằng xé, mơ hồ.

Quan Triều có chút khó hiểu, Bạch Lộ... Lương tổng...

Mối quan hệ phức tạp của hai người gần đây anh cũng biết nhưng Bạch Lộ đột nhiên mang thai hai tháng, như vậy thì có thể nói, hai tháng trước cô ấy đã... Mà hai tháng trước hình như Lương tổng vẫn chưa quen cô...

Đứa trẻ trong bụng cô ấy không thể nào là con của Lương tổng.

Chỉ là...

“Cậu... Quan Triều!” Lương Phi Phàm đột nhiên đứng phắt dậy gọi làm Quan Triều giật cả mình. Anh định vội vã trả lời nhưng lại nghe tiếp giọng nói có phần run rẩy, “...Cậu, khẳng định?”

“Tôi khẳng định.” Quan Triều đương nhiên không dám nói dối, “Cô Bạch thật sự đã mang thai hai tháng, hơn nữa trước đây khi cô ấy đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, bác sĩ còn dặn dò cô ấy phải chú ý nghỉ ngơi vì tình trạng sức khỏe cô ấy không được tốt, rất dễ bị sảy thai, nhưng mà...”

“Giúp tôi hoãn lại tất cả cuộc họp chiều nay!”

Quan Triều vẫn chưa nói xong thì Lương Phi Phàm đã đá văng cái ghế, vòng người qua bàn bước ra cửa.

Nhưng tay vừa đụng đến nắm cửa, điện thoại anh lại reo lên. Anh luôn đặt nhạc chuông đặc biệt khi người nhà gọi đến nên anh không thể không đứng lại, cầm điện thoại lên. Quả nhiên là điện thoại từ nhà họ Lương.

Tay Lương Phi Phàm vẫn giữ trên nắm cửa, tay kia ấn nút nghe máy. Anh chưa kịp nói gì thì một giọng nói của một người đàn ông có tuổi ở bên kia đã vang lên: “Cho con 30 phút. Về đây. Có chuyện cần hỏi con.”

“Bố...” Lương Phi Phàm vừa định mở miệng nói gì đó thì Lương Kiếm Nam ở đầu dây bên kia liền cắt ngang.

“Trợ lý chắc đã thông báo với con rồi. Vậy thì con chắc cũng biết bố muốn hỏi con chuyện gì. Không cần nói chuyện qua điện thoại. Người con cần trả lời không chỉ có một mình bố. Máy bên này không có chế độ nghe rảnh tay đâu.”

Không đợi Lương Phi Phàm nói thêm, Lương Kiếm Nam đã cúp điện thoại.

Lương Phi Phàm cầm điện thoại, đẩy cửa bước ra ngoài. Thấy vậy Quan Triều vội vã đi theo, đến cửa thang máy anh hỏi Lương Phi Phàm, “Lương tổng, bây giờ có về không?”

Lương Phi Phàm nôn nóng đưa tay giật giật cổ áo. Ánh mắt nặng nề lướt trên mũi tên màu đỏ đang nhảy lên nhảy xuống liên hồi trên bảng điều khiển thang máy kia tựa hồ như nhịp tim đập loạn xạ trong người anh vậy...

“Nhất định phải giữ bí mật chuyện này.” Ting một cái báo hiệu thang máy đã đến. Cánh cửa mở ra, bên trong không có ai, Lương Phi Phàm sải chân bước vào, tay ấn cửa thang, miệng dặn dò Quan Triều ở bên ngoài,

“Còn nữa, kêu bên bệnh viện XX cũng phải giữ bí mật. Không có sự dặn dò của tôi, không ai được tiết lộ nửa lời.”

“Vâng.”

“Bây giờ tôi về nhà. Có chuyện gì cũng đừng gọi điện cho tôi.” Lương Phi Phàm mím môi, tay không rời cửa thang máy như đang nghĩ ngợi điều gì. Trong ánh sáng ảm đạm của thang máy, mắt anh lóe lên sự minh mẫn, tỉnh táo lạ thường. Sau giây lát, anh lại nói tiếp: “Về chuyện đấu thầu, trước khi có sự dặn dò của tôi, tuyệt đối không thể người thứ tư trong công ty biết tình hình.”

Quan Triều gật đầu nhận lệnh. Lương Phi Phàm lúc này mới bỏ tay khỏi cửa, thang máy từ từ đóng lại. Bây giờ anh mới thật sự nhẹ nhõm, thân hình cao lớn ấy bắt đầu loạng choạng dựa vào tường.

Anh chậm rãi thở đều, giơ tay chỉnh lại cổ áo. Vừa nhìn lên, anh bắt gặp một cái gương sáng bóng sạch sẽ trước mặt. Người đàn ông trong gương, gương mặt tuấn tú bất phàm, ngũ quan tinh xảo, hai hàng lông mày lúc nào cũng cau lại như đầu kiếm. Trên gương mặt ấy đẹp không tì vết ấy như đang có nhiều cảm xúc lẫn lộn...

Ngoài ý muốn, khiếp sợ, hoảng hốt, mơ hồ, tựa hồ có chút... kích động.

Có thai? Cô ta... có thai sao?

Hai tháng... cô ta đã mang thai hai tháng...

Vậy mà anh vẫn cứ ngốc nghếch không biết gì. Đứa trẻ trong bụng người phụ nữ đó là của ai? Hai tháng, sao lại trùng hợp vậy... vậy là cô ấy mang thai rồi sao...

Lương Phi Phàm từ trước đến nay chưa bao giờ có cảm giác như vậy. Cái cảm giác này cứ lâng lâng như người trên mây. Có điều cái cảm giác này

không chân thật chút nào. Anh không dám chạm đến nó nhưng vì nó quá mãnh liệt nên không cách nào né tránh được.

Anh chậm chậm giơ tay day day ấn đường rồi lại nhìn thẳng vào gương. Cảm xúc phức tạp lẫn lộn trong mắt anh từ từ tiêu biến, cuối cùng chỉ còn lại đôi môi đang cắn chặt gợn cảm mà thôi...

Mang thai, cô ấy mang thai đứa con của anh... Bạch Lộ, lần này, cô thật sự chạy không thoát đâu!...

Lương gia là gia đình giàu có, quyền lực nhất ở thành phố A phồn hoa này.

Lương Vô Minh, ông nội của Lương Phi Phàm, từ khi thôi làm Thượng Tướng vẫn giữ một vị thế trong giới chính trị. Quân nhân luôn yêu cầu bản thân và con cháu rất nghiêm khắc.

Bố của Lương Phi Phàm năm đó đã không chọn chính trị mà chọn làm kinh tế.

Để có được Lương thị phát triển như ngày hôm nay đều nhờ Lương Kiếm Nam một tay đánh cả giang sơn giành về.

Nhưng Lương Vô Minh cảm thấy người thương nhân luôn thối mùi tiền nên ông rất khinh thường họ. Vì con trai ngỗ nghịch không vâng lời chọn làm kinh tế nên dù Lương thị bây giờ có thể hùng mạnh như ngày hôm nay thì đối với một người già cố chấp, chuyện này cũng không bù đắp được gì.

Vì bất đồng trong nhân sinh quan nên tình cảm của hai cha con cũng không được tốt lắm.

Lương Vô Minh ngược lại đem hết tình thương của bố gửi gắm lên người Lương Phi Phàm. Cho nên Lương Phi Phàm rất có vị thế trong

Lương gia. Cũng vì Lương gia chỉ có mình anh là trưởng tử đích tôn nên hôn sự của anh lại càng không thể để anh tùy tiện chọn lựa.

Chuyện chưa cưới mà đã có con lần này đối với Lương Vô Minh mà nói là một loại khiêu khích ranh giới đạo đức.

Bên ngoài đùa vui thế nào cũng được nhưng làm con gái người ta mang thai thì đều là lỗi của Lương gia. Nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, đến lúc đó, mặt mũi Lương gia không biết giấu ở đâu? Ông không cho phép chuyện này làm ảnh hưởng đến thân phận và địa vị của mình.

Nhưng đối với Lương Kiếm Nam mà nói, đây đơn giản chỉ là một cục đá cản đường cực lớn dưới chân thôi!

Diệp Lâm vừa từ Anh quốc trở về. Người lớn hai bên đã bắt đầu bàn đến hôn sự. Bây giờ bên ngoài đột nhiên xuất hiện một cô gái không rõ lai lịch, lại còn mang thai... làm ảnh hưởng đến hôn sự của Lương Phi Phàm và Diệp Lâm. Nếu đến lúc đó xử lý không khéo, mỗi làm ăn hợp tác bao lâu nay của Lương thị và Diệp Thị sẽ bị phá vỡ trong tay đứa trẻ bất thành hình xuất hiện này.

Ông tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện như thế!

Lương Phi Phàm vừa vào đại sảnh Lương gia đã nhìn thấy Lương Kiếm Nam bực mình ngồi trên trên ghế sofa đối diện cửa.

Cạnh bên là Lương Vô Minh. Tuy sắc mặt ông cũng có chút căng thẳng nhưng không khó coi bằng Lương Kiếm Nam.

Người ngồi bên cạnh kia là mẹ của anh, Lí Đường Lâm.

Không như hai người đàn ông kia, Lí Đường Lâm tỏ vẻ rất bình tĩnh. Tuy dung mạo ưu nhã nhưng khí chất bà có phần buồn tẻ, chỉ khi nào gặp Lương Phi Phàm, bà mới mềm mỏng thế thôi.

“Phi Phàm về rồi.” Lí Đường Lâm là người đầu tiên đứng dậy khi vừa nhìn thấy bóng cao lớn của Lương Phi Phàm đến trước cửa.

Lương Kiếm Nam bên cạnh giơ tay kéo vợ ngồi xuống, “Chuyện hôm nay để tôi và bố nói, bà đừng xen vào.”

Lí Đường Lâm cau mày. Lương Phi Phàm vừa bước vào nhà đã nhìn thấy tập tài liệu màu vàng trên bàn trà. Anh đương nhiên biết đó là cái gì. Sau khi chào hỏi mọi người, anh cởi áo khoác ra, thư thái ngồi xuống ghế.

“A Phàm, chuyện này... con nên giải thích đi chứ?” Lương Vô Minh nói trước. Bây giờ ông rất có hứng thú với cô gái mang thai đứa cháu nhỏ kia, “Nếu mọi người đã biết thì con nói thẳng luôn đi. Cô gái đó lai lịch thế nào? Cái thai đó chắc chắn là giả rồi. Chỉ là chuyện lớn như vậy mà sao con lại không nói lời nào? Nếu như hôm nay ông không đến bệnh viện XX kiểm tra sức khỏe thì con còn định giấu chuyện này đến khi nào?”

Lương Phi Phàm vẫn chưa mở lời thì Lương Kiếm Nam đã tức giận dùng dùng tiếp lời, “Lai lịch gì chứ? Bố, bố còn không biết sao? Cô gái đó chính là cô thư ký nhỏ bên cạnh A Phàm. Cô ta đột nhiên mang thai đứa con của A Phàm chính là vì muốn mượn đứa con này mà vào nhà họ Lương chúng ta. Còn về thân thể của cô ta thì nói làm gì? Con không cần điều tra cũng biết. Cô ta vốn chẳng có thân thể gì tốt đẹp cả! A Phàm, con thật sự mất lý trí rồi, sao con lại để loại phụ nữ đó mang thai con mình chứ?”

Lương Phi Phàm nhú mày.

Loại phụ nữ đó?

Cái giọng điệu khinh thường này làm anh cảm giác không thoải mái lắm!

Nhưng không đợi anh trả lời, Lương Vô Minh đã gõ gõ cây batong trong tay trước mặt con trai mình, “Con đã điều tra chưa?”

Lương Kiếm Nam hứ một tiếng, “Loại phụ nữ này không cần con điều tra làm gì. Không phải đã quá rõ ràng rồi sao? Cô ta nghĩ người Lương gia chúng ta là ai chứ? Chắc chắn là vì muốn danh chính ngôn thuận bước chân vào Lương gia, một thư ký nhỏ nhoi như cô ta đã dùng đứa trẻ trong bụng mình để uy hiếp A Phàm. Còn lý do nào khác nữa chứ?”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 76

Quan điểm của Lương Vô Minh không hề cực đoan như Lương Kiếm Nam.

Ông ấy là một người lính, quan niệm đạo đức mới là điều quan trọng nhất đối với ông ấy. Khi một người đàn ông đã làm cho một cô gái mang thai, thì việc quan trọng nhất trước mắt chính là – chịu trách nhiệm!

Lương Vô Minh nhướn đôi lông mày hơi bạc trắng lên và nhìn về phía đứa cháu trai đang ngồi yên trên ghế sofa, không nói một lời nào. “Phàm à, nội muốn nghe suy nghĩ của con.”

Lương Phi Phàm từ nhỏ đến lớn luôn là một người rất quyết đoán, làm việc gì cũng đều rất chín chắn và điềm tĩnh. Mặc dù anh có địa vị cao nhưng chưa bao giờ làm càng. Tất cả những người hiểu anh đều biết rõ, đối với Lương Phi Phàm mà nói, phụ nữ không bao giờ quan trọng bằng sự nghiệp!

Do đó, bây giờ anh đã làm cho một cô thư ký mang thai, và đã che giấu rất tốt. Lương Vô Minh nghĩ rằng, suy nghĩ của anh mới là điều mà ông ấy muốn biết nhất.

“Ông ơi, chuyện này là sơ suất của con, nhưng Bạch Lộ không phải là kiểu phụ nữ mà bố đã nói.”

Lương Phi Phàm nói súc tích và cô đọng, dường như anh không có ý định giải thích gì thêm, nhưng anh cũng không muốn bố mình phủ định Bạch Lộ một cách cực đoan như vậy.

“Không phải là kiểu phụ nữ đó?” Lương Kiếm Nam vừa nghe thấy con trai vẫn bảo vệ cho Bạch Lộ, ông ta càng tức giận hơn. “Vậy con nói thử xem, cô ta là loại phụ nữ nào?”

“Bố à.” Cơ thể cao lớn của Lương Phi Phàm từ từ đứng dậy khỏi ghế sofa. Anh ta vẫn điềm tĩnh, giọng nói vẫn rất bình thản, nhưng mỗi chữ mỗi câu đều đầy khí thế, không thể phản bác lại được. “Thời gian Bạch Lộ ở bên cạnh con tuy không dài, nhưng con biết rõ cô ấy là loại phụ nữ nào. Bố nghĩ rằng mang thai là việc mà cô ấy muốn gài bẫy con thì có thể gài bẫy được con à? Chẳng lẽ ở trong lòng bố, con trai của bố là một người dễ bị sắc đẹp mê hoặc đến vậy à?”

Lương Kiếm Nam không ngờ rằng bây giờ con trai mình lại vì hạng phụ nữ đó mà chiều tướng mình, nên càng tức giận đến phòng mang trợn mắt. “Con nói vậy là ý gì? Con đang muốn nói với mọi người, con..., con thích người phụ nữ đó?”

“Cô ấy thực sự không làm cho con ghét.” Lương Phi Phàm cong cong đôi môi mỏng của mình theo thói quen, rồi nhìn vào vẻ mặt như thấy ma của Lương Kiếm Nam khi nghe thấy câu nói vừa rồi, anh lại càng bình thản hơn. “Ông ơi, bố ơi, nếu mọi người gọi con đến là để xác nhận chuyện này, vậy bây giờ con có thể nói với mọi người một cách rất rõ ràng, đứa bé trong bụng Bạch Lộ là của con. Còn về những việc khác, bây giờ con chưa thể nói gì với mọi người, nhưng hãy cho con ba ngày, con sẽ cho mọi người một câu trả lời.”

“Trả lời? Trả lời gì?” Lương Kiếm Nam giận đến nổi muốn nhồi máu cơ tim. “Phàm à, con đừng nói với bố là con sẽ chịu trách nhiệm với người phụ nữ đó. Việc này không có gì để trả lời cả. Bây giờ Diệp Lâm đã quay về

rồi, ba cũng đã nói chuyện với nhà họ Diệp, tháng sau sẽ chuẩn bị cho hai đứa đính hôn trước, vậy mà con lại gây ra chuyện này, con đem cái sỉ diện của ông già này để đi đâu?”

“Gì mà không chịu trách nhiệm?” Lương Vô Minh hoàn toàn không đồng ý, cây gậy trong tay gõ thật mạnh xuống đất. “Người làm bố như con đang dạy dỗ con trai mình kiểu gì vậy hả? Khi con còn nhỏ, bố đã dạy con như vậy à? Làm cho người ta mang giống của nhà họ Lương chúng ta, vậy mà không cho người nhà họ Lương chịu trách nhiệm? Con làm như vậy mới là đem sỉ diện của ông già này để đi đâu thì có!”

“... Bố.” Lương Kiếm Nam bỗng sượng mặt lại, giọng nói đột nhiên mất hết khí thế vừa rồi. “... Không phải thế, chuyện này khác với chuyện kia, thằng Phàm nó...”

“Thằng Phàm là con trai của con, còn cô gái đó không có bố mẹ à?” Lương Vô Minh vẫn phong thái đó, khoan nói đến cô gái đang mang thai con của Lương Phi Phàm là người như thế nào, nhưng với ông ấy mà nói, đã là máu mủ của họ Lương thì không bao giờ được vứt bỏ. “Con đừng nói những lời đồn mật này với bố!”

“Bố...”

“Im miệng!” Lương Vô Minh đã ngoài ngũ tuần, nhưng khi đứng dậy thì lưng vẫn thẳng đứng, và đầy khí thế. “Chuyện này không phải do con nói là xong! Cô gái đó là người như thế nào thì để sau này hẵng tính. Nếu đứa bé là con của thằng Phàm, vậy thì không được để xảy ra bất kỳ sai sót gì!”

“Thưa bố, hay cứ tạm sắp xếp, để Phi Phàm đưa cô gái đó đến gặp mặt chúng ta một lần?” Lí Đường Lâm này giờ vẫn đứng im lặng ở đó giờ mới nói chen vào một câu. “Bên ngoài đồn đại thế nào là việc của người ta, bây giờ đã mang thai rồi, cần phải gặp mặt một lần chứ.”

“Con không đồng ý.” Lương Kiếm Nam đập bàn phản đối. “Làm vậy tức là cho cô ta bước vào cửa nhà họ Lương, làm vậy rồi có nghĩ cho nhà họ Diệp không? Rồi hôn sự của thằng Phàm và Diệp Lâm phải làm sao?”

“Không phải con luôn khoe khoang để chế kinh doanh của mình lớn mạnh lắm à? Lẽ nào bây giờ con còn định dùng liên hôn thương mại để giữ vững địa vị của mình?” Lương Vô Minh luôn không thích mùi hôi của tiền trên người con trai mình.

Lương Kiếm Nam bị câu nói của bố mình chặn họng làm sắc mặt thay đổi, đôi môi dày khẽ mấp máy, nhưng lại không thể thốt ra một lời nào.

Lương Phi Phàm vẫn đứng đó lắng nghe ba người lớn trong nhà đôi co qua lại. Vẻ mặt anh vẫn điềm tĩnh, hai tay đang nhét vào túi quần một cách thong dong, nhưng trong đôi mắt sâu thẳm đó lại có chút lúng túng.

Cô gái đó... Bây giờ cô ấy đang làm gì?

Có phải trước đó cô ấy đã biết chuyện mình có thai rồi?... Có lẽ cô ấy đã biết điều đó rồi... Có lẽ, chính là lần đó, lần đầu tiên anh đưa cô đến bệnh viện... Lúc đó chắc cô ấy đã biết rồi?

Trong hai tháng qua, cô ấy đã giấu giếm rất khéo, ngày nào cũng ở bên cạnh mình, nhưng cô ấy không để cho bất kỳ ai nhận ra...

Có phải cô ấy không hề có chút ấn tượng gì về chuyện xảy ra hai tháng trước? Không, chắc chắn sẽ không có ấn tượng gì cả, nhưng... Cho dù là vậy đi, nhưng lẽ nào cô ấy không hề có chút tò mò về việc ai là bố của đứa bé sao?

... Hay là, cô ấy đã có quyết định rồi? Cho dù sinh con khi chưa kết hôn, cho dù không biết bố của đứa bé là ai, cô ấy cũng sẽ sinh đứa bé này ra đời?

Không biết tại sao, chỉ mới nghĩ đến đây, Lương Phi Phàm liền cảm thấy có một ngọn lửa không tên đang trỗi dậy trong ngực mình.

May mà đứa bé này là của anh, nhưng nếu không phải là của anh thì sao? Cô cũng định sẽ sinh nó ra đời à...?

Những suy nghĩ mâu thuẫn này làm cho anh cảm thấy đầu óc mình hơi rối loạn, nhưng anh lại không thể kìm được mà nghĩ về điều đó. Nếu không phải của anh, nếu là của người khác, nếu người đã cùng cô suốt đêm cách đây hai tháng là một người khác... Bây giờ có phải cô cũng đang mang thai con của người khác hay không?

“... Thưa bố, đây là hai chuyện khác nhau. Bây giờ con có một kế hoạch rất lớn. Ba cũng biết bây giờ Lương thị đang muốn tiến vào ngành bất động sản, vừa hay khu đất mà con định mua lại có quan hệ khá lớn với Diệp thị, nếu thằng Phàm có thể liên hôn với Diệp Lâm...”

“Bố mặc kệ động sản hay bất động sản gì đó của con, bây giờ bố chỉ quan tâm đến chặt của bố, nên việc này không thể do con quyết định được!”

“Bố...”

Lương Phi Phàm hơi lơ đãng nhưng rồi đã hoàn hồn lại, vì nghe tiếng cãi vã bên tai. Nhưng anh không muốn nghe bất cứ điều gì nữa, bèn quay người và đi thẳng về phía cổng biệt thự.

Lí Đường Lâm là người đầu tiên nhận ra, liền vội vàng đuổi theo.

“Phi Phàm.”

“Mẹ.” Lương Phi Phàm vội giấu đi biểu hiện trên khuôn mặt, giọng nói trầm khàn. “Con xin lỗi đã làm mẹ lo lắng, nhưng con hiểu rất rõ trái tim

mình. Mẹ yên tâm, con sẽ xử lý ổn thỏa chuyện này. Về phần bố, mẹ cũng không cần phải nói thêm gì đâu.”

“Phi Phàm, con nói thật cho mẹ biết, có phải con đã thích cô gái đó thật rồi không?”

Con trai của mình là tuýp người như thế nào, sao bà ấy lại không biết?

Trên thực tế, tính khí của Lương Phi Phàm phần lớn đều giống bà ấy. Từ nhỏ, anh đều thờ ơ đối với rất nhiều việc, cả người dường như được bao bọc trong một bức bình phong che chở không ai có thể chạm tới. Ngay cả khi bạn cố tình muốn tiếp cận anh, anh cũng chưa chắc sẽ cho bạn đến gần.

Phụ nữ, đối với anh mà nói, thật sự chỉ là một danh từ mà thôi.

Trong lòng Lí Đường Lâm cũng luôn cho rằng, con dâu tương lai của họ Lương chắc chắn sẽ là Diệp Lâm. Hơn nữa, cô gái này cũng là một cô gái được phép đến gần con trai mình trong nhiều năm qua.

Tuy nhiên, bây giờ bất thành linh xuất hiện một Bạch Lộ, lại còn đang mang thai... Lương Phi Phàm là người rất thông minh và thận trọng, việc này đối với anh mà nói là một “sai lầm” sẽ không bao giờ tồn tại.

Mà đã không bao giờ có thể tồn tại, vậy thì sai lầm này không phải là sai lầm nữa.

Và anh muốn sai lầm này biến thành sự thật...

“Con là con trai của mẹ. Con đang nghĩ gì, mẹ đều biết rất rõ.” Lí Đường Lâm khẽ thở dài, đưa tay ra và vỗ lên vai Lương Phi Phàm, cuối cùng vẫn nói nhẹ nhàng: “Con đi làm việc đi, nhưng mà... Bây giờ đã biết rồi, vậy hãy tìm thời gian rồi đưa cô gái đó về nhà, đừng để người ta cảm thấy tủi thân. Về phần bố con, con cũng không cần phải lo, mẹ thấy ông nội con cũng có ý giống mẹ.”

“Dạ con biết rồi, mẹ.”

Đôi mắt của Lương Phi Phàm u ám lại, nhưng trong đầu vẫn cứ suy nghĩ về câu hỏi vừa rồi của Lí Đường Lâm...

Con có thực sự thích cô gái đó không?

Thật sự, thích sao?

Bạch Lộ bước xuống khỏi xe mình, đưa tay ra để đóng cửa xe, khi nhìn lên thì thấy một đôi chân dài mảnh khảnh đập vào mắt mình.

Ổng quần vest màu xám nhạt cũng thẳng đứng, cô từ di chuyển tầm mắt lên trên theo màu xám nhạt đó, cuối cùng là một khuôn mặt đẹp trai đang cười mà như không cười, kèm theo một chút xấu xa xuất hiện trước mắt.

Hớ! Cô còn chưa đi tìm hân tính số, vậy mà hân đã tự tìm đến tận cửa à?

Bạch Lộ siết chặt cái chìa khóa trong tay, lạnh lùng trừng mắt nhìn vào Sở Úy Dạ. “Anh Sở, anh đến để tự thú đó hả?”

“Cô Bạch à, cô đổi nghề làm cảnh sát từ khi nào vậy?” Sở Úy Dạ cong đôi môi mỏng gợi cảm lên và cười, hai tay chắp sau lưng, cả người trông như một bức tường thịt, chặn trước mặt Bạch Lộ, bộ dạng trông lười biếng nhưng lại có một sức đàn áp mạnh mẽ. “Có điều, nếu cô Bạch làm cảnh sát thật, Sở tôi sẽ rất sẵn lòng đến đồn cảnh sát thường xuyên để hỗ trợ cô điều tra.”

Hân đang lợi dụng mình bằng lời nói, đương nhiên Bạch Lộ cảm nhận được điều đó.

Chẳng qua chỉ là một tên trộm, dù đó là tổng tài của một công ty lớn đã lên sàn chứng khoán thì sao? Đã dùng cách trộm gà đổi chó để lấy cắp thiết

kế của người khác, bây giờ lại còn thản nhiên như không, còn dùng nụ cười tùy tiện này với mình nữa chứ...

Bạch Lộ chỉ cảm thấy một cơn giận dữ ập lên đến não, rồi hỏi to: “Sở Úy Dạ, anh thật bỉ ổi đê tiện! Tại sao anh lại hãm hại tôi?”

“Hãm hại?” Sở Úy Dạ nhướn mày với vẻ uể oải. “Tại sao tôi phải hãm hại cô?”

“Anh còn không thừa nhận?” Bạch Lộ thực sự muốn chỉ thẳng vào mũi hăn và mắng hăn là một tên khốn. “Có cần tôi kể lại sự việc một cách rõ ràng từ đầu đến cuối cho anh nghe không? Sở Úy Dạ, Viễn Đông của anh cũng chỉ có chút bản lĩnh vậy thôi à? Anh chỉ biết đánh cắp bản vẽ thiết kế của người khác để đạt được mục đích của mình. Anh dùng cách này để thắng EC, thắng Lương Phi Phàm. Hừ! Anh làm vậy mà muốn tôi tôn trọng anh?”

Đối với lời mắng chửi của cô, Sở Úy Dạ không giận mà còn cười, giọng điệu thư thái. “Lương tổng của cô chẳng phải luôn bảo vệ cô hay sao? Tại sao lần này lại không tin cô nữa rồi?”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 77

Bạch Lộ hơi ngớ người ra vì câu nói của Sở Úy Dạ. Cô cảm thấy mình giống như bị ai bóp cổ một cách bất thành linh vậy, trong tim thấy khó chịu và chua xót, nhưng cô chỉ mất ba giây để hoàn hồn trở lại.

“Anh không cần phải đến nói với tôi những lời bóng gió này. Sở Úy Dạ, tôi biết tôi không có bằng chứng nào để tố cáo anh ăn cắp thiết kế của tôi, nhưng đối với tôi...” Cô ngước mắt lên, những ngón tay trắng nõn chỉ thật mạnh vào chỗ tim mình, cười nhạt và nói: “Anh là kẻ rác rưởi!”

Nụ cười nham hiểm trên khóe miệng của Sở Úy Dạ, vì câu nói cuối cùng của Bạch Lộ mà dần dần biến mất.

Rác rưởi? Cô dám nói hăn là rác rưởi...

Đôi mắt của hăn hơi tối lại, rồi đột nhiên vươn ra nắm lấy cổ của Bạch Lộ, ngón cái và ngón trỏ hơi dùng sức để buộc cô ngẩng đầu lên. Khuôn mặt đẹp trai của hăn tiến đến gần cô. “Cô gái, cô biết câu nào nên nói, câu nào không nên nói không vậy?”

Ánh mắt hăn hơi lạnh lùng, bầu không khí xung quanh hình như đang trầm lắng xuống. Nhưng Bạch Lộ không hề sợ hãi, cô đưa tay lên và hất tay Sở Úy Dạ ra, rồi lùi về sau vài bước.

“Tôi không cần phải biết điều đó. Tôi chỉ biết rằng, làm người hay làm việc đều phải ngay thẳng minh bạch, việc trộm gà bắt chó tốt nhất là bớt

làm đi. Bộ anh không nghe nói, người đang làm, trời đang nhìn sao?”

Ánh mắt Sở Úy Dạ đang sa sầm lại và nhìn vào khuôn mặt giận dữ của Bạch Lộ. Một lúc sau, hắn không giận mà cười. “Cô kích động như vậy, chẳng qua là vì Lương Phi Phàm không chịu tin cô chứ gì?”

Đôi môi đỏ của Bạch Lộ khẽ nhúc nhích, mấp máy miệng định nói điều gì đó. Sở Úy Dạ lại tiến đến gần cô một bước. “Bạch Lộ, Lương Phi Phàm không tin cô, phải vậy không? Anh ta đã không tin cô, cô cần gì phải tức giận như vậy? Hay cô hãy đầu quân sang chỗ tôi. Bản vẽ thiết kế của cô đã giúp Viễn Đông chúng tôi giành được gói thầu cho tòa nhà Ủy ban thành phố. Cô đúng là một viên ngọc quý. Hãy đến Viễn Đông, tôi sẽ không bạc đãi cô đâu. Huh?”

Bạch Lộ cắn chặt môi, và nhìn vào Sở Úy Dạ với vẻ thận trọng.

Bộ dạng hắn khi nhìn mình bây giờ, giống như một con sói đang rục rịch, đang cố gắng dụ dỗ con thỏ trắng nhỏ trước mặt, nhưng con thỏ trắng nhỏ này không hề ngu ngốc...

“Đây chính là mục đích cuối cùng của anh đó hả? Anh muốn tôi đến Viễn Đông, nên mới hãm hại tôi như vậy?”

“Mục đích cuối cùng? Cứ xem là vậy đi.” Sở Úy Dạ nhướn mày lên với vẻ bất cần, dường như không có ý định che giấu bất cứ điều gì. “Vừa có thể đả kích Lương Phi Phàm, vừa có thể giành được gói thầu tòa nhà Ủy ban thành phố, chuyện một công đôi việc, với tôi mà nói chẳng có gì lỗi lã, phải vậy không?”

“Vì vậy anh đã cùng Lương Tịnh Tiêu cùng nhau bày kế hãm hại tôi à? Hai người cố tình dùng email của tôi để gửi thiết kế của tôi đi, phải vậy không?”

Sở Ủy Dạ cười phá lên. “Bạch Lộ nhỏ bé à, cô đang mớm cung tôi đó hả?”

Bạch Lộ ngẩn người ra, ánh mắt thoáng qua chút bối rối, quay mặt đi chỗ khác với vẻ không tự nhiên. “... Vậy mà là mớm cung à? Cho dù anh không nói gì, tôi cũng biết ai đã làm ra chuyện đó!”

Sở Ủy Dạ nhún vai một cách bất cần. “Đã như vậy, thì cô phải biết, cô ở lại EC sẽ không được chào đón. Em gái của Lương Phi Phàm đã chơi xỏ cô như vậy, cô có ở lại đó cũng không có ý nghĩa gì, phải vậy không? Cô có tài năng, tôi đánh giá cô rất cao. Cô đến Viễn Đông...”

“Ai nói cô ấy không được chào đón?”

Một giọng nói thấp trầm bổng xen vào một cách lạnh lùng. Lời nói đã gần lên tới miệng của Bạch Lộ lại phải nuốt xuống. Khóe mắt của Sở Ủy Dạ hơi nhướn lên, có hơi bất ngờ vì Lương Phi Phàm lại xuất hiện vào lúc này.

Xem ra, anh thực sự quan tâm đến người phụ nữ này.

Mọi chuyện dường như ngày càng thú vị hơn.

“... Lương tổng.”

Bạch Lộ cũng rất bất ngờ. Cô không ngờ rằng Lương Phi Phàm sẽ đột nhiên xuất hiện, đôi mắt đen nhánh trợn to lên, và lấp lánh. Lương Phi Phàm đứng cách đó khá xa nên chỉ nhìn thấy đôi mắt của cô...

Trái tim anh khẽ lay động, tất cả ánh sáng trong đôi mắt này giống như dây leo, theo bước chân ngày càng đến gần cô của anh, đã leo lên trong lòng anh từng chút từng chút một. Mặc kệ anh muốn cố gắng bắt bỏ những dây leo đó, nhưng dường như đã lực bất tòng tâm...

... “Phi Phàm, con nói thật cho mẹ biết, có phải con đã thích cô gái đó thật rồi không?”

Có phải thích thật không...

Lương Phi Phàm thầm hít một hơi thật sâu, và cuối cùng đã đứng trước mặt Bạch Lộ, sau đó đưa tay ra và nắm lấy cổ tay cô, kéo nhẹ cô ra sau lưng mình.

“Sở tổng, anh có hứng thú với người của tôi như vậy à?”

Sở Úy Dạ mỉm cười và nhìn vào cô gái như một con chim nhỏ đứng sau lưng Lương Phi Phàm, và ánh mắt hắn đã sa sầm lại.

Cô gái này, ở trước mặt mình thì nhe nanh múa vuốt, nhưng ngay khi Lương Phi Phàm xuất hiện, cô ấy đã lập tức thay đổi.

Thật là thú vị! Rốt cuộc là vì sức hút của mình không đủ, hay thực sự có cái gọi là “người đến trước, kẻ đến sau”?

Nhưng, cái nào cũng được, đã là thứ mà Sở Úy Dạ này ưng ý, đương nhiên sẽ không hai tay dâng cho người khác!

Sở Úy Dạ nhướn mày lên, phì cười với vẻ bồn chột. “Đúng là rất có hứng thú.”

Trong mắt của Lương Phi Phàm lóe lên một tia lạnh lùng, và thốt ra từng từ một: “Vậy sao? Vậy thì tôi khuyên anh, tốt nhất hãy sớm xóa bỏ suy nghĩ này.”

“Lương tổng, cô ấy chỉ là một nhân viên của EC thôi mà, hình như anh không có quyền chiếm làm của riêng thì phải?”

“Tôi có nói với anh rằng cô ấy chỉ là nhân viên của tôi thôi hả?”

“Nghe ý nghĩa của câu Lương tổng vừa nói, cô ấy thực sự còn là người phụ nữ của anh?”

Biểu cảm trên gương mặt của Lương Phi Phàm càng lạnh lùng hơn. Anh cảm thấy khi nghe thấy câu nói cuối cùng của Sở Úy Dạ, cổ tay mảnh khảnh mà mình đang nắm chặt bỗng hơi run lên. Anh nheo mắt lại, nhìn chăm chăm vào Sở Úy Dạ với vẻ lạnh lùng, rồi nói: “Từ khi nào mà Sở tổng đã có thú vui tao nhã này, lại còn kiểm soát chuyện riêng tư của người khác nữa?” Anh dừng lại rồi nói bằng giọng châm chọc: “Nhưng nói cũng phải, dù sao Sở tổng chỉ có những thủ đoạn đó thôi. Lần đầu thầu này, anh dùng cách gì để giành được, anh và tôi đều biết rõ.”

Lương Phi Phàm nói xong liền kéo tay Bạch Lộ đi về phía thang máy.

Sở Úy Dạ nhìn vào cơ thể nhỏ nhắn đang bám sát theo sau Lương Phi Phàm, trong lòng hẫng bỗng trỗi dậy một cơn giận khiến hẫng không thể kiểm soát được, đôi chân dài cũng bất giác sai bước đi về phía thang máy.

“Bạch Lộ, những lời tôi vừa nói với cô, tốt nhất cô nên suy nghĩ thật kỹ.” Sở Úy Dạ vươn tay ra chặn cửa thang máy lại, mắt nhìn thẳng vào Bạch Lộ, những lời nói ra hoàn toàn là khiêu khích Lương Phi Phàm. “Hãy nghĩ lại chuyện lần này, có ai tin cô vô tội không? Người muốn hãm hại cô không phải là tôi. Rốt cuộc là ai, cô đã biết rõ ràng rồi. Tôi vẫn là câu nói đó, Viễn Đông sẽ luôn chào đón cô...”

“Sao đây? Viễn Đông sắp phá sản rồi à?”

Lương Phi Phàm đưa tay ra và ấn mạnh nút đóng cửa, nhưng tay của Sở Úy Dạ vẫn chặn ở mép cửa, thang máy cảm ứng được có người bên ngoài nên sẽ không đóng lại. Giọng nói thấp trầm của Lương Phi Phàm càng lạnh lùng hơn, giọng điệu ngang ngược không cho bất kỳ ai xâm lấn. “Đến đây giành người của tôi một cách trắng trợn, trước đó cũng phải cân nhắc khả năng của mình! Sở Úy Dạ, bây giờ tôi nói rõ ràng với anh, cô ấy, không chỉ

là nhân viên của tôi, mà còn là người phụ nữ của tôi. Vì vậy, anh, không đụng vào được đâu!”

Ánh mắt Bạch Lộ run lên dữ dội, vội ngược nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt với vẻ không dám tin.

Anh ấy đang đứng cạnh mình. Ánh sáng trong thang máy không được rõ lắm, cả người anh ấy như được bao phủ bởi một làn ánh sáng mờ ảo. Còn đôi mắt đen như núp dưới bóng hoàng hôn kia, đã làm nổi bật khuôn mặt sắc sảo và góc cạnh nhưng đầy khí thế, sáng sủa đến hơi đáng sợ.

Những đường nét trên khuôn mặt anh đang căng cứng, ngay cả lực tay đang cầm lấy cổ tay cô cũng lớn hơn.

Lúc này Bạch Lộ không còn quan tâm đến cơn đau từ cổ tay mình nữa, bởi vì câu “người phụ nữ của tôi” vừa rồi của anh đã đủ để làm cô sốc đến mức không thể hoàn hồn lại.

Đôi mắt như kên kên của Sở Úy Dạ hơi siết chặt lại, cái cằm cương quyết cũng đang dần dần căng ra.

Giọng hằn có vẻ lười biếng, nhưng mỗi một từ thốt ra đều giống như lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào tim Bạch Lộ. “Thì ra là người phụ nữ của Lương tổng đây thật, thảo nào được chăm sóc đặc biệt. Nhưng Bạch Lộ à, cô có tài năng tốt, tại sao lại phải hạ mình để làm một người phụ nữ thấp hèn?”

“Tôi không phải...”

“Ai nói cô ấy thấp hèn?”

Bạch Lộ vừa định phản bác thì Lương Phi Phàm đã lên tiếng trước cô, đón nhận sự khiêu khích của Sở Úy Dạ. Trên khuôn mặt đẹp trai đầy những

biểu cảm khó đoán, khó có thể ừ đại với điều mà Sở Úy Dạ vừa nói – “hạ mình”.

“Sở tổng đúng là nhiệt tình, với chuyện này mà cũng lo lắng như vậy. Có vẻ như Sở tổng là người thường xuyên xử lý những việc như vậy, nhưng chắc là phải làm anh thất vọng rồi.” Lương Phi Phàm kéo thẳng Bạch Lộ vào lòng mình, một tay ôm sau cổ cô. Sâu trong đôi mắt khi nhìn vào Sở Úy Dạ của anh có chút hung dữ lạnh lùng, nhưng không hề có vẻ điên rồ, ngược lại còn điềm tĩnh đến lạ thường. “Lương Phi Phàm tôi không có thói quen hay sở thích nuôi gái đâu.”

Nói xong, anh đưa tay ra và hất tay Sở Úy Dạ ra khỏi mép cửa thang máy, rồi ấn nút đóng cửa lại. Hai cánh cửa nhanh chóng đóng lại và cô lập người đàn ông đáng ghét đó bên ngoài thang máy, lúc này anh mới từ từ thả tay ra khỏi cổ Bạch Lộ.

Bạch Lộ ngay từ đầu đã vùng vẫy, nhưng vì không đủ sức nên cô không thể vùng ra được. Lúc này anh đã nới lỏng tay, cô dồn cơn giận còn lại và đẩy mạnh Lương Phi Phàm ra xa. Một bên má đã đỏ ửng vì ép sát vào ngực anh ta, và dĩ nhiên trong đó còn kèm theo một cơn giận không rõ lý do.

“Lương tổng, sao anh có thể nói như thế?”

Lương Phi Phàm nhìn thấy bàn tay cô vẫn đang không nghe lời mà vùng vẫy, trên khuôn mặt nhỏ đỏ bừng đầy bất mãn với mình. Anh cảm nhận được cơn giận từ sâu trong đáy lòng vừa bị Sở Úy Dạ khơi dậy lại đang ập đến. Cô càng vùng vẫy, anh càng không buông tay.

“Câu nào khiến cô bất mãn?”

“Anh...” Bạch Lộ mím chặt đôi môi đỏ, đôi mắt đen nhánh ngược lên, mang theo vẻ bướng bỉnh và nhìn chăm chăm vào mắt anh, một lúc sau mới bực bội nói: “Lương tổng, anh biết rõ rồi mà còn hỏi. Những lời anh vừa nói... không phù hợp...”

“Không phù hợp?” Lương Phi Phàm giận dữ đến mức phải phì cười, đôi mắt vốn sâu thẳm và khôn ngoan lúc này chỉ còn lại vẻ lạnh lùng. Tay anh bỗng kéo mạnh một cái, còn tay kia cũng tóm lấy vòng eo mỏng manh của cô, gần như muốn siết cả người cô vào trong lòng mình. Giọng nói trầm khàn gần kề bên, nhưng cũng có chút lạnh lẽo. “Không phù hợp khi nói ngay trước mặt tên Sở Úy Dạ đó đúng không? Cô không muốn cho anh ta biết? Sao hả? Lẽ nào cô thực sự muốn đến Viễn Đông? Anh ta đã hứa cho cô đài ngộ thật tốt? Huh?”

Bạch Lộ ghen hòng, cả người giống như một con nhộng, đang bị thứ gì đó trói chặt, không thể nhúc nhích được.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 78

Cô vùng vẫy theo bản năng, và nắm tay nhỏ bé siết chặt lại rồi dấm vào ngực anh. “Anh đang nói lung tung gì vậy? Hoàn toàn không có chuyện đó, anh mau thả tôi ra...”

“Tại sao phải thả cô ra?”

Lương Phi Phàm không buông tay mà quay người lại và ép cả người cô vào tường thang máy, thân hình cao lớn cũng ép sát vào. “Thả cô ra để cô đi tìm gã Sở Úy Dạ đó à?”

“Tôi không nói sẽ đi tìm anh ta!” Khóe mắt Bạch Lộ đỏ ửng lên, giậm chân đầy giận dữ. Cô tưởng mình đang tức giận, nhưng bộ dạng bây giờ của cô lại giống như đang làm nũng hơn, nhưng ngay cả bản thân cô cũng không nhận ra sự nũng nịu này. Ở trước mặt người đàn ông này, cô sẽ thể hiện ra rất tự nhiên như vậy, ngay cả giọng điệu cũng thế. “Anh quá đáng lắm! Chính anh đã không tin tôi, bây giờ lại nói ngược lại rằng tôi sẽ đi tìm Sở Úy Dạ. Rõ ràng là anh ta đã tự đến tìm tôi, anh không nghe thấy à? Chính anh đã hiểu lầm tôi! Anh không tin tôi, vậy anh còn gì để nói nữa?”

Cổ họng Bạch Lộ hơi nghẹn lại. Chuyện xảy ra với bản thiết kế trước đây đúng là đã khiến cô cảm thấy tủi thân, nhưng cô chưa bao giờ dám để lộ ra vẻ tủi thân này. Nhưng bây giờ, cảm xúc đó đã có nơi để bộc phát, một khi đã nói ra thì như nước lũ, không kiểm soát được...

Lương Phi Phàm nhìn khuôn mặt tức giận đó, ngọn lửa giận trong lòng đã dần biến mất, anh vô thức híp mắt lại. “Tôi có nói rằng tôi không tin cô sao? Thường ngày đầu óc cô xử lý cũng nhanh nhẹn lắm, đến thời khắc quan trọng chỉ để làm vật trang trí thôi à?”

“Anh... Tôi... Lương Phi Phàm, anh đừng quá đáng quá! Anh đổ oan cho người ta, còn nói đầu tôi chỉ để làm vật trang trí. Vậy đầu của anh dùng để làm gì? Trên đầu anh, tôi cũng không thấy linh hoạt bao nhiêu cả!”

Bạch Lộ ngھnh cổ lên và hét vào mặt anh.

Cô gái này... đúng là cũng không nhất gan. Bây giờ dám quay ngược lại nói anh ngu ngốc à?

Nhưng thật kỳ lạ, Lương Phi Phàm nhận ra mình không hề tức giận, nhất là khi nhìn vào khuôn mặt bướng bỉnh của cô. Khuôn mặt nhỏ đang đỏ ửng đó, sao cứ khiến anh cảm thấy... cảm xúc dâng trào.

Anh cúi thấp đầu xuống. Bên dưới hàng lông mày dài, đôi mắt như suối đen lặng lẽ nhìn cô, gần như muốn hút linh hồn cô vào đó. Bạch Lộ vốn đang ngھnh cổ trợn mắt nhìn anh, tự nhiên anh ta áp sát như vậy, cơ thể cô bỗng run lên một cách vô thức, muốn lùi về phía sau. Nhưng phía sau là bức tường thép, hoàn toàn không có đường lui.

“Có phải cô thực sự nghĩ rằng tôi không tin cô không? Bạch Lộ, cô nhìn vào mắt tôi, rồi suy nghĩ về việc đó. Tôi kêu cô tự đánh giá mình, bây giờ cô đã cho điểm chưa?” Giọng của Lương Phi Phàm thờ ơ nhưng không hề mất đi sức mạnh. “Huh? Trong việc đối nhân xử thế, cô có biết khuyết điểm của mình nằm ở đâu không? Tôi nói cô thiếu thận trọng, vậy mà cô vẫn không thừa nhận? Một bản vẽ thiết kế quan trọng như vậy, tại sao cô lại để cho người khác lấy được một cách dễ dàng như vậy? Tôi biết cô sẽ nói rằng, bản vẽ thiết kế đó vốn đã công khai, vậy còn triết lý thiết kế của cô thì sao? Có phải cũng đã nói với người khác rồi không? Huh?”

Giọng anh rất nhẹ, mỗi từ đều trầm tĩnh, và thu hút. Còn anh và cô bây giờ, giống như hai thanh nam châm. Tất cả bất mãn và tức giận trong mắt cô đều dần dần tan biến theo lời nói của anh, nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào mắt anh mà không chớp mắt. Ánh sáng trong mắt anh đều là sự chân thành...

Trái tim Bạch Lộ bỗng “ting” lên một tiếng, như thể đột nhiên hiểu ra điều gì đó. “... Ý anh là... Tôi quá dễ tin người...”

Vì vậy, mới bị người ta phản bội?

“Nghĩ ra rồi à?” Lương Phi Phàm duỗi tay ra và gõ gõ vào trán cô, cố nén tiếng thở dài. “Tôi nghĩ mình không cần phải nói thêm gì nữa, chắc cô cũng đã hiểu rõ rồi. Ngay từ đầu, tôi đã không nghi ngờ cô, nhưng tôi không nói câu nào, vì tôi muốn cô nhận ra vấn đề của mình nằm ở đâu. Việc bản vẽ thiết kế lần này không phải là trách nhiệm của một mình cô, nhưng cô chắc chắn có trách nhiệm không thể trốn tránh được. Tôi muốn cô nhớ kỹ bài học này, như vậy cô mới có thể đứng vững trên con đường sự nghiệp. Cô hiểu không? Huh?”

.....

Là vậy thật sao?

Hóa ra, không phải anh ấy không tin mình...

“Ngay từ đầu, tôi đã không nghi ngờ cô...”

.....

Bạch Lộ cảm thấy đầu mình đang kêu oong oong, dường như chỉ có câu nói đó đang lặp đi lặp lại bên tai. Tất cả tủi thân và không cam lòng dường như cũng biến mất theo nó.

Không phải anh ấy không tin mình. Anh ấy luôn tin tưởng mình mà.

“... Anh thực sự chưa bao giờ nghi ngờ tôi sao?” Cô cắn chặt môi mình, rõ ràng là vô tình, nhưng bây giờ bộ dạng đó đập vào mắt Lương Phi Phàm lại trở thành một điều khiêu gợi, trêu chọc tâm trí của anh. Còn giọng nói của cô thật nhẹ nhàng, thật dịu dàng. “Không hề có dù chỉ một giây một phút?”

Cô ấy đang dè dặt hỏi mình, có phải chưa từng nghi ngờ cô ấy dù chỉ trong một giây...

Dường như đang nói với anh rằng, cô rất quan tâm đến cách nghĩ của anh.

Lương Phi Phàm thừa nhận rằng mình rất dễ chịu, vì vậy bây giờ anh không keo kiệt, và cho cô một câu trả lời để cô an tâm. “Ừm, một giây cũng không.”

Dường như có một luồng nhiệt ấm áp chảy vào trong cơ thể cô, và những thành phần đang gào thét phản đối trong tim cô trước đó cũng đã biến mất dạng.

“Nếu anh tin tôi, thì anh phải biết, tôi sẽ không đến Viễn Đông của Sở Úy Dạ. Lương tổng, tôi...”

“Sau này không được gặp Sở Úy Dạ nữa!”

Bạch Lộ vẫn chưa nói xong thì Lương Phi Phàm đã bị cắt ngang lời cô với vẻ ngang ngược. Bạch Lộ cắn chặt môi, cúi mắt xuống và lẩm bẩm một câu. “Tôi cũng rất không muốn nhìn thấy anh ta... Nhưng mà, cho dù là vậy, Lương tổng cũng không thể ăn nói lung tung, lỡ đồn ra ngoài thì thật khó nghe...”

Lương Phi Phàm nhướn mày lên nhìn cô, và mỉm cười. “Câu nào đồn ra ngoài mà khó nghe?”

“Thì là... Thì là câu anh vừa nói với Sở Úy Dạ đó.”

“Tôi đã nói rất nhiều câu, tôi quên rồi.”

“...”

“Huh?”

Bạch Lộ không chắc anh có cố tình hay không, nhưng cô cảm thấy mình cần phải nhắc nhở anh. Những câu mà anh vừa nói, đối với một người trong cuộc như cô, thật sự rất không công bằng. Hơn nữa, những lúc riêng tư như bây giờ, hình như anh ấy luôn thích... động tay động chân với mình.

Cô rất sợ mỗi khi anh đến gần, vì anh quá tài giỏi, tài giỏi đến mức làm lóa mắt cô, làm hoảng loạn tim cô... Cô thực sự sợ rằng, nếu mình không giữ khoảng cách với anh, thì cô sẽ bất chấp tất cả mà đắm chìm vào đó...

Nhưng, cô không thể, bởi vì cô biết rằng mình không xứng đáng.

“... Lương tổng, chắc anh biết tôi đang nói về điều gì. Anh nói với Sở Úy Dạ rằng tôi là người phụ nữ của anh, nếu để người khác nghe thấy, chắc chắn sẽ có hiểu nhầm.” Bạch Lộ ngừng lại rồi thì thầm. “Tuy bây giờ tôi không có bạn trai, nhưng Lương tổng đã có vợ chưa cưới, và sau này tôi cũng sẽ lấy chồng...”

“Lấy chồng?”

Ánh mắt của Lương Phi Phàm bỗng tối lại, trực tiếp ngắt ngang lời cô. Bàn tay vốn đang vòng quanh eo cô đột nhiên di chuyển lên trên, rồi thản nhiên luồn vào áo cô, chạm vào cái bụng phẳng lì và mềm mại của cô.

Cảm giác đụng chạm nhẹ nhàng của lòng bàn tay đó, vừa quen thuộc vừa xa lạ, khiến mắt anh càng sâu thẳm hơn.

“Cô định lấy ai?”

Giọng nói khàn đặc cùng với cử động của anh khiến tim Bạch Lộ đập loạn nhịp.

“... Không, đừng!”

Bạch Lộ lắc đầu và đưa tay định đẩy anh ra, vào lúc này làm gì còn tâm trí để nghĩ đến chuyện khác. Khi cơ thể bị anh chạm khẽ vào, cô liền cảm thấy mình run lên một cách không kiểm soát được, chỉ muốn đẩy anh ra thật xa. “... Tay anh đang làm gì vậy? Bỏ ra...”

Lòng bàn tay đó ép sát vào bụng cô, mang theo một hơi lạnh, nhưng cô lại cảm thấy những nơi mà lòng bàn tay anh đi qua dường như đã bị đốt cháy, nóng ran cả người.

Lương Phi Phàm vẫn mím chặt môi và khẽ nhướn đôi lông mày dài rậm lên. Lòng bàn tay lớn như đang đi vào chốn không người, cứ tiến thẳng về phía mục tiêu. Bộ dạng chống chọi của cô đập vào mắt. Anh híp mắt lại, vẫn tiếp tục hành động, và chẳng mấy chốc đã đi đến hòn núi đôi nhô cao đó.

Miếng bọt biển mềm mại được anh chạm nhẹ vào. Cảm giác đụng chạm nhẹ nhàng và mềm mại đó, vẫn làm người ta say đắm hơn bao giờ hết.

Bạch Lộ đột nhiên trợn to hai mắt, giống như một con thỏ đang nhảy căng lên vì sợ hãi, nhưng đã bị bàn tay của Lương Phi Phàm đè xuống.

“Cô hỏi tôi làm gì à? Đương nhiên tôi muốn cho cô biết rõ, cô là người phụ nữ của ai.”

“Lương... Ừm...”

Những lời Bạch Lộ muốn nói mới bắt đầu thì môi cô đã bị chặn lại, nhưng anh không có một nụ hôn dài miên man như trước, mà lao đến thật nhanh và bất động, giống như muốn in một dấu ấn lên trên môi cô.

Cơ thể Bạch Lộ không kìm được sự run rẩy, không có cách nào thở được. Cô há miệng ra để hít thở trong vô thức, nhưng miệng vừa há ra, đầu lưỡi linh hoạt của anh đã tiến vào. Bạch Lộ càng run rẩy hơn. Đôi mắt đen nhánh đã hoàn toàn khép lại, chỉ có thể nhìn thấy tròng mắt vẫn đang quay tròn thông qua mí mắt mỏng hơn cánh ve kia.

Đôi mắt sâu thẳm của Lương Phi Phàm nhìn chăm chăm vào phản ứng của cô bên dưới người mình, lực của bàn tay cũng không hề giảm đi, vẫn lúc nhẹ lúc mạnh. Cảm nhận được thân nhiệt của cô đang tăng lên từng một chút, cảm nhận được những thay đổi nhạy cảm của cô ở bên dưới người mình, khóe miệng anh từ từ nhếch lên một nụ cười sâu xa.

“Nào, nói cho tôi biết cảm giác bây giờ của cô.” Lương Phi Phàm khẽ cười. Cùng với nụ cười đó, cơ thể anh hơi run lên. Và nơi hai môi chạm nhau đã đổi sang trên môi cô.

Bạch Lộ hơi hoảng loạn, bị sốc bởi giọng nói trầm thấp của anh, làn môi hồng cũng run lên. Cảm giác đụng chạm nhẹ nhàng đó, vô tình lướt qua môi anh, giống như một chiếc lông vũ mềm mại lướt qua tim anh. Đôi mắt của Lương Phi Phàm càng sâu thẳm hơn. “Huh? Cảm giác này, cô không thấy quen à?”

Đầu óc Bạch Lộ đang rối tung lên, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ ửng. Cô chỉ nghe thấy Lương Phi Phàm đang nói gì đó bên tai mình, nhưng lại hoàn toàn không thể suy nghĩ một cách bình thường được.

“Xem ra cô vẫn chưa thể nhớ ra điều gì.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 79

Lương Phi Phàm không chờ được câu trả lời của cô, nhưng cũng không quan tâm. Thang máy đã lên đến tầng của cô, và cửa thang không biết đã đóng mở bao nhiêu lần. Trong khoảnh khắc cửa mở ra lần này, Lương Phi Phàm đã cúi xuống và bỗng cô gái vẫn đang rồi trí kia lên và đi về phía căn hộ của cô.

Bạch Lộ đang mơ màng bỗng cảm thấy cơ thể mình nhẹ hẫng. Cô đột nhiên kêu lên, nhưng Lương Phi Phàm đã cúi người xuống và cầm lấy túi xách của cô. “Chìa khóa đâu?”

“Lương tổng, anh...”

“Lương Phi Phàm.” Anh mở túi xách của cô ra một cách thô lỗ, vừa tìm chìa khóa của căn hộ của cô, vừa nghiêm túc sửa đổi cách xưng hô mà anh luôn không hài lòng. “Sau này gọi tên của tôi.”

“Lương tổng...”

“Lương Phi Phàm.”

“Lương... Anh, anh làm gì vậy?”

Tim Bạch Lộ đập thành thịch, vì bị hành động của anh làm cho lúng túng. Nhưng khi cô nhìn thấy anh đã tìm thấy chìa khóa cửa căn hộ của mình và

mở cửa ra, cô mới chột bùng tỉnh và lao đến ngăn anh lại. “Anh đang làm gì vậy? Tôi đâu có nói sẽ cho anh mở cửa...”

“Cô hỏi tôi làm gì à? Lẽ nào cô thích ở ngoài hành lang hơn? Huh?”

Lương Phi Phàm nhướn mày lên và đẩy cửa ra, rồi quay người lại kéo cô vào trong căn hộ. Duỗi chân đóng cửa lại, ném túi xách của cô lên đầu tủ ở lối vào, và một lần nữa cúi người xuống bỗng cô gái đang chưa kịp phản ứng gì đi thẳng vào phòng ngủ.

Bạch Lộ hoảng hốt kêu lên, nhưng người đàn ông này dường như đã có chuẩn bị trước. Giọng cô vừa mới lên tới cổ họng thì đã bị Lương Phi Phàm hôn một cách mãnh liệt, và lọt ra ngoài chỉ là những tiếng rên rỉ dụi dàng: “Ừm...”

Giọng điệu nhẹ nhàng này như thể đang làm nũng, lại như thể đang muốn từ chối nhưng vẫn chào đón.

Lương Phi Phàm cảm thấy tất cả khí huyết của mình đã chảy đến một nơi nào đó trên bụng theo tiếng rên rỉ của cô. Một chỗ nào đó trên chiếc quần tây hoàn hảo đã nhô lên một cục. Anh đặt Bạch Lộ lên giường, thân hình cao lớn cũng nhanh chóng đè xuống.

Nhưng hai tay vẫn để ở hai bên người cô, hai chân cũng khẽ ấn xuống đôi chân đang giẫm đạp của cô, nhưng cơ thể lại giữ một khoảng cách nhất định với bụng của cô.

Khuôn mặt nhỏ đỏ au của Bạch Lộ giống như bị lửa đốt. Trong có có cả ngượng ngùng, có cả giận dữ.

Cô cắn chặt răng, và cuối cùng đã lấy lại được chút lý trí. Nhất là khi nhìn vào người đàn ông đang nằm trên người mình, bộ dạng sẵn sàng chiến đấu đó, không chỉ khiến cô sợ hãi, mà còn khiến cô ngỡ ngàng...

“... Anh đang làm gì vậy? Lương Phi Phàm, anh đừng có quá đáng! Anh không thể làm điều này với tôi!” Cả hai tay đẩy mạnh vào ngực anh.

Nhưng người đàn ông này giống như một ngọn núi, cho dù cô dùng hết sức, anh vẫn không hề nhúc nhích.

“Thực sự không thể nhớ ra chút gì à?”

Lương Phi Phàm đột nhiên cúi đầu xuống và dán chặt vào môi cô, rồi thì thầm. Giọng nói trầm thấp lúc này giống như được ủ bằng rượu vang lâu năm, nhưng cũng có thêm chút lạnh lẽo.

Bạch Lộ hơi ngậy người ra. Từ lúc này đến giờ, hình như anh ấy luôn hỏi mình cùng một câu hỏi thì phải.

Không nhớ ra?

Cô phải nhớ ra điều gì? Rốt cuộc anh ấy đang nói về việc gì? Hay đang ám chỉ với mình điều gì đó?

Nhưng cô đã nghĩ nát óc vẫn không thể hiểu được, hành vi này của anh có thể nhắc cô nhớ ra điều gì...

Lương Phi Phàm chỉ nhìn vào khuôn mặt ngỡ ngàng và chống đối của cô là biết rằng, chuyện của hai tháng trước, cô sẽ không ngờ được rằng người đó chính là mình...

Anh vô thức híp mắt lại rồi cúi đầu xuống, cắn mạnh vào môi cô. Cuối cùng rút hai chân lại, từ từ đứng dậy khỏi người cô.

Bạch Lộ vừa có lại được tự do liền ngồi bật dậy khỏi giường, rồi lúi ra phía sau, lưng dựa sát vào góc giường, giữ một khoảng cách nhất định với anh, rồi nói với vẻ giận dữ. “Tôi không biết rốt cuộc anh có ý gì, nhưng anh làm thế này... Anh làm thế này... thật quá đáng! Tại sao lần nào anh cũng

làm những hành động ám muội này với tôi? Với lại... Tôi cũng không mời anh vào nhà. Dù anh là cấp trên của tôi, anh cũng không thể làm vậy với tôi. Giữa tôi và anh...”

“Giữa chúng ta thực sự chỉ là mối quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới thôi sao?” Lương Phi Phàm quay ngoắt đầu lại và nhìn thẳng vào mắt cô, khóe miệng cong lên, dường như không có chút ăm áp nào. Bạch Lộ chỉ thấy thoáng một cái, giữa ngón trỏ và ngón giữa thon dài của anh đang kẹp lấy một vật gì đó, rồi đưa đến trước mắt mình. “Đây là gì? Cô có ấn tượng không?”

Ánh sáng trong phòng không rõ ràng lắm, rèm cửa dày chưa được kéo lên, chỉ có ánh đèn lờ mờ ở đầu giường. Bạch Lộ chỉ cảm thấy có một tia sáng lóe qua trước mắt. Cô đột nhiên mở to mắt ra. Tất cả những cảm xúc, bao gồm cả sốc, hoảng loạn và không dám tin... Tất cả đều hiện rõ trên khuôn mặt.

Vật này...

Vật này... Cô nín thở, duỗi tay chộp lấy chiếc khuyên tai từ tay Lương Phi Phàm. Chiếc khuyên tai mà cô đã làm mất hai tháng trước. Cô há miệng ra mới nhận thấy rằng giọng mình đang run rẩy, còn kèm theo chút ngạc nhiên. “... Anh, sao anh lại có cái này? Cái này... Từ đâu mà anh có được nó?”

Đây là chiếc khuyên tai của cô. Hai tháng trước, cô đã làm mất một chiếc. Chiếc còn lại, cô vẫn để trên chậu rửa mặt trong phòng tắm. Cặp khuyên tai hình bướm này, vào ngày sinh nhật cô, mẹ cô đã tặng cho cô. Mặc dù nó không đáng giá, nhưng cô vẫn rất thích, vì vậy trong một năm nay, cô đã đeo nó gần như mỗi ngày.

Hai tháng trước, cô đột nhiên phát hiện ra mình đã bị mất một chiếc khuyên tai. Điều kinh khủng nhất là, cô dám chắc chắn rằng chiếc khuyên

tai này đã bị mất vào tối hôm đó. Vì vậy, dù cô biết rõ rằng nếu quay về khách sạn đó thì có thể tìm thấy chiếc khuyên tai, nhưng cô vẫn không có can đảm.

Việc này đã qua hai tháng, cô cứ nghĩ rằng sẽ không còn ai nhắc đến nó nữa. Giống như bản thân cô, dù rất thích cặp khuyên tai đó, nhưng cũng sẽ không đi tìm một chiếc đã bị thất lạc về. Nhưng không ngờ, hôm nay lại...

Nhưng chiếc khuyên tai này, sao lại nằm trong tay Lương Phi Phàm?

Đây là thứ mà cô đã làm mất vào đêm đó, tại sao nó lại nằm trong tay anh?

Bạch Lộ tròn to mắt và nhìn chăm chăm vào Lương Phi Phàm. Ánh mắt anh thật điềm tĩnh, khuôn mặt điển trai vẫn bình thản. Cô không biết tại sao, trong tim lại bắt đầu hoảng loạn...

Có phải anh ấy đã biết chuyện gì rồi không?

Trong lúc hoảng loạn, Bạch Lộ đã nhớ lại chuyện xảy ra ở Đế Hoàng Cung Điện. Tên Lương Kiệt Thịnh đó... Hình như anh ấy đã biết chuyện của hai tháng trước. Có phải hẳn đã nói gì với Lương Phi Phàm, nên bây giờ anh ấy mới có chiếc khuyên tai này...

Vì vậy, anh ấy mới làm điều đó với mình. Có phải anh ấy đã xác định rằng mình là kiểu phụ nữ tùy tiện hay không?

.....

Trong tim Bạch Lộ rối như tơ vò, hoàn toàn không có cách nào để suy nghĩ bình thường được. Cô chỉ nghĩ đến những việc tiêu cực, và suy nghĩ tiêu cực này đã khiến cô càng lo lắng hơn, hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào anh. Lúc này không biết nên đặt nó ở đâu, lòng bàn tay siết thật chặt chiếc khuyên tai đó, cổ họng đắng nghét.

“Nhìn bộ dạng của cô, chắc cô đã biết đây là đồ vật của mình rồi ha.” Lương Phi Phàm luôn theo dõi tất cả những thay đổi cảm xúc trong mắt cô.

Khi cô nhìn thấy chiếc khuyên tai này, tất cả cảm xúc đều thay đổi rất ít, duy chỉ có một cảm xúc quá rõ ràng - hoảng loạn.

Cô ấy đang sợ hãi à?

“Đang nghĩ gì vậy? Có phải đang nghĩ tại sao chiếc khuyên tai này lại ở chỗ tôi không?” Lương Phi Phàm nhìn thấy cơ thể nhỏ bé của cô liên tục rụt vào trong góc, anh cau mày lại với vẻ khó chịu, nhưng vẫn tiến gần đến chỗ cô. “Tại sao lại không dám nhìn thẳng vào tôi? Huh? Ngẩng đầu lên...”

Những ngón tay thon dài giữ chặt quai hàm cô, Bạch Lộ bị buộc phải ngẩng đầu lên. Vừa nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của Lương Phi Phàm, trong đó đầy vẻ dò hỏi, trong tim cô càng hoảng loạn hơn.

“... Tại sao anh, tại sao anh lại có thứ này?” Cô nói hơi không lưu loát, càng siết chặt lòng bàn tay của mình hơn. Cơ đau nhẹ nhưng không thể bỏ qua đó đã làm cô tỉnh lại, hít một hơi thật sâu, cuối cùng từ từ giơ tay lên. “Chiếc khuyên tai này... Anh, làm thế nào mà anh có được?”

“Vậy còn cô thì sao?” Lương Phi Phàm lặng lẽ mở miệng, không trả lời mà hỏi ngược lại. “Chiếc khuyên tai này, cô đã làm mất như thế nào?”

Bạch Lộ cắn chặt môi, biết rằng chuyện xảy ra hai tháng trước sẽ không thể giấu giếm được nữa. Bây giờ cô hoàn toàn không chắc Lương Phi Phàm đã biết được bao nhiêu, nhưng điều cô có thể chắc chắn là, anh đã biết được điều gì đó.

Cô hít một hơi thật sâu. Đã như vậy thì không cần phải tiếp tục che giấu nữa. Thực ra cũng không phải là chuyện xấu xa gì, cô không hề bán rẻ thân xác của mình, lúc đó cô hoàn toàn không biết gì cả.

“Hai tháng trước, tôi đã làm mất chiếc khuyên tai này.” Giọng của Bạch Lộ rất khẽ. Lương Phi Phàm vẫn đang giữ chặt cầm cô. Cô cũng không né tránh ánh mắt của anh nữa. Đưa mắt nhìn quanh một hồi, cuối cùng vẫn chậm rãi nói: “... Đây là món quà sinh nhật mà mẹ tôi đã tặng cho tôi, tôi luôn rất trân trọng nó. Vì vậy trước khi làm mất nó, ngày nào tôi cũng đeo nó cả. Trong một đêm vào hai tháng trước, tôi... tôi đã uống say, sau đó đã xảy ra tình một đêm với một người đàn ông xa lạ. Tôi... Tôi biết bây giờ tôi có nói gì thì cũng là thừa thãi, nhưng tôi vẫn muốn nói. Lúc đó tôi không biết gì cả, tôi không hiểu chuyện nó đã xảy ra như thế nào. Sau khi tôi tỉnh táo lại, thì mọi việc đã quá muộn...”

“Ồ, là vậy sao?”

Những lời nghe có vẻ do dự, nhưng rõ ràng mang giọng điệu trần thuật.

Lương Phi Phàm nhướn mày lên và nhìn vào người phụ nữ đang lúng túng kia với vẻ mặt thông dong, trong đôi mắt đen lóe qua một ánh nhè quẩn rũ. Không biết tại sao, chỉ mới nhìn thấy cô vội vã muốn giải thích với mình rằng hai tháng trước cô không hề muốn tùy tiện lên giường cùng với một người đàn ông khác, trong tim anh đã thoáng qua một chút mềm yếu không thể kiểm soát được...

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 80

Có điều, người phụ nữ này thường ngày rất thông minh lanh lợi, nhưng đối với việc này lại có chút chậm chạp.

Anh đã lấy chiếc khuyên tai ra, tại sao cô vẫn không liên tưởng đến việc người đàn ông đêm đó chính là anh? Ngược lại còn hoang mang và buồn bã, sợ rằng mình sẽ hiểu lầm cô ấy ư?

Tuy nhiên, sự chậm chạp này lại là có chút dễ thương và thú vị. Lương Phi Phàm đã nảy sinh ý định trêu chọc cô...

Khóe miệng anh cong lên theo quán tính. Những ngón tay đang giữ chặt quai hàm của cô khẽ di chuyển, cái đụng chạm nhẹ nhàng như ngọc bích tinh xảo.

Anh nheo mắt lại: “Cô chưa bao giờ đi tìm nó à?”

“Tôi... Tôi biết mình đã là mất nó ở đâu, vì vậy tôi không dám đến tìm.” Cô thành thật trả lời.

Nói rồi, cô nhìn về phía Lương Phi Phàm.

Nhưng lại nhìn thấy bộ dạng dửng dưng của anh, trong tim khó tránh khỏi cảm thấy hơi lạ.

Cô tưởng bây giờ anh sẽ đang nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ, hoặc ít nhất cũng nhạo báng vài câu, nhưng anh vẫn nhẹ nhàng như vậy...

Có phải là cô đã suy nghĩ quá nhiều rồi không? Đối với Lương Phi Phàm mà nói, cô vốn dĩ chẳng là gì cả? Vì vậy, cho dù hai tháng trước cô có thực sự lên giường với một người đàn ông khác hay không, anh cũng không quá quan tâm?

Nhưng mà... Nếu thật sự đúng như vậy, thì những hành động ám muội mà anh ấy vừa làm với mình, thì có ý gì?

Bạch Lộ cảm thấy mình không thể tiếp tục bị anh ta dẫn dắt cảm xúc một cách thụ động như vậy nữa. Ít nhất, cô nên làm rõ chuyện chiếc khuyên tai này.

“Xin anh nói cho tôi biết, chiếc khuyên tai này, rốt cuộc anh làm sao mà có được?” Cô cắn chặt môi và suy nghĩ một hồi, rồi vẫn hỏi bằng giọng thăm dò: “... Có phải là, thật ra anh đã biết chuyện chiếc khuyên tai này từ lâu rồi? Chính là... Lúc trước ở Đế Hoàng Cung Điện, tên Lương Kiệt Thịnh đã nói cho anh biết rồi phải không?”

“Tại sao cô nghĩ anh ta đã đưa cho tôi cái này?” Anh mỉm cười. “Cô nghĩ tên Lương Kiệt Thịnh đó có thể nói gì với tôi?”

Bạch Lộ nhìn vào bộ dạng thong dong của anh, bắt đầu thấy hơi giận dữ, trợn to đôi mắt đỏ au, trong đáy mắt đầy lửa giận. “... Rõ ràng anh đã biết tất cả, tại sao lại còn mớm cung tôi? Anh nghĩ làm vậy là vui lắm à?”

Trên thực tế, suy nghĩ của cô không hề chậm chạp, mà ngược lại, đối với chuyện công việc, đầu óc cô xử lý khá nhanh.

Có điều, khi đối mặt với người đàn ông này, cô biết rằng mình sẽ luôn có chút thành thật. Cộng thêm việc này... quá đột ngột, cũng làm cô quá sốc, đến nỗi Lương Phi Phàm đã bóng gió với cô rất nhiều lần, nhưng đến lúc này mà cô vẫn không nghĩ ra được điểm mấu chốt.

“Tại sao cô lại nghĩ là tôi đang mớm cung cô? Cô không nhận ra tôi đang dẫn dắt cô, để giúp cô hiểu ra một vài sự thật à?”

Lương Phi Phàm không giận mà còn mỉm cười, rồi nhướn mày lên. “Khi ở bên cạnh tôi, cô là một thư ký nhỏ bé thông minh, còn rất nhạy bén về mặt thiết kế. Nhưng sao bây giờ tôi đã nói nhiều như vậy rồi mà cô vẫn cứ ngu ngơ, cứ quay vòng vòng một chỗ vậy? Cô thực sự nghĩ rằng tôi đã có được thứ này từ lâu rồi sao? Hay cô nghĩ rằng chuyện mà cô nói sẽ giống hệt như Lương Kiệt Thịnh nói?”

Đầu óc Bạch Lộ đang kêu oong ông, và trong một khoảnh khắc thậm chí còn quên thở.

Anh ấy vừa mới... nói gì?

Đôi má vốn đã ửng đỏ của cô, vào lúc này bỗng trở nên nhợt nhạt, toàn thân cũng căng cứng theo.

Lương Phi Phàm vẫn giữ chặt quai hàm cô, đương nhiên có thể cảm nhận được sự căng cứng ở nơi đó. Chân mày anh khẽ nhíu lại, và tiến gần đến cô hơn. “Sao hả? Vẫn không hiểu à?”

Cô bất ngờ đẩy mạnh Lương Phi Phàm đang ngồi trên mép giường ra xa. Cơ thể nhỏ nhắn vội lao xuống khỏi giường, còn chưa kịp mang giày thì đã lao ra khỏi phòng ngủ giống như một mũi tên.

Lương Phi Phàm bị cô đẩy mạnh nên loạng choạng lùi về sau, khi phản ứng lại thì chỉ nghe thấy tiếng cửa đóng sầm lại, còn hình dáng nhỏ nhắn kia đã biến mất không chút dấu vết.

Anh cau mày lại, sự bức bối trong lòng anh dần tăng lên...

Biết được người đàn ông của hai tháng trước là mình, bộ bị cảm thấy xúc phạm lắm à? Sao cô ấy lại bỏ trốn?

Dường như phải mất vài giây, anh mới từ từ đứng dậy khỏi giường.

Đưa tay vào túi và lấy một tờ giấy, Lương Phi Phàm nhìn chăm chăm vào nó trong vài phút, sau đó mới nhắc chân đi về phía cửa.

Căn hộ của Bạch Lộ là căn hộ dành cho người độc thân, nó không lớn lắm, chỉ có vài phòng, Lương Phi Phàm chỉ liếc sơ là đoán được nơi cô đang trốn.

Anh đi đến trước cửa phòng sách, đưa tay ra vặn nắm cửa, nhưng rõ ràng là cánh cửa phòng sách đã bị ai đó khóa từ bên trong rồi.

“Cô định trốn hoài ở trong đó à?” Anh cong ngón tay và gõ cửa, biết rằng cô chắc chắn đang ở bên trong, hơn nữa có thể nghe thấy giọng mình rõ ràng. Anh không có ý định để cô trốn thoát. “Đi ra đây, chúng ta nói chuyện một lát.”

Không có ai trả lời.

Lương Phi Phàm cũng không ngạc nhiên. Anh điều chỉnh lại hơi thở của mình, và kiên nhẫn nói: “Cô nghĩ bây giờ là lúc cô nên trốn tránh à? Tôi nói lại một lần nữa. Ra đây, nếu không, tôi sẽ tìm cách vào trong. Huh?”

Vẫn không có ai trả lời.

Tâm trạng vốn đang bình tĩnh của Lương Phi Phàm đã dần trở nên lo lắng...

“Bạch Lộ, tôi kêu cô ra đây!”

“Bạch Lộ, cô thực sự muốn trốn tránh như thế này mãi sao?”

“Được! Cô muốn trốn tránh, vậy thì cô cứ trốn đi.” Giọng nói trầm thấp của Lương Phi Phàm, cách một cánh cửa, và truyền đến tai Bạch Lộ đang ở

trong phòng một cách vô cùng bình tĩnh. “Tôi đi trước đây. Ngày mai tôi sẽ đến tìm cô.”

Cả người Bạch Lộ đang co ro vào góc tường. Vừa nghe thấy người bên ngoài nói rằng sẽ đi, cô lập tức di chuyển cơ thể và áp sát vào cánh cửa. Và một lúc sau, cô thật sự đã nghe thấy tiếng cửa căn hộ đóng sầm lại.

Lương Phi Phàm, chắc anh ấy đã đi thật rồi.

Lúc này, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng trong đầu lại kêu oong oong, vẫn chưa thể lấy lại bình tĩnh.

Người đàn ông của hai tháng trước, lại là Lương Phi Phàm...

Bạch Lộ cắn chặt môi, đưa tay lên ôm chặt lấy đầu mình. Cơ thể từ từ co lại, rồi co lại, đến cuối cùng cô vùi mặt vào trong hai đầu gối, ước gì mình cứ vậy mà biến thành một hạt bụi, để mọi người trên thế giới này không còn cảm nhận được nữa thì tốt biết mất.

Có phải ông trời đang đùa giỡn với cô không?

Hay... Đây chỉ là một giấc mơ?

Nhưng khi véo chân mình thật mạnh, cô liền cảm nhận được cơn đau rõ rệt. Cô biết rằng đây không phải là một giấc mơ, tất cả là thật!

Kể từ khi bắt đầu mang thai, đã không biết bao nhiêu lần cô nghĩ về việc bố của đứa trẻ sẽ là một người đàn ông như thế nào, thậm chí khả năng xấu nhất là một tên du côn, cô đều đã chấp nhận.

Nhưng chớp mắt, bố của đứa trẻ lại là người đàn ông xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt đó...

Không phải không có cảm giác nào khác ngoài sốc, cô có thể cảm nhận được rằng sau khi biết được sự thật, cô cũng rất phấn khích... Nhưng nhiều hơn nữa vẫn là bất an.

Giống như một du khách đi trên sa mạc trong một thời gian dài, miệng lưỡi khô khốc, đang tưởng tượng rằng nếu cho cô chỉ một giọt nước, cô đều sẽ rất biết ơn, nhưng trước mặt lại đột nhiên xuất hiện một ốc đảo.

Cảm giác này... rất không chân thực.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 81

Ngay cả trong đầu có đang vang vọng âm thanh nói với cô, tất cả những thứ này đều là sự thật, lục châu mà cô nhìn thấy cũng là sự thật, là của cô, nhưng cô lại vẫn có cảm giác bản thân rất thấp hèn không dám đưa tay chạm vào.

Bởi vì cô sợ, khi bản thân mình đưa tay ra, tất cả đều sẽ tiêu tan mất.

Không biết một mình cô đã ngồi xõm trong góc tường bao lâu, tới cuối cùng, hai chân gần như tê dại không có cảm giác gì, Bạch Lộ lúc này mới chống tay lên tường dần dần đứng dậy.

Một tay cô bám vào tường, trong căn phòng tối om đứng mất vài phút, sau đó mới dần dần quay người, mở cửa ra — khoảnh khắc cô vừa mở cánh cửa ra, cả người bỗng dừng sững lại.

Khi phản ứng lại mới bắt đầu như con rùa rụt cổ, muốn tiếp tục đóng cửa phòng lại.

Chỉ có điều người đàn ông đã đứng chờ bên ngoài rất lâu này, đương nhiên là không cho cô toại nguyện, vươn ra cánh tay dài của mình, trực tiếp giữ chặt cửa lại.

“Có phải chỉ cần tôi ở đây, cô sẽ mãi mãi lẩn trốn sau cánh cửa này?”

Lương Phi Phàm nhìn sắc mặt tái xanh của cô, đến hai cánh môi cũng đã trở nên khô ráp trắng bệch, anh ta nheo mắt lại, âm thanh thấp xuống vài phần, “biết được người đàn ông đó là tôi, khiến cô khó chấp nhận tới vậy sao?”

Trước đó, khi cô căn bản không hề biết gì về người đàn ông cướp đi đêm đầu tiên của mình, cô vẫn còn có dũng khí giữ lại đứa bé trong bụng mình, nhưng bây giờ.....chỉ là cho cô biết người đàn ông đó chính là mình, cô lại có bộ dạng chỉ muốn lẫn tránh đó.

Ngũ quan Lương Phi Phàm bỗng chốc lạnh xuống, lực ở cánh tay dần dần trở nên mạnh hơn, liền trực tiếp đẩy cánh cửa phòng sách ra, cả người Bạch Lộ bỗng mất thăng bằng loạng choạng lui về phía sau, xuýt chút thì ngã, nhưng bỗng có bàn tay lớn đã kịp thời đưa ra đỡ lấy eo cô, giữ cô lại.

Cô chưa kịp chống cự, cả người đã bị đè lên tường, đưa tới trước mặt là hơi thở nam tính rất quen thuộc đối với cô, giọng nói trầm thấp của anh ta kèm theo vài phần lạnh lùng, thể hiện rõ ràng hiện giờ tâm tình anh ta rất không tốt.

“Chỉ có dũng khí gách vác hậu quả sự việc đó, mà không có dũng khí tiếp nhận tôi?”

Bạch Lộ rùng mình một cái, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu lên, Lương Phi Phàm trực tiếp nắm lấy cằm cô, ép buộc cô ngẩng đầu lên, “không dám nhìn vào tôi? Hử?”

“.....”

Cô động đậy cánh môi, nhưng phát hiện ra bản thân đích thực không có dũng khí mở miệng nói. Vì cô không biết mình nên nói gì mới tốt.

Sự trầm mặc của cô, khiến Lương Phi Phàm càng bức bối hơn, vốn dĩ có ý nghĩ lên kế hoạch sẽ cùng cô nói chuyện bàn bạc cũng đã bị vứt ra sau

đầu, trong vô thức anh ta nheo mắt lại, ánh mắt của cô vẫn không ngừng né tránh, anh ta lại càng không buông tay đang giữ chặt cầm cô, lực đạo không những không giảm mà còn tăng mạnh hơn, ngữ khí càng trở nên lạnh lùng hơn, “không có gì muốn nói với tôi sao?”

Hoang mang lúng túng đã sớm thay bằng không biết phải làm gì, cô biết giờ mình chạy không thoát, cũng không che giấu được nữa.

Thực ra cô biết rằng cứ mãi trốn tránh thế này, khiến mình trông rất hèn nhát, lại rất kiêu kì.

Hơn nữa, việc đó, nói trắng ra, thì cũng chỉ là vô tình gặp phải, chẳng ai có lỗi gì.

Lương Phi Phàm cũng chỉ vừa mới biết chuyện này, cô trốn anh ta lại được xem là chuyện gì chứ?

“.....xin lỗi.” Cô hít sâu một hơi, cuối cùng cũng dần dần mở miệng nói, âm thanh khàn đặc, “.....không phải do tôi cố ý, tôi chỉ là.....nhất thời có chút không thể tiếp nhận, tôi chưa từng nghĩ qua, hóa ra hai tháng trước chúng ta đã.....tôi thực không biết nên đối mặt với anh như thế nào, thực ra tôi rất sợ anh sẽ tức giận.....”

“Cái mà tôi muốn nghe không phải những lời này!”

Lương Phi Phàm trực tiếp cắt lời cô, anh ta dường như không còn nhẫn nại để chờ cô nhảy ra nói cho anh ta biết, người phụ nữ này có lúc giống như một con trai, ngậm chặt lại, anh ta muốn cạy ra còn cần rất nhiều thời gian, nếu đã như vậy, không bằng nói rõ ra luôn.

Anh ta đưa tay vào túi áo mình lấy ra một tờ giấy, nhét cho Bạch Lộ, “việc này thì sao, cô định khi nào mới nói cho tôi biết?”

Bạch Lộ thấy trước mắt quay cuồng, mượn ánh sáng ngoài hành lang, rất dễ dàng liền đã nhìn rõ tờ giấy trong tay mình viết cái gì.

Gương mặt cô vốn đã tái mét, trong chốc lát càng tái hơn như không còn một giọt máu, mím chặt môi, bắt đầu run lên, “.....cái này là tôi.....của tôi.....”

“Bạch Lộ thai kì 10 tuần.” ngón tay thon dài của Lương Phi Phàm gõ nhẹ lên tờ đơn trong tay cô, môi cong cong lên như cười như không, “Hử? Có phải nếu tôi không nói, cô còn định vĩnh viễn dấu chuyện này đi?”

“Anh.....sao anh biết được?”

Câu hỏi này cho thấy cô rất ngu ngốc, sao anh ta biết được? Đến việc xảy ra ở hai tháng trước, anh ta đều đã biết, việc cô có thai, anh ta muốn biết thì đâu có gì khó?

Nhưng Bạch Lộ vẫn có cảm giác vô cùng lo sợ——

Liệu anh ta có nghĩ rằng cô là loại phụ nữ cố tình tiếp cận anh ta? Anh ta liệu có nghĩ rằng là do cô âm mưu cố tình mang thai, bộ dạng hùng hổ hăm dọa người khác hiện giờ của anh ta, có phải là.....bước tiếp theo sẽ là kéo cô đi phá thai?

Tư tưởng, suy nghĩ của Bạch Lộ muốn tiêu cực thế nào có tiêu cực đến thế.

Cô biết bản thân có lúc rất tiêu cực.

Nhưng sau khi trải qua việc bị bạn trai cũ phản bội, từng bị bạn thân mưu tính, cô ngoài việc đối với công việc có chút tin tưởng ra, chút tình cảm giữa người với người đó, cô sớm đã khiếp sợ.

Trong vô thức cô bảo vệ ôm lấy bụng của mình, gương mặt rất thận trọng nhìn anh ta, vội vàng mở miệng giải thích, “.....Lương Phi Phàm, tôi.....không phải tôi cố tình muốn giấu anh, mà là trước kia tôi thực sự không biết.....không biết người đó chính là anh, tôi muốn giữ đứa bé này lại, thực lòng tôi đã suy nghĩ rất lâu rồi. Bất luận thế nào, đứa bé đều là vô tội, tôi sẽ không đi phá thai đâu, nếu anh không muốn chấp nhận đứa con này, anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không làm phiền tới anh, tương lai đứa bé này cũng tuyệt đối sẽ không tìm đến anh đâu—”

“Cô đang nói cái gì?” Lương Phi Phàm cau mày ngắt lời cô.

Người phụ nữ này, nghĩ anh ta là người thế nào? Phá thai?

Suy nghĩ của cô ta tiêu cực tới mức nào cũng được, nhưng Lương Phi Phàm hẳn trong lòng nàng lẽ nào là loại người tùy ý mang mạng người ra làm trò đùa sao?

Cánh tay bị nắm chặt rất đau, Bạch Lộ giằng ra, nhưng anh ta lại nắm càng chặt hơn, cô chỉ có thể mở miệng, “tôi nói tôi muốn giữ đứa bé này! Nếu như anh không muốn, tôi——”

“Cô định như nào?”

“.....Tôi, một mình tôi sẽ nuôi dưỡng nó.”

“Chỉ dựa vào công việc và thu nhập hiện giờ của cô, mà cô định tự mình nuôi dưỡng con của Lương Phi Phàm này?” Anh ta nhướn mày, bộ dạng thách thức, một chút cũng không để người khác nói năng tùy tiện.

Lương Phi Phàm anh ta vốn đã có khí phách như vậy, chiều cao anh ta vượt trội hơn người, không ai bì được với anh ta, những thứ này đều là sinh ra đã có, anh ta là kẻ mạnh, cho nên con của anh ta.....

Haiz, đích thực là phải khác so với người khác.

Bạch Lộ cắn cắn môi, rú mắt xuống, đau buồn đến mức không mở miệng nói lời nào được.

“Muốn giữ đứa bé này lại?” Lương Phi Phàm bỗng nhiên lại mở miệng nói, âm thanh trầm thấp, thu lại vẻ lạnh lùng ban nãy, lời nói có vài phần dõ dằn, “đã hai tháng rồi, nói đi phá thai thì quá tàn nhẫn rồi, cô muốn đứa bé này, cũng không phải không được.”

Bạch Lộ liền ngẩng đầu lên, hai mắt sáng lên, “.....thật không?”

Nhà họ Lương ở cả thành phố A này có một thế lực mà không ai có thể làm lung lay được, quan hệ giữa những người trong gia đình lại cực kì phức tạp. Bạch Lộ sao có thể không biết, đứa bé trong bụng mình — rốt cuộc là đại biểu cho cái gì?

Nhưng cũng chính vì vậy nên cô mới thấy sợ hãi.

“Cô thực xem tôi như là động vật máu lạnh, đứa bé này cũng là con tôi.” Lương Phi Phàm nhìn gương mặt đầy kì vọng của cô, mây đen trong lòng tiêu tan không ít, sâu trong đáy mắt cũng bắt đầu ánh lên chút ánh sáng, ngữ khí anh ta trầm tĩnh lại, “dù gì đời người ai cũng phải kết hôn sinh con, tôi biết cô không phải cố tình tính toán để có thai với tôi, cho nên tôi cũng không thấy phiền nếu cô sinh đứa bé này ra.”

Anh ta rất hiểu tính cách người phụ nữ này.

Nếu quá mạnh mẽ, áp đảo chắc chắn không thể làm cô ta cam tâm tình nguyện, nhường nhịn quá nhiều cô ta sẽ do dự không quyết đoán, đối phó với loại người như cô đến bản thân mình cũng không thể quyết định rõ ràng mà nói, Lương Phi Phàm rất rõ, biện pháp tốt nhất chính là vờ tha để bắt thật.

Khiến cô ở trong tình trạng lòng đầy cảm kích, cô nhất định sẽ bỏ qua hết được mấy thứ linh tinh bên ngoài kia, mà một lòng một dạ “phối hợp”

mình.

Quả nhiên, lời nói anh ta vừa dứt, Bạch Lộ liền kích động ồm lấy tay Lương Phi Phàm, “.....thật không? Có thật không? Anh.....anh thật sự nghĩ rằng có thể sinh đứa bé này ra?”

“Có thể.” Giọng nói Lương Phi Phàm bỗng dịu dàng hơn vài phần, thân hình cao lớn cùng gương mặt với ngũ quan rõ ràng tuấn tú đó, dưới ánh đèn mờ ảo lúc này, dường như có thể khiến người khác cảm thấy yên tâm đến kì lạ, Bạch Lộ chỉ nghe thấy giọng nói trầm nhỏ của anh ta, “nhưng sau này cô phải nghe lời tôi, cứ tin tôi, tôi sẽ không làm cô tổn thương.”

Anh sẽ không làm tổn thương cô.....

Cô biết, anh ta là một người tốt, từ trước tới nay cô đều biết.

“Chỉ cần đứa bé này được khỏe mạnh, tôi sẽ nghe lời anh. Tôi chỉ muốn sinh đứa bé này ra, tôi sẽ không tới làm phiền nhà họ Lương các người.”

“Nếu đã là con của Lương Phi Phàm này, vậy thì cũng chính là con của Lương gia, cô nghĩ trưởng bối của tôi sẽ không biết việc cô đã có mang đứa con của tôi?”

Bạch Lộ ngơ người, bỗng chốc cảm thấy hoảng loạn, “.....anh nói..... anh nói bố mẹ anh đều đã biết chuyện này rồi?”

Chuyện này không việc gì phải giấu không cho cô biết, Lương Phi Phàm nói thẳng luôn, “ông nội tôi cũng đã biết chuyện rồi.”

Cái gì.....ông nội anh ta cũng đã biết rồi?

Đầu Bạch Lộ bây giờ đang quay vòng vòng, về ông nội của Lương Phi Phàm.....lúc còn ở đại học, cô đã nghe Lương Tịnh Tiêu nói qua, ông nội bọn họ. Lương Vô Minh là một nhân vật có tiếng tăm rất lợi hại, nhưng vì

xuất thân là một quân nhân, cho nên yêu cầu rất nghiêm khắc đối với những người bên cạnh.

Nhưng bây giờ, cô lại còn là chưa kết hôn đã có thai, đối với những quân nhân có kỉ luật nghiêm minh như vậy mà nói, hành vi này của cô liệu có phải rất hoang đường không?

Ông già đó, chắc sẽ không thể chấp nhận cô phải không?

“.....Vậy bây giờ phải làm thế nào?” cô đã hoàn toàn không có chút tư duy gì, cũng không biết tiếp theo nên làm gì mới tốt.

Lương Phi Phàm ngược lại cầm lấy tay cô, ánh mắt sâu thẳm, rơi xuống gương mặt nhỏ đang hoang mang đó của cô, nhìn mãi khiến sắc mặt cô đỏ ửng lên, lúc này anh ta mới nhướn mày nói, “rất lo lắng?”

Bạch Lộ hít sâu một hơi, nếu lời gì cũng đã nói rồi, cô cũng không tính giấu diếm điều gì nữa, gật gật đầu, nói thẳng: “tôi muốn giữ đứa bé này, không phải vì biết đứa bé này là của anh, nên mới có suy nghĩ này. Tôi biết địa vị nhà họ Lương các người ở thành phố A rất cao, tôi cũng biết..... anh, đã có vị hôn thê. Nhưng mà, bất luận như nào, đứa bé này tôi vẫn muốn giữ nó lại, nếu Lương gia các người không muốn thừa nhận đứa bé này, tôi cũng không trách các người chút nào, đây là lựa chọn của tôi, tôi nhất định sẽ cố gắng nuôi dưỡng tốt đứa bé này lên người.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 82

Không phải vì đứa bé này của anh ta, nên cô mới có suy nghĩ như vậy.

Đây là lời nói chết tiệt gì vậy?

Lẽ nào cô ta còn định giúp người đàn ông khác sinh con?

Đôi mắt Lương Phi Phàm trở nên u ám, có chút bực mình nói, “cái đầu này của cô từ sáng đến tối đang nghĩ những thứ vớ vẩn gì vậy? suy nghĩ của cô sao lại tiêu cực đến thế? Hay là trong lòng cô, Lương Phi Phàm tôi là một người đàn ông vô trách nhiệm?”

“.....?”

Lời nói này của anh ta là có ý gì? Anh ta định chịu.....trách nhiệm?

Bạch Lộ chớp chớp mắt, thắc mắc trong lòng rất nhanh được làm rõ.

Lương Phi Phàm đưa tay giữ chặt lấy gáy cô, tay kia không mạnh không nhẹ giữ vào eo cô, có chút phiêu não, nhưng lại vô cùng bá đạo tuyên bố

“Bạch Lộ, cô bớt nghĩ những thứ linh tinh đó trong đầu lại đi, giờ tôi nói cho cô biết, đứa bé trong bụng này của cô, tôi nhất định sẽ nhận! Còn cô nữa, muốn sinh hạ đứa bé này chứ gì? Vậy cô chuẩn bị để làm vợ của Lương Phi Phàm này đi!”

Đang là lúc gần tối, ngoài trời bắt đầu mưa, giao thông của cả thành phố vốn dĩ vào chiều thứ 6 sẽ rất không thuận lợi, hôm nay lại vì trời mưa mà dường như càng trở nên tắc nghẽn hơn.

Xe của Bạch Lộ bị tắc nghẽn giữa dòng xe nối dài như nước này, trong xe đài radio đang phát tình hình giao thông của các tuyến đường, còn có câu chuyện cười của người dẫn chương trình, tiếng âm nhạc.....còn cô lại vẫn đang chìm trong thế giới rất yên tĩnh của bản thân mình, yên tĩnh tới mức có vài phần cô độc.

——“.....cô chuẩn bị làm vợ Lương Phi Phàm này đi!”

Vì quá yên tĩnh, trong đầu liên tục vọng đi vọng lại lời nói trầm thấp của người đàn ông đó, bộ dạng bá đạo không ai bì được, nhưng đồng thời cũng rất mê hoặc người khác đó của anh ta.

——“..... Giờ tôi nói cho cô biết, đứa bé trong bụng này của cô, tôi nhất định sẽ nhận!”

——“Muốn sinh hạ đứa bé này sao? Cũng không phải không có khả năng.....”

Có khả năng, anh ta đã nói rất rõ với cô, cốt nhục nhà họ Lương không thể lưu lạc bên ngoài được, nếu ngay cả người trong Lương gia đều đã biết trong bụng cô là con của Lương Phi Phàm, vậy thì cô không còn lựa chọn nào cả.

Muốn giữ đứa bé này lại, cô chỉ có một con đường -- gả cho Lương Phi Phàm!

Gả cho Lương Phi Phàm.....cô muốn gả cho Lương Phi Phàm không!

Bạch Lộ nhè nhẹ nhắm mắt lại, bàn tay dần dần đưa lên bụng, trong lòng rất nhanh nổi lên một cảm giác rất khó miêu tả.

Cô tự mình cũng không thể hình dung ra được rốt cuộc đó là gì, chỉ cảm thấy tất cả những thứ này đều giống như đang nằm mơ vậy.....

Thực là không chân thực chút nào.

Trước giờ cô đều không dám nghĩ, một người bình thường như cô, không ngờ lại dây dưa cùng với Lương Phi Phàm - người mà vô số thiên kim thực nữ của cả thành phố A này đều muốn có được.

Sau lưng bỗng vang lên hàng loạt tiếng còi xe, Bạch Lộ mới sức tỉnh, xe ở trước mặt đã bắt đầu dịch chuyển, cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, nhả phanh, xoay chuyển vô-lăng, dần dần cho xe dịch chuyển theo hàng xe phía trước.

Vừa ra khỏi một ngã rẽ, điện thoại liền reo lên, Bạch Lộ nhìn một cái số điện thoại, một tay giữ lái, ấn phím nghe.

“Mẹ, nửa tiếng nữa thì con tới.....”

Giọng nói Tần Trân Hy có chút khàn, không chờ Bạch Lộ nói hết, bà liền nhanh chóng ngắt lời cô, “hôm nay xảy ra tai nạn, có rất nhiều bệnh nhân được đưa tới. Mẹ nhận được tin nhắn của con, biết hôm nay con sẽ tới, nhưng cơm tối con tự giải quyết đi nhé, mẹ còn phải tăng ca.”

Bạch Lộ “ồ” một tiếng, “không sao, vậy tối con tới bệnh viện thăm mẹ.”

Trước kia khi cô về nhà, thi thoảng cũng gặp phải những lúc Tần Trân Hy rất bận, hoặc là phải tăng ca, cô đều mang theo cơm tới bệnh viện thăm bà. Thực ra tính ra, có một khoảng thời gian rất dài cô chưa gặp mẹ mình rồi.

Đại khái là lại có bệnh nhân được đưa đến, Tần Trân Hy lại dặn dò cô vài câu, đều là nói với cô trong tủ lạnh còn đồ ăn gì, nếu cần thiết, thì cô tự đến siêu thị mua chút đồ, lúc này mới tắt điện thoại.

Bạch Lộ mất gần 40 phút, cuối cùng cũng tới nơi ở của Tần Trân Hy. Cô dừng xe ở vị trí đỗ xe cạnh đường, xuống xe mới thấy có chút lạnh, lại lấy trên ghế phụ chiếc áo khoác mặc lên người, ngẩng đầu lên vừa hay nhìn thấy cây quýt rất lớn trong vườn.

Những cây quýt này là lúc bố cô còn sống, hai bố con cùng nhau trồng.

Bạch Lộ nhìn vào hai cây quýt có chút thất thần, thành phố của mùa này rất yên tĩnh, bầu trời lại xanh ngắt, làm nổi những cành cây ngọn lá trông như một bức tranh, mưa phùn bắt đầu rơi xuống, trong không khí dường như có mùi của cỏ xanh và bùn đất, được trộn vào nhau, khiến lòng người trở nên thoải mái.

Cô lại đưa tay sờ lên bụng mình, rủ mắt xuống, hai hàng lông mi khẽ động, cuối cùng mới nghe thấy tiếng nói như tự mình lẩm bẩm của cô.

“Bảo bối, mẹ đưa con đến gặp bà ngoại, còn có ông ngoại nữa.”

“Con phải truyền dũng khí cho mẹ, để mẹ có thể dũng cảm nói hết mọi chuyện ra với bà ngoại con.....”

Lương Phi Phàm vừa cong người chuẩn bị xuống xe, Lương Tịnh Tiêu đã lao tới.

“Anh.” Gương mặt tinh xảo đó của cô tràn đầy nôn nóng, vội vàng tóm lấy Lương Phi Phàm nói: “anh với Bạch Lộ.....anh với cô ta là như thế nào?”

Tin tức của cô cũng nhanh thật.

Lương Phi Phàm đưa tay đẩy tay Lương Tịnh Tiêu ra, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô ta, “sao em biết?”

“Tất nhiên là mẹ nói với em rồi!” Lương Tịnh Tiêu vội vàng bước theo “hôm nay mẹ gọi em đến bảo có việc muốn hỏi, kết quả em vừa về đã hỏi em chuyện của Bạch Lộ. Quan hệ trước kia của em với cô ta, cô ta có đến nhà mình vài lần, mẹ vẫn luôn nhớ rõ cô ta.”

Lương Phi Phàm rất đằm đăm gật đầu, nhưng lại không mở miệng trả lời.

Lương Tịnh Tiêu nhìn bộ dạng lãnh đạm của anh trai, không hề có chút ý gì muốn giải thích, đôi chân dài sải bước hướng về phía cửa chính. Cô vội chặn anh ta lại, mở miệng liền nói: “anh, phiền anh giải thích với em một chút được không? Sao anh có thể cùng Bạch Lộ người phụ nữ đó...mẹ nói với em, hai người.....cô ta.....cô ta đã mang thai con của anh rồi? đây không phải là thật!”

Đôi lông mày Lương Phi Phàm hơi cau lại, “em nói xem là thật hay là giả? Loại việc như này, em nghĩ thực sự có thể đem ra làm trò cười được sao?”

“Anh, anh.....Bạch Lộ thực đã có mang thai con của anh sao?”

Mặc dù trước đó đã biết rõ sự thật, nhưng bây giờ được nói ra từ miệng Lương Phi Phàm, Lương Tịnh Tiêu thấy như bị sét đánh.

Bạch Lộ.....không ngờ cô lại mang thai con của anh trai cô ta, việc này là sao chứ?

Mẹ nói với cô ta, mười phần thì có tới 8 9 phần, Bạch Lộ này sẽ được gả vào nhà họ Lương, vì đứa bé trong bụng cô, ông nội bọn họ nhất định sẽ không để cho cốt nhục của Lương gia lưu lạc bên ngoài.....

Cho nên, bây giờ, Bạch Lộ bỗng quay trở thành chị dâu của Lương Tịnh Tiêu cô sao?

Hử, cô ta xứng sao?

Đổ kị, không cam tâm, như một con rắn độc, nằm bò trong lòng Lương Tịnh Tiêu, cô ta gần như nói mà không nghĩ, “anh, anh.....sao anh có thể, anh thực sự tin đứa bé trong bụng cô ta là của anh sao? Sao anh biết được liệu có phải là của người khác hay không? Bạch Lộ cô ta.....cô ta đã có thai hai tháng rồi, thời gian hai tháng à — anh, anh có nghĩ qua chưa? Hai tháng trước lẽ nào cô ta không có người đàn ông khác hay sao?”

Ánh mắt Lương Phi Phàm trầm lại, ngũ quan tuần mã bỗng có lớp xương mù, ngũ khí anh ta cố tình hạ thấp xuống, mặc dù không như núi, nhưng cũng đủ khiến người khác cảm thấy bị áp đảo, “Tịnh Tiêu, em là em gái anh, trước giờ anh đều rất khắt khe nghiêm ngặt với em, nhưng cuộc sống riêng của em, anh chưa từng can thiệp, anh biết giữa em và Bạch Lộ có vấn đề, nhưng đó đều là những việc đã qua rồi. bắt đầu từ giờ, anh không muốn từ miệng em nghe thấy những lời như thế này nữa, hiểu chưa?”

Vốn dĩ Lương Tịnh Tiêu đã thấy không cam tâm, bây giờ nghe thấy anh trai mình bảo vệ Bạch Lộ như vậy, cô ta càng thêm tức giận, lí trí gần như bị thiêu đốt hết rồi—“anh, nhất định anh phải bảo vệ cô ta như thế sao? Cô ta có gì tốt cơ chứ? Anh có biết hai tháng trước cô ta đã lên giường cùng với người đàn ông khác rồi?” Lương Tịnh Tiêu mất bình tĩnh hét lớn lên, “đứa bé trong bụng cô ta bây giờ căn bản không phải là của anh! Nếu anh không tin, em có thể cho anh xem chứng cứ, hoặc là đến lúc đó đi xét nghiệm DNA, đều có thể chứng minh cô ta đang lừa gạt anh! Cô ta muốn bước vào hào môn như Lương gia này, cô ta xứng không” “Im mồm!”

Ánh mắt Lương Phi Phàm như một rừng băng, “em nghĩ rằng anh đang giúp cô ấy, chứ không phải đang bảo vệ em sao?” anh ta nheo mắt lại, hai cánh môi mỏng mím thành một đường, hơi cong xuống, như một lưỡi đao sắc bén, nhắm trúng tim gan người khác chém xuống một nhát, vô cùng chính xác—

“Tịnh Tiêu, đừng nghĩ rằng cái gì anh cũng không biết, anh muốn biết bất kỳ chuyện gì đều không khó, anh không nói, chỉ là vì em là em gái anh, là người của Lương gia này, nhưng đừng khiến bản thân mình ngày càng mất giá! Việc này anh chỉ nói lần cuối, bất luận trước kia giữa em và Bạch Lộ có bất kỳ hiềm khích gì, sau này bước vào Lương gia, cô ấy chính là chị dâu chính thức của em, đã hiểu chưa?”

Gương mặt được trang điểm kỹ lưỡng của Lương Tịnh Tiêu trắng bệch như xác chết, cả người loạng choạng lùi về sau hai bước—

Anh cả sao chuyện gì cũng biết?

Anh nói như vậy..... có phải có nghĩa là chuyện gì anh ý cũng biết

Nhưng mà.....không có lí do gì cả.

Chuyện của hai tháng trước, rõ ràng là do cô tận tay sắp xếp, là cô mua chuộc người đó, đem Bạch Lộ vứt cho một tên vô danh, sao lại thành anh cả cô được?

Không thể, trong việc này nhất định đã có chỗ nào đó có vấn đề, không được.....tuyệt đối không được!

“Anh.....em.....”

“Đừng nói những điều vô dụng đó nữa.”

Lương Phi Phàm đưa tay chỉnh lại cổ áo, lạnh lùng ngắt lời Lương Tịnh Tiêu.

Chỉ nhìn bộ dạng em gái mình đang căn môi gương mặt trắng bệch, anh ta cuối cùng có chút không đành lòng. Đây là em gái anh ta, cho dù có làm sai điều gì, cũng chỉ là trẻ con vì ghen tuông tranh giành tình yêu mà thôi.

Mặc dù những hành vi trước đây của cô có chút quá đáng, nhưng dứt khoát mà nói, cô đã đánh bừa mà trúng, cũng coi như là làm được một chuyện tốt.

Ánh mắt sắc lạnh của Lương Phi Phàm cũng dịu đi vài phần, ngữ khí cũng nhẹ nhàng hơn, “anh đã không nói ra thì cũng không tính truy cứu chuyện này nữa. Nhưng mà Tịnh Tiêu, đây là lần cuối cùng, anh có thể rất rõ ràng nói cho em biết, những gì em nghĩ đều là thật, đứa bé trong bụng Bạch Lộ là của anh, sau này cô ấy cũng chính là chị dâu em, cho nên sau này hãy đối xử với cô ấy tốt một chút.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 83

Lương Tịnh Tiêu nhếch miệng, hai tay nắm chặt vạt áo.

Cô nhìn đi nơi khác, mặt cứng ngắc, nhưng không nói ra bất cứ lời nào.

Lương Phi Phàm chỉ nghĩ cô bị chiều hư nên cũng không để tâm lắm, anh đi vòng qua cô, đi thẳng tới phòng khách.

Lương Phi Phàm vừa đi khuất bóng, Lương Tịnh Tiêu liền lấy điện thoại, gọi tới một dãy số.

“Người đâu?”

“Lương tiểu thư, trước đây cô cho hăn không ít tiền, hăn sớm đã cao chạy xa bay rồi, hiện tại muốn tìm cũng không tìm được.” Một giọng khàn khàn vọt đục kèm theo âm thanh lạo xạo vang lên ở đầu dây bên kia.

Lương Tịnh Tiêu gằn từng chữ, “Đừng nhiều lời, tôi cho anh tiền để làm việc! Anh không làm tốt thì chớ còn dám mặc cả với tôi? Ra giá đi, trong vòng ba ngày, bắt buộc phải đem người kia tới trước mặt tôi!”

“Khà khà, Lương tiểu thư, có tiền thì dễ nói chuyện rồi, tôi tìm người giúp cô cũng phải chi tiêu nhiều thứ lắm...cái này cái kia cộng lại cũng tầm 100 ngàn nhân dân tệ!” Người đó đòi tiền.

Lương Tịnh Tiêu cũng không ngạc nhiên, cô cười lạnh nói: “100 ngàn? Sao anh không đòi 1 triệu? Muốn lừa tôi sao? Cũng không xem lại bản thân

mình một chút!”

“Lương tiểu thư trêu đùa rồi! Tôi nào dám lừa cô, cô là thiên kim tiểu thư nhà họ Lương, 10 vạn đối với cô mà nói chẳng là gì cả.”

Lương Tịnh Tiêu biết người này đang ra giá trên trời nhưng cô cũng muốn tìm ra người đàn ông khi đó đã sắp xếp cho Bạch Lộ, 10 vạn nhân dân tệ đúng là không nhằm nhò gì. Chỉ suy nghĩ trong chốc lát, Lương Tịnh Tiêu đã đồng ý.

“Tôi chỉ có một yêu cầu, nếu trong vòng 3 ngày anh không hoàn thành nhiệm vụ thì đừng hòng nhận được một xu nào.”

Tên đàn ông ở đầu dây bên kia cười tham lam: “Xin Lương tiểu thư yên tâm, chuyện cô giao tôi nhất định làm đâu ra đấy! 3 ngày! Đảm bảo không có sai sót!”

Lương Tịnh Tiêu tức giận cúp máy, nghĩ ngợi lại cảm thấy không phục liền bấm số gọi cho Diệp Lâm.

“Chị Diệp Lâm, chúng ta tìm nơi nào đó gặp nhau đi.”

Chuyện của Lương Phi Phàm và bạch lộ vẫn được nhà họ Lương giữ kín nên Diệp Lâm không hề biết chuyện.

Quan hệ giữa cô và Lương Tịnh Tiêu không quá thân thiết, vì Diệp Lâm lớn tuổi hơn Lương Tịnh Tiêu lại luôn ở nước ngoài học tập nên cũng không qua lại nhiều. Nhưng lần này về nước, Diệp Lâm cảm nhận được rất rõ Lương Tịnh Tiêu nhiệt tình với bản thân. Lương Tịnh Tiêu là em gái ruột của Lương Phi Phàm nên Diệp Lâm cũng không bài xích việc cô tiếp cận mình.

Hai người hẹn ngày mai gặp mặt, Lương Tịnh Tiêu cúp máy, ngón tay dừng trên hai chữ “Bạch Lộ” hiện trên màn hình. Sau khi đắn đo một hồi,

Lương Tịnh Tiêu bấm nút gọi.

Cô cố ý đi xa hơn một chút...

Bạch Lộ đặt quả trứng vàng cuối cùng vào trong hộp, điện thoại cô đặt trên ghế sofa bỗng đổ chuông.

Cô vội vàng đóng chiếc hộp lại, sau đó đặt vào trong túi, xong xuôi đâu đây mới đem đồ ăn qua. Cô cởi áo khoác vắt lên khuỷu tay, vừa thay giày vừa lần mò tìm điện thoại, đến khi nhìn rõ người gọi tới là ai bỗng sững người.

Động tác của cô ta cũng nhanh thật, mới qua chút thời gian đã gọi cho cô, định làm gì đây?

Chất vấn?

Hay muốn cười nhạo cô không biết tự lượng sức mình?

Không cần nghe máy cô cũng biết Lương Tịnh Tiêu định nói gì, cô cho rằng không cần phải làm chuyện khiến bản thân bức mình nên dứt khoát ấn nút từ chối cuộc gọi.

Đến khi cô đổi giày xong chuẩn bị ra ngoài, chuông điện thoại lại vang lên.

Bạch Lộ liếc mắt nhìn, vẫn là người đó, cô nhếch môi, lần nữa ấn nút từ chối, sau đó tắt luôn điện thoại rồi đi tới bệnh viện tìm Tần Trân Hy.

Tần Trân Hy là y tá, bà làm việc ở đây đã nhiều năm. Từ khi Bạch Lộ nhận biết được mọi chuyện, cô đã biết mẹ mình là một thiên sứ áo trắng. Nhiều năm nay, Tần Trân Hy đã tích lũy được khá nhiều kinh nghiệm, nếu bệnh viện xảy ra sự cố đột xuất, bà sẽ tăng ca.

Bạch Lộ vừa bước vào phòng nghỉ dành cho y tá, đã thấy bà đang cầm cốc nước đứng dựa bên cửa sổ. “Mẹ.” Bạch Lộ để đồ ăn lên bàn, bước nhanh về phía bà, “Sắc mặt mẹ không tốt lắm, có phải mệt quá không? Mẹ ăn chút đồ trước nhé.”

Tần Trân Hy nhẹ nhàng vỗ vỗ vào tay con gái, tính bà vốn hờ hững nên giọng nói cũng khá dửng dưng, “Mẹ không sao, cũng làm gần hết việc rồi.”

“VẬY MẸ ĂN ĐI.” Bạch Lộ kéo bà ngồi lên ghế, mở đồ ăn cô đã chuẩn bị sẵn ra, “Con ăn ở nhà rồi.”

Giờ này những y tá khác đều đã tan làm, Tần Trân Hy cầm lấy đĩa con gái đưa cho, gắp một miếng trứng vàng óng, vừa cho vào miệng liền cảm thấy mặn đến nhúu mày.

“Cho nhiều muối quá.” Bà nhai nhai rồi cố gắng nuốt xuống.

Bạch Lộ cũng cầm đĩa nếm thử, quả thật rất mặn, cô cười ngốc nghếch, kéo tay bà làm nũng, “...tài nấu nướng của con không bằng mẹ, mẹ ăn tạm đi ạ.”

Tần Trân Hy liếc cô, cong cong khóe môi, “Hôm nay là thứ sáu, sao con lại về? Không phải đi làm à?”

“...con xin nghỉ rồi.”

“Có chuyện gì à?”

Tính cách con gái thế nào bà là người rõ ràng nhất, thực ra từ lúc con bé vào phòng, Tần Trân Hy đã biết hôm nay cô có chuyện nên mới tới đây.

Bạch Lộ không giỏi trong việc che giấu suy nghĩ, chuyện gì cũng đều hiện hết lên mặt, dĩ nhiên, lần này cũng thế.

“...Thực ra, cũng không phải chuyện gì lớn cả, con muốn bàn với mẹ một chuyện.”

Trên đường tới đây, cô đã nhầm lại vô số lần, nhưng mỗi khi thấy khuôn mặt hiền hòa của mẹ, nhìn mẹ mặc áo trắng của y tá, dù cô muốn nói dối cũng cảm thấy tội lỗi.

Những cái cố chuẩn bị trước dường như bị cô quăng hết ra sau đầu, bây giờ cô chỉ nghĩ, liệu có nên nói thẳng với mẹ chuyện mình chưa chồng mà chưa không. Ba đứa bé muốn cô kết hôn với anh ta mới để cô giữ lại đứa bé này...

Nhưng vấn đề gây shock thế này, cô không biết phải nói thế nào mới phải.

Tần Trân Hy gật đầu, “Con nói đi.”

“Mẹ... Thực ra con muốn hỏi mẹ, tuổi con cũng không còn nhỏ nữa, tại sao...mẹ chưa từng giục con chuyện lấy chồng?”

Trước đây, cô và Hướng Long Cẩm yêu nhau trong một thời gian dài, Tần Trân Hy chắc chắn biết chuyện nhưng chuyện hai người chia tay, cô lại khôn nói với bà. Bởi vì Tần Trân Hy không thúc giục con gái lấy chồng giống những phụ huynh khác nên Bạch Lộ nghĩ, nếu cô không nhắc tới chuyện này thì bà cũng không biết.

Nhưng rõ ràng suy nghĩ này của cô đã bị lật tẩy ngay khi nghe Tần Trân Hy nói câu tiếp theo.

Bạch Lộ nghe thấy mẹ cô bình tĩnh nói: “Không phải con và Hướng Long Cẩm đã chia tay rồi sao? Mẹ giục con lấy chồng kiểu gì?”

“...Mẹ, sao...sao mẹ lại biết?” Bạch Lộ giật mình, hoảng hốt, “...Con chưa từng nói chuyện này, ai đã kể cho mẹ nghe?”

Tần Trân Hy nhìn con gái, nhẹ nhàng thở dài, lúc này mới chậm chậm lên tiếng: “Con tưởng mẹ ở trong thôn nhỏ thì không biết gì hết à? Tin tức Lương Tịnh Tiêu và Hường Long Cẩm kết hôn còn lên cả TV, mẹ sớm đã biết chuyện, mẹ không hỏi vì mẹ biết con có chủ kiến. Chuyện của mấy đứa, mẹ không muốn can thiệp nhiều. Con gái mẹ tốt thế nào mẹ biết rõ, Hường Long Cẩm cưới bạn con cho thấy cậu ta không còn xứng với con nữa. Mẹ không muốn tạo áp lực cho con nên không nói gì cả.”

Nhưng hôm nay cô đột nhiên tới đây, Tần Trân Hy lo lắng, có phải cô vẫn chưa thoát khỏi bóng ma thất tình không?

Trước đây cô chơi rất thân với Lương Tịnh Tiêu nên Tần Trân Hy biết rất rõ cảm giác bị bạn trai và bạn thân mình phản bội đau đớn nhường nào.

“Lộ Lộ, nếu con không thoải mái, cần tìm người nói chuyện, mẹ sẽ lắng nghe, có chuyện đừng mãi giữ trong lòng.”

“Mẹ...thực ra không phải là chuyện của Hường Long Cẩm và Lương Tịnh Tiêu.” Bạch Lộ ngập ngừng, có một số chuyện bắt buộc phải nói, cô cũng không phải là người ăn nói lấp bắp, chưa kể đến đứa con trong bụng...

Cô không muốn từ bỏ, nhưng muốn giữ lại đứa bé này thì phải kết hôn với Lương Phi Phàm...

Người chịu thiệt cũng không phải là cô. Cô cảm thấy chính bản thân mới là người không xứng với anh.

“Còn có chuyện khác?” Tần Trân Hy buông đứa, nhìn con gái đang băn khoăn. Bà vuốt ve lòng bàn tay cô, “Có chuyện gì cứ nói ra, con tới đây tìm mẹ chắc hẳn đã chuẩn bị nói thẳng cho mẹ biết rồi.” Đúng vậy, cô đã chuẩn bị kỹ rồi.

Bạch Lộ hít sâu, khó khăn nói, “Mẹ, nếu con nói, con muốn kết hôn...mẹ có đồng ý không?”

Khuôn mặt trước giờ vẫn luôn bình tĩnh của Tần Trân Hy chấn động, “Muốn kết hôn? Với ai? Sao lại đường đột như vậy?”

“Lương Phi Phàm” Ba chữ này như tắc nghẹn trong cổ họng, cô không có can đảm nói ra.

Mẹ biết Lương Tịnh Tiêu, không lí gì lại không biết Lương Phi Phàm, Lương Tịnh Tiêu và Hương Long Cẩm chỉ mới công bố sẽ kết hôn chứ chưa hề cử hành hôn lễ, nếu cô cùng Lương Phi Phàm...

Chuyện này tới tai bất cứ người biết chuyện nào cũng không phải là chuyện vui vẻ gì.

Cô...nên nói sao mới tốt đây?

“Rất khó nói?” Tần Trân Hy nhú mày, nói thẳng vào vấn đề, “Đối phương là người thế nào?”

“Mẹ đừng nghĩ nhiều, anh ấy...anh ấy rất giỏi, không phải là người như mẹ nghĩ đâu.”

“Vậy có gì mà không thể nói? Nếu đã muốn kết hôn, sớm muộn gì mẹ cũng biết, con có cần phải lấp ba lấp bấp vậy không?”

Bạch Lộ nghĩ thấy cũng đúng, lần này cô về nhà không phải là muốn tham khảo ý kiến của người thân duy nhất sao? Kết hôn, sinh con cũng là chuyện lớn của đời người.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 84

“...Mẹ, con xin lỗi, con sai rồi. Nhưng con phải chịu trách nhiệm cho lỗi lầm của mình. Nên con quyết định đi tới hôn nhân.” Cô cắn răng, nói ra toàn bộ mọi chuyện.

Tần Trân Hy biến sắc.

Bạch Lộ hơi hoảng, nhưng đã nói đến nước này rồi không thể rút lại được, đến cuối cùng cô mới nói: “Mẹ, con thật sự không ngờ người đàn ông đó lại là anh trai Lương Tịnh Tiêu...nhưng bình thường anh ấy đối xử với con rất tốt, con cũng không dám ảo tưởng điều gì, nhưng đứa bé trong bụng con đã được hơn 2 tháng, tuy nó vẫn chưa thành hình nhưng con đã có thể cảm nhận được sự hiện hữu của nó rồi, bảo con bỏ nó đi, con không làm được.”

Tần Trân Hy cầm lấy đĩa, gắp một miếng trứng dơ lên trước mặt Bạch Lộ, bà nói: “Con nhìn đi, đây là trứng con nấu, trông có vẻ vô cùng hấp dẫn, nhưng khi con ăn nó mới biết nó rất mặn. Nhưng làm cũng đã làm rồi, dù không ngon cũng phải ăn sạch. Lộ Lộ, mẹ không phản đối chuyện con kết hôn, cũng không bảo con bỏ đứa bé, mẹ là y tá, biết rõ mạng người đáng quý nhường nào. Nhưng chuyện này con phải nghĩ thật kỹ, nhà họ Lương là gia đình giàu sang quyền thế nhất thành phố A, trong khi nhà họ Bạch chúng ta lại chẳng có gì cả, mẹ không phải đang hạ thấp con mà con người sống trong xã hội đều chịu ảnh hưởng của dư luận. Mẹ không muốn con phải chịu khổ.”

Cố hòng Bạch Lộ đắng ghét, lời của Tần Trân Hy đã nói trúng tim cô.

Hôn nhân không có tình yêu thì có thể kéo dài bao lâu?

Anh đứng quá cao, giữa hai người họ là tầng tầng lớp lớp ngăn cách, cô muốn đến bên anh tuyệt đối không dễ dàng.

Bởi vì cô không vượt qua nổi tầng tầng lớp lớp đó.

Mẹ nói đúng, tới lúc đó, cô sẽ rất mệt mỏi,

Cô không những phải đối mặt với Lương Tịnh Tiêu và Hướng Long Cẩm, còn phải đối mặt với những mối quan hệ phức tạp của nhà họ Lương.

Đường vào nhà giàu sâu như biển.

Cô sẽ phải bước đi trên con đường không có điểm cuối này sao?

“Từ bé con đã có suy nghĩ riêng của mình, mẹ không hề nghi ngờ bất cứ quyết định gì của con. Kể cả chuyện kết hôn lần này.” Tần Trân Hy dọn dẹp bát đĩa trên bàn, giọng điệu bình tĩnh nói, “Nếu theo ý của mẹ thì mẹ không đồng ý nhưng quyền quyết định cuối cùng vẫn thuộc về con. Con làm gì mẹ cũng ủng hộ con.”

Bạch Lộ rơm rớm nước mắt nói: “Cảm ơn mẹ.”

Tần Trân Hy bật cười, “Ngày mai con tới sau núi thăm ba con đi, có lẽ, ông ấy có điều muốn nói với con đấy.” Bà nhìn vùng bụng bằng phẳng của cô, đôi mắt lạnh nhạt cũng dịu đi vài phần, “Thời gian đầu mang thai có bị nghén không?”

Bạch Lộ lắc đầu, gần đây mọi chuyện đều rất tốt.

Tần Trân Hy lại bảo cô ở nhà mấy ngày, đợi nghỉ kỹ rồi đưa ra quyết định cũng không muộn.

Bạch Lộ ở lại đây 3 ngày.

Cô tắt điện thoại để không ai liên lạc được, ngày nào cũng cùng Tần Trân Hy bận túi bụi trong bệnh viện, vì Tần Trân Hy là nhân viên lâu năm, Bạch Lộ đã lớn nên ở nơi đây từ bé nên trong bệnh viện có rất nhiều người biết cô.

Bạch Lộ rất thích đến khoa phụ sản trên tầng 5, nhìn thấy những thiên thần bé nhỏ mới chào đời, trái tim cô tràn ngập ấm áp. Nếu nói trước đó còn có chút do dự thì giờ khắc này cô chỉ cảm thấy ông trời đã cho cô một sức mạnh to lớn giúp cô vượt qua tất cả băn khoăn, lo lắng và những điều tưởng chừng không thể.

“Bạch Lộ, thì ra em ở đây.”

Bạch Lộ nghe thấy có người gọi mình, quay đầu liền nhìn thấy chị y tá hay đi theo mẹ mình đang vội vã chạy tới kéo cô nói: “Có người tìm em, đang đợi ở dưới tầng, em mau đi xem sao.”

Bạch Lộ nhú mày, “Ai vậy?”

Chị y tá xua tay, “Là một người đàn ông chị không quen.”

Bạch Lộ hơi giật mình, người cô nghĩ tới đầu tiên là Lương Phi Phàm.

Trước đây anh từng nói sẽ cho cô 2 ngày để suy nghĩ chuyện này, nhưng cô đã trốn về nhà 3 ngày rồi, với tính cách của anh, tìm tới tận cửa cũng là chuyện bình thường.

Nhưng lần này, Bạch Lộ đã đoán sai rồi.

“Bạch Lộ, anh biết em sẽ ở đây mà!”

Hướng Long Cẩm vừa nhìn thấy Bạch Lộ, chưa nói gì đã kéo tay cô đi, “Anh có rất nhiều chuyện muốn nói với em”

“Buông tay!”

Bạch Lộ dùng sức giãy dụa, Hướng Long Cẩm nhìn ánh mắt tránh né của cô, cuối cùng vẫn buông tay, “Chúng ta đến chỗ nào yên tĩnh nói chuyện được không?”

“Anh Ninh, có gì cứ nói thẳng, không cần phải đi nơi nào cả, tôi thấy chỗ này rất tốt.”

Hướng Long Cẩm dường như mất kiên nhẫn, nhìn quanh bốn phía, lúc này người ra vào bệnh viện cũng không nhiều, anh nghĩ một lúc rồi nói, “Bạch Lộ, nhà họ Lương đã công bố cả rồi...em, em mang thai con của Lương Phi Phàm? Sao em lại...”

“Anh tới đây vì chuyện này?” Bạch Lộ lạnh lùng ngắt lời Hướng Long Cẩm, cô giễu cợt nhếch môi, “Anh muốn xác định xem tôi có mang thai thật hay không hay là muốn tới chất vấn tôi?”

“Anh không có tư cách chất vấn em cái gì.” Hướng Long Cẩm cup mắt, giọng nói ẩn chứa đau đớn, “Anh biết bản thân có lỗi với em. Nhưng Bạch Lộ...Tịnh Tiêu nói em mang thai từ 2 tháng trước, ngay sau khi chúng ta chia tay, em...em và Lương Phi Phàm...”

Trong lòng Hướng Long Cẩm, Bạch Lộ hệt như một đóa bách hợp cao quý, hai người qua lại nhiều năm nhiều nhất cũng chỉ hôn môi. Nhưng hiện tại, Bạch Lộ chưa chồng mà chửa, còn ngay sau khi chia tay anh...

Đàn ông luôn coi người yêu cũ là của mình, Hướng Long Cẩm cũng vậy.

Tuy anh hiểu rõ Bạch Lộ đã không còn là của anh, hơn nữa là do chính anh vứt bỏ nhưng anh cũng nhận ra bản thân chưa từng hết yêu cô.

Đàn ông phân biệt rất rõ chuyện tình yêu và tình dục, anh yêu Bạch Lộ nên khi hay tin Bạch Lộ mang thai con của Lương Phi Phàm 2 tháng, trái

tim anh như sụp đổ.

Tại sao, bọn họ qua lại bao nhiêu năm, cô chưa từng giao bản thân cho anh nhưng vừa chia tay cô lại lao vào lòng người đàn ông khác.

“Bạch Lộ, anh không tin em là loại phụ nữ này, 2 tháng trước, em và Lương Phi Phàm không hề có bất cứ quan hệ gì...” Anh ngáp ngừng rồi bất ngắc đầu, mắt ánh lên tia sáng kì lạ, anh túm lấy tay Bạch Lộ mặc kệ sự phản kháng của Bạch Lộ, “Có phải em ở bên Lương Phi Phàm để báo thù anh không? Bạch Lộ, anh chưa từng quên em một giây một phút nào cả, em đừng chà đạp bản thân như vậy, Lương Phi Phàm sẽ không thật lòng với em đâu, em bỏ đứa bé đi, anh cũng không cưới Lương Tịnh Tiêu nữa, chúng ta...”

“Buông tay cô ấy ra!”

Đúng lúc này, một thanh âm trầm thấp vang lên, cùng với đó là tiếng bước chân vững vàng đang tiến gần.

Hướng Long Cẩm và Bạch Lộ đều quay sang nhìn, xa xa đã thấy Lương Phi Phàm mặc áo khoác đen, kết hợp với quần bó cùng màu và đôi giày da. Quen nhìn Lương Phi Phàm ăn mặc chần chu, hôm nay anh đổi qua phong cách thoải mái lại càng khiến người ta cảm thấy vui mắt.

Những gương mặt đẹp trai của anh lại trái ngược hoàn toàn, ở khoảng cách xa Bạch Lộ đã thấy anh nhíu mày, lạnh lùng quét mắt về phía bên này, sự bình tĩnh, kín đáo thường ngày sớm đã bị sát khí thay thế. Hướng Long Cẩm cũng không ngờ lại gặp Lương Phi Phàm ở đây.

Chỉ trong tích tắc hoảng hốt, người phụ nữ trước mắt anh đã bị người ta kéo đi.

Lương Phi Phàm vươn tay ôm eo Bạch Lộ, kéo cô vào lòng, ánh mắt lạnh như được bao phủ bởi một lớp băng, từng câu từng chữ cất lên đều

không hề nể mặt.

“Tôi mong bản thân chưa từng nghe thấy cái gì. Hường Long Cầm, cậu coi bản thân là ai? Hay là cậu coi nhà họ Lương tôi là gia đình gì? Tuần sau cậu và Tịnh Tiêu tổ chức đám cưới rồi, cậu xem đi, giờ cậu đang làm gì vậy?”

Hường Long Cầm hơi chột dạ.

Nhưng anh là một người đàn ông, trước mặt người phụ nữ mình yêu, bị “tình địch” dùng giọng nói khinh miệt chất vấn khiến tự tôn đàn ông của anh bị khiêu khích, anh không thể bỏ qua chuyện này được.

“Có cưới hay không là chuyện của tôi và Tịnh Tiêu! Việc hiện tại tôi đang làm là chuyện riêng giữa tôi và Bạch Lộ.” Hường Long Cầm hít sâu sau đó ngẩng đầu nhìn Lương Phi Phàm, khóe mắt liếc về phía bàn tay đang đặt ở eo Bạch Lộ, ánh lửa ghen tị trong mắt bùng lên mãnh liệt, “Lương tổng, cho dù anh có lợi hại hơn nữa thì cũng không nên vô cớ nhúng tay vào chuyện của người khác chứ nhỉ, tôi và Bạch Lộ...”

“Bạch Lộ là cái tên cậu có thể gọi sao?” Lương Phi Phàm lười phải nghe Hường Long Cầm nói, anh nhếch môi theo thói quen, lạnh lùng nói từng chữ: “Trước khi nói chuyện quyền lợi với tôi, phiền cậu làm rõ chuyện này đã.”

Anh đưa tay chỉ vào người phụ nữ trong lòng, “ Cô ấy là chị dâu của cậu, bây giờ cậu có thể gọi cô ấy là Bạch tiểu thư, cũng có thể gọi cô ấy là chị dâu, nhưng không thể gọi tên cô ấy!”

Hường Long Cầm và Bạch Lộ ở bên nhau đã lâu, hai người từng nghĩ tới chuyện kết hôn, cho dù anh từng phản bội Bạch Lộ cũng không thể sửa miệng gọi cô một tiếng chị dâu được.

Sắc mặt anh rất khó coi, nắm chặt tay, cất giọng cứng nhắc hỏi Bạch Lộ,
“...Em thực sự muốn gả cho anh ta?”

Bạch Lộ ngây người không trả lời.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 85

Lương Phi Phàm ôm eo Bạch Lộ càng lúc càng chặt khiến cô đau, giãy dựa theo phản xạ. Lương Phi Phàm thấy vậy, bàn tay càng thêm dùng sức.

Bạch Lộ cũng không muốn bộc lộ quá nhiều cảm xúc trước mặt Hường Long Cẩm, cô cắn răng, suy nghĩ một lát rồi nói, “Anh đi đi, tôi nghĩ không cần nói chuyện này với anh.”

Mặt Hường Long Cẩm càng khó coi, anh vô cùng tức giận nhưng chỉ đành nhịn xuống, không thể bộc phát khiến khuôn mặt vốn đẹp trai vẫn nhả trong chốc lát đã trở nên dữ tợn, anh không từ bỏ, hỏi ngược lại cô: “Anh không tin em sẽ làm như vậy, em nói cho anh biết, em muốn kết hôn với anh ta thật không? Em thật sự...sẽ trở thành chị dâu của anh?”

Bạch Lộ cảm thấy thật nực cười.

Hường Long Cẩm coi cô là cái gì?

Người phản bội là anh, bây giờ chính anh lại tới đây vặn ngược lại cô, anh thấy cần thiết sao?

Cô bật cười, lạnh lùng nói: “Anh Ninh nghĩ nhiều rồi, tôi cảm thấy tôi không cần phải giải thích với anh những chuyện này, mời anh đi cho.”

“Em không nói anh sẽ không từ bỏ, em nói cho anh....”

Bạch Lộ mất hứng, đàn ông bây giờ sao ai cũng như vậy?

Lúc này thì bám riết không buông, vậy trước đây đã làm gì? Lúc trước, khi hai người còn đang yêu nhau, anh ôm Lương Tịnh Tiêu lăn lộn trên giường, liệu có từng nghĩ tới cảm giác của cô không?

Giờ lại ngang nhiên hết như người bị hại đứng trước mặt cô, đòi cô phải thẳng thắn với anh...

Hừ, con người có thể ích kỷ đến mức này sao?

“Đúng vậy, tôi có thai rồi! Tôi và Lương Phi Phàm sẽ tổ chức đám cưới rồi trở thành chị dâu của anh, vậy nên mong anh đừng gặp riêng tôi nữa!”

Vì một phút tức giận cô đã lỡ miệng nói ra quyết định của mình.

Trong chớp mắt, hai người đàn ông đứng cạnh cô đều biến sắc.

Khuôn mặt khó coi của Lương Phi Phàm thả lỏng không ít. Hường Long Cẩm thì ngược lại.

Trước mặt Lương Phi Phàm, anh không thể làm cũng không thể nói gì, dù không muốn nhưng vẫn phải rời đi.

Đợi đến khi Hường Long Cẩm đi khuất, Bạch Lộ mới nhận ra bản thân vừa nói gì, nhất thời có chút chán nản.

Thực ra cô không hoàn toàn chắc chắn với quyết định này, cô muốn giữ lại đứa con trong bụng,...chuyện giả cho Lương Phi Phàm, cô trốn ở đây 3 ngày nhưng vẫn chưa rõ ràng quyết định của bản thân là gì.

“Lời tôi vừa nói...thực ra...”

“Lời em nói anh đều nghe rõ rồi, không cần nhắc lại đâu.”

Bạch Lộ đang định giải thích đã bị Lương Phi Phàm chặn họng, bàn tay đang đặt trên eo cô di chuyển lên vai, anh cúi xuống nhìn cô, “3 hôm nay

em ở đây à?”

Bạch Lộ gật đầu, trong lòng vẫn đang cân nhắc xem nên giải thích lời vừa nói thế nào.

“Mẹ em sống ở đây một mình?”

“Vâng.”

“Em nói với mẹ chuyện chúng ta rồi chứ?”

“Vâng.”

“Xin lỗi, anh cho người điều tra em, vì 3 hôm nay em tắt điện thoại nên anh mới tìm đến đây.”

“.....?”

“Giờ có thể cùng anh về thành phố A rồi chứ?”

“.....?”

“Ngẩng đầu lên nhìn anh.”

Anh giơ tay vuốt cằm cô, mắt nhìn cô chăm chú khiến trái tim Bạch Lộ đập rộn ràng, nghe giọng nói trầm thấp của anh giống như có một loại hấp dẫn trí mạng khiến trái tim lo lắng không yên của cô bình ổn lại.

Anh nói vô cùng bình tĩnh, cả người toát nên sức mê hoặc như rượu vang đỏ được ủ lâu năm, đồng thời toát lên sự quyến rũ xen lẫn sự tinh tế.

Anh nói: “Anh biết em đang lo lắng điều gì, chuyện này xảy ra quá bất ngờ, anh cũng như em đều chưa sẵn sàng. Nhưng em nói chúng ta phải phụ trách đứa bé này và anh đang muốn làm điều đó. Lúc anh biết em mang thai thì người nhà họ Lương đều biết cả rồi, họ chỉ cho anh thời gian 3 ngày.

Bây giờ đã hết thời gian, nếu em không phối hợp với anh thì mọi chuyện sẽ rất khó khăn, em hiểu không?”

Trong lòng Bạch Lộ run rẩy, “...Em phải phối hợp như thế nào?”

Khóe môi anh khẽ nhếch, ngón tay lướt qua má cô, làn da non mịn của cô khiến ngón tay anh rất thoải mái, giọng nói càng trầm thấp, “Cùng anh về nhà.”

“...Nhà họ Lương?”

Lương Phi Phàm gật đầu, chột nhìn thấy sự hoảng sợ trong mắt cô khiến anh từng bước ép sát, không cho cô cơ hội thoái lui, “Anh chỉ có thể làm cho em từng đây thôi.”

Bạch Lộ nghe giọng Lương Phi Phàm, trong lòng bỗng nổi lên cảm giác không yên.

Cô biết tại sao, bản thân lại có cảm giác nếu cô không theo anh về ra mắt ba mẹ anh thì chính là một kẻ tội đồ.

Nếu cô không đi thì chắc chắn Lương Phi Phàm không giữ lại đứa bé, nhưng nếu cô đi thì chính là nói cô đã bước vào cửa nhà họ Lương?

Lấy đứa bé để ép cưới...

Chuyện cầu huyết này ầy vậy mà xảy ra trên người cô.

Đưa tay nhẹ nhàng đặt lên bụng, có lẽ cô không còn sự lựa chọn nào khác.

Vào cửa nhà họ Lương, ai mà không thích cảm giác này chứ, nhưng cô vẫn chưa sẵn sàng.

Cô chỉ kịp gọi điện thoại cho Tần Trân Hy báo một tiếng rồi rời khỏi nhà luôn, cô không nói với bà chuyện tới nhà họ Lương bởi vì cô không nói được.

Gần đây công việc của Tần Trân Hy rất bận rộn nên cũng không hỏi nhiều mà chỉ bảo cô chú ý giữ sức khỏe, khi nào đưa ra quyết định thì nói với bà.

Bạch Lộ nắm chặt điện thoại, tâm trạng rối bời.

Trên đường đi, Lương Phi Phàm luôn nghe điện thoại, chắc là chuyện công ty, nên Bạch Lộ không có tâm trạng nghe, cô tựa đầu vào cửa sổ, nhìn cảnh vật chạy qua bên đường, trong lòng suy nghĩ xem phải nói gì sau khi gặp người nhà họ Lương?

Cô chưa từng nghĩ bản thân sẽ tự ti trước mặt người khác cho tới thời điểm hiện tại.

Trước đây cô luôn cảm thấy đường từ nhà đến thành phố A rất xa, rất xa nhưng hôm nay con đường này lại gần đến bất ngờ.

Địa điểm bọn họ tới không phải nhà họ Lương mà là khách sạn nổi tiếng nhất thành phố A.

Xe vừa tới bãi đỗ của khách sạn đã có người cung kính đứng ở đó đợi họ. Xe dừng, Lương Phi Phàm xuống trước, Bạch Lộ không hề có bất cứ hành động nào.

Lái xe chạy tới giúp cô mở cửa xe, cô nhắc chân lên mấy lần nhưng vẫn không chịu bước ra ngoài, cô luôn cảm thấy trong ngực có hòn đá đè nặng.

Cô biết, chỉ cần có can đảm, hòn đá này sẽ tự khắc biến mất.

“Cần anh bế xuống không?”

Lương Phi Phàm quay người nhìn thấy cô vẫn đang ngồi trên xe do dự không chịu xuống. Anh quay lại ra hiệu cho tài xế đi trước, còn bản thân thì cúi người đưa tay về phía cô, “Nào, anh nắm tay đưa em vào nhé!”

Bạch Lộ ngần ngừ nhìn bàn tay to lớn kia, vừa to vừa rộng, chỉ tay cũng rõ ràng, cô vô tình liếc mắt, đường sự nghiệp và đường tình duyên hiện rõ mồn một trước mắt cô.

Hai đường kẻ rõ ràng rành mạch.

Khóe môi Bạch Lộ giật giật, trong lòng chột nghĩ: thực ra đường tình duyên của anh rất thuận lợi, có phải đại biểu cho việc nếu cô và anh kết hôn...thì có thể cùng nhau nắm tay đi tới cuối đời không?

Ngón tay khẽ động đậy, cô đang định ngẩng đầu lên thì Lương Phi Phàm đã đợi không nổi, anh nắm tay cô, kéo cô xuống xe.

“Đừng nghĩ nhiều, có anh ở đây rồi?” Giọng nói trầm ấm vang lên bên tai cô cho cô cảm giác an toàn, Lương Phi Phàm nắm chặt tay cô, cô cũng nắm lấy tay anh theo phản xạ.

Lương Phi Phàm cảm nhận được, giờ khắc này, Bạch Lộ hoàn toàn ỷ lại anh, môi anh khẽ nhếch, mắt sáng lấp lánh...

Đi qua đại sảnh khách sạn liền có người tới dẫn họ lên thang phòng bao trên tầng 3.

Bạch Lộ không dám buông lỏng.

Vào phòng bao, không thấy các trưởng bối nhà họ Lương, cô liền thở phào.

“Em qua đó một lát, anh đi gọi điện thoại.” Lương Phi Phàm đẩy đẩy eo cô sau đó liền nghe điện thoại, có lẽ là gọi cho ba mẹ anh.

Bạch Lộ nhìn bóng dáng thẳng tắp của anh in trên cửa sổ, một tay đút túi quần, một tay nghe điện thoại, miệng mấp máy nói chuyện, trông rất mê người.

“Tiểu thư, chào cô.”

Người phục vụ nhìn thấy có người ngồi xuống, lập tức mang lên một cốc nước đặt trước mặt Bạch Lộ, chiếc cốc được làm bằng gỗ, to hơn cốc trà bình thường một chút. Bạch Lộ nhìn thấy nước liền cảm thấy bản thân cũng hơi khát, cô không nghĩ nhiều, cầm lấy ngửa cổ uống sạch.

Nhưng cô không nhìn thấy, lúc cô đưa cốc nước đó lên môi, người phục vụ đứng ở một bên liền biến sắc.

“Tiểu thư, đây là...”

Người phục vụ nhìn Bạch Lộ bằng ánh mắt kì lạ, ánh mắt hết như đang nhìn một người ngoài hành tinh, cô uống sạch cốc nước, lau khước miệng rồi nhìn về phía người phục vụ, thấy người đó nói một nửa liền thôi, cô tò mò hỏi lại, “Sao cơ?”

“Tiểu thư, nước này...”

“Nước này hơi chát.”

Người phục vụ mới nói được một nửa, sau lưng cô đã vang lên giọng nói của Lương Phi Phàm.

Bạch Lộ và người phục vụ cùng quay sang, chỉ thấy Lương Phi Phàm đứng ở cạnh bàn, anh đã cúp máy, trên tay cầm một cốc nước giống hệt chiếc cốc Bạch Lộ vừa cầm từ từ nhấp một ngụm sau đó nhíu mày, nói với người phục vụ, “Đi đổi cốc khác.”

Mặt người phục vụ trắng bệch.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 86

Anh không biết người phụ nữ này nhưng anh biết Lương Phi Phàm.

Khách sạn này vốn thuộc sở hữu của Lương Thị, do Lương Kiếm Nam đứng tên, cậu chủ Lương Phi Phàm này đã từng tới đây, sao anh lại không biết chứ.

Cốc nước vừa rồi vốn không phải để uống mà chỉ dùng để súc miệng thôi.

“Không cần mang trà lên nữa, cho vị tiểu thư này một li nước lọc.” Lương Phi Phàm đặt cốc nước trên tay lên khay của người phục vụ, lát sau dường như nhớ ra chuyện gì đó, “Lát nữa bảo đầu bếp bỏ hết cay đi, trong này có người không thể ăn đồ cay.”

Người phục vụ đó có ngốc hơn nữa cũng có thể nhìn ra được, Lương Phi Phàm đối xử với người phụ nữ này không giống bình thường.

Vừa nãy nếu không phải Lương Phi Phàm uống cốc nước đó thì chắc chắn cả khách sạn sẽ đồn rằng người phụ nữ cậu Lương mang tới còn không phân biệt được nước súc miệng.

“Vâng, tôi đi chuẩn bị ngay.”

Người phục vụ ổn định tâm trạng vội vàng lui xuống dưới.

“Vừa nãy hình như anh ta có nói gì đó?”

Bạch Lộ cũng biết cách quan sát sắc mặt người khác, vừa nãy người phục vụ thấy cô uống cốc nước đó liền vô cùng ngạc nhiên, cô cứ thấy là lạ, nhìn không được hỏi Lương Phi Phàm, “Có phải tôi làm sai chuyện gì không?”

Cô chưa từng tới khách sạn lớn loại này, thực ra cô rất lo lắng, có phải cô đã làm sai gì rồi không, cô không muốn khiến Lương Phi Phàm xấu mặt.

“Không có gì.” Lương Phi Phàm ngồi xuống như không có chuyện gì, anh đặt tay lên bàn, ngón tay dài quét qua người, “Ông nội anh đang trên đường tới đây, ba mẹ anh chắc cũng sắp tới rồi.”

Bạch Lộ nghe vậy liền cảm thấy như ngồi trên đồng lửa, quăng sạch chuyện vừa nảy ra sau đầu.

“Đừng lo lắng.”

Lương Phi Phàm nhìn thấy ưu phiền của cô, vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô, thanh âm trầm thấp từ tính của anh nhẹ nhàng mê hoặc lòng cô, khiến nhịp tim Bạch Lộ dần ổn định.

Anh nói: “Thực ra ba mẹ anh đều là người nói lí, lần gặp mặt này anh đã bàn bạc với họ cả rồi. Về phía ông nội, chắc em từng nghe mọi người kể về ông ấy rồi đúng không, ông là quân nhân, tuy đã nghỉ hưu nhiều năm nhưng ông rất khắt khe với bản thân và con cháu. Em đừng nghĩ nhiều, cũng đừng nói chuyện xảy ra 2 tháng trước, cứ giao mọi chuyện cho anh là được, lát nữa họ hỏi, anh sẽ trả lời giúp em. Em chỉ cần nói với họ, em và con đều tốt, hiểu không?”

Bạch Lộ gật đầu, thấy Lương Phi Phàm định rút tay lại liền vô thức nắm chặt tay anh.

Lương Phi Phàm ngây người, cô cũng nhận thấy hành động của mình quá đường đột, cô vội vàng buông tay anh ra, lát sau mới lắp bắp nói:

“...Cảm ơn, cảm ơn anh.”

Đúng lúc này, cửa bị người bên ngoài đẩy ra, bên ngoài vọng tới tiếng bước chân của vài người.

Phục vụ đứng bên ngoài cung kính hô

“Mời đi bên này.”

Bạch Lộ hít sâu, ngẩng đầu thật mạnh, vừa hay nhìn thấy ba người đang bước từ bên ngoài vào.

Người đi đầu tiên là một cụ già, đầu tóc bạc phơ, tuổi đã ngoài 70 nhưng vẫn còn khá khỏe khoắn, một tay ông cầm gậy một tay úp lên tay kia, đôi mắt tuy mờ đục như tinh tường như có như không liếc nhìn cô.

Bạch Lộ khẩn trương đứng bật dậy, rất nhanh liền nhìn thấy Lương Kiếm Nam đứng sau lưng anh.

Đó là ba của Lương Phi Phàm.

Ông khoảng ngoài 40 tuổi, nhưng nhờ dưỡng da đúng cách nên trông rất khỏe, giữa hàng lông mày còn có khí chất khó che dấu.

Bạch Lộ ở EC lâu năm nhưng lần đầu tiên nhìn thấy Lương Kiếm Nam vì ông luôn ở tổng công ty. Trong khi đó, EC chỉ là một công ty nhỏ, ông chủ nhỏ sẽ không tới đây.

Nhưng thành phố A có ai mà không biết, mảnh khoe kinh doanh của Lương Kiếm Nam lợi hại như thế nào, Lương Thị là do một tay ông gây dựng lên.

Nhưng Lương Phi Phàm không giống ba anh.

Lương Phi Phàm cho người ta cảm giác chín chắn, từng cử động đều mang theo sự bình thản, nếu bỏ đi những mảnh khóe kinh doanh, chỉ tính riêng khoản khí chất, thì Lương Kiếm Nam cho người ta cảm giác sắc bén.

Người phụ nữ đứng sau lưng Lương Kiếm Nam chính là mẹ của Lương Phi Phàm.

Bạch Lộ từng gặp Lí Đường Lâm, cô còn từng gọi bà một tiếng “Dì”, nhưng đó là chuyện của rất nhiều năm trước.

Năm tháng dường như không để lại chút dấu vết nào trên gương mặt ý vị của bà,

Lương Phi Phàm có ngũ quan đoan chính, có lẽ đều di truyền từ bà mẹ xinh đẹp này.

“Ông nội, ba, mẹ.”

Nhà họ Lương rất coi trọng lễ nghi, trước mặt người lớn, Lương Phi Phàm càng lễ độ. Anh vừa đứng lên đã có phục vụ giúp đỡ kéo ghế, ba người ngồi xuống, Bạch Lộ đứng dậy cùng anh, ngẩng đầu liền thấy bản thân đang ngồi đối diện với mẹ anh, Lí Đường Lâm.

“Ngồi đi.”

Người mở miệng là Lương Vô Minh, từ khi bước vào phòng ông đã chú ý tới Bạch Lộ.

Cô gái này có vẻ đứng đắn, khuôn mặt cũng thanh tú, đích thực có chút nhan sắc. Ông đã gặp vô số người nhưng người trước mắt này, chỉ cần nhìn ánh mắt là có thể nhìn thấu cô.

Mắt cô trong suốt, chắc chắn không phải người mưu mô.

Khó trách cháu trai ông lại bại dưới tay cô, con cũng đã có vậy thì cứ thuận theo lẽ thường đi.

Vừa nghĩ như vậy, ánh mắt Lương Vô Minh nhìn Bạch Lộ cũng trở nên mềm mại, “Bạch tiểu thư phải không? Ông là ông nội của A Phàm, tuy lần đầu chúng ta gặp mặt nhưng con không cần lo lắng, cứ tự nhiên, gọi ông là ông nội như A Phàm là được. Con mang thai rồi đúng không? Nào, đến đây ngồi đi, đừng đứng mãi thế.”

Bốn chữ “Lương lão tiên sinh” bị hai tiếng “ông nội” chặn lại trong cổ họng Bạch Lộ khiến cô không nói ra miệng được. Nhưng may mắn người trước mắt không khắt khe như cô tưởng, cũng chẳng hề tạo cho cô quá nhiều áp lực, giúp cô thả lỏng không ít, nói chuyện cũng tự nhiên lên rất nhiều.

“...Chào ông, con là Bạch Lộ.”

“Đây là ba mẹ anh.” Chỉ có 3 người ở đây nhưng Lương Phi Phàm vẫn giới thiệu qua một lượt.

Bạch Lộ cũng gật đầu đúng mực với hai bậc phụ huynh rồi mới cùng Lương Phi Phàm ngồi xuống.

“Bạch tiểu thư, trước đây chúng ta từng gặp nhau rồi.” Lí Đường Lâm cười dịu dàng nhìn Bạch Lộ, “Phải không? Không biết Bạch tiểu thư còn nhớ bà già tôi không.”

Bạch Lộ vừa nghe liền xua tay, khẩn trương nói: “Dạ nhớ ạ! Con dĩ nhiên là nhớ dì rồi! Dì không già chút nào...chúng ta mấy năm trời không gặp nhau, con thấy dì càng ngày càng trẻ.”

“Ha ha, con bé này miệng cũng ngọt lắm.”

Lương Phi Phàm ngồi ngay bên cạnh cô, nhìn thấy khuôn mặt vừa lòng cuat mẹ, anh khẽ nhếch mày, liếc mắt nhìn Bạch Lộ, “Cô ấy nói thật đấy ạ, mẹ đâu có giống người già gì.”

Nghe con trai nói như vậy, người làm mẹ càng vui hơn.

“Nếu mẹ A Phàm là người già thì ông là gì.” Lương Vô Minh cũng xen vào.

“Lí Đường Lâm cười vui vẻ, chỉ trong chốc lát, bầu không khí khả trường đã đượ sưởi ấm đi vài phần.

Nhưng Lương Kiếm Nam ngồi ở giữa từ đầu đến cuối chưa từng mở miệng.

Bạch Lộ nhìn về phía ông, vừa lúc ông đang nhìn cô, lúc hai người bốn mắt nhìn nhau, Bạch Lộ nhìn thấy sự coi thường trong mắt ông khiến cô run rẩy, vô thức nhìn Lương Phi Phàm.

Họ ngồi trên bàn tròn, mỗi động tác của Bạch Lộ Lương Phi Phàm đều nắm rõ, vẻ mặt của Lương Kiếm Nam vừa nãy anh cũng thấy được.

“Ông nội, con gọi cơm lên nhé.” Anh đột nhiên vẫy tay gọi phục vụ, nhưng lời còn chưa nói hết, Lương Kiếm Nam cuối cùng cũng mở miệng.

“Không cần đưa đồ ăn lên đâu, bữa aen hôm nay chắc mọi người không nuốt nổi.”

“Ba...”

Lương Phi Phàm biết ba không chấp nhận cuộc hôn nhân này, mà chuyện Lương Kiếm Nam không muốn, ông sẽ nghĩ trăm ngàn cách để phá hỏng.

Anh muốn che chắn cho Bạch Lộ nhưng Lương Kiếm Nam đã trực tiếp ngắt lời anh.

“Tôi còn chưa nói gì mà, mọi người đã giới thiệu xong cả rồi, giờ thì tới phiên tôi.” Lương Kiếm Nam nhìn Bạch Lộ bằng ánh mắt sắc bén, ngữ điệu hoàn toàn không cho Lương Phi Phàm cơ hội nói chuyện.

Nghe thì có vẻ bình tĩnh nhưng mọi người đều thấy sóng ngầm đang cuộn trào mãnh liệt, “Bạch tiểu thư, tôi muốn hỏi vài câu, cô không để bụng chứ?”

Bạch Lộ nắm chặt hai tay đặt dưới bàn, gật đầu.

“Trước đây Bạch tiểu thư và Tịnh Tiêu là bạn tốt đúng không?”

Bạch Lộ mỉm cười, tiếp tục gật đầu, “Vâng.”

“Vậy Hướng Long Cầm sắp kết hôn với Tịnh Tiêu là bạn trai cũ của cô phải không?”

“...Vâng.”

“Cô và Tịnh Tiêu là bạn tốt, hiện tại bạn trai cũ của cô lại muốn cưới Tịnh Tiêu, tôi hỏi thật nhé, trong lòng Bạch tiểu thư có thấy khó chịu không?”

“.....?”

Bạch Lộ không ngờ Lương Kiếm Nam lại hỏi thẳng như vậy, cô cảm giác như vừa bị người ta cho một cái tát, hai má đau rát, không ngẩng đầu lên được.

“Không trả lời được phải không? Để tôi giúp cô nhé.” Lương Kiếm Nam khinh thường hừ một tiếng, lời lẽ sắc bén, “Cô không hề thoải mái, vậy nên cô nghĩ cách tiếp cận con trai tôi, trở thành chị dâu của Tịnh Tiêu, cô nói xem, cô làm vậy nhằm mục đích gì? Chẳng lẽ chỉ muốn sinh con cho nhà họ Lương chúng tôi thôi sao?”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 87

“Đủ rồi!”

Cơ thể của Lương Phi Phàm đột nhiên đứng lên từ vị trí ngồi, môi mỏng của anh mím chặt lại, độ cong của góc môi thể hiện sức chịu đựng của anh lúc này đã đến cực hạn. “Bố, con đã nói rồi, con người cô ấy thế nào con hiểu rất rõ, con biết bố rất thích xem mặt bắt hình dong, bố luôn đánh giá mọi thứ từ góc nhìn của mình, tốt hay xấu cũng được kết luận như vậy. Những thứ khác con đều có thể không tính toán nhưng việc này con hi vọng sẽ kết thúc ở đây.”

“Kết thúc ở đây?” Lương Kiếm Nam dùng sức vỗ xuống bàn rồi cũng đứng lên theo Lương Phi Phàm: “Bố thấy con thật sự đã ăn phải bùa mê thuốc lú rồi, con nói kết thúc ở đây bố liền kết thúc ở đây sao? Việc này bây giờ mới bắt đầu! Con có nhìn rõ người phụ nữ con hết lòng bảo vệ đó rồi cuộc có tâm tư gì không? Con đừng tưởng bố không biết cô ta dùng thủ đoạn gì mới leo lên được giường của con, bây giờ có con rồi liền muốn vào cửa của nhà họ Lương. Con có bị điên không vậy?”

Đương nhiên Lương Phi Phàm cũng không thể ngồi yên, anh gõ xuống mặt bàn với vẻ uy nghiêm: “Việc này trước đây con đã nói với bố rồi, hôm nay con đến không phải để bố nói những lời dơ bẩn này!”

“Bố...”

Lương Phi Phàm ở bên ngoài dù có độc ác thế nào nhưng khi đứng trước mặt bố mình anh vẫn tỏ vẻ cung kính: “Việc này mọi người thật sự không hiểu rõ. Được, vừa rồi con nói có chút quá trớn. Nhưng bố ơ, bố hãy cho con một chút thời gian để con nói toàn bộ câu chuyện với mọi người. Đến lúc đó bố sẽ biết Bạch Lộ muốn vào cổng nhà họ Lương không chỉ vì muốn báo thù Tịnh Tiêu rồi mơ giấc mơ hào môn.”

Bạch Lộ túm chặt tay mình, cô dùng rất nhiều sức khiến ngón tay cô dường như cắm vào trong lòng bàn tay cô nhưng cô lại đột nhiên không thấy đau. Có tiếng người nói không ngừng vang lên bên tai cô nhưng thế giới của cô lại đặc biệt yên tĩnh.

Yên tĩnh đến mức có một giọng nói đang cười cợt cô rất rõ ràng.

Bạch Lộ mày xem, đây chính là sự chứng minh tốt nhất.

Mày thật sự nghĩ rằng mày ngồi ở đây là có thể đường đường chính chính trở thành người phụ nữ của Lương Phi Phàm?

Không, mày chỉ đang tự mình chuốc lấy thôi!

“Bố quả thực đã điều tra cô ta, 2 tháng trước người phụ nữ vì tiền mà bán đứng cơ thể của mình, bố nói có sai không? Con nói thật với ông con lúc đó có phải bọn con vì lý do đó nên mới có quan hệ với nhau không? Cho nên bây giờ cô ta có thai hai tháng, bố không nghi ngờ đứa trẻ trong bụng cô ta có phải của con không, nhưng mục đích của cô ta tuyệt đối không đơn giản! Bố có nói sai không?”

“Có lẽ từ hai tháng trước cô ta đã thiết kế xong tất cả rồi! Bên ngoài có bao nhiêu người muốn gả vào trong nhà họ Lương chúng ta? Con nói xem loại người không có thân phận rõ ràng, chỉ dựa vào cái bụng liền muốn vào trong nhà họ Lương? Thật là tức cười!”

“Việc này có phải là thật không?” Lương Vô Minh vừa nghe con trai nói cháu trai của mình và Bạch Lộ trước đây lại kinh khủng như vậy, đương nhiên đây là điều không thể chấp nhận được nhất đối với một người quân nhân kỷ luật nghiêm khắc như ông. Sắc mặt ông thay đổi, ánh mắt đục ngầu nhìn thẳng vào Lương Phi Phàm: “Cháu nói thật cho ông biết, bố cháu nói có thật không?”

“Ông...”

“Vâng, hai tháng trước quả thật cháu đã quen giám đốc Lương như vậy.”

Có một giọng nữ u ám đột nhiên nói xen vào, Bạch Lộ không thể nghe tiếp được nữa, cô trực tiếp ngắt lời của Lương Phi Phàm, cô vẫn nắm chặt hai tay của mình như cũ và đứng lên từ vị trí ngồi, chỉ có điều cô không cụp mắt xuống nữa.

Tuy Bạch Lộ biết hốc mắt của mình lúc này nhất định đã đỏ lên rồi nhưng cô thấy bản thân không cần thiết phải tiếp tục ngồi ở đây nghe Lương Kiếm Nam nói những lời không lọt tai đó nữa.

Vâng, nhà họ Lương là gia đình gianh gá của thành phố A, nhà họ Bạch thì nghèo rớt mùng tơi, nhưng có tiền không có nghĩa là có thể ngang ngược hạ nhục người khác như vậy.

Cô nắm chặt gan bàn tay của mình lại, lưng cô vô thức thẳng lên, ánh mắt cô sắc bén như cung tên, “Ông nói không hoàn toàn đúng.”

“2 tháng trước tôi bị người khác chuốc say, lúc đó tôi không rõ rốt cuộc bản thân đã làm gì.... Quả thật tôi đã tỉnh dậy ở trong một khách sạn xa lạ, khi tỉnh lại thì bên cạnh tôi đã không có ai nữa, tôi không biết người đó là Lương tổng. Hai tháng sau tôi mới phát hiện mình có thai nhưng tôi vẫn không biết bố đứa bé là ai. Có lẽ ông sẽ thấy tôi ăn nói bừa bãi, tôi luôn làm việc tại EC, sau này thật trùng hợp là Lương tổng cũng qua đó... Nhưng việc tôi không làm tôi sẽ không thừa nhận.”

“Gia đình danh giá như nhà họ Lương đối với mọi người quả thật rất đáng nể, nhưng không phải người con gái nào cũng muốn bước vào đó.” Bạch Lộ thở sâu cắn môi rồi nói: “Nếu không phải vì đứa con trong bụng, hôm nay tôi cũng sẽ không đến đây. Tôi cũng là con người, tôi cũng có cảm giác. Tôi không đồng ý đánh giá của ông với tôi. Tôi chưa bao giờ tính toán với Lương tổng, bây giờ tôi cũng có thể nói rõ ràng với ông, cho dù ông có tin hay không tôi đều thật sự không muốn gả vào nhà họ Lương. Nếu ông đồng ý để tôi sinh đứa con này ra thì tôi sẽ nuôi dưỡng nó trưởng thành, sau này tôi cũng sẽ không gây bất cứ rắc rối nào cho nhà họ Lương, đứa trẻ này sẽ theo họ của tôi...”

“Cô đang đùa trò đùa quốc tế gì với tôi vậy?”

Lương Kiếm Nam tức giận ngắt lời của Bạch Lộ.

Không ngờ đứa con gái trông có vẻ yếu đuối này khi phản bác thật sự khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác.

Lấy lùi để tiến sao?

Người phụ nữ này đúng là nham hiểm!

Lương Kiếm Nam hừ lạnh một tiếng: “Người tôi gặp còn nhiều hơn cơm cô ăn, cô đang chơi trò thả trước bắt sau trước mắt tôi sao? Cô còn non lắm!”

“Kiếm Nam, việc này anh vẫn nên nghe ý kiến của con trước đã.”

Lý Đường Lâm có ấn tượng khá tốt với Bạch Lộ, nhưng vừa rồi nghe chồng bà nói những lời đó trong lòng bà cũng thấy lo lắng, lại thêm trước đây Tiêu Tịnh dương như nói là Bạch Lộ là người trong ngoài không giống nhau nên bà muốn quan sát trước đã, dù sao thì người phụ nữ cũng đã mang thai đứa con của nhà họ Lương. Nhưng tình hình trước mắt như vậy, với

tính tình nóng nảy của chồng bà thì đến lúc đó thật sự làm ra việc gì đó cũng không tốt lắm.

“Nghe nó nói làm gì?” Lương Kiếm Nam lại hoàn toàn không quan tâm: “Em không nhìn thấy người phụ nữ con trai em một lòng bảo vệ hay sao? Cô ta không bình thường, em có hiểu không?”

“Phàm, hôm nay bố phải nói rõ trước mặt ông con, con biết xưa nay bố làm việc luôn dứt khoát gọn gàng. Cô ta đã mang thai con của con thì bố sẽ không ngăn cản cô ta sinh đứa con này ra. Nhưng cô ta tuyệt đối không được gả vào nhà họ Lương.”

Kết luận cuối cùng Lương Kiếm Nam đưa ra đó là Bạch Lộ có thể mang thai, có thể sinh con nhưng người như cô chẳng qua là công cụ sinh con mà thôi.

Đương nhiên Bạch Lộ không mong thật sự có thể kết hôn với Lương Phi Phàm, hôn nhân không có tình yêu thì có ý nghĩa gì?

Nhưng sự do dự trước đây của cô dường như đã bị Lương Phi Phàm loại bỏ, khi cô thật sự lấy dũng khí bước vào nơi này lại bị Lương Kiếm Nam đẩy ra bằng thái độ độc ác và khinh miệt như vậy.

Từ trước đến nay Bạch Lộ chưa từng là người dễ bắt nạt, cô cũng có chính kiến riêng, cô có thể chịu đựng để bản thân không tức giận, nhưng Lương Kiếm Nam hết lần này đến lần khác dẫm lên giới hạn của Bạch Lộ làm cô không chịu được nữa.

Cô cắn chặt răng: “Sinh con hay không là việc của riêng tôi, nếu nhà họ Lương các người chỉ coi tôi là công cụ sinh con, xin lỗi tôi không thể nghe theo, nhưng tôi cũng có thể nói rõ ràng, xưa nay tôi chưa từng mong có thể gả vào nhà các người, tôi biết ngưỡng cửa của mình ở đâu.”

Bạch Lộ nhìn gương mặt không vui Lương Kiếm Nam liền hất cằm lên, cô ép bản thân cười sáng khoái: “Ông Lương hôm nay là tôi không biết tự lượng sức mình mà bước vào nơi này, tôi không biết thì ra ông không thích tôi như vậy. Nhưng tôi nghĩ con người ai cũng có giá trị tồn tại của riêng mình. Ông Lương ông có thể coi thường tôi, nhưng ông đừng sỉ nhục tôi thêm nữa! Nếu không thì ông sẽ khiến tôi cảm thấy ông thân là người chỉ huy của đế quốc thương nghiệp khi đối nhân xử thế cũng chỉ có vậy mà thôi.” Nói xong Bạch Lộ liền khễ gặt đầu với Lương Kiếm Nam đang ngạc nhiên và tức giận sau đó cô cầm lấy túi xách của mình không quay đầu lại đi ra khỏi phòng của khách sạn.

“Người phụ nữ đó, cô ta vừa nói cái gì? Cô ta mắng tôi chẳng qua chỉ có vậy?”

Mãi cho đến khi cửa phòng đóng lại Lương Kiếm Nam mới phản ứng lại được, ông hàm hàm tức giận đập tay xuống bàn hô lớn: “Mọi người đã nghe thấy chưa? Một người phụ nữ vậy bây giờ đã thế này rồi, sau này nếu nó thật sự có gì đó với A Phàm không biết còn thế nào nữa?”

“Tôi tuyệt đối không đồng ý cho nó gả vào nhà họ Lương! Đứa trẻ trong bụng cô ta, đợi cô ta sinh nó ra lại cho người đến đưa về là được, cô ta không có tư cách có đứa trẻ đó!”

“Bố!”

Lương Phi Phàm từ khi bắt đầu đã không nói gì, từ nhỏ anh đã rất tôn trọng bề trên, sự giáo dục tốt đẹp khiến anh luôn nhẫn nhịn trước những lời cay nghiệt của bố mình với Bạch Lộ.

Không phải không muốn nói, chỉ là dường như ngay cả cơ hội để anh mở lời cũng không có. Lời của Lương Kiếm Nam khiến anh tức giận, nhưng những lời nói của Bạch Lộ đã xóa bỏ sạch sẽ quan hệ của anh với cô cũng làm anh thấy rất không thoải mái.

Khóe miệng của Lương Phi Phàm xiết chặt, anh nói với vẻ lạnh như băng: “Xin bố đừng tùy tiện sỉ nhục nhân cách của người phụ nữ của con, cũng đừng tùy tiện quyết định cuộc sống của cô ấy giúp cô ấy.”

Ánh mắt của Lương Kiếm Nam sững lại, cả người ông cứng lại.

Lương Phi Phàm không muốn nói thêm điều gì nữa, anh chỉ khẽ gật đầu với Lương Vô Minh sau đó anh ổn định lại tâm trạng rồi mới mở lời nói: “Xin lỗi ông vì đã khiến bữa cơm thành ra thế này, việc này sau này cháu sẽ giải thích rõ với ông, cháu đi trước đây.”

Khi đến bên cạnh Lý Đường Lâm anh còn cố ý nói với bà một câu: “Mẹ cũng đừng nghĩ nhiều, lát nữa con sẽ liên lạc với mẹ.”

Lúc này Lương Phi Phàm mới rời khỏi căn phòng.

“Những việc con nói vừa nãy đều là thật sao?” Lương Phi Phàm vừa đi Lương Vô Minh đã hỏi con trai với vẻ mặt nặng nề: “Đưa cho bố xem những gì con điều tra được, còn cả việc nhà của Bạch Lộ, bên cạnh cô ta còn có người thân nào không?”

Lương Kiếm Nam suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Hình như cô ta còn có một người mẹ làm y tá ở bệnh viện, còn gần hai năm nữa là nghỉ hưu.”

“Bố cô ta thì sao?” Lý Đường Lâm hỏi.

“Đã qua đời khi cô ta bảy tuổi.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 88

Trong phòng đột nhiên lặng ngắt như tờ, ba người không mở miệng nói chuyện nữa, Lương Vô Minh và Lý Đường Lâm tỏ ra bình tĩnh còn Lương Kiếm Nam lại có chút sốt ruột.

Từ trước đến nay Lương Kiếm Nam đều là thương nhân đặt lợi ích lên hàng đầu, bây giờ sự việc thành ra như vậy, ông còn muốn giải quyết một cách viên mãn mới có thể không ảnh hưởng đến lợi ích của Lương thị nhưng Lương Phi Phàm lại một lòng hướng về người phụ nữ đó làm việc này trở nên rất khó giải quyết.

“Hôm nay cứ thế đã.” Lương Vô Minh đứng dậy nói: “Việc này cho dù thế nào cũng là việc của Phi Phàm, người làm bề trên như chúng ta cũng chỉ có thể ở bên cạnh cho ý kiến. Huống chi người ta đã mang thai đứa con của nhà họ Lương chúng ta rồi.”

Ông lại nhìn con trai rồi cầm lấy cây ba toong: “Còn cả con nữa, đừng có cả ngày chỉ nghĩ đến công ty của con, nếu A Phàm thật sự thích thì con cứ mắt nhắm mắt mở đồng ý đi, đừng để trong nhà không có ngày yên ổn vì có con vốn dĩ là chuyện vui mà.”

Môi Lương Kiếm Nam mấp máy, dường như ông còn muốn nói thêm gì đó nhưng nhìn thấy Lương Vô Minh không có kiên nhẫn nghe thêm nữa nên ông đành nuốt lời muốn nói vào trong.

Ông sẽ không đồng ý cuộc hôn nhân này nhưng lúc nào nói cái gì Lương Kiếm Nam cũng biết rất rõ...

Bạch Lộ bước vào thang máy mới phản hiện cả người cô đang run lên.

Gương trên bốn mặt tường của thang máy phản chiếu sắc mặt trắng bệnh cắt không còn giọt máu của Bạch Lộ, cô thấy hơi lạnh nên bất giác vươn tay ra ôm lấy chính mình, cô vừa muốn dựa vào tường thả lòng thì thang máy đột nhiên kêu lên một tiếng và dừng lại ở tầng ba.

Bạch Lộ ấn tầng một, cô tưởng tầng ba có người vào liền lập tức đứng lên rồi cúi đầu xoa mặt, cô còn chưa kịp điều chỉnh lại cảm xúc thì bàn tay đã bị một sức mạnh ngang ngược quen thuộc tóm lấy và kéo ra khỏi thang máy.

“Lương Phi Phàm, anh làm gì vậy?”

Bạch Lộ vô thức dẩy dụa, chỉ là khác biệt về sức mạnh giữa đàn ông và phụ nữ nên sự dẩy dụa của cô hiển nhiên là vô ích.

Gương mặt tuần tú của Lương Phi Phàm sa sầm, anh không nói lời nào mà kéo Bạch Lộ đi về phía gầm cầu thang bộ.

“Anh buông tôi ra! Lương Phi Phàm! Tôi bảo anh bỏ tay ra, anh làm tôi đau đấy!”

Cửa gầm cầu thang bộ bị Lương Phi Phàm đạp bằng một chân. Vì Bạch Lộ đang mang thai nên động tác của anh sẽ không quá thô lộ, nhưng quả thật cô không thể chống cự và bị anh ép sát vào tường.

Cơ thể Lương Phi Phàm cử động cánh cửa đằng sau hai người liền tự động đóng lại.

Ánh sáng trong gầm cầu thang không tốt, hai tay Bạch Lộ chống lên ngực Lương Phi Phàm, cô ngẩng cổ lên là có thể thấy một nửa gương mặt tuấn tú của anh chìm trong bóng tối. Dường như trên mặt anh không có cảm xúc gì, nhưng cái cằm đang căng ra của anh cho thấy lúc này tâm trạng của anh đang rất không tốt.

Anh thì có gì không vui chứ?

Lẽ nào là những lời vừa rồi Bạch Lộ nói với bố Lương Phi Phàm nên anh không vui?

Nhưng vừa rồi Lương Kiếm Nam đã nói gì với cô?

Bạch Lộ không có gì cả, nhưng cô vẫn có tôn nghiêm!

“Anh đến tính sổ với tôi sao?” Bạch Lộ bình tĩnh nói: “Vừa rồi có phải lời của tôi làm anh không vui không? Nhưng tôi thấy mình không nói sai gì cả, tôi...”

Lời phía sau vẫn chưa kịp nói ra thì Lương Phi Phàm đã vươn tay giữ cằm của cô lại sau đó cúi người hôn một cách vô cùng chính xác lên môi cô.

“Đừng... Bỏ tôi ra...”

Thân hình mảnh khảnh của Bạch Lộ bị ôm chặt không ngừng vùng vẫy, Lương Phi Phàm cau mày, anh dùng một tay khống chế đầu cô, tay còn lại đón lấy eo của Bạch Lộ với vẻ hơi tức giận.

Người phụ nữ có lúc thật sự không nghe lời!

Cơ thể bị khống chế rồi Bạch Lộ chỉ có thể vươn tay cố gắng đẩy khuôn ngực vững chãi của Lương Phi Phàm ra nhưng lại không cẩn thận chạm

vào phần trái tim đang đập điên cuồng của anh, cô chỉ thấy tay mình giống như bị bồng, cảm giác đó rõ ràng như vậy khiến cô vô thức thu tay về.

Trong thời gian ngắn ngủi đó, Lương Phi Phàm đã khống chế được cô, anh giam chặt cô vào tường để cô không thể trốn tránh được.

“Lương Phi Phàm...”

Bạch Lộ lắc đầu, cô vẫn muốn vùng vẫy như cũ, nhưng cô chưa bao giờ là kẻ thắng cuộc khi đấu sức mạnh với anh.

Không khí trong miệng hiểm hoi như vậy, cơ thể lại bị Lương Phi Phàm khống chế nên Bạch Lộ cảm thấy cô dần dần không còn sức lực nữa, cơ thể cũng theo đó mà mềm đi. Lực kháng cự càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng tay cô vô thức túm lấy áo sơ mi của anh, môi cô dường như đang mềm mại đón lấy nụ hôn của anh.

Lương Phi Phàm ý thức được sự thả lỏng của cô, nụ hôn vốn dĩ có phần thô bạo cũng dần dần trở nên dịu dàng, anh nhẹ nhàng liếm đôi môi cô, cắn thân mật lưỡi cô, dẫn dắt cô phối hợp với anh.

“Ừm...”

Ý thức của Bạch Lộ càng ngày càng mơ hồ, cô dần dần rơi vào trạng thái trống rỗng.

Cuộc đời hai mươi mấy năm của cô cũng chỉ yêu có một lần, lại còn là tình yêu “trong sáng”, cô căn bản không phải đối thủ của Lương Phi Phàm.

Bình thường người đàn ông này tỏ ra nho nhã trầm tĩnh nhưng trong chuyện tình yêu lại có sự ngang ngược không dễ kháng cự, cho dù chỉ là một nụ hôn anh cũng sẽ khiến đối phương hoàn toàn bị cuốn vào trong, không thể tự thoát ra được.

Nắm tay của Bạch Lộ không có sức lực đặt trên ngực Lương Phi Phàm, đôi mắt đen cũng nhắm lại theo bản năng, lông mi dài giống như hồ điệp nghiêng ngả, cơ thể cô khẽ run rẩy vì mất đi lí trí. Đương nhiên Lương Phi Phàm tỉnh táo hơn cô rất nhiều, lưỡi của anh từ từ trượt qua môi cô, đôi mắt đen thâm trầm của anh nhìn sự thay đổi của cô trên người mình, anh chỉ cảm thấy tất cả khí huyết đột nhiên đều chảy xuống bụng.

Khốn kiếp!

Lương Phi Phàm không nhịn được âm thầm chửi thề, chỗ đó của anh đang nhô lên nhưng lại không được thỏa mãn làm cho tâm trạng của anh có chút nóng vội.

Chỉ là bây giờ vẫn chưa được.

Anh hiểu rất rõ, bây giờ anh vẫn chưa thể chạm vào cô mà chỉ có thể chịu đựng một mình.

Lương Phi Phàm dừng lại, anh từ từ rời khỏi đôi môi của cô, cũng để cho Bạch Lộ lúc này đang mềm như bún nghỉ ngơi, sợi tơ bạc trong miệng hai người vẫn chưa dứt ánh mắt của Lương Phi Phàm đã tối lại, cuối cùng anh vẫn không nhịn được mà lại một lần nữa cúi đầu thưởng thức sự mềm mại và ngọt ngào của cô.

Từ lâu Bạch Lộ đã không biết bản thân đang ở đâu, nụ hôn trừng phạt nóng vội và thô bạo lúc ban đầu của Lương Phi Phàm dần dần thay đổi thành dịu dàng uyển chuyển.

Người đàn ông chói mắt như vậy là đáng sợ nhất, dường như tất cả tâm tư và dịu dàng của người đó đều đổ dồn vào bạn.

Phụ nữ đều sẽ bất giác chìm đắm vào trong đó, Bạch Lộ cũng chỉ là một người con gái bình thường, cô không thể khống chế được trái tim, hô hấp, càng không thể kiềm chế cảm giác của mình.

Cô thấy mình giống như đang đi trên mây, mùi hương nam tính quen thuộc đó đang phả lên trên mặt cô.

Tất cả suy nghĩ đều bỏ nhà ra đi, cô chỉ có thể bám chắc vào cơ thể của anh mới có thể khiến bản thân tìm thấy một chút cảm giác thực tế.

“Em cũng biết là anh đang giận sao?”

Sau khi nộ hôn kết thúc Lương Phi Phàm liền nâng cằm của Bạch Lộ lên, anh thấy trái tim mình giống như bị lông vũ quét qua khi nhìn gương mặt yêu kiều đang đỏ bừng lên ở trước mắt. Nó mềm mại đến mức không thể tin được, sự âm u trong lồng ngực cũng dần dần biến mất.

Anh cố ý sát vào môi cô rồi nói: “Có biết vì sao không?”

Hô hấp của Bạch Lộ hỗn loạn, đôi mắt cô càng mơ hồ hơn vì hơi thở nặng trĩu và giọng nói trầm của anh đang ong ong bên tai cô.

Hình như cô đã nghe rõ anh nói cái gì, lại hình như nghe không rõ nên cô không nói được ra chữ nào.

Lương Phi Phàm cũng không vội, anh nhướn mày lên thong thả nhìn đôi mắt sinh động đang tìm cách trốn tránh của cô.

Giống như một người thợ săn phát hiện ra con mồi nhưng không săn ngay mà nhàn nhã thưởng thức dáng vẻ hoảng loạn vô cùng của con mồi.

“Ừ?” Giọng nói trầm thấp của Lương Phi Phàm lại một lần nữa quét qua má cô, rõ ràng là anh cố ý muốn xem biểu cảm không biết làm sao của cô, chất giọng khàn khàn của người đàn ông rõ ràng có vẻ dễ dàng: “ Chẳng phải vừa rồi em nói giỏi lắm sao, bây giờ lại không biết nói nữa à?”

Lí trí từng chút một quay về Bạch Lộ vội vàng ngước mắt lên và nhìn thấy khóe miệng Lương Phi Phàm khẽ cong lên, độ cong như vậy trông rất

gian ác.

Bạch Lộ run lên, lúc này cô mới ý thức được vừa rồi anh cố ý làm vậy!

“Anh đừng lần nào cũng như vậy!” Bạch Lộ cau mày trong khi má cô vẫn đỏ bừng nhưng nét rung động trong nơi sâu thẳm của mắt cô đã biến mất, con mắt đen láy của cô chăm chú nhìn Lương Phi Phàm: “Tôi không biết anh nghĩ thế nào, nhưng tôi muốn nói lời tôi vừa nói lúc nãy... Tôi không thấy mình sai ở đâu cả, có thể anh sẽ thấy đó là bố anh cho nên anh bắt buộc phải tôn trọng, nhưng tôi không cảm nhận được sự tôn trọng của ông ấy với tôi dù chỉ một chút, cho nên tôi...”

“Anh không nói đến điều này với em.”

Bạch Lộ lặng người, cô nói với vẻ không hiểu: “Vậy anh nói đến điều gì?”

Chẳng phải việc vừa nãy chỉ có thể thôi sao? Ngoài việc lúc đó cô quá tức giận nên đã động chạm đến bố anh ra anh còn tức giận vì việc gì nữa?

“Hành vi lời nói vừa rồi của bố anh có chút quá trớn.” Lương Phi Phàm đột nhiên chuyển đề tài.

Bạch Lộ còn chưa lấy lại được tinh thần thì anh đã đưa tay ra vuốt tóc mái của cô.

Động tác của Lương Phi Phàm rõ ràng là rất thân mật, Bạch Lộ nghe thấy anh dường như khẽ thở dài: “Anh thay mặt bố anh xin lỗi em vì hành vi của ông ấy. Rất xin lỗi em, sự việc hôm nay thành ra thế này anh cũng có trách nhiệm nhất định. Việc này anh sẽ giải quyết tốt, chỉ có điều anh không cho phép sau này em lại nói những lời như không muốn gả cho anh trước mặt bề trên của anh, em đã nghe thấy chưa?”

Lời phía trước nghe rất vui tai nhưng câu cuối cùng là có ý gì?

Cái gì mà không cho phép sau này cô nói những lời tuyệt đối không muốn gả cho anh?

Nói thật từng câu từng chữ vừa rồi Bạch Lộ nói với Lương Kiếm Nam đều là thật lòng, cô không hề thấy mình và Lương Phi Phàm là “traoi tài gái sắc”, “trời sinh một đôi” trong mắt họ.

Cô không xứng với anh, không phải cô thấy nhân phẩm của mình có vấn đề, cô chỉ thua xã hội này mà thôi.

Nhưng Bạch Lộ chưa từng tự ti, đương nhiên cô sẽ không vì một đứa trẻ mà vứt bỏ hạnh phúc của mình.

Hôn nhân không tình yêu liệu có thể duy trì được bao lâu?

Có lẽ bây giờ quả thật Lương Phi Phàm đối xử với Bạch Lộ rất tốt nhưng không có nghĩa là anh cả đời cùng sẽ đối xử tốt với cô. Cô không cần kiểu hôn nhân này, huống chi chẳng phải cô còn một người chồng chưa cưới sao?

Bạch Lộ là ai mà đột nhiên lại nói xen vào, việc này bản thân cô cũng khó cho qua được, sau này cô sẽ phải đối diện với người nhà của anh, với vợ chưa cưới của anh thế nào?

“Đứng trên lập trường của bố anh thì ông ấy không nói sai gì cả.” Bạch Lộ cố hết sức quay mặt đi, mái tóc đen mềm mại của cô tuột ra khỏi đầu ngón tay của Lương Phi Phàm, ngón tay anh vừa cử động đã nghe thấy cô nói với vẻ bình tĩnh: “Tuy với tôi mà nói lời của ông ấy khiến tôi khó có thể chấp nhận, nhưng tôi hiểu thực ra ông ấy cũng vì muốn tốt cho anh.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 89

“Cho nên?”

“Cho nên... Tôi vẫn giữ thái độ ban đầu.”

“Thái độ gì?”

“Lương tổng, tôi...”

“Gọi tên anh!”

Bạch Lộ cắn môi, nhìn thấy sắc mặt của Lương Phi Phàm đang dần dần trở nên tiếp tục u ám cô liền có dự cảm dường như anh có chút không vui rồi. Cô không muốn bây giờ lại có thêm rắc rối nữa nên liền nói luôn với anh: “Cảm ơn anh vừa rồi đã bảo vệ tôi, tôi biết anh rất tốt nhưng tôi không thể kết hôn với được...”

Lương Phi Phàm híp mắt lại: “Không thể kết hôn với anh? Đứa bé này thì sao?”

Bạch Lộ biết ngay Lương Phi Phàm sẽ nói như vậy nên cô từ từ ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào đôi mắt có phần sắc sảo của anh, cô cong môi lên sau đó nói ra từng câu từng chữ: “Có lẽ bây giờ anh cũng sẽ có suy nghĩ giống bố anh vừa nãy là tôi đang lùi trước tiến sau nhưng tôi không cần thiết phải làm như vậy. Bởi vì trước khi biết bố của đứa trẻ này là của anh tôi đã quyết định sẽ sinh nó ra rồi. Nhưng anh thì khác.”

“Lương Phi Phàm nếu không có bất ngờ trong bụng tôi anh sẽ không hết hôn với tôi đúng không? Chúng ta không nên vì một đứa trẻ mà vội vàng đi đến hôn nhân. Hôn nhân rất quan trọng với tôi, tôi nghĩ với anh mà nói hôn nhân cũng không nên là trò trẻ con.”

Bạch Lộ nói xong với vẻ đặc biệt bình tĩnh sau đó cô vươn tay đẩy Lương Phi Phàm ra rồi đi ra khỏi gầm cầu thang.

Thân hình cao to vẫn đứng ở chỗ cũ, Lương Phi Phàm nghe tiếng cửa ở phía sau đóng lại, tiếng bước chân nhẹ nhàng của cô đang dần dần trở nên xa vời, khi tiếng động đó hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của mình Lương Phi Phàm vẫn không quay người rời đi.

“ Bởi vì trước khi biết bố của đứa trẻ này là của anh tôi đã quyết định sẽ sinh nó ra rồi. Nhưng anh thì khác.”

“Nếu không có bất ngờ trong bụng tôi anh sẽ không hết hôn với tôi đúng không?”

“Hôn nhân rất quan trọng với tôi, tôi nghĩ với anh mà nói hôn nhân cũng không nên là trò trẻ con.”

Hai tay của Lương Phi Phàm dần dần nắm chặt lại, gương mặt lạnh lùng của anh rõ ràng là đang trầm xuống, bên tai anh không ngừng vang lên lời của vừa nói.

Hôn nhân... Không phải trò trẻ con...

Lương Phi Phàm cong môi lên, trong độ cong quyến rũ đó có vài phần hiu quạnh.

Với anh mà nói hai chữ hôn nhân này rốt cuộc đại diện cho cái gì, quả thực anh chưa từng nghiên cứu sâu vì anh chưa từng cảm thấy hôn nhân của mình sẽ là “hạnh phúc cả đời” giống như cô vừa nói.

Hạnh phúc với người như anh là thứ quá xa xỉ.

Còn anh và cô vì sai lầm nối tiếp sai lầm mà đi đến ngày hôm nay càng không phải điều anh có thể lường trước được.

Nhưng cảm giác anh cho cô bây giờ rất giống trò trẻ con sao?

Bạch Lộ vừa đi ra khỏi khách sạn, cô còn chưa kịp thu lại vẻ mặt hiu quạnh của mình thì đã nhìn thấy một hình bóng quen thuộc đang đi về phía cô.

Không ngờ lại gặp cô ta ở đây, việc này giống như là bất ngờ, lại hình như là việc đã được tính toán từ trước.

“Cô Bạch, gặp tôi hình như cô không bất ngờ khi gặp tôi thì phải.”

Diệp Lâm hai tay ôm lấy ngực đứng trước mặt Bạch Lộ, chiếc xe đậu ở chỗ không xa có lẽ chính là xe của cô ta, xem ra cô ta đặc biệt đợi Bạch Lộ ở đây.

Vậy thì có lẽ Diệp Lâm cũng biết rất rõ việc của Bạch Lộ và Lương Phi Phàm rồi nhỉ?”

Bạch Lộ là người thông minh, chỉ cần nghĩ một chút cũng biết Lương Tịnh Tiêu chắc chắn đã giúp đỡ cô ta không ít.

“Con người tôi thích sự thẳng thắn, cô Bạch hôm nay tôi đến đây là để đợi cô.”

Bạch Lộ gật đầu: “Cô muốn nói gì?”

“Nói chuyện ở đây không tiện.” Diệp Lâm thận trọng nhìn cổng khách sạn sau lưng Bạch Lộ.

Diệp Lâm đã đợi ở đây từ sớm, Lương Tịnh Tiêu nói với cô hôm nay người nhà họ Lương sẽ gặp mặt Bạch Lộ ở đây, tuy nhiên chưa chắc mọi chuyện sẽ thuận lợi. Vừa rồi cô nhìn thấy vài bề trên của nhà họ Lương đi từ bên trong ra với vẻ mặt nặng nề cô liền biết suy đoán của Lương Tịnh Tiêu là chính xác.

Nhưng cho đến bây giờ Diệp Lâm vẫn chưa thấy Lương Phi Phàm đi ra.

Đương nhiên cô không mong việc cô lén lút đến tìm Bạch Lộ bị Lương Phi Phàm nhìn thấy.

“Cô Bạch lên xe đi, chúng ta tìm chỗ yên tĩnh nói chuyện.”

Diệp Lâm quay người mở cửa xe khách sáo ra hiệu mời lên xe.

Bạch Lộ nhìn Diệp Lâm với vẻ hơi bất lực, không chạy được cũng không trốn được, cho dù hôm nay không đi với cô ta, cô ta cũng sẽ đến tìm cô.

Chỉ là điều làm cô thấy mất mặt đó là cô biết Diệp Lâm là vợ chưa cưới của Lương Phi Phàm, còn Bạch Lộ thật sự thấy bản thân cô là giống như một tên trộm vậy.

Cho dù không muốn nhưng cô vẫn cướp đồ của người khác một cách tàn nhẫn như vậy.

Có lẽ là suy nghĩ tiêu cực như vậy đã khiến Bạch Lộ tuy rất không muốn đối diện với Diệp Lâm nhưng vẫn đi tìm chỗ với cô ta.

Đó là một hội sở cao cấp, Diệp Lâm còn đặc biệt tìm phòng VIP, nhân viên phục vụ vừa nhìn thấy Diệp Lâm liền cung kính với cô ta.

“Cô Bạch, vẫn là câu nói đó, con người tôi không thích nói vòng vo, hôm nay chúng ta hãy nói chuyện thẳng thắn với nhau.” Hai người vừa ngồi xuống Diệp Lâm đã vội vàng nói ngay.

Bạch Lộ cũng không úp mở, thực ra trên đường đi cô đã nghĩ rất nhiều: “Cô Diệp, thực ra tôi và Lương...”

“Cô có chắc chắn đứa con trong bụng thật sự là của Phi Phàm không?”

Bạch Lộ còn chưa nói hết câu thì Diệp Lâm đã hất cằm cao ngạo của cô ta lên ngắt lời Bạch Lộ.

Diệp Lâm lạnh lùng nhìn Bạch Lộ, khóe miệng cô ta cong lên với vẻ khinh miệt: “Chúng ta hãy nói chuyện thẳng thắn với nhau, cô diễn trò gì trước mặt Phi Phàm tôi không cần biết, trước khi về nước tôi đã nghe nói về cô, tiếng tăm của cô đúng là không nhỏ. Đương nhiên tôi cũng thừa nhận, lần đầu tiên chúng gặp nhau ở bãi đỗ xe là tôi cố ý bảo Phi Phàm bước xuống. Tôi cứ nghĩ cô là người thông minh, sau khi chứng kiến quan hệ tốt đẹp của tôi và Phi Phàm cô sẽ rút lui. Không ngờ cô không những không biết hối cải mà còn ngày càng táo tợn, có phải cô quá tham lam rồi không?”

Tham lam?

Bạch Lộ chầm chậm cúi đầu xuống, cô không mở miệng phản bác mà chỉ thấy cổ họng mình đắng chát.

Cô còn chưa làm gì đã phải gánh tội danh “tham lam” rồi.

Nếu Bạch Lộ thật sự làm ra việc gì đó, không biết cô sẽ trở thành người thế nào?

“Cô Diệp, thực ra tôi và Lương...”

“Tôi không cần biết quan hệ giữa cô và Phi Phàm là gì nhưng hôm nay tôi đã đến tìm cô là mong cô sau này đừng quấy lầy Phi Phàm nữa.”

Bạch Lộ khó khăn lắm mới mở được lời muốn giải thích Diệp Lâm lại nóng vội ngắt lời cô.

Diệp Lâm vươn tay lấy ra từ trong túi xách một tập chi phiếu sau đó lật ra và viết lên trên đó một dãy số rồi xé ra đưa cho Bạch Lộ: “Số tiền này đã đủ chưa?”

Sắc mặt Bạch Lộ trở nên trắng bệch, cô nhìn tờ chi phiếu Diệp Lâm đưa cho mình với vẻ hơi ngơ ngẩn, bên trên thật sự có một dãy số không rất dài, chỉ là tờ chi phiếu này là cái gì chứ?

Diệp Lâm đưa cho Bạch Lộ tiền để cô rút đi?

Cô trở thành người phụ nữ thấy tiền liền sáng mắt ra từ bao giờ vậy? Lẽ nào người phụ nữ bình thường như cô gặp phải việc như vậy thì nhất định là vì mấy đồng tiền trong tay họ sao?

“Tôi nói không đủ thì sao?” Bạch Lộ từ từ ngẩng đầu lên, khóe miệng cô cong lên như cười như không, nhìn sắc mặt Diệp Lâm thay đổi khi nghe thấy lời cô nói dường như cô có một cảm giác rất vui vẻ: “Cô Diệp, nếu cô thật sự muốn dùng tiền để tôi rút đi tại sao không để tôi tự mở lời?”

Sắc mặt Diệp Lâm cứng lại, cô không ngờ Bạch Lộ lại tiếp lời như vậy.

Diệp Lâm nắm chặt chi phiếu trong tay nói: “Cô muốn bao nhiêu?”

“Xem ra cô Diệp có vẻ không dỡ nhỉ?” Bạch Lộ từ từ đứng lên, cô nhìn người phụ nữ trước mặt từ trên cao xuống, khóe miệng cong lên, ánh sáng trong đôi mắt đen vào lúc này lại có sự lạnh lẽo của Lương Phi Phàm. “Cô Diệp sợ tôi tham lam sao? Cũng phải, giá cả tôi muốn có lẽ cô thật sự không cho được. Cho nên Diệp tiểu thư vẫn nên thôi đi, đừng dùng tiền mua chuộc người khác trước khi cô vẫn chưa chuẩn bị cho việc khuynh gia bại sản.”

Bạch Lộ nói liền quay người rời khỏi ghế ngồi.

Cô muốn nói chuyện tử tế với Diệp Lâm nhưng cô ta cứ mở miệng ra là sỉ nhục người khác.

Bạch Lộ cũng là con người, trước mặt bố Lương Phi Phàm cô đã không đáng một xu, bây giờ đến lượt cô bị vợ chưa cưới của anh vu oan là thấy tiền liền sáng mắt...

Lẽ nào cảm giác của cô thật sự không quan trọng chút nào sao?

Cô chưa từng nói cô khao khát được gả vào hào môn, cô càng không dám hi vọng bản thân có thể nở hoa kết quả với Lương Phi Phàm. Cô chẳng qua chỉ không cẩn thận lên nhầm giường của anh, nhưng nói ra thì tất cả những việc này do Lương Tịnh Tiêu gây ra, cô còn có thể oán trách ai?”

Ai cô cũng không trách được, bây giờ lại có nhiều người cứ cản cô không buông như vậy.

“Bạch Lộ!”

Diệp Lâm vừa nhìn thấy Bạch Lộ sắp đi liền lập tức đứng lên đuổi theo ngang đường của cô: “Tôi vẫn chưa nói hết.”

Hốc mắt của Bạch Lộ hơi đỏ lên, cảm xúc luôn quanh quẩn trong ngực cô, cô biết mình sắp mất kiểm soát rồi.

“Bạch Lộ, tôi biết cô muốn cái gì, bây giờ chẳng qua cô cậy mình có thai nên mới tưởng tôi không làm gì được cô, còn Phi Phàm cũng bắt buộc phải chịu trách nhiệm với đứa con của cô đúng không? Cô đã từng nghĩ đến cô như vậy sẽ có ảnh hưởng lớn thế nào đến cuộc đời của anh ấy không?”

Bạch Lộ mím chặt môi, cô không ý thức được sức mạnh của cô lớn thế nào, “Cô Diệp, các người đều tưởng rằng tôi đang mơ giấc mộng hào môn

gì đó tôi có thể nói rõ với cô, tôi không có.”

Ngược lại Diệp Lâm lại cười lên: “Không có? Vậy được, ngày mai tôi sẽ sắp xếp bác sĩ tốt nhất cho cô, cô bỏ tai họa trong bụng cô đi cho tôi!”

“Cô nói cái gì?” Bạch Lộ bảo vệ bụng mình theo bản năng, cô lùi về phía sau hai bước, sắc mặt trắng bệch của cô tràn đầy căng thẳng bất an. Không được! Đây là con của tôi, cô không có tư cách bảo tôi bỏ nó đi!”

“Nhanh như vậy đã lộ đuôi hồ ly ra rồi?” Diệp Lâm híp mắt cười lạnh, trong ngữ khí đầy vẻ châm chọc: “Lại còn nói không muốn gả cho Phi Phàm, lại không chịu bỏ đứa trẻ này đi. Cô biết thứ quan trọng căn bản không phải cô mà là đứa trẻ trong bụng cô! Đây là bất ngờ sao? Nếu đã là bất ngờ cô còn giữ lại chẳng phải là vì để có thể khống chế Phi Phàm sao? Quả thực cô không độc ác đến mức ngay cả con mình cũng không còn. Bạch Lộ lần này cô đúng là đã đặt cược đúng cửa rồi.”

Bạch Lộ hơi phẫn nộ, cô cắn môi phản bác lại: “Tôi nói rồi! Đây là con của tôi! Xin cô đừng tùy tiện sỉ nhục một đứa bé còn chưa thành hình! Cái gì gọi là đặt cược đúng cửa? Tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ dùng con tôi để có được cái gì, cho dù tôi không biết đứa trẻ này là con của Lương Phi Phàm tôi cũng không có ý định sẽ từ bỏ, cô dựa vào cái gì mà đánh giá người khác theo suy nghĩ của cô?”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 90

“Nói rất hay, vậy tôi hỏi cô, cô cảm thấy nếu cô không có đứa bé này, Phi Phàm có kết hôn với cô không?”

Bạch Lộ há miệng, lại phát hiện ra mình không thể phản bác được.

Diệp Lâm cười khẩy một tiếng: “Bạch Lộ, cô biết rõ mà, mọi vấn đề đều nằm ở đứa bé trong bụng cô, vì sao cô phải bảo vệ gắt gao như vậy? Cô dám nói cô không vì tư lợi sao? Ha, đừng đùa nữa, nếu thực sự cô không có chút ý muốn không an phận nào, hôm nay cô sẽ không đi gặp bố mẹ của Phi Phàm. Thế nào? Bị người ta nhục mạ có phải là khó chịu lắm không? Nhưng tôi lại cảm thấy là do cô gieo gió gặt bão, không biết tự lượng sức, trách ai được chứ?”

Bạch Lộ cảm thấy khó chịu, rõ ràng không phải như thế, nhưng bây giờ cô lại phải nhận cái “tội danh” này, ngay cả phản bác cũng yếu ớt đến thế.

Diệp Lâm hùng hùng hổ hổ: “Cô có biết cả Lương Thị có bao nhiêu người mong cho Phi Phàm thất thế không? Cô có biết Phi Phàm đã phải trải qua bao nhiêu khó khăn để có được như ngày hôm nay không? Cô cho rằng nhà họ Lương chỉ có mình anh ấy là con trai, anh ấy có thể kế thừa cả Lương Thị một cách danh chính ngôn thuận sao? Cô có biết các chú, các bác của anh ấy đều đang chờ đợi ngày đêm để đẩy anh ấy xuống không? Mà cô chính là nhược điểm duy nhất của anh ấy trong thời điểm hiện tại! Cô cho rằng cuộc hôn nhân của tôi và Phi Phàm là tình yêu gì đó sao? Đúng vậy, tôi yêu anh ấy, vì thế tôi bằng lòng dùng mọi thứ của nhà họ

Diệp để trợ giúp anh ấy, nhưng cô thì sao? Cô có thể cho anh ấy cái gì? Cô chẳng cho ấy ấy được cái gì cả, còn sẽ làm liên lụy đến anh ấy.”

Bạch Lộ cảm thấy mình không nên nghe tiếp nữa, nhưng bàn chân cô như bị đóng đinh vậy, không thể dứt ra được.

Cô đứng như một khúc gỗ ở đó, không nhúc nhích chút nào.

Diệp Lâm nói một câu cuối cùng: “Tôi hi vọng cô nghĩ cho kĩ, cô cũng làm ở EC nhiều năm rồi, cô nên biết Lương Thị hợp tác với Diệp Thị nhiều ra sao, lợi nhuận hàng năm là bao nhiêu, nếu cô thực sự không biết điều mà chen một chân vào, tới lúc đó cô sẽ hại Phi Phàm đến mức nào. “

Lúc ra khỏi khu nhà, Bạch Lộ mới phát hiện ra trời đã chạng vạng.

Thành phố A đã vào đầu mùa đông, thời tiết lạnh vô cùng, cô siết chặt lấy áo khoác, thần thờ bước trên con đường dành cho người đi bộ, trong đầu cô không ngừng vang lên những lời mà Diệp Lâm vừa nói.

Lúc điện thoại vang lên, cô còn tưởng là mình nghe nhầm, sau một lúc lâu mới kịp phản ứng là điện thoại của mình.

Cô luống cuống lấy điện thoại từ trong túi xách ra, nhìn thấy dãy số gọi đến, cô hơi sửng sốt.

“Buck?”

“Hôm nay là thứ mấy?”

Bạch Lộ chớp mắt, lúc này mới phản ứng ra, giọng nói của cô có chút khàn khàn: “... Thứ năm.”

“Vì sao hôm qua cô không tới chỗ tôi?”

Mấy ngày hôm nay có quá nhiều chuyện quần vào người, vì vậy Bạch Lộ quên mất mỗi thứ tư đều phải đi tìm anh ấy, không ngờ Buck còn đích thân gọi tới cho cô, ngăn nghỉ một lát, cô chỉ có thể lựa chọn nói xin lỗi.

“Thật ngại quá, Buck, tôi... Hôm nay tôi có việc...”

“Nếu cô không có ý định học thiết kế với tôi thì nói sớm cho tôi biết, tôi không biết cô có việc quan trọng gì, một tuần tôi chỉ cho cô học một ngày, ngay cả một ngày này mà cô còn không muốn, vậy thì đừng học nữa...”

“Không phải vậy, Buck, là lỗi của tôi, tôi đảm bảo sẽ không có lần sau nữa, tôi rất muốn được học với anh.” Bạch Lộ cầm điện thoại, khuôn mặt ảo não: “rất rất xin lỗi, hay là mai tôi đi tìm anh...”

“Không cần, tôi phải rời khỏi thành phố A một thời gian.” Buck nói dứt khoát: “Tôi sẽ gửi mail cho cô, tối nay cô về rồi thì gửi bản thiết kế vào mail của tôi, tôi xem rồi sẽ đưa ra ý kiến, khoảng thời gian này cô không cần phải đến biệt thự.”

Lúc này Bạch Lộ mới thở phào nhẹ nhõm: “Cám ơn anh, Buck, tôi sẽ nhớ gửi cho anh.”

Cô tưởng rằng anh ấy sẽ tắt máy ngay, nhưng không ngờ anh ấy lại đổi giọng chỉ sau một giây: “Nghe nói cô có thai rồi à?”

Anh ấy là bạn tốt của Lương Phi Phàm, biết chuyện cô mang thai cũng không có gì là lạ.

Bạch Lộ trả lời anh ấy bằng sự trầm mặc, Buck cũng không để ý tới, ngược lại còn cười lên thoải mái, giọng nói không bén nhọn như vừa rồi, rõ ràng còn mang theo chút hả hê: “Không ngờ hành động của Phàm lại nhanh như thế, làm thầy của cô, tôi gửi tặng cô lời chúc phúc muộn, chúc mừng cô. Nhưng khi nào uống rượu mừng thì nhớ phải báo trước cho tôi, đến lúc đó tôi sẽ chuẩn bị một món quà mừng thật lớn.”

Trái tim Bạch Lộ run lên: “Buck, anh... Anh chúc mừng tôi thật sao?”

“Hử? Có vấn đề gì sao?”

“Không có gì, chỉ cảm thấy khó tin thôi.”

Hình như Buck đang nở nụ cười: “Lo lắng khoảng cách giữa cô và cậu ấy quá xa à?” Hình như đây là lần đầu tiên mà anh ấy nói chuyện với cô mà không nói về thiết kế, như thể đang an ủi tâm trạng bất an, không ổn định của cô: “Có nhiều khi, những gì mà người khác nói, những gì mà cô thấy được chưa chắc đã là sự thật. Nếu cô không thể hoàn toàn tin tưởng bản thân, thì cô cũng phải tin tưởng người đàn ông của cô.”

“Được rồi, sắp tới chuyến bay của tôi rồi, tắt đây.”

Bạch Lộ còn chưa hiểu hết ẩn ý trong mấy câu nói vừa rồi của Buck, đầu bên kia cũng đã tắt máy.

Cô cầm điện thoại đứng ở ven đường, thì ra... còn có người thật lòng chúc phúc cô.

Không biết có được coi là một loại an ủi không, nhưng quả thực điều này đã khiến tâm trạng cô được thư thái hơn nhiều. Cô cất điện thoại đi, xoay người chuẩn bị sang đường, ai ngờ lại có một người lao tới từ phía sau. Hai người đụng vào nhau, Bạch Lộ lùi về sau mất mấy bước, khó khăn lắm mới đứng vững lại được, người đàn ông đụng vào cô lại hung tợn áp sát lại.

“Ê, không có mắt à? Đụng vào ông đây rồi!”

Bạch lộ nhú mày, hôm nay tâm trạng của cô không tốt, ai cũng muốn bắt nạt cô sao?

Cô vịn một tay vào tường, phản bác bằng giọng lạnh lùng: “Hình như anh mới là người xông tới, còn đụng vào tôi nữa.”

“Yo, khá đấy, còn biết cãi lại à?” Nhìn là biết người đàn ông đó chẳng phải loại tốt đẹp gì, giọng nói như vẹt đực, nhưng dáng dấp cũng không nhỏ, trên cổ còn có một hình xăm đáng sợ.

Bạch Lộ nghĩ trời cũng tối rồi, những người thế này thì hơn một nửa là không có chuyện gì cũng muốn tới kiếm chuyện. Dù sao cô cũng chỉ là một cô gái yếu đuối, cần gì phải so đo với hắn ta, vì thế cô xoay người định rời khỏi đó.

Cô muốn đi, thế nhưng người đàn ông kia lại không chịu.

Vừa mới quay đi, cổ tay của Bạch Lộ đã bị người đàn ông đó cầm chặt lấy, cô giãy giụa theo bản năng: “Anh làm gì đấy? Buông tôi ra!”

“Hê hê, buông cô ra? Cô đụng vào người khác mà không định bồi thường sao? Nghĩ hay đấy.”

Nhìn là biết người đàn ông này không có ý gì tốt đẹp, Bạch Lộ nhìn hắn ta đầy cảnh giác: “Anh muốn thế nào? Buông ra! Anh còn như vậy nữa thì tôi sẽ kêu lên đấy!”

“Cô kêu đi.” Người đàn ông đó nhìn Bạch Lộ bằng ánh mắt âm thầm, vẻ mặt hung ác lúc đầu hoàn toàn thay đổi. Hắn ta nhìn chằm chằm vào ngực Bạch Lộ, đôi mắt vô cùng bỉ ổi: “Tôi thích đàn bà kêu đấy, kêu đi, kêu cho rách họng luôn đi, tôi cũng muốn xem có ai tới cứu cô----”

“Tôi có được tính không?”

Giọng nói của người đàn ông còn chưa dứt hết, Bạch Lộ đã cảm thấy cổ tay đang bị nắm chặt của cô bỗng được thả lỏng ra, một giọng nam trầm thấp đột nhiên chen ngang, tiếp đó là một tiếng thét như tiếng sói tru----

“A----- Buông ra, buông ra... Mẹ kiếp, là tên nào không có mắt? Ngay cả ông đây mà cũng dám...”

“Bộp.” Một cái tát vang lên.

Người đàn ông đó còn chưa khoe mẽ xong đã bị dính một bạt tai.

“Tao ghét nhất là những tên khốn bắt nạt phụ nữ ngay trên cái con đường đi bộ lớn thế này.” Đôi mắt hơi gian tà của hắn dừng lại trên khuôn mặt còn chưa hết hoảng sợ của Bạch Lộ. Hắn nhếch đuôi lông mày, cười một tiếng ngạo mạn: “Hơn nữa còn là một cô gái xinh đẹp, đáng yêu như thế, dám dùng đôi tay bẩn thỉu của mày để bắt nạt cô ấy, đã hỏi sự đồng ý của tao chưa?”

Cách người đàn ông này nói chuyện thì không được nghiêm túc cho lắm, nhưng khí thế lạnh lùng ấy vẫn khiến người ta phải run rẩy.

Tên kia cũng chỉ là một tên côn đồ không có công ăn việc làm, chỉ biết bắt nạt kẻ yếu mà thôi. Bây giờ lại thấy dáng vẻ tuấn tú của Sở Úy Dạ, giữa hai đầu lông mày còn mang theo sự sắc bén, hắn giật mình, gắng gượng giãy ra khỏi tay của Sở Úy Dạ, lùi ra sau hai bước, không cam lòng gào lên: “Mày... Mày chờ đấy cho tao, chờ đấy---!”

Dứt lời, hắn ta chạy mất tăm như một làn khói.

Bạch Lộ xoa cổ tay của mình, nhìn Sở Úy Dạ đứng trước mặt mình, sắc mặt cô không chút thay đổi: “Tôi sẽ không cảm ơn anh vì chuyện vừa rồi.”

Sở Úy Dạ nhếch cao đuôi lông mày: “Hừ hừ, tôi tự nguyện.”

Bạch Lộ vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện hắn lấy trộm bản thiết kế của cô, đương nhiên cô sẽ không có thái độ tốt gì với hắn, dù cho vừa rồi hắn ra tay giúp cô thật.

Bạch Lộ không định nói thêm gì với hắn, xoay người chuẩn bị rời đi.

Nhìn mái tóc đuôi ngựa trong không khí của cô, vì động tác xoay người, mái tóc ấy tạo thành một đường vòng cung. Bờ môi mỏng của hắc nhếch lên, cho hai tay vào túi quần rồi cất bước đi theo.

Bạch Lộ không ngờ hắc còn đi theo mình, cô dừng bước chân: “Anh Sở, anh muốn làm gì?”

Tâm trạng của cô không tốt, đương nhiên giọng nói cũng gắt hơn.

Sở Uy Dạ thì ngược lại, nhún vai rồi nói thản nhiên: “Tôi có thể làm gì được? Cô còn không cho tôi đi trên con đường này à?”

“Anh...”

Bạch Lộ cũng biết hắc đang kiểm cố, muốn phản bác rồi lại phát hiện ra mình chẳng thể nói gì được, cô xoay đi, sải bước về phía trước.

Nhưng người đàn ông ở đằng sau vẫn theo sát cô như một âm hồn, Bạch Lộ không thêm để ý tới sự tồn tại của hắc, nào ngờ hắc còn nhao tới bắt chuyện với cô.

“Lâu lắm rồi tôi không đi thế này, không trò chuyện với tôi sao?”

Bạch Lộ cười lạnh một tiếng, tận sâu trong đôi mắt to đen tuyền của cô là sự kháng cự và bài xích: “Anh Sở, anh nói không sai, tôi không có tư cách ngăn cản anh đi trên con đường này, nhưng làm phiền anh đừng đi theo tôi, và đừng nói chuyện với tôi nữa!”

“Cô ghét tôi đến thế sao?”

“Đúng vậy.”

“Ha, cô như vậy tôi sẽ đau lòng lắm.”

Bạch Lộ lại dừng lại, hơi nghiêng người nhìn người đàn ông cũng đang dừng lại bên cạnh mình, khó tin nói: “Đau lòng? Dựa vào đâu mà anh cho rằng tôi phải có trách nhiệm với sự đau lòng của anh? Anh có đau lòng hay không liên quan gì tới tôi? Hình như tôi và anh cũng chẳng quen thuộc gì cho lắm đâu?”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 91

Quả thực Sở Úy Dạ chưa từng bị người phụ nữ nào nói như thế không đáng một đồng như vậy, hẳn chẳng khác nào một con dã thú, một cơn hồng thủy mà người ta không muốn lại gần, chỉ mong tránh né.

Trái tim vẫn luôn lạnh lùng, cứng rắn của hắn dậy sóng, thế nhưng biểu cảm trên khuôn mặt anh tuần lại vẫn rất bình thản.

“Lương Phi Phàm đã dùng cách gì mà cô lại chung tình với anh ta như thế?”

Trái tim của Bạch Lộ bỗng như bị siết chặt lại.

Sở Úy Dạ hoàn toàn không biết, anh ta đang xen vào việc đời tư của người khác. Lời nói đó rơi vào trong tai của Bạch Lộ thì cũng đã biến đổi.

Lương Phi Phàm...

Hiện tại, chỉ cần nhắc tới ba chữ này, cô liền cảm thấy khó chịu.

Những cảm xúc đè nén trong lồng ngực như đang gào thét để được trút ra ngoài, đến cuối cùng cô cũng không nhịn được, cắn môi, khó thể khống chế được mà cất cao giọng nói.

“Anh có thể đừng nói chuyện với tôi nữa được không? Tôi không muốn nghe anh nói, tôi rất ghét anh! Đường đường là tổng giám đốc của Viễn

Đông, chẳng lẽ anh còn có thời gian rảnh để tìm cách đến gần người như tôi sao? Anh không thấy nhàm chán, còn tôi thì có!”

Đôi chân mày tuấn tú của Sở Úy Dạ nhíu lại.

Mặc dù lúc này cô nói chuyện với hắc cũng cứng rắn như thế, nhưng lúc này... hình như là có hơi kích động.

Nhất là đôi mắt của cô lúc này còn đỏ bừng lên, rõ ràng là đang chống chọi với cảm xúc như muốn sục đổ.

Bởi vì vừa rồi hắc nhắc tới Lương Phi Phàm?

Sở Úy Dạ có thể ngồi lên vị trí tổng giám đốc của Viễn Đông, năng lực quan sát của hắc đương nhiên không phải bình thường.

Hắc có thể cảm nhận được tâm trạng ngày hôm nay của con nhím nhỏ trước mắt này rất không tốt.

Có được coi là cô và Lương Phi Phàm đang có mâu thuẫn với nhau không?

Hắc nâng mi, cũng không tức giận vì lời nói của Bạch Lộ, mà lựa chọn nhích lại gần cô: “Nếu tôi thực sự muốn tìm cách để đến gần cô thì sao? Cô Bạch có cho họ Sở tôi cơ hội này không?”

Bởi vì lí do chiều cao, vậy nên lúc Sở Úy Dạ tới gần Bạch Lộ, hắc nhìn cô từ trên cao xuống, thế nhưng không để cô cảm thấy một chút cảm giác bị chèn ép nào. Có vẻ như hắc đã thu hết mọi sự lạnh lùng xa cách thường ngày của hắc lại, lúc này, quả thực là hắc có vài phần như muốn theo đuổi cô.

Giọng nói của hắc không có sự ngả ngớn, trong cái thăm dò lại mang theo một sự thành kính mà từ trước tới nay chưa từng có.

Bạch Lộ sững sốt: “Anh, câu nói đùa này của anh không buồn cười chút nào.”

“Tôi có nói là đang đùa sao?” Sở Úy Dạ nhích lại gần cô. Bạch Lộ cảm nhận được hơi thở của hắn ngày càng gần. Cô nhúu mày, lùi về phía sau theo bản năng, nhưng không ngờ hắn đã nhanh chóng đưa tay bắt lấy cổ tay cô: “Bạch Lộ, tôi nghiêm túc đấy, đừng có trốn.”

Bạch Lộ bỗng mở to hai mắt, cô bị hù đến chết khiếp, lúc phản ứng ra thì dùng sức giãy giụa: “...Anh buông tôi ra!”

Đương nhiên Sở Úy Dạ sẽ không nghe lời mà buông ra, ngược lại còn nắm chặt hơn.

Bạch Lộ càng thêm vùng vẫy: “Sở Úy Dạ, anh buông tôi ra, anh có nghe thấy không? Anh--- Tay anh làm tôi đau rồi!”

Dường như mấy chữ cuối cùng cũng khiến hắn phát hiện ra hắn đã dùng lực quá đà, lúc này Sở Úy Dạ mới thả lỏng ra một chút, Bạch Lộ nhân cơ hội này nhảy ra khỏi lồng ngực của hắn.

Cô vừa xoa cổ tay vừa lùi lại liên tục, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn hắn: “Anh... Anh đừng đi theo tôi nữa, cũng... cũng đừng có nói đùa thế này với tôi. Nếu anh muốn đả kích Lương Phi Phàm thì cũng không cần phải nhắm vào tôi, tôi đối với anh ấy chẳng phải như anh vẫn nghĩ đâu.”

Cô nói hết một hơi rồi xoay người chạy sang đường bên kia.

Nhưng ai mà ngờ được lúc này lại cột đèn giao thông lại nhảy sang đèn xanh, hai hàng xe dừng hai bên lần lượt khởi động.

Bạch Lộ đứng ở giữa đường, bên tai cô vang lên tiếng còi xe chói tai, cô sợ tới mức khuôn mặt tái nhợt lại, cả người như bị đóng đinh trên đường không thể hồi hồn được.

Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, cô phát giác ngang hông mình xuất hiện một đôi tay ôm cả người cô lên, chỉ trong chốc lát, cô đã an toàn đáp xuống đất.

“Cô không muốn sống nữa sao?”

Một người đàn ông với đầy rẫy thủ đoạn trên thương trường, một người đàn ông không dễ dàng để lộ cảm xúc thật của mình ra, giờ phút này lại mang theo sự nóng nảy giữa hai đầu lông mày, ngay cả giọng nói cũng vậy: “Sang đường không nhìn đèn giao thông? Nếu vừa rồi tôi mà chậm một chút là cô sẽ bị xe tông vào rồi đấy có biết không?”

“Sở, Sở Úy Dạ, tôi...”

Bạch Lộ vươn tay ôm lấy cánh tay Sở Úy Dạ, khuôn mặt còn tái nhợt hơn cả vừa rồi, cái trán cũng toát ra một tầng mồ hôi: “... Tôi, đưa tôi... đưa tôi tới bệnh viện.”

Giọng nói của cô khàn khàn, sức lực mà cô dùng để nắm lấy cánh tay Sở Úy Dạ cũng buông lỏng ra, cả người ngã nhào vào trong ngực hắn, chỉ có gương mặt đó là trắng bệch như tờ giấy trắng, bờ môi đang khẽ run cũng không có chút máu nào.

Bộ dáng của cô khiến Sở Úy Dạ sợ hết hồn. Hắn lập tức cúi người ôm Bạch Lộ lên. May mà xe của hắn đỗ cách đó không xa, tài xế vẫn luôn chú ý khống chế tốc độ xe, đi theo ở đằng sau. Thấy được tình hình lúc này, tài xế khôn khéo lái xe tới.

“Sở tổng.”

Tài xế xuống xe, định đỡ lấy người con gái trong lòng Sở Úy Dạ, hắn lại cau mày tránh né: “Để xe lại cho tôi, tự cậu về đi.”

Hắn đặt Bạch Lộ vào vị trí ghế phó rồi vòng qua bên kia ngồi lên xe.

“Bạch Lộ, cô làm sao vậy?”

Thấy sắc mặt của cô càng ngày càng không được bình thường, trái tim của hần cũng treo lên cao. Hần vừa lái vô lăng vừa cố gắng nói chuyện với cô, muốn dời sự chú ý của cô đi: “Khó chịu ở đâu?”

Bạch Lộ đoán rằng vừa rồi cô bị hoảng sợ, vì vậy bụng cô mới co thắt lại. Mặc dù hiện tại không đau tới mức không thở được, nhưng cũng không phải là bình thường. Cô đưa tay ôm lấy bụng mình, giọng nói vô cùng suy yếu: “... Đưa tôi đến bệnh viện, nhanh lên.”

Thấy bộ dạng này của cô, Sở Úy Dạ đạp chân ga, không dám chần chờ thêm nữa.

Tới bệnh viện, hần xuống xe liền ôm ngay lấy Bạch Lộ.

Trong cơn mơ màng, Bạch Lộ còn nghĩ hành động này không được ổn cho lắm, dù sao thì cũng quá mức thân mật rồi, cô và Sở Úy Dạ lại không được coi là hai người có thể làm hành động này.

Cô giãy giụa một cái, cố sức nhả ra một câu: “... Tự tôi đi được.”

“Lôi thôi cái gì? Lúc này cô có thể tự đi được sao?” Sở Úy Dạ càng ôm chặt cô hơn, bước thẳng vào trong thang máy.

Bạch Lộ còn định đấu tranh, nhưng bụng cô thực sự rất khó chịu, cô rất sợ đứa bé trong bụng mình sẽ xảy ra chuyện gì, vì vậy ngoan ngoãn nghe lời, không làm mình làm mẩy nữa.

Sở Úy Dạ đưa cô tới bệnh viện, đương nhiên là chọn bệnh viện gần nhất.

Bởi vì không phải là bệnh viện mà Bạch Lộ đã từng tới khám, cô cũng không mang theo sổ khám bệnh bên người, vậy nên bác sĩ phải đặt câu hỏi rất chi tiết.

Bạch Lộ không muốn lãng phí thời gian, cô biết cơ thể mình có vấn đề ở đâu, không nghĩ ngợi gì nhiều mà nói thẳng: “Bác sĩ, tôi mang thai gần mười một tuần rồi, đột nhiên cảm thấy bụng rất đau...”

Bác sĩ sững sốt, liếc sang Sở Úy Dạ ở bên cạnh theo bản năng.

Khuôn mặt tuần tú vốn tràn đầy lo lắng của Sở Úy Dạ lập tức trầm xuống. Hắn không thể ngờ rằng cô gái này lại mang thai, vậy mà lại.. mang thai?!

Đứa bé này.. là của ai?

Suy nghĩ này xuất hiện trong đầu hắn chỉ trong nháy mắt.

Khi ánh hào quang trên người rút đi, Sở Úy Dạ cũng chỉ là một người đàn ông bình thường. Hắn đã nhận ra mình có hứng thú rất sâu đậm với cô gái này, vậy nên mới muốn tới gần cô hơn.

Nhưng không ngờ, cô lại mang thai.

“Cô nằm lên trên đó, tôi kiểm tra giúp cô xem sao.” Thấy sắc mặt của bệnh nhân không tốt, bác sĩ đứng dậy đỡ Bạch Lộ bước tới chiếc giường nhỏ ở bên cạnh, sau đó nghĩ tới còn có một người đàn ông ở đây: “Chuyện đó, anh này, làm phiền anh ra ngoài chờ trước đi.”

Bạch Lộ có chút lúng túng. Kể từ khi mang thai, mỗi lần cô tới bệnh viện đều là tới một mình. Trừ lần đầu tiên đi khám là có Lương Phi Phàm đi theo, nhưng lại không cùng đứng chung một phòng với cô, mà bây giờ lại có Sở Úy Dạ ở đây. Nhìn vẻ căng thẳng xuất hiện trên khuôn mặt anh tuần của hắn, không hiểu sao trong lòng cô lại xuất hiện rất nhiều cảm xúc kì dị.

Nhưng không để cô nghĩ nhiều, cơn đau dưới bụng khiến cô không thể tập trung được. Lúc cô nằm xuống, người đàn ông đứng ở xa xa cũng xoay người ra khỏi phòng khám.

“Lúc trước có từng đau bụng bao giờ chưa?”

Bác sĩ đã bắt đầu khám cho cô, Bạch Lộ dè dặt mở đôi chân ra, trả lời một cách khó nhằn.

“Chưa từng kịch liệt như vậy, có thể là vừa rồi bị hoảng sợ.”

“Gần đây có bị áp lực gì lớn không?” Bác sĩ lại hỏi.

“Có một chút.”

“Không có gì đáng lo.” Bác sĩ ném dụng cụ vừa dùng vào thùng rác, ý bảo Bạch Lộ có thể mặc quần vào: “Áp lực tinh thần lớn cũng rất dễ khiến người mang thai thời kì đầu không thích ứng được. Vừa rồi cô gặp chuyện hoảng hốt, vậy nên có hiện tượng xuất huyết nhẹ, cô yên tâm, cái thai không sao cả. Thế nhưng tôi thấy cơ thể cô không được khỏe mạnh cho lắm, nếu không có chuyện gì thì không nên đi lại tùy tiện. Cô sắp được ba tháng rồi, sau ba tháng cái thai sẽ ổn định hơn.”

Bác sĩ lấy bệnh lí ra, viết sột xoạt ở bên trên: “Tôi kê ít thuốc an thai cho cô, sau khi về nhớ phải uống đúng hạn. Cô phải cố gắng thả lỏng tâm trạng, đây là cái thai đầu của cô nên cô mới chưa biết xử lí thế nào, nhưng cũng đừng lo lắng quá, cô thử thả lỏng ra xem có phải sẽ tốt hơn không?”

Bạch Lộ hít sâu hai hơi, quả nhiên thấy bụng không còn đau như vừa rồi.

Bác sĩ khựng lại một chút rồi nói tiếp: “Người vừa rồi là anh nhà cô sao? Tôi nhắc nhở một chút, trong ba tháng đầu tiên, tốt nhất không cần làm gì, nhưng tôi thấy anh nhà cô còn trẻ khỏe, nếu không nhận được thì cũng phải chú ý chừng mực, không thể quá mức kịch liệt. Đương nhiên, tốt nhất là không nên.”

Khuôn mặt của Bạch Lộ đỏ như sắp cháy.

Bác sĩ nói những điều này hoàn toàn là vì đạo đức nghề nghiệp, vậy nên cũng không thấy có gì là không ổn, nhưng những lời này rơi vào tai Bạch Lộ thì không phải là như thế.

Da mặt cô rất mỏng, nhắc đến đề tài này một cách trực tiếp như thế, cô không biết phải ứng đối thế nào.

Ngay cả cái vấn đề nghiêm trọng “Sở Ủy Dạ không phải anh nhà cô” cũng quên mất.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 92

Sau khi bác sĩ kê đơn thuốc xong, cô xoay người lại, phát hiện Sở Úy Dạ đang dựa vào cửa, hai tay ôm ngực, lông mày nhíu lên, anh ta nhìn cô, cười mà như không cười.

Bạch Lộ chỉ hận không thể đào một cái hầm mà chui vào.

Hắn nghe thấy những lời vừa rồi à?

Lúc này cô mới nhận ra điều gì đó, nắm chặt lấy bệnh án và hóa đơn, vội vàng nói: "... Anh ta không phải anh nhà tôi." Sau đó thì nhanh chóng ra khỏi phòng khám...

Lúc ra khỏi bệnh viện, Bạch Lộ không còn thấy khó chịu trong bụng nữa, có lẽ là những lời nói của bác sĩ như cho cô uống một viên thuốc an tâm, vậy nên lúc này cô thả lỏng hơn bình thường nhiều.

Sở Úy Dạ giúp cô đi lấy thuốc, nhưng cô nhất định phải trả tiền thuốc cho anh ta, bởi vì cô không muốn dính dáng tiền bạc gì với hắn. Sở Úy Dạ cũng không bắt ép cô, hơn nữa vừa rồi ở nơi thanh toán tiền có nhiều người như vậy, vì thế hắn cũng tùy cô.

Nghĩ lại chuyện ngày hôm nay, Bạch Lộ thấy thiệt thòi cho Sở Úy Dạ thật. Mặc dù cô còn chưa thay đổi cái nhìn với hắn, nhưng cô vẫn nói một câu cảm ơn xuất phát từ phép lịch sự.

Sở Úy Dạ cười một tiếng: “Bây giờ biết nói cảm ơn với tôi rồi à?”

Bạch Lộ hơi lúng túng: “Chuyện hôm nay đã làm phiền anh rồi, nhưng tôi hi vọng anh Sở có thể... giữ bí mật chuyện tôi mang thai giúp tôi...”

“Cô gọi tôi là gì?” Sở Úy Dạ bỗng áp sát vào cô, Bạch Lộ vô thức ngửa cổ về phía đằng sau. Thấy sắc mặt cô đã hồng hào trở lại, Sở Úy Dạ mới nhớ tới vừa rồi thấy khuôn mặt trắng bệch của cô hẳn đã lo lắng đến chừng nào. Khóe miệng hẳn cong lên, mang theo sự chát chúa mà chính hẳn cũng không phát hiện ra: “Cô không biết những thứ kiểu như bí mật này luôn chỉ tồn tại giữa hai người thân thiết với nhau sao? Hình như tôi và cô cũng không thân thiết như thế, cô lại còn mong tôi giữ bí mật giúp cô, có phải là hơi khiến người khác khó chịu rồi không?”

Bạch Lộ cắn môi, cảm giác như bị người ta nhún lúc cháy nhà mà đi hôi của.

“Vậy ý anh là sao?”

“Tôi không phải người lắm miệng, nhưng giữ bí mật và không lắm miệng lại là hai chuyện khác nhau.” Ngay lúc Bạch Lộ còn chưa phản ứng kịp, Sở Úy Dạ đã đưa tay xoa đầu cô, bờ môi mỏng gợi cảm của hẳn tạo thành một độ cong, giọng nói cũng hiền hòa hiếm thấy. Thế nhưng hẳn vẫn không quên bản tính của thương nhân, lúc nào cũng nghĩ đến chuyện phải tranh thủ được ích lợi lớn nhất cho mình: “Thế này đi, lúc trước tôi lấy bản thiết kế của cô đi mà không có sự đồng ý của cô, tôi biết cô vẫn để ý tới chuyện này, nhưng có chuyện ngày hôm nay, hai chúng ta coi như huề nhau, về sau cô không được có thành kiến với tôi nữa, ok?”

Dù sao chuyện bán đấu giá cũng đã qua rồi, mặc dù Bạch Lộ cũng tự nhận là mình không thể không để ý, nhưng hiện tại Sở Úy Dạ nói như vậy, cô cũng không thể từ chối, phản bác gì được.

Nói cho cùng, dù cô có nhớ cả đời thì cũng sao nào?

Lại thêm chuyện cô mang thai nữa, chuyện này không lớn cũng chẳng nhỏ, bây giờ bên phía nhà họ Lương còn chưa biết thế nào, nếu có nhiều người biết được... E rằng mọi chuyện sẽ càng thêm phức tạp.

Cô không phải người không có não, mặc dù những lời của Diệp Lâm không dễ nghe, nhưng cô vẫn nhận ra được sự quan tâm của cô ta dành cho Lương Phi Phàm.

Không phải cô lo lắng mình sẽ bị khinh miệt, mà lúc này, cô không khỏi nghĩ, chắc không phải cô sẽ mang phiền toái tới cho Lương Phi Phàm thật chứ.

“Tôi đồng ý.”

Sở Ủy Dạ búng tay một cái, hắn từ từ đứng thẳng lên: “Vậy sau này đừng gọi tôi là anh Sở nữa, được rồi, tôi đưa cô về.”

“Không cần, tự tôi bắt xe về.”

“Cô thế này sao gọi xe được? Chẳng phải đã nói là bạn rồi sao? Nếu là bạn thì đừng từ chối ý tốt đơn giản như vậy.”

Bạch Lộ còn muốn nói gì đó, Sở Ủy Dạ cũng đã kéo cô ra xe, cô ngậm thở dài, ngẫm nghĩ một lát rồi quyết định mặc kệ.

Lúc này cô thực sự không nên chịu dày vò nữa, dù sao nơi này cách chung cư của cô cũng không xa, hắn muốn đưa cô về thì cứ để hắn đưa, cô mệt lắm rồi, chỉ muốn về nhà tắm rửa nghỉ ngơi.

Dọc đường đi, hai người không ai lên tiếng nữa. Tâm trạng của Bạch Lộ không được tốt lắm, vừa rồi còn vào bệnh viện, thế là cô chỉ dựa vào cửa xe tới tận khi chiếc xe dừng lại dưới chung cư của mình. Cô lại nói một câu cảm ơn lịch sự một lần nữa, sau đó đẩy cửa xe ra để xuống xe.

Sở Úy Dạ bỗng đưa tay đè bả vai của cô xuống: “Một vấn đề cuối cùng, hi vọng cô có thể trả lời thật.”

Bạch Lộ không quay đầu lại, đẩy tay hắn ra, gần như không cần suy nghĩ liền nói: “Tôi biết anh muốn hỏi cái gì, anh không cần hỏi, anh nghĩ đúng rồi, đứa bé này là của anh ấy.”

Sở Úy Dạ chưa từng gặp một người con gái nào như thế.

Đối mặt với hắn, cô vẫn có thể tỉnh táo, không bị hắn hấp dẫn, ngược lại còn ảnh hưởng nhiều tới cảm xúc của hắn.

Cô còn có năng lực này nữa chứ... Hắn chưa hỏi, cô lại đã cho hắn câu trả lời.

Đúng vậy, suốt đường đi hắn đều đang xoắn xuýt vấn đề này ---- Đứa bé này có phải là của Lương Phi Phàm không?

Không ngờ hắn chưa hỏi cô lại đã đáp.

Cửa xe đóng lại cái rầm. Cách cửa sổ xe, hắn nhìn bóng dáng nhỏ bé càng ngày càng xa kia, mọi cảm xúc cuồn cuộn bộc phát ra cực kì mãnh liệt nơi đáy mắt, cuối cùng hết thấy đề bình tĩnh trở lại.

Bạch Lộ, tại sao cô lại đặc biệt như thế?

Đặc biệt tới mức... khiến tôi cứ không nhịn được muốn đến gần cô...

Đã mấy ngày chưa về chung cư, vừa mở cửa đã có một luồng khí nóng ập tới, nhưng giờ đang là mùa lạnh, nhiệt độ này khiến Bạch Lộ cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Cô thay giày ở gần cửa, đặt thuốc lên chiếc ghế sofa đối diện với bàn trà, tới phòng bếp rót một cốc nước cho mình, sau khi uống xong, cô mới vào

phòng để quần áo lấy một bộ để thay rồi đi vào phòng tắm, mở nước, tắm rửa.

Ước chừng hai mươi phút sau, Bạch Lộ tắm xong. Cô vừa lau mái tóc ướt nhẹp của mình vừa ra khỏi phòng tắm. Mới bước vào phòng khách, cô phát hiện ra trên chiếc ghế sofa nhà cô có một người.

Cô sợ hết hồn: “...Anh, anh vào đây bằng cách nào?”

Cô nhớ sau khi vào nhà cô đã khóa cửa rồi, giờ phút này thấy Lương Phi Phàm công khai bước vào, không lên tiếng mà ngồi trên ghế sofa trong nhà mình, ngoài sự ngạc nhiên, Bạch Lộ còn cảm thấy tức giận.

Rõ ràng là không mời tự vào, ít nhiều gì cũng có vẻ như không tôn trọng người khác.

Hơn nữa, rốt cuộc vừa rồi anh vào đây bằng cách nào?

“Cô tới bệnh viện à?” Lương Phi Phàm không đáp mà hỏi ngược lại, cầm lấy đồng thuốc mà Bạch Lộ vừa mang từ bệnh viện về: “Đây là thuốc gì? Cô không khỏe sao? Khó chịu ở đâu? Sao không nói cho tôi biết?”

Bạch Lộ cắn môi, cô bước lên giật lấy thuốc trong tay hắn giấu ra đằng sau, cô cứng đầu quay mặt đi: “Chỉ là một ít bệnh vặt thôi.”

“Anh vào đây bằng cách nào?”

Lương Phi Phàm nhìn cô, môi mỏng mím chặt lại, một lát sau mới nói: “Cô ở EC nhiều năm như vậy mà không biết tòa chung cư này là của Lương Thị sao? Tôi muốn vào đây thì có gì là khó?”

Bạch Lộ hé miệng, đúng là cô không biết.

Nhưng dù anh có là chủ của căn chung cư này thì cũng không thể vào nhà cô tùy tiện thế chứ? Khác gì đang tự ý xông vào nhà dân đâu?

“Dù tòa chung cư này là của nhà họ Lương các anh thì cũng không thể vào đây tùy tiện thế được. Anh muốn vào thì cũng phải gõ cửa trước, anh làm như vậy là phạm pháp đấy!” Bạch Lộ nhíu đôi mi thanh tú của mình lại, chỉnh sửa lại hành vi của anh.

Lương Phi Phàm chỉ cười hừ một tiếng, vào mùa này, thành phố A đã bắt đầu cung cấp độ ẩm, căn phòng này được phát nhiệt độ từ dưới đất lên suốt hai mươi tư giờ, không thể mặc cả áo khoác như anh được. Anh cởi luôn áo ra, đưa tay sờ lông cổ áo sơ mi của mình.

Anh không cho là đúng: “Phạm pháp? Đứa bé trong bụng cô là của tôi, tòa nhà này là của tôi, ngay cả Bạch Lộ cô cũng là của tôi, cô nói xem tôi vào nhà này thì có gì là phạm pháp?”

Anh dùng giọng điệu bá đạo của mình để nói một cách đương nhiên như thế, trái tim Bạch Lộ không khỏi run lên, phản bác trong vô vọng: “... Tòa nhà này là của anh, đứa bé là của anh... Nhưng tôi thì không ----”

“Hử?” Lương Phi Phàm nhíu mày, anh bước tới gần cô: “Bạch Lộ, cô ngẩng đầu lên nhìn tôi, cô không chịu kết hôn với tôi có phải là vì tên Sở Úy Dạ đó không?”

Bạch Lộ sửng sốt, cô nhanh chóng phản ứng kịp, có lẽ anh biết vừa rồi Sở Úy Dạ đưa cô trở về.

Cô mím môi: “Anh đừng nghĩ lung tung, mối quan hệ của tôi và Sở Úy Dạ không phải như thế, tôi cũng không thích dính dáng gì tới anh ta.”

“Không thích dính dáng đến anh ta mà cô còn ngồi xe anh ta về?” Đôi mày kiếm của Lương Phi Phàm nhíu lại, trong mắt anh như mang theo một ngọn lửa mà anh đang cố gắng kìm hãm lại, giọng nói của anh trầm thấp vô cùng: “Lần trước tôi đã nói là không hi vọng cô gặp hẳn.”

Giọng điệu của anh y như một người chồng bắt được vợ mình ngoại tình, nói rất đương nhiên.

Nhưng anh không phải chồng cô, cô cũng không phải vợ anh.

Sự nhận định này khiến trái tim Bạch Lộ càng thêm khó chịu, tóm lại thì lời nói của Diệp Lâm vẫn ảnh hưởng tới cô, cô thừa nhận bản thân mình không thể không để ý đến nó.

“Lương tổng, tôi muốn gặp ai là chuyện của tôi, anh không có tư cách quản...”

Cô còn chưa nói hết, anh đã vươn tay kéo Bạch Lộ lại, cô lão đảo ngã vào trong ngực anh. Hai tay của Lương Phi Phàm ôm lấy eo cô, không muốn cái miệng nhỏ nhắn của cô lại phun ra những lời nói khiến lửa giận của anh càng thêm hùng hực ấy nữa.

“Muốn nói gì với tôi? Không có tư cách quản cô?” Giọng nói của Lương Phi Phàm hơi lạnh lẽo: “Cô là người phụ nữ của tôi, cô nói tôi không có tư cách quản cô? Đừng có lãng phí thời gian của tôi vào những vấn đề nhàm chán này. Còn nữa, cô nhất định phải gọi tôi là Lương tổng đúng không? Cô có nghĩ tới việc đưa con trong bụng cô cũng nghe thấy tiếng nói của cô không, biết được cô luôn miệng gọi tôi là Lương tổng, cô cảm thấy con sẽ nghĩ thế nào?”

“... Con còn chưa thành hình!” Mới hơn hai tháng thôi, làm sao hiểu được lời nói của người lớn?

“Thói quen sẽ trở thành điều tự nhiên.”

...

Bạch Lộ cảm thấy, nhiều khi đàn ông cũng rất cần quấy, ví dụ như người trước mắt này.

Sao trước kia cô không phát hiện ra cũng có lúc anh giỏi ăn nói đến thế?

Cô giãy giụa, muốn thoát ra khỏi lồng ngực của anh, đương nhiên kết quả chỉ là phí công. Cô ngửa đầu nhìn anh, người con gái vừa mới tắm xong, trên người cô mang theo hương thơm động lòng người, dường như ngay cả đôi mắt của cô cũng bóng loáng như đọng nước.

Trái tim của Lương Phi Phàm không khỏi rung lên.

Anh nghe thấy giọng nói bất lực của cô: "... Rốt cuộc anh đến tìm tôi để làm gì?"

"Tôi tới là để cho cô một câu trả lời."

Lúc đó hai người tách ra không mấy vui vẻ gì, mấy câu nói cuối cùng của cô không ngừng vang vọng trong đầu anh.

Lương Phi Phàm không thể không thừa nhận, từ lúc nhận thức được thế giới xung quanh cho tới nay, anh chưa từng vì mấy câu nói của một cô gái mà phiền lòng đến thế.

"Nếu không có đứa bé ngoài ý muốn này trong bụng tôi, anh sẽ không kết hôn với tôi, đúng không?"

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 93

“Hôn nhân đối với tôi mà nói là rất quan trọng, đối với tôi mà nói, đó cũng không phải trò đùa trẻ con.”

Anh quả thực chưa bao giờ coi hôn nhân của mình là phải một đời đầu bạc răng long như các tiết mục cổ xưa, anh cũng phải thừa nhận, trước đây anh chỉ có hứng thú với cô gái này, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ lấy cô.

Nếu không bỗng nhiên xuất hiện một tiểu sinh mệnh, anh thậm chí cũng không nghĩ đến con đường trước đây của hai người.

Có lẽ, anh sẽ dần dần từng bước kết hôn cùng Diệp Liên, hoặc là tìm một người cô gái xuất sắc hơn Diệp Liên, xứng hơn với thân phận của anh, nhưng cô...Bạch Lộ, kết cục của cô, có phải sẽ có liên quan đến mình?

Anh chưa từng nghĩ qua.

Cô hỏi rồi, anh mới chuyên tâm suy nghĩ.

Quả thực là sơ suất của anh, anh từ trước đến nay chưa từng nói với cô bất kỳ một câu nói nào khiến cô có thể an tâm, chỉ là lời kéo cô, bắt cô phải đi theo tiến độ của mình, kết quả cô không thích ứng được, cô phản ứng ngược lại, lúc mọi người xung quanh đều hô hào phản đối, anh mới không có khả năng để nắm chắc lấy tay cô.

“Là sơ suất của tôi.”

Lương Phi Phàm bỗng nhiên mở miệng, giọng nói trầm thấp của anh vô cùng mê người, nhưng cũng mang theo sự chân thành mà trước nay chưa từng có: “Tôi từ trước đến nay chưa từng giao thiệp với phụ nữ, vì thế tôi có chút lúng túng. Tôi chỉ muốn nói với em, những chuyện mà em lo lắng sẽ không xảy ra đâu, em muốn sinh đứa bé này thì em có thể yên tâm mà sinh, tôi sẽ không để em chịu ủy khuất đâu. Về phần em hỏi tôi, nếu không có đứa bé này, tôi có sẽ kết hôn với em không...”

Anh dừng lại một chút, gương mặt khôi ngô đã mềm mại đi không ít: “Tôi không muốn lừa em, không sai, nếu không có sự xuất hiện đột ngột của đứa bé này, tôi và em sẽ không thể đi đến tình trạng kết hôn này đâu. Nhưng hôn nhân đối với em rất quan trọng, đối với tôi cũng không phải trò đùa. Trước kia tôi chưa từng suy nghĩ nghiêm túc rằng hôn nhân có ảnh hưởng như thế nào đối với tôi, tôi luôn cho rằng, chỉ cần một người con gái, làm vợ của Lương Phi Phàm tôi, được các bậc trưởng bối của tôi đồng ý, mà cô ấy cũng có thể khiến tôi vừa lòng, như vậy là được rồi. Nhưng hiện tại, rõ ràng là đã hoàn toàn vượt ra ngoài quỹ đạo của tôi.”

Bạch Lộ có chút ngơ ngác, đôi mắt ngấn nước mang theo vẻ kinh ngạc. Trong lòng cũng không thể khống chế nổi cảm xúc đang dâng trào.

Lương Phi Phàm...anh hiện tại là đang giải thích với mình?

Anh dựa vào cô gần như vậy, gần đến nỗi mỗi chữ anh nói, cô đều có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực của anh phả vào mặt mình, tim của cô cứ thế mà đập nhanh hơn.

Anh vậy mà lại...đang giải thích với mình.

Giải thích về quan điểm của anh đối với hôn nhân sao?

Thực ra cô chưa bao giờ hy vọng quá cao rằng anh sẽ thực sự để tâm đến lời nói của mình.

Cô do dự, cô mâu thuẫn, đối với cái quan hệ đột nhiên phát sinh này, cô luôn có đầy sự bất an, vì thế phản ứng bản năng chính là bảo vệ tốt cho trái tim đầy vết thương kia của mình, tôi cần anh.

Tình yêu đối với cô mà nói, chẳng phải đã trở thành một thứ đồ xa xỉ hay sao?

Hướng Long Cẩm phản bội, cho dù cô giả bộ như không có việc gì, nhưng vẫn gây ra cho cô một vết thương lòng rất lớn, khiến cô đối với cái loại cảm giác này luôn có một tư tưởng là bị cầm sừng.

Huống hồ, lại đối mặt với Lương Phi Phàm, cô càng không dám tùy tiện tới gần.

Lương Phi Phàm nhìn thấy thần sắc của cô có chút hoảng hốt, chỉ có đôi mắt to nặng trĩu kia luôn nhìn chăm chăm vào mình, sâu trong đôi mắt lại dường như có vô số cảm xúc phức tạp đang quay cuồng trong đó.

Anh nhịn không nổi mà giơ tay nâng cằm của cô lên, giọng nói càng mềm mại hơn một chút: “Nghe tôi nói, tôi biết hiện tại em sẽ không thể xác định được gì nhiều, thực ra tôi cũng vậy. Tôi không thể hứa hẹn với em, kiểu hứa hẹn này rất mỏng manh, nói ra cũng không có tác dụng gì, có điều tôi có thể nói với em rằng Lương Phi Phàm tôi không phải là một tên đàn ông xằng bậy, em mang thai đứa con của tôi, tôi vì đứa bé này mới nghĩ tới việc kết hôn với em, nhưng tôi tuyệt đối không phải chỉ vì đứa bé này mới kết hôn với em, hiểu không?”

Bạch Lộ giật giật môi, câu nói cuối cùng anh nói không thuận miệng như thế, nhưng cô lại nghe rõ ràng.

Là bởi vì đứa bé mới kết hôn với cô, nhưng không chỉ là vì đứa bé.

Vì thế, sự tồn tại của cô, đối với anh mà nói, không phải chỉ là vì đứa bé này mà còn có bản thân cô.

...Là có ý này sao?

Bạch Lộ phát hiện trái tim mình đập càng ngày càng nhanh, mỗi hơi thở mà cô hít vào đều bí mật mang theo hơi thở nam tính mãnh liệt của anh, loại cảm giác hô hấp này khiến nhiệt độ cơ thể cô cũng dần dần tăng lên.

Cổ họng cô có chút khô ráp nhưng không phải đắng chát, chỉ là không nhin được mà thốt ra câu nói như thế.

“...Vậy tôi rốt cuộc được coi là gì?”

Giọng nói của cô nhỏ như muỗi kêu nhưng Lương Phi Phàm vẫn nghe thấy rõ ràng.

“Em muốn biết em được coi là gì?”

Bàn tay của Lương Phi Phàm vòng qua eo của cô, trực tiếp ôm lấy phía sau cô, một tay vẫn như cũ chậm rãi vuốt ve cái cằm của cô, trong đôi mắt sâu xa, tinh quang chợt lóe lên, hơi thở của Bạch Lộ vẫn còn bị kẹt lại trong cổ họng, anh đã cúi người xuống dưới, thì thào một câu nói vô cùng ám muội.

“Bây giờ sẽ cho em biết, em rốt cuộc là gì.”

Tiếng nói vừa dứt, môi của anh liền kín đáo phủ lên đôi môi mềm mại của cô.

Bạch Lộ trong nháy mắt liền ngây người, Lương Phi Phàm không phân trần gì liền đưa bàn tay mình giữ lấy cằm của cô, khiến cô không thể không hé miệng, đầu lưỡi linh hoạt của anh lập tức tiến vào trong, mặc sức truy đuổi lưỡi của cô, nhắm nháp từng tắc ngọt ngào trong miệng cô, không để cho cô có cơ hội né tránh.

Nụ hôn của anh cũng giống như con người của anh, bá đạo nhưng lại đem lại sự mê hoặc khiến người khác không thể kháng cự. Giờ khắc này lại thêm vài phần cuồng dã, Bạch Lộ có chút chịu không nổi, ngọn lửa nhiệt tình trên người dường như muốn thiêu đốt bản thân mình...

“Ừm...” Cô không nhịn được mà kêu lên một tiếng, hai tay có chút chống lại đặt lên trước ngực hân, nhưng không có một chút sức lực nào để có thể đẩy người đàn ông cao lớn này ra được, cô gắt gao túm lấy áo hân, bị ép buộc chịu đựng những tình cảm và dục vọng mà hân ban cho.

Lương Phi Phàm dường như cảm nhận được sự kích lệ của cô, nụ hôn vốn đã nóng rực lại càng không thể thu hồi lại.

Môi của anh chỉ dán lên môi của cô, giây phút dừng lại, đôi mắt đen không hề chớp nhìn gương mặt trắng mịn đang phớt hồng cùng bộ dạng ý loạn tình mê của Bạch Lộ, khiến máu trong người anh cứ thế mà sôi sục lên. Cô dường như có chút không biết, khoe miệng còn vài đường chỉ bạc, không biết là của ai, dưới sự chiếu rọi của ngọn đèn, lóe ra ánh sáng lấp lánh.

Tất cả mạch máu của anh trong nháy mắt đều dồn xuống phía bụng dưới, mỗi lần ôm lấy cô, hôn lấy cô, anh đều chịu đựng dục vọng, lần này, dường như nó đang kêu gào lợi hại hơn.

Lương Phi Phàm âm thầm hít một hơi, vốn chỉ muốn dùng một cái hôn để khiến cô hiểu được rõ ràng, Bạch Lộ cô trong lòng của Lương Phi Phàm anh không phải là không có vị trí gì.

Nhưng hiện tại, anh dường như không còn kịp nghĩ gì nhiều, có chút khó kìm lòng nổi mà hôn lên môi cô lần thứ hai.

Bạch Lộ lại ưm lên một tiếng, mơ mơ màng màng mở mắt ra, trước mắt đều là ngũ quan vô cùng xuất chúng của Lương Phi Phàm.

Đôi lông mày lười mác đầy khí khái anh hùng, đôi mắt sáng, chiếc mũi cao thẳng, còn có đôi môi mỏng của anh hiện tại đang dây dưa quẩn quýt lấy môi cô, con mắt vừa sâu lắng vừa sắc bén, dung mạo khôi ngô vừa cương nghị mà sắc sảo, pha lẫn với hơi thở nam tính đặc biệt của anh, tất cả mọi thứ đều tỏ ra vẻ cuồng loạn không thể kiềm chế được, hơi thở nóng như lửa của anh đều bị cô nuốt vào trong bụng, trái tim cô đập dồn dập.

Cuối cùng nhịn không được mà đáp lại nụ hôn.

Lương Phi Phàm hơi sững sốt, sau đó khoe miệng hơi cong lên, độ cong ấy mang theo chút tà khí, giữ lấy sau gáy của cô mà hôn sâu hơn.

“Ân...ừm...nhẹ...ách, nhẹ chút...”

Bạch Lộ chỉ cảm thấy đầu lưỡi có chút ngứa ngáy, theo bản năng ngo nguậy một chút, khó khăn mà phun ra một câu nhưng kèm theo đó là những âm thanh rên rỉ kiều mị.

Đôi mắt vốn đen trầm của Lương Phi Phàm lại càng u ám thêm vài phần, bàn tay to lớn của anh đã trực tiếp thăm dò bên trong áo ngủ của cô, bởi vì vừa mới tắm xong, nên đến cả áo ngực cô cũng không mặc, thế là giảm bớt cho anh sự phiền phức của việc phải cởi áo ngực ra.

Anh một tay giữ lấy gáy của cô, một tay nhào nặn bầu ngực của cô, lúc nhẹ lúc mạnh, dùng hết mọi phương pháp, Bạch Lộ chưa được một lúc đã không chịu nổi.

Cơ thể của cô từ trước đến nay chưa từng bị người đàn ông nào mặc sức chơi đùa như vậy, cho dù anh và cô đã từng tiếp xúc thân mật với nhau một lần, nhưng lúc đó thần trí của cô không rõ, quá nhiều chi tiết căn bản là không nhớ được, hiện tại tiếp xúc trực tiếp một cách trần trụi như vậy quả thực lực đánh vào quá lớn, cả người cô đều đông cứng, hai chân như nhũn ra, nếu không phải vì anh đã ôm lấy chiếc eo nhỏ của cô, e rằng cô đã ngã xuống sàn nhà rồi.

Những động tác tay của anh không ngừng lại chút nào: “Ân? Gọi tôi là gì? Gọi lại lần nữa.”

“...Đừng, đừng như vậy...”

“Vấn đề lúc này còn chưa giải quyết, em gọi tôi là gì, ân?” Anh nhẹ nhàng gấp lấy chiếc cằm của cô, đầu lưỡi thuận theo yết hầu, theo cổ của cô mà dừng lại trên xương bả vai mịn màng nhăn nhui của cô.

“...Lương, Lương Phi Phàm.”

Đầu óc của Bạch Lộ trống rỗng, tâm tư giống như là tùy ý bay lên, cô không có cách nào để suy nghĩ bình thường lại, chỉ có thể nghe thấy người đàn ông này nói gì, theo bản năng mà trả lời lại cái đấy.

“Thật ngoan.”

Bạch Lộ mở to đôi mắt đầy ứót át của mình, có chút bất lực và mù mờ nhìn người đàn ông đang căng cứng trên người mình.

“Đối với tôi mà nói, em là như vậy lại không chỉ là như vậy. Tôi đối với em, có dự vọng của một người đàn ông với một người phụ nữ.” Lương Phi Phàm hơi hơi ngẩng đầu, giọng nói trầm thấp, ánh mắt sâu xa nhìn người phụ nữ mà quần áo có chút không chỉnh tề dưới thân mình, ngón tay mơn trớn gương mặt của cô: “Tôi muốn có em như thế này, muốn rất lâu rồi.”

Thần trí của Bạch Lộ dường như bởi vì câu nói này của anh mà trấn tĩnh lại một chút, ánh mắt mê loạn của cô hơi sáng lên, lúc này mới nghĩ tới cái gì đó, cả người có chút thận trọng dè dặt hướng về phía góc sofa mà né tránh: “...Không được, chúng...chúng ta không thể như vậy, không an toàn.”

Cô là muốn nói, cô mang thai chưa đến 3 tháng, bác sỹ mới dặn dò, cô không thể có hành vi như thế.

Nhưng cô vừa rồi lại thiếu chút nữa...

Bạch Lộ chán nản muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình, gương mặt mềm mại của cô lại càng đỏ lên tựa như muốn thiêu cháy, không quên liên tục lắc lắc đầu mình, lắp ba lắp bắp nói: "...Không được như thế, đừng..."

"Tôi là một người đàn ông bình thường."

Lương Phi Phàm đương nhiên không cho phép cô trốn tránh.

Đương nhiên, anh cũng không phải thực sự không nhin được.

Chỉ là, anh cảm thấy đối với người phụ nữ này mà nói, ăn vào trong bụng mới thực sự yên lòng.

Cái tên Sở Úy Dạ vừa nhìn thấy người phụ nữ của anh đã có tâm đồ bất chính, anh hiểu tính cách của cô, không phải loại phụ nữ thích dựa dẫm vào đàn ông, vì thế đối với đời sống riêng tư của cô, anh dường như không thể can thiệp quá rõ ràng, nếu không nhất định sẽ khiến cô phản ứng lại.

Giữa bọn họ tuy đã có một lần rồi, nhưng là phát sinh trong huống hoàn hoàn không quen biết và không xác định được đối phương là ai.

Hôm nay, anh muốn khiến cô cảm nhận mình rõ ràng một lần.

Như vậy, cô mới hoàn toàn hiểu rõ, cô rốt cuộc là người phụ nữ của ai.

Bạch Lộ chưa từng gặp qua loại chuyện như thế này, tuy tuổi cô cũng không còn nhỏ nữa nhưng phải cùng một người đàn ông làm cái chuyện... cô nào có da mặt dày như vậy?

Chỉ là suy cho cùng cô cũng không phải một cô thiếu nữ không biết gì, nhìn khuôn mặt khô ngô tuấn tú của Lương Phi Phàm, bởi vì dục vọng mà xiết chặt lại, trên trán và người có chút mồ hôi toát ra, anh là đang chịu đựng.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 94

Cô biết ở khía cạnh này đàn ông nếu không được phóng thích ra, rất không thoải mái.

“...Anh, anh...anh đáng ghét.”

Lương Phi Phàm thở ra một tiếng, lấy ra hộp khăn giấy bên cạnh, giúp cô lau sạch tay, khước miệng từ đầu đến cuối đều vênh lên cao: “Ừ, tôi là đồ đáng ghét, chỉ quan tâm đến sự thoải mái của mình mà không quan tâm tốt đến em, hiện tại tôi cũng giúp em...”

“Không được nói.”

Bạch Lộ ý thức được anh muốn nói gì, mạnh mẽ giơ tay bịt lấy bờ môi mỏng của anh: “Tôi không muốn.”

May mà lòng bàn tay cô đã được lau sạch, có điều dường như vẫn còn lưu lại chút mùi tanh. Lương Phi Phàm nhú nhú mày, đưa tay ra nắm lấy tay cô, đôi môi mỏng lại mờ ám cọ sát lên môi của cô, khiêu cao mày: “Tôi không thích ngửi mùi của mình, tôi thích ngửi mùi vị của em hơn.”

Câu nói này nghe có vẻ mang theo vài phần không đứng đắn.

Khuôn mặt của Bạch Lộ vốn đã đỏ bừng, lúc này đến cả tai cũng đỏ lên rồi.

Cô đương nhiên nghe hiểu được ý tứ trong lời nói của anh, chỉ là không nghĩ rằng, một người đàn ông bình thường rất đứng đắn như anh, vậy mà... cũng là một tên lưu manh.

“Anh...hạ lưu.” Âm thanh phản bác lại của cô càng giống như đang hờn dỗi.

Lương Phi Phàm nở nụ cười đầy tà khí: “Tôi biết hôm nay em không thỏa mãn, xin lỗi, chờ qua mấy ngày nữa đây 3 tháng rồi, đến lúc đó tôi nhất định sẽ bồi thường cho em.”

Bạch Lộ cảm thấy mình không thể nghe nổi nữa, người đàn ông này thật là càng nói càng quá đáng.

Cô đưa tay đẩy Lương Phi Phàm ra, đi dép lê vào rồi vội vàng chạy vào phòng tắm, nhưng nhìn chính mình trong gương, khuôn mặt mềm mại trắng hồng, đôi mắt trong trẻo trước sau như một, cũng lộ ra vài phần mê loạn động tình chưa kịp tiêu tan.

Người phụ nữ này...là cô – Bạch Lộ sao?

Cô mở vòi nước, dùng nước lạnh tạt vào mặt, lúc này mới khiến khuôn mặt cô bớt đỏ lại. Chỉ là tim vẫn đập nhanh như thế, nhìn thấy bàn tay mình trong gương, cô lại nghĩ tới hình ảnh nóng bỏng lúc nãy, khuôn mặt vừa mới bớt đỏ lại bắt đầu đỏ ửng lên...

Trời ạ, vừa nãy cô rốt cuộc đã làm chuyện gì vậy?

Cô vậy mà lại giúp người đàn ông đó...làm loại chuyện như vậy...

Bạch Lộ, cô khẳng định là cô không điên chứ?...

Bạch Lộ vẽ lại cảnh tượng một hồi lâu, cuối cùng thực sự nhịn không nổi mới không thể không ra ngoài.

Cô cho rằng cô đã ở trong nhà tắm lâu như vậy, Lương Phi Phàm chắc đã rời đi rồi, vừa nhìn qua phòng khách thực sự là không nhìn thấy anh, cô hơi thở dài nhẹ nhõm, nhưng vừa nhìn thấy sô pha nơi hai người đây dựa với nhau vừa này, cô lại bối rối mà di rời tầm mắt, trong lòng còn đang đoán xem ngày mai có nên đổi cái sô pha này đi không?

“...Hả, thật sao? Vài ngày?”

Cái ý nghĩa này mới lóe qua trong đầu của mình, Bạch Lộ liền nghe thấy một giọng nam trầm thấp quen thuộc, cô theo hướng âm thanh mà quay đầu, quả nhiên nhìn thấy Lương Phi Phàm đang đứng ngoài ban công nhà cô, gọi điện thoại.

Thân thể cao to tùy tiện dựa vào lan can, một cái áo sơ mi trắng đơn giản, hai khuy áo trên cùng được mở ra, xương quai xanh cũng cứ như thế mà ẩn hiện. Tay áo anh được xắn lên vài phần, vừa vặn lộ ra nửa đoạn cánh tay thon dài, bên ngoài có gió thổi, bộ tóc ngắn đen nhánh của anh hơi tung bay theo gió, có những phần hơi dài vừa vặn che khuất nửa vầng trán.

Lương Phi Phàm vốn đã có một khuôn mặt rất khôi ngô tuấn tú, đặc biệt là đôi mắt kia, ánh mắt vừa khẽ động, thực sự là đẹp đến cực điểm.

Mà giờ phút này, anh lại vừa thoát ra khỏi từ trong dục vọng, dáng vẻ lười biếng tựa vào lan can lại lộ ra vài phần gợi cảm, Bạch Lộ nhìn xong chỉ cảm thấy càng mê hoặc thêm ba phần.

“...Lúc nào bắt đầu? Được, tôi muốn hỏi ý kiến của cô ấy trước, có điều tôi cảm thấy chắc cô ấy sẽ đồng ý...Lời chúc phúc của cậu tôi cảm ơn trước nhé, đến lúc đó sẽ không quên nhận tiền mừng của cậu đâu.”

Không biết anh đang nói chuyện với ai, giọng nói thoải mái, dường như đang trêu ghẹo đối phương, thần thái cũng rất mềm mại.

Phía bên kia điện thoại là ai?

Đàn ông hay là phụ nữ?

Bạch Lộ dùng sức lắc lắc đầu, cô hiện tại là đang nghĩ cái gì? Chẳng lẽ nếu người đang nói chuyện với Lương Phi Phàm là phụ nữ, cô sẽ cảm thấy khó chịu sao?

Nhưng...thực sự là khó chịu.

Cô cắn cắn môi, hai tay bên cạnh cũng xiết chặt lại vài phần, cô phát hiện bản thân mình hết thuốc chữa rồi, rõ ràng biết rằng mình không thể như vậy, nhưng lại không có cách nào để khống chế cảm xúc của mình.

“...Tôi cúp máy trước đây, trở về sẽ báo tin cho cậu.”

Đại khái là chú ý thấy ánh mắt phía bên này, Lương Phi Phàm trực tiếp cúp máy, lúc này mới từ ban công bước vào.

“Cuối cùng cũng chịu ra rồi?” Anh cười như không cười nhìn thấy sắc mặt của Bạch Lộ có chút kỳ quái, tưởng rằng cô vẫn chưa điều chỉnh lại được cảm xúc lúc nãy, nghĩ một lúc, anh rất tự nhiên liền ngăn lại đề tài: “Đến đây, tôi có một tin muốn nói cho em.”

Bạch Lộ không nhúc nhích, chỉ ngẩng đầu lên nhìn anh: “...Tin gì thế?”

Lương Phi Phàm nghĩ hành động vừa nãy của mình chắc có chút thái quá, có điều hiện tại thần trí rõ ràng, anh cũng không hối hận chút nào, chỉ là trong lòng người phụ nữ này có thể có chút ám ảnh, thôi được, sau này có thời gian sẽ từ từ chăm sóc dạy bảo cô.

Anh không quá gượng ép, lại lần nữa có tiếp xúc thân thể gì đó với cô, nhẹ nhàng đến gần cô vài bước: “Vừa rồi là điện thoại của Buck, cậu ấy nói, chủ nhật tuần sau có một giải thi đấu thiết kế quốc tế, hỏi em xem có hứng thú tham gia không.”

“...Điện thoại của Buck?” Bạch Lộ đau buồn phát hiện ra rằng chính mình lúc nghe thấy câu nói này lại đột nhiên thở dài một hơi nhẹ nhõm, có điều để che giấu tâm tư của mình, cô lập tức tiếp lời: “Giải đấu quốc tế gì thế?”

“Đương nhiên là giải đấu thiết kế kiến trúc.” Lương Phi Phàm tiện tay để điện thoại lên trên bàn uống trà bên cạnh, tao nhã ngồi xuống: “Bản vẽ bán đấu giá tòa nhà thị ủy lúc trước là do một mình em hoàn thành, tuy chuyện này giữa đường xảy ra chút sự cố, khiến Sở Ủy Dạ thừa cơ cướp đi. Nhưng không nói cái khác, chỉ nói về bản vẽ của em, nếu đã có thể lấy được cái hạng mục đấu giá đó, cũng đủ để chứng minh em có tài năng này.”

“Nhưng tôi đã không làm thiết kế nhiều năm rồi, hiện tại tuy cũng có thể học hỏi theo Buck nhưng dù sao đó cũng là giải đấu thiết kế quốc tế, đến lúc đó chắc chắn có vô số người sau tiếp bước, tôi nghĩ, tôi chưa hẳn...”

“Em còn nhớ lời nói lúc trước tôi nói với em không?” “Lời nói gì?”

“Cho dù làm chuyện gì, quan trọng nhất vẫn là phải tin tưởng ở bản thân. Nếu em không có lòng tin, bản vẽ của em có tốt đến đâu, em cũng không thể thành công được, em có lòng tin là cũng đã thành công được một phần, hiểu chưa?”

Bạch Lộ hạ tầm mắt xuống, suy nghĩ rất thận trọng, cuối cùng mới chậm rãi gật đầu: “Tôi hiểu.”

“Vậy, tôi bảo Buck đăng ký cho em nhé?” Lương Phi Phàm nhìn thấy bộ dạng đang do dự của cô, khóe miệng cong lên một cái, giọng nói trầm mạnh mang theo vài phần trấn an cô: “Không cần lo lắng, coi như một lần trải nghiệm. Lúc Buck nhìn thấy giải đấu này, việc đầu tiên nghĩ đến chính là bảo em đăng ký tham gia, chứng tỏ cậu ấy có lòng tin ở em.”

Đúng vậy, trải nghiệm.

Hiện tại tuy cô làm việc ở EC nhưng người của cả bộ phận thiết kế, dường như đều rất xa lánh cô, như vậy cô căn bản không thể học được thứ gì, mà cơ hội trước mắt này quả thực cũng là một cơ hội không tồi.

Cô chưa từng nghĩ mình là người thực sự xuất sắc, nhưng nếu có cơ hội như thế này, ai không muốn chứ?...

Trong một ngõ hẻm u tối, một người đàn ông dáng vẻ tầm chưa đến 25 tuổi, hơi hơi cúi người xuống, vừa cẩn thận dè dặt trông coi hai phía của con ngõ nhỏ.

Không lâu sau, liền nhìn thấy một chiếc xe màu đen từ từ dừng lại trước cổng con ngõ, cửa xe bị người ta kéo ra, có hai người đàn ông mặc quần áo đen cao to vạm vỡ bước xuống xe, nhìn thấy người đàn ông trong ngõ liền trực tiếp áp chế hẳn lên xe.

Người đàn ông đến kêu cũng không dám kêu lên một tiếng, bị người khác thô bạo đẩy lên xe, cơ thể vừa mới ổn định vững liền nhìn thấy người phụ nữ ngồi ở hàng ghế sau xe.

Hắn nhất thời rụt cổ lại.

“...Lương tiểu thư, thực là...thực là ngại quá, để cô tự mình ra tay.”

Lương Tịnh Tiêu đã mệt mỏi với những tên côn đồ lòng tham không đáy này rồi, nhưng có cách gì chứ? Thứ cô muốn đều nằm trong tay bọn chúng, có điều có tốn thêm chút tiền, cô cũng có thể lựa chọn khoan nhượng.

“Cho cậu một cơ hội, giải thích rõ ràng tất cả chuyện này cho tôi, tôi muốn nghe một lời giải thích hợp lý.”

“Vâng, vâng, đương nhiên rồi.” Tên côn đồ kia luôn mồm vâng dạ, nghĩ một chút liền nói vào trọng điểm trước: “Lương tiểu thư, thực ra cô có thể

yên tâm, thứ cô muốn, chỗ chúng tôi có, cho dù cái đêm vào hai tháng trước có xảy ra chút sơ suất, có điều tôi có biện pháp đền bù.”

Lương Tịnh Tiêu hạ tầm mắt xuống, vọc vọc móng tay mà mình vừa mới làm: “Thật sao? Vậy cậu nói cho tôi nghe xem, cậu có cách gì để đền bù?”

Người đó cười khà khà, chỉ chỉ vào vị trí đối diện của Lương Tịnh Tiêu, Lương Tịnh Tiêu gật đầu, hần mới ngồi xuống, xoa xoa bàn tay: “Lương tiểu thư, tôi biết hai tháng trước là do sơ suất của tôi, tôi cũng không gặt gì cô nữa, lúc trước tôi quả thực đã giao người phụ nữ đó cho người khác, kêu người mang đi, ai biết được hần rốt cuộc là đã đưa đi đâu. Hơn nữa thằng cha đó, phụ nữ qua tay hần mỗi ngày không 10 người thì cũng 8 người, tôi lúc đó đã dặn riêng hần, tìm một nơi có điều kiện kém rồi đưa cô ta vào là xong, cũng không biết có phải là đã giấu tôi lén lút nuốt không ít tiền.”

“Bớt nói xàm đi, nói cái mấu chốt.”

“...Khà, vâng, vâng. Sau khi cô tìm tôi, tôi liền lập tức tìm thằng cha đó, hần thừa nhận rồi, ngày hôm đó hần thực sự đã nhận lầm người, chỉ là Lương tiểu thư, số của cô thật may mắn, vừa lúc toàn bộ quá trình làm tình của cái người phụ nữ bị nhầm lẫn đó đều bị người khác quay lại được.”

Lương Tịnh Tiêu lập tức nâng tầm mắt lên, hai hàng lông mày xinh đẹp nhướn lên một cái: “Nói rõ xem, quay được ai rồi?”

“Thằng cha đó dẫn mối còn thích giữ lại chiêu sau, có điều hần nói rằng người phụ nữ mà cô giao cho tôi, quả thực là được bán với giá rất tốt, hơn nữa người làm chuyện đó với cô ta có địa vị xã hội rất cao. Vì thế, chuyện sau này, chúng tôi đều không có manh mối, có điều người phụ nữ còn lại đã bị quay hình lại.”

“Cậu còn nói xàm với tôi? Tôi muốn phim ghi hình của người phụ nữ khác làm gì?”

“Lương tiểu thư, thằng cha đó tìm người quay hiện trường a.v, nhưng lại chưa từng quay chính diện người phụ nữ.” Người đàn ông giơ tay xoa mặt một cái, lại rút điện thoại ra từ trong túi áo của mình, ngón tay ngón rập của hắn ấn mấy phím trên điện thoại, rất nhanh liền có một hồi âm thanh dứt quãng truyền đến.

Lương Tịnh Tiêu suy cho cùng cũng là một người phụ nữ, cái loại âm thanh rên rỉ phát ra từ một người phụ nữ và tiếng thở hổn hển của người đàn ông khiến thần sắc của cô hiện lên một chút mất tự nhiên.

Có điều người đàn ông đã đưa lên, nói: “Lương tiểu thư, cô nhìn chẳng phải sẽ biết sao? Bóng lưng của người phụ nữ này cùng với người phụ nữ mà cô giao cho tôi vào đêm đó, có độ tương đồng đến 80%, bên tôi nhân viên kỹ thuật nào mà chả có? Chuyên làm loại chuyện này, chỉ cần Lương tiểu thư trả thêm tiền, đến lúc đó nữ diễn viên chính của đoạn ghi hình này chính là do Lương tiểu thư định đoạt.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 95

Lương Tĩnh Tiêu nghe vậy cũng không ý tứ gì nữa, giật lấy điện thoại di động, đôi môi đỏ mọng dần nhếch lên một độ cong nhất định.

Quả nhiên, vô cùng giống nhau!

Nếu giờ đang giống 80%, nếu "gia công" một chút, nữ chính của đoạn băng này, chẳng phải chính là Bạch Lộ sao?

"Lập tức cho người đi làm".

Ném điện thoại cho gã côn đồ: "Giá cá thể nào tùy anh báo, nhưng tôi phải nói rõ cho anh biết, lần trước anh đã đòi hỏi quá đáng rồi, đừng nghĩ là tôi ngu thật. Lần này nếu lại xảy ra sơ sót gì, thì tôi sẽ không để anh yên đâu!".

"Lương tiểu thư yên tâm, lần này chắc chắn sẽ không có sai lầm".

"Xuống xe!".

"Cô Lương, tiền...Khà khà, dạo này tôi hơi kẹt".

Lương Tĩnh Tiêu chán ghét liếc nhìn người đàn ông: "Ngày mai giao hàng cho tôi, tiền sẽ không thiếu anh một xu".

Người đang canh chừng bên cạnh xe đẩy gã côn đồ ra, rồi ngồi luôn lên xe.

Xe chậm rãi khởi động, hai tay Lương Tĩnh Tiêu đặt lên bụng mình, sức lực vừa phải, xoa nhẹ theo chiều kim đồng hồ.

Sắc trời đã tối hẳn, chiếc xe màu đen lao trên đường cái, Lương Tĩnh Tiêu quay mặt sang, nhìn cảnh vật lướt qua bên ngoài cửa sổ xe, miệng nở nụ cười cay nghiệt.

- - Bạch Lộ, cô đừng trách tôi độc ác, muốn trách thì hãy trách cô không biết điều, dám mơ tưởng gả vào nhà họ Lương chúng tôi.

Tôi sẽ khiến cô thân bại danh liệt!

Bạch Lộ cảm thấy từ sau lần "ngoài ý muốn" với Lương Phi Phàm, ánh mắt anh nhìn cô hoàn toàn khác trước.

Mặc dù đây chỉ là suy nghĩ của bản thân cô, nhưng cô thừa nhận tâm lý mình chẳng khác gì rùa rụt đầu, không dám đối diện với người đàn ông đó nữa.

Hể nhìn thấy anh ở công ty, cô sẽ lập tức đi đường vòng, thực sự là cô không thể đối mặt với anh, dù nhìn thấy người đàn ông quần áo chỉnh tề, nhưng trong đầu lại nhớ đến dáng vẻ suồng sã lả lơi hôm ở nhà mình.

Chẳng mấy mà đã đến bữa trưa, Quan Triều gọi thẳng vào điện thoại để bàn của Bạch Lộ.

"Cô Bạch, Lương tổng nói điện thoại cô tắt máy, nên bảo tôi báo cho cô biết, cô lên một chuyến xem, hình như anh ấy có việc cần tìm cô".

Bạch Lộ nhìn điện thoại trong tay, cô cố ý tắt máy.

"...Có nói là việc gì không?".

"Cái này thì tôi không rõ".

"Vâng...Tôi biết rồi".

Chính cô đã tắt điện thoại, vì cũng đoán được hôm nay chắc chắn anh sẽ tìm mình, nhưng vừa nghĩ đến tên của anh, mặt cô đã đỏ bừng lên, lấy đầu ra dưng khí đối mặt với anh nữa?

Nhưng nhờ đầu anh ấy có việc thật thì sao?

Đang lúc do dự, giám đốc bộ phận thiết kế đi ra, ném cho Bạch Lộ một đồng tài liệu, đứng bên cạnh bàn làm việc của cô, nhìn từ trên cao xuống nói: "Photo hết chỗ tài liệu này ra năm bản, đặt lên bàn làm việc của tôi trước giờ ăn trưa".

Bạch Lộ nhìn đồng tài liệu cao như núi kia, nhú mày: "Giám đốc Lý, như vậy có phải là đang gây khó dễ cho người ta không?".

Cô sang bộ phận thiết kế không phải làm chân sai vặt, những việc như photo in ấn, chưa đến tay cô phải làm.

Lý Đình Thận khoanh tay trước ngực, cười nhạt: "Gây khó dễ? Tôi cảm thấy có nhân viên như cô trong bộ phận mới là gây khó dễ cho chúng tôi. Nếu không làm được thì nói một tiếng, tôi có thể bảo người khác giúp cô".

Người này rõ ràng là cố tình!

Bạch Lộ nhìn về phía Lương Tĩnh Tiêu, quả nhiên thấy cô ta nhàn nhã ngồi tại chỗ, vẻ mặt như đang xem kịch vui.

Ngây thơ!

Hình như tất cả nhân viên của phòng làm việc đều đứng về phe Lương Tĩnh Tiêu, bọn họ đều đang chờ cô nói ra câu "Tôi không làm được".

Bạch Lộ đứng dậy, ôm hết đồng tài liệu lên, cứng rắn đáp: "Khỏi cần".

Lý Đình Thận nhìn bóng lưng kiên cường của Bạch Lộ đi về phía phòng in ấn, lén làm động tác ok với Lương Tĩnh Tiêu.

Lương Tĩnh Tiêu chỉ nhếch môi, quay lại đọc tạp chí lá cải của mình, và một số sách về đồ dùng trẻ sơ sinh.

Lôi Dịch ngồi một bên nhìn thấy rõ hành động của hai người đó, khuôn mặt hần hiện lên một chút hối hận. Một lát sau, nhân lúc mọi người trong phòng làm việc không để ý, mới lặng lẽ đứng dậy, đi vào phòng in ấn theo Bạch Lộ.

"Bạch Lộ...". Lôi Dịch vừa đi vào liền đóng cửa lại.

Đúng lúc Bạch Lộ đang cầm tài liệu đã photo xong để sang một bên, thấy Lôi Dịch đóng cửa, cô nhú mày: "Mở cửa ra rồi nói".

Vẻ mặt Lôi Dịch hơi lúng túng: "...Bạch Lộ, tôi có mấy lời nhất định phải nói với cô, nên là, đợi tôi nói xong, tôi sẽ mở cửa".

Bạch Lộ vẫn làm việc luôn tay, mắt không thèm liếc nhìn Lôi Dịch, giọng cũng thờ ơ: "Anh muốn nói gì với tôi?".

Lôi Dịch không ngờ thái độ của cô lại lạnh lùng như vậy, nhất thời không biết phải làm sao.

"Bạch Lộ, thực ra tôi...".

"Rất khó mở miệng đúng không?". Bạch Lộ chột ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt hần: "Tôi biết anh muốn nói gì, về buổi bán đấu giá trước đây chứ gì? Tôi biết cả rồi".

Lôi Dịch kinh ngạc, vẻ mặt không chỉ lúng túng, mà nói chuyện cũng trúc trắc: "...Cô, cô biết rồi?".

"Lôi Dịch, thực ra tôi không trách anh, muốn trách chỉ có thể trách bản thân ngu ngốc. Lúc đó anh nịnh bợ tôi, tôi còn tưởng anh thực sự rất thích tác phẩm của tôi, ngây thơ nói hết với anh nội dung thiết kế, vì vậy tôi có kết cục như thế này cũng đáng đời".

"...Không phải, thực ra tôi...Bạch Lộ, tôi không muốn bán đứng cô, tôi thực sự tán thưởng thiết kế của cô, chỉ là tôi...tôi cũng hết cách, tôi hy vọng cô có thể tha thứ cho tôi".

"Quên đi, tôi không muốn nói thêm về chuyện này nữa". Bạch Lộ nhìn đồng văn kiện bên cạnh, huyết thái dương nhói lên từng đợt, cô không còn lòng nào để nói về những chuyện khiến mình bức bối nữa: "Lôi Dịch, sau này chúng ta vẫn là đồng nghiệp, chuyện này qua rồi, tôi không muốn nhắc lại nữa".

"Bạch Lộ..."

"Anh mau ra ngoài đi, ở đây tôi còn rất nhiều việc, nếu không làm xong, đến bữa trưa cũng không có mà ăn". Giọng nói của cô đã lộ rõ sự phiền chán.

Bị phản bội bán đứng, cũng không phải lần đầu tiên.

Chính vì vậy, dù chỉ là đồng nghiệp của mình, Bạch Lộ cũng tự hiểu, không thể tiếp tục tha thứ.

Cả đời này cô đã làm kẻ khờ hai lần, cô không muốn có thêm lần thứ ba!

Lôi Dịch mấp máy môi, định nói thêm điều gì, nhưng thấy vẻ mặt thờ ơ lạnh nhạt của Bạch Lộ, cuối cùng vẫn im lặng.

Thực ra hẳn chỉ muốn xin lỗi cô.

Nhưng hình như...Cô sẽ không nhận lời xin lỗi của hẳn.

Nhiều tài liệu như vậy, mà mỗi tài liệu còn phải photo ra năm bản, một mình Bạch Lộ dù có bốn tay cũng không xử lý xong trước giờ ăn trưa.

Còn việc Lương Phi Phàm bảo cô đến phòng làm việc, cô cũng đã quên sạch trơn rồi.

Đến khi cô photo xong hết tài liệu mà Lý Đình Thận giao phó, đã là ba tiếng sau.

Giờ tay nhìn đồng hồ, đã quá giờ ăn trưa 15 phút, chưa muộn lắm, chắc vẫn còn đồ ăn.

Bạch Lộ thở phào một hơi, thực sự cảm thấy hơi đói.

Bây giờ cô không thể để bé con trong bụng chịu thiệt thòi được.

Đem tất cả tài liệu để lên bàn Lý Đình Thận, không ngờ lúc rút tay về, bất cẩn quẹt vào đầu nhọn ở kẹp tài liệu, ngón tay cô bị xước nhẹ.

Bạch Lộ xuýt xoa, đưa tay dè lại, không có sẵn băng cá nhân, cô vào phòng vệ sinh xả nước lạnh, chắc chắn máu đã ngừng chảy mới chuẩn bị đi xuống nhà ăn.

Không ngờ vừa ra khỏi phòng làm việc thì gặp ngay Tần Tử Văn đến tìm mình, rủ cô cùng đi ăn.

Hôm nay Tần Tử Văn cũng bị công việc quán chân, nên cũng đi ăn muộn.

Hai cô gái đã mấy ngày không gặp nhau, Tần Tử Văn cứ hỏi vụ bán đấu giá, Bạch Lộ qua loa mấy câu cho xong.

Hai người mua cơm xong, liền tìm một chỗ ngồi xuống, Tần Tử Văn thấy xung quanh vắng lặng, lại ghé sát vào Bạch Lộ, khẽ hỏi: "...Này, cậu nói thật với mình đi, cậu với Lương tổng, có phải...Ấy?".

Bạch Lộ vừa mới ăn một miếng cơm, nghe Tần Tử Văn nhắc đến hai chữ "Lương tổng", cô giật thót, rồi ho sặc sụa.

"...Trời, không có khoa trương như vậy chứ".

Tần Tử Văn vội đưa cốc nước chanh bên cạnh để Bạch Lộ uống cho xuôi, nhưng vẫn không quên tranh thủ moi tin: "Không phải cậu hơi lộ liễu chứ? Vừa nhắc đến Lương tổng đã hồi hộp thế này, dù cậu bảo giữa hai người không có gian tình, mình cũng không tin! Thành thật khai báo đi, chị em với nhau giấu diếm làm gì, đàn ông cực phẩm như vậy, có phải cậu câu được rồi không?".

"...Ai, ai bảo cậu thế?".

Khó khăn lắm Bạch Lộ mới hít thở bình thường được, đang định nhận cốc nước chanh từ tay Tần Tử Văn, nhưng nhìn thấy màu vàng óng, lại nhớ ra mình đang mang thai, uống những thứ có phẩm màu không tốt, tay đưa ra lại rụt về.

Tần Tử Văn liếc mắt nhìn cô: "Cả công ty đang đồn ầm lên kia kìa".

"...Ừ, khu, cậu đừng nghe người ta nói linh tinh, không có đâu". Bạch Lộ mở to mắt nói dối.

"Thật à?". Tần Tử Văn nháy nháy mắt, hiển nhiên là không tin: "Cậu chắc không?".

Bạch Lộ vừa nghe giọng điệu mập mờ này của bạn, thì càng suy sụp nhuệ khí, nhưng vẫn cứng cổ nói: "Mình chắc chắn chắc chắn và chắc chắn!".

"...Bạch Lộ, vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến!".

Tần Tử Văn bỗng chỉ về phía cửa nhà ăn nhan viên, nhìn bóng người cao ráo đang đi thẳng về phía các cô, đôi mắt quyến rũ vẫn luôn dừng lại ở...

Rõ ràng là dừng lại trên người Bạch Lộ á!

Con bé chết toi này, còn dám nói giữa hai người họ không có gian tình! Có ma nó tin!

"Lương tổng chắc đến tìm cậu nhỉ?". Tần Tử Văn nhìn Lương Phi Phàm càng ngày càng gần, xấu xa huých huých Bạch Lộ: "Xem cậu đi, cứ như là làm việc xấu không bằng, vậy mà dám nói không có gì, thật đáng ghét! Nhưng hôm nay tạm tha cho cậu, sau này sẽ từ từ chinh cậu! Thôi nhé, mình lượn đây".

"...Tử Văn".

Bạch Lộ gọi một tiếng, Tần Tử Văn cực kì biết điều, đúng lúc Lương Phi Phàm đi đến bàn bọn họ, chân đã phóng vèo đi.

Bạch Lộ cảm thấy sống lưng cứng đờ, cảm giác như có gai đâm sau lưng, khiến cô đứng ngồi không yên.

Lương Phi Phàm...Anh ấy tới đây làm gì?

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 96

Đường đường là tổng giám đốc EC, sao lại đích thân xuống phòng ăn của nhân viên?

Anh ấy thực sự là...gây thêm phiền phức cho mình mà.

Bạch Lộ cắn môi, không dám quay đầu nhìn, chỉ nghe thấy tiếng bước chân vững vàng hình như ngày càng gần, cô lập tức có tâm lý trốn tránh, đặt mạnh đôi đũa xuống, đi về hướng ngược lại.

Lương Phi Phàm trơ mắt nhìn bóng lưng Bạch Lộ chạy trốn, đôi mắt sắc bén nhắm lại.

Hai ngày nay cô vẫn luôn trốn tránh anh thì chớ, hôm nay gọi điện cho cô cũng lại tắt máy, bảo Quan Triều báo cô lên phòng làm việc là để tránh nghi ngờ, ai ngờ cô cũng không đến, anh lại ngốc ngếch ở phòng làm việc đợi mấy tiếng liền. Bây giờ cô cũng không thèm liếc mắt nhìn anh mà bỏ chạy.

Khuôn mặt anh tuấn của Lương Phi Phàm sa sầm, băng qua bàn ăn đuổi theo cô.

Các nhân viên xung quanh nhìn hai người trước sau rời khỏi nhà ăn, nhất thời liền nhốn nháo.

"...Thấy gì không? Lương tổng! Chắc chắn là anh ấy đến tìm Bạch Lộ!".

"Trước đây tôi nghe nói Bạch Lộ là người rất thủ đoạn, không ngờ là thật, vậy mà lại khiến Lương tổng đích thân xuống nhà ăn tìm, cô ta nghĩ mình là ai cơ chứ!".

"Vừa rồi rõ ràng cố ý đi trước, sau đó lại làm Lương tổng phải đuổi theo, loại phụ nữ gì không biết!".

"Nhìn bộ dạng của cô ta xem, đúng là loại chuyên quyến rũ đàn ông chứ sao nữa!".

"Lương tổng đã có hôn thê, hơn nữa hình như cũng sắp đến công ty chúng ta rồi".

"...Để xem cô ta sẽ ra sao. Tôi thật sự không ưa cô ta chút nào".

Bạch Lộ chạy một mạch tới cửa thang máy, vừa định xoay người xem phía sau có ai theo không liền bị bàn tay đặt bên hông nâng lên, chưa kịp định thần đã kinh hãi bị anh ôm ngang.

"A". Cô vừa kêu lên một tiếng đã bị anh ôm vào thang máy, hai tay theo bản năng ôm lấy lưng Lương Phi Phàm, đôi mi thanh tú nhú chặt: "Anh làm gì vậy? Mau thả tôi xuống. Đây là công ty!".

May mà anh đi vào thang máy riêng, Bạch Lộ nhìn cánh cửa chậm rãi đóng lại, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

"Em cũng biết đây là công ty?". Lương Phi Phàm không vui, giọng nói trầm khàn: "Vì sao tôi gọi điện em lại tắt máy? Quan Triều bảo em lên phòng làm việc của tôi em cũng không lên? Hả? Nếu đây là công ty, ông chủ tìm em, đáng lẽ em phải làm tròn bốn phận mới phải chứ?".

Lời nói nghe có vẻ chính đáng của anh vào tai cô sao lại có cảm giác như là: "Lấy việc công làm việc tư" thế nhỉ?

"Lương tổng, nếu bây giờ anh lấy thân phận ông chủ nói chuyện với tôi, vậy anh ôm tôi là có ý gì?". Bạch Lộ tay để trước ngực anh, hất hàm chặn họng anh.

Lương Phi Phàm nhìn cô gái trong ngực, chiếc cằm nhỏ hơi ngước lên, con ngươi đen lánh hoàn toàn không có vẻ kiêng dè mình, ngược lại còn có chút tinh quái, tâm trạng u ám của anh dường như đã được mặt trời chiếu rọi, xua tan lớp mây mù.

"Hả? Em vừa gọi anh là gì?". Chân mày anh nhướng lên, bàn tay ôm cô dần rời xuống, mười ngón tay thon dài không mạnh không nhẹ đỡ lấy hông cô - khuôn mặt anh tuần vẫn giữ nguyên vẻ bình thản.

Bạch Lộ bị hành động của anh làm biến sắc, nắm tay đấm lên ngực anh: "...Anh, đồ lưu manh! Anh buông ra!".

"Em là người đầu tiên mắng tôi lưu manh". Lương Phi Phàm không giận mà cười, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô gái trong lòng, ánh mắt tràn đầy yêu thương mà chính anh cũng không nhận ra: "Em nói lại xem, anh lưu manh chỗ nào?".

Bạch Lộ da mặt mỏng, bị anh đùa như vậy, càng nói càng lắp bắp: "...Anh là đồ đáng ghét! Anh chính là lưu manh...Tay anh, tay anh đang làm gì đó?".

"Em nói xem anh đang làm gì?".

"Buông tôi ra".

"Chạm vào người phụ nữ của mình là lưu manh sao?". Lương Phi Phàm trưng ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi: "Chẳng lẽ anh nhìn em không có cảm giác mới là đúng đắn? Vậy phải gọi là bất lực mới phải?".

"...?". Ai là người phụ nữ của anh?!

Những lời này nghẹn lại ở họng cô hồi lâu không nói ra được.

Trong lúc Bạch Lộ mắng mình vô dụng, Lương Phi Phàm đã xoay người đi ra khỏi thang máy.

Tầng trên cùng tòa nhà là phòng làm việc của anh, không có ai khác ở đó, anh đập phăng cửa phòng làm việc, rồi ôm người phụ nữ không biết nghe lời cũng không chịu phối hợp này ném lên ghế sofa.

Thân hình cao lớn chậm rãi bao phủ, cánh tay thon dài chống hai bên người cô, Bạch Lộ co vào một góc ghế sofa: "...Anh, anh muốn làm gì?"

"Trở lại vấn đề vừa rồi". Giọng Lương Phi Phàm trầm ấm, khuôn mặt tỏa sáng gần như là hoàn mỹ, khí thế sẵn có trên người khiến ai cũng cảm thấy một áp lực vô hình. "Trả lời tôi tử tế, vì sao hai ngày nay thấy tôi là trốn? Hôm nay vì sao lại tắt máy? Vì sao bảo đến tìm anh em cũng không chịu đến? Vì sao vừa rồi ở nhà ăn thấy anh liền bỏ chạy, hả?".

Bạch Lộ bị anh dọa cho hít thở cũng phải dè dặt: "...Anh, đừng áp vào tôi gần như vậy".

"Thế này mà gần?". Lương Phi Phàm không nghĩ vậy, khóe miệng nhếch lên một cách cợt nhả: "Đừng đánh trống lảng, trả lời câu hỏi của tôi đi, trả lời sai sẽ bị phạt".

Hai chữ cuối vô cùng mờ ám, Bạch Lộ không biết có phải là do bản thân "tư tưởng bất chính" hay không, khi anh vừa nói đến trừng phạt, cô lại nhớ đến cảnh tượng mê đắm ở trên ghế sofa trong nhà cô, kích thích đầu óc cô, khiến cô càng lúi sâu hơn vào góc sofa, giọng nói lí nhí.

"...Tôi bận".

"Hửm?".

"Không phải tôi cố ý không đến gặp anh". Cô nói hết sự thật: "Lúc Quan Triều gọi điện báo tôi thì giám đốc Lý cũng giao việc cho tôi, tôi vẫn luôn bận rộn".

"Vậy còn hai ngày nay vì sao lại trốn tránh tôi, nhìn thấy tôi liền bỏ chạy?".

"...Đâu có".

"Em chắc là không có chứ?". Anh nheo mắt lại, mỉm cười áp sát cô: "Đừng nói dối anh. Anh đã bảo rồi, nói dối sẽ bị phạt".

Anh cách cô quá gần, lông mi dài đều tăm tắp gần như đã chạm vào mi mắt cô, hai cơ thể dù đã mấy lần tiếp xúc nhưng Bạch Lộ vẫn bị anh làm cho bối rối, vô thức ngừng thở, cắn môi, hồi lâu sau mới dám lí nhí nói: "...Tôi, không phải cố ý tránh anh, tôi chỉ là...không biết phải đối diện như thế nào".

"...Tôi chưa từng làm chuyện đó với đàn ông, tôi...".

"Chuyện gì cơ?". Người nào đó được nước lấn tới.

Bạch Lộ không ngốc, tất nhiên là biết được anh cố ý!

Cô hơi tức giận, theo bản năng vươn tay đẩy anh ra, nhưng không ngờ ngón tay bị xước lúc chỉnh sửa tài liệu lại quẹt vào kim băng ở ngực áo Lương Phi Phàm, vết thương mới khép lại liền bị rách ra, cô đau đớn "shh" một tiếng, vội vàng ấn tay của mình.

Lương Phi Phàm biến sắc, nắm tay cô nhìn: "Xảy ra chuyện gì? Vết rách này từ khi nào?".

Vết thương không quá nghiêm trọng, chỉ bị rách nhẹ nhưng đã chảy máu, chân mày Lương Phi Phàm nhíu lại: "Nào, tôi đưa em đi bệnh viện".

"Không cần!". Bạch Lộ rút tay lại, cảm thấy anh đang làm quá lên: "Đây chỉ là vết thương nhỏ thôi, mua băng cá nhân dán vào là được rồi, không cần đi viện".

"Đang chảy máu thế kia sao có thể là vết thương nhỏ chứ?". Anh quan sát cô từ trên xuống, cuối cùng mới nói: "Em đã rất gầy rồi, giờ lại mất máu nữa, không biết sẽ ốm yếu đến mức nào nữa, hơn nữa em đang mang thai, tất nhiên phải đến bệnh viện kiểm tra".

"Không nghiêm trọng vậy đâu".

Bạch Lộ vì muốn anh bỏ ý định đưa mình đến bệnh viện, liền giơ ngón tay chảy máu ngậm vào miệng, ngược mắt lên nhìn, ấp úng nói: "...Thế này, ừ, là ổn rồi, chỗ anh có băng cá nhân không?".

Bạch Lộ không hay biết, hành động vô ý vừa rồi của cô, với người đàn ông đang si mê mình là khiêu khích đến mức nào.

Cô ngồi trên chiếc ghế sofa da màu đen, vì mới giãy dụa nên tóc hơi rối, mấy sợi tóc dài vương nơi gò má, đôi môi đỏ mọng đang ngậm ngón tay, vô tội nhìn anh, thực sự là "tính công kích" quá mạnh.

Lương Phi Phàm cảm thấy máu trong người mình sục sôi, cuối cùng dồn vào bụng dưới, nơi nhạy cảm nào đó bắt đầu rục rịch trỗi dậy.

Anh có chút khó nhịn cúi người xuống, bắt lấy cổ tay cô, rút ngón tay bị thương cô đang ngậm trong miệng, sau đó cúi xuống ngậm trong miệng mình. Bạch Lộ kinh ngạc, không nghĩ anh sẽ hành động như vậy, nhất thời không biết làm sao, phản ứng đầu tiên là chỉ muốn rút ngón tay mình ra.

Lương Phi Phàm giữ chặt lại, giọng nói vốn trầm trầm vì ngậm ngón tay cô mà trở nên ám muội, lại càng khiến người khác khó có thể kháng cự: "Ngoan, đừng cử động, anh sẽ giúp em, như thế này là có thể cầm máu phải không?".

Câu nói tay đứt ruột xót, thì ra là thật.

Ngón tay cách trái tim xa như vậy, nhưng vẫn có thể chạy dọc một đường đi thẳng vào tim.

Bạch Lộ khẽ động đẩy ngón tay, cảm nhận được lưỡi của Lương Phi Phàm cực kì dịu dàng liếm đầu ngón tay mình, theo bản năng cô khẽ cắn môi dưới, không dám nhìn vào anh.

Lương Phi Phàm lại không phép cho cô trốn tránh, miệng ngậm ngón tay cô chậm rãi nhả ra, Bạch Lộ còn chưa kịp phản ứng, anh đã cúi người hôn lên môi cô.

Vươn tay nhắc cô ngồi lên đùi mình, tư thế của hai người trở nên vô cùng ám muội, đôi mắt hốt hoảng của Bạch Lộ đối diện với đôi mắt thâm sâu của anh, tim đập rộn lên. Người khởi xướng thì nhếch môi cười, ánh mắt bừng lên một ngọn lửa cô vô cùng quen thuộc.

Không phải anh...lại muốn...?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Lương Phi Phàm đã cúi đầu, chặn lại môi cô không còn kẽ hở.

Đầu lưỡi anh trong miệng cô linh hoạt ra vào, tìm được lưỡi cô thì liếm mút một lúc, Bạch Lộ không chịu nổi cách thức tấn công trực diện như vậy, cả người mềm nhũn, đầu óc trống rỗng.

Thủ đoạn tán tỉnh của anh vẫn luôn rất cao siêu, cô chưa bao giờ là đối thủ của anh, mới hai ba chiêu cô đã bị đánh tơi tả, phòng thủ tan rã, tất cả lãnh địa đều bị công chiếm.

"Không ngờ là có thể cầm máu thật". Lương Phi Phàm nhìn cô thở hổn hển, trán anh kề vào trán cô, giọng hơi khàn khàn, nhưng lại cực kỳ gợi cảm: "Những chuyện như vậy lần sau để anh làm là được rồi, em không

biết ngón tay có nhiều vi khuẩn sao? Ngậm trong miệng như vậy không vệ sinh đâu".

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 97

Bạch Lộ mơ màng lấy lại tinh thần, nghe anh nói đến chuyện mất vệ sinh, cô cũng vô thức phản bác lại: “Anh cũng... mất vệ sinh...”

“Anh là đàn ông!”

Chuyện này thì khác giới tính cũng có gì khác nhau đâu chứ?

“Còn nữa, về sau không cho phép ngậm ngón tay của mình trước mặt người đàn ông khác, biết không?”

Bạch Lộ định hỏi vì sao, hơn nữa cô cũng không rảnh rỗi đến mức đi ngậm ngón tay của mình, nhưng cô vừa định lên tiếng thì điện thoại của Lương Phi Phàm reo lên, không khí mờ ám giữa hai người bị tiếng chuông điện thoại dồn dập phá vỡ.

Lương Phi Phàm chậm rãi thả lỏng thân thể của cô ra, nhưng vẫn không để cô rời khỏi đùi anh, một tay của anh vẫn giữ chặt lấy eo cô, khiến cho cô không thể động đậy được, một tay lấy điện thoại di động, nhìn thoáng qua dãy số trên màn hình, vẻ mặt lười biếng lúc này mới nghiêm túc hơn một chút.

“Để cho em xuống...”

Bạch Lộ thừa cơ giãy dụa, có lẽ cuộc điện thoại này rất quan trọng, cho nên Lương Phi Phàm không tiếp tục làm khó cô nữa, anh cẩn thận thả cô

xuống, sau đó bản thân anh cũng đứng dậy: “Cô ở đây chờ tôi một chút, tôi còn chưa ăn cơm, chờ tôi nghe điện thoại xong thì cùng nhau ăn.”

Vừa đi được hai bước, anh lại không yên tâm, quay trở lại chỗ cô: “Đừng có chạy đó, biết không? Cho dù chạy, anh cũng có thể bắt em trở lại!”

Bạch Lộ mấp máy môi, cũng không đáp lại. Thấy anh sai bước đi ra xa nghe điện thoại, cô thật sự rất muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng nghĩ tới câu nói cuối cùng của anh, cô vẫn nên từ bỏ ý định thì hơn.

Cô buồn bực đứng tại chỗ, cảm thấy không có việc gì làm, cho nên lại ngồi xuống lần nữa, cầm tạp chí trên mặt bàn lên đọc.

Ở góc khác của văn phòng, Lương Phi Phàm đi ra xa, xác định Bạch Lộ sẽ không nghe thấy giọng của anh, lúc này, anh mới nhận điện thoại.

“Có chuyện gì vậy?”

Đầu dây bên kia điện thoại là một giọng nữ: “Em muốn gặp anh một lần.”

Lương Phi Phàm bỏ một tay vào túi quần, ánh mắt thâm thúy liếc qua người phụ nữ ngồi trên ghế sofa, thấy cô ngồi ở đó xem tạp chí, anh lập tức hạ thấp giọng xuống: “Không thể nói qua điện thoại sao?”

“Ồ, Phi Phàm, từ bao giờ mà việc em muốn gặp anh một lần lại trở nên xa xỉ như vậy?” Giọng điệu của Diệp Lâm truyền qua điện thoại, mang theo vài phần không cam lòng: “Anh đừng quên, em muốn đến EC của anh để làm việc, chức vụ này là bác Lương đích thân sắp xếp cho em, cho dù bây giờ anh không gặp em thì ngày nào chúng ta cũng sẽ sớm chiều ở chung mà thôi!”

“Diệp Lâm, em suy nghĩ nhiều rồi, hôm nay anh có chút việc bận...”

Quan hệ giữa nhà họ Lương và nhà họ Diệp không tệ, bọn họ còn hợp tác với nhau rất nhiều hạng mục, hơn nữa, Lương Phi Phàm biết, những năm này Diệp Lâm đã hi sinh rất nhiều cho anh. Một cô gái lại cố gắng học thiết kế giống anh, bởi vì cô ấy muốn tương lai có thể giúp đỡ được cho anh. Lúc trước anh không ngăn cản, bởi vì anh cho rằng Diệp Lâm chính là vợ tương lai của Lương Phi Phàm anh, nhưng bây giờ tình huống đã thay đổi, trong lòng của anh cũng tăng thêm cảm giác áy náy với cô.

“Em đã đứng dưới công ty anh rồi!” Diệp Lâm đi thẳng vào vấn đề: “Cho dù anh bận rộn hơn nữa thì cũng không bận đến mức không có thời gian dành cho em chứ? Hiện giờ em sẽ lên ngay.”

Lương Phi Phàm cúp điện thoại, đưa tay day day huyết thái dương, nhìn người phụ nữ vẫn đang ngồi trên ghế sofa đọc tạp chí.

Anh nhú mày, do dự một chút rồi mới cất bước đi qua.

“Đói không?” Vừa nãy ở nhà ăn anh biết cô cũng không ăn được nhiều: “Anh còn chút việc phải xử lý, em xuống bãi đỗ xe đợi anh trước đi, khoảng mười lăm phút nữa anh sẽ xuống.”

Anh đưa chìa khóa xe cho Bạch Lộ, sau đó dường như nhớ ra điều gì đó: “Hôm qua anh giúp em tìm mấy quyển sách liên quan đến kiến trúc thiết kế rồi, hôm nay quên không mang lên, hửn là vẫn ở dưới xe, em xuống dưới đó tìm thử xem sao, em cứ ở đó đọc sách, chờ anh một chút, được không?”

Giọng của anh trầm thấp dễ nghe, lại có chút giống như trưng cầu ý kiến của cô.

Bạch Lộ không muốn phủ nhận, giờ phút này cô có cảm giác như được người ta nâng niu trong lòng bàn tay vậy.

Mà cảm giác này khiến cho cô không kìm lòng được, gật đầu thuận theo ý của anh. Cô đưa tay ra nhận lấy chìa khóa xe trong tay Lương Phi Phàm,

ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ treo tường, cô nói: “Cách giờ làm việc buổi chiều còn không đến một giờ, sợ anh không đủ thời gian ăn cơm thôi. Nếu như anh bận quá thì em có thể tự giải quyết...”

“Buổi chiều em không phải đến bộ phận thiết kế sao?” Lương Phi Phàm cắt ngang lời cô: “Còn có khoảng mười ngày nữa là ba tháng đúng không?”

Thứ anh nói đến là em bé trong bụng cô, Bạch Lộ đếm thời gian: “Còn mười hai ngày.”

“Lát nữa ăn chút gì đi, anh đi cùng em đến bệnh viện.” Đường như anh đã sắp xếp xong xuôi: “Kiểm tra thai nhi thôi... Chiều nay anh còn có chuyện muốn nói với em, bên Lí Đình Thận anh sẽ trực tiếp báo Quan Triều giúp em xin nghỉ phép, em không cần lo lắng.”

Trong lòng anh, vẫn có chút sợ hãi cô và Diệp Lâm đụng mặt.

Đương nhiên, cũng không phải là anh chột dạ, chỉ là anh không muốn phức tạp hóa mọi chuyện mà thôi, huống chi anh đã phải bỏ ra rất nhiều công sức mới có thể khiến người phụ nữ quật cường này đến gần mình, hiện giờ trường bối trong nhà đã khiến anh đủ nhức đầu rồi, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Bạch Lộ cũng không nghĩ nhiều, anh sắp xếp xong tất cả rồi, cô cũng không tiện nói gì thêm, dù sao đây cũng là con của hai bọn họ, đương nhiên phải kiểm tra tình hình rồi.

Cô đi ra khỏi thang máy, đi vào bãi đỗ xe.

Chìa khóa xe nằm trong tay cô, nhưng cô không biết xe của Lương Phi Phàm dừng ở chỗ nào, vì vậy cô bấm chuông báo, ở cách đó không xa lập tức vang lên tiếng báo động của xe.

Là bộ phận cảm ứng.

Cô đến gần, đúng lúc nhìn thấy ở lối vào có một chiếc xe màu xám bạc đang chạy tới, khi vào chỗ rẽ trong hầm, xe đi chậm lại, cũng vì vậy cô thấy rõ người ngồi trên ghế lái.

Bước chân của Bạch Lộ vô thức dừng lại, cả người đứng sững lại, cô trở mắt nhìn chiếc xe kia đi càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất ở khúc cua.

Vừa rồi là Diệp Lâm sao?

Sâu trong đáy lòng cô giống như có tiếng gào thét...

Là Diệp Lâm, cô thấy rất rõ ràng, cho nên cô lập tức hiểu vì sao Lương Phi Phàm muốn cô rời đi, có lẽ bởi vì người anh muốn gặp chính là Diệp Lâm.

Cô mím môi, đi thẳng về phía xe, đi hai bước mới phát hiện ra mình đã đi nhầm hướng, đèn báo màu đỏ vừa này vẫn đang lấp lóe hiện giờ đã biến mất, cô lại ấn nút chiếc chìa khóa xe một lần nữa, sau đó tín hiệu lại vang lên.

Cô quay lại, mở cửa xe, xoay người ngồi vào trong.

Theo lời Lương Phi Phàm nói, cô tìm trong ngăn để đồ, quả nhiên thấy ba quyển sách rất dày, đều liên quan tới thiết kế kiến trúc, hơn nữa còn là bản số lượng có hạn.

Sách quý giá như vậy, trước đây cô đã tìm rất nhiều lần, nhưng đều phí công vô ích, không ngờ hiện giờ sách đã nằm trong tay cô, nhưng cô lại không có chút vui vẻ nào.

Trong lòng cô luôn có cảm giác lo lắng.

Diệp Lâm đến gặp Lương Phi Phàm, vì sao anh không nói gì với cô?

Anh đẩy cô ra ngoài, đơn độc gặp mặt cùng Diệp Lâm, là bởi vì sao?

...

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì Lương Phi Phàm sao phải nói với cô chứ? Cô cũng đâu phải là gì của anh...

Đầu óc cô vô cùng hỗn loạn, đứng ngồi không yên. Bạch Lộ phát hiện ra cô không có cách nào tập trung được tinh thần.

Mấy cuốn sách trong tay bị cô vô thức lật vài tờ, cuối cùng vẫn bị cô đóng lại...

Mười lăm phút, Lương Phi Phàm nói với cô là mười lăm phút anh sẽ xuống. Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy thời gian trôi qua lâu như vậy.

Mỗi phút, mỗi giây đều giống như đang giày vò cô.

“Nói đi, tìm anh có chuyện gì?” Lương Phi Phàm ngồi trên ghế, ngón tay thon dài gõ lên trên mặt một tập tài liệu.

Diệp Lâm đem bản kế hoạch của mình đặt trước mặt anh: “Đây là thứ hôm nay em muốn cho anh xem.”

Lương Phi Phàm chỉ hơi động một chút, anh nhìn liếc qua chữa “nửa quý” trên bản kế hoạch, nhưng không vội vàng đọc, mà chỉ đưa mắt nhìn chăm chăm người phụ nữ trước mặt.

“Đây không phải là thứ bây giờ em nên đưa cho anh nhìn, từ sau khi anh tới EC thì chuyện hợp tác giữa nhà họ Lương và nhà họ Diệp anh đã không tham gia nữa rồi.”

“Anh không nghĩ đến trụ sở chính của Lương thị sao?” Diệp Lâm cười lạnh: “Phi Phàm, trong nhận thức của em, anh cũng không phải một người đàn ông chỉ cam lòng hướng tới EC, mục đích cuối cùng của anh không

phải là toàn bộ Lương thị sao? Đây là kế hoạch hợp tác trong vòng nửa quý của nhà họ Lương và nhà họ Diệp, vì sao anh lại không muốn biết?”

Lương Phi Phàm khẽ động ngón tay, đẩy bản kế hoạch đến trước mặt Diệp Lâm, anh căn bản không hề có ý định xem xét.

Tiếng nói của anh vẫn bình tĩnh như cũ: “Không phải vấn đề muốn biết hay không, mà đây là vấn đề quy củ. Hiện giờ anh ngồi ở vị trí này, anh muốn làm chuyện chính mình nên làm mà thôi. Diệp Lâm, anh rất cảm ơn vì em đã suy nghĩ cho anh, nhưng chuyện này không cần thiết.”

Ánh mắt Diệp Lâm tối sầm lại: “Vì người phụ nữ kia sao?”

Lương Phi Phàm nhú mày, trong lòng cũng biết được Diệp Lâm đang nói vào chủ đề chính, vì vậy anh không nói tiếp, chỉ im lặng liếc nhìn đồng hồ treo tường.

Năm phút trôi qua rồi, còn dư lại mười phút.

Anh không muốn thất tín với người phụ nữ của mình, một giây một phút cũng không muốn!

“Phi Phàm, trước đây anh không như thế, công việc đối với anh mới là quan trọng nhất, anh xác định anh đang đi đúng hướng chứ? Anh nghĩ lại đi, cuối cùng anh sẽ nhận được tất cả những thứ anh muốn có đó!”

Nội bộ Lương thị rất phức tạp, tuy Lương Kiếm Nam một tay tạo ra tập đoàn, nhưng bên người Lương Kiếm Nam lại có vài người cùng thế hệ. Lương Kiếm Nam là đại ca, năm đó cùng vài người anh em lập nghiệp, cho tới bây giờ thì cả đám người kia đều có ý định xin một chén canh, hiện giờ vẫn đang thừa kiện, có vài cổ đông đã bắt đầu rục rịch.

Lương Phi Phàm có đầu óc kinh doanh rất tốt, thủ đoạn lại nhanh chóng quyết đoán, nhưng vì tuổi còn trẻ mà lại lên như điều gặp gió nên đám lão

già kia đã nghĩ hết biện pháp để anh rời khỏi trụ sở chính của Lương thị, chuyển đến EC.

Nhưng trước giờ Diệp Lâm luôn cho rằng Lương Phi Phàm không phải là người đàn ông cam tâm tình nguyện ở lại EC cả đời, mà Lương Kiếm Nam cũng không có khả năng bỏ mặc con trai mình. Dù sao EC này cũng chỉ là một công ty con, mà mục tiêu của anh chính là toàn bộ Lương thị.

Còn Diệp Lâm cô chính là người có thể trợ giúp anh leo lên đỉnh cao kia!

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 98

Tuy so sánh bản thân giống như đá kê chân cho Lương Phi Phàm, nhưng Diệp Lâm vẫn cảm thấy rất đáng giá.

“Anh biết bản thân mình muốn gì.” Lương Phi Phàm đứng dậy nhìn về phía Diệp Lâm: “Anh rất cảm ơn những năm này em luôn giúp đỡ anh, anh cũng biết rõ, trước đây em đi Anh mấy năm cũng chỉ vì muốn làm trợ thủ đắc lực cho anh, nhưng Diệp Lâm, mỗi người đều có việc mà bản thân mình muốn làm, em không cần phải tập trung hết tinh thần vào anh. Anh muốn gì, tự bản thân anh biết rất rõ ràng, em cũng phải nghĩ cho kỹ, thứ em muốn tốt cuộc là gì...”

Em muốn anh!

Thứ em muốn nhất chính là anh! Lương Phi Phàm!

Trong lòng Diệp Lâm lớn tiếng gào thét, nhưng dường như cổ họng cô có một cục đá chặn ngang, cô không có dũng khí để nói ra thành lời.

“Anh còn có chuyện quan trọng.” Lương Phi Phàm đưa cổ tay lên, nhìn đồng hồ, rõ ràng là hạ lệnh đuổi khách: “Thời gian không sớm nữa, em còn chuyện gì không?”

Diệp Lâm cắn môi, cố gắng kìm chế, cô lên tiếng lần nữa: “Phi Phàm, em không muốn nói vòng vo với anh, hiện giờ em chỉ muốn hỏi anh một câu,

có phải nguyên nhân quan trọng nhất chính là vì đứa trẻ trong bụng Bạch Lộ, anh muốn cưới cô ta đúng không?”

Lương Phi Phàm cũng không ngạc nhiên khi cô biết chuyện này, bởi vì quan hệ giữa cô và Lương Tịnh Tiêu không tệ, dựa vào tính cách của Lương Tịnh Tiêu thì hẳn là đã sớm nói chuyện này cho cô rồi.

Nhưng cô biết cũng tốt, anh đỡ lãng phí thời gian giải thích nhiều.

“Đúng vậy.” Anh trả lời ngắn gọn: “Con của anh, anh không thể để nó làm một đứa con rơi được.”

Một câu đã nói ra lập trường của mình.

Trái tim Diệp Lâm giống như chìm xuống vực sâu vô tận, cô cảm thấy vô cùng khó chịu, vừa thất vọng, vừa đau lòng, cô không nhịn được, lên tiếng nói với anh: “Anh chắc canh đứa con trong bụng người phụ nữ kia là của anh sao?”

“Tịnh Tiêu đã nói gì với em?” Lương Phi Phàm có chút không vui, anh nhíu mày lại, giọng điệu thâm trầm: “Anh biết, trước đây trưởng bối hai nhà đều nhận định hôn sự của chúng ta, nhưng Diệp Lâm, đó dù sao cũng chỉ là ý nghĩ của trưởng bối, Lương Phi Phàm anh trước giờ không phải người dám làm không dám chịu. Anh thừa nhận anh đã khiến em chịu thua thiệt, anh có lỗi với em, nhưng mấy năm nay anh không hề có ý nghĩ gì khác, đều là thuận nước đẩy thuyền mà thôi. Nhưng quan hệ giữa hai chúng ta chỉ là lời nói miệng của trưởng bối, hưởng chi, đó cũng là mối liên hôn giữa hai doanh nghiệp. Em và anh đều rất rõ ràng, chúng ta chưa từng công bố tin tức đính hôn gì ra ngoài, hiện giờ mọi chuyện thay đổi, anh càng không thể có gì đó với em, cho nên em không cần lãng phí thời gian trên người anh.” Nhìn sắc mặt Diệp Lâm càng lúc càng khó coi, dường như cô đang muốn cắn nát môi mình, Lương Phi Phàm có chút không đành lòng, anh khẽ thở dài một hơi, giọng cũng dịu đi một chút: “Diệp Lâm, em rất tốt,

nhưng em xứng đáng tìm được một người đàn ông tốt hơn anh. Xin lỗi, có lẽ lời nói của anh sẽ khiến em tổn thương, coi như đây là anh nợ em, về sau em muốn cái gì anh sẽ dùng hết sức mình để bù đắp cho em, miễn là điều đó anh có thể làm được, dù sao giữa chúng ta vẫn còn có tình bạn...”

Tình bạn?

Thật nực cười!

Diệp Lâm cô bỏ ra nhiều năm tháng thanh xuân vì Lương Phi Phàm như vậy, chẳng lẽ chỉ đạt được cái gọi là “tình bạn” thôi sao?

Không! Cô không muốn tình bạn, thứ cô muốn chính là tình yêu của anh! Cho dù tình yêu của anh không thể cho cô, thì cô cũng phải trở thành người phụ nữ ở bên cạnh anh!

Lương Phi Phàm cầm áo khoác lên, Diệp Lâm nhìn anh một cái, cô vội vã lên tiếng: “Lương Phi Phàm, chúng ta quen nhau từ nhỏ, cho dù giữa hai chúng ta có tình cảm gì đi chăng nữa thì vẫn được coi là thanh mai trúc mã. Anh có thể không tin lời của em, nhưng em vẫn muốn nói, anh không thể cứ tin tưởng Bạch Lộ kia như vậy được! Có một số việc, dù anh tận mắt nhìn thấy cũng chưa chắc là thật, hi vọng anh đừng hối hận!”

Cô vội vã lên tiếng, hốc mắt ửng hồng, có lẽ là do không kiểm soát được cảm xúc của mình, cho nên cô nói xong, lập tức bước ra khỏi văn phòng.

Lương Phi Phàm không hề thay đổi sắc mặt, bình tĩnh mặc áo vào, cầm tập tài liệu trên bàn lên, chạy đến phía thang máy, đuổi kịp Diệp Lâm.

Cô đang lau nước mắt, vừa thấy Lương Phi Phàm đuổi theo thì trong lòng vô cùng vui vẻ, nhưng khi nhìn thấy tập tài liệu anh định đưa cho cô thì trong nháy mắt, cả bầu trời như sụp đổ.

“Mang cái này đi!” Giọng Lương Phi Phàm vô cùng bình tĩnh, trước khi anh tiến vào trong thang máy chuyên dụng, anh đã lấy khăn giấy trong túi mình ra đưa cho Diệp Lâm.

Diệp Lâm một tay cầm tài liệu, một tay cầm gói khăn giấy, cô trơ mắt nhìn cửa thang máy đóng lại, đôi mắt cô đỏ lên vì oán hận...

Cuối cùng, thứ anh có thể cho em cũng chỉ là một gói khăn giấy thôi sao?

Lương Phi Phàm, anh bảo em phải làm sao đây?

Bạch Lộ nhìn thời gian trên điện thoại, cô vẫn đang đếm ngược thời gian, lúc này, con số vừa vọt nhảy đến mười ba giờ ba mươi phút, không hề có ý định dừng lại.

Cô vô thức nhìn qua, sau đó tiếp tục cúi đầu, bên trên tập sách dày có để một tờ giấy trắng. Cô tìm một chiếc bút chì, vẽ loạn trên tờ giấy trắng đó.

Trong lúc hỗn loạn, cô đành dùng phương pháp cực đoan nhất để giúp bản thân bình tĩnh lại, đó chính là phác thảo bản thiết kế của mình.

Giờ phút này, trên tờ giấy kia đã hiện ra vài đường nét, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy phương pháp này rất khả thi.

Hôm nay là thứ hai, hai ngày nữa cô phải gửi bản vẽ cho Buck, lần này liên quan tới giải thi đấu thiết kế lớn, Buck cũng nói trong điện thoại rằng anh ta đã báo danh cho cô, thời gian cũng không còn nhiều nữa. Hiện giờ cô nên tập trung toàn bộ tinh thần để tham gia giải thi đấu thiết kế kia, dù sao thì cơ hội như vậy cũng rất hiếm gặp.

Cửa xe đột nhiên bị người khác kéo ra, Bạch Lộ ngẩng đầu lên, chỉ thấy Lương Phi Phàm đã đứng ở bên ngoài, xoay người ngồi vào vị trí lái.

“Em vẽ sao?” Bạch Lộ còn chưa kịp thu lại bản vẽ của mình thì Lương Phi Phàm đã nhìn thấy, anh trực tiếp cầm lên nhìn, khóe miệng hơi nhếch lên: “Chỉ trong mười lăm phút mà có thể vẽ được như vậy, người phụ nữ của anh đúng là rất có thiên phú!”

Nếu đổi lại là bình thường, khi nghe anh nói đến “người phụ nữ của anh” thì Bạch Lộ sẽ mất tự nhiên, hai má ửng hồng, tức giận phản bác lại rằng cô không phải người phụ nữ của anh.

Nhưng bây giờ, cô lại vô cùng bình tĩnh.

Lương Phi Phàm là người rất tinh tế, người phụ nữ này có tâm tư gì đều không giấu được anh, bởi vì tâm tư của cô đều hiện rõ ràng lên mặt, anh liếc mắt một cái cũng đã có thể nhìn ra.

Anh đặt bản vẽ xuống, đúng lúc nhìn thấy điện thoại của cô đang bấm giờ, thời gian vừa đúng lúc nhảy sang mười lăm phút.

Khóe miệng Lương Phi Phàm khẽ nhếch lên, đưa tay ra muốn cầm điện thoại, Bạch Lộ lại nhanh hơn một bước, cô nhào cả người tới, giấu điện thoại di động đi, khẽ giải thích: “Em...em chỉ bấm thời gian để vẽ bản thiết kế mà thôi.”

Dừng lại một chút, cô yếu ớt bổ sung: “Thời gian này không phải là mười lăm phút, em cài đặt là hai mươi phút, còn...”

Lương Phi Phàm nhìn người phụ nữ tựa trong ngực mình, một tay cô cầm điện thoại di động, biểu cảm vô cùng miễn cưỡng, khiến lòng anh vô cùng vui mừng. Bạch Lộ ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt của anh như có ý cười, cô lại hận không thể đào một cái động để chui vào.

Mất mặt, mất mặt, quá mất mặt!

Bạch Lộ, rốt cuộc mày đang nói hươu nói vượn cái gì? Càng che giấu càng lộ, đúng là giấu đầu lòi đuôi...

Cô vô thức phát hiện ra mình đã dựa sát vào người anh, cô đang định ngồi thẳng dậy thì Lương Phi Phàm lại đột nhiên đưa tay ôm lấy cô.

Trong xe vốn nhỏ hẹp, hai người giằng co một lúc, thân thể lập tức dính sát vào nhau.

Bạch Lộ giãy dụa, ủ rũ nhìn anh: “Buông tay...”

“Em tức giận gì vậy?” Lương Phi Phàm không giận mà lại mỉm cười, nhúu mày: “Chữ “không vui” cũng viết rõ lên mặt rồi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Rõ ràng như vậy sao?

Bạch Lộ giật mình, cô càng ra sức giãy dụa: “Em đâu có, anh buông tay trước đi, mau thả em ra...”

“Vừa rồi là em tự nhào vào lòng anh mà?” Lương Phi Phàm cười khẽ, dung nhan tuấn tú càng tiến đến gần cô, khí tức mập mờ nóng rực phun trên cổ cô.

Cho dù hai người đã từng làm ra bao nhiêu hành động thân mật, nhưng mỗi lần anh làm như vậy, cô đều không nhận được mà rung động.

Cô muốn trốn về sau, nhưng Lương Phi Phàm lại nhanh tay đỡ vào gáy cô, khiến cô không cách nào động dậy được. Đôi mắt xinh đẹp của anh nhìn chăm chăm vào mắt cô, khiến cho trái tim cô đập thành thịch, cô vội vã liếc mắt sang chỗ khác, không dám đối diện với ánh mắt bức người của anh.

Lương Phi Phàm cười phá lên, ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, giọng điệu vô cùng mập mờ: “Anh không biết anh chỉ rời đi mười lăm phút mà em lại nhớ anh như vậy. Thật ra em không cần cố gắng kìm nén chính mình, nhớ anh thì cứ nói ra, anh rất tình nguyện nghe những lời thật lòng của em.”

“Em không...”

“Suýt! Nghe anh nói!” Lương Phi Phàm cắt ngang lời phản bác thiếu sức thuyết phục của Bạch Lộ, anh nhíu mày, ngón tay thon dài vuốt ve lông mày cô, lực đạo nhẹ nhàng, giống như vuốt ve thứ trân quý nhất trên thế giới này, khiến cho người ta rung động.

Anh nói: “Hiện giờ anh sẽ nói một lần thôi, em hãy nghe cho rõ. Vừa rồi anh gặp Diệp Lâm, anh biết có lẽ em đã gặp cô ấy ở bãi đỗ xe, trước đó anh không cố ý gạt em, chỉ là anh cảm thấy không cần thiết phải nói nhiều, bởi vì quan hệ giữa anh và cô ấy cũng không giống như lời đồn đại bên ngoài. Đương nhiên, trước kia anh cũng từng định như thế, nhưng nửa đường lại xuất hiện một người như em... Bạch Lộ, em là biến số lớn nhất trong đời anh. Cho nên hiện giờ mọi chuyện đều đã thay đổi rồi, anh cảm thấy anh phải gặp cô ấy, nói chuyện rõ ràng một lần!”

Bạch Lộ không ngờ anh lại chủ động nhắc đến Diệp Lâm.

Đúng là cô không vui, cô thừa nhận bản thân mình đổ kị.

Đổ kị... Ghen ghét...

Thì ra cũng có một ngày như vậy, cô lại vì một người đàn ông mà khiến cho bản thân mất bình tĩnh. Cho dù lúc trước cô biết được chuyện của Lương Tịnh Tiêu và Hường Long Cẩm thì cô cũng chỉ thấy tức giận mà thôi, chưa bao giờ cô có tâm tình mãnh liệt như vậy...

Có phải cô đã... thật sự yêu người đàn ông này rồi không?

Khi ý nghĩ này hiện lên trong đầu Bạch Lộ, ánh mắt của cô đúng lúc đối diện với đôi mắt yêu nghiệt xinh đẹp của Lương Phi Phàm.

Trong giây phút bốn mắt nhìn nhau, nhịp tim cô đột nhiên tăng lên, Bạch Lộ chỉ cảm thấy đầu óc của mình vang lên một tiếng nổ, khuôn mặt cũng đỏ bừng lên.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 99

Lương Phi Phàm thấy cô kinh ngạc nhìn mình, nhưng anh cũng không tiếp tục nói nữa, đôi mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô, ngọn lửa trong lòng anh bùng lên, anh không kìm chế được, đưa tay giữ chặt gáy cô, môi mỏng cũng dán vào môi cô.

“Ừm...”

Bạch Lộ rên khẽ một tiếng, cả người giống như bị ném vào trong nước sôi, toàn thân đều nóng rực.

“Nhìn anh lâu như vậy mà không muốn nói gì sao?”

Anh cắn môi cô, lực đạo vô cùng nhẹ nhàng, đầu lưỡi của anh chậm rãi tách môi cô ra, giọng nói trầm thấp ở trong không gian chật chội của xe càng làm cho người ta rung động: “Anh đang giải thích với em đó, em có nghe rõ không?”

“Em biết...”

Cô âm thầm điều chỉnh hô hấp của mình, nỗ lực để giọng mình không bị biến dạng, nhưng cô vẫn không kìm chế được bản thân mình. Sau khi nghe lời nói của anh, cô cũng có vài lời muốn nói...

“Cảm ơn anh đã nói cho em biết điều này, em cũng biết anh và em là hai người không giống nhau. Giống như anh đã nói, em chính là biến số lớn

nhất trong đời anh, em không biết biến số này đối với anh là tốt hay xấu nhưng em vẫn cảm ơn anh vì tất cả những chuyện anh đã làm cho em.”

Đây là lần đầu tiên hai người bình tĩnh nói chuyện, dùng giọng điệu như vậy để nói ra lòng mình.

Lương Phi Phàm dùng ngón cái vuốt ve gương mặt cô, ánh mắt dịu dàng: “Cuộc sống của anh đã được lên kế hoạch rõ ràng rồi, nhưng sự xuất hiện của em lại không nằm trong đó, em muốn biết là tốt hay xấu sao? Vậy thì hãy cảm nhận trái tim anh nhiều hơn một chút...”

Bạch Lộ vội vàng đưa mắt lên nhìn, ánh mắt của Lương Phi Phàm vô cùng thâm thúy, dường như ánh mắt đó đã bao phủ cô.

Cô đắm chìm vào trong ánh mắt đó, phát hiện bản thân không cách nào thoát ra được, chỉ có thể để mặc bản thân càng lún càng sâu...

“Đói rồi sao? Giờ anh sẽ dẫn em đi anh gì đó.” Lương Phi Phàm cúi người căn vào môi của cô, sau đó để cho cô trở về ghế ngồi bên cạnh tay lái.

Dường như Bạch Lộ vẫn đang đắm chìm trong cảm xúc thâm thúy mà anh dành cho cô, vẫn chưa thoát ra được. Chờ đến khi cô lấy lại tinh thần thì xe của anh đã dừng lại trước cửa nhà hàng.

Lương Phi Phàm xuống xe, anh vòng qua đầu xe để mở cửa xe cho cô, nắm tay cô đi vào nhà hàng.

Khi ăn cơm, hai người không nói chuyện gì. Người như Lương Phi Phàm từ nhỏ đã được giáo dục tử tế nên không có thói quen nói chuyện trong bữa ăn.

Chờ đến khi ăn xong, lúc này, Lương Phi Phàm mới buông đĩa trong tay ra: “Có một chuyện anh muốn bàn bạc với em.”

Bạch Lộ lau miệng, ngẩng đầu nhìn anh.

“Lần trước anh đón em về đây cũng chưa cần thận chào hỏi mẹ em, khi đó anh quá vội, muốn mang em về nên sơ suất. Chiều nay anh đã xếp lịch rồi, chờ em đi bệnh viện kiểm tra thai xong, anh sẽ lái xe đưa em về nhà gặp mẹ em một chút, được không?”

Anh nói xong lập tức cầm ly rượu vang đỏ lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Bạch Lộ thấy mọi hành động của người đàn ông này đều lộ ra vẻ cao quý, trong lòng cô không khỏi nhớ đến lời ngày đó Tần Trân Hy nói với cô, nếu như đổi lại là trước đây thì có lẽ bà sẽ phản đối, nhưng bây giờ...

Cô đặt tay xuống dưới, xoa xoa phần bụng của mình, trái tim cô đập thành thịch, trong lòng dường như có tiếng nói vang lên.

Bạch Lộ, nếu như thật sự yêu anh ấy thì hãy dừng cảm bước tiếp đi!

Ở giữa cô và anh có khoảng cách rất xa, cô không cách nào tới gần anh được, cô luôn thiếu tự tin vào bản thân mình, cô sợ hãi một lần nữa bị người ta phản bội, sợ bị tổn thương...

Nhưng cảm giác vừa nảy sinh trong lòng cô chính là tình yêu, chẳng lẽ điều này không đủ để cô lấy dũng khí tiến lên thử một lần sao?

Cô nhớ tới lần đó, khi gặp mẹ, tự tay cô đã làm trứng gà, vị rất mặn, sau khi so sánh cùng với trứng gà mẹ làm thì cô mới hiểu ẩn ý bên trong lời nói của mẹ.

Trứng gà vừa mặn, vừa khó ăn, nhưng dù sao cũng là cô làm. Giống như mẹ nói, nếu làm ra rồi thì hãy ăn hết, cho dù hương vị không ngon, nhưng đồ đồ ăn đi chính là trốn tránh sự thật...

Cô biết mẹ không muốn cô chịu khổ, nhưng chẳng lẽ vì không muốn chịu khổ mà ngay cả dũng khí bước tiếp cũng không có sao?

“Cuộc sống của anh đã được lên kế hoạch rõ ràng rồi, nhưng sự xuất hiện của em lại không nằm trong đó, em muốn biết là tốt hay xấu sao? Vậy thì hãy cảm nhận trái tim anh nhiều hơn một chút...”

...

Thật ra, cô rất muốn biết, một biến số như cô xuất hiện trong cuộc đời của Lương Phi Phàm là tốt hay xấu...

“Được!”

Sau khi im lặng, cuối cùng cô cũng ngẩng đầu lên, mỉm cười với Lương Phi Phàm, gật đầu.

Buổi chiều, trước khi đi bệnh viện.

Trước đó Lương Phi Phàm đã sắp xếp xong xuôi, bác sĩ khám chính là bác sĩ phụ khoa tốt nhất thành phố A, toàn bộ bệnh án của Bạch Lộ đã đưa cho bác sĩ đó. Lương Phi Phàm gọi đó là “bác sĩ Quan”, Bạch Lộ cũng gọi theo như vậy.

Khi Bạch Lộ khám, Lương Phi Phàm đột nhiên có điện thoại, khi nhìn thấy dãy số trong điện thoại, sắc mặt anh hơi đổi, cuối cùng anh nói với cô: “Anh ra ngoài nghe điện thoại. Bác sĩ Quan, làm phiền cô!”

“Không có gì.”

Chờ đến khi Lương Phi Phàm vừa đi, Bạch Lộ mới nằm lên giường nhỏ, bác sĩ Quan bắt đầu khám cho cô. Bởi vì trước đó cô đã có kinh nghiệm khám thai, hơn nữa lần này có Lương Phi Phàm đi cùng, tuy anh không đứng bên cạnh nhưng cũng khiến cho cô yên tâm hơn không ít.

“Thai nhi rất bình thường, mấy ngày trước bụng dưới có hiện tượng đau nhức không?” Bác sĩ Quan vừa khám vừa hỏi thăm tình huống của cô.

Bạch Lộ tròn mắt, nhìn lên trần nhà: “Khi đó bị kinh hải một chút, nên hơi đau, nhưng sau đó không sao nữa.”

“Có uống thuốc dưỡng thai không?”

“Có!”

“Hiệu quả cũng không tệ. Hiện giờ em bé rất ổn định, còn mười hai ngày nữa là đủ ba tháng rồi, cố gắng kiên trì là được.” Sau khi khám xong, bác sĩ vỗ vai Bạch Lộ, đỡ cô ngồi dậy, sau đó hỏi: “Hiện giờ có phản ứng nôn mửa gì không?”

“Không có.”

“Khẩu vị ăn uống thì sao?”

“Rất tốt.”

“Thật ra phụ nữ có thai cũng nên ăn kiêng một chút, không cần tôi nói thì có lẽ cô cũng biết, nếu ăn phải những thứ cấm kị thì phản ứng sẽ rất nghiêm trọng, hoặc sẽ không có phản ứng gì. Chỉ là nếu qua ba tháng cô mới có phản ứng nôn mửa thì tôi sẽ kê thêm cho cô một chút thuốc. Cô không cần lo lắng, cố gắng thả lỏng, tình trạng của thai nhi rất tốt, về sau cô chỉ cần định kì đến khám là được. Thời gian cụ thể thì tôi sẽ báo lại cho anh Lương sau.”

Bác sĩ Quan vừa nói xong thì cửa phòng đã bị đẩy ra, Lương Phi Phàm đi tới, Bạch Lộ quay mặt ra nhìn, thấy anh bỏ điện thoại vào trong túi áo, ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn bác sĩ Quan: “Thai nhi ổn định rồi có nghĩa là có thể sinh hoạt vợ chồng sao?”

Bạch Lộ cảm thấy như sét đánh ngang tai, cô kinh ngạc nhìn Lương Phi Phàm, hận không thể đào một cái lỗ để chui vào.

Người đàn ông này có biết bản thân đang nói gì không?

Sinh hoạt vợ chồng? Nói ra lời như vậy mà lại không có chút xấu hổ nào sao? Bạch Lộ không có da mặt dày như anh, lúc này dừng khí để ngẩng đầu lên nhìn người khác cô cũng không có.

Bác sĩ Quan đã thấy nhiều trường hợp như vậy, nên lúc này chỉ duy trì nụ cười, trả lời một cách rất có đạo đức nghề nghiệp: “Anh Lương, có thể sinh hoạt vợ chồng rồi, nhưng không thể quá kịch liệt được, nhẹ nhàng một chút mới khiến phụ nữ có thai dễ chịu.”

Lương Phi Phàm nhú mày: “Cảm ơn bác sĩ Quan.”

Vừa ra khỏi bệnh viện, Bạch Lộ đã không nhịn được, chưa kịp lên xe, cô đã đưa tay ra đấm Lương Phi Phàm: “Anh cố ý đúng không?”

Lương Phi Phàm nhẹ nhàng tránh thoát, một tay nắm lấy cú đấm của cô, vẻ mặt vô tội: “Cố ý gì cơ? Sao em lại tức giận như vậy?”

Bạch Lộ cắn môi, gương mặt trắng nõn đỏ bừng như tôm luộc, may là xung quanh cũng không có ai, nhưng cô vẫn cố gắng nói thấp giọng: “Anh biết rõ rồi còn hỏi! Chính là chuyện vừa rồi đó, ngay trước mặt bác sĩ lại hỏi vấn đề như vậy... anh... không biết xấu hổ sao?”

Lương Phi Phàm ra vẻ bưng bít: “Anh cần phải xấu hổ sao?”

Đột nhiên, Lương Phi Phàm tiến lên một bước, ôm người phụ nữ đang tức giận vào trong lòng, môi mỏng dán vào tai cô, thấp giọng cười rộ lên: “Loại chuyện này không phải rất bình thường sao? Em không biết anh kìm chế khổ sở tới mức nào đâu. Anh rất sợ sẽ làm tổn thương em bé trong bụng, nhưng hiện giờ bác sĩ đã nói rồi, chỉ cần không hoạt động kịch liệt thì

có thể, cho nên... có phải em nên chuẩn bị tinh thần thỏa mãn anh một chút không hả?”

Bạch Lộ bị lời nói trắng trợn của anh kích thích, đầu óc có chút choáng váng: “Anh... đồ lưu manh! Thả em ra!”

“Nào, đừng làm loạn!”

Anh ôm cô, trực tiếp mở cửa xe ra, để cô ngồi vào trong, sau đó cẩn thận giúp cô thắt chặt dây an toàn, lúc này, anh mới đưa tay sờ cái cằm trắng nõn của cô: “Tức giận gì chứ? Anh là người đàn ông bình thường, suốt ngày nhìn thấy em, ôm em, sờ em, nhưng lại không ăn được em... em có thể tưởng tượng ra cảm giác này không?”

Người khác sẽ không bao giờ ngờ tới, đường đường là đại thiếu gia của Lương thị, trên thương trường vô cùng quyết đoán, thủ đoạn dứt khoát lại có thể nói ra mấy lời này...

Bạch Lộ vừa sợ vừa giận, nhưng lại không thể phản bác được gì, vì vậy cô chỉ có thể mắng anh: “Anh là đồ lưu manh! Suốt ngày nghĩ đến chuyện này...”

“Không phải anh đã nói với em rồi sao? Anh có dục vọng rất mạnh đối với em...”

Bạch Lộ cắn môi, hiển nhiên cô không tin, anh có dục vọng với cô? Chẳng lẽ anh không có dục vọng đối với mấy người phụ nữ vây xung quanh anh sao?

Cho dù anh và Diệp Lâm trong sạch, nhưng trước đó còn có một Vu San San, hiện giờ người ta là ảnh hậu, lại lén lút hẹn hò với anh, chẳng lẽ anh lại không có dục vọng?

Trong lòng Bạch Lộ nảy sinh cảm giác ghen tuông, đôi môi đỏ mọng nhếch lên, không thềm nói gì nữa.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 100

Lương Phi Phàm nhìn thấy vẻ mặt giận dữ như trẻ con của cô, trong lòng anh giống như có chiếc lông vũ cọ qua, vô cùng ngứa ngáy, hô hấp của anh cũng thả lỏng.

Trong đầu anh đang âm thầm tính toán, buổi tối hôm nay nên ăn cô như thế nào...

Điện thoại đột nhiên vang lên, anh thuận tay cầm lên xem, phía trên hiện chữ “Nhà”, Bạch Lộ đứng lúc nhìn sang nên cũng thấy, nhưng anh lại nhanh chóng ấn tắt, sau đó cất điện thoại đi.

“Giờ sẽ qua nhà em.” Lương Phi Phàm khởi động xe.

Bạch Lộ nhìn vẻ mặt giống như không có chuyện gì xảy ra của anh, không hiểu vì sao trong lòng cô lại dâng lên cảm giác bất an.

Cú điện thoại kia có lẽ là người nhà họ Lương gọi tới, điều đó chứng tỏ bố, mẹ, hoặc là ông anh gọi tới, nhưng anh lại nhìn thoáng qua một cái rồi tắt máy...

Có liên quan gì tới cô không?

Bạch Lộ có suy nghĩ như vậy cũng bởi vì cô hiểu rõ tình huống hiện tại.

Thật ra, lí do duy nhất Lương Phi Phàm có thể từ chối nghe điện thoại của nhà họ Lương chính là vì cô...

Bạch Lộ thấy anh thuần thục lái xe rời đi, rất nhanh rời khỏi bệnh viện, cô lại nhìn lên mặt anh, thấy gương mặt anh có chút căng thẳng, trái tim cô nhói đau...

“Cuộc điện thoại vừa rồi...”

Bạch Lộ mấp máy môi, vừa định hỏi thì Lương Phi Phàm lại đột nhiên phanh gấp, trước khi phanh, anh đã kịp bảo vệ Bạch Lộ: “Có bị đụng vào đâu không?”

Anh hỏi, giọng nói có chút khản trương.

Bạch Lộ bị dáng vẻ của anh làm giật mình, cô kịp thời phản ứng lại, khẽ lắc đầu. Lương Phi Phàm giúp cô cởi dây an toàn: “Hôm nay không đến nhà em thăm mẹ được rồi, em xuống xe trước đi.”

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Bạch Lộ kéo lấy tay anh, hai người còn chưa kịp nói rõ ràng với nhau thì Lương Phi Phàm đã thấy có một chiếc xe màu đen từ xa lao về phía chỗ bọn họ, sắc mặt anh trầm xuống.

Tối nhanh thật đấy!

Nhưng anh nghĩ một lát, thấy vấn đề này có cả ông nhúng tay vào, mà trước giờ ông anh ra tay hành động rất nhanh chóng nên không có gì bất hợp lý cả.

Có người nhảy xuống xe, nhanh chóng đi đến bên cạnh xe Lương Phi Phàm, cung kính gật đầu với người trong xe.

Lương Phi Phàm nhìn thoáng qua Bạch Lộ, thấy sự hoảng hốt trong mắt cô, anh trấn an: “Đừng lo, không phải là người xấu đâu, là ông của anh phái

người tới, muốn anh về nhà một chuyến mà thôi. Em ở trong xe chờ anh, anh xuống trước!”

Bạch Lộ còn chưa kịp nói gì thì Lương Phi Phàm đã cầm điện thoại lên, đẩy cửa ra, bước xuống xe.

Cô không nghe rõ bọn họ nói gì, nhưng cô cũng có thể cảm nhận được tính nghiêm trọng của sự việc, nếu không thì sắc mặt Lương Phi Phàm cũng sẽ không căng thẳng như vậy. Huống chi, Lương Vô Minh... ngày đó, lúc gặp mặt, ông lão kia cũng không hề lạnh nhạt với cô, nhưng sao bây giờ lại gọi nhiều người tới ngăn cản bọn họ như vậy?

Chẳng lẽ thật sự đã xảy ra chuyện gì sao?

Khoảng năm phút sau, Bạch Lộ mới nhìn thấy Lương Phi Phàm gọi một cuộc điện thoại, không biết anh đã nói gì. Chờ Lương Phi Phàm cúp điện thoại, anh mở cửa xe, nhưng không tiến vào mà nói với cô: “Em lái xe này về trước, chờ lát nữa anh sẽ tìm em, đi đường cẩn thận, về nhà thì gọi điện cho anh!”

“Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?” Sự lo lắng của Bạch Lộ đều viết rõ trên mặt, cô vốn ngồi ở ghế phụ bên cạnh tay lái, nghe vậy lập tức muốn xuống xe: “Có phải có liên quan tới em không?” “Anh có thể xử lý được.” Lương Phi Phàm trầm giọng, không nói nhiều, nhưng lại lộ ra khí tức khiến người ta tin phục.

Anh chờ cô xuống xe, khẽ phất tay ra hiệu, mấy người trẻ tuổi kia lập tức gật đầu, đi lên chiếc xe cách đó không xa.

Lúc này anh mới tiến lên dắt tay Bạch Lộ, đỡ cô ngồi vào ghế lái: “Em về nhà trước đi, đừng chạy lung tung, buổi tối anh sẽ đi tìm em, còn nữa, lái xe cẩn thận.”

Nhà họ Lương.

Lương Phi Phàm vừa vào cửa, từ xa đã thấy Lương Vô Minh ngồi ngay ngắn phía trên, bố anh ngồi bên cạnh, tiếp theo là Lí Đường Lâm vẻ mặt u ám, ngồi cuối cùng là Lương Tịnh Tiêu đang mang thai.

Lí Đường Lâm là người đầu tiên nhìn thấy Lương Phi Phàm.

“Phi Phàm trở về rồi.” Thấy con trai trở về, bà vội vàng đứng dậy khỏi ghế salon, bước nhanh ra đón, vội kéo tay Lương Phi Phàm, thấp giọng nói: “Xảy ra chuyện rồi, mọi người gọi cho con bao nhiêu cuộc điện thoại con cũng không nghe, ông con đang tức giận đó...”

Lương Phi Phàm không nói gì, chỉ đưa tay vỗ vỗ lưng mẹ, ra hiệu bà không cần lo lắng.

“Hừ, gọi cho con bao nhiêu cuộc con cũng không nghe, nhất định phải để ông nội con ra tay con mới chịu trở về đúng không?” Vẻ mặt Lương Kiếm Nam lạnh lùng, không đợi Lương Phi Phàm cởi áo khoác trên người xuống, ông đã cầm chiếc đĩa CD trên bàn trà ném thẳng vào người anh: “Chính con tự xem đi, đây là cái gì? Người phụ nữ mà con cố gắng che chở rốt cuộc là hạng người gì?”

Lương Phi Phàm bắt được đĩa CD bố anh ném qua, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve, gương mặt tuấn tú của anh không có biểu cảm gì, giọng điệu cũng rất bình thản: “Con nói rồi, con có việc bận.”

“Con đừng tưởng bố không biết, con đưa người phụ nữ kia đi bệnh viện đúng không?”

“Cô ấy mang thai ba tháng rồi, phải đi kiểm tra định kì.” Anh đưa tay day trán, sau đó ngồi lên ghế sofa, liếc đĩa CD trong tay một cái rồi đặt lên bàn trà: “Đây là cái gì?”

“Thứ có thể khiến cho đầu óc con tỉnh táo.” Lương Kiếm Nam không che giấu chút tức giận nào, chỉ vào đĩa CD: “Nếu như không phải bố cho

người tìm được vật này thì ngày mai nó sẽ được đăng lên trang nhất tất cả các báo rồi! Mặt mũi của bố cũng không giữ được nữa! Con vẫn nói con rất có mắt nhìn người, nhưng hiện giờ lại bị một người phụ nữ trêu đùa như thế, không cảm thấy mất mặt sao?”

“Sao lại nói Phi Phàm như thế?” Lí Đường Lâm không thể để con trai bị mắng oan vì Bạch Lộ được, bà đứng lên trước mặt Lương Kiếm Nam: “Chuyện này cũng không thể trách Phi Phàm được, nó cũng bị lừa mà thôi.”

“Tôi thấy nó rất nguyện ý bị lừa đấy!” Lương Kiếm Nam hừ lạnh: “Đừng diễn tiết mục anh hùng không qua ải mỹ nhân với bố! Nếu thật sự là anh hùng thì sao có thể không qua được một ải mỹ nhân nho nhỏ chứ?”

Lương Phi Phàm chống cằm, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt, ánh mắt thâm trầm rơi vào chiếc đĩa CD trên bàn trà, ánh mắt lóe sáng.

Thật ra trước khi về nhà, anh đã đoán được đã xảy ra chuyện gì đó, cũng đoán được có liên quan tới Bạch Lộ, chỉ là không đoán được cụ thể mà thôi.

Hiện giờ xem ra, vấn đề này cũng không đơn giản.

Đĩa CD, cộng thêm lời nói của bố anh, anh không cần suy nghĩ cũng biết nội dung bên trong đĩa CD này là gì...

“A Phàm, chuyện lần này ông không giúp cháu được nữa.” Lương Vô Minh nặng nề lên tiếng, ánh mắt đục ngầu của ông nhìn thẳng vào đứa cháu trai của mình, giọng nói chậm rãi nhưng lại vô cùng nghiêm túc: “Lúc đầu ông cũng đã ngầm thừa nhận người phụ nữ tên Bạch Lộ kia rồi, cháu cũng biết ông không phải loại người cổ hủ, không quan trọng những chuyện như môn đăng hộ đối. Cháu muốn tìm vợ, thì đầu tiên phải tìm người mình thích, tiếp theo phải có gia thế trong sạch. Chỉ cần có đủ hai điều đó là ông

có thể chấp nhận, nhưng bây giờ xem ra người phụ nữ này tuyệt đối không được.”

“Ông à, cháu còn chưa biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Lương Phi Phàm cũng không vội vã phản bác lại, anh cầm lấy đĩa CD trên bàn, đứng dậy, bình tĩnh nói: “Có thể cho cháu chút thời gian để cháu tìm hiểu mọi chuyện không?”

“Còn tìm hiểu cái gì? Con bị người phụ nữ kia lừa gạt chưa đủ sao?”

Lương Kiếm Nam chỉ ước gì hiện giờ Lương Phi Phàm lập tức đoạn tuyệt quan hệ với Bạch Lộ, về phần đứa bé kia ông đã sớm hoài nghi là con của người khác, hiện giờ xảy ra chuyện như vậy, dường như càng khẳng định suy đoán của ông.

Đối với sự châm chọc khiêu khích của Lương Kiếm Nam, Lương Phi Phàm chỉ nhếch môi, lựa chọn im lặng.

“A Phàm, ông biết cháu đang nghĩ gì.” Lương Vô Minh ra hiệu cho con trai đừng nóng nảy, ông phát phát tay để Lương Kiếm Nam ngồi xuống, sau đó nhìn về phía cháu trai: “Có lẽ hiện giờ cháu vẫn cho rằng Bạch Lộ bị oan uổng, cho nên cháu không cam lòng, nhưng ông có thể nói cho cháu biết, cho dù chuyện này có phải thật hay không thì ông cũng cho rằng nhân phẩm cô ta có vấn đề. Cô gái như vậy không xứng đáng làm dâu của nhà họ Lương chúng ta.”

Lương Tịnh Tiêu ngồi im trong góc, từ đầu tới cuối không hề lên tiếng.

Chỉ là, khi nghe được câu nói “không xứng làm dâu của nhà họ Lương” thì đôi môi đỏ mọng của cô ta khẽ nhếch lên, động tác đang vuốt ve bụng của cô cũng chậm lại một chút.

“Trước khi cháu hiểu rõ toàn bộ mọi chuyện thì cháu sẽ không nhiều lời.” Lương Phi Phàm vẫn giữ thái độ bình tĩnh, kiên trì với suy nghĩ của

mình: “Ông à, vẫn là câu nói kia, cho cháu ba ngày, cháu sẽ tìm hiểu mọi chuyện, sau đó cháu sẽ nói lại với ông.”

Anh biết rất rõ, ở nhà họ Lương, lời nói của anh chỉ có trọng lượng ba phần, bố anh hai phần, còn năm phần là thuộc về ông nội.

Anh đã mơ hồ đoán được nội dung chiếc đĩa CD bất lợi cho Bạch Lộ, chỉ là anh có thể không để ý đến ý kiến của bố anh, nhưng anh nhất định phải quan tâm đến ý nghĩ của ông nội.

Anh rất rõ ràng, sự xuất hiện của Bạch Lộ khiến cho bố anh bất mãn, tạo thành sự rung chuyển không nhỏ với Lương thị, nhưng ít nhất bởi vì đưa bé trong bụng kia mà ông nội đã nghiêng về phía Bạch Lộ rồi, lúc trước anh vội vã muốn mang Bạch Lộ đi gặp bố mẹ mình như vậy cũng bởi vì năm chắc điểm này.

Tuy bố anh vẫn có ý định cản trở, nhưng anh tin tưởng, chỉ cần ở chung một thời gian thì bọn họ sẽ có cái nhìn khác về Bạch Lộ.

Người phụ nữ mà Lương Phi Phàm anh nhìn trúng, đương nhiên không thể kém!

Khi Buck nói ra chuyện giải thi đấu thiết kế, anh cũng đồng ý cho cô tham gia, cũng bởi vì nguyên nhân này. Anh sẽ không xem thường cô, ngược lại, anh rất thương thức cô, nhưng anh biết, thân phận của bọn họ cách nhau quá xa sẽ khiến cho cô cảm thấy mệt mỏi, cho nên anh rất hi vọng cô có thể dùng thực lực của mình để khiến người nhà của anh phải nhìn cô bằng con mắt khác.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 101

Anh không muốn vì quan hệ với anh mà cô phải sống cuộc sống như đi trên băng mỏng, cho dù cô cố gắng kết hôn với anh, nhưng sau khi cưới cô sẽ ứng phó với người nhà anh như thế nào, bọn họ sao có thể hạnh phúc đây?

Anh không muốn những chuyện như vậy xảy ra.

Cho nên anh đang chờ một thời cơ thích hợp, nhưng không ngờ mọi chuyện lại đi lệch khỏi quỹ đạo! Đĩa CD này đã để ông nội có ấn tượng xấu với cô rồi. Anh biết rõ cách làm người của ông nội, mấy lời đồn đại nhằm nhí này đối với anh chính là vết thương trí mạng.

Cho nên, hiện giờ anh không cần phải nói thêm điều gì, nếu không thể giải thích rõ ràng mọi chuyện thì sẽ bị phản tác dụng.

“Lại là ba ngày?” Lương Kiếm Nam ra sức ngăn cản: “Lần trước con cũng nói là ba ngày. A Phàm, chuyện của con và người phụ nữ kia còn chưa bị các bác các chú biết đâu, nếu bọn họ biết thì...”

“Bố, bố có ý kiến của bố, đối với bố thì quyền thế mới là quan trọng nhất, nhưng đối với con, đó cũng chưa hẳn là những thứ con muốn.” Lương Phi Phàm nhíu mày, từ khi vừa vào cửa, anh chưa từng phản bác, nhưng hiện giờ anh không nhịn được nữa. Giọng nói của anh trầm thấp, không nghe ra chút cảm xúc nào, nhưng hai đầu lông mày của anh đã hơi nhíu lại, mất kiên nhẫn.

“Hiện tại cô ấy đang mang thai. Trẻ con không phải là một tính mạng sao? Cho dù chuyện gì xảy ra, nhưng con chắc chắn đứa bé trong bụng cô ấy là của con, cũng chính là cháu của bố, bố thật sự muốn vì một chút tiền mà bỏ rơi huyết mạch của mình sao? Bố không coi trọng cũng được, hiện giờ con nói cho bố biết, con rất coi trọng cô ấy và đứa bé kia!”

“Con... con...” Lương Kiếm Nam bị con trai làm cho xấu hổ, ông không nói ra lời, gương mặt đỏ bừng vì tức giận.

“Con mệt mỏi rồi, con đi nghỉ ngơi trước.” Lương Phi Phàm day trán, trước giờ ở nhà, anh luôn tôn trọng trưởng bối, anh cũng hiểu tính của bố nên anh sẽ không oán hận bố: “Ông, những lời cháu vừa nói không phải là lừa gạt ông. Cho cháu thời gian ba ngày, cháu sẽ tới tìm ông.”

Lương Vô Minh cup mắt xuống, không lên tiếng, coi như chấp nhận.

Lương Phi Phàm cầm lấy áo khoác bước lên cầu thang, khi đi qua người Lương Tịnh Tiêu, anh nhìn cô một cái.

“Tịnh Tiêu, em đi theo anh, anh có chuyện muốn nói.”

Lương Tịnh Tiêu mấp máy môi, một lát sau mới chậm rãi đứng dậy, đi theo Lương Phi Phàm vào trong phòng.

“Đóng cửa lại.”

Lương Phi Phàm ngồi trên ghế, một tay day trán, hai mắt hơi khép lại, ánh mắt sắc bén cũng bị anh thu ngược vào trong.

Lương Tịnh Tiêu nhẹ nhàng đi tới cửa phòng, nhìn Lương Phi Phàm đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Anh cũng không lập tức lên tiếng, Lương Tịnh Tiêu do dự một chút rồi lên tiếng trước: “Anh, anh có gì muốn nói với em?”

Lương Phi Phàm mở mắt ra: “Hôn lễ của em và Hường Long Cẩm chuẩn bị đến đâu rồi?”

Lương Tịnh Tiêu nghe vậy, trái tim cô khẽ thả lỏng, thoải mái trả lời: “Cũng tạm ổn, còn vài việc vụn vặt mà thôi, nhưng Long Cẩm sợ em vất vả nên hiện giờ đang tự xử lý, một tuần nữa có thể cử hành hôn lễ đúng hạn.”

“Em chắc canh có thể cử hành đúng hạn chứ?” Lương Phi Phàm nhíu mày, ánh mắt thâm trầm, nhếch môi nhìn cô.

Trong lòng Lương Tịnh Tiêu run lên, há hốc miệng: “Anh, lời này của anh là có ý gì? Đương nhiên có thể cử hành đúng hạn rồi, em và Long Cẩm...”

“Anh còn tưởng rằng em không muốn cử hành đúng hạn...”

Sắc mặt Lương Phi Phàm đột nhiên trầm xuống, đôi mắt bình tĩnh trong nháy mắt trở nên sắc bén. Bình thường đôi mắt đó chỉ cần mang theo chút ý cười là đã có sức quyến rũ câu hồn người khác rồi, nhưng khi nó trở nên sắc bén lại có khí thế khiến cho người ta run sợ.

Lương Tịnh Tiêu rất ít khi thấy Lương Phi Phàm nổi giận, nhưng cũng không phải cô chưa từng thấy...

Ví dụ như trước kia, khi cô cả đêm không về nhà, anh sẽ tức giận giáo huấn cô một trận, nhưng nhiều năm như vậy, cô chưa từng chứng kiến lại đáng vẻ tức giận của anh...

Cả người Lương Phi Phàm tản ra khí thế bén nhọn, sự bình tĩnh trong mắt bị sự lạnh lùng sắc bén thay thế, ánh mắt của anh giống như thanh kiếm, mạnh mẽ đặt lên cổ của cô, chỉ cần cô không cẩn thận sẽ bị cắt đứt yết hầu...

“Anh...”

“Em còn biết gọi một tiếng anh sao?”

Lương Phi Phàm nheo mắt lại, chậm rãi đặt tay lên bàn làm việc, Lương Tịnh Tiêu thấy rõ gân xanh trên mu bàn tay anh, cô vô cùng kinh hãi...

Cô bị dọa tái mặt, giọng nói run rẩy: “Anh, em làm sai chuyện gì? Sao anh lại đột nhiên như vậy...”

“Thật sự muốn anh nói sao?”

“Anh... Anh hung ác với em như vậy làm gì?”

“Tịnh Tiêu, em gọi anh một tiếng anh, đáng lẽ anh nên cẩn thận bảo vệ người em gái nhỏ này. Em cũng biết, bố chỉ có hai người chúng ta, từ bé đến giờ anh chưa bao giờ để em phải chịu ấm ức, em muốn cái gì anh đều cố hết sức thỏa mãn em, đương nhiên, nếu em làm chuyện sai lầm thì anh cũng phải uốn nắn lại em... Có phải em cảm thấy người anh này rất có lỗi với em không?”

Lương Tịnh Tiêu cắn môi, khẽ lắc đầu: “Anh... em chưa từng có ý nghĩ như vậy, em biết anh đối xử với em rất tốt, em vẫn luôn kiêu ngạo vì có người anh trai như anh... Em không biết em làm sai chuyện gì, sao anh lại đột nhiên hung dữ với em như vậy?” Cô bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi mắt to tròn ngấn lệ nhìn thẳng vào Lương Phi Phàm: “Có phải anh vì chuyện của Bạch Lộ nên nghi ngờ em đúng không? Anh cho rằng chuyện đó có liên quan tới em sao?”

Lương Phi Phàm nhú mày lại, nhìn Lương Tịnh Tiêu.

Thật ra anh vẫn rất thương người em gái này.

Đương nhiên, anh không giống những người anh trai khác, anh đứng ở góc độ nghiêm khắc để đối xử với em gái mình, cho tới bây giờ anh cũng chưa từng quá mức nuông chiều cô. Nhưng Lương Tịnh Tiêu ở nhà họ

Lương cũng coi như muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, bố mẹ cũng rất cưng chiều cô. Cô là đứa con gái duy nhất, cho nên từ nhỏ mọi người đã nuôi dạy cô như một nàng công chúa, trên người cô có sự điêu ngoa tùy hứng của công chúa, cũng có tính cách thích làm bậy của thiên kim tiểu thư.

Những chuyện này, Lương Phi Phàm vẫn mắt nhắm mắt mở cho qua.

Cho dù anh biết trước đó Lương Tịnh Tiêu đoạt bạn trai của Bạch Lộ, anh cũng lựa chọn giữ im lặng.

Chỉ là sự dung túng của anh đã để cho cô trở nên không sợ trời không sợ đất, chạm đến giới hạn chịu đựng của anh, còn không biết tự nhận sai.

Anh cầm đĩa CD trong tay lên, nhẹ nhàng lắc lư: “Tĩnh Tiêu, không cần giả vờ khóc lóc trước mặt anh. Anh là anh trai của em, từ nhỏ anh đã nhìn em lớn lên, em cho rằng anh không phân biệt được nước mắt của em là thật hay giả sao? Anh chỉ hỏi em một câu thôi, đĩa CD này có liên quan tới em hay không? Anh hi vọng em nghĩ cho kĩ, sau đó nghiêm túc trả lời anh.

Lương Tịnh Tiêu vô thức siết chặt tay lại. Trước khi cô sắp xếp chuyện này cô cũng tính toán việc anh trai cô sẽ hoài nghi cô, cho nên cô đã xử lý êm đẹp rồi.

Tất cả những người biết chuyện này đều đã nhận phí bịt miệng, được đưa ra nước ngoài, hiện giờ không biết bọn họ ở đâu trên thế giới này nữa. Cho dù anh trai cô có bản lĩnh cỡ nào thì cũng không có khả năng trong thời gian ngắn như vậy tìm được người đối chứng.

Huống chi, cho dù anh cô tìm được người, thì cô cũng đã bàn bạc xong xuôi cả rồi, chỉ cần bọn họ thà chết cũng không chịu thừa nhận thì cô sẽ đảm bảo cho bọn họ cả đời bình an...

Mà đĩa CD này, cô cũng dùng giá cao mời hacker gửi vào trong máy của chủ tòa soạn báo, dùng một email nặc danh...

Cô đặc biệt ghi phía dưới rằng CD kia liên quan tới chuyện của nhà họ Lương, đương nhiên chủ tòa soạn báo kia không dám tự tiện đăng tải, quả nhiên là cho người tới tìm ông nội...

Hiện giờ mọi chuyện trở thành như vậy, hoàn toàn đều theo đúng kế hoạch của cô, vô cùng thuận lợi.

Tất cả mọi chuyện, cô đều không nhúng tay vào...

Cho nên cô không cần phải lo lắng gì cả, điều duy nhất cô cần làm chỉ là liều chết không thừa nhận mà thôi.

“Anh, em biết anh cảm thấy chuyện này là do em làm, nhưng em cũng không có bản lĩnh như vậy.” Có lẽ cô chắc chắn Lương Phi Phàm không thể tìm được chứng cứ gì, cho nên Lương Tịnh Tiêu rất dũng cảm đứng lên, tỏ vẻ oan ức nói: “Anh... cho dù anh thích Bạch Lộ thì anh cũng không nên nghi ngờ em gái của mình... Em mới là người cùng chung huyết mạch với anh, là em gái ruột của anh! Trong lòng anh, em là người độc ác như vậy sao?”

“Anh hi vọng là em không phải.”

Lương Tịnh Tiêu làm ra vẻ vừa oan ức vừa kích động, Lương Phi Phàm lại không có phản ứng gì, giọng nói vô cùng bình tĩnh: “Cho nên em đừng làm anh thất vọng...”

“Anh, em...”

“Em ra ngoài trước đi.”

Lương Phi Phàm đưa tay day trán, hiện giờ anh rất đau đầu, không muốn nhìn thấy nước mắt của Lương Tịnh Tiêu. Thật ra trong lòng anh đã đoán ra một số chuyện, nhưng anh lại không có chứng cứ gì, có nói gì cũng chỉ là vô ích.

Nhưng vừa rồi, anh thật sự hi vọng Lương Tịnh Tiêu không tham gia vào chuyện này.

Lương Tịnh Tiêu không cam lòng!

Tuy Lương Phi Phàm thường nghiêm khắc với cô, nhưng trước giờ chưa từng nghiêm túc răn dạy cô như thế, thậm chí còn nhắc tới chuyện hôn sự của cô. Cho dù chuyện này là cô làm, nhưng dựa vào đâu mà chỉ cần liên quan đến Bạch Lộ thì anh trai cô lại đẩy lên đầu cô chứ?

Không có bất kì chứng cứ nào thì đem cô ra tra hỏi sao? Anh trai cô không nỡ để Bạch Lộ chịu thiệt thòi đến như vậy sao?

Bạch Lộ, rốt cuộc có gì tốt chứ, tất cả sự chú ý và cưng chiều mà cô muốn dường như đều được đặt trên người Bạch Lộ!

Cô không thích Bạch Lộ, hiện giờ Bạch Lộ còn chưa được gả vào nhà họ Lương, mới chỉ mang thai một đứa bé mà đã được anh trai cô coi trọng như vậy...

Nếu thật sự để cho Bạch Lộ thuận lợi gả vào nhà họ Lương làm chị dâu của cô thì...

Đến lúc đó, chẳng phải Lương Tịnh Tiêu cô sẽ không có địa vị gì ở nhà họ Lương nữa sao?

Đến lúc đó, có phải ánh mắt của Long Cẩm sẽ đặt trên người Bạch Lộ không?

Không, cô không cho phép chuyện như vậy xảy ra!

“Anh, có lẽ có vài lời anh không thích nghe, nhưng em vẫn muốn nói.”
Đầu Lương Tịnh Tiêu nóng lên, vẫn còn có chút cứng miệng: “Bây giờ nhất định anh cảm thấy, dựa vào những ân oán của em với Bạch Lộ thì em sẽ làm ra chuyện bất lợi cho cô ta, cho rằng những chuyện kia đều do em thiết kế. Anh nghi ngờ em như vậy, em thật sự cảm thấy rất oan ức. Cô ta có gì tốt chứ? Đáng giá để anh tin tưởng như vậy sao? Em ở với anh nhiều năm như vậy, cô ta mới quen anh bao lâu? Anh, anh tin em một lần đi, cô ta không đơn thuần như vẻ bề ngoài đâu, nếu cô ta không có một chút tâm kế nào thì sao cô ta có thể mang thai con của anh được? Cô ta là người vô cùng cẩn thận, vô cùng bảo thủ. Anh biết không, cô ta ở cùng Hương Long Cẩm nhiều năm như vậy, nhưng hai bọn họ chưa từng... Cô ta từng nói với em, cô ta muốn đem lần đầu tiên quý giá nhất để dành cho đêm tân hôn, bởi vì cô ta không phải là người tùy tiện, cô ta cũng không muốn trước hôn nhân đã phải chịu trách nhiệm... Nhưng bây giờ vì sao mới hai tháng lại xảy ra chuyện như vậy? Sao cô ta không uống thuốc tránh thai khẩn cấp? Trong vòng bảy mươi hai giờ cũng có thể uống mà? Anh, anh cảm thấy dựa vào tính cách của cô ta thì cô ta sẽ làm chuyện không chắc chắn như vậy sao?”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 102

Sau khi Lương Tịnh Tiêu nói một tràng dài, cô suýt nữa không nhận được mà tự vỗ tay tán thưởng chính mình.

Vừa rồi là tình thế cấp bách, căn bản cô không nghĩ được nhiều, chờ sau khi nói xong, cô mới cảm thấy đây là lần đầu tiên cô ăn nói có sức thuyết phục như thế.

Quả nhiên, rất nhanh, cô đã thấy lông mày Lương Phi Phàm nhíu lại, đáy mắt có chút cảm xúc, mặc dù rất nhanh nhưng cô cũng bắt được. Cô cho rằng lời nói của cô đã có tác dụng.

“Tịnh Tiêu, có một số việc, anh vốn không muốn truy cứu, nhưng em đã nói ra, thì anh cũng không ngại nhiều lời...”

Lương Phi Phàm cup mắt xuống, ánh mắt sắc bén đảo qua đĩa CD kia, đáy mắt lóe lên sự lạnh lùng, khớp xương thon dài của anh gõ lên mặt bàn tạo ra tiếng vang nhỏ xíu, nhưng ở trong không gian nhỏ này thì lại khiến người đối diện cảm thấy áp bức.

“Em không thích cô ấy cũng được, nhưng đứa bé trong bụng cô ấy là con của anh, mà cô ấy cũng sẽ trở thành chị dâu của em. Em hẳn là biết anh không nói chuyện gì mà anh không chắc chắn, cũng sẽ không làm chuyện mà anh không nắm chắc mười phần. Cho nên, về sau em không cần lãng phí thời gian lên người Bạch Lộ nữa. Chuyện trước kia anh đều bỏ qua, nhưng sau khi kết hôn, anh sẽ nói với bố để cho em và Hường Long Cẩm

dọn ra ngoài ở, đây là anh dọn sẵn đường lui cho em. Em không cần đối diện với người em không thích, anh cũng không bắt buộc em phải thích cô ấy, còn nữa, anh hi vọng chuyện này thật sự không liên quan gì đến em.”

Anh chỉ vào đĩa CD, đương nhiên là nói chuyện chiếc đĩa CD kia.

Hốc mắt Lương Tịnh Tiêu đỏ bừng: “Vì sao? Vì sao lại là em dọn ra ngoài? Sao em phải nhường chỗ cho cô ta?”

“Em muốn ở lại nhà họ Lương?” Lương Phi Phàm kinh ngạc, sau đó nhú mày, trầm giọng nói: “Nếu em thật sự muốn ở chỗ này thì anh cũng không phản đối, dù sao nơi này cũng có phòng cưới của em và Hường Long Cầm, chẳng qua anh muốn nói rõ với em, sau này gặp cô ấy thì em phải ngoan ngoãn gọi một tiếng chị dâu.”

“Anh... anh nói gì?” Lương Tịnh Tiêu không dám tin, lắc đầu: “Không! Em không chấp nhận.”

“Tịnh Tiêu, anh cũng không thích Hường Long Cầm, nhưng em thích nên anh cũng đồng ý, không phải sao?”

Ý là cô không có quyền lợi thích hay không thích, bởi vì anh đã quyết định kết hôn cùng Bạch Lộ, cho nên người phụ nữ kia nhất định sẽ trở thành chị dâu của Lương Tịnh Tiêu cô?

Dựa vào đâu?

Cô không đồng ý! Cô tuyệt đối không đồng ý!

Lương Tịnh Tiêu nắm chặt tay, có chút mất kiểm soát, nhưng lý trí còn sót lại trong cơ thể nói cho cô biết, bây giờ có nói nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng, chỉ khiến cho bản thân tức giận mà thôi. Cô không nên tiếp tục ở lại nơi này tranh cãi cùng Lương Phi Phàm nữa, hẳn là cô nên ra tay độc ác hơn...

Đúng, cô không nên nhàn từ nường tay, cô nên trực tiếp để cái đĩa CD kia bị tung lên trên trang nhất các báo, đến lúc đó, cô muốn nhìn thử xem, Bạch Lộ kia còn mặt mũi nào gả cho anh trai cô?

Đến lúc đó, cho dù anh trai cô có bản lĩnh một tay che trời thì khi tin tức đó phát ra, hôn sự cũng không còn do anh định đoạt nữa.

...

“Được, hôn sự của anh em không xen vào nữa, yên tâm, em sẽ dọn ra ngoài cùng Long Cẩm, tuyệt đối sẽ không làm chướng mắt hai người.

Lương Tịnh Tiêu âm thầm quyết định, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra không cam lòng, nói một câu với Lương Phi Phàm xong, cô lập tức quay người rời đi.

Lương Phi Phàm thấy cô đóng cửa “rầm” một cái, nghĩ đến việc hiện tại cô đang mang thai, từ nhỏ lại được người nhà nâng niu trong lòng bàn tay, tính khí không tốt, cho nên anh cũng chỉ có thể nhịn xuống.

Đầu hơi đau, anh lấy một liều thuốc ra khỏi ngăn kéo, châm lửa đốt lên, ngồi trên ghế chậm rãi hút. Đôi môi mỏng khêu gợi phun ra từng làn khói trắng mờ ảo, cả khuôn mặt anh giống như bị bao phủ bởi một lớp sương mỏng, giống như lạc vào một không gian khác, không hề chân thực.

Một lát sau, anh mới dụi liều thuốc lá trong tay, bỏ đĩa CD kia vào trong laptop.

Màn hình rất nhanh đã xuất hiện hình ảnh...

Không có gì bất ngờ, trên màn hình là hình ảnh một người đàn ông và một người phụ nữ trần truồng ôm lấy nhau, người đàn ông kia không phải anh, đang đè trên người người phụ nữ kia, phát ra âm thanh mạnh mẽ, vô cùng kích thích, hơn nữa còn có tiếng rên rỉ...

Gương mặt người phụ nữ cũng không rõ ràng, nhưng hình ảnh rất nhanh đã được chuyển cảnh, người đàn ông kia túm lấy eo người phụ nữ, tiến vào từ phía sau, trong nháy mắt đó, anh nhìn thấy người phụ nữ kia có gương mặt giống Bạch Lộ chín phần, chẳng trách ông nội và bố lại tức giận như vậy.

Nếu như không phải hiện giờ anh chắc chắn rằng người ở cùng anh hai tháng trước là Bạch Lộ thì nhất định anh sẽ cho rằng người trong đĩa CD này là cô.

Điện thoại của anh bỗng nhiên vang lên, Lương Phi Phàm nhíu mày lại, không nghe điện thoại.

Đối với đàn ông bình thường thì hình ảnh như vậy quá mức kích thích, anh chỉ vừa nghĩ tới hai chữ Bạch Lộ thì lửa nóng trong người giống như bị đốt lên, dục vọng vô cùng mãnh liệt khiến cho máu nóng cả người anh sôi trào, bộ phận ở dưới bụng dần dần cứng lên.

Ngón tay anh khẽ động, anh tắt màn hình đi, lúc này mới cầm điện thoại lên.

Cái tên phía trên điện thoại khiến cho gương mặt của anh hòa hoãn lại, anh ấn nút nghe, dục vọng còn sót lại của anh khiến giọng nói của anh trở nên khàn khàn.

“Ừm, về nhà rồi?”

Bạch Lộ đã sớm về đến nhà, nhưng cô do dự rất lâu mới dám gọi điện cho Lương Phi Phàm. Lúc này đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, trực giác của cô đoán rằng chuyện đó có liên quan tới cô, không ngờ hiện giờ nghe thấy giọng của Lương Phi Phàm có chút kì lạ, trái tim cô càng xiết chặt lại, nói năng lộn xộn.

“Anh... Anh sao rồi? Giọng của anh sao thế? Có phải anh xảy ra chuyện gì rồi không? Vừa này những người kia đã làm gì anh? Anh ở đâu? Em đến tìm anh... Không phải có liên quan đến em sao? Em có thể giải thích mà, để em đến giải thích...”

Cô không rõ là chuyện gì nhưng đã muốn giải thích để giải vây cho anh sao?

Nghe lời nói của Bạch Lộ, trong lòng Lương Phi Phàm có sự rung động không cách nào diễn tả được, dường như có một dòng nước ấm áp chảy vào lòng của anh.

Từ nhỏ tới lớn, anh lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, có vô số người chạy theo đuôi anh...

Có một câu nói rất hay, muốn đội được vương miện thì phải chịu được sức nặng của nó.

Một người, muốn đứng ở vị trí càng cao, thì càng phải bỏ ra nhiều thứ hơn người bình thường.

Từ khi anh hiểu chuyện tới nay, anh rất rõ ràng vị trí của mình, anh muốn thành công thì không thể mềm lòng, càng không thể có nhược điểm.

Cho nên, người như anh vốn dĩ không cần người khác lo lắng, cũng không có ai lo lắng cho anh...

Nhưng cảm xúc mà trước đây anh cho là dư thừa, hiện giờ lại được nói ra từ trong miệng một người phụ nữ, hơn nữa còn nói qua điện thoại lại khiến cho Lương Phi Phàm cảm thấy ấm áp...

Ngón tay của anh khẽ giật giật, sau đó anh lên tiếng, giọng điệu vẫn trầm thấp như cũ, lộ ra mấy phần mất kiên nhẫn: “Ở nhà chờ anh, anh về ngay.”

Anh cúp điện thoại, cầm lấy chìa khóa xe, trực tiếp xuống lầu.

Lương Vô Minh đã về, Lương Kiếm Nam cũng về phòng, Lương Tịnh Tiêu đang ở phòng của mình, chỉ còn Lí Đường Lâm ở phòng khách. Vừa thấy con trai bước xuống, bà lập tức đứng lên nghênh đón.

“Phi Phàm.”

“Mẹ.”

“Con muốn ra ngoài sao?”

Lương Phi Phàm lặng lẽ gật đầu: “Có chút việc phải xử lý.” Anh dừng lại một chút, sau đó bổ sung: “Mẹ, buổi tối không cần chờ con, chắc con không trở về đâu.”

Lí Đường Lâm lo lắng: “Phi Phàm, mẹ cũng xem qua nội dung chiếc đĩa kia rồi, mẹ nghĩ hẳn là con cũng xem rồi, người phụ nữ trong đó thật sự không phải là... Bạch Lộ đấy chứ?”

Lương Phi Phàm đưa tay vỗ vào vai mẹ, an ủi bà: “Mẹ đừng nghĩ nhiều như vậy, chờ mọi chuyện rõ ràng con sẽ cho mẹ, bố, và ông nội một câu trả lời thỏa đáng. Hiện giờ cho dù con nói nhiều hơn nữa thì mọi người cũng sẽ cảm thấy con đang thiên vị cô ấy mà thôi, nhưng mà mẹ à, mẹ phải tin tưởng mắt nhìn người của con trai mẹ!”

“Ôi, đứa nhỏ này, từ nhỏ đến giờ đều có chủ kiến như vậy, con làm chuyện gì mẹ cũng không cần lo lắng, nhưng mà chuyện này... dù sao đó cũng là con dâu của nhà họ Lương chúng ta, hẳn con cũng biết cửa ải của bố con là khó khăn nhất, hiện giờ lại có thêm chuyện này...” Lí Đường Lâm thở dài một hơi, nói thật lòng: “Phi Phàm, mẹ cũng không muốn nói dối con, mẹ không ghét cô ấy, nhưng nếu muốn làm con dâu của nhà họ Lương chúng ta thì cô ấy còn kém quá xa... Trước đó mẹ đồng ý là bởi vì mẹ biết trong bụng cô ấy mang thai con của con, nhưng bây giờ...”

“Mẹ, cho con chút thời gian.” Lương Phi Phàm biết lo lắng của Lí Đường Lâm không phải là không có lý: “Mẹ đừng suy nghĩ nhiều quá, nghỉ ngơi cho tốt là được, con ra ngoài trước.”

Lí Đường Lâm còn muốn nói thêm vài câu, nhưng thấy sắc mặt con trai bà lại không nói gì nữa, chỉ căn dặn anh phải cẩn thận, sau đó đưa mắt nhìn con trai rời đi.

Những năm gần đây, bà vẫn luôn tu thân dưỡng tính, hi vọng người bên cạnh mình, bao gồm cả bà đều sống thật vui vẻ...

Chuyện tình yêu này, bà chưa từng được trải nghiệm, giống như năm đó...

Gương mặt cao quý của Lí Đường Lâm hiện lên một tia đau đớn, những chuyện kia đã qua lâu như vậy, bà tưởng rằng cả đời sẽ không nhớ đến nữa, nhưng không ngờ khi nhớ tới lại đau khổ như vậy...

Chỉ là giờ khắc này, chuyện đó đột nhiên xẹt qua trong đầu bà...

Phi Phàm, Phi Phàm...

Người nhà đều thích gọi anh là A Phàm, nhưng bà lại thích gọi là Phi Phàm, bà vẫn luôn nhớ đến lúc đặt cái tên này cho anh, bà đã có tâm trạng như thế nào...

“Phu nhân, lão gia nói đau đầu, muốn uống cà phê do phu nhân pha.”

Giọng của người giúp việc vang lên, giọng điệu cung kính, cắt ngang hồi tưởng của Lí Đường Lâm.

Khi bà xoay người sang chỗ khác, gương mặt đã khôi phục lại sự cao quý thường ngày.

“Tôi biết rồi, đi xuống trước đi...”

Sở Ủy Dạ vừa kí tập tài liệu sau cùng, trợ lý lập tức gõ cửa.

Anh không ngần đầu, khẽ lên tiếng: “Vào đi.”

Trợ lý là đàn ông, đi theo anh đã nhiều năm, sau khi trợ lý đặt xấp tài liệu trong tay xuống mới bắt đầu báo cáo: “Sở tổng, sắp có giải thi đấu thiết kế quốc tế, chúng ta đã có danh sách những người tham gia rồi, hiện giờ đang ở trong tập tài liệu màu xanh kia, Sở tổng cảm thấy không có vấn đề gì thì tôi sẽ đi làm ngay.”

“EC có những ai tham gia?”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 103

“EC không công bố tin tức, nhưng tôi đã điều tra được Bạch Lộ có tham gia.”

Sở Úy Dạ xoay bút máy trong tay, khóe môi nhếch lên: “Ồ, Lương Phi Phàm làm vậy cũng là suy nghĩ cho cô ấy hay không có lòng tin với cô ấy vậy?” Trợ lý không nói tiếp, dừng một chút mới nói: “Sở tổng, tôi vừa nhận được điện thoại của Lương tiểu thư, cô ta nói có chuyện muốn nói với anh, còn nói anh nhất định sẽ có hứng thú.”

“Lương tiểu thư?” Ngón tay cái của Sở Úy Dạ chậm rãi vuốt ve cằm mình, hơi nhíu mày: “Lương Tịnh Tiêu sao?”

“Đúng vậy!”

“Có nói là chuyện gì không?”

“Không, nhưng cô ta nói có liên quan tới Bạch Lộ.”

Ánh mắt Sở Úy Dạ lóe lên, phát phát tay: “Gọi điện lại cho cô ta, hẹn thời gian xong thì nói cho tôi biết.”

Trợ lý gật đầu cáo lui.

Sở Úy Dạ khẽ động chân, ghế dài lập tức xoay hai vòng, thân thể cao lớn của anh dựa vào ghế, cổ ngược lên trần nhà, gương mặt vừa cương nghị vừa tuấn tú.

Bạch Lộ, cô lại có nhược điểm gì rơi vào tay người khác rồi sao?

Thật ra tôi đột nhiên có chút nhớ cô rồi...

Bạch Lộ cầm cốc nước, động tác có chút cứng nhắc, cả người ngây ngẩn ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, hai mắt mở to nhìn về phía cửa chính, một lát lại nhìn đồng hồ treo tường.

Hai kim đồng hồ thay nhau tạo thành một đường thẳng, cứ lặp đi lặp lại.

Nửa giờ đã qua, Lương Phi Phàm vẫn chưa tới.

Cô bất an đặt cốc nước lên bàn, một nửa cốc vẫn còn nguyên, chưa động tới, cô đứng dậy khỏi ghế sofa, đi về trước cửa, trong tay nắm chặt điện thoại. Cô tìm dây số của Lương Phi Phàm trên màn hình, nhưng cô lại không có dũng khí ấn nút gọi.

Anh vừa bảo cô ở đây chờ anh...

Nhưng giọng nói của anh rất kì lạ... có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Không... Sẽ không!

Lương Phi Phàm là ai? Anh là người không gì không làm được, nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì đâu...

Hơn nữa những người kia tuy trông có vẻ hung ác nhưng lại rất cung kính với anh, huống chi không phải anh đã từng nói sao? Đó là người do Lương Vô Minh phái tới, Lương Vô Minh là ông nội của anh, chắc chắn sẽ không làm hại anh...

Bạch Lộ tự an ủi mình, nhưng mỗi lần nhìn về phía cửa thì cô lại cảm thấy bất an..

Cô chưa từng lo lắng như thế vì một người đàn ông bao giờ.

Ba chữ “Lương Phi Phàm” giống như một bàn tay vô hình, bóp chặt lấy trái tim cô, khống chế hô hấp của cô, nắm giữ tất cả dây thần kinh trên người cô khiến cho tâm trạng của cô phập phồng lo sợ, không cách nào bình tĩnh được.

Cô... thật sự đã yêu người đàn ông chói mắt kia rồi sao?

Bạch Lộ cắn môi, dừng lại một chút, đau khổ nhếch miệng lên, vì sao cô không dám thừa nhận chứ?

Thật ra... chỉ là cô sợ hãi thừa nhận mà thôi...

Cô và Hưởng Long Cẩm ở cùng nhau nhiều năm như vậy, nhưng cô chưa từng có tâm trạng bất an như bây giờ, ngay cả khi bọn họ đã nói đến chuyện cưới gả thì cô cũng không vì anh tới gần mà mặt đỏ tim run...

Nhưng từ khi nào “tổng giám đốc Lương” đã biến thành “Lương Phi Phàm”, từ khi nào anh không ở cạnh cô thì đầu óc của cô sẽ ngập tràn hình ảnh của anh, từ khi nào cô thấy anh cười một cái thì lòng cô lại rối loạn như vậy chứ?

Có lẽ đã bắt đầu từ lâu rồi, chỉ là điều đó luôn ẩn giấu tận sâu trong lòng cô, bởi vì cô luôn cảm thấy giữa cô và anh không có khả năng nên mới không dám suy nghĩ.

Bởi vì khoảng cách giữa hai bọn họ giống như giữa trời và đất vậy...

Nhưng giờ phút này, chỉ cần cô vừa nghĩ tới anh có lẽ sẽ vì cô mà gặp phải phiền phức gì đó thì những cảm xúc kia lập tức khiến cho tình cảm được chôn sâu trong đáy lòng cô bạo phát...

Cửa bỗng nhiên vang lên tiếng chuông, suy nghĩ hỗn loạn của Bạch Lộ bị cắt đứt, cô nhanh chóng phản ứng lại, nhào ra mở cửa.

Lương Phi Phàm mặc áo khoác màu xám đậm, bên trong là áo sơ mi hoa văn, gương mặt tuấn mỹ của anh vẫn mang theo vẻ lạnh lùng thường ngày, chỉ là ánh mắt anh nhìn cô vô cùng thâm thúy. Anh duỗi ngón tay ra gõ vào cửa sắt: “Mở cái này ra...”

Bạch Lộ thấy anh mang theo vẻ bình tĩnh, cả người nhẹ nhàng thoải mái, không có dấu hiệu không ổn, cô mới khẽ thở dài một hơi.

Chỉ là sắc mặt của anh có vẻ không tốt lắm, cô lại có chút bất an, vì vậy nhanh chóng mở khóa, kéo cửa sắt ra, còn chưa đợi Lương Phi Phàm tiến đến thì cô đã nhào tới, nắm lấy tay anh, giọng nói gấp gáp.

“Anh không sao chứ?”

“Anh có thể xảy ra chuyện gì được?”

Lương Phi Phàm hưởng thụ cái ôm của cô, hai tay ôm eo cô, đẩy cô vào trong phòng, giọng nói trầm xuống: “Ngoài trời đột nhiên đổ mưa, để anh đi vào đã, thời tiết hơi lạnh.”

Bạch Lộ đáp lại một tiếng, sau đó lùi ra sau hai bước. Lương Phi Phàm vừa bước vào nhà, vừa thuận tay đóng cửa lại, cô đột nhiên nhớ ra: “Vừa nãy có chuyện gì vậy? Liên quan đến em đúng không? Anh nói là ông nội anh phái người tới, nhưng sao ông nội anh lại phái người tới? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao giọng anh trong điện thoại lại kì quái như vậy?”

“Em hỏi nhiều chuyện như vậy, em muốn anh trả lời cái nào trước?”

Lương Phi Phàm nhếch môi, xoay người đè cô vào tường, thân thể cao ráo của anh dán sát vào cô, vừa tạp cảm giác áp bức, lại vừa tạo ra bầu không khí mập mờ...

Bạch Lộ giật mình, cô muốn tránh khỏi hơi thở nóng rực của anh, nhưng sau lưng cô lại là tường, cô bị cố định trong phạm vi của anh, không cách nào tránh được.

Cô cố gắng để cho giọng nói của mình không bị biến dạng, lời nói hơi lắp bắp: “Em chỉ hỏi... hơi nóng vội một chút... Em hi vọng anh có thể trả lời em... vừa này không phải bởi vì chuyện của em...”

“Nóng vội như vậy là vì lo lắng cho anh sao?”

Lương Phi Phàm nhíu mày, đáy mắt lạnh lùng lúc này lại mang theo vài phần mềm mại, ngón tay nhẹ nhàng đặt lên chiếc cằm trơn bóng của cô, vô cùng thích dáng vẻ e lệ của cô, dáng vẻ này khiến anh không nhìn được mà muốn đến gần cô hơn một chút...

“Bé con, anh sẽ trả lời em, nhưng trước khi trả lời anh muốn hỏi em một vấn đề...” Lương Phi Phàm ôm lấy eo cô, ngón tay không nhìn được sờ soạng trên người cô. Cô mặc đồ ngủ đơn giản, anh rất nhanh đã vén được vạt áo cô lên, năm ngón tay linh hoạt đi sâu vào trong, tinh tế cảm nhận làn da trắng nõn nà của cô.

Giọng Lương Phi Phàm hơi khàn khàn, mang theo sự gợi cảm của đàn ông: “Vừa này em nói nghe giọng anh có chút kì quái đúng không? Có muốn biết vì sao không?”

Bạch Lộ vô thức hít sâu một hơi, muốn đẩy bàn tay anh ra khỏi người cô, giọng run rẩy: “Em, em không biết...”

“Muốn biết không?”

Cô cắn môi, gương mặt đỏ bừng, biểu cảm ý loạn tình mê khiến cô giống như một con mèo lười biếng, những sợi lông mềm mại cọ vào tim anh, khiến toàn thân anh ngứa ngáy, dục vọng đối với cô càng bùng lên mạnh mẽ hơn.

“Ngoan... hiện giờ anh sẽ nói cho em biết vì sao?”

Giọng nói của anh giống như rượu khiến người ta say mê, cũng giống như có ma lực khiến cả người cô nóng rực...

Vốn dĩ hai người đã có nhiều lần tiếp xúc thân mật, nhưng trừ lần đầu tiên kia ra, thì bọn họ cũng chưa từng quan hệ một cách đúng nghĩa...

Trước đó Lương Phi Phàm vì kiêng kị đứa bé trong bụng cô, nhưng bây giờ...

Đã sắp ba tháng rồi, anh cũng đặc biệt hỏi bác sĩ Quan rồi, như vậy hiện giờ, anh sẽ không chờ thêm nữa. Anh muốn cô!

Anh cong người, ôm người phụ nữ thần trí mơ hồ kia lên, nhanh chóng đi về phía phòng ngủ, sau đó dùng chân đạp cửa ra, đặt cô lên trên tấm ga trải giường lớn màu xanh.

Thân hình cao lớn của Lương Phi Phàm cũng đè lên người cô, đối diện với ánh mắt thâm thúy của anh, cảm xúc của Bạch Lộ dường như được thả lỏng, tim cô đập nhanh hơn, vô thức muốn tránh đi, nhưng cô vừa chuyển động thì lại bị người đàn ông kia chế trụ.

“Tránh làm gì?” Lương Phi Phàm nhếch môi lên, khẽ cười một tiếng, đáy mắt tản ra ánh sáng thâm trầm, dường như có thể câu hồn người khác: “Đồ ngốc, em trốn thoát sao?”

“Lương... ưm...”

Bạch Lộ vừa định lên tiếng thì môi của Lương Phi Phàm đã hôn xuống, ngăn chặn câu nói tiếp theo của cô.

Nụ hôn của anh lúc nào cũng ngang ngược như vậy nhưng lại khiến người ta đắm chìm trong đó, không cách nào thoát ra được. Cho dù trước

đó trong lòng vẫn còn khúc mắc, nhưng Bạch Lộ cũng sẽ bị anh thuần phục, nói gì đến hiện tại?

Đáy lòng cô vẫn có âm thanh kêu gào, Bạch Lộ, không phải mày yêu người đàn ông này sao? Nếu yêu anh thì sao lại đẩy anh ra?

Đúng vậy, nếu yêu anh, thì sao lại đẩy anh ra chứ?

Rất nhanh, cô đã không kịp chế được mà hôn đáp lại, Lương Phi Phàm ngấn người ra, sau đó nhếch môi lên, nhẹ nhàng giữ chặt eo cô, hôn càng lúc càng sâu...

Hai người hôn nhau một lúc lâu. Nụ hôn của Bạch Lộ vốn không thuần thực, nhưng cho dù vụng về tới đâu thì chỉ cần cô đáp lại, Lương Phi Phàm cũng sẽ cảm thấy bản thân mất kiểm soát.

Anh bắt đầu cởi quần áo trên người cô, đến khi chiếc áo cuối cùng bị anh cởi ra, Bạch Lộ cảm thấy trước ngực mình mát lạnh thì cô mới giật mình, đỏ mặt hô lên một tiếng, định đưa tay che ngực lại.

Lương Phi Phàm quỳ gối giữa hai chân cô, thấy hành động đáng yêu của cô, khoe miệng anh khẽ cười, sau đó trực tiếp dùng một tay giữ chặt tay cô, tay còn lại vuốt ve phần ngực đang nõ cao của cô.

“Có chỗ nào anh chưa thấy đâu? Che cái gì?”

Giọng của anh khàn khàn, một tay cởi áo sơ mi của chính mình ra, động tác kia vừa gấp rút vừa thô bạo, cúc áo sơ mi hàng hiệu bị anh kéo đứt, rơi lả tả trên sàn nhà.

Bạch Lộ không biết nên nhìn đi đâu, cô muốn rút tay mình ra, nhưng bàn tay của anh lại giữ tay cô rất chặt, động tác lại vô cùng khêu gợi. Anh tự mình làm mọi chuyện như vậy... giống như... đang tự xử vậy.

“Đừng, anh... tay của anh... đừng như vậy...”

“Không thoải mái sao?”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 104

Trái tim của cô dường như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, không thể đáp lại được gì, chỉ có thể né tránh, cuối cùng, cô dứt khoát nhắm mắt lại.

Ánh mắt thâm thúy của Lương Phi Phàm rơi vào phần bụng bằng phẳng của cô, anh nhẹ nhàng ấn tay một cái: “Chỗ này... có con của chúng ta.”

“...”

Con?

Lời này giống như nhắc nhở cô, đúng vậy, cô đang mang thai, cô không thể cùng anh làm chuyện này...

Cô vừa phản ứng kịp thì lập tức định đẩy anh ra, nhưng người đàn ông trước mặt lại không hề nhúc nhích, anh nhíu mày: “Ngoan, đừng động đây...”

“Lương Phi Phàm, đừng... anh đừng như vậy... Bác sĩ nói mới 3 tháng... rất nguy hiểm.”

“Anh hỏi bác sĩ rồi, em quên rồi sao?” Nhìn đôi mắt kinh hãi của cô, anh thương tiếc hôn lên trán cô một cái: “Đừng sợ, anh sẽ không làm tổn thương em, cũng không làm tổn thương con chúng ta. Bạch Lộ, ngoan, cho anh đi...”

Anh vừa gọi cô là gì?

Bạch Lộ?

Đúng vậy, cô nghe rất rõ ràng, anh gọi tên của cô, trước giờ anh đều gọi theo họ cô, nhưng vừa nãy anh lại gọi cả tên của cô.

Cô không cách nào hình dung được cảm giác này, anh dùng giọng nói khàn khàn để gọi tên cô, hô lên hai tiếng rất bình thường, nhưng truyền vào trong tai của cô lại giống như tiếng sấm, quanh đi quẩn lại...

Cô mơ màng muốn ngủ thiếp đi, nhưng tiếng chuông điện thoại của Lương Phi Phàm đã khiến cô tỉnh lại. Người đàn ông bên cạnh cô đã ngồi trên giường, một tay cầm điện thoại, một tay mặc quần áo, nhưng vừa mặc áo sơ mi vào anh mới nhận ra tất cả cúc áo đều đã bị anh kéo đứt, anh đành tùy tiện khoác áo lên người, đi ra xa nghe điện thoại...

Bạch Lộ biết anh không phát hiện ra cô đã tỉnh nên mới đi ra xa nghe điện thoại, hơn nữa còn cố gắng hạ thấp giọng, nhưng cô vẫn nghe được một vài câu, hẳn là điện thoại của Quan Triều, không biết bọn họ nói gì, nhưng cô thấy Lương Phi Phàm khẽ gật đầu, trầm giọng phân phó.

“Tin tức này tạm thời không thể rò rỉ, trước khi giải đấu thiết kế bắt đầu thì không thể xảy ra sự cố gì được, anh mau đi điều tra rõ ràng mọi chuyện trước đã... chuyện bên nhà họ Diệp để tính sau...”

“Trong tay còn vài vụ hợp tác, lúc trước khi kí hợp đồng bọn họ không nói, nhưng hẳn là nghĩ có thể thông gia nên mới hợp tác với Lương thị, nếu nửa đường dừng lại thì Diệp thị bọn họ sẽ tổn thất bao nhiêu? Anh tính chưa?”

“Chuyện hợp tác chưa cần để ý vội... Anh điều tra rõ ràng trước đi. Quan Triều, mang cho tôi bộ quần áo mới tới căn hộ của Bạch Lộ, ừm, cả áo sơ mi và âu phục.”

Bạch Lộ nghe được mấy câu sau cùng kia, khuôn mặt cô đỏ bừng lên, đúng lúc Lương Phi Phàm cúp điện, xoay người lại thấy hai tay cô nắm chặt chặn, che khuất nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt thật to.

Bốn mắt nhìn nhau, lúc này chặn đã kéo xuống cằm, cô tức giận trừng mắt nhìn anh: “Anh muốn quần áo thì để em tìm cho anh là được, vì sao phải để Quan Triều đưa tới?”

Đây chẳng phải nói rõ cho anh biết bọn họ vừa làm chuyện gì sao?

Về sau cô phải đối diện với Quan Triều như thế nào đây?

Lương Phi Phàm nghe vậy, thấp giọng cười rộ lên, lộ ra vẻ mặt không đứng đắn.

Anh tới gần mép giường, ngồi xuống, đặt tay trên vai cô, ngón tay mát lạnh chậm rãi lướt qua: “Em lo lắng Quan Triều biết được chuyện gì sao? Em thật sự cho rằng Quan Triều không biết gì thật sao?”

Nếu anh ta đã là trợ lý đắc lực nhất của Lương Phi Phàm đương nhiên anh ta sẽ biết tất cả mọi chuyện của Lương Phi Phàm, bao gồm cả công việc và đời sống riêng tư.

“Thế còn em thì sao?”

Lương Phi Phàm đưa tay nâng mặt cô lên, nhìn đôi mắt to tròn bất an của cô, anh không biết nên hình dung tâm trạng của mình thế nào, cảm thấy có chút hơi thất bại.

Nhưng vừa nghĩ tới chuyện của cô, anh lại không cảm thấy tâm trạng nặng nề như vậy nữa.

Bị người thân nhất phản bội, sao có thể coi như không có việc gì? Vết thương trong quá khứ kia đều được cô chôn sâu dưới đáy lòng rồi, huống

chi, hiện giờ người cô phải đối mặt vẫn là chính mình.

Ngón tay của anh vuốt ve khuôn mặt cô, đây lần đầu tiên anh nhẫn nại nói chuyện cùng một phụ nữ như vậy.

“Lần trước anh đã nói với em rồi, em có thể cảm nhận trái tim anh nhiều hơn một chút được không? Thật sự em không cảm giác được gì sao?”

“Bạch Lộ... anh thật ra là một người rất đơn giản. Anh nói rồi, cuộc đời của anh không phải bị trường bối của anh sắp xếp, mà chính anh đã tự sắp xếp kế hoạch của cuộc đời mình, từng bước phát triển, nhưng đột nhiên em lại xuất hiện, em là biến số của cuộc đời anh, em hiểu không? Hiện giờ anh rất vui lòng đón nhận biến số này, không chỉ bởi vì đứa bé trong bụng em, mà bởi vì mẹ của nó chính là em, Bạch Lộ.”

Lương Phi Phàm, trước giờ đều là người khác giải thích với anh, mà anh cũng là người đàn ông không thích nói bất cứ điều dư thừa gì, hiện giờ anh lại dịu dàng dặn dò như vậy...

“Em cũng chưa tắm sao?” Lương Phi Phàm nắm lấy bàn tay nhỏ ở trong chăn, dùng lực kéo cả người cô lên, ôm cô vào lòng, thoải mái hít mùi hương thơm mát trên người cô, giọng nói vừa trầm thấp vừa êm tai: “Vừa nãy anh sợ em mệt nên không bảo em đi tắm, hiện giờ nghỉ ngơi đủ rồi, anh dẫn em đi tắm...”

“Không, đừng...” Bạch Lộ muốn đẩy anh ra, giọng nói càng lúc càng nhỏ: “Để em tự tắm...”

Lương Phi Phàm biết cô đang xấu hổ.

“Yên tâm, anh chỉ giúp em tắm rửa thôi, sẽ không làm loạn đâu!”

Không ngờ anh đã chuẩn bị nước, có lẽ anh đã tỉnh dậy từ sớm. Anh đem cô đặt vào bồn tắm, sau đó duỗi tay kéo ống quần, chậm rãi ngồi xổm

xuống.

“Lúc em ngủ anh đã chuẩn bị nước rồi, nhưng mà bồn tắm này không tốt lắm, em nằm như thế sẽ không thoải mái, để lần sau anh đổi cho em một cái bồn khác.” Lương Phi Phàm vừa nói vừa cầm khăn mặt lau người cho cô.

“Lương Phi Phàm, anh thật đáng ghét! Anh mau ra ngoài đi, để em tự tắm...”

Cô vừa nói, vừa vỗ nước trong bồn tắm, cả người cũng chìm trong nước, Lương Phi Phàm sợ cô sẽ bị sặc, vội vàng tiến lên nắm vai cô.

“Làm loạn cái gì? Cả người em còn chỗ nào anh chưa nhìn thấy đâu? Trốn tránh cái gì nữa? Cẩn thận một chút...”

“Anh... vậy anh ra ngoài trước đi...”

Lương Phi Phàm chưa kịp lên tiếng thì bên ngoài cửa đã có tiếng ầm chuông, tuy tiếng chuông này rất nhỏ, nhưng hai người vẫn nghe được.

“Hắn là Quan Triều đến đây!” Lương Phi Phàm đứng dậy, đưa khăn mặt cho Bạch Lộ, ngón tay lau đi mấy giọt nước trên mặt cô: “Anh ra ngoài trước, em tự tắm đi, tắm xong thì ra ngoài, trước đó anh đã nói sẽ đưa em đi gặp mẹ, lát nữa chúng ta cùng đi...”

Bạch Lộ im lặng, sau đó gật đầu.

Thật ra cô đã hoàn toàn tiếp nhận anh rồi, khi cô dũng cảm bước lên bước đầu tiên, cô đã biết việc mà cô cần phải làm tiếp theo không phải là ở bên cạnh anh, mà chính là cùng anh đối mặt với rất nhiều vấn đề.

Ví dụ như người nhà họ Lương, ví dụ như mẹ cô...

Đương nhiên, cô biết, con đường này nhất định không phải là con đường dễ đi, nhưng cho dù nó là con đường đầy bụi gai thì một khi cô đã bước lên,

nhất định không thể quay đầu lại.

Căn hộ của Bạch Lộ không lớn lắm, chỉ là một căn hộ đơn mà thôi, chỉ có một cửa chính, cho nên không khí trong phòng cũng không được lưu thông...

Khi Quan Triều đẩy cửa tiến vào thì anh lập tức ngửi được mùi vị hoan ái, những mùi đó chưa kịp tản đi, vẫn lơ lửng trong không khí, còn Lương Phi Phàm lại chỉ khoác một chiếc áo sơ mi.

Quan Triều cũng là đàn ông bình thường, thấy vậy, anh ta không khỏi giả bộ ho khan một tiếng.

“Lương tổng, đây là quần áo mà anh muốn.”

Lương Phi Phàm trực tiếp mặc quần áo, ngón tay linh hoạt cài cúc áo sơ mi, căn dặn Quan Triều bên cạnh: “Buổi chiều tôi còn có việc, các cuộc họp hôm nay đều chuyển sang ngày khác, chuyện ở công ty anh tự xử lý, gần đây có thể tôi sẽ rất bận, không có việc gấp thì đừng tìm tôi.”

Quan Triều gật đầu, thấy Lương Phi Phàm đã cài xong cúc áo, anh ta lập tức lấy âu phục ra, cung kính đưa cho Lương Phi Phàm.

“Lương tổng, ngày mai Diệp Lâm tiểu thư tới, lúc đó anh không có ở đây...”

Lương Phi Phàm chỉnh lại cổ áo, giọng nói lạnh nhạt: “Bộ phận nhân sự sẽ tự sắp xếp công việc cho cô ấy, những chuyện này không cần tôi tự mình quan tâm.”

“Tình huống của Diệp thị...”

“Tôi đã nói rất rõ trong điện thoại rồi...”

Quan Triều im lặng một lúc, sau đó lên tiếng: “Trước đó có một kế hoạch về làng du lịch, một khách sạn dưới trướng Diệp thị đã thỏa thuận hợp đồng với chúng ta, mà kế hoạch này lại làm dưới danh nghĩa của EC. Trước mắt, chúng ta đã tiến hành một nửa, nếu như dừng lại thì chỉ sợ có ảnh hưởng rất lớn tới EC...”

Cửa phòng tắm bỗng nhiên mở ra, Lương Phi Phàm vội đưa tay ra hiệu cho Quan Triều im lặng, anh cố gắng thấp giọng: “Chuyện này nói sau.” Quan Triều biết người đi ra khỏi phòng tắm nhất định là Bạch Lộ, vì vậy gật đầu: “Vậy Lương tổng, tôi xin phép đi trước.”

Lương Phi Phàm gật đầu, Quan Triều rất nhanh rời khỏi căn hộ.

Lúc Bạch Lộ đi ra, anh đã ăn mặc chỉnh tề, tinh thần sáng khoái đứng ở đó.

Cô nhìn xung quanh một vòng, không phát hiện người khác, vì vậy cô mấp máy môi, tò mò: “Vừa nãy em nghe được tiếng người nói chuyện, trợ lý Quan đi rồi sao?”

“Không phải sợ em xấu hổ sao?” Lương Phi Phàm cong môi, tiến lên ôm lấy eo cô, cúi người cọ đầu vào cổ cô, sau đó hỏi: “Dùng sữa tắm gì vậy? Sao trên người luôn có mùi hương khiến người ta rung động như thế chứ?”

“Từ khi nào anh thích nói mấy chuyện không nghiêm túc đó hả?”

Bạch Lộ đẩy anh ra, hiện giờ cô cảm thấy, người đàn ông này và người đàn ông lúc đầu cô gặp là hai người hoàn toàn khác nhau.

Trước kia cô cảm thấy anh rất trầm ổn, cũng cảm thấy anh rất bình tĩnh, rất lịch sự, rất cao quý, đến mức khiến cho người khác không với tới.

Nhưng bây giờ cô lại phát hiện ra, thật ra ngoại trừ vầng hào quang trên người thì anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường mà thôi.

Đương nhiên, Bạch Lộ hiểu rõ, Lương Phi Phàm chỉ có ở trước mặt cô mới có thể thu lại vầng hào quang kia, điều này khiến cô rung động hơn bất kì lời nói ngọt ngào nào.

Trên thế giới này, lại có một người đàn ông cam nguyện vì cô, bước từ trên thiên đường đi xuống, chỉ nguyện vì một mình cô mà trở thành người bình thường như vậy...

“Cái này mà cũng gọi là không nghiêm túc sao?” Lương Phi Phàm có chút oan ức: “Em đúng là đồ không có lương tâm, bây giờ lá gan lại càng lúc càng lớn rồi...”

...

“Lương Phi Phàm.”

Bạch Lộ đột nhiên vòng tay qua ôm lấy gáy của anh, cô cảm giác được thân hình cao lớn của anh cứng đờ ra, đây là lần đầu tiên cô chủ động ôm lấy anh, gương mặt mềm mại của cô cọ vào ngực anh, cô hạ thấp giọng, trong giọng nói mang theo vài phần bất an, nhưng lại rất nghiêm túc.

“Vì sao anh đối xử tốt với em như vậy? Không phải bởi vì... đứa trẻ trong bụng em chứ?”

“Vấn đề này anh nghĩ là anh đã trả lời rồi.”

“Nhưng em muốn nghe anh nói lại lần nữa.”

Cô ôm chặt cổ anh, cố gắng nhón chân lên, giọng nói bình tĩnh nhưng lại có chút run rẩy, cô không xác định được cô đang nói với anh hay nói với chính bản thân mình.

“Vì sao vậy? Anh biết không? Giống như lần đầu tiên anh nói với em, người đàn ông ngủ cùng em hôm đó chính là anh vậy... Lúc ấy em vô cùng

kinh ngạc, vô cùng bất ngờ, nhưng em không muốn phủ nhận rằng em thật sự rất kích động... Em chưa từng nghĩ tới người đêm hôm đó là anh, em cảm thấy tỉ lệ này vô cùng nhỏ, nhỏ tới mức không cách nào tưởng tượng nổi, nhưng đó lại thật sự là anh... Em còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì anh lại nói với em anh muốn kết hôn với em... Tất cả đều quá bất ngờ, em không có cách nào tin tưởng đây là sự thật. Không phải em tự ti... chỉ là em không dám tin... em rất sợ...”

Sợ rằng khi cô dùng sức để nắm chặt thì lại có người buông tay ra...

Sợ rằng “tình yêu” này chỉ là một giấc mơ của cô mà thôi.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 105

Thật ra anh cũng quan tâm đến cô.

Sự bất an trong đáy mắt cô dần dần tan biến...

Cô cũng không muốn gì nhiều, cô không phải là thiếu nữ mười tám tuổi nữa, không có những mơ mộng hảo huyền, tưởng rằng một câu “anh yêu em” là có thể sống bên nhau đến đầu bạc răng long...

Giống như anh từng nói, hứa hẹn là thứ quá mỏng manh, điều cô cần làm là cảm nhận được trái tim của anh.

Cho nên hiện tại, cô đã rất thỏa mãn rồi.

Cô chậm rãi nở nụ cười, nhón chân lên lần nữa, chủ động hôn lên môi của anh.

Lương Phi Phàm không ngờ cô sẽ chủ động như vậy, nhưng món ngon tự dâng đến miệng thì đương nhiên anh sẽ không từ chối, tay anh đặt ở eo cô, sau đó cúi người xuống, hôn thật sâu...

Ánh hoàng hôn xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, chiếu vào trong phòng.

Cách đó không xa, mặt trời đang từ từ chìm xuống, thỉnh thoảng có cơn gió thổi qua, mấy bông hoa trên bồn công cũng khẽ lay động, tất cả đều vô cùng ấm áp, vô cùng dịu dàng...

Ánh hoàng hôn đẹp vô cùng...

Tần Trân Hy vừa đẩy cửa nhà mình ra đã thấy không ổn.

Phòng khách trong nhà sáng đèn, trong phòng dường như còn có tiếng nói chuyện, là một nam một nữ.

Bà nhúu mày, đứng ở chỗ thay giày, quả nhiên một lát sau lập tức nghe được giọng nói quen thuộc.

“Mẹ về rồi sao?”

Tần Trân Hy vội vàng thả chìa khóa trong tay ra, nhìn thoáng qua con gái, thấy sắc mặt cô vui vẻ, không có chút bất thường nào, bà thở phào nhẹ nhõm: “Ừm, ăn cơm chưa?”

“Chưa ạ.” Bạch Lộ tiến lên kéo tay mẹ, sau đó do dự một lúc rồi nói: “Mẹ, hôm nay có người cùng đi với con, anh ấy... muốn gặp mẹ một lần.”

Tần Trân Hy cũng không cảm thấy bất ngờ: “Bố của đứa bé sao?”

Từ nhỏ đến lớn Bạch Lộ đã quen với vẻ lạnh nhạt của Tần Trân Hy, cho dù gặp phải chuyện lớn gì thì dường như bà cũng không biểu lộ cảm xúc quá rõ ràng.

Ngay cả khi bố qua đời, bà cũng chỉ giữ vẻ mặt như thế, không khóc tê tâm liệt phế, ngay cả lúc rơi nước mắt bà vẫn giữ dáng vẻ lạnh nhạt bình tĩnh. Khi đó còn nhỏ nhưng Bạch Lộ cũng hiểu rằng tính tình của mẹ xưa nay đã như vậy...

“Chào dì...”

Hai mẹ con vừa vào phòng khách, Lương Phi Phàm đã lập tức đứng dậy, vô cùng lễ phép gật đầu với Tần Trân Hy, lên tiếng chào hỏi.

“Cậu Lương không cần khách khí, ngồi đi.” Tần Trân Hy vội vàng đưa tay vỗ vào mu bàn tay Bạch Lộ, thấp giọng nói: “Đi lấy nước.”

Bạch Lộ đáp lại một tiếng, nhanh chóng đi vào nhà bếp.

Tần Trân Hy ngồi đối diện với Lương Phi Phàm, cũng không nhìn anh nhiều, lúc nói chuyện cũng rất tự nhiên.

“Tôi nghe Bạch Lộ nói hai người chưa ăn cơm đúng không? Chỗ này bình thường chỉ có mình tôi ở, ăn uống cũng rất đơn giản, nếu như không chê thì giờ tôi sẽ đi làm...”

“Dì à, không cần phiền phức như vậy đâu.”

Lương Phi Phàm vội vàng lên tiếng, lần này cũng coi như anh đi ra mắt nhà vợ...

Lương tổng ở trên thương trường hô mưa gọi gió, mà lại bối rối vì một trường bối của gia đình bình thường sao?

Anh ho nhẹ một tiếng: “Thật ra hôm nay cháu tới đây là muốn nói chuyện với dì về việc giữa cháu và Bạch Lộ...”

...

Bạch Lộ vừa đi đến cửa, đúng lúc nghe được câu nói của Lương Phi Phàm.

Cô vô thức dừng bước lại, trên tay bưng một chiếc khay, bên trong có cốc nước ấm, ánh mắt cô liếc qua nước trên tay mình, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông ở ghế sofa gần đó.

Bình thường anh rất cao ngạo, nhưng bây giờ anh lại ngồi trên ghế sofa trong nhà cô... Cái ghế sofa đó đã ở trong nhà bố nhiều năm rồi chứ?

Ánh đèn chiếu xuống đỉnh đầu của anh, Bạch Lộ nhìn đến mức ngáy gần cả người.

Cô cảm thấy trống ngực của cô đang đập thành thịch.

“Cậu Lương, tôi biết cậu muốn nói gì, trước đó Bạch Lộ đã nói với tôi rồi...”

Tần Trân Hy hẳn cũng không muốn để cuộc nói chuyện trở nên xấu hổ, hiện giờ bà lên tiếng với tư cách là trưởng bối, giọng điệu vô cùng nhẹ nhàng: “Bản thân tôi cũng là một nhân viên y tế, mà tôi đã làm rất nhiều năm, tôi hiểu rõ sự đáng quý của sinh mệnh. Đứa bé trong bụng con gái tôi tuy là chuyện ngoài ý muốn nhưng tôi tin đây là lẽ vật mà trời cao bốn cho hai người.”

Bà dừng lại một chút, nghiêm túc nói: “Tôi sẽ không phản đối, nhưng trước đó tôi cũng đã nói với Bạch Lộ, chúng tôi chỉ là người bình thường, muốn bước vào hào môn như nhà cậu thì con gái của tôi nhất định sẽ rất mệt mỏi, nhưng tôi sẽ tôn trọng quyết định của con gái tôi. Hôm nay nó mang cậu về nhà, tôi biết là nó đã quyết định rồi...”

Trước khi Lương Phi Phàm đến, anh đã diễn tập đủ mọi tình huống rồi.

Anh là công tử nhà giàu, vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng, trước giờ người khác đều vây quanh anh, đều muốn có quan hệ với anh, anh chỉ cần đứng ở chỗ cao ra lệnh là được.

Trải qua một thời gian dài, hoàn cảnh đó đã ảnh hưởng đến tính cách của anh, khiến anh đối xử với người khác cũng rất chuyên quyền độc đoán.

Nhưng trước khi tới gặp Tần Trân Hy, anh lại bỏ ra khá nhiều công sức.

Anh đã phái người điều tra hoàn cảnh của bà, trên tài liệu, hoàn cảnh của Tần Trân Hy cũng không tệ, trước kia bà cũng là tiểu thư khuê các của nhà

có học, bố bà, cũng là ông ngoại Bạch Lộ, chính là một giáo sư đại học, còn bà ngoại của Bạch Lộ là bác sĩ chuyên khoa.

Khi bà hai mươi lăm tuổi, bà gặp bố Bạch Lộ, Bạch Lăng Hàn.

Bố của Bạch Lộ là một nhà thiết kế kiến trúc, rất có tài năng, nhưng bởi vì qua đời khá sớm nên cũng không để lại tác phẩm để đời gì, chỉ là Bạch Lộ lại được thừa kế rất nhiều từ tài năng của ông.

Nhìn tài liệu cũng không thể phỏng đoán tâm tư người khác được, hơn nữa tài liệu về Tần Trân Hy cũng không có nhiều, chỉ có vài dòng chữ đơn giản, dường như đã khái quát nửa cuộc đời của bà.

Hai lăm tuổi kết hôn sinh con, cho đến bây giờ vẫn đi làm ở bệnh viện, cuộc sống rất bình thường, dường như không có bất kì biến động gì.

Lương Phi Phàm còn đang nghĩ, anh nên nói chuyện thế nào mới tốt?

Nhưng không ngờ, bà lại chủ động cho anh cơ hội.

Người phụ nữ này luôn giữ dáng vẻ lạnh nhạt, dường như xa cách với người khác, nhưng cũng không khiến cho người khác cảm thấy quá khó gần.

“Cảm ơn dì...” Lương Phi Phàm nói lời cảm ơn từ tận đáy lòng: “Thật ra cháu vẫn đang suy nghĩ, cháu nên nói chuyện này với dì như thế nào. Dù sao cháu cũng là đàn ông, cháu để con gái dì mang thai trước khi kết hôn, nhất định cháu phải chịu trách nhiệm rất lớn. Nhưng không ngờ dì lại bình tĩnh như vậy... Những điều dì nói với cháu, cháu có thể hiểu được, cho nên hiện giờ cháu có thể yên tâm rồi. Cháu cam đoan với dì, nhất định cháu sẽ không để cho Bạch Lộ chịu ảm ức, con của cô ấy cũng không phải làm con riêng...”

Tần Trân Hy gật đầu: “Từ nhỏ đến lớn, Bạch Lộ là đứa nhỏ rất có chủ kiến, nó chưa từng để tôi phải lo lắng bất cứ chuyện gì, cho nên hiện giờ tôi sẽ lựa chọn tin tưởng quyết định của nó.” Bà đứng dậy: “Tối nay ở lại đây đi, tôi đi làm cơm cho hai người...”

Bà quay người lại mới thấy Bạch Lộ đang bưng bố cốc nước đứng ngay người ở cửa, bà khẽ nói: “Hai đứa trò chuyện đi, mẹ đi nấu cơm.”

“Mẹ, con giúp mẹ.” Bạch Lộ đặt nước lên bàn, chạy theo xuống bếp.

Tần Trân Hy ngăn cản cô lại, bất đắc dĩ trừng mắt với cô: “Nhìn dáng vẻ này của con thì xem ra... con vẫn còn xấu hổ?”

“Mẹ... con đâu có...”

“Mẹ sinh con ra, mẹ lại không biết con đang nghĩ gì hay sao?” Tần Trân Hy đưa tay vuốt tóc cô, câu nói tiếp theo lộ ra mấy phần uvi mừng: “Nói thật, khi con mang Hướng Long Cẩm về nhà, khi đó mẹ đã biết chuyện của hai đứa khó thành rồi. Không phải mẹ biết tiên đoán, mà mẹ nhìn thấu tâm tư của con.”

“Con nhìn con bây giờ đi, ánh mắt cứ dán chặt vào người cậu ta, khi nhìn cậu ta thì lại tỏ ra then thùng... Bạch Lộ, con lớn rồi, đây là mùi vị của tình yêu, hãy cố gắng cảm nhận. Cả đời này có thể gặp được người mình yêu, mà người đó cũng yêu mình là chuyện rất khó... Nếu gặp được thì phải cố gắng giữ lấy...”

Ánh mắt Tần Trân Hy có chút hoảng hốt, đây là lần đầu tiên Bạch Lộ thấy mẹ của cô nói chuyện với dáng vẻ thốn thức như vậy, ánh mắt kia dường như nhìn xuyên qua cô, nhìn thấy một người khác...

Cô nghĩ, người đó nhất định là bố cô.

“Đã chắc canh người đó là cậu ta rồi thì hãy cố gắng kiên trì. Mẹ nhìn ra được cậu ta không tệ, chỉ cần cậu ta đối xử tốt với con là mẹ yên tâm rồi...” Bà đưa tay nhéo tay Bạch Lộ, mỉm cười: “Mẹ chúc phúc cho con...”

“Mẹ...” Bạch Lộ cảm thấy sống mũi cay cay, không hiểu vì sao cô rất muốn khóc. Nhất định là liên quan tới việc mang thai nên cảm xúc của cô mới khó kiểm soát như vậy, cô ghen ngào: “Cảm... cảm ơn mẹ...” “Được rồi, đi qua nói chuyện với cậu ta đi, con nhớ bỏ cậu ta một mình ở phòng khách sao?”

“Mẹ...”

“Đi đi, mẹ đi làm đồ ăn.”

Bạch Lộ đưa tay lau mặt một cái. Khi cô đi vào phòng khách thì Lương Phi Phàm đã tìm được một album ảnh, hơi cúi người, chăm chú xem album.

Bạch Lộ đứng từ xa nhưng cô liếc mắt một cái đã nhận ra đây là album ảnh từ nhỏ tới lớn của cô, trước đó album này luôn đặt ở phòng cô, hẳn là trong lúc cô không về nhà, mẹ đã lấy ra xem rồi.

Nhìn thấy Lương Phi Phàm đã xem một phần bố album, Bạch Lộ đoán anh đã nhìn được ảnh của cô hồi còn đi học rồi, cô vội vàng tiến đến, đoạt lại album, chất vấn anh: “Này, sao anh lại như vậy? Không được chủ nhân đồng ý sao có thể xem ảnh của người khác chứ?”

Lương Phi Phàm đặt tay lên album ảnh: “Người khác? Em là người khác sao?”

“Dù sao cũng không cho nhìn!”

“Vì sao không cho nhìn?” Sắc mặt anh có chút nặng nề, không hề vui vẻ: “Sợ bị anh nhìn thấy cái gì không thể nhìn sao?”

“Đâu có?”

Bạch Lộ cứng miệng trả lời, nhưng thật ra trong lòng lại âm thầm suy nghĩ, lúc cô học cấp bố đã từng chụp ảnh chung với Hướng Long Cẩm, hơn nữa còn có vài cái ảnh chụp riêng hai người, bởi vì chuyện này phát sinh quá đột ngột nên cô cũng chưa kịp xử lý, có lẽ trong phòng cô vẫn còn thư tình mà Hướng Long Cẩm viết cho cô...”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 106

Nghĩ như thế, cô càng không muốn cho Lương Phi Phàm nhìn.

“Anh đừng xem, chúng ta... xem tivi đi.”

Cô đi tìm điều khiển từ xa, Lương Phi Phàm hoàn toàn không chịu nề mặt, trực tiếp nắm lấy tay cô, album ảnh nhanh chóng rơi vào trong tay anh. Anh lật thử vài trang, rất nhanh đã thấy có hai trang là ảnh Bạch Lộ chụp cùng Hướng Long Cầm.

Lúc đó, dáng vẻ của cô rất ngây ngô, mặc quần áo thể thao, dựa đầu vào ngực Hướng Long Cầm, cười tươi tắn, nhìn thấy cả núm đồng tiền.

Sắc mặt Lương Phi Phàm càng u ám hơn.

“Này, em đã bảo không được nhìn...”

“Cười một cái cho anh xem.” Anh đột nhiên quay mặt lại, ánh mắt vô cùng sắc bén, cánh tay đang nắm chặt tay cô khẽ buông lỏng, sau đó nắm tay vào cằm cô, kéo miệng cô một cái: “Em có núm đồng tiền sao? Sao trước đây anh không phát hiện ra?”

Lời này... sao nghe giống như ghen tuông vậy?

Đúng là cô có núm đồng tiền, nhưng khi cô cười tươi thì mới hiện ra mà thôi.

“Đây là ảnh chụp hồi trước...” Giọng Bạch Lộ rất nhẹ, nhưng lại giống như đang giải thích: “Gần đây không phải em không trở về nhà sao, em cũng không nhớ còn có mấy thứ này... Ừm, là do em quên mất.”

“Khi em lên cấp ba mới có bao nhiêu tuổi? Sao chụp ảnh đã kê vai áp má như thế rồi hả?”

Lương Phi Phàm gõ tay vào một tấm ảnh, trong tấm ảnh đó Bạch Lộ vẫn để tóc ngắn ngang vai, tóc mái hơi chéo để lộ ra vài phần trẻ con, xen lẫn vài phần thành thục, hai khí chất mâu thuẫn như vậy đặt trên người cô lại khiến người ta cảm thấy đặc biệt vô cùng.

Nhưng khi đó, cô lại thuộc về Hường Long Cầm.

Lương Phi Phàm cảm thấy, khi nghĩ đến những thứ này thì ngực của anh có chút nhói đau.

Đáng chết!

“Cái gì mà kê vai áp má chứ?” Bạch Lộ không tán đồng với cách nói của anh, cảm thấy anh dùng từ không thỏa đáng: “Anh nhìn thấy em kê vai áp má với Hường Long Cầm lúc nào? Không phải em đứng rất bình thường sao? Em nhớ khi chụp bức ảnh này, bọn em vừa quen nhau, nên khi máy ảnh bắt đầu chụp anh ta mới đột nhiên đưa tay đặt lên vai em mà thôi...”

“Em còn nhớ rõ ràng như vậy?”

Lương Phi Phàm nhíu mày chặt hơn.

“Em... không phải em đang giải thích cho anh sao? Anh nhìn đi, ảnh này em cười cũng không tự nhiên, huống chi... Hường Long Cầm là mối tình đầu của em, có nhiều thứ không phải cứ nói quên là sẽ quên được...”

Thấy sắc mặt Lương Phi Phàm càng lúc càng đen, Bạch Lộ nhếch môi, cố gắng kìm chế cảm giác buồn cười, cô lập tức ném vấn đề lại cho anh: “Anh đừng nhìn em như vậy, chuyện của em và Hường Long Cẩm anh đều biết cả rồi mà. Còn anh thì sao? Chẳng lẽ anh không có mối tình đầu? Em đâu có tính toán với mấy người phụ nữ trước đây ở cạnh anh chứ?”

Ánh mắt Lương Phi Phàm hơi sáng lên, cố tình giả ngu: “Trước kia có người phụ nữ nào vậy?”

Nói đến quá khứ của hai người thì Lương Phi Phàm quả thật giữ mình trong sạch, ở địa vị của anh, đương nhiên anh không thể chưa từng chạm vào người phụ nữ khác, huống chi trước giờ anh vẫn độc thân, cũng không quan tâm đến những vấn đề này, phụ nữ đối với anh chỉ để xã giao vui vẻ mà thôi.

Chỉ là những người phụ nữ “xã giao vui vẻ” kia lại là sơ hở cho Bạch Lộ túm lấy...

Nhìn thấy vẻ mặt khác thường của anh, cô cố tình không buông tha: “Anh còn hỏi người phụ nữ nào sao? Còn dám so đo với em? Em và Hường Long Cẩm tuy ở chung rất nhiều năm nhưng em dám thề với trời, quan hệ của em và anh ta rất đơn thuần. Còn anh thì sao? Lương tổng? Vu San San cũng coi như người phụ nữ của anh đúng không? Em còn chưa quên đâu, lúc đầu ai khiến em bị vây ở sân bay, còn suýt nữa bị thương chứ?”

Một đòn đánh ra, kết quả lại bị người ta đánh trở về, hơn nữa còn đánh trúng điểm yếu của mình...

Lương Phi Phàm đưa tay day trán: “Đó là lúc trước...”

“Ảnh của em cũng chụp từ hồi trước mà...”

“Từ sau hôm ra khỏi sân bay, anh không gặp Vu San San nữa.”

“Nhưng hiện giờ sự nghiệp của cô ta rất tốt đó!” Bạch Lộ hừ một tiếng, ghen tị nói: “Mà tuần trước, cô ta lên báo, em nhớ câu trả lời của cô ta luôn cố ý nhắc tới anh, vô cùng mập mờ, dường như rất vui vẻ...”

“Có chuyện này sao?”

“Đừng giả ngu với em!”

Lương Phi Phàm bấu môi, ôm cô vào lòng, trầm giọng cười: “Anh nào có thời gian xem mấy tờ báo giải trí đó... cho nên anh cũng không biết cô ta nói gì, nhưng... có phải là em đang ghen không?”

“Em không thèm!” Bạch Lộ e thẹn ngồi trên đùi anh, cô sợ mẹ đi ra sẽ nhìn thấy nên lo lắng lắc tay anh: “Anh đừng động tay động chân, thả em ra trước đi, đừng để mẹ em nhìn thấy...”

“Nhìn thấy thì nhìn thấy...” Anh hoàn toàn không để tâm: “Trả lời vấn đề của anh trước đã, thật sự không ghen sao?”

“Thật?”

Nhìn thấy dáng vẻ của anh, Bạch Lộ cảm giác như bị dồn vào đường cùng, cô phản bác: “Đừng ý thể bắt nạt em! Anh thì sao? Khi anh thấy ảnh của em và Hường Long Cẩm, trên mặt anh còn viết rõ hai chữ ghen tuông luôn đó.” Cô lấy tay chọc chọc vào mặt anh, gằn giọng nói: “Lương tổng, anh đang ghen!”

Lương Phi Phàm nắm lấy ngón tay không an phận của cô, ngậm vào miệng cắn nhẹ: “Rõ ràng như vậy sao?”

“Anh còn không chịu thừa nhận hả?”

“Anh...”

“Ăn cơm thôi!”

Tần Trân Hy thật sự không biết hai người này đang tình nồng ý mật trên ghế sofa, lúc bà đi vào cũng hơi sửng sốt một chút, nhưng bà vẫn tỏ ra không có chuyện gì, xoay người sang chỗ khác, khi đi tới cửa, vẫn không nhìn được mà nhắc nhở: “Đồ ăn chuẩn bị xong rồi, ăn cơm trước đi...”

Bạch Lộ chỉ hận không thể đào một cái động mà chui vào, cô đã nói ở nhà không thể tùy tiện như vậy, nhưng cuối cùng vẫn bị mẹ bắt được, đúng là mất mặt!

Ngược lại với cô, Lương Phi Phàm lại làm như không có chuyện gì, còn vỗ vỗ hông cô, bảo cô đứng lên: “Đi thôi, qua nếm thử tay nghề của mẹ xem có ngon không?”

Bạch Lộ nghe xong, mặt càng đỏ hơn, dậm chân phản bác: “Ai là mẹ anh? Đúng là không biết xấu hổ!”

Lương Phi Phàm thấp giọng cười, nắm tay Bạch Lộ đi về phía nhà ăn.

Khi ăn cơm, trước giờ anh không thích nói nhiều, tính tình Tần Trân Hy lại lạnh nhạt, cũng không nói nhiều như phụ nữ bình thường, Bạch Lộ ngại vì bị mẹ nhìn thấy cảnh lúc này nên cắn chặt ăn cơm.

Đến khi ăn xong, Lương Phi Phàm mới mở miệng nói chuyện: “Dì à, nếu như có thể thì cháu sẽ tìm thời gian thích hợp cho người tới đón dì, sắp xếp cho dì sang nhà cháu gặp mặt bố, mẹ và ông nội cháu.”

Bạch Lộ chột ngắc đầu lên, mặc dù biết trường bối hai bên gặp nhau là chuyện rất bình thường, nhưng cô không biết nên diễn tả cảm giác này như thế nào...

Cảm giác này đáng lẽ rất hạnh phúc, nhưng đối với cô lại giống như đi trên băng mỏng...

Gặp trường bối, sau đó... có phải sẽ kết hôn không?

“Tôi không có vấn đề gì...” Tần Trân Hy đặt đĩa xuống: “Lúc nào cậu cũng có thể liên lạc với tôi, nhưng tốt nhất là nên gấp vào hai ngày nghỉ, ngày bình thường tôi phải đi làm, bệnh viện bên này rất nhiều việc, nếu báo quá gấp thì tôi sợ không kịp đi qua thành phố A.”

“Chuyện này không thành vấn đề.”

“Đêm nay cũng khuya lắm rồi, tôi chuẩn bị phòng xong, buổi tối hai người ở lại đây một đêm, mai lại đi, được không?”

Bạch Lộ kinh ngạc: “Mẹ... không cần...”

“Vậy thì làm phiền dì...”

Động tác đặt đĩa xuống của Lương Phi Phàm vô cùng tao nhã, khẽ gật đầu với Tần Trân Hy, hoàn toàn không có dáng vẻ kiêu ngạo của công tử nhà giàu: “Dì à, bữa cơm hôm nay làm phiền dì rồi, đồ ăn thật sự rất ngon.”

“Cậu thấy ngon là tốt rồi.”

Hai người khách sáo một hồi, sau đó nhìn đối phương vô cùng “vừa ý”, hoàn toàn không để ý đến Bạch Lộ đang giương mắt nhìn ở một bên.

Tần Trân Hy thật sự rất thích Lương Phi Phàm.

Người đàn ông này trầm ổn, bình tĩnh, quan trọng nhất là bà có thể cảm giác được, anh rất quan tâm đến Bạch Lộ, chỉ những điều này đã đủ khiến cho bà hoàn toàn chấp nhận anh rồi.

Khi Tần Trân Hy thu dọn bát đĩa, Bạch Lộ cũng giúp một tay, nhưng cô làm được một nửa thì đã bị Tần Trân Hy đẩy ra khỏi nhà bếp, bảo cô về dọn dẹp phòng.

Bạch Lộ đau khổ rời khỏi nhà bếp, đúng lúc thấy Lương Phi Phàm đang đứng trên ban công nói chuyện điện thoại.

Bên ngoài trời đã tối, anh mặc một bộ âu phục màu đen đơn giản, cả người như hòa vào màn đêm.

Chờ anh cúp điện thoại, xoay người lại, Bạch Lộ vội vàng dời mắt đi, Lương Phi Phàm vẫy tay với cô, cô khẽ do dự một chút, sau đó vẫn cất bước đi tới.

“Buổi tối nay em ở đây một mình được không?” Giọng của anh có chút nặng nề: “Anh vừa nhận điện thoại, công ty bên kia có chút việc, anh phải về xử lý gấp. Trời tối rồi, bây giờ em đang mang thai, đi lại cũng không tiện. Ngày mai anh bảo Quan Triều lái xe tới đón em được không?”

Vừa nãy, khi Tần Trân Hy bảo anh ở lại thì cô có chút phản đối, chủ yếu là vì người đàn ông này không biết xấu hổ...

Người đàn ông này ban ngày quần áo chỉnh tề, nhưng buổi tối lại biến thành cầm thú!

Trước đó, bọn họ đã từng có một lần như vậy, cô sợ buổi tối anh lại giờ trò với cô, mà cô thì không phải đối thủ của anh.

Nhưng giờ vừa nghe thấy anh nói anh phải đi, cô lại có chút buồn bực: “Gấp như vậy sao?”

“Sao vậy? Không phải vừa nãy em không đồng ý cho anh ngủ ở phòng em sao?” Lương Phi Phàm nhéo tai cô: “Hiện giờ không nữa rồi hả?”

“Đâu có...”

“Người ta thường nói phụ nữ nói một đằng làm một nẻo, trước đây anh còn không tin, nhưng bây giờ thì anh tin rồi!”

Thật ra tâm trạng tiếc nuối khi chia li này không chỉ mình Bạch Lộ có, Lương Phi Phàm cũng có...

Chỉ một tên nhóc mười tám tuổi mới có thể không nỡ rời xa người bạn gái mới quen mà thôi!

Không ngờ hiện giờ anh lại có cảm giác như vậy.

Trước đây, anh chưa từng có cảm giác này, anh cảm thấy giống như bản thân đột nhiên rơi vào một vòng xoáy, mọi thứ đều tấn công anh, có đôi khi sẽ khiến anh cảm thấy bất lực, có đôi khi lại khiến anh thỏa mãn. Không biết nên nói cảm giác này là tốt hay xấu, nhưng anh có thể xác định... anh không ghét cảm giác này.

Điện thoại di động lại đổ chuông, phá vỡ bầu không khí mờ ám giữa hai người, Lương Phi Phàm không vội vã nghe điện thoại, anh khẽ đưa tay ra vuốt ve gương mặt Bạch Lộ, thở dài một hơi: “Tuy anh cũng không nỡ, nhưng anh thật sự phải đi...”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 107

Anh cúi người, nhân lúc cô không chú ý mà hôn nhẹ lên môi cô, sau đó anh nhanh chóng rời khỏi cánh môi mềm mại của cô trước khi bản thân vẫn chưa hoàn toàn đắm chìm vào trong nụ hôn này.

“Buổi tối ngoan ngoãn nghỉ ngơi sớm, sáng mai anh sẽ để Quan Triều đến đón em, anh đi thăm hỏi mẹ em đây.”

Bạch Lộ nhìn anh đi vào phòng, còn cô vẫn đứng ngoài ban công, vươn tay chạm khẽ vào môi mình, bên trên dường như vẫn còn lưu lại hương vị của anh, khóe môi của cô không tự chủ hướng lên trên, không phân biệt được phương hướng.

Đây... chính là tư vị của tình yêu sao?

Thì ra tư vị của tình yêu là như vậy, cô cho rằng mối quan hệ giữa cô và Hường Long Cẩm nhạt nhẽo như nước, nhưng cô vẫn luôn nghĩ tình yêu nên là nhạt nhẽo như nước như vậy, thế nhưng lần đầu cô phát hiện thì ra tình yêu cũng có thể như sóng lớn trào dâng, khó buông bỏ và khó chia lìa như thế.

Lương Phi Phàm Lương Phi Phàm Lương Phi Phàm

Phi Phàm

Cô không ngừng gọi thầm tên anh.

Ba chữ, hai chữ này không ngừng lặp đi lặp lại trăm ngàn lần trên đầu lưỡi cô, và cũng vây lấy trái tim cô.

...? Bạch Lộ đã lâu không ngủ lại trong căn phòng nhỏ của mình rồi, nhưng Tần Trân Hy đã giúp cô dọn dẹp căn phòng rất sạch sẽ, để cô có thể có một giấc ngủ thoải mái, hôm sau khi thức dậy, thì Tần Trân Hy đã đến bệnh viện.

Cô nhớ đến trước đó mình và Lương Phi Phàm có quan hệ một lần, nên có chút lo lắng cho đứa bé trong bụng, nghĩ thấy thời gian vẫn còn sớm nên cô đi một chuyến đến bệnh viện, nhờ Tần Trân Hy sắp xếp cho cô làm siêu âm B-scan.

Ở trong phòng chụp B-scan hai mẹ con cùng nhìn vào chấm đen nhỏ trên màn hình, Bạch Lộ cực kỳ kích động, ngay cả người trước giờ vẫn luôn bình tĩnh như Tần Trân Hy cũng bắt đầu dậy sóng.

“Đứa bé hiện rất khỏe, đã được gần 3 tháng rồi nhỉ?” Tần Trân Hy nhìn vào chấm tròn nhỏ trên màn hình, bà đưa tay lên chỉ, giọng nói hết sức nhẹ nhàng, “Thời gian trôi qua thật nhanh, nhớ đến trước đây con cũng giống như vậy, cũng là một chấm đen nhỏ trong bụng mẹ, mà bây giờ mẹ cũng đã sắp trở thành bà ngoại rồi.”

.....

“Mẹ, mẹ nói xem đứa bé là con trai hay là con gái?”

Tần Trân Hy cầm lấy khăn giấy lau đi lớp thuốc giúp hiện ảnh trên bụng Bạch Lộ, “Bây giờ còn sớm, vẫn chưa nhìn ra được giới tính, nếu con muốn biết thì đến lúc đủ tháng rồi...”

“Hay là thôi đi.” Bạch Lộ lại nhanh chóng ngắt lời bà, cô cười hihi nói, “Tốt nhất nên giữ lại một chút cảm giác thần bí. Hơn nữa, cho dù là con trai hay con gái, thì con cũng đều sẽ rất yêu thương nó.”

“Con đến thăm cha con chưa?”

“...Một chút nữa con sẽ đi thăm cha.”

Tần Trân Hy nhìn vào đồng hồ trên tay, “Con đến thành phố A trong hôm nay luôn à? Nhưng chiều nay mẹ còn rất nhiều bệnh nhân cần phải theo dõi, có lẽ không có thời gian đi với con được, một mình con lên núi cần phải chú ý cẩn thận, trước khi đi gọi điện báo trước với cha con, ông ấy biết mình sắp làm ông ngoại cũng sẽ thấy rất vui đấy.”

Bạch Lộ gật đầu, “Con biết rồi, vậy con về trước để thu dọn, lát nữa sẽ có người đến đón con.”

Tần Trân Hy dẫn Bạch Lộ ra ngoài bệnh viện, ngay sau đó lại có y tá đến kêu bà, bà thật sự rất bận nên dặn dò Bạch Lộ thêm vài câu, liền vội vàng chạy vào bệnh viện.

Bạch Lộ nghĩ mình nên trước về nhà một chuyến, sắp xếp đồ đạc một lượt, sau đó lại đi đến sau núi thăm cha, lúc đó cũng vừa kịp lúc Quan Triều đến.

“Em người phụ nữ này, thật đúng là khó tìm gặp.”

Bạch Lộ vừa ra khỏi cổng chính của bệnh viện, liền nghe thấy một thanh âm truyền đến từ phía sau, giọng nói rất quen thuộc, cô không cần quay người lại cũng có thể đoán ra người đó là ai.

Chỉ là có chút bất ngờ --- sao hắn ta lại ở đây?

“Hi, tôi từ ngàn dặm xa xôi như vậy đến tìm em, mà em lại không thèm xoay người lại nhìn tôi sao?”

Sở Úy Dạ nhướn chân mày, thân hình cao lớn biếng nhác đứng dựa vào cửa xe, đôi chân dài đang bắt chéo, tùy ý tạo hình cũng đều để lộ ra sự

phong lưu hào phóng.

Hắn vòng hai tay trước ngực, híp mắt nhìn bóng lưng có chút cứng nhắc của Bạch Lộ, “Bạch Lộ, xoay người lại nhìn tôi này.”

Bạch Lộ cắn cắn môi, biết rằng Sở Ủy Dạ đã tìm đến tận cửa rồi, hiện tại cho dù cô có xoay người bỏ chạy thì hắn ta cũng sẽ đuổi kịp.

Chỉ có điều người này cứ như âm hồn bất tán, rốt cuộc là hắn muốn làm gì?

Cô hít sâu một hơi, xoay người lại nhìn Sở Ủy Dạ, vẻ mặt không chút biểu cảm hỏi: “Sao anh lại ở đây? Anh cho người theo dõi tôi sao?”

“Trên đời này còn có một loại gọi là mạng lưới thông tin, chắc hẳn em đã từng đăng ký. Tôi chỉ là mượn sức mạng lưới đó, sao có thể nói là theo dõi được chứ?”

“Vậy Sở tổng, anh đến nơi này tìm tôi rốt cuộc là để làm gì?” Bạch Lộ giật giật khóe miệng, lạnh nhạt nói, “Tôi thật sự không nhớ mối quan hệ giữa tôi và Sở tổng ngài đây đã thân thiết đến mức có thể cùng nhau tán dóc.”

Sở Ủy Dạ lắc lắc đầu, tay ban đầu đang vòng trước ngực cũng buông xuống, ngón tay hắn vô thức gõ gõ lên thân chiếc xe phía sau lưng, ngữ khí trầm thấp, “Thế cho nên? Em và Lương Phi Phàm làm hòa rồi, lúc hai người gần bó keo sơn, có phải em đã quên trước đây tôi đã từng cứu em?”

“Cứu?”

Bạch Lộ cười giễu, “Sở tổng, vậy có phải anh cũng đã quên, trước đây anh đã từng lấy trộm bản thiết kế của tôi! Không phải anh đã nói chúng ta hòa nhau rồi sao? Bây giờ còn muốn kể công với tôi?”

Sở Úy Dạ biết người phụ nữ này không hề đơn giản, miệng mồm cực kỳ lanh lợi, một câu nói đã chặn đứng những lời nói hăn muốn nói.

Hăn trước giờ có khi nào lại bị một người phụ nữ chặn lời chứ?

Trong lòng hăn có chút không cam tâm, thế nhưng những điều hăn không cam tâm đâu chỉ có những việc này?

Dựa vào đâu mà Lương Phi Phàm có thể còn hăn thì không chứ?

Hăn chưa bao giờ nghĩ bản thân thua kém Lương Phi Phàm.

Cô ở bên Lương Phi Phàm còn phải đối phó với cô em gái Lương Tịnh Tiêu bên cạnh anh, nhưng nếu cô ở bên hăn...hăn sẽ không để cho cô phải chịu đựng những uất ức không đáng có như vậy.

Ý nghĩ này vẫn một mực kêu gào trong thâm tâm Sở Úy Dạ và ngày càng bành trướng.

Hăn phát hiện bản thân mình như đang rơi vào xoáy nước, càng muốn vùng vẫy leo lên trên thì lực kéo bên dưới lại càng lớn, chỉ muốn hút lấy hăn hãm sâu vào.

Hăn không hề cảm thấy đau đớn, tuy rằng cảm giác này rất xa lạ, nhưng phảng phất lại làm cho hăn có cảm giác mong chờ...

“Bạch Lộ, đừng nói với anh như vậy.”

Sở Úy Dạ ổn định lại tâm trạng của bản thân, bước vài bước đến gần cô, phát hiện vẻ mặt của cô rất thận trọng mà bước lùi về phía sau hai bước, hăn ngừng bước chân lại cau chặt chân mày, nhếch khóe môi như đang tự giễu, “Anh đáng sợ đến vậy sao? Em nhất định phải giữ khoảng cách với anh như vậy sao?”

Bạch Lộ cứng rắn tiếp lời: “Cũng không được xem là đáng sợ, chỉ là tôi vẫn luôn có thói quen giữ khoảng cách với người lạ.”

Cô đúng thật là...cả người đầy gai nhọn.

Thế nhưng tại sao cô lại có biểu cảm hoàn toàn khác biệt khi đối diện với Lương Phi Phàm? Khi đối diện với hắn, tuy không đến nỗi biến thành con nhím có đầy gai nhọn, nhưng cũng rất khó để khiến cho cô thoải mái tươi cười với hắn.

Ý nghĩ này điên cuồng tập kích vào lòng Sở Úy Dạ, tính cách bẩm sinh không chịu nhận thua lại càng khiến cho hắn khó lòng khống chế được cảm xúc đang bùng nổ trong ngực. Lúc nói chuyện thì gần như là cắn chặt răng---

“Người xa lạ? Anh và em chỉ là người xa lạ thôi sao?”

“Sở tổng, anh đến đây là để thảo luận với tôi về những vấn đề không quan trọng như vậy thôi sao?” Giữa hai hàng chân mày của Bạch Lộ đã viết rõ sự không kiên nhẫn, “Nếu là như vậy thì tôi không thể theo hầu được, Sở tổng ngài có nhiều thời gian rảnh rỗi, nhưng tôi thì không, tôi còn rất nhiều việc cần giải quyết.”

“Khi đối mặt với anh, em không cần phải khoác lên mình lớp áo chống đạn thật dày như vậy.”

Sở Úy Dạ cười khở một tiếng, lại dựa vào gần cô thêm hai bước, Bạch Lộ lại muốn bước lùi về sau, đáng vẻ cách xa người ngàn dặm này của cô khiến cho Sở Úy Dạ có chút tức giận, trong chốc lát gương mặt anh tuần trầm xuống, bước dài về phía trước, vươn tay trực tiếp nắm lấy cổ tay cô, kéo cả người cô qua và giữ chặt cô lại, đẩy lùi về phía sau vài bước lớn, sau đó đặt cô dán sát vào Người đào tạo ngôi sao trên xe của hắn.

Hai tay hắn giam chặt lấy vai cô, hơi thở nóng bỏng kề sát cô---

Tim Bạch Lộ giật thót, cô không thể ngờ được rằng hẳn ta lại có hành động đường đột như vậy, lại không thể vùng vẫy thoát ra nên cô chỉ có thể xoay mặt đi.

“Anh khiến cho người khác khó chấp nhận như vậy sao? Em nhất thiết phải trốn tránh anh như vậy à? Trên người anh không có độc! Trước đây anh chỉ là thuận nước đẩy thuyền mà dùng bản thiết kế của em mà thôi, kỳ thực em cũng không chịu tổn thất gì không phải sao? Nếu em muốn có danh tiếng, thì tôi đã từng nói Viễn Đông của tôi rất hoan nghênh em, những thứ Lương Phi Phàm có thể cho em thì anh cũng có thể cho em được...”

“Im miệng!” Bạch Lộ ra sức vùng vẫy, sức lực của nam nữ chênh lệch quá xa nên những cố gắng của cô cũng là phí công. Cô giận dữ trừng mắt nhìn hẳn, đánh gãy lời hẳn, “Sở Úy Dạ, tôi không biết anh đang nghĩ gì, nhưng phiền anh nên tự trọng! Chuyện anh lấy trộm bản thiết kế của tôi, tôi đã không còn muốn tính toán nữa, chúng ta tốt nhất là nên xem nhau như người xa lạ, sao anh lại cứ cố chấp quẩn lấy tôi? Trên người tôi không có thứ mà anh muốn, buông tay ra! Có nghe thấy không? Tôi nói anh buông tay! Nếu anh tiếp tục như vậy, tôi sẽ la lên xàm sỡ đấy!”

“Ai nói anh muốn có được thứ gì đó từ em chứ?” Sở Úy Dạ tức giận thấp giọng rống lên, “Em người phụ nữ này, lúc đối diện với anh luôn thích nhe nanh múa vuốt như vậy, nhưng khi đối diện với Lương Phi Phàm thì lại tươi cười xinh đẹp. Em thà rằng bản thân rơi vào đầm rồng hang hổ, cũng không chịu chấp nhận lời xin lỗi của anh sao?”

Bạch Lộ cười lạnh, “Anh có thành ý xin lỗi sao?”

“Anh để em đến Viễn Đông, để em rời xa Lương Phi Phàm chính là cách tốt nhất để biểu đạt lời xin lỗi của anh cho việc anh đã lấy trộm bản thiết kế của em.” Sở Úy Dạ nhếch môi, nói rõ từng chữ một: “Cần anh nhắc nhở em không? Em ở bên Lương Phi Phàm, có bao nhiêu người phụ nữ bên cạnh

anh ta muốn gài bẫy hãm hại em? Lúc đầu bản thiết kế của em, một mình anh thì không thể lấy được.”

Tim Bạch Lộ nói lên một chút, cô lớn tiếng phản bác, “Im miệng, Sở Úy Dạ, bản thân anh tự làm sai nhất định phải đi oán trách người khác kéo anh vào sai lầm sao? Nếu không phải bản thân anh có suy nghĩ đó, thì căn bản anh sẽ không làm loại việc như vậy!”

“Anh có gì mà không dám thừa nhận chứ? Không sai, quả thật ban đầu anh muốn nhắm vào Lương Phi Phàm. Nhưng những lời anh nói với em lúc này, không có chút gì liên quan đến anh ta, anh là đang nói cho em nghe đấy!”

Ánh nhìn của Sở Úy Dạ sâu lắng, cô vùng vẫy tránh thoát, hần liền dùng thân hình cao to chặn cô lại, không cho cô mảy may động đậy, “Em không dám đối mặt đúng chứ? Hừ, Lương Phi Phàm đối xử với em tốt bao nhiêu, mà có thể khiến cho em khăng khăng một mực với anh ta như vậy chứ? Anh nói cho em biết, những gì anh ta có thể cho em thì anh cũng cho em được.”

Thân hình của Sở Úy Dạ không hề thấp hơn Lương Phi Phàm, sức lực cũng tương đương, Bạch Lộ vùng vẫy đến mức trên mặt toát ra một tầng mồ hôi, nhưng lại không thể đẩy ra chút nào, lòng cô vừa vội vừa giận, trước mắt tứ chi của cô bộ phận có thể hoạt động duy nhất chỉ có hai chân.

Gần như là không cần suy nghĩ, cô nâng gối lên thúc vào đũng quần của hần ta---

Chỉ có điều động tác của đàn ông nhanh hơn phụ nữ rất nhiều.

Sở Úy Dạ dường như đã dự đoán được cô sẽ ra chiêu này, nên hơi dời người liền dễ dàng tránh thoát được đột kích của cô.

Hắn cực kỳ tức giận liền cười lạnh, hai tay ban đầu vốn đặt trên vai cô liền di chuyển, chỉ cần dùng một tay đã có thể dễ dàng giữ chặt lấy hai tay đang vùng vẫy của cô nâng qua khỏi đầu, tay còn lại trực tiếp giữ lấy hàm dưới của cô, cường bách cô nhìn thẳng vào mình.

Gương mặt tuần tú của hắn sát lại gần, hơi thở nóng hổi đó hoàn toàn khác với Lương Phi Phàm, nó chỉ khiến cho Bạch Lộ cảm thấy kinh hoàng.

“Đúng thật là rất có cá tính, có biết một chiêu khi này của em, nếu anh không tránh được thì nửa đời sau chắc chắn bị phế rồi không, em người phụ nữ này, đúng là rất nhẫn tâm. Em nói xem anh phải trừng phạt em thế nào đây?”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 108

110 Ông kính che giấu phía sau

“Cũng khá có cá tính đó, biết cú vừa nãy của em, nếu như anh không né kịp, biết đâu nửa đời còn lại đã bị tàn phế rồi, người phụ nữ như em cũng thật độc ác. Em nói xem, anh nên trừng trị em thế nào mới được đây?”

Bạch Lộ dùng sức giãy giụa, nhưng hai tay đã bị hấn tay giữ lấy, cảm bị hấn ta kẹp chặt, cô chỉ cảm thấy một cơn giận đang sôi sùng sục lên, trên trán cũng đã rỉ mồ hôi.

“Sở Úy Dạ, buông tôi ra!”

“Anh không buông, em có thể làm gì?” Sở Úy Dạ vênh môi một cách nham nhở, tiếp cận cô một cách nguy hiểm, “Cái con nhím nhỏ toàn thân đầy gai gốc này, chưa nhìn rõ kẻ thù thực sự muốn hãm hại em đã dùng gai đâm loạn xạ như vậy, em nói xem, anh nên trừng trị em thế nào đây?”

Tính khí của hấn cũng rất nóng nảy lại ngang tàng, lại là xấu xa phóng đảng, so với cảm giác mà Lương Phi Phàm đem lại cho cô hoàn toàn không giống nhau như con đường thơ mộng giữa cánh đồng.

Bạch Lộ trong lòng vốn đã có ác cảm với hấn ta, bây giờ hấn ta lại lỗ mãng đến gần như vậy, cô càng không thể không kháng cự lại.

“Sở Úy Dạ, có phải anh bị bệnh không? Việc của tôi không cần anh phải giả vờ tốt bụng, anh mau buông tôi ra!”

“Đúng là anh có bệnh.” Sở Úy Dạ tiếp lời cô, dường như không chút để tâm đến việc cô chửi bới mình, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ngón tay cái vẫn đang lướt trên chiếc cằm bóng bẩy của cô, khẩu khí càng lúc càng u mê, “Bệnh của anh chỉ có em mới có thể trị được, em có trị cho anh không?”

“...Sở Úy Dạ!”

“Em cứ gọi tên anh như vậy, anh lại cảm thấy đặc biệt có cảm giác đấy.”

Ngón tay trở thô ráp của hắn ta đã đè lên môi cô, lực khống chế rất tốt, không làm cô thoát, cũng sẽ không làm cô cảm thấy đau, “Em nói xem, anh có phải là quá bi lụy không?”

“...Sở...ừ...”

Bạch Lộ đột nhiên tròn to mắt, câu nói sau đó đều bị chặn lại, cô không dám tin nhìn vào khuôn mặt tuần tú đang kề sát vào cô --

Sở Úy Dạ, hắn ta...đã hôn lên môi cô!

Cô giống như bỗng nhiên bị đẩy vào hố lửa, toàn thân đều như đang sôi sục, lại không phải vì kích động, mà là vì phẫn nộ.

Sở Úy Dạ, hắn ta có phải điên rồi không?

Hắn ta lại dám?

Hắn ta lại dám làm vậy với cô?!

Khuôn mặt thanh thoát của Bạch Lộ cũng vì tức giận mà đỏ bừng lên, cô luôn giãy giụa, Sở Úy Dạ lại giống như bị ma nhập, một khi chạm được

môi cô, tất cả hành động đều không kiểm chế được--

Thì ra, mùi hương của cô là như vậy.

Cái miệng nhỏ nhắn luôn công kích hẳn, thì ra cảm giác chạm vào nó là như vậy, mềm mại, cũng giống như pudding, ngọt ngào, nhưng lại không làm cho người ta cảm thấy ngán, trên người cô có một mùi thơm nhẹ rất đặc trưng, thu hút người khác một khi đã đến gần sẽ giống như trúng độc vậy, cứ muốn đến gần thêm chút nữa, muốn sở hữu nó nhiều thêm một chút nữa.

Nhưng mà, cô thật là không ngoan.

Cắn chặt môi, chính là không chịu hé môi ra, để hẳn tiến vào.

Hắn ta ở bên ngoài làm đủ mọi cách, cô chính là không chịu khuất phục, Sở Úy Dạ từ từ bắt đầu không mãn nguyện với việc chỉ chạm vào môi cô, lực nắm lấy hai tay cô bỗng nói nhẹ ra, hai tay đặt xuống eo cô, đè cả người cô lên thân xe, sau đó lại lấy một cánh tay, một lần nữa kẹp chặt cằm cô, chỉ cần dùng lực nhẹ, có thể cảm nhận được cô bị đau mà kêu lên, mép môi hé ra một cách rất tự nhiên.

Hắn ta được thể đưa lưỡi mình vào miệng cô.

Bạch Lộ tức đến cả người đều run bần bật lên, nhưng mà sự chênh lệch sức lực giữa nam nữ khiến cô không thể giãy giụa được gì, cộng thêm Sở Úy Dạ nồng công cuồng đoạt lấy hơi thở cô như vậy, dần dần cô lại cảm thấy bản thân mình bị kiệt sức.

Cô biết lúc này muốn đẩy hẳn ta ra là không thể nào, chỉ có thể lựa chọn cách khác, khiến hẳn ta tự động buông tay.

Trong giây phút lưỡi của hẳn ta xâm nhập vào miệng cô, Bạch Lộ dường như không chút suy nghĩ, mở miệng ra cắn một phát đầy nhẫn tâm.

Trong miệng của hai người bỗng nhiên nồng nặc mùi tanh của máu tươi, trong giây phút Sở Úy Dạ đang đắm chìm, thì cảm thấy đau nhói lên ở môi, hần kêu lên một tiếng, chẳng qua chỉ là một giây phút thoáng qua, Bạch Lộ đã dùng hết sức mình đẩy hần ta ra.

Thân hình cao to loạng choạng ngã về phía sau hai bước, Sở Úy Dạ đưa tay sờ lên môi mình, ngón tay thấm ướm màu máu đỏ tươi, khiến cho ánh mắt rực lửa trong hần bỗng chốc bùng cháy càng mãnh liệt.

Hần thở sâu một hơi dài, từ từ ngẩng đầu lên, vừa định mở miệng nói gì đó, giây phút tiếp theo đã hứng một cái bạt tai gián xuống --

“Bốp” một tiếng.

Sở Úy Dạ một lần nữa ngã nghiêng, cả khuôn mặt quay về phía bên phải.

Trên mặt lộ rõ sự đau rát, đang nhắc nhở hần ta, lúc này hần ta vừa gặp phải chuyện gì.

“Hơ, Bạch Lộ, em đánh anh?”

Nếu như nói Lương Phi Phàm từ nhỏ đã sống trong nhung lụa được giáo dục tử tế, vậy thì Sở Úy Dạ cũng như vậy.

Sở gia ở thành phố A cũng là con nhà có máu mặt, điều khác biệt duy nhất giữa Sở Úy Dạ và Lương Phi Phàm là, hần ta không phải là con một, hần ta là người chiến thắng trong cuộc chiến gia tộc, gia đình của hần ta so với gia đình của Lương Phi Phàm lại càng phức tạp hơn.

Nhưng mà, chính vì hoàn cảnh như vậy, khiến hần ta từ nhỏ đến lớn đã hình thành nên tính cách muốn làm việc gì, đều sẽ bất chấp thủ đoạn giành lấy.

Hắn ta đối với Bạch Lộ quả thật là có chút kích thích, thứ kích thích này, chưa từng xuất hiện trên người hắn, là sự kích thích của một người đàn ông đối với một người phụ nữ.

Nhưng mà, Sở Úy Dạ hắn ta là người như thế nào? Muốn có phụ nữ nào mà không được? Bây giờ lại đi tích cực theo đuổi một người phụ nữ, cô ta không những không biết điều, mà còn dám ra tay đánh hắn?

Đây quả thật là đang khiêu khích lòng tự trọng đàn ông của hắn!

Giống như hắn là một tên khốn nạn không chừa việc xấu gì, chẳng qua chỉ là hôn cô một cái, cô ta lại giống như là ngày tận thế, khuôn mặt đó lộ rõ là căm ghét cái xấu, hai tay còn đang không ngừng lau đi vết tích bị hắn ta cưỡng hôn trên đôi môi sưng tấy đó.

Cơn giận khó khăn lắm mới nguôi ngoai của Sở Úy Dạ một lần nữa lại bộc phát.

Hắn ta chính là dơ bẩn như vậy?

Hắn ta chính là không thể đụng đến như vậy?

Lương Phi Phàm thì có thể làm cho cô có thai? Bây giờ bản thân chỉ là hôn cô một cái, cô đã làm ra vẻ bị cưỡng ép như vậy!

Ngọn lửa đổ kị dần dần biến chất, Sở Úy Dạ với đôi mắt đỏ rực, bên trong đều là sự uất ức, anh bước về phía trước, đưa tay ra bóp lấy cổ Bạch Lộ, ép cô lên thân xe một cách mạnh bạo, “Bạch Lộ, em ghét anh như vậy thật sao?”

Bạch Lộ không ngờ trong người người đàn ông này vẫn còn tồn tại chút gen bạo lực, bây giờ bộ dạng hắn ta giận dữ nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống, làm trong lòng cô trào lên chút cảm giác sợ hãi.

Nhưng mà nơi này suy cho cùng là cửa nhà của mình, hơn nữa lại còn đang là ban ngày, Sở Úy Dạ cũng không đến nỗi sẽ làm gì cô.

Bạch Lộ rất nhanh định thần lại, chỉ là cổ bị anh ta bóp chặt, cô hít thở dần trở nên khó khăn, hai tay dùng sức vỗ vào cánh tay chắc nịt của hắn ta, mặt mày tím tái, dường như thở càng lúc càng khó khăn hơn.

“...Sở Úy, Sở Úy Dạ, anh...anh buông tay ra, tôi không thở được... anh buông tay ra...”

“Buông tay ra!”

Cách đó không xa đột nhiên vang đến một giọng trầm, Sở Úy Dạ và Bạch Lộ còn chưa định thần lại, cô đã cảm thấy bầu không khí mỏng manh bỗng chốc đã được lấp đầy lại, thì ra cánh tay bóp chặt cổ cô đã bị người ta đẩy ra, cả người cô ngã ra phía sau, hai tay vịn chặt lấy thân xe, giống như một con cá thiếu nước, phát ra tiếng thở gấp hồng hộc...

“Sở Úy Dạ, anh làm gì vậy?” Là Quan Triều, thân hình cao to của anh đã đứng trước mặt của Bạch Lộ, một tay giữ lấy cánh tay vừa bóp cổ Bạch Lộ, một tay quay ra sau đỡ lấy Bạch Lộ.

Bạch Lộ nhẹ nhàng lắc đầu, hai chân run rẩy đứng ở một bên, hai tay ôm chặt lấy ngực, vì sự kinh sợ lúc này, tim cô bây giờ vẫn còn đang đập thành thịch, cả người đều đang run cầm cập.

“Anh Sở, anh cũng được được xem là người có địa vị, bây giờ lại ở nơi như vậy, ra tay với một người phụ nữ trói gà không chặt, truyền ra ngoài e rằng sẽ rất khó nghe đó?”

Sở Úy Dạ ánh mắt đầy nham hiểm, hất tay của Quan Triều ra, cười lạnh lùng, “Anh là cái gì? Tôi làm việc gì còn phải báo cáo với anh sao? Cút ra cho tôi!”

“Tôi chẳng là gì cả.”

Quan Triều đã theo Lương Phi Phàm nhiều năm, cách thức xử lí công việc dĩ nhiên cũng ít nhiều giống với Lương Phi Phàm, “Anh muốn làm gì, tôi không có hứng thú quan tâm, nhưng mà người phụ nữ này, không phải là người Sở Úy Dạ như anh có thể đụng vào đâu!”

Sở Úy Dạ vốn đã bị sự đố kị che mờ mắt, lần này Quan Triều ở trước mặt hăn với bộ dạng ngạo mạn như vậy, khiến hăn nghĩ đến bộ mặt làm hăn cảm hận tột cùng của Lương Phi Phàm.

Anh ta đã một lần đánh bại hăn trên thương trường, bây giờ đến cả phụ nữ cũng vậy.

Hơn nữa một tên trợ lí bên cạnh anh ta, bây giờ cũng đã có tư cách nói chuyện với hăn như vậy?

“Tôi có thể đụng cô ta hay không, anh cho rằng anh có quyền can thiệp à?” Sở Úy Dạ nhắm lấy đôi mắt đầy căm phẫn, tiến về phía Quan Triều một bước, hai người đàn ông cao to đứng trước mặt nhau, ánh mắt của Sở Úy Dạ đầy hoài nghi, “Anh chẳng qua chỉ là một con chó đi theo bên cạnh Lương Phi Phàm, anh tưởng mình là cái gì? Về nói với chủ của anh, xem tôi có thể đụng đến cô ta không.”

Ánh nhìn của hăn lướt qua Quan Triều, trực tiếp hướng về phía Bạch Lộ.

Bạch Lộ run rẩy, dường như là đang chuyển hướng nhìn theo bản năng.

Sở Úy Dạ nhếch môi, nụ cười lạnh lùng đó giống như một tên thợ săn đã giăng bẫy từ lâu đột nhiên thấy được con mồi mà mình yêu thích, chỉ chờ đến lúc nó giơ móng vuốt ra rồi nuốt nó vào bụng--

“Sở...”

Quan Triều vừa định nói gì đó, Bạch Lộ đột nhiên tiến về trước, cắt ngang lời anh, cô không nhìn Sở Úy Dạ, chỉ là nói với Quan Triều, “Trợ lý Quan, đừng nói nữa, tôi muốn đi về, chúng ta đi thôi.”

Quan Triều biết đây là quê nhà của Bạch Lộ, lại là trước cửa bệnh viện nơi mẹ cô làm việc, chắc chắn cô không muốn làm lớn chuyện. Suy đi nghĩ lại một lúc trong lòng, anh chọn nhường bước, đi theo Bạch Lộ đi về hướng chiếc xe của mình.

Sở Úy Dạ nhìn theo dáng người nhỏ nhắn cứ như vậy bước đi không quay đầu lại, cơn giận dâng trào trong lòng hình như đang gào thét mãnh liệt.

Hắn chưa từng có cảm giác như vậy, nhìn thấy được, không có được, đi giành lấy lại hình như là...đã dùng sai cách...

Nhưng mà, hắn cảm thấy bản thân lại không thể dừng lại được.

Hắn không muốn thừa nhận hành vi lúc này của bản thân đối với cô mà nói là quá đáng, là sai lầm, vì hắn hiểu rất rõ, nếu như hắn thừa nhận, hắn sẽ không còn có cơ hội nữa.

Bạch Lộ... Bạch Lộ...

Tại sao em nhất định phải trốn? Em càng trốn, anh càng muốn có được em...

Phải làm sao?

Anh dường như là...càng ngày càng không thể khống chế bản thân rồi.

Ánh mắt đỏ hoe dần dần nhấn chìm sự nham hiểm trong đáy lòng, ánh sáng vờn lên đó, là góc khuất không ai có thể khám phá đến được.

.....

Trên con đường kiểu cũ, có trồng vài cây sung dâu cao to, vào mùa này, trên cây sung dâu không còn vươn mấy chiếc lá, nằm lơ lửng một cách ảm đạm.

Không ai phát hiện ra, phía sau thân cây to đó, có một ống kính DSLR màu đen, đã thu lại hết từ đầu đến cuối những gì đã xảy ra lúc này.

.....

Quan Triều vừa lái xe, vừa thận trọng quan sát Bạch Lộ ngồi phía sau qua gương chiếu hậu.

Ánh mắt cô đỏ hoe, môi có chút sưng tấy lên, sắc mặt trắng bệch, tuy là cả người ngồi ở đó, nhưng khiến người ta vừa nhìn đã có thể thấy tâm trạng cô đang rất căng thẳng rồi bời.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 109

Quan Triều cũng là đàn ông, chỉ cần nhìn môi cô, anh cũng biết vừa xảy ra chuyện gì rồi.

Anh nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là từ trong hộp khăn giấy bên cạnh rút ra một tờ khăn giấy, nghĩ ngợi một lúc lại dứt khoát đưa cả hộp khăn giấy cho Bạch Lộ.

“Cô Bạch, nếu cô buồn muốn khóc, tôi...có thể xem tôi như không tồn tại.” Anh không biết cách an ủi người khác lắm, nhưng anh biết lời nói của mình có chút vụng về, ngập ngừng một lúc: “Như thế này đi, tôi hạ kính cách âm”

“Không cần đâu”

Bạch Lộ giơ tay đón lấy hộp khăn giấy anh đưa cho mình, cười miễn cưỡng, “Trợ lý Quan, tôi không sao, có điều...tôi muốn phiền anh giúp tôi một việc.”

Quan Triều liếc nhìn qua kính chiếu hậu, ánh mắt chạm vào mắt cô, rất khó cười kín đáo một cái, “Cô là muốn tôi đừng đem chuyện này nói với Lương tổng phải không?”

Bạch Lộ gật đầu, “Anh biết EC và Viễn Đông vốn có xích mích, lại thêm chuyện buổi đấu giá lần trước, nguyên nhân cũng là do tôi, tôi không muốn mang thêm rắc rối cho anh ấy nữa”

“Chuyện này không phải là rắc rối.” Quan Triều giọng nói ôn hòa, “Cô Bạch, vấn đề giữa Lương tổng và Sở Úy Dạ trước đây là trên thương trường, nhưng lần này rõ ràng là Sở Úy Dạ phạm quy trước, hẳn lại dám đối xử với cô như vậy, cho dù tôi không nói gì cả, Lương tổng sớm muộn có một ngày cũng sẽ biết.”

“...Tạm thời, đừng nói.”

Cố hòng Bạch Lộ có chút chua chát.

Cô biết Quan Triều chỉ nhìn thấy đoạn sau, nhưng mà đoạn đầu, Sở Úy Dạ không hề kiêng dè hôn cô như vậy..cô cảm thấy sợ hãi, không phải là vì Sở Úy Dạ, nhiều hơn vẫn là vì Lương Phi Phàm.

“Cô Bạch...”

“Trợ lý Quan, coi như là tôi nhờ anh đi.”

Quan Triều lại trầm mặc nhìn cô một cái, sắc mặt cô rất căng thẳng, anh tuy không hiểu rõ những chuyện nam nữ này, có điều nghĩ lại, nhưng vẫn có thể nhìn ra được Bạch Lộ thật sự không muốn mình nhiều chuyện, huống hồ bây giờ giữa Lương Thị và Diệp Thị lại có mâu thuẫn, nếu như lúc này Lương tổng vì những chuyện tình cảm nam nữ tranh chấp mà lại triệt để đối đầu với Sở Úy Dạ, đến lúc đó e rằng sẽ tạo cơ hội cho một số người trục lợi.

Quan Triều thuận nước đẩy thuyền liền đồng ý rồi.

Tâm trạng Bạch Lộ rất không vui, ngay cả chuyện vốn dĩ muốn đi Hậu Sơn thăm bố cũng quên sạch, cho đến khi xe của Quan Triều chạy đến bãi xe của EC, Bạch Lộ mới ngơ ngẩn hoàn hồn lại.

Trước khi Quan Triều xuống xe nói với cô: “Lương Tổng muốn tôi đến đón cô về, lúc này anh ấy chắc đang họp, có điều Lương Tổng nói rồi, mấy

ngày này cô không cần đến phòng thiết kế, nếu cô cảm thấy chán, có thể đến phòng Chủ tịch trên lầu đợi anh ấy.”

Anh nhớ ra chuyện gì đó, cầm một phong thư đưa cho Bạch Lộ, “Đây là Lương tổng bảo tôi đưa cho cô, anh ấy nói cô không có gì làm có thể xem thử, đây là tài liệu liên quan đến cuộc thi thiết kế, có ích cho cô.” Bạch Lộ lại nói một tiếng cảm ơn, “..Tôi ở trên xe đợi anh ấy vậy.”

Quan Triều đứng lúc có điện thoại gọi đến, đại khái là một cuộc gọi quan trọng, cho nên không nói gì thêm, lấy chìa khóa xe đưa cho Bạch Lộ, bản thân thì trực tiếp vào thang máy.

Bạch Lộ xé phong thư xem nội dung liên quan đến cuộc thi thiết kế và thời gian cụ thể, lại nghĩ đến lần trước chính trên chiếc xe này, Lương Phi Phàm có đưa cho mình mấy quyển sách liên quan đến thiết kế, cô lần trước không hề mang về, bây giờ chắc còn để ở phía trước xe.

Cô đẩy cửa xe xuống xe, chuẩn bị đến phía trước tìm, ai ngờ vừa mới đóng cửa sau của xe, liền nghe thấy tiếng người gọi cô.

“Bạch Lộ.”

Bạch Lộ cả người đông cứng, đôi lông mày thanh tú phút chốc chau lại.

Một giọng nam phía sau, quen thuộc như thế, không cần quay lại cô cũng biết người đó là ai.

Cô hít một hơi sâu, sau đó làm như không có chuyện gì xoay người lại, cười xã giao, “Anh Ninh, thật trùng hợp!..”

Câu “Anh Ninh” làm sắc mặt Hưởng Long Cẩm có chút miễn cưỡng, anh cười yếu ớt, “Bạch Lộ, không cần thiết phải xưng hô xa lạ như vậy chứ? Nói như thế nào chúng ta cũng là..”

“Anh Ninh anh muốn nói gì?”

Thật ra cô không thật sự ghét Hương Long Cầm, cô thừa nhận bản thân lúc đầu đích thực từng oán hận anh ta, nhưng loại oán hận này, sớm đã không tồn tại, cô bây giờ chỉ muốn giữ khoảng cách nhất định với anh ta, để tốt cho bản thân cũng là để tốt cho anh ta, “Anh là muốn nói quan hệ trước đây của chúng ta? Tôi khuyên anh tốt hơn là đừng nói. Dẫu sao thì thân phận bây giờ của chúng ta đều rất nhạy cảm, tôi không muốn lại gây ra thêm chuyện gì nữa.”

Cô tuy nói có chút lạnh lùng cứng rắn, mỗi chữ lại đều là lời nói thật lòng, “Anh Ninh, tôi không biết hôm nay tại sao anh lại xuất hiện ở đây, hoặc giả anh và tôi chỉ là trùng hợp gặp nhau...nhưng anh và tôi đều rất rõ, anh rất nhanh thôi sẽ tổ chức hôn lễ với Lương Tịnh Tiêu, mà cô ta tính cách như thế nào anh và tôi cũng biết, cho nên để tránh ngại ngùng, sau này tôi hy vọng cho dù là gặp nhau ở nhà họ Lương, chúng ta cũng đừng nhắc lại trước đây có quan hệ gì, chuyện đã qua cứ cho nó qua đi.”

Hương Long Cầm chỉ cảm thấy lồng ngực mình bị người khác đánh một gậy, loại cảm giác nặng nề đó làm anh khó chịu như không thở được.

Biết được quan hệ của cô và Lương Phi Phàm, dường như càng ngày càng thân mật rồi, cũng biết cô mang thai con của Lương Phi Phàm, anh càng là tổn hết tâm sức mới nghe ngóng được, Lương Phi Phàm đối với cô..thật sự rất đặc biệt.

Trước đây chỉ nghe Tịnh Tiêu rêu rao, cô có khả năng sẽ trở thành chị dâu mình, mà bây giờ...có phải, câu “Chị dâu” này anh gọi chắc rồi không?

Chị dâu?

Haha, Bạch Lộ, cô từng là vợ chưa cưới của mình, chớp mắt đã trở thành chị dâu, loại cảm giác này, giống như trong cổ họng đang ngậm một con

ruồi, rất khó chịu. Mỗi ngày mỗi đêm đều gặm nhấm tâm trí anh, làm anh không cách nào bình tâm lại.

Anh chịu không được rồi, sẩy từng bước dài về phía trước, túm lấy cổ tay Bạch Lộ, không màn đến cô vùng vẫy, chỉ muốn ôm cô vào lòng, giọng tha thiết.

“...Bạch Lộ, đừng giận anh, là anh có lỗi với em, ban đầu anh không nên khốn nạn như vậy, anh ban đầu không nên bắt cá hai tay! Đúng, anh sai rồi, anh hối hận rồi, người anh yêu là em, chúng ta làm lại từ đầu được không?”

“Bạch Lộ, anh thật sự biết sai rồi, anh thật sự hối hận rồi, nhưng chúng ta bây giờ không phải hòa rồi sao? Anh không để tâm chuyện của em và Lương Phi Phàm, anh sẽ yêu em như trước đây, anh nhất định không chê bai em, chúng ta cùng nhau rời khỏi đây được không? Em yên tâm, anh thật sự biết lỗi rồi, anh sau này sẽ không làm ra những chuyện như vậy nữa.”

.....

Bạch Lộ chỉ cảm thấy bên tai có tiếng vo ve, Hường Long Cẩm không ngừng nói gì, những lời đó, lọt vào tai cô, không hề làm cô có chút cảm giác, ngược lại làm cô cảm thấy phiền phức.

...Trước đây, sao cô không biết, thì ra anh ta là một người đàn ông như vậy?

Anh ta ôm cô quá chặt, Bạch Lộ biết bản thân càng vùng vẫy, anh lại càng không buông tay, nên cứ mặc kệ anh ta, chỉ là hai tay buông thõng xuống hai, có chút cứng rắn hỏi lại: “Hường Long Cẩm, anh không thể trưởng thành một chút sao? Anh muốn quay đầu, anh cho rằng tôi nhất định sẽ ở chỗ cũ đợi anh sao? Anh có nghĩ đến vợ chưa cưới của anh, cô ta đang mang thai con anh không?”

“...Bạch Lộ, anh..”

Động tác Hướng Long Cầm ôm cô hơi cứng lại, Bạch Lộ rất nhanh liền cảm nhận được sức lực vốn dĩ ôm cô thật chặt đã dần dần rời lỏng ra.

Cô nhân cơ hội liền đẩy anh ra, lùi lại hai bước, giữ khoảng cách với anh ta.

Nhìn thấy trên mặt anh biểu cảm do dự, dường như đang quyết định chuyện sống chết của người khác vậy.

Cũng đúng, anh ta lúc này với cái ý nghĩ bản thân là đúng, đích thật cũng có thể nói là đang nắm quyền quyết định sống chết của người khác.

“Hướng Long Cầm, để lại chút tôn nghiêm cho bản thân đi.” Bạch Lộ kìm nén mong muốn thờ dài, tận lực dùng giọng điệu ôn hòa nhã nhặn nhất nói chuyện với anh, “Mọi chuyện của chúng ta đều đã qua rồi, bất luận đã từng như thế nào, con người nên nhìn về phía trước. Nếu anh đã làm cho Lương Tịnh Tiêu mang thai, vậy thì anh không nên nói ra những lời vô trách nhiệm như vậy, đó là con anh, biết không? Còn tôi, cũng có thể nói rõ với anh, tôi đã không còn ở vị trí cũ đó rồi.”

Câu nói cuối cùng đó, làm Hướng Long Cầm hoàn hồn lại, giống như tát máu gà vậy, cả người anh lại điên tiết lên.

“Không, không phải! Lộ Lộ, em yêu anh, chúng ta yêu nhau nhiều năm như vậy, giữa chúng ta vẫn còn tình cảm, anh không quên được em, anh không tin em sẽ quên anh..”

“Đủ rồi!”

Bạch Lộ không thể nghe tiếp, Hướng Long Cầm càng nói càng kích động, vả lại bộ dạng bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ nhào lần nữa, làm sự nhẫn nhịn cuối cùng trong lòng của cô cũng tan biến.

Cô chau mày, tràn ngập sự không kiên nhẫn, chỉ cảm thấy bản thân hôm nay xui xẻo vô cùng.

Trong cùng một ngày, cô phải đối phó hai người đàn ông như vậy..

Nghĩ đến Sở Ủy Dạ, cô không kìm được có chút sợ hãi, tất nhiên không hy vọng bản thân lại dây dưa không dứt với Hường Long Cẩm, bèn lạnh lùng, nghiêm nghị nói: “Hường Long Cẩm, anh không cần nói nữa, tôi không có chút nhớ nhung gì anh cả, thật buồn cười, anh dựa vào đâu cho rằng tôi sẽ nhớ nhung anh không quên chứ? Giống như bản thân anh tự nói vậy, ban đầu là anh phản bội tôi, anh cảm thấy Bạch Lộ tôi là người sẽ quay lại với tình cũ sao?”

“..Lộ Lộ.”

“Phiền anh đừng gọi tôi như vậy, tôi và Lương Phi Phàm kết hôn, anh sẽ kết hôn với Lương Tịnh Tiêu, cho nên, tôi sẽ là chị dâu anh, lần cuối nhắc nhở anh, xin anh tự trọng.”

“..Lộ Lộ, em..sao em lại nói như vậy? Có phải là vì đứa con trong bụng em không?”

“Không phải! Không phải! Không phải! Hường Long Cẩm, anh đừng đến phiền tôi nữa, tôi sẽ không vì bất cứ chuyện không đáng nào mà làm ảnh hưởng đến hôn lễ của tôi, nếu như tôi tình nguyện gả cho Lương Phi Phàm, vậy đó không chỉ là vì đứa con, mà còn là vì người đó là Lương Phi Phàm.”

‘Không, em đang gạt anh! Không thể nào, em không lẽ đang nói với anh, em yêu người đàn ông đó rồi? Bạch Lộ, em nhìn anh, em nói cho anh biết, em có phải đã yêu Lương Phi Phàm rồi không?’

Cả người Hường Long Cẩm thoáng kích động, vì trong mắt Bạch Lộ trong thời khắc này đang lấp lánh sự kiên định, anh bị đâm toàn thân đau

đón.

Cô đã từng không dành cho mình tình cảm mãnh liệt như vậy, nhưng bây giờ cô lại ở trước mặt mình bảo vệ người đàn ông đó như vậy,..cô đối với người đàn ông đó đặc biệt.

....Thì ra, không phải tính cách cô thật sự lạnh nhạt như vậy, chỉ là, bản thân vẫn chưa đủ để cô đối xử nhiệt tình phải không?

Cho nên, anh và cô bên nhau nhiều năm như vậy, cô chỉ cho phép tiếp nhận, ngay cả hôn nhau cũng rất ít, nhưng cô vừa quay lưng đã mang thai trước kết hôn rồi...

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 110

Cô ấy ở bên mình chừng ấy năm, vậy mà anh chỉ có thể nhìn, không thể chạm vào, càng không thể “ăn”, nhưng cô và Lương Phi Phàm lại...

Cách suy nghĩ của Hường Long Cẩm ngày càng lệch lạc, anh bị suy nghĩ này kích động đến nỗi dường như anh không thể kiềm chế được bản thân mình, rõ ràng là bản thân làm chuyện có lỗi với người khác trước, nhưng anh lại cảm thấy mình mới là người đáng thương nhất, giống như cả thế giới đều quay lưng với anh vậy.

Khoé mắt của anh đỏ ngầu, khuôn mặt tuần tú, điển trai của anh, lúc này đã thay đổi hoàn toàn, thậm chí sâu thẳm trong đôi mắt của anh vẫn còn hiện lên sự thô bạo, ngang ngược.

Trước đây Bạch Lộ phải chịu lép vế trước Sở Úy Dạ, chịu thiệt thòi, nên bây giờ cho dù là đối với Hường Long Cẩm, cô cũng rất cẩn thận. Cô nhận thấy sắc mặt của anh từ từ thay đổi, có gì đó không ổn, nên cô càng lùi về phía sau, Hường Long Cẩm vừa thấy cô tránh né, trong lòng anh càng không cam chịu, anh bước một bước lớn về phía trước, vừa mới đưa tay định bắt lấy Bạch Lộ, thì trước mặt anh bỗng nhiên có cái gì đó vút qua, một bóng người màu đen xuất hiện.

Anh chưa kịp có phản ứng gì, thì cảm thấy lòng ngực đau âm ỉ, sau đó loạng choạng bước lùi về phía sau, chân anh không đứng vững nữa rồi, ngay mắt cá chân anh có tiếng gì đó.

Hướng Long Cầm không nhin được rít lên một tiếng, mắt cá chân anh bắt đầu đau nhói, làm thân hình cao to của anh lão đảo, xém tí là té xuống đất, cũng may bên cạnh anh là phần thân của chiếc xe, anh đưa tay vịn xe, tựa vào thân xe mới không bị té.

“Đây không phải là lần đầu tôi cảnh cáo anh.”

Dáng người cao thon của Lương Phi Phàm chặn phía trước mặt Bạch Lộ, trên gương mặt tuần tú, đẹp không tì vết đó hiện lên sự lạnh lùng đến đáng sợ, đôi mắt đỏ của anh vốn dĩ rất đẹp, nó hơi sầm xuống, nhưng vẫn bộc lộ được sự lạnh lùng, từ từ toả ra sát khí, có vẻ sát khí hơn đao kiếm, “Hướng Long Cầm, đừng thách thức sự nhẫn nại của tôi, đừng tưởng có Tịnh Tiêu bảo vệ anh, thì tôi sẽ không thể làm gì anh, nếu còn có lần sau, thì anh hãy chờ xem tôi sẽ làm gì anh!”

Nói xong, anh đưa tay ra nắm lấy tay Bạch Lộ bỏ đi.

Hướng Long Cầm nhúc nhích cái chân đang bị thương, có lẽ là muốn đuổi theo, nhưng chỉ mới nhúc nhích, anh mới phát hiện mắt cá chân của mình đau buốt, trên trán mồ hôi bắt đầu tuôn ra, đúng lúc, chiếc điện thoại trong túi anh lại reo lên.

Anh chỉ có thể đứng nhìn Lương Phi Phàm nắm lấy tay Bạch Lộ bước đi, bóng hai người ngày càng khuất dần, dáng người nhỏ bé đó cứ như vậy ngoan ngoãn đi theo Lương Phi Phàm.

Trước mặt anh, cô luôn lạnh nhạt, im lặng như vậy, nhưng khi bên cạnh Lương Phi Phàm, thì lại cho người khác một cảm giác cô như con chim nhỏ nũng nịu tựa vào Lương Phi Phàm.

Sự tương phản của con người, chẳng lẽ thật sự có sự khác nhau lớn vậy sao?

Lòng ngực của anh như bị người ta đưa tay vào lấy hết mọi thứ trong đó ra vậy, trong lúc máu chảy lênh láng, anh không còn nghe được nhịp đập của trái tim mình.

Anh đã đánh mất thứ gì?

.....

Bạch lộ là bị Lương Phi Phàm kéo vào xe, cô chăm chú quan sát sắc mặt của anh.

Từ lúc mới bắt đầu là anh đã không nói chuyện, có vẻ như đang tập trung lái xe, chỉ là khi ánh mắt của cô lướt qua khuôn mặt hoàn mỹ của anh, thì thấy anh cau có bất thường.

Không cần suy nghĩ thì cũng biết, chắc chắn bây giờ anh đang tức giận.

Bạch Lộ suy nghĩ lại những chuyện mà mình gặp phải ngày hôm nay, quả thật là cô có nói nổi khổ nhưng không thể nói, chịu thiệt thòi nhưng lại phải im lặng.

Có phải cô nên giải thích không?

Nhưng nếu giải thích thì cô nên bắt đầu nói từ đâu đây?

Suy cho cùng những việc giải thích cho người khác hiểu như vậy, cô rất ít khi làm.

Suốt đường đi cô cứ quẩn quýt bên anh, mãi cho đến khi xe dừng lại, cô vẫn không có can đảm mở miệng trước, bắt chuyện với anh.

Lương Phi Phàm xuống xe, Bạch Lộ đang thầm cảm thấy chán nản, cũng lật đật xuống xe với anh, bây giờ là giờ ăn, anh đưa cô tới nhà hàng.

Có phục vụ đưa hai người lên phòng mà Lương Phi Phàm đã đặt sẵn.

Đích thân giám đốc đến phục vụ cho hai người, Bạch Lộ giống như vợ anh đang ở bên cạnh anh, lúc gọi món, đều do Lương Phi Phàm đích thân chọn rồi gọi món.

Cuối cùng sau khi các món đã gọi được đem ra, phục vụ sắp xếp xong mọi thứ, rồi lẳng lặng rời khỏi phòng.

Lương Phi Phàm lấy đôi đũa ở góc bàn, người đàn ông suốt đường đi chỉ im lặng này dường như không thể kìm chế được nữa, anh khẽ ho một tiếng, “Qua đây”.

Bạch lộ ngược đầu lên, hơi cẩn thận nhìn anh.

Lúc đó ánh sáng chói lóa, dưới ánh đèn cam vàng, ánh sáng giống như đang thu hút anh, Lương Phi Phàm nắm chặt đũa trong tay, giọng anh càng trầm xuống, “Ngồi qua bên này, em không có gì muốn nói với anh sao? Anh thì có chuyện muốn nói với em đây.”

Bạch Lộ nuốt nước bọt, cũng không biết đây có phải là do cô nghĩ nhiều quá không, bây giờ cô cảm thấy...người đàn ông đang ngồi trước mặt cô, trong đôi mắt anh có một tín hiệu làm cô cảm thấy rất quen thuộc, nhưng cũng rất nguy hiểm, nó đang nhắc nhở cô, không được đi qua đó.

Cô rụt rè tút cổ lại, “Em ngồi ở đây cũng có thể nghe anh nói mà.”

“Nhưng để em có thể nghe thấy được thì anh phải vất vả lắm đấy.” Lương Phi Phàm chau mày, anh cầm thẳng chiếc đũa đang cầm trong tay vào chiếc đĩa, gật gật đầu, nhẹ nhàng nói, “Ngồi qua bên này.”

“...?”

“Chỉ có một khoảng cách nhỏ như vậy mà anh cũng mệt sao?”

“Có phải em muốn anh qua đó đích thân bế em qua đây ngồi đúng không?”

Bạch Lộ vội đứng dậy, ngoan ngoan đi vòng qua cái bàn, ngồi bên cạnh anh.

Lương Phi Phàm liếc mắt nhìn cô, bỏ chiếc đũa xuống, mặt không một chút biểu cảm đưa tay ra, đột nhiên ôm trọn cô vào lòng, để cô ngồi trên đầu gối của anh.

Bạch Lộ quay mặt qua một bên, lập tức ngo ngoạ, “Anh, đây là nơi công cộng đó.”

Lương Phi Phàm ấn lấy vai cô, nhướn mày nói “Ở đây ngoài em và anh ra còn ai nữa sao?”

“...Ý em không phải như vậy, em...chuyện lúc nãy em có thể giải thích...”

“Bây giờ mới muốn giải thích?” đôi chân mày rậm của Lương Phi Phàm chau lại, anh “Hừm” Một tiếng, lại bắt đầu cầm đũa lên, tiện tay gấp món ăn cạnh tay mình, đút vào miệng cô, “Há miệng ra.”

Bạch Lộ nhếch môi.

“Hừm” Có thích miệng kề miệng không?”

“...Em, em có thể tự ăn...a.”

Miệng bị nhét đầy thức ăn, Bạch Lộ khẽ kêu lên một tiếng, lập tức nhai lấy mớ thức ăn đó.

Lương Phi Phàm lại đưa tay gấp món khác, “Ăn!”

Bạch Lộ liền nuốt hết thức ăn trong miệng, rồi lại ngoan ngoãn há miệng, là món gì cô cũng không biết. Nhưng mùi vị cũng không tệ, chỉ là

cô không quen với việc lúc ăn cơm ngồi với một người đàn ông một cách thân mật như vậy, còn để đích thân anh ấy đút mình ăn.

“Đây là lần cuối cùng, đợi sau khi Hương Cẩm Long và Tịnh Tiêu kết hôn, anh sẽ bắt bọn họ dọn khỏi nhà họ Lương, nếu sau này trên đường mà em vô tình gặp anh ta, cũng không được phép nhìn anh ta, em nghe chưa?”

Người đàn ông nào đó suốt đường đi cứ giận dữ, kết quả vẫn phải tự mình chủ động mở miệng mới có thể có thể làm dịu cơn thịnh nộ đang bùng cháy trong mình, vừa hung dữ đút cô ăn, vừa không quên giáo huấn cô.

Anh gấp thức ăn có hơi nhanh, nên lúc ăn Bạch Lộ hơi vất vả, nhưng bây giờ, trong lòng cô tràn ngập hạnh phúc. Tại sao khi nhìn người đàn ông khó tính, kì quặc này, lại làm cô rung động như vậy.

“...Em, đã không còn thích anh ta nữa.” Cô nuốt miếng thức ăn cuối cùng trong miệng, cô dùng một giọng nhẹ nhàng, nói với người đàn ông mà trên thương trường làm cho người khác vừa nghe danh đã phải sợ, bây giờ trước mặt mình lại làm người ta không chịu nổi, mất hết kiên nhẫn.

Lương Phi Phàm có hơi động lòng, hơi thở ấm áp của cô đang toả trên mặt mình, cảm giác đó thật khiến anh động lòng, hơn nữa bây giờ cô lại đang ngồi trên đùi anh, thân thể hai người áp sát vào nhau, khoảng cách gần như vậy làm anh có thể ngửi được hương thơm trên cơ thể cô, phần thân dưới tự động tỉnh giấc.

Anh hít một hơi sâu, lập tức ngay lúc này, lúc anh đang ngất ngây với mùi hương trên người cô, làm anh lấy lại lí trí, ý thức của mình, nhân lúc trước khi nửa thân dưới chưa hoàn toàn thất lễ, anh hôn nhẹ môi cô, dùng giọng khàn đặc của mình tham lam hỏi tiếp.

“Vậy em thích ai?”

“...À?” tim Bạch Lộ đập thành thịch, thật ra cô biết anh đang hỏi gì, nên lại đỏ mặt, cúi đầu, chỉ nhìn vào ngực mình.

“Nghe không rõ sao?” đôi môi mỏng của Lương Phi Phàm lại hôn cô, một tay để sau đầu cô, một tay ôm chiếc eo thon gọn của cô, làm cả người cô ngã vào lòng mình, “Anh hỏi lần nữa, em không thích anh ta, vậy thích ai?”

Mắt cô lập tức chớp chớp, lấp bắp cả buổi trời cũng không thể nói được một câu hoàn chỉnh.

Mọi mắc cỡ, thẹn thùng đều được cô thể hiện ra trên khuôn mặt, bộ điệu cô lúc này, Lương Phi Phàm rất thích, cô không chịu nói, anh càng muốn cô nói.

“Bảo bối à, sao em không dám nhìn vào mắt anh vậy?”

“...Em không có.”

“Không có cái gì?”

“...không có gì hết.”

“Em không thích ai hết sao?”

“...Không, không phải vậy...”

“Vậy em thích ai?”

.....

Em thích anh, Lương Phi Phàm, rất rất thích anh...có lẽ còn hơn cả thích nữa kia, người ta gọi đó là yêu

Chỉ là câu nói này cứ luôn trong cổ họng cô, Bạch Lộ lại phát hiện dường như thiếu thứ gì đó, làm cô không đủ can đảm nói ra.

“...Em có điện thoại.” Đúng lúc điện thoại cô vang lên, Bạch Lộ thở phào, nhưng dường như cũng hơi mất hứng, nhưng cô vẫn nhanh chóng đẩy Lương Phi Phàm ra, lấy điện thoại, vội vã chạy ra ngoài nghe điện thoại.

Lương Phi Phàm nhìn thấy dáng cô dường như đang bối rối chạy trốn, đôi mắt sâu hút của hơi híp lại, đôi môi mỏng của anh thì cong lên, nở một nụ cười ấm áp.

Ánh mắt đặc thẳng của anh, trông rất bá đạo, nhưng lại dường như chứa đầy yêu thương không thể dùng lời nói hết được.

Đã hẹn với Tần Trân Hy rồi, cuối tuần, sẽ gặp nhau ở nhà của hai người, bây giờ Lương Phi Phàm chỉ muốn nhanh chóng quyết định cho xong hôn sự này.

Chuẩn bị cho hôn lễ của Lương Tịnh Tiêu cũng gần xong, chỉ chờ ngày đám cưới, anh suy nghĩ gần đây Hướng Long Cầm rất ít đến nhà họ Lương, chắc người nhà họ Lương cứ nghĩ anh ta bận chuẩn bị cho hôn lễ, nhưng Lương Phi Phàm lại là người hiểu rõ nhất mọi chuyện.

Hôm thứ bảy, người nhà họ Lương tập hợp lại, đúng lúc Lương Vô Minh đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, Lương Phi Phàm thuận đường đi bệnh viện chở ông về nhà họ Lương, lúc cả nhà cùng ngồi ăn cơm, thì không có thói quen nói chuyện.

Sau khi ăn cơm xong, cả nhà ngồi ở phòng khách, lúc này Lương Phi Phàm mới mở miệng nói.

“Ông nội, hôm nay để ông phải qua đây, là có chuyện muốn nói với ông.”

Lương Vô Minh chọn lấy một miếng táo rồi cắn một miếng, “Thời gian ba ngày chưa hết, nhưng nếu con muốn nói gì thì cứ nói, ông sẽ lắng nghe. Nói đi.”

Lương Kiếm Nam xếp chân lại ngồi kể Lương Vô Minh nghe, ông hơi nhướn mày, chỉ thường thức li trà trong tay, vốn không có ý định nói chuyện.

“Ông nội, chuyện mà con muốn nói không có liên quan đến đoạn phim, vì con nghĩ chuyện đó không cần nói nữa, con đã xem qua đoạn phim đó, người phụ nữ trong đoạn phim đó không phải Bạch Lộ.” Lời mà Lương Phi Phàm nói dường như chỉ là anh nghĩ gì nói đó chứ không có ý gì khác, nhưng lại mang hàm ý hơi không chấp nhận sự nghi ngờ của mọi người đối với Bạch Lộ, “Chỉ là có người gặp tâm hãm hại cô ấy, cố ý làm ra đoạn phim này, con nhất định sẽ xử lý ổn thoả chuyện này, sẽ không để ảnh hưởng đến Lương Thị hoặc Lương gia.”

Lương Vô Minh vốn không tán thành, “Nếu đoạn phim này đã có thể đến tay ta, như vậy chứng tỏ có người đang giữ bằng ghi hình, con nói con sẽ giải quyết? Phàm con à, con nên biết, ông nội vốn không quan tâm chân tướng, sự thật như thế nào, chỉ cần nữ nhân vật chính trong câu chuyện này có mối quan hệ với Bạch Lộ, thì cô ta không được bước chân vào nhà họ Lương chúng ta.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 111

Lương Phi Phàm một tay đỡ trán, ngón cái ấn vào thái dương theo chiều kim đồng hồ, tay còn lại thì chơi đùa với chiếc bật lửa quý giá. Cổ tay di chuyển, nắp bật lửa phát ra tiếng kêu cạch cạch.

Anh ta lười biếng và uế oải, không vội vàng, những lời nói ra rất hững hờ.

“Ông à, con nói là không ảnh hưởng thì tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng, nếu ông lo lắng, thì con sẽ tìm cho ông. Điều hôm nay con muốn nói là, hãy gặp mẹ của Bạch Lộ trước, con đã hẹn bà ấy vào ngày mai rồi.”

Lương Kiếm Nam chau mày, đặt ly nước xuống bàn, chau mày chen ngang lời, “Tại sao con không thương lượng trước với chúng ta chuyện này, mà đã đến gặp phụ huynh của người ta nói chuyện rồi? Con có hỏi qua ý kiến của chúng ta không? Con có biết 2 bên gia đình gặp nhau là mang ý nghĩa gì không?”

“Đương nhiên là con biết. ” Lương Phi Phàm nhìn bố, rồi lại nhìn về phía Lương Vô Minh, giọng điệu rất cẩn thận, “Ông à, bố à, con biết mọi người đang nghĩ gì, con luôn rất tôn trọng suy nghĩ của mọi người, nhưng bây giờ là chuyện hôn nhân đại sự của con, con cũng hi vọng mọi người có thể ủng hộ con 1 lần. Người là do con tự chọn, thời gian con và cô ấy bên nhau đã lâu, tuy đưa con xuất hiện có hơi đường đột, nhưng con chưa bao giờ cảm thấy đây là sự phiền toái gì cả, bây giờ con rất nghiêm túc.”

Lương Kiếm Nam thật sự không thích Bạch Lộ.

Vốn dĩ xây dựng trên nền tảng kinh doanh, nhà họ Diệp và nhà họ Lương họ đã hợp tác lâu năm rồi, 2 nhà cũng đều đã mặc định hôn sự của anh và Diệp Lâm, đột nhiên xuất hiện 1 Bạch Lộ, thật khiến người ta trở tay không kịp, ông đã rất phản đối rồi, giờ đây lại dậy sóng chuyện cái đĩa, đối với Lương Kiếm Nam mà nói...

Thứ con gái đó, sao có thể xứng với hào môn nhà họ Lương?

Điều khiến ông không ngờ, chính là lần này Lương Phi Phàm lại kiên quyết đến vậy.

Đứa con này từ nhỏ đã là một người rất có chủ kiến, ông rất ít phải bận tâm chuyện của anh, và anh ấy cũng chưa bao giờ làm gì khiến bản thân thất vọng, nhưng lần này, vì một người con gái, anh đã nhiều lần nghịch ý ông.

“Ông vẫn là câu nói đó, ông không đồng ý chuyện hôn sự này.” Khác với thái độ nóng nảy trước đây, Lương Kiếm Nam lần này vô cùng bình tĩnh, “A Phàm, con không còn nhỏ nữa, bố biết con làm việc luôn cân nhắc kỹ lưỡng, nhưng anh hùng khó qua ải mỹ nhân, con rất ít khi làm những việc không lý trí như thế, người con gái đó rốt cuộc mang lại lợi hay hại hay như thế nào trong sự nghiệp của con, tự bản thân con hiểu rõ nhất. Ta không khuyên được, nhưng bố vẫn còn có quyền đồng ý hoặc phản đối.”

Ông nói bằng giọng chắc nịch, đứng dậy, nói với Lương Vô Minh “Bố, con lên lầu trước, còn có một số việc cần xử lý.”

“Đợi đã”

Lương Vô Minh đưa tay ra, ra hiệu Lương Kiếm Nam khoan đi vội, ông nhìn Lương Phi Phàm, vài giây sau nói “Có phải là con đã hẹn gặp mẹ của Bạch Lộ rồi không?”

Lương Phi Phàm gật đầu.

Lương Vô Minh cũng gật đầu theo, dường như đã suy nghĩ rất cẩn thận, sau đó chậm rãi nói “Ông đây tuy rằng bây giờ cũng không đồng ý với hôn sự này, nhưng Phàm nói một câu rất đúng, đứa con gái đó đang mang trong người đứa con của con, cũng chính là cốt nhục của nhà họ Lương. Và bất luận thế nào, không hẹn cũng đã hẹn rồi, chúng ta cũng không nên thất lễ. Kiếm Nam, mai con sắp xếp thời gian đi.”

“Bố, ý của bố là, chúng ta đi gặp người của nhà họ Bạch sao? Nếu vậy tức là bố đồng ý hôn sự này rồi ạ?” Lương Kiếm Nam nói với bộ dạng ngạc nhiên.

Vốn tưởng bố cũng phản đối Bạch Lộ rồi, suy cho cùng thì đối với người như Lương Vô Minh mà nói, những chuyện dơ bẩn đó, đều rất là chí mạng.

Nhưng, bây giờ lại làm sao thế này? Bố của mình, không lý nào cũng vì 1 người phụ nữ mà thay đổi nguyên tắc.

“Bất luận có đồng ý không, trước tiên con phải hiểu là con trai con làm cho người ta có thai, gặp nhau là điều nên làm!” Lương Vô Minh nói một cách bảo thủ “Còn vấn đề khác, cũng phải gặp nhau để bàn bạc, nếu Phàm đã hẹn ngày mai rồi, thì chúng ta cứ đi qua đó.”

Lương Tịnh Tiêu một tay đỡ bụng, một tay xách túi, vì đã mang thai hơn 4 tháng, nên bây giờ không mang giày cao gót nữa, hôm nay cô ấy trang điểm đậm ra ngoài, chân mang một đôi giày đế bằng.

Vừa vào cửa, đúng lúc nghe được câu nói cuối cùng của Lương Vô Minh.

Gương mặt cô ấy biến sắc, nghe rồi cũng nôm na đoán được đại khái câu chuyện, bèn đi qua hỏi Lương Vô Minh “Ông ơi, mai đi gặp ai thế ạ? Bạch Lộ?”

“Mẹ cô ấy.”

Cô ấy là công chúa nhỏ của nhà họ Lương, những chuyện này, là trường bối thì không nên giấu diếm, Lương Vô Minh thẳng thắn nói với cô, “Anh hai con đã hẹn cả rồi, con cũng là con gái của nhà họ Lương, ông biết trước đây con và Bạch Lộ khá thân nhau, những chuyện giữa các con, ông cũng biết được ít nhiều. Ông không muốn ép con, nếu con muốn đi thì đi, nếu không muốn đi, cũng không cần miễn cưỡng, nhưng đi thì phải ngoan đấy, không được gây sự.”

Lương Phi Phàm chau mày, vừa định nói gì đó, Lương Tịnh Tiêu từ chối với thái độ khác thường “Không cần đâu, như lời ông nói vậy, mối quan hệ của con và cô ấy phức tạp lắm, vả lại hôn sự của con và Long Cẩm cũng sắp cử hành rồi, mai con còn phải đi thử váy cưới, không có thời gian.”

Lương Phi Phàm dựa sát vào sofa, ngẩng đầu nhìn Lương Tịnh Tiêu, tuy vẻ mặt cô ấy dường như rất bình thường, nhưng tận sâu trong đó lại chứa rất nhiều cảm xúc.

Anh thu ánh nhìn lại, Lương Kiếm Nam đứng bên cạnh hỏi cô ấy, “Hai hôm nay con bận rộn tới lui, Hường Long Cẩm đâu rồi?”

Ba chữ “Hường Long Cẩm” khiến cho Lương Tịnh Tiêu thay đổi sắc mặt, Lương Phi Phàm liếc nhìn, đúng lúc nhìn thấy cô đang siết chặt bàn tay phải lại, từ nhỏ đến lớn, anh rất hiểu rõ đứa em gái này của mình...

Những lúc muốn nổi nóng nhưng lại không thể thì cô ấy sẽ có những hành động như thế.

“Bố, gần đây Long Cẩm anh ấy cũng bận rộn vì chuyện hôn sự lắm.” Lương Tịnh Tiêu thở sâu một hơi, cố gắng nói với giọng điệu bình tĩnh nhất có thể.

Lương Kiếm Nam thì không suy nghĩ nhiều như thế, nhưng cũng có chút không vui. “Dù có bận đi nữa thì cũng không thể không có thời gian qua thăm chúng ta trong thời gian dài như thế chứ, tuy các con đã có nhà riêng, nhưng bây giờ con vẫn sống ở đây. Từ lúc các con công bố việc kết hôn, bố chỉ gặp nó có 1 lần! Con nói xem, nó không coi ai ra gì cả, như vậy có quá đáng không? Nhà họ Lương chúng ta phải ăn bám vào kẻ quyền quý như nó sao?”

Lương Kiếm Nam càng nói càng giận, “Hơn nữa, con còn mang thai, thằng nhãi này rõ ràng là không xem người họ Lương ra gì cả, có phải là nó chắt chắt con sẽ phải gả cho nó rồi không? Thật quá đáng!”

Sắc mặt Lương Tịnh Tiêu trở nên khó coi, nhưng lại không thể làm gì nên chỉ cười trừ cho qua, “Bố, không có đâu, Long Cẩm không phải là người như vậy, mấy hôm nay anh ấy bận thật mà, vừa nãy còn cố tình đưa con đi bệnh viện... váy cưới của con thì cứ xảy ra vấn đề, nên mấy ngày nay anh ấy buồn ba suốt...”

“Nhờ nó mà con được mặc váy mà?” Lương Kiếm Nam tức giận, “Con gái là con người ta, câu này không sai chút nào! Còn chưa kết hôn với nó mà đã nói đỡ giúp nó như vậy rồi, đến lúc đó nó sẽ còn ngang tàng như thế nào nữa đây!”

“Bố...”

“Ôi, đừng cãi nhau nữa.” Lí Đường Lâm từ bếp bước ra, thấy hai cha con cãi nhau không ngừng, vội vàng đi tới đỡ con gái ngồi xuống sofa, lườm chồng một cái, “Thôi, con gái cũng sắp là vợ người ta rồi, anh nói như thế với con làm gì? Hơn nữa bụng nó đã to như vậy rồi, đừng nóng nữa.”

Lương Tịnh Tiêu vốn dĩ rất giận dữ, chỉ một trận cãi vã nhỏ, cô đã cảm thấy lồng ngực căng tức, đôi mắt trợn lên, sắp chịu không nổi rồi...

Nhưng, cô phải cố nhịn, cô không thể có biểu hiện cảm xúc tiêu cực, không thể khiến mọi người nhìn ra được

Vừa nãy đúng là đã đi đến bệnh viện, nhưng nào có phải đi cùng Hương Long Cẩm?

Mấy hôm nay, Hương Long Cẩm thường xuyên đi khuya không về nhà. Có lúc cô phải phảì người đi điều tra mới biết, thì ra anh thường đến quán bar uống đến say mềm, tuy không có quan hệ nam nữ bậy bạ, nhưng một người cha tốt một người chồng chuẩn mực sao có thể như thế chứ, rốt cuộc anh ấy có nghĩ đến cảm nhận của mình không?

Thật ra, đâu chỉ có những ngày này?

Chính là từ ngày bắt đầu tuyên bố họ kết hôn, Hương Long Cẩm bắt đầu lạnh nhạt với mình rồi, cho đến khi anh biết được tin Bạch Lộ có thai, ngày nào anh cũng say bí tỷ, như thế mình đây khiến anh phải chịu uất ức vậy.

Cũng không hề nghĩ đến lúc đầu, họ lên giường với nhau đều là đôi bên tình nguyện, lúc nồng nhiệt nhất, anh cũng nói với cô rằng là cơ thể cô khiến anh điên cuồng, nhưng bây giờ...

Chẳng qua cũng chỉ là một Bạch Lộ, thế mà anh ấy ngay cả nhìn bản thân mình cũng như bị giày vò vậy, mang thai 4 tháng rồi, anh cùng cô đi khám thai có mấy lần chứ?

Cô phải giấu người nhà, cuộc sống bây giờ của bản thân chịu nhiều uất ức, cô còn phải nghĩ cách giữ lại trái tim của anh...

Nhưng, cô ấy là Lương Tịnh Tiêu, rốt cuộc thì không xứng với Hương Long Cẩm chỗ nào chứ? Cô toàn tâm toàn ý với anh, nhưng anh lại đáp trả như vậy...

Nói cho cùng, đều là do Bạch Lộ!

Từ đầu đến cuối đều do cô, nếu trên đời này không có Bạch Lộ thì cô không phải sống khổ sở như vậy!

"Con hơi mệt, con lên nằm nghỉ đây." Dù lòng không vui, nhưng cô cũng không hề biểu hiện ra.

Bây giờ, cô sắp kết hôn rồi, là cô dâu thì phải có khí chất của cô dâu, tuyệt đối không để thua Bạch Lộ, cô ta muốn vào nhà họ Lương để cô phải chường mắt sao?

Haha, vậy thì phải xem Bạch Lộ có bản lĩnh này không!

...

Lương Tịnh Tiêu vừa lên lầu thì khóa trái cửa ngay, cô lấy điện thoại ra, đổi một sim khác, sau đó mở máy lên, gọi điện.

Điện thoại vừa kết nối, cô bóp mũi lại, dùng giọng khác bình thường để dặn dò đối phương, "...việc ngày mai tôi dặn làm."

Bạch Lộ lo lắng đợi trước cửa nhà hàng.

Luôn nhắc tay lên xem đồng hồ, theo hẹn thì mẹ đến rồi, trước cửa nhà hàng vẫn không có xe.

Bỗng điện thoại reo lên, cô vội vã lấy ra, Lương Phi Phàm gọi đến, cô đưa điện thoại lên tai nghe.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 112

Mỗi khi tiếng nói trầm bổng của Lương Phi Phàm từ trong điện thoại truyền đến tai cô, luôn khiến cô có cảm giác đây chỉ là mộng ảo, giọng nói đó gợi cảm đến mức có chút không chân thực.

“Mẹ của em đến chưa?”

“vẫn chưa.” Bạch Lộ dậm chân, đứng ở trước cửa nhà hàng một hồi lâu, cô quả thật cảm thấy có chút mệt: “Không phải nói là giờ này sẽ đến hay sao?”

“Đừng vội.” Lương Phi Phàm dịu dàng an ủi cô: “Có lẽ là trên đường kẹt xe, anh sẽ gọi điện thoại cho Quan Triều, em không cần phải đứng ở trước nhà hàng chờ đâu, đi vào bên trong đi, anh đã liên lạc với bên đó rồi, có lẽ là không đến nửa tiếng nữa, ông nội cùng mọi người sẽ đến, em không cần phải khẩn trương.”

Bạch Lộ “hmm” một tiếng, có kinh nghiệm từ lần gặp mặt không mấy gì vui vẻ lần trước, lần này, cô càng cảm thấy lo lắng, bất an hơn nữa.

“Vậy anh khi nào mới đến?”

“Vừa họp xong.” Lương Phi Phàm đưa tay xoa nhẹ lên mi tâm: “Anh lập tức đến ngay.”

Bạch Lộ lúc này đây mới nhẹ nhàng thở nhẹ một hơi, trước khi ngắt điện thoại còn dịu dàng nói thêm một câu: “Anh mau đi đến đây đi.”

Đây không phải là lần đầu tiên Lương Phi Phàm có cảm giác được một cô gái y lại đến như vậy, nếu như đổi lại là lúc trước, Lương Phi Phàm nhất định sẽ cảm thấy vô cùng phiền phức, nhưng lúc này đây, anh lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn cùng có một chút gì đó kiêu ngạo.

“Em nhớ anh rồi sao?” Lương Phi Phàm vừa vặn đi ra thang máy, lấy ra chìa khóa ấn vào nút mở khóa, sau đó rất nhanh liền ngồi vào trong xe, vẫn chưa ngắt máy, thoáng nghiêng phần cổ, kẹp điện thoại ở giữa phần vai cùng khuôn mặt, Lương Phi Phàm một bên khởi động xe, một bên mỉm cười dịu dàng, cố gắng dời đi sự chú ý của cô, để cô không còn cảm thấy quá khẩn trương nữa: “Yên tâm, anh lập tức sẽ đến ngay, đợi đến khi tối nay bọn họ gặp mặt xong, chúng ta sắp xếp ổn thỏa mẹ của em, sau đó liền dẫn em đến chỗ này.”

“Chỗ này là chỗ nào chứ?”

“Đến lúc đó em sẽ biết.” Lúc Lương Phi Phàm đảo tay lái mới phát hiện vài quyển sách đặt ở kế bên, anh chợt nhớ ra, liền nói: “Thứ tư này là hôn lễ của Tịnh Tiêu, thứ sáu là cuộc thi thiết kế, thứ mà anh giờ Quan Triều đưa đến cho em, em đã xem chưa?”

“Xem rồi.” Bạch Lộ nghĩ đến cuộc thi thiết kế đó bỗng có chút đau đầu: “Mấy hôm nay đầu cứ quay như chong chóng, em sợ rằng đến lúc đó.....”

“Đừng suy nghĩ nhiều quá, kỳ thật chủ đề của cuộc thi lần này hoàn toàn không khó, tùy hứng mà phát huy, anh tin rằng điều này đối với em không đáng là gì cả. Em cứ nghĩ ra cái gì thì vẽ ra cái đó, yên tâm, áp lực vốn dĩ đều là do bản thân áp đặt bản thân mà thôi, cho nên em nhất định phải thư giãn. Nếu như anh đã để em tham gia cuộc thi này, tất nhiên không phải là bắt em phải đem phần thưởng về, mà là muốn em từ từ thích ứng với thế

giới đó, về sau, đừng nghĩ mình chỉ là một nhân viên bình thường nữa, mà phải nghĩ rằng mình là một nhà thiết kế kiến trúc sư, có hiểu hay không?”

Lương Phi Phàm ở phương diện này tất nhiên là lão luyện hơn cô nhiều, Bạch Lộ vô cùng thích lắng nghe ý kiến của anh, trên thực tế, từ khi cô bắt đầu tại EC gặp gỡ Lương Phi Phàm, anh dần dần dung hòa vào thế giới của cô, cũng thay đổi đi thế giới của cô.

“Em biết rồi, cảm ơn anh.”

“Nếu như quả thật có ý muốn cảm ơn, thì anh thật sự không hy vọng em chỉ biết nói suông, tốt nhất là em nên có biểu hiện gì đó.” Lương Phi Phàm liền lập tức nắm bắt thời cơ, vì phúc lợi của bản thân mà không ngừng tranh đấu: “Em có biết không, có một cách nói như thế này, người chưa bao giờ ăn qua đồ ngọt, may ra còn có thể cưỡng được được sự cám dỗ của đồ ngọt, nhưng sau khi đã nếm thử mùi vị này rồi, vậy thì lúc đó mới thật sự là đầy dọa người khác. Món ngon ở trước mặt em, vậy mà em chỉ có thể nhìn, không thể ăn, em nói, như vậy có phải là vô cùng đau khổ không kia chứ?”

Lương Phi Phàm còn mặt dày đến mức lấy “dục vọng” của bản thân mà so sánh với món ăn!!!!

Cho dù là nói chuyện qua điện thoại, nhưng Bạch Lộ hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được viễn cảnh, Lương Phi Phàm nhẹ nhàng ôm lấy cô, đôi đồng tử sâu hun hút đó không ngừng lóe sáng.

Khuôn mặt cô bỗng đỏ bừng lên, vôi vàng đưa bàn tay còn lại lên che mặt, mở lời oán trách nhưng giọng nói rõ ràng là đang làm nũng-----

“Lương Phi Phàm, tại sao anh từ sáng đến tối lúc nào cũng nghĩ đến..... nghĩ đến những loại chuyện đó chứ, anh không thể đứng đắn một chút sao!”

“Anh đã làm gì mà không đứng đắn chứ?” Giọng nói của Lương Phi Phàm vang lên trong điện thoại, giọng điệu vô cùng ngây thơ, vô tội: “Anh có nói gì không đứng đắn sao? Anh chỉ nói là: lúc trước anh ăn một loại kẹo, mùi vị quả thật không tệ, nhưng có đến vài ngày không được ăn nó rồi, khiến anh vô cùng “thèm thuồng”, em đã muốn cảm ơn anh như vậy, chỉ bằng hóa lời nói thành hành động? mua cho anh vài viên kẹo đi?”

“Anh.... Không thèm nói chuyện với anh nữa.” Da mặt của Bạch Lộ không dày bằng anh, hoàn toàn không phải là đối thủ của Lương Phi Phàm, vừa chuẩn bị ngắt điện thoại, vừa hay nhìn thấy xe của Quan Triều đang hướng về phía cô chạy đến, cô vội vàng nói: “Em nhìn thấy xe của Quan Triều rồi, mẹ em đến rồi, anh cũng mau đến đây đi, em cúp máy đây.”

Tần Trân Hi vừa bước xuống xe, đã nhìn thấy Bạch Lộ cười híp mắt đứng ở bên cạnh cửa xe.

“Mẹ” Bạch Lộ đưa tay ra ôm lấy tay của Tần Trân Hi, đem bà từ trên xuống dưới, quan sát kỹ lưỡng một phen, nhin ko được mà giơ ngón cái lên: “Hôm nay mẹ quả thật vô cùng xinh đẹp, mẹ, con nói không sai vào đâu được, mẹ chỉ cần chăm chút một tí tí thôi, liền có thể đánh bại nửa số phụ nữ trên trái đất này.”

Kỳ thật, lời nói của Bạch Lộ không khoa trương chút nào, ngoại hình của Tần Trân Hi vốn dĩ đã cao quý ưu nhã, lại thêm bà xuất thân từ ngành y tá, tính tình tuy rằng lãnh đạm, nhưng trong lòng vô cùng lương thiện, cho nên Bạch Lộ lúc trước luôn cảm thấy, trên đầu của Tần Trân Hi lúc nào cũng có một vòng sáng thiên sứ, ngoài sau lưng cũng có một đôi cánh thiên sứ, cho dù chỉ là một bộ đồng phục y tá bình thường, mặc trên người bà, lại khiến cho người khác có một cảm giác vô cùng an nhiên.

Hôm nay bà mặc trên người chiếc áo khoác màu xanh ngọc, phía bên dưới là một chiếc quần đen kiểu dáng đơn giản, bởi vì làn da của bà một

màu trắng nõn, cho nên tuy rằng đã vào độ tuổi trung niên, nhưng lại càng khiến người nhìn có cảm giác vô cùng dễ chịu.

“Nịnh mẹ như vậy cũng không có ích gì đâu.” Tần Trân Hi dịu dàng mỉm cười với Bạch Lộ, trong đáy mắt đều là sự yêu thương, cưng chiều: “Hôm nay phải gặp ai con cũng đã biết rõ, từ trước đến nay mẹ chưa bao giờ muốn con phải khúm núm với bất kỳ một ai, nhưng những điều chúng ta cần phải làm, chúng ta vẫn phải làm. Những người đó nếu đã là trưởng bối của Phi Phàm, vậy bất kể đối phương như thế nào, chúng ta có thể tận sức làm đến đâu, liền làm đến đó vậy.”

Tần Trân Hi hoàn toàn không biết Bạch Lộ lúc trước đã gặp người của nhà họ Lương một lần, Bạch Lộ cũng không có ý định sẽ nói cho Tần Trân Hi biết, liền mỉm cười ngượng ngạo nói: “Mẹ, mẹ lo bọn họ sẽ làm khó chúng ta có đúng không?”

“Mẹ ngược lại hoàn toàn không lo lắng họ sẽ làm khó dễ gì con, điều mẹ lo lắng chính là Lương Phi Phàm có thích hợp với con hay không.” Tần Trân Hi đưa tay giúp Bạch Lộ chỉnh lại cổ áo, dịu dàng nói: “Nhưng cảm giác mà Lương Phi Phàm đem đến cho mẹ, hòa toàn không như những gì lúc trước mẹ đã nghĩ, Lương Phi Phàm rất quan tâm đến con, chỉ cần những điều này là đã đủ rồi, Lương Phi Phàm đã nói với mẹ, cuộc gặp mặt ngày hôm nay chẳng qua chỉ là về mặt hình thức, những việc khác cứ giao cho Lương Phi Phàm giải quyết. Cho nên chỉ cần ấn tượng của trưởng bối của Lương Phi Phàm đối với con không quá tệ, mẹ sẽ phối hợp với bọn họ hết sức mình. Lộ Lộ, mẹ hy vọng con có thể hạnh phúc, cho nên vì hạnh phúc của con, mà phải lùi bước trước mặt người khác, mẹ cũng cam tâm tình nguyện.”

“Mẹ..... mẹ thật tốt.” Bạch Lộ cảm thấy đáy mắt có chút cay cay, đưa tay ôm chặt lấy eo của Tần Trân Hi, mặt khẽ dúi vào lồng ngực của bà: “Chỉ cần có mẹ ở đây, bọn họ nhất định sẽ không dám làm khó dễ gì con, ai bảo con có một người mẹ hoàn hảo như mẹ kia chứ!”

“Miệng đúng là càng ngày càng ngọt mà.”

Hai mẹ con đang nói chuyện với nhau, cách đó không xa, một chiếc xe màu đen cao cấp chậm chậm chạy đến, ngừng ngay kế bên bọn họ.

Tần Trân Hi kéo Bạch Lộ lùi vào trong vài bước, cửa xe rất nhanh liền được mở ra, người bước ra đầu tiên quả nhiên là Lương Vô Minh.

Trong tay ông cầm một cây gậy chống, trên người mặc một bộ vest trung sơn đơn giản, Bạch Lộ nhớ lại lần gặp mặt trước, thái độ của ông đối với cô có thể nói là vô cùng ôn hòa, cho nên vừa nhìn thấy Lương Vô Minh xuất hiện, cảm giác khẩn trương trong lòng liền giảm đi một nửa, nhưng khi nhìn vào đáy mắt của Lương Vô Minh, cô lại cảm thấy rõ ràng sự xa lạ trong ánh mắt cả ông, cảm giác hoàn toàn khác hẳn so với lần gặp mặt trước.

Lòng ngực Bạch Lộ bỗng đập nhanh một nhịp, vẫn không hiểu rõ cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, Lương Kiếm Nam liền xuất hiện ở phía sau Lương Vô Minh.

Lần trước, có thể nói cô cùng Lương Kiếm Nam có cuộc gặp mặt không mấy gì là tốt đẹp, bây giờ khi nhìn thấy Lương Kiếm Nam, Bạch Lộ liền cảm thấy có chút không được tự nhiên.

“Vị này đây nhất định là mẹ của Cô Bạch?” Lương Vô Minh dù sao cũng là người có thân phận, ở trước mặt người khác, cũng không cố ý bày ra vẻ tự cao tự đại, đứng trước mặt Tần Trân Hi nở một nụ cười ôn hòa: “Chào bà, tôi là ông nội của Lương Phi Phàm, còn người này là bố của Lương Phi Phàm.”

Ông chỉ về hướng Lương Kiếm Nam đang đứng ở bên cạnh, sau đó lại dời ánh mắt về phía sau, có lẽ là đang tìm Lí Đường Lâm.

“Xin chào.” Tần Trân Hi lịch sự gật gật đầu, không chút e dè mà nở một nụ cười tự nhiên: “Rất vui được gặp mọi người, tôi là Tần Trân Hi.”

Lí Đường Lâm vừa ló đầu từ trong xe ra, một chân vừa chạm xuống đất, bỗng nhiên trong nháy mắt truyền đến tai ba chữ “Tần Trân Hi”, động tác bỗng nhiên khựng lại.

Lí Đường Lâm đột nhiên ngẩng đầu lên, đáy mắt thoáng qua một tia kinh ngạc-----

Tần Trân Hi?

Tần Trân Hi... lại là cái tên Tần Trân Hi.....

Đúng rồi, Bạch Lộ..... cô ta cũng là họ Bạch, bao nhiêu năm rồi, bên cạnh bà cũng chỉ có duy nhất một người phụ nữ họ Bạch, sao từ trước đến nay bà lại chưa bao giờ nghĩ đến điểm này chứ?

.....

“Đây là mẹ của Phi Phàm.” Lương Vô Minh nhìn thấy Lí Đường Lâm xuống xe, đưa tay chỉ về phía con dâu của mình, giới thiệu: “Lí Đường Lâm.”

Tần Trân Hi đưa mắt nhìn lướt qua Lí Đường Lâm lúc này đang đứng kế bên thân xe, vẫn giữ nụ cười nhiệt thành như cũ: “Bà Lương, xin chào.”

Tần Trân Hi vốn là một y tá lâu năm, trải qua một thời gian dài, tự nhiên có thể phân biệt được bệnh nhân nào khó tính, bệnh nhân nào không dễ gần.

Không biết có phải là ảo giác của bà hay không, bà luôn cảm thấy lúc này ba chữ “Tần Trân Hi” vừa vang lên, sắc mặt Lí Đường Lâm trong phút chốc có chút sững sờ.

Giống như, trong nháy mắt bị đập phải đuôi vậy, biểu cảm đó chỉ xuất hiện trong thoáng chốc, nhưng hoàn toàn rơi vào mắt của Tần Trân Hi.

Trong lòng Tần Trân Hi có chút kinh ngạc, nhưng cũng không nghĩ quá nhiều.

Người của Bạch Gia cũng chỉ có duy nhất một mình Tần Trân Hi, Lương Vô Minh sau khi đơn giản giới thiệu hết một lượt, tất cả mọi người liền tiến vào bên trong.

Phòng VIP vốn đã được đặt sớm từ trước, quản lý nhà hàng đích thân ra chào hỏi, lúc Lương Phi Phàm đến, người của cả hai bên cũng vừa ngồi vào chỗ.

“Ông nội, bố, mẹ.”

Lương Phi Phàm cởi bỏ găng tay cùng áo khoác ra, đi thẳng đến, ánh mắt hoàn toàn tập trung vào Bạch Lộ, nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Lương Phi Phàm, khiến cho Bạch Lộ từ này đến giờ luôn trong trạng thái bất an bỗng cảm thấy nhẹ nhõm phần nào.

“Dì Tần, xin chào.” ở trước mặt của người nhà họ Lương, Lương Phi Phàm thay đổi cách xưng hô với Tần Trân Hi: “Xin lỗi, trên đường có chút kẹt xe, cho nên mới đến muộn.”

Tần Trân Hi chỉ mỉm cười gật đầu.

Lương Phi Phàm ngồi bên cạnh Bạch Lộ, phục vụ rất nhanh liền bước đến, cung kính hỏi: “Lương thiếu, có phải là vẫn theo sự phân phó của anh mà lên món?”

Lương Phi Phàm “ừ” một tiếng, vài người phục vụ rất nhanh liền bước đến giúp mọi người rót nước, Lương Phi Phàm chợt phát phát tay, ra hiệu phục vụ rời đi, anh đứng lên, đích thân giúp các trưởng bối rót nước.

Lương Kiếm Nam có chút không hài lòng với hành động tự hạ thấp thân phận này của Lương Phi Phàm.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 113

Lương gia là một danh môn thế tộc, Lương Phi Phàm lại người người thừa kế duy nhất của Lương Kiếm Nam, người đàn ông với thân phận như Lương Phi Phàm, đôi tay đó, không phải là dùng để hầu hạ cho người khác.

“hmm, a Phàm à, con ngồi xuống trước đã.”

Về mặt này, suy nghĩ của Lương Vô Minh hoàn toàn đồng nhất với Lương Kiếm Nam, nhưng đúng là có thể nhìn thấy rõ, cháu trai của ông quả thật là vô cùng xem trọng cô gái có tên Bạch Lộ đó, bằng không thì cũng sẽ không đến mức trước mặt ông làm ra hành động như vậy.

Lương Vô Minh trong lòng ngấm ngấm đánh giá về việc này một lúc, vẫn là lựa chọn mở lời trước: “Bà Tần, tôi xưng hô như vậy, hy vọng cô không để ý, tôi là một quân nhân, cả đời chinh chiến, nói câu khó nghe chính là loại người thô kệch quê mùa, hoàn toàn không biết cách ăn nói, cho nên hôm nay ở trước mặt mọi người, có việc gì, mọi người cứ nói thẳng ra, có được không?”

Ngữ khí của Lương Vô Minh vô cùng ôn hòa, thái độ cũng hoàn toàn tôn trọng người đối diện, Tần Trân Hi vội vàng gật đầu: “Lương lão, ông không cần phải khách khí như vậy, tôi chỉ có một đứa con gái duy nhất là Bạch Lộ, phận làm cha làm mẹ, đều hy vọng con cái của mình có thể sống cuộc sống hạnh phúc hơn mình. Tôi biết Lương Phi Phàm là một đứa trẻ rất tốt, cho nên tôi cũng vô cùng an tâm.”

Lương Vô Minh như đang suy nghĩ điều gì đó, gật gật đầu, đưa tay ra chạm vào ly trà trước mặt mình, tiếp tục nói: “Tôi muốn trước khi quyết định hôn sự của Bạch Lộ và a Phàm nói mấy câu, những lời này đều là lời nói tận đáy lòng của lão già này.”

“Lương lão, ông muốn nói gì cứ việc nói.”

Lương Vô Minh nhìn thoáng qua Lương Phi Phàm, lại đem tầm mắt nhìn hướng về phía Bạch Lộ, cuối cùng mới mở lời: “A Phàm, những lời này ông đã suy nghĩ rất nhiều, ông biết rằng khi ông nói ra những lời này, con chưa chắc đã đồng tình, nhưng đây chính là giới hạn cuối cùng của ông.”

“Ông nội....”

Lương Phi Phàm mấp mé cánh môi, vừa muốn nói gì đó, liền thấy Lương Vô Minh đưa tay ra, ra hiệu anh dừng nhiều lời.

Bạch Lộ không biết tại sao, bỗng nhiên trong lòng dấy lên một tia bất an, cô luôn cảm thấy thái độ của Lương Vô Minh ngày hôm nay, hoàn toàn khác hẳn so với lần gặp mặt trước.

Nếu như nói lúc trước cảm giác mà Lương Vô Minh mang đến cho cô là một người ông ôn hòa bình dị và dễ gần gũi, vậy thì Lương Vô Minh lúc này đây..... lại khiến cho cô cảm thấy ông là một người vô cùng khó gần, ngay cả ngữ điệu hiện tại của ông, cũng giống như đây là một cuộc đàm phán vậy.....

Xung quanh người của Lương Vô Minh như dựng lên một bức tường vô hình, khiến cho người khác hoàn toàn không thể nào tiếp cận được. Cho dù lời nói của ông có vẻ như vô cùng hàm súc cùng tôn trọng người khác, nhưng Bạch Lộ quả thật là đã cảm nhận ra được.

Bạch Lộ cảm thấy vô cùng bất an, hai tay đặt dưới bàn theo bản năng mà bấu lại, mười ngón tay xiết chặt vào nhau, đôi môi anh đào khế mím.

Bỗng một bàn tay to lớn lảng lảng đặt lên đôi bàn tay đang nắm chặt vào nhau của cô, Bạch Lộ bỗng giật nảy mình, vô thức quay mặt lại, Lương Phi Phàm đang nhìn chăm chăm về phía Lương Vô Minh, đáy mắt của anh lãnh đạm, có lẽ cảm nhận được ánh mắt của Bạch Lộ, cho nên bàn tay đang nắm chặt tay cô khẽ gia tăng lực đạo.

Đúng vậy, còn có anh ở đây mà, tất thấy đều có anh lo liệu, cô không cần phải lo lắng quá nhiều.

Lương Vô Minh hoàn toàn không phát hiện được hành động của Bạch Lộ cùng Lương Phi Phàm, ông trầm ngâm trong chốc lát, liền mở miệng nói: “Tôi nghĩ rằng bà Tần có lẽ cũng biết, việc giữa cháu nội tôi A Phàm và Bạch Lộ, tôi hoàn toàn không có suy nghĩ phải môn đăng hộ đối gì cả, cũng không phản đối bọn trẻ tự do yêu đương. Nhưng tôi nghĩ, mọi người đều biết, Lương gia dù sao đi nữa cũng là một danh gia thế tộc, hôn sự của a Phàm, tuy rằng là hôn sự của một mình A Phàm, nhưng đồng thời cũng không phải là hôn sự của một mình A Phàm, a Phàm chính là đại diện cho tất cả người của gia tộc họ Lương.”

Tần Trân Hi khi nghe Lương Vô Minh nói những lời này, hoàn toàn không chút bất ngờ, bà cũng tán đồng mà gật đầu, hơn nữa còn trực tiếp nói: “Lưỡng lão, tôi biết rằng thân phận của Lương gia không phải tầm thường, tôi cũng hiểu rõ sự e ngại của ông, chỉ cần là việc tôi và Bạch Lộ có thể chấp nhận, chúng tôi sẽ tận lực phối hợp. Cho nên ông có lời gì muốn nói, cứ thẳng thắn nói ra. Nếu như hôm nay đã gặp mặt như vậy, vốn dĩ chính là muốn hiểu rõ vấn đề này, ông cứ trực tiếp đi vào vấn đề chính là được.”

Lông mày trắng xóa của Lương Vô Minh khẽ nhếch lên, trong lòng âm thầm tán dương người phụ nữ trước mặt này.

Kỳ thật, ông hoàn toàn không thể phủ nhận, trước khi việc của chiếc CD đó bị đưa ra ngoài ánh sáng, ông vô cùng yêu thích Bạch Lộ, chẳng trách

trên người cô luôn có một loại khí chất lãnh đạm ưu nhã như vậy, hóa ra là được di truyền từ mẹ cô.

“Được, nếu như bà Tần đã nói như vậy, lão già này cũng không quanh co nữa. Tôi hoàn toàn không phản đối việc Bạch Lộ cùng Lương Phi Phàm kết hôn, dù sao thì Bạch Lộ hiện tại cũng đã mang thai, nhưng bởi vì lúc trước xảy ra một vài việc, tuy rằng a Phàm cũng đã cực lực cam đoan với tôi, chân tướng sự việc nhất định hoàn toàn không liên quan gì đến Bạch Lộ. Chỉ là tôi nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy câu “không có lửa làm sao có khói” vẫn là có chút đạo lý, cho nên, tại đây, tôi muốn đưa ra một yêu cầu.”

Ánh mắt của Lương Vô Minh chậm rãi mà lướt qua khuôn mặt của từng người xung quanh, đến cuối cùng mới từ từ mở miệng. Từng câu từng chữ, giống như một mũi dao, mà tàn nhẫn đâm vào lồng ngực của Bạch Lộ-----

Ông nói: “Tôi đồng ý hôn sự giữa a Phàm và Bạch Lộ, tôi chỉ có một điều kiện duy nhất chính là, hiện tại Bạch Lộ đã mang thai ba tháng, vậy thì đợi đến khi bảy tháng, tôi hy vọng Bạch Lộ có thể đồng ý đi đến bệnh viện rút nước ối, xét nghiệm DNA, tất nhiên, điều tôi muốn biết chính là, đứa bé trong bụng của Bạch Lộ, có thật sự là của Lương gia hay không, nếu như kết quả xét nghiệm DNA không có vấn đề gì, vậy thì từ nay về sau, tôi nhất định sẽ không bạc đãi Bạch Lộ, những việc phát sinh lúc trước, tôi sẽ hoàn toàn không nhắc đến nữa, nhưng nếu kết quả DNA có vấn đề, vậy thì Bạch Lộ phải tay trắng mà rời khỏi Lương gia, còn về đứa trẻ trong bụng của cô, cũng nhất định phải phá bỏ, đến lúc đó, người của Lương gia sẽ tuyên bố với bên ngoài việc Bạch Lộ cùng a Phàm ly hôn.”

Bạch Lộ sắc mặt tái nhợt, cả người có chút không khống chế được mà bật người đứng dậy---

Lương Phi Phàm đồng thời giữ chặt vai của Bạch Lộ, nhanh hơn cô một bước mà bật người lên.

Ánh mắt của Lương Phi Phàm âm trầm, vô cùng lạnh lẽo, khuôn mặt anh tuần lúc này đây tựa hồ như không chút cảm xúc, nhưng nơi khóe mắt đã bộc lộ rõ ràng cảm xúc của Lương Phi Phàm lúc này.

“Ông nội, ông có biết là mình đang nói gì không?”

Lương Vô Minh từ sớm đã đoán ra được Lương Phi Phàm sẽ có biểu hiện này, ông không chút giận dữ, vô cùng bình tĩnh mà gật đầu: “Ông đương nhiên biết rõ mình đang nói điều gì, a Phàm, quyết định này của ông, cũng là vạn bất đắc dĩ mà thôi. Ông biết nói ra những lời này, đối với Bạch Lộ vô cùng bất công, nhưng nếu như.... ông chỉ nói là nếu như, đứa trẻ trong bụng của Bạch Lộ, quả thật không phải là của con, vậy thì cuối cùng, kẻ bị bất công trong chuyện này sẽ là ai? Ông lúc này chính là tiên lễ hậu binh, nếu như sau bảy tháng, đã chắc chắn rằng đứa bé trong bụng của Bạch Lộ là cốt nhục của Lương gia, vậy thì ông nhất định sẽ bù đắp những tổn hại mà ngày hôm nay Bạch Lộ đã phải gánh chịu.”

“Con đã nói qua, đứa trẻ này, con chắc chắn chính là của con!” Ngữ khí của Lương Phi Phàm càng âm trầm đi vài phần, từng câu từng chữ đều toát lên sự tức giận, trong con người sâu hun hút đó, chính là một sự giận dữ mà thân là trưởng bối như Lương Vô Minh cũng chưa bao giờ nhìn thấy.

Lương Phi Phàm nghiêng răng nghiêng lời, từng chữ từng chữ được bật ra: “Ông tại sao còn nói những lời như vậy? Ông có bao giờ nghĩ đến cảm xúc của con không? Bảy tháng sau xét nghiệm DNA? Con nói muốn xét nghiệm DNA khi nào chứ?”

Lương Kiếm Nam cùng Lí Đường Lâm từ đầu đến cuối đều chỉ ngồi một bên, không có bất kỳ phát biểu nào, Lí Đường Lâm bắt đầu từ lúc này, sắc mặt đã có chút nhợt nhạt, thỉnh thoảng liền hướng ánh mắt về phía khuôn mặt của Tần Trân Hi, cho đến khi Tần Trân Hi cảm giác được mà nhìn lại, liền lập tức hướng ánh mắt về phía khác, không có ai để ý đến, từ khi vào

bàn đến nay, Lí Đường Lâm liên tục uống nước, đến bây giờ đã uống đến ba ly.

Mà Lương Kiếm Nam, có lẽ đã đoán người Lương Vô Minh nhất định sẽ không đồng ý hôn sự này, hiện nay nghe những lời Lương Vô Minh vừa nói, ông liền hoàn toàn có thể yên tâm.

Các việc trọng đại của Lương gia, đại đa số đều là do Lương Vô Minh quyết định, Lương Vô Minh vô cùng xem trọng quan niệm đạo đức, đoạn clip lúc trước của Bạch Lộ, Lương Vô Minh nhất định không thể nhắm mắt cho qua, việc quan trọng như vậy, ông nhất định sẽ vô cùng cẩn thận.

“Con không cần phải nổi giận, trước khi nói điều này, ông cũng đã có nói rõ, việc này không liên quan đến con, nhưng liên quan đến Lương gia.” Lương Vô Minh nhìn về phía Lương Phi Phàm: “Trừ khi con không phải là cháu trai của Lương Vô Minh ông, không phải là con cháu của Lương gia, vậy thì con liền có thể thích làm gì thì làm, nhưng bây giờ, thì không thể được!”

“Ông nội, ông....”

“Rất xin lỗi, tôi có vài lời muốn nói,”

Tần Trân Hi bỗng nhiên ngắt lời của Lương Phi Phàm, bà chậm rãi đứng lên, khuôn mặt bình tĩnh mà nhìn thẳng về hướng Lương Vô Minh: “Tôi vốn dĩ là một y tá, tôi biết rõ việc sau bảy tháng, có thể rút nước ối mà xét nghiệm DNA, phương pháp này vô cùng chính xác, nhưng Lương lão, tôi muốn hỏi một chút, ông có chắc bản thân biết chính xác được độ nguy hiểm khi rút nước ối không?”

Lương Vô Minh ho nhẹ một tiếng, đáy mắt cũng theo đó mà lóe lên một tia sáng: “... Tôi, đương nhiên là biết rõ.”

“Nếu như Lương lão đã biết, vậy thì ông có bao giờ nghĩ đến, vạn nhất đứa bé trong bụng Bạch Lộ quả thật là cốt nhục của Lương gia ông, lúc đó, ông cũng đã có kết quả mà mình mong muốn, nhưng đứa trẻ lại xảy ra việc ngoài ý muốn, ông đã bao giờ nghĩ đến những việc này chưa?”

Rút nước ối, tất nhiên có độ nguy hiểm nhất định, Lương Vô Minh đương nhiên hiểu rõ nên mới nói ra điều kiện này.

Không sai, đích thật là có khả năng dẫn đến việc thai nhi tử vong, nhưng.... từ đầu đến cuối ông đều cho rằng, một gia tộc như Lương gia, tuyệt đối không thể xảy ra việc ô nhục như giúp người khác nuôi con thế này được!

“Đây là biện pháp duy nhất.” Lương Vô Minh khẽ thở dài một hơi, ngữ khí cũng trở nên nhẹ nhàng hơn: “Tôi biết rằng yêu cầu của tôi, mọi người nhất thời có thể khó mà tiếp nhận, nhưng bản thân tôi cũng có những việc mà tôi vô cùng quan tâm, cho nên tôi hy vọng mọi người có thể phối hợp.”

“Nếu như chúng tôi không phối hợp thì sao?” Tần Trân Hi không chút nghỉ ngơi, liền tiếp tục nói: “Lương lão, ông cũng là người từng trải, tôi cũng là người từng trải, ông lo lắng cho cháu trai của mình không có gì là sai, nhưng tôi cũng sẽ lo lắng cho con gái của mình, dựa vào cái gì mà bắt Bạch Lộ phải gánh chịu những hậu quả nghiêm trọng như vậy? Đầu tiên nói về việc ông hoài nghi đứa trẻ trong bụng Bạch Lộ, đối với chúng tôi mà nói, có phải là không tôn trọng hay không, hơn nữa, đứa trẻ trong bụng bạch lộ, tôi hoàn toàn không nghĩ rằng một sinh linh bé nhỏ như vậy lại là một lỗi lầm gì, tại sao lại để một đứa trẻ vẫn còn chưa kịp đến thế giới này đã phải gánh chịu tất cả? Nếu như theo cách nói của ông, vậy thì nếu như là cốt nhục của Lương gia ông, liền có thể ăn sung mặc sướng, hưởng thụ tất cả, nhưng nếu như không phải, vậy thì mạng như cỏ rác, vừa thành hình đã liền bị bóp chết, đều không có vấn đề gì sao?”

Lương Vô Minh hoàn toàn không nghĩ đến, Tần Trân Hi nhìn có vẻ như là một phụ nữ diu dàng điềm tĩnh, lúc mở miệng, lại có thể sắc bén đến như vậy, khiến lão già như ông, cơ hồ một chút thể diện cũng không còn.

Trên mặt Lương Vô Minh thoáng qua một chút lúng túng, trong nhất thời không biết phải phản bác lại lời của Tần Trân Hi như thế nào.

Lương Kiếm Nam ngồi ở một bên, vô cùng tự nhiên mà đứng ra nói giúp Lương Vô Minh. Ông không phải là Lương Vô Minh, từ lúc bắt đầu đã cảm thấy Bạch Lộ không thuận mắt, lúc này đây nghe cách Tần Trân Hi nói chuyện, ngang tàn phách lối đến như vậy, trong lòng càng bất mãn, lúc mở miệng tiếp lời, ngữ khí vô cùng sắc bén.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 114

“Xã hội này vốn dĩ đã vô cùng tàn nhẫn, lẽ nào không phải là con cái của cô, cô cũng có thể o bế trong tay xem như bảo bối hay mà nuôi dưỡng hay sao?”

“Tôi chưa bao giờ mở miệng nói, đứa trẻ này là con cái của Lương gia các ông, hiện tại, đứa trẻ này đang ở trong bụng của Bạch Lộ, vậy thì cả đời tôi cũng sẽ thừa nhận, đứa trẻ này chính là con cháu của nhà họ Bạch.”

Lúc Lí Đường Lâm nghe đến ba chữ “nhà họ Bạch”, sắc mặt bỗng nhiên biến sắc, vừa vặn trong tay bà đang cầm một ly nước, tay run lên, nước trong ly lập tức vung ra, quần áo trên người Lí Đường Lâm bị ướt một mảng lớn. Ly nước cuối cùng liền rơi xuống đất, lạch cạch một tiếng, mảnh thủy tinh lập tức văng ra khắp nơi.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, Lương Kiếm Nam nắm lấy tay của Lí Đường Lâm, nhíu mày hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Sao lại bất cẩn như vậy, có bị cắt trúng tay hay không?”

Sắc mặt của Lương Phi Phàm bỗng nhiên sa sầm lại, bàn tay vốn dĩ đặt lên vai của Bạch Lộ liền lập tức buông xuống, nắm lấy tay của Bạch Lộ, thanh âm trầm thấp, từng câu từng chữ như một mệnh lệnh không thể chối từ: “Hiện tại đừng đi ra ngoài.”

Lại nhìn về phía Tần Trân Hi: “Dì Tân, thật là ngại quá, đã để dì phải chịu uất ức, tạm thời đừng đi ra ngoài.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lương Vô Minh đứng dậy, cầm lấy cây gậy chống đi đến hướng cửa ra vào: “Tại sao bên ngoài lại có phóng viên?”

Việc ngày hôm nay cả hai bên gặp mặt, hoàn toàn không thể có phóng viên biết được, hơn nữa cho dù có biết, cũng không cần phải đến đây nằm vùng, Lương gia là một gia tộc như thế nào? Có một số tin tức không phải chỉ cần bọn họ nói muốn đưa tin liền có thể tùy tiện đưa tin, cho nên hầu như tất cả mọi người đều hiểu rõ, đám phóng viên ở bên ngoài kia, nhất định là đã nhận được một tin tức khác.”

Vụ việc trước đó của Bạch Lộ, Lương Vô Minh cùng Lương Phi Phàm đã tìm người giải quyết ổn thỏa, nhưng dù sao đi nữa bản gốc cũng không nằm trong tay bọn họ, lúc này đây, cả hai ông cháu không nói gì, nhưng không tự chủ được mà nghĩ đến việc đó.

Nếu như quả thật là như vậy.....

Lương Phi Phàm nhíu chặt chân mày, đôi môi mỏng mím chặt, phút chốc sau mới lấy điện thoại ra, ấn vào số của Quan Triều.

Lương Phi Phàm kéo Bạch Lộ đến cửa sổ sát phòng, điện thoại vừa nổi máy, anh trầm trầm giọng phân phó: “Đi điều tra một chút, tại sao phóng viên lại đến đây, sau đó, sắp xếp một số người, đến cửa sau của khách sạn, đón mọi người rời đi.”

Lương Phi Phàm vừa ngắt máy điện thoại, Bạch Lộ liền theo bản năng mà vùng vẫy một chút.

Lương Phi Phàm lập tức gia tăng lực đạo trên tay, cúi đầu nhìn xuống Bạch Lộ lúc này đây đang cúi thấp đầu, hoàn toàn không thèm nhìn về phía anh, sâu trong đôi đồng tử từ trước đến nay luôn lãnh đạm không để lộ cảm xúc đó, lúc này đây như đang gợn lên từng cơn sóng.

Anh biết, cô gái bé nhỏ của anh là đang tức giận, đương nhiên anh hoàn toàn không bất ngờ về điều này, sự việc lúc này, đối lại là bất kỳ ai, đều sẽ vô cùng tức giận.

“Có việc gì, đợi một lát nữa anh sẽ giải thích với em.” Thân thể cao lớn của anh nhích gần đến người cô hơn, hoàn toàn không quan tâm đến mọi người xung quanh, cứ thế mà đứng sát vào người cô, tư thế của hai người phút chốc trở nên vô cùng mờ ám, khuôn mặt của Bạch Lộ bỗng đỏ bừng lên, liền ra sức mà thoát khỏi tay của Lương Phi Phàm, Lương Phi Phàm vẫn nắm chặt lấy tay cô, cúi người nói: “Nghe lời của anh, hiện tại bên ngoài đều là phóng viên, ngoan ngoan nghe theo sự sắp đặt của anh nào.”

Mặc dù đã biết được Lương Phi Phàm vô cùng quan tâm đến Bạch Lộ, nhưng tận mắt nhìn thấy, lại là một việc hoàn toàn khác.

Lương Kiếm Nam cảm thấy đúng là hận rèn sắt không thành thép, ông vốn dĩ đã không thích Bạch Lộ, lúc này đây, những động tác nhỏ của Bạch Lộ trước mặt Lương Phi Phàm, trong mắt ông, hoàn toàn trở thành Bạch Lộ được Lương Phi Phàm o bế quá mức, không phân biệt được tình huống mà bắt đầu giở thói làm nũng.

“Nếu như phóng viên đã tới tận đây, vậy thì đi ra ngoài xem cuối cùng là đang xảy ra chuyện gì.” Lương Kiếm Nam bỗng nhiên nghĩ, bây giờ đi ra ngoài đối mặt với lũ phóng viên đó cũng tốt, có một số việc, bây giờ để lộ ra, còn tốt hơn sau này mới để lộ ra, dù sao thì ông cũng hoàn toàn không tán thành cuộc hôn nhân này: “Cứ núp trong đây không phải càng tỏ ra chúng ta đang chột dạ hay sao? Chỉ cần biết được lũ phóng viên đó muốn hỏi gì, chúng ta liền đưa ra câu trả lời mà bọn chúng muốn không phải là mọi việc liền được giải quyết sao? Hơn nữa Lương gia chúng ta cũng không phải là lần đầu đối mặt với phóng viên, cái gì nên nói, cái gì không nên nói chẳng lẽ còn không biết hay sao?”

Lương Vô Minh cũng đồng ý với suy nghĩ của Lương Kiếm Nam: “Lời của Kiếm Nam hoàn toàn không sai chút nào, cứ ra ngoài xem sao đã, nấp trong đây quả thật đúng là càng tỏ ra chúng ta đang chột dạ.”

Lí Đường Lâm hoàn toàn không có tâm tư nào mà để ý đến những việc này, đứng ở một bên không phát biểu ý kiến gì.

Lương Phi Phàm ngược lại không đồng ý: “Không được, có việc gì, đợi một lúc nữa Quan Triều đến, đưa dì Tần cùng Bạch Lộ đi rồi mới tính tiếp.”

Trong lòng Lương Phi Phàm dường như đã cảm nhận được một điều gì đó, việc này nhất định không hề đơn giản, những việc như vậy tất nhiên là đã có anh đối mặt, nếu như việc này quả thật có liên quan đến đoạn clip của Bạch Lộ, mà việc này Bạch Lộ lại hoàn toàn không hề hay biết, anh không muốn cô phải gánh chịu quá nhiều.

“Nơi này có cửa sau để con rời đi?” Lương Kiếm Nam hừ lạnh, “gầm” một tiếng, vỗ mạnh lên bàn, lớn tiếng nói: “Không có cửa sau để mà con rời đi, con muốn đưa người rời đi cũng phải là rời đi từ cửa trước, đám ký giả đó hiện tại đang ở bên ngoài, a Phàm, dù con có muốn bảo vệ người phụ nữ này thế nào đi chăng nữa, có những tời bố nhất định phải nói, muốn bước vào cửa của lương gia chúng ta, chẳng lẽ chỉ cần núp ở sau lưng con là đủ rồi sao? Chỉ cần làm nũng một chút, tỏ vẻ giận hờn vu vơ một chút, khiến con phải thấp giọng vỗ dành? Chỉ cần như vậy liền có thể trở thành con dâu của Lương gia hay sao?”

“Bố...”

“Con câm miệng lại cho bố!”

Lương Kiếm Nam tức giận mà ngắt lời của Lương Phi Phàm, bước lên một bước, dùng dằng tức giận mà đá kích Bạch Lộ: “Cô Bạch, thứ cho tôi nói thẳng, có một vài lời tuy rằng không được êm tai cho lắm, tôi cũng thừa

nhận là tôi hoàn toàn không tán thành cuộc hôn nhân giữa cô và a Phàm, nhưng có vài việc tôi vẫn phải nói, muốn bước vào cửa của Lương gia, không phải là loại người như cô có thể bước vào, cô có hiểu không? Tôi có thể nhìn thấy con trai tôi vô cùng quan tâm đến cô, tôi cũng nhìn thấy được tình cảm của a Phàm đối với cô, phận làm cha làm mẹ như tôi, có lẽ là nên tôn trọng quyết định của a Phàm, nhưng ít nhất, cô cũng phải để tôi nhìn thấy được sự khác biệt của cô, xem cô có đủ tư cách để bước vào cửa nhà họ Lương hay không?”

Tần Trân Hi nhìn thấy sắc mặt của Bạch Lộ ngày càng tái nhợt, trong lòng bỗng cảm thấy nhói đau, từ góc độ lý trí mà nói, bà có thể cảm thông được cho hành động của đám người họ Lương này, nhưng với góc độ là một người mẹ mà nói, sao bà có thể để con gái của mình gánh chịu những uất ức như vậy kia chứ?

“Ông Lương, chúng tôi.....”

“Mẹ!”

Tần Trân Hi vừa muốn mở miệng nói gì đó, Bạch Lộ bỗng đưa tay ra ấn chặt bàn tay đang nắm lấy tay mình của Lương Phi Phàm, thoáng dùng sức, rút tay mình ra khỏi tay anh, cô ngắt lời của Tần Trân Hi, trong đôi mắt lãnh đạm đó như đang đè nén một điều gì, cô nhìn thẳng về phía Lương Kiếm Nam, phút chốc sau mới mở miệng nói.

“Con sẽ cùng mọi người ra gặp phóng viên.”

“Bạch Lộ.” Khóe miệng của Lương Phi Phàm bỗng sa sầm xuống, đôi lông mày sắc bén như kiếm kia nhú chặt lại, đáy mắt của anh lúc này đây nói rõ tâm tình của anh đang vô cùng không vui: “Nghe theo sự sắp đặt của anh.....”

“Tôi đánh giá cao sự dũng cảm của Cô Bạch.”

Lương Kiếm Nam nhìn về phía Lương Phi Phàm, sắc mặt lúc này của Lương Phi Phàm đang vô cùng tệ, trong đáy mắt hiện lên một tia khiêu khích: “A Phàm, đừng nói bố độc hành độc đoán, hoàn toàn không nghĩ đến suy nghĩ của con, hiện tại, bố không phải là không cho con cơ hội, cánh cửa này.....” Ông chỉ vào cánh cửa phòng VIP lúc này đây đang được đóng chặt, nói ra một câu nói đang đầy hàm ý-----

“Con chắc là biết rõ, cánh cửa này, không chỉ đơn giản chỉ là một cánh cửa, bây giờ, bố muốn dùng cánh cửa này để cân nhắc về người phụ nữ mà con muốn che chở, bố muốn xem xem, cô ta có đủ tư cách hay không, để có thể thay đổi suy nghĩ mà để cô ta bước vào cửa của Lương gia chúng ta.”

Bạch Lộ cắn chặt môi, trong lòng thoáng qua chút đắng chát, giống như tất cả mọi người đều cho rằng cô ao ước được gả vào hào môn thế gia vậy, sự thật, cô hoàn toàn không cảm thấy vui mừng chút nào, cô đứng ở đây, hoàn toàn là bởi vì..... người đàn ông cô yêu là Lương Phi Phàm.

Bạch Lộ hít sâu một hơi, một lần nữa ngẩng cao đầu, nhìn thẳng về phía Lương Kiếm Nam, ánh mắt sắc bén, kiên cường và cả sự kiên định.

“Con không cần dùng một cánh cửa để đánh giá sự quyết tâm của con, vẫn là câu nói đó, thứ mà mọi người gọi là thế gia vọng tộc, con hoàn toàn không thèm muốn gì, nhưng ngày hôm nay, con cùng mọi người bước ra để đối mặt với phóng viên, không phải là vì thứ gì khác, mà chỉ để chứng minh một điều, là con cũng đang cố gắng. Sự cố gắng của con không phải là bởi vì cánh cửa rộng mở của nhà họ Lương, mà là bởi vì Lương Phi Phàm, còn có đứa bé trong bụng của con.”

Chỉ vì Lương Phi Phàm và đứa bé trong bụng!!!! Thân thể cao lớn của Lương Phi Phàm sừng sờ đứng ở đó, trong chớp mắt, trong lồng ngực bỗng truyền đến một cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Không thể dùng bất kỳ ngôn từ nào để hình dung về cảm giác lúc này, nhưng Lương Phi Phàm biết rõ một điều, đó chính là cảm giác mà anh vô cùng, vô cùng, vô cùng muốn cảm nhận.

Trong đoạn tình cảm bất ngờ xuất hiện này, có những lúc, anh đã từng nghĩ, có phải là anh luôn một mình tiến về phía trước, còn cô là bị anh nắm lấy kéo theo? Hoặc là có thể nói, chỉ là bởi vì cô đã mang thai đứa con của anh, cho nên cô mới không thể không để anh kéo đi như vậy!!

Từ trước đến nay, anh luôn là người không cần phải suy đoán tâm tư của người khác, nhưng những lúc đối mặt với Bạch Lộ, anh thừa nhận bản thân đôi khi cũng có cảm giác bất an, chỉ là vào thời khắc này, mọi bất an dường như đều tan biến.

Trong đoạn tình cảm này, người cố gắng từ đầu đến cuối không phải chỉ có duy nhất một mình anh, cô cũng đang nỗ lực để tiến gần hơn về phía anh....

Lương Phi Phàm bước nhanh về phía trước, đưa bàn tay to lớn nắm chặt lấy đôi tay mềm mại của cô, khoe miệng khẽ nở nụ cười: “Anh cùng em đi ra ngoài.”

Anh quả thật không nên đem cô dấu ở phía sau lưng mình, vốn dĩ tính cách của cô vô cùng kiên cường, chỉ là bởi vì không muốn cô phải chịu bất kỳ tổn thương nào, mà anh đem cô bao bọc trong vòng tay. Vậy thì cô cùng những người phụ nữ khác, có gì khác biệt kia chứ?

Anh nguyện ý che chở cô khỏi mọi phong ba bão táp, nhưng, có lẽ, anh cũng nên để cô thử đối mặt với mọi thứ xem sao.....

Trước khi Lương Phi Phàm cùng Bạch Lộ bước ra ngoài, Quan Triều cũng vừa chạy đến, Lương Phi Phàm đặc biệt sắp xếp người sơ tán đi đám phóng viên, lúc này mới để Quan Triều đưa Tần Trân Hi rời đi trước, tất

nhien là cũng sắp xếp Lương Vô Minh, Lương Kiếm Nam cùng Lí Đường Lâm rời đi cùng Tần Trân Hi.

Lương Kiếm Nam ép Bạch Lộ đối mặt với đám phóng viên, trong lòng tất nhiên là đã có mưu tính từ trước----

Đám phóng viên hôm nay có mặt ở đây, nhất định là đã nhận được tin tức gì đó, bọn họ thân là trưởng bối của Lương Phi Phàm, tất nhiên là không tiện ra mặt, bằng không mọi người còn tưởng rằng Lương gia đã đồng ý cuộc hôn nhân này, chỉ cần người của Lương gia một ngày còn chưa thừa nhận cuộc hôn nhân này, vậy thì bên ngoài có lan truyền thể nào đi chẳng nữa, thì tất cả cũng là chỉ “tin đồn” mà thôi.

Chỉ cần nghĩ đến đây, ông cảm thấy tâm trạng vô cùng thoải mái, vui vẻ cùng Quan Triều ra ngoài từ cửa sau, rời khỏi nhà hàng.

Tài xế đưa bọn họ đến đây cũng vừa hay lái xe đến, Lương Kiếm Nam cùng Lương Vô Minh đều bước lên chiếc xe đó. Tần Trân Hi rất tự nhiên mà đi đến xe của Quan Triều.

Lí Đường Lâm nhìn thấy Lương Kiếm Nam cùng Lương Vô Minh đều đã bước lên xe, nhưng không lập tức bước lên xe theo bọn họ.

Lúc Bà ta đi ngang qua người Tần Trân Hi, cố tình dừng lại.

Từ lúc mới bắt đầu, Tần Trân Hi đã nhạy bén phát giác được, ánh mắt Lí Đường Lâm nhìn bà vô cùng kỳ lạ, cảm giác như Lí Đường Lâm đang vô cùng khẩn trương một điều gì đó, tinh thần cũng vô cùng lơ đãng, khiến Tần Trân Hi cảm thấy, Lí Đường Lâm như có gì muốn nói với bà.

Tần Trân Hi suy nghĩ một lúc, vẫn là chủ động mở lời: ‘Bà Lương, có phải là có gì muốn nói với tôi hay không?’

Lí Đường Lâm bỗng nhiên biến sắc, cắn chặt môi, trầm ngâm trong chốc lát mới thấp giọng nói: “Bà Tần, xin tha thứ cho sự đường đột của tôi.....”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 115

Lý Đường Lâm nhất thời dừng lại, cũng không vội vàng nói tiếp, Tần Trân Hy lại rất nhẫn nại chờ đợi bà ta nói nốt câu, hai tay để phía sau của Lý Đường Lâm nắm chặt rồi lại buông ra, buông ra rồi lại nắm chặt lại, sau đó hai mắt cũng nhắm lại, cuối cùng mới thấp giọng nói: "...Tôi muốn hỏi, cha của Bạch Lộ cũng là chồng của bà Tần đây, quý tính đại danh là gì?".

Tần Trân Hy nhăn mày, có chút bất ngờ, Lý Đường Lâm lại muốn hỏi chuyện này.

Nhưng bà ta cũng không nghĩ quá nhiều lúc này, vẫn giữ phép lịch sự, rất tự nhiên mà trả lời Lý Đường Lâm: "Ông ấy tên là Bạch Vân".

Lý Đường Lâm sắc mặt trắng bệch, ngay lúc này, bà ta cảm thấy giống như toàn bộ máu trên cơ thể đều bị rút sạch, cả người lão đảo theo, Tần Trân Hy nhanh chóng bước lên đỡ bà ta, Lý Đường Lâm lại giống như phát điên, vung tay đẩy Tần Trân Hy ra.

Ban đầu ánh mắt nhìn bà ta vẫn còn giữ phép lịch sự cơ bản nhất, lúc này, toàn bộ cảm xúc đều biến thành sự chán ghét và phẫn nộ.

Tần Trân Hy không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Lý Đường Lâm đã cầm lấy túi xách của mình, đầu cũng không quay lại mà trực tiếp ngồi vào một chiếc xe thương vụ sau đó rời đi.

.....

Tần Trân Hy kinh ngạc nhìn theo bóng lưng của Lý Đường Lâm, mãi cho tới khi chiếc xe màu đen kia biến mất khỏi tầm mắt của bà, sau khi Quan Triều mời bà lên xe, bà cũng vẫn không hiểu chuyện gì đang diễn ra, tại sao vừa rồi Lý Đường Lâm giống như biến thành một người khác vậy?

Bà chỉ nói ra trên cha của Bạch Lộ thôi mà, lẽ nào Lý Đường Lâm trước đây có quen chồng bà?

Nhưng....

Trong ấn tượng của bà, bà thực sự chưa từng nghe chồng mình nhắc tới ba chữ “Lý Đường Lâm”.

Có phải là do bà nghĩ nhiều quá rồi không?

Hay là....thực sự là có chuyện gì đó mà bà không hề biết?....

“Lương tổng, tôi đã đưa người đi rồi”.

Quan Triều sắp xếp ổn thỏa mọi thứ rồi, mới vội vàng đi tìm Lương Phi Phàm và Bạch Lộ.

Hai người bọn họ vẫn đang ngồi trên ghế, Lương Phi Phàm hỏi: “Phóng viên ở bên ngoài còn lại bao nhiêu người?”.

“Bọn họ đều ở trước cửa chính của nhà hàng”.

Lương Phi Phàm gật đầu, nắm chặt bàn tay trong tay mình, dịu dàng nói: “Theo anh xuống dưới, bất luận bọn họ có hỏi những vấn đề sắc bén như nào, em cũng không cần sợ, anh luôn ở bên cạnh em”.

Bạch Lộ ngẩng cô lên nhìn con người sâu thẳm của Lương Phi Phàm, bất luận trước đó người của Lương gia có nói bao nhiêu lời khó nghe khiến cô cảm thấy khó chịu đi chăng nữa, nhưng cô thực sự không thể phủ nhận,

Lương Phi Phàm người đàn ông này, luôn mang lại cho cô một cảm giác vô cùng an toàn”.

“Em không sợ” giọng nói của cô rất khẽ, nhưng từng chữ từng chữ một lại vô cùng kiên định.

Lương Phi Phàm giơ tay lên giúp cô vén tóc ra sau tai, rồi lại dẫn dò Quan Triều vài câu, mới dẫn Bạch Lộ ra khỏi nhà hàng.

Trước cửa chính lúc này sớm đã có rất nhiều phóng viên đứng đó, ai cũng cầm micro, giơ máy ảnh lên, vừa nhìn thấy Lương Phi Phàm và Bạch Lộ đi ra, tất cả giống như phát điên, đồng loạt lao tới, ánh đèn flash nháy lên liên tục, Bạch Lộ theo phản xạ mà nhú mắt lại, cả người rụt lại về phía Lương Phi Phàm.

Lương Phi Phàm một tay ôm lấy Bạch Lộ, một tay vòng qua, trực tiếp ôm lấy chiếc eo thon của cô, khiến cả người cô dính chặt vào người anh.

Phóng viên vừa nhìn thấy dáng vẻ thân mật như vậy, ánh mắt từng người một đều lóe lên, những vấn đề sau đó lần lượt được đưa ra.

“Lương tổng, xin hỏi hôm nay có phải là ngày cha mẹ hai bên gia đình họ Lương-Bạch gặp mặt hay không?”.

“Lương tổng, xin hỏi anh và cô Bạch Lộ đây đã xác định mối quan hệ chưa? Hai người sẽ kết hôn chứ?”

“Lương tổng, trước đây có người tung tin đồn, cô Bạch Lộ đây đã từng mang thai con của anh. Về việc này, anh có nên cho chúng tôi một câu trả lời chính xác được hay không?”.

“Lương tổng, xin anh hãy trả lời câu hỏi của chúng tôi! Anh và cô Bạch Lộ có phải sẽ kết hôn ngay sau lễ cưới của em gái anh cô Lương Tịnh Tiêu hay không? Hay là sẽ cưới cùng một ngày với cô ấy?”.

.... Lương Phi Phàm ánh mắt vẫn rất bình tĩnh, con người sắc bén như mang dáng vẻ cao ngạo quét qua tất cả mọi người, ánh đèn flash chói mắt liên tục lóe lên trước mặt anh ta, anh ta lại không có bất cứ khó chịu nào, chỉ có một tay ôm lấy Bạch Lộ, bờ môi mỏng khẽ dịch chuyển, một vài phóng viên ở trước mặt giống như nhìn thấy kì tích nhất thời nín thính.

Toàn bộ người có mặt ở hiện trường lúc này dường như im lặng ngay lập tức, anh ta mím môi, sau đó mới mở miệng nói, giọng nói rất lạnh lùng, những mỗi một từ nói ra đều mang theo sự điềm tĩnh và độc đoán rất riêng của anh ta.

“Mọi người hỏi nhiều vấn đề như vậy, có lẽ chính là rất muốn biết, cô Bạch lộ bên cạnh tôi đây có phải đã từng mang thai, tôi có lấy cô ấy hay không đúng không, bây giờ tôi có thể chắc chắn mà nói với mọi người rằng, cô ấy đã mang thai, và tôi cũng sẽ kết hôn với cô ấy”.

.....

“Àm!”

Mọi người đều ồ lên.

Tất cả phóng viên vội vàng giơ cao chiếc máy ảnh trong tay mình lên, thẳng mặt hai người mà chụp điên cuồng.

Hai tay Bạch Lộ túm chặt lấy một bên áo của Lương Phi Phàm, bất an, lo lắng, sợ hãi... dần dần biến mất, tất cả ánh đèn flash chói mắt xung quanh, cùng những âm thanh ồn ào cũng dần biến mất, cô nghe được cũng chỉ có nhịp tim đang đập của anh, cảm thấy được sự ấm áp mà anh giành cho mình người phụ nữ đáng thương của anh.

.....

“Lương tổng, anh chắc chắn đứa bé ở trong bụng cô Bạch Lộ đây thật sự là con của mình?”.

Tất cả còn đang im lặng bị giọng nói đột ngột vang lên này phá vỡ, có một phóng viên đang giơ micro trong tay lên, ánh mắt cười như không cười nhìn Bạch Lộ, ánh mắt kia rõ ràng là đang muốn khiêu khích cô.

“Nghe nói lần đầu tiên Lương tổng và cô Bạch Lộ đây gặp nhau trong tình huống khá là đặc biệt, hơn nữa không rõ Lương tổng có biết, người phụ nữ bên cạnh anh đây, thật ra có quan hệ mập mờ với tổng tài của Viễn Đông Sở Ủy Dã, cách đây không lâu, còn bị người ta chụp được bức ảnh hai người hôn nhau rất lâu nữa kìa...”

Người đó dừng lại, lôi từ trong người ra một vài bức ảnh, cầm chính diện đưa tới trước mặt Lương Phi Phàm.

“Lương tổng, thật ra tôi có chút tò mò với những bức ảnh này, anh làm sao để giải thích?”.

Ánh mắt Bạch Lộ nhìn lướt qua những bức ảnh đó, cả khuôn mặt đều biến sắc!

Đó là cảnh trước kia khi cô còn ở trước cửa bệnh viện của gia đình, lúc Sở Ủy Dã tới tìm cô, hắt ấn cô lên xe sau đó hôn cô...

Nhưng những thứ này.... Sao lại có thể ở trong tay của tên phóng viên này?

Hơn nữa.... Người chụp những bức ảnh này kỹ thuật không tồi, bản thân cô ở trong bức ảnh đó, không hề có chút phản kháng quyết liệt nào, cũng như không hề có ý đẩy Sở Ủy Dã ra. Trong mỗi một bức ảnh, cô dường như là đang hôn đáp lại Sở Ủy Dã một cách say đắm, tay của cô rõ ràng đang cố đẩy người hắt ta ra, lúc nhìn ở góc độ này, lại giống như cô không hề từ chối mà còn đang đón nhận nụ hôn đó.

“Không...không phải như vậy, em không có....”

Trong lòng cô trở lên lo lắng, cô muốn lên tiếng giải thích.

Tên phóng viên này rõ ràng có chuẩn bị mà đến, ngôn từ sắc bén trực tiếp chĩa vào Bạch Lộ, cắt ngang lời của cô, hỏi lại một cách đầy khiêu khích: “Phải vậy không? Cô Bạch muốn nói mình bị oan sao? Nhưng những bức ảnh này không hề có dấu hiệu của việc photoshop, nếu không tin, có thể tìm chuyên gia tới giám định xem, những bức ảnh này đều là thật! Cô và Tổng tài của Viễn Đông Sở Ủy Dạ rõ ràng là có quan hệ mập mờ, đúng không?”.

Hắn ta chuyển hướng nhìn sang Lương Phi Phàm sắc mặt tối sầm lại: “Lương tổng, đối với việc như này, anh có ý kiến như nào? Anh định nói với chúng tôi, anh trước đó đã biết được mối quan hệ giữa cô Bạch và anh Sở? Anh không để ý việc cô Bạch cầm súng phía sau lưng anh sao?”.

“Anh là phóng viên của báo nào?”.

Con người sắc bén của Lương Phi Phàm đột nhiên nhú lại, giọng nói u ám đến cực độ, đột nhiên trở lên lạnh lùng.

Tên phóng viên đó vị khí lạnh trên người của Lương Phi Phàm dọa tới mức toàn thân run bần bật, khuôn mặt lúc đầu còn mang theo nụ cười gian xảo, nhưng lúc này nụ cười đó đột nhiên biến mất, không thể không lùi về sau một bước.

“Đúng vậy, tôi cũng rất tò mò, vị phòng viên đây này giờ mồm miệng thao thao bất tuyệt như thế, trong tay lại có chứng cứ xác thực như vậy, anh là phóng viên của báo nào?”.

Tình cảnh này bỗng chốc trở nên cứng đờ tới mức đóng băng, phía bên ngoài đám đông, đột nhiên truyền tới giọng nam trầm thấp mà lười biếng

vang lên, trong giọng điệu khinh bỉ đó rõ ràng còn ẩn chứa sự sắc bén vô cùng.

Mọi người đồng loạt xoay mặt lại, cách đó không xa cạnh chiếc xe mà xanh ngọc, một người đàn ông đang dựa lưng vào đó.

Dáng vẻ lười nhác, một tay đút vào trong túi quần, một tay kẹp điều thuốc vẫn còn đang cháy dở, anh ta nheo mắt lại, dáng vẻ hít nhả khói thuốc của anh ta hoàn toàn là của một người đàn ông giàu có, phong độ ngời ngời, nhưng lại khiến người ta khó lòng mà nắm bắt được.

“Sở Úy Dạ! là Sở Úy Dạ!”.

Trong đám đông, có người đột nhiên hô lên, sau đó có một số ống kính dịch chuyển rất nhanh, nhắm đúng người đàn ông đang hút thuốc kia...

Sở Úy Dạ vẫn giữ nguyên dáng vẻ lười nhác lúc đầu, khói thuốc vẫn còn chưa cháy hết, động tác vừa thành thực lại vừa nho nhã hít nhả khói thuốc, đối diện với máy ảnh và ánh đèn flash nhiều như vậy, sự bình tĩnh của anh ta so với Lương Phi Phàm không hề kém cạnh chút nào.

Bạch Lộ cũng không ngờ, Sở Úy Dạ lại đột nhiên xuất hiện ở đây như vậy.

Khuôn mặt vốn đang trắng bệch, càng thêm hoảng hốt.

Anh ta, sao lại có thể xuất hiện ở đây vào đúng lúc như vậy?

Bạch Lộ không đoán được người đàn ông này dốt cuộc là muốn làm gì, suy cho cùng mỗi lần anh ta xuất hiện ở trước mặt của cô thì chẳng có chuyện gì tốt đẹp cả.

Nếu Lương Phi Phàm cao thâm bí hiểm khiến người ta khó lòng mà đoán được thì Sở Úy Dạ giống như một con hồ ly giáo quyệt, hẳn ta sẽ cười tít

mắt mà nhìn bạn, nhân lúc bạn không chú ý mà há miệng ra nuốt bạn vào trong bụng.

Cô đã từng được lĩnh giáo qua, cho nên không dám xem thường.

“Sở tổng, tại sao anh lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Không phải là có hẹn với cô Bạch Lộ đây rồi đấy chứ?” có phóng viên đã giơ micro lên, muốn thăm dò được tin tức đầu tiên.

Lập tức liền có phóng viên thứ hai cũng vội vàng hỏi câu tiếp theo: “Sở tổng, xin hỏi anh và cô Bạch Lộ dốt cuộc là có quan hệ như thế nào?”.

.....

“Sở tổng, xin hỏi anh có nhận được thông tin cô Bạch Lộ sắp kết hôn với anh Lương Phi Phàm hay không?”.

“Sở tổng, anh hôm nay xuất hiện ở đây đúng lúc như vậy có phải là vì cô Bạch Lộ?”.

“Sở tổng, phiền anh nhìn vào ống kính...”

“Sở tổng, mong anh hãy trả lời câu hỏi của chúng tôi!”.

.....

Sở Ủy Dạ nheo mắt, giống như bị khói xông lên, ánh mắt quét qua một lượt, ngón tay thon dài kẹp nửa điếu thuốc còn lại, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi của mình, động tác chậm chạp nhưng lại giống như là mang theo một sự quyến rũ không nói lên lời.

Bạch Lộ đều nhìn thấy, chỉ cảm thấy tim mình đập thành thịch, một lúc sau mới nhận ra, ánh mắt như cười như không kia của anh ta phối hợp với động tác của ngón tay cái, rõ ràng là đang muốn nhắc nhở bản thân cô rằng, ngày hôm đó khi anh ta hôn cô....

Cô cần môi, vừa mới thoát khỏi ánh mắt của anh ta, liền cảm thấy lực cánh tay đặt ở eo cô lúc này bỗng dưng chặt hơn.

Ánh mắt thâm trầm của Lương Phi Phàm đứng ở bên cạnh, lực cánh tay đang giữ cô không ngừng tăng lên, Bạch Lộ nhăn nhó mặt mày chịu đau, theo bản năng cô ngẩng đầu lên, một nửa khuôn mặt hình như đang ẩn dấu điều gì đó không muốn để cô nhìn thấy, u ám khó mà phân biệt được.

Cũng đồng nghĩa với việc khiến người khác không khỏi thấp thỏm.

Bạch Lộ có chút lo lắng anh ấy sẽ hiểu nhầm gì đó, dấu sao những bức ảnh vừa rồi... đối lại là bất cứ người nào khác, hình như cũng sẽ bị thuyết phục, Lương Phi Phàm, sau khi cởi bỏ ánh hòa quang, cũng sẽ chỉ là một người đàn ông bình thường mà thôi...

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 116

“Mọi người muốn biết điều gì? Từng người từng người một tới hỏi, một lúc hỏi tôi nhiều vấn đề như vậy, tôi làm sao có thể đồng loạt trả lời hết được chứ?”.

Sở Úy Dạ khẽ mỉm cười, động tác thành thực gầy gầy tàn thuốc lá kẹp giữa ngón tay, sau đó lại đưa lên rít một hơi: “Đến đây, ai hỏi trước? Ừm, anh đi?”.

Hắn ta giơ ngón tay ra chỉ, vừa hay chỉ đúng tên phóng viên vừa nãy cầm mấy tấm ảnh chủ động gây sự, Sở Úy Dạ nhướn một bên lông mày, cười nhưng lại giống như không cười: “Vừa nãy nếu tôi nhìn không nhầm, có lẽ là anh đúng không? Mắt của anh thật thần thông quảng đại, những bức ảnh đó từ đâu mà có? Nào, đưa tôi xem xem”.

Tên phóng viên đó ngẩn người, ánh mắt lấp lửng, Sở Úy Dạ thấy hắn ta không động đậy, ngược lại cảm thấy mất kiên nhẫn. đưa tay ra búng mẩu thuốc còn lại vào trong thùng rác để cách đó không xa, sải bước về phía trước, trực tiếp cầm mấy tấm ảnh ở trong tay tên phóng viên đó lên, xem từng tấm một, nụ cười nơi khóe miệng lại càng thêm sâu hơn.

“Ồ, chụp không tồi nha”. Sau khi hắn tán thưởng xong, còn chủ động rút ra một tấm, ngón tay với những đốt tay rõ ràng búng lên một góc của tấm ảnh: “Tấm này tặng lại cho tôi coi như làm quà kỉ niệm nhé”.

Còn những bức ảnh khác, hẳn trả lại cho tên phóng viên vẫn còn đang ngẩn người kia, ánh mắt cương quyết lướt qua toàn bộ khuôn mặt phóng viên đang ở đấy vẫn đang chờ đợi tin tức nóng, cuối cùng rơi trúng con mắt hung hăng của Lương Phi Phàm, hẳn nhếch mép cười, rõ ràng còn mang theo sự khiêu khích.

“Với những câu hỏi vừa rồi của mọi người, tôi cũng bắt chước theo bộ dạng của Lương tổng đây, sẽ khái quát lại một chút!”.

Sở Ủy Dã nhướn mày: “Tôi biết chuyện cô Bạch và anh Lương Phi Phàm sắp kết hôn, tôi cũng biết cô ấy đã có thai, đương nhiên bức ảnh này, một phần sự thật đúng là như vậy, còn lại đều là do mọi người tự nghĩ ra mà thôi”.

Những lời này nghe có vẻ là thẳng thắn, nhưng lại có khả năng sẽ trở thành đề tài hot vô cùng.

Bầu không khí lúc này của đám phóng viên đều bị khơi dậy, so với lúc này đối diện với Lương Phi Phàm thậm chí còn phấn khích hơn, chuyện này càng lúc càng hay.

“Sở tổng, nói như vậy, anh biết cô Bạch sắp gả vào nhà họ Lương đúng không? Vậy việc anh hôn cô Bạch trong bức ảnh kia, anh định giải thích như nào?”.

“Xin hỏi các anh hiện giờ là mối quan hệ tình tay ba sao?”.

“Sở tổng, anh thật sự thích cô Bạch sao? Hay là do cô Bạch chủ động quyến rũ anh?”.

“Sở tổng, nếu cô Bạch thật sự gả vào nhà họ Lương, anh định làm như nào?”.

.....

“Ha ha, những câu hỏi này của mọi người, giống như mối quan hệ giữa tôi và cô Bạch không hề trong sáng chút nào”. Sở Úy Dạ cười hừ một tiếng như có như không “Tuy cô Bạch đúng là hoa đã có chủ, nhưng tôi là một người theo đuổi cuồng nhiệt, không lẽ như vậy là phạm pháp?”.

Hắn ta nhún vai một cách vô tội, hai tay dang ra: “Tôi quả thật thích cô Bạch, cô ấy thông minh rộng lượng, lại vừa dịu dàng tốt bụng, cô ấy luôn ở trong lòng tôi, cho nên tôi có chút không kiềm chế nổi bản thân mình mà muốn tiếp cận cô ấy. Trong những bức ảnh mà mọi người vừa nhìn thấy, những cái này tôi nghĩ là có chút liên quan tới góc chụp. Lúc đó, quả thật là tôi cưỡng hôn người phụ nữ mà tôi thầm ngưỡng mộ, khi đó bộ dạng của cô ấy không hề giống như trong những bức ảnh này, cô ấy vẫn luôn muốn đẩy tôi ra”. Sở Úy Dạ khẽ thở dài, dáng vẻ hình như có chút bất lực “Thực sự tôi không muốn thừa nhận, những chuyện đã tới nước này tôi Sở Úy Dạ không thể không làm, huống hồ đối với một người phụ nữ mà nói... cho nên tôi ở đây trình trọng nói với mọi người rằng, là tôi đang theo đuổi cô Bạch, đương nhiên ngày nào cô ấy chưa gả cho Lương Phi Phàm, Sở Úy Dạ tôi vẫn còn cơ hội, mọi người nói xem có đúng hay không?”

Lời nói rõ ràng như vậy, căn bản đây chính là lời tỏ tình thẳng thừng nhất, hắn muốn cả thế giới biết, Sở Úy Dạ hắn đang tỏ tình, người hắn ta muốn theo đuổi chính là Bạch Lộ, cho dù cô ấy sắp gả cho Lương Phi Phàm đi chăng nữa, hắn cũng sẽ không dễ dàng mà bỏ cuộc như vậy...

Không có người phụ nữ nào, khi đối diện với một tình huống như vậy mà lại không có chút phản ứng nào.

Bạch Lộ cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường, trước đây cô chưa từng thích Sở Úy Dạ, nhưng hiện giờ hắn đứng như vậy, không hề có ý định nhân cơ hội này mà hãm hại, ngược lại hắn lựa chọn giơ tay ra cứu cô thoát khỏi vũng bùn này, không ngần ngại để bản thân mình dính đầy vết nhơ...

Tuy cô đối với hắn không phải là tình cảm nam nữ, nhưng lúc này, vào chính thời khắc này, cô không thể không thừa nhận, tất cả những cảm xúc tiêu cực của bản thân cô trước đây đối với hắn, hình như đều biến mất.... Đám phóng viên phía sau càng thêm nhốn nháo.....

Sở Ủy Dạ thừa nhận mình đang theo đuổi Bạch Lộ!

Cái cô Bạch Lộ này có gì tốt? lại khiến cả thái tử gia của Lương thị và tổng tài đứng đầu của Viễn Đông đều theo đuổi cô?

Mọi người nhất thời đều đồng loạt đưa ống kính về phía Bạch Lộ.

“Cô Bạch, anh Sở Ủy Dạ đang tỏ tình với cô, xin hỏi cô có cảm nghĩ như nào vậy?”.

“Cô Bạch, xin cô hãy phát biểu cảm nghĩ của mình? Cô có thiện cảm với anh Sở Ủy Dạ không?”.

“Cô Bạch, xin hỏi giữa anh Lương Phi Phàm và Sở Ủy Dạ cô sẽ chọn ai?”.

“Hai người đàn ông này đều là những người vô cùng xuất sắc, bây giờ cô có cảm thấy mình vô cùng hạnh phúc hay không?”.

“Anh Lương Phi Phàm, anh cũng nói chút suy nghĩ của mình đi chứ, anh Sở Ủy Dạ bây giờ cũng coi như là tình địch của anh rồi phải không?”.

“Xin hỏi anh có tự tin vào chính mình không? Anh cảm thấy cô Bạch Lộ sẽ chọn anh hay chọn Sở Ủy Dạ?”.

.....

Bạch Lộ hít một hơi thật sâu, đối diện với một loạt ánh đèn flash chói mắt kia, tâm trạng thực sự có chút hoảng loạn, cũng không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Cô chưa từng đối mặt với tình huống như này, chỉ cảm thấy bản thân bỗng chốc giống như bị người ta đẩy lên chín tầng mây, nhưng không hề cảm thấy mình đang trôi dạt mà hơn hết vẫn là cảm thấy bất an.

“ Tôi trước giờ đều tin vào con mắt nhìn người của mình, tôi là độc nhất vô nhị”.

Lương Phi Phàm vẫn luôn im lặng từ nãy tới giờ, đột nhiên mở miệng, giọng nói nặng nề, từng câu từng chữ vẫn hoàn toàn là sự bá đạo thường ngày “Cho nên Sở tổng thích người phụ nữ của tôi, tôi không hề cảm thấy chuyện này có gì là lạ”.

Bạch Lộ sững sờ, lời này của Lương Phi Phàm....nói Sở Ủy Dạ giống như một tên trộm, lại dám tỏ tình với người phụ nữ của anh, đây hoàn toàn là một hành vi thấp hèn.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Sở Ủy Dạ nụ cười phong lưu cũng theo đó mà cứng đờ.

Lương Phi Phàm ngược lại mỉm cười: “Nhưng Sở tổng có một câu nói rất đúng, thích một người thì không có tội, Sở tổng đang nghĩ gì, Lương mỗ tôi sao có thể ngăn cản được suy nghĩ của anh ấy? Chỉ là tôi chân thành khuyên Sở tổng một câu, đừng tốn thời gian lên người phụ nữ của tôi, anh vĩnh viễn sẽ không có cơ hội có được cô ấy đâu”.

Anh ấy một lời nói xog, ôm Bạch Lộ liền đi thẳng về chiếc xe đỗ cách đó không xa.

Một đám phóng viên chen chúc đứng trước mặt họ muốn đuổi theo, Quan Triều lúc này đã sắp xếp ổn thỏa vệ sĩ, những tên vệ sĩ trên người mặc đồng phục đồng bước lên ngăn cản đám phóng viên đang ồ ạt xông lên.

Bạch Lộ cảm thấy Lương Phi Phàm lực ôm có chút mạnh, cô thực sự thấy không được thoải mái, nhưng cô biết, anh ấy đang tức giận, cô cũng

không dám làm loạn.

Lúc hai người đi qua Sở Úy Dạ, Lương Phi Phàm cố ý dừng lại, xoay mặt ra nhìn hần: “Cách tỏ tình này của Sở tổng thật đặc sắc, nhưng người phụ nữ này là của tôi, cả đời này anh đừng hòng có hy vọng nào, cả đời này cũng đừng mong tới lượt anh”.

Ý cười trên mặt Sở Úy Dạ cuối cùng cũng biến mất hoàn toàn, hần vô thức nắm chặt tay lại, chỉ nhìn thấy Lương Phi Phàm ôm Bạch Lộ trực tiếp lên xe, phía sau vẫn còn có ánh đèn chớp liên tục, hần mới cảm thấy cả thế giới trở lên yên tĩnh, mọi âm thanh ồn ào dường như không còn nghe thấy nữa, những gì hần có thể cảm nhận được chỉ là thân hình mảnh mai của người nào đó.

Cùng một người đàn ông khác đi càng lúc càng xa.

Nhưng, cô ấy hình như từ đầu tới cuối không hề đứng cạnh hần, cô ấy thực sự là...trước giờ chưa từng thuộc về hần.

Có máy ảnh của phóng viên nào đó vô tình va vào cánh tay của Sở Úy Dạ, hần mới khôi phục lại trạng thái, xoay mặt lại, con người trầm ổn nhìn người nào đó một cái tuy vẫn là ánh mắt bình thản không hề có chút dao động nhưng vô tình lại khiến cho người ta có cảm giác sợ hãi vô cùng.

Phóng viên đó liên tiếp nói xin lỗi, chỉ là lời xin lỗi đó rất nhanh đã bị một loạt câu hỏi trù lên.

“Anh Sở Úy Dạ, xin hỏi bây giờ anh có cảm giác như nào?”.

“Anh có phải là muốn tiếp tục theo đuổi cô Bạch Lộ?”.

“Nếu cô ấy thực sự trở thành bà Lương, anh sẽ buông tay chứ?”

.....

Những ngón tay thon dài buông thõng ở bên người của Sở Úy Dạ khê động, trước đó một người không hề nghĩ tới cảm xúc của bất cứ người nào như hần lại có thể làm ra một chuyện như vậy.

Hần vừa rồi không phải là muốn giúp cô ấy giải thích sao? Trước mặt mọi người, giải thích giúp cô, giúp cô thoát khỏi chuyện này một cách an toàn, nhưng hần thì hình như cái gì cũng đều không có được?

Ngay cả một ánh mắt của cô, hần cũng không nhận được.

Trước đó, hần từng xem qua có một câu như này: Tình yêu đẹp nhất, là tác thành!

Lúc này, chỉ cảm thấy ấu trĩ buồn cười lại quái đản, bây giờ xem ra... mẹ kiếp!

Tác thành?

Tác thành nào có đơn giản như vậy? phải đi qua bao nhiêu con đường vòng, phải trải qua bao nhiêu thăng trầm, bạn mới có thể học được cách không được ích kỷ với người chính mình, mới thực sự có được người yêu bạn yêu tới mức sẵn sàng buông tay, đem hạnh phúc của bạn biến thành hạnh phúc của chính mình?

Có lẽ, trên thế gian này thực sự tồn tại một tình yêu ngây dại như vậy, nhưng sẽ không phải là Sở Úy Dạ hần, hần không có cao thượng như vậy, hần cũng chỉ là một thương nhân bình thường chỉ biết mưu mô tính toán, hần quả thật rất thích Bạch Lộ, cho nên dẫn cho là cô ấy sắp gả cho Lương Phi Phàm, vậy thì sao chứ?

Hần sẽ dùng cách của chính mình để giành lại cô.

Người phụ nữ đó, ở đây ngày hôm nay là cô nợ hần, hần nhất định sẽ đòi lại, như vậy mới đúng là tác phong của Sở Úy Dạ hần không phải sao?

“Ai nói tôi tác thành cho hai người họ?” Sở Úy Dạ ổn định lại cảm xúc, mỉm cười với một loạt con người trên mặt mang vẻ háo hức xem chuyện bát quái, hẳn một tay ấn cửa xe, mở ra, trước khi ngồi vào vị trí lái, nói một câu: “Cô ấy sẽ là của tôi”.

Trên đường về.

Không khí trong xe lạnh lẽo tới mức có chút kì quái.

Tay của Bạch Lộ vẫn đang được Lương Phi Phàm nắm chặt, móng tay nhọn của anh ấn chặt lên mu bàn tay của cô, cô cảm thấy đau, kèm theo một chút lạnh lẽo.

Duy trì tư thế đó một lúc lâu, cô tự nhiên cảm thấy có chút mệt, do đó theo bản năng mà cử động tay, Lương Phi Phàm lại càng nắm tay chặt hơn.

Bạch Lộ nhin không được nhãn mày, cô biết chuyện vừa rồi, bản thân cô nên mở miệng trước giải thích một chút, nhưng mặt anh ấy u ám như vậy, trai lại càng khiến cô không biết phải mở miệng giải thích như nào.

“Lương tổng, bây giờ có phải đưa cô Bạch về căn hộ của cô ấy hay không?” Quan Triều đang lái xe qua gương chiếu hậu nhìn Lương Phi Phàm đang ngồi phía sau từ đầu tới cuối không hề nói bất cứ câu nào, do dự một lúc rồi nói tiếp: “Lão gia và phu nhân hai người bọn họ đã về tới nhà, mẹ của cô Bạch tôi cũng đã cho người đưa trở về căn hộ của cô ấy, bây giờ chắc cũng về tới nơi rồi”.

Bạch Lộ nhớ tới mẹ mình, vươn cổ ra hỏi: “Trợ lý Quan, mẹ tôi không sao chứ?”.

“Cô Bạch yên tâm, mẹ cô vẫn an toàn”.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 117

Bạch Lộ thở phào một cái, cô vẫn còn đang suy nghĩ, lát nữa về đến nhà rồi, làm thế nào để giải thích một loạt chuyện xảy ra ban nãy, bao gồm cả việc Lương gia đưa ra những yêu cầu vô lý như vậy? Bỗng chốc trong lòng nổi lên một loạt cảm giác bất an.

Cô nhìn Lương Phi Phàm từ đầu tới cuối không hề mở miệng nói bất cứ câu nào, trong lòng không khỏi dẫn đo suy nghĩ một lúc, vẫn là nói với Quan Triều đang lái xe: “Trợ lý Quan, phiền anh đưa tôi về nhà tôi trước...”

“Không cần” Lương Phi Phàm đột nhiên mở miệng nói, nặng nề cắt ngang lời của Bạch Lộ, trực tiếp nói với Quan Triều: “Lái xe về chỗ tôi”.

Bạch Lộ hơi sững người, nhăn mày: “Em không muốn tới chỗ anh, bây giờ em phải về nhà”.

“Anh còn có thể làm gì em sao?” Lương Phi Phàm nhìn cô sự không vui của anh viết rõ ràng trên mặt, khó khăn lắm mới có thể khống chế lửa giận trong lòng bùng phát, giọng nói có chút ảm đạm: “Em yên tâm, về phía mẹ của em anh sẽ tự mình tới giải thích, nhưng còn em không phải cũng nên cho anh một lời giải thích hay sao?”

“Anh nghi ngờ em và Sở Úy Dạ sao?” Bạch Lộ cắn chặt môi, tuy cô biết sự việc vừa rồi bản thân cô chắc chắn cần phải giải thích với Lương Phi Phàm, nhưng bị anh ấy hỏi một câu như vậy, cô dốt cuộc cũng cảm thấy có

chút không thoải mái, “...anh thật sự muốn nghe em giải thích, vậy em có thể giải thích cho anh nghe, ngày hôm đó thật sự là....”

“Bây giờ cũng không cần giải thích vội, đợi về tới nhà anh rồi, anh sẽ có thời gian ngồi nghe em giải thích”.

Anh giơ tay lên chỉnh lại cổ áo, sự bức bối trên khóe mắt vẫn chưa hề biến mất, Bạch Lộ

Tuy anh ấy muốn nghe cô giải thích, nhưng đối với việc này, đối với một người từ đầu tới cuối đuối lý như cô mà nói, cũng sẽ không lựa chọn tính khí nóng nảy mất bình tĩnh như vậy mà giải thích.

Vấn đề giữa hai người bọn họ quá nhiều rồi, cô quả thật không muốn có thêm bất cứ chuyện gì nữa...

Biệt thự của Lương Phi Phàm nằm ở trên đỉnh núi, Bạch Lộ không phải là lần đầu tiên tới đây, cô vẫn còn nhớ lần trước qua đêm ở đây cùng là vì Sở Úy Dạ.

Nhưng mối quan hệ và thân phận của hai người khi đó không giống như bây giờ.

Quan Triều sau khi đưa hai người về tới biệt thự, liền nhận lệnh của Lương Phi Phàm, lái xe tới nhà của Bạch Lộ, có lẽ là giúp anh ấy đi chuyển lời tới Tần Trân Hy.

Lương Phi Phàm dẫn người vào trong phòng, cởi áo khoác ngoài ra, thuận thế dựa vào ghế sofa. Anh nhìn Bạch Lộ đứng bên cạnh ghế sofa không hề nhúc nhích, hàng lông mày dài khẽ nhăn lại, ngón tay khẽ cử động.

Đôi môi mỏng khẽ mím lại định nói gì đó, người phụ nữ đứng cách đó không xa nhanh hơn anh một bước, mở miệng nói.

“Thật ra chuyện ngày hôm đó.... Không phải giống như trong bức ảnh mà anh nhìn thấy đâu, Sở Úy Dạ anh ta đột nhiên tới tìm em, em không kịp trở tay, anh ta đúng là....hôn em”.

Ngón tay của Lương Phi Phàm nhẹ nhàng gõ lên tay vịn của ghế sofa, nghe xong những gì cô nói mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía cô, nói: “Qua đây”.

Bạch Lộ sững người, có chút không hiểu.

“Ai cho em đứng như vậy? Mau qua đây ngồi”. Lương Phi Phàm chỉ vào vị trí bên cạnh mình nói.

Bạch Lộ do dự một lúc, vẫn là ngoan ngoãn đi về phía trước, ngồi xuống cạnh Lương Phi Phàm.

Vừa ngồi xuống, Lương Phi Phàm liền dang tay ra, ôm lấy cả người cô, theo thói quen đặt cô ngồi lên đùi mình.

Tư thế của hai người trở nên ám muội vô cùng, Bạch Lộ đỏ mặt, giọng nói cũng trở lên dịu dàng hơn “Anh...không phải muốn nghe lời giải thích của em sao?”.

“Anh vẫn đang nghe đây”. Lương Phi Phàm cầm một vài sợi tóc vén ra sau tai của cô, giọng nói trầm thấp, nhưng không hề có cảm giác lạnh lùng như vừa rồi: “Nhưng cái anh muốn nghe không phải là lời giải thích này của em”.

“.....Vậy là gì?”.

“Anh biết Sở Úy Dạ vẫn chưa chịu bỏ tâm tư của hắn đối với em”. Lương Phi Phàm hừ lạnh một tiếng, giọng nói có phần mỉa mai: “Qua ánh mắt hắn ta nhìn em thì anh đã biết”.

“.....?”

“Còn em thì sao?”. Lương Phi Phàm trực tiếp đi thẳng vào vấn đề chính, nhìn thấy cô tránh ánh mắt của mình, giơ tay ra tóm lấy cằm của cô, con người sáng quắc nhìn thẳng vào mắt cô: “Em nhìn vào mắt anh rồi trả lời anh, những lời anh ta nói vừa rồi, em có cảm động hay không?”.

Đối với Lương Phi Phàm mà nói, Sở Úy Dạ hẳn ta suy nghĩ như nào, làm những việc ra sao, anh chắc chắn tức giận, nhưng sẽ không đổ kị.

Anh rất có lòng tin với chính mình, chỉ là người phụ nữ này....

Đây là lần đầu tiên anh dành thời gian cho một người phụ nữ, lần đầu tiên anh muốn khống chế một người phụ nữ, cũng là lần đầu tiên anh yêu một người phụ nữ. Hơn thế nữa, đây cũng là lần đầu tiên anh muốn có được sự thừa nhận của cô, thừa nhận rằng trong trái tim cô có sự tồn tại của anh.

“Em rất cảm kích anh ta không có nhân cơ hội này mà thừa nước đục thả câu, anh ta lựa chọn đứng trên lập trường của em giúp em giải quyết vấn đề này, nhưng cảm giác đối với anh ta....không thể dựa vào những cái này mà đánh giá được”.

Câu trả lời của Bạch Lộ rất chi là chung chung, nhưng dựa vào trí thông minh (IQ) của Lương Phi Phàm, đương nhiên là có thể nghe ra, ý tứ trong lời nói của cô chính là cô không hề có bất cứ suy nghĩ gì khác đối với Sở Úy Dạ.

Khóe miệng của Lương Phi Phàm vẫn không hề nhúc nhích, có được câu trả lời vừa ý với mình, nhưng lại không muốn cứ vậy mà buông tha cho cô.

Ánh mắt sắc bén hình như lướt qua bờ môi của cô giống như một tia ra đa, ngón tay thô ráp cuối cùng cũng chạm lên môi cô, giọng nói của anh có chút cứng nhắc: “Ngày hôm đó ta hôn em ở đâu? Tại sao lại không nói cho anh?”.

“....Em chỉ là không muốn nghĩ quá nhiều”.

“Việc như này, cũng không tính là nhiều chuyện”. Giọng nói nặng nề của anh, từng câu từng chữ rót vào trong lòng cô, “Chuyện của em đối với anh mà nói, mãi mãi là chuyện quan trọng nhất, em hiểu không?”.

Bạch Lộ cảm thấy trong lòng mình trở lên vô cùng ấm áp, gật đầu.

Cái tên khốn Sở Úy Dạ kia, lại dám hôn người phụ nữ của Lương Phi Phàm hử?

Lương Phi Phàm bắt đầu hôn lên môi cô, còn cố ý mang theo một chút trừng phạt, nhưng anh phát hiện ra bản thân giống như bị ma chướng, không có cách nào khống chế được mình, trước nay anh luôn tự hào về khả năng khống chế của bản thân, nhưng ở trước mặt cô, hình như nó chỉ còn là con số không.

Hơi thở của hai người dần trở lên gấp gáp hơn, Lương Phi Phàm không can tâm chỉ dừng lại ở hôn môi của cô, anh bắt đầu tiến sâu hơn một bước nữa.

Bạch Lộ lại không ngừng lắc đầu, nói khe khẽ: “Đừng mà.... Lương Phi Phàm....đừng.... em còn có lời muốn nói với anh”.

Lương Phi Phàm thở mạnh một cái, trên trán lúc này đã đầy mồ hôi lạnh, thấm ướt cả vào mái tóc đen của anh, khuôn mặt anh tuần vốn dĩ đã đủ gợi cảm rồi, nhưng dáng vẻ bây giờ vẫn còn đang ngấm ngấm chịu đựng ham muốn kia, không hề khiến cho người ta cảm thấy khó chịu chút nào, trái lại còn tăng thêm vẻ quyến rũ.

Bạch Lộ có chút mê mẩn nhìn vào khuôn mặt phía trên cô, trong khoảnh khắc như này, cô dường như quên đi tất cả mọi thứ, cơ thể của mình cũng có phản ứng quá rõ ràng rồi, suy nghĩ muốn cùng anh làm chuyện ấy, khiến cô không có cách nào có thể chống cự lại. Cô hừ một tiếng, đôi môi đỏ khê

chuyển động, hình như là đang muốn nói gì đó, cuối cùng lại không nói gì hết.

Bạch Lộ mơ mơ màng màng giống như nghe thấy anh nói gì đó, anh nói... anh ấy thích cô?

.....

“Bạch Lộ, chúng ta kết hôn đi!”.

.....

Bạch Lộ chỉ cảm thấy bản thân mình giống như đang bay lơ lửng trên mây, có một bàn tay đột nhiên túm lấy cô, người đó dường như nói gì đó bên tai cô, cô không nghe chính xác hoàn toàn nhưng hình như lại rất rõ ràng.

Anh ấy nói....chúng ta kết hôn đi?

.....Kết hôn? Cô và anh kết hôn sao?

Bạch Lộ lắc đầu, ánh mắt mơ màng, cô bị hành động này của anh làm cho thần trí tiêu tan, căn bản cô không nói lời nào, chỉ là theo bản năng mà ôm lấy anh....

Lương Phi Phàm sau khi khôi phục lại hô hấp, lúc này mới cẩn thận nhẹ nhàng ôm lấy người phụ nữ còn đang mơ màng chưa tỉnh lại đi vào trong phòng tắm. Anh mở nước, động tác nhẹ nhàng giúp cô lau chùi cơ thể, mãi cho tới khi đặt cô trở lại giường, Bạch Lộ dường như vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Lương Phi Phàm biết cô rất mệt mỏi, áp lực tinh thần gần đây cũng rất lớn, cuộc thi thiết kế, còn có hôn sự của bọn họ trước đó, là anh đã xử lý không tốt.

Cầm lấy bao thuốc, Lương Phi Phàm lúc này khẽ bước từng bước đi ra ngoài ban công. Sau khi đóng cửa lại, cả người dựa vào lan can của ban công, lặng lẽ hút thuốc.

Trời đã về đêm, trong hoa viên của biệt thự đèn cũng đã bắt đầu được bật, từ góc độ này của Lương Phi Phàm nhìn ra, vừa hay có thể nhìn thấy hoa hồng trong vườn, những bông hoa đó là thời gian nửa năm về trước, anh nghe lời của Buck, đặc biệt cho người vận chuyển từ nước Anh về đây bằng máy bay.

Anh sai người làm vườn, sau một thời gian trông coi chăm sóc, không ngờ đã tới lúc đơm hoa.

Lúc này, từng đóa hoa hồng đang nở rộ vô cùng rực rỡ.

Ngay cả là thực vật, cũng đều có thiên tính, đều muốn đem toàn bộ những đặc tính tốt nhất của mình phơi bày ra cho người ta xem, không biết chúng có nghe hiểu hay không khi người ta đứng cạnh chúng, không tiếc dùng những lời tán dương rằng bông hoa này đẹp như nào, đóa hoa kia rực rỡ ra sao? Thực vật còn như vậy, huống hồ là con người?

Không ai muốn làm kẻ yếu, là con người ai cũng đều muốn cuộc sống của mình tốt hơn, đứng trên vị trí cao hơn.

Anh nhẹ nhàng nhả làn khói thuốc trong miệng ra, con người sáng rực dưới ánh đèn màu cam, khẽ nheo lại, vừa gọi cảm lại vừa mê hoặc.

Anh đã được sống trong nhung lụa từ bé, nhưng lại luôn phải lo lắng mọi chuyện nguy hiểm đều có thể xảy ra.

Bởi vì Lương thị rất lớn, không phải chỉ có người Lương gia các anh nói là được.

Còn có anh chị em của cả cha lẫn mẹ anh, đó đều là những người sáng lập lên Lương thị khi đó.

Cha anh nắm gần như toàn bộ cổ phần của Lương thị, cũng vì thế, một vài người chú người bác, đều muốn ngấm ngấm ra tay từ trong bóng tối, nhằm leo lên được vị trí người nắm giữ quyền lực cao nhất của Lương Thị.

Anh là con trai của Lương Kiếm Nam, tất nhiên cũng không được lơ là, những năm gần đây, mọi sự cố gắng của anh, đã giúp anh thừa kế không chỉ có toàn bộ mảnh khoe kinh doanh của Lương Kiếm Nam mà còn có không ít chiến lược kinh doanh trên thương trường, để một người còn trẻ tuổi như anh, đã ngồi chắc một nửa vào vị trí tổng tài của Lương thị, giờ chỉ còn đợi thời cơ chín muồi là có thể có được vị trí đó.

Anh từng cho rằng nhân sinh của mình chính là như vậy, vừa lao đầu vào công việc làm ăn kinh doanh, liền nghĩ rằng không thể nào thoát ra khỏi nó được, cũng sẽ không có ai có thể khiến cho anh có lựa chọn nào khác.

Nhưng, Bạch Lộ chính là cái ngoài ý muốn đó.

Anh vừa nói với cô, kết hôn, những lời nói đó không phải chỉ là trò đùa, cũng không phải là buột miệng nói ra trong lúc nhất thời động tình, mà đó là kết quả sau khi anh đã suy nghĩ cẩn thận.

Anh biết, bây giờ những khó khăn và trở ngại trước mắt bọn họ quá nhiều, có một số chuyện anh có thể giải quyết được, nhưng có một số chuyện anh hoàn toàn bất lực.

Hoàn toàn bất lực.

Đúng vậy, cho dù anh ta gần như là một người đàn ông có thể hô mưa gọi gió, nhưng có những lúc không thể làm gì được.

Nhưng anh không thể cứ mặc kệ để cô tiếp tục như vậy, anh đã thử để người nhà của anh tiếp nhận cô, nhưng bọn họ hết lần này đến lần khác đều muốn đẩy cô ra.

Nếu anh cứ tiếp tục không có bất cứ hành động gì, đến lúc đó cô sẽ hoàn toàn bị đẩy ra khỏi anh.

Cánh môi mỏng của Lương Phi Phàm khẽ trùn xuống, ngón tay thon dài gầy gầy tàn thuốc, nhìn bề ngoài có vẻ bình tĩnh nhưng trong con người là một loạt cảm xúc lẫn lộn nhìn về phía trước.

Mặc dù biết rằng, kết cục của việc tự mình âm thầm đăng kí với cô ấy có thể dẫn theo hàng loạt phản ứng quyết liệt. Đến lúc đó, Diệp thị, còn có cả bên phía tổng bộ của Lương thị, nhất định sẽ có người làm ầm lên. Nhưng, chuyện làm ăn, danh lợi, quyền thế những thứ anh đã từng coi trọng hơn bất cứ thứ gì khác. Bây giờ nghĩ tới, cũng chỉ có vậy mà thôi.

Anh muốn bảo vệ cô, bảo vệ đứa con chỉ thuộc về hai bọn họ còn đang nằm trong bụng cô, anh rất muốn cho cô một ngôi nhà hoàn chỉnh.

Anh đã từng nói với cô rất nhiều lần, sẽ không để cô phải chịu ấm ức, nhưng những gì cô ấy phải chịu quá nhiều rồi, con đường duy nhất bây giờ mà anh có thể đi, cũng chỉ có con đường yêu cô mà thôi.

Một điếu thuốc rất nhanh được hút hết, Lương Phi Phàm cầm cái gạt tàn thuốc ở bên cạnh lên, đập lửa trên đầu mẫu thuốc lá đi, sau đó đi vào trong phòng.

Bạch Lộ vẫn chưa tỉnh lại, cô ngủ rất sâu. Lương Phi Phàm cầm ví từ trong túi xách của cô ra, sau đó rút chứng minh thư lên, anh nhìn thời gian được viết trên đó, sinh nhật ngày 15 tháng 10.

Hôm nay là mừng 10 rồi, chỉ còn năm ngày nữa là tới ngày 15.

Trong lòng anh đã có chủ ý.

Lúc đi ra ngoài ban công một lần nữa, trong tay của Lương Phi Phàm cầm thêm một cái điện thoại, anh ấn một dãy số, rất nhanh cuộc gọi được kết nối, anh thấp giọng nói.

“Điều tra giúp tôi tên phóng viên hôm nay là của báo nào?”.

Hiển nhiên hiệu suất làm việc của Quan Triều rất cao, một lúc sau, anh ta đã điều tra rõ ràng, lập tức gọi điện lại báo cáo tình hình.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 118

"Lương tổng, tôi đã phái người điều tra qua, đó không phải là ký giả, chắc là có người nào nó thừa nước đục thả câu, người tôi đã xử lý rồi. Nhưng tôi xác định, lúc đó ở trước cửa nhà hàng đại bộ phận ký giả, đều là nhận được tin mới đi qua, chắc là có người ở phía sau thao túng việc này."

Lương Phi Phàm không ngạc nhiên chút nào, nếu như không phải có ai cố tình nhắm vào, căn bản hôm nay cũng không khả năng xảy ra chuyện như vậy, đương nhiên, cũng bao gồm đoạn clip lần trước, trong lòng hắc mớ hồ đã đoán được một đối tượng, thế nhưng... Dù sao cũng không có chứng cứ xác thực, hắc vẫn luôn mở một con mắt nhắm một con mắt, chỉ cần cô ta học được thu liễm, sự việc trước kia, hắc đều có thể dễ dàng tha thứ.

Nhưng nghĩ lại, là hắc tự mình đa tình, hắc nhân nhượng, nhưng cô ta vẫn không hiểu, hành vi của mình có bao nhiêu quá đáng, như hiện tại vậy, hắc cũng sẽ không bởi vì là cô ta, mà từng bước nhường nhịn.

"Là ai, điều tra rõ ràng rồi sao?"

Quan Triều trầm ngâm trong chốc lát, đại khái cũng đã có mục tiêu, nhưng vì ngại vấn đề thân phận, chỉ dạ một tiếng.

Ngón tay thon dài của Lương Phi Phàm gõ gõ lan can, "Có lời gì cứ nói, tôi muốn là chứng cứ, nếu như trên tay anh có, không cần cất giấu."

Quan Triều cân nhắc một chút, rốt cục nói: "Lúc trước chuyện Lương tổng ngài kêu tôi điều tra, tôi vẫn luôn phái người tiến hành, bao gồm người lúc đầu thiết kế hại Bạch tiểu thư, còn có đoạn clip trước đó, và lúc này là ký giả... Tôi điều tra người đứng phía sau, tất cả đều hướng về... Lương tiểu thư."

"Có chứng cứ sao?" thanh âm Lương Phi Phàm bình tĩnh hơn mọi khi, đồng thời lúc nói chuyện, đưa tay day day mi tâm đang phát đau của mình.

"Tôi đã tìm được hóa đơn trước đó Lương tiểu thư trả tiền mua đoạn clip kia, hơn nữa người làm đoạn clip đó, tôi cũng đã tìm được, hiện nay người còn đang trên tay của tôi."

Lương Phi Phàm nặng nề "Ừ" một tiếng, ánh mắt đã không còn độ ấm, một mảnh băng lãnh, "Là tôi không có dạy bảo tốt em gái mình, nó biến thành như ngày hôm nay, tôi phải chịu trách nhiệm, bây giờ là đã là lúc dạy bảo nó một chút."

Quan Triều biết, tình cảm của Lương Phi Phàm và Lương Tĩnh Tiêu vẫn luôn rất tốt, dù sao Lương gia cũng chỉ có hai anh em bọn họ, tuy rằng bình thường Lương Phi Phàm bắt cầu ngôn tiểu, nhưng đối cô em gái này phương thức giáo dục cũng không tính là cứng chiu, thế nhưng nếu như hẳn thực sự muốn nói chuyện với cô ta, về việc cô ta đã làm, vậy nhất định mỗi một câu nói, mỗi một việc, cũng là vì suy nghĩ cho cô ta.

Hiển nhiên, lúc này đây Lương Tĩnh Tiêu đã thật sự dẫm lên kho bom.

Quan Triều trầm mặc chốc lát, còn nói: "Lương tổng, còn có một việc... Tôi lúc trước phái người đi tìm qua Hướng Long Cẩm, hình như là hẳn và Lương tiểu thư có mâu thuẫn gì, bọn họ sắp cử hành hôn lễ, Hướng Long Cẩm ngay cả lễ phục cũng không có đi thử qua, còn có... Tôi phát hiện trong khoảng thời gian này, hẳn đang đợi làm hộ chiếu."

"Hẳn muốn đi đâu?"

"Hiện nay còn chưa biết."

"Tĩnh Tiêu biết chuyện này sao?"

"Lương tiểu thư có lẽ cũng không biết, gần đây cô ấy cũng đang tìm Hường Long Cầm, nhưng Hường Long Cầm vẫn luôn tránh cô ấy, tiếp tục như vậy mà nói, đến lúc hôn lễ..."

"Sẽ không có hôn lễ nữa." Lương Phi Phàm mím chặt môi hơi trầm một chút, đạo lực đè lên lan can của các ngón tay bất giác tăng lên vài phần, hắc lãnh đạm phân phó, "Giúp Hường Long Cầm làm hộ chiếu, nếu hắc đã muốn đi, vậy thì thành toàn hắc đi."

Hắc lạnh lùng cúp điện thoại, hai tay chậm rãi cho vào túi quần, thân ảnh thon dài của hắc dưới ánh sáng tạo ra một bóng nghiêng đổ dài ở ban công.

Trong đêm tối thâm trầm, con người hung ác nham hiểm ẩn nấp trong màn đêm đen tối, không người thấy được, ánh mắt thâm thúy, toát ra đều là quang mang âm hàn."Diệp tổng, ông Lương tới rồi."

Phòng làm việc của tổng tài Diệp thị được thiết kế rất xa hoa, Diệp Tử Kiệt nhấn phím trò chuyện, nghe thư ký nói Lương Kiếm Nam tới, ông im lặng kéo kéo khóe miệng, góc độ có chút lãnh, sau một lát lại nhấn xuống phím trò chuyện, nói: "Để ông ta ở bên ngoài chờ, nói là tôi có một cuộc điện thoại, mười lăm phút sau hãy dẫn ông ta vào."

Thư ký sửng sốt, Lương thị và Diệp thị quan hệ vẫn luôn vô cùng thân mật, sao hôm nay ông chủ lại... Nhưng, đi làm công cho người ta, tự nhiên sẽ không hỏi những đề tài nhạy cảm này, thư ký rất nhanh thì lên tiếng.

Mặt Diệp Tử Kiệt không có biểu tình buồn bực gì trong tay xuống, bụng phê tròn trịa hơi ưỡn lên, hai chân thô ngắn có hình có dáng gác lên bàn làm việc.

Lương Kiếm Nam, cái lão hỗn đản kia, vẫn không biết xấu hổ tới tìm mình sao?

Lúc trước cũng đã xác định hôn sự giữa con gái mình và con trai Lương Phi Phàm của ông ta, bên ngoài bây giờ dư luận xôn xao, đều là nói Lương Phi Phàm làm cho một người khác mang thai, đã chuẩn bị kết hôn rồi, trưởng bối song phương cũng đã gặp mặt, nhưng ông ta thì tốt rồi, lúc trước một câu cũng không nói, bây giờ mới biết tìm đến mình...

Ông ta không phải không đem Diệp thị để ở trong mắt sao?

Không đem Diệp thị để vào mắt cũng không có vấn đề gì, dù sao việc làm ăn của Lương thị vẫn luôn rất lớn, nhưng không đem Diệp Tử Kiệt hẳn để vào mắt, vậy là không được.

Mấy ngày này, con gái bảo bối của ông Diệp Lâm vẫn luôn không vui, tuy rằng cái gì cũng không nói, nhưng ông làm cha nơi nào sẽ không biết, đứa con kia nhất định là đang vì chuyện tình của Lương Phi Phàm mà buồn lòng.

Lương Kiếm Nam, Lương Phi Phàm...

Hai cha con này, dám đùa giỡn người Diệp gia bọn họ? Ông nhất định sẽ để cho bọn họ biết, Diệp Tử Kiệt ông không phải người họ muốn lấy thì lấy, không muốn liền trực tiếp có thể đẩy ra.

Vừa qua mười lăm phút, thư ký khách khí mời người đang đợi đến không còn nhẫn nại Lương Kiếm Nam đi vào.

Diệp Tử Kiệt làm bộ đứng dậy, rất thân thiện ngênh đón, "Ai nha, Lương lão đệ, thực sự là ngại quá, vừa có một cuộc họp trực tuyến rất quan trọng, để chú ở bên ngoài đợi lâu." Lại một bên phân phó thư ký, "đem loại trà lần trước đã uống qua mang lên."

"Dạ"

Thư ký nhận lệnh rời khỏi phòng làm việc.

Người có thân phận như Lương Kiếm Nam, nếu chủ động gặp ai, đâu cần phải chờ? Ngày hôm nay để ông ở bên ngoài chờ mười lăm phút, đồng nghĩa với việc đánh ông vài bạt tai, để ông có một loại cảm giác mất hết mặt mũi, thế nhưng nghĩ lại, hiện tại dù sao cũng là Lương thị của ông có lỗi trước, ông vẫn nhịn xuống.

"Tử Kiệt, người sáng không nói lời mờ ám, tôi hôm nay tới tìm anh, cũng không phải tới uống trà trò chuyện với anh, có một số việc, tôi muốn nói rõ ràng với anh." Lương Kiếm Nam dừng lại chốc lát, sau đó nói: "Tôi biết mấy cái tin bát quái truyền thông viết anh nhất định là đã xem, chuyện này tôi vẫn luôn chưa nói qua với anh, cũng chẳng vì cái gì khác, là bởi vì tôi từ đầu tới cuối không có đồng ý hôn sự này, hơn nữa hiện tại tôi cũng có thể xác định nói cho anh biết, người của Lương gia chúng tôi đều không đồng ý..."

"Con trai chú đồng ý, vậy là được rồi?" Diệp Tử Kiệt thấy hăn trực tiếp đi vào chính đề, cũng không có hứng thú thể hiện khuôn mặt tươi cười đối trá trước mặt ông nữa, hừ lạnh một tiếng, đưa tay vỗ vỗ gò má của mình, "Sự việc làm lớn như vậy, Lương lão đệ a, chú đây là đang trên mặt tôi đánh bạt tai chú biết không?"

"Chuyện này Lương gia chúng tôi đích thật là có lỗi, nhưng Diệp thị và Lương thị mặc dù vẫn luôn có dự định kết thân, thế nhưng cũng không có công bố ra ngoài quá, cho nên cũng không tính là làm Diệp thị mất mặt..."

"Hừ! Chú nói không mất mặt là sẽ không mất mặt sao?" Diệp Tử Kiệt lạnh lùng cắt đứt lời Lương Kiếm Nam nói, giọng nói càng táo bạo đứng lên, "Chú cũng không nghĩ coi, con gái của tôi Diệp Lâm vì con của chú Lương Phi Phàm hy sinh bao nhiêu! Những năm gần đây, chú cũng thấy

được, nó vì để có thể xứng đôi với Phi Phàm, chủ động đi Anh quốc lưu học, đã học nhiều năm như vậy, một thiên kim đại tiểu thư, con gái bảo bối duy nhất của Diệp Tử Kiệt tôi, nó muốn cái gì không có? Có cần khổ cực như vậy không? Hiện tại hay rồi, con trai chú có niềm vui mới, thì trực tiếp đá con gái của tôi, một câu giải thích cũng không có, thật coi người Diệp gia dễ khi dễ như vậy sao?"

"... Tôi biết là rất nó rất uất ức, tôi cũng không có đáp ứng hôn sự."

"Thế nhưng thái độ con trai chú, cũng đủ để nói rõ tất cả!" Diệp Tử Kiệt đưa tay đem xấp báo trên bàn đưa đến trước mặt của Lương Kiếm Nam, chỉ chỉ phía trên đầu đề kinh bạo, "Cái này, không cần tôi giới thiệu cho chú chứ? Chú hẳn là rõ ràng trên đó viết cái gì!"

"Lương Kiếm Nam, tôi nể mặt chú, mấy năm nay, và việc hợp tác làm ăn với Lương thị các người đã giúp Lương thị thu hàng tỉ lợi nhuận, chú cũng không nghĩ coi, trước đây Lương thị thiếu chút nữa rỗng ruột, là ai giúp chú vượt qua cái cửa ải khó khăn đó!"

Lương Kiếm Nam cau mày trầm mặc, đúng, Diệp Tử Kiệt giúp qua ông, giúp qua Lương thị, bất kể là về tình về lý, ông đều nợ ông ta một phần nhân tình.

"Tôi chưa từng quên, ngày hôm nay tôi thật sự có thành ý tới xin lỗi anh, hôn sự của a Phàm, tôi đã cực lực phản đối, thế nhưng a Phàm từ nhỏ cũng đã rất có chủ kiến, hiện tại cha tôi ông cũng đã lui một bước, chuyện này đã không phải là do một mình tôi có thể định đoạt..."

"Ha ha, nếu như chú thật sự không làm chủ được, không bằng vị trí người cầm quyền cao nhất của Lương thị cũng đừng làm đi."

Sắc mặt Lương Kiếm Nam cứng đờ, vừa bất ngờ vừa giận, "Tử Kiệt, làm người làm việc cũng không thể tuyệt như thế, tôi nợ anh không ít nhân tình,

thế nhưng mấy năm nay trong những hạng mục hợp tác với Lương thị, Diệp thị các người lẽ nào lại không có được gì?"

"Thương trường như chiến trường, vẫn luôn là như vậy." Diệp Tử Kiệt khoát khoát tay, một lần nữa ngồi vào ghế, tuổi ông cũng quá trung tuần, tuy là ăn mặc rất có tinh thần, nhưng người vẫn thuộc dạng mập lùn, sắc mặt nhìn qua như rất hòa thuận, nhưng trong xương cốt vẫn tiềm ẩn một mặt âm hiểm giả dối của thương nhân.

"Nhưng chú đừng quên, chú có vật gì vậy ở trên tay của tôi! Mấy thứ đó, nếu như tôi công bố ra, đến lúc đó Lương thị sẽ nổi lên bao nhiêu tình phong huyết vũ, đừng trách tôi không có nói trước nhắc nhở."

Sắc mặt Lương Kiếm Nam biến đổi lớn, không dám tin nhìn ông ta, "... Anh, anh nói cái gì? Anh... không phải lúc đó anh đã cùng tôi thỏa thuận rồi sao, đã đem cuộn băng đó tiêu hủy..."

"Tiêu hủy? Lương lão đệ, chú sẽ không thực sự ngây thơ như vậy chứ? Trong cái giới này, có thể nắm nhược điểm một người là một chuyên không dễ dàng gì, chú cho là tôi sẽ ngu ngốc vì một mối hợp tác làm ăn vài tỉ mà tiêu hủy cuộn băng quan trọng như vậy sao?" Diệp Tử Kiệt nhàn nhã cười, "Tôi không gạt chú, vật kia đích xác vẫn luôn ở trên tay của tôi, nhưng những năm gần đây, tôi không có đem cái vật kia ra uy hiếp chú, vốn tôi nghĩ, nếu hai nhà chúng ta thực sự trở thành thông gia, đến lúc đó tôi cũng chuẩn bị đem đồ vật giao trả lại cho chú, coi là thành ý của tôi."

"... Nhưng bây giờ xem ra, đã không có cơ hội."

Bàn tay thô to của Diệp Tử Kiệt nặng nề mà vỗ mặt bàn, "Lương Kiếm Nam, Lương gia các người khinh người quá đáng! Tôi cho chú biết, nếu để cho con gái bảo bối của tôi không thoải mái, tôi cũng sẽ không để con trai chú thoải mái! Nó muốn cưới ai, tôi thật sự không quản được, nhưng nó phụ lòng con gái tôi, tôi nhất định sẽ cho nó thân bại danh liệt, đến lúc đó

còn muốn Lương gia các người triệt để sụp đổ, chú xem đi, tôi rốt cuộc có bản lĩnh này hay không!"

Lương Kiếm Nam đã khiếp sợ nói không ra lời.

Vật kia...

Vật kia ông ta vẫn còn giữ lại.

Vậy đây chẳng phải là đòn trí mạng của mình sao, tất cả lo lắng trong lòng đều thể hiện trên mặt, nếu như... Nếu như cuộn băng năm xưa được đưa ra ngoài sáng, ông biết rõ tình trạng sẽ như thế nào --

Đúng, ông đích xác sẽ thân bại danh liệt, Lương thị hẳn khổ tâm kinh doanh nửa đời người, sẽ triệt để rơi vào trong tay đám anh em chú bác tâm thuật bất chính kia, còn có con ông...

Lương phi phạm, nó cũng sẽ chịu ảnh hưởng, có lẽ điểm nổi bật nhất cả đời này của ông cũng bị lu mờ, đến lúc đó Lương thị sẽ không còn là Lương thị, mà Lương gia, cũng sẽ không còn là đại gia tộc nổi danh lừng lẫy ở thành phố A nữa.

Đương nhiên, còn con đường quan của người cha đã ngoài bảy mươi của ông nữa.

Lương Vô Minh, cực khổ một đời, hiện giờ ở chính giới có được chút danh dự tốt đẹp, cả đời ông ấy đều đem mặt mũi và tôn nghiêm coi trọng hơn tính mạng, nếu như đến lúc đó bởi vì mình, hết thảy khổ tâm kinh doanh đều sẽ uổng phí, đến lúc đó...

Cha, vẫn có thể bình yên vô sự sao?

"Trở về suy nghĩ thật kỹ đi."

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 119

Diệp Tử Kiệt thấy sắc mặt Lương Kiếm Nam trắng bệch như tờ giấy vậy, ở trên thương trường thủ đoạn lợi hại hơn nữa thì như thế nào? Vô gian không thương, chiêu số không cần biết đề tiện hay là quang minh, chỉ cần nắm trong tay được nhược điểm trí mạng của đối thủ, như vậy, hết thảy tất cả đối với mình mà nói, cuối cùng vẫn là sáng suốt nhất.

"Nghe nói con gái chú sắp đám cưới." ông ta thoải mái mà cười cười, "Chúc mừng, con gái tôi và Tĩnh Tiêu nhà chú cũng coi như là bạn tốt, đến lúc đó người nhất định sẽ đến, không bằng làm cái song hỷ lâm môn đi, Lương lão đệ, đến lúc đó tôi sẽ an bài người, trở về việc của con trai chú sẽ do chú sắp xếp, tôi mong là hôm Tĩnh Tiêu kết hôn, thì cũng là ngày tuyên bố hôn sự của Phi Phàm và Lân Lân."

Hắn vui tươi cười hớn hở, đáy mắt lóe ra tinh quang đều là tính toán, hơi lộ ra quang mang tham lam --

"Đến lúc đó, tin tức Diệp thị và Lương thị liên hôn công bố ra ngoài, thị trường chứng khoán nhất định biến động lớn, những hạng mục trước đây bị dời lại, chúng ta đều có thể cho người bắt đầu tiến hành." Hai tay ông vỗ một cái, tiếp tục mơ mộng về hoảng đồ đại nghiệp của mình, "Chú xem, chúng ta song kiếm hợp bích, nhất định sẽ thiên hạ vô địch, chờ kiếm tiền đi!"...

Nhà bếp trong biệt thự của Lương Phi Phàm là kiểu mở rộng, anh vừa về tới nhà, liền gặp được một thân ảnh yêu kiều nhỏ nhắn, lúc này đang đứng

gần kệ bếp, trên hai chân dài chỉ mặc một chiếc quần dài chín phân, rộng thùng thình, bởi vì nhiệt độ trong phòng là nhiệt độ bình thường, cho nên cô ấy không cảm thấy lạnh chút nào, trên chân mang một đôi dép, trên mình buộc một cái tạp dề.

Thân hình cao lớn của Lương Phi Phàm có chút lười nhác dựa ở cửa phòng bếp, mũi đang ngửi những hương thơm phảng phất bay tới, lông mày giương cao, trong lòng lại là một mảnh mềm mại.

Anh có một loại cảm giác về tới nhà.

Đúng vậy, nơi đây vẫn luôn là chỗ anh ở, tuy rằng anh có rất nhiều sản nghiệp, nhưng nơi anh đến nhiều nhất vẫn là đây, chỉ là trước đây bất kể là ở nơi nào, đều giống như ở khách sạn vậy, mà bây giờ...

Anh rốt cục hiểu, cái gì gọi là nhà.

Có một nữ nhân tỉ mỉ chuẩn bị bữa cơm cho mình, chờ mình về cùng nhau thưởng thức, khi vừa bước vào cửa đã ngửi thấy được mùi thơm thức ăn, thấy hình ảnh nữ nhân mình yêu thích ở phòng bếp bận rộn, cái này -- mới là cuộc sống, đây mới gọi là nhà.

Đại khái là chú ý tới ánh mắt sau lưng, Bạch Lộ quay mặt lại, quả nhiên là nhìn thấy Lương Phi Phàm đã đứng ở cửa phòng bếp.

Cô mím môi cười, "Anh trở về lúc nào? Sao không lên tiếng."

Lương Phi Phàm hít mũi một cái, "Vừa mới." Đến gần bên cô nhìn về phía trước, "Đang làm cái gì? Rất thơm."

"Thật sao?" bên cạnh tay của Bạch Lộ vẫn đặt một quyển tạp chí nấu ăn, cô chỉ chỉ hình ảnh canh gà trong đó, đối với Lương Phi Phàm nghịch ngợm thè lưỡi, có chút ngượng ngùng nói: "Kỳ thực tay nghề của em rất kém cỏi, nhưng hôm nay lúc đang vẽ, đột nhiên muốn uống canh gà, vừa

lúc người làm nhà anh đi chợ mua một con gà về, cho nên em theo từng bước hầm canh gà, không biết uống ngon không."

Nói xong, lại không xác định nhìn anh một cái, "Thực sự rất thơm?"

Lương Phi Phàm đưa tay sờ sờ lỗ mũi của cô, "Cái mũi nhỏ của em mất linh rồi? Tự mình ngửi một cái coi thơm không."

"Từ đầu ngửi tới cuối, thì sẽ không cảm thấy thơm bao nhiêu."

"Em một người vô lương tâm, anh còn tưởng rằng em là riêng làm cho anh ăn, thì ra không phải, là cho con trai của anh?" Lương Phi Phàm từ phía sau ôm lấy thân thể của cô, cầm đế ở trên bả vai của cô, tiếng nói trầm trầm nghe vào giống như là đang ăn dấm của con mình.

Bạch Lộ xuy xuy cười, ở trong ngực anh loay hoay một cái, "Anh làm sao biết nhất định là con trai? Phi Phàm, em thích con gái, cái này nhất định là con gái."

"Con gái hay con trai anh đều thích."

Lương Phi Phàm tà khí khơi môi, môi mỏng khẽ gợi nhẹ nhàng mà lướt qua vành tai nhạy cảm của cô, làm cho cả người cô đều run rẩy, cô la hét nói không nên lộn xộn, nơi này là phòng bếp, trước mặt cô còn có một nồi canh gà, thanh âm của Lương Phi Phàm khàn khàn nói từng chữ rõ ràng: "Chỉ cần là em sinh, anh đều thích. Thế nhưng anh hy vọng là con trai, nói như vậy, anh có thể chuyên tâm thương một mình em."

Anh ấy rất ít khi đối với mình nói lời ngọt ngào, Lương Phi Phàm là người trầm ổn nội liễm như vậy, cũng không thích hợp nói những lời ngọt ngào.

Thế nhưng càng là đàn ông như vậy, khi anh ấy thâm tình chân thành nhìn mình, nói với mình, lúc anh ấy nói cả đời này chỉ thương một người là

mình, không có người nào có thể thờ ơ.

Anh ấy còn là Lương Phi Phàm sao! Bạch Lộ chỉ cảm thấy mình bây giờ, hạnh phúc đến nỗi như bay trên mây vậy, quá cao, cao đến nỗi cô nghĩ mình sợ sẽ ngã xuống, nếu như rơi xuống mà nói, có bị tan xương nát thịt không?

"... Phi Phàm, em..."

Cô mở miệng vừa muốn nói điều gì, di động của Lương Phi Phàm có chút không đúng lúc vang lên, anh thuận thế thả cô ra, bàn tay nhẹ nhàng mà vỗ vỗ vai của cô, "Coi chừng canh gà, anh nghe điện thoại một chút."

Bạch Lộ gật đầu, trong lúc vô tình đảo qua màn hình điện thoại di động của anh, đúng lúc thấy được tên hiển thị, là Lương Tĩnh Tiêu.

Đại não cô xoay chuyển nhưng thật ra rất nhanh, giơ tay lên nhìn thoáng qua ngày tháng trên đồng hồ, hôm nay là đại hôn của Lương Tĩnh Tiêu và Hường Long Cẩm --

Hai ngày này cô bị chuyện của mình hành hạ có chút ngày đêm điên đảo, ngày hôm nay chỉ nhớ là đã gọi điện thoại cho mẹ, đại khái nói một chút chuyện ngày hôm qua ở nhà hàng, Tần Trân Hi vẫn luôn là người sáng suốt, tự nhiên sẽ không thực sự lấy con gái ra mà nói, chỉ là căn dặn chính cô cẩn thận một chút, bên bệnh viện còn có rất nhiều chuyện phải xử lý, cho nên Quan Triều đã sớm đưa bà về.

Cả một buổi chiều, cô vui đầu vào cuộc tranh tài thiết kế, chuyện đại hôn của Lương Tĩnh Tiêu, cô cũng đã sớm ném ra sau óc...

Thế nhưng, em gái của mình kết hôn, Lương Phi Phàm thế nào còn có thời gian ở lúc này trở về?

Hơn nữa, nhìn tây trang trên người anh ấy, là tây trang rất thông thường, cũng không giống như là đi tham gia hôn lễ, hơn nữa còn phải xuất hiện với vai trò anh ruột.

Cô đưa tay giảm nhỏ lửa, trong lúc Lương Phi Phàm nghe điện thoại, cố gắng đi xa ra một ít, nhưng biệt thự này rất nhiều không gian là thông với nhau, cho nên Bạch Lộ đứng ở cửa phòng bếp, là có thể mơ hồ nghe được thanh âm nói điện thoại của anh.

"... Em bây giờ tìm anh cũng vô ích, trước đây đã nói qua với em rồi, chỉ nhờ cái bụng của em, muốn buộc chân một người đàn ông, căn bản là không thể thực hiện được, khi đó anh đã nói em đưa tầm nhìn nhìn về người đàn ông của mình, mà không phải là nhìn người em không nên nhìn..."

"... Tĩnh Tiêu, em tự hỏi lòng, đại ca có phải đã cho em rất nhiều cơ hội?"

...

"Đừng hỏi anh, anh không biết Hường Long Cầm ở đâu."

"Tĩnh Tiêu, tâm tình của em có kích động cũng như không, người đàn ông kia hẳn không muốn kết hôn, em tỉnh chưa? Trước kia em làm qua cái gì, anh không nói, không có nghĩa là anh cái gì cũng không biết, anh hiện tại muốn nói cho em biết, nếu như không phải bởi vì em là em gái của anh, anh sẽ không đối với em nhân từ như vậy."

"Đây là lần cuối cùng, kết hôn không thành, không quan trọng, em còn là con gái của Lương gia, dưỡng thai cho tốt, đó cũng là cháu của anh, là huyết mạch Lương gia, sau này anh cũng sẽ coi như con mình, sẽ không bạc đãi nó. Em đã là mẹ của một đứa bé, từ nhỏ đã tùy ý làm bậy, hiện tại cũng là lúc nên sửa đổi một chút, coi như là vì đứa con trong bụng, biết chưa?"

Bạch Lộ đứng cách một khoảng không xa nhìn Lương Phi Phàm, biểu tình của anh cầm điện thoại di động nói chuyện rất là bình tĩnh, thế nhưng trong tiếng nói bình tĩnh ấy ẩn chứa bao nhiêu sóng gió cuộn trào mãnh liệt, cô có thể cảm nhận được rất rõ ràng.

Cô nghe không được bên kia Lương Tĩnh Tiêu nói gì, thế nhưng cô đã đoán được, cô ấy hẳn không có kết hôn với Hướng Long Cầm, mà bây giờ nhìn biểu tình của Lương Phi Phàm, cô càng có thể xác định, nhất định là trước đó anh cũng đã biết chuyện này.

Bạch Lộ nhắm mắt nhú mày, Lương Phi Phàm cúp điện thoại, xoay người trong nháy mắt, đúng lúc thấy cô đang nhú mày biểu tình ngưng trọng.

Anh bất động thanh sắc nhìn thoáng qua điện thoại di động trong tay, sau đó bỏ vào túi, lúc này mới đi về phía trước, "Nghĩ gì thế? Canh gà của em sắp cạn rồi kìa."

"Em đã giảm nhỏ lửa rồi." Bạch Lộ nhấp mí mắt, ấp a ấp úng thực sự không phải phong cách của cô, vả lại lúc này cũng đã nghe được, cô cũng không có ý định giấu ở trong lòng, "Em gái anh và Hướng Long Cầm... không phải hôm nay kết hôn sao? Bọn họ... Không có kết hôn? sao "

Lương Phi Phàm nghĩ đến vừa rồi cô đã nghe được lời của anh, chuyện này cô sớm muộn gì cũng sẽ biết.

Anh gật đầu, "Sẽ không có hôn lễ nữa."

Mặc dù đã đoán được, thế nhưng nghe Lương Phi Phàm khẳng định như vậy, trong lòng Bạch Lộ vẫn là kinh ngạc, "Vì sao? Vậy "

Lương Phi Phàm nhìn cô một cái, động tác êm ái giúp cô vén một ít tóc ở bên tai, cũng không có ý định giấu diếm, chỉ là tránh nặng tìm nhẹ.

"Gần đây tâm tình của Hường Long Cầm hơi lạ, hắn cũng không muốn cùng Tĩnh Tiêu kết hôn. Không phải hôn lễ người tình ta nguyện, cho dù là bắt hắn lên lễ đường thì có thể thế nào? Sau khi kết hôn bọn họ cũng sẽ không hạnh phúc, sớm muộn gì đều là kết quả như vậy, cho nên còn không bằng không kết hôn."

Mắt Bạch Lộ chớp chớp.

Lương Phi Phàm nói lời này, cô tự nhiên cũng nghĩ đến ngày đó, lúc Hường Long Cầm tìm đến cô, có chút mất khống chế ôm cô nói những lời quá đáng. Khi đó cô cũng không có nghĩ quá nhiều, thế nhưng hôm nay nghĩ lại, kỳ thực sự bất thường của Hường Long Cầm chắc là đã sớm có.

Hắn coi đây là cái gì? Biết vậy chẳng làm sao?

Nếu sớm biết rằng sẽ như vậy, khi đó cần gì phải thế?

Nhưng không cần biết Hường Long Cầm rốt cuộc là nghĩ gì...

Những thứ này, cũng không có quan hệ gì với cô.

Cô là người chính bản thân lo còn chưa xong, đâu còn thời gian mà lo cho người khác?

"Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, những thứ này với em đã không còn quan hệ gì rồi."

Lương Phi Phàm thấy thần sắc của cô hơi có chút hoảng hốt, đưa tay nâng gò má của cô, môi mỏng dán lên cái trán của cô, một nụ hôn trang nghiêm ôn nhu rơi xuống. Sau đó mới ôm cô vào trong ngực của mình, cầm để ở trên vai của cô, tham lam hút cái loại mùi thơm ngát đặc biệt trên người cô, tiếng nói sâu kín, "Bạch lộ, mấy ngày nay ủy khuất cho em, để em chịu đựng nhiều như vậy. Trước đây rất nhiều chuyện, anh không có

suy nghĩ chu toàn, những lời xin lỗi không đâu, anh không muốn nói với em, nhưng từ giờ trở đi, tin tưởng anh."

Bạch Lộ không có cách nào chống cự sự ôn nhu như vậy của Lương Phi Phàm.

- - Anh ấy là đang giải thích với mình sao.

Giọng nói tuy là bình tĩnh tự nhiên, thế nhưng cô lại có thể cảm giác được giữa những câu chữ của anh là sự cẩn thận dục dục.

Cũng không có cái gì để cho cô cảm thấy ủy khuất không cam lòng, trên cái thế giới này, có một người đàn ông như vậy, đem mình coi như thứ trân quý nhất, bưng trong lòng bàn tay, cô còn có cái gì không hài lòng?

Bạch Lộ chủ động đưa tay, vòng ngang qua hông cường tráng của anh, đem mặt chôn ở trước ngực anh --

Trên người anh giống như là mang theo một loại độc có thể ăn mòn lòng người, mà cô, biết rất rõ ràng đó là trí mạng nhất, là loại độc ôn nhu nhất, nhưng vẫn vui vẻ chịu đựng.

"Phi Phàm, cảm ơn anh." thanh âm cô rất nhẹ, ôm anh chặt hơn.

Lương Phi Phàm đưa tay vòng qua dưới nách của cô, đem cả người cô ôm lên, tròn mắt nhìn xuống phía dưới, cười khẽ, "Cảm ơn anh cái gì?"

"Cảm ơn tất cả."

Cô thuận thế ôm cổ của anh, có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn là ngược cổ lên, hôn lên một cái, chẳng qua là một cái hôn chuồn chuồn lướt nước, Lương Phi Phàm đương nhiên là không hài lòng, rất nhanh thì đổi bị động làm chủ động, gia tăng thêm độ sâu của cái hôn cô chủ động dâng lên.

Nồi canh gà phía sau bởi vì thời gian hầm không sai biệt lắm, vừa lúc phát ra âm thanh "Phốc phốc", cắt đứt bầu không khí kiêu diễm giữa hai người.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 120

Tay của Lương Phi Phàm đã đè xuống phần ngực mềm mại của cô, Bạch Lộ tỉnh táo lại, khẽ hô một tiếng, "Canh gà..."

"Tắt lửa đi." Giọng anh khàn khàn.

"Không được... Uống canh gà trước." Bạch Lộ cự tuyệt, nhẹ giọng nói: "... Em muốn uống."

Trong mắt Lương Phi Phàm đã có nồng đậm dục vọng, cô biết lúc này nếu như thuận nước đẩy thuyền, nhất định sẽ bị anh ăn đến xương cốt cũng không còn. Hiện tại cô dù sao cũng là người mang thai, tuy rằng đến giai đoạn ổn định, nhưng không thể so với người bình thường, cô còn rất chú trọng sức khỏe của mình.

Cô đẩy một cái trên người đàn ông nặng nề, "Để em xuống đi, em đói bụng muốn chết."

Lương Phi Phàm ôm cô, ở trên cần cổ trắng nõn của cô, thật sâu hít một hơi, cuối cùng mới nghiêng mặt đi nhẹ nhàng cắn một cái, giọng buồn buồn tựa hồ là có chút bất đắc dĩ, "anh cũng đói bụng."

"... Vậy ăn cơm đi." Cô làm bộ nghe không hiểu ý trong lời nói của anh.

Huống hồ, đêm qua, không phải anh mới... Cái kia qua sao? Bây giờ mới qua bao lâu...

Ngày hôm nay Lương Phi Phàm không có ý định ở chỗ này muốn cô, vừa rồi chỉ là nhất thời động tình. Nhưng ở trước mặt của cô, sự áp chế bản thân của anh luôn tương đối thấp, cho nên vừa rồi mới có thể nhịn không được, bây giờ bị cô vừa đẩy như thế, tuy dự vọng vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan, thế nhưng cũng không còn dữ dội như vậy nữa, huống chi anh còn lo lắng cho sức khỏe của cô và đứa bé trong bụng cô.

Anh ôm cô, hít sâu mấy hơi, mới cho cô xuống.

Hai chân vừa chạm xuống đất, Bạch Lộ liền thở dài một hơi, lập tức chạy đi tắt lửa, lại lấy bao tay mang vào, sau đó mới mở nắp nồi ra, nhất thời, hương vị canh gà xông vào mũi, làm cô càng thêm nhỏ dãi.

"Ngửi đúng là thật thơm, không biết mùi vị nó ra sao?"

Lương Phi Phàm thấy nửa người dưới bây giờ còn thất lễ, hắn đưa tay nhéo nhéo gò má của Bạch Lộ, giọng có chút khàn khàn bất đắc dĩ nói: "Cẩn thận một chút, anh đi tắm."

Nhìn bóng lưng anh vội vội vàng vàng đi ra nhà ăn, Bạch Lộ mím môi thầm lặng cười...

Bữa cơm tối ăn gần xong, buổi tối ngón trỏ Bạch Lộ đại động, canh gà mùi vị không tệ, cô uống hai tô lớn.

Lương Phi Phàm mới ăn được một chút thì có điện thoại đến, Bạch Lộ thấy thần sắc anh ngưng trọng cầm điện thoại di động đi ra, cô đoán là điện thoại Lương gia gọi đến.

Ngày hôm nay Lương Tĩnh Tiêu kết hôn không thành, người anh lại ở chỗ này, Lương gia bên kia nhất định là loạn lên. Cuộc điện thoại này anh nghe thời gian rất lâu, Bạch Lộ ăn xong sau đó dọn dẹp một phen, đợi cô cởi bỏ tạp dề từ phòng bếp đi ra, thấy Lương Phi Phàm vẫn còn đứng ở

trong sân, ngọn đèn màu cam hai bên rọi vào trên người của anh, thân ảnh cao to thẳng ngất ở trên mặt đất kéo ra một cái bóng màu đen dài.

Anh cho một tay vào túi quần, nhúu mày, người bên đầu kia điện thoại không biết đang nói cái gì, anh chỉ thỉnh thoảng động môi mồm.

Bạch Lộ không có nghe được anh đang nói cái gì, suy nghĩ một chút, vẫn là đi tới phòng khách, phát hiện trên bàn trà đã bày một mâm trái cây, chắc là anh phân phó người làm chuẩn bị.

Cô lấy một miếng dâu tây cho vào miệng của mình, tầm nhìn đảo qua, lại phát hiện bên cạnh có một quyển tạp chí không phải dày lắm, hình ảnh chính trên mặt là một viên kim cương kích cỡ như trứng bồ câu.

Phụ nữ đều thích hột xoàn, tuy rằng Bạch Lộ cho tới bây giờ đều không phải là một người thích hư vinh, nhưng lúc nhìn thấy, lại muốn đi xem, và khát vọng có được, lại là hai chuyện khác nhau.

Cô tiện tay cầm lên quyển tạp chí kia, đặt ở trên đầu gối, lật xem vài trang phát hiện bên trong đều là giới thiệu nhẫn kim cương.

Tuy rằng bình thường cô cũng không quan tâm tiếp xúc những thứ này, nhưng tốt và xấu, mắt thường vừa nhìn vẫn là phân biệt được.

Nhẫn kim cương trong quyển tạp chí đều giá trị xa xỉ, mỗi một kiểu đều rất chói mắt.

Cô vốn cũng không có việc gì làm, Lương Phi Phàm hình như vẫn còn đang nghe điện thoại, Vì vậy cô quyết định, vừa ăn trái cây, vừa lật tạp chí xem, hơn phân nửa quyển tạp chí đều sắp bị cô lật rách, cuối cùng tầm mắt rơi vào một kiểu nhẫn kim cương hình trái tim.

Không tính là hình một trái tim nguyên, chắc là hai hình trái tim giao chồng lên nhau, tổ hợp thành một hình trái tim lớn, nhìn qua thiết kế rất đặc

biệt, nhưng sẽ không làm cho người ta nghĩ nó quá rườm rà, ngược lại rất bắt mắt, rất dễ lọt vào tầm mắt người xem.

Cô nhìn qua góc tạp chí, không có niêm yết giá, nhưng lại có một đoạn giới thiệu ngắn. Chỉ là toàn viết tiếng Pháp, tiếng Pháp của Bạch Lộ không quá thông, tự nhiên là xem không hiểu phía trên kia viết cái gì, đang suy ngẫm, trên vai bỗng nhiên có một đôi tay nhẹ nhàng áp lên.

Cô vội vã khép tạp chí lại, quay mặt qua, không biết Lương Phi Phàm đứng ở phía sau của cô từ lúc nào, cư cao lâm hạ nhìn cô, ánh mắt trầm trầm.

Bạch Lộ tiện tay đã đem tạp chí bỏ lên trên bàn trà, đứng dậy, "... Bên nhà anh có phải có rất nhiều chuyện chờ anh đi xử lý không? Thực ra thì anh cũng không cần đặc biệt tới đây với em, em ở một mình cũng không sao, hơn nữa buổi tối em cũng muốn vẽ một chút sơ đồ phác thảo, cuộc thi thiết kế sắp đến rồi."

Ánh mắt của Lương Phi Phàm rất bình tĩnh xẹt qua gò má của cô, có lúc, dừng lại trên quyển tạp chí cô đã xem, sau đó mới nói: "Quả thật là có không ít chuyện, buổi tối anh không thể ở với em, một mình em ở chỗ này, nơi này có người làm sẽ chăm sóc em, có chuyện gì gọi điện cho anh. Ừmh?"

"Biết rồi, anh về đi."

"Bạch lộ." ngón cái hơi thô của Lương Phi Phàm nhẹ nhàng mà lướt qua gò má của cô, giọng trầm trầm vô cùng từ tính, "Kiểu nhẩn kia, rất thích sao?"

... Thì ra, anh thấy được.

Bạch Lộ lúc này tự nhiên không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cho là anh thuận miệng hỏi, cho nên cô cũng liền thuận miệng nói câu, "Thiết kế thật đặc

biệt, anh phải biết rằng rất nhiều nhẫn kim cương đều là nạm một viên kim cương như trứng bồ câu cho là rất đặc biệt, nhưng em nghĩ đặc biệt nhất là kiểu dáng, mà không phải giá cả."

Lương Phi Phàm cười khẽ, cũng không có tiếp tục cái đề tài này, "Anh về Lương trách một chuyến, buổi tối đừng quá ngủ trễ." Dừng một chút, như nhớ ra cái gì đó, "Ngày mai Buck sẽ trở về, đến lúc đó anh sẽ hẹn hẳn ra, cho nên nghỉ ngơi sớm một chút, biết không?"

"Biết rồi!

...

Cô nhìn Lương Phi Phàm cầm áo khoác, đi ra ga ra xe, đợi đến khi xe của anh lái ra khỏi cửa lớn của biệt thự, lúc này cô mới thư giãn gân cốt một chút, chuẩn bị đi lên thư phòng trên lầu tiếp tục sơ đồ phác thảo thiết kế của cô.

Vừa đi được hai bậc cầu thang, điện thoại di động vang lên.

Bởi vì mang thai, trên người cô mặc thêm một cái áo chống phóng xạ, điện thoại di động của cô để lại trong túi quần, có thể là tín hiệu bị áo chống phóng xạ cản trở, tiếng chuông reo hai cái lại đột nhiên ngắt.

Bạch Lộ lấy ra vừa nhìn, cuộc điện thoại chưa nhận không có hiển thị tên người gọi, lập tức lại có điện thoại đến, lại là một dãy số lạ.

Cô ngẫm nghĩ chỉ chốc lát, nhấn phím nhận điện thoại, để ở bên tai, "xin chào, xin hỏi tìm ai?"

Đầu dây bên kia hiển nhiên là sửng sốt một chút, đại khái là không ngờ cô vậy mà không biết dãy số của mình.

Sau một lát mới có một giọng nói khỗ sở hỏi lại, "Bạch lộ, số điện thoại di động của tôi cô không có lưu?"

- - Là Sở Ủy Dạ.

Bạch Lộ nhất thời chau lại đôi mi thanh tú, trong lúc đó, rất muốn ngắt đi cuộc gọi này, thế nhưng vừa nghĩ tới lúc trước mặt bao nhiêu ký giả như vậy, hắn không có chọn bỏ đá xuống giếng, mà là giúp mình giải thích sự việc, cô rút cuộc vẫn là nhịn xuống.

"Sở tiên sinh, tìm tôi có việc sao?" giọng điệu của cô không tính là ác liệt, thế nhưng cũng toát ra sự xa cách.

Sở Ủy Dạ cười một tiếng, cách sóng điện, tiếng cười của hắn có chút quái dị, "Có việc mới tìm cô? Bạch lộ, không nên nhanh như vậy vong ân phụ nghĩa, chuyện lúc trước, tôi hắn là đã giúp cô, đúng không?"

Bạch Lộ nhấp mím môi, cũng không keo kiệt nói lời cảm ơn với hắn, "Chuyện ngày đó, tôi không có quên, rất cảm kích ông không có bỏ đá xuống giếng."

"Như vậy, có thể coi là huề nhau sao?"

"Huề nhau? Huề nhau cái gì?"

Bạch Lộ cũng không thể phát hiện, lúc này Sở Ủy Dạ ngồi ở trong phòng làm việc, sờ sờ cái sóng mũi đang đau của mình, tiện tay cầm lên tờ báo đối diện, đầu đề bắt mắt, hai người đàn ông nổi bật nhất thành phố A, vì một người phụ nữ mà ghen tuông qua lại...

Hắn im lặng kéo kéo khóe miệng, "Tuy rằng lúc trước cô cũng đã nói, chuyện tôi thuận tay lấy đi bản đấu thầu của cô, cô nói và tôi huề nhau, thế nhưng tôi biết cô chưa hề thực sự đối với tôi mở lòng qua. Vậy nên Bạch Lộ, hiện tại, có phải có thể xóa bỏ tội lỗi của tôi?"

Bạch Lộ sửng sốt, "... Chuyện kia, tôi nói rồi đã quên mất."

"Không, cô vẫn luôn nhớ kỹ, còn không cho tôi tới gần cô."

"...?"

"Bạch lộ, việc tôi làm không cần sự cảm kích của cô, tôi cũng không thích chuyện thừa cơ mà xen vào, cho nên chuyện ngày đó là tôi cam tâm tình nguyện, nhưng cô phải nhớ kỹ tôi đã nói." Giọng nói vốn kiết ngạo, lúc này cách cái điện thoại, phảng phất thêm vài phần trầm thấp, toát ra một loại lực hấp dẫn làm cho người ta khó có thể kháng cự.

Hắn nói: "Hiện tại bắt đầu, tôi và những chuyện trước đây toàn bộ xóa bỏ, tôi không cần cô cảm tạ, thế nhưng cô cũng không thể lại xa cách tôi. Chúng ta làm quen lại từ đầu đi."

"Tôi là Sở Úy Dạ, sau này nhìn thấy tôi trên đường, đừng quay đầu đi." Hắn cũng không chờ Bạch Lộ nói cái gì, sau khi nói xong liền trực tiếp cúp máy, Bạch Lộ cầm điện thoại di động suy nghĩ xuất thần.

Sở Úy Dạ, như thế nào không giải thích được, có ý gì?

Lúc Lương Phi Phàm sắp đến nhà tổ Lương gia đã gọi điện thoại cho Quan Triều.

"Đi đặt mẫu nhẫn kim cương trên trang 520 của tạp chí, ngày 15 đưa cho tôi."

Vừa giao phó xong, xe vừa lúc lái vào cửa lớn lương trạch, hắn cúp điện thoại, tiện tay ném một cái lên phía trước tay lái, đem xe chậm rãi lái vào bãi xe...

Lương trạch lâu ba.

Người làm lo sợ bất an bưng một chén cháo, đứng trước cửa phòng Lương Tĩnh Tiêu.

Chữ hỷ màu đỏ còn dán trên cửa, vốn hôm nay là ngày Lương Trạch tràn ngập không khí vui mừng. Thế nhưng cô dâu lại đem mình nhốt ở trong phòng, trước cửa vừa mới dọn xong một đồng thủy tinh, là do Lương Tĩnh Tiêu ném.

Nghe nói chú rể từ đầu tới cuối cũng không có xuất hiện, mặt mũi của Lương gia quả thực mất sạch, Lương Vô Minh tức giận đến sắc mặt cũng thay đổi, Lương Kiếm Nam thì âm thầm thở dài một hơi.

Vốn đã cùng Diệp thị bàn xong, ở ngày đại hôn của Lương Tĩnh Tiêu, tuyên bố hôn sự của Lương Phi Phàm và Diệp Lâm, hai ngày nay ông vẫn chưa gặp được Lương Phi Phàm.

Muốn thuyết phục con trai của mình quá mức trắc trở, Lương Kiếm Nam đang lo lắng, còn nghĩ nếu thực sự không được, đến lúc đó tiền trăm hậu tấu, dù sao trong buổi tiệc lớn như vậy, Lương Phi Phàm cho dù là phản đối cũng sẽ không làm xằng bậy.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 121

Nhưng không nghĩ, hiện tại ngay cả hôn sự của con gái cũng hỏng, tình hình này, tuy là ông cảm thấy Lương gia đã mất mặt mũi, ngược lại có được một lý do hợp lý để ứng phó Diệp Tử Kiệt.

"Thiếu gia đã về!"

Người làm mừng rỡ hô một tiếng, Lý Đường Lâm lo lắng ngẩng đầu lên vừa lúc thấy Lương Phi Phàm từ cầu thang đi lên.

Trên cánh tay của Lương Phi Phàm cầm cái áo khoác, vừa đi vừa nắm kéo cà- vạt, thấy vẻ mặt lo lắng của mẹ, bước nhanh hơn, "Mẹ, đừng lo lắng, giao cho con là được rồi."

Đôi mắt Lý Đường Lâm đã đỏ hết, hiển nhiên là đã khóc, Lương Phi Phàm cũng có chút xót thương cho mẹ, đưa tay vỗ vỗ lưng của bà trấn an, thả mềm giọng nói, "Mẹ nhất định là mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi một chút, ở đây giao cho con là được rồi, không có việc gì."

Lý Đường Lâm nói có chút khàn, "Phi Phàm, con tốt nhất khuyên nhủ em gái con, bụng nó hiện tại đã lớn như vậy, mẹ thật sợ là vạn nhất... Ngày hôm nay ông nội và cha con đều giận điên lên, Lương thị ngày mai nhất định sẽ có rất nhiều lớn biến động, tuy rằng cha con đã tận lực khống chế đám truyền thông, thế nhưng loại chuyện lớn này, Lương gia chúng ta cũng khẳng định không thể một tay che trời..."

"Bên ngoài một đồng chuyện, tên Hướng Long Cầm cũng chẳng biết đi đâu, hiện tại em gái con lại như vậy... mẹ làm sao ngủ được."

"Mẹ, đừng lo lắng." Lương Phi Phàm đối với người làm bên cạnh ra một ánh mắt, "Mẹ đi lên nghỉ ngơi trước, ở đây giao cho con."

Lý Đường Lâm vẫn luôn tin tưởng năng lực Lương Phi Phàm, bà hiện tại biết mình cũng loạn mất phương hướng, trong nhà cũng là một đồng chuyện chờ bà đi xử lý, phía bên thân thích cũng cần tìm rất nhiều lí do thoái thác để nói, suy nghĩ một chút, vẫn là gặt đầu, để người làm đỡ đi về phòng.

Lương Phi Phàm chờ Lý Đường Lâm đi xa, lúc này mới đưa tay gõ cửa phòng một cái.

"Đi... Đều đi đi... ai cũng không gặp... Cút hết đi!" Bên trong là giọng nói sắc bén đã mất hết khống chế của Lương Tĩnh Tiêu.

Lương Phi Phàm nhíu mày, trực tiếp đưa tay mở chốt cửa, phát hiện cửa bị khóa từ bên trong, hắng gọi quản gia đến, trực tiếp đi lấy chìa khóa, sau đó phân phó quản gia mở cửa ra.

Vừa mở cửa, bên trong một mảnh đen kịt, dựa vào ánh đèn ngoài hành lang rọi vào, Lương Phi Phàm đứng ở chỗ sáng, mơ hồ có thể thấy được, một thân ảnh quen thuộc đang ngồi úp trên chiếc sofa màu đen, trong phòng một mảnh hỗn độn, trên tấm thảm dày toàn là những cái hộp, cái rương, còn có trang sức bị ném trên đó.

"Là ai vào đây? Tôi nói rồi ai cũng không muốn gặp, đều cút hết, không có lỗi tai sao?!" Lương Tĩnh Tiêu mạnh ngẩng đầu lên, khuôn mặt được trang điểm tinh xảo giờ đã lem hết, lúc nhìn thấy thân ảnh cao to đứng ngay cửa, nhất thời giùng giăng từ dưới đất bò dậy, "... Đại ca."

Lương Phi Phàm đưa tay, ba một tiếng nhấn công tắc đèn, bóng tối nhất thời bị ánh sáng nhức mắt thay thế, Lương Tĩnh Tiêu một lúc chưa thích ứng, theo bản năng nheo lại đôi mắt.

"... Đại ca, anh nói cho em biết, Long Cẩm ở đâu? anh nói cho em biết." Lương Tĩnh Tiêu nhào lên đã bắt cổ tay của Lương Phi Phàm, dùng sức lay lắc, nước mắt cũng rơi xuống ồ ạt, rất ủy khuất.

Lương Phi Phàm đưa tay đè xuống tay của Lương Tĩnh Tiêu, nhúu mày, "Nổi tính quậy đủ chưa? Em không biết người đàn ông kia từ đầu tới đuôi đều không muốn kết hôn sao? Em đã không còn là trẻ con – đàn ông, chồng, không phải là món đồ chơi của em, em muốn có là có thể dùng thứ em có đi đổi lấy, em vẫn không rõ sao?"

"Em lấy cái gì đi đổi chứ? Em không có! Em và Long Cẩm là thật lòng yêu nhau!"

Dù cho trong lòng rất rõ ràng, Lương Phi Phàm nói có đạo lý, nhưng cô vẫn không muốn đi thừa nhận, bởi vì chỉ cần cô thừa nhận, cô biết mình sẽ mất hết tất cả.

Cô nỗ lực lâu như vậy, cô kiên trì lâu như vậy, hiện tại con cô cũng đã có, thế nhưng vì sao... cuối cùng sao lại là kết cục như vậy?

Cô không cam lòng!

"Những lời này, nói với anh bao nhiêu lần cũng không có ích gì, hẳn không muốn kết hôn với em."

Lương Phi Phàm đối với cô em gái này hiển nhiên đã không còn sự kiên trì lúc ban đầu, chuyện cô liên tiếp thiết kế Bạch Lộ, hoàn toàn dẫm lên kho bom của anh, anh bây giờ còn đứng ở chỗ này, dùng giọng nói bình tĩnh nói những lời này, chỉ là bởi vì cô là họ Lương.

"Không nên làm những chuyện dư thừa, em giam mình trong phòng, người thương tâm cuối cùng cũng sẽ là mẹ. Tình Tiêu, đại ca nói với em một lần cuối, em làm những việc này cũng vô ích, Hướng Long Cầm sẽ trở về."

"Không thể nào, không thể nào!"

Lương Tình Tiêu như điên nắm lấy tay của Lương Phi Phàm, biểu tình trên mặt đã thay đổi, cô miệng không kị lời, "... Vì sao anh nói như vậy? Có phải... Có phải là anh đem Long Cầm đưa đi? Nhất định là như vậy, nhất định là như vậy đúng không? Đại ca! Anh vì sao phải đối với em như vậy? Em đâu có lỗi gì với anh, anh vì sao phải đối với em như vậy? Em kết hôn không thành thì có lợi gì cho anh? Anh quá nhẫn tâm -- "

Lương Phi Phàm một phát đè xuống người đang mất khống chế Lương Tình Tiêu, giữa hai lông mày đã nhiễm lệ khí, khẩu khí thâm trầm, mỗi chữ đều như con dao sắc bén.

"Anh nhẫn tâm? Tình Tiêu, em hỏi lại mình đi, anh đã cho em bao nhiêu cơ hội? Em cho là em làm những động tác nhỏ dưới mi mắt của anh, anh thực sự hoàn toàn không biết gì sao? Anh chỉ là cho em cơ hội, bởi vì em là em gái của anh. Thế nhưng trước kia em thiết kế Bạch Lộ, lúc lại không tiếc lấy thân đã thương người, sao em không hỏi lại bản thân, vì sao nhẫn tâm như vậy? Bạch Lộ cô ấy hình như chưa từng làm việc gì có lỗi với em."

"..." Môi Lương Tình Tiêu run run, không dám tin lắc đầu.

Đại ca, toàn bộ đều biết?

Không, cô làm bí mật như vậy, anh ấy không thể nào biết được... Có phải là, anh ấy đang thử thăm dò mình?

"Đại ca, em không có..."

"Đừng nói với anh những lời vô nghĩa nữa." Lương Phi Phàm đã không hứng thú nghe những lời vô ích của cô, phất phất tay, đem cô đẩy ra một chút, tuần dung âm trầm không hề có chút bỏ qua nào, tiếng nói lạnh lùng xa cách, "Cũng đừng động tâm tư gì nữa, dưỡng thai của em cho tốt. Không có việc gì, tốt nhất không nên rời khỏi chỗ này."

"... Đại ca."

Lương Tĩnh Tiêu tâm hoảng ý loạn hô một tiếng, Lương Phi Phàm đầu cũng không quay lại đi ra khỏi phòng.

Cô cả người suy yếu dựa vào trên tường, đợi đến khi cửa phòng được người ta dùng lực đóng lại, cô mới phản ứng lại, chính mình mất đi cái gì, hiện tại lại bị vây trong một hoàn cảnh như thế nào, cô ôm thật chặt bụng của mình, từ từ mới cảm giác được nơi nào đó trong trái tim rất đau.

Đó là một loại đau lúc mất đi mà vẫn không cam lòng, phảng phất là có vô số độc xà gặm nhấm trái tim của cô, để cho khuôn mặt vốn đã vằn vẹo của cô, càng ngoan lệ hơn.

- - vì sao, vì sao tất cả mọi người đều đối với cô như vậy?

Bạch lộ... Bạch lộ...

Đều là bởi vì một Bạch Lộ đúng không?

Ngay cả anh ruột của mình, cũng đem hạnh phúc của mình đoạt đi, chỉ là vì bảo vệ nữ nhân kia...

Qua một lúc, cô mới lung lay lắc lư ngã ngồi trên mặt thảm, như bị thần kinh vậy cười rộ lên –

Cô phát hiện mình hiện tại càng ngày càng buồn ngủ, nhưng cũng là vì mang thai.

Đêm qua cô vẽ một số sơ đồ phác thảo, còn tìm một ít tư liệu, cuộc thi thiết kế còn không tới hai ngày, cho nên trước khi ngủ cô đem những tư liệu của cuộc thi trước đây Lương Phi Phàm xem qua một lần, sau đó lại liên lạc với Buck, biết hẳn ngày hôm nay về, sau khi cô rời giường đem mấy bản vẽ mà mấy ngày nay vẽ đều chỉnh sửa lại một chút, lúc này mới chuẩn bị ăn chút điểm tâm, sau đó đi công ty một chuyến.

Người làm đã chuẩn bị cho cô bữa sáng, Bạch Lộ đơn giản ăn một chút, trực tiếp đi EC.

Mấy ngày nay cô vẫn luôn ở trong biệt thự, có thời gian thì vùi đầu vào bản thiết kế của mình, cho nên căn bản cũng không biết, chuyện ngày đó cô và Lương Phi Phàm còn có Sở Úy Dạ, sớm bị truyền thông đưa tin khiến dư luận xôn xao “anh linh chiến cơ”.

Tuy rằng sau đó Lương Phi Phàm đã vận dụng thủ đoạn, đem thông tin đè nén lại, nhưng có thể ngăn chặn truyền thông, lại không thể ngăn chặn lưu ngôn phỉ ngữ.

Bạch Lộ vừa vào công ty, liền phát hiện ánh mắt của mọi người nhìn cô rất không bình thường, còn không hiểu rõ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, ngay cửa thang máy gặp ngay Tần Tử Văn.

Trong khoảng thời gian này cô đi làm cũng là đứt quãng, Tần Tử Văn đã mấy ngày không gặp cô, hiện tại bắt cô lại, hai mắt phát ra ánh sáng nhiều chuyện.

"Cậu một đứa chết bẩm, lúc trước còn ấp a ấ� ứng không chịu nói cho mình biết tình hình thực tế, cậu nói, cậu và Lương tổng... Cái kia cái kia? Cậu cứ nhiên ám độ trần thương, quá ghê tởm!"

Ám độ trần thương...

Hình dung kiểu này thực sự là... Bạch Lộ dờ khóc dờ cười.

Đem Tần Tử Văn kéo qua một lối đi tương đối người ít, nhớ ra cái gì đó hỏi: "Có phải... lên báo rồi không?"

"Lời vô ích! Dư luận xôn xao, Bạch Lộ, con nhỏ chết tiết này, mình thật đúng là đánh gia thấp cậu, cậu không ra tay thì thôi, vừa ra tay liền vớt được cả hai? Viễn Đông Sở Ủy Dạ lại biểu lộ đối với cậu, đổ kị chết mình!"

Bạch Lộ không có tâm tư cùng Tần Tử Văn nói giỡn, chuyện này đã đồn to lớn như vậy, hai ngày này cô bên nhà của Lương Phi Phàm một chút cũng không biết, hơn nữa anh cũng không có đề cập qua, nhưng bây giờ... Cô luôn có cảm giác bất an.

"... Tử Văn, Lương Tĩnh Tiêu ngày hôm nay có tới công ty không?"

Tần Tử Văn nhú mày, "Lương Tĩnh Tiêu? Cô ta ở bộ phận thiết kế, mình không rõ lắm, a đúng rồi --" cô nhớ ra cái gì đó, hưng phấn vỗ đùi, "Hôn lễ của cô ta đã hủy bỏ, nghe nói là không tìm thấy chú rể, theo mình nói, đây thật là báo ứng!"

Bạch Lộ cười một tiếng, cũng không nói thêm gì, "mình tới để lấy ít đồ, mấy ngày nay mình xin nghỉ."

Tần Tử Văn kéo cô lại nói vài câu, hỏi cô có phải đang mang thai không, còn hỏi cô hôn lễ thì lúc nào, nói là nhất định phải để cho mình tham gia.

Bạch Lộ nghĩ việc này hoàn toàn không đáng tin, nhưng lại không tiện nhiều lời, chỉ là tạm thời đáp ứng.

Lên bộ phận thiết kế, cũng không thấy Lương Tĩnh Tiêu, nhưng để cho cô thấy bất ngờ là, mấy người trước đây coi cô như như cái gai trong mắt, đột nhiên người người đều đối với cô hiền ân cần. Ngay cả tổng giám bộ phận thiết kế cũng là vẻ mặt tươi cười đón tiếp.

Trong lòng Bạch Lộ không khỏi cảm thán, tình người ấm lạnh.

Quả nhiên là, trên thương trường, tình người mỏng hơn giấy.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 122

Chỉ cần mình có thân phận, mình có địa vị, mình có chỗ dựa, mình vững vững chắc chắc đứng ở độ cao nhất định, những người từng nhìn mình không thuận mắt, hận không thể để mình thất bại thảm hại, cũng sẽ cười đến khen tặng người.

Cô cũng không ở lại bộ phận thiết kế quá lâu, lấy đồ đạc của mình xong liền chuẩn bị rời đi, nhưng ở cửa thang máy bất ngờ đụng phải Lương Phi Phàm vừa đi vào thang máy chuyên dụng của tổng tài.

Bóng lưng thoáng qua, Bạch Lộ mở miệng muốn gọi, nhưng cửa thang máy đã đóng, cô nghĩ nghĩ lại một lần nữa đi vào thang máy, bấm tầng chót.

Cô đến tầng Lương Phi Phàm làm việc, nghĩ nên gọi điện thoại cho anh trước, nhưng di động của anh hiển thị đang tắt máy.

Bạch Lộ biết đây là dãy số cá nhân của anh, thế nhưng lúc này không thể đang tắt máy, cô càng nghĩ càng thấy lạ, quyết định trực tiếp đi phòng làm việc tìm anh, vừa ra thang máy, lại bất ngờ phát hiện, thân ảnh một người đàn ông trung niên cùng Lương Phi Phàm sóng vai đi vào phòng làm việc.

Bạch Lộ làm EC nhiều năm như vậy, tự nhiên là rất rõ ràng những đại nhân vật có tiếng tăm của các tập đoàn ở thành phố A.

Cho nên chỉ là vừa nhìn thấy bóng lưng người kia, cô cũng đã nhìn ra, người nọ là Diệp Tử Kiệt.

Tổng tài hiện nay của Diệp thị, người quá trung niên, nhưng bởi vì không con, cho nên còn chưa về hưu.

Diệp thị mấy năm qua phát triển rất nhanh, vẫn luôn cùng Lương thị qua lại trên phương diện làm ăn.

Bạch Lộ trước đây cũng không biết rõ, Diệp Tử Kiệt có một người con gái là Diệp Lâm, cũng không biết Diệp Lâm và Lương Phi Phàm rất sớm đã có mối liên quan.

Nhưng bây giờ cô đã rất rõ ràng, cho nên cô thấy kỳ lạ hơn, Diệp Tử Kiệt chủ động tới tìm Lương Phi Phàm... Không phải vì chuyện công việc, cho nên, là vì Diệp Lâm?

Bạch Lộ do dự mà đứng ở cửa thang máy, không biết vì sao, cảm giác lo sợ trong lòng càng ngày càng đậm.

Cô biết nghe lén gì đó, thật sự là không có đạo đức, thế nhưng trong lòng sự hiếu kỳ đã hoàn toàn thoát ra, quay đầu bỏ đi, lại làm không được.

Vẫn là không tự chủ được nhắc chân, Bạch Lộ chậm rãi đi về phía trước cánh cửa gỗ nặng nề kia.

Tầng này chỉ có hai phòng làm việc, phòng trước đây cô sử dụng đã không một bóng người, cô đứng ở cửa phòng Tổng tài, có chút mất tự nhiên vén tóc bên tai, tiếng nói chuyện tuy rằng không phải rất rõ ràng, nhưng vẫn là gián đoạn truyền vào trong tai của cô...

"Lương hiền chất, chỗ này của cậu quả là làm tốt vô cùng." Diệp Tử Kiệt ngồi trên ghế sa lon, đối với Lương Phi Phàm giơ ngón tay cái lên, đối với

anh thường thức không chút nào che giấu, "EC dưới sự lãnh đạo của cậu, giúp Lương thị lời không ít tiền nhỉ?"

Lương Phi Phàm từ bao thuốc lá rút ra một điếu thuốc, kẹp ở đầu ngón tay thường thức một hồi, lúc này mới ngậm trong miệng, hẩn híp mắt châm điếu thuốc lá, hút một hơi.

"Diệp thúc thúc, chú rất ít sẽ chủ động tới tìm tôi, hôm nay cũng sẽ không phải chỉ là muốn đến tán thưởng vài câu chứ?"

Diệp Tử Kiệt ha hả cười, "Hiền chất người một nhà, chú cũng liền người sáng không nói lời mờ ám." ông thở dài một hơi, giọng nói có chút thốn thức, "Bảo bối nhà chú, gần đây tâm tình rất không tốt, chuyện gì cũng không chịu làm, cả ngày đều nhốt mình ở trong phòng, người đã ốm đi một vòng, cậu biết đó, chú cũng chỉ có một bảo bối như vậy, nhìn nó như vậy, chú thực sự là... Ai, đau lòng quá đi, cho dù kiếm được một vài tỷ cũng không bù đắp được loại đau này. Cậu và Lân Lân từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nha đầu kia, nó nghe lời của cậu nhất, Phi Phàm a, cậu coi như là giúp Diệp thúc thúc một tay, đi thăm Lân Lân đi."

Lương Phi Phàm cũng đã đoán trước được Diệp Tử Kiệt chủ động tìm đến mình nhất định là có liên quan đến Diệp Lân. Anh bất động thanh sắc phun nhả khói thuốc, mảng lớn khói mù lượn lờ, cản đi phần lớn biểu tình trên khuôn mặt.

Cáo già Diệp Tử Kiệt, trong lòng biết rõ, Lương Phi Phàm này so với cha anh Lương Kiếm Nam còn khó đối phó hơn.

Nếu không phải tình trạng con gái như vậy, hơn nữa bên Lương Kiếm Nam lại không có động tĩnh gì, hôn lễ Lương Tĩnh Tiêu lại rồi tung mù tịt, tuy ông cảm giác chính mình đã rút ra cây đao, nhưng hoàn toàn không thể dùng, trong tay tuy giữ chứng cứ bất lợi đối với Lương Kiếm Nam, vậy cũng không thể dùng bậy.

Khi mọi cách rơi vào đường cùng, ông chỉ có thể chọn chủ động tới gặp Lương Phi Phàm.

Diệp Tử Kiệt thấy anh không có động tĩnh, nén giận trong lòng, tiếp tục đưa khuôn mặt hư nhược tươi cười, "Phi Phàm, gần đây những đầu đề của tạp chí bát quái, chú cũng có xem, cậu cũng biết Lân Lân nha đầu này từ nhỏ một lòng một dạ đều đặt vào trên người cậu, cho nên tin tức này ảnh hưởng rất lớn tới nó, nó hiện tại không buồn ăn uống, lại không thể tới tìm cậu, chú đây là..."

"Diệp thúc thúc."

Lương Phi Phàm đột nhiên lên tiếng, giọng nói trầm trầm cắt đứt lời Diệp Tử Kiệt nói, anh đưa tay búng một cái bụi thuốc, động tác làm biếng, "Tình huống lúc này, chú cũng rất rõ, nếu tôi đi gặp Diệp tiểu thư mà nói, chỉ mang lại cho cô ấy hy vọng giả tạo mà thôi, đối với cô ấy trăm hại không có một lợi."

Diệp Tử Kiệt không nghĩ tới anh cự tuyệt dứt khoát như vậy, sắc mặt cứng đờ, muốn phát tác lại phát tác không được, trầm ngâm trong chốc lát, nụ cười giả dối trên mặt cũng thu liễm, đi thẳng vào vấn đề, "Trước đây Lương thị và Diệp thị hợp tác một hạng mục, vốn Diệp thị chiếm 6 phần, hiện tại chú nguyện ý nhường 3 phần cho Lương thị."

Trên thương trường ai không biết, Diệp Tử Kiệt đem quyền thế xem trọng bao nhiêu, nói ông là một gian thương, cũng không quá đáng. Không cần biết hạng mục gì đến đến tay Diệp Tử Kiệt ông, ông đều tính toán tỉ mỉ, tuyệt đối sẽ không để Diệp thị bị thiệt.

Người không lợi không vui, bây giờ lại chịu nhường ra 3 phần, đến lúc tính lợi nhuận, không phải là số lượng nhỏ.

Lương Phi Phàm híп đôi mắt thâm thúy, bất động thanh sắc phun nhả khói thuốc --

Có thể, Diệp Lâm đúng thật là rất tiêu tụy, bằng không Diệp Tử Kiệt sẽ không thể nào làm được như vậy.

"Diệp thúc thúc, hạng mục hợp tác, chúng ta vẫn là đem lên bàn nói." Lương Phi Phàm nhượng một bên lông mày, đưa tay bóp nát tàn thuốc, giọng nói nhạt nhẽo xa cách, "Hạng mục Diệp thị và Lương thị những năm gần đây hợp tác đã không phải là một hai cái, mọi người đều là nâng đỡ lẫn nhau, cho nên Diệp thúc thúc, không cần lui bước lớn như vậy. Tôi biết Diệp thúc thúc rất thương Diệp tiểu thư, nhưng chuyện này... Thứ cho khó lòng làm theo, Lương mỗ..."

"Lương Phi Phàm!"

Diệp Tử Kiệt then quá thành giận đứng dậy, hận hận cắt đứt lời Lương Phi Phàm nói, "Có phải nhượng cho cậu 3 phần, cậu vẫn còn không chịu đi gặp Lâm Lâm một lần sao? Còn gọi Diệp tiểu thư? Cậu và nó quen biết đã bao nhiêu năm, cậu trước đây không gọi nó như vậy. Hừ "

Đối với Diệp Tử Kiệt đang tức giận, Lương Phi Phàm vẫn là bộ dạng đầu muối không thấm, nâng cao mày, "Diệp thúc thúc, không phải vấn đề lợi nhuận."

"Đó là vấn đề gì?" Diệp Tử Kiệt thích dùng suy nghĩ của mình đi đánh giá ý nghĩ của người khác, dừng một chút lại phảng phất là nhin đau cắt bỏ thứ yêu thương nhất, "Vậy được, như vậy đi, cậu chịu đi gặp bảo bối của tôi, tôi liền đem tất cả lợi nhuận của hạng mục kia cho Lương thị các, ngay cả 3 phần cũng không cần, như vậy được chưa?"

Lương Phi Phàm đẩy cái gạt tàn thuốc trước mặt ra, rất tự nhiên từ trên ghế salon đứng dậy, ngón tay thon dài nhẹ nhàng chỉnh cà- vạt, mặt không thay đổi nói: "Diệp thúc thúc, tôi vẫn là câu nói kia, đây không phải vấn đề tiền. Xin lỗi, tôi không giúp được chú."

Diệp Tử Kiệt quả thực không dám tin.

Ông đã nói đến nước này, anh vẫn hoàn toàn thờ ơ.

Người này... Còn là Lương Phi Phàm sao?

Trước đây anh không phải là đem lợi ích xem rất quan trọng sao? Lúc trước thỉnh thoảng cũng sẽ cùng anh chạm mặt ở trên bàn đàm phán, khi đó dù là để tranh thủ một phần trăm, anh cũng là vắt hết óc, hiện tại tốt rồi, ông chấp tay nhường cho, chẳng qua là để anh đi gặp con gái mình một chút, anh cứ như vậy thờ ơ...

"Phi phàm, cậu có phải nhất định phải làm đến như vậy?" Diệp Tử Kiệt không cam lòng, lại truy vấn, "tôi nhượng bộ nhiều như vậy, chỉ là để cậu đi gặp con gái tôi một chút, cậu thật sự không đồng ý?"

"Tôi không làm được."

Khuôn mặt phì nộn của Diệp Tử Kiệt run lên một cái, hiển nhiên là bị chọc tức, hắn đưa tay chỉ Lương Phi Phàm, "Cậu" nửa ngày, cũng không nói được một câu, qua đi một chốc lại cười lạnh, "Được! Được! Rất có tiền đồ! Lương Phi Phàm, ngày hôm nay cậu đối với tôi như thế, đối với Lâm Lâm như thế, tôi nhất định sẽ cho cậu trả giá thật lớn!"

Diệp Tử Kiệt phẩy tay bỏ đi, nhưng không nghĩ tới trong lúc mở cửa ra, gặp được Bạch Lộ đứng trước cửa đồng dạng đang chấn kinh.

Lúc trước hắn cũng xem qua báo chí thấy qua lư sơn chân diện của Bạch Lộ, hiện tại cứ như vậy vừa vắn gặp thẳng mặt, hai người là hai thần sắc khác nhau.

Bạch Lộ là không kịp tránh, cứ như vậy đứng ở cửa, nhiều ít là có chút xấu hổ.

Mà Diệp Tử Kiệt, sau khiếp sợ bất ngờ, trên mặt đều là mĩa mai.

Có mấy lời ngay cổ họng, nhưng lại ngại dù sao nơi này vẫn là EC, Lương Phi Phàm lại ở trong phòng làm việc, Diệp Tử Kiệt ở trên thương trường lăn lộn hơn nửa đời người, điều cấm kỵ tối thiểu còn hiểu được. Ông đầy bụng ác ngôn ác ngữ vẫn là nuốt trở vào, sau đó cũng chỉ đối với Bạch Lộ hừ lạnh một tiếng, lướt qua cô đã đi ra hướng cửa thang máy.

...

Bạch Lộ nhấp mí mắt, rũ xuống mi mắt, mười ngón thật chặt nắm lại cùng một chỗ.

"Em tại sao lại tới?" Lương Phi Phàm nhìn thấy cô có chút bất ngờ, nhưng đảo mắt lại thấy vẻ mặt cứng ngắc của cô, đại khái cũng đoán được vừa rồi Anh và Diệp Tử Kiệt nói chuyện, đoán chừng cô đều nghe được, anh bước lên, kéo cô đi vào phòng làm việc, thuận tay đóng cửa lại, "Tại sao không nói chuyện, ừmh?"

"..." Bạch Lộ theo bản năng cắn cắn môi dưới, dừng một chút, rốt cục không thể không mở miệng, "Phi Phàm, em vừa... vừa nghe được anh và Diệp tổng nói chuyện."

"Ừmh." Lương Phi Phàm như có như không trả lời một tiếng, lại giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ một chút, "Lúc đi ra đã ăn gì chưa? Hiện tại có đói bụng không?"

Anh ấy rõ ràng là đang chuyển đề tài, Bạch Lộ chau lại đôi mày thanh tú, không cho phép anh lách ra đề tài vừa rồi--

"... Kỳ thực anh không cần phải làm tới như vậy, em ở EC nhiều năm như vậy, tuy rằng chưa tính là người của tổng bộ Lương thị, thế nhưng EC cũng là công ty con của Lương thị, em rất rõ ràng, Lương thị và Diệp thị trong đó quan hệ dây tơ rết má rất nhiều, em thấy Diệp tổng rất tức giận, em rất sợ..."

"Sợ cái gì?" Lương Phi Phàm cười khẽ đưa tay, nhéo nhéo gò má của cô, lại thuận tay giúp cô vén tóc bên tai, "Sợ Lương thị chúng ta không có Diệp sẽ đóng cửa sao?"

"Không phải ý này, chỉ là em, em lo lắng..."

"Không phải ý này, như vậy thì không cần lo lắng. Mặc dù Lương thị là sự nghiệp do cha anh dựng lên, thế nhưng những năm gần đây căn cơ rất ổn, hơn nữa người đàn ông của em, không đến mức vô dụng như vậy, có phải em rất muốn anh đi gặp Diệp Lâm?"

Lương Phi Phàm nhẹ nhàng cười, có lẽ là tia sáng hôm nay phá lệ nhu hòa, hay là vừa rồi ở ngoài cửa nghe được, anh đối mặt với dự hoặc lớn như vậy, lại không dao động chút nào, dù Bạch Lộ đã gặp qua vô số nụ cười mỉm, nhưng nụ cười này lại vô cùng chói mắt đối với cô --

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 123

Cô vừa nghĩ điều đó, bàn tay mềm mại đã vội ôm lấy vòng eo trắng kiện của anh, nhón chân chủ động tặng anh nụ hôn của mình.

Đôi môi mềm vừa chạm đến làn môi lạnh chột khiến cơ thể Lương Phi Phàm cứng lại, gần như tích tắc anh đã giành thế chủ động, vươn tay bầu lấy ót của cô làm nụ hôn trở nên nồng nàn hơn.

Tuy hai người đã từng tiếp xúc thân mật nhiều lần, Lương Phi Phàm đã dùng nhiều cách kiểm soát mạnh mẽ tình dục của cô, như dụ dỗ, bá đạo, uyển chuyển...

Nhưng chưa từng như nụ hôn này, khiến cô cả đời cũng không thể quên được.

Đầu lưỡi của anh lướt nhẹ lên môi cô, không mạnh không nhẹ nhưng cứ như có ma lực khiến người tê tái, bàn tay vốn đặt lên ót cô từ từ đưa tới đặt lên cằm cô, anh khẽ dùng sức, Bạch Lộ bất giác ngâm lên, cô vừa mở miệng đầu lưỡi xảo quyệt của anh đã tức tốc luồn vào, lướt qua mọi góc ngách trong khoang miệng, sau khi náo loạn một làn xuân thủy, anh lại đi sâu thêm.

Bạch Lộ bị anh dẫn dắt đi theo cảm giác khó mà kháng cự, cô có thể cảm giác được đầu lưỡi của anh đã đi sâu vào cuống họng mình, cô khó chịu rướn cổ mở miệng, vì không khống chế được nên tiếng ngâm yếu ớt từ họng cô phát ra, hai tay cô bất giác nắm lấy áo anh, hai chân bắt đầu run rẩy.

Lương Phi Phàm nhanh mắt giữ chặt eo cô, nâng lên để cô đạp lên bàn chân của mình.

Cứ như cô đang đạp lên một thế giới, một thế giới thuộc về anh.

Anh đang cố để cô bước vào thế giới của mình, sau đó dung hòa cô, bất kể mọi thứ.

Bạch Lộ có thể cảm giác được sự chân thành của anh, và cô cũng đang nỗ lực tới gần anh, tuy rằng quá trình đó có nhiều chông gai, có lúc cô thấy như mình đang đứng giữa trời mưa giông, nhưng giờ cô mới nhận ra rằng thì ra chiếc ô cô đang tìm kiếm vẫn luôn nằm phía trên đầu mình.

Cô khẽ nhắm mắt, bất giác động đậy, giọt nước mắt trong vắt từ hốc mắt đổ xuống, cô cảm không đành ôm ghì lấy anh, cuối cùng vùi đầu vào lòng anh, cô nức nở thì thầm, "Phi Phàm, cảm ơn anh."

Cảm ơn anh đã tốt với em.

Cảm ơn anh cho em bình yên.

Cảm ơn anh cho em sự dịu dàng.

...

Lương Phi Phàm đỡ mặt cô, nhẹ nhàng hơn lên trán cô, "Đồ ngốc, cảm ơn anh mà còn khóc thế kia, người không biết sẽ ngờ anh ức hiếp em mất."

"...Em vui thôi mà."

Anh nhẹ thở dài, lại ôm lấy cô, hai người ngồi trên sofa, "Nhưng lần này anh hy sinh nhiều thật, em có biết hạng mục hợp tác đó, 6 điểm, tới lúc đó sẽ kiếm được bao nhiêu tiền không?"

Bạch Lộ chớp đôi mắt đỏ lựng, lắc đầu.

"Mấy tỷ lận đấy." Lương Phi Phạm ngất nhẹ mũi cô, "Diệp Tử Kiệt lão cáo già gian manh đó khó khăn biết bao mới chịu đặt ra mức lãi ấy, vậy mà lần này lại thất bại, em nói xem phải bồi thường anh thế nào đây?"

Nếu là trước kia, Bạch Lộ chắc chắn nghĩ Lương Phi Phạm đang nghĩ cách lấy lợi ích gì từ mình đây.

Nhưng lần này cô lại cam tâm tình nguyện, cô đã ở bên anh lâu vậy, cũng ít nhiều hiểu các thói quen của anh.

Người đàn ông này mỗi khi đòi mình cho gì đó thì chắc chắn đó là lợi ích của anh ta.

Cô khó khăn lắm mới dùng gương mặt đỏ bừng lúng túng nói nhỏ, "... Thế, tối về nhà em, em... bồi thường cho anh."

Bốn từ sau cuối gần như là tiếng thì thào, giọng nói cô vốn đã thấy nhỏ nhẹ và dịu dàng, giờ lại cố tình nén lại, quả thật là một ý vị khó nói thành lời...

Cứ như có một thứ gì đó ấm áp xâm nhập vào sâu thẳm trong lòng khiến anh ngửa ngáy.

Ánh mắt của Lương Phi Phạm trở nên dịu dàng, gương mặt tuần tú rạng rỡ một nụ cười trông rất ngây thơ, anh rõ là đang trêu ghẹo cô mà, "Ơ kìa? Em vừa nói gì anh nghe không rõ, nói lớn lên nào."

"...?"

"Sao em không dám ngẩng lên nhìn anh? Còn đỏ mặt thế kia, không khỏe à?" Anh nói, còn xoa mặt cô, vờ giật mình, "Còn nóng thế nữa, em sốt chẳng?"

Bạch Lộ lúng túng, cô biết mình có bệnh nên mới nghe phát sốt thành "phát tình" được.

Gương mặt cô nóng bừng lên, nói càng không chuẩn, "...Em không có, anh... anh cố tình, anh nghe thấy mà, mới nãy em nói..."

"Nói gì?"

Trước kia anh không nhận ra, một cô gái nghiêm túc như vậy thì ra khi xấu hổ lại quấy rầy như thế, anh sắp không kiềm lòng được rồi, nhưng vẫn cố cầm giữ để trêu ghẹo cô, "Nói lại anh nghe nào."

"...?" Bạch Lộ ảo não mím môi, cuối cùng khẽ nói, "...Lương Phi Phàm, anh, cố tình đây mà!"

Cô đỏ mặt nói, hết như đang nũng nịu, "Anh còn như vậy em sẽ giận đấy nhé!"

Khóe miệng của Lương Phi Phàm cười thâm thúy hơn, "Được rồi, không trêu em nữa, em xem mặt mình đi sắp bóc hóa luôn rồi kìa. Đầu óc em nghĩ gì thế? Toàn nghĩ những chuyện đen tối không. Cái anh muốn em bồi thường là ngày tới, tại cuộc thi thiết kế lấy thành tích tốt về cho anh, nghe chưa?"

...

Cuộc thi thiết kế?

Bạch Lộ ước gì có cái lỗ cho mình chui xuống, nhất là khi thấy Lương Phi Phàm đang nhin cười mà còn làm ra vẻ đoan chính, cô không ngốc, hiển nhiên biết anh đang chọc ghẹo mình, cô điên tiết nhào tới, siết chặt nắm tay đánh nhẹ lên lồng ngực anh...

"...Đáng ghét, anh cố tình mà!"

Lương Phi Phàm nắm lấy tay cô đặt lên môi, khẽ hôn, "Anh cố tình đấy, hiếm lắm mới thấy đáng vẻ ngại ngùng đỏ mặt của người phụ nữ của mình."

"Ai là người phụ nữ của anh?"

"Ồ? Em chắc mình không phải à?"

"...Không phải, a, đừng như vậy, a... Lương Phi Phàm! Đồ... hôn quân, đây là văn phòng..."

"Ừm, dùng từ hôn quân hay đấy, anh thích... Văn phòng thì sao? Này em nói sẽ bồi thường anh mà? Khỏi đợi đến đêm, giờ nhé."

...

Giọng nam thủ thủ, trầm ấm, hơi thở dần trở nên nặng nề, trong văn phòng rộng lớn, chàng trai ôm cô gái đặt lên bắp đùi mình, hai tay đặt lên vùng hông cô, bắt lấy đôi môi rên rỉ không ngừng, bầu không khí ngày càng nóng bỏng.

.....

Một ngày trước cuộc thi, Buck đã tới thành phố A.

Lương Phi Phàm đã hẹn với anh ta từ trước, vì hôm sau cuộc thi sẽ diễn ra, nên ngay tối hôm đó, Lương Phi Phàm đã dẫn Bạch Lộ gặp Buck.

Thực ra từ ngày mà Buck lần trước rời khỏi thành phố A tới nay chỉ mới là một tuần, nhưng Bạch Lộ thấy anh ta đã gầy đi nhiều, trước kia anh cho người ta một cảm giác là trong sự biếng nhác có mấy phần bi quan, lần này tinh thần của anh gần như còn tệ hơn, lúc Lương Phi Phàm dẫn Bạch Lộ vào gian phòng đã đặt trước, Buck đang cầm một ly thủy tinh đầy cao,

nghiêng mình ngã người lên sô pha, đối diện là khung cửa sổ chạm đất, ánh mắt anh ta như chăm chú, hoặc như vô định, bần thần nhìn phía ngoài.

Bên ngoài đã giăng đầy đèn, những tòa nhà cao ốc đều bị ánh nê ông sặc sỡ nhuộm đầy màu sắc, hắt lên cả người Buck khiến anh ta trông càng cô đơn.

Bạch Lộ bất giác nín lấy Lương Phi Phàm, "...Buck không khỏe ư?"

"Ừ?" Lương Phi Phàm nhú mày, cười, "Đừng nghĩ nhiều, trước giờ anh ta vẫn vậy, không phải không khỏe, bình thường mà, anh ta thích biến mình thành như thế đấy."

"Phàm, cậu nói mình như vậy nghe được à?"

Buck nghe vậy có chút cau mày bất mãn, anh ta ngھĩnh cổ hớp một hơi rượu đỏ trong ly, không hề đứng dậy mà chỉ lay người rồi đặt ly rượu lên bàn trà, đổi chân bắt chéo, ngón tay thon dài xoa nắn chuối trăn châu màu tím trên cổ tay, đạm nhiên nói, "Cậu giờ nên nói chuyện dễ nghe chút đi, lấy lòng tôi, vì cuộc thi ngày mai tôi là một trong các giám khảo đấy."

Bạch Lộ tròn mắt thể hiện sự ngạc nhiên.

Buck chính là... giám khảo cuộc thi?

Nhưng trước kia anh ta có nói về việc này đâu?

Vậy mà Lương Phi Phàm lại cười khẩy, "Mình lấy lòng cậu rồi cậu sẽ du di cho người phụ nữ của mình à? Dù cậu định làm thế mình cũng không muốn nhờ."

Ý của anh là người phụ nữ của anh có thực lực, cần gì anh ta nâng đỡ?

Cuối cùng Buck cũng di chuyển thân hình mảnh khảnh, nhướng mày, "Hiển thấy cậu tự tin ai đó như vậy, nhưng đương nhiên mình cũng rất tin

đồ đệ nhà mình."

Hai người lời qua tiếng lại, gần như ai cũng đang tự khen mình, Bạch Lộ lại dần thấy ngại những lời họ nói.

Ba người nhanh chóng ngồi xuống, phục vụ bắt đầu lên món, Bạch Lộ ngồi đối diện Buck, cuộc trò chuyện giữa anh ta và Lương Phi Phàm từ từ nhiều lên, thực ra Buck là dạng người rất im lặng, hẳn vì thân với Lương Phi Phàm nên cũng nói nhiều hơn.

Vì Buck giờ là giám khảo nên anh ta rất ít khi nói về cuộc thi, Buck chỉ nói đại khái những chi tiết nhỏ trong bản vẽ của Bạch Lộ, dặn cô ngày mai chỉ cần trình diễn bình thường là được.

Bạch Lộ cảm ơn, chợt mùi hương Absinthe từ người Buck xông vào mũi cô.

Cô nhớ lần đầu gặp anh cũng là mùi hương này, nồng đến mức ới, giờ cũng vậy.

Cô bịt miệng, sắc mặt tái nhợt, vừa có thai gần 3 tháng, phản ứng thai kỳ nghiêm trọng nhất, Lương Phi Phàm thấy Bạch Lộ che miệng tìm nhà vệ sinh khắp nơi, anh vội vàng dìu cô đứng lên dẫn cô đi.

Vừa nãy uống một ngụm nước ấm, cả ngày cũng không ăn gì nhiều, và thế là đã ới hết cả ra rồi.

Đây là phản ứng kịch liệt nhất từ lúc cô mang thai, chỉ ước có thể ới hết mật trong dạ dày ra, Lương Phi Phàm đứng sau lưng vỗ về cho cô, thấy cô đã gần ổn mới lấy một ly nước ấm đưa cho cô.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 124

"Đờ chút nào chưa? Uống ít nước đi."

Sắc mặt Bạch Lộ trắng bệch, tay run rẩy đón lấy ly nước, sau khi uống nửa ly mới cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, xoay người đã không thấy Buck đâu, cô có chút ngạc nhiên nhìn Lương Phi Phàm một cái, "Buck đâu?"

"Đi rồi." Lương Phi Phàm để cô ngồi lên sofa, nhìn thấy sắc mặt cô vẫn còn rất khó coi, đôi lông mày dày khẽ chau lại, "Đưa em đến bệnh viện khám, vừa hay có thể kiểm tra một chút."

"Không cần đâu, em chỉ là phản ứng khi mang thai bình thường thôi." Cô tính toán thời gian, "Nếu kiểm tra phụ sản, có lẽ là tuần sau, đợi sau khi em xử lý xong chuyện của cuộc thi thiết kế, em sẽ đi bệnh viện."

Ngập ngừng một lúc, vẫn là chuyển chủ đề sang Buck, "Anh ấy sao đột nhiên đi rồi? Có phải em.."

"Không phải em, là vì anh ấy," Lương Phi Phàm vuốt mái tóc dài của cô một cái, vui đùa trên những ngón tay, giọng trầm thấp hồ hởi nói, "Anh bây giờ mới biết, tại sao ban đầu khi lần đầu tiên em nhìn thấy anh ta, lại ngất xỉu trong nhà vệ sinh. Đại khái lúc đó chính là vì mùi ngải tây trên người anh ta, làm em có phản ứng đúng không?"

Bạch Lộ chớp chớp mắt, nhớ lại lúc lần đầu tiên gặp Buck, đích thật là ngửi thấy trên người anh ấy có mùi đó.

"Em vẫn còn thắc mắc đây này, mùi ngải tây trên người Buck tại sao lại nồng như vậy? Trước đây lúc em một mình đến tìm anh ấy, cũng ngửi được trên người anh ấy có mùi đó..."

"Anh ấy vẫn luôn uống rượu Absinthe"

"Rượu Absinthe?"

Nhìn thấy gương mặt Lương Phi Phàm không chút biểu cảm gật gật đầu, Bạch Lộ lại quyết hỏi cho bằng được: "Tại sao? Theo như em biết, uống rượu Absinthe nhiều, sẽ ảnh hưởng đến anh ấy rất nhiều, anh ấy như vậy..chả trách.." Mấy chữ cuối cùng, gần như thì thầm, "Mỗi lần lúc em gặp anh ấy...luôn cảm thấy anh ấy có một cảm giác lười biếng kì lạ, em còn tưởng con người anh ấy vốn như vậy, không ngờ anh ấy...anh ấy có phải bệnh rồi không?"

"Buck rất ít khi nói đến chuyện riêng của mình." Lương Phi Phàm hơi nhếch mép, đầu ngón tay nhẹ vuốt mái tóc mỏng manh của cô, như thể thoáng vút qua trong lòng anh, làm anh không thể tự kiềm lòng được, muốn dựa sát vào cô gần thêm chút nữa, cho nên có những lời nói, anh dường như trước giờ đều không nói với bất cứ ai, thời khắc này, lại không nhận được mà muốn chia sẻ với cô chút gì đó."

"Cho nên đối với chuyện của anh ấy, anh cũng không có hứng thú đi nghe ngóng, chỉ biết anh ấy ở Pháp có một cô bạn nữ, quan hệ thân thiết, đã đây đưa mấy năm rồi, cô gái đó nghe đâu là học trò đầu tiên của anh ấy. Đương nhiên, Buck cái tên lảm lì đó, anh ấy tuyệt đối không thừa nhận bản thân năm đó từng dạy qua một người con gái thiết kế, cuối cùng lại bị cô gái đó chơi một ván."

Bạch Lộ trước giờ đều là một người yên phận, trước đây khi làm việc ở EC, mọi người vẫn thường hay nói chuyện phiếm, có điều cô rất ít khi tham

gia, lần này nghe Lương Phi Phàm hào hứng kể chuyện của Buck, sự hiểu kì tận sâu trong lòng cô lại bị bối mớ lên lại.....

"Thật sao? Anh ấy...trước đây còn có học trò nữ? Thì ra em không phải là học trò đầu tiên của anh ấy à."

Dừng lại một lúc, lại đột nhiên nhớ ra gì đó, ánh mắt sáng rực nhìn Lương Phi Phàm, "...Anh nói Buck trước đây bị nữ học trò đó chơi một vố, nói như vậy, em có thể hiểu được tại sao cảm giác mà anh ấy mang lại cho người khác đều cao ngạo và lạnh lùng như vậy, anh ấy có lẽ không đến nỗi phải nhận thêm học trò, sao lại tốt vậy, chịu dạy em?"

Sắc mặt Lương Phi Phàm chợt lấp lánh, tận sâu trong đáy mắt chợt lóe lên một sự không tự nhiên, tuy là tốc độ rất nhanh, có điều người đàn ông trước nay điềm tĩnh chín chắn, có thần thái như vậy, dường như là quá rõ ràng dễ thấy.

Bạch Lộ cũng không phải ngu ngốc, cô hiểu cả đấy, phút chốc liền nghĩ tới gì đó, đôi môi hồng hơi mím lại từ từ nhếch lên.

Cô ở trước mặt anh cười sặc sụa, rất hiếm có còn biết chọc ghẹo anh lúc này, "Ây, Lương tổng danh tiếng lừng lẫy của chúng ta, sao lại đỏ mặt rồi vậy? Đúng là chuyện lạ ngàn năm mới thấy, anh nói em có cần chụp lại, ngày mai phao tin gì đó cho cánh nhà báo không?, Lương Phi Phàm anh làm gì vậy..."

"Làm gì?" Lương Phi Phàm có chút thẹn quá hóa giận, có điều cũng chỉ có bản thân anh biết, loại tức giận này, vẫn mang theo một sự dịu dàng trước giờ chưa từng dành cho ai. Anh tóm lấy eo cô, ôm trọn cả người cô, để cô trong một tư thế khá ám muội ngồi trên đùi mình, một tay đè vào lưng sau của cô, Bạch Lộ ngồi mặt đối mặt với anh, "Em thật không có lương tâm, lúc nãy gọi anh là gì, hả?"

"Gọi anh là Lương tổng á!" Bạch Lộ không sợ chết hất chiếc cằm trắng nõn, hai tay đề lên trước ngực anh, mắt ti hí, giống như một con hồ ly tinh gian xảo, "Lương tổng, anh lúc đầu có phải vì để Buck nhận em làm học trò, cho nên đã hy sinh rất lớn không?"

"Ồ, anh đích thật hy sinh không ít." Lương Phi Phàm nhướn mày, đến lúc nắm bắt thời cơ, "VẬY, cô Bạch, em có phải nên bù đắp cho anh một chút không?" Bù đắp...hai chữ này, làm sắc mặt của Bạch Lộ rất nhanh liền chuyển sang đỏ ửng.

Nói đến chuyện bù đắp, cô nhớ lại chuyện hôm qua ở phòng làm việc của anh, người đàn ông này, bây giờ rất thích động tay động chân với mình, mỗi lần đều nói sau ba tháng là thời kì ổn định, cho nên không cần thiết quá kiêng cử, chỉ cần động tác không mạnh bạo, thì không ảnh hưởng đến em bé, cho nên mỗi lần, anh đều có cơ hội có thể giở trò với mình..

"...Anh, đừng chơi trò này với em, ai biết anh có phải lừa em không, anh là tên gian thương! Chỉ biết nghĩ đến lợi ích được bù đắp của bản thân, từ sáng đến tối bóc lột em!"

"Anh đã biến thành gian thương rồi?"

Lương Phi Phàm khóc không được cười không xong, cúi người cắn nhẹ một cái lên môi cô, "Nếu em đã gọi anh là như thế rồi, nếu anh không làm một chút chuyện gian thương nên làm, anh có phải là rất có lỗi với bảo bối em đã gán cho anh hai chữ này không?"

"..Cái gì? Hà..?:

Lương Phi Phàm chuẩn bị chính thức khởi động, điện thoại lại ngay lúc này reo lên.

Hai người đều ngậy ra, lí trí rất nhanh đã quay về trong đầu Bạch Lộ, cô giơ tay đẩy người đàn ông đang lạng thình trên người ra, thở gấp, "..Anh,

điện thoại của anh kìa, nghe điện thoại trước đi."

"...Kệ nó."

Chỉ là, chủ nhân của điện thoại không muốn để ý, điện thoại lại không ngừng reo lên, Bạch Lộ trước vẫn còn chút thần trí mê mẩn, lúc này đây là triết để tỉnh táo rồi, lực đẩy Lương Phi Phàm cũng mạnh hơn một chút.

"Anh, anh nghe điện thoại trước đi, điện thoại cứ reo mãi."

Lương Phi Phàm lèm bèm nguyên rủa vài tiếng, sau đó đứng dậy, lấy điện thoại coi số gọi đến, sắc mặt của anh lại xám xịt lại.

"Anh nghe điện thoại một lát."

Anh giơ tay chỉnh lại cổ áo có chút xộc xệch, trên gương mặt tuần tú chết người hiện lên bốn chữ rất không hài lòng, nhắc chân đi đến bên cạnh cửa sổ cách đó không xa, quần áo của Bạch Lộ vừa mới bị anh kéo có chút xộc xệch, nhìn thấy anh vừa đi, cô liền đỏ mặt chỉnh lại quần áo của mình.

Thật ra anh đi không phải rất xa, cho nên giọng nói đang nói chuyện, cô cũng có thể nghe được một chút.

Có lẽ là điện thoại của Lương Kiếm Nam, chỉ là ngữ khí của Lương Phi Phàm không được tốt cho lắm, có điều Bạch Lộ tưởng tượng lúc người đàn ông đó đối diện với mình, giữa hai lông mày đều nhuốm lên vài phần tàn bạo rất đáng ghét...Ngữ khí của ông ấy bây giờ, chắc còn tệ hơn của Lương Phi Phàm.

...

"...Là ai nói với bố?" Không biết Lương Kiếm Nam nói gì, Bạch Lộ chỉ nhìn thấy Lương Phi Phàm thờ ơ nhếch môi, ngữ khí rất không quan tâm,

"Nếu như là đến tìm con, vậy đó là chuyện của con, bố, bố lo lắng gì chứ? Hẳn cũng không thể ăn thịt bố được."

"A, con thật sự không xem hấn ra gì, hấn là người như thế nào, bố không rõ? Mấy năm nay vẫn luôn qua lại, cũng chẳng qua là về mặt lợi ích, bố làm chuyện của bố, con không quản được, con làm chuyện của con, con cũng hy vọng bố đừng can thiệp."

"..Bố, bố không cần nói thêm nữa, chuyện này con đã nói rất nhiều lần rồi, đáp án đầu tiên con cho bố là gì, bây giờ vẫn là như vậy."

"....Sớm nghỉ ngơi đi, nếu có thời gian, cũng nên quan tâm Tịnh Tiêu nhiều hơn."

Bạch Lộ nhìn sắc mặt anh trầm ngâm cúp máy, thông minh như cô, ít nhiều cũng có thể đoán ra, người khi này Lương Phi Phàm nói, nhất định là Diệp Tử Kiệt

Cô mím môi, từ trên sofa đứng dậy, đi về phía anh, "Phi Phàm, là điện thoại của bố anh sao? Có phải nói chuyện của Diệp Tử Kiệt?"

Lương Phi Phàm cất điện thoại, "Đừng nghĩ nhiều như vậy, chuyện này không cần em phải bận tâm, em còn có chuyện quan trọng hơn cần làm, bây giờ đưa em về, nhé?"

Bạch Lộ vẫn còn muốn nói gì đó, có điều nghĩ lại, lại cảm thấy thật ra bản thân nói thêm cũng không có tác dụng gì, lại thêm ngày mai cô đích thật có một trận ác liệt phải đánh, cũng ngoan ngoãn gật đầu đồng ý rồi.

Trên đường về nhà, Lương Phi Phàm đích thân lái xe.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 125

Bạch Lộ ngồi ở ghế phụ lái, tâm trí có chút lơ đãng, Lương Phi Phàm nói với cô một số thứ liên quan đến thiết kế, anh nói trước đây bản thân cũng từng học qua thiết kế, nhưng vì địa vị cao, dĩ nhiên cơ hội đích thân bắt tay vào làm rất ít, hưởng hồ gì việc quan trọng nhất của anh vẫn là quản lí một công ty, nhưng mà người như anh, nếu đánh giá từ cái nhìn của Bạch Lộ, chính là đa tài đa năng.

Chỉ cần là thứ anh muốn, điều anh muốn làm, mãi mãi đều là người xuất chúng nhất.

Cuối cùng lúc xe dừng lại, Lương Phi Phàm không vội xuống xe, lấy chìa khóa xe ra, anh nhìn về phía cô, "Cuộc thi thiết kế lần này là phối hợp với Chính phủ tổ chức, vì vậy là ở một hội trường công khai, ec của chúng ta chỉ có một mình em tham gia, anh biết bên phía Viễn Đông cũng có không ít người tham gia, bao gồm một số công ty khác nữa, còn có một số sinh viên vừa tốt nghiệp. Cũng giống như Buck nói vậy, em chỉ cần phát huy trình độ bình thường của em là đủ rồi, không cần tạo áp lực quá lớn cho bản thân, mục đích ban đầu anh để em đi thi, cũng chỉ là để luyện tập khả năng của em, lấy giải thưởng không phải là mục đích cuối cùng."

Bạch Lộ gật đầu, tiếp đó lại nở nụ cười rục rờ với anh, "Em biết rồi, yên tâm đi, em sẽ cố gắng mà, nhất định không để anh thất vọng."

Lương Phi Phàm đưa tay lên xoa đầu cô, một lúc sau mới bắt đầu lên tiếng: "Bạch Lộ, ngày mai sau khi kết thúc, cứ đứng ở trước cửa hội trường

chờ anh, anh sẽ đến đón em."

"Không sao, tự em cũng có thể về được mà." "Ngày mai anh dẫn em đến một nơi." Lương Phi Phàm cười một cách đầy bí ẩn, Bạch Lộ còn định hỏi cái gì, anh liền quay người bước xuống xe.

Bạch Lộ cũng vội vã bước theo xuống xe, điện thoại của Lương Phi Phàm lại reo lên, anh nhắc máy lên, chỉ làm một động tác tay với cô, ý muốn bảo cô đi vào nhà nghỉ ngơi.

Nghĩ anh bận rộn như vậy, Bạch Lộ muốn hỏi anh ngày mai muốn dẫn cô đi đâu cũng đành giữ lại, thấy cũng không còn sớm nữa, cô mang tâm trạng chuẩn bị tinh thần thật tốt ngày mai đi ứng chiến, tắm rửa sớm rồi nghỉ ngơi.

Bạch Lộ mấy hôm nay đều ở trong biệt thự của Lương Phi Phàm.

Vì lí do cô đang mang thai, Lương Phi Phàm không yên tâm để cô về ở một mình trong căn chung cư trước đây. Bạch Lộ cũng không quá nũng nịu, gần đây quả thực là vì cuộc thi thiết kế, bận đến nỗi không có thời gian nấu nướng, do đó nếu ở đây, ít ra còn có người giúp việc chuẩn bị một ngày ba bữa cho cô.

Lương Phi Phàm tuy là công việc bận rộn, nhưng khoảng thời gian cô ở trong biệt thự của anh, lại nghỉ ngơi khá sớm.

Chỉ là hôm nay, cô đã tắm xong nhưng anh vẫn còn chưa lên.

Bạch Lộ vốn muốn đến phòng sách tìm anh, nhưng mà nghĩ lại, chắc là anh bận việc gì đó, cộng thêm bản thân cũng khá mệt, vừa đặt lên gối đã ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau lúc cô mở mắt lên thì phát hiện, thì ra Lương Phi Phàm cả đêm hôm qua đều không ngủ.

Vị trí bên cạnh đó, chăn gối đều rất ngay ngắn, nhiệt độ lạnh tanh, chứng tỏ tối hôm qua anh vốn không hề qua đây nghỉ ngơi.

Bạch Lộ khoác chiếc áo ngủ, trở người bước xuống giường, cô đến phòng sách trước, không nhìn thấy Lương Phi Phàm, lại đến phòng ngủ dành cho khách, cũng không có ai.

"Cô Bạch."

Người giúp việc trong nhà thấy cô đứng trước cửa phòng ngủ lóng ngóng, gọi cô một tiếng, "Cô dậy rồi à, tôi đã chuẩn bị xong bữa sáng cho cô rồi."

Bạch Lộ "Uhm" một tiếng, người giúp việc có thể là thấy cô khó mở lời, lại một dáng vẻ ngó trước ngó sau, mở lời một cách rất tinh ý, "Cô Bạch, ông Lương tối qua đã đi ra ngoài rồi, hình như ông ấy nói có việc gì đó quan trọng, nhưng đã nhắc tôi hôm nay nhất định phải gọi cô dậy trước 8 giờ."

"...Ồ, vậy anh ấy có nói là đã đi đâu không?"

"Ông Lương không nói, chỉ là dặn dò chúng tôi, để cô ăn sáng rồi đưa cô đến hội trường."

Bạch Lộ cảm thấy hỏi cũng không được gì, nên cũng không hỏi thêm, về phòng thay quần áo, sau khi tắm rửa sơ rồi đi xuống lầu.

Người giúp việc đã chuẩn bị xong bữa sáng, Bạch Lộ nhìn thấy trên bàn đều là những món ăn rất cầu kì, liền biết đây chắc chắn là Lương Phi Phàm đặc biệt dặn dò, cô ăn một chút, nghĩ một lúc vẫn là lấy điện thoại ra, chủ động gọi điện cho Lương Phi Phàm.

Điện thoại gọi không được, cô lại càng buồn hơn.

Thực ra điện thoại riêng của Lương Phi Phàm dường như đều không tắt máy, huống hồ gì bây giờ còn là sáng sớm, điện thoại của anh tại sao lại không gọi được chứ?

Bạch Lộ đặt điện thoại xuống, cầm muỗng lên khuấy đều chén cháo, cũng không thêm ăn, nhưng biết hôm nay bản thân phải tham gia cuộc thi, nên cô vẫn miễn cưỡng ăn thêm một chút. Cuối cùng lúc đến hội trường, là tài xế nhà Lương Phi Phàm đích thân đưa cô đi.

Bạch Lộ chuẩn bị mọi thứ cần thiết một chút, vừa bước xuống xe, đã gặp ngay Sở Ủy Dạ trước cửa hội trường.

Hôm nay hắn mặc một bộ quần áo đơn giản, dáng người cao to tựa nhẹ lên thân xe, một tay cầm điều thuốc đang hút dang dở, nhắm nghiền một bên mắt hút thuốc.

Một người đàn ông vốn đã rất thu hút, tạo dáng tùy tiện cũng khiến người ta không thể phớt lờ được.

Hắn chỉ đứng đó hút thuốc, cũng đã khiến cho những cô gái đi ngang qua hắn không kiềm được quay đầu ngược nhìn, người đàn ông này lại không chút e dè, đến cả điệu bộ hút nhả khói thuốc cũng đặc biệt mê hoặc.

Bạch Lộ thở sâu một cái, bình tĩnh đảo mắt ra khỏi tầm nhìn của hắn, sau đó lướt qua hắn, đi vào bên trong.

Cổ tay lúc này bị ai đó bắt lại, Bạch Lộ khựng lại một lúc, dường như không có chút gì gọi là bất ngờ, khẩu khí hơi hợt, "Anh Sở, hôm nay tôi có việc quan trọng."

"Cuộc thi còn hơn 2 tiếng đồng hồ nữa mới bắt đầu." Sở Ủy Dạ đưa tay dập tắt đầu thuốc, vươn tay ra ném điều thuốc vào trong chiếc thùng rác bên cạnh rất chuẩn xác rồi nói, "Cuộc đấu thầu ở tòa nhà Chính phủ lần

trước, em có cơ hội có thể nở mày nở mặt, quả thực là do anh đã giở trò phía sau, vì vậy lần này, anh sẽ không làm ảnh hưởng em."

"Hành động bây giờ của anh chính là đang ảnh hưởng tôi, phiền anh buông tay ra."

Sở Úy Dạ cau mày, không nói thêm gì, những người đi qua họ rất nhiều, lần này anh lại biết kiêng nể, cũng bất chấp sự phản đối của Bạch Lộ, kéo cô đi về hướng con đường nhỏ bên cạnh hội trường.

"Sở Úy Dạ--" Bạch Lộ có chút tức giận, "Rốt cuộc anh muốn làm gì chứ?"

"Không cần nhìn anh thù hằn như vậy."

Sở Úy Dạ vốn khẩu khí lạnh lùng cao ngạo, giây phút này lại có chút cay đắng và bất lực, Bạch Lộ cũng không biết có phải bản thân nhìn nhầm không, hoặc là cô nghe nhầm, nhưng ánh mắt lấp lánh của hắn, rõ ràng là cô chưa từng thấy qua, nếu như dùng 4 từ để hình dung, vậy thì tâm trạng bây giờ của hắn rõ ràng chính là -- cực kì thận trọng.

"Sự hiểu lầm giữa anh và em là vì bản thiết kế đó, Sở Úy Dạ anh bất luận làm việc gì, trong từ điển của cuộc đời chưa từng có hai từ hối hận, nhưng mà bây giờ, anh thừa nhận với em, anh đã hối hận rồi."

Hắn nói: "Bạch Lộ, nếu như thời gian có thể quay trở lại, anh vẫn hy vọng bản thân đã không sử dụng bản thiết kế của em, vì việc này mà em luôn canh cánh trong lòng, dù cho trước đây anh đã cầu xin em trước mặt biết bao nhiêu phóng viên, em cũng không đồng ý mở lòng mình một lần nữa kí hợp đồng hôn nhân."

"...Nhưng rõ ràng anh cũng đã từng nói, sau này gặp anh trên đường, cũng đừng lướt qua như không thấy."

.....

"Sở Úy Dạ, anh..."

Bạch Lộ phát hiện, trong lòng cô đã lặp đi lặp lại vô ngàn lời nói, nhưng mà đến miệng, đến một câu cũng không thể nói ra hoàn chỉnh được.

Thực ra, đối với việc bản thiết kế lúc đầu, cô sớm đã quên rồi, sự việc cũng đã qua lâu như vậy rồi, cô cũng không phải là người thích so đo tính toán, huống hồ gì Sở Úy Dạ đã từng giúp qua cô không chỉ một lần.

Nhưng mà ngay đến cô cũng không biết tại sao, mỗi lần nhìn thấy hắn, dường như cô cứ muốn né tránh, phải tránh xa ra, phải lướt qua như không thấy.

Hoặc là, không phải vì cô thực sự ghét sự tồn tại của hắn đến mức nào, mà là vì...cô hiểu rất rõ ánh mắt mà hắn nhìn cô.

Lại không phải là cô gái nhỏ vô tri đến nỗi không am hiểu sự đời, ánh mắt một người đàn ông nhìn một người phụ nữ, rốt cuộc chỉ là bình lặng như nước, hay là che giấu cơn sóng vô cuộn trào mãnh liệt, cô vẫn còn có thể phân biệt được.

Vì vậy cô có thể cảm nhận được, Sở Úy Dạ đối với cô, có một dự vọng của đàn ông đối với phụ nữ.

Nhưng cô không chịu được bất cứ điều gì, lại càng không thể cho bất cứ thứ gì.

Cũng vì vậy, điều duy nhất cô có thể làm, đó chính là né tránh.

.....

"Hử? Tại sao không nói tiếp? Nói tiếp đi, em muốn nói gì thì nói ra hết đi."

Sở Úy Dạ thấy cô nói được một nửa đã khựng lại, bất giác nghiêng người nhẹ, tiến sát về phía cô một chút.

Bạch Lộ vừa đứng lúc ngẩng đầu lên, liếc nhìn trong hốc mắt sâu thẳm của hắn, cái hình bóng phản ra đó, cô có thể nhìn thấy rõ, cái người phía bên trong đó, ánh mắt sáng trong như nước, vẫn là rất bình lặng, cô có thể cảm nhận được nhịp đập con tim mình, từng nhịp nối tiếp nhau, dường như không hề có bất cứ hiện tượng gấp rút loạn nhịp nào.

Đều là đàn ông, lúc Lương Phi Phàm gần gũi cô, cô lại không có phản ứng gì cả như vậy.

Nhưng mà Sở Úy Dạ...

Cô biết, đó chỉ là vì, cô đối với người đàn ông này, không có chút tình cảm nam nữ nào.

Bạch Lộ bấu môi, cuối cùng cũng lên tiếng, "Sở Úy Dạ, anh muốn nghe tôi nói gì chứ? Thực ra chúng ta đều là người trưởng thành, có một số lời nói, cũng không cần thiết nói rõ ra, chỉ rõ ra như vậy, trong lòng của tôi và anh đều hiểu rõ, vậy cũng đã đủ rồi."

Trái tim của Sở Úy Dạ, đã rơi xuống một vực thẳm không đáy.

Một vực thẳm lạnh lẽo, lại u tối.

Hắn, sớm đã biết rồi -- chỉ là, không cam tâm, không chịu thua, vì vậy đang dằn vặt trong sự lừa người dối mình, con đường tình duyên xa lạ này, hẳn quả thật là đi không xa lắm, lại sớm đã thương tích đầy mình.

"Thứ mà Lương Phi Phàm có thể cho em, anh cũng có thể cho em được, nhưng mà thứ anh ta không thể cho em, thì anh lại có khả năng cho em." Sở Úy Dạ cố nén cảm xúc lại, vẫn không chịu buông tay ra, những ngón tay hơi lạnh nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt cô, cuối cùng dừng lại nơi chân

mày cô, những đầu ngón tay dường như mang chút hơi ấm của tình yêu, Bạch Lộ muốn né tránh, hăn lại đưa tay ra kẹp chặt lấy cổ cô, cuối cùng chỉ nghe thấy hăn thốt ra từng câu từng chữ, trong giọng điệu ngang tàn lại mang chút mê hoặc cám dỗ.

"Đừng chạy. Bạch Lộ, em là người phụ nữ đầu tiên mà anh muốn đối xử một cách nghiêm túc, tại sao không thể xem xét đến anh? Lương Phi Phàm không hoàn hảo như em nghĩ đâu, ít ra thì anh có thể nói cho em biết, anh ta không thể cho em một danh phận danh chính ngôn thuận, bây giờ bụng em cũng đã to lên rồi, lại cam tâm làm một người phụ nữ trong bóng tối như vậy sao? Hay là cam tâm để con em trở thành một đứa con riêng?" Hăn là Sở Úy Dạ, người nhà Sở gia, trong xương cốt, đã mang dòng máu quả quyết lại ngang tàn, cho dù là ngoại hình tuấn tú hay là dịu dàng, đó cũng chỉ là hình tượng giả mà thôi.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 126

Hắn vẫn không cam tâm, cho dù cô vừa cự tuyệt hắn, nhưng vậy thì sao? Hắn không tin trên đời này lại có người phụ nữ mà Sở Úy Dạ hắn không có được.

Bạch Lộ vẫn duy trì tư thế ban đầu không chút động đậy, cánh môi đỏ nhẹ nhếch lên, có chút tự giễu mà nói: "Nếu đã biết tôi mang thai, nói một câu khó nghe thì tôi cũng chỉ là tàn hoa bại liễu, thật không hiểu người có tiền tài, gia thế và vẻ ngoài như Sở thiếu gia anh đây, muốn loại phụ nữ nào mà lại không có chứ? Cần gì cứ phải day dưa không rõ với tôi như vậy?"

"Day dưa sao?"

Sở Úy Dạ cười nhạo một tiếng, đôi môi mỏng lạnh lẽo dần dần dán lại gần cô, nhưng lại thoáng thấy một tia kinh hoàng trong đáy mắt cô nên âm thầm chuyển dời, hơi thở nóng hổi đã dừng lại bên ngoài vành tai cô, hắn không có cường ép hôn cô, nhưng lại gần như cắn chặt lấy tai cô.

"Em cảm thấy là day dưa, vậy thì cứ day dưa đi, ai bảo tôi lại nhìn trúng em chứ? Em không cần nhắc nhở tôi sự thật về việc em đã trở thành người phụ nữ của Lương Phi Phàm, tôi vẫn luôn rất tỉnh táo." Hắn thấp giọng cười, "Nhưng Sở Úy Dạ tôi đây, từ trước đến nay không phải là một người dễ dàng nhận thua cuộc, em yên tâm, bắt đầu từ bây giờ, tôi sẽ dùng cách của mình để theo đuổi em, tôi sẽ không miễn cưỡng em, Bạch Lộ, em có thể an tâm sống qua ngày, tôi sẽ ở đây chờ em, tôi tin rằng em sẽ ngoảnh đầu lại để nhìn thấy sự tồn tại của tôi."

...

Cơ thể Bạch Lộ cương cứng, Sở Úy Dạ đã thả cô ra, đôi môi mỏng lướt nhẹ qua má cô, như vô ý nhưng rõ ràng lại mang theo hơi ấm quyến luyến.

Những lời hắt vừa nói, ánh mắt hắt ta đang nhìn mình---

Tất cả đều đang tiết lộ một tin tức, chính là bốn chữ --- Thề phải có được.

Bạch Lộ cắn môi, không đợi cô có bất kỳ phản bác gì thì Sở Úy Dạ đã vươn tay, nhẹ nhàng chạm khẽ lên vai cô, khôi phục lại sự kiêu ngạo bất cần thường ngày, cong khóe môi lên nhẹ giọng nói: "Cuộc thi đấu hôm nay, phải cố lên nhé cô gái của tôi."

Bạch Lộ nháy nháy mắt, cô quả thật có chút lờ mờ không rõ.

Bởi vì trước giờ cô chưa từng thấy qua một Sở Úy Dạ dịu dàng như vậy, khiến cho cô trong một khoảnh khắc không nói được câu nào, nhưng hắt đã xoay người, trực tiếp đi thẳng về phía xe của mình, sau đó dưới cái nhìn của cô liền lái xe rời đi.

Cuộc thi thiết kế kiến trúc lần này có liên kết với chính phủ, thế nên sinh viên tốt nghiệp khóa này chiếm 80% những người đến tham gia.

Nghe nói lần này, nếu giành được giải nhất của cuộc thi sẽ tương đương với việc đã được chính phủ của Thành phố A công nhận, tiền đồ sau này chắc chắn sẽ cực kỳ sáng lạng, nên ai cũng hy vọng được trở thành người nổi trội trong cuộc thi.

Trước đây Bạch Lộ vẫn có chút nghĩ không thông, tại sao đơn vị chính phủ của Thành phố A lại muốn tổ chức những cuộc thi thiết kế kiến trúc như vậy, nhưng sau đó cô mới biết, vì cách nghĩ của Ủy viên thư ký thành

phố vừa mới nhậm chức sáng suốt hơn rất nhiều so với quan chức cấp cao tại vị trước đó.

Ông ấy có ý muốn bồi dưỡng nhân tài, tòa nhà ủy ban thành phố của ông ấy trước đây cũng có ý nghĩ đó nên mới triệu tập tổ chức hội nghị bầu chọn.

Bản thiết kế đó của Bạch Lộ tuy rằng trước đó đã bị người của Viễn Đông cướp mất, nhưng ai ai cũng đều biết, nhờ có bản thiết kế đó mà Viễn Đông đã có được hạng mục hợp đồng ba năm với Chính phủ thành phố, đây rõ ràng là đã câu được một con cá lớn.

Đối với Bạch Lộ mà nói, tuy rằng cô rất hy vọng sẽ đạt được thành tích tốt trong cuộc thi, nhưng phóng tầm mắt nhìn khắp hội trường... dòng người đông đúc, tâm trạng cô vào giờ phút này ngược lại lại rất bình ổn.

Giống như Lương Phi Phàm đã nói, cứ phát huy như bình thường, quan trọng là được tham dự, còn về thành tích thì cứ thuận theo tự nhiên.

Quy tắc của cuộc thi mọi người đều đã nắm rõ, đề mục sẽ được công bố vào ngay lúc thi, Bạch Lộ tìm được vị trí của mình xong, cô trước tiên cầm điện thoại lên, chuẩn bị gọi cho Lương Phi Phàm, nhưng lại không ngờ rằng điện thoại của anh vẫn trong trạng thái khóa máy như cũ.

Bạch Lộ ấn tắt máy, hít sâu một hơi, nhìn lại cũng gần đến giờ rồi, trước khi cô tắt nguồn liền muốn gửi một tin nhắn cho Lương Phi Phàm, nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy có lẽ anh sẽ không đọc được nên đành thôi.

Đến giờ, cuộc thi nhanh chóng bắt đầu, sau khi đề tài được công bố, Bạch Lộ ngược lại lại nhẹ nhàng thở ra một hơi.

——Yêu cầu người tham gia thi đấu trong vòng 2 giờ đồng hồ, tự do phát huy, hoàn thành một tác phẩm kiến trúc mà tự bản thân cảm thấy phù hợp nhất với thời gian và năng lực của mình.

Hình thức thiết kế bản vẽ nhanh chóng như vậy, trước đây Bạch Lộ gần như là làm mỗi ngày, cho nên cô căn bản không hề cảm thấy có chút khó khăn nào, hai tiếng, cô rất dễ dàng liền có thể hoàn thành một bản vẽ, nhưng lần này dù sao cũng là tham gia thi đấu, nên cô đã dùng thời gian mười mấy phút đồng hồ để suy nghĩ, sau cùng mới bắt đầu vẽ.

...

Thời gian hai tiếng, sau khi Bạch Lộ hoàn thành tác phẩm, vừa ngẩng đầu lên, thì vừa lúc hết thời gian.

Cô lại nhìn vào bản vẽ đã hoàn thành được đặt một bên của mình, do dự trong một thoáng chốc liền cầm bút lên, viết một chữ rất nhỏ vào bên dưới góc phải của bản vẽ, sau đó mới viết tên mình lên, rồi lại đợi người của ban tổ chức đến thu bài.

Ra khỏi hội trường, Bạch Lộ đứng ở cửa chính đợi một lúc, nhưng vẫn không hề thấy bóng dáng xe của Lương Phi Phàm, ngay cả xe của tài xế trong biệt thự cũng không thấy đâu.

Bạch Lộ lấy điện thoại ra, sau đó mới ấn vào nút mở nguồn, màn hình điện thoại sáng lên, rất nhanh sau đó liền nhận được tín hiệu, gần như là cùng một lúc liền có một cuộc gọi đến, Bạch Lộ nhìn vào ba chữ "Lương Phi Phàm" đang nhảy trên màn hình, tim cô dường như muốn dâng lên đến cổ họng.

Cô không chút nghĩ ngợi liền lập tức nhấn vào phím nhận cuộc gọi.

"Em thi xong chưa?" Âm thanh trầm thấp của Lương Phi Phàm, xuyên qua sóng điện thoại truyền vào tai Bạch Lộ, cô có thể nhận ra được trong giọng nói của anh mang theo sự mệt mỏi rã rời.

Trái tim vừa được buông xuống của Bạch Lộ, trong phút chốc lại thắt chặt lại, cô không trả lời mà hỏi ngược lại, "Phi Phàm, sao điện thoại của

anh lại cứ khóa máy vậy? Có phải có chuyện gì không? Nghe giọng anh có chút không đúng lắm, có phải anh xảy ra chuyện gì không?"

"Đừng căng thẳng."

Lương Phi Phàm cười khẽ trấn an cô, giọng nói trầm trầm bởi vì cố ý khắc chế nhẹ giọng, nên càng thể hiện rõ sự mê người, "Không phải anh vẫn rất tốt đây sao? Không có chuyện gì quá nghiêm trọng cả."

"Không có việc gì nghiêm trọng vậy sao vẫn cứ khóa máy? Phi Phàm, anh nói thật cho em biết, có phải vì em nên anh mới..."

"Ngốc này, em nghĩ bậy gì đó?" Lương Phi Phàm ngắt lời cô, thật sự sợ rằng cô sẽ suy nghĩ lung tung, anh tránh nặng tìm nhẹ mà nói: "Không có chút liên quan nào đến em cả, là chuyện của Lương thị. Hôm qua công ty con của Lương Thị ở Thành phố D xảy ra chút vấn đề, cha anh không thể kịp thời qua đó, cho nên anh mới vội vàng bay qua, xin lỗi đã không nói với em, anh sợ sẽ làm ảnh hưởng đến tâm trạng tham gia thi đấu hôm nay của em."

"Anh đang ở Thành phố D?"

"Anh đã quay về rồi." Bạch Lộ quả nhiên nghe thấy âm thanh huyền ảo ở đầu bên kia, hình như là có người đến đón anh, kêu anh lên xe, lại nghe thấy anh nói: "Bây giờ em đã thi xong rồi đúng chứ? Anh sẽ lập tức đến đó đón em..."

"Không cần đâu."

Nghĩ đến anh tối qua đã bay đến Thành phố D, hôm nay lại phải gấp rút trở về, vậy có nghĩa là anh căn bản không hề có thời gian nghỉ ngơi, từ Thành phố A đến Thành phố D, cô biết nếu ngồi máy bay thì ít nhất cũng mất hơn ba tiếng, có lẽ anh ngoại trừ họp ra thì liên ngựa không ngừng vó mà bay đi bay lại, tim Bạch Lộ có chút trống rỗng, có một loại cảm giác

đau lòng khó nói thành lời, "Em có thể tự về được, anh nghỉ ngơi đi, em sẽ đến chỗ anh để tìm anh."

"Không cần lo lắng, người đàn ông của em còn không yếu đến mức đó đâu." Lương Phi Phàm lại cười khẽ một tiếng, Bạch Lộ nghe thấy anh ra lệnh tài xế lái xe, dừng lại một lúc mới nói với cô: "Bạch Lộ, em đừng về biệt thự, hôm qua không phải anh đã nói với em hôm nay chờ em xong việc liền muốn đưa em đến một nơi sao? Nếu đã không muốn cho anh đến đón em, vậy em tự bắt xe qua đây có được không?"

"... Nơi nào?"

"Vườn hoa trên không." Lương Phi Phàm nói: "Anh ở đó chờ em."

Vườn hoa trên không.

Thật ra là một nhà hàng, nhưng vì được xây dựng phía trên tòa nhà cao nhất của Thành phố A, các mặt được thiết kế dựa vào cửa sổ, cho nên những người ngồi ở đây dùng bữa sẽ có một loại cảm nhận như bản thân đang ở "Vườn hoa trên không".

Thế nhưng một nơi lãng mạn như vậy, trước đây Bạch Lộ chỉ xem qua giới thiệu trên tạp chí. Cô chỉ biết, người thiết kế nhà hàng này là một cậu ấm con nhà giàu, lúc rảnh rỗi không có việc gì làm đã thiết kế nên một nhà hàng như vậy, ban đầu vốn chỉ mang tâm thái muốn vui đùa, nên khi vừa mới bắt đầu không hề làm tuyên truyền, nhưng hiệu quả lại tốt đến bất ngờ.

Kinh doanh được vài năm, Vườn hoa trên không đã trở thành điểm đến cao cấp mà các cặp đôi yêu nhau yêu thích nhất.

Khi Bạch Lộ ngồi trên xe taxi cô vẫn còn đang suy nghĩ, lúc này Lương Phi Phàm kêu cô đến Vườn hoa trên không là vì chuyện gì nhỉ?

Nhưng nghĩ lại thì bất kể là vì chuyện gì, đi đến nơi đó hơn phân nửa cũng là để dùng cơm. Chỉ là có chút ngoài dự đoán của cô là anh lại chọn đến nơi đó.

Người đàn ông nghiêm túc đó, kỳ thực đã làm cho cô rất cảm động.

Khóe môi nhẹ nhếch lên, Bạch Lộ đưa tay chống cằm, từ cửa sổ xe nhìn ra cảnh vật hai bên đường từ từ vụt qua, đầu mày cuối mắt đều toát lên vẻ hạnh phúc.

Đến nơi, Bạch Lộ trả tiền xe, vừa xuống xe liền trông thấy Quan Triều đã đứng chờ ở cửa.

"Cô Bạch."

Bạch Lộ hơi bất ngờ, "Phàm... ừm, à, Lương tổng anh ấy..."

Trước mặt Quan Triều, vừa mở lời liền gọi "Phi Phàm" khiến cho Bạch Lộ phút chốc nhận ra liền ngừng lại --- Trước đây cô và Quan Triều cũng được xem như là đồng nghiệp, bây giờ tuy rằng có một số việc mọi người đều hiểu rõ trong lòng mà không nói thẳng ra, nhưng cô vẫn cảm giác hơi ngượng ngùng, rất tự giác mà đối cách xưng hô, "Lương tổng đã kêu tôi đến đây."

Thời gian Quan Triều và Bạch Lộ quen biết nhau không quá dài, nhưng lại hiểu rất rõ cách làm người của cô, cô không hề giống những người phụ nữ trước đây anh ta từng tiếp xúc, không hề ngang ngược điều ngoa tùy ý, vì có chỗ dựa mà không sợ gì.

Cô không nhiều lời, có đôi khi đem lại cho người ta cảm giác tuy lạnh nhạt nhưng dường như lại toát ra vài phần bình dị gần gũi.

Khó trách Lương tổng lại quan tâm cô như vậy.

"Cô Bạch, Lương tổng đã ở bên trong, cô cứ đi vào là được."

Bạch Lộ gật gật đầu, chuẩn bị đi vào trong, lại bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, không nhịn được hỏi Quan Triều, "...Cái đó, trợ lý Quan, Lương tổng đang ở bên trong bàn công việc à?"

Nếu không sao Quan Triều lại đứng chờ ở trước cửa chứ?

"Không có, bên trong chỉ có một mình Lương tổng."

Quan Triều ngừng lại một lúc, lại cười với cô, nụ cười đó khiến cho Bạch Lộ vô cùng kinh ngạc, mà lời nói của anh ta lại càng khiến cho Bạch Lộ không hiểu có chuyện gì, "Cô Bạch, chúc mừng cô."

.....

Bạch Lộ nhú mày, vừa muốn hỏi chúc mừng tôi việc gì? Thì Quan Triều đã mỉm cười gật đầu với cô, liền đi ngang qua cô mà đi về hướng xe.

Cô nhìn theo bóng dáng người đàn ông rất nhanh liền cúi người ngồi vào trong xe, dấu hỏi trên đầu càng lúc càng lớn.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 127

Là đang chúc mừng cô đã tham gia một cuộc thi thiết kế lớn phải không?

Thôi thì cứ chúc mừng cô ấy trước, trong cuộc thi thiết kế có khả năng cô ấy sẽ bộc lộ, trổ hết tài năng của mình?

Không tìm được lí do đến đây, Bạch Lộ cũng không đứng mãi ở cửa suy nghĩ lời Quan Triều, cô lắc lắc đầu, bước chân đi vào cửa chính...

Phòng ăn là ở tầng 35, nếu chỉ đi thang máy, cũng tốn gần 10 phút.

Lúc bước vào phòng ăn Bạch Lộ mới phát hiện, cả gian phòng chỉ có một mình Lương Phi Phàm.

Con người đó đang đứng bên cửa sổ, trên người mặc một bộ đồ vest được may tỉ mỉ, lịch sự màu xám đậm, bên trong là một chiếc áo sơ mi màu trắng đơn giản, anh khoanh tay đứng đó, đứng thẳng người, đôi chân dài của anh được chiếc quần tây phẳng tấp làm nổi bật, tôn lên nét đẹp của nó, trông anh càng hoàn mỹ hơn.

Có một khoảng khắc như vậy, Bạch Lộ nhìn người đàn ông đứng cách cô không xa đó, đôi mắt của anh có những lúc hơi thất thần.

Có một số người, cho dù bạn có cố gần gũi với anh ta đến cỡ nào, nhìn anh ta bao nhiêu lần, nhưng anh ta vẫn chỉ đứng đó một chỗ, đối với bạn

mà nói, thì đây vẫn là khung cảnh đẹp, mê hoặc lòng người nhất trên đời, vẫn sẽ "đánh cắp" trái tim và "chiếm lấy" tâm hồn của bạn.

"Anh đứng đó làm gì vậy?"

Có lẽ là anh đang ý thức được sau lưng đang có người đứng nhìn mình, Lương Phi Phàm từ từ xoay người lại, quả nhiên nhìn thấy Bạch Lộ, anh nhướn mày, cong đôi môi mỏng, đầy quyến rũ của mình lên nói với cô, "Qua đây."

Bạch Lộ đi qua đó, anh đưa tay ra, cô rất tự nhiên, đặt tay mình vào lòng bàn tay anh, "Chẳng phải chỉ là ăn bữa cơm thôi sao? Sao anh còn bao hết chỗ này?"

Lúc này, ở đây chẳng có ai khác, cho nên rõ ràng là Lương Phi Phàm đã bỏ tiền ra bao hết chỗ này

Mặc dù cô phải thừa nhận rằng, là phụ nữ thì ai cũng thích nơi lãng mạn như vậy. Nhưng...cô cứ cảm thấy nó quá long trọng, nó sẽ làm cô có cảm giác lâng lâng, làm mình như đang đi trên mây, không được thực tế cho lắm.

Ngón tay cái trông hơi thô của Lương Phi Phàm nhẹ nhàng ấn lên mu bàn tay của cô, đôi mắt của anh chứa đầy tình cảm mà anh dành cho cô "Hôm nay là một ngày đặc biệt, nên anh mới không muốn có người đến làm phiền chúng ta."

"...Mặc dù em cảm thấy tác phẩm dự thi của mình rất tốt, nhưng những người tham gia cuộc thi hôm nay rất nhiều, em không chắc mình có thể đoạt giải." Bạch Lộ cứ tưởng anh là đang chúc mừng cô trước, không kìm được nên đã nói: "Thật ra anh không cần phải làm vậy đâu, anh cũng nói rồi, kết quả không quan trọng, quan trọng là mình tham gia cuộc thi một cách nghiêm túc và đã cố gắng hết mình..."

"Bạch Lộ à."

Lương Phi Phàm cười cười rồi ngắt lời cô, "Em có biết hôm nay là ngày gì không?"

"...Ngày gì?"

Là ngày đặc biệt gì sao? Nhất thời cô chưa phản ứng kịp, chưa biết làm sao, thì Lương Phi Phàm cười rồi bẹo má cô, cô dường như có hơi bất lực lắc lắc đầu, "Nhìn em có vẻ là một cô gái nhỏ lanh lợi, thông minh, nhưng thật ra lại lơ mơ như vậy? Hay là con gái các em đều thích những bất ngờ nho nhỏ như vậy?"

Bạch Lộ càng bối rối hơn, "...Rốt cuộc là ngày đặc biệt gì? Bất ngờ gì cơ? Em...chưa hiểu cho lắm."

Hôm nay là như thế nào vậy?

Lúc này Quan Triều nói với cô, "Chúc mừng", bây giờ Lương Phi Phàm dường như lại nói với cô những lời tương tự, "Bất ngờ", có phải là có chuyện gì mà mình chưa biết không? Hay là cô đã quên thứ gì đó?

"Anh...Tóm lại là chuyện gì? Anh mau nói đi, đừng có úp úp mở mở nữa." Cô hơi sốt ruột hỏi anh, "Có chuyện gì đáng để chúc mừng em chứ?"

"Hôm nay chẳng phải ngày 15 sao? Bạch Lộ, hôm nay là sinh nhật em đó." Trước đó anh có xem qua thẻ căn cước công dân của cô, cho nên sớm đã ghi nhớ ngày sinh nhật cô, không ngờ cô gái nhỏ này lại có thể quên mất một ngày quan trọng như vậy.

Từ nhỏ đến lớn, Lương Tịnh Tiêu chưa bao giờ quên mất ngày sinh nhật của mình, mỗi năm chưa tới ngày sinh nhật của mình, thì cô đã đi khắp nhà báo cho mọi người biết, rồi còn nói với mọi người rằng mình muốn quà gì,

anh là anh hai của Lương Tịnh Tiêu, mỗi năm anh đều chuẩn bị cho em gái mình một món quà có giá trị không nhỏ.

Dĩ nhiên, cho dù là Lương Tịnh Tiêu, hay là những cô gái mà anh từng tiếp xúc trước đây, đối với "Ngày sinh nhật" của họ, anh đều xem đó là ngày đặc biệt, mỗi năm đều có một ngày như vậy, nên ngày hôm đó ai cũng mong muốn có thể kiểm soát từ anh.

Còn cô, cô là người đầu tiên.

Sinh nhật của mình, lại phải để người khác nhắc nhở.

Lúc này Bạch Lộ mới có phản ứng, hôm nay là ngày 15 tháng 10.

Đúng vậy, hôm nay là sinh nhật cô, nhưng trước giờ cô chưa từng ăn mừng sinh nhật của mình.

Ánh mắt vốn đang bối rối của cô bỗng trở nên cứng nhắc, cô chớp chớp mắt, nhẹ nhàng hỏi: "...Sao anh biết được hôm nay là sinh nhật em?"

"Nếu anh muốn biết những thông tin này thì đó không phải là chuyện khó khăn gì." Lương Phi Phàm nhìn thấy thần sắc có hơi kì lạ, đôi lông mày rậm của anh chau lại, "Hử, sao sắc mặt của em ngược lại trở nên khó coi vậy? Ngày sinh nhật mình chẳng phải em nên vui vẻ sao?"

Bạch Lộ ngược đầu lên, nhìn anh một cái, thật ra cô cũng không cần giấu anh, giữa anh và cô, không cần có bí mật này.

Cô cắn môi, suy khi đắn đo suy nghĩ một hồi, mới mở miệng nói chuyện: "...Phi Phàm, em không ngờ, anh lại nhớ ngày sinh nhật của em, việc em không nhớ ngày sinh nhật của mình, không phải là vì một lí do nào khác, chỉ là bởi vì...em chưa từng ăn mừng sinh nhật của mình, cho nên dần dần, em cũng quên mất ngày sinh nhật của mình."

Chân mày của Lương Phi Phàm càng chau lại hơn, ánh mắt ánh có hơi ngạc nhiên, cảm thấy khó hiểu, "Tại sao lại không ăn mừng sinh nhật?"

Con gái...chẳng phải ai cũng rất thích ngày này sao?

"...Bởi vì, bố của em, đã mất từ lúc em còn rất nhỏ, hôm đó...chính là ngày sinh nhật của em." Bạch Lộ có hơi nghẹn ngào, giọng cô ngày càng trầm xuống: "...Cho nên những năm nay, lúc em ở cùng với mẹ, em chưa bao giờ dám nhắc đến ngày sinh nhật của mình. Vì ngày sinh nhật của em cũng là ngày giỗ của bố em."

Lòng Lương Phi Phàm hơi thắt lại, đưa tay nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, quả nhiên đôi mắt của cô đang đỏ lên giống hệt đôi mắt của một chú thỏ, nhưng lại cố gắng kìm nén, không để cho nước mắt rơi xuống, anh không chịu được thở dài một tiếng, giọng nói ngày càng nhẹ nhàng, dịu dàng, "Thật xin lỗi em, trước đây anh vốn không hề biết chuyện này...nhưng mà tất cả những chuyện này chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên thôi, không có liên quan gì đến em cả. Nói vậy những năm này, em chưa từng ăn mừng sinh nhật sao?"

Bạch Lộ lắc đầu.

Ngón trỏ của Lương Phi Phàm hơi nhúc nhích, suy nghĩ của anh cũng theo đó mà thay đổi, ánh mắt anh lặng lẽ hướng về phía cô, nhìn đôi mắt đang đỏ hoe của cô, cuối cùng cũng hỏi: "Chuyện liên quan đến bố em, trước giờ em chưa từng nói với anh, anh cũng chưa từng hỏi em, nếu bây giờ anh hỏi, thì em có kể cho anh nghe không?"

Tay của Bạch Lộ từ từ đặt lên mu bàn tay của anh, cô hít một hơi thật sâu, rồi mới gật đầu, "Không có chuyện gì là em không muốn kể cho anh nghe."

Lương Phi Phàm để cô ngồi xuống, giám đốc và người phục vụ đứng ngay cửa đã chuẩn bị hết mọi thứ, vừa nhìn thấy họ ngồi vào bàn tiệc, đang

chuẩn bị tiến về phía trước, thì tay của Lương Phi Phàm để sau lưng của Bạch Lộ hơi lắc lắc, giám đốc và người phục vụ thấy anh ra hiệu, lập tức lùi về phía sau.

Ý của Lương Phi Phàm rất rõ ràng, bây giờ anh không muốn bị bất kì ai làm phiền.

Còn Bạch Lộ thì cô không hề hay biết chuyện gì, tối hôm nay Lương Phi Phàm chuẩn bị tất cả những thứ này, còn có những chuyện sau đó, mãi cho đến bây giờ, cô chỉ có suy nghĩ đơn giản là, anh vốn không hề biết chuyện này, nên đã chuẩn bị cho cô một buổi tiệc sinh nhật mà thôi.

"...Bố của em, có lẽ là mất vào năm em được 5 tuổi, thật ra lúc đó em vẫn còn đang ở độ tuổi rất nhỏ, cái gì cũng không biết, em vốn chẳng biết "chết" nghĩa là như thế nào, chỉ nhớ ngày hôm đó, sau khi trường mẫu giáo tan học, là do giáo viên chủ nhiệm đích thân đưa em về nhà. Mọi hôm đều là bố hoặc mẹ đến đón em, nhưng ngày hôm đó cả hai không ai tới, sau khi về nhà em cũng không gặp được họ, hôm đó lại là ngày sinh nhật của em, nên em cứ tưởng là họ đã đi mua quà cho em."

Nói đến đây, Bạch Lộ có hơi ngập ngừng, những chuyện này, cô chưa từng nói với ai, cho dù là đã quen biết Hương Cẩm Long chừng ấy năm, nhưng cô cũng chưa từng kể cho anh ta nghe những chuyện như vậy.

Bởi vì đây là nỗi đau trong lòng cô, trước đây cô vẫn còn nhỏ nên không biết gì cả, sau khi trưởng thành thì cô mới biết năm đó thứ mà cô bỗng nhiên mất đi là gì, cho nên sẽ càng đau lòng hơn.

Giọng cô càng trầm hơn, trong câu văn hơi tối nghĩa của cô, có một nỗi đau không hề nhỏ, "...Nhưng em không biết được, thật ra lúc đó bố em đang được cấp cứu trong bệnh viện, một mình em ở nhà đợi bọn họ đến 10 giờ tối, em thật sự không thức đợi bọn họ nổi nữa, rất buồn ngủ, rất muốn ngủ, nhưng bố mẹ vẫn chưa về, em không dám ngủ, thế là em đã gọi điện

cho bố, số điện thoại của bố từ lâu được mẹ em ghi lại rồi dán kế bên chiếc điện thoại bàn, lúc em nhìn theo những con số đó gọi cho bố, em vẫn còn đang suy nghĩ, lát nữa khi bố nghe máy, em sẽ khóc rồi làm vờ giận dỗi, làm nũng với bố. Hôm nay rõ ràng là sinh nhật em, nhưng bố và mẹ cả hai người bọn họ đều không ở nhà, bỏ em ở nhà một mình...lúc đó em thật sự cảm thấy rất tủi thân.

"...Cho nên khi vừa có người nghe máy, em đã lớn tiếng khóc lóc, không để người ở đầu dây bên kia nói chuyện, em đã khóc om sòm đòi ăn bánh kem, đòi quà..."

Lúc này cô ghen lời, những chuyện đó, cũng đã gần 20 năm rồi, cô không hề nhắc hay suy nghĩ tới, bây giờ suy nghĩ lại, trẻ con thật ngây thơ, nhưng có những lúc đó cũng sẽ là những vết thương chí mạng.

"...Lúc đó em rất kì quặc, cứ khóc mãi, còn người ở đầu dây bên kia thì không nói một lời nào, một đứa con nít khi không có được câu trả lời, thì sẽ từ từ nín khóc, sau đó thì em nghe thấy tiếng của mẹ, mẹ kêu em đến bệnh viện, bố em đang ở bệnh viện."

Sau này cô mới biết, thì ra bố cô đã mất vào ngày hôm đó.

Còn lúc cô ở nhà một mình đợi bánh và quà sinh nhật, thì bố cô đang chiến đấu với tử thần, nhưng cuối cùng cũng không vượt qua, không tránh khỏi cái chết.

Lương Phi Phàm đưa ngón tay cái ra, nhẹ nhàng để ngay khoé mắt cô, đúng lúc có giọt lệ rơi xuống, ngón tay anh đưa ngón tay qua, lau đi giọt nước mắt đó, rồi dang tay ôm cô vào lòng, "Đừng khóc, những chuyện đó đã là quá khứ rồi. Bố em mất thế nào vậy?"

"...Em không biết."

Lúc đó em chỉ mới 5 tuổi, còn quá nhỏ, Tần Trân Hy đã dịu dàng nói với cô, Bạch Lộ à, bố con đã đi đến một thế giới khác rồi, ông ấy rất bình thản, ông ấy sẽ ở một thế giới khác nhìn con trưởng thành, khôn lớn từng ngày. Cho nên cô cứ ôm lấy suy nghĩ đó, cứ nghĩ là bố cô chỉ đi đến một thế giới khác mà thôi. Đợi đến lúc cô biết được bố cô đã thật sự rời khỏi thế gian này, thì lúc đó cô đã được 10 tuổi, sau đó, cô cũng có hỏi mẹ mình năm đó tại sao bố lại đột ngột ra đi như vậy, thì Tần Trân Hy dường như không muốn nhắc lại chuyện của năm đó, sau mấy lần gắng hỏi mà không có được đáp án, Bạch Lộ cũng không hỏi tới nữa.

Đôi tay Lương Phi Phàm nâng lấy hai má cô, nhìn thấy trên đôi mắt cô nước mắt cứ tuôn ra, anh quả thật có hơi đau lòng, anh cúi người xuống, dịu dàng và nhẹ nhàng hôn lên trán cô, ngập ngừng một lúc, mới nói: "Hôm nay là sinh nhật em, tuy anh không biết đã rất nhiều năm em không ăn mừng sinh nhật của mình, nhưng bây giờ, em có thể vì anh mà quên đi những chuyện không vui kia, xem hôm nay là một ngày đặc biệt, từ nay về sau, em có thể ghi nhớ, là vào ngày sinh nhật của em, cũng đã xảy ra một sự việc đặc biệt như vậy, nhưng đó không phải là việc khiến con tim em phải đau nhói mỗi khi nhắc về nó."

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 128

Bạch Lộ hít hít mũi, cất giọng, "...là ngày đặc biệt gì thế?"

Lương Phi Phàm đưa tay rút vào túi áo trong bộ vest lấy ra một cái hộp màu đen, giây phút Bạch Lộ nhìn thấy cái hộp đó, liền cảm thấy ong ong đầu óc, cô dường như đoán ra được gì đó, nhưng hoàn toàn không dám tin, tròn xoe đôi mắt nhìn, ngơ ngơ nhìn chăm chăm vào cái hộp, một hồi lâu cũng chưa định thần lại.

"Sao ngây ra thế? Quà cho em đây, nhận lấy"

Nhìn thấy cô ấy không hề có ý đưa tay ra nhận lấy, Lương Phi Phàm bèn nắm tay cô, đặt cái hộp vào lòng bàn tay cô, sau đó đưa một cánh tay khác ra, nhấn mở hộp, hộp tự động bật ra...

Ánh sáng lấp lánh rơi vào mắt, Bạch Lộ hồi hộp, nhưng không phải tạo thành từ những cảm xúc xấu, mà là...quá ngạc nhiên, ngạc nhiên đến quên cả thở.

Đó là 1 cặp nhẫn.

Cô không hề thấy xa lạ với kiểu dáng của cặp nhẫn.

Đương nhiên là không lạ rồi, vì mấy ngày trước cô vẫn ở biệt thự của Lương Phi Phàm nhìn thấy kiểu dáng này trên tạp chí, lúc đó...cô nhớ là mình đã xem rất lâu, anh cũng hỏi qua ý của cô, có thích kiểu này không...

Lúc đó, cô chỉ thuận miệng trả lời, nhưng không ngờ, bây giờ anh lại tặng chiếc nhẫn đó cho cô.

...cái này là quà sinh nhật sao?

Khóe mắt cay nhòe, Bạch Lộ cắn vào môi, nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn Lương Phi Phàm, đôi mắt ánh lên, do phản chiếu từ đèn thủy tinh nên đôi mắt đó cũng lấp lánh ánh sáng như thủy tinh, khiến người ta không thể rời mắt được.

Lương Phi Phàm bỗng nhiên buông cô ra, đứng dậy, sau đó đứng trước mặt cô ấy, một đầu gối quỳ xuống, "Anh muốn ngày hôm nay, Bạch Lộ em sẽ là vợ của Lương Phi Phàm anh đây, đeo chiếc nhẫn này vào, em sẽ là vợ của Lương Phi Phàm anh nhé."

"Lấy anh nhé? Làm bà Lương của anh nhé."

Làm bà Lương của anh nhé.

Bạch Lộ tròn xoe đôi mắt, không dám chớp một cái nào cả, cô sợ đây là giấc mơ, nếu chớp mắt thì sẽ tỉnh mộng ngay...

Vì quá bất ngờ, vì không dám tin, anh lại...cầu hôn.

Cô không kiềm được đưa tay che đôi môi đỏ đang run rẩy, một lát sau, mọi thứ trước mắt dường như tan biến, những gì có thể nhìn thấy trước mắt, chỉ có anh ấy mà thôi.

Chỉ có Lương Phi Phàm...

Bên tai ong ong, hình như có vô số con ong ủa đến, nhưng đợi đến khi cô nghe rõ ràng rồi mới phát hiện tất cả tạp âm chẳng qua đều ngưng tụ lại thành 2 câu quan trọng nhất...

Đeo chiếc nhẫn này vào, em sẽ là vợ của Lương Phi Phàm?

Lấy anh nhé? Làm vợ anh nhé...

...

Trong cuộc đời này, luôn có vô số bất ngờ xảy đến, vô số những niềm vui, những rung động...nhưng Bạch Lộ biết, bất luận sau này cuộc đời cô có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, khoảnh khắc này, cô mãi không bao giờ quên.

Có một số chuyện, cô rất muốn lớn tiếng nói ra, nhưng phát hiện bản thân nhiều lần bờ môi cứ lắp bắp, không nói thành câu được.

Lương Phi Phàm thấy cô biến sắc, cũng không đứng dậy, chỉ khép bàn tay cô lại, chiếc nhẫn đó đã nằm gọn trong bàn tay cô rồi, sau đó anh nhắc bổng cô lên, chiếc cằm cứng chắc đè lên vai cô, đầu mũi đều là mùi hương nhẹ nhàng từ cơ thể cô, là mùi hương đặc biệt của cô mà anh luôn rất thích, rất say đắm...

“Cũng từng theo đuổi, cũng từng mất đi, không còn là giấc mơ, mở cửa sổ ra, mở lòng ra, để hy vọng lại đến, bên ba không nề hà mà say đắm, vì cái gì, là em đã cho anh, một chút rung động, một lý do, không mệt mỏi không yếu đuối. Sự vĩnh hằng trên thế giới này không nhiều, chúng ta hãy trường tồn, tình sâu nghĩa nặng, dùng tình yêu một đời không hết...và mỗi ngày trôi qua kẻ si mê này yêu em thêm chút nữa cho đến khi đong đầy, anh phát hiện ra anh thích nhất là cùng em viết lên câu chuyện đôi ta, oh...đêm tối của ngày mai”

...

Giọng ca của anh luôn rất có hồn, đây là lời bài hát "Mỗi ngày yêu em thêm" của Trương Học Hữu, bài này rất cũ rồi, thuộc dạng nhạc cổ điển, giọng hát được cất lên từ anh, khiến cho người khác say mê.

Bạch Lộ cắn chặt môi mình, càng không có cách nào nói chuyện được, chỉ cảm thấy khóe mắt ướt đẫm, có cái gì đó cứ cuồn cuộn trong lòng... đó chắc chắn là hương vị khiến cô cảm thấy hạnh phúc.

Hơi thở của Lương Phi Phàm thân quen như thế, sự bá đạo cường thế trước sau như một, nhưng lại dịu dàng, khiến cô không thể rời xa mà chỉ muốn hòa quyện cùng anh...

"Bạch Lộ, anh đang đợi câu trả lời của em."

Từ phần cổ của cô Lương Phi Phàm ngẩng đầu lên, những ngón tay giữ chặt bờ vai cô, hơi dùng lực, cuối cùng thì cô cũng ngẩng đầu lên, anh nhìn thấy một đôi mắt đỏ au.

"Không trả lời anh thì anh sẽ quỳ trước mặt em suốt đấy..."

"...Phi Phàm."

Bờ môi cô run run, lắp bắp nói được vài từ, mới phát hiện trên gương mặt đó, nước mắt như sợi ngọc trai bị đứt dây, cũng không thể kiềm chế được, cứ tuôn ra và không kịp lau.

"Khóc gì thế? Anh cầu hôn đáng sợ đến vậy sao?"

Lương Phi Phàm hơi chau mày, nghĩ đến việc bản thân cứ nghe đi nghe lại một bài hát, khó khăn lắm mới có thể hát trước mặt một người con gái?

Nhưng sao lại khiến cô ấy khóc thành ra thế này chứ?

Bạch Lộ cười nhẹ, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi, cô cảm thấy bản thân thật ngốc nghếch, lúc cười lúc khóc, cuối cùng nói một cách mơ hồ không rõ ràng "...em không có...chỉ là quá bất ngờ..."

"Tại sao? Tại sao lại đối tốt với em như vậy?"

Cô không nói được nửa lời, khóe mi ướt đầm cứ nhìn chăm chăm anh.

Dù cô không phải là người tự tin nhất, nhưng trước giờ cô cũng không bao giờ phủ nhận bản thân mình ở trước mặt mọi người. Chỉ là lúc này đây, cô quả thật không dám tin, nên có những lời, cô không kìm nén nổi tình cảm nói ra, "...Phi Phàm, em biết...thật ra em mang đến cho anh rất nhiều phiền phức, bất luận là việc công hay việc gia đình...sự xuất hiện của em, đã làm xáo trộn nhiều kế hoạch của anh, tại sao anh vẫn đối tốt với em như vậy? Em rất sợ...rất sợ đây chỉ là giấc mơ..."

"Hãy cảm nhận đi, đây không phải là mơ"

Lương Phi Phàm đưa tay vẹo má cô, dùng lực không nhiều lắm, nhưng đủ để Bạch Lộ hiểu rõ đây thật sự không phải là mơ.

"Anh quỳ ở đây cũng lâu rồi, em định để anh quỳ thế này mãi sao? Có phải là nên cho anh đáp án rồi không?"

Bạch Lộ không ngừng rơi nước mắt, khóe môi hất lên hình cung đều là hương vị của hạnh phúc, cô hít thở sâu, cuối cùng cũng thốt ra 3 chữ.

Đơn giản, khó khăn, cay đắng, cũng là hạnh phúc...

"Em đồng ý."

Cô đưa tay ra, lần đầu chủ động như vậy, dùng sức ôm chầm lấy cổ của anh, vùi khuôn mặt đầy nước mắt vào ngực anh, chiếc áo sơ mi đắt tiền đã bị cô làm cho ướt hết, Lương Phi Phàm không quan tâm, mà vòng tay ôm trọn cả người cô.

Do chiều cao chênh lệch, khi anh bỗng cô đứng dậy, theo bản năng thì Bạch Lộ càng siết chặt anh hơn, chân nhón cao, Lương Phi Phàm thuận tay nâng mông cô lên, lúc đó, anh hơi cúi người xuống, chiếc mũi hai người

chạm nhau, hơi thở nồng cháy của anh, không giống với sự bá đạo trước đây, mà dịu dàng như dòng nước.

"Bà Lương à, tân hôn hạnh phúc nhé."

Bạch Lộ cắn nhẹ môi, nhìn anh gợi tình, một lúc sau mới nói: "Tân hôn vui vẻ, anh Lương."

Buổi tối sau khi quay về biệt thự, Lương Phi Phàm bảo nười làm nghỉ sớm.

Mọi người nhìn thấy 2 người tay nắm tay bước vào, mặt cô thì ửng đỏ, mắt hơi sưng, nhưng ánh mắt rất ấm áp.

Mà họ trước giờ rất nghiêm túc, ông Lương với thần thái nghiêm nghị, thần sắc hôm nay thì quá đổi dịu dàng.

Người mù cũng có thể nhìn ra là chuyện gì, mọi người đều tự giác lui về.

Lương Phi Phàm nắm tay Bạch Lộ, hai người một người trước một người sau đi lên cầu thang, chỉ cách nhau 1 bậc thềm. Anh đi trước, tay còn lại vừa đi vừa kéo cổ áo, bàn tay thon dài nhanh chóng cởi hết nút của chiếc áo sơ mi ra, nhìn xuống dưới một chút, thì thấy chỗ phần ngực bị ướt còn có vết ố.

Anh nhớ lại bộ dạng áp vào ngực của anh mà khóc lóc của cô ấy, lòng bèn dịu lại.

Phòng ngủ chính của Lương Phi Phàm ở ngã rẽ lầu 2, bậc thềm cầu thang đều trải thảm dày, hai người đi trên cũng không phát ra tiếng động, cả căn biệt thự yên ắng lạ thường. Rất yên tĩnh...hình như chỉ có hơi thở, bước chân của 2 người.

Cảm giác không thật đó cứ quanh quẩn, Bạch Lộ bản năng theo chân Lương Phi Phàm, chưa kịp định thần lại thì đã bị áp sát vào tường.

Cô ngẩng đầu lên có chút ngạc nhiên, gương mặt anh tú đó tiến gần trong khoảnh khắc, tiếp theo, đôi môi mềm mỏng đã hôn lên cơ thể cô rồi.

Từ khi xe của anh bắt đầu cho cô ngồi vào thì rất ít khi để người khác lái xe, trừ khi bản thân thật sự có việc gì đó, nên vừa nãy trên đường ghé đến, bộ dạng e ấp của cô, khiến cho anh không kiềm lòng được, lại không thể động tay động chân, cứ kiềm nén cho đến khi về nhà, vẫn chưa vào phòng mà anh đã không chịu nổi muốn nếm thử hương vị trên cơ thể cô rồi.

Không giống với nụ hôn trước đây, hoặc bá đạo, hoặc uyển chuyển, lần này, anh hôn rất vội, khoảnh khắc mà cô hé môi, chiếc lưỡi linh hoạt vội vã tiến sau vào trong, tìm kiếm lưỡi gà rồi ra sức mút. Bạch Lộ bị sức mạnh của anh quyến rũ thu hút.

Hơi đau một chút, tay cô cũng đặt trước ngực anh theo bản năng, nước nở nghẹn ngào, vùng vẫy gượng gạo, "...aa, đau."

Bây giờ Lương Phi Phàm cảm thấy bản thân như một con sói.

Mùi vị khuôn ngực là thứ anh muốn thềm thường từ lâu, tuy cũng thỉnh thoảng nếm thử, ngửi thử, nhưng trước đây, những hương vị này không thuộc sở hữu của anh. Bây giờ thì khác rồi, cảm giác sở hữu cô trong tay rất chân thân....Cô ấy là của anh rồi.

Trên người cô đã được in chữ "Bà Lương" rồi, từ nay về sau, Bạch Lộ chính là vợ của Lương Phi Phàm anh.

Những ngón tay thon dài của anh giữ lấy chiếc cằm trơn tru cô, nhẹ nhàng dùng sức nẩy đôi môi đang khép chặt vì đau đớn, chiếc lưỡi đảo khắp miệng cô, sau đó quẹt qua từng kẽ răng, cuối cùng mới dừng lại ở môi dưới, hơi thở nặng nề xen lẫn giọng nói trầm lắng.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 129

“Đau không?”

“...” Bạch Lộ khó chịu gật đầu.

Lương Phi Phàm lập tức ấn vào gáy cô, cất giọng nặng nề, “Bà Lương à, nếu đau thì cố nhịn nhé, vì anh còn muốn nhiều hơn.”

...

Trong chớp mắt tỉnh táo, Bạch Lộ hé miệng, khẽ gọi tên anh, có lẽ muốn nói gì đó nhưng còn chưa kịp đã bị Lương Phi Phàm hôn. Nụ hôn này của anh không thô lỗ, ngẫu nhiên như lần trước mà dịu dàng như nâng niu một món đồ quý giá...

“Đừng sợ, anh sẽ không làm em tổn thương. Bà Lương của anh, đêm nay là đêm tân hôn của chúng ta, vậy nên...một khắc đêm xuân đáng giá nghìn vàng, từ giờ trở đi, giao tất cả mọi thứ của em cho anh, anh sẽ đưa em đi lĩnh hội giống như trước đây.

...

Hai người quên hết mọi chuyện, ôm hôn quấn lấy nhau, khát khao sự nhiệt tình của đối phương, giống như lời anh nói, đây là đêm tân hôn.

So sánh như vậy khiến trái tim Bạch Lộ loạn nhịp.

Lúc Lương Phi Phàm tỉnh giấc, Bạch Lộ vẫn đang ngủ say.

Đêm qua chắc cô mệt lắm, anh không đành lòng gọi cô dậy nên nhẹ tay nhẹ chân bước xuống giường, tiện tay lấy một bộ comple, ánh mắt chợt liếc tới chiếc nhẫn đang đeo trên tay cô, sau đó lại chuyển tới chiếc nhẫn trên tay mình, anh giờ tay, khéo môi từ từ cong lên.

Lúc Quan Triều gọi đến, Lương Phi Phàm đã tắm xong, đang ngồi ăn sáng.

Người giúp việc cung kính mang thìa đưa lên cho anh, Lương Phi Phàm một tay cầm điện thoại, một tay lật nhật báo hôm nay, ánh mặt trời sớm mai ấm áp chiếu rọi khuôn mặt đẹp trai của anh, tạo cho người nhìn vào cảm giác bí hiểm khó đoán.

“Lương tổng, có lẽ phải dừng thi công dự án ở thành phố D.” Giọng nói Quan Triều mang theo sự áy náy, “Xin lỗi, Lương tổng, tôi...tôi đã liên lạc với tất cả người có thể hợp tác với chúng ta rồi, nhưng dự án này vốn là hợp tác cùng Diệp Thị, Diệp Thị rút, gần như không còn có công ty nào đủ khả năng hợp tác với Lương thị chúng ta, có một số công ty nhỏ thì sợ đặc tội với Diệp Tử Kiệt, nên...”

Ngón tay thon dài của Lương Phi Phàm nhẹ nhàng gõ lên miệng cốc cà phê, anh hừ lạnh, “Sợ đặc tội Diệp Thị chứ không sợ đặc tội với Lương Thị chúng ta sao?”

“Lương tổng, vậy chúng ta phải làm sao?”

“Cứ để đó đã, tuy ngừng thi công dự án này sẽ ảnh hưởng không nhỏ tới Lương Thị nhưng Diệp Thị cũng chỉ dùng số tiền nhỏ hơn vốn gốc để cạnh tranh với chúng ta thôi.” Lương Phi Phàm nhếch mày, ánh mắt vẫn không rời chiếc nhẫn trên tay, không hề tập trung vào nội dung cuộc gọi, anh ngừng một lát mới bảo, “Quan Triều, cậu tới nhà mẹ đẻ của Bạch Lộ đón mẹ cô ấy tới đây.”

Quan Triều biết, trước kia Lương Phi Phàm từng cầu hôn Bạch Lộ, xem tình hình này có lẽ bọn họ đã giấu người nhà đi đăng ký rồi, chỉ là nhà họ Lương bên đó...

“Lương tổng, ông nội và bố anh...”

“Tôi tự có tính toán.” Lương Phi Phàm nhắc li cà phê trước mặt lên nhấp một ngụm, dặn dò trợ lý chuyện công việc, đang định cúp máy thì lại nghe thấy Quan Triều gọi.

Anh ngáp ngừng một lát mới nói: “...Lương tổng, hôm qua cô Diệp Lâm có tới tìm anh, cô ấy nói không gọi được cho anh, tôi nghĩ, có lẽ cô ấy tới vì dự án ở thành phố D.”

Lương Phi Phàm chỉ “ừ” một tiếng rồi cúp điện thoại.

Còn chưa đặt điện thoại xuống thì lại có người gọi tới, Lương Phi Phàm nhìn màn hình nhúu mày, gương mặt đẹp trai hiện lên biểu cảm chán ghét nhưng vẫn đặt cà phê trên tay xuống rồi ấn nút trả lời điện thoại.

“Phi Phàm, có phải anh không muốn gặp em không?”

Lương Phi Phàm xoa thái dương đau nhức, “Tôi đang bận, có chuyện gì không?”

Giọng nói lạnh lùng của anh thông qua điện thoại truyền thẳng tới tim Diệp Lâm, cô cười khổ, “Có chuyện mới được tìm anh? Vậy được, em có một chút việc. Phi Phàm, bố em nói chuyện với anh rồi phải không? Các dự án hai nhà hợp tác đều phải dừng thi công, anh đã nghĩ tới hậu quả của chuyện này chưa? Lòng dạ anh sắt đá đến nỗi thờ ơ cả chuyện phải đánh đổi cả Lương Thị sao?”

“Diệp Lâm, cô gọi điện tới để nhắc nhở tôi, nếu không có những dự án hợp tác cùng Diệp Thị thì Lương Thị của chúng tôi sẽ phá sản?”

Giọng nói Lương Phi Phàm vẫn lạnh lùng như trước, cả người dựa vào ghế, rút ra một liều thuốc cho vào miệng, suy nghĩ một lát lại bỏ xuống.

“...Anh biết là em không có ý này mà.” Diệp Lâm mềm giọng, lắp bắp như van cầu, “Chúng ta gặp nhau được không? Phi Phàm...chúng ta đừng như vậy, em chỉ muốn gặp anh một lần thôi.”

“...Có vài lời em muốn nói trực tiếp với anh, hơn nữa chuyện hủy hợp tác là quyết định của ba em.”

Ánh mắt của Lương Phi Phàm dừng lại trên chiếc nhẫn vô danh đang tỏa ánh sáng chói mắt dưới ánh nắng mặt trời.

Gương mặt lạnh lùng của anh cũng nhu hòa đi vài phần, khi nói chuyện lần nữa thì âm thanh đã lạnh đi vài phần, “Chuyện công việc thì bàn trong giờ làm việc.” Điện thoại kêu, lại có người gọi tới, Lương Phi Phàm nói với Diệp Lâm: “Tôi nghe điện thoại đã.”

Anh ấn nút tắt máy, nhận cuộc gọi vừa tới, đầu bên kia vang lên giọng Lương Kiếm Nam, “Con về nhà một chuyến, bố có chuyện muốn nói!”

Vườn hoa phía sau nhà họ Lương.

Mỗi ngày, sau khi ăn cơm 2 giờ, Lí Đường Lâm đều tới đây tưới và cắt tỉa hoa. Tuy bà có thân phận cao quý nhưng bà rất hiếm khi tham gia những bữa tiệc từ thiện hoặc cuộc tụ tập của giới thượng lưu.

Trong giới này, bà được coi là một quý phu nhân rất an phận.

Hôm nay Lí Đường Lâm mặc một chiếc váy liền thân màu xanh ngọc, tuy đã có tuổi nhưng nhìn bà vẫn trẻ trung xinh đẹp. Vì đang giữa trưa, nhiệt độ ngoài trời khá cao, bà lại không mặc áo khoác cứ như vậy đứng ở cạnh bồn hoa, sau lưng là hai người giúp việc cung kính đứng ở phía xa xa. Lúc Lương Phi Phàm trở về vừa hay nhìn thấy cảnh này.

Trong nhà họ Lương, Lương Phi Phàm thân với mẹ nhất, tất nhiên anh rất thích tính cách không tranh giành với đời của mẹ.

“Phi Phàm, con về rồi à?”

Lí Đường Lâm vừa thấy con trai liền buông kéo trên tay xuống, vội vàng đi qua đó, “Lâu lắm không thấy con về, không nhớ mẹ à? Mẹ xem nào, gầy thế này, dạo này bận lắm phải không con?”

“Cũng bình thường ạ.” Lương Phi Phàm vỗ nhẹ lên tay Lí Đường Lâm, “Mấy chuyện này để giúp việc làm là được rồi, mẹ nghỉ ngơi nhiều một chút đừng làm bản thân mệt mỏi.”

“Mẹ chỉ còn thú vui nhỏ này, con đừng lo lắng, sức khỏe của mẹ rất tốt.” Lí Đường Lâm cũng biết chuyện chồng bà gọi con trai về, bà chỉnh lại cà vạt giúp anh xong mới nói: “Đi gặp bố con đi, mẹ thấy ông ấy đang tìm con có chuyện gấp đấy.”

Lương Phi Phàm gật đầu, đi thẳng vào trong, quản gia nhà họ Lương nói với anh, ông chủ đang ở phòng đọc sách.

Lương Phi Phàm gõ cửa, rất nhanh liền nghe thấy giọng bố, anh đẩy cửa bước vào, Lương Kiếm Nam đang đứng bên cửa sổ, quay lưng về phía cửa phòng.

Tuy đã có tuổi nhưng dù sao cũng là người gây dựng Lương thị, tính ông rất nóng nảy nhưng không phải người không có đầu óc, nếu không sao có thể nắm giữ được gần như cả giới kinh doanh.

Hai bố con lâu lắm chưa nói chuyện riêng với nhau, Lương Kiếm Nam biết tin con trai về nhà, từ từ quay người, chỉ và cửa, “Đóng cửa vào đi.”

“Bố tìm con có chuyện gì?”

Giữa hai người họ có một khoảng cách nhất định, Lương Phi Phàm không đồng ý với mảnh khoe kinh doanh của bố mình, anh luôn cảm thấy ông có thể làm tất cả để đạt được mục đích. Nhưng anh cũng biết một khi bước vào giới kinh doanh như nhớp này thì chính là cả đời cũng không thoát ra được, dù có trong sạch hay không thì cũng như nhau cả thôi.

Chưa kể tới, ông là bố ruột của anh, trên người anh đang chảy dòng máu của ông.

Nhưng cuộc hôn nhân của anh và Bạch Lộ đã kéo dẫn tình cảm bố con của hai người.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 130

“Tối thành phố D có thu hoạch gì không?”

Lương Kiếm Nam kéo ghế ra ngồi xuống, tiện tay chỉ Lương Phi Phàm ngồi vào chiếc ghế trước mặt, “Con có biết nếu dừng tất cả hợp đồng với Diệp Thị thì Lương Thị sẽ gặp phải nguy cơ gì không?”

Diệp Thị và Lương Thị trước giờ đều có quan hệ rất thân thiết.

Giờ chỉ vì một Bạch Lộ mà hai nhà trở mặt nhau. Diệp Tử Kiệt là một nhân vật làm mưa làm gió trong giới kinh doanh, chỉ dựa vào một chữ “gian” từng bước, từng bước củng cố địa vị của Diệp Thị.

Thêm vào đó, Diệp Thị không phải công ty mới thành lập mà bám rễ đã lâu, không phải chỉ gió thổi cỏ lay là có thể ảnh hưởng, lần này làm to chuyện, Diệp Thị tuy có tổn thất nhưng chắc chắn không nhiều bằng Lương Thị vừa trải qua cuộc đấu tranh nội bộ nhiều năm.

“Khó khăn của Lương Thị con đều biết rõ, nhưng con thấy chuyện này chẳng có chỗ nào không tốt cả.”

Lương Phi Phàm hút một điếu thuốc, kẹp giữa hai ngón tay, giữa khói thuốc, gương mặt anh như được phủ một tầng sương mù, “Nhiều năm nay, tuy Diệp Thị có nhiều dự án hợp tác cùng chúng ta nhưng bố cũng biết mà, lần nào Diệp Thị cũng đều kiếm được món hời lớn. Trong khi đó, Lương

Thị chúng ta không hề thua kém gì Diệp Thị, cần gì cứ phải hợp tác với bọn họ? Cần gì cứ phải hi sinh để người ta chiếm hết cái lợi vào người?”

Mắt Lương Kiếm Nam lóe sáng, khẽ ho một tiếng, “...Bố nói rồi, chú Diệp đã từng giúp con, tuy là nói thương trường như chiến trường, nên đặt lợi ích lên đầu nhưng làm người cũng không thể quá đáng.”

“Không ngờ bố cũng có suy nghĩ “báo đáp ơn nghĩa của người khác gấp trăm gấp ngàn lần đấy.”

Lương Phi Phàm khá bất ngờ, anh nheo mắt, tiếp tục hút thuốc, động tác vừa lưu loát vừa thanh nhã, giọng nói không lộ ra bất cứ cảm xúc nào, “Hừ, con không nhìn ra được tên cáo già đặt lợi ích lên đầu Diệp Tử Kiệt đó lại chịu giúp đỡ bố đấy.”

“Con nói vậy là có ý gì?” Sắc mặt Lương Kiếm Nam rất khó coi, “Chẳng lẽ bố lừa con? Được, cứ coi như con không thích Diệp Tử Kiệt đi, vậy Diệp Lâm thì sao? Con bé thật lòng thật dạ với con, con còn có gì không vừa ý? Với tình hình loạn trong giặc ngoài này, nếu chúng ta cố tình đối đầu với Diệp Thị thì người chịu thiệt chỉ có chúng ta mà thôi!”

“Bố không tin con?” Lương Phi Phàm bình tĩnh hỏi, không định giải thích thêm. Anh đứng dậy, “Những dự án hợp tác cùng Diệp Thị đều vì lý do cá nhân của con mà ngừng thi công, nhưng Lương Thị không phải chỉ hợp tác với mỗi mình Diệp Thị. Con nói rồi, chuyện này để con giải quyết.”

Anh dứt khoát dập tắt điếu thuốc vút vào trong gạt tàn, nhấn trên tay anh ánh lên tia sáng chói mắt, Lương Kiếm Nam vẫn chưa hoa mắt, ông nhìn thấy rất rõ ràng, mặt trắng bệch, đứng bật dậy chỉ vào chiếc nhẫn vô danh trên tay anh: “...Nhẫn này...nhẫn này là sao?”

Anh vốn không có ý định giấu diếm chuyện kết hôn với Bạch Lộ, nếu Lương Kiếm Nam đã nhìn thấy thì anh cứ mượn nước đẩy thuyền thôi.

“Sự thật đúng như bố nghĩ.” Anh không trốn tránh dơ tay, “Con kết hôn rồi.”

Lương Kiếm Nam tức đến nổi mặt trắng bệch, ông vỗ mạnh xuống bàn, gầm lớn, “Thằng con bất hiếu này! Mà có biết mà đang nói cái gì không? Mà dám...giấu diếm cả nhà đi cưới một con đàn bà có lí lịch không rõ ràng về nhà? Mà đủ lông đủ cánh rồi nên không coi tao ra gì cả phải không...”

“Bố đừng kích động như vậy.”

Việc Lương Kiếm Nam tức giận cũng không nằm ngoài dự đoán của Lương Phi Phàm, lúc tự ý kết hôn với Bạch Lộ anh đã tính toán kĩ khó khăn bản thân sẽ gặp phải rồi, trong đó Lương Kiếm Nam chỉ là một ả nhỏ nhỏ, không phải vấn đề gì lớn cả.

“Bạch Lộ có xuất thân đảng hoàng, con đã nói với bố rất nhiều lần rồi nhưng bố không quan tâm.” Giọng nói của anh cũng hạ thấp vài phần, khuôn mặt hiện lên vẻ quyết tuyệt, “Con đã từng nói sẽ không thỏa hiệp chuyện này, bây giờ con chỉ báo với bố muộn hơn mà thôi.”

“Mày...mày...” Lương Kiếm Nam tức đến mức hất đổ tất cả đồ đạc và tài liệu trên bàn xuống đất, “Cái thằng bất hiếu...mày là thằng bất hiếu...”

“Ông chủ, có chuyện gì vậy?!”

Quản gia nghe thấy tiếng cãi nhau trong phòng liền đẩy cửa chạy vào, phòng đọc sách vô cùng lộn xộn. Quản gia rất hiểu tính cách của Lương Kiếm Nam, dù có tức giận thế nào chẳng nữa cũng không hất tài liệu trên bàn xuống đất bao giờ. Ông vội chạy lên đỡ lấy ông chủ đang lão đảo sắp ngã, “...Ông chủ sao vậy? Đừng tức giận, sức khỏe của ông chủ cả năm nay đều không tốt, đừng giày vò bản thân ảnh hưởng đến sức khỏe.”

Quản gia nhìn Lương Phi Phàm, cậy vào việc bản thân đã ở nhà họ Lương nhiều năm, “Ông chủ, cậu chủ trẻ người non dạ, có chuyện gì cứ từ từ bàn bạc...”

Lương Phi Phàm không ở đó thêm một giây một phút nào nữa, anh nhúu mày đi thẳng ra cửa.

Tại lối rẽ cầu thang, Lí Đường Lâm vừa nghe tin đang vội vã chạy tới, đụng phải Lương Phi Phàm liền túm lấy anh hỏi: “Con cãi nhau với bố à? Phi Phàm, rốt cuộc có chuyện gì vậy? Mẹ nghe thấy trong phòng có tiếng đồ đạc rơi vỡ...”

Ngón tay anh hơi động, bà sờ thấy chiếc nhẫn trên tay anh, trên mặt hiện lên vẻ ngạc nhiên cùng cực.

“Phi Phàm, con...sao con...” Lí Đường Lâm đã hiểu lí do chồng bà tức giận, chiếc nhẫn này chính là chứng cứ con trai và Bạch Lộ trộm bọn họ tự ý kết hôn.

Cả người bà lung lay như sắp đổ, mặt mày trắng bệch, “...Phi Phàm, con còn chưa nói gì với gia đình mà đã...tự ý...con có từng nghĩ tới bố mẹ và ông nội không?”

“Con có nghĩ nên mới mới đưa Bạch Lộ tới gặp mọi người, nhưng họ lại không hề kiêng kị suy nghĩ của con.”

Lương Phi Phàm cho rằng, mẹ là người duy nhất chấp nhận chuyện của anh và Bạch Lộ, bà giật mình vì anh chưa nói với gia đình thôi.

Anh khẽ nhếch miệng, nghĩ nghĩ rồi vẫn mở miệng, “Chuyện cũng đã làm rồi, mẹ không cần lo đâu, con sẽ tự với ông.”

Ai mà biết ldh lại nắm chặt tay Lương Phi Phàm, vẻ mặt hiền hòa trở nên lạnh lùng, bà lắc đầu nói: “Không được! Phi Phàm, mẹ không đồng ý

chuyện con kết hôn với Bạch Lộ!”

Lương Phi Phàm nhíu mày, “Mẹ nói gì vậy? Không phải mẹ rất thích Bạch Lộ sao?”

“Mẹ...”

Lúc này Lí Đường Lâm mới nhận ra mình thể hiện cảm xúc hơi quá, Lí Đường Lâm úp mở một hồi mới từ từ nói: “Bố và ông con vốn phản đối chuyện này, cho dù mẹ đồng ý cũng vô dụng. Con nhìn xem bố con tức thế nào rồi? Nếu ông mà biết, xem ông có bị con làm cho tức chết không?”

Lương Phi Phàm không muốn nói nhiều thêm nữa, cũng không nghi ngờ gì nhiều, chỉ nói, “Con sẽ nói chuyện với ông, mẹ động viên bố giúp con, con còn có chút việc phải làm, xin phép mẹ.”

“Phi Phàm...”

“Bà chủ ơi có điện thoại.”

Lí Đường Lâm còn muốn nói gì đó nhưng người giúp việc đã cầm điện thoại của bà vội vàng chạy tới, bà vừa nhìn tên người gọi liền cẩn thận đi về phía phòng mình...

Đóng cửa phòng, Lí Đường Lâm kéo rèm cửa sổ lại mới ấn nút nhận điện thoại.

“Nói đi, chuyện tôi bảo cậu điều tra tiến hành thế nào rồi?”

Đầu kia điện thoại truyền tới giọng cung kính của đàn ông, “Bà Lương, tôi đã điều tra rõ ràng theo lời bà căn dặn rồi. Đúng như bà nghi ngờ, chồng của tth đúng là Bạch Vân, ông ấy kết hôn vào 25 năm trước, Bạch Lộ là con gái duy nhất của hai vợ chồng họ, lúc Bạch Lộ lên 5 thì Bạch Vân gặp chuyện ngoài ý muốn rồi qua đời.”

Lí Đường Lâm biến sắc, không ai biết bà tuy đứng một mình trong căn phòng này nhưng lòng lại hướng về quá khứ...

Bà vẫn luôn đợi một ngày ông nhìn thấy vẻ đẹp của bản thân, đợi một ngày nhìn thấy ông hối hận vì đã bỏ rơi bà nhưng không ngờ ông lại ra đi vội vàng như thế...

Đôi môi Lí Đường Lâm run rẩy, giọng nói cũng không che dấu nỗi cảm xúc của bà, “...Sao lại chết?”

“...xin lỗi bà, tôi vẫn chưa điều tra rõ lí do.”

Lí Đường Lâm nắm chặt tay, khàn giọng hỏi: “Sao...sao có thể không tra ra? Tài liệu về ông ấy tôi đều giao cả cho cậu rồi mà!”

“Tôi đã điều tra rồi nhưng những tài liệu có liên quan tới Bạch Vân năm đó hình như bị người xóa sạch rồi.”

...

Bạch Vân, Bạch Vân...

Lí Đường Lâm cúp máy, ngơ ngác ngồi trên giường, bà không dám tin người đàn ông đó cứ vậy mà chết đi, hơn nữa còn chết được nhiều năm rồi.

25 năm trước ông đã kết hôn rồi, tính ra thì lần bọn họ gặp nhau ông đã có vợ rồi...

Lí Đường Lâm bật cười, trong căn phòng u ám, nước mắt bà cứ không ngừng lăn xuống gò má...

Bà từng nghĩ không biết bao nhiêu lần rằng ông còn sống trên thế giới này, bọn họ còn cơ hội gặp lại...

Bao nhiêu năm nay, bà vẫn luôn tưởng tượng đến một ngày đứng trước mặt và nói với ông, bà là bà chủ nhà họ Lương. Bà có con trai là Lương Phi Phàm, có chồng là Lương Kiếm Nam. Còn Bạch Vân ông thì có cái gì?

...

Ông chẳng có gì cả vì ông đã không còn trên đời này nữa rồi.

Mà tính toán của bà bao nhiêu năm nay hóa ra chỉ như một giấc mơ.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 131

Khi Bạch Lộ ngủ dậy thì đã là buổi chiều.

Đạo này bởi vì mang thai nên cô trở nên rất thích ngủ, lại thêm trước đây khi tham gia giải đấu thiết kế Lương Phi Phàm đã chủ động đến phòng nhân sự xin nghỉ cho nên thời gian này cô còn không phải đi làm.

Bạch Lộ vươn tay dụi mắt, cô có chút vô vị ngồi ở trên giường, khi quay đầu có mới phát hiện trên bàn cạnh giường ngủ có một tờ giấy.

“Anh đến công ty có việc, em ngủ dậy rồi nhớ ăn cơm rồi gọi điện thoại cho anh.”

Mấy nét chữ bút máy cứng cáp trên giấy khiến Bạch Lộ vô thức nghĩ đến dáng vẻ ngồi ở trong văn phòng cầm chiếc bút máy đọc tài liệu của Lương Phi Phàm trước đây.

Trầm ổn, bình tĩnh, nhìn xa trông rộng, lại mang thêm vẻ cao quý và nho nhã khó có thể nói rõ được.

Một người đàn ông như vậy bây giờ đã là chồng của Bạch Lộ rồi.

Cô giơ tay lên sau đó chậm chậm tách năm ngón tay ra rồi nghiêng cổ nhìn ánh sáng mặt trời lấp lánh xuyên qua cửa sổ sát sàn đang nhảy múa trước mắt cô, thứ ánh sáng mặt trời tràn ngập trong phòng dường như đang mang đến mùi vị hạnh phúc.

Bạch Lộ quay người đi xuống giường, cô tìm được điện thoại của mình trong ngăn kéo ở tủ bên cạnh giường sau đó gọi điện thoại cho Lương Phi Phàm.

Điện thoại kêu chưa được bao lâu thì Lương Phi Phàm đã nghe máy, chất giọng trầm của anh truyền vào trong tai cô qua điện thoại dường như đã trở nên quyến rũ hơn vài phần “Em dậy rồi?”

“Vâng, anh đang ở đâu?” Bạch Lộ ngẩng đầu nhìn thời gian trên đồng hồ treo tường, bây giờ đã hơn một giờ rồi, cô không nhịn được lấy tay gõ vào chán: “Dạo này em rất thích ngủ, trước đây em chưa bao giờ như vậy cả.”

Lương Phi Phàm khẽ cười: “Chẳng phải đây là quyền lợi đặc biệt của em khi mang thai sao? Em đã ăn gì chưa?”

“Anh bảo dậy rồi thì gọi điện thoại cho anh mà nên em gọi điện thoại cho anh trước.”

“Anh viết hai chữ ăn cơm phía trước điện thoại tức là bảo em ăn cơm trước, em hiểu chưa?”

Bạch Lộ nhướn mày sáng khoái nói: “Được thôi, ăn đi ăn cơm bây giờ đây, em tắt...”

“Khoan đã.”

Bạch Lộ lấy tay che miệng, cô cười giống như một đứa trẻ ăn trộm đồ ngọt, ngữ khí của cô càng nhẹ nhàng hơn: “Làm gì vậy? Vừa rồi anh bảo em đi ăn cơm bây giờ lại không cho em tắt máy?”

“Anh vẫn chưa nói hết.” Chất giọng trầm của Lương Phi Phàm vẫn mang vẻ cứng chiều: “Ăn cơm xong em cứ ở trong nhà không được đi lung tung khắp nơi biết không?”

“Em cũng có phải trẻ con đâu...” Cô oán trách.

“Nghe lời, buổi tối anh sẽ về sớm.” Lương Phi Phàm dừng lại một chút rồi nói: “Trong phòng có sách em thích, không có gì làm thì đọc sách biết chưa?”

“Biết rồi! Biết rồi!” Bạch Lộ thấy bây giờ cô giống như một cô bé lúc nào cũng bị bề trên nhớ đến, nhưng cô không thấy phiền mà thấy ngọt ngào và hạnh phúc hơn, “Anh đi làm đi, em thật sự phải dưới nhà ăn cơm rồi, bụng em đói quá.”

Lương Phi Phàm không nói nhiều nữa, anh chỉ bảo ở nhà nghỉ ngơi cho tốt sau đó ngắt máy.

Bạch Lộ xoay người đi xuống giường.

Ánh mặt trời bên ngoài rất ấm áp, cô lấy điện thoại, đeo dép lê, đẩy cửa kéo ngang ra sau đó đứng ở ban công gọi điện thoại cho Tần Trân Hi.

Việc lớn như kết hôn đương nhiên cô không thể giấu mẹ mình rồi.

Tính tình Tần Trân Hi vốn đã khá lạnh nhạt nên khi Bạch Lộ nói với bà cô đã kết hôn rồi, cô cũng nói sơ qua tình hình lúc đó với bà, bà có vẻ bất ngờ, lại giống như có vẻ không bất ngờ lắm. “Không ngờ cậu ấy là còn là người thiện về hành động, xem ra Phi Phàm thật lòng với con, Bạch Lộ mẹ không có ý kiến gì, cậu ấy bảo vệ con như vậy mẹ rất yên tâm, tìm được một người đàn ông yêu con không dễ đâu, con phải sống thật tốt với cậu ấy.”

Bạch Lộ cảm động, cô bất giác rơi nước mắt. Sau khi mang thai dường như cô trở nên đặc biệt nhạy cảm, trước đây cô chưa bao giờ dễ dàng rơi nước mắt, bây giờ lại vì một vài chuyện nhỏ mà cảm động.

Cô và Tần Trân Hi nói vài câu đơn giản với nhau, hơn nữa cô còn nói chủ nhật sẽ về thăm bà sau đó liền ngắt máy.

Bạch Lộ để điện thoại ở trên ban công, hai tay nắm lấy lan can rồi ngửa cổ nhắm mắt tận hưởng sự ấm áp của ánh sáng mặt trời, một lúc sau mới mở mắt ra, ngay vào giây phút cô quay người chuẩn bị xuống dưới nhà ăn cơm cô liền cảm nhận được có một ánh mắt nóng bỏng ở nơi không xa...

Trong lòng Bạch Lộ run rẩy rồi vô thức quay mặt lại, có một người đàn ông cũng đứng trên ban công ở biệt thự bên cạnh.

Không biết Sở Úy Dạ nhìn thấy Bạch Lộ từ bao giờ, trên người hắn chỉ mặc một bộ quần áo ở nhà màu lam nhạt, hai tay hắn đút vào túi quần, hắn cứ thế nhìn thẳng vào Bạch Lộ đang đứng ở đây.

Khoảng cách không xa không gần, Bạch Lộ chỉ nhìn thấy đường nét của Sở Dạ Úy, còn biểu cảm trên mặt hắn thì cô không thấy.

Bạch Lộ vô thức cắn môi, cô nhớ lại lần trước khi gặp hắn, hắn đã có những hành vi quá đáng ám muội với cô, lại còn một mực nói Lương Phi Phàm chắc chắn không thể cho cô danh phận. Lúc này Bạch Lộ liền vuốt chiếc nhẫn trên ngón áp út theo bản năng sau đó cúp mắt xuống với vẻ không cảm xúc và đi thẳng vào trong phòng.

Bạch Lộ chỉ tắm rửa đơn giản, cũng không có ý định ra ngoài nên cô chỉ tùy tiện mặc một bộ quần áo ở nhà, ngay cả đồ lót cũng không mặc.

Khi cô đi xuống nhà, vừa hay người giúp việc cũng đi ngang qua gầm cầu thang, vừa nhìn thấy cô liền lập tức chào hỏi với vẻ cung kính: “Phu nhân, cô muốn ăn gì? Tôi sẽ đi làm cho cô ngay.”

Bạch Lộ há miệng ra, cô có chút chậm chạp phát hiện ra người bên cạnh Lương Phi Phàm đều là người rất thông minh.

Trước đây hình như họ gọi cô là cô Bạch.

Bây giờ họ đang gọi cô là phu nhân?

Phu nhân của Lương Phi Phàm sao?

Cô đeo nhẫn lên cũng chưa đến 36 tiếng đồng hồ mà những người này đã biết rồi?

“Ừm, nấu món gì cũng được, tôi không kén ăn lắm đâu.” Bạch Lộ thấy hơi ngại, cô giơ tay lên vuốt lại tóc bên vành tai của mình, “Thực ra mọi người cũng không cần gọi tôi là phu...”

Lời còn chưa nói hết thì lại có một người giúp việc vội vàng đi vào từ ngoài cổng: “Phu nhân, bên ngoài có người tìm cô, bây giờ đang ở cổng nhà...”

Bạch Lộ khẽ nhú mày, cô ngẩng đầu liền nhìn thấy Sở Úy Dạ đang nghênh ngang đi vào cửa phòng khách.

Sắc mặt cô lập tức thay đổi, Sở Dạ Úy đến đây làm gì?

Người đàn ông này cũng quá ngông nghênh rồi, cho dù thế nào nơi này cũng là biệt thự của Lương Phi Phàm hẳn lại dám đi vào như vậy?

Trong phòng khách còn có không ít người giúp việc đang đứng ở một bên, lúc này nhìn thấy Sở Dạ Úy đương nhiên cũng có vài người nhận ra hẳn là ai.

Bạch Lộ bước nhanh qua đó, cô kéo tay Sở Dạ Úy nhỏ giọng nói: “Ra ngoài với tôi.!”

“Anh đến đây làm gì?” Bạch Lộ nhìn thấy cổng chính không có ai liền đưa hẳn lên trên vỉa hè sau đó cô chất vấn hẳn với vẻ hơi tức giận: “Anh biết đây là đâu không? Anh đến đây làm gì?”

“Tôi đến đây thì đã làm sao?” Sở Dạ Úy nhú mày không quan tâm. “Chẳng qua chỉ là nhà của Lương Phi Phàm, lẽ nào tôi còn không thể vào sao?”

“Anh...”

Bạch Lộ bị vẻ mặt thản nhiên của hần làm cho tức giận, cô hung tợn vung tay hần ra: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Con mắt đen láy của Sở Dạ Úy nhìn cô: “Cô thấy tôi có thể làm gì?”

Hần nhếch môi lười, trông hần lúc lại có vài phần cay đắng: “Tôi còn có thể làm gì? Tôi chỉ thấy không cam tâm, cho nên khi cô quay người làm lơ tôi tôi mới bất giác làm ra việc như vậy, tôi bảo cô đối diện với tôi là việc khó khăn như vậy với cô sao?”

Ánh mắt Bạch Lộ lấp lánh, dù sao thì cô cũng không phải là người máu lạnh vô tình, hình như Sở Dạ Úy thật sự có gì đó với cô.

Nhưng chuyện tình cảm căn bản không thể miễn cưỡng được.

Trong lòng cô đã có một người rồi, không thể có thêm người thứ hai nữa.

Lại nói, không nói những thứ khác, điều kiện của Sở Dạ Úy rất tốt, hần muốn có người phụ nữ thế nào mà chẳng được?

Bây giờ hần lại mang vẻ mặt là một người muốn yêu nhưng lại không chịu nhìn thẳng vào cô ít nhiều làm Bạch Lộ cảm thấy khó chịu.

Cô suy nghĩ một lát vừa định mở miệng nói gì đó thì Sở Dạ Úy lại cướp lời của cô.

“Bây giờ cô đang sống chung với Lương Phi Phàm?”, ngữ khí của hần không còn hệt hăng muốn có mà không được như lúc nãy nữa mà rõ ràng có vài phần mỉa mai: “Hay là anh ta nhất nuôi cô ở đây? Bạch Lộ đây chính

là cuộc sống cô muốn? Cô đi theo anh ta, những thứ anh ta có thể cho cô cũng chỉ có thể mà thôi.

Bạch Lộ không nhin được lắc đầu, trước đây trong lòng cô vẫn còn chút áy náy với hần nhưng bây giờ thì không còn nữa, cô bình tĩnh mở lời: “Sở Ủy Dạ anh đi đi, cho dù tôi và Lương Phi Phàm có thể nào cũng không liên quan đến anh, anh không cần lãng phí thời gian trên người tôi thêm nữa.”

Sở Ủy Dạ vốn là kẻ háo thắng, làm sao hần chấp nhận được vẻ lạnh nhạt xa cách này của cô?

Sở Ủy Dạ bước lớn về phía trước đưa tay tóm lấy tay của Bạch Lộ, hần vừa muốn ép cô vào trên cái cây phía sau nhưng không ngờ cô lại dồn hết sức lực vươn tay đẩy hần ra.

Có lẽ Sở Ủy Dạ không ngờ được Bạch Lộ lại đột nhiên đẩy hần ra làm hần sững người trong phút chốc.

Bạch Lộ lại bảo vệ tay của mình rồi lùi xuống hai bước, cô nhìn hần không chớp mắt, trong ánh mắt có vài tia ác liệt khó có thể nói ra được.

“Đừng tiếp tục động tay động chân với tôi, nếu tôi gọi một tiếng nhất định sẽ có người đứng ra giúp tôi, anh đường đường là tổng giám đốc của Viễn Đông, lẽ nào anh thích làm việc hạ thân phận của mình như vậy sao?”

Sắc mặt Sở Ủy Dạ trở nên nặng nề và khó coi.

Bạch Lộ không muốn dây dưa với hần thêm nữa, dù sao thì nơi đây cũng là nhà của Lương Phi Phàm, rốt cuộc việc cô đứng nói chuyện một người đàn ông ở cổng nhà nhiều như vậy là như thế nào? Sau này việc này truyền đến tai của anh chẳng phải là đang sỉ nhục anh sao?

Cô sẽ không để Lương Phi Phàm phải chịu bất cứ thiệt thòi nào.

Nhưng đáng vẻ toàn tâm toàn ý lo cho một người của Bạch Lô lại như kim châm vào lòng Sở Úy Dạ.

Hắn chưa bao giờ nghĩ hắn kém Lương Phi Phàm, nhưng người phụ nữ này là không chịu chú ý đến hắn dù chỉ một lần. Bản thân hắn cũng không rõ bây giờ ngoài hứng thú với cô ra có phải còn có sự không cam lòng không?

“Tôi chưa làm gì mà cô đã nói tôi hạ thấp thân phận của mình? Xem ra cho dù thế nào tôi cũng phải gánh lấy tội danh này mới xứng đáng với lời mắng nhiếc của cô phải không?”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 132

Sở Úy Dạ lại muốn vươn tay ra tóm lấy tay của Bạch Lộ, trước đây đã bị lừa mấy lần bây giờ Bạch Lộ thông minh rồi, cô tránh về phía sau làm Sở Úy Dạ chỉ tóm được không khí. Trong lúc gương mặt tuần tú của hân trở nên u ám thì Bạch Lộ đã nhanh chóng giơ cao bàn tay của mình lên, ánh sáng lấp lánh chói mắt của chiếc nhẫn kim cương làm tất cả động tác của hân đều cứng lại.

Có một biểu cảm không dám tin xuất hiện trên mặt hân.

Bạch Lộ này khê nói: “Trước đây anh đã nói Lương Phi Phàm không thể cho tôi danh phận, anh sai rồi, Phi Phàm đã cho tôi danh phận, bây giờ tôi là vợ của anh ấy. Xin lỗi anh Sở, tập đoàn Viễn Đông và Lương Thị của chồng tôi vốn là đối thủ trên thương trường. Bây giờ tôi càng không thể đứng ở đây nói nhiều với anh như vậy được, ngộ nhỡ để người khác nhìn thấy, họ còn tưởng tôi đã làm việc gì đó không đúng sau lưng chồng tôi.”

Cô cong môi lên nói không một cách không hề kiêng nể: “Tuy tôi không làm gì cả nhưng tôi rất yêu chồng tôi, tôi không hi vọng anh ấy vì tôi mà có bất cứ tin tức tiêu cực nào.”

Sở Úy Dạ chưa từng có cảm giác như vậy.

Cả thế giới của hân trở nên trống rỗng, dường như tất cả âm thanh bên tai đều biến mất, nhưng khuôn mặt lạnh lùng trước mắt hân này lại rõ ràng như vậy, cô đang nở một nụ cười tự tin và hạnh phúc, nhưng cô không hạnh

phúc vì hăn, cô nói cô rất yêu người đàn ông đó, nhưng người đàn ông đó cũng không phải hăn...

“Bịch” một tiếng, nhất định là có thứ gì đó rơi xuống vực sâu, Sở Úy Dạ nghe thấy tim mình giống như bị ai đó mổ xẻ... Cả thế giới của hăn đều chìm trong mùi máu tanh nồng nặc nhưng chỉ có mình hăn nghe thấy được.

Thì ra không phải là không cam lòng, không cam lòng chẳng phải là không muốn từ bỏ sao?

Vậy thì không muốn từ bỏ còn không phải là vì yêu sao?

Sở Úy Dạ cười lên một tiếng, hăn thấy trống vắng vô cùng, nhưng khi mở miệng giọng hăn lại khàn khàn, sự kiêu ngạo từ nhỏ đến lớn không cho phép hăn thể hiện sự đau khổ ra bên ngoài, hăn chỉ hăng giọng nói: “Xem ra tôi đã coi thường Lương Phi Phàm rồi, hăn thật sự đã làm được rồi.”

Bạch Lộ mím môi không nói gì.

Sở Úy Dạ nhìn gương mặt quật cường của cô khóe miệng hăn lại khê động dậy: “Cô thấy rất hạnh phúc phải không? Bạch Lộ, cô đã từng nghĩ Lương Phi Phàm để cô gả cho anh ta như vậy thì anh ta phải chịu áp lực lớn thế nào không?”

Bạch Lộ thấy lòng mình thắt lại, cô vô thức mở miệng hỏi: “Anh nói vậy là có ý gì?”

“Haha, cô nói xem? Người trong giới chúng tôi đều biết, địa vị của Lương Thị và Diệp Thị ở thành phố A cao thế nào. Đương nhiên hai nhà này vốn dĩ luôn giữ mối quan hệ hợp tác, Lương Kiếm Nam và Diệp Tử Kiệt liên tiếp hợp tác với nhau cô có biết tại sao không? Bởi vì thiên kim duy nhất của Diệp Thị Diệp Lâm đã được mặc nhận là Lương phu nhân, cô nói xem bây giờ cô chen chân vào Diệp Thị có khoanh tay đứng nhìn không?”

Sở Úy Dạ khẽ cười, hai tay hẩn từ từ đút vào trong túi quần, ngữ khí của hẩn có phần hời hợt, lại giống như tính cách ngạo mạn của hẩn: “Một khi không hợp tác với Diệp Thị nữa Lương Thị chắc chắn sẽ phải chịu thiệt hại nặng nề, cô có từng nghĩ đến không? Có lẽ bây giờ Lương Phi Phàm đang rơi vào hoàn cảnh rất khó khăn. Nhưng tôi thực sự rất khâm phục hẩn ta, tông giám đốc Lương đã kiểm chứng câu nói cần mỹ nhân không cần giang sơn...”

Sở Dạ Úy nhìn Bạch Lộ bằng ánh mắt có phần mờ ám, nhưng điều ẩn sâu trong con người hẩn rõ ràng lại là đấng cay: “Từ xưa đến nay anh hùng luôn khó qua ải mỹ nhân.”

“Anh nói láo!”

Bạch Lộ chau mày sau đó lắc đầu rồi hoảng hốt ngắt lời Sở Úy Dạ: “Không thể! Anh đừng hòng lừa tôi, tôi làm việc EC bao nhiêu năm nay, tôi hiểu rất rõ thực lực của EC, cho dù dự án hợp tác với Diệp Thị thất bại thì Lương Thị cũng không nghiêm trọng như anh nói được, Phi Phàm nhất định sẽ không...”

“Sẽ không phá sản?”

Sở Úy Dạ cười lạnh ngắt lời Bạch Lộ, hẩn tàn nhẫn vô tình cắt đứt việc lừa người lừa mình của cô: “Bạch Lộ cô làm việc ở EC, vậy cô đã từng đến Lương Thị chưa? Cô có biết dự án hợp tác mấy năm nay của Lương Thị và Diệp Thị cộng lại trị giá bao nhiêu không? Cô có biết sau khi những dự án này bị đình chỉ thì Lương Thị phải chịu tổn thất lớn thế nào không? Thật đáng tiếc, cô không biết gì cả, cho nên chắc chắn cô cũng sẽ không biết ông xã cô luôn miệng nói yêu nhất bây giờ đang bị tấn công thế nào đâu.”

“Tôi không tin!”

Bạch Lộ cắn môi, cô nói từng câu từng chữ với ánh mắt kiên định: “Sở Úy Dạ, anh nói gì tôi cũng không tin đâu, anh đi đi, tôi không muốn gặp

anh nữa.”

“Rồi sẽ có ngày cô muốn gặp tôi thôi.”

Bạch Lộ đứng ở chỗ cũ, cả người cô giống như bị đông cứng, cô cứ giữ tư thế cũ, cô không cử động trong rất lâu.

Lời của Sở Úy Dạ luôn vang vọng bên tai cô, cô cố gắng nói với chính mình những lời hăn nhói không phải là thật, nhất định không phải là thật, nhưng...

Tại sao trong lòng lại có một giọng nói khác nhảy ra nói với cô thực ra những lời kia cũng có khả năng là thật?

Khi Lương Phi Phàm trở về Bạch Lộ đang lo lắng bất an ngồi trên sofa.

Người giúp việc tiến lên trước lấy đi áo khoác ngoài trên tay anh rồi cung kính nói: “Lương tiên sinh đã về.”

Bạch Lộ vội vàng đứng lên, vừa quay người quả nhiên cô nhìn thấy người đàn ông thân hình thẳng tắp đang đứng ở cửa phòng khách, ánh mắt người đàn ông đứng trước mắt cô lúc này hiền hòa, hoàn toàn không có khí chất ác liệt như khi ở bên ngoài.

“Phi Phàm.”

Bạch Lộ vượt qua sofa chạy về phía Lương Phi Phàm, anh rất thích tận hưởng cảm giác bản thân đi làm về trong nhà có người phụ nữ đang đợi anh trở về, sau đó cô ấy sẽ nhào vào lòng mình giống như một chú chim nhỏ, cảm giác này khiến anh thấy rất dễ chịu.

“Sao em lại ngốc nghếch ngồi ở đây? Anh còn tưởng em đang đọc sách trên nhà cơ.” Lương Phi Phàm vươn tay ra chỉnh lại tóc gần vành tai của cô, động tác của anh rất nhẹ nhàng, con mắt sắc sảo của anh quét qua người

phụ nữ nhỏ trong lòng mình, dáng vẻ đầy tâm sự đó của cô không lừa được con mắt của anh.

Lương Phi Phàm cau mày hỏi: “Em có tâm sự?”

Bạch Lộ biết việc hôm nay Sở Úy Dạ đến đây, cho dù cô có muốn giấu cũng không giấu được.

Trong phòng này toàn là người của Lương Phi Phàm, nếu cô cố hết sức bảo họ đừng lên tiếng đến lúc đó chẳng khác nào tự mình kiếm chuyện, không có việc gì cũng sẽ trở thành có việc.

Sau khi suy nghĩ thận trọng cô liền gật đầu nói: “Em không muốn giấu anh, hôm nay Sở Úy Dạ đã đến đây tìm em.”

Bạch Lộ cảm nhận được sức lực của anh trên eo cô dần dần lớn lên, cô liền vô thức ngẩng đầu lên, quả nhiên gương mặt tuần tú của Lương Phi Phàm trầm xuống: “Anh ta đến đây làm gì?”

Lương Phi Phàm ngừng lại, rồi anh lại hỏi vì không yên tâm: “Có phải anh ta đã làm gì em không?”

“Không có.”

Bạch Lộ vội vàng lắc đầu, nhìn thấy dáng vẻ anh cẩn thận trân trọng mình như vậy trong lòng cô cảm thấy rất ấm áp: “Anh đừng nghĩ linh tinh, anh ta không làm gì em cả. Nhưng anh ta có nói với em vài chuyện, em...”

“Ừ?”

Người thông minh như Lương Phi Phàm nhìn thấy dáng vẻ úp úp mở mở này của Bạch Lộ liền biết ngay cái thằng cha Sở Úy Dạ đáng chết kia chắc đã nói việc không nên nói với cô rồi, “Anh ta đã nói gì với em?”

Những lời đó làm Bạch lộ cả ngày bồn chồn bất an, cô vội vàng muốn Lương Phi Phàm cho cô một lời bảo đảm. Cho nên cô liền bất chấp tất cả nói ra mọi chuyện, nhưng sau khi nói xong cô không phát hiện trên mặt người đàn ông ở bên cạnh có gì đó khác lạ, cô nắm lấy tay anh với vẻ không yên tâm, “Phi Phàm anh nói cho em biết, Sở Úy Dạ nói có thật không? Hẳn nói dối phải không? Lương Thị thật sự vì em mà...”

“Em nghĩ linh tinh gì vậy?”

Ánh mắt Lương Phi Phàm bình tĩnh, anh vươn tay gõ vào trán cô, vì anh không dùng nhiều sức nên cái gõ trán này lại có vài phần cứng chiều. Anh ôm Bạch Lộ ngồi ở trên sofa, ngón tay dài nghịch mái tóc dài đang rũ xuống vai: “Sở Úy Dạ nói gì em liền tin cái đó? Là em quá tin tưởng anh ta hay là em quá không tin tưởng anh?”

“Đương nhiên đều không phải.” Bạch lộ cau mày phản bác lại: “Em chỉ rất lo cho anh thôi.”

“Cho nên anh mới bảo em đừng nghĩ linh tinh, Lương Phi Phàm chống cằm mình lên trên vai Bạch Lộ, anh tham lam ngửi mùi hương trên người cô: “Yên tâm, ông xã của em không yếu đuối vậy đâu, hơn nữa Lương Thị cũng không phải không chống đỡ được, hãy tin anh được không?”

Bạch Lộ vươn tay ôm lấy vai Lương Phi Phàm, cô vùi mặt mình vào ngực anh sau đó khẽ nói: “Phi Phàm, em rất sợ, em biết em nên tin anh nhưng em rất lo anh sẽ vì em mà phải gánh vác rất nhiều thứ. Nếu có vấn đề gì anh nhất định phải nói với em được không? Tuy em không chắc chắn em có thể giúp gì không nhưng em muốn đối diện với mọi vấn đề với anh.”

“Em muốn chạy em cũng sẽ không thả em ra.”

Bàn tay của Lương Phi Phàm từ từ vuốt ve lưng cô, vì ở trong nhà nên cô mặc rất đơn giản, bên trong ngay cả nội y cũng không mặc, bàn tay to lớn

của anh vừa ấn vào đã cảm nhận được ngay, Bạch Lộ nghe thấy hô hấp của anh nặng nề hơn một chút: “Em không mặc nội y?”

“Em không thoải mái.”

Nghe giọng nói của anh Bạch Lộ liền biết nếu anh cứ tiếp tục sờ xuống dưới như vậy, có lẽ anh rất nhanh sẽ hóa thành sói. Cô rất sáng suốt chọn cách nhảy ra từ trong lòng anh, vừa hay cô nhìn thấy có người giúp việc đi ra liền vội vàng hỏi: “Dì, có thể ăn cơm được chưa ạ?”

“Lương tiên sinh, Lương phu nhân cơm nước đã chuẩn bị xong rồi, bây giờ hai người muốn ăn ạ?”

“Có ạ!” Bạch Lộ vượt qua Lương Phi Phàm và đi về phía phòng ăn, trên đường đi còn cố tình xoa bụng: “Em sắp chết đói rồi, mau đi ăn cơm thôi.”

Lương Phi Phàm nhìn hình bóng mảnh khảnh dường như đang chạy trốn kia, anh đợi cho đến khi Bạch Lộ đi vào phòng ăn trên gương mặt tuấn tú kia mới xuất hiện vẻ âm u, có tia hung ác vụt qua nơi sâu thẳm trong mắt anh.

Xem ra Sở Úy Dạ vẫn chưa từ bỏ.

Sau khi ăn tối xong Bạch Lộ nhìn thấy Lương Phi Phàm vẫn còn không ít việc phải làm nên cô liền lên phòng mình xem tivi. Đến 8 giờ vẫn chưa thấy Lương Phi Phàm vào, Bạch Lộ suy đi nghĩ lại, cô thấy vẫn nên xuống dưới nhà hâm nóng sữa và bưng vào phòng đọc sách của anh.

Lương Phi Phàm đứng ở trước cửa sổ sát sàn, anh đang cầm điện thoại nói chuyện với ai đó, Bạch Lộ lại gần cô chỉ nghe thấy anh nói một câu với vẻ u ám: “Diệp Tử Kiệt có thể cho anh bao nhiêu lợi ích?”

Bạch Lộ dừng bước chân lại, cô không cẩn thận làm cốc sữa trong tay chạm vào mảnh cửa. Đây chỉ là một tiếng động rất nhỏ thôi mà Lương Phi

Phàm cũng có thể nghe thấy. Anh vừa nghe điện thoại vừa quay người lại đã thấy một người phụ nữ mặt đầy lúng túng đứng ở cửa phòng đọc sách.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 133

“Sau này lại nói với anh.” Lương Phi Phàm ngắt máy đi về phía cô: “Có chuyện gì vậy? Sữa đồ hết rồi, tay em không bị bỏng chứ?”

Tay Bạch Lộ không bị bỏng nhưng quả thực sữa đã bị đổ không ít, chất lỏng màu trắng đục thấm thấu vào trong thảm trải sàn một cách rất nhanh rồi biến mất không một dấu vết. Cô lắc đầu nói: “Em không bị bỏng, em mang sữa cho anh uống, anh bận lắm sao?”

Con mắt sắc sảo của Lương Phi Phàm quét một vòng trên gương mặt cô, có lẽ cô chỉ nghe được câu cuối cùng, lúc này anh mới nhấp môi nói: “Em biết anh không có thói quen uống sữa vào buổi tối.”

Bạch Lộ thu tay về với vẻ hơi ngại ngùng. “Vâng.”

“Em không vui à?”

Cô không giấu được tâm sự, cũng không giấu được bất cứ lời nào, cô ngẩng đầu lên nhìn Lương Phi Phàm với ánh mắt trong veo: “Phi Phàm anh thật sự không lừa em chứ? Có thật Lương Thị không có vấn đề gì không?”

“Em nghe thấy gì rồi à?” Lương Phi Phàm vươn tay cầm lấy cốc sữa trong tay Bạch Lộ đặt ở trên bàn đọc sách ở bên cạnh rồi ung dung nhìn cô.

Dáng vẻ bình tĩnh như thường của anh hình như thật sự là không có gì xảy ra cả.

Nhưng vừa rồi rõ ràng là cô đã nghe thấy điều gì đó...

Bạch Lộ suy nghĩ một lát rồi mới mở lời hỏi vào trọng điểm: “Phi Phàm, tuy em chưa bao giờ đi làm ở tổng bộ Lương Thị nhưng em cũng làm nhân viên của EC rất nhiều năm rồi, em biết từ trước đến nay Lương Thị và Diệp Thị luôn có mối quan hệ làm ăn với nhau. Bây giờ hai nhà không hợp tác nữa, anh nói thật cho em biết có phải thật sự không có liên quan gì không?”

“Đương nhiên không thể nói là không có liên quan gì được.”

Ánh mắt Lương Phi Phàm sâu xa, ánh sáng của bóng đèn sợi đốt trên đầu chiếu vào gương mặt vô cùng anh tuấn của anh, làm ngũ quan của anh có vẻ càng ba chiều hơn, giọng nói của anh khàn khàn, không giống như bàn ngay lúc này một chữ anh cũng không chịu nói. Nhưng anh vẫn chọn cách tránh nói vào vấn đề chính: “Quả thật Lương thị sẽ bị ảnh hưởng nhưng không nghiêm trọng như lời Sở Ủy Dã nói.”

“Bà xã em không tin tưởng ông xã của em như vậy sao?”

Trong không gian yên tĩnh này dường như chỉ có tiếng hô hấp của hai người, hết lần này đến lần khác, câu nói cuối cùng được thốt ra bằng giọng nói trầm thấp mộc mạc của anh đã dần dần loại bỏ sự bất an trong cô.

Đúng vậy, tại sao lại không tin anh?

Anh là Lương Phi Phàm đấy!

Trong lòng cô anh là người cho dù không thể làm được tất cả, nhưng tuyệt đối không thể là người dễ bị đánh gục như vậy được.

Trên thế giới này không có việc gì anh không thể giải quyết được, chồng cô là Lương Phi Phàm – cô việc gì phải lo bò trắng răng?

Bạch Lộ mím môi, cô cọ trán mình vào trán của Lương Phi Phàm, cô cảm nhận được hô hấp nóng bỏng của anh đang ở trên người mình. Cô thật sự đã dần dần sự thấp thỏm trong lòng mình: “Em tin anh, anh nói gì em cũng tin anh.”

Lương Phi Phàm không nói nhiều nữa, anh khẽ nghiêng người hôn môi của cô.

Vào lúc Lương Phi Phàm vừa định phủ phục người hôn môi cô thì chiếc điện thoại để ở bên cạnh lại đột nhiên vang lên. Bầu không khí ám muội đẹp đẽ này bị tiếng chuông điện thoại phá vỡ. Bạch Lộ vốn đã có ý kháng cự, bây giờ chuông điện thoại đột nhiên kêu lên, quả thật chính đại cứu tinh trên trời rơi xuống của cô. Chút ham muốn còn sót lại của cô cũng bị tiếng chuông điện thoại này đuổi đi, cô vươn tay đẩy Lương Phi Phàm ra: “Điện thoại, anh có điện thoại...”

Lương Phi Phàm mặt đầy vạch đen, là ai lúc này quấy rầy việc tốt của anh?

Anh ôm Bạch Lộ không chịu buông tay, “Kệ đi bà xã...”

Chuông điện thoại kêu lên một lần không có ai nghe, chưa đến hai giây sau lại kêu thêm lần nữa. Lúc này Bạch Lộ đã hoàn toàn tỉnh táo, bộ quần áo ngủ bị giật đứt cúc áo của cô để ở một bên, cô vươn tay tóm lấy rồi vội vàng vàng mặc lên người mình rồi trực tiếp nhảy xuống bàn đọc sách: “Anh nghe điện thoại trước đi, có thể là có việc quan trọng, em rất mệt, em phải đi nghỉ đây.”

Cô tóm lấy váy quần của mình, mặc vào cũng thế mà không mặc vào cũng vậy, nhưng cô rất sợ Lương Phi Phàm sẽ lại bổ nhào lên người cô, thế là cô đỏ mặt chạy đến cửa phòng đọc sách rồi mặc quần lên, lúc này cô mới vịn cửa phòng ra chạy trốn khỏi đó.

Lương Phi Phàm nhìn bóng dáng biến mất cực nhanh ở ngoài cửa đó rồi lại nhìn chỗ đó đang nhô lên ở phần dưới của mình và ấn đường của mình với vẻ bất lực.

Anh cầm cốc sữa để ở bên cạnh lên, bây giờ nó đã hơi nguội rồi, đây là lần đầu tiên anh ngửa cổ lên uống một hơi hết sạch. Lục này anh mới túm lấy cái điện thoại đang tiếp tục kêu lên. Khi nhìn thấy số điện thoại ở bên trên mặt anh lại càng đen hơn.

“Tốt nhất là anh nên nói ra một lý do hợp lý khiến anh muộn thế này rồi còn có kiên nhẫn không ngừng gọi điện thoại cho tôi.”

Buck nghe khẩu khí của người đàn ông trong điện thoại u ám lại cười lên với vẻ thoải mái: “Yo, Lương đại tổng tài, anh đang bức vì dục vọng không được thỏa mãn sao?”

Lương Phi Phàm chỉ thấy chỗ đó của anh vẫn đang nóng như lửa đốt, bây giờ anh thật sự đang bức vì dục vọng không được thỏa mãn!

“Buck, rốt cuộc anh có việc gì?” Đương nhiên anh cũng biết, Buck không phải người nhàn rồi, anh ấy sẽ không vô cớ gọi điện cho mình mà chắc chắn là có việc quan trọng gì đó.

“Đương nhiên là có tin tốt rồi.” Buck nói với vẻ cười trên nỗi đau của người khác: “Cứ coi như là đền bù cho việc dục vọng không được thỏa mãn vừa nãy của anh cho nên bây giờ tôi sẽ tặng anh một tin tốt, anh nợ tôi một lần đấy nhé.”

Lương Phi Phàm lấy một điều thuốc từ bao thuốc trên bàn rồi đốt nó, anh hít một hơi, lúc này mới thấy dục vọng chưa được thỏa mãn của anh dường như đã dần dần biến mất theo mùi vị của Nicotin: “VẬY PHẢI XEM TIN TỨC NÀY CỦA ANH CÓ ĐÁNG ĐỂ TÔI THẤY NỢ ANH MỘT LẦN KHÔNG ĐÃ.”

“Tin tức của Bạch Lộ, tôi tin với anh mà nói đều đáng giá ngàn vàng đúng không?”

Lương Phi Phàm khẽ cười, hiếm khi anh không phản bác lại lời châm chọc của bạn tốt, anh gạt tàn thuốc trong tay đi: “Anh biết tôi không thích nói vòng vo mà, có gì thì cứ nói thẳng ra đi.

“Vậy thì Lương đại tổng tài, anh chọn trước đi, anh muốn nghe tin xấu trước hay là tin tốt trước?” Tiếng cười đáng ghét của Buck truyền đến từ đầu bên kia của điện thoại.

Lương Phi Phàm cau mày: “Rốt cuộc là có việc gì? Vòng vo không phải là tác phong của anh.”

“Nhưng chỉ cần cảm nhận nét mặt của anh lúc này tôi đều sẽ thấy rất hưởng thụ.” Buck cũng biết Lương Phi Phàm là người thế nào, đương nhiên anh sẽ không đưa ra lựa chọn ấu trĩ đó nên Buck liền hào phóng chọn giúp anh. “Thế này đi, nghe tin tốt trước để làm dịu tâm trạng.”

“Tin tốt là kết quả của cuộc thi thiết kế đã có rồi, trong 3000 người được chọn người phụ nữ của anh đã thể hiện rất tốt.”

Lương Phi Phàm mím môi, anh giơ tay hút thêm một hơi thuốc nữa rồi nói với vẻ đầy tự hào: “Người phụ nữ của tôi đương nhiên sẽ không thua những người đó, tin tức này cho dù anh không nói với tôi tôi cũng sẽ biết.”

“Ban giám khảo chúng tôi gồm có 11 người, tác phẩm của Bạch Lộ nhận được số phiếu hòa là 5 – 5, còn tôi là người bỏ phiếu cuối cùng, tôi đã ủng hộ cô ấy. Anh nói xem có phải anh nợ tôi một lần không?”

“Buck anh đừng có được voi đòi tiên, tôi hiểu con người anh, nếu tác phẩm của Bạch Lộ không lọt vào mắt xanh của anh, anh sẽ không bỏ phiếu cho cô ấy đâu.”

“Này này này, anh nói như vậy là không đúng đâu nhé, dù sao thì phiếu quan trọng cũng là do tôi bầu.”

“Được rồi, tôi nhớ rồi, anh nói tin xấu đi.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 134

“Anh biết lần thi đấu này liên kết với chính phủ, trên thực tế tác phẩm của vợ anh cũng được người ở bên trên công nhận, cho nên họ quyết định đưa cô ấy ra nước ngoài đào tạo sâu, thời gian chắc là một năm rưỡi. Đây là giải thưởng trước đây chưa công bố, tôi không rõ rốt cuộc họ tạm thời quyết định hay là muốn tạo bất ngờ cho quán quân, nhưng vừa này tôi cũng mời biết.”

Lương Phi Phàm hút thêm một hơi thuốc nữa sau đó mới đưa tay dập đầu thuốc rồi vứt vào trong gạt tàn ở bên cạnh: “Tôi biết rồi.”

Sau khi cúp máy Lương Phi Phàm lại lấy ra một điếu thuốc để hút, anh cứ đợi cho đến khi điếu thuốc cháy hết, mãi cho đến lúc anh bị bỏng vì tàn thuốc mới lấy lại được tinh thần, anh vứt đuôi thuốc lá trong tay rồi tắm trong nhà tắm ở phòng khách sau đó đi đến phòng ngủ.

Trong phòng ngủ rộng lớn chỉ bật một cái đèn tường, Bạch Lộ đang nghiêng người nằm ở trên giường, cô thở đều đều chắc là ngủ say rồi.

Lương Phi Phàm nhẹ nhàng lại gần rồi nằm xuống ở bên cạnh cô. Vì vừa tắm xong nên trên người anh vẫn còn mùi sữa tắm rất dễ chịu. Mùi hương này cứ chui vào trong hốc mũi của Bạch Lộ, cô vừa mới ngủ nhưng cơ thể lại bị anh chạm vào nên cô liền tỉnh lại.

“Ừm, anh làm xong chưa?” Cô quay người lại tìm một vị trí thoải mái trong lòng anh, cô nhắm hờ mắt tùy tiện nói một câu.

“Bạch Lộ, chúng ta còn một việc chưa làm xong.”

Lương Phi Phàm hôn lên trên trán cô, chất giọng trầm thấp hòa của anh hòa vào ánh đèn ấm áp dường như cũng đặc biệt dịu dàng: “Ngày mai mang theo sổ hộ khẩu chúng ta đến cục thị chính đăng ký”.

Bạch Lộ mơ hồ đáp một tiếng: “Ừ.” Bởi vì cô rất buồn ngủ nên đầu óc cô rất chậm chạp, không biết bây giờ cô đã nghe rõ chưa.

Lương Phi Phàm cảm nhận được cô thở đều đều trở lại một cách rất nhanh liền biết cô đã ngủ say rồi. Anh lặng lẽ kéo cái chăn ở bên cạnh đắp lên người anh và cô sau đó cũng nhắm mắt lại.

Ra nước ngoài học sâu thực ra cũng chưa chắc là việc không tốt.

Bây giờ tình hình ở Lương thị rất phức tạp, tuy Lương Phi Phàm đã bảo đảm với cô nhiều như vậy nhưng có rất nhiều việc anh biết không hề đơn giản như vậy.

Bạch Lộ ở lại bên cạnh sẽ khiến Lương Phi Phàm phân tâm. Bây giờ vừa hay cô có cơ hội này, anh không nỡ, cũng không biết cô có muốn đi hay không, nhưng nếu nhìn nhận vấn đề này ở trên lập trường của mình anh liền biết mình phải để cô ra ngoài khám phá thú thế giới. Cô rất có tài năng thiết kế, việc cô có thể giành được quán quân trong nhiều người như vậy tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Bạch Lộ đã từng nói với anh đó là ước mơ của cô.

Lương Phi Phàm lại một lần nữa dịu dàng hôn lên trán cô, suy nghĩ của anh trong giây phút nhắm mắt lại đó là chỉ cần là ước mơ của em anh đều sẽ để em đi thực hiện.

Kết quả sự thực đã chứng minh, quả thật tối qua Bạch Lộ không nghe rõ Lương Phi Phàm nói gì.

Buổi sáng ngày hôn sau, khi cô chuẩn bị xong để Lương Phi Phàm đưa cô đến bệnh viện kiểm tra anh liền cau mày hỏi cô đã mang sổ hộ khẩu đi chưa? Anh hỏi như vậy là vì sau khi đến bệnh viện sẽ đi cục dân chính.

Bạch Lộ nói với vẻ ngạc nhiên: “ Sổ hộ khẩu? Anh không nói với em, hơn nữa sổ hộ khẩu cũng không ở chỗ em.”

“Vậy là ở chỗ mẹ em?” Lương Phi Phàm cau mày nói: “Được rồi, lên xe trước đã anh đưa em đến bệnh viện làm kiểm tra sau đó sẽ lái xe về lấy, tiện thể cũng thăm mẹ em luôn.”

Bạch Lộ “ừ” một tiếng rồi ngoan ngoãn ngồi vào ghế lái phụ, sau khi thắt dây an toàn cho bản thân cô lại nói với Lương Phi Phàm: “Hôm qua em đã gọi điện cho mẹ em rồi, cho nên anh đừng lo lắng, bà sẽ không trách chúng ta kết hôn chóng vánh đâu.”

Hai tay Lương Phi Phàm nắm lấy vô lăng rồi khẽ cười: “Anh muốn lấy em rất lâu rồi, đây không phải là kết hôn chóng vánh.”

Đây có được tính là tỏ tình trá hình không?

Mặt Bạch Lộ hơi đỏ lẽ, còn khoe miệng cô thì cong lên. Trên đường đi hai người tùy tiện nói chuyện với nhau, khi đi được nửa liền có mấy cuộc điện thoại gọi cho Lương Phi Phàm, có vài cái anh nghe, có vài cái trực tiếp tắt đi không nghe.

Cô nghĩ, có lẽ đây là chuyện công việc của anh ấy, cô vốn dĩ muốn hỏi nhưng lời đến miệng rồi cô vẫn chọn nuốt ngược vào bên trong.

Đã chọn tin anh vậy thì đừng hỏi những điều khác làm gì.

Đến bệnh viện sau khi đỗ xe xong Lương Phi Phàm liền đưa Bạch Lộ vào trong, hai người vừa bước vào trong thang máy thì điện thoại trong túi anh lại kêu lên. Đây đã không biết là lần thứ mấy rồi, cuối cùng Bạch Lộ

không nhận được nữa, khi Lương Phi Phàm lấy điện thoại ra cô liền nhìn rất nhanh, cái tên hiện ra trên màn hình điện thoại làm lòng cô trùng xuống, nhưng Lương Phi Phàm lại một lần nữa tắt máy.

Tháng máy lên đến tầng 4 Bạch Lộ liền đi ra trước, tiếng chuông điện thoại quen thuộc lại một lần nữa vang lên, lúc này cô mới đứng lại: “Phi Phàm anh nghe điện thoại đi, một mình em vào là được rồi.

Lương Phi Phàm lập tức tắt máy: “Không sao, anh vào với em.”

“Anh nghe đi.” Bạch Lộ kiên trì, “Em thấy người gọi điện thoại chắc là có việc gấp, một mình em vào là được rồi, cứ để người ta gọi mãi như vậy cũng không tốt lắm.”

Lương Phi Phàm vừa muốn nói gì đi thì điện thoại lại kêu lên, anh cau chặt mày tỏ vẻ thấy rất phiền.

Bạch Lộ lại nhanh hơn một bước: “Anh nghe điện thoại đi, em ở ngay phòng khám phía bác sĩ phía trước mà?”

“Vậy em phải cẩn thận một chút nhé.”

Lương Phi Phàm cứ nhìn Bạch Lộ đi về đầu khác của hành lang dài cho đến khi cô đi đến chỗ rẽ anh mới quay người ấn nút nghe điện thoại.

Anh không lên tiếng nhưng người phụ nữ ở đầu bên kia đã không nhận được, cuối cùng cô cũng đợi được đến lúc anh nghe điện thoại rồi: “Phi Phàm, em muốn gặp anh.”

Lương Phi Phàm thấy rất phiền phức, thực ra trước đây ấn tượng của anh với Diệp Lâm cũng khá tốt, người con gái này tuy xuất thân từ gia đình giàu có, cô cũng sự kiêu kì của mình, thỉnh thoảng cô cũng sẽ có chút bướng bỉnh, ích kỷ nhưng những việc đó đều là những việc không làm ảnh hưởng

đến đại cục nên Lương Phi Phàm cũng không để bụng. Dù sao thì về sự nghiệp cô cũng coi như là người phụ nữ giỏi giang.

Chỉ là bây giờ dường như Diệp Lân đã đi quá giới hạn rất nhiều nhưng lại không tự nhận ra được điều đó.

Giọng nói khàn khàn của Lương Phi Phàm truyền qua đầu kia điện thoại vẫn mang vẻ lạnh lùng xa cách không thể che giấu được. “Nếu tôi không nghe điện thoại của cô thì chứng tỏ tôi đang có việc bận, Diệp Lân, đây không phải là ngày đầu tiên cô quen tôi, cô biết tôi không thích kiểu phụ nữ đó nhất.”

“Bận?” Diệp Lân bị lời của Lương Phi Phàm kích thích đến mức giọng cô trở nên sắc sảo: “Phi Phàm, anh bận gì cơ? Bạn đưa cô Bạch Lộ đó đi kiểm tra sao? Bây giờ Lương Thị đã thành ra thế này rồi mà anh vẫn có tâm trạng đến bệnh viện với cô ta, tại sao anh lại không chịu gặp em dù chỉ một lần? Em có việc rất quan trọng muốn nói với anh, nếu anh không đến nhất định sẽ hối hận đấy!”

“Cô đang uy hiếp tôi?” Lương Phi Phàm híp mắt lại rồi nói bằng chất giọng lạnh lùng: “Cô thấy tôi là người sẽ bị uy hiếp sao?”

“Em biết anh không ai bì nổi, em cũng biết anh rất lợi hại, vâng, em thích anh! Em đã thầm yêu anh bao nhiêu năm nay, anh không nhìn thấy em cũng không sao, nhưng em đã tưởng rằng chúng ta thuộc cùng một kiểu người, cho dù không có tình yêu nhưng ít nhất có thể tôn trọng nhau như khách cả đời, em cũng sẽ là người phụ nữ của anh. Nhưng bây giờ thì sao, anh vừa quay người đã trao hết tất cả tình cảm của anh cho người phụ nữ khác... Em thật sự nên hận anh giống như bố em nói hận không thể khiến Lương Thị phá sản đóng cửa, nhưng em vẫn không nỡ...”

Diệp Lân nói đến cuối cùng giọng cô nghẹn ngào giống như đang khóc. “Mấy ngày nay em luôn tìm anh, anh lại cứ không muốn gặp em, Lương Phi

Phàm bây giờ em chỉ hỏi anh một câu, có phải Lương Thị đóng cửa rồi, anh không còn là tổng giám đốc của Lương Thị nữa anh cũng không muốn gặp em không?”

“Cô đã biết đáp án rồi tại sao lại hỏi tôi lần nữa?”

Giọng nói của Lương Phi Phàm không còn lạnh lùng giống như lúc trước nữa, dù sao thì họ cũng là người lớn lên từ nhỏ với nhau, trong thời gian ở bên Diệp Lâm quả thực anh vẫn chưa cảm nhận được tình yêu của cô. Nhưng anh cũng luôn đối xử với cô như người trong gia đình: “Diệp Lâm cô là người phụ nữ rất tốt, cô không cần phải vì tôi mà dày vò chính mình như vậy, cô đi ra ngoài xem sẽ thấy có rất nhiều người đàn ông hợp với cô hơn, họ đều sẽ đối xử tốt với cô hơn tôi. Không phải tôi không muốn gặp cô, tôi chỉ thấy tôi không cần thiết phải gặp lại cô. Không phải tôi thật sự ghét cô mà là tôi không muốn người phụ nữ mình có bất cứ băn khoăn nào. Cho nên cô đừng liên lạc với tôi nữa, Diệp Thị và Lương Thị đã đi đến cuối đường rồi, hai nhà cũng nên đứng ở trên vị trí đối lập thôi. Cho dù hướng đi của Lương Thị thế nào cũng còn không liên quan đến cô nữa.”

Lương Phi Phàm nói xong liền trực tiếp tắt máy, anh không quan tâm Diệp Lâm đang nói cái gì.

Anh giơ tay xoa bóp ấn đường đang đau của mình, Lương Phi Phàm vẫn đứng ở chỗ cũ, vì anh đang cau mày chìm đắm vào truy suy nghĩ của mình cho nên không hề phát hiện ra ở chỗ sau hành lang dài không xa vừa hay là gầm cầu thang, Bạch Lộ trốn ở đó, những lời anh vừa nói cô đã nghe thấy không sót chữ nào.

Vừa rồi Bạch Lộ lén lút quay về từ lối hành lang dài khác, không phải cô không tin Lương Phi Phàm nên mới chọn cách nghe lén mà là vì cô biết người gọi đến là Diệp Lâm, cô ta cứ vội vàng gọi điện thoại cho Lương Phi Phàm như vậy tuyệt đối không phải là vì cái gọi là “nín kéo”.

Tuy cô và Diệp Lâm chỉ gặp nhau mấy lần, nhưng cô hiểu rất rõ đó không phải là người phụ nữ có thể dễ dàng chịu cúi đầu.

Cho nên cô chỉ có thể nghĩ đến việc công.

Mà cuộc đối thoại vừa nãy cô nghe không rõ Diệp Lâm nói gì ở đầu dây bên kia, nhưng từ lời nói của Lương Phi Phàm cô có thể nghe ra, cùng với việc níu kéo anh Diệp Lâm cũng lo cho tương lai của Lương Thị.

Không biết tại sao lúc này Bạch Lộ lại rất muốn khóc, có lẽ là vì tâm ý của hai người lại tương thông như vậy.

Cậu “Không phải tôi không muốn gặp cô, tôi chỉ thấy tôi không cần thiết phải gặp lại cô. Không phải tôi thật sự ghét cô mà là tôi không muốn người phụ nữ mình có bất cứ băn khoăn nào” trong lời nói của anh...

Trước đây không lâu cô cũng nói với Sở Uy Dạ lời như vậy.

Họ đều đang cố gắng bảo vệ đối phương, bảo vệ chuyện tình không dễ gì có được này, nhưng...

Tại sao cô lại có cảm giác đau thương thế này?

Thực ra anh luôn chỉ nói chuyện vui, không nói chuyện anh lo lắng với cô?

Anh cứ thế bất chấp tất cả đẩy Diệp Thị ra, vậy thì tổn thất của Lương Thị làm sao chỉ có “một chút” như lời anh nói? Nếu thật sự không có chút liên quan nào tại sao Diệp Lâm lại gọi nhiều cuộc điện thoại cho anh như vậy?

Đứng trên lập trường của một người phụ nữ, Bạch Lộ hiểu rất rõ khi một người phụ nữ toàn tâm toàn ý yêu một người đàn ông quả thật sẽ không muốn người đó mất đi tất cả mọi thứ...

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 135

Lúc Lương Phi Phàm đến gần phòng hội chẩn, Bạch Lộ đã kiểm tra xong, bác sĩ khám bệnh vừa lúc đang dặn dò cô một số việc phải chú ý, cơ bản cũng đều giống như ngày trước, có điều hiện tại cô đã hơn 3 tháng rồi, cũng coi là tất cả đã ổn định rồi.

“Có thể sẽ có những triệu chứng khi mang thai, có điều tùy mỗi người một khác, vì thế cô không cần phải lo lắng, thả lỏng một chút là được.”

Lúc Lương Phi Phàm tiến vào, vừa lúc nghe thấy câu nói này, bác sĩ vừa nhìn thấy anh đi vào liền đứng dậy, cười khanh khách nói: “Lương thiếu gia, mọi chuyện đều rất tốt.”

Lương Phi Phàm gật gật đầu, khéo léo nói một câu “Làm phiền rồi”, bác sĩ lại cười tùm tùm dặn dò vài câu, phần lớn đều là những việc mà phụ nữ có thai nên chú ý, Bạch Lộ có chút không tập trung nhưng Lương Phi Phàm lại nghe một cách rất kỹ lưỡng.

“Sao rồi? Từ lúc này đã có chút mất hồn mất vía.” Hai người vừa lên xe, Lương Phi Phàm liền sắc bén nhận ra rằng cảm xúc của người phụ nữ bên cạnh có chút bất thường, từ lúc này, cô đã rất ít nói.

“Không có gì.”

Bạch Lộ kinh ngạc phát hiện cảm xúc của mình đã phơi bày ra quá nhiều, Lương Phi Phàm lại là người cực kì biết quan sát sắc mặt của người

khác, cô vội vàng phục hồi lại những suy nghĩ lung tung trong đầu, lúc chậm rãi ngẩng đầu lên, khóe miệng đã cong lên thành một đường cong hoàn hảo: "...Em có chút mệt, hiện tại đang mang thai, rõ ràng cảm thấy mình vừa ăn khỏe vừa ngủ khỏe."

Lương Phi Phàm giơ tay xoa mái tóc đen của cô, cũng không hoài nghi gì: "Ăn khỏe ngủ khỏe không phải tốt sao? Sắp tới không cần đến công ty nữa, ở nhà nghỉ ngơi cho tốt." Anh dừng lại một chút, giơ tay giữ lấy phía sau gáy của cô, hơi thở nóng bỏng tiến đến bên môi cô, giọng nói mang theo chút bất đắc dĩ khiến bản thân anh cũng khó có thể tiếp nhận: "Bạch Lộ, để em gả cho anh như vậy, anh biết em rất tủi thân, em yên tâm, sau này anh sẽ bù đắp lại cho em một hôn lễ long trọng, để mọi người trên toàn thế giới đều biết em là vợ của Lương Phi Phàm anh."

"Phi Phàm." Bạch Lộ trở tay ôm lấy Lương Phi Phàm, giọng nói có chút ảm đạm, nói từng câu từng chữ: "Có anh bên cạnh em là đủ rồi, những hình thức khác đối với em mà nói đều không quan trọng."

"Nhưng anh muốn cho em tất cả những gì tốt nhất." Lương Phi Phàm giơ tay ra xoa lên khuôn mặt cô, thấp giọng nói: "Cho anh một chút thời gian nữa."

Bạch Lộ gật đầu.

Cho dù là một chút thời gian, hay một khoảng thời gian, hay là rất lâu đi chăng nữa, cô đều sẽ cho

"Có điều hôm nay chúng ta phải đi đến cục dân chính để lấy giấy chứng nhận." Lương Phi Phàm buông cô ra, thắt dây an toàn cho cô, khởi động xe: "Bây giờ về nhà em để lấy sổ hộ khẩu."

Lúc trước Bạch Lộ quả thực hoàn toàn đắm chìm trong hạnh phúc, quên mất việc đi nhận giấy chứng nhận, Lương Phi Phàm hiện tại nói như vậy, cô mới ý thức được, giữa bọn họ vẫn còn bước cuối cùng chưa đi hết.

Chiếc xe vừa đi ra khỏi cổng bệnh viện, điện thoại trong túi của Lương Phi Phàm lại kêu lên, Bạch Lộ thấy anh lấy điện thoại ra nhìn một cái, nhìn về phía cô mà nhận điện thoại.

Chắc là Quan Triều gọi đến, cô nghe không rõ Quan Triều đã nói gì trong điện thoại, lời Lương Phi Phàm nói, cô đương nhiên là nghe rõ mồn một.

“Không phải là cuộc họp được lùi sang ngày mai sao?...Tôi hiện tại có chút việc...có chuyện gì, ngày mai chờ tôi đến công ty hãy nói.”

Bạch Lộ nhìn anh cúp điện thoại xong liền trực tiếp để điện thoại trên bảng đồng hồ trước mặt, tướng mạo khôi ngô tuấn tú của anh tuy nhìn qua có vẻ rất bình tĩnh nhưng ngũ quan khí khái bức người lại nhuốm vài phần hung hãn, Bạch Lộ giật giật ngón tay, lúc này mới gỡ tay qua, nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay anh.

Lúc Lương Phi Phàm xoay mặt qua, vẻ hung hãn giữa hai đầu lông mày đã biến mất, giọng nói của anh rất bình tĩnh: “Sao thế?”

“Phi Phàm, anh đến công ty trước đi, sổ hộ khẩu một mình em về lấy là được rồi.”

“Không quan trọng đâu.” Lương Phi Phàm trấn an cô: “Chỉ là chút chuyện vặt, anh bảo Quan Triều xử lý là được rồi, em về một mình anh cũng không yên tâm.”

Bạch Lộ kiên trì: “Vậy anh bảo tài xế của anh đưa em về vậy, em biết công ty đã xảy ra chuyện, anh không nên vì chút chuyện vặt này mà làm lỡ chuyện đại sự. Như vậy em cũng sẽ không yên tâm, thực ra hôm nay trên đường đưa em đến đây, điện thoại anh không ngừng kêu, em biết nhất định là xảy ra chuyện rồi, đừng để em lo lắng, được không?”

Giọng nói của cô rất nhẹ nhàng mềm mại, đặc biệt là câu cuối cùng, tựa hồ như mang chút giọng điệu thương lượng, nhưng Lương Phi Phàm biết tính cách của cô.

Nếu bây giờ mình cứ khẳng khẳng cùng cô ấy đi về lấy sổ hộ khẩu, người phụ nữ nhỏ này trên đường chắc chắn sẽ không vui, thôi được.

Cái đám lão già của Lương thị kia hiện tại ỷ vào tình hình bất lợi đối với Lương gia, từng người đều rục rịch ngóc đầu dậy, Quan Triều vừa mới gọi điện thoại đến chính là nói với anh chuyện này.

Anh nhìn Bạch Lộ một cái, sau một lát mới trầm giọng nói: “Vậy được, anh bảo tài xế qua đây, em phải cẩn thận đấy, đến nơi thì gọi điện báo cho anh, biết chưa?”

Bạch Lộ gật đầu.

Lương Phi Phàm nhìn thấy trên mặt cô đang không dấu nổi sự lo lắng, anh nhẫn nhịn lại cái ham muốn than vãn, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lên mu bàn tay cô: “Không cần lo lắng, những chuyện này không phải là những chuyện mà em nên lo, em hiện tại chỉ cần chăm sóc mình cho tốt, biết chưa?”

Bạch Lộ vẫn gật đầu, im lặng.

Tài xế rất nhanh đã đến rồi, Lương Phi Phàm nhìn Bạch Lộ lên xe xong mới giơ tay lấy một điều thuốc từ trong hộp thuốc lá đưa lên môi rồi châm thuốc, anh để ống bật trên bảng đồng hồ, híp híp mắt nhả ra một làn khói.

Không lâu sau, điều thuốc giữa ngón tay đã cháy gần hết, Lương Phi Phàm lúc này mới dập tắt mẫu thuốc lá, đóng cửa kính xe lại, lái xe đến Lương thị.

...

Lúc Bạch Lộ về đến nhà đã là buổi chiều rồi, Tần Trân Hi lại không có nhà.

Cô tưởng rằng mẹ mình chắc đang ở bệnh viện, vì thế liền thử gọi điện cho bà, nhưng không ngờ rằng điện thoại báo đang tắt máy, Bạch Lộ vội vàng chạy tới bệnh viện tìm Tần Trân Hi, cuối cùng mới biết Tần Trân Hi đã xin nghỉ phép rồi.

Nghỉ phép?

Bạch Lộ nhú mày, mẹ mình rất ít khi xin nghỉ phép, hơn nữa hôm nay cũng không phải ngày gì đặc biệt, cô nghĩ đi nghĩ lại đều cảm thấy không hợp lý, lại thử gọi lại cho bà ấy, vẫn không kết nối được. Bạch Lộ đầy băn khoăn đi về nhà, suy nghĩ một chút, vẫn là đi vào phòng mẹ mình lấy sổ hộ khẩu, lúc này mới chuẩn bị về thành phố A trước rồi nói sau.

Lúc đi ra cửa, cô lại nhớ đến người ba ở sau núi, nhớ rằng mình đã rất lâu không đến thăm ông rồi, cô nhìn thời gian thấy bây giờ vẫn còn sớm liền quyết định đi một chuyến.

Thực ra ấn tượng về ba thực sự lưu lại trong đầu Bạch Lộ không nhiều.

Chỉ nhớ rằng lúc còn nhỏ, ông ấy thích nhất là để cô nằm bò trên lưng ông, thích công cô đi khắp nơi, ông ấy thích gọi cô là “bé bé”, còn thích hát rất nhiều bài hát thiếu nhi cho cô nghe – Lúc đó còn rất nhỏ, cô có thể nhớ được chỉ là những thời khắc đẹp nhất đó, có điều thời gian trôi qua rất lâu rồi, đến nay cũng đã có chút mơ hồ.

Bạch Lộ đi bộ tầm 10 phút, liền đến bia bộ của Bạch Vân. Điều khiến cô bất ngờ là trước mộ được đặt một bó hoa hồng xanh.

Loại hoa đẹp này, cô không nhớ là mẹ cô thích, hơn nữa ngày trước khi cùng mẹ tới đây để thắp hương cho ba, cũng chưa từng mua loại hoa này.

Đây là hoa ai đưa đến vậy? Ba được chôn cất ở đây nhiều năm như vậy, cơ bản không thể có người khác đến thăm ông ấy được.

Lúc Bạch Vân qua đời, Bạch Lộ mới hơn 5 tuổi, cái tuổi còn ngây thơ, đến cái chết là gì cũng không biết, lúc đó cô không biết, thực ra lúc chôn cất Bạch Vân vô cùng vắng lặng, bởi vì Tần Trân Hi một chữ cũng không nhắc, vì thế Bạch Lộ hoàn toàn không biết gì cả. Chờ đến khi cô trưởng thành rồi, mới dần dần hiểu được, hình như mộ phần của ba cũng chỉ có mẹ con cô thường đến.

Mẹ đã nói qua với cô, bởi vì ba của cô là con một trong nhà, mà cha mẹ cũng mất sớm, vì thế đã không còn người thân nào khác.

...

Bạch Lộ xách quần lên, cẩn thận ngồi xuống, nhìn bó hoa một cách tỉ mỉ, màu sắc của cánh hoa vẫn còn rất tươi, nhìn qua hình như là mới được đặt ở đây không lâu, hơn nữa trước bia mộ cũng rất sạch sẽ. Hàng lông mày dài thanh tú của Bạch Lộ xiết chặt lại, cái mùa này không phải là cỏ đã mọc thành bụi hay sao? Gần đây cô cũng không nghe mẹ nhắc đến chuyện có đến dọn dẹp nơi này...

Cô có thể kết luận là có người đã tới đây, nhưng người đó nhất định không phải là Tần Trân Hi.

Bạch Lộ không ở lại lâu, nhìn thời gian không còn sớm nữa, chỉ là ngồi ở đây cũng đương nhiên không thể nghĩ ra được nguyên do, vẫn là quyết định về thành phố A.

Đường xuống núi khá khó đi, Bạch Lộ vì đang mang thai nên đi càng phải đi cẩn thận hơn. Có điều đi được một nửa, cô cảm thấy hoa mắt choáng váng, lúc trước bác sĩ quả thực có nói với cô, sau ba tháng có thể sẽ bị thiếu máu nhẹ, cô sợ mình sẽ không cẩn thận mà té xui, đành phải dừng lại, vừa lúc này, nghe thấy một giọng nói từ phía xa truyền đến. Âm thanh

mơ hồ nhưng khiến cô cảm thấy có chút quen thuộc, âm thanh này...hình như là...

Bạch Lộ tim đập thành thịch, cảm giác hoa mắt bị thay thế bởi sự kinh hãi, cô nhú mào xoay người đi, phía sau cái cây lớn ở cách sau lưng cô không xa có một người phụ nữ đang đứng.

Cho dù lá cây đã che lấp hơn một nửa thân hình của cô ta, Bạch Lộ vẫn nhìn rõ khuôn mặt ấy.

Cô ta hơi nghiêng người, trong tay cầm một chiếc khăn, dường như là đang lau nước mắt trên mặt, tay còn lại nắm lấy điện thoại di động, không biết phía bên kia điện thoại nói gì, sắc mặt cô ta vô cùng gượng gạo, một lúc lâu sau mới khàn khàn giọng mà nói: "...Tôi đã tìm thấy ông ấy rồi, mặc kệ cậu dùng biện pháp nào, tôi nhất định phải biết rõ chuyện của năm đó."

Người phụ nữ nói xong câu đó, liền trực tiếp cúp máy, Bạch Lộ thấy cô ta sắp xoay người lại, cảm thấy rất căng thẳng, hành động theo bản năng chính là muốn né tránh, nhưng không ngờ rằng vì động tác quá nhanh, cả người lại vì đang đứng xiêu vẹo, đường núi không bằng phẳng, người cô dừng lại một chút liền cảm thấy khó chịu.

Tiếng hét đang ở trong cổ họng. Bạch Lộ lại gắt gao cắn chặt lấy môi không dám phát ra một tiếng gì, nhưng cơ thể lại vì tác dụng quán tính của việc đứng xiêu vẹo, giây tiếp theo, cô liền cảm thấy một cơn đau nhức từ mắt cá chân truyền đến, khiến trên trán cô toát ra những giọt mồ hôi lạnh, chỉ là lúc sắp ngã xuống, cô đã nhanh tay nhanh mắt nắm lấy một cành cây bên cạnh, tuy rằng chân hơi bị treo nhưng người không bị ngã.

Người phụ nữ đứng sau cái cây lớn, chắc đã nghe thấy phía sau mình có âm thanh nhỏ, quay lại phía sau nhìn một cái, nhưng không nhìn thấy gì cả, thỉnh thoảng có gió thổi qua, tiếng xào xạc của lá cây khiến cô ta nghĩ mình

đã nghe nhầm. Dừng lại một chút, sau đó lại quay người trở lại, đôi mắt sâu nhìn vào một nơi nào đó, sau một lát, cô ta rời khỏi đó từ một con đường nhỏ khác.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 136

Bạch Lộ vẫn luôn kìm nén hơi thở, không dám động dậy gì.

Chờ đến khi cô ta quả thực đã đi xa rồi, cô mới thở hỗn hển, mắt cá chân đau đến nỗi đầu cô toát đầy mồ hôi lạnh, cô gắt gao cắn chặt môi, quả thực nhìn không được rồi, chứ đừng nói đến việc xuống núi, việc cấp bách bây giờ chính là lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho tài xế đang chờ mình ở dưới...

Lương thị.

Bầu không khí trong phòng khách như ngưng đọng, chỗ ngồi trên ghế sofa ở hai bên đã có 6 người đàn ông ngồi ngay ngắn, mỗi người đều đã ở độ tuổi trung niên rồi, khuôn mặt lại chứa đầy khí thế hăm dọa.

“Chuyện này, cậu không khai báo rõ ràng cho chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ không tính như thế nữa.” Người đàn ông trung niên ngồi bên phải cau mày, vẻ mặt không kiên nhẫn: “Phi Phàm, chúng tôi luôn tin tưởng ở năng lực lãnh đạo của bố cậu, cũng tin cậu trẻ tuổi nhưng có triển vọng, Trường Giang sáng sau đèn sáng trước, nhưng hiện tại...”

“Hiện tại khiến các ông bỏ tiền túi sao? Hay là khiến các ông nghĩ rằng, chia lợi nhuận cuối năm cho các ông ít?”

Lương Phi Phàm ngồi ở chính giữa, khuôn mặt lạnh lùng, ưu nhã vắt chéo chân, ngón tay thon dài tùy ý nắm lấy cằm, ngón cái nhẹ nhàng vuốt

ve ngón trỏ, khắp người đều tỏa ra một kiểu bá đạo hoàn toàn tự nhiên, giọng nói anh trầm thấp, nhưng từng chữ đều lộ ra khí thế chân thật đáng tin: “Các chú các bác, tôi biết các người đều đang nghĩ gì, có điều thực ra các người đều không cần lo lắng, Lương thị hiện tại không phải đang ổn sao? Hạng mục hợp tác với Diệp Thị giữa đường bị tạm dừng quả thực là có tổn thất, có điều ai nói cả thành phố A này chỉ có Diệp thị xứng để hợp tác với Lương thị chúng ta? Còn có những công ty khác.”

“Đương nhiên, ngoài Diệp thị, còn có Viễn Đông.”

Người đàn ông khác cười nhẹ một tiếng, giọng điệu có chút châm chọc: “Có điều Phi Phàm a, theo như tôi được biết, tổng giám đốc của Viễn Đông kia và cậu hình như cũng có chút mâu thuẫn.”

“Chúng ta cũng chưa từng hợp tác qua với Viễn Đông, ai mà không biết cái tên Sở Dạ Úy của Viễn Đông là một con người nham hiểm, sở trường nhất của hắn là miệng nam mô bụng một bồ dao găm, người như vậy không dễ đối phó.”

“Nếu chúng ta lúc này tìm đến Viễn Đông, đến lúc đó chắc chắn sẽ bị hắn thừa cơ hãm hại.”

“Những hạng mục hợp tác này vốn là hợp tác với Diệp thị, hiện tại bỗng nhiên dừng lại rồi, có ai có thể sẵn lòng nhận lấy mớ hỗn độn này chứ? Coi cái tên Sở Úy Dạ của Viễn Đông là kẻ ngốc sao? Hắn thừa sự khôn khéo.

...?

Lương Phi Phàm ngồi nghe rất bình tĩnh, hơi hơi híp hai con mắt sắc bén lại, nhìn liếc qua mọi người đang thảo luận đến nỗi nước bọt bay tung tóe phía dưới, dường như có thể nhìn thấy được thâm tâm của họ từ cái miệng đang thao thao bất tuyệt kia – là màu đen.

Mấy ngày nay, những vị trưởng bối tốt của anh, mỗi ngày đều tạo áp lực cho anh, cũng chẳng qua là để ép Lương thị thay vua đổi chúa mà thôi.

“Việc tìm ai hợp tác, trong lòng tôi đã có tính toán.”

Lương Phi Phàm hạ chân xuống, chưa kịp nói xong, cửa phòng khách bỗng nhiên bị người khác từ bên ngoài đẩy ra, chỉ thấy Quan Triều đang hoảng hốt chạy vào.

“Lương tổng, không hay rồi...”

Lương Phi Phàm thấy hấn cầm lấy điện thoại của mình, Quan Triều từ trước đến sau một mực trầm ổn như núi vậy mà vẻ mặt bây giờ lại hoảng hốt lo sợ như vậy, lập tức trong lòng anh nảy dựng lên một cái, một loại dự cảm không lành hiện lên trong đầu. Anh không nghĩ nhiều, trực tiếp đứng dậy đi về phía cửa: “Những hạng mục bảo dừng lại các người không cần để ý làm gì nữa, 5 ngày sau, tôi sẽ cho các người một câu trả lời thuyết phục.”

“Chờ đã.” Có người đứng lên, chặn Lương Phi Phàm lại.

“Phi Phàm, đừng nói người làm chú như tôi không bảo vệ cậu, ai cũng biết thương trường như chiến trường, anh em ruột còn tính toán rõ ràng, chúng tôi không thể làm bừa như cậu được, nếu cậu đã nói 5 ngày, vậy được, chúng tôi cho cậu 5 ngày, nếu sau năm ngày, cậu vẫn không thể giải quyết được cái cục diện rối rắm này, vậy thì cậu định chịu trách nhiệm như thế nào?”

Đôi môi mỏng của Lương Phi Phàm nhếch lên, hơi thở bình tĩnh, anh nheo đôi mắt lại, trong giọng nói bình tĩnh của anh ẩn giấu một làn sóng ngầm đang cuộn trào: “Chú tư, chú muốn khiến tôi chịu trách nhiệm như thế nào? Từ chức nhường cho người xứng đáng?”

“Nếu người lãnh đạo không thể làm gì, đương nhiên không thể để nhiều người như vậy cùng không có cơm ăn được, đúng không?”

“Vậy, chú tư, chú cứ mãi mắt trông chờ đi.”

Lương Phi Phàm cong môi, một độ cong bí hiểm, giây tiếp theo, anh đã bước ra khỏi phòng khách, không thèm nhìn mấy vị trưởng bối đang đang ở trong phòng thì thầm to nhỏ với nhau, cùng Quan Triều đi đến cửa thang máy, hỏi: “Chuyện gì thế?”

Quan Triều hít một hơi thật sâu, lúc này mới đưa điện thoại cho Lương Phi Phàm: “...Lương tổng, là điện thoại tài xế của anh gọi tới, nói là, xảy ra chuyện rồi, hiện tại đang ở bệnh viện.”

Bạch Lộ vừa mới cẩn thận nằm xuống xong, cửa đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, ngay sau đó liền nghe thấy âm thanh lâu lắm không gặp: “Bạch Lộ, là cậu ở bên trong sao?”

Đó là Tần Tử Văn.

Bạch Lộ rất bất ngờ ngậy người vài giây, rất nhanh liền lên tiếng: “...Tử Văn?”

Tần Tử Văn xác định người phía trong quả thực là Bạch Lộ, lúc này mới đẩy cửa tiến vào: “Người phụ nữ đáng chết, thật sự là cậu, tớ vừa ở hành lang phía bên kia nhìn thấy giống giống cậu, cậu rốt cuộc làm sao vậy? Sao lại nhập viện rồi?”

Ánh mắt đảo qua, liền nhìn thấy chân của Bạch Lộ được bó thạch cao, cô mở to mắt kinh hô: “Trời ạ, chân cậu sao thế? Sao mới mấy ngày không gặp mà đã thành bộ dạng thế này?”

“Không cần thận trọng chân.” Bạch Lộ không muốn nói nhiều đến vấn đề của mình, rất tự nhiên chuyển sang chủ đề khác: “Sao cậu lại ở bệnh viện?”

“Dạ dày của tớ hơi khó chịu, qua đây lấy ít thuốc, vừa lúc nhìn thấy cậu.”

Tần Tử Văn vừa nói vừa nhìn xung quanh một vòng, vừa lúc nhìn thấy tài xế lái xe cho Lương Phi Phàm vội vàng tiến vào, hắn đã làm xong thủ tục nhập viện nên đến báo với Bạch Lộ một tiếng.

“Bà chủ, tôi đã làm xong thủ tục rồi, tôi cũng gọi điện báo cho ông chủ rồi, ông ấy chắc sẽ đến mau thôi.” Nhìn thấy Tần Tử Văn, tài xế liền gật đầu chào hỏi một cái.

Bạch Lộ lại có chút ngại, tiếng “bà chủ” này của tài xế đương nhiên truyền đến tai của Tần Tử Văn, quả thực Tần Tử Văn giống như phát hiện ra châu lục mới, trợn mắt cứng họng, vẻ mặt khó tin nhìn chăm chăm Bạch Lộ.

Khuôn mặt Bạch Lộ hồng hồng, bảo lái xe đi ra ngoài, Tần Tử Văn lập tức bổ nhào về phía trước, nắm lấy tay của cô mà truy hỏi: “Người đó lúc trước tớ đã gặp qua vài lần, anh ta là tài xế của Lương tổng đúng không? Lúc trước thỉnh thoảng nhìn thấy anh ta lái xe đưa Lương tổng đi làm.”

Bạch Lộ gật đầu: “Ừ.”

“Anh ta vừa gọi cậu là bà chủ?” Tần Tử Văn hí hí đôi mắt lại, bộ dạng đang chuẩn bị tra khảo: “Hả? Bạch Lộ, cậu, có phải là giấu tớ chuyện quan trọng gì không?”

Bạch Lộ úp úp mở mở một hồi, đành phải thừa nhận: “...Coi là, kết hôn rồi.”

“Vớ...Lương tổng?”

Tần Tử Văn tuy biết rằng Bạch Lộ và Lương Phi Phàm có quan hệ mập mờ với nhau, nhưng cũng không ngờ rằng hai người lại tiến triển nhanh

như vậy, vậy mà đã hết hôn rồi, cô kinh ngạc: “Lương Phi Phàm? Cậu kết hôn với Lương Phi Phàm rồi? OMG, tại sao không có tin tức gì? Cái cô Lương Tịnh Tiêu đó và Hướng Long Cầm kết hôn đã khiến cho dư luận xôn xao rồi, cậu và Lương tổng đáng lẽ phải ghê gớm hơn chứ? Các cậu không phải là kết hôn bí mật đấy chứ?”

Bạch Lộ bị lời nói của Tần Tử Văn làm cho giờ khóc giờ cười: “... Lương Tịnh Tiêu cũng kết hôn không thành a, chúng tớ không coi là bí mật kết hôn, chỉ là quả thực có chút đột ngột, một lời khó nói hết.” Cô tránh nói vào vấn đề mà nói: “Dù sao cậu cũng đừng ngạc nhiên thái quá, chuyện này cũng là hai ngày trước...tóm lại cậu là người đầu tiên trong số bạn bè của tớ biết đấy.”

“Xì, Lương Phi Phàm của thành phố A, đại thiếu gia của Lương gia, ai mà không biết chứ? Anh ta lấy vợ vậy mà không ai biết được, chuyện này không khoa học lắm.” Tần Tử Văn không cho là đúng mà mếu máo: “Bạch Lộ, nha đầu ngốc này, đừng bị sắc đẹp mê hoặc, nên vì mình mà đấu tranh chứ.”

“Nghĩ vớ vẩn cái gì vậy? Anh ấy không làm tớ ủy khuất, chuyện này không phải như cậu nghĩ đâu, dù sao cậu đừng nói lung tung, đặc biệt là ở công ty, nhất định không được phép nói lung tung, biết chưa?”

Tần Tử Văn đưa tay lên miệng làm một động tác kéo khóa lại, cười hì hì gật đầu: “Yên tâm, miệng của tớ rất kín.”

Bạch Lộ không định tiếp tục xoay quanh cái đề tài này, ngược lại liền hỏi: “Tử Văn, gần đây EC có định hướng gì không?”

“Định hướng gì? Lương tổng rất lâu đã không tới EC rồi, tớ nghe nói anh ta gần đây luôn ở trụ sở chính của Lương thị.”

“Phía bên Lương thị có chuyện gì không?”

“Bên đó thực ra không nghe nói gì.” Tần Tử Văn nghĩ một chút, liền đem những tin tức mà lúc trước nghe được kể hết toàn bộ cho Bạch Lộ nghe: “...Chuyện này tớ nghe người khác nói lại, nghe nói toàn bộ hạng mục hợp tác giữa Lương thị và Diệp thị đều bị dừng lại giữa đường, chuyện này đối với Lương thị mà nói, quả thực là một tai họa rất lớn, nếu xử lý không tốt, Lương thị rất có thể sẽ phải đối mặt với nguy cơ phá sản, vì thế giai đoạn gần đây chủ tịch Lương cũng vì chịu không nổi sự kích động mà nhập viện rồi, Lương tổng mới luôn chạy về Lương thị.”

Sắc mặt Bạch Lộ bỗng biến sắc. Tần Tử Văn lúc này mới ý thức được miệng mình quá nhanh, vội vàng phỉ phui một tiếng: “Cái mồm quạ đen của tớ, nói lung tung, hơn nữa những tin tức này đều là không chính thống, cậu đừng xem là thật...”

Bạch Lộ cười nhẹ một tiếng, có chút không yên lòng, cũng không nói thêm gì nữa.

Tần Tử Văn đang nghĩ xem làm sao có thể phá vỡ được cái chủ đề lúng túng này, cửa phòng bệnh bỗng nhiên ầm một tiếng, cửa bị người ở phía ngoài đẩy ra, tiếng bước chân vội vàng truyền đến, hai người vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy vẻ mặt lo sợ kinh hãi của Lương Phi Phàm.

Tần Tử Văn làm việc ở EC cũng không ít thời gian, đối với Lương Phi Phàm tuy là chưa đến mức hiểu rõ, nhưng vị tổng tài cao cao tại thượng này, trong mắt của toàn bộ nữ giới trong công ty, quả thực được xem như thần.

Anh cao cao tại thượng, không ai bì nổi, không chỉ là người đàn ông tuyệt phẩm trong mắt nữ giới ở EC, Lương thị mà còn trong mắt nữ giới của cả thành phố A.

Người đàn ông như thế, nói năng thận trọng, bình tĩnh thong dong, cho dù đi đến đâu, đều có mùi vương giả toát ra từ trên người.

Nhưng hiện tại anh lại mang theo bộ dạng hoảng hốt, từ khi tiến vào phòng bệnh này, mắt luôn nhìn trên người Bạch Lộ đang nằm trên giường bệnh, một giây cũng không dời đi, Tần Tử Văn cảm thấy, mình nên cảm thấy vui mừng cho bạn, vì cô ấy thực sự đúng như cô ấy vừa nói, không phải chịu ủy khuất gì.

Bản thân không muốn làm bóng đèn, Tần Tử Văn lén lút vẫy vẫy tay với Bạch Lộ, ung dung thản nhiên rời khỏi phòng bệnh.

...

“Sao lại thế này?” Lương Phi Phàm nhíu mày, vẻ mặt không vui: “Sao đang khỏe mạnh liền phải tới bệnh viện rồi?”

Bạch Lộ nhớ lại cái người phụ nữ mình nhìn thấy trên núi...trong lòng cô có chút thận trọng, không biết hình dung như thế nào về loại cảm giác này, nhưng cô biết rất rõ, trước khi mình còn chưa làm rõ được gì, tuyệt đối không được phép nói thêm điều gì.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 137

Cô mím môi, điều chỉnh tâm trạng của mình bình tĩnh lại, sau đó mới áy náy nói với Lương Phi Phàm: "... Xin lỗi, là do em bất cẩn rồi."

"Tài xế nói là em tới phía sau núi à? Đi thăm bố em sao?"

"Ừ." Bạch Lộ gật đầu: "... Dù sao kết hôn cũng là chuyện lớn, vậy nên em đi nói với bố em một tiếng, ai ngờ lúc xuống núi lại bị treo chân. Thật ra thì không sao cả, bác sĩ nói con vẫn ổn..."

"Em cho rằng anh chỉ đang lo lắng cho con sao?" Đôi mày rậm của Lương Phi Phàm càng nhíu chặt hơn, chưa bao giờ giọng nói của anh lại nghiêm khắc đến thế: "Lúc này anh đang lo lắng cho em đấy!"

Bạch Lộ sửng sốt, cô cắn môi, đưa tay ôm lấy anh: "... Xin lỗi mà, em cũng nhận lỗi với anh rồi đấy, là do em không chú ý, sau này em mà ra ngoài thì sẽ cẩn thận chăm sóc cho bản..."

Cô còn chưa dứt lời, cửa phòng bệnh mở ra cái rầm. Bạch Lộ đang nép trong ngực Lương Phi Phàm, cô ngẩng đầu lên, vừa nhìn liền thấy được Lương Vô Minh và Lương Kiếm Nam đứng ở cửa.

Tay của cô còn đang khoát trên vai Lương Phi Phàm, tư thế của hai người vô cùng mập mờ. Hình ảnh này rơi vào trong mắt của hai bậc bề trên không đồng ý với cuộc hôn nhân thì lại càng trở thành một tội ác.

Sắc mặt của Lương Vô Minh vô cùng khó coi, ông mở miệng trước: “A Phàm, con ra đây với ông.”

Lương Phi Phàm cau mày, trong lúc lơ đãng liếc nhìn, anh thấy được gối đầu đằng sau Bạch Lộ, thế là mới phát hiện ra, do vừa rồi anh vào đây quá vội vàng nên không nhận ra nơi đây là bệnh viện 1 của thành phố A.

Người xây dựng bệnh viện 1 là chiến hữu của Lương Vô Minh. Mặc dù hiện tại đã được con cháu kế thừa, nhưng nếu người của nhà họ Lương có làm sao thì đều chạy tới đây.

Tài xế của Lương Phi Phàm biết chuyện này, vì vậy liền đưa Bạch Lộ tới bệnh viện 1, nhưng không ngờ lại gặp phải Lương Vô Minh và Lương Kiếm Nam tới đây khám sức khỏe.

Gặp nhau như vậy, Lương Vô Minh tưởng rằng là cháu mình có chuyện gì mới hỏi tài xế. Anh tài xế trung thực không biết những khúc mắc trong nhà họ Lương, nghĩ rằng đó là vợ của Lương Phi Phàm, chắc chắn cũng là người của nhà họ Lương, thế là phun ra hết.

Người thì cũng đã chặn ở ngoài cửa rồi, Lương Phi Phàm ngẫm nghĩ, thấy rằng quả thật mình cũng phải nói chuyện với ông nội về việc kết hôn của anh và Bạch Lộ.

“Em nghỉ ngơi đi, anh đi một lát liền trở lại.” Trước khi đi, Lương Phi Phàm còn sẵn sóc đắp kín chắn cho Bạch Lộ, rồi lại sợ cô nghĩ lung tung, anh dặn khẽ: “Đừng nghĩ miên man, không có chuyện gì khác đâu, biết chưa?”

Bạch Lộ gật đầu trong sự trầm mặc.

Lương Vô Minh và Lương Phi Phàm ra khỏi cửa, Lương Kiếm Nam cũng đi theo sau. Nhưng hai người vừa vào thang máy, ông giả vờ như có

điện thoại, nói với Lương Vô Minh: “Bố, bố và A Phàm xuống trước đi, con nghe điện thoại đã, có thể là chuyện của công ty.”

Cửa thang máy vừa đóng lại, Lương Kiếm Nam tắt tiếng chuông tự động trong điện thoại, sau đó quay trở lại phòng bệnh.

Bạch Lộ đang chuẩn bị rót cốc nước, ngẩng đầu lên liền thấy Lương Kiếm Nam lộn trở lại, cô không khỏi ngẩn ra, nhưng cũng không cảm thấy bất ngờ.

Chân cô đang bó bột, không thể đi lại được, chỉ chống hai tay ngồi thẳng người trên giường. Cô hé miệng muốn chào hỏi ----- Nhưng bây giờ, cô phải gọi là chú Lương, hay phải gọi là bố?

Gọi là bố thì cô sẽ chẳng thể gọi ra nổi, hơn nữa cô cũng biết, dù cô có thể gọi ra, thì chưa chắc Lương Kiếm Nam đã chấp nhận, cô hiểu mà. Nghĩ tới nghĩ lui, cô vẫn mở lời thận trọng: “Ông Lương.”

Lần này Lương Kiếm Nam không hung dữ như lần trước gặp cô nữa, có vẻ như ông bình thản rất nhiều, nhưng cách nói chuyện thì vẫn không hề thay đổi.

“Cô Bạch, tôi cũng không vòng vo với cô nữa, chúng ta đều là người trưởng thành rồi. Tôi có thể nhìn ra được, mẹ của cô là một người có học, cô cũng không phải là loại phụ nữ tầm thường kia, tất cả những điều bắt bẻ lúc trước của tôi quả thực là vì có ý khác. Nhưng tôi vẫn nói câu nói ấy, hãy rời xa con trai tôi đi.”

Cách nói chuyện vào thẳng đề tài này ông rất khéo léo, có tiến có lùi. Bạch Lộ nghe vậy, cô cảm thấy trong lòng thật xót xa. Nếu ông ấy vẫn như lúc trước, cứ ăn nói cay độc với cô, cô còn có thể kịp lấy hơi, nhưng hiện tại ông lại dùng phương thức thẳng thắn này nói với cô ---- Hãy rời xa con trai ông, rời xa Lương Phi Phàm. Cô cũng không biết phải phản bác lại thế nào.

“... Ông Lương, thực ra tôi đã cùng...”

Bạch Lộ cân nhắc giây lát, định mở miệng giải thích điều gì đó, nhưng Lương Kiếm Nam đã ngắt lời cô: “Cô Bạch, cô đã gọi tôi là ông Lương, có nghĩa là cô cũng biết rõ rằng người nhà họ Lương chúng tôi không thể chấp nhận cô. Cho dù A Phàm và cô đã làm gì, thì đó cũng chỉ là quyết định của riêng nó. Tôi làm bố, có lẽ không có năng lực ngăn cản hành động tùy ý của nó, nhưng cô phải biết trên tôi còn có một người nữa, đó là ông nội của A Phàm. Người như bố tôi, nếu là chuyện ông đã nhận định thì chắc chắn sẽ không thay đổi. Cô Bạch, cô là một cô gái tốt, đừng tự giày vò bởi những chuyện này, dù lúc trước đã xảy ra chuyện gì thì cũng coi như người nhà họ Lương có lỗi với cô...”

Người có tiền chính là như thế, nói xin lỗi, nhưng trong từng câu từng chữ lại chẳng có ý áy náy gì, không có sự chế nhạo kịch liệt, nhưng lại mang theo sự trào phúng bình thản, căn bản không có gì là khác nhau, “... Chuyện giữa cô và con gái Lương Tịnh Tiêu của tôi, cả chuyện của Hường Long Cẩm, tôi đều đã đi tìm hiểu, tóm lại thì mọi chuyện đã qua, lúc này con gái của tôi... cũng không tốt. Tôi cũng không muốn truy cứu chuyện đứa bé trong bụng cô nữa, nhưng mà cô Bạch, người thông minh không nói lòng vòng, chắc chắn cô và A Phàm sẽ không có kết quả gì, người nhà họ Lương chúng tôi sẽ không chấp nhận cô. Vợ của A Phàm sẽ chỉ là một cô gái môn đăng hộ đối, nếu thực sự cô muốn tốt cho nó thì cũng đừng làm liên lụy đến nó.”

Bạch Lộ lẳng lặng nghe, bàn tay dưới lớp chăn của cô đã nắm chặt lấy ga giường trong vô thức. Trong lúc cô suy nghĩ, Lương Kiếm Nam cũng đã nói xong. Đến giờ cô mới ngẩng đầu lên, hỏi một câu bất thành hình: “Ông Lương, có phải Lương Thị đang gặp phải khó khăn gì rất lớn không?”

Lương Kiếm Nam sửng sốt, còn tưởng là con trai mình đã nói gì với cô: “... Cô cũng đã biết rồi thì tôi cũng không dối gạt cô nữa, quả thực là có rất nhiều vấn đề.”

“Những vấn đề này... đều là vì tôi sao?”

“Tôi rất thương thức những người hiểu chuyện, cô đã biết rồi thì chắc cũng phải biết vì sao tôi quay trở lại tìm cô, còn nói nhiều như vậy.”

Bạch Lộ cười khổ: “...Như vậy, nếu tôi rời xa Phi Phàm, có phải Lương Thị có thể quay trở lại bình thường không?”

“Đó là đương nhiên.”

Bạch Lộ hít sâu một hơi: “Anh ấy... sẽ kết hôn với Diệp Lâm sao?”

Lương Kiếm Nam nhú mày, nghĩ ngợi.

Lúc trước ông cũng đã thấy được sự kiên cường của Bạch Lộ. Trong xương của con nhóc này mang theo tính khí mà người ta chẳng dễ gì gây hấn được, đây cũng là điều khiến ông thay đổi cái nhìn về cô. Nhưng một con nhóc có cá tính thế nào đi chăng nữa thì cũng sẽ không mang tới bất kì điều gì hay ho cho công ty của ông, bao gồm cả cuộc sống của con trai ông, cô sẽ chỉ rước tới tai họa.

Người như vậy, tuyệt đối không thể ở bên A Phàm.

Cô sẽ hủy hoại A Phàm, hủy hoại ông, còn có thể hủy hoại nhà họ Lương.

Ông nhẫn nhịn ý muốn thở dài, cuối cùng vẫn phải nói: “Tôi hi vọng cô có thể hiểu, dù không phải là Diệp Lâm, thì cũng sẽ là một cô tiểu thư nhà giàu khác.”

Bạch Lộ cảm thấy có một luồng khí lạnh xông lên từ lòng bàn chân, cơ thể cô không khỏi run rẩy, nhưng lại không thể chịu đựng, chịu đựng rất vất vả, cho tới khi đôi mắt cô phát sáng, tầm mắt dần trở nên mơ hồ...

Cô không dám ngẩng đầu lên, chỉ có thể hấp tấp quay mặt đi, không dám chớp mắt dù chỉ một cái, sợ rằng một khi cô chớp mắt, nước mắt sẽ lăn dài.

- --- Thật ra có nhiều chuyện, cô vẫn luôn hiểu, nhưng chưa bao giờ dám đối mặt. Cuộc điện thoại mà Diệp Lâm gọi cho Lương Phi Phàm cũng đã mở ra một cánh cửa trong lòng cô, gõ một hồi chuông báo động, cô lại lựa chọn không để ý tới. Mà hiện tại, lời nói của Lương Kiếm Nam quả thực là một mũi dao sắc nhọn, đâm thẳng vào trái tim cô không chút do dự, một kích trí mạng.

Cô không sợ cả thế giới phản đối cô đến với anh, cô chỉ sợ cô sẽ khiến anh ngã xuống từ trên cao.

Cô yêu anh, nhưng cô không thể hủy hoại cuộc đời của anh.

Giọng nói của cô đã hơi run run: "... Xin lỗi, tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi."

Cô không trả lời ông thì thôi, ngược lại còn đuổi khéo ông đi, sắc mặt Lương Kiếm Nam biến đổi, nhưng cũng chẳng thể làm gì được, ông hơi khựng lại rồi nói: "Cô Bạch, đây là cơ hội cuối cùng mà tôi cho cô. Tôi không muốn can thiệp vào chuyện của cô, nhưng nếu sự tồn tại của cô mang đến tai họa cho Lương Thị, nhất định tôi sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Nếu cô có yêu cầu gì thì có thể tới tìm cô. Chỉ cần cô đồng ý rời khỏi A Phàm, cô muốn cái gì tôi cũng có thể cho cô, tùy cô ra điều kiện."

Ông đi tới cửa, bàn tay vừa vặn nắm nắm cửa, Bạch Lộ luôn không nói lời nào bỗng gọi ông lại.

Lương Kiếm Nam nghĩ rằng lời nói của mình đã có tác dụng, nhưng không ngờ chuyện mà Bạch Lộ hỏi lại không liên quan tới Lương Phi Phàm.

“Ông Lương, tôi có một vấn đề muốn hỏi ông, ông có biết bố tôi không?”

Bạch Lộ mím môi, trong đầu cô nhớ lại người phụ nữ mà cô nhìn thấy sau núi. Cô không nói ra là bởi vì biết đó là mẹ của Lương Phi Phàm ---- Lý Đường Lâm.

Thực sự cô không nghĩ ra nổi vì sao Lý Đường Lâm lại xuất hiện trước mặt của bố cô?

Chẳng lẽ Lý Đường Lâm quen biết với bố cô sao? Thế nhưng mẹ cô chưa từng nói với cô... Nếu Lý Đường Lâm biết bố cô thật, vậy chẳng phải Lương Kiếm Nam cũng biết bố cô sao?

Chân mày của Lương Kiếm Nam nhíu lại: “Bố cô? Bố cô là ai?”

Ông đã ngầm điều tra về Bạch Lộ, nhưng biết rằng bố cô đã mất từ sớm nên không điều tra sâu. Lúc này Bạch Lộ bỗng hỏi như thế, Lương Kiếm Nam không khỏi có chút kinh ngạc.

Bạch Lộ nhìn vẻ ngạc nhiên trên mặt Lương Kiếm Nam, trong lòng cũng đã hiểu ra nhất định là ông không biết bố cô, hơn nữa dù có biết thật thì ông ấy giấu giếm để làm gì?

Còn nữa, lúc ở phía sau núi, với mấy câu nói mà cô nghe được lúc Lý Đường Lâm gọi điện thoại, có thể Lương Kiếm Nam không biết gì cả.

“Tôi... Chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi.” Bạch Lộ thu lại mọi cảm xúc, trả lời rất bình tĩnh.

Lương Kiếm Nam không khỏi cảm thấy do dự, nhưng lúc này cũng không nghĩ ra cái nguyên do gì, lại lo lắng Lương Phi Phàm sẽ lên đây, vì vậy ông không ở lại lâu, nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 138

Cửa phòng được đóng lại, Bạch Lộ dựa vào trên giường, nhìn cục bột trên chân mình bằng ánh mắt vô hồn. Trong đầu cô không ngừng vang vọng những gì mà mình nghe được ở sau núi.

Dấu hỏi càng lúc càng lớn----

Vì sao Lý Đường Lâm lại đi gặp bố cô? Có phải bà biết bà cô từ trước rồi không? Đúng rồi, mẹ...

Bạch Lộ hoàn hồn, cô vội vàng lấy điện thoại trong ngăn kéo ra, lần này có người bắt máy. Lúc nghe điện thoại, giọng nói của Tần Trân Hy vẫn như thường. Bạch Lộ nói với bà cô đã về một chuyến, nhưng điện thoại của bà lại tắt máy. Tần Trân Hy nói là điện thoại của bà hết pin, đúng lúc bà lại ra ngoài mua thức ăn nên không gặp được.

“... Nhưng bên bệnh viện nói mẹ xin nghỉ, mẹ, có phải mẹ không được khỏe không?”

“Làm gì có.” Giọng của Tần Trân Hy hết sức bình tĩnh: “Mẹ khỏe lắm, khoảng thời gian trước không nghỉ ngơi, lúc đó bệnh viện bận quá, giờ mẹ già rồi, khó mà chịu nổi, vì vậy mẹ mới xin nghỉ một ngày.”

Bạch Lộ cũng không hoài nghi gì: “Nửa năm nữa là mẹ đến tuổi về hưu rồi, hay là mẹ tới thành phố A ở cùng con...”

“Con bé ngốc, chẳng phải con kết hôn rồi sao?” Tần Trân Hy cười khê, từ chối khéo léo: “Kết hôn rồi thì lo mà chung sống với chồng, mẹ ở đây tốt lắm, cũng gần bố con nữa. Để một mình bố ở lại đây thì ông ấy sẽ cô đơn lắm.”

Vừa nhắc tới Bạch Vân, Bạch Lộ liền nghĩ tới Lý Đường Lâm. Vấn đề này đã luẩn quẩn trong đầu cô quá lâu rồi, lúc này cô không nhin được nữa, nhưng cũng không thể hỏi thẳng ra, rốt cuộc cô đang cố kị cái gì... Suy đi nghĩ lại, cuối cùng cô dè dặt hỏi một câu: “... Mẹ, thực ra con vẫn luôn có một việc muốn hỏi mẹ...”

“Hử?”

“Bố... Trước kia bố có bạn thân nào đặc biệt không? Hình như con.. chưa từng thấy ai tới thăm bố. Mặc dù mẹ cũng nói là người nhà của bố đã qua đời hết rồi, nhưng bố cũng phải có bạn chứ?”

“Sao đột nhiên lại hỏi cái này?”

Bạch Lộ không thấy được vẻ mặt của Tần Trân Hy, chỉ có thể nghe được giọng nói thản nhiên của bà qua điện thoại: “Chẳng phải mẹ đã nói với con rồi sao? Trước kia ba con luôn thích một mình, vậy nên không có bạn thân gì cả.”

Vẫn không hỏi ra cái gì, Bạch Lộ chỉ “ồ” một tiếng, vì sợ mẹ cô nghi ngờ mà đánh răn động cỏ, cô lại bổ sung một câu: “... Trước giờ con tới sau núi thăm bố, nghĩ rằng bao năm qua chỉ có mình cô cô độc ở đây, thế là mới hỏi mẹ vậy.”

Rất ít khi Bạch Lộ nói dối mẹ mình, vậy nên đương nhiên Tần Trân Hy sẽ không nghi ngờ, đề tài này nhanh chóng trôi qua. Sợ rằng mẹ sẽ lo lắng, Bạch Lộ không nói việc mình bị thương ở chân, chỉ nói sắp đi đăng kí kết hôn ở cục dân chính nên đã lấy sổ hộ khẩu đi rồi. Tần Trân Hy dặn dò cô thêm mấy câu rồi mới tắt điện thoại.

Cất điện thoại đi, Bạch Lộ nằm trên giường, bó một cục bột lớn trên chân nên cô không thể lăn qua lộn lại được. Nhưng những nghi vấn kia, cùng bóng lưng mà cô bắt gặp sau núi lại không ngừng xuất hiện trong đầu cô...

Ở đầu bên kia, Lương Vô Minh và cháu trai của mình đi vào phòng khách của bệnh viện.

Trong căn phòng tiếp khách to lớn, hai ông cháu ngồi đối diện với nhau trên ghế sofa.

Lương Phi Phàm không chủ động mở lời. Anh trầm mặc hút thuốc lá, Lương Vô Minh thấy anh chỉ híp mắt nhìn điếu thuốc, không định giải thích điều gì, quả trượng trong tay ông gõ mạnh lên mặt đất: “Con định giấu ông cả đời sao?”

Đương nhiên là Lương Phi Phàm biết ông đang nói anh giấu chuyện gì, anh thở ra một làn khói: “Ông, con chẳng thể nào giấu ông cả đời được, trên thực tế, ông cũng biết rồi mà.”

Anh đang kẹp điếu thuốc, trên ngón áp út cứng cáp là một chiếc nhẫn kim cương lóe sáng dưới ánh đèn, khiến cho Lương Vô Minh cảm thấy chói mắt.

Giọng nói của ông lại sắc nhọn hơn mấy phần: “Nếu không phải bố con nói cho ông biết thì đến giờ ông cũng chưa biết gì đâu. Lúc này con không định giải thích gì với ông sao? A Phàm, ông nhìn con lớn lên từng ngày, con luôn làm việc có chừng mực, hiện tại lại đang xảy ra chuyện gì? Chỉ một cái cô Bạch Lộ đã khiến con bị mê muội rồi à? Có phải con làm ra chuyện này là muốn ông phải tự ra tay không?”

“Ông đừng động tới cô ấy.”

Lương Phi Phàm dùng ngón tay siết lấy tàn thuốc trong tay, vể mặt của anh lạnh lùng: “Bây giờ cô ấy là vợ của con, đang mang đứa con của con.

Ông à, con luôn rất tôn trọng ông, vậy nên đây là lần duy nhất mà con nói lời này với ông ---- Đừng động vào người phụ nữ của con, nếu không có thể con sẽ thực sự làm ra chuyện mê muội mà ông nói đấy.”

Những lời uy hiếp như thế này, Lương Vô Minh chưa từng được nghe, không ai nói với ông như thế. Vậy mà hiện tại, cháu trai của ông lại đang nói với ông.

Khuôn mặt già nua của Lương Vô Minh rõ ràng rung lên, tràn đầy vẻ giận dữ, giọng nói càng thêm trầm thấp: “Con xem con giống thứ gì chứ? Con có biết con đang nói chuyện với ai không? Ông thấy con hồ đồ thật rồi!”

“Con cưới cô ấy không phải vì vui thích nhất thời.” Lương Phi Phàm muốn giải thích: “Ông à, con đã từng dẫn cô ấy và mẹ cô ấy tới gặp mọi người, ông cảm thấy con không tôn trọng mọi người thật sao? Không, con muốn để cô ấy trở thành người nhà họ Lương theo cách bình thường, nhưng không những mọi người không chấp nhận cô ấy, còn nhục mạ cô ấy nhiều lần. Trong khi mọi người yêu cầu con tôn trọng mọi người, thì có phải mọi người cũng phải tôn trọng con không? Vì thế ông đừng cảm thấy con tùy ý làm xằng làm bậy, cũng như ông nói vậy, con luôn làm việc có chừng mực, chuyện lần này cũng không ngoại lệ.”

Khóe môi của Lương Vô Minh run run, một hồi lâu mà không nói được lời nào.

Những lời mà Lương Phi Phàm nói có trật tự rõ ràng, mỗi câu mỗi chữ đều có lí lẽ, điều này khiến ông không thể phản bác được. Nhưng ông không thể đồng ý để Bạch Lộ vào nhà họ Lương được, không chỉ vì đưa con trong bụng cô, cũng không vì những bài báo ngổn ngang kia-----

Mà hiện tại nhà họ Lương đã biến thành thế này, người làm chủ nhà như ông sao có thể nhắm mắt làm ngơ được?

Ông nhú mày, cuối cùng thở dài một tiếng: “... A Phàm, ông nội không phải người không biết phân biệt đúng sai, mới đầu... ông cũng rất thích con bé đó, nhưng về sau xảy ra hết chuyện này tới chuyện khác, con phải biết rằng, ông có thể không để ý tới gia cảnh của nó, nhưng không thể không để ý tới sự trong sạch của nó. Được rồi, nếu con đã che chở nó như thế, vậy thì ông sẽ cho nó một sự lựa chọn, nhưng nếu cuối cùng nó không thể đưa ra đáp án...”

“Ông nội, ông quá lo lắng rồi, con đã nói nhiều lần là chuyện như vậy không thể xảy ra trên người con được. Đứa bé đó một trăm phần trăm là con của con, cô ấy cũng là người phụ nữ của con, chưa từng có gì với người khác, vậy nên cô ấy căn bản không cần phải lựa chọn, kể cả cô ấy có muốn nhượng bộ, con cũng sẽ không đồng ý!”

Nhìn vẻ mặt kiên định của cháu trai, Lương Vô Minh biết mình nói gì cũng chỉ là vô dụng.

Ông vẫn thở dài, lắc đầu liên tục, cuối cùng dùng giọng nói bình tĩnh mà lại bất đắc dĩ nói: “... Ông già rồi, không thể quản thanh niên bọn con được, con muốn kết hôn với nó đúng không? Con nhất định phải lấy cô ta, ông nội cũng không có gì để nói. Nhưng con có nghĩ tới chưa, con có còn muốn nhà họ Lương chúng ta hay không?

“Ông chưa bao giờ quản chuyện công ty của các con, cũng không thèm để ý chút tiền của bố con. Nhiều năm qua, nhà họ Lương tạo dựng được uy tín ở thành phố A, ông biết không chỉ có tên của Lương Vô Minh ông, mà còn cả bố con nữa. Bố con có nhiều anh em họ hàng như thế, mấy năm nay vẫn luôn tranh đấu ngầm, thế nhưng vẫn chưa thực sự có kết quả gì, ông nghĩ chắc con cũng biết là vì sao. Lúc này tới tay con, nếu thực sự khiến mọi người phải đấu đá đến đổ máu, thì chẳng khác nào khiến nhà họ Lương tan nát... Đây là điều mà ông không muốn thấy, cả chuyện của em gái con nữa... A Phàm, ông nội già thật rồi, không sống yên ổn được mấy năm nữa, tâm nguyện duy nhất hiện tại của ông là hi vọng cho cái nhà này được hòa

thuận. Ngay cả chuyện của em gái con, nếu mà còn có lần thứ hai, chưa biết chừng ông sẽ tức điên lên mà chết. Vì vậy, bây giờ ông chỉ nói với con một câu, ông không ngăn được chuyện con kết hôn, nhưng nếu sự tồn tại của Bạch Lộ khiến cho cái nhà này trở nên hỗn loạn, nhất định ông sẽ không để cho nó dễ chịu!”

Nói xong, Lương Vô Minh đứng dậy, lên tiếng gọi thân tín đang chờ ngoài cửa, có người bước vào rất nhanh. Người đó gật đầu với Lương Phi Phàm, sau đó đỡ Lương Phi Phàm ra khỏi phòng khách.

Cửa đóng lại, cả căn phòng hoàn toàn rơi vào yên tĩnh. Lương Phi Phàm cảm thấy đầu lười phát chất---- Những ngày qua, hình như càng ngày anh càng nghiện thuốc lá rồi, có lúc vì hút nhiều quá, ngay cả cổ họng cũng phát chất.

Nhưng vào lúc phiền lòng, chỉ có mùi vị của nicotin mới có thể khiến anh bình tĩnh lại.

Anh dựa vào trên ghế sofa, lại rút ra một điếu thuốc ra ngậm vào miệng, châm lửa, hút mạnh từng hơi.

Làn khói trắng lượn lờ trước mắt, khiến anh phải nheo mắt lại. Thế giới trước mắt như bị sương mù bao phủ. Móng tay dài của anh lướt qua đuôi lông mày, trên khuôn mặt điển trai hiện lên vẻ lạnh lẽo...

Bạch Lộ ngủ một giấc, lúc tỉnh lại thì phát hiện có một bóng dáng quen thuộc đang ngồi bên giường mình.

Cô đưa tay day day huyệt thái dương đau nhức, cựa quậy ngồi dậy. Lương Phi Phàm vội giúp cô sắp lại gối dựa: “Ngủ rồi mà còn nghĩ gì vậy? Anh thấy em nhúu mày mãi, còn nói mơ nữa.”

Bạch Lộ giật mình: “... Em nói mơ à?”

“Ừ, nói mơ.”

“... Nói gì?”

Lương Phi Phàm gạt những sợi tóc vương trên mặt cô sang bên cạnh, cười nhẹ: “Không nghe rõ em nói gì.”

Bạch Lộ ngẫm nghĩ nghiêm túc, thực sự không nhớ được vừa rồi mình đã mơ thấy gì. Có thể trước khi ngủ cô luôn nghĩ ngợi một số chuyện nên mới mơ thấy mấy giấc mơ kì quái gì đó, lúc này không thể nhớ lại được. Lương Phi Phàm nói không nghe rõ, chắc là cô chỉ lẩm bẩm mấy câu thôi.

Cô không để tâm tới, hỏi anh: “Anh về bao giờ thế?”

“Được một lát rồi.” Đôi mắt thâm thúy của Lương Phi Phàm liếc nhìn cục bột trên chân cô: “Chân em còn đau không?”

“Hết rồi.”

“Xem ra anh phải đẩy em tới cục dân chính rồi.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 139

Lương Phi Phàm chỉ vào chiếc xe lăn anh vừa sai người chuẩn bị xong: “Anh hỏi bác sĩ rồi, lúc này em cũng không có gì đáng lo cả. Chỉ vài ngày là em được tháo bột, vậy nên không cần ở lại bệnh viện. Em lấy sổ hộ khẩu rồi đúng không? Bây giờ chúng ta tới cục dân chính ngay đi.”

Anh vừa nói vừa giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ: “Còn hai tiếng nữa bọn họ mới tan làm, vẫn kịp.”

Thấy anh khom người ôm lấy cô, Bạch Lộ ôm lấy cổ anh theo bản năng: “Gấp vậy làm gì? Ngày mai cũng được mà...”

“Sợ em chạy mất.”

Lương Phi Phàm nói nửa thật nửa đùa, ôm cô lên xe lăn. Anh đứng trước mặt cô, nói rất nghiêm túc: “Bạch Lộ, mai em còn có chuyện quan trọng phải làm, dù anh không muốn em phải vất vả quá, nhưng mai em không thể vắng mặt được. Sau ngày mai thì anh sẽ khá bận, vậy nên hôm nay chúng ta phải đi đăng ký kết hôn ngay, được không?”

Thời khắc mà cô đeo chiếc nhẫn của anh, cô cũng đã coi bản thân là vợ của anh.

Nhưng vừa rồi Lương Kiếm Nam tới tìm cô, nói với cô những lời đó, cô không thể ngó lơ được. Hiện tại anh đứng trước mặt cô, vẫn là khuôn mặt

anh tuần chổi mắt ấy, nhưng dù anh có che giấu thế nào, cô vẫn nhìn ra sự mệt mỏi giữa hai hàng lông mày của anh.

Anh không chịu nói với cô, nhưng cô biết, vấn đề hiện tại của Lương Thị không đơn giản như anh nói.

Trái tim của cô như có hai nguồn lực lượng đang giằng co không ngừng, trong đầu cũng đang giao tranh----

Một thanh âm nói với cô, đừng nghĩ, đừng nghe, đừng để ý, Bạch Lộ, mày yêu anh ấy, yêu người đàn ông trước mắt mà? Vậy thì đừng nghĩ gì hết, cứ tin tưởng anh là được thôi? Đi đăng ký đi, làm một người vợ danh chính ngôn thuận của anh, cùng vượt qua sóng gió với anh, cho dù Lương Thị có thay đổi hoàn toàn, nhưng chẳng phải vẫn có anh sao? Dù anh có nghèo nàn hay giàu có, cô vẫn ở bên cạnh anh mà, không phải sao?

Nhưng cũng có thanh âm khác nhanh chóng chen vào ---- Không, Bạch Lộ, mày không thể ích kỉ thế được. Bạch Lộ, mày yêu anh mà lại muốn hủy hoại anh sao? Anh là Lương Phi Phàm, bởi vì là Lương Phi Phàm nên anh phải đứng ở vị trí cao nhất. Mày biết rõ mà, mày yêu anh không phải vì ánh hào quang của anh, nhưng một Lương Phi Phàm không có ánh hào quang thì chẳng phải là Lương Phi Phàm nữa. Người đàn ông như anh nên cầm vương miện từ nhỏ, nếu chỉ còn lại hai bàn tay trắng, anh sẽ không còn là anh trọn vẹn nữa. Mày không thể ích kỷ xóa sạch hết mọi điểm sáng trên người anh.

...

Hai thanh âm không ngừng vang vọng trong đầu cô, Bạch Lộ cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

Thấy sắc mặt cô hơi tái đi, Lương Phi Phàm vươn tay nhẹ nhàng nắm lấy bả vai cô: “Bạch Lộ, em sao vậy?”

“... Phi Phàm, chúng ta... vài ngày nữa chúng ta hãy đi đăng kí.”

Sắc mặt của Lương Phi Phàm biến đổi, đôi lông mày rậm nhíu chặt lại:
“Em nói cái gì?”

Ánh mắt của anh khiến cô không được tự nhiên, nhưng lời đã nói ra khỏi miệng như nước hắt ra ngoài, cô biết mình không còn đường lui nữa, chỉ có thể cắn răng, nhắm mắt nói tiếp: “... Em biết hiện tại anh đang nguy nan bốn phía, Phi Phàm, em không muốn vì em mà anh phải gánh chịu nhiều như thế.”

Cô giơ tay lên, chỉ vào chiếc nhẫn trên ngón áp út, giọng nói hơi run run:
“... Thật ra dù có đăng kí hay không, em cũng đã là vợ anh. Giây phút mà em nhận lấy chiếc nhẫn của anh, em cũng đã nhận định mình là vợ của anh. Nhưng... dù anh có che giấu thế nào thì em cũng biết hiện tại Lương Thị đang gặp phải khó khăn rất lớn. Lúc này anh đi đăng ký kết hôn với em, em biết sẽ không có lợi gì cho anh...”

“Đừng nói nữa.”

Lương Phi Phàm dùng giọng nói trầm trầm ngắt lời cô. Anh đứng trước xe lăn, nhẹ nhàng nắm tay cô: “Tin anh có được không? Anh có lòng tin có thể giải quyết hết mọi vấn đề. Em chỉ cần an tâm theo anh là được rồi.”

“Nhưng em...”

Bạch Lộ còn định nói gì đó, điện thoại của Lương Phi Phàm lại vang lên. Cô im lặng theo bản năng, Lương Phi Phàm nhìn cô, sau đó lấy điện thoại ra. Nhìn thấy dãy số trên màn hình, anh hơi nhíu mày, dứt khoát tắt máy.

Anh cất điện thoại đi, đứng dậy, sau đó hơi cúi người, nắm nhẹ lấy bờ vai cô, nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm: “Bạch Lộ, em hãy nghe cho kĩ những lời anh sắp nói tiếp theo ---- Cho dù Lương Thị có vấn đề gì, thì cũng là do thằng đàn ông là anh đi xử lí. Đừng nghe những gì mà người

khác nói với em, tất cả đều không phải chuyện em cần quan tâm. Em chỉ cần tin tưởng anh, an tâm ở bên cạnh anh là được, biết chưa?”

Bạch Lộ cắn môi, cô trầm mặc.

Lương Phi Phàm thở dài một hơi. Trái tim Bạch Lộ kéo căng ra, người đàn ông không gì không làm được này biết thở dài từ bao giờ vậy?

Anh dứt khoát ôm ngang cô lên. Cô ôm lấy cổ anh, vừa ngẩng đầu liền bắt gặp đôi mắt u ám của anh, cảm xúc tận sâu bên trong không còn là nét sáng láng, mà là sự mệt mỏi khiến cô phải đau lòng.

“Nghe lời anh.”

Giọng nói trầm thấp của anh vẫn luôn có thể trấn an cảm xúc xao động của cô: “Đừng nghĩ những chuyện mà em không nên bận tâm ấy nữa, chẳng lẽ em muốn để con chúng ta không có hộ khẩu sao?”

Nước mắt cô tuôn rơi, thấm đẫm vạt áo anh. Cô vừa lắc đầu vừa gật đầu, lại không biết phải nói gì nữa. Lương Phi Phàm đau lòng nhìn cô khóc, dịu dàng lau nước mắt cho cô.

“Được rồi, đừng khóc nữa, nếu anh không đoán sai, vừa rồi bố anh đã tới tìm em rồi, đúng không?”

Anh rất thông minh, nghĩ thoáng qua là biết liền. Vừa rồi rõ ràng ông nội và bố anh cùng tới đây, nửa đường bố anh lại có điện thoại, sau đó thì không đi gặp anh nữa, hiển nhiên là bố anh đã lộn trở lại tìm cô.

Trái tim Bạch Lộ run lên, hơi bất ngờ khi anh đoán ra nhanh như thế. Nhưng điều anh không biết là, hiện tại cô muốn kéo dài việc đi đăng ký với anh không chỉ là vì Lương Kiếm Nam.

Không biết có phải do cô nghĩ quá nhiều rồi hay không, nhưng tận sâu trong đáy lòng cô luôn rất bất an, như thể đang nhắc nhở cô phải thận trọng, thận trọng hơn nữa, rồi lại không biết phải thận trọng cái gì.

“... Thật ra ông ấy cũng không nói gì quá đáng với em, hơn nữa ông ấy cũng là vì muốn tốt cho anh.”

Bạch Lộ không có ý định giấu giếm, đáp qua loa một câu.

“Quyết định cưới em của anh chưa từng thay đổi, người khác có nói gì thì cũng thế thôi. Anh đã nhận định rằng cô Lương sẽ chỉ có thể là Bạch Lộ em.”

...

Nói xong câu này, Lương Phi Phàm ôm cô ra khỏi phòng bệnh.

Cho tới khi lên xe, Lương Phi Phàm bảo tài xế ra, đặt cô vào ghế phó. Anh tự mình lái xe, trên đường đi Bạch Lộ vẫn còn ấp úng muốn nói thêm điều gì, nhưng lời nói đến khóe miệng lại bị cô nuốt trở lại.

Cô biết lúc này có nói gì thì cũng không có tác dụng. Anh đã quyết tâm đi đăng ký với cô rồi, cô mà còn lằng nhằng nữa thì chỉ càng khiến anh không vui thôi.

Nghĩ lại thì cũng thật buồn cười ---- Có ai đi đăng ký kết hôn mà mang theo bầu không khí kì dị như bọn họ thế này không. Trong lòng hai người đều như đang bị một tảng đá nặng trĩu đè lên, cảm giác rất khó thở.

Bởi vì đều ra sức giữ chặt lấy đối phương không chịu buông tay, cho dù lực cản xung quang có lớn đến thế nào cũng không chịu thả ra, vậy nên thường xuyên làm bản thân bị thương mà còn không tự biết.

Khoảng cách từ bệnh viện 1 đến cục dân chính không xa lắm, chạy hai mươi phút là tới. Lương Phi Phàm ôm Bạch Lộ xuống xe, cô khoát tay lên cổ anh một cách tự nhiên. Bạch Lộ có thể cảm nhận được mỗi bước đi của Lương Phi Phàm đều rất kiên định. Cô lén ngẩng đầu lên, nhìn cái cằm cứng cỏi của anh.

Không biết vì sao, Bạch Lộ bỗng cảm thấy thật xót xa, khó mà miêu tả được.

Cô cảm nhận được cô muốn giữ anh lại, cũng cảm nhận được tấm lòng muốn che chở cho cô của anh, nhưng chính vì như thế cô mới có một cảm giác khác -----

Như thế hai trái tim đã sát lại gần nhau, nhưng cũng như thế còn cách một rào cản không thể vượt qua được.

...

Vào cục dân chính, vì đã sắp tới giờ tan ca, người tới đăng ký không nhiều lắm. Lương Phi Phàm không dùng đặc quyền riêng nào cả, tất cả đều được làm theo thứ tự. Đến cuối cùng, lúc mà nhân viên cầm hai quyển sổ đỏ cho bọn họ kí tên, Bạch Lộ thấy người đàn ông kí tên của mình xuống không chút do dự, nét bút cứng cáp ---- Lương Phi Phàm.

Anh kí xong rồi.

Sau đó anh để bút sang một bên, quay sang nhìn cô. Thấy cô không nhúc nhích gì, Lương Phi Phàm cũng không sốt ruột, anh đẩy quyển sổ chứng nhận kết hôn mà mình đã kí tới trước mặt cô, trầm giọng nói: “Cô Lương, bây giờ anh mới nói với em bốn chữ tân hôn vui vẻ. Để cho em lấy anh vào lúc này, anh biết là đã khiến em phải chịu thiệt thòi, nhưng anh nghĩ rằng, đây cũng là món quà tốt nhất mà anh có thể tặng cho em.”

Anh hơi dừng lại một chút, lại cầm chiếc bút vừa đặt xuống lên nhét vào tay cô. Anh khẽ mỉm cười, đôi mắt thâm thúy: “Đến lượt em rồi.”

Bàn tay Bạch Lộ run lên, cô cầm lấy chiếc bút.

Tầm mắt của cô rơi vào quyển sổ chứng nhận kết hôn mà Lương Phi Phàm đã kí, trong lòng không khỏi cảm khái ---- Rốt cuộc thì người đàn ông này cũng chính thức trở thành chồng của cô. Vành mắt cô không khống chế được mà cay cay.

Trên con đường bước tới ngày hôm nay, khung cảnh bọn họ gặp nhau không phải là tốt đẹp nhất, những gì mà bọn họ trải qua cũng không phải là khắc sâu nhất, nhưng tình yêu mà anh dành cho cô trong sự trầm mặc lại khiến cô cảm thấy là mãnh liệt nhất.

...

Trong đầu cô không khỏi xuất hiện mọi kỷ niệm trước kia của hai người, rốt cuộc cô cũng nhận ra rằng, cô vẫn tưởng rằng mình đứng dưới cơn mưa rào, nhưng quần áo của cô lại không hề bị ướt, bởi vì luôn có người đứng che ô cho cô.

Cô thường tự hỏi mình, rốt cuộc là kết quả quan trọng, hay là quá trình quan trọng, đến giờ cô cũng hiểu ra, có lẽ kết quả của chuyện này chính là quá trình của một chuyện khác. Có nhiều khi, con người ta chỉ có thể sở hữu những ký ức, thế nhưng người đàn ông này yêu cô, cô cũng yêu anh, vì sao phải để lại tiếc nuối?

Ích kỉ cũng được, lúc này trong lòng cô chỉ có một tiếng nói, anh đã kiên trì, tại sao cô lại phải từ bỏ quyền được yêu anh?

Bạch Lộ siết chặt chiếc bút máy trong tay, sau đó cô cúi đầu ---- Bạch Lộ.

Cô đã viết hai chữ này vô số lần, nhưng chưa có lần nào lại như lần này, mỗi một nét bút đều được viết vô cùng nghiêm túc.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 140

Y như lúc đi học, khi vừa tập viết chữ, cô học viết tên của mình, từng nét từng nét một, chỉ sợ sẽ viết sai. Nhưng mỗi một nét bút là một hàng nước mắt của cô, đợi đến khi cô viết xong tên mình, cô mới phát hiện ra vùng kí tên đã ướt đầm một mảng.

...

Lúc ra khỏi cục dân chính, vẫn là Lương Phi Phàm ôm cô. Cô khóc sụt sướt, vùi đầu vào ngực anh. Tâm trạng của Lương Phi Phàm cũng vui vẻ chưa từng thấy. Anh đặt cô vào trong xe, lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô, rồi bỗng áp sát vào mặt cô, hôn lên môi cô.

Răng môi chạm vào nhau, Bạch Lộ nhận lấy hết mọi tình cảm của anh, cuối cùng, anh kề môi mình vào môi cô, nói: “Bà xã, đừng khóc.”

Cô không nhận được ôm lấy vòng eo rắn rỏi của anh, áp đầu vào lòng anh, nghẹn ngào gọi: “Ông xã.” Cô ra sức hít sâu vào.

“Đồ ngốc, có phải lấy anh làm em thấy áp lực lắm không? Sợ anh phá sản thật sao?” Lương Phi Phàm lại rút khăn giấy ra lau nước mắt cho cô.

Bạch Lộ lắc đầu nguầy nguậy.

“Vậy thì khóc cái gì chứ?”

“... Em... cảm động.” Đúng là từ sau khi mang thai, cô ngày càng mau nước mắt.

Lương Phi Phàm cười rộ lên: “Đừng khóc, nếu không nhóc trong bụng em lại tưởng bố nó đang bắt nạt mẹ đấy.”

Bạch Lộ xì một tiếng, nín khóc mỉm cười: “... Con còn nhỏ lắm, sao biết em đang khóc được.”

“Anh còn có chuyện muốn nói với em.” Chuyện về cuộc thi thiết kế, Lương Phi Phàm đã quyết định sẽ nói cho cô biết sau khi hai người đăng ký kết hôn, vì vậy bây giờ là thời cơ tốt nhất.

“Chuyện gì?”

Lương Phi Phàm đưa tay nắm trọn lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Ngón tay của anh nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay cô, một lát sau mới lên tiếng: “Đã có kết quả của cuộc thi thiết kế, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì ngày mai sẽ công bố.”

“... Kết quả của cuộc thi thiết kế?” Đầu óc của Bạch Lộ rất nhanh nhạy, cô nhanh chóng nghĩ tới: “Có phải Buck nói gì với anh rồi không?”

Lương Phi Phàm gật đầu, đang định nói gì đó thì điện thoại báo có tin nhắn. Lời nói của anh bị gián đoạn. Vì đây là số điện thoại tư nhân, nên sẽ không có những tin nhắn rác, lúc này lại đang là thời kì nhạy cảm, anh không ở công ty thì càng phải cẩn thận.

Anh lấy điện thoại ra rồi liếc nhìn, là một dãy số lạ, bên trên có một hàng chữ. Lương Phi Phàm ra dấu cho Bạch Lộ chờ một chút, sau đó mới mở tin nhắn ra, càng đọc, sắc mặt anh càng khó coi----

Đương nhiên Bạch Lộ đã nhận ra. Rất ít khi Lương Phi Phàm có tin nhắn, trong ấn tượng của cô, người đàn ông này chưa từng gửi tin nhắn, lúc

này anh lại đọc một tin nhắn, sắc mặt biến đổi. Cô mím môi, liếc nhìn chiếc điện thoại đã bị Lương Phi Phàm tắt đi.

“Anh đưa em về trước.”

Thấy anh tiện tay vớt điện thoại lên mặt đo đồng hồ, đôi mắt của Bạch Lộ nhìn chăm chăm vào nó. Lương Phi Phàm khởi động máy, nói như không có chuyện gì xảy ra: “Là chút chuyện quan trọng của công ty, bây giờ anh phải đi xử lí. Anh sẽ cố gắng về sớm, em ở nhà đợi anh.”

Chuyện của công ty?

Bạch Lộ không tin, bởi vì nếu là chuyện của công ty, anh sẽ không cần phải đọc tin nhắn, Quan Triều không có thói quen gửi tin nhắn cho anh. Hơn nữa, dù vừa rồi cô không nhìn thấy chữ, nhưng lại biết đó là một tin nhắn rất dài, hình như có cả hình ảnh...

Nhưng cô biết, anh không muốn nói, cô có hỏi thì anh cũng chỉ kiếm cớ cho qua.

Bạch Lộ ngoan ngoãn nói vâng. Lương Phi Phàm nhanh chóng đưa cô về biệt thự, dặn dò người giúp việc trong nhà chăm sóc tốt cho cô, sau đó mới rời đi.

Nhà họ Diệp.

Diệp Tử Kiệt mặc bộ quần áo thoải mái ở nhà, một tay bưng ấm trà, rót cho mình một chén, từ từ nhắm nháp rồi mới khen ngợi: “Chú Lương, nào nào, chú cũng nếm thử xem, đây là trà Long Tĩnh thượng hạng đấy.”

Sắc mặt của Lương Kiếm Nam xám xịt, ông ngồi đối diện với ông ta, làm gì có tâm trí đâu mà thưởng thức trà?

Hôm nay ông bị Diệp Tử Kiệt gọi tới, đương nhiên, cho dù ông ta không gọi ông tới, ông cũng đã nghĩ kĩ rồi, kiểu gì cũng phải đối mặt.

Từ khi cuộc hôn nhân của Lương Tịnh Tiêu bị trục trặc, ông cũng đã biết một ngày này sẽ không xa.

“Diệp Tử Kiệt, ông biết hôm nay tôi tới đây không phải là để uống trà.”

Lương Kiếm Nam cũng là người từng trải, mặc dù có nhược điểm nằm trong tay Diệp Tử Kiệt, nhưng ông cũng biết, đến giờ Diệp Tử Kiệt còn chưa ra tay, thì khẳng định vẫn còn cơ hội thương lượng: “Ông nói đi, rốt cuộc ông muốn thế nào?”

“Gấp gì chứ, có một vài chuyện phải đợi người tới đủ rồi mới nói được.” Diệp Tử Kiệt cười híp mắt, đẩy chén trà trước mặt, chỉ vào đồng hồ treo tường: “Sắp rồi, chờ lát nữa.”

Lương Kiếm Nam vô cùng ngạc nhiên: “Ông nói cái gì? Còn có người tới nữa sao?”

“Có một số việc tôi nói với chú, chú không xử lí được, vậy thì tôi đành phải nói với người trong cuộc.” Diệp Tử Kiệt cũng không che đậy, lắc đầu như rất tiếc nuối: “Chú Lương à, đúng là tuổi càng lớn, chú làm việc càng không quyết đoán, dứt khoát. Nhớ lại năm đó, ai khiến chú không thoải mái, chú sẽ xử lí kẻ đó mà không cần nói nhiều, cái khí thế đó đi đâu mất rồi? Hiện tại chú lại sợ, nếu chú không quản được con trai mình, chẳng lẽ không biết bắt đầu từ con nhóc đó sao?”

Sắc mặt của Lương Kiếm Nam càng thêm khó coi, đôi mắt lóe lên. Ông hơi dừng lại một chút, cuối cùng vẫn không cam lòng mà phản bác-----

“... Diệp Tử Kiệt, dù gì chúng ta cũng là những người làm ăn đàng hoàng, ông nói lời này là có ý gì?”

“Làm ăn đảng hoàng?”

Diệp Tử Kiệt cười khẩy một tiếng, vẻ khinh thường hiện lên khuôn mặt mập mạp: “Làm ăn thì đảng hoàng đấy, nhưng thủ đoạn có đảng hoàng không thì không cần tôi phải nói lại đâu nhỉ? Mười mấy năm trước, chính chú đã dạy tôi, làm ăn phải bất chấp thủ đoạn! Nếu không, sao năm đó chú lại có nhược điểm rơi vào trong tay tôi?”

Lương Kiếm Nam bỗng đứng bật dậy, đôi lông mày nhú lại, ông tức giận gầm nhẹ: “Ông... Diệp Tử Kiệt, đúng là tôi đã nhìn nhầm ông rồi. Năm đó tôi giao chuyện ấy cho ông xử lí cũng là vì tôi tin tưởng ông, nhưng bây giờ ông lại quay ra cắn ngược tôi một ngụm! Chuyện đó có thể hoàn toàn trách tôi sao? Chúng ta đều biết là bởi vì người kia... quá cứng đầu. Bao nhiêu năm qua, ông tưởng rằng tôi dễ chịu lắm sao? Là người thì đều có lương tâm, huống chi tôi cũng đã đưa cho ông một khoản tiền lớn để ông giao cho người nhà bị hại. Hơn nữa, Diệp Thị nhà ông cũng tham gia vào cái công trình năm đó, bây giờ ông lại đẩy hết mọi chuyện lên vai tôi sao?”

“Đừng có chơi trò tình cảm với tôi. Cái gì mà tin tưởng với chả không tin tưởng, Lương Kiếm Nam, con cáo già nhà ông, cũng vì hạng mục năm đó có sự góp mặt của Diệp Thị nên ông mới để tôi chùi mông cho ông đúng không? Ông cũng chỉ là muốn kéo tôi theo thôi, nhưng tôi không phải là người ăn chay, những chứng cứ trong tay tôi hiện giờ đều chỉ thẳng vào ông đấy!”

“...?”

Lương Kiếm Nam luôn biết trên thương trường không có kẻ địch vĩnh viễn, cũng không có bạn bè vĩnh viễn, nhưng quả thực tên Diệp Tử Kiệt này khinh người quá rồi. Ông ta đã ép cho Lương Thị trở thành như thế này, lại còn muốn tình thế trở nên nghiêm trọng hơn!

“Bố.”

Trong lúc hai người đang giằng co không ai nhường ai, Diệp Lâm bước từ trên tầng xuống, mặc một chiếc váy dài màu vàng nhạt. Hôm nay cô ta đã ăn diện rất kỹ lưỡng, khuôn mặt vốn đã xinh đẹp lại càng thêm quyến rũ động lòng người sau khi đã trang điểm.

“Bố với chú Lương cứ nói chuyện đi, con chuẩn bị ra ngoài đây.” Cô ta vừa nói vừa quơ quơ chiếc điện thoại trong tay: “Người mà bố đợi sẽ không tới đây đâu, bởi vì con đã hẹn anh ấy rồi, nên tách ra gặp nhau thì tốt hơn, bố thấy thế nào?”

Lương Phi Phàm dừng xe, cách khung kính chắn gió, anh thấy được một chiếc xe quen thuộc.

Cô gái mặc váy vàng nhạt tươi cười dựa vào cạnh xe, vẻ mặt như đã đoán trước. Lương Phi Phàm tắt máy, bước xuống xe.

“Chúng ta lớn lên với nhau từ nhỏ, trước kia gần như ngày nào cũng gặp mặt, nhưng thời gian gần đây, em muốn gặp anh một lần còn phải vất vả như thế, lời cái cô Bạch Lộ ra anh mới chịu tới.”

Nhìn người đàn ông mà mình nhớ mong đêm ngày, vẻ mặt của anh vẫn lạnh lùng xa cách như thế, Diệp Lâm cảm thấy đau lòng, bởi vì cô ta đã từng là người gần gũi với anh nhất, vậy mà giờ đây lại xa xôi đến vậy.

Cô bước tiến tới, khuôn mặt tiêu tụy vì nhung nhớ dù đã bị lớp trang điểm che đi, nhưng vẫn không giấu nổi nét cô đơn.

Diệp Lâm cười tự giễu: “Phi Phàm, em không biết cảm giác hiện tại của mình là vui vẻ hay là buồn bã nữa.”

Lương Phi Phàm không có bao nhiêu kiên nhẫn: “Cô biết vì sao tôi tới đây tìm cô rồi đấy.”

“Hiện tại anh bằng lòng tới tìm em chỉ là vì Bạch Lộ sao?”

“Diệp Lâm.”

Lương Phi Phàm nhíu mày, khuôn mặt điển trai lạnh lẽo thêm vài phần, giọng nói trầm thấp, từng câu từng chữ đều để lộ sự mất kiên nhẫn: “Có một số chuyện tôi đã nói rõ ràng rồi, giữ lại chút tôn nghiêm cho mình đi.”

Đôi môi đỏ tươi của Diệp Lâm hơi run lên, vẻ mặt ảm đạm như vừa bị nhục mạ. Nhưng chút tôn nghiêm còn sót lại khiến cô ta cố gắng chịu đựng. Cô ta siết chặt túi xách của mình, hận không thể dồn hết mọi sức lực vào chiếc túi trong lòng bàn tay.

- --- Cô ta là người thừa kế duy nhất của nhà họ Diệp, cô ta là Diệp Lâm, là con gái của Diệp Tử Kiệt, muốn cái gì mà chẳng được?

Nhưng cô ta lại muốn có được người đàn ông này, ngay từ khi còn nhỏ cô ta đã dành hết mọi tình cảm cho anh. Và rồi đến cuối cùng, ngay cả một ánh mắt cô ta cũng không chiếm được.

Những gì mà cô ta trả giá, chẳng lẽ lại không đáng một đồng thế sao?

Mà Bạch Lộ... có thể mang lại cho anh cái gì?

Chỉ có tội họa mà thôi! Anh thà ôm lấy một quả bom hẹn giờ, cũng không muốn liếc nhìn cô ta...

Diệp Lâm cắn môi, một hồi lâu sau mới bình phục được những oán giận trong lòng. Cô ta còn muốn chiến đấu dài lâu, lúc này không thể nhận thua được.

Diệp Lâm lấy một tờ giấy từ trong túi xách ra đưa cho Lương Phi Phàm, giọng nói đã khôi phục vẻ cao ngạo thường ngày: “Đây là tài liệu mà một người bạn làm truyền thông của em đưa cho em. Bởi vì mối quan hệ của

em và cậu ấy không tệ nên mới hé lộ với em trước. Phi Phàm, anh bảo Bạch Lộ đi tham gia cuộc thi thiết kế gì đó, còn để Buck làm giám khảo, bây giờ đã có kết quả rồi. Nếu em đoán không sai thì ngày mai sẽ công bố đúng không? Trong thành phố A còn có ai biết Bạch Lộ là học trò của Buck không? Bọn họ có biết người cử hành cuộc thi thiết kế không? Mọi quan hệ của anh và Buck, và với Bạch Lộ?”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 141

Đúng vậy, ở thành phố A không có ai biết, thực ra quan hệ giữa Lương Phi Phàm và Buck vẫn luôn tốt đẹp, càng không ai biết rằng, cách đây không lâu, Bạch Lộ cũng quen Buck, thậm chí còn làm học trò của anh.

Mà cuộc thi thiết kế lần này, trùng hợp làm sao, Bạch Lộ tham gia, còn Buck là ban giám khảo.

Phiếu bầu quan trọng nhất giúp Bạch Lộ có cơ hội trở hết tài năng, lại chính là của Buck.

Dù Lương Phi Phàm biết rõ, Buck không phải người lấy việc công làm việc tư, anh ta bỏ phiếu ủng hộ nhất định là bởi tác phẩm của Bạch Lộ đã đạt yêu cầu của mình. Thế nhưng nếu quan hệ của ba người họ lộ ra, chỉ cần người nào cố tình thêm mắm dặm muối vào, vậy thì chắc chắn mọi người sẽ cho rằng, ngôi quán quân của Bạch Lộ không phải có được nhờ thực lực.

...

Lương Phi Phàm nhú mày, giơ tờ giấy trong tay lên, giọng nói hơi nghiêm nghị: "Ai đưa cho cô cái này? Tôi cần một cái tên".

"Em sẽ không nói cho anh".

"Diệp Lâm!".

"Phi Phàm, anh có thể không niệm tình xưa, ngay cả việc gặp em cũng làm anh cảm thấy lãng phí thời giờ, nhưng em không phải người lạnh lùng bạc bẽo như vậy". Diệp Lâm mím môi, sau đó hơi nhếch lên, nở nụ cười không biết có phải đang tự giễu hay không: "Anh xem, em có cơ hội khiến Bạch Lộ cả đời không ngóc đầu lên được trong giới thiết kế, nhưng em không nỡ".

"Nếu em đoán không nhầm, ngày mai sẽ công bố kết quả cuộc thi thiết kế, thí sinh tham gia lần này có đến hơn 3000 người, lần này có thể coi như Bạch Lộ một phát thành danh, hơn nữa còn móc nối được với chính phủ, tương lai sau này của cô ta quá sáng lạn, đúng không?".

"Cô muốn gì?".

Dù nói dễ nghe đến mấy, thì cũng vẫn là uy hiếp trá hình, Lương Phi Phàm sao có thể không hiểu.

Đôi mắt sắc bén của anh híp lại, bước lên một bước, dùng khí thế lấn át Diệp Lâm: "Đừng thừa nước đục thả câu, nói điều kiện của cô đi".

Diệp Lâm say mê nhìn người đàn ông cao lớn trước mắt, khuôn mặt anh mới hoàn mỹ làm sao, nhất là đôi mắt kia...

Cô không nhớ bản thân bắt đầu thích anh từ khi nào, có lẽ lẽ hồi thiếu nữ, cũng có thể là thuở ngây thơ chưa biết tình yêu là gì, thế nhưng chỉ trong nháy mắt, đã nhiều năm như vậy trôi qua.

Anh là của cô, không phải sao? Anh vốn là của cô, dù anh có yêu cô hay không, nhưng cô nhất định phải trở thành người phụ nữ ở gần trái tim anh nhất.

Cô ta bước lên hai bước, nũng nịu ngã vào người Lương Phi Phàm, đột nhiên vươn tay đặt lên ấn đường của anh, trong đôi mắt có thể khiến vô số

phụ nữ say đắm, lúc này tràn ngập hình ảnh của mình, cảm giác vi diệu này khiến cô ta ảo tưởng rằng, mình được in sâu trong lòng anh.

"Em muốn gì, anh còn không biết sao?".

Giọng nói cô ta yếu điệu, áp cả người vào trong lòng Lương Phi Phàm, vòng tay ôm chặt hông của anh, ngữ khí mang theo chút mê hoặc: "...Em chỉ muốn tốt cho anh, Phi Phàm, đừng đấu tranh nữa, em biết hiện giờ anh phải đối mặt với bao nhiêu vấn đề, nhưng anh chỉ cần nắm lấy tay em, vậy thì anh có thể giải quyết được tất cả. Em và anh mới là hợp nhất, em không trách anh, vì từng buông tay em, chỉ cần bây giờ anh nắm lấy, tất cả đều không thành vấn đề, chúng ta cứ như vậy được không?".

Lương Phi Phàm vươn tay bóp hai vai cô ta, hơi dùng sức đẩy người phụ nữ trong lòng ra, bình tĩnh gằn từng chữ không chút tình cảm: "Cô thấy làm thế này có ý nghĩa sao? Diệp Lâm, tôi không yêu cô".

"Yêu?".

Diệp Lâm như thế vừa nghe chuyện cười, nhìn Lương Phi Phàm một cách kì dị: "Anh đã bao giờ nói yêu em? Chẳng phải từ trước đến nay anh không yêu em sao? Nhưng anh không yêu em cũng được, vì dù sao thì anh cũng không yêu ai cả".

"Diệp Lâm...".

"Nhưng vì sao anh lại yêu người khác? Bạch Lộ đó có gì hay? Cô ta đáng để anh làm vậy sao? Vì cô ta, anh đúng là bị quỷ ám rồi! Phi Phàm, anh không nên thành ra thế này anh có biết không? Trên người anh...phải luôn tỏa ra hào quang, vậy mới là anh hoàn chỉnh. Lương Phi Phàm, phải đứng ở vị trí cao nhất. Anh thực sự muốn thấy nhà họ Lương mất hết tất cả vì người phụ nữ đó sao? Anh biết không phải em đang chất vấn năng lực của anh, nhưng anh bây giờ...còn lựa chọn nào khác sao?".

"Đủ rồi!".

Lương Phi Phàm quát lên, đẩy người phụ nữ trong ngực ra, toàn thân tràn ngập vẻ ác độc: "Diệp Lâm, đừng nói nữa!".

"Tin tức này, tôi không hy vọng có người khác biết". Anh vo viên tờ giấy trong tay, ném cho Diệp Lâm, lạnh lùng nói: "Nếu hôm nay cô đã tới tìm tôi, nói chuyện này với tôi, thì chắc hẳn cô cũng biết, tôi sẽ dùng mọi thủ đoạn để bóp nghẹt tin tức này từ trong trứng nước, vì vậy tôi nghĩ cô không cần âm mưu gì nữa. Đây coi như là tôi nợ cô, sau này tôi sẽ hoàn trả".

Dứt lời, anh liền xoay người bỏ đi.

Diệp Lâm nhìn theo bóng lưng cứng cỏi của anh, dâng lên nỗi xúc động muốn lao tới.

Chân cô nhúc nhích, nhưng vẫn bị chút tôn nghiêm còn sót lại kìm chế, thấy bóng dáng anh ngày càng xa, cuối cùng cô vẫn lên tiếng: "...Phi Phàm, anh tưởng anh chỉ nợ em một chuyện này thôi ư?".

Quả nhiên người đàn ông phía trước hơi khựng lại.

Diệp Lâm thê lương nhếch đôi môi đỏ mọng, nói chắc như đinh đóng cột: "Phi Phàm, rồi anh sẽ quay lại tìm em thôi, chỉ có em mới yêu anh nhất, em là người phụ nữ thích hợp nhất với anh, em sẽ chờ anh, mãi chờ anh quay lại".

...

Nhìn Lương Phi Phàm không thềm ngoảnh lại mà bước lên xe, chiếc xe Bentley đánh một vòng cung xinh đẹp trước mắt cô, sau đó lái thẳng ra khỏi bãi đỗ.

Lúc này Diệp Lâm mới mở tờ giấy trong tay mình ra, bên trên không chỉ có chữ viết, mà còn có ảnh chụp, thực ra cũng chính là tin tức đã chuẩn bị đăng tải.

Ánh mắt cô ta lạnh lẽo nhìn chăm chú, lát sau mới tự tay xé vụn mảnh tin tức đó.

Không phải cô ta thực sự tốt bụng như vậy, tha cho Bạch Lộ một con đường sống, chẳng qua là cho bản thân thêm một cơ hội.

Một người phụ nữ độc ác, làm sao có thể khiến người đàn ông lạnh lùng hồi tâm chuyển ý chứ?

Cô ta đã không còn đường lui, vai ác - để bố cô ta, Diệp Tử Kiệt đóng là được rồi, cô ta chỉ cần ngồi đây chờ anh quay đầu, vậy là đủ.

Huống hồ, Bạch Lộ được giải nhất thì sẽ được sang nước ngoài, đi những hơn một năm, rất tốt...

...

Bạch Lộ vừa uống một cốc nước, liền nghe thấy trong sân có tiếng động cơ ô tô, cô biết chắc chắn là Lương Phi Phàm đã về, vội đặt cốc xuống chạy ra ngoài.

Vừa từ trong bếp đi ra đã thấy bóng hình quen thuộc đang thay giày ở chỗ huyền quan, cô đi tới đón: "Sao anh đã về rồi?".

Lương Phi Phàm tiện tay kéo cô ôm vào lòng, khí thể trên người đã thu lại: "Ừ, ăn cơm chưa?".

"Chờ anh về nữa thôi". Bạch Lộ chỉ vào bếp, nói: "Dì đang nấu cơm rồi".

Cô vẫn cứ nhớ mãi về chuyện cuộc thi thiết kế, vòng tay ôm hông anh hỏi: "Phi Phàm, trước khi đi anh vẫn chưa nói cho em biết chuyện cuộc thi

thiết kế".

Lương Phi Phàm thản nhiên véo má cô, cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô, sau đó mới nghiêm trọng đáp: "Em có tự tin với bản thân không?".

"...Em bảo không thì chắc anh lại mắng em tồi tệ quá". Bạch Lộ le lưỡi với anh, mỉm cười: "Chắc chắn em sẽ trả lời là tự tin!".

Lương Phi Phàm dắt tay cô, hai người đi vào phòng khách, anh ôm cô ngồi xuống ghế sofa, anh cũng đã định nói với cô chuyện này, bây giờ càng không muốn giấu diếm, về phần Diệp Lâm, anh biết nếu cô ta đã nói với mình, thì chắc chắn sẽ không giữ trò gì.

"Mấy hôm trước Buck gọi điện cho anh, kết quả cuộc thi thiết kế bọn họ đã có rồi". Anh ghé sát vào tai cô, cẩn nhẹ vành tai nhạy cảm của cô: "...Bà Lương của anh, đúng là đã trở hết tài nghệ đấy".

Mặc dù trước đây đã mơ hồ có cảm giác mình sẽ đạt được thành tích cao, nhưng khi thực sự nghe anh nói ra, lại là một cảm giác hoàn toàn khác.

Cô vươn tay ôm cổ Lương Phi Phàm, vì hưng phấn nên hơi lạc giọng: "...Thật, thật sao? Thật vậy sao?...Em trở hết tài nghệ ư...trở hết tài nghệ...Có phải là em đứng thứ nhất không? Em làm tốt nhất? Thật sao? Phi Phàm...Không thể tin được, thật không thể tin được!".

"Thật". Lương Phi Phàm nhú mày: "Đừng xúc động quá, cẩn thận đứa bé".

"Em vui quá!". Cô ôm chầm lấy anh, chỉ muốn nhảy cẫng lên, riu rít trong lòng anh: "Em vui lắm ấy, em thật không ngờ...Phi Phàm, cảm ơn anh...Nếu không nhờ có anh luôn khích lệ em, em sẽ không có ngày hôm nay, cảm ơn anh".

Nói xong, mắt đã hơi cay cay.

Đúng vậy, nếu như không có Lương Phi Phàm, thì làm sao có Bạch Lộ ngày hôm nay?

Anh vẫn luôn giúp đỡ cô, đi cùng cô về phía trước, luôn chỉ rõ phương hướng cho cô.

Khoảnh khắc này, Bạch Lộ thực sự cảm thấy, đời này mình sẽ không gặp được người đàn ông nào tốt hơn Lương Phi Phàm, và cuộc đời này cô có được anh, là một chuyện hạnh phúc chừng nào...

Lương Phi Phàm nhìn cô hết cười lại khóc, không kìm được thở dài một hơi: "Làm sao mà không dám tin chứ? Bà Lương của anh là giỏi giang nhất, lẽ nào mắt nhìn của anh kém vậy sao?".

"...?". Người này đúng là, không biết đang khen cô hay khen chính mình nữa.

"Ngày mai sẽ công bố kết quả cuộc thi". Lương Phi Phàm trầm ngâm một chút, cuối cùng vẫn nói nốt nửa câu sau: "Bạch Lộ, thực ra anh nói cho em biết kết quả trước, còn có nguyên nhân khác".

Bạch Lộ hít một hơi: "Nguyên nhân gì?".

Lương Phi Phàm vươn tay áp lên má cô, chậm rãi thở ra một hơi, nói: "Người đạt giải cuộc thi, sẽ được sắp xếp ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, thời gian là một năm rưỡi".

Không ngoài dự liệu, cô gái trong lòng bỗng cứng đờ người.

Niềm vui đang hiện trên khuôn mặt cô dường như đông cứng lại, sau đó dần dần biến mất.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 142

Bạch Lộ cắn môi, giọng nói hơi chua chát: "...Anh muốn em ra nước ngoài đào tạo sao?". Lương Phi Phàm đã đoán trước cô sẽ có vẻ mặt như thế, nhẹ nhàng hôn vào trán cô nói: "Anh biết bây giờ em không muốn đi, nhưng Bạch Lộ, đây là một cơ hội tốt, em không nên bỏ qua cơ hội này vì anh, biết không? Thực ra cũng chỉ là xuất ngoại mà thôi, nếu em nhớ anh, anh có thể bay sang thăm em, một năm rưỡi sẽ qua nhanh thôi. Ở bên kia anh đã giúp em chuẩn bị hết rồi, em không phải bận tâm gì cả".

"Nhưng mà, em đang mang thai".

Một năm rưỡi, đến lúc đó con cô cũng đã chào đời, cô không phải lo lắng gì cả, nhưng cô thì ở nước ngoài, con thì ở trong nước, hai người xa nhau cho dù có phương tiện giao thông hai mẹ con cũng không thể gặp nhau mỗi ngày.

Từ trước tới nay cô chưa từng có cảm giác như vậy, chỉ nghe đến việc mình phải ra nước ngoài một năm rưỡi đã khiến cô đau lòng. Mà nỗi bất an cố kìm nén dưới đáy lòng, giống như bị tiêm thuốc kích thích, điên cuồng giằng xé trong cơ thể.

Cô sợ phải xa anh.

"...Em không muốn đi, Phi Phàm, em không muốn ra nước ngoài đâu". Cô lắc đầu, tay ôm chặt cổ anh, khuôn mặt dựa vào ngực anh, khẽ nói: "Em

biết mình tùy hứng, nhưng em không muốn, em muốn ở bên cạnh anh, một bước không rời".

Xung quanh họ có rất nhiều nhân tố đáng lo ngại, cô sợ chỉ một chút lơ là sẽ để mất anh.

"Bạch Lộ...".

Cô ấy đang ở trong lòng mình, cô ấy ôm mình, dịu dàng nói -- Em không muốn rời xa anh.

Bất kỳ người đàn ông nào cũng không chịu đựng được.

Lương Phi Phàm yêu cô rất nhiều, anh không nỡ nhìn cô rời niowcs mắt, nhưng bây giờ anh không thể không giục cô rời xa anh. Anh không hề muốn cô rời đi, kỳ thực ra nước ngoài đào tạo hay không với anh mà nói cũng không phải để cho cô có cơ hội gì. Chỉ cần anh muốn, tất nhiên cũng có thể để cô ở lại thành phố A. Cô là người có tài, nhất định có thể phát triển được.

Nhưng bây giờ...bên cạnh anh có quá nhiều việc khó khăn, anh sợ không có thời gian quan tâm đến cô.

"Em không muốn đi".

Bạch Lộ ghen ngào ôm chặt Lương Phi Phàm, nức nở nói: "Em không muốn xa anh. Thì ra anh vội vàng đưa em đến Cục dân chính đăng ký là để đưa em ra nước ngoài sao? Anh đừng nghĩ em là vợ anh rồi, đưa em xuất ngoại là yên tâm. Đợi lúc em ra nước ngoài rồi không trở lại nữa, còn tìm một anh tây nào đó...".

"Em dám!".

Lương Phi Phàm trầm giọng ngắt lời cô, vươn tay kéo cô lại, nâng hông cô lên, nhúu mày, bá đạo tuyên bố chủ quyền: "Em là người phụ nữ của Lương Phi Phàm, để anh xem ai dám ra tay!".

Bạch Lộ nhìn đáng vẻ anh nôn nóng lên cơn ghen mà thỏa mãn, nín khóc mỉm cười.

Cô đưa bàn tay trắng nõn mềm mại của mình xoa trán anh, ngón cái chậm rãi vuốt ve mặt anh, cảm nhận hơi ấm chân thật trên đầu ngón tay mình, giống như anh ở trước mặt cô, ở trong thế giới của cô, như vậy anh sẽ không biến mất.

Cô khẽ nói: "Trên thế giới này có quá nhiều chuyện không chắc chắn, cũng có quá nhiều điều xấu xa. Phi Phàm, em không muốn lừa dối anh, em rất sợ, rất sợ lại đột nhiên không có anh, rất sợ giữa chúng ta đột nhiên lại có điều gì đó xảy đến, khiến chúng ta không thể ở bên nhau. Cho nên lúc này em không muốn xa anh một chút nào, em biết anh đang nghĩ gì, bây giờ anh có rất nhiều việc phải giải quyết nên sợ sẽ không chăm sóc tốt được cho em đúng không?".

"...?". Lương Phi Phàm cố nhịn một tiếng thở dài.

"Nhưng anh đưa em đi như vậy còn coi ra gì chứ? Anh cho rằng như vậy là bảo vệ em sao? Với em thì không, em hy vọng được cùng anh vợ chồng hoạn nạn có nhau chứ không phải mỗi người một nơi. Người khác e rằng có thể như vậy nhưng em thì không. Dù có hai bàn tay trắng, em cũng muốn ở cùng anh. Khoảnh khắc viết hai chữ "Bạch Lộ" trên giấy đăng ký kết hôn, đồng nghĩa với việc em đã giao cả cuộc đời này cho anh, và phải nắm giữ mọi phút giây bên anh. Nếu làm bà Lương của anh mà chỉ hưởng thụ khi anh giàu có, lúc khó khăn lại xoay người rời đi, vậy em có xứng làm bà Lương của anh hay không".

Cô dùng chất giọng cực kì nhẹ nhàng để nói ra những lời này, chỉ là câu chữ đơn giản nhưng khi hợp lại, Lương Phi Phàm lại lần đầu tiên phát hiện, thì ra văn học Trung Quốc bao la mà tinh túy sâu sắc như vậy, những từ ngữ bình thường khi hợp lại lại có thể khiến người ta xúc động đến thế.

Anh không nói gì, đưa tay nâng cằm cô, sau đó cúi người hôn lên môi cô.

Môi lưỡi dây dưa, hơi thở của hai người hoàn toàn hòa quyện vào nhau, cô chủ động vòng tay ôm quanh cổ anh, toàn thân dựa vào anh, tay Lương Phi Phàm ôm chặt eo cô, dùng sức hôn cô, đến tận khi hai người hít thở bắt đầu gấp gáp, anh mới hơi buông lỏng, trán kề trán, trầm ấm gọi: "Bà xã...".

"Vâng".

"Không đi". Anh nói. "Em không muốn đi, chúng ta sẽ không đi".

"Vâng".

Cô gật mạnh đầu, ôm anh càng chặt thêm, nước mắt đã chảy rơi.

....

"Bà xã, cảm ơn em".

Và còn, anh yêu em.

Bóng đêm trùm lên thành phố, sau khi sự nhộn nhịp ban ngày rút đi, thành phố A vào đêm tựa như khoác thêm lớp áo sặc sỡ.

Trong phòng riêng của một quán rượu hoa lệ nào đó.

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa chậm rãi đi đến cửa sổ sát đất. Thủy tinh trong suốt phản chiếu đường nét rắn rỏi của hắn, hắn đang nâng một

chiếc ly để cao, chất lỏng màu đỏ theo động tác của hân cũng lắc lư trong ly thủy tinh.

Cửa phòng bị gõ, Sở Úy Dạ thông thả nâng tay, uống một hơi cạn sạch chất lỏng trong ly, sau đó mới quay lại: "Vào đi".

"Sở tổng". Là trợ thủ của hân, nhẹ tay đóng cửa lại, đi tới: "Chuyện anh bảo tôi đi điều tra, tôi đã điều tra được rồi".

"Nói".

Sở Úy Dạ đi tới ghế sofa, ngồi xuống.

Trợ thủ gật đầu, đưa tài liệu cho Sở Úy Dạ, giải thích: "Tình hình trước mắt của Lương thị tương đối bất ổn, hình như Diệp thị âm mưu chèn ép bọn họ, hiện nay tất cả những doanh nghiệp có ý định hợp tác với Lương thị đều bị Diệp Tử Kiệt thu mua, hôm qua ông ta còn đứng ra mời mấy người ăn cơm, chắc hân cũng để đối phó với Lương thị. Với tình hình này, nếu Lương thị muốn tìm cứu tinh, chỉ có Viễn Đông chúng ta là phù hợp với yêu cầu của anh ta nhất. Nội bộ Lương thị cũng mâu thuẫn gay gắt, những cổ đông này đang muôn nhân dịp loạn lạc gây áp lực, Lương Phi Phàm đã hứa, nội trong 5 ngày sẽ đưa ra đáp án thỏa đáng, nếu không sẽ nhận trách nhiệm từ chức".

"Nhưng có một việc...rất kì lạ".

Sở Úy Dạ gáy tập tài liệu trong tay, nhếch môi: "Việc gì, nói thẳng ra".

"Vâng". Trợ thủ gật đầu, kính cẩn nói: "Trước đây lúc điều tra tôi phát hiện ra, Lương Kiếm Nam của Lương thị, vẫn lén lút qua lại với Diệp Tử Kiệt của Diệp thị, hơn nữa người của ta từng thấy bọn họ gặp nhau nhiều lần, đáng lẽ bọn họ không nên gặp nhau mới phải...".

"Ồ?". Sở Ủy Dạ nhướn mày, ánh mắt lóe sáng, trông có vẻ khá hứng thú: "Vậy ư? Lương Kiếm Nam...Diệp Tử Kiệt...".

Hắn cười khẽ, giọng nói đầy thờ ơ: "Hai con hồ ly già này, nửa đời trước vẫn hợp tác cùng có lợi, giờ đột nhiên lại quay sang cắn nhau, vậy mà vẫn còn liên hệ?".

"...?".

"Cậu đi điều tra thêm đi". Sở Ủy Dạ ném tài liệu xuống mặt bàn, hai chân đan chéo, ngả người ra ghế sofa, ung dung giao phó: "Làm rõ quan hệ giữa Lương Kiếm Nam và Diệp Tử Kiệt cho tôi, còn nữa...Chuẩn bị thả chút tin tức, nói Tập đoàn Viễn Đông chúng ta, có hứng thú hợp tác với Lương thị".

Trợ thủ sững sốt, có lẽ vì không hiểu sao ông chủ của mình lại đưa ra yêu cầu như vậy. Lẽ nào, không phải Sở tổng đang trông mong Lương thị nhanh chóng sụp đổ sao? Một cơ hội tuyệt hảo như thế, Viễn Đông bọn họ chỉ cần ngồi xem hưởng lợi là được, chẳng cần bỏ ra một chút sức lực gì, giờ vì sao lại...

Thời điểm mấu chốt này, đừng nói là thả tin tức này ra, chỉ cần có một chút biến động tí ti, cũng có thể thay đổi toàn cục.

"Sở tổng, tôi có phần...không hiểu".

"Cậu không cần hiểu, cứ làm theo là được".

Sở Ủy Dạ búng ngón tay, lại rót rượu vang vào ly của mình, hắn nhấp một ngụm nhỏ, ánh mắt lúc sáng lúc tối, giọng nói oai nghiêm trở nên ngà say vì có men rượu.

"Như vậy, cô ấy mới chủ động đến tìm tôi".

Lúc Lương Phi Phàm mở cửa đi vào, đúng lúc Buck ném chiếc phi tiêu găm chuẩn vào hồng tâm.

"Muộn thế này rồi, không ở nhà với vợ yêu mà lại đến đây tìm tôi làm gì?".

Buck lấy một chiếc phi tiêu ở bên cạnh, giơ cao lên trước mặt, ngăm ném.

Lương Phi Phàm đi tới, giành lấy chiếc phi tiêu anh ta đang chuẩn bị ném, nghiêm túc nói: "Tôi đến tìm anh vì chuyện công bố kết quả cuộc thi thiết kế ngày mai".

Buck lười biếng liếc mắt nhìn anh, hừ một tiếng: "Làm sao? Cô gái của anh không muốn đi phải không?".

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 143

“Cô ấy không muốn ra nước ngoài.”

“VẬY ANH NGHĨ SAO?”

“Tôi không nghĩ gì cả, cô ấy không đi thì tôi sẽ không để cô ấy đi.”
Lương Phi Phàm nói: “Thật ra cô ấy có tài thế nào, anh và tôi đều hiểu rõ. Ra nước ngoài tuy rằng là sự trợ giúp rất lớn cho cô ấy, nhưng giờ cô ấy đã mang thai rồi, cũng rất bất tiện. Nếu cô ấy thật sự không muốn đi, tôi sẽ không miễn cưỡng cô ấy.”

“Chà, quả là người đàn ông tốt, tôi cho anh một cái “like”.”

Lương Phi Phàm chẳng có hứng đùa với anh ta, anh lấy một điều thuốc ra, từ từ hút rồi nói: “Hôm nay tôi đến tìm anh còn có nguyên nhân khác.”

“Sao vậy?”

“Cuộc thi thiết kế xảy ra chút chuyện.”

.....

Anh sợ về sau lỡ như có tình huống đặc thù gì xảy ra thì có thể ảnh hưởng đến danh tiếng của Buck, thế nên Lương Phi Phàm ngừng một lát, cuối cùng cũng nói hết với Buck những gì Diệp Lâm đã nói với anh.

Buck lại có vẻ chẳng để ý mà nhún vai, nhưng trong giọng nói cũng có đôi chút sa sút: “Thích làm gì thì làm, anh tưởng tôi để ý đến cái danh hiệu đứng đầu giới thiết kế này sao?”

Ngừng một lát, Buck lại buồn rầu nói: “Nếu thật sự xảy ra chuyện thì làm lớn lên một chút cũng tốt, như thế có lẽ người nào đó mới có hành động.”

Lương Phi Phàm biết, quả thật Buck ở nước ngoài có một người phụ nữ, hơn nữa còn là kiểu muốn yêu mà yêu không được. Nhưng anh không hề biết rõ người đó là ai, Buck trước giờ cũng không chịu nói, chỉ thỉnh thoảng nhắc đến vài lần. Lương Phi Phàm hiểu rõ tính cách của Buck, lúc anh ta muốn nói thì tự bản thân anh ta sẽ nói, còn nếu đã không muốn nói thì có hỏi, anh ta cũng sẽ đổi chủ đề.

Trong phòng làm việc rất yên tĩnh, Lương Phi Phàm dừng vài phút rồi tiếp tục hút thuốc. Đến khi hút xong rồi, thấy Buck đang hưởng ánh mắt nhìn về nơi xa xăm, có vẻ không muốn nói chuyện, anh đành đứng dậy nhìn đồng hồ, thấy cũng không còn sớm nữa bèn nói.

“Tôi đi trước đây.”

“Không tiễn.”

.....

Bình thường Buck rất ít khi về biệt thự của mình. Khách sạn này là một trong những sản nghiệp của anh, nên anh có một phòng cho riêng mình ở khách sạn, đại đa số thời gian anh đều ở đây.

Lúc Lương Phi Phàm đi ra thì đã vào khoảng 10 giờ tối, người ra ra vào vào khách sạn vẫn rất nhiều. Anh vào thang máy xuống tầng B2. Lúc đang xuống thì thang máy dừng ở lầu 5, vốn không phải thang máy riêng nên có người ra vào là chuyện bình thường, nhưng khi thang máy mở ra ở lầu 5 thì

lại chẳng thấy ai tiến vào. Lương Phi Phàm nhúu mày, đưa tay nhấn nút đóng cửa thang máy.

Vào khoảnh khắc cửa thang máy đóng lại, có một bóng người xẹt qua, đôi lông mày dài của Lương Phi Phàm càng nhúu chặt thêm.

Bóng người vừa rồi... trông quen quá, rõ ràng là người anh quen biết.

Anh nhìn thấy thang máy xuống đến lầu 4, động tác theo bản năng chính là nhấn nút lầu 1.

Ra khỏi thang máy, anh đi thẳng đến quầy tiếp tân. Tiếp tân khách sạn đương nhiên nhận ra anh, vừa nhìn thấy anh đã vội chào hỏi: “Lương tổng.”

Đầu ngón tay thon dài của Lương Phi Phàm gõ từng nhịp lên quầy tiếp tân bằng đá: “Gọi quản lý của các cô đến đây, cứ nói tôi tìm anh ta có việc.”

“Vâng.”

.....

5 phút sau, quản lý khách sạn vội vàng chạy đến. Thấy Lương Phi Phàm đang ngồi ở dãy ghế chờ sảnh khách sạn, quản lý bước đến, hơi cúi người nói: “Lương tổng, xin lỗi, tôi không biết là anh đến.”

Bình thường Lương Phi Phàm rất ít khi đến đây, cho dù có đến cũng sẽ trực tiếp đi tìm ông chủ Buck luôn, hôm nay không biết vì sao lại gọi đích danh quản lý đến. Quản lý còn tưởng mình đã làm sai chuyện gì, sợ đến chẳng dám thở mạnh.

“Anh có biết mẹ tôi không?” Đầu ngón tay Lương Phi Phàm kẹp điều thuốc lá, cất giọng nhẹ nhàng, vừa nói vừa gõ ngón tay lên bàn.

Quản lý ngơ ra một lát: “Biết... biết ạ.”

“Ừ, vậy hôm nay có phải bà ấy ở đây không?”

Quản lý mấy máy môi, dường như vẫn chưa phản ứng kịp.

“Không biết à?” Lương Phi Phàm thấy vẻ mặt ngờ ra của quản lý thì nhú mày nói tiếp: “Anh đi kiểm tra thử đi. Xem mẹ tôi hiện đang ở phòng nào. Kiểm tra xong rồi đến nói với tôi, tôi ở đây đợi anh.”

“Vâng.”

.....

Đợi đến khi Lương Phi Phàm hút xong điều thuốc, quản lý cũng vừa quay lại: “Lương tổng, mẹ của anh đúng là đang ở khách sạn này. Bà ấy ở phòng 5320. Không biết có cần thông báo cho bà ấy là anh đang ở dưới này không?”

“Không cần đâu.” Lương Phi Phàm đứng dậy, dập điều thuốc trong tay rồi vút vào gạt tàn thuốc trên bàn, nhẹ giọng nói: “Anh làm việc tiếp đi, đừng nói với ai chuyện này.”

Có thể làm quản lý của khách sạn này đương nhiên là người có mắt nhìn. Những chuyện kiểu này, anh ta đương nhiên sẽ không nhiều chuyện để tự gây rắc rối cho mình, thế là anh ta liên tục gật đầu đảm bảo: “Lương tổng, tôi tuyệt đối không nói bậy đâu.”

Rời khỏi sảnh khách sạn, Lương Phi Phàm cũng không đi thẳng đến phòng 5320 mà vào thang máy đi xuống B2. Sau khi ngồi vào xe mình, lúc vừa khởi động xe chuẩn bị lái đi thì bất ngờ thấy một bóng người quen thuộc vừa bước vào thang máy từ tầng hầm gửi xe đi lên.

Lương Phi Phàm lập tức mở cửa xe chạy đến chỗ thang máy. Anh đứng ở cửa thang máy nhìn con số màu đỏ trên đó nảy lên từng số, cuối cùng sau khi dừng ở lầu 5 thì không còn nhúc nhích nữa.

Lương Phi Phàm lại lần nữa nhíu mày, anh cúi đầu nhìn xuống đất, cứ thế đứng yên bất động trước cửa thang máy. Đầu tiên anh nhìn thấy mẹ anh ở lầu 5, sau khi hỏi quản lý thì đã xác nhận được người ở phòng 5320 chính là mẹ anh. Lúc đó quả thật anh đã thấy nghi ngờ, mẹ anh không thể một mình đến khách sạn thế này, còn đặt phòng nữa, mẹ muốn làm gì?

Nhưng dù sao đây cũng là chuyện riêng của mẹ, vậy nên sau khi xác định là mẹ xong, Lương Phi Phàm cũng không dự định đi hỏi cái gì.

Thế nhưng người vừa rồi mới lên tầng 5 kia... bà ấy... sao lại ở đây?

Bà ấy và mẹ... biết nhau?

Lương Phi Phàm mím môi trầm mặc rồi đi thẳng về xe mình, tắt máy xe, lấy điện thoại ra gọi cho tài xế ở nhà.

“Ừ, là tôi, bây giờ anh đang ở đâu? Mẹ tôi đang ở ngoài sao? Ừ, không có gì đặc biệt cả, chỉ là về nhà không thấy mẹ tôi đâu nên mới hỏi thôi, được rồi.”

Gác điện thoại, Lương Phi Phàm vứt luôn nó ra ghế, lại một lần nữa lấy thuốc lá ra đặt lên môi hút một cách chậm chậm. Đôi mắt trắng đen rõ ràng của anh nhìn chăm chăm vào cửa thang máy, từ vị trí của xe anh vừa hay có thể nhìn thấy mọi người ra vào thang máy.

Trong trà có cho thêm một ít hương liệu, Lí Đường Lâm cúi đầu xuống nhìn, có lẽ đây là hương liệu chuyên dùng của khách sạn. Phòng bà đặt cũng là phòng hạng sang, có điều mùi vị này, bà lại thấy không thích lắm.

Bà cởi áo khoác lông màu tím trên người ra đặt sang một bên rồi trang nhã ngồi xuống ghế. Không bao lâu sau, bà nghe thấy có tiếng gõ cửa.

Đương nhiên bà sẽ không chủ động đi mở cửa. Đã nói rõ trước với nhau, người ngoài cửa gõ ba tiếng, sau đó tự mình đẩy cửa mà vào.

“Bà đến đúng giờ nhỉ.” Lí Đường Lâm chỉ tay về phía sô pha đối diện, giọng điệu cũng xem như hòa nhã, bà nhìn người phụ nữ đứng ở cửa ra vào mà nói: “Qua đây ngồi đi.”

Tần Trân Hy nắm chặt túi xách, tầm mắt hai người giao nhau, không ai có ý muốn tránh đi. Bà đi qua đó, ngồi đối diện Lí Đường Lâm, hít một hơi thật sâu: “Bà Lương, hôm nay bà tìm tôi...”

“Đừng gọi tôi là bà Lương.”

Lí Đường Lâm đột nhiên ngắt lời bà, khóe miệng nở nụ cười cay đắng: “Biết bao nhiêu năm nay, vô số người đều gọi tôi là bà Lương, tôi cứ tưởng bản thân mình đã nghe đến chai sạn rồi, nhưng giờ nghe bà gọi tôi như thế, tôi vẫn cảm thấy... khó chịu.”

Tần Trân Hy nhìn bà, có thể cảm nhận được người phụ nữ này cũng không có ác ý gì với bà.

Thật ra trước khi đến đây bà đã biết, mục đích Lí Đường Lâm tìm bà là gì.

Vốn dĩ thật sự tưởng rằng người phụ nữ này sẽ nói lời ác ý với bà, nhưng rõ ràng là bà đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Tần Trân Hy yên lặng vài phút rồi nói: “Bà muốn nói gì với tôi thì nói thẳng đi.”

“Tôi muốn nói gì với bà, trong lòng bà chắc hiểu rõ.” Lí Đường Lâm khẽ thở ra một hơi, nhiều năm làm phu nhân nhà giàu đương nhiên sẽ không giống những người phụ nữ tầm thường. Cho dù trong lòng thấy không dễ chịu thì bà cũng sẽ không mất mặt mũi trước Tần Trân Hy: “Có nhiều chuyện đã qua nhiều năm rồi, thật ra tôi cũng không định truy cứu gì nữa, nhưng có vài lời... tôi thấy cần phải nói rõ với bà.”

“Mời bà nói.”

“Chuyện của Bạch Vân, tôi biết bà cũng biết rõ. Năm đó thật ra là tôi quen ông ấy trước, ông ấy cũng yêu tôi... nhưng kết quả ông ấy lại kết hôn sinh con với bà. Những chuyện này cũng không có gì để nói, đều là sự lựa chọn của ông ấy thôi. Tuy rằng đã nhiều năm trôi qua, nhưng là một người phụ nữ, tôi không cách nào quên được mỗi tình đầu của mình. Bà Tần, tôi nghĩ bà có thể hiểu được cảm nhận của tôi, nên hôm nay tôi tìm bà chỉ có một mục đích, chính là không hy vọng con gái bà ở cùng con trai tôi.”

Tần Trân Hy không hề thấy ngạc nhiên. Lí Đường Lâm tìm bà còn có thể vì chuyện gì nữa chứ. Chắc chắn là chuyện về Bạch Lộ và Lương Phi Phàm.

Bà dừng một lát, hơi thả lỏng bản thân rồi nói: “Tôi có thể hiểu cho chỗ khó của bà, nhưng tôi không thể ủng hộ cách nói của bà được. Chuyện của tụi nhỏ dù sao cũng là chuyện của chúng. Tụi nhỏ có thể giới riêng của chúng. Cho dù tôi và bà nói rằng bà không đồng ý cho con trai bà và con gái tôi bên nhau thì tôi cũng không ngăn cản được chúng đến với nhau. Chuyện này, tôi tin bà rõ hơn tôi.”

Sắc mặt Lí Đường Lâm thay đổi: “Chẳng lẽ bà mong chúng nó bên nhau sao?”

“Tôi chẳng mong cái gì cả, chúng có thể ở bên nhau thì đó là con đường do chúng tự lựa chọn.”

Tần Trân Hy thấy trong mắt Lí Đường Lâm đều là vẻ không cam lòng, ngoài mặt tuy luôn nói là không sao, nhưng rõ ràng đang mâu thuẫn với lời nói của mình. Bà cố kiềm tiếng thở dài rồi nói: “Tôi biết, thật ra bà chỉ không muốn nhìn thấy mẹ con chúng tôi, vì với bà mà nói, sự tồn tại của chúng tôi bây giờ sẽ khiến bà thấy khó chịu.”

“Nếu bà đã biết thì tôi cũng không giấu giếm nữa.”

Lí Đường Lâm dờn tầm mắt, có chút cứng nhắc nói tiếp: “Quả thật tôi không thích nhìn thấy hai người. Tôi nghĩ chuyện năm đó, nếu đổi lại là bà, thì giờ bà cũng không muốn thấy tôi đâu. Nhưng Bạch Vân đã mất nhiều năm vậy rồi, quả thật tôi không biết, tôi không muốn oán hận nữa. Chỉ là tôi chắc chắn không thể chịu nổi chuyện con gái của Bạch Vân và bà lại thành con dâu của tôi.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 144

“Bà Tần, xem như bà đứng ở lập trường của tôi mà suy nghĩ đi. Dù sao chẳng người lớn nào ở nhà họ Lương chấp nhận hôn sự này cả. Các người ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì. Tôi đồng ý đưa tiền cho các người, đưa các người ra nước ngoài...”

“Tôi sẽ không nhận tiền của bà.”

Tần Trân Hy ngắt lời bà, sau đó khẽ thở hắt ra, nhẹ giọng nói: “Thật ra Bạch Vân... ông ấy đã từng nhắc đến bà với tôi.”

Ánh mắt Lí Đường Lâm xẹt qua tia sáng, bà nhìn Tần Trân Hy, rõ ràng có mang theo sự chờ mong: “Ông ấy... từng nhắc đến tôi với bà?”

Tần Trân Hy gật đầu.

Bà không ngờ người phụ nữ năm đó Bạch Vân từng yêu lại là mẹ của Lương Phi Phàm. Thế giới này thì ra lại nhỏ như thế. Đã nhiều năm trôi qua, vậy mà lại gặp nhau trong tình cảnh thế này.

Bản thân bà cũng là phụ nữ. Phụ nữ nhìn phụ nữ là biết ngay, Lí Đường Lâm chưa bao giờ quên Đường Vân. Cho đến bây giờ, Lí Đường Lâm vẫn yêu người đàn ông đó, và người đó là chồng bà.

Bà không thể nào không cảm thấy gì được, đương nhiên bà cũng có máu có thịt, dù Bạch Vân đã mất nhiều năm nhưng bà vẫn rất yêu chồng mình.

Chỉ là vào lúc này, ở độ tuổi này, tình huống này mà còn ghen tuông thì đúng là dư thừa.

Ngón cái của bà khẽ xoa xoa những ngón tay khác, suy nghĩ một thoáng, bà từ từ nói: “Tôi biết Bạch Vân năm xưa từng thích một người phụ nữ. Chỉ là tôi không ngờ người đó lại là bà. Trước khi ông ấy kết hôn với tôi thì đã nói với tôi, ông ấy quả thật đã từng yêu bà, chỉ là thân phận địa vị của hai người không cho phép hai người bên nhau. Thật ra ông ấy không hề làm gì có lỗi với bà, năm đó rời xa bà là vì bố của bà đã đi tìm ông ấy.”

.....

“Bạch Vân là một nhà thiết kế, dù sao cũng sẽ mang theo chút kiêu ngạo. Tôi không biết năm đó bố cô nói gì với ông ấy, ông ấy cũng không kể tôi biết, tôi cũng không hỏi. Bây giờ ông ấy đã mất rồi, những lời nói đó tôi nghĩ mãi mãi cũng chẳng có ai biết được. Nhưng tôi và bà đều hiểu rõ Bạch Vân, năm đó ông ấy quyết ý rời xa bà như thế thì chắc những lời của bố bà đã làm tổn thương lòng tự trọng của ông ấy.”

Lí Đường Lâm vô thức nắm chặt tay lại, mu bàn tay dường như cũng đã nổi gân xanh.

Phải, đã chẳng còn ai biết được năm đó vì sao ông ấy rời bỏ bà, vì ông ấy đã mất, mà bố của bà cũng đã qua đời từ lâu.

Bà vẫn luôn cho rằng năm đó Bạch Vân phản bội bà, bỏ rơi bà, vậy nên trong lúc mất bình tĩnh, bà đã đồng ý với bố là sẽ lấy Lương Kiếm Nam.

Nhiều năm vậy rồi, bà vẫn luôn canh cánh chuyện này, đến cuối cùng thì ra lại là kết quả này.

Là ai lừa gạt ai đây?

Hay là từ đầu đến cuối đều chỉ do chính bà tự cho mình là đúng?

“Ông ấy chết thế nào?” Hồi lâu sau, Lí Đường Lâm mới lên tiếng, trong giọng nói không còn mang vẻ trang nhã quý phu nhân nhà giàu nữa mà rõ ràng đã nghiền ngẫm.

Ánh mắt Tần Trân Hy chợt lóe ánh sáng, bà nhanh chóng cụp mắt xuống. Bà không trả lời ngay mà cầm lấy túi xách, sau đó đứng lên: “Chuyện này tôi không muốn nói. Tôi nghĩ chuyện này đã không còn liên quan gì đến bà. Sở dĩ hôm nay tôi đến gặp bà cũng là vì biết bà và chồng tôi từng có quá khứ tình cảm kia. Tôi biết Bạch Vân có lẽ cũng hy vọng bà biết những chuyện này nên tôi thay mặt ông ấy đến gặp bà. Có điều... đó đều là những chuyện đã trôi qua rất lâu rồi. Còn tụi nhỏ đã đi trên con đường của mình, vốn cũng đã chẳng dễ dàng gì, chúng ta đừng cản trở thêm nữa.”

“Điều tôi muốn nói, tôi đã nói xong, tạm biệt.”

Tần Trân Hy xoay người muốn đi nhưng Lí Đường Lâm đã đứng bật dậy, bước một bước lớn đến, có hơi mất hình tượng mà chộp lấy cổ tay Tần Trân Hy, trong mắt có nước mắt dâng lên: “Bà cho tôi biết đi, rốt cuộc Bạch Vân đã chết thế nào?”

Tần Trân Hy rõ ràng không muốn nói, hơn nữa cũng không thể nói.

Bà giơ tay lên gỡ tay Lí Đường Lâm đang nắm chặt lấy cổ tay mình: “Xin lỗi, chuyện này tôi không thể nói.”

“Vì sao? Bạch Vân đã chết thế nào? Tôi đã cho người điều tra rất lâu nhưng chẳng điều tra được gì. Bà cho tôi biết đi, năm đó rốt cuộc ông ấy đã chết thế nào?”

“Xin lỗi, chuyện này đã qua quá lâu rồi, bây giờ tôi thật sự không muốn nói.”

Tần Trân Hy đẩy Lí Đường Lâm ra, sau đó bước ra khỏi phòng.

Lí Đường Lâm có hơi thất thần nhìn về nơi xa xăm. Bà ấy không muốn nói, còn bản thân bà thì đến nguyên nhân vì sao ông ấy chết cũng không biết.

.....

Mấy năm nay, rốt cuộc bà đã cố chấp chuyện gì vậy? Bà đứng ở địa vị cao hơn mọi người thì đã sao? Bà là nữ chủ nhân của nhà họ Lương thì sao chứ?

Đến nguyên nhân vì sao người đàn ông bà yêu nhất nơi sâu thẳm trái tim chết đi bà cũng không biết, cũng không điều tra ra được.

Lí Đường Lâm đột nhiên tỉnh táo lại, bà nhìn về phía cửa, nhưng đã không còn thấy Tần Trân Hy nữa.

Không, bà phải hỏi rõ ràng, bà nhất định phải hỏi cho rõ ràng!

Đến áo khoác của mình bà cũng không kịp lấy mà vội vã chạy ra ngoài. Vừa đến chỗ ngã rẽ đã nhìn thấy Tần Trân Hy đang vào thang máy. Khi bà chạy đến chỗ thang máy thì cửa thang máy đã đóng lại. Bà nhìn thấy thang máy không dừng lại ở số 1 liền biết Tần Trân Hy để xe ở tầng hầm.

Chỗ này là chỉ là lầu 5 mà thôi, bà có thể đi cầu thang bộ.

Thang máy đương nhiên vẫn nhanh hơn, lúc Lí Đường Lâm chạy đến tầng hầm, Tần Trân Hy đã ra khỏi thang máy. Lúc ra khỏi thang máy thì có điện thoại gọi đến nên bước chân Tần Trân Hy đã chậm lại nhiều. Đợi khi bà gác máy chuẩn bị đi đến xe của mình thì Lí Đường Lâm đã bắt kịp.

“Bà đừng đi! Lí Đường Lâm thở hổn hển nắm lấy tay Tần Trân Hy: “Nói chuyện rõ ràng đi đã rồi đi.”

Tần Trần Hy không ngờ bà ấy sẽ đuổi theo xuống tận đây, có hơi giật mình, mau chóng cố gắng đẩy bà ấy ra: “Phiền bà buông ra, lôi lôi kéo kéo thế này để người ta nhìn thấy không hay đâu.”

“Bà không cho tôi biết thì tôi sẽ không buông tay!”

“Lí Đường Lâm, bà việc gì phải thế? Chuyện đã trôi qua nhiều năm vậy rồi, những năm này không phải bà cũng sống rất tốt sao? Có những chuyện không biết sẽ càng hạnh phúc hơn, bà việc gì phải cố chấp chuyện trước kia thế?”

Lí Đường Lâm lắc đầu: “Không, bà không biết gì cả, bà không cảm nhận được gì cả. Sự đau khổ của tôi, sự kiên trì của tôi, bà không biết gì cả. Bây giờ tôi không yêu cầu bà làm gì, chỉ cần cho tôi biết, cho tôi biết, Bạch Vân đã chết thế nào?”

“Tôi nói rồi, chuyện này tôi không muốn nói nữa, phiền bà buông tay!”

“Tôi không buông!” Nước mắt Lí Đường Lâm không ngừng rơi, không biết có phải thật sự không cam lòng không. Bà cảm thấy bản thân mình chẳng còn đường lui, chỉ có thể liều mạng bám theo, chỉ vì muốn biết chuyện mình không biết.

Giọng nói của bà có chút khàn khàn: “Bà được làm vợ Bạch Vân hơn 20 năm, còn tôi chẳng là gì cả. Bà có từng nghĩ đến cảm nhận của tôi không? Tôi mới là mối tình đầu của ông ấy, tôi với ông ấy là thanh mai trúc mã. Từ nhỏ đến lớn tôi đều mong muốn trở thành cô dâu của ông ấy, nhưng đột nhiên ông ấy lại bỏ đi. Ông ấy buông tay tôi ra, không màng đến sự cầu xin của tôi, ông ấy nói không yêu tôi nữa, bảo tôi tránh xa ông ấy ra. Bà tưởng tượng ra được cảm giác của tôi không? Tôi đã dùng cả tuổi trẻ để yêu ông ấy, không, đâu chỉ là tuổi trẻ, cho đến bây giờ tôi vẫn không quên được ông ấy. Nhưng ông ấy nói đi là đi, nói kết hôn là kết hôn, nói chết... là chết. Mấy năm gần đây, tôi vì báo thù ông ấy năm đó bỏ rơi tôi mà kết hôn với

người tôi không yêu, tôi còn sinh con cho người đó. Tôi đặt tên cho con trai mình là Lương Phi Phàm, bà có biết vì sao tôi lại chọn cái tên Lương Phi Phàm này không? Tôi chỉ cần nghĩ đến rồi sẽ có một ngày, tôi được gặp lại Bạch Vân, tôi sẽ cho ông ấy biết, con trai tôi tên Lương Phi Phàm, chồng tôi tên Lương Kiếm Nam. Tôi muốn cho ông ấy biết, tôi cũng đã yêu người khác rồi.”

“Nhưng chẳng còn nữa... chẳng còn lại gì nữa, ông ấy chết rồi, vì sao bà lại tàn nhẫn như vậy? Tôi chỉ muốn biết ông ấy chết thế nào thôi mà.”

Lí Đường Lâm trong xã hội thượng lưu là một người phụ nữ trang nhã, bà rất ít khi lộ mặt, lúc thật sự đối mặt với người khác, trên mặt bà cũng không có quá nhiều biểu cảm. Bà có xuất thân rất tốt, bố bà trước kia là người sáng lập nên trường quý tộc của thành phố A, mẹ bà là chuyên gia giám định cổ vật. Thật ra bà cũng tính là xuất thân từ dòng dõi thư hương nên trên người luôn mang theo khí chất trang nhã cổ điển. Năm đó lúc gả cho Lương Kiếm Nam cũng thật sự đã có người từng nói là bông hoa nhài cắm bãi phân trâu.

Người như Lương Kiếm Nam, ngoại trừ có đầu óc kinh doanh ra thì trên người luôn có loại khí chất phù phiếm.

Nhưng Lí Đường Lâm gả vào nhà giàu thì khí chất trang nhã trên người bà không hề bị sự phù phiếm này thay đổi. Những năm nay, mọi người đều thấy được Lương Kiếm Nam rất chung thủy với bà. Cũng chính vì thế, bà đi đến đâu cũng được gả cái móc cao sang quý phái, căn bản không hề giống bây giờ: xúc động, hoang mang, và bất an dường như đều được viết lên mặt.

Tần Trân Hy không cách nào hình dung được cảm giác hiện tại của mình, có lẽ là thương hại, cũng có lẽ cảm nhận được mùi vị yêu sâu sắc nhưng lại không có được kia. Thế nhưng cái chết của Bạch Vân, bà thật sự

không muốn nói, những người liên can trong đó quá nhiều, bà không thể nói.

“Lí Đường Lâm, chỗ này có nhiều người ra vào lắm. Bây giờ bà là bà Lương, hy vọng bà tự trọng. Có những việc nếu bà điều tra được thì cứ điều tra đi. Nếu không điều tra được thì có lẽ chính là ý trời.” Bà dùng sức đẩy Lí Đường Lâm ra, nhanh chân rời khỏi bãi đỗ xe.

Nếu không điều tra được thì có lẽ là ý trời.

Trong đầu Lí Đường Lâm lặp đi lặp lại câu nói này, trong lúc nhất thời chỉ biết đứng như trời trồng ở nơi đó mà rơi nước mắt.

.....

Bà không biết bản thân đã đứng đó bao lâu, cuối cùng bà như mất hết hồn phách mà quay lại thang máy. Trước khi vào thang máy, bà còn lau sạch nước mắt trên mặt.

Ở một góc khác của bãi đỗ xe, trong một chiếc xe Bentley màu đen, thuốc lá trong tay Lương Phi Phàm đã cháy đến phần đuôi nhưng ngón tay anh không hề cử động. Cho đến khi ánh sáng đỏ kia cháy đến da thịt, cảm giác đau đớn ấy mới khiến anh tỉnh táo lại.

Trên khuôn mặt trước giờ không để lộ quá nhiều cảm xúc kia giờ phút này lại chứa đựng những cảm xúc mãnh liệt: chấn động, bất ngờ, còn có sự đau buồn khó chấp nhận.

“Tôi vì báo thù ông ấy năm đó bỏ rơi tôi mà kết hôn với người tôi không yêu.”

.....

“Tôi còn sinh con cho người đó. Tôi đặt tên cho con trai mình là Lương Phi Phàm, có biết vì sao tôi lại chọn cái tên Lương Phi Phàm này không?”

.....

“Tôi chỉ cần nghĩ đến rồi sẽ có một ngày, tôi được gặp lại Bạch Vân, tôi sẽ cho ông ấy biết, con trai tôi tên Lương Phi Phàm, chồng tôi tên Lương Kiếm Nam. Tôi muốn cho ông ấy biết, tôi cũng đã yêu người khác rồi.”

Phi Phàm, Phi Phàm.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 145

Từ nhỏ đến lớn, mọi người trong nhà đều thích gọi anh là A Phàm, chỉ có mẹ anh thích gọi Phi Phàm.

Anh nghĩ đó chẳng qua chỉ là một thói quen mà thôi. Đến hôm nay anh mới hiểu, thì ra không phải vậy...

Thì ra, Phi Phàm, Phi Phàm... mang một ngụ ý khác.

Thì ra, sự tồn tại của anh, bất quá chỉ là vì mẹ anh muốn trả thù một người đàn ông khác...

Và người đàn ông đó chính là Bạch Vân, bố của Bạch Lộ...

...

Bạch Lộ giơ tay ném vỏ quýt vào thùng rác. Vừa ăn cô vừa di di ngón tay trắng trẻo trên laptop vừa chau mày xem tin tức mới nhất.

Trên màn hình là bản tin tức kinh tế tài chính vừa đăng tải. Lương thị gần đây xảy ra nhiều vấn đề, cho nên thường xuyên xuất hiện trên các trang đầu tin tức. Nhưng tiêu đề hôm nay lại là chuyện gì đây?

Sở Ủy Dã, người phụ trách Viễn Đông cho biết ông rất vui mừng khi được hợp tác với Lương thị.

...

Trên đầu Bạch Lộ hiện lên một dấu chấm hỏi to tướng. Sở Úy Dạ có ý định hợp tác với Lương thị?

Sao có thể được?

Tuy trong thời gian này cô luôn ở nhà nghỉ ngơi, rất ít đến công ty, nhưng trước đây cô cũng đã làm việc nhiều năm ở EC, sao cô lại không biết chuyện Viễn Đông luôn đối chọi Lương thị.

Ở rất nhiều dự án, buổi đấu thầu, chỉ cần có Viễn Đông tham gia thì nhất định sẽ có Lương thị. Hai bên đều tranh giành một sống một chết với nhau. Sở Úy Dạ cơ bản không thể nào muốn giúp đỡ Lương Phi Phàm. Với tình hình hiện tại của Lương thị, hẳn đáng lẽ phải khai chai rượu đỏ ăn mừng mới phải?

Mặt trời mọc ở đằng tây rồi sao?

Cô gập máy tính xuống, nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy không đúng. Cô cầm điện thoại lên định gọi điện thoại cho Tần Tử Văn, nhưng khi chạm vào màn hình phát sáng lên, đồng hồ hiển thị đã 11h30.

Muộn thế này rồi à?

Tử Văn chắc đã ngủ, nhưng sao Lương Phi Phàm vẫn chưa về?

Mấy tiếng trước, ăn cơm xong, anh nói anh đi tìm Buck, sau đó sẽ về ngay. Lúc anh đi chắc khoảng 9 giờ kém, bây giờ là 11h30 rồi, sao anh vẫn chưa về?

Ngón tay Bạch Lộ lướt nhẹ trên màn hình điện thoại. Nhiều lần cô định gọi điện cho Lương Phi Phàm nghĩ lại thì cô thấy mình lo lắng thái quá.

Anh ấy chỉ là đi gặp Buck, có lẽ họ có nhiều chuyện để nói...Lương Phi Phàm lại không phải là người không biết cân nhắc. Cũng chỉ mới đi có vài

giờ thôi mà cô đã điện thoại truy lùng thế này, có cần thiết như vậy không?

Vứt điện thoại ra xa, Bạch Lộ vươn vai đứng dậy, cầm quần áo vào phòng tắm rửa, thay đồ. Sau đó cô xuống lầu, uống một ly sữa ấm rồi lên giường nằm.

Sắp 12h rồi, Lương Phi Phàm vẫn chưa về. Cô không chịu được nữa liền định gọi điện thoại cho anh. Nhưng vì quá mệt nên cô mê man, ngủ thiếp đi.

Tỉnh dậy thì trời cũng đã sáng. Hôm nay là ngày công bố kết quả cuộc thi thiết kế, dù biết thành tích của bản thân nhưng cô cũng cần phải đến xem.

Xoay người lại, cô phát hiện kế bên không có dấu vết của người người nằm ngủ.

Bạch Lộ cau mày, cả đêm qua Lương Phi Phàm không về ngủ sao? Cô giật mình ngồi dậy, cảm thấy có gì đó không đúng lắm. Thật ra từ lúc hai người về ở chung đến nay, Lương Phi Phàm chưa bao giờ đi đêm không về nhà. Cho dù là có chuyện gì, anh cũng gọi điện thoại cho cô. Ngẫm nghĩ, cô lật đật xuống giường, chạy đến cầm điện thoại trên bàn lên xem, không có cuộc gọi hay một tin nhắn nào cả.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn không thể yên tâm, cuối cùng cô gọi điện cho Lương Phi Phàm nhưng đầu máy bên kia đã tắt.

Sự nghi ngờ trong lòng Bạch Lộ càng lớn hơn. Nhưng nghĩ lại, có lẽ anh đang bận họp ở Lương thị thì sao? Hay là không mang theo điện thoại...

Cô tự tìm cho mình n lý do để không lo lắng. Lương Phi Phàm cũng không phải là đứa trẻ, chỉ là một đêm không về nhà thôi, chắc không để xảy ra chuyện gì quá đáng đâu.

Đưa tay sờ sờ vào cái thai hơn 3 tháng, Bạch Lộ cúi đầu nhìn các ngón tay di chuyển và quyết định hôm nay sẽ tự mình ra ngoài.

Sau khi rửa mặt, cô liền mặc một bộ quần áo rộng rãi xuống lầu. Lúc này người hầu đã chuẩn bị xong bữa sáng. Vừa ăn được một lát thì có điện thoại gọi đến. Ban tổ chức cuộc thi gọi cho cô, đại khái nói cô nhất định phải có mặt ở khách sạn Thế Kỷ lúc 10h.

Bạch Lộ điện thoại cho Lương Phi Phàm nhưng máy anh vẫn tắt. Lòng cô sốt ruột, bất an nhưng cô luôn tự an ủi mình, hít một hơi thật sâu, ăn hết bữa sáng rồi ra ngoài...

Khách sạn Thế Kỷ là khách sạn chuẩn 5 sao của thành phố A. Gọi là khách sạn tiêu chuẩn là vì ở thành phố A này có rất nhiều sự kiện, buổi tiệc nhưng chỉ ở đây là tổ chức nhiều nhất.

Kết quả cuộc thi thiết kế lần này đã có. Mấy người hôm nay đến đây đều là những người có giải thưởng.

Sau khi xuống xe, Bạch Lộ phát hiện có rất nhiều ký giả đứng ở cửa khách sạn. Đối diện với đám ký giả, cô vô thức siết chặt tay, trong lòng có chút hoảng sợ.

Không biết có phải do bản thân nghĩ quá nhiều hay không mà cứ mỗi lần gặp ký giả, cô luôn có cảm giác bất an. Vốn dĩ hôm nay Lương Phi Phàm sẽ đi cùng cô đến dự nhưng do không liên lạc được anh nên cô đành một mình lẻ bóng đến. Tâm trạng vui mừng nhận thưởng bây giờ cũng tan biến mất.

Trước khi bước vào khách sạn, cô có chút không cam tâm nên lại điện thoại cho Lương Phi Phàm. Kết quả máy vẫn tắt.

Bạch Lộ cắn môi, dậm chân, ảo não vứt lại điện thoại vào túi xách. Khi vừa định bước vào thì nghe thấy tiếng náo loạn sau lưng cách đó không xa

vang đến...

“Sở tổng, sao hôm nay anh lại đến khách sạn Thế Kỷ? Lẽ nào Viễn Đông cũng có người đạt giải sao?”

Bạch Lộ tim đập thình thịch, xoay người lại theo bản năng, quả nhiên cách đó không xa, cô bắt gặp một người đàn ông vừa bước xuống xe.

Sở Ủy Dạ hôm nay ăn mặc tương đối chỉnh tề. Bộ vest được cắt may vừa vặn với thân hình hoàn mỹ, mái tóc đen kiêu ngạo bình thường được chải chuốt kỹ lưỡng, cả người dù mất đi mấy phần kiêu ngạo nhưng bù lại hẳn hôm nay có chút chín chắn, điềm tĩnh.

“Ai nói muốn đến khách sạn Thế Kỷ thì nhất định phải có người đạt giải? Đây đâu phải chỉ là nơi cho họ trao giải chứ?” Giọng hẳn thật trầm ấm, “Tôi đến bàn chuyện làm ăn thôi, các người đừng chặn đường tôi, tôi phải xử lý chuyện gấp.”

Đám đông cười haha, vừa đang định tản ra thì ai ngờ có kẻ nhanh mắt phát hiện Bạch Lộ đang đứng ở cửa khách sạn.

Hai người Lương Phi Phàm và Sở Ủy Dạ trước đó đã từng thừa nhận có tình cảm với cô trước mặt các ký giả. Lúc đó Sở Ủy Dạ còn bạo gan bày tỏ dù thế nào cũng sẽ không từ bỏ Bạch Lộ. Tuy chuyện đó sau này cũng không đi đến đâu nhưng lúc này, sao mà trùng hợp vậy, hai người lại bị đụng mặt cùng lúc. Bọn chó thợ săn tin sao có thể bỏ qua chuyện này được?

Bọn chúng lập tức tiến đến, vây quanh lấy Bạch Lộ.

“Cô Bạch, cô Bạch Lộ, hôm nay cô đến đây có phải vì cô đã được thành tích tốt trong cuộc thi thiết kế lần trước không?”

“... Nói như vậy, Sở tổng cũng trùng hợp ở đây là vì đến để cổ vũ tinh thần cho cô không?”

“Hay là hai người đã hẹn nhau trước đó? Sở tổng đã đoạt được người đẹp về dinh rồi sao?”

...

Có rất ít người biết chuyện Bạch Lộ và Lương Phi Phàm đăng ký kết hôn, cho nên bọn ký giả đặt điều suy diễn như thế khiến cho Bạch Lộ cảm thấy không thoải mái. Cô còn chưa kịp phản bác thì đã một lời nói khó nghe, sắc nhọn đã đập vào mặt.

“...Mối quan hệ của Lương thị và Diệp thị gần đây đã chấm dứt hoàn toàn, nghe nói tác động đến Lương thị rất nặng. Còn có tin đồn nói Lương thị có khả năng biến mất trong tay Lương Phi Phàm.”

...

“Cô Bạch Lộ, có phải cô đã biết Lương thị sắp rút dài nên chuyển hướng ngã vào vòng tay của ông Sở Ủy Dạ không?”

...

Bạch Lộ tái mặt, mắt long sòng sọc tức giận. Cô nhìn chăm chăm vào tên ký giả vừa phát biểu kia. Do cô phải cố gắng kiềm chế bản thân nên mới không nhào đến tát một cái vào mặt tên kia.

“Anh nói năng bậy bạ!”

Mặt mày trắng bệch, cô mím chặt môi, tỏ vẻ bất phục. Trước tiếng chụp ảnh tanh tách, ánh flash nhấp nháy, cô sớm đã không còn hoảng sợ, những lời cô nói đều là vì bảo vệ cho Lương Phi Phàm, “Anh là ký giả thì có thể vô đạo đức như thế à? Anh biết bản thân mình đang nói gì không? Là ai nói

Lương thị sắp đóng cửa? Tôi nói cho các người biết, Lương thị sẽ không bao giờ đóng cửa, Lương Phi Phàm lợi hại hơn các người tưởng tượng nhiều. Còn nữa, tôi tuyệt đối sẽ không rời xa Lương Phi Phàm. Các người đừng suy bụng ta ra bụng người, đặt điều suy diễn nữa! Làm như vậy khiến người ta rất chán ghét!”

...

Rống hết một hơi, cô ngoảnh đầu bước thẳng vào khách sạn.

Đám ký giả phía sau bị bỏ lại, từng người từng người một đều cảm thấy xấu hổ trước lời nói của cô. Bọn chó săn vốn chẳng cần đạo đức nghề nghiệp gì cả. Săn được tin mới là thứ bọn chúng cần. Bây giờ bất quá cười trừ là xong.....

Bạch Lộ bước vào thang máy, ngọn lửa tức giận trong đầu vẫn chưa thể dập tắt.

Chỉ vì giữ gìn cho bảo bảo trong bụng nên cô cố gắng đè nén cơn giận của mình. Huống chi bọn chó săn đó vốn rất thích đào khoét thông tin người khác, mặc kệ họ có chịu hay không... Thôi bỏ đi, hà tất phải chấp nhặt với những kẻ tầm thường đó?

Sau khi ấn nút đóng cửa thang máy, vừa định rút điện thoại gọi cho Lương Phi Phàm, một cánh tay đột nhiên đưa vào kéo cửa thang mở ra, Bạch Lộ ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Sở Úy Dạ và trợ lý của hắn ở trước cửa.

Hiển nhiên, người vừa chặn cửa thang máy là trợ lý của Sở Úy Dạ.

“Cậu lên trước đi. Một lát nữa tôi sẽ đến.”

“Vâng.”

Sở Úy Dạ bước chân vào, Bạch Lộ nhú mày, đứng sang một bên.

“Vừa rồi rất dũng cảm.” Hắc vừa đưa tay chỉnh chỉnh cà vạt, vừa nhìn Bạch Lộ phía sau từ tấm gương ở cửa thang máy.

Sau lần hắc trắng trợn vào biệt thự Lương Phi Phàm đến nay, hai người đã mấy ngày không gặp nhau. Bạch Lộ thật ra cũng không định nói chuyện với hắc. Khi hắc mở miệng nói, cô chỉ lùi về sau hai bước, im lặng đứng tránh vào góc khuất.

Sở Úy Dạ thấy cô cúi mặt không nói gì, hắc liền nhếch mép, “Sao vậy? Hận tất cả thế giới này không hiểu tấm lòng son sắt thủy chung cô dành cho Lương Phi Phàm đến nỗi không muốn nói chuyện với tôi sao?”

Bạch Lộ thật ra có chút sợ Sở Úy Dạ.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 146

Không phải hắn chưa từng có hành động gì quá đáng với cô, cho nên nếu chọc giận gã này, hắn có thể thật sự... chuyện gì cũng dám làm huống hồ trong thang máy bây giờ chỉ có hai người. Cô len lén nhìn số tầng trên bảng thang máy, sao ánh đèn cứ dừng ở lầu 2 không chuyển động vậy?

“... Sao thang máy không nhúc nhích vậy?” Cô chỉ chỉ vào số 2 trên cửa thang rồi hỏi tiếp, “Có phải anh giờ trò quỷ quái gì không? Sở Úy Dạ, hôm nay tôi đến đây có việc...”

“Tôi biết. Hôm nay cô đến để nhận thưởng đúng không?”

Hắn cuối cùng cũng xoay người lại. Trong bộ quần áo chỉnh tề hắn toát lên vẻ phong độ và lịch lãm của một thương nhân thành đạt nhưng sự âm u, thâm sâu trong đôi mắt hắn lại không phải là tình tiết trong chương mới nhất của truyện Cổ Vũ Thiên Đạo mà Bạch Lộ thích đọc. “Chúc mừng em. Đã chuẩn bị sẵn sàng nhận giải thưởng lớn chưa?”

Đã là chuyện của Bạch Lộ, sao Sở Úy Dạ không biết rõ được. Chuyện sẽ được đưa đi nước ngoài học chuyên tu hắn đương nhiên cũng biết. Câu nói lúc này chính là muốn ám chỉ đến chuyện xuất ngoại. Bạch Lộ hiểu ra liền nhoẻn miệng cười, “Sở tổng, nếu anh thật tâm chúc mừng tôi thì tôi cảm ơn anh. Còn chuyện khác, tôi không cần phải trả lời anh.”

Cô bước lên định ấn nút mở cửa thang máy thì bị Sở Úy Dạ nhanh mắt lẹ tay nắm lấy cổ tay cô giữ lại. Bạch Lộ nhú màu, dùng sức hất đi. Đương

nhiên, cái nú tay lúc này không quá chặt, chỉ là trong ánh mắt cô nhìn hần đã hần thêm sự cảnh giác.

Cô đối với hần... luôn luôn không thể thiếu sự cảnh giác.

Sở Ủy Dạ bật cười trong bụng. Trong đôi mắt thâm sâu của hần lộ vẻ khó xử, “Bạch Lộ, đừng nhìn tôi như vậy. Tôi sẽ nổi giận đó.” Hần khẽ cười, “Tôi thật tâm chúc mừng em, thật tâm muốn hỏi em đã chuẩn bị sẵn sàng nhận giải thưởng lớn chưa hả?”

“Tôi sẽ không xuất ngoại.” Hần không phải muốn biết cô có xuất ngoại hay không sao? Bạch Lộ thật thà nói, “Tôi đã bàn bạc với Phi Phàm chuyện này rồi. Tôi sẽ không xuất ngoại. Cho nên nhận giải xong, tôi sẽ nói thẳng. Như vậy, anh hài lòng chưa?”

Sở Ủy Dạ chớp chớp mắt nhìn cô. Sao một hồi lâu, hần lại lắc đầu, nghiêm túc gằn từng câu từng chữ, không chút công kích hay mỉa mai: “Không, tôi không hài lòng.”

Bạch Lộ sững sờ.

Hần lại nói tiếp: “Tôi mong là em sẽ xuất ngoại. Em biết thành phố A bây giờ loạn thế nào không? Lúc trước tôi đã nói với em rồi, Lương thị bây giờ có rất nhiều vấn đề cần giải quyết, ngay cả Lương Phi Phàm cũng khó giữ mình. Em còn ở bên cạnh hần cũng chỉ trở thành cục đá cản chân hần, hơn nữa, đối với em cũng chẳng có lợi ích gì. Thật ra cơ hội xuất ngoại lần này rất tốt. Em rất có tài trong thiết kế, ra nước ngoài, em có thể đến “Thiết Kế Kiến Trúc SGA” để học chuyên tu. Không phải có tiền, có thể là có thể vào đó học đâu. Đây là cơ hội ngàn năm có một đấy.”

Thiết Kế Kiến Trúc SGA...

Bạch Lộ đương nhiên biết, để vào được đó thì khó cỡ nào.

Đúng như Sở Úy Dạ nói, không phải có tiền, có quyền là có thể vào đó học. Mỗi năm ở đó chỉ mở lớp một lần, mỗi lần chỉ nhận 10 học sinh, hơn nữa học sinh còn phải có tác phẩm vượt trội. Đây là lần đầu thành phố A thuyết phục SGA ở nước ngoài tiến cử người chiến thắng cuộc thi đến SGA, quả thực đây là cơ hội tốt, ngàn năm có một...

Nhưng nếu cô đến đó học, tức là phải rời ra Lương Phi Phàm một năm rưỡi.

Những chuyện này, trước đó cô đã suy nghĩ thông suốt. Cô sẽ không hối hận.

“Đây là chuyện của bản thân tôi, cảm ơn Sở tổng anh quan tâm. Có điều tôi đã hạ quyết tâm rồi.” Dừng lại một lúc, lại không định tiếp tục đề tài này thì một nghi vấn lại hiện ra trong đầu cô, thế là cô hỏi ngay : “Sở tổng, trước đó tôi có xem tin tức thấy tin... Viễn Đông muốn hợp tác với Lương thị, là thật chứ?”

Sở Úy Dạ cười cười. Mi mắt của hãn vốn dĩ rất dài và đẹp, dáng vẻ cười mỉm của hãn thật sự rất quyến rũ, chỉ là không thể nào quyến rũ được trái tim Bạch Lộ.

“Em hy vọng đó là thật, hay là giả?”

Bạch Lộ biết hãn sẽ không dễ dàng trả lời cô, nhưng trong lòng, cô vẫn muốn ích kỷ hy vọng đó là thật.

Kỳ thật cô ít nhiều cũng hiểu tình trạng trước mắt của Lương thị, ngoài Viễn Đông ra thì đích thật không có con đường nào tốt hơn có thể giúp Lương thị vượt khỏi kiếp nạn này. Nhưng con người Sở Úy Dạ này, hãn cam tâm tình nguyện giúp đỡ Lương Phi Phàm sao?

Bạch Lộ tỏ vẻ vô cùng nghi ngờ.

“Điềi tôi hy vọng, Sở tổng cũng không làm theo đâu đúng không?”

Bạch Lộ bỗng nghĩ ra một chuyện, lời lẽ có chút kỹ xảo hơn, “Thật ra bao nhiêu năm tôi ở EC cũng biết Lương thị có nền tảng rất tốt. Tuy mỗi hợp tác với Diệp thị lần này trở nên tệ vậy, ít nhiều cũng có tổn thất, nhưng tôi tin Sở tổng anh nhất định cũng đã nghiên cứu tình hình hiện tại của Lương thị. Nếu thật sự hợp tác với Lương Phi Phàm, với anh, đây không hẳn là một chuyện không tốt. Hơn nữa, không phải trước đây anh cũng bị Diệp Tử Kiệt làm cho khốn đốn sao? So với Diệp thị, tôi tin Lương thị chắc chắn sẽ hợp nhãn anh hơn chứ?”

Sở Úy Dạ biết người phụ nữ này đặc biệt thông minh. Nhưng anh không ngờ, lúc nói chuyện với hần, cô lại cẩn trọng suy nghĩ thấu đáo như thế.

Hần nhếch mép cười bí hiểm, “Bây giờ có phải tôi nên nghĩ là em đang lo nghĩ cho tôi không đây?”

Bạch Lộ thoáng sửng sốt nhưng vẫn xem như không có chuyện gì: “Cứ cho là vậy đi. Trên thương trường thì làm gì có chuyện mãi là kẻ địch hay là bạn hữu? Anh và Phi Phàm không hợp nhau, bất quá cũng chỉ là vì tuổi trẻ nóng nảy mà thôi, còn Diệp Tử Kiệt thì không giống như vậy. Sở tổng không thể không biết, Diệp Tử Kiệt là một tay làm ăn bẩn thỉu, làm việc luôn dồn người ta đến đường cùng. Để một doanh nghiệp như vậy tồn tại không phải là một sự sỉ nhục trong giới sao? Tuy nói không gian không phải thương nhân nhưng nếu gian quá thì thật chất cũng không thể thành thương nhân được.”

Sở Úy Dạ nhướn mày, giơ tay vỗ bôm bốp, “Không tệ. Nói hay lắm! Mỗi câu đều nói trúng tâm ý tôi. Thật không hổ là người phụ nữ Sở Úy Dạ này xem trọng.”

Bỗng chốc, hần giơ ngón tay dài vuốt ve lên mái tóc trên vai cô. Theo bản năng, Bạch Lộ lùi về sau một bước. Sợi tóc đen nhánh lướt giữa kẽ tay

hắn. Ngón tay hắn khê động đây định giữ lại nhưng sợi tóc đã không còn.

“Sở tống, nói cứ nói, xin đừng động tay động chân. Tôi đã là người phụ nữ có chồng.”

Sở Úy Dạ thu tay lại, “Phụ nữ có chồng? Sở Úy Dạ tôi nếu đã thích cái gì rồi thì sẽ không để tâm đến chuyện cái đó có gắn nhãn mác của ai đâu.”

“Tôi là người, không phải đồ vật!”

“Đương nhiên, em là người phụ nữ tôi thích.”

Sở Úy Dạ nhướn cao mày, kiên định từng câu từng chữ sắc bén nói, “Em đương nhiên không phải là đồ vật. Nhưng cho dù em có phải là người phụ nữ của Lương Phi Phàm hay không cũng được. Chỉ cần tôi muốn thì sẽ không từ bỏ. Đạo lý này giống nhau cả mà.”

Hắn nói: “Bạch Lộ, tôi sẽ đợi em. Không phải em muốn tôi giúp Lương Phi Phàm sao? Được, nhưng tôi là người làm ăn, những chuyện không có lợi ích, tôi sẽ không làm. Em biết thứ tôi cần là gì rồi đúng không? Nếu đã suy nghĩ thông suốt thì em có thể tìm tôi bất cứ lúc nào.”

Dừng lại một chút, hắn lại tỏ vẻ tốt bụng nhắc nhở cô, “Cho em một nhắc nhở miễn phí. Thời gian Lương Phi Phàm đưa Lương thị lên là 5 ngày, tính đi tính lại, hình như đã qua 2 ngày rưỡi, vẫn còn một nửa thời gian, em hỏi hắn xem hắn có thể xoay chuyển tình thế được không vậy?”

Bạch Lộ cứng đờ cả người. Sở Úy Dạ đã chủ động ấn nút mở cửa rồi rồi đi. Lúc bước ra khỏi cửa, hình như nghĩ ra điều gì, hắn xoay người lại nói, “... Cuối cùng cũng chúc mừng em, người con gái của tôi, em rất cừ!” Đây là lời thật lòng.....

Khi đến tầng trao giải thưởng, Bạch Lộ vô tình đụng phải Buck.

Vẫn với bộ dạng chán nản, ngồi trên hàng ghế khách quý, người đàn ông đẹp trai kia dù gương mặt chán chường nhưng vẫn đầy vẻ quý phái hơn người.

Bạch Lộ nghĩ đến Lương Phi Phàm nên chạy đến chào hỏi, “...Buck.”

“Ờ? Sao đến sớm thế?”

Buck nghiêng đầu liếc từ chân lên thoáng biết Bạch Lộ. Anh ta vẫn chăm chú vào trò chơi vừa tải trên điện thoại trên tay, nói năng lửng lơ, “Tìm được vị trí của mình chưa? Đến một mình à?”

“...À thì, Buck, Phi Phàm đêm qua không phải anh ấy đi tìm anh sao?”

“Ờ, đến quỹ đạo chư sinh.”

“Vậy anh ấy... về khi nào?”

“Tôi qua đến một lát rồi đi ngay.” Buck dừng tay lại một lát như chợt nhớ ra điều gì, anh ta ngẩng đầu lên, gương mặt nhìn Bạch Lộ, hỏi lại, “Anh ấy chưa về à?”

Đôi mi Bạch Lộ chau lại, lúc này không thể không lo lắng nữa, Lương Phi Phàm thật sự đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Anh ấy không thể như thế này, cả một tin tức cũng không báo cho mình, điện thoại cũng tắt. Nếu thật sự không có điện thì anh ấy cũng phải điện thoại báo trước cho mình một tiếng. Cho dù là hội họp thì cũng phải báo Quan Triều liên lạc với mình...

Đúng, Quan Triều?!

Sao cô lại quên Quan Triều đi!

“Tôi đi gọi điện thoại.” Cô xoay người móc điện thoại tìm số của Quan Triều để gọi. Cũng may điện thoại Quan Triều có tín hiệu. Reo được ba tiếng thì tiếng người đầu bên kia vang lên, Bạch Lộ cảm thấy lòng nhẹ nhõm hơn chút, “Trợ lý Quan, tôi là Bạch Lộ.”

“Bà Lương.”

Ngoài người thân, Quan Triều là người duy nhất biết chuyện cô và Lương Phi Phàm đã cưới nhau. Tuy trước đây mối quan hệ của hai người là đồng nghiệp nhưng bây giờ cấp bậc đã thay đổi, Quan Triều lại là người biết trước biết sau, làm chuyện gì cũng rất có quy tắc, cho nên anh phải cung kính gọi cô một tiếng bà Lương, “Có chuyện gì sao?”

Bạch Lộ lúc này không quan tâm đến cách xưng hô, sốt ruột hỏi, “Phi Phàm có ở công ty không?”

“Không có, đêm qua Lương tổng gọi điện thoại bảo tôi chủ trì cuộc họp hôm nay. Nghe giọng anh ấy có vẻ mệt mỏi, tôi tưởng sức khỏe anh ấy không tốt nên hôm nay không đến công ty.”

Bạch Lộ vừa thở phào nhẹ nhõm thì lúc này lại cảm thấy ghen ghen ở cổ cổ họng, cô lo lắng hỏi, “Anh ấy không đến công ty sao?”

...

“... Tôi biết rồi. Nếu có tin tức của anh ấy, phiền anh lập tức điện thoại cho tôi.”

Cúp điện thoại Quan Triều, cô vội vội vàng vàng điện thoại cho Lương Phi Phàm nhưng máy anh vẫn tắt. Cô căng thẳng đến nỗi khi mọi người đã đến đông đủ chuẩn bị trao giải mà cô vẫn ôm khư khư điện thoại bên người.

Giải cô nhận là giải nhất, đương nhiên sẽ xuất hiện sau cùng.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 147

Mấy người trước mặt đều đã lên nhận giải, chỉ còn lại giả quán quân cuộc thi thiết kế chưa công bố. Khi người dẫn chương trình đọc đến tên Bạch Lộ, cả hội trường đều nhiệt liệt vỗ tay, phía sau còn có tiếng chụp hình tanh tách, ánh flash lấp lánh. Cô bất giác ngẩng đầu lên đã thấy người dẫn chương trình chỉ tay về phía mình ám hiệu cô lên sân khấu.

Bạch Lộ hít nột cái thật sâu rồi đứng dậy, bước lên lễ đài vinh quang.

Khi lên nhận giải thưởng, người dẫn chương trình thông thường hay hỏi một số vấn đề, đại khái như là cô học thiết kế từ khi nào? Trước đây đã từng làm ở bộ phận thiết kế cho EC đúng không? Nhận được giải thưởng thì ai là người cô muốn nói lời cảm ơn nhất?

Bạch Lộ trả lời từng vấn đề một. Khi nói đến người cô muốn nói lời cảm ơn nhất, cô nghiêm túc suy nghĩ rồi trả lời, “Tôi muốn cảm ơn một người. Trên con đường này, nếu như không có anh ấy, có lẽ tôi đã không có ngày hôm nay, cùng lắm tôi chỉ là một thư ký nhỏ nhoi giúp ban giám đốc mang cafe, chuyển tài liệu, thỉnh thoảng được đi cùng trong những buổi xã giao. Hôm nay tôi được đứng ở đây, tất cả đều nhờ sự cố vũ, động viên của anh ấy, giúp tôi từng bước từng bước tiến đến thành công, chạm được ước mơ của mình.”

Người dẫn chương trình cười nói: “Cô Bạch có ngại khi nói ra tên của anh ấy không?”

Bạch Lộ mỉm cười, nhìn xuống hết thấy khán giả bên dưới nhưng lại không tìm ra người mà cô muốn gặp nhất. Cô cảm thấy vô cùng bất an. Trong trường hợp thế này, anh không thể không bên cạnh mình. Nhưng bắt đầu từ tối hôm qua, anh đã biến mất tiu...

“Cô Bạch?”

Cô mất hồn mất vía. Người dẫn chương trình thấy cô không nói gì, liền vội nói: “Có lẽ cô Bạch muốn giữ bí mật, để mọi người lưu lại chút không gian thần bí. Dù sao đi nữa chúng ta cũng chúc mừng cô Bạch đã đạt được thành tích ưu tú thế này, ngoài danh hiệu quán quân cuộc thi, ban tổ chức có một món quà đặc biệt muốn giành tặng cho cô.”

Bạch Lộ biết “món quà đặc biệt” này là gì.

Cô sắp xếp những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu mình, đợi người dẫn chương trình công bố “món quà đặc biệt” này ra, cô sẽ từ chối thẳng.

Tất cả mọi thứ đương nhiên đã được ban tổ chức sắp xếp hết. Với giọng nói tỏ vẻ vô cùng hâm mộ, người dẫn chương trình tuyên bố người nhận được giải thưởng cao nhất của cuộc thi có thể đến Thiết Kế Kiến Trúc SGA học chuyên tu trong thời gian là một năm rưỡi. Cả hội trường vỗ tay nhiệt liệt chúc mừng. Trái lại, trên hàng ghế khách quý, không cảm thấy vui vẻ như mọi người, Buck nhìn xuống đám học trò phía dưới đang reo hò kia lắc đầu, nhếch miệng cười.

Đúng là đáng tiếc. Thật ra kẻ làm thầy như anh cũng muốn ích kỷ, hy vọng cô đi.

Thiết Kế Kiến Trúc SGA, có thể nói là nơi mà nhà thiết kế nào cũng mơ ước được đến. Chỉ cần cô tốt nghiệp sau một năm rưỡi, cộng thêm tài hoa vốn có, nhất định cô sẽ có tiền đồ rất sáng lạng. Anh vẫn chờ tác phẩm xuất sắc hơn của cô.

Thế nhưng...

Khi tình yêu đã đến thì không ai có thể ngăn cản, dù đó là người tiền muôn bạc vạn hay là tiếng tăm lòng lẫy thì có lẽ trong lòng những kẻ si tình này, không gì bằng nụ cười của người mình yêu.

...

“...Cô Bạch, có được món quà này, có phải cô rất hưng phấn không? Khoảng khi nào thì cô khởi hành vậy? Hình như ở bên SGA, đầu tháng này là nhập học rồi, có phải cô đã chuẩn bị sẵn sàng để sang đó?” Người dẫn chương trình hào hứng đưa micro trước mặt Bạch Lộ, chờ cô trả lời.

Bạch Lộ mấp máy môi, siết chặt chiếc cúp trong tay trong vô thức, “Xin lỗi. Về chuyện này, tôi đã, đã cùng chồng của tôi...” “Cô ấy sẽ nhanh chóng khởi hành đến SGA.”

Bạch Lộ vẫn chưa nói xong thì bỗng nhiên một giọng nam trầm vang lên ngắt lời. Cả hội trường chỉ còn lại vài tiếng chụp ảnh lách tách của ký giả bên dưới. Tiếng nói của người đàn ông kia quá đỗi quen thuộc, Bạch Lộ ngẩng đầu lên nhìn thấy ở phía đằng cửa đại sảnh là bóng dáng của một người mà cô lo lắng qua nay.

Thân hình Lương Phi Phàm thẳng tắp, ngũ quan tinh xảo. Khi anh xuất hiện, tất cả ống kính của hội trường đều hướng về gương mặt tuần tú kia. Nhưng anh vẫn bình tĩnh, nhìn thẳng vào mắt người con gái đang đứng luống cuống, ôm cúp trên sân khấu kia.

Đám ký giả đều là người nhanh nhẹn. Gặp được Lương Phi Phàm, họ rất nhanh nghĩ ra những vấn đề cần hỏi.

“Lương tổng, hôm nay anh xuất hiện ở đây với thân phận gì vậy?”

“Lương tổng, trước đây đã từng có người vạch trần mối quan hệ phức tạp của anh và Cô Bạch, hôm nay anh đến đây để chúc mừng cô ấy à?”

“Người cô ấy nói muốn cảm ơn có phải là Lương tổng anh không?”

“...Lương tổng, anh hãy trả lời, tại sao anh lại thay cô ấy trả lời vậy? Mối quan hệ thân mật của hai người đã tiến triển đến mức nào rồi?”

...

Lương Phi Phàm đứng bất động. Dáng người anh mạnh mẽ, rắn rỏi nhưng quả núi, đôi môi mỏng, gợi cảm, khi xuất ngôn, từng câu từng chữ làm cho Bạch Lộ không thể tin được.

“Bạch Lộ lấy danh nghĩa EC thi đấu, bây giờ đạt được thành tích tốt, cấp trên như tôi cũng cảm thấy tự hào vì cô ấy. Đương nhiên với tư cách cấp trên, tôi thay cô ấy trả lời câu hỏi này. Cô ấy sẽ đến SGA. Còn về chuyện khi nào đi thì tôi nghĩ, chắc phải đợi cô ấy lo xong hết thủ tục thì mới có thể xuất phát.”

...

Lời nói không nặng cũng không nhẹ nhưng lại khơi dậy bao nhiêu đợt sóng ngầm!

Đám đông xôn xao!

Trước đây, Lương Phi Phàm đã từng đứng trước mặt ký giả thừa nhận Bạch Lộ đang mang thai, hơn nữa anh còn hứa hẹn sẽ cưới cô. Truyền thông lúc đó tuy bị Lương Phi Phàm thao túng nên tin vừa lên thì đã biến mất, nhưng cả thế giới này đều biết mối quan hệ của hai người cơ bản không đơn giản chỉ là cấp trên và cấp dưới.

Vậy mà bây giờ anh lại nói, chỉ là mối quan hệ cấp trên, cấp dưới.

Đám ký giả, ai nấy cũng mắt sáng rỡ, người nào người nấy cũng đều muốn thăm dò thêm để đưa tin sớm nhất. Lương thị bây giờ đã ở trong tình trạng loạn trong họa ngoài, tin tức cơ bản đã rất nhiều, nay thêm chuyện của Bạch Lộ, chắc chắn sẽ nổi lên một cơn sóng tin đồn. Có mấy người không kiềm nén được liền giơ micro lên trước mặt Lương Phi Phàm.

“Lương tổng, anh nói như vậy, có phải muốn phủ nhận lời hứa hẹn cưới Cô Bạch trước đây không? Không phải anh đã thừa nhận cô ấy đang mang thai đứa con của anh sao? Lương tổng, hãy trả lời đi! Mọi quan hệ hiện giờ của anh và cô Bạch là gì vậy?”

...

Bạch Lộ cảm thấy âm thanh bên tai dần mất đi, khuôn mặt của tất cả mọi người cũng dần nhòe. Trước mắt cô giờ đây chỉ còn lại duy nhất gương mặt tuấn tú của Lương Phi Phàm. Nhưng sao gương mặt dịu dàng trước đây của anh không còn nữa, lúc này, thần sắc ấy lại quá lạnh lùng.

Cô nghĩ không ra tại sao anh phải nói như vậy?

Không phải họ rõ ràng đã bàn bạc xong rồi sao?

Cô nói cô không muốn xuất ngoại. Anh nói, chỉ cần cô muốn, không đi thì không đi. Nhưng tại sao... biến mất cả đêm hôm qua, bây giờ đột nhiên xuất hiện như trên trời rơi xuống, rồi lại nói là muốn đẩy mình ra nước ngoài.

...

Bạch Lộ thấy tay mình như có ai đâm, đau nhói, bụng mình như có ai đập, đau vô cùng. Toàn thân cô không còn chút sức lực nào cả, chiếc cúp kia quá nặng. Vì sợ làm rơi chiếc cúp xuống, cô run rẩy dùng sức đỡ lấy chiếc cúp trong tay.

Trên hàng ghế quý, Buck nhìn thấy Lương Phi Phàm đứng ở cửa, lại nhìn sang người con gái sắc mặt tái mét trên sân khấu kia, anh nhạy bén phát hiện cô ấy có gì đó bất thường. Anh dứt khoát đứng dậy định đi đến chỗ Lương Phi Phàm thì người đàn ông đang đứng kia lại đột nhiên bước đến chỗ Bạch Lộ.

Lương Phi Phàm giơ tay gạt máy ảnh, micro của đám ký giả đi, sải bước nhanh đến sân khấu. Người dẫn chương trình tròn mắt thấy Lương Phi Phàm kéo tay Bạch Lộ nhảy xuống sân khấu. Bảo vệ nhanh chóng tiến vào hội trường nhưng đám ký giả vẫn không buông tha. Thấy họ chạy đuổi theo, Buck liền đứng dậy lớn tiếng nói, “Nhân ngày đặc biệt hôm nay, tôi muốn tuyên bố với mọi người, nửa năm sau tôi sẽ ra mắt một bản thiết kế...”

...

Buck được xem là thần thánh trong giới thiết kế nhưng trong những năm gần đây, anh luôn mai danh ẩn tích. Đa số ký giả đến hôm nay cũng vì sự có mặt của anh. Nhưng anh vốn bản tính trầm lặng, yên tĩnh ngồi một chỗ nên đám ký giả không thể moi được bất kỳ tin tức gì. Lúc này, anh đột nhiên đứng dậy phát biểu, đương nhiên mọi ống kính đều quay về hướng anh.

...

Những câu hỏi của ký giả cứ từng câu từng câu nêu lên làm Buck có chút chán ghét. Vẫn với bộ dạng uể oải, anh ứng phó từng câu hỏi của ký giả. Nhìn thấy bóng hai người xa xa đã an toàn rời khỏi cửa, anh mới lẳng lẳng thở phào nhẹ nhõm.

Lần này tôi ra tay giúp đỡ anh, sau này nhất định phải trả lại cho xứng đáng.

Lương Phi Phàm dắt Bạch Lộ chạy một mạch ra bãi đỗ xe. Khi đến cửa thang máy, Bạch Lộ mới hoàn hồn. Vì bị siết chặt tay thấy đau, cô vung tay giãy giụa.

Lương Phi Phàm dừng chân, xoay người lại, tay vẫn không buông.

Hốc mắt Bạch Lộ đã bắt đầu đỏ. Tay kia của cô tuy vẫn còn cầm cúp nhưng lúc này cô cảm giác rất lạc lõng. Cô nhếch miệng, hít một hơi thật sâu, gằn hỏi từng chữ một: “Tại sao vậy?”

Lương Phi Phàm nhú mày. Trên gương mặt tuần tú đó không biểu lộ cảm xúc gì. Đối mặt với ánh mắt chất vấn của cô, anh cúp mắt xuống, che đi cảm xúc. Anh trầm giọng có chút áp chế nói, “Theo anh về.”

“Em không về!”

Bạch Lộ giãy giụa nhưng Lương Phi Phàm vẫn không buông. Cô dứt khoát tựa người lên, không cam tâm nói, “Anh nói cho em nghe đi, chuyện chưa rõ ràng thì em không đi đâu, Phi Phàm... anh nói cho em nghe đi, tại sao vậy? Tại sao phải như vậy? Anh biến mất cả một đêm, anh có biết em lo lắng cho anh thế nào không? Nhưng khi anh đột nhiên xuất hiện... tại sao anh phải nói với ký giả những lời như thế? Anh nói cho em nghe đi chứ... Tại sao... rõ ràng chúng ta đã bàn bạc rồi là không đi nữa, nhưng sao anh lại đột nhiên nuốt lời, anh có hỏi qua ý kiến của em chưa? Em không muốn đi, lẽ nào anh không biết sao?”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 148

“Anh trả lời em đi.”

Anh không nói lời nào, Bạch Lộ hơi mất khống chế kéo ống tay áo anh, dùng lực lay người anh, vùng bụng nhỏ truyền đến một trận co thắt, sắc mặt cô càng thêm tái nhợt, lúc này lại cố ý xem nhẹ cơn đau đó, chỉ muốn hỏi rõ ràng, rốt cuộc là vì sao.

“... Phi Phàm, tại sao anh không trả lời em? Anh trả lời em đi... Có phải là đã xảy ra chuyện gì không? Anh nói em nghe...”

Không thì sao đột nhiên anh lại trở nên như thế, nhất định là... xảy ra chuyện gì đó, đúng, Lương Phi Phàm của cô sẽ không có lý do gì mà đối xử với cô như vậy, nhất định là như thế.

“... Phi Phàm...”

“Không xảy ra chuyện gì cả.”

Lương Phi Phàm trở tay cầm lấy cổ tay cô lần nữa, cảm nhận được lòng bàn tay cô lạnh ngắt, ác khí trên vùng trán của anh cũng dần dần tiêu tan, tuy giọng nói không còn lạnh lùng cứng ngắt như vừa rồi nữa nhưng vẫn lộ ra vài phần lãnh đạm hững hờ: “Bạch Lộ, không có chuyện gì cả, anh muốn em đi Sga là vì tốt cho em, cơ hội tốt như thế, anh không muốn em bỏ lỡ.”

“Nhưng em không muốn đi!” Bạch Lộ lắc đầu, đáy mắt thể hiện sự không đồng tình: “Tại sao anh lại thấy như thế là tốt cho em? Chẳng lẽ anh và em còn chưa nói rõ với nhau ư? Em không đi trước, em nói rồi, em không muốn đi! Anh biết, em không muốn xa anh, gì mà Sga, căn bản em không quan tâm, em chỉ muốn ở bên cạnh anh...”

“Đừng ngang bướng, Bạch Lộ.” “Là em ngang bướng ư? Không phải, là anh quá tự chủ trương rồi, nếu như em không muốn đi, cho dù anh có đưa em lên trời thì lại làm sao chứ? Phi Phàm, anh không phải là người như thế... xảy ra chuyện gì rồi đúng không?”

“Anh nói rồi, không hề xảy ra chuyện gì.”

Lương Phi Phàm nhíu mày, càng nắm chặt cổ tay cô, anh nhìn vào đáy mắt có quá nhiều ưu tư phiền muộn của cô, phức tạp khó phân, u sầu khó thấu. Bạch Lộ mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của chính mình trong đó, vẻ mặt đau buồn, nhưng mà anh vẫn nhẫn tâm như thế: “Chuyện này, anh đã quyết định rồi, sau khi suy nghĩ thận trọng anh đã quyết định. Bạch Lộ, thời gian một năm rưỡi, sga sẽ khiến em trở nên càng có tương lai hơn...”

Tương lai gặp phải quỷ - năm chữ này như thể ở trong cổ họng rồi, Bạch Lộ thật sự rất muốn nói lên, nhưng mà không còn sức lực nữa...

Chiếc cúp vẫn luôn bị kéo trong tay “bang” lên một tiếng, rơi xuống mặt đất, trước mắt cô tối sầm, bờ môi nhợt nhạt run lên, cả người mềm nhũn bổ nhào về phía trước rồi cứ thế ngã xuống.

Lương Phi Phàm đột nhiên biến sắc, tay cũng run theo, anh ôm chặt lấy cơ thể Bạch Lộ, mở miệng, giọng nói trầm thấp rõ ràng là đang run: “... Bạch Lộ? Bạch Lộ em tỉnh đi, em làm sao thế Bạch Lộ? Bạch Lộ...”

Anh khom lưng bế người cô lên, bước nhanh tới xe của mình.

Chiếc xe gần ngay trước mặt, anh lại phát hiện hình như mình đi rất lâu mới tới cạnh cửa xe. Tài xế nhìn thấy Lương Phi Phàm bế Bạch Lộ đi tới, vội vã xuống xe mở cửa, sau khi anh bước lên xe liền bảo đi bệnh viện.

Một tiếng sau.

Cửa phòng cấp cứu của bệnh viện, bác sĩ cung kính gật đầu với người đàn ông với vẻ mặt lạnh lùng trước mặt nói: "... Tuy đứa bé đã ổn định rồi nhưng bởi vì tâm trạng của thai phụ tương đối căng thẳng, trước đó cũng có thể đã nhận phải sự kích động, mới có dấu hiệu ngất xỉu. Bây giờ đứa bé đã không sao rồi, sau này vẫn là nên để thai phụ có được tâm trạng thoải mái, không được kích động cô ấy, giữ được tâm trạng vui vẻ là điều rất quan trọng."

...

Trong phòng bệnh, Bạch Lộ đã tỉnh, thần thờ nằm trên giường, ánh mắt khô khốc trống rỗng nhìn chằm chằm trần nhà trên đầu.

Lúc Lương Phi Phàm đẩy cửa bước vào, bộ dạng của cô vẫn cứ như thế.

Anh khẽ thở dài một hơi, nhẹ nhàng bước tới bên cạnh giường cô, ngồi xuống, với tay nắm lấy tay cô, cô không nhúc nhích mà để anh tùy ý nắm lấy tay mình, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay cô.

Hai người đều không lên tiếng, Lương Phi Phàm vẫn cứ chau mày, nhìn gò má cứng đờ nhưng lại bướng bỉnh của cô, ngón tay anh dừng lại, nhẹ nhàng đề lên mu bàn tay cô, cuối cùng rốt cuộc cũng lên tiếng: "... Đừng giận nữa, nhé?"

"...?"

Không có âm thanh, người phụ nữ trên giường vẫn cứ bướng bỉnh không biến sắc, chỉ là viền mắt hơi ửng đỏ kia lại rơi vào tận cùng đáy mắt của

Lương Phi Phàm.

Ấn đường anh lộ vẻ đau tiếc, giơ tay ôm lấy cô từ trên giường, đặt vào trong lòng mình, cô mềm nhũn úp mặt vào, vẫn là không có một chút sức lực nào, giọng nói của Lương Phi Phàm rất trầm, thì thầm bên tai cô, biết rằng cô nhất định có thể nghe thấy.

“Bạch Lộ, đừng giận nữa, anh không bàn bạc với em, là lỗi của anh, nhưng mà chuyện này... Anh đã cân nhắc thận trọng rồi, là có lợi cho em. Em biết đấy, Sga không phải ai cũng có thể bước vào, có lẽ bỏ qua cơ hội này thì sẽ không còn nữa. Anh hứa với em, mỗi tuần sẽ bay qua để thăm em được không? Một năm rưỡi rất nhanh, lúc em sinh bảo bối, anh sẽ ở bên cạnh em.”

“...?”

“Bạch Lộ...”

“... Anh có từng nghĩ tới cảm nhận của em không?”

Im lặng hồi lâu, Lương Phi Phàm dường như cho rằng người phụ nữ nằm trong lòng đã ngủ rồi, thế mà cô lại lên tiếng, giọng nói buồn tẻ, khiến anh càng thêm đau lòng: “Anh cứ thích tự ý giúp em quyết định như vậy sao? Rõ ràng là sau khi chúng ta bàn bạc đã nói rồi, đây là anh đang dành sự bất ngờ cho em sao? Lương Phi Phàm, em không phải là kẻ ngốc, em có thể cảm nhận được, mỗi một lời mỗi một hành động của anh em đều cảm nhận được. Sao anh lại đối xử với em như vậy?”

“... Bạch Lộ.”

“Anh muốn để em đi Sga đúng không? Anh muốn để em đi chứ gì? Được, em đi! Em sẽ đi!”

Cô vùng vẫy trong lòng anh, thực ra không phải là sức lực rất mạnh mẽ, chỉ là Lương Phi Phàm lại không dám miễn cưỡng cô nữa, bởi vì sợ cô sẽ lại bị kích động, bây giờ cô không thể chịu sự đả kích nào nữa.

Nhìn cô nằm trên giường quay lưng lại với mình, Lương Phi Phàm cũng biết, cô là đang cáu kỉnh với mình, anh nhìn sự than thở xuống, ngồi cạnh giường, vẫn luôn nhìn cô. Chiếc điện thoại trong túi đột nhiên reo lên, lúc này anh mới cúi người giúp cô kéo chăn lên.

“Em nghỉ ngơi thật tốt trước đã, anh ra ngoài nghe điện thoại.”

...?

Trong giây phút cửa phòng bệnh đóng lại, Bạch Lộ khép chặt đôi mi, chống hai tay từ trên giường rồi ngồi lên, cô cắn môi, hơi tức giận nhìn về phía cửa phòng đã đóng chặt kia, trong lòng trào lên sự uất ức và không cam tâm.

Cô không phải là kẻ ngốc, cô có thể cảm nhận được, cái gọi là “cân nhắc thận trọng” mà Lương Phi Phàm nói, căn bản chính là “Bạo quân độc tài”!

Nếu như thật sự anh ấy nhất định để mình đi Sga, anh ấy sớm nói với mình là được, vì sao rõ ràng là trước đó đã hứa với mình là không phải đi, bây giờ quay người, lại dùng cách quyết liệt như vậy, phải đẩy mình ra ngoài như thế sao?

... Không, từ trước đến giờ Phi Phàm không phải là người như vậy, anh ấy sẽ không không để ý tới nguyện vọng của mình, anh ấy sẽ không vô duyên vô cớ nói những lời đó với phóng viên...

Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, bàn tay đặt lên bụng nhỏ của mình, trong đầu không ngừng nhớ lại cảnh trong hội trường khách sạn hồi trước, ánh mắt anh lạnh lùng nghiêm nghị, trên trán cũng đều là ác khí...

Có phải là thật sự đã xảy ra chuyện gì mà mình không hay biết?...

Lương Phi Phàm đi tới hành lang mới nghe điện thoại.

“Điều tra thế nào rồi?”

“Lương tổng, chuyện anh bảo tôi đi điều tra, tôi đều đã tra rồi, nhưng mà... không điều tra được gì cả. Tôi chỉ điều tra được chuyện hai mươi mấy năm trước Bạch Vân cưới Tần Trân Hy, cuộc sống sinh hoạt của họ cũng rất bình thường, căn bản là không có gì đặc biệt cả. Sau khi Lương phu nhân sinh, tình cảm vợ chồng họ cũng rất tốt. À, đúng rồi, tôi điều tra được một chuyện, chính là Bạch Vân trước đây cũng là một kiến trúc sư.”

Lương Phi Phàm chau mày: “... Thiết kế kiến trúc?”

“Vâng, nhưng mà danh tính không lớn, hơn nữa đã nhiều năm như vậy rồi, cho nên người trong phạm vi này cơ bản đều đã quên đi sự tồn tại của Bạch Vân. Tuy bây giờ danh tiếng của Lương phu nhân rất lớn nhưng cũng không có ai đào bới về chuyện của bố cô ấy.”

“Ông ấy có tác phẩm gì không?” “Chuyện này chưa điều tra được, những chuyện trước đây của Bạch Vân, rất nhiều đều đã bị người ta dồn tận lực xóa sạch, trong thời gian ngắn như vậy, không tìm được tư liệu cụ thể như thế.”

Lương Phi Phàm giơ tay ấn lên cửa sổ hành lang, lực ngón tay mạnh dần, anh trầm giọng, nói: “Tiếp tục điều tra.”

...?

Cất điện thoại, Lương Phi Phàm cảm thấy có chút phiền muộn trong lòng, vì thế rút một điều thuốc ra, nhưng mà vừa nghĩ là đang ở bệnh viện, điều thuốc ngâm trong miệng, cuối cùng vẫn là không châm lửa. Anh cứ

đứng như thế, ánh mắt sâu thẳm, nhìn về phía cách đó không xa, gương mặt tuần tú, vẻ mặt bí hiểm khó lường...

Lúc Diệp Lâm tỉnh giấc ngủ trưa, người giúp việc đã đứng đợi ở cửa phòng, vừa thấy cô mở cửa ra, vội vã cung cung kính cúi đầu: “Cô chủ, cô tỉnh dậy rồi? Dưới lầu có người tới tìm cô chủ.”

Diệp Lâm tiện tay chơi đùa chiếc áo ngủ tơ tằm của mình: “Ai muốn gặp tôi?”

“Là bác sĩ Trương của bệnh viện, đã đứng đợi cô hai tiếng dưới lầu rồi.”

Bệnh viện? Đôi mày thanh tú của Diệp Lâm khẽ động, đoán chừng là phía bên nhà họ Lương có động tĩnh gì rồi, cô khuất tay: “Bảo bác sĩ Trương lên đây.”

Bác sĩ Trương rất nhanh đã lên tới, Diệp Lâm đã thay một bộ đồ ở nhà, tư thái ưu nhã ngồi trên ghế sofa, giờ tay chỉ về vị trí đối diện, dịu dàng mỉm cười, nói: “Bác sĩ Trương, thật ngại quá, tôi có thói quen ngủ trưa, để ông chờ lâu rồi, ngồi đi.”

“Cô Diệp khách sáo rồi, là tôi tới đột ngột, nhưng mà đúng là có chuyện quan trọng muốn nói với cô Diệp.”

“Ồ? Nói nghe xem.”

Diệp Lâm ưu nhã ngồi bắt chéo đôi chân thon dài, kéo chiếc áo ngủ sang một bên, trên mặt vẫn là lộ ra nụ cười hoàn toàn kín kẽ kia.

Bác sĩ Trương nói: “Lúc trước cô Diệp bảo tôi trông chừng tình hình bên phía nhà họ Lương, cho nên tôi vẫn luôn bảo người theo dõi. Nhưng mà sáng nay Bạch Lộ kia lại được người ta đưa vào, tôi đã nghe ngóng được, cô ấy là bị ngất xỉu vì tâm trạng kích động nên mới được đưa vào, nhưng mà trước mắt mẹ con đều bình an.”

“Vẫn ở bệnh viện?” Diệp Lâm tô móng tay màu xanh ngọc rồi lướt nhẹ qua chân mày của mình.

“Vẫn ở đó.”

“Phải nằm viện?”

“Thực ra tình hình của cô ấy cũng không phải đặc biệt nghiêm trọng, nhưng mà chắc là Lương thiếu cậu ấy... cho nên yêu cầu nằm viện để quan sát, nhưng mà tôi đã xem bệnh tình của cô ấy, tâm trạng của cô ấy có chút suy sụp...”

Diệp Lâm nhú cao mày, sau một lát mới nói: “VẬY thì bác sĩ Trương, làm phiền ông một chút, bỏ chút công sức, khiến cô ta ở lại bệnh viện thêm hai ngày đi.”

“Cô Diệp, có dặn dò gì?”

Diệp Lâm chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông trước mặt rồi đột nhiên mỉm cười: “Bác sĩ Trương, mấy năm nay ông vẫn luôn làm việc tận tụy cho nhà họ Diệp chúng tôi, lòng tốt của ông, tôi sẽ nhớ kỹ.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 149

Bác sĩ Trương vừa nghe, nhất thời cảnh giác: “Cô Diệp, có việc gì cần dặn dò cô cứ việc nói, lúc trước tôi đã nói, trước đây nếu không phải ông Diệp giúp đỡ tôi như vậy, tôi cũng sẽ không thể có ngày hôm nay. Vì vậy cho dù thế nào, chỉ cần cô Diệp dặn dò, bất kể là lên núi đao xuống biển lửa, tôi đều sẽ nghe theo!”

“Bác sĩ Trương, thư giãn đi.”

Diệp Lâm từ sofa đứng lên, cười dịu dàng, không có ác ý: “Tôi đâu có để ông lên núi đao xuống biển lửa, nhưng mà trước mắt quả thực là có việc cần đến bác sĩ Trương, một cái nhắc tay của ông.”

“Cô Diệp, cô dặn dò là được.”

“Cũng không phải là việc quá khó khăn, tôi chỉ là không thích thứ trong bụng kia của Bạch Lộ lắm. Bác sĩ Trương, bác sĩ các ông có cách đúng không? Thần không biết quỷ không hay, tới lúc đó cứ nói là ngoài ý muốn...”

Bác sĩ Trương đột nhiên biến sắc, rất nhanh liền rũ mi mắt xuống.

Quả thực ông là dựa vào Diệp Tử Kiệt mới có thể vào được bệnh viện tốt nhất của thành phố A, cho nên mấy năm nay, ông chưa hề dám phụ lòng người nhà họ Diệp, cũng vẫn luôn nghe lời Diệp Tử Kiệt và Diệp Lâm.

Nhưng mà trước đây bọn họ cũng là thỉnh thoảng nghe ngóng về bệnh tình của mấy người nhà họ Lương, rồi tiết lộ một chút mà thôi, bây giờ lại...

Đó là một mạng người đấy!

Anh vẫn là một bác sĩ, lương y như từ mẫu, lòng dạ bác sĩ Trương vẫn chưa ác độc tới mức đó, tất nhiên là có chút do dự.

Diệp Lâm thấy anh không có sự nhiệt tình vừa rồi, nhúu đôi mày thanh tú, nhưng thật ra ẩn giấu sự tức giận, sau một lát, mới vờ như không có chuyện gì xảy ra nói: “Bác sĩ Trương, thời gian ông ở Nhất Viện cũng không ít nhỉ? Nói thật lòng, tôi vẫn luôn cảm thấy nhân phẩm y đức của ông rất tốt, thực ra vị trí viện trưởng Nhất Viện này... ông không có hứng thú sao?”

“Thế này nhé, ông giúp tôi làm tốt chuyện này, tới lúc đó tôi sẽ nói bố tôi mở rộng quan hệ, nhất định sẽ để ông ngồi lên chiếc ghế viện trưởng, thế nào?”

“... Cô Diệp, không phải là tôi không muốn giúp cô, chỉ là... việc này thật sự không phải là chuyện đùa. Cô cũng biết đấy, Lương thiếu cậu ấy... rất quan tâm tới đứa con trong bụng Bạch Lộ, tôi không có cơ hội ra tay. Bây giờ cô ấy đã qua thời gian ba tháng an toàn rồi, thực ra thai nhi vô cùng ổn định, tuy thân thể xương cốt của cô Bạch không phải đặc biệt tốt nhưng sinh con không phải là chuyện dễ, tôi cũng không thể khiến con cô ấy... Hơn nữa, nếu để nhà họ Lương biết chuyện, tôi thật sự sợ mình...”

“Sợ cái gì?”

Diệp Lâm lớn tiếng ngắt lời anh, lạnh lùng hừ một tiếng: “Tôi còn tưởng ông có lòng trung thành, sao vừa mới nói đến chuyện này mà ông đã nhát gan sợ sệt rồi? Ông sợ Lương Phi Phàm nuốt sống ông sao? Tôi nói cho ông biết, bây giờ bản thân anh còn khó bảo toàn, làm gì có sức lực để nuốt ông? Ông là một bác sĩ, muốn làm mất một đứa bé, chẳng lẽ lại còn phải sợ

nguy hiểm? Ông tùy tiện làm ra một việc ngoài ý muốn nào đó, không phải là được sao?”

“...?”

Diệp Lâm thấy anh còn lộ vẻ khó xử, nhưng lại không muốn từ bỏ cơ hội tốt như thế, chỉ muốn để Bạch Lộ đau xót, chỉ cần cô ta mất đi đứa bé này, vậy thì tới lúc đó, vết nứt giữa cô ta và Lương Phi Phàm sẽ càng lớn, cộng với những chuyện kia của Lương Kiếm Nam... bọn họ muốn ở bên nhau, vậy thì càng khó hơn lên trời nữa, cô ta chỉ cần ngồi chờ, người đàn ông kia sẽ lại trở về bên cạnh mình.

Trong lòng cô đã có tính toán, nheo mày, giọng nói cũng trở nên mềm mại hơn: “Bác sĩ Trương, nếu như ông không có cách, thế này, tôi giúp ông một tay, thế nào?”

Bạch Lộ ngủ một giấc, trong lúc mơ mơ màng màng, cứ cảm thấy có người đang nhìn mình chăm chăm. Lúc cô mở mắt ra, phát hiện không phải là ảo giác, bởi vì quả thực là có một người đàn ông ngồi bên cạnh giường mình, ánh mắt sâu thẳm đang nhìn mình.

Thần trí cô vẫn còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, theo bản năng nhú mày: “... Anh, ngồi ở đây làm gì?”

“Tỉnh rồi?”

Lương Phi Phàm tự động né câu hỏi đó của cô, Bạch Lộ cũng không phát hiện ra. Lúc cô mở mắt ra, vốn dĩ đáy mắt người đàn ông này thật nhiều ưu tư mãnh liệt, trong nháy mắt cũng đã thu lại. Anh đỡ cô ngồi dậy, đặt chiếc gối sau lưng cô, trầm giọng: “Bạch Lộ, chúng ta nói chuyện tử tế, nhé?”

“Nói chuyện gì?”

Bạch Lộ kéo chiếc chăn trước ngực, quả thực sau khi ngủ một giấc, cuối cùng đã bình tĩnh lại. Trước đó đúng là trách anh tự ý làm chủ, nhưng mà con đường đến với nhau có bao gian nan? Bây giờ cô đã là vợ của anh, cô trước sau đều tin rằng, anh sẽ không vô duyên vô cớ quyết định như vậy, nếu anh muốn nói chuyện với mình, vậy thì cô cùng rất vui lòng.

“Anh muốn để em đi sga không phải là nhất thời kích động, anh đã suy nghĩ rất lâu mới quyết định như thế.” Lương Phi Phàm đột nhiên giơ tay, động tác nhẹ nhàng giúp cô gỡ lọn tóc bên tai, đáy mắt ưu tư phiền muộn, nhưng cũng rất phức tạp. Bạch Lộ lại cảm thấy mình như thể không nhìn thấu được anh: “Anh hy vọng em có thể sống thật tốt, Bạch Lộ, nghe lời anh, đi đi, được không?”

Bạch Lộ tận lực khống chế giọng nói của mình, bình tĩnh nói: “Anh nên cho em một lý do chứ? Phi Phàm, em không phải là ngày đầu tiên quen biết anh, những chuyện mà chúng ta trải qua cùng nhau... không phải là gió thoảng mây bay, những chuyện đó đều khắc sâu trong lòng chúng ta, anh nghĩ rằng em không biết anh là người như thế nào sao? Được, vậy bây giờ anh nói với em, tại sao tối qua anh không về nhà, sáng nay em gọi điện thoại cho anh, cũng đều tắt máy, anh đã đi đâu?”

Cô tin rằng, đó không phải là ngẫu nhiên, nhất định là đã xảy ra chuyện gì, là mình không biết gì. Tối qua...

Con người Lương Phi Phàm hơi co rụt lại.

——Tôi là vì trả thù anh ngày xưa đã bỏ rơi tôi, cho nên mới lấy người đàn ông mà tôi không yêu.

...

——Tôi còn muốn sinh con cho anh, đặt tên con là Lương Phi Phàm, bà có biết vì sao tôi lại đặt tên con là Lương Phi Phàm không?

...

——Tôi chỉ là muốn có một ngày, gặp lại Bạch Vân, tôi sẽ nói với anh, con tôi tên là Lương Phi Phàm, chồng của tôi tên là Lương Kiếm Nam. Tôi muốn anh biết rằng, tôi cũng đã yêu người khác rồi...

“... Phi Phàm, Phi Phàm, anh bóp tay em đau quá... Phi Phàm, anh buông ra một chút... Á...”

Lương Phi Phàm mạnh mẽ phản ứng lại, lúc này mới phát giác mình vừa nắm tay Bạch Lộ, lại vô ý thức gia tăng sức lực, cô đau đến mức sắc mặt trở nên trắng bệch, anh mạnh mẽ đứng lên, lộ vẻ trước đây chưa từng có trên gương mặt tuấn tú.

Nhưng chỉ là một thoáng qua mà thôi, rất nhanh anh đã thu lại sự ưu tư dư thừa, chỉ là nhúu mày: “Làm em bị đau à? Xin lỗi, anh...”

“Rốt cuộc anh làm sao vậy?”

Bạch Lộ đề cổ tay của mình xuống, sự đau đớn kia rất nhanh đã biến mất, cô vung tay, nhìn chăm chăm người đàn ông với vẻ ảo não: “Trước giờ anh không phải như thế này, bộ dạng hoảng hốt của anh bây giờ...”

Bạch Lộ dứt khoát xuống giường, giơ tay ôm ngang eo anh, áp khuôn mặt nhỏ nhắn vào lồng ngực anh, cà cà: “... Phi Phàm, đừng coi em như trẻ con ba tuổi nữa được không? Có chuyện gì thì anh cứ nói ra đi... Chúng ta là vợ chồng, trước đây em đã nói, em sẽ không rời xa khi anh gặp chuyện. Anh nói với em, em không biết là có thể giải quyết vấn đề giúp anh hay không, nhưng mà ít nhất em có thể chia sẻ cùng anh, em thật sự rất muốn biết...”

Đôi môi mỏng của Lương Phi Phàm động đậy, lại đề cổ tay cô xuống, lần đầu tiên, lúc cô ôm anh, anh không ôm lại cô, mà dùng lực để đẩy cô ra.

Bạch Lộ mơ hồ nghe thấy tiếng tim đập thành thịch, đó là một cảm giác rơi vào vực thăm vô biên —— cả người đều bắt đầu rét run, trong lòng đều không dám tin, nhưng mà còn nhiều điều khủng hoảng và bất an.

Anh ấy làm sao vậy?

Tại sao anh ấy... sao anh ấy lại đẩy mình ra?

“... Phi Phàm...”

“Không có chuyện gì cả.”

Lương Phi Phàm bỗng lên tiếng, giơ tay ý bảo cô không cần nói nữa, anh nhìn cô một cái rất nhanh, các đốt khớp ngón tay dường như đang động đậy, nhưng vẫn là dáng vẻ như không có chuyện gì như ngày thường, anh ôm cô vào trong lòng, chỉ là không có tâm sự gì nói: “Em đừng suy nghĩ lung tung nữa, tối qua cả đêm anh đều không được nghỉ ngơi, bây giờ hơi mệt, anh về nhà tắm trước, đợi buổi tối rồi đến thăm em.”

“...?”

Bạch Lộ chưa kịp nói gì, Lương Phi Phàm đã bước nhanh ra khỏi phòng bệnh.

Cô đứng như trời trồng tại chỗ, nhìn cánh cửa đóng chặt lại, cảm nhận được sự vắng vẻ trong căn phòng, cô cảm thấy một luồng khí lạnh xông từ dưới chân lên, khiến cô lắc lư lão đảo ngồi xuống sofa.

Lương Phi Phàm bước nhanh ra khỏi bệnh viện, đợi lúc lên xe mới rút một điều thuốc ra, cứ như thế ngồi trong xe, hút từng ngụm từng ngụm, mùi khí ni-cô-tin bây giờ lại trở thành người bạn tốt nhất, trong không gian tĩnh lặng, chậm rãi nuốt trọn tất cả sự nôn nóng trong lòng anh.

Nói ra?

Chuyện như thế, bảo anh nói ra như thế nào?

Lương Phi Phàm giơ tay ấn lên lông mày mình, một tay cầm điều thuốc, khuỷu tay đặt lên cửa sổ xe, thỉnh thoảng lại ấn lên lông mày, vẻ mặt anh nghiêm nghị. Bây giờ chỉ có một mình anh trên xe, anh không hề che giấu sự tàn nhẫn ác độc trên người mình, nhiệt độ cả khoang xe dường như đều xuống tới điểm đóng băng.

Anh không phải là một người cố hủ, cho dù đời trước có những ân oán khúc mắc gì cũng được. Thực ra anh chưa từng nghĩ tới muốn liên lụy đến Bạch Lộ, người phụ nữ đó... là người mà kiếp này anh yêu nhất, khát vọng của anh chỉ là mong muốn cô được bình an hạnh phúc.

Thế nhưng đồng thời anh cũng rất hiểu, những chuyện giữa mẹ anh và mẹ cô, hôm nay đã để anh hiểu ra, ngày mai cũng có thể để cô biết được, anh không hề muốn cô dính vào vòng xoáy này. Vốn dĩ cô đã không có được sự yêu thương từ người nhà, nếu như lại xảy ra chuyện gì nữa, tới lúc đó nhất định sẽ càng phiền phức hơn.

Lương Phi Phàm cảm thấy, bây giờ đưa cô đi, là tốt nhất.

Cho dù biết cô rất bướng bỉnh, nhất định sẽ oán hận mình, nhưng bây giờ, anh đã không còn cách nào khác nữa rồi.

Bất lực... Lần đầu tiên trong đời Lương Phi Phàm cảm thấy bản thân lại có cảm giác như thế, cảm thấy rất bất lực.

Những lời Lí Đường Lâm nói với Tần Trân Hy, anh không thể coi như không có chuyện gì xảy ra cả. Ngược lại, những lời đó giống như ma chú vậy, cứ hiện lên trong đầu anh. Mỗi lần hiện lên, anh cảm thấy mình không có cách nào để đối diện với Bạch Lộ. Bây giờ mới biết, Lương Phi Phàm anh bất quá cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, hỉ nộ ái ố, tất cả những tâm trạng cũng có thể lay động anh, càng là người quan tâm, mới sẽ càng căng thẳng, lại càng lo lắng bất an.

Rốt cuộc phải thế nào mới có thể khiến anh坦然 đối mặt mọi thứ đây?

Người đàn ông mà mẹ anh yêu – lại là bố của vợ anh, mà sự tồn tại của anh, chẳng qua chỉ là mẹ anh vì để báo thù bố của vợ mình...

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 150

Anh là một người kiêu ngạo cỡ nào chứ? Đánh đâu thắng đó, mọi việc đều thuận lợi, nhưng... Giờ đây, anh lại phát hiện sự tồn tại của mình chính là một trò cười, mỗi ngày phải anh đối mặt với người phụ nữ mình yêu sâu đậm, là con gái của người đàn ông kia...

Cho tới nay, Lương Phi Phàm chưa bao giờ có cảm giác như thế này, nước sâu lửa bỏng, dày vò, thật sự là dày vò.

Anh không muốn tổn thương cô, nhưng lại không thể lập tức đối mặt với cô.

Nên, con đường duy nhất còn lại chính là đưa cô đi.

Anh cần chút thời gian... Thời gian để anh có thể tiếp thu tất cả, tiêu hóa tất cả.

Thuốc đã cháy đến cuối rồi, ánh mắt Lương Phi Phàm cô đơn rơi trên cái đốm màu đỏ tươi, nhẹ nhàng gảy tro, cuối cùng mới vứt nó vào trong một thùng rác bên ngoài xe không xa một cách chuẩn xác, sau đó lại rút một điếu, châm lửa...

Động tác lặp đi lặp lại đó của anh làm trong suốt 2 tiếng trong xe, anh cảm thấy lưỡi của mình cũng tê dại hết cả rồi, khi sờ vào hộp thuốc trên đồng hồ xe thì mới phát hiện hộp thuốc đầy đã bị anh hút hết rồi.

Anh giơ tay ấn huyết thái dương đau nhức, vo hộp thuốc thành hình tròn rồi cũng vứt vào trong thùng rác. Sau đó khởi động xe...

...

“Sở tổng, đây là tin tức mới nhất.”

Trợ lý để một xấp ảnh lên trên bàn làm việc của Sở Ủy Dạ, hẩn rút một tấm trong đó, là ảnh Lương Phi Phàm ôm Bạch Lộ vào bệnh viện, ánh mắt Sở Ủy Dạ trở nên nghiêm trọng hơn: “Cô ấy vào viện rồi?”

“Từ hội trường đi ra liền vào viện ngay.” Trợ lý giải thích: “Nhưng tôi đã cho người đi điều tra rồi, cô Bạch không có chuyện gì nghiêm trọng, chỉ là do cảm xúc kích động, có thể là mệt quá nên mới ngất đi.” Sở Ủy Dạ vút tấm ảnh đó sang một bên, cau mày: “Cô ấy giờ ở đâu?”

“Vẫn đang ở bệnh viện.”

“Phải nhập viện ư?”

“Lương Phi Phàm giúp cô ấy sắp xếp, nhập viện ba ngày, bác sĩ nói đã không còn gì đáng ngại cả.”

“Sai người đi xem.”

Trợ lý gật đầu, ngừng lại một lát mới nói: “Sở tổng, còn một chuyện nữa... Trưa nay, tôi nhận cuộc gọi từ Diệp thị, là thư ký của Diệp Tử Kiệt gọi đến, anh ta nói Diệp Tử Kiệt muốn gặp anh, anh thấy...”

Sở Ủy Dạ nhướn mày, đột nhiên cười: “Diệp Tử Kiệt, con cáo già này thế mà muốn gặp tôi, ha ha...”

Trợ lý không biết hẩn nghĩ gì, thực ra Viễn Đông vẫn luôn độc lập, không hợp tác với Lương thị, cũng không có quan hệ gì với Diệp thị cả, nhưng bây giờ lại gây với Lương thị và Diệp thị thành ra thế này. Sở tổng

đã phân phó rồi, truyền tin tức ra nói muốn hợp tác với Lương thị, ý này rõ ràng là muốn đổi phó với Diệp thị. Giờ đây Diệp Tử Kiệt đã tìm đến cửa, chắc chắn là vì chuyện này.

“Hôm nay không phải là ngày thứ ba sao?” Ngón tay thon dài của Sở Úy Dạ đùa nghịch bút máy, bút máy quý giá chuyển động tự nhiên trên ngón tay của hắn, giọng của hắn rất lạnh nhạt: “Bên của Lương Phi Phàm thì sao? Có động tĩnh gì không?”

“Không ạ.”

Trợ lý lắc đầu: “Bên phía Lương thị gần đây rất bình tĩnh, bởi vì trước đó Lương Phi Phàm đã hứa là cho 5 ngày, tôi nghĩ những người đó chắc đang đợi thời gian 5 ngày này. Có điều, vì trước đó Viễn Đông chúng ta đã tuyên tin tức nói là muốn hợp tác với Lương thị cho nên người bên đó đều đang đợi mấy ngày cuối cùng này.”

Bút máy trong tay bộp một tiếng, ngón trỏ của Sở Úy Dạ nhẹ nhàng ép bên trên, cong môi: “Vậy thì, cũng không ngại gặp con cáo già Diệp Tử Kiệt một lần.”

Thực ra trợ lý không biết rốt cuộc ông chủ có chủ ý gì, nhưng anh ta có thể chắc chắn chuyện về Bạch Lộ.

Tình cảm của Sở Úy Dạ đối với Bạch Lộ là sự hứng thú của một người đàn ông với một người phụ nữ, anh ta ở bên hắn nhiều năm như vậy rồi, mà đây là lần đầu tiên thấy dáng vẻ ông chủ để ý một người con gái như thế.

“Vâng, tôi lập tức đi sắp xếp.”

Vẫn luôn nằm trên giường của bệnh viện, đầu cứ mơ mơ màng màng, luôn muốn ngủ.

Bạch Lộ không nhớ rõ đây là lần thứ mấy mà mình trần trọc khi ngủ rồi. Sau khi Lương Phi Phàm đi thì không thấy quay lại nữa, cô lật người xuống giường đi đến cạnh cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, trời đã tối rồi.

Từ lúc hai người quen biết đến khi cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện cho tới bây giờ thì anh cũng chưa bao giờ tránh không gặp mình như hôm nay.

Đúng, chính là tránh không gặp.

Trong lòng Bạch Lộ biết rõ là Lương Phi Phàm đang tránh né bản thân. Không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà anh lại muốn đưa mình rời đi, dù nói có dễ nghe như thế nào thì cũng đã sao? Thái độ anh với cô, cô là một đương sự chẳng lẽ lại không cảm giác ra được chắc?

...

Cửa phòng bệnh sau lưng đột nhiên bị đẩy ra, có tiếng bước chân truyền tới, trong lòng Bạch Lộ thấy vui vẻ, còn tưởng là Lương Phi Phàm, nhưng khi quay người lại nhìn thấy một người khác, cô kinh ngạc: “Mẹ, sao... mẹ lại đến đây?”

Bạch Lộ đi lên lấy đồng hồ đeo tay nhìn giờ, đã hơn 9 giờ tối rồi.

Tần Trân Hy vào phòng bệnh viên đặt túi xách trong tay xuống sofa, xem xét Bạch Lộ cẩn thận mới thở phào: “Mẹ mà không đến thì con liền không nói với mẹ đúng không?”

“Mẹ, con không sao, nhưng sao mẹ biết con ở đây?”

“Xem tin tức.” Tần Trân Hy nói: “Mẹ biết trước đó con tham gia cuộc thi thiết kế, nên hôm nay cố ý xem tin tức, ai ngờ sau đó xảy ra chuyện này, phóng viên nói là Lương Phi Phàm đưa con vào viện, cậu ta đâu?”

Nhìn khắp một vòng cũng không thấy bóng dáng Lương Phi Phàm, Bạch Lộ vội nói: “... Anh ấy vừa đi, vì công ty có chuyện. Con cũng đã không sao rồi, lúc nào cũng có thể xuất viện.”

“Có phải cãi nhau không?”

Tần Trân Hy vừa nhìn liền biết suy nghĩ của con gái, bảo cô ngồi xuống giường, bà cũng ngồi xuống: “Đừng giấu mẹ, tin trước đó mẹ đã xem rồi, cậu ta có phải muốn đưa con ra nước ngoài, đến Sga bồi dưỡng không?”

Nếu mẹ đã biết thì Bạch Lộ cũng không định giấu nữa, cô gật đầu, nhẹ giọng nói: “Mẹ, thực ra con không muốn đi chút nào. Hơn nữa trước đó bọn con cũng đã nói rồi, con nói không muốn đi, anh ấy cũng đã đồng ý với con. Nhưng giờ lại đột nhiên thế này, hỏi anh ấy vì sao thì lại không chịu nói, cứ nói chỉ muốn tốt cho con.”

Tần Trân Hy cứ tưởng chuyện gì lớn, lúc này nghe con gái nói thế, liền nhin không được mà bật cười: “Thế thì cậu ta đúng là chỉ muốn tốt cho con thôi. Tuy mẹ không hiểu gì về thiết kế, nhưng cũng biết Sga là trường học mà bao nhiêu nhà thiết kế đều ước mơ muốn đến, sao lại không đi?”

... Thực ra bà chưa nói với con gái, năm đó cha của cô là Bạch Vân từng rất muốn đi Sga học. Nhưng ông không có cơ hội, giờ con gái có thể đi thì cũng coi như bù đắp cho tiếc nuối của ông.

“Bạch Lộ, đừng nghĩ nhiều, một người đàn ông có thể toàn tâm toàn ý vì con thì chứng tỏ người đó thực sự yêu thương con. Mẹ nhìn ra được, Phi Phàm thực sự để con trong trái tim đấy.”

Bạch Lộ cắn môi, mười ngón tay giao nhau, không phải cô không hiểu ý của mẹ, cô không phủ nhận rằng nếu nhận sự sắp xếp này thì cô nhất định sẽ đạt được những gì mình mong ước, nhưng... chuyện quan trọng bây giờ căn bản không phải chuyện này.

Tất cả mọi chuyện đều đè nén trong lòng, không thể nào tìm được con đường thông suốt. Bạch Lộ cảm thấy khó chịu, bức bối. Bây giờ Tần Trân Hy đứng trước mặt mình, mẹ con hai người trước nay đều có gì nói nấy, cô không nhịn được, liền oán giận nói một câu: “... Con không biết anh ấy có bao nhiêu phần trăm là vì con. Nhưng... con cứ cảm thấy anh ấy hơi kỳ lạ, chỉ sợ anh ấy đang giấu con chuyện gì đó.”

“Ừm?” Tần Trân Hy bảo con tiếp tục nói.

Bạch Lộ thở dài, cuối cùng nói: “Thực ra trước đó đều tốt cả, nhưng tối hôm qua, anh ấy lại đột nhiên nói đi khách sạn Vạn Thịnh tìm Buck nói chuyện. Kết quả đi cả đêm không về. Con tìm anh ấy một ngày một đêm cũng không thấy tin tức gì. Trước giờ anh ấy không hề như vậy, ai biết khi vừa xuất hiện thì lại là tình huống như thế, lúc đó con rất khó để không kích động.”

Vốn Tần Trân Hy còn đang nắm tay Bạch Lộ, lúc này liền nắm chặt hơn, bà vốn là một người bình đạm, nhưng lúc này trên mặt lại lướt qua một tia hoảng loạn rõ ràng: “Con... con nói là cậu ta đi đâu?”

“Đi tìm Buck ạ.”

Bạch Lộ cau mày, tay bị nắm có hơi đau, cô rút tay ra: “Mẹ, mẹ sao vậy? Sao sắc mặt đột nhiên khó coi như thế, có phải khó chịu ở đâu không?”

“Bạch Lộ, con vừa nói tối qua Lương Phi Phàm đi... đi khách sạn nào?” Tần Trân Hy không đáp mà hỏi ngược lại, từ lúc Bạch Lộ hiểu chuyện đến giờ, hình như chưa từng thấy dáng vẻ bất an của mẹ như vậy. Đầu cô hiện ra một dấu hỏi to đùng, động cánh môi, sau đó mới nói: “... Khách sạn Vạn Thịnh.”

Tần Trân Hy bật dậy, vẻ mặt càng thêm hoảng hốt.

“... Mẹ.”

Bạch Lộ cũng đứng dậy, nhưng Tần Trân Hy lại ấn vai cô, hơi miễn cưỡng thu lại biểu tình, nhưng giọng nói lại run rẩy rõ rệt: “Mẹ không sao.”

“Nhưng sắc mặt của mẹ kém quá.”

Tần Trân Hy nhanh chóng cúi đầu, Bạch Lộ nắm tay đang đặt trên vai cô của bà, lúc này mới phát hiện tay bà rất lạnh, cô nhú mày: “Mẹ, có phải mẹ có chuyện gì giấu con không?”

Người bên cạnh cô gần đây sao vậy? Đột như cứ kỳ lạ như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà cô không biết?

Tuy Bạch Lộ không phải là một người quá mẫn cảm, nhưng không phải là không có cảm giác gì. Trước đó là Lương Phi Phàm, sau lại là mẹ cô, cô nhạy bén cảm giác được nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó mà mình không biết.

“Mẹ thì có chuyện gì giấu con chứ?” Tần Trân Hy cười yếu ớt, hơi miễn cưỡng an ủi Bạch Lộ: “Con đừng nghĩ nhiều, đừng đứng mãi, ngồi đi. Khi mẹ đến thì chưa ăn gì cả, giờ ra ngoài ăn gì đó, dưới lầu có căn tin nhỉ?”

“... Có ạ.”

“Ừ, vậy mẹ đi ăn rồi quay lại.” Tần Trân Hy đi đến cửa lại đột nhiên nghĩ ra gì đó, hình như muốn tăng thêm sự thuyết phục, bà lại hỏi cô: “Con ăn chưa? Có cần mẹ mang gì về không?”

Bạch Lộ nhìn mẹ mình, vẫn lắc đầu: “Không ạ, con không đói, hơn nữa bệnh viện cũng có đồ ăn.”

Tần Trân Hy gật đầu, đi trong sự không tập trung.

Bạch Lộ suy nghĩ, vẫn cứ cảm thấy là lạ, cô dứt khoát khoác áo khoác của mình ở trên sofa vào, đổi giày, sau đó vội vã chạy theo.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 151

May mà bây giờ là buổi tối, có những y tá đã tan làm rồi, ý tá trực đêm cũng sẽ không theo cô mãi nên cô ra khỏi bệnh viện rất dễ dàng, đến trước cửa bệnh viện thì đã đuổi kịp Tần Trân Hy.

Bạch Lộ không dám đi quá gần, nhưng cách một đoạn cô cũng phát hiện mẹ cô đang gọi điện thoại, vẻ mặt trầm trọng, chưa được một lúc liền cúp máy, đi về phía đường đối diện. Bạch Lộ phát hiện Tần Trân Hy không hề đi nhà hàng nào cả, mà là đi qua hai con đường, sau cùng mới vào một quán cà phê. Cô vẫn luôn đi theo sau không xa, sau nhìn thấy Tần Trân Hy tìm một chỗ ngồi kín đáo thì cô liền không thấy rõ nữa. Cô đang nghĩ mình có nên vào đó không?

Đang do dự thì cô nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc chậm chậm đi tới.

Bạch Lộ chau mày, nhất thời không nhớ mình đã gặp biển số xe đó ở đâu, có điều khi đợi xe mở cửa thì cô đột nhiên nhớ ra, đồng thời kinh ngạc vô cùng!

Là Lí Đường Lâm.

Ngạc nhiên là điều chắc chắn, sao mẹ cô lại gặp riêng Lí Đường Lâm?

Cô chưa từng nghe nói Lí Đường Lâm có quan hệ với mẹ mình. Theo lý mà nói thì cơ hội duy nhất mà bọn họ gặp mặt thì chính là khi nhà hai bên gặp nhau trước đó. Bạch Lộ cố gắng nhớ lại hình ảnh ngày đó nhưng căn

bản không nhớ ra được lúc Lí Đường Lâm hoặc mẹ gặp mặt đối phương có nhiệt tình hay không. Nếu cô không nhớ sai thì khi đó đối phương còn giới thiệu mình với nhau mà?

...

Vậy bây giờ là có chuyện gì đây?

Vì sao vào buổi tối mà họ còn gặp riêng với nhau?

Trong đầu Bạch Lộ có hình ảnh gì đó lướt qua. Giờ cô mới nhớ, cô đã gặp Lí Đường Lâm ở mộ bố mình sau núi trước đây.

Đúng, suýt nữa cô đã quên chuyện này. Lúc đó cô cảm thấy kỳ lạ là vì sao Lí Đường Lâm lại đi sau núi. Giờ đây bà lại gặp riêng mẹ mình, chẳng lẽ họ trước đây đã có quen biết?

Hay là... có quan hệ với bố?

Có rất nhiều dấu hỏi to đùng đánh nhau trong đầu Bạch Lộ, cô vắt óc suy nghĩ cũng không nghĩ ra được ở đây có dây dưa gì. Sau khi cô thấy Lí Đường Lâm xuống xe đi vào quán cà phê liền vội vàng xoay vòng trên đường đối diện, cũng không thể theo vào được, nếu không sẽ bị phát hiện. Cô muốn gọi điện thoại cho Lương Phi Phàm, nhưng lại quên mang điện thoại, suy đi nghĩ lại thì chỉ có thể đợi ở chỗ cũ.

Thành phố A đã vào tháng mười, cuối mùa thu, nhiệt độ bên ngoài đã hạ thấp. Bạch Lộ chỉ mặc một bộ đồ bệnh nhân, bên ngoài khoác áo nỉ, bây giờ đứng ở đây liền cảm thấy hơi lạnh. Cô đợi một lúc hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng khi đợi hai người phụ nữ đi ra thì liền phát hiện vẻ mặt họ là lạ.

Thực ra khoảng cách hơi xa, trên đường thỉnh thoảng lại có xe cộ qua lại nên cô không nhìn rõ, nhưng lại có thể phân biệt được qua hành động của

họ.

Từ đầu tới cuối Lí Đường Lâm đều đang lôi kéo Tần Trân Hy, mà về mặt Tần Trân Hy thì lại không kiên nhẫn, cuối cùng không biết nói gì mà cảm xúc của Lí Đường Lâm rõ ràng hơi kích động, kéo Tần Trân Hy không chịu buông tay.

Bạch Lộ chỉ thấy kinh ngạc, Lí Đường Lâm là một phụ nữ cao quý nhã nhặn như thế, thế mà lại làm ra hành động này trên đường cái, chẳng lẽ bà ấy có thù với mẹ mình?

Nhưng nghĩ kĩ thì lại không giống, mẹ của mình là một người lãnh đạm, bà sẽ không kết thù với người khác. Hơn nữa những năm này, bà rất ít đến thành phố A, thường sinh hoạt trên thị trấn, cũng sắp đến tuổi nghỉ hưu rồi, về mặt công việc cũng rất kính nghiệp, sao có thể quen biết một người phụ nữ như Lí Đường Lâm chứ?

... Hay là họ đã quen biết từ trước rồi?

Bạch Lộ càng nghĩ càng thấy loạn, cô cắn môi, nghĩ, so với ở đây nghĩ lung tung thì không bằng tiến đến hỏi cho rõ.

Thực ra cũng có thể là vì chuyện hôn nhân của mình và Lương Phi Phàm.

Chuyện mà Bạch Lộ nghĩ được cũng chỉ có thế, hai tay cô ôm lấy mình, trong lúc chân trái vừa nhấc lên thì cách đó không xa truyền đến tiếng thắng xe chói tai. Buổi tối yên tĩnh ở trong thành phố sắc đèn xa hoa này tựa hồ lại không hề yên tĩnh như vậy nữa.

Cả người Bạch Lộ đứng thẳng ở đó, chớp mắt, dường như quên cả hô hấp.

Trong chớp mắt đó, cô tận mắt nhìn thấy cảnh tai nạn xảy ra, mà người bị tai nạn lại là mẹ của cô.

Hình như cả thế giới đều trở nên yên tĩnh, cô chỉ nghe thấy tiếng tim đập của mình, thành thịch thành thịch, tiếng sau nhanh hơn tiếng trước, cứ thế đập trong hai phút thì bên đường dần dần vây lấy không ít người, có người gọi điện báo cảnh sát, có người gọi cho xe cứu thương...

“Bạch Lộ, mẹ hi vọng con được hạnh phúc, chỉ cần là điều con chọn thì mẹ đều sẽ ủng hộ con.”

“Bạch Lộ, mẹ nhìn ra được, Phi Phàm rất nghiêm túc với con... Tìm được một người đàn ông yêu con không dễ, con với nó phải sống thật tốt.”

Một giọng nói của phụ nữ bình thường hờ hững lạnh lùng nhưng khi ở trước mặt cô thì lại trở nên mềm mại, lúc này đang vang lên không ngừng bên tai cô. Bạch Lộ chỉ cảm thấy mình hình như bị thứ gì đó đột nhiên đập trúng, cô hoàn hồn, lúc này mới biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...

Cô như phát điên mà chạy qua: “... Mẹ ơi... Mẹ...”

Người vây quanh càng ngày càng nhiều, nhưng lại không có ai tiến lên, vì xung quanh đều là máu, rất nhiều rất nhiều máu, nhìn mà thấy sợ. Bạch Lộ chưa bao giờ có cảm giác như vậy, giống như có thứ gì đó nghẹn ở cổ họng, không thể hô hấp, không thể nói chuyện, cả người không có cảm giác gì, cô hình như cũng quên hết mọi thứ. Chỉ như phát điên mà đẩy đám người ra, dẫm chân lên trên máu tươi, cả người cô quay cuồng, dạ dày như đảo lộn, cô muốn nôn.

Cô cố gắng nhịn cảm giác buồn nôn, bởi vì cái nơi gọi là tim đang đau vô cùng, đau đến mức muốn khóc cũng không khóc được. Bạch Lộ không để ý mà xông về phía trước, quỳ trong bãi máu, run rẩy giơ tay ôm lấy người phụ nữ hôn mê không tỉnh, trong cổ họng lại không phát ra nổi một chữ...

Lương Phi Phàm vừa mới kết thúc cuộc họp video, anh giơ tay bóp sống mũi hơi đau, lại rút một điếu thuốc ra, ngậm trong miệng rồi đốt, đúng lúc này thì điện thoại vang lên.

Liếc nhìn số điện thoại, là Quan Triều gọi đến.

Anh nhìn một cái, lúc này đã sắp 11 giờ rồi, anh hít một ngụm thuốc rồi mới cau mày nhấn tiếp.

“... Lương tổng, Lương phu nhân xảy ra chuyện rồi.”

Khi Lí Đường Lâm ngồi lên xe thì thân thể vẫn run rẩy, trên mặt toàn là sự hoảng hốt lo sợ trước nay chưa từng có.

Ngồi trước là lái xe, ông ta là một lái xe đã làm cho nhà họ Lương rất nhiều năm. Những năm này luôn lái xe cho Lí Đường Lâm, rất trung thành với bà ta. Một màn vừa rồi ông ta cũng thấy rõ ràng, trong lúc đó, chính ông ta đã kéo Lí Đường Lâm bị dọa cho hồn phi phách tán lên xe, rời khỏi đó.

Nhà họ Lương không phải gia tộc bình thường, huống hồ Lương thị bây giờ đã xảy ra quá nhiều chuyện. Nếu lúc này nữ chủ nhân của Lương gia xảy ra chuyện gì thì nhất định sẽ gây ra ảnh hưởng cực xấu với Lương thị.

Tài xế này đã qua trung tuần, nhưng đã lái xe cho nhà họ Lương rất nhiều năm rồi. Lương Kiếm Nam và Lí Đường Lâm vẫn luôn đối xử với ông ta rất tốt. Cho nên ông ta cũng rất trung thành với nhà họ Lương. Là người lái xe, nên khi xảy ra tai nạn thì tư duy thường linh hoạt hơn.

“... Phu nhân, bà đừng lo, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Lái xe đi xa, xác định xung quanh không có camera thì mới dừng lại, quay người, nói với Lí Đường Lâm đang tâm thần không yên: “Đoạn đường vừa nãy không có camera, lúc tôi lái xe đã nhìn rồi, cho nên không

bị quay trúng đầu. Hơn nữa lúc đó đã muộn rồi, vị trí cửa sổ quán cà phê không có người, lúc xảy ra tai nạn cũng không có ai trên đường nên bà chủ không cần lo, bình tĩnh lại, sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Thật... thật sao?”

Lúc Lí Đường Lâm nói thì môi run run, âm thanh cũng ngắt quãng: “Thật sự sẽ không sao ư?...Tôi...tôi không cố ý đâu. Tôi... tôi không hề cố ý. Chỉ...chỉ lỡ tay...Nhưng...nhưng bà ta nên nói với tôi...Nếu bà ra nói thì sẽ không xảy ra chuyện gì...Vì sao...vì sao lại không chịu nói cho tôi... Tôi... tôi thật sự không cố ý. Tài... tài xế Thẩm, ông...ông phải giúp tôi, tôi không thể xảy ra chuyện. Tôi không thể ngồi tù, tôi không thể ngồi tù được...Tôi...”

“Phu nhân, bà bình tĩnh đi, sẽ không ngồi tù đâu.”

Tài xế Thẩm này vội vàng tháo dây an toàn, nhìn xung quanh, phát hiện một cửa hàng tiện lợi cách đó không xa, lúc này mới an ủi Lí Đường Lâm: “Phu nhân, bà cứ ngồi trong xe nghỉ ngơi đi, tôi mua chai nước cho bà. Bà đợi chút.”

Không lâu sau, tài xế Thẩm đã xách một chai nước khoáng lên xe, mở nắp, đưa cho Lí Đường Lâm: “Phu nhân, uống ngụm nước trước đi, rồi bình tĩnh lại. Chuyện này sẽ không dính đến bà đâu. Bà yên tâm, vừa nãy tôi đã kéo bà rời đi ngay lúc đầu, không có chứng cứ, không có nhân chứng, sẽ không sao đâu.”

“... Thật ư? Thật vậy sao?”

Lý Đường Lâm ôm chặt chai nước khoáng trong tay, tựa hồ lời tài xế có tác dụng, bà ta hút sâu rồi mới miễn cưỡng bình phục cảm xúc: “Thế thì tốt, tôi không thể xảy ra chuyện, nhất định không thể xảy ra chuyện... Tài xế Thẩm, tôi... Lần đầu tôi gặp chuyện này, trong lòng tôi rất loạn.”

Bà ta đột nhiên ngẩng đầu nhìn người đàn ông trung niên trên ghế lái xe: “... Ông vừa giúp tôi, ông sẽ luôn giúp tôi đúng không? Chuyện này ông sẽ giúp tôi, đúng không?”

“Đúng, phu nhân, bà yên tâm. Tôi có ngày hôm nay cũng là do bà và ông chủ cho. Tôi sẽ không làm kẻ vong ân phụ nghĩa đâu. Chuyện này bà không cần lo, tôi sẽ không để bà xảy ra chuyện đâu. Phu nhân, bà chỉ cần thả lỏng, đừng để lộ ra sơ hở là được.”

“... Được, được, tài xế Thẩm, ông yên tâm, tôi sẽ không để ông thiệt đâu.”

Lí Đường Lâm nắm chặt mười ngón tay, cảm xúc nôn nóng bất an dường như theo đoạn đối thoại vừa rồi mà dần bình tĩnh xuống.

Bà không thể có chuyện, bà không cố ý. Là tự Tần Trân Hy... đều do bà ta, đều do bà ta cả...

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 152

Lúc Lương Phi Phàm đến bệnh viện thì Tần Trần Hy đã được đưa vào phòng cấp cứu rồi, mà Bạch Lộ bên ngoài cả người đều là máu, vẻ mặt ngơ ngác ngồi trên ghế dài.

Vẻ mặt cô trắng như giấy, dù cách một đoạn hành lang thì Lương Phi Phàm vẫn có thể nhìn rõ thân thể của cô đang run rẩy, mười ngón tay thon dài đan chặt vào nhau, xung quanh cô dường như đều trở thành màu xám.

Tim như co lại, Lương Phi Phàm hít một hơi thật sâu, lúc này mới nhắc chân đi về phía Bạch Lộ.

“...Lương tổng, Lương phu nhân xảy ra chuyện rồi...”

“Là điện thoại của bệnh viện, Tần Trần Hy bà ấy... xảy ra tai nạn.”

“Trước mắt còn chưa có nhân chứng, nhưng... vì có người báo cảnh sát nên phía cảnh sát đã đi vào điều tra, bây giờ còn chưa rõ tình huống, người đang ở trong bệnh viện... Lương tổng, vì trước đó anh bảo tôi điều tra chuyện Bạch Vân nên... 22tôi tra ra được gần đây Tần Trần Hy luôn ở thành phố A, hơn nữa còn gặp mặt riêng với mẹ anh mấy lần.”

...

Đoạn hành lang dài như cách cả nghìn ngọn núi vụn con sông, mỗi một bước chân Lương Phi Phàm dẫm xuống thì lại gần cô hơn một ít, những âm

thanh đó rõ ràng lướt qua bên tai, trong người như có hai luồng sức mạnh không ngừng lôi kéo anh. Nhưng anh chỉ có thể ép xuống, càng đi càng nhanh.

“Bạch Lộ.” Lương Phi Phàm vừa ngồi xuống liền nắm tay cô, âm thanh trầm thấp: “Bạch Lộ, em sao rồi? Là anh đây, anh đến rồi, xin lỗi, anh đến muộn.”

Cả người Bạch Lộ hoảng hốt, tất cả tư duy như trống rỗng, có quá nhiều hình ảnh lướt qua trong đầu, nhưng tốc độ quá nhanh, nhanh đến mức cô không có cách nào bắt được, bên tai đột nhiên truyền đến âm thanh nam trầm thấp, quen thuộc như vậy, nhưng hình như cũng lại rất xa lạ.

“... Bạch Lộ.”

Lương Phi Phàm thấy cô không nói gì, đôi tay nhỏ trong lòng bàn tay mình lại lạnh vô cùng, anh cau mày, cảm thấy đau lòng: “Đừng như thế, anh đã biết rồi, Bạch Lộ, nhìn anh này, sẽ không có chuyện gì đâu. Nhé?”

Bạch Lộ lúc này mới phản ứng, ánh mắt trống rỗng dần có tiêu cự, khuôn mặt anh tuần trước mắt cô rất quen thuộc, cô có thể cảm giác được hơi thở đàn ông đó cũng rất quen thuộc. Nhưng... vì sao cô không hề có cảm giác an toàn như trước đây, mà lại thấy khó chịu như vậy?

Trong đầu nhanh chóng lướt qua một hình ảnh, một người phụ nữ dùng lực lôi kéo, dồn đẩy một người một người phụ nữ khác, cuối cùng có người nằm trong một vũng máu... Cô hồi thần, chút sắc máu trên môi cuối cùng cũng biến mất: “Buông ra, buông tôi ra!”

Bạch Lộ dùng lực đẩy Lương Phi Phàm, người đàn ông không phòng bị bị cô đột nhiên đẩy mạnh khiến cả người loạn choạng, phải chống tay lên ghế mới không bị ngã. Lương Phi Phàm ngẩng đầu, mày cau chặt hơn: “Bạch Lộ, em sao vậy? Anh là Lương Phi Phàm.”

Bạch Lộ lùi về sau hai bước, không ngừng lắc đầu, trong giọng nói run rẩy có sự kháng cự: “... Anh, cách xa tôi ra...”

Mày kiếm của Lương Phi Phàm cau lại thành chữ xuyên, đứng dậy, đi về phía câu: “Anh là Lương Phi Phàm, em sao thế? Là anh đây...”

“Tôi biết là anh, Lương Phi Phàm, là anh, anh cách xa tôi xa.” Âm thanh như vỡ nát, trong đó còn có sự xót xa, nhưng cô lại bất chấp hét lên: “... Tôi không muốn nhìn thấy anh!”

“Bạch Lộ...”

“Đi ra, đi ra!”

Trên mặt cô không có chút máu này, người phụ nữ vốn nằm trong lòng anh, cười đến mi mắt cong cong nay lại chống đối anh, trong lòng Lương Phi Phàm trào ra sự hoảng sợ chưa từng có: “Bạch Lộ, em đừng như thế, hãy bình tĩnh chút. Anh biết mẹ em xảy ra chuyện, xin lỗi, anh không nên để em lại bệnh viện một mình. Em bình tĩnh chút được không? Bạch Lộ, em nhìn anh đi, anh là Lương Phi Phàm, là chồng của em. Vợ à...”

“Đừng gọi tôi.”

Hạt lệ to như hạt đậu rơi lạch tạch theo gò má, Bạch Lộ ôm tai mình, không ngừng lắc đầu: “Đừng gọi tôi, đừng gọi tôi... Tôi tận mắt nhìn thấy, tôi đã tận mắt nhìn thấy...”

Tất cả cảm giác ào ào ủa đến, Bạch Lộ còn chưa nói hết đã thấy bóng tối ập đến. Cả người mềm nhũn ngã xuống, tim Lương Phi Phàm co lại, bước nhanh đến ôm lấy eo cô, ôm vào trong lòng, tay vừa đụng đến người cô liền cảm thấy người cô hơi dính, giờ vào bụng dưới của cô thì thấy tay có dính màu đỏ tươi...

Tim Lương Phi Phàm đập nhanh, trong chớp mắt đó như quên cả hô hấp, hoảng loạn kêu lên: “... Bác sĩ? Bác sĩ đâu? Ở đâu? Mau đến đây!”

...

Dường như cứ năm mơ mãi, một giấc mộng kỳ quái, trong mộng có rất nhiều người, có cha, có mẹ, còn có một đứa bé không rõ mặt, hình như tất cả những người cô từng gặp đều xuất hiện trong mộng. Nhưng đến cuối cùng cô không rõ giấc mộng này có ý gì.

Lúc mở mắt thì cảm thấy mệt mỏi vô cùng, cả người như bị rút hết sức vậy.

Tay bị người ta nắm chặt, độ ấm quen thuộc, xúc cảm quen thuộc, còn có hơi thở quen thuộc.

Cô mở mắt nhìn trần nhà, cả người không động đậy, cuối cùng cảm giác người bên cạnh đứng lên, khuôn mặt anh tuần quen thuộc cũng lại gần: “Em tỉnh rồi à? Bạch Lộ, em cảm thấy sao rồi?”

“Bạch Lộ, em đừng như vậy, em như thế khiến anh rất lo... Em nói cho anh nghe đi, em sao rồi?”

Lương Phi Phàm chưa bao giờ có cảm giác như vậy, anh cảm thật sự hối hận, trước đó mình không nên để cô một mình ở bệnh viện. Cảm giác quý quái gì đó cắt sang một bên đi, bây giờ cô mang thai rồi, còn gì quan trọng hơn cô nữa chứ?

“Bạch Lộ...”

“Mẹ em đâu?” Cô đột nhiên hỏi, giọng khàn khàn, cứ như bánh răng cũ kĩ hoạt động vậy.

Thấy cô cuối cùng cũng nói chuyện, Lương Phi Phàm thở phào một hơi, nhìn cô giãy giụa muốn đứng dậy, anh vội vàng ấn vai cô, thấp giọng nói: “Đừng động dậy, em bị sốc quá nặng, vừa nãy suýt nữa đã... Bạch Lộ, mẹ vẫn đang ở trong phòng phẫu thuật, anh đã gọi tất cả bác sĩ giỏi nhất đến rồi, bà sẽ không sao đâu, em hãy tin anh. Em nhất định phải nằm xuống, không được xảy ra chuyện gì nữa. Con của chúng ta, nó vẫn đang ở trong bụng em. Nghe lời, có được không?”

Con của chúng ta...

Mấy chữ này cuối cùng cũng khiến Bạch Lộ có cảm xúc, cô ngơ ngác mở to mắt, nhưng lại có nước mắt rơi xuống, thấm vào gối.

Vẻ mặt Lương Phi Phàm hiện ra vẻ đau lòng, anh giơ tay ôm cô: “Đừng khóc, mẹ sẽ không sao đâu.”

Bạch Lộ giơ tay nắm lấy cổ tay anh, mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm anh, lúc sau mới bình tĩnh gọi anh: “Phi Phàm.”

“Trước đó khi anh đi khách sạn tìm Buck thì có gặp mẹ em không?”

Lông mày đang cau lại của anh nhất thời cứng lại: “Tại sao em hỏi vậy?”

Tại sao?

Bởi vì cô không ngu, tư duy của cô không phải không có logic. Ngược lại, cô rất thông minh, có lẽ do tính cách lạnh nhạt của mình mà trước nay khi đi làm đều không thích nhiều chuyện, nhưng cô có thể đứng ở một bên nhìn thấu rất nhiều chuyện và người.

Sau khi Lương Phi Phàm đi tìm Buck thì như thay đổi hoàn toàn, chỉ sau một đêm mà anh lại cố chấp muốn đưa mình ra nước ngoài, sau đó còn tránh không gặp mình. Sau đó nữa là mẹ của mình, vừa nghe thấy Lương

Phi Phàm đi khách sạn đó liền hoảng loạn, cuối cùng đi tìm Lí Đường Lâm, sau khi hai người gặp mặt liền xảy ra tranh chấp...

Còn có, trước đó không lâu, cô gặp Lí Đường Lâm ở mộ của bố...

Tất cả mọi chuyện chẳng lẽ chỉ trùng hợp ư?

Không, thế giới này không thể có nhiều chuyện trùng hợp như thế được, dưới cơn hoảng loạn và hoảng sợ đó, trong đầu đều lướt qua lướt lại những hình ảnh này...

Nên, sau khi cô bình tĩnh lại thì có thể đoán được những chuyện cô không biết kia, những người thân quan trọng nhất của cô chắc chắn biết rõ.

Cô đỡ thân thể mình, muốn ngồi dậy, Lương Phi Phàm giúp cô đệm một chiếc gối.

Bạch Lộ nhìn anh, nói từng chữ: “Em biết anh có chuyện gì đó giấu em, có đúng không? Bây giờ còn không định nói cho em?”

Tay rũ xuống của Lương Phi Phàm động dậy, giọng nói vẫn tình tình như cũ, nhưng tựa hồ có toát lên sự vô lực mà không cách nào che giấu: “... Bạch Lộ, giờ em đừng nghĩ nhiều như thế, tất cả rồi sẽ qua đi thôi.”

“Sẽ không qua đi đâu, sao có thể qua đi chứ? Chuyện đã xảy ra thì đã xảy ra rồi, anh biết em nhìn thấy gì không? Em vừa nãy tận mắt nhìn thấy là mẹ...”

“Lương tổng...” Bên ngoài đột nhiên có tiếng gõ cửa, đánh gãy lời sau đó của Bạch lộ, Quan Triều đẩy cửa đi vào, vẻ mặt vội vã: “Lương tổng, mẹ của Lương phu nhân vừa làm phẫu thuật xong, bây giờ bên ngoài đến...”

“Mẹ tôi xong phẫu thuật rồi sao?”

Cả người Bạch Lộ nhào ra, nắm lấy Lương Phi Phàm, lắc tay anh rồi nói: “Đưa em đi gặp mẹ, nhanh lên!”

“Bạch Lộ, em đừng kích động như thế.”

Lương Phi Phàm vội vàng giữ chặt cô, cảm xúc của cô bây giờ quá dễ xao động. Thực ra lý do cô ngất đi là do động thai, bác sĩ đã nói không thể để xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào nữa, cũng không được cho cô chịu cú sốc nào, nếu không thì đứa bé trong bụng chỉ sợ không giữ được.

“Bây giờ anh đưa em đi, em đừng kích động.” Lương Phi Phàm cau mày, biết không thể giữ cô ở đây, liền quay đầu nói với Quan Triều: “Cậu đi tìm một cái xe lăn tới đây.”

Nhưng Quan Triều không động đây, do dự một lát mới nói: “... Mẹ của Lương phu nhân... sau khi làm phẫu thuật xong thì không tốt lắm, trước mắt vẫn chưa tỉnh, đang trong ICU, tình huống của Lương phu nhân... hình như không thích hợp vào ICU. Còn nữa, Lương tổng, bên ngoài có vài cảnh sát.” Quan Triều nhìn Bạch Lộ một cái, dáng vẻ khó xử: “Chắc là đến lấy khẩu cung của Lương phu nhân, chuyện tai nạn đã có người báo cảnh sát, trước mắt phía cảnh sát đã chuẩn bị lập hồ sơ, bây giờ họ đang đợi ở ngoài...”

Lương Phi Phàm không hiểu tại sao những cảnh sát này lại muốn lấy khẩu cung của Bạch Lộ chứ?

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 153

Bây giờ anh còn không biết, nhân chứng duy nhất có mặt tại hiện trường vụ tai nạn chính là Bạch Lộ, cho dù người báo cảnh sát không phải Bạch Lộ, nhưng cô lại là người đầu tiên chạy tới hiện trường. Trên con đường kia không có bất kỳ một camera giám sát nào. Sau khi cảnh sát nhận vụ án này, việc đầu tiên bọn họ làm chính là điều tra xem Tần Trân Hy đã gặp người nào và ở chỗ nào trước khi vụ tai nạn xảy ra.

Mà Bạch Lộ là con gái của bà, ở trong camera giám sát của bệnh viện có quay được cảnh cô đi theo Tần Trân Hy ra khỏi bệnh viện trong đêm khuya.

...

“Cô Bạch, lần cuối cùng cô gặp mẹ mình, cũng chính là bà Tần Trân Hy vào lúc nào?” Trong phòng bệnh của bệnh viện, Bạch Lộ đang ngồi ở trên giường, cảnh sát đứng đối diện với cô và hỏi thăm theo thường lệ.

Sắc mặt Bạch Lộ không tốt lắm, tuy nhiên khi cô đối mặt với cảnh sát, tâm trạng cô vẫn rất bình tĩnh. Lương Phi Phàm đứng ở bên cạnh lại luôn nhíu mày, nếu như không phải vừa rồi Bạch Lộ đồng ý gặp cảnh sát, anh căn bản sẽ không để cho những người này vào phòng bệnh.

“Mẹ tôi biết tôi đang ở trong bệnh viện nên đặc biệt sang đây thăm tôi, lúc đó là vào khoảng hơn 9 giờ tối.”

“Sau đó thì sao?”

Mười ngón tay Bạch Lộ đặt ở trên đầu gối khẽ bóp chặt, cô dừng lại một lát rồi nói: “...Sau đó, hai mẹ con tôi nói chuyện vài câu, tâm trạng của bà hơi kém. Bà bảo muốn xuống dưới tầng ăn cơm, tôi sợ có chuyện gì bèn đi theo bà xuống dưới.”

“Vì sao cô lại cho rằng tâm trạng của bà ấy hơi kém?”

Bạch Lộ cắn môi, viền mắt ửng đỏ. Cô nhìn người cảnh sát đang lấy lời khai đối diện: “Tính mẹ tôi vẫn luôn tương đối lãnh đạm, bà rất ít khi lộ ra vẻ hoảng loạn như vậy, cho nên tôi đi theo bà.”

Cảnh sát gật đầu: “Vậy sau đó, cô lại nhìn thấy gì nữa?”

Đôi môi tái nhợt của Bạch Lộ khẽ run rẩy, mười ngón tay càng nắm lại chặt hơn. Trên mặt cô đầy vẻ bất an và khủng hoảng, nhưng lại giống như có vài phần dứt khoát. Lương Phi Phàm chưa bao giờ thấy biểu hiện như vậy ở trên mặt cô. Trái tim anh chợt thắt lại. Anh bước đến, cầm lấy mười ngón tay căng đờ của Bạch Lộ: “Em không cần phải miễn cưỡng mình đâu.”

Anh nhìn qua cảnh sát bên cạnh với ánh mắt sắc bén, lộ rõ sự cảnh cáo.

Người cảnh sát kia tất nhiên cũng nhận ra Lương Phi Phàm. Ở thành phố A, nhà họ Lương có địa vị rất cao. Hơn nữa, bây giờ ông nội của Lương Phi Phàm có khả năng ảnh hưởng nhất định trong giới chính trị. Anh vừa đảo mắt nhìn qua, người cảnh sát lập tức rút cổ lại, cười có chút gượng gạo: “...Lương thiếu, chuyện này...Nếu như cô Bạch không được khỏe, chúng tôi có thể đợi lấy lời khai sau...”

“Không cần.”

Bạch Lộ đột nhiên lên tiếng, cắt ngang lời cảnh sát nói. Cô rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay của Lương Phi Phàm: “Tôi không sao, tôi có thể tiếp tục cho lời khai.”

Lương Phi Phàm nhíu mày: “Bạch Lộ, sức khỏe của em...”

“Em không có vấn đề gì cả. Nhưng em nghĩ, anh không tiện ở đây trong lúc em cho lời khai.” Rõ ràng cô có ý bảo Lương Phi Phàm ra khỏi phòng bệnh.

Lương Phi Phàm tất nhiên không đồng ý: “Bạch Lộ...”

“Bất kể thế nào, chúng ta cũng không nên gây rắc rối cho những nhân viên thi hành pháp luật.”

Giọng điệu của Bạch Lộ rất bình tĩnh, bình tĩnh tới mức làm cho Lương Phi Phàm cảm thấy bất an. Anh đương nhiên không chịu đi: “Không được, em muốn cho lời khai cũng được, nhưng anh phải ở lại đây.”

Bạch Lộ nhìn anh nhưng không lộ cảm xúc gì. Cô biết mình không thể ép anh đi được, anh chắc chắn cũng sẽ không đi. Chỉ có điều anh lại chưa chắc có thể tiếp nhận được những lời cô sắp nói. Nhưng bây giờ cô vô cùng bình tĩnh. Sau khi suy nghĩ một lát, cô cảm thấy anh có thể thế nào? Có một số việc, cuối cùng anh cũng phải biết thôi.

Chuyện này sẽ không lừa được anh, đây chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Nếu đã như vậy thì cứ mặc anh đi.

“Cô Bạch, cô còn muốn bổ sung thêm gì không?” Cảnh sát cũng là người nhạy bén. Thật ra anh ta lấy lời khai của Bạch Lộ cũng chỉ theo thông lệ mà thôi. Nhưng lúc này, anh ta nhìn thấy Lương Phi Phàm khẩn trương như vậy nên cũng không dám ở lại lâu, chỉ muốn làm nhanh rồi đi: “...Nếu như cô không có gì muốn bổ sung, lại cứ như vậy đi...”

“Tôi còn có vài điều muốn nói.”

Bạch Lộ ngắt lời người cảnh sát, cô gần như không cho mình có cơ hội để do dự nữa, nói rất nhanh: “Tôi đi theo mẹ tôi ra khỏi bệnh viện, lại phát hiện bà đang gọi điện thoại, sau lại bà không đi nhà ăn, mà...đi tới một quán cà phê. Nó nằm ở ngay bên kia đường, đối diện với cổng bệnh viện. Sau đó, tôi lại nhìn thấy có người tới gặp mẹ tôi. Người đó là...”

“Người đó là ai?”

Bạch Lộ quay sang nhìn Lương Phi Phàm vẫn hoàn toàn không hay biết gì cả, nói: “Là Lí Đường Lâm.”

Chiếc bút trong tay cảnh sát chợt dừng lại, anh ta theo bản năng nhìn về phía Lương Phi Phàm.

Sắc mặt Lương Phi Phàm vẫn bình tĩnh, anh nhìn chăm chăm vào người phụ nữ bên cạnh, giống như ba chữ “Lí Đường Lâm” không có liên quan nào tới mình vậy. Anh không định bày tỏ bất kỳ ý kiến gì.

Người cảnh sát đứng ở bên cạnh cảm thấy bối rối, không biết phải làm sao.

Bạch Lộ nhìn thẳng vào mắt của Lương Phi Phàm, giọng nói hơi khàn đi, cô nói rõ ràng từng câu từng chữ với cảnh sát: “...Bọn họ ngồi ở trong quán cà phê một lúc, có lẽ khoảng hơn nửa giờ, sau đó tôi lại nhìn thấy mẹ tôi đi ra khỏi quán cà phê. Chẳng bao lâu, Lí Đường Lâm cũng đi ra theo. Bọn đứng ở trên đường và tranh cãi với nhau. Tôi đứng khá xa nên không nghe rõ bọn họ nói gì. Nhưng khi nhìn thấy Lí Đường Lâm rất kích động, tôi đã định đi tới đó. Nhưng tôi còn chưa kịp tới, lại tận mắt nhìn thấy được - Lí Đường Lâm đẩy mẹ tôi ra đường.”

...

Cô nói rất rõ ràng. Thật ra, bên phía cảnh sát cũng không phải không có manh mối. Bọn họ biết Tần Trân Hy thật sự đã gặp Lí Đường Lâm trước khi vụ tai nạn xảy ra. Chẳng qua, thân phận của Lí Đường Lâm rất nhạy cảm, hơn nữa không có bất kỳ chứng cứ nào đáng kể nên bọn họ không tiện nói gì. Nhưng bây giờ, lời Bạch Lộ nói lại là bằng chứng tốt nhất. Cảnh sát có phần e ngại, tuy nhiên bọn họ vẫn phải ghi chép lại đầy đủ.

Sau khi cảnh sát chỉnh sửa lại tất cả ghi chép xong, dựa theo lệ cũ, bọn họ cho Bạch Lộ ký tên, đồng thời nói cho cô biết, vụ án này đã chính thức được thụ án, nếu như có gì cần thiết, đến lúc đó có thể sẽ phải nhờ cô giúp đỡ.

Trước khi cảnh sát rời đi, Bạch Lộ nghiêm túc nói một câu: “...Nếu như cần tôi làm chứng, tôi sẽ lập tức phối hợp với các anh, nhưng tôi chỉ có một điều kiện, chính là - chuyện này, không phải là tai nạn. Đó là do có người cố ý gây ra. Cho nên, tôi hi vọng cảnh sát các anh có thể cho truy tố trước pháp luật.”

Truy tố?

Truy tố ai?

Truy tố Lí Đường Lâm sao?

...

Cảnh sát cảnh giác nhìn Lương Phi Phàm đang ở bên cạnh Bạch Lộ. Hai tay anh đút trong túi quần, nhìn như có vẻ rất tùy ý, cả người lại bao phủ bởi cảm giác u ám, gương mặt đẹp trai lại có thêm cảm giác lạnh lùng. Người cảnh sát thức thời, tất nhiên không dám ở lại lâu, Lí Đường Lâm chính là bà chủ nhà họ Lương, vợ của Lương Vô Minh. Đó là người muốn kiện là có thể kiện được sao?

Trong lòng người cảnh sát có suy nghĩ nhưng đương nhiên sẽ không nói ra miệng. Anh ta chỉ gật đầu và nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh. Trong phòng bệnh chỉ còn lại Lương Phi Phàm và Bạch Lộ. Cô ngồi dậy và rời khỏi giường, giọng điệu vô cùng bình tĩnh, chỉ nói: “Em muốn đi gặp mẹ em.”

“Em không dự định nói rõ ràng với anh sao?”

Lương Phi Phàm nắm lấy cổ tay cô, ánh mắt có phần sắc bén: “Vì sao lúc trước em không nói cho anh biết những chuyện vừa rồi?”

Đôi mắt đen thâm trầm của Bạch Lộ đối diện với ánh mắt có phần chất vấn của Lương Phi Phàm, cô lại mỉm cười, lời nói có hơi lạnh lùng: “Phi Phàm, nếu như anh là em, anh có thể nói trước với em một câu không?”

Lương Phi Phàm nhú mày, bàn tay nắm tay cô cứng đờ. Từ trong giọng nói của cô, anh có thể nghe được vài phần oán giận. Cô oán trách anh trước đó đã giấu giếm cô.

“...Bạch Lộ, anh biết em cảm thấy anh giấu em rất nhiều chuyện, nhưng trong chuyện này, em chẳng lẽ không biết sao? Đây không phải là chuyện nhỏ. Bây giờ em làm chứng tố cáo mẹ anh. Nếu như đến lúc đó vụ án được khởi tố, bà ấy có khả năng sẽ thành kẻ mưu sát chưa thành đấy...”

“Em chỉ nói là ra bản thân em tận mắt nhìn thấy.”

Bạch Lộ rút mạnh tay của mình ra, cô cúi đầu tránh ánh mắt nóng bỏng lại dường như bất lực của anh. Cô chỉ sợ mình sẽ mềm lòng. Cô cắn môi, không cho mình có cơ hội để thở và nói rất nhanh: “Em nghĩ, nếu đổi lại là anh thì anh cũng sẽ làm như vậy thôi. Bây giờ, người nằm ở trong khoa hồi sức đặc biệt ICU kia là mẹ em, đó là người mẹ đã ngậm đắng nuốt cay nuôi em lớn khôn.”

Lương Phi Phàm hít sâu một hơi, cố kìm chế sự điên cuồng và nóng nảy trong lòng mình: “Trong chuyện này nhất định là có hiểu lầm.”

Mặc dù anh biết mẹ và Tần Trân Hy đã từng gặp mặt trước đó, nhưng dù thế nào anh cũng không tin mẹ mình muốn hại chết Tần Trân Hy. Cho dù chuyện này thật sự giống như lời Bạch Lộ nói, anh cũng cho rằng nhất định có hiểu lầm gì đó. Đơn giản chính là, Tần Trân Hy đang ở trong phòng ICU, tuy nhiên bà tạm thời không nguy hiểm tới tính mạng.

“Hiểu lầm sao?”

Bạch Lộ cười lạnh nhưng không tán thành: “Nếu là hiểu lầm, bà ấy có thể thừa nhận mình lỡ tay. Phi Phàm, anh nên đi về hỏi mẹ anh xem, vì sao sau khi xảy ra tai nạn, lựa chọn đầu tiên của bà ấy lại là chạy trốn, mà không phải gánh chịu trách nhiệm của mình. Chỉ cần bà ở lại đó nói mình không cố ý, em sẽ có thể chấp nhận cái anh gọi là “hiểu lầm”, nhưng bà lại trốn đi. Nếu như em không đoán sai, sau này bà ấy tuyệt đối sẽ không thừa nhận là mình đẩy mẹ em.”

“Thôi đi, em không muốn tranh cãi với anh nữa. Em thấy rất mệt mỏi và muốn đi thăm mẹ em.”

Bạch Lộ ấn vào huyết thái dương đang đau nhức, giọng nói trầm xuống và lộ ra sự mệt mỏi rã rời: “Anh về đi được không? Bây giờ em không muốn nói thêm gì nữa.”

Lương Phi Phàm nhíu mày và gật đầu, anh không ép cô phải nói thêm nữa.

Anh biết, bây giờ tâm trạng cô rất không ổn định, cô muốn đi gặp Tần Trân Hy, anh đã thu xếp giúp cô, đồng thời cũng để Quan Triều ở lại bệnh viện. Mặt khác, anh cũng phái người đi điều tra xem, Tần Trân Hy có phải thật sự gặp Lí Đường Lâm trước khi tai nạn xảy ra hay không?

Bản thân anh lại trở về chỗ ở của nhà họ Lương.

Khi chiếc xe của Lương Phi Phàm vừa tiến vào cửa lớn của nhà họ Lương, anh phát hiện có một chiếc xe cảnh sát đang đậu ở trong ga ra.

Anh nhú mào và đẩy cửa bước xuống xe.

Khi anh đi vào phòng khách lại phát hiện Lương Vô Minh và Lương Kiếm Nam đều đang ở đó. Mà mẹ anh, Lí Đường Lâm cũng ngồi ở trên ghế sofa, còn có mấy người cảnh sát đứng bên cạnh. Lúc Lương Phi Phàm đi vào trong, vẫn là quản gia nhìn thấy anh đầu tiên, vội vàng kêu lên: “Cậu chủ đã trở về.”

“Phi Phàm...” Lí Đường Lâm đứng dậy, mặt bà tái nhợt.

Trái tim của Lương Phi Phàm thắt lại. Anh cởi áo khoác và bước vào, ấn vai của mẹ xuống, sau đó mới nhìn về phía Lương Vô Minh: “Ông nội.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 154

“Có phải cháu mới từ bệnh viện qua không?” Lương Vô Minh nắm lấy cây gậy trong tay, chỉ vào phần ghế sofa đối diện, ra hiệu Lương Phi Phàm ngồi xuống: “Chắc cháu biết chuyện rồi chứ?”

Mới đây mà chuyện này đã kinh động tới Lương Vô Minh rồi. Lương Phi Phàm còn tưởng rằng bên phía cảnh sát tạo áp lực. Dù sao ông nội cũng có thân phận không tầm thường, trong loại chuyện này, chỉ cần sơ ý một chút sẽ trở thành vụ bê bối. Hơn nữa bây giờ Lương thị có quá nhiều vấn đề, nếu như mẹ xảy ra chuyện như vậy, không thể nghi ngờ chính là lửa cháy đổ thêm dầu.

Lương Phi Phàm ngồi xuống và liếc mắt nhìn mấy người lãnh đạo của Cục cảnh sát. Anh chẳng qua khẽ gật đầu, sau đó mới nói: “Tôi đại khái có biết được một chút. Trước đó, bên cảnh sát đã cho người tới bệnh viện lấy lời khai của Bạch Lộ.”

Lương Vô Minh gật đầu và ho nhẹ một tiếng, chậm rãi nói: “Bên kia đã nói rõ tình hình với ông rồi. Bởi vì trên đoạn đường kia không có máy quay camera theo dõi nào, cho nên ai đúng ai sai cũng không thể chỉ dựa vào lời nói là có thể quyết định được.”

Mấy lãnh đạo của cục cảnh sát ngồi bên cạnh lập tức cười nói: “Lương lão gia, chuyện này là do Lương phu nhân chủ động liên hệ với bên cảnh sát chúng tôi, tình huống lúc đó quá hỗn loạn, Lương phu nhân cũng không muốn mọi chuyện trở nên phức tạp hơn, dù sao phu nhân là người có thân

phận và địa vị, nếu như dính vào thì nhất định cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn cho Lương thị. Trong chuyện này, chúng tôi hoàn toàn có thể hiểu được. Nói chung, chúng tôi đã hiểu rõ ràng chân tướng sự việc, cho nên Lương lão gia có thể yên tâm. Chúng tôi sẽ xem xét xử lý chuyện này, nhất định sẽ không gây bất kỳ rắc rối nào cho ngài cả.”

Lương Phi Phàm vừa nghe nói vậy, đôi mắt sâu thẳm nhìn lướt qua Lí Đường Lâm, sắc mặt mẹ anh vô cùng bình tĩnh, tuy nhiên cơ thể đang căng thẳng. Mà bố ngồi ở bên cạnh lại không nói một lời, chỉ lặng lẽ hút thuốc. Trên gương mặt già nua của Lương Vô Minh không có bất kỳ cảm xúc nào. Chỉ có mấy người bên Cục cảnh sát này tươi cười nịnh nọt, đặt một tập tài liệu ở trên bàn.

Anh nhíu mày, trong lòng mơ hồ nhận thấy được mọi chuyện dường như đã rời khỏi quỹ đạo. Lương Phi Phàm lấy một điều thuốc lên đốt và hít vào một hơi. Bởi vì còn có người cảnh sát ở đây nên anh không vội lên tiếng.

Chờ sau khi làm thủ tục xong xuôi, bên cảnh sát bảo Lí Đường Lâm ký tên rồi mới rời khỏi nhà họ Lương.

...

“Được rồi, chuyện này cứ giải quyết như vậy đi, tôi không hy vọng lại gây thêm rắc rối nữa. Thậm chí Hận Thiên đã tự mình đi Cục cảnh sát tự thú, sau đó phía phóng viên chắc chắn sẽ có người theo dõi chuyện này. Trong mấy ngày tới, mọi người ít ra ngoài thôi.” Lương Vô Minh nhớ tới người cháu gái mới rời khỏi nhà họ Lương ra ngoài dưỡng thai, ông lại căn dặn Lí Đường Lâm: “Bên phía Tịnh Tiêu chắc còn chưa biết tình hình cụ thể thế nào. Mấy ngày tới, cô bảo con bé ít đi ra ngoài thôi. Bụng nó lớn như vậy, đừng lại để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nữa.”

Lí Đường Lâm không tập trung, chỉ khẽ gật đầu.

Lương Kiếm Nam hút hết điếu thuốc thì dụi vào gạt tàn và đứng dậy, sắc mặt không vui nhìn vợ, nói: “Bà theo tôi lên tầng, tôi có chuyện muốn nói với bà.”

Lí Đường Lâm nắm chặt lấy chiếc khăn quàng cổ bằng lông của mình, cơ thể có chút cứng đờ. khẽ gật đầu.

Lương Phi Phàm vẫn chưa lên tiếng. Nhưng lúc này, anh đại khái cũng hiểu rõ, cái gọi là “xong việc” có ý gì.

Thẩm Hận Thiên, đó không phải là tài xế cho nhà họ Lương sao?

Mấy năm nay, ông vẫn luôn lái xe riêng cho mẹ. Có lẽ ông ta đã 40 gần 50 tuổi rồi. Ông ta là người đàn ông hoàng, vẫn luôn an phận, chỉ làm đúng nghĩa vụ của mình. Ông ta tự thú sao?

Là ông ta đẩy Tần Trân Hy sao?

Ánh mắt sâu thẳm của Lương Phi Phàm nhìn theo bóng lưng cứng đờ của Lí Đường Lâm đang đi lên tầng, anh cầm điếu thuốc lên, chậm rãi hút một hơi, khói thuốc trắng lượn lờ, che đi một phần gương mặt đẹp trai của anh, càng làm cho nó thêm tối tăm.

Lương Vô Minh nhìn cháu của mình. Từ đầu tới cuối, ông ta đều không lên tiếng, chỉ lộ ra vẻ mặt cao thâm khó dò. Lương Vô Minh đã già, trong lòng lại hoàn toàn tỉnh táo. Bây giờ bên phía cảnh sát có tin tức gì, nắm giữ chứng cứ gì, ông ta đương nhiên đã biết được trước tiên.

Cháu trai mới từ bệnh viện qua, chắc hẳn bên kia đã sớm nói cho nó biết những điều không nên nói rồi.

“A Phàm, cháu muốn hỏi gì về chuyện của mẹ cháu không? Hoặc, nói là trước đó cháu đã nghe được gì?”

Lương Phi Phàm bị khói thuốc xông lên, mắt hơi nheo lại và giọng nói trầm xuống: “Ông nội, không phải ông đã xử lý xong rồi sao?”

Lương Vô Minh hài lòng gật đầu: “Không quan tâm cháu nghĩ như thế nào, đúng như lời cháu nói, ông đã xử lý tốt chuyện này. Ông không cho phép cháu lại can thiệp vào nữa. Chuyện giữa cháu và Bạch Lộ, ông đã mở một con mắt nhắm một con mắt, trước mắt nhà họ Lương đang trong thời kỳ rối ren, không nên lại xảy ra bất kỳ chuyện xấu nào được nữa. Cháu cần phải phân biệt rõ ràng, ai nhẹ ai nặng. Nếu như cháu không thể suy nghĩ rõ ràng, vậy đừng trách đến lúc đó ông nội sẽ không để ý tới nguyện vọng của cháu mà ra tay - can thiệp.”

Lí Đường Lâm đi vào phòng ngủ. Lương Kiếm Nam đang đứng ở cách cửa sổ không xa. Ngày hôm nay, ông cũng không biết mình đã hút bao nhiêu điếu thuốc nữa. Trong phòng lớn như thế lại nồng nặc mùi thuốc lá. Lí Đường Lâm khẽ nhú mày, bà khép cửa phòng lại và đi tới.

“Ông muốn nói gì? Hôm nay tôi rất mệt mỏi, chỉ muốn nghỉ ngơi thôi.”

Tính tình Lương Kiếm Nam trước sau đều rất nóng nảy, nhưng ông ta vẫn tương đối mềm mỏng với người vợ Lí Đường Lâm này.

Năm đó, khi ông ta cưới Lí Đường Lâm đã cảm thấy là mình trèo cao. Lí Đường Lâm xinh đẹp, có kiến thức lại hiếu lễ nghĩa, bà luôn có vẻ tao nhã và quyến rũ. Mà ông chẳng qua chỉ một nhà doanh nhân đầu cơ. Năm đó bọn họ cưới nhau cũng không tính là cuộc hôn nhân thương mại, chẳng qua ở trong một cuộc gặp mặt công khai, ông ta vừa nhìn đã bị khí chất cao quý và tao nhã của bà đã bị bà thu hút. Khi đó, Lương thị đang cần có danh vọng, cho nên Lương Kiếm Nam vội vàng đi tới nhà họ Lý để cầu hôn. Ông không ngờ bố mẹ bà đánh giá cao về ông. Mà ông cũng không ngờ, chẳng bao lâu Lí Đường Lâm cũng đồng ý kết hôn với mình.

Chẳng qua sống với nhau nhiều năm, ông ít nhiều cũng biết Lí Đường Lâm ở bên cạnh ông, nhưng lại chưa chắc yêu ông.

Lương Kiếm Nam cũng không phải là người tinh tế, hơn nữa lúc còn trẻ ông luôn bận rộn với sự nghiệp, chỉ muốn Lương thị lớn hơn nữa, tốt hơn nữa. Giữa hai vợ chồng ông có lẽ có tồn tại một vài vấn đề, nhưng ông cơ bản đều bỏ qua chúng. Mà bây giờ, khi đã bước vào tuổi trung niên, ông càng cảm thấy mình không nhất thiết phải để ý tới những vấn đề đó nữa.

Nhưng lần này đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, Lương Kiếm Nam không phải là kẻ ngu ngốc, ông làm sao có thể không nhìn ra được chứ? Trong này nhất định có che giấu một vài chuyện mà ông không biết.

Lương Kiếm Nam lại hút một hơi rồi mới xoay người lại, nhìn về phía người vợ đang đứng cách mình không xa: “Bà và Tần Trân Hy...có quen biết sao?”

Lí Đường Lâm sớm biết, chuyện đã trở thành như vậy, nhất định sẽ có không ít người hỏi mình. Bà ta cũng đã nghĩ xong lí do thoái thác. Bà ta cảm thấy mình đã vượt qua phần khó khăn nhất, bây giờ còn lại cũng chỉ là đối mặt với người nhà của mình mà thôi. Bà ta không cho rằng chuyện này có gì đáng để lo lắng cả.

“Chưa nói là quen biết.” Giọng bà ta rất bình tĩnh: “Trước đó không phải Phi Phàm đã thu xếp gặp mặt, cùng nhau ăn một bữa cơm sao? Như vậy có tính là quen biết không?”

Lương Kiếm Nam nhíu mày: “Vậy bà lên đi gặp bà ta làm gì?”

“Tôi đi gặp bà ta là vì chuyện của Phi Phàm và Bạch Lộ.”

“Bà không phải là người duy nhất tán thành cho chúng yêu nhau sao?”

Lương Kiếm Nam đặt điều thuốc còn lại vào gạt tàn và liếc mắt nhìn Lí Đường Lâm: “Cho dù là vì chuyện của con trai, sao Tần Trân Hy lại có thể đột nhiên xảy ra tai nạn được?”

Lí Đường Lâm rất bình tĩnh nhìn xuống. Bà ta theo bản năng xiết chặt mười ngón của mình, nỗi đau kia có thể nhắc nhở bà ta duy trì sự tỉnh táo nhất định. Bà ta chậm rãi nói: “...Trước đây, tôi thật sự tán thành cho chúng yêu nhau. Nhưng gần đây Lương thị xảy ra nhiều chuyện như vậy, tôi đã nhìn ra được, tất cả đều là vì Bạch Lộ...Tôi là một người mẹ nhưng từ trước tới nay chưa từng giúp con mình được chuyện gì. Lần này, tôi cũng chỉ muốn giúp nó một chút thôi. Ban đầu, tôi muốn đi tìm Bạch Lộ, nhưng cuối cùng lại gặp Tần Trân Hy ở bệnh viện...Sau đó, bà ta gọi điện thoại, hẹn tôi gặp mặt.”

Lương Kiếm Nam gật đầu: “Vậy sau khi gặp mặt thì sao? Bà ta nói gì với bà?”

“Cũng không có gì cả. Là một người mẹ thấy con gái của mình mang thai, lại không được bố mẹ nhà trai chấp nhận, bà ta tất nhiên hi vọng con gái mình tốt, hi vọng tôi có thể giúp cho chúng ở cùng nhau. Tôi không muốn nói quá chắc chắn, chẳng qua chỉ nói với bà ta, mình tôi không quyết định được chuyện này. Hơn nữa bây giờ Lương thị...Cho nên tôi cũng khuyên bảo vài câu, nhưng Tần Trân Hy không nghe.”

Cho nên, giải thích đó chính là...

Lí Đường Lâm đi ra khỏi quán cà phê, sau đó Tần Trân Hy đuổi theo kéo bà ta không thả, cuối cùng hai người đứng ở trên vỉa hè tranh cãi. Thẩm Hận Thiên nhìn thấy vậy thì không nhịn được mới xuống xe. Ông ta tất nhiên phải giúp Lí Đường Lâm rồi. Ai biết ba người lôi kéo nhau, Tần Trân Hy đã bị Thẩm Hận Thiên đẩy ra đường, vừa vặn lúc đó có xe đi qua và đâm vào bà ta.

Tình hình lúc đó quá hoảng loạn, cho nên Lí Đường Lâm quyết định phải nhanh chóng rời đi cùng Thẩm Hận Thiên. Chỉ có điều bây giờ đã xác định được Tần Trân Hy không có nguy hiểm tính mạng nhưng còn chưa tỉnh lại. Mà người tài xế Thẩm Hận Thiên này không chịu nổi lương tâm lên án, cho nên đã đi tới Cục cảnh sát tự thú.

...

“...Kiếm Nam, không ai muốn chuyện lại trở thành như vậy cả.” Lí Đường Lâm cúi đầu nói: “Tuy nhiên tôi đã tìm hiểu qua tình huống ở bên phía bệnh viện rồi. Tần Trân Hy đã ra khỏi phòng phẫu thuật, bà ta không có vấn đề gì, chẳng qua vẫn hôn mê bất tỉnh thôi. Bác sĩ cũng không xác định được tới khi nào mới tỉnh lại được.”

Bà ta dừng lại một lát, cẩn thận liếc mắt nhìn sắc mặt của chồng. Lương Kiếm Nam dường như suy nghĩ tới điều gì đó, cũng không biết ông ta có thật sự tin vào điều bà ta nói hay không.

Bây giờ, Lí Đường Lâm vội vàng lên một chiếc thuyền, nhưng tới khi bà ta muốn rời khỏi thuyền thì nó đã chạy đến giữa biển, bà ta đâm lao phải theo lao, chỉ có thể tiếp tục che giấu cho mình: “...Về lái xe Thẩm, ông ta cũng không phải cố ý, ông ta chỉ muốn giúp tôi mà thôi. Dù sao tôi có thân phận như vậy lại ở trên vỉa hè cùng người khác lôi lôi kéo kéo, tóm lại cũng không tốt. Cho nên...Nếu như có thể, ông nhờ bố tìm chút quan hệ bên phía cục cảnh sát, giúp ông ta được xử nhẹ một chút.”

Lương Kiếm Nam hút một hơi rồi gật đầu: “Trong lòng tôi tự biết sắp xếp.”

Lí Đường Lâm nhìn chồng mình đã hút hết hơn nửa gói thuốc lá chỉ trong có một ngày, bà ta nhíu mày, nói thêm một câu: “...Kiếm Nam, tôi biết ông thấy khó chịu, nhưng cũng bớt hút thuốc đi. Tôi xin lỗi và đã gây ra chuyện như vậy, tôi cũng có phần trách nhiệm.”

Lương Kiếm Nam dừng lại một lát, cuối cùng vẫn rút điều thuốc lá ra khỏi miệng: “Bà cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi đi. Tôi sẽ xử lý tốt những chuyện còn lại.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 155

Lí Đường Lâm đóng cửa phòng tắm lại, lúc này mới yếu ớt dựa vào cánh cửa. Khi trong không gian chỉ còn lại một mình, bà ta mới dám thể hiện cảm xúc lên trên mặt.

Cách đó không xa chính là một tấm gương, bên trong chính là hình ảnh ngược của bà ta, sắc mặt tái nhợt, trên mặt lại lộ rõ sự hoảng loạn không thể che giấu được.

Tay bà ta run rẩy, chậm rãi xoa lên gò má của mình. Bà ta thở ra một hơi, khẽ lẩm bẩm: “...Đừng trách tôi, Tần Trân Hy...Đừng trách tôi...Tôi cũng là...bị bắt đắ dĩ thôi. Tôi không có cách nào...tôi không thể xảy ra chuyện gì được...Dù sao bà cũng không chết...”

“...Bà lại...vĩnh viễn cũng đừng tỉnh lại nữa.”

Bạch Lộ đợi ở phòng ICU một lúc, nhưng Tần Trân Hy không có bất kỳ dấu hiệu nào sẽ tỉnh lại cả. Cô nhìn trên thân thể mẹ cầm một cái ống, bên cạnh là máy theo dõi bệnh nhân đang phát ra một loại âm thanh đơn điệu lại hoàn toàn vô vọng. Bạch Lộ cảm thấy đau lòng. Cô tận mắt nhìn thấy được toàn bộ quá trình tai nạn giao thông, tận mắt nhìn thấy mẹ mình bị xe đâm phải, cả người đều là máu. Mà giờ phút này, bà lại nằm như thế, giống như im hơi lặng tiếng. Bạch Lộ chỉ cảm thấy trong lòng mình rất phẫn nộ, căn bản không có cách nào bình tĩnh lại được. Khi Bạch Lộ ra khỏi phòng ICU, lại thấy có bác sĩ chờ ở cửa. Cô biết bác sĩ này. Ông ta là bác sĩ chính

của mẹ. Cô bị kích thích nên sắc mặt vốn không tốt lắm, lại thêm tâm trạng bây giờ sa sút, nhìn qua đầy vẻ chán nản.

“Bác sĩ Trịnh, mẹ tôi... tới lúc nào mới có thể tỉnh lại vậy?”

Bác sĩ Trịnh là bác sĩ được Lương Phi Phàm đích mình mời tới. Ông biết Lương Phi Phàm rất coi trọng Bạch Lộ nên không dám có bất kỳ giấu giếm nào, thành thật nói: “Bây giờ chúng tôi thật sự không thể xác định được tới khi nào mẹ cô mới tỉnh lại được. Khi xảy ra tai nạn, phần đầu của mẹ cô bị va đập, trong đầu có máu bầm. Bây giờ chúng tôi không thể làm phẫu thuật, phải đợi tới khi bà ấy tỉnh lại mới được. Cho nên...”

“Nếu như mẹ tôi không thể tỉnh lại, bà ấy sẽ phải nằm mãi như vậy sao?”

Bác sĩ Trịnh khó xử, gật đầu: “...Không loại bỏ khả năng này.”

Bạch Lộ lão đảo, cô lắc đầu: “...Không, tôi không tin, mẹ tôi...mẹ tôi sẽ không có việc gì đâu!”

Cảm giác chóng mặt ập tới, cơ thể cô lão đảo. Sắc mặt cô vốn đã tái nhợt, lúc này dường như chút sắc máu cuối cùng cũng biến mất vậy. Cô yếu ớt dựa vào tường. Bác sĩ Trịnh thấy thế, vội vàng đưa tay ra đỡ cô.

“Cô Bạch, cô phải nghỉ thoáng một chút. Bây giờ cô đang mang thai, nếu cô cứ như vậy sẽ không có lợi cho đứa trẻ trong bụng đâu. Để tôi bảo y tá đưa cô về phòng nghỉ ngơi trước đã.”

Bạch Lộ không lên tiếng, y tá lập tức cẩn thận đỡ cô. Khi đi đến cửa phòng bệnh, Bạch Lộ lại nhìn thấy Quan Triều đang chờ ở đó.

“Lương phu nhân...”

“Trợ lý Quan.”

Bạch Lộ ở đứng ở cửa, giọng nói hơi khàn khàn: “...Tôi muốn gặp Lương Phi Phàm.”...

Sở Ủy Dạ vừa kết thúc một cuộc họp. Khi anh từ trong phòng họp đi ra, lại nhìn thấy trợ lý của mình đã chờ ở cửa.

Anh ném tài liệu đã xem qua cho cô thư ký phía sau và ra hiệu cho cô ta đi xuống trước. Lúc này, anh đẩy ra cửa văn phòng ra, trợ lý cũng đi vào theo. Sau khi đóng cửa lại, Sở Ủy Dạ đưa tay kéo cổ áo, trầm giọng hỏi: “Chuyện gì?”

“Tổng giám đốc Sở, Bạch tiểu thư xảy ra chuyện rồi.”

Ngón tay thon dài của Sở Ủy Dạ gõ nhẹ lên mặt bàn và gật đầu: “Nói đi.”

“Về tình huống cụ thể thì tôi vẫn đang điều tra. Trước mắt tôi mới biết được, mẹ của cô Bạch ra tai nạn xe, hơn nữa còn có liên quan tới Lí Đường Lâm của nhà họ Lương. Nhưng khi cảnh sát lấy lời khai của cô Bạch, cô ấy lại một mực chắc chắn là Lí Đường Lâm đẩy Tần Trân Hy. Chỉ có điều, khi cảnh sát đi tới nhà họ Lương, hình như bên kia lại cho lời giải thích khác.”

“Lí Đường Lâm sao?”

Ngón tay Sở Ủy Dạ chậm rãi vuốt ve đuôi lông mày của mình, ánh mắt anh sâu thẳm: “Mẹ của Lương Phi Phàm và mẹ của Bạch Lộ sao?...Bọn họ quen nhau à?”

“...Tôi còn chưa điều tra ra được bọn họ rốt cuộc có quan hệ như thế nào.”

Sở Ủy Dạ bất mãn nhíu mày. Người trợ lý nhận ra được cảm xúc của hắn nên vội vàng cúi đầu nói: “...Xin lỗi Sở tổng, bởi vì chuyện này xảy ra quá đột ngột, hơn nữa bây giờ Tần Trân Hy đang ở bệnh viện, còn hôn mê bất

ình. Tôi chỉ muốn báo cáo tình huống bên này cho ngài trước, cho nên còn chưa điều tra rõ ràng về mối quan hệ của tất cả mọi người.”

Sở Ủy Dã khoát tay áo: “Được rồi, tôi cũng không muốn trách anh.” Hắn đi vòng qua bàn, lấy áo khoác của mình ở trên móc áo xuống và mặc vào, sau đó mới cầm chìa khóa xe: “Anh đi theo tôi tới bệnh viện.”

“Vâng.”...

Từ trước đến nay, tâm trạng của Bạch Lộ chưa từng có sa sút như vậy. Cho dù là trước đây, khi Long Cẩm và Lương Tịnh Tiêu cùng lúc phản bội, cô cũng không cảm thấy cuộc sống của mình lại tối tăm như vậy.

Tối tăm, đúng vậy, cô cảm giác tất cả đều là bóng tối - không nhìn thấy được tương lai, lại không dám chạm vào hiện tại.

Rốt cuộc, tất cả đã phát sinh thế nào? Vì sao lại đột nhiên xảy ra chuyện như vậy?

Cô đã từng thật sự cho rằng, mình đã trải qua trăm cay nghìn đắng, cuối cùng có thể gả cho Lương Phi Phàm, trở thành Lương phu nhân của anh. Cô đã từng thật sự cho rằng mình sẽ hạnh phúc, nhưng cô nằm mơ cũng không nghĩ tới, hóa ra hạnh phúc lại mỏng manh như vậy, nhất thời không cẩn thận cũng lướt qua mình mà đi mất.

Hóa ra, từ thiên đường tới địa ngục thật sự cũng chỉ là vậy, chỉ khác nhau có một ý nghĩ mà thôi.

Bạch Lộ nằm ở trên giường, cô chỉ cảm thấy mắt đau đớn, tay cẩn thận đặt lên bụng dưới. Ở đây tạm thời còn bằng phẳng, nhưng lúc nào cô cũng có một ảo giác, khi cô để tay lên, dường như có thể cảm giác được hai tim đập.

Một là của cô, một là của con bọn họ...

Cửa phòng bệnh bỗng nhiên mở ra. Có người đẩy cửa ra bước vào, Bạch Lộ còn tưởng là Lương Phi Phàm tới, cô cố gắng ngồi dậy. Nhưng cô không nghĩ tới người bước vào không phải là Lương Phi Phàm, mà là Sở Úy Dạ.

Đôi mi thanh tú của cô nhú lại: “Sao anh lại tới đây?”

“Sắc mặt cô thật khó coi.” Sở Úy Dạ không mời mà tới lại hoàn toàn bỏ qua vẻ bài xích trên mặt của Bạch Lộ, hần trực tiếp đi tới trước mặt cô và ngồi xuống: “Bị dày vò như vậy sao?”

Từ trước đến nay, Sở Úy Dạ - người đàn ông này đều là đứa con cưng của trời, hần còn trẻ tuổi lại có thể quản lý một Viễn Đông, tất nhiên sẽ không phải là nhân vật đơn giản gì. Trước đây, khi Bạch Lộ quen biết hần, cô đã hiểu rất rõ ràng, chỉ cần là người trong giới kinh doanh đều sẽ thầm gọi hần là một con hổ biết cười, thỉnh thoảng còn có thể ăn người không nhả xương. Sau hai người đối đầu, cô cũng không thích hần lắm.

Nhưng giờ phút này, cô lại nhìn thấy rõ ràng vẻ lo lắng trên mặt hần. Hần lo lắng cho Bạch Lộ cô.

Cô không biết phải hình dung cảm giác này thế nào. Không phải là điều cô muốn, nhưng khi nhìn thấy lại vẫn xúc động.

Có lẽ khi người ta đang quá mức bị thương, sẽ luôn muốn tìm một bờ vai để dựa vào. Cô không muốn phủ nhận, từ khi vụ tai nạn xảy ra đến bây giờ, cô cảm thấy rất căng thẳng, cũng sắp không chịu nổi nữa rồi.

“...Tôi không sao.” Ở trước mặt jawsn, cô lại khó có được một lần bỏ xuống tất cả đề phòng, cúi đầu khẽ nói, nhìn qua không có tinh thần gì cả.

Sở Úy Dạ nhú mày, ngược lại hần cũng rất thẳng thắn nói: “Tôi đã biết hết chuyện của cô rồi. Bây giờ tình trạng của mẹ cô thế nào?”

Bạch Lộ liếc nhìn hăn. Cô không bất ngờ khi hăn biết được. Dù sao chuyện này có liên quan tới người nhà họ Lương. Sở Úy Dạ muốn biết còn khó sao? Bây giờ tinh thần cô quá kém, cũng không có tâm trạng suy nghĩ tới chuyện gì khác. Hăn hỏi, cô rất tự nhiên trả lời: “Mẹ tôi còn chưa tỉnh lại. Bác sĩ nói cho tôi biết, trong đầu mẹ tôi có máu bầm. Nhưng bây giờ bà không thể tỉnh lại thì không làm phẫu thuật được. Thật ra...Thật ra tôi rất sợ.”

“Không có việc gì đâu, cô đừng lo lắng quá. Còn không phải là đâu có vấn đề sao? Tôi sẽ tìm cho mấy chuyên gia não khoa nổi tiếng. Trên thế giới này không có chuyện gì là tuyệt đối cả. Cô có tin tưởng tôi không?” Sở Úy Dạ nói với giọng điệu rất tùy ý, hăn còn cố ý nói nhẹ nhàng hơn.

Thật ra giọng hăn nghe rất êm tai, chẳng qua khi nói chuyện với người khác, hăn luôn lộ ra vẻ lạnh lùng và xa cách, cho nên cho người ta cảm giác hăn là người lạnh lùng và cứng rắn. Mà bây giờ, hăn chỉ muốn động viên người phụ nữ này, nên mới có thể hạ thấp giọng, nghe qua lại càng gợi cảm hơn.

Trong lòng Bạch Lộ xúc động, cô không tự chủ được mà khẽ gật đầu.

Bây giờ, cô rất mong có người sẽ công nhận là mẹ cô được an toàn.

Cho nên, cô tin tưởng hăn.

“Như vậy mới ngoan chứ! Được rồi, cô đừng khóc.” Sở Úy Dạ nhìn viền mắt cô hồng hồng lại khó có được một lần thở dài và nói: “Bình thường tôi quen nhìn thấy cô luôn đối chọi với tôi không ngừng, bây giờ trông cô tiêu tụy thành như vậy, tôi ngược lại cảm thấy không quen.”

Bạch Lộ bị hăn chọc cho khóe miệng phải nhếch lên. Tuy tiếng cười của cô có hơi gượng gạo, nhưng không thể phủ nhận, lời Sở Úy Dạ nói vẫn làm cô thấy thoải mái hơn rất nhiều.

“Nếu như hôm nay anh tới thăm tôi...Như vậy thì cảm ơn anh.”

“Vậy cô cho rằng, tôi tới đây làm gì?”

Bạch Lộ vừa định nói tiếp, cửa phòng bệnh bỗng nhiên lại được đẩy ra. Có tiếng bước chân vững vàng truyền đến. Cô ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy người đàn ông đứng ở cửa với vẻ mặt thâm trầm.

Sắc mặt Lương Phi Phàm rất khó coi. Anh đã đứng ở cửa một lúc. Bởi vì khi anh đi qua không thấy Quan Triều đứng ở cửa, nên vừa định mở cửa vào lại nghe được bên trong truyền đến tiếng nói chuyện.

Đây là giọng nói của Sở Úy Dạ sao? Đúng là ở đâu cũng gặp phải hắc ta. Ngay cả tới bệnh viện cũng tới rất đúng lúc.

Nếu đổi lại là trước đây, Bạch Lộ căn bản sẽ không thể nào ngồi chung một chỗ cùng Sở Úy Dạ, nói chuyện bình thản như vậy. Nhưng bây giờ, cô lại để hắc ta ngồi chung ở trên giường. Chỉ sợ bọn họ căn bản không có làm gì, chẳng qua chỉ nói mấy câu đơn thuần, Lương Phi Phàm đứng ở cửa đã nghe được tất cả nội dung rõ ràng, nhưng anh vẫn cảm thấy không thể chấp nhận được.

Trong lòng anh vốn đã nóng nảy, giờ phút này giống như muốn nổ tung lên rồi. Lương Phi Phàm đút hai tay vào trong túi quần, hoàn toàn không có vẻ lười biếng tùy ý, trái lại anh tạo cảm giác áp lực rất lớn cho người khác.

“Lương tổng, trùng hợp nhỉ.”

Sở Úy Dạ nhú mào và lên tiếng trước, phá tan bầu không khí có chút căng thẳng này. Hắc có thể cảm giác được, người phụ nữ ngồi bên cạnh mình rõ ràng đang cảm giác mâu thuẫn đối với Lương Phi Phàm.

Đây là chuyện tất nhiên. Trước mắt, mẹ mình vẫn còn phải nằm ở trong phòng ICU chưa biết sống chết thế nào, mà người gây ra họa lại rất có khả

năng chính là mẹ chồng mình, cô làm sao có thể sẽ không có cảm thấy khó chịu được?

Từ trước đến nay, Sở Úy Dạ vẫn luôn là một người khôn khéo, hễ vẫn luôn để ý tới Bạch Lộ, không quan tâm cô có trở thành vợ của Lương Phi Phàm hay không, cho dù trong bụng của cô có con của Lương Phi Phàm, hễ vẫn không kìm chế được, muốn có được cô. Lúc này, hễ đã bắt được cơ hội thì tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tay.

“Không phải trùng hợp, anh đi nhằm chỗ rồi.” Đều là người đàn ông, Lương Phi Phàm chỉ cần liếc mắt lại có thể nhìn ra được, người đàn ông trước mắt này chính là kẻ địch của mình. Giọng hễ trầm xuống: “Sở tổng, nơi đây hình như không phải là nơi anh nên tới.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 156

“Dựa vào đâu chứ? Ngoài cửa đâu có dán chữ Sở Úy Dạ không được vào?”

“Cửa không dán nhưng trong lòng tôi dán là được!” Lương Phi Phàm nhìn thoáng qua người phụ nữ đang im lặng ngồi một bên, hẩn kìm chế lửa giận trong lòng, gằn từng chữ một: “Vợ của tôi, không cần Sở tổng hao tâm tổn trí!”

“Ha ha, lời này của Lương tổng không đúng rồi, chẳng lẽ Bạch Lộ chỉ có một thân phận là vợ của Lương Phi Phàm thôi sao?”

“Sở Úy Dạ, anh đừng nói chuyện kiểu đó với tôi, tôi không có thời gian nói nhảm với anh!” Sắc mặt Lương Phi Phàm bỗng dưng trầm xuống, ánh mắt trở nên hung ác: “Lập tức rời khỏi đây!”

“Lương tổng nói như vậy không sợ mất phong độ sao?” Hôm nay Sở Úy Dạ vô cùng phong độ, tính về sự phong độ đó thì hẳn ta đã thắng một phần, hẳn ta dùng dáng vẻ lười biếng, khiêu khích Lương Phi Phàm: “Nếu tôi không đi thì chẳng lẽ anh sẽ động thủ?”

“Đủ rồi! Hai người đừng âm ỉ nữa!”

Bạch Lộ đang ngồi trên giường bỗng vén chăn lên, đi xuống giường, nhìn hai người đàn ông đang đối chọi gay gắt với nhau, sau đó nhìn Sở Úy

Dạ: “Cảm ơn anh hôm nay đã tới thăm tôi, chẳng qua tôi có vài lời muốn nói riêng với anh ấy một chút, cho nên phiền anh ra ngoài trước.”

Sở Úy Dạ nhú mày, sau đó gật đầu: “Được, tôi có thể đi, nhưng mà Bạch Lộ, nếu như cô có gì cần giúp thì cô có thể gọi điện cho tôi bất cứ lúc nào. Nhớ kĩ, điện thoại của tôi nhất định sẽ mở suốt hai mươi bốn giờ.”

Bạch Lộ dừng một chút, sau đó miễn cưỡng gật đầu.

Khi Sở Úy Dạ đi qua bên cạnh Lương Phi Phàm, hắn ta hơi dừng lại, nghiêng đầu qua, nhìn nửa bên mặt hoàn mỹ của Lương Phi Phàm, khóe môi khẽ nhếch lên, sau đó sải bước đi ra khỏi phòng bệnh, không quay đầu lại.

“Từ bao giờ em có quan hệ tốt với anh ta như vậy hả?” Sở Úy Dạ vừa đi, Lương Phi Phàm lập tức bước nhanh đến phía trước. Người đàn ông bình thường vô cùng trầm ổn mà giờ phút này lại nổi lên tính ghen tuông: “Anh ta còn vì em mà mở máy suốt hai mươi bốn giờ?”

Bạch Lộ nghe được sự châm chọc trong lời nói của hắn, đôi mi thanh tú nhíu lại: “Em không muốn nói chủ đề nhàm chán này...”

“Anh lại không thấy chủ đề này nhàm chán chút nào!” Lương Phi Phàm lạnh lùng cắt ngang lời Bạch Lộ, nhú chặt mày lại: “Bạch Lộ, Sở Úy Dạ kia không phải người tốt gì, hiện giờ anh ta biết anh và em có vấn đề nên mới muốn thừa nước đục thả câu mà thôi, em thật sự cho rằng anh ta muốn giúp em sao?”

“Phi Phàm, anh không cần cố gắng nói xấu người khác, em cũng không quan tâm đến Sở Úy Dạ. Hôm nay anh ta tới thăm em là thật lòng hay có ý khác thì em cũng cảm thấy không quan trọng!”

“Anh nói xấu anh ta?” Lương Phi Phàm hiển nhiên không đồng ý với lời nói này của Bạch Lộ, gương mặt anh càng thêm lạnh lùng: “Anh cần phải

nói xấu anh ta sao? Bạch Lộ, trước kia em đâu có như vậy? Hiện giờ em lại ở trước mặt anh bảo vệ người đàn ông khác sao?”

“Anh... anh có thể nói có đạo lý một chút không hả?”

Bạch Lộ thở dài một hơi, day day trán, giọng nói vô cùng kìm nén: “Em để anh qua đây không phải vì muốn cãi nhau với anh, em có chuyện muốn hỏi anh đó, anh đừng nói mãi chuyện Sở Úy Dạ được không? Anh cảm thấy hiện giờ vấn đề giữa hai chúng ta còn chưa đủ nhiều sao? Nếu như em thật sự muốn có gì đó với anh ta thì em đã sớm làm rồi! Anh nghĩ em là người như thế sao?”

Đúng vậy, cô cũng không phải loại phụ nữ kia, chỉ là anh quá bất an nên mới nói ra mấy lời như thế...

Bởi vì anh rất sợ không giữ được cô, bởi vì anh biết rất rõ, tiếp theo hai người sẽ phải đối mặt với chuyện gì, cho nên càng sợ hãi hơn. “Hiện giờ em muốn nói với anh về chuyện của mẹ em!”

Bạch Lộ thấy anh không nói lời nào, cô hít sâu một hơi, điều chỉnh lại giọng nói của mình, trực tiếp đi vào vấn đề chính: “Phi Phàm, anh trở về nhà anh rồi đúng không? Anh gặp mẹ anh rồi đúng không? Hiện giờ em chỉ muốn biết kết quả của chuyện này rốt cuộc là thế nào? Em muốn nghe chính miệng anh nói cho em biết!”

Lương Phi Phàm nhíu mày, bởi vì chuyện của Sở Úy Dạ nên tất cả vẻ lo lắng của anh đã bị sự lạnh lùng thay thế, chỉ là ánh mắt anh nhìn Bạch Lộ lại vô cùng thâm thúy.

“Vì sao không nói gì?”

Bạch Lộ thấy anh cứ nhìn cô chăm chú như vậy, không nói tiếng nào, lòng cô cũng trùng xuống, cảm giác bất an, thất vọng bao vây lấy cô, cô

tiến lên một bước, kéo tay Lương Phi Phàm lại: “Phi Phàm, vì sao không nói gì? Rất khó trả lời sao?”

“Bạch Lộ...”

Khớp xương của Lương Phi Phàm khẽ giật giật, dường như anh hơi do dự một chút, sau đó mới nắm lấy cổ tay Bạch Lộ, kéo cô vào trong ngực mình, ôm chặt lấy cô, hận không thể dung hòa hai người làm một, giọng nói trầm thấp: “Anh đồng ý với em, mặc kệ phải trả giá lớn cỡ nào, anh cũng sẽ để cho mẹ em bình yên vô sự, nhất định anh sẽ làm cho bà ấy tỉnh lại, anh sẽ tìm cho bà ấy bác sĩ giỏi nhất, Bạch Lộ...”

“Rồi sao nữa?” Bạch Lộ cười lạnh một tiếng, cắt ngang Lương Phi Phàm, cô không nhúc nhích, tùy ý để cho anh ôm, giọng nói khàn khàn mang theo sự kiên quyết: “Lương Phi Phàm, bây giờ anh nói cho em biết, anh sẽ để cho mẹ em không có chuyện gì, cho nên em không cần phải truy cứu chuyện này đúng không? Bà ấy thừa nhận tất cả thì em nên nhắm mắt mở cho qua đúng không? Hay anh cho rằng từ đầu đến giờ em đang nói dối? Tất cả chuyện này không có chút liên quan nào đến mẹ anh?”

“Đã có người đi tự thú rồi.” Lương Phi Phàm dừng lại, trầm giọng nói: “Là tài xế lái xe của mẹ anh...”

“Tự thú? Là hình nhân thế mạng sao?” Cô tận mắt nhìn thấy tất cả, người kia cũng không phải là tài xế: “Hiện giờ em hỏi anh, có phải anh không tin tưởng em đúng không? Anh cảm thấy em cần phải cố ý hãm hại mẹ anh sao? Em tận mắt nhìn thấy, chính mắt em nhìn thấy đó...”

“Được rồi, Bạch Lộ, đừng quá kích động...”

Lương Phi Phàm thấy cô càng nói càng lớn tiếng, hốc mắt lại đỏ lên, anh nhú mào, trong mắt đều là sự đau lòng. Anh đưa tay ôm cô vào ngực, mặc kệ cô giãy dụa như thế nào, anh vẫn ôm chặt lấy cô: “Anh đâu có nói anh không tin em, nhưng người đó... cũng là mẹ của anh. Bạch Lộ, coi như em

vì anh có được không? Vì anh, nhin lần này, anh hứa với em, nhất định anh sẽ không để mẹ em xảy ra chuyện gì, anh hứa... Bạch Lộ, về sau anh sẽ không để em chịu ấm ức nữa, em nghe lời anh được không? Chuyện này giao cho anh xử lý đi...”

“Anh lừa em! Anh lừa em! Anh lừa em!”

Tất cả cảm xúc giống như bùng nổ, cô không cách nào tiếp nhận được việc này. Anh bảo cô nhin lần này, chứng tỏ anh không đứng về phía cô! Nói dễ nghe hơn nữa thì cũng làm được gì? Hẳn muốn để cô trơ mắt nhìn mẹ cô chịu đựng tất cả đau khổ, anh muốn che giấu chân tướng, muốn để cô nhin xuống mọi chuyện...

Anh nói sẽ không để cô chịu bất kì ấm ức nào, nhưng anh có biết, chịu đựng và nhẫn nhin như thế này mới chính là sự ấm ức lớn nhất hay không?

Cô không tìm được nước mắt, không cách nào khống chế được bản thân mình. Cô có thể hiểu được, xuất phát từ bản năng thì người ta đều sẽ đặt bố mẹ mình lên thứ nhất, nhưng chẳng lẽ đúng sai không quan trọng sao?

Bạch Lộ biết bản thân đã mất khống chế, cô cũng không cách nào khống chế được tâm trạng của mình, cô muốn phát tiết sự bất mãn ra ngoài, vì vậy cô lên tiếng: “Lương Phi Phàm, anh lừa em! Cái gì gọi là không để cho em chịu ấm ức? Anh có biết nhẫn nhin chịu đựng như vậy chính là sự ấm ức lớn nhất trong cuộc đời em không? Em không thể nào xem như không có chuyện gì xảy ra được. Anh nói đúng, đó cũng là mẹ anh, cho nên anh muốn giúp bà ấy, đó là lẽ đương nhiên. Nhưng hiện tại người bị hại là mẹ của em, cho nên em giúp mẹ em cũng là lẽ đương nhiên! Em cho anh biết, em sẽ không bỏ qua như vậy! Anh cứ giúp mẹ anh đi, nhưng em nhất định sẽ để cho bà ấy trả giá đắt, bởi vì những thứ em tận mắt nhìn thấy đều là sự thật! Anh không muốn giúp em cũng được, em có thể tìm người khác, không phải có người nguyện ý vì em mà mở điện thoại suốt hai mươi bốn giờ sao?”

“Bạch Lộ!”

Ánh mắt Lương Phi Phàm trầm xuống, anh đưa tay kéo cổ tay cô lại, dùng sức khá mạnh: “Em dám đi tìm Sở Úy Dạ sao?”

“Vì sao em không dám?” Bạch Lộ kiên cường ngẩng đầu lên, lúc này cô không còn chút lí trí nào: “Đúng vậy, toàn bộ thành phố A không ai dám động tới nhà họ Lương của anh, nhưng Sở Úy Dạ lại dám, em tin tưởng anh ta rất sẵn lòng giúp đỡ em!”

“Em đừng ép anh!”

Ánh mắt Lương Phi Phàm u ám, bên trong tràn ngập sự tức giận, Bạch Lộ lại không hề sợ hãi, liều lĩnh hét lớn: “Là anh ép em hay là em ép anh?”

Cô hất tay anh ra, sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn nở nụ cười lạnh lùng, nụ cười này giống như lưỡi dao sắc nhọn đâm vào tim đối phương, cũng tự làm tổn thương chính mình: “Em không muốn nhìn thấy anh, anh đi đi đi.”

Thân thể cao lớn của Lương Phi Phàm khẽ căng thẳng, dưới lớp âu phục, cả người anh như tản ra một khí tức đáng sợ, anh nhìn người phụ nữ quật cường trước mặt, trong lòng trào lên cảm giác tức giận, xen lẫn chút bất đắc dĩ.

Cảm giác lực bất tòng tâm cũng theo đó mà đến, anh vẫn luôn cho rằng bản thân có thể khống chế tốt mọi chuyện, trong kinh doanh, anh chưa từng sai sót hay thất bại, nhưng bây giờ, đứng trước mặt người phụ nữ anh yêu, anh lại phát hiện ra, muốn bảo vệ cô thật tốt là chuyện khó khăn cỡ nào...

Giữa bọn họ đã có khoảng cách không cách nào vượt qua được.

Thật sự anh không thể bỏ rơi mẹ của mình, đó là mẹ ruột của anh, mặc kệ anh có địa vị thế nào, anh thành công ra sao, nhưng anh vẫn là một đứa

con, từ góc độ một đứa con thì cho dù trưởng bối làm sai, anh cũng phải coi như bọn họ làm đúng, không thể ép bọn họ tới đường cùng được.

Lương Phi Phàm biết, ý nghĩ này của anh rất ích kỷ, nhưng anh không thể không ích kỷ!

Chưa tính đến việc Lí Đường Lâm là mẹ anh, mà chỉ cần có ông nội anh ở đây thì Lương Phi Phàm biết ông sẽ không để cho mẹ anh xảy ra chuyện gì, đó mới chính là điểm mấu chốt... Từ trước đến giờ Lương Vô Minh đều rất để ý đến danh dự, nhất định sẽ không chấp nhận chuyện như vậy. Mà chuyện của Lí Đường Lâm và Tần Trân Hy lại liên lụy đến quá nhiều vấn đề, Lương Phi Phàm rất rõ ràng, bản thân anh cũng chỉ chiếm một phần trong đó mà thôi...

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 157

Rất nhiều vấn đề phức tạp chồng chất lên nhau khiến hiện giờ anh giống như một con thú nhồi bông, vô cùng khó chịu, điều duy nhất anh có thể làm chính là im lặng theo dõi mọi chuyện.

Có rất nhiều chuyện, anh không muốn nói, cũng không thể nói, nhưng điều duy nhất không thay đổi chính là anh không muốn cô tổn thương.

Bạch Lộ, anh có thể hiểu tâm trạng của em bây giờ, anh không cần em thông cảm cho anh. Em oán anh cũng được, trách anh cũng được, hận anh cũng được, nhưng anh không thể buông tay em... Em là vợ của anh, khi chúng ta cùng kí tên ở cục dân chính thì cả đời này em đều là vợ của Lương Phi Phàm...

Cảm thấy tâm trạng cô không ổn, Lương Phi Phàm sợ sẽ ảnh hưởng đến đứa trẻ trong bụng, cuối cùng, anh vẫn nhẹ giọng nói: “Em không muốn gặp anh thì giờ anh sẽ đi ngay, chờ khi nào tâm trạng em tốt hơn anh sẽ trở lại.”

Bạch Lộ đứng im tại chỗ không nhúc nhích, cô nắm chặt hai tay, trên mặt trắng bệch không có chút máu nào, bờ môi mím chặt. Lương Phi Phàm biết cô đang cố tỏ ra cứng rắn, cũng biết anh có nói nhiều hơn nữa cô cũng không nghe lọt tai, hơn nữa bây giờ anh rất phiền muộn, anh không muốn mang cảm xúc tiêu cực này truyền lại cho cô...

Anh hít sâu một hơi, giơ chân lên, tới gần cô thêm một bước.

Bạch Lộ bỗng nhiên lùi lại, không thềm ngẩng đầu lên nhìn anh, cả người đều tản ra sự lạnh lùng xa cách.

Lương Phi Phàm không còn cách nào khác, anh chỉ đành thở dài, giọng nói khàn khàn: “Được, anh đi! Em nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai anh lại tới thăm em.”

“Em không muốn nhìn thấy anh! Anh đừng tới đây!” Bạch Lộ cố nói thêm một câu.

“Bạch Lộ, em là vợ của anh, anh hi vọng em nhớ rõ điều này! Em tức giận với anh cũng được, nhưng anh hi vọng em đừng tìm Sở Úy Dạ, cũng đừng tránh né anh...”

Giọng của Lương Phi Phàm vô cùng lạnh lùng, không cho phép cô kháng cự: “Chuyện này anh biết là anh để em chịu ấm ức, anh đồng ý với em, nhất định sẽ tìm bác sĩ giỏi nhất cứu mẹ em. Sai lầm đều là do người nhà họ Lương tạo thành, anh biết bây giờ em cũng không muốn thừa nhận mình là người nhà họ Lương, cho nên tội này cứ để anh gánh đi. Nếu em cảm thấy không thoải mái thì cứ đánh mắng anh cũng được, nhưng anh không cho phép em né tránh anh. Còn nữa, trước khi làm chuyện gì hãy nghĩ cho con của chúng ta, bây giờ nó đang ở trong bụng của em, em lại không khống chế được tâm trạng của mình... anh hi vọng em có thể nghĩ cho con một chút.”

“...” Con của chúng ta? Vậy anh có từng nghĩ cho nó chưa?

Anh làm như vậy là đâm dao vào lòng em? Anh nghĩ em có đau không?

Mọi chuyện trở nên như vậy cũng không ai muốn, nhưng sao cô có thể bỏ qua chuyện này được?

...

Ra khỏi phòng bệnh, Quan Triều đứng ở cửa ra vào, nhìn thấy Lương Phi Phàm đi ra, Quan Triều vội vàng tiến lên: “Tổng giám đốc Lương, bác sĩ Trịnh bảo tình hình Tần Trân Hy không tốt lắm, có cần nói cho Lương phu nhân...”

“Không cần!”

Bàn tay đặt trong túi quần của Lương Phi Phàm nắm chặt thành nắm đấm, ngũ quan đẹp đẽ vô cùng lạnh lùng: “Hiện giờ không cần nói gì với cô ấy cả, tâm trạng cô ấy không tốt lắm. Quan Triều, anh ở đây trông chừng cô ấy, đừng để cô ấy đi lung tung. Tôi sẽ đích thân đi tìm bác sĩ Trịnh!”

Lương Phi Phàm đi tìm Buck.

Buck còn chưa biết chuyện Tần Trân Hy xảy ra tai nạn, Lương Phi Phàm giảm bớt tình tiết, nói qua một chút, sau đó mới hỏi: “Chuyện bên SGA có thể hoãn vài ngày không? Anh có thể liên lạc với bên đó không?”

Buck nhíu mày: “Đương nhiên không có vấn đề gì, nhưng anh chắc chắn phải đưa cô ấy ra nước ngoài sao? Tôi thấy tính cách cô ấy khá cương quyết, không phải anh cứ ép buộc là được đâu, đến lúc đó đừng cần thận lại có kết quả ngược lại.”

Lương Phi Phàm lắc đầu: “Cuộc đời con người nào có mấy chuyện được như ý mình chứ? Tôi không đưa cô ấy ra nước ngoài thì không biết còn xảy ra chuyện gì nữa. Hiện giờ cô ấy không thể chịu nổi chút áp lực nào, mà hiện giờ tôi cũng có rất nhiều chuyện phải xử lý, để cô ấy ở đây tôi sẽ phân tâm.”

“Tình huống của Lương thị không ổn sao?”

“Thời hạn năm ngày đã sắp hết, chỉ còn lại một ngày cuối cùng, Diệp thị đang tạo áp lực rất lớn, tôi muốn tối nay bay qua Mỹ một chuyến, nếu như

có thể tìm được một tập đoàn nước ngoài thì có thể ngăn chặn chuyện này...”

Buck không có nhiều hứng thú với chuyện kinh doanh, nhưng anh ta rất tin tưởng năng lực của Lương Phi Phàm. Nghe Lương Phi Phàm nói vậy, anh nhúm mày nói: “Từ lúc bắt đầu quen anh, tôi chưa từng thấy anh thất bại bao giờ, tôi tin tưởng anh có thể xử lý tốt chuyện lần này, đương nhiên tôi cũng không trợ giúp được gì cho anh, nhưng nếu như anh cần tiền thì tôi rất sẵn lòng giúp đỡ.”

“Cảm ơn!”

Lương Phi Phàm giơ ly rượu vang trước mặt lên, khẽ nhấp một ngụm, thân hình cao lớn duỗi dài ra, tựa trên ghế sofa, anh châm một điếu thuốc, phun ra làn khói mờ ảo: “Hôm nay tôi tới tìm anh đúng là vì có chuyện muốn nhờ anh hỗ trợ.”

Buck nhìn anh một cái, gõ gõ tay: “Không phải anh muốn tôi giúp anh đi khuyên Bạch Lộ đấy chứ?”

Lương Phi Phàm gật đầu: “Nếu anh đã biết rồi thì tôi cũng không vòng vo nữa, hiện giờ cô ấy... có lẽ không muốn gặp tôi nhất. Tôi nói gì cô ấy cũng sẽ tức giận, nhưng dù sao cô ấy cũng rất tôn trọng anh, cho nên hi vọng anh có thể qua đó khuyên nhủ cô ấy một chút, bảo cô ấy qua SGA một năm rưỡi, đó cũng là chuyện tốt với cô ấy...”

“Tôi giúp anh nhiều như vậy, anh muốn lấy gì báo đáp đây?” Buck lười biếng duỗi chân dài ra: “Tôi không phải người nhiệt tình thích giúp đỡ người khác, anh xem, tôi giúp anh nhiều như vậy, không giống tính cách của tôi chút nào, có phải anh nên tỏ chút thành ý không?”

“Nhân lúc cháy nhà đi hôi của đúng là thói quen của anh.” Lương Phi Phàm đưa tay phủi bụi, híp mắt lại: “Anh nói đi, anh muốn gì?”

“Ở bên Mỹ có một tác phẩm của Ni Tang đại sư mà tôi rất thích, đúng lúc anh đi qua đó, chuyện mượn gió bẻ măng như này hẳn là anh rất quen thuộc.”

“...”

Ni Tang đại sư? Khóe môi Lương Phi Phàm nhếch lên: “Ánh mắt của anh đúng là... đặc biệt.”

“Cảm ơn đã khen ngợi.”

...

Buổi tối, Lương Phi Phàm lên máy bay, Quan Triều ở lại bệnh viện trông coi, không có bất kì tin tức gì. Trước khi đến sân bay, Lương Phi Phàm đã gọi điện, nhưng Quan Triều nói Bạch Lộ vẫn chưa ra khỏi phòng, bác sĩ đã vào giúp cô ấy kiểm tra, tình hình vẫn ổn.

Lương Phi Phàm cúp máy, xe cũng đến sân bay, anh vừa xuống xe đã thấy Diệp Tử Kiệt đang đứng ở cửa ra vào.

Lương Phi Phàm dừng bước lại, lông mày nhíu chặt.

Diệp Tử Kiệt nhìn thấy anh, vẻ mặt không hề ngạc nhiên, ông ta nở nụ cười giả dối, đi về phía Lương Phi Phàm: “Phi Phàm, đúng là trái đất tròn, muộn như vậy mà cũng gặp được nhau ở sân bay sao? Cháu chuẩn bị qua Mỹ hả?”

“Ha ha, cảm ơn bác Diệp đã quan tâm, tới sân bay cũng chưa chắc đã bay qua Mỹ.”

“Không phải đi Mỹ sao?” Diệp Tử Kiệt làm như có điều suy nghĩ, sau đó nói: “Vậy thì tốt, bác còn tưởng cháu qua bên Mỹ bàn bạc chuyện hợp tác với công ty bên kia, nếu không phải thì bác không cần quan tâm nữa, bởi vì

trước khi cháu tới bác đã cho người qua đó rồi, bác chỉ muốn tốt bụng nhắc nhở cháu một câu mà thôi, cho dù đêm nay cháu có bay sang bên kia cũng vô dụng, không có ai muốn hợp tác với Lương thị đâu, bởi vì công ty bên kia đã kí hợp đồng với Diệp thị cả rồi....”

Ánh mắt Lương Phi Phàm trầm xuống, Diệp Tử Kiệt càng cười thoải mái hơn, hai người vốn chênh lệch chiều cao, Lương Phi Phàm thấy cả người Diệp Tử Kiệt đều lộ ra dáng vẻ như sắp phát tài, vênh váo tự đắc nhìn người khác, không hề che giấu chút nào: “Phi Phàm, cháu sớm đầu hàng một chút không phải tốt hơn sao? Cần gì phải cố chấp như thế chứ? Thật ra chẳng khác nào bác chấp tay dâng Diệp thị đến trước mặt cháu rồi, vậy mà cháu còn quăng xuống đất, đập thêm mấy cái, đúng là không biết điểm dừng! Cháu có biết cả thành phố A này có bao nhiêu người đỏ mắt mong chờ cơ hội như vậy không? Nhưng hôm nay tâm trạng bác vui vẻ, nên bác sẽ nói nhiều với cháu một câu, cho dù cháu thật sự tìm được người đồng ý hợp tác với Lương thị thì bác vẫn có thể lật lại kết quả dễ như trở bàn tay...”

Khóe môi Lương Phi Phàm nhếch lên: “Bác có ý gì?”

“Nhìn dáng vẻ mơ hồ của cháu kìa, hẳn là bố cháu không nói cho cháu nghe chuyện hai mươi mấy năm về trước đúng không? Ha ha! Cũng đúng! Sao ông ấy có thể mở miệng được chứ? Như vậy đi, bác Diệp sẽ thuận nước đẩy thuyền, cháu không cần lên máy bay nữa, đi nước Mỹ cũng chỉ phí công thôi, dù sao ngày mai cũng là hạn cuối rồi... Bác Diệp cũng không phải là người không nói đạo lý, đừng trách bác không nói cho cháu, cháu có thể về hỏi bố cháu xem hai mươi mấy năm trước đã xảy ra chuyện gì. Hiện giờ, nhược điểm của ông ấy đang nằm trong tay bác, chỉ cần bác không vui thì ông ấy sẽ lập tức thân bại danh liệt. Ha ha! Đương nhiên, bác sẽ chờ điện thoại của cháu...”

Ông ta vừa nói, vừa đưa tay lên nhìn đồng hồ: “Hiện giờ là bảy giờ tối, từ giờ tới rạng sáng, bác nghĩ cha con cháu cũng có thể nói chuyện rõ ràng

với nhau rồi, bác chờ điện thoại của cháu.”

...

Bạch Lộ bị tỉnh dậy vì nóng quá.

Trong phòng, hai mươi bốn giờ đều có nhiệt độ bình thường, nhưng trời vừa tối thì nhiệt độ lại cao hơn không ít, cô nóng toát mồ hôi, lật qua lật lại cũng không ngủ được. Cô nhìn lên đồng hồ, bây giờ đã là chín giờ tối, quần áo bệnh nhân trên người đã ướt sũng. Bạch Lộ xoay người xuống giường, tìm quanh phòng một lượt, không tìm được đồ để thay, cô lập tức định ra ngoài để tìm y tá đổi một bộ đồ mới, cô muốn đi tắm.

Vừa mở cửa, cô lại phát hiện Quan Triều đứng ở cửa ra vào.

Bạch Lộ nhú mày: “Anh đứng đây làm gì?”

Sắc mặt Quan Triều hơi mệt mỏi, nhưng trông cũng vẫn bình thường, không đến mức không chịu đựng nổi: “Lương phu nhân, Lương tổng bảo tôi ở đây chăm sóc cô.”

“Tôi không cần anh chăm sóc!” Bạch Lộ nhìn dáng vẻ mệt mỏi của anh, cuối cùng cũng không đành lòng: “Anh đi về nghỉ ngơi trước đi, anh yên tâm, tôi sẽ không chạy loạn, không để anh phiền phức đâu.”

“Lương phu nhân, tôi không sao...”

“Đừng gọi tôi là Lương phu nhân, gọi tên tôi!”

“Lương phu nhân...”

“Có phải anh muốn tôi để anh chịu chút giày vò anh mới nghe lời tôi không hả?” Bạch Lộ bức bối cắt ngang lời Quan Triều, nghỉ ngơi một lúc, cô cảm thấy anh ta là người vô tội, cô cũng không muốn giận cá chém thớt, vì vậy đành thở dài một hơi, khoát tay nói: “Tùy anh, nhưng hiện giờ

tôi muốn đi thay quần áo, anh có thể vào trong phòng, ở đó có phòng khách, bên trong có ghế sofa, anh vào đó nghỉ ngơi đi.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 158

Edit: Snow

" Không cần."

" Quan Triều, anh đã gọi tôi một tiếng Lương phu nhân,có phải hay không anh nên nghe lời tôi?" Bạch Lộ cau mày,lần đầu tiên trước mặt hấn cô dùng thân phận đề người " Anh xem sắc mặt anh đi,tôi cũng không muốn để người khác nói mình là tiểu thư được nuông chiều từ bé,ở bệnh viện mấy ngày dày vò người khác đến hôn mê,người ta sẽ nghĩ về tôi như thế nào? Anh đi vào trong nghỉ ngơi đi,cũng có thể nhìn rõ một chút."

" Tôi..."

" Chớ để tôi nói nhiều, kêu anh đi vào thì anh vào đi"

Quan Triều biết là Bạch Lộ có lòng tốt,hấn dĩ nhiên là trong lòng cảm kích,suy nghĩ một lát liền nói:" Vậy Lương phu nhân đi vào nghỉ ngơi trước đi,phu nhân muốn thay quần áo,tôi đi lấy giúp cô."

" Ta sẽ tự đi "

" Lương phu nhân..."

" Quan Triều anh biết tôi mặc áo bệnh nhân số mấy sao? Tự tôi sẽ đi lấy,anh vào đi,tôi sẽ về ngay thôi.Anh yên tâm,tôi mặc dù không hài lòng với cách làm của Lương Phi Phàm,nhưng tôi biết không thể đem bản thân

mình ra đùa,cho đến bây giờ tôi cũng không nghĩ tới bỏ đứa bé này,nói như vậy anh yên tâm được chưa?"

...

Quan Triều ngậm miệng,hắn cũng rất mệt mỏi,bất quá hắn vẫn là không yên lòng,nên Bạch Lộ đi phía trước hắn liền đi theo phía sau,duy trì một khoảng cách.

Bạch Lộ đi tới khúc cua của hành lang,cô biết là Quan Triều vẫn đi sau mình,nên bất đắc dĩ lắc đầu,đúng là cố chấp.

Buổi tối trong bệnh viện phần lớn y tá đều đã xuống ca, chỉ có mấy người trực,Bạch Lộ đi một vòng mới tìm được chỗ y tá đang trực,vừa định tiến lên thì có một y tá đang bưng một chậu đồ vệ sinh vội vã chạy tới vừa vịn đụng trúng người cô.

" A, xin lỗi, thật xin lỗi... Cô, cô không sao chứ?"

Cô y tá kia sợ hết hồn, chậu đồ trong tay rơi đầy đất, một cái bình nhỏ ngã bên chân Bạch Lộ làm mảnh kính bể văng tới làm bị thương ngón tay Bạch Lộ, y tá vội vàng buông đồ trong tay xuống chạy nhanh qua cầm lấy tay cô," Phu nhân,cô không sao chứ? Thật xin lỗi,tôi không phải cố ý,vừa rồi tôi vội quá."

" Không sao!".Cũng chỉ bị rách da một chút,Bạch Lộ cũng không để trong lòng,lắc đầu nói " Là do tôi trong lúc đi bộ không thấy cô đi ra, cô không cần lo lắng đâu,chỉ bị rách da một chút,vào phòng vệ sinh rửa một chút là xong thôi "

" Lương phu nhân,cô không sao chứ?"

Quan Triều vội vã chạy tới sắc mặt đen xuống,dáng vẻ thật đáng sợ,làm cho y tá đang đứng đó ngã ngồi trên mặt đất,hoảng hốt áy náy nói " Xin

lỗi,thật xin lỗi, không phải tôi cố ý đâu.. Thật xin lỗi "

" Xem qua một chút rồi,tôi cũng không có bị sao!" Bạch Lộ nắm tay áo Quan Triều nói,đứng dậy vẫy vẫy tay nói:" Anh đừng dọa người ta,tôi không sao mà, tôi vào nhà vệ sinh một lát."

" Nhưng,Lương phu nhân.."

" Tôi đã nói không sao rồi mà "

Bạch Lộ nói xong lời này,không khỏi cảm thán lắc đầu một cái rồi xoay người đi vào nhà vệ sinh bên cạnh.

Thật ra vết cắt cũng chỉ làm ngón tay rách ra một tí,máu rỉ sơ sơ,Bạch Lộ để dưới vòi nước xả một hồi,rồi ngâm trong miệng mấy phút,cuối cùng nhìn ngón tay không chảy máu nữa,cô mới ra khỏi nhà vệ sinh.

Quan Triều còn lo lắng đứng chờ trước cửa phòng rửa tay, Bạch Lộ thần sắc bất đắc dĩ,lắc đầu vượt qua hăn đi tìm y tá lấy một bộ đồ mới, xong mới trở về phòng.

Cô để cho Quan Triều đi vào phòng,kêu hăn dựa vào ghế salon trong phòng khách nghỉ ngơi, còn mình thì vào phòng tắm tắm,lúc sau đi ra hỏi người đàn ông đang ngồi nghiêm túc trên ghế salon." Tôi bây giờ muốn đến xem mẹ tôi một chút,có phải hay không cũng cần anh an bài một chút?"

Quan Triều lập tức đứng dậy " Lương phu nhân bây giờ đã trở lại rồi,vào phòng ICU cũng không tốt lắm."

" Có gì bất tiện đâu? Chỉ mặc một bộ quần áo vào thôi mà "

" Lương phu nhân,không bằng để ngày mai đi qua " Quan Triều nghĩ ngày mai Lương Phi Phàm cũng đã trở lại,tình trạng trước mắt của Tần

Trần Hi không được tốt lắm,hắn cũng chỉ có thể trì hoãn một chút thời gian
" Chờ ngày mai Lương tổng đến.."

" Thăm mẹ ta cũng cần Lương Phi Phàm đồng ý sao? " Bạch Lộ nhúu mày,cười lạnh một tiếng,cái gì cũng không thèm nói,nhìn cũng không nhìn
" Anh tùy tiện đi,anh buồn ngủ liền ngủ ở trong này đi,tôi ra giường bệnh nhân ngủ,tôi cũng chẳng chạy đi đâu được"

Buổi tối 21h30.

Lương Phi Phàm lái xe về tới nhà họ Lương,trong nhà đèn đuốt còn sáng trưng,hôm nay Lương Tĩnh Tiêu trở lại nên Lý Đường Lâm cùng với con gái ngồi ở phòng khách xem ti vi, bụng Lương Tĩnh Tiêu cũng đã được 6 tháng,tâm trạng gần đây cũng đã bình phục không ít chẳng qua là cô không nghĩ tới hôm nay Lương Phi Phàm lại trở về,nhìn thấy hắn trong nháy mắt,sắc mặt cô thay đổi một chút.

Rốt cuộc thì chuyện của Hướng Long Cẩm cũng đã là nút thắt để lại trên người hắn, Lương Tĩnh Tiêu có chút không được tự nhiên, vội vàng để nửa trái táo trên tay xuống nói với Lý Lâm Đường:" Mẹ,con vào nhà vệ sinh một lát "

Lý Lâm Đường nhìn bóng lưng vội vàng của con gái rời đi,vẻ mặt cứng đờ cười với con trai một tiếng " Phi Phàm,sao con lại về trễ vậy?"

Chuyện của Tần Trần Hi mọi chuyện đã chấm dứt nhưng đối với Lý Đường Lâm mà nói,bà vẫn còn lo lắng,sợ con trai mình đã biết cái gì, cảnh sát bên kia đã nói với bà,Bạch Lộ luôn miệng nói mình tận mắt nhìn thấy tất cả quá trình, con trai mình lại cưng chiều người phụ nữ kia như vậy,lời cô ta nói hắn có thể không tin sao?

Hơn nữa mấy ngày nay,bà cảm nhận được Lương Phi Phàm đối với bà rất hơi hệt.

Lương Phi Phàm cũng không nhìn Lý Lâm Đường quá lâu, đại khái cũng cảm giác được vẻ cứng đờ của mẹ, hẳn cũng không có tâm tình gì kéo cờ vạt một cái, cởi bỏ áo khoát treo trên móc " Con đến tìm cha, cha ngủ chưa ạ?"

" Uh, cha con đang ở thư phòng trên lầu "

" Dạ, con lên trước đây "

" Phi Phàm "

Lương Phi Phàm một chân đã dẫm lên trên cầu thang, nghe vậy dừng lại một chút, cũng không có xoay người lại, chỉ né một bên, Lý Lâm Đường tiến lên hai bước, nửa đường dừng lại, mẹ con cách nhau một khoảng, Lý Đường Lâm có mấy lời muốn nói, nhưng lời trong cổ họng đã đến miệng nhưng vẫn là nuốt trở lại, đi tới đi lui vô số lần, sau đó nói một câu vô lực: " Không có gì, mẹ chỉ hỏi một chút, tối nay con có ngủ ở nhà hay không? Mẹ cho người đi sửa sang lại phòng ngủ "

" Không cần đâu "

" ...?... "

Lý Đường Lâm mất mát nhìn bóng lưng con trai đi lên lầu, càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất trong tầm mắt, trái tim bà như rơi xuống vực sâu không đáy.

Đưa tay che ngực mình, hai đầu chân mày nhíu chặt lại.

Thật ra bà cũng không chịu nổi, mỗi ngày qua buổi tối bà đều gặp ác mộng, bà chỉ sợ mình nói mớ bị Lương Kiếm Nam nghe được. Mặc dù phía bên cảnh sát đã được giải quyết, Thẩm Hận Thiên cũng tuyệt đối không bán đứng mình, chờ đến lúc xét xử hẳn bất quá chỉ là ngộ thương cũng không có gì nghiêm trọng cả.

Nếu là một người có lương tâm,thì mỗi ngày mỗi đêm mỗi thời khắc sẽ luôn nhắc nhở chính mình,người đã làm ra chuyện có lỗi gì rồi,người đã xin lỗi người ta chưa.

Tại thư phòng trên lầu.

Lúc Lương Phi Phàm đẩy cửa đi vào, thấy Lương Kiếm Nam đang đeo bộ kính lão mà hiếm khi ông đeo đang xem một quyển sách thật dày,nghe tiếng bước chân ông mới ngẩng đầu lên nhìn người đang đứng ở cửa,ông khép quyển sách lại có chút kinh ngạc.

" Sao đột nhiên tới đây,con có chuyện gì à?"

Lương Phi Phàm lần đầu tiên thấy cha mình đeo kính lão,kỳ thật sau khi trưởng thành hần cùng Lương Kiếm Nam cũng đã tồn tại một ít khác biệt.Bất kể là sự nghiệp hay cách làm người,hần cũng không quá đồng tình với ý kiến của cha hần.Thời gian qua đi,giao tiếp ngày càng ít,sau đó hần đi EC,về sau nữa Lương thị vì hần mà xảy ra chuyện,hần trở về Lương thị...Lập đi lập lại,thời gian cũng không lâu lắm,hần lần đầu tiên phát hiện thì ra cha mình cũng đã già rồi.

" Dạ có chút việc ạ "

Lương Phi Phàm thu hồi cảm xúc, tự mình đi vào phòng ngồi trên ghế đối diện với với Lương Kiếm Nam,hần cũng không có ý định vòng vo với Lương Kiếm Nam, Diệp Tử Kiệt nói lời son sắt như thế, hần cũng đoán được việc này khẳng định sẽ không đơn giản, lúc này thời gian cấp bách, hần chỉ mau chóng muốn biết rõ ràng mọi chuyện “Con định tối hôm nay sẽ bay qua Mỹ, hôm nay là thời hạn cuối cùng rồi nếu còn không có phương án, ngày mai những đồng sự đó, khẳng định sẽ không bỏ qua.” Lương Kiếm Nam ánh mắt hơi lóe, chuyện của Lương thị hần vẫn luôn làm rùa đen rút đầu, vẫn luôn không muốn đối mặt, là bởi vì hần không có dũng khí để đối mặt, con trai hiện giờ đột nhiên nhắc tới, hần mới giật mình phát

hiện đã là kỳ hạn cuối cùng rồi. Hấn duỗi tay, lấy mắt kính xuống, rũ mi, trầm mặc, cũng không biết trong lòng hấn đang nghĩ gì. Lương phi phàm nhìn hai mắt hấn, trong lòng bất an tăng lên, hấn dứt khoát đưa tay đốt một điếu thuốc, rít hai hơi, để cho mùi vị nicotin thay thế những bất an dư thừa trong người hấn, hấn nói, “Cha, con ở sân bay đừng phải Diệp Tử Kiệt, ông ta có nói với con một số chuyện. Tuy ông ấy không nói toàn bộ, nhưng con biết, ông ta nói ra những chuyện đó hấn là chưa xong, cho nên có phải hay không cha còn có chuyện gì giấu con?” Lương Kiếm Nam tuy lúc trước cũng đã đoán được một ít chuyện, nhưng lúc này nghe lương phi phàm trực tiếp hỏi như vậy, sắc mặt hấn đột nhiên thay đổi. “..... Diệp Tử Kiệt nói với con chuyện gì?”

Lương phi phàm vươn tay lấy gạt tàn thuốc một bên “Có nói, bất quá ông ta bảo con về hỏi cha hấn sẽ rõ ràng hơn.” “..... Hấn, hấn nói với con cái gì?” “Chuyện hai mươi mấy năm trước.” Lương phi phàm day day một bên chân mày, ngón tay gạt khói thuốc vào cái gạt tàn bên cạnh, thấp giọng nói, “Cha, thật ra mấy năm nay con vẫn luôn không quá tán đồng việc hợp tác cùng Diệp thị, bọn họ ở chỗ chúng ta lấy đi bao nhiêu tiền rồi, con chắc cha cũng biết rõ ràng, Diệp Tử Kiệt con người kia, cáo già xảo quyệt, hiện tại hấn lại nói như vậy, hấn là hai mươi mấy năm trước, hấn đã nắm trong tay nhược điểm của cha, ngược lại hiện giờ con đã có thể hiểu được vì sao mấy năm nay cha vẫn luôn chịu đựng hấn, để hấn cười trên đầu trên cổ Lương thị.”

“.....?”

“Cho tới bây giờ cha vẫn không chịu nói ra, con nghĩ nhất định là cha có lý do của cha, nhưng hiện tại Lương thị là do con làm chủ, cho nên con hy vọng cha có thể nói rõ ràng chuyện này cho con.”

Lương Kiếm Nam đưa ngón tay nặng nề mà gấp quyển sách lại, lời nói cứng nhắc, “..... Cha đã nghĩ tới chuyện này, một ngày nào đó cha muốn

cho con biết, chỉ là..... Chỉ là cha không nghĩ ngày này lại tới nhanh như vậy, cha còn chưa có chuẩn bị tâm lý, Phi Phàm, cha.....”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 159

Điện thoại của Lương Phi Phàm đột nhiên rung lên, tiếng chuông vang lên cắt đứt lời nói của Lương Kiếm Nam

Hắn lấy điện thoại nhìn dãy số của Quan Triều đang gọi đến, nhìn đồng hồ đã 9 h45 phút, giờ này Quan Triều còn gọi đến. Chẳng lẽ Bạch Lộ xảy ra chuyện gì sao?

Hắn không có nói cho Quan Triều biết là mình đã trở về, cho nên hắn là Quan Triều nghĩ hắn đang trên máy bay, nếu không phải là vấn đề đặc biệt nghiêm trọng thì chắc hắn sẽ không gọi cho mình vào lúc này.

Lương Phi Phàm cầm điện thoại đứng dậy nói:” Con đi nghe điện thoại một lát “. Dừng một chút, anh nói tiếp:” Nếu cha chưa chuẩn bị xong thì hiện tại liền chuẩn bị đi, con nghe điện thoại một chút rồi vào nói “

Ra khỏi phòng, Lương Phi Phàm gọi lại cho Quan Triều.

Vừa mới rung một tiếng, đầu bên kia đã có người tiếp lời, Lương Phi Phàm cảm thấy có một loại dự cảm không ổn đang xâm chiếm lấy anh, hắn cau mày lên tiếng trước:” Có phải Bạch Lộ xảy ra chuyện gì không?”

“Lương tổng “. Âm thanh của Quan Trường từ trước đến nay chưa từng khủng hoảng nhưng bây giờ lời nói ra cơ hồ mỗi chữ đều run rẩy:” Lương, Lương phu nhân đột nhiên lên sốt, hiện giờ đã sốt đến 40 độ.”

Lương Phi Phàm con người đột nhiên trở nên rét lạnh:” Đã xảy ra chuyện gì?”

Quan triều đi theo bên người hần nhiều năm như vậy, nói chuyện làm việc cũng tự nhiên có vài phần giống hần nên luôn trầm ổn nội liễm, giờ phút này lời nói hoảng loạn là chuyện chưa bao giờ xảy ra. Lương Phi Phàm trong lòng trầm xuống, đã mơ hồ dự đoán được sự tình không hề đơn giản.

“..... Phía trước đều bình thường, tôi cũng không biết vì sao đột nhiên lại phát sốt, 1 tiếng trước..... Lương phu nhân đi ra ngoài một chuyến, lúc sau trở về tắm rửa một lát, sau đó liền đi ngủ, chính là vừa mới..... Phu nhân đột nhiên bảo không thoải mái, kêu tôi đi gọi bác sĩ lại đây, mới phát hiện ra phu nhân đã sốt cao nửa giờ.”

Quan Triều vẫn luôn trách nói, “..... Lương tổng, thực xin lỗi, là lỗi của tôi, lúc này..... Lúc này tôi vẫn luôn cũng không biết, bằng không cũng không để cho phu nhân sốt cao như vậy.”

Lương Phi Phàm nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ:” Tôi sẽ lập tức qua đó”

Ngắt điện thoại xong,cất điện thoại vào túi,hần nhìn đồng hồ đeo tay 9h50’,xoay người vào thư phòng

Lương Kiếm Nam đứng dậy vừa ngẩng đầu lên liền thấy con trai đẩy cửa vào thư phòng,sắc mặt hần nghiêm trọng ánh mắt có chút né tránh.Trong 2,3 phút đồng hồ ngẩn ngui,chuyện của hai mươi mấy năm trước hần chưa kịp suy nghĩ nhiều,những chuyện năm đó xác thật đều luôn ở trong tim của hần, không phải là hần quên nhưng cần phải có dũng khí để đối mặt

“ A Thành “

Lương Kiếm Nam cau mày có chút khó xử mở miệng nói:” Chuyện 20 mấy năm trước cũng không phải là cha cố ý gạt con,cha cũng đã từng nghĩ

cả đời này cha cũng không muốn nhắc lại chuyện kia,nhưng không nghĩ tới có ngày này,cha bây giờ sẽ nói cho...”

“ Cha “. Lương Phi Phàm ngắt lời hẳn,quyết đoán nói:” Cha không cần dong dài,con chỉ muốn biết chân tướng,con chỉ có 30’ cha nói vào chuyện chính đi”

Lương Kiếm Nam nhìn hẳn có vẻ vội vàng,tưởng công ty xảy ra chuyện gì quan trọng,dù sao cũng là thời khắc mấu chốt,về tính hay về lý hẳn đều cảm thấy hổ thẹn với con trai mình, vấn đề của Lương đều do một mình Lương Phi Phàm xử lý còn hẳn thì lùi lại về phía sau.

Thở dài một tiếng,Lương Kiếm Nam cũng quyết định nói ra những chuyện năm đó “ Hai mươi mấy năm trước,Lương thị cũng được xem là có chút danh vọng, khi đó cha cùng Diệp Tử Kiệt cùng hợp tác một dự án,hẳn năm đó cũng không phải như bây giờ chỉ luôn nghĩ chiếm lợi của người khác,chúng ta hợp tác chung cùng khai phá xây dựng một làng du lịch, kiến trúc sư do bên Lương thị tìm,lúc đó Lương thị và Diệp thị cũng không phải là xí nghiệp lớn cho nên mời kiến trúc sư cũng chỉ là những kiến trúc sư hạng ba. Cha cho người tìm được hai người bất quá lúc đó cha còn đang bận một dự án khác nên cha cho trợ thủ của mình cùng Diệp gia xử lý việc này.”

Lương Kiếm Nam dừng lại một chút,ánh mắt xa xăm,thần sắc trở nên ảo não:” Nếu năm đó cha bỏ thêm một ít tâm tư thì cũng sẽ không xảy ra những chuyện sau này.”

Lương Kiếm Nam khẽ nhú mày,giọng hẳn trầm xuống mang theo lạnh lùng:” Sau đó xảy ra chuyện gì ạ?”

“ Sau đó,hai kiến trúc sư phát hiện ra vấn đề,bởi vì làng du lịch kia là do hai người bọn họ cũng nhau thiết kế,trong đó có một tòa nhà có vấn đề xảy ra. Trước đó,trợ thủ của cha cũng đã nói qua vấn đề này với cha nhưng cha

cũng không hiểu lắm,cha lúc ấy chỉ nghĩ làm gì cũng phải lấy lợi nhuận làm chủ,nên cơ bản cha không để trong lòng.Cho đến khi làng du lịch đó bắt đầu hoạt động thì cha mới biết được,có rất nhiều vấn đề đã xảy ra.Lúc đó làng du lịch mới xây dựng được một năm,có một buổi tối xảy ra bão lớn,tòa nhà lúc trước có vấn đề đó bị sập một nửa.Lúc đó có người bên trong nhưng cũng may là không có chết người, nhưng Lương thị cùng Diệp thị phải bồi thường rất nhiều tiền,cái làng du lịch sau đó cũng bị đóng cửa,Lương thị danh tiếng cũng tổn hại rất lớn.”

“ Chuyện lúc đó cha rất tức giận,đây là do mấy cái kiến trúc sư kia có vấn đề,toàn bộ thiết kế đều có vấn đề,vậy mà bọn họ vẫn muốn xây làng du lịch này,kết quả khiến cho Lương thị tổn thất thảm trọng,cha lên đi tìm hai người kiến trúc sư kia thì mới biết sau khi xảy ra chuyện, một gã đã bỏ chạy còn một gã chủ động tới tìm cha. Hắn nói với cha bản thiết kế của làng du lịch đó không phải là lỗi của hắn,lúc trước phát hiện ra vấn đề hắn đã kiên trì vẽ lại nhưng chúng ta bên này vì tiết kiệm chi phí nên không có sửa chữa.Cha nghe xong lập tức liền phẫn nộ,một gã đã chạy,còn một gã còn lại đương nhiên là muốn bào chữa,ai biết hắn nói thật hay giả? Cha muốn hắn đứng ra gánh trách nhiệm thay cho Lương thị,nhưng hắn thế nào cũng không chịu,cha khi đó không nghĩ đến cách khác,chỉ nghĩ là cần phải có một người đứng ra chịu trách nhiệm,chuyện này có bao nhiêu oan uổng cũng mặc kệ phải có người gánh trách nhiệm,không phải Lương thị,không phải Diệp thị thì nhất định phải là hai người kiến trúc sư kia. Dù sao bọn họ cũng không phải là đại nhân vật gì,cho bọn họ đứng ra gánh rồi sau đó cho bọn hắn thêm chút tiền,cha cảm thấy bọn họ cũng không tổn thất gì “

“ Ai biết gã kia tính tình cương quyết,nói như thế nào cũng không thông.Bất quá cũng chỉ là một gã kiến trúc sư hạng ba,cha muốn làm hắn gánh cái trách nhiệm này cũng không phải là vấn đề gì quá lớn, hắn không đồng ý cũng phải đồng ý,đến khoảng tiền ém miệng kia cũng tiết kiệm được.Cha cùng Diệp Tử Kiệt thương lượng đối sách sau đó nghĩ ra một cách trước tiên tìm người nói xấu kiến trúc sư đó,sau lại cho phóng viên

đưa tin bản thiết kế của làng du lịch là bản vẽ của kiến trúc kiến trúc sư đó, xảy ra vấn đề đều do một mình hăn gây ra”

“Cha cho rằng hành vi như vậy tuy là tiểu nhân nhưng nhiều lắm cũng chỉ giáo huấn hăn một chút, cho hăn một cái cảnh cáo, là người nhỏ bé thì mọi việc không phải theo ý mình là được, thế nhưng..... Là hại chết một mạng người.”

Lương Kiếm Nam nói tới đây, giọng nói đều có chút ghen ngạo, nhớ tới ngày đó, thời điểm hăn về đến nhà, nhìn người đàn ông nằm ở trước cổng lớn, hăn chỉ cảm thấy một trận ác hàn, cho dù là đã qua đi 20 mấy năm nhưng hiện giờ nhớ lại, hăn đều cảm thấy trong lòng còn sợ hãi.

Kỳ thật, hăn cũng là một thương nhân, làm buôn bán thì cần phải ít thủ đoạn, chính là sự tình thương thiên hại lí, hăn sẽ không đi làm, cũng không dám làm, nhưng hăn cũng không biết là, ban đầu bởi vì nhất thời oán niệm mà hăn và Diệp Tử Kiệt cùng nhau kết phùng tính kế thiết kế sư kia nhưng gã kiến trúc sư tính tình lại cứng cỏi, như thế nào cũng không chịu chịu thua, cũng không chịu cúi đầu, thế nên gã ta lựa chọn dùng phương thức kịch liệt nhất —— chết, để chứng minh sự trong sạch của hăn.

“..... Cha khi đó là thật sự là bị dọa cho chết khiếp. Đầu tiên cha nghĩ đến chính là gọi điện cho Diệp Tử Kiệt. Lại nói, chuyện này hăn cũng có phần tham dự vào, giờ xảy ra chuyện như vậy, cha nghĩ hăn cũng phải chịu một phần trách nhiệm. Cha lúc ấy rất hoảng loạn, không có cách nào xử lý, cho nên kế tiếp đều do hăn xử lý, sau đó chuyện này hình như là bị che giấu xuống, không còn ai nhắc tới nữa, thành phố A cũng gió êm sóng lặng, tuy rằng làng du lịch không có khả năng kinh doanh trở lại, bất quá Lương thị cùng Diệp thị hợp tác về sau ngày càng phát triển. Chuyện kia..... Cha tưởng đã qua đi, cũng không còn nghĩ lại, cho nên tư liệu về kiến trúc sư kia, cha cái gì cũng không biết, cha cũng không nghĩ đi điều tra, cha cũng có lương tri của mình, có người chết ở trước mặt cha..... Cha không thể

làm như không có việc gì xảy ra, 20 mấy năm qua, cha vẫn luôn bị lương tâm cắn rứt.....”

“Chính là cha không nghĩ tới, Diệp Tử Kiệt hẳn.....”

.....

“Cha không nghĩ tới, bị Diệp Tử Kiệt nắm trong tay, năm đó hẳn giúp cha, kỳ thật đều là tính toán của hắn, hắn trước sau như một đều âm hiểm xảo trá, ngài bất quá bị hắn tính toán như thời tam quốc mà thôi.”

Lương phi phàm hít sâu một ngụm, híp mắt mắt, thần sắc trầm trọng mà nói với Lương Kiếm Nam. Hắn đem đầu thuốc trong tay ném vào gạt tàn thuốc, nâng cổ tay lên nhìn thời gian, lúc này hắn mới đứng dậy, “Cha, nếu có thể con muốn tư liệu về kiến trúc sư năm đó, chỉ có cái tên cũng được. Bất quá hiện tại không vội, con còn có chuyện quan trọng, Diệp Tử Kiệt bên kia, cha không cần lo lắng, con sẽ xử lý tốt.”

Lương Kiếm Nam còn muốn nói cái gì, nhưng Lương Phi Phàm trầm mặt kéo cửa phòng liền đi ra ngoài.

.....

Kiến trúc sư, ngoài ý muốn, tử vong.....

Những từ ngữ đó, không ngừng quét qua trong đầu Lương Phi Phàm, ngũ quan tinh xảo trên mặt hắn giờ đều là khói mù, 20 mấy năm, thế nhưng lại cất giấu một đoạn huyết tinh đã qua. Trách không được mấy năm nay, cha hắn đối với Diệp Tử Kiệt hẳn muốn gì được nấy, bị người ta uy hiếp, tự nhiên không đường nào phản kích.

..... Mà hiện tại, người không có bất kỳ đường nào để phản kích, tựa hồ lại biến thành chính mình.

Cái gọi là cha nợ con trả, đại khái, chính là đạo lý này.

Lương Phi Phàm ổn định lại suy nghĩ, lúc sau lên xe, mới lấy ra di động, gọi cho Quan Triều “Hiện tại thế nào rồi?”

Quan Triều cũng không biết Lương Phi Phàm không có bay qua Mỹ, hẳn còn tưởng rằng Lương Phi Phàm đang trên đường về gấp, “Lương tổng, trước mắt vẫn chưa hạ sốt, bác sĩ nói, có thể là cảm nhiễm virus, phải đợi kết quả xét nghiệm.”

“Mất bao lâu?”

“Ít nhất phải chờ tới sáng ngày mai mới có kết quả.”

“Tôi hiện tại liền đi qua.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 160

Cúp điện thoại. Hắn một tay xoa cái mũi có chút đau của mình, một tay trượt qua màn hình di động dừng ở trên cái tên Diệp Tử Kiệt kia, ngũ quan thâm thúy của hắn hiện lên một tia hung ác nhan hiểm, không hề chớp mắt mà nhìn chăm chú ba chữ kia.

Diệp Tử Kiệt.... Diệp Tử Kiệt.

Con cáo già, mọi chuyện cũng nên kết thúc rồi.

22h 15 phút Lương Phi Phàm đi tới bệnh viện, Bạch Lộ vẫn như cũ sốt cao không ngừng, sắc mặt lúc trước có chút tái nhợt, hiện tại bị sốt đến đỏ bừng, cánh môi khô khốc hơi hơi rạn nứt, trong miệng vẫn luôn lẩm bẩm nói gì đó, bất quá là mơ hồ, nghe không rõ ràng lắm.

Lương Phi Phàm đưa tay sờ lòng bàn tay nàng một chút, rất nóng, đôi chân mềm rộm của hắn hiện lên tia khẩn trương, “Không phải cảm cúm, sao đột nhiên lại phát sốt?”

Quan Triều ở một bên sắc mặt cứng đờ cũng có chút biến hóa, gật đầu nói, “..... Không phải bị cảm, phía trước Lương phu nhân hoàn toàn bình thường, không biết nguyên nhân gì, đột nhiên lại phát sốt.”

“Kiểm tra kết quả như thế nào?”

“..... Lấy máu rồi, đang đi xét nghiệm.”

Lương Phi Phàm ngồi ở mép giường, duỗi tay đem bàn tay nóng bỏng của nàng mà cầm trong tay mình, nhẹ nhàng mà vuốt ve, khóe mắt đuôi lông mày đều hiện vẻ đau lòng và lo lắng.

“..... Lương tổng, thực xin lỗi, là tôi sơ sẩy, tôi phía trước có thể là quá mệt mỏi, cho nên mới ngủ, bằng không tôi đã có thể sớm phát hiện phu nhân bị sốt..... Chuyện bay qua Mỹ.....”

“Không có việc gì.” Lương Phi phàm vẫy vẫy tay nói, “Cậu trước xuống đi nghỉ ngơi đi, nơi này giao cho tôi là được rồi.”

“Chuyện công ty.....”

“Chuyện công ty trong lòng tôi hiểu rõ, ngày mai 9 h họp hội đồng quản trị, đến lúc đó tôi sẽ tham dự đúng giờ.”

Quan Triều biết Lương Phi Phàm từ trước đến nay nếu không nắm chắc được phần thắng thì sẽ không làm, hẳn nếu đã nói như vậy, khẳng định là trong lòng đã có kế hoạch, hiện tại Lương Phi Phàm đã ở cùng với Bạch Lộ, hẳn ở lại cũng không giúp có được gì, “Vậy, Lương tổng, tôi lui xuống trước.”

Trong đoạn cuối hành lang bệnh viện, tiểu y tá có chút né tránh, không chịu đi vào, bỗng nhiên phía sau một bàn tay vươn tới, đột nhiên dùng sức, liền kéo tiểu y tá kia vào trong phòng.

“..... A, bác sĩ Trương!” Tiểu y tá hoang mang rối loạn mà kêu lên, “Anh, anh không sợ có người à!”

“Sợ cái gì?”

Bác sĩ Trương cười hắc hắc một tiếng, một đôi bàn tay to nâng eo thon nhỏ của tiểu y tá, đem nàng ôm vào trong lòng ngực mình, “Thế nào? Sự tình anh giao em tốt rồi chứ?”

“Đáng ghét!” Tiểu y tá lập tức hờn dỗi một tiếng, cả người lại mềm oặt mà rúc vào trong ngực của bác sĩ Trương, ngón tay vừa xoay vừa lướt qua, lướt lại trên ngực người đàn ông, “..... Người ta đương nhiên là giúp anh làm tốt rồi, đưa bé trong bụng ả khẳng định là không giữ nổi, lúc mảnh kính đâm vào tay ả cắt một miếng trên ngón tay, chỉ một vết xước nhỏ như vậy thôi cũng đã đủ để virus truyền vào máu, khẳng định là sẽ ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng cô ta, hơn nữa hiện tại lại còn sốt cao không hạ

“Tiểu Mật Nhi của ta, làm thật tốt, có khen thưởng.”

Bác sĩ Trương cười tủm tỉm mà đem hai môi mình ngậm hai cánh môi của tiểu hộ sĩ, hai người, người đàn ông nhìn qua đã hơn 40 tuổi, lại giống như lang tựa hổ mà ôm trong lòng ngực một cô bé bất quá hơn 20 tuổi, đây là phòng làm việc của bác sĩ Trương, hai người lại khóa cửa phòng, quên mình mà ôm nhau hôn hít.

Một lúc sau thở hồng hộc mà tách ra, tiểu y tá mới nhéo đôi bàn tay trắng như phấn dừng lại ở trên ngực của bác sĩ Trương, nũng nịu mà nói: “..... Anh cái đồ ma quỷ này, thật là đáng ghét! Anh tính khen thưởng cho em bấy nhiêu sao? Em không làm! Lúc trước anh nói, chỉ cần em giúp anh làm xong chuyện này, anh liền cùng bà thím già nhà anh ly hôn, anh cũng không thể đổi ý! Hiện tại đều đã thành công một nửa, có phải hay không anh cũng lấy ra một chút thành ý?”

“Bảo bối, em lo lắng cái gì? Anh đối với em yêu còn chưa đủ nhiều sao? Em nhìn xem anh..... Ân, tiểu đệ của anh đều nhớ em muốn chết, bằng không chúng ta làm một lần.....”

“Không cần! Nếu anh không ly hôn với lão bà của anh thì đừng hòng chạm vào người em!”

“Ngoan ngoãn, em nghe anh nói này, việc này mới chỉ là bắt đầu, về sau đường đi còn rất dài, cho nên hiện tại nếu anh ly hôn, cùng em đi đăng ký, đến lúc đó khẳng định sẽ bị người phát hiện ra cái gì, cho nên nhớ kỹ, ở bệnh viện, ngàn vạn lần không được thân cận quá với anh, đặc biệt là Lương Phi Phàm người kia, anh đặc tội không nổi, em biết không?”

Tiểu y tá hừ một tiếng, cũng chẳng hề để, “Hắn có thể lợi hại bao nhiêu? Anh không phải có chỗ dựa lợi hại hơn so với hắn sao? Ai nha, em mặc kệ chuyện như thế nào, dù sao em đã giúp anh làm người đàn bà kia không giữ được đứa bé trong bụng rồi nên anh nhất định phải cưới em, bằng không em liền đem chuyện này nói ra ngoài.....”

“Em dám!” Bác sĩ Trương thần sắc biến đổi, một tay bóp lấy eo tiểu y tá, lạnh lùng nói: “Em có phải là điên rồi không? Lời này là có thể tùy tiện nói ra sao? Anh nói cho em biết, hiện tại anh và em là đứng chung một thuyền, chuyện này em nếu nói bậy một câu, đến lúc đó anh và em đều không được chết tử tế, có nghe hay không? Nếu có người điều tra đến trên người em, nhớ kỹ những lời để nói với hắn chưa?”

“Biết rồi, biết rồi!” Tiểu y tá bĩu môi, tựa hồ có chút bất mãn, chính là lại không đến phát tiết được, chỉ có thể u oán lôi kéo áo blouse trắng của bác sĩ Trương, “Vậy anh cũng phải nhớ kỹ, em giúp anh, anh không thể thất hứa với em? Người ta..... Thật là đem cả đời đều gởi gắm ở trên người anh.”

Bác sĩ Trương tức khắc vừa lòng cười, “Bảo bối nhi, anh như thế nào sẽ thất tín với em? Ngoan ngoãn nghe lời, đến lúc đó ở trước mặt Lương Phi Phàm, đừng rồi loạn trận tuyến, nghe không?”

Buổi tối 23 giờ 20 phút

Lương Phi Phàm đến bệnh viện không sai biệt lắm đã hơn một tiếng, nhưng mà Bạch Lộ vẫn luôn sốt cao không lùi, hắn ngay từ đầu cũng cho rằng có khả năng là một ít vấn đề nhỏ khiến cho cô phát sốt, nhưng đã qua

thời gian lâu như vậy vẫn luôn sốt cao ngừng, hẳn mới ý thức được có chút không thích hợp.

Bệnh viện có mấy người bác sĩ trưởng khoa nội, còn có trưởng khoa sản, tất cả đều đứng ở trong phòng bệnh Bạch lộ, mỗi người đều có thần sắc ngưng trọng lo sợ lại bất an, Lương Phi Phàm trầm ổn ngồi ở trên sô pha, bởi vì bức bối, hẳn đem cửa đóng lại, mới hút thuốc.

“Đem cửa sổ mở ra hết đi.” Không gian quá nhỏ, mùi thuốc lá thật mau liền tràn ngập trong phòng, Lương Phi Phàm giơ nửa điều thuốc trong tay, chỉ dựa cửa sổ gần bác sĩ nhất, lại nhìn về phía viện trưởng đang đứng ở phía trước, “Tôi yêu cầu ông mau chóng cho tôi một lời giải thích, hoặc là, lời giải thích cũng không cần, ông chỉ cần cho tôi một phương án, trong thời gian ngắn nhất, làm cô ấy hạ sốt.”

Viện trưởng cùng Lương Vô Minh quan hệ cũng không tệ, bất quá ông là văn bối, bởi vì ông cùng Lương Kiếm Nam đồng lứa nên Lương Phi Phàm cũng được coi như là tiểu chất của ông.

Mặc dù chưa đến mức nhìn hẳn từ nhỏ lớn lên, nhưng cũng có thể coi như con trai trai của mình, trước kia hẳn luôn gọi ông một tiếng chú mà giờ phút này hẳn ngồi trên ghế salon, nhìn như tùy ý nhưng thần sắc sắc bén giữa hai đầu chân mày không có nửa điểm nhiệt độ, cả người đều tỏa ra lệ khí cùng nóng nảy mà mình chưa từng thấy qua.

Viện trưởng không dám thở mạnh, liên tục xin lỗi, “..... Phi Phàm, trước mắt tôi thật không thể đưa ra kết luận gì, bởi vì phụ nhân mang thai, trước mắt cũng không thể sử dụng thuốc được, cho nên chỉ có thể dùng cách vật lý để hạ sốt”

Hắn ấp a ấp úng nói không ra lời, vẻ mặt khẩn trương, làm Lương Phi Phàm ngũ quan vốn đã lạnh lẽo, giờ lại càng lạnh hơn vài phần, duỗi tay tắt tàn thuốc, Lương Phi Phàm đứng dậy, tới gần một bước, “Ông hiện tại trực

tiếp nói cho tôi, nếu cô ấy vẫn luôn sốt như vậy, hậu quả nghiêm trọng nhất là gì? ”

“..... Phối, có khả năng sẽ bị viêm, đương nhiên, Bạch tiểu thư trong bụng đứa bé rất khó bảo toàn được..... Kỳ thật tôi hiện tại cũng hoài nghi, cô ấy có thể là đã bị cảm nhiễm.”

Viện trưởng hít sâu một hơi, dù sao đi nữa cũng đều có kết quả như vậy, cho dù kéo dài cũng không phải là biện pháp, đơn giản cố đuổi ra, lấy hết can đảm liền nói: “..... Phi Phàm, tôi biết tâm tình cậu hiện tại không tốt, bất quá hy vọng cậu có thể tin tưởng chúng tôi, hiện tại gặp tình huống này, chúng tôi cũng bó tay không có biện pháp, nếu dùng thuốc, chúng tôi cũng sẽ cho cô ấy dùng thuốc, chính là hiện tại thân thể của cô ấy ở trong này tình huống, tiếp thu thuốc đối với đứa bé trong bụng không tốt lắm.”

Lương phi phàm đuổi tay xoa xoa ấn đường đang phát đau, “Khi nào sẽ có kết quả?”

Viện trưởng nâng cổ tay lên nhìn thời gian, “Nhanh nhất đợi nửa tiếng nữa, tôi đã cho bên làm xét nghiệm tăng ca thêm giờ, thời gian nhanh nhất, chính là 30 phút. Trong khoảng thời gian này liên lau mình nhiều lần cho cô ấy, có kết quả, tôi liền sẽ lập tức báo cho cậu.”

.....

Toàn bộ mấy người có quyền uy đều từ trong phòng bệnh đi ra, viện trưởng đi tít đằng trước, cửa phòng vừa đóng lại, một đám người mới nhẹ nhàng mà thở ra một hơi, trong đó có một bác sĩ không nhịn xuống được, nói thầm một câu, “..... Viện trưởng, kỳ thật ngài sao không trực tiếp nói cho Lương thiếu biết, cô gái kia..... Vô cùng có khả năng chính là bị nhiễm sars.....”

“Câm miệng!”

Viện trưởng ánh mắt sắc bén nhìn qua, vị bác sĩ đó tức khắc im miệng, viện trưởng dừng một chút, mới lắc đầu, mặt đầy mặt lo lắng, “..... Cậu cho rằng tôi không biết sao? Chính là hiện tại còn chưa có kết quả Nói nữa, bệnh viện chúng ta, căn bản là không có người bị sars, tỷ lệ cảm nhiễm của cô ta rất nhỏ, cho nên bây giờ vẫn còn một chút hy vọng.”

Hắn lo lắng sốt ruột, lại vẫn là không quên dặn dò mọi người, “Các người đều nghe được, người Lương gia đều là đại nhân vật, cô gái nằm bên trong kia chính là người phụ nữ của Lương Phi Phàm, chưa có kết luận chính xác nào, các người ai cũng đều không thể để lộ tin tức, biết chưa?”

Mọi người trầm mặc, sau đó đồng thời gật đầu.

30 phút sau.

Lương Phi Phàm chưa từng cảm thấy, thời gian đối với hắn mà nói, sẽ trở nên dài như vậy, nửa giờ, quả thực là dày vò hắn.

Bạch Lộ vẫn luôn sốt cao không hạ, mơ mơ màng màng, tựa hồ một giây thanh tỉnh đều không có, hắn trong lòng sốt ruột, lại không có bất luận biện pháp gì, 30 phút này, hắn đều tự mình lau bằng nước lạnh cho Bạch Lộ, thỉnh thoảng mà nhìn thời gian, kim đồng hồ chỉ tới 11 giờ 50 p, Lương Phi Phàm liền lập tức lấy ra di động ra, gọi cho viện trưởng.

“ Có kết quả chưa? ”

Viện trưởng ở đầu bên kia ậm ừ một tiếng, rốt cuộc vẫn nói: “..... Có rồi, Phi Phàm, tôi qua đó tìm cậu.”

Lương Phi Phàm nhìn thoáng qua vẻ mặt bị bệnh ửng hồng của Bạch Lộ trên giường bệnh, trực tiếp ngắt điện thoại. Lại nói, không tới hai phút, viện trưởng liền cầm phiếu xét nghiệm gõ cửa tiến vào.

“Phi Phàm.”

Nguyên lai ở trên đường đi hăn cũng đã nghĩ kỹ rồi, loại kết quả này, kỳ thật là hăn đã sớm đoán được trước rồi, nhưng đối với Lương Phi Phàm thì kết quả này có lẽ là ngoài dự đoán của hăn, nghĩ đến người đàn ông này nghe được kết quả này sẽ sụp đổ mất, nhưng hiện tại thời gian cấp bách, hăn lại không thể không nói, “Kết quả đã có, tôi hiện tại tới là để báo cho cậu, Phi Phàm, Bạch tiểu thư..... Chúng tôi trước yêu cầu cô ấy làm giải phẫu - lưu thai nhi, sau đó đem cô ấy cách ly.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 161

Lương Phi Phàm nhú mày, ánh mắt quắc lên: “Ông nói cái gì? Phẫu thuật? Tại sao phải phẫu thuật?”

Anh hùng hổ tiến lên một bước, lễ nghi được dạy dỗ từ nhỏ giờ phút này không còn sót lại chút gì, anh tóm lấy cổ áo của viện trưởng, gần từng chữ chất vấn: “Lại còn muốn cách ly?”

“Phi Phàm...”

Nếu như không phải cùng Lương gia có giao tình thì hiện tại ông cũng không có dũng khí nói thêm nữa, nhưng có một số việc cho dù khó đối mặt nhưng cuối cùng cũng phải đối mặt, viện trưởng đưa tay vỗ vỗ cổ tay của Lương Phi Phàm, đưa kết quả xét nghiệm cho anh, cố hết sức giải thích: “Tôi biết anh không chấp nhận được, nhưng đứa bé trong bụng cô ấy sợ là không giữ được... Kết quả xét nghiệm của Bạch tiểu thư, cô ấy sốt cao không rõ nguyên nhân là bởi vì nhiễm... SARS*.”

*SARS: Hội chứng hô hấp cấp tính nặng, bệnh này là đại dịch đến từ Hong Kong nhưng tâm điểm ở VN và lan ra 37 quốc gia vào năm 2003, trong 45 ngày đã có hơn 8000 người mắc và hơn 900 người tử vong.

Người Lương Phi Phàm bỗng nhiên cứng đờ, bên trong anh khiếp sợ và đau đớn kèm theo cuồng phong giận dữ, anh cố gắng kìm chế lại nhưng thân thể run rẩy không ngừng, ngay cả linh hồn anh cũng giống như bị xé rách.

“Không có khả năng... không có khả năng!” Lương Phi Phàm khẽ gầm lên đẩy viện trưởng ra, giọng tức giận: “Ông ở đây nói đùa gì thế? SARS? Căn bệnh quý quái này sao lại ở trên người Bạch Lộ? Chết tiệt, bệnh viện các người có bệnh nhân SARS sao không cách ly để cô ấy bị lây ở đây? Mặc kệ các người dùng phương pháp gì phải chữa khỏi cho cô ấy. Tôi cho ông biết, đứa bé cũng không được bỏ, đó là con của tôi, ông nghe rõ không?”

Viện trưởng thật sự rất sợ, người đàn ông trước mắt này lửa giận ngút trời dường như đã mất đi lý trí, nhưng ông vẫn phải kiên trì giải thích, trấn an: “Phi Phàm, tôi biết cho dù là bất cứ ai cũng khó có thể chấp nhận điều này. Nhưng bây giờ không có cách nào, hiện tại tin này vẫn bị phong tỏa, nếu như bị cánh nhà báo biết nhất định sẽ khiến cho sóng to gió lớn. Anh nên biết SARS không phải là bệnh đơn giản, tuy rằng bệnh này có thể chữa được theo phương pháp mới có nhưng đứa bé trong bụng Bạch tiểu thư còn quá nhỏ, nếu muốn chữa cho Bạch tiểu thư mà vẫn cùng đứa nhỏ thì sẽ khó khăn gấp mấy lần. Tôi cũng lo lắng cho Bạch tiểu thư.”

Dừng một chút, ông thở ra một hơi: “Phi phàm, chú Ngô không phải không muốn giúp cháu, nhưng những gì chú có thể làm... Thời gian không còn nhiều, cô ấy vẫn sốt cao như vậy mà không được chữa trị thì với cô ấy càng ngày càng hại.”

Viện trưởng rời đi, Lương Phi Phàm một mình đứng tại chỗ, phía sau lưng anh là giường bệnh, trên đó là cô gái anh đã dùng tất cả sức lực để bảo vệ, bây giờ lại bị ốm đau hành hạ mà anh lại... bất lực.

Bất lực, hai chữ này đã từng bị anh khinh bỉ, một người đàn ông thành công sao có thể chịu bất lực?

Thế nhưng trong khoảng thời gian này, đối với cô anh cũng đã nhiều lần bất lực.

Mẹ của cô vì mẹ của anh mà đang phải nằm tại ICU, hiện tại cô lại bị nhiễm SARS, Lương Phi Phàm chưa bao giờ hoảng loạn và bất lực như vậy, cho dù Lương Thị hiện tại đang ở tình cảnh có thể phá sản anh cũng cảm thấy mình có thể giải quyết, vậy mà người con gái của anh lại phải chịu thống khổ như thế. Đứa con của bọn họ, đứa bé mới ba tháng...

Ba tháng thôi...

Lương Phi Phàm vẫn luôn nghĩ tâm tình mình luôn mạnh mẽ hiện tại cũng quá mức yếu đuối, cảm giác giống như trời sập xuống.

Anh chậm rãi xoay người sang chỗ khác, ngồi ở bên giường, đưa tay nắm lấy bàn tay mềm mại nóng hổi của cô. Ánh sáng phòng bệnh nhợt nhạt chiếu lên người cô gái trên giường, sắc mặt cô ngày càng ửng đỏ, nhưng đây không phải là màu sắc khỏe mạnh, đây là một căn bệnh. Hiện tại cô đang nhắm mắt chịu đựng sự thống khổ.

Ngực anh co thắt giống như bên trong có một con dã thú bị thương đang gầm thét giãy giụa, nhưng toàn thể giới người có thể nghe được chỉ có anh... Còn có mùi máu tanh cũng chỉ có anh thấy được.

Tại sao phải như vậy?

Tại sao lại biến thành như vậy?

Anh mím chặt môi lại, hỏi liên tiếp những câu vì sao nhưng vẫn không có đáp án.

Cuối cùng anh gọi điện cho Quan Triều, vừa dịp thấy trên điện thoại thời gian chỉ đúng 0 giờ.

Quan Triều về nhà tắm rửa một chút, cũng không có tâm tư ngủ, anh đã chủ động quay lại bệnh viện, lúc Lương Phi Phàm gọi điện thì anh đã gần

tới, Quan Triều đi với tốc độ nhanh nhất tới bệnh viện liền thấy một Lương Phi Phàm anh chưa từng thấy.

Thất hồn lạc phách, thần thái luôn tràn đầy tự tin bây giờ lại đang tuyệt vọng.

Tim Quan Triều đập thành thịch: “Lương tổng, có phải phu nhân đã xảy ra chuyện gì?”

Lương Phi Phàm vẫn ngồi ở bên giường, con người trong mắt đỏ au không hề chớp nhìn cô gái đang hôn mê bất tỉnh, một lát sau giọng trầm truyền đến: “Trước khi cô ấy gặp chuyện không may có phải đã đi ra ngoài?”

Dựa theo lời của viện trưởng, bệnh viện này không có bệnh nhân SARS, nếu có bệnh nhân cũng sẽ bị cách ly tuyệt đối, vì sao Bạch Lộ lại đột nhiên nhiễm bệnh này?

Cho dù giống như một con thú đang bị thương thì Lương Phi Phàm cũng có năng lực phân tích rất tốt.

Gần đây có quá nhiều chuyện xảy ra, anh thật sự có lúc luống cuống tay chân, hay là nhân dịp đó có người đã lợi dụng sơ hở.

Quan Triều không biết Bạch Lộ được chẩn đoán bị nhiễm SARS nhưng anh nhìn biểu tình của Lương Phi Phàm như vậy trong lòng cũng đã biết hẳn chuyện không đơn giản. Anh cố gắng suy nghĩ một chút, một tia đầu mối cũng không thấy, cuối cùng chỉ nhớ tới cái gì liền vội vàng nói:

“Tôi nhớ rồi, Lương phu nhân thật sự đã ra khỏi phòng bệnh nhưng cô ấy không ra khỏi bệnh viện, cô ấy đi nhờ y tá lấy cho một bộ quần áo bệnh nhân để tắm rửa. Vốn tôi có nói để tôi đi lấy nhưng Lương phu nhân không cho, tôi lo lắng cũng không tiện ép phu nhân liền đi theo bảo vệ.”

Lương Phi Phàm nắm tay Bạch Lộ liền căng thẳng, cảm nhận được độ nóng trong lòng bàn tay mình, cũng giống như tim anh đang đang thắt lại. Giọng của anh càng lạnh lùng nghiêm nghị: “Nói tiếp, sau có chuyện gì xảy ra?”

“Sau đó Bạch phu nhân va phải một y tá đang bê đồng hồ, lúc đó phu nhân bị thương ở tay, lúc tôi đi đến thì y tá kia một mực xin lỗi phu nhân, phu nhân nói cũng không có gì, chỉ có chút máu mà thôi, nói tôi không cần phải lo lắng rồi cô ấy tự vào nhà vệ sinh rửa tay, sau đó tôi cùng cô ấy về lại phòng.”

Rất nhanh Lương Phi Phàm nắm lấy bàn tay của cô, quả nhiên ở trên ngón áp út tay trái thấy được một vết thương, bởi vì vết thương bị cắt ra máu, hơn nữa cũng không xử lý, hiện tại lại sốt cao, vết thương dường như bị nhiễm trùng đã sưng lên thành một cục lớn.

Lúc này anh không để ý, hiện tại nhìn thấy liền giật mình.

Ánh mắt Lương Phi Phàm lộ ra vẻ hung ác nham hiểm, trong đó lóe lên ánh sáng dường như có thể cắt đôi người khác, gần từng chữ hỏi: “Y tá kia đâu? Đem cô ta tới cho tôi.”

Quan Triều giờ tay nhìn đồng hồ, đã nửa đêm, có lẽ người ta đã sớm tan việc, nhưng anh cũng không dám làm nỡ, vội vàng đi ra ngoài tìm người.

Y tá tên là Lý Sở Ninh, năm nay cũng lắm mới 25 tuổi, sau khi tốt nghiệp vẫn đi làm ở đây, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, có danh tiếng tốt ở viện. Đương nhiên mọi người cũng chỉ thấy bề ngoài, tuyệt đối không ngờ được kỳ thật cô ta cùng bác sĩ Trương có quan hệ không bình thường. Bác sĩ Trương cho dù có chỗ dựa vững chắc là Diệp gia, ở trong bệnh viện cũng thật sự hiền hòa, một điểm cũng không gây thị phi, đối đãi bệnh nhân đặc biệt nhiệt tình, đã nhiều năm được bầu chọn là “Bác sĩ ba tốt”, rất nhiều người già tới bệnh viện kiểm tra thân thể đều thích được anh ta khám.

Lý Sở Ninh hôm nay trực ca tối, lúc này cô đã hết giờ làm nhưng Lương Phi Phàm muốn gặp cô thì cô không thể không đến.

Kỳ thật lúc trước bác sĩ Trương đã nói cô phải chuẩn bị tâm lý, hơn nửa đêm bị gọi lại bệnh viện dường như cũng có trong dự liệu nhưng khi gặp sắc mặt âm trầm kinh khủng của Lương Phi Phàm khiến tim cô không khống chế được đập điên cuồng.

Người đàn ông cao lớn này đứng trước mặt cô hoàn toàn che mất ánh đèn khiến cô thấy tăm tối, rõ ràng nhiệt độ trong phòng bệnh rất bình thường mà cô lại run lên như có một cơn gió lạnh truyền đến.

Nhưng cô biết bây giờ mình không thể rối loạn, âm thầm hít sâu một hơi rồi cô mở miệng, nói: “Lương... Lương tổng, anh tìm tôi?”

Mặt Lương Phi Phàm tối hơn, nửa câu vô ích đều không nói, anh tiến lên nhìn vào đôi mắt đang hoảng sợ của Lý Sở Ninh, tay anh đưa ra giữ lại gáy của cô kéo cả người cô về phía trước, chỉ vào Bạch Lộ đang nằm trên giường: “Thấy rõ không? Có nhận ra cô ấy không?”

Bác sĩ Trương đã nói, người đàn ông này không dễ chọc.

Lý Sở Ninh ở bệnh viện thành phố A cũng được một thời gian, không có khả năng không biết Lương Phi Phàm là một nhân vật thế nào, nhưng nghe đồn chỉ là cảm giác hư ảo, cô vẫn luôn không để Lương Phi Phàm ở trong lòng cũng bởi vì bác sĩ Trương đã nói có một chỗ dựa vững chắc hơn là... Diệp gia!

Nhưng bây giờ cô lại cảm thấy sự âm trầm của người đàn ông này khiến cô khiếp sợ.

Lương Phi Phàm đối với cô cũng không có cái gọi là thương hoa tiếc ngọc, trước nay anh đối với phụ nữ đều có sự tôn trọng cơ bản, nhưng bây giờ... sẽ không.

“Tôi đang đợi câu trả lời của cô.”

Lý Sở Ninh vẫn không lên tiếng, Lương Phi Phàm rốt cục không nhịn được, lực cánh tay tăng thêm vài phần khiến Lý Sở Ninh kêu ‘Á’ một tiếng, người không còn đứng vững, cô quơ tay vịn vào tường vội vã cầu xin: “Lương tổng, Lương tổng nhẹ tay... Tôi... Tôi nói...”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 162

Lương Phi Phàm vẫn không quan tâm, ánh mắt anh càng đen hơn: “Tôi đang đợi cô trả lời.”

“Tôi... tôi biết, tôi biết vị tiểu thư này.”

Kỳ thật trong lòng cô cũng có một lý do để giải thích, chỉ không nghĩ vừa đến nơi chưa kịp lấy hơi đã bị Lương Phi Phàm tóm lấy, cô cố gắng chống cự, rồi rành mạch nói từng câu, đã đâm lao phải theo lao, không được để cho mình mất tinh táo lại nói ra cái khác. “Lương tổng... lúc trước tôi không cẩn thận va phải cô ấy, vị tiểu thư này rất tốt... cô ấy không trách tội tôi. Tôi không cố ý, thật sự tôi không cố ý... A, tay của ngài khiến tôi đau.”

“Thứ cô cầm trên tay lúc đó là cái gì?” Lương Phi Phàm không muốn mất thời gian nói những điều vô ích với cô ta. “Có phải lúc đó có cái gì cắt vào tay cô ấy không?”

“Á...”

Lương Phi Phàm đẩy mạnh đã đem Lý Sở Ninh dựa vào tường, thân thể mềm mại bị ép vào tường cứng rắn khiến mắt cô ta đỏ lên, cũng chỉ nghiêng răng chịu đựng, không dám rơi nước mắt.

“Tôi cho cô một cơ hội, cô nói nhanh mọi chuyện thật rõ ràng cho tôi.” Lương Phi Phàm giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, lạnh lùng nói. “2 phút, nói

mau.”

Lý Sở Ninh hít sâu một hơi, lắc đầu về vô tội. “Lương tổng, tôi thật sự không biết cô ấy là người của anh. Tôi... lúc đó thật sự tôi không cẩn thận, tôi không cố ý, huống chi vị tiểu thư này cũng không trách tội tôi. Cô ấy lúc đó bị cắt vào ngón tay nhưng cũng chỉ là vết thương nhỏ, và tôi thật sự không có liên quan...”

Lương Phi Phàm nhìn Lý Sở Ninh đầy thâm thúy: “Trên tay cô lúc đó cầm vật gì?”

“Á... Là một loại vi khuẩn gây bệnh.”

“Bệnh gì?”

“...”

“Tại sao lại không nói? Không dám nói?”

“Không phải, Lương tổng. Tôi thật sự không biết, vi khuẩn đó là bác sĩ khác đưa cho tôi, tôi chỉ đưa đến phòng xét nghiệm, tôi thật sự cũng không biết đó là cái gì?”

“Thật không?” Lương Phi Phàm hiển nhiên cũng không phải người dễ bị gạt như vậy, anh nheo hai mắt, buông tay cầm vào túi quần, thân hình cao lớn khiến áp lực càng lớn hơn. “Lý Sở Ninh, năm nay 25 tuổi, tốt nghiệp xong liền vào làm y tá. Có phải cô nghĩ là tôi đang đùa với cô?”

“...”

Lương Phi Phàm giơ cổ tay lên, nhìn kim giây đồng hồ đang từ từ quay hết vòng, khi đồng hồ chỉ đúng hết hai phút, anh nói: “Đã hết giờ, nếu cô không nói thì tôi sẽ nói.”

Lý Sở Ninh sợ đến không thở được, lúc này mới ý thức được mình đối mặt với một người đàn ông thâm trầm phức tạp.

“SARS, tôi đã hỏi, bệnh viện này căn bản không có bệnh nhân SARS, vì sao lúc đó cô lại có loại vi khuẩn gây bệnh này? Cô nói bác sĩ đưa cho cô, vậy thì cô nói cho tôi bác sĩ nào đưa cho cô?”

Cơ thể Lý Sở Ninh co rúm lại, run run, lắc đầu: “Tôi... Kỳ thật lúc đó tôi chỉ thấy có một bình nhỏ được đặt trên khay, trên đó viết nói phải đưa đi xét nghiệm. Tôi nghĩ mình phải làm việc nhiệt tình nên đã mang đi xét nghiệm, thế nhưng giữa đường không cẩn thận va phải Bạch tiểu thư. Lúc đó tôi không suy nghĩ nhiều, cũng không biết bình đó chứa vi khuẩn nguy hiểm như vậy. Tôi thấy Bạch tiểu thư cũng không có chuyện gì nên không để ở trong lòng... Tôi thật sự... thật sự không biết gì cả, không biết đó là SARS, tôi thật sự không biết...”

Đột nhiên từ trên giường có tiếng hừ hừ nhỏ của Bạch Lộ phá tan bầu không khí bị đè nén.

Nháy mắt Lương Phi Phàm di chuyển đến giường, cô vốn hôn mê hiện tại bỗng nhiên mở mắt, Lương Phi Phàm cũng không sợ mình có khả năng lây bệnh không, anh nắm tay cô, gọi tên cô.

Nhưng Bạch Lộ chỉ khẽ động đôi mắt rồi nhắm nghiền, lòng Lương Phi Phàm thắt lại như bị một bàn tay nắm chặt.

Người phụ nữ mình yêu hiện tại cứ nằm như vậy, vẫn luôn sốt cao không giảm, thần trí không rõ. Anh không biết sẽ phải làm gì, lỡ xảy ra chuyện gì...

Cửa phòng đột nhiên truyền đến một tràng gõ cửa, sau đó giọng của viện trưởng truyền tới: “Phi Phàm, tôi phải vào.”

Lương Phi Phàm sờ qua trán Bạch Lộ, vẫn nóng như vậy, không có dấu hiệu nào sẽ hạ sốt. Hai bên huyết Thái Dương của anh khẽ co lại, quay mặt nhìn thoáng qua Lý Sở Ninh, cô ta đứng mở một bên cửa cẩn thận giữ khoảng cách, đại khái sợ lây SARS nhưng vẫn không dám ra ngoài. Lương Phi Phàm cười lạnh một tiếng, quay ra cửa nói nặng nề: “Mời vào.”

Viện trưởng tiến vào, đã đeo khẩu trang, trên tay cũng mang găng tay y tế, ông nhìn Lý Sở Ninh có chút ngoài ý muốn: “Cô là...?”

“Viện trưởng, tôi là y tá của bệnh viện, tôi là Lý Sở Ninh.”

“Cô ở đây làm gì?” Viện trưởng nhìn thoáng qua Lương Phi Phàm, có thể biết được nhất định do anh gọi tới. Ông trầm ngâm một chút, mới nói.

“Phi Phàm... Hiện tại phòng này cần cách ly, mặc kệ cậu có đồng ý hay không, đây là chuyện bắt buộc, trước hết để không cho bệnh vị lây ra ngoài.”

Lương Phi Phàm đảo mắt nhìn Lý Sở Ninh, tất nhiên là phải đồng ý. “Được, y tá Lý, cô đi trước đi.”

Lý Sở Ninh không nghĩ Lương Phi Phàm sẽ để mình đi, cô thở ra một hơi, một giây cũng không dám ở lại nơi này, xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

“Y tá Lý phải không?” Viện trưởng đột nhiên gọi lại cô. “Cô chờ một chút.”

“Viện trưởng, còn có chuyện gì?”

“Phòng này có bệnh nhân SARS, cô đừng để lộ tin này ra, nếu như ngày mai có người khác biết bệnh viện chúng ta có bệnh nhân SARS tôi nhất định sẽ tìm cô, biết chưa?”

Hiện tại Lý Sở Ninh chỉ muốn mau rời đi, đâu có để ý tới chuyện khác, cô liên tục gật đầu khẳng định: “Viện trưởng, tôi nhất định không nói lung tung.”

“Cô đi đi.”

Viện trưởng phất phất tay, nhìn Lý Sở Ninh ra khỏi bệnh viện, lúc này ông mới thở dài một tiếng nhìn Lương Phi Phàm không hề phòng ngừa cứ ở trong phòng này. Ông rất lo lắng anh cũng sẽ nhiễm bệnh này, vẫn kiên nhẫn khuyên bảo: “Phi Phàm, cậu bây giờ nên nghe lời tôi, tôi đồng ý với cậu sẽ chữa cho Bạch tiểu thư thật tốt, nhưng nếu cậu cứ ở chỗ này với tình trạng đó thì tình huống sẽ càng nghiêm trọng.”

Ông đưa tờ giấy trong tay cho Phi Phàm, giọng cũng day dứt hơn: “Cậu cũng coi như là đứa trẻ tôi thấy từ bé đến lớn, tôi có thể hiểu tâm tình của cậu bây giờ, nhưng đã không còn thời gian để phí phạm. Đây là giấy đồng ý phẫu thuật, cậu là cha đứa trẻ, cậu hãy ký tên vào.”

Lương phi phàm nhìn tờ giấy trong tay viện trưởng... Giấy chấp nhận phẫu thuật...

Mấy chữ này giống như một con dao bén nhọn nhắm vào trái tim của anh đâm thật mạnh xuống, đau đớn tới chết lặng. Nhưng cho dù có đau nữa cũng không thể bằng cô ấy đang nằm ở trên giường...

Lương Phi Phàm quay lưng lại, anh đưa tay lên day huyệt thái dương, giọng anh có chút thần thờ. “Tôi muốn ông đảm bảo chắc chắn 100% chữa khỏi cho cô ấy, ông nhất định có thể chữa được cho cô ấy.”

Viện trưởng nghe anh nói lòng liền thả lỏng, vội vàng gật đầu: “Phi Phàm, tôi có thể đảm bảo với cậu 100%. Bệnh SARS này đã có từ rất lâu rồi, cách hiện tại cũng hơn mười năm, bệnh này hiện giờ đã hoàn toàn không chế được, cũng có thể chữa khỏi, chỉ cần cách ly. Tôi đã phong tỏa tin tức, tuyệt đối không có ai biết tình huống của Bạch tiểu thư. Tin tôi đi,

tôi đem nhân cách của mình ra để đảm bảo cô ấy sẽ bình an, cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì.”

Lương Phi Phàm buông lỏng tay bắt lực, cho dù đảm bảo 100% thì sẽ thế nào?

Giữa anh và cô chỉ còn một điểm ràng buộc này, vậy mà cũng phản tàn nhẫn bỏ đi.

Hơn nữa, khi cô ấy đã khỏi rồi lại phải chấp nhận nỗi thống khổ mất đi đứa con, đến lúc ấy cô có thể hay không...

Lương Phi Phàm không dám nghĩ tiếp nữa, một ngày một đêm đi đi lại lại anh không chỉ mệt thân thể mà cả tinh thần, bị một loại tuyệt vọng giày vò.

Anh bắt buộc phải quyết định, viện trưởng vẫn luôn ở phía sau anh khuyên bảo, dường như mọi lời đều đã nói cho anh hết rồi. “Phi Phàm, cứ tiếp tục kéo dài chỉ bất lợi với Bạch tiểu thư, cứ tiếp tục sốt cao thân thể của cô ấy sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn. Nếu cậu không khí tên thì chúng tôi cũng chỉ có thể cách ly cô ấy mà không dám chữa trị.”

...

“Tôi ký.”

Lương Phi Phàm quay lại, giọng trầm ám, rốt cuộc phải nén lại bao nhiêu đau đớn có lẽ cũng chỉ có anh là rõ nhất.

Từ trong phòng bệnh đi ra, viện trưởng an bài mọi người, đưa Lương Phi Phàm đi kiểm tra xem cơ thể có nhiễm khuẩn hay không, quần áo và đồ dùng bên trong đều được đem đi khử trùng, nhưng bởi vì tình huống đặc thù anh vẫn không thể rời khỏi bệnh viện, nhất định phải chờ kết quả chứng minh anh không nhiễm bệnh mới có thể rời đi.

Quan Triều tới gặp Lương Phi Phàm cũng bắt buộc phải đeo khẩu trang và găng tay.

Giọng anh trầm trầm xuyên qua khẩu trang truyền đến, càng thêm ồm ồm. “Lương tổng, tôi đã theo yêu cầu của anh cho người theo dõi Lý Sở Ninh, có điều từ khi cô ấy ra khỏi phòng phu nhân cũng chưa rời khỏi bệnh viện.”

“Bên tài vụ thì sao?” Lương Phi Phàm đưa tay bóp trán mình, nói: “Điều tra hồ sơ cô ta một chút, thêm những ai tiếp xúc với cô ta cũng phải điều tra rõ.”

Anh không thể nào tin được đây chỉ là ngẫu nhiên như vậy.

Viện trưởng cũng đã nói, không biết vì sao trong bệnh viện lại có SARS, SARS hiện giờ đã được không chế rất tốt, nếu thành phố A có bệnh nhân SARS nhất định sẽ kinh động giới y học, bệnh viện này cũng sẽ bị cách ly triệt để. Tới viện trưởng còn không hiểu được thì Lý Sở Ninh thật coi anh dễ bị gạt như vậy sao?

Lương Phi Phàm buông tay xuống, sâu trong đôi mắt vẫn ẩn chứa tâm tình như con thú bị thương, giọng anh nói có vẻ càng trầm thấp nhưng cũng vẫn rất lạnh lùng: “Trước khi trời sáng phải điều tra rõ mấy chuyện kia của Lý Sở Ninh.”

Quan Triều gật đầu: “Rõ.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 163

Kỳ thật điều tra Lý Sở Ninh cũng không phải là chuyện khó khăn, người như cô ta căn bản không biết tính kế, cô ta bị kéo vào chuyện gây bệnh cho Bạch Lộ cũng chỉ là bị người khác đẩy ra chết thay. Quan Triều điều tra ba tiếng đồng hồ đã có tất cả tư liệu.

Tài khoản của Lý Sở Ninh đêm qua đột nhiên có thêm 200 vạn, người gửi tiền ở nước ngoài, trong thời gian ngắn như vậy không điều tra được. Cô ta không có quá nhiều bạn bè, người quen biết đều là đồng nghiệp ở bệnh viện, bình thường thái độ với mọi người cũng rất tốt cho nên trên dưới người trong bệnh viện đánh giá cô cũng không phải thấp. Hiện tại còn chưa có bạn trai nhưng có quan hệ tương đối thân mật với một bác sĩ trong bệnh viện.

Quan hệ giữa bác sĩ và y tá trong bệnh viện vốn không phải là chuyện lớn gì, nhưng mẫu chốt là bác sĩ kia đã hơn 40 tuổi và đã có vợ.

Lương Phi Phạm cầm tài liệu anh đưa ra, chú ý tới một tờ, trên đó ghi cái tên... Trương Tử Nhạc.

Trong bệnh viện này anh quen vài bác sĩ nhưng cái tên Trương Tử Nhạc này anh không thấy quen thuộc lắm. Gọi điện cho viện trưởng một chút, về bác sĩ Trương Tử Nhạc này được đánh giá cũng khá tốt.

Lương Phi Phạm nhíu mày, có một câu nói là... Khác thường tức yêu*.
(Sant: Câu này mình chả hiểu gì, tùy mọi người hiểu vậy.)

Thu điện thoại lại đặt lên bàn, Lương Phi Phàm cũng thu gọn tài liệu lại đặt lên trên rồi quay sang hỏi Quan Triều: “Tình hình bên công ty thế nào rồi?”

Quan Triều nhìn thoáng qua thời gian, 4 giờ 5 phút.

“Lương tổng, như đã nói, 9 giờ sẽ họp, đến lúc đó phải có một phương án. Có điều với tình huống hiện tại...” Quan Triều nghĩ liệu có nên kéo dài thêm một chút cho Lương Phi Phàm không. “Hay để tôi về trước nói với mọi người một tiếng, nói dời cuộc họp thêm một ngày. Lương tổng hiện tại đang phải ở bệnh viện, bọn họ có muốn gây chuyện cũng không có lý do...”

“Không cần.” Lương Phi Phàm khoát tay. “Lý do vào viện đối với bọn họ chỉ là một cách trốn tránh. Cuộc họp lúc 9 giờ tôi sẽ tham gia.”

“Nhưng hiện tại không phải không được rời khỏi bệnh viện sao?”

“Mang máy tính của tôi tới đây. Cậu nói với bọn họ chúng ta ở bệnh viện không được ra ngoài nhưng vẫn có thể họp trực tuyến với bọn họ.” Anh hít một hơi thuốc. “Bọn họ cũng chỉ muốn một câu trả lời hợp lý của tôi mà thôi, tôi sẽ cho, sẽ không ai còn gây chuyện được.”

“Lương tổng, tình huống bên Mỹ thế nào ạ?”

Lương Phi Phàm thở một làn khói ra, giọng bình tĩnh: “Tôi không đi Mỹ.”

“...?” Quan Triều không hiểu, không đi Mỹ thì không phải đường lui duy nhất cũng đã không có sao?

Chẳng lẽ Lương tổng chuẩn bị đánh mà không nắm chắc bất cứ phần nào sao?

Trong lòng anh có chút chần chừ nhưng cũng không hỏi nhiều. Lương Phi Phàm còn nói: “Cậu ra ngoài trước, tôi có một cuộc điện thoại cần gọi.”

Quan Triều rất nhanh liền lui ra ngoài, Lương Phi Phàm cầm lấy điện thoại của mình, ánh mắt trầm trầm lạnh lùng vẫn luôn nhìn trên tư liệu Quan Triều điều tra suốt đêm có được kia. Sau một lát rốt cuộc anh bấm một dãy số.

Chưa từng bị mơ mơ màng màng một thời gian dài như vậy, Bạch Lộ cảm thấy đang khó chịu, đột nhiên đầu vầng mắt hoa, tay chân không chút sức lực kèm theo sốt cao kéo dài. Ý thức cô vẫn luôn mơ hồ, thi thoảng có nghe được bên tai ai đó nói không ngừng.

Có giọng xa lạ, cũng có giọng quen thuộc... chỉ là giọng quen thuộc kia dường như luôn mang theo vài phần áp lực và đau đớn.

Đây là đang nằm mơ sao?

Hay đã thật sự xảy ra chuyện gì?

Lúc tỉnh lại Bạch Lộ cảm giác như mình đã trải qua mấy kiếp, cô mở mắt, phát hiện toàn thân đau nhức, thân thể suy yếu, muốn cử động một cái cũng khó khăn. Cô chống hai tay nhôm dậy nhìn bốn phía xung quanh căn phòng này, căn phòng yên tĩnh kỳ lạ, dường như cô nghe được cả hơi thở của mình, rất gấp.

Cô đưa tay muốn day huyệt thái dương, khẽ cử động liền phát hiện trên mu bàn tay còn đang truyền dịch.

Bạch Lộ nhú mày, cảm giác mình thật sự không còn nhiều sức lực. Cô giùng giàng muốn đứng lên nhưng khẽ cử động đã bị một trận ho khan kịch

liệt, cảm giác như không khí không vào được phổi, đầu vầng mắt hoa, toàn thân đau đớn.

Rốt cuộc là cô bị làm sao?

Mặc dù đầu óc có chút hỗn loạn nhưng không đến mức cái gì cũng không biết. Cô hoảng hốt nhìn túi dung dịch treo trên đầu mình, không biết vì sao trong đầu bỗng ‘ong’ một tiếng, một dự cảm không tốt truyền vào não cô. Cô cố gắng đứng lên, bám vào thành giường, híp hai mắt lại cố hết sức nhìn chữ bên ngoài túi dịch kia.

Người bình thường có thể không biết về thuốc nhưng cô cũng biết chút ít, túi dịch này đều là thuốc kháng sinh, nhưng là... không phải cô có thai ba tháng sao? Thuốc kháng sinh sao có thể cho cô dùng?

Cô cảm thấy bất an, loại cảm giác bất an này giống như sợi dây bắt đầu quấn lấy cả người cô khiến đầu óc cô cảm thấy rất kinh khủng, lại thêm cảm giác không thờ được...

Giật giật ngón tay, cô muốn gọi điện cho người tới đây nhưng quay người lại, phát hiện trên tủ đầu giường bệnh không có gì cả, dường như có người đã đến thu dọn sạch sẽ.

Nhớ tới trước khi ngủ có Quan Triều ở lại phòng bệnh, Bạch Lộ há miệng muốn gọi người, vừa mở miệng phát hiện cổ mình khàn khàn không còn bình thường. “Quan Triều... Trợ lý Quan...”

Lại một trận ho khan...

Gọi được hai tiếng bắt đầu ho khan, Bạch Lộ ôm lấy ngực mình. Yên lặng, không ai trả lời cô nhưng rất nhanh, cửa phòng bị người đẩy ra, vào bên trong là một người đàn ông được trang bị bảo hộ đầy đủ, Bạch Lộ không nhận ra ai.

Bạch Lộ nhìn bộ y phục dành cho việc cách ly, trên mặt cũng mang khẩu trang kín chỉ lộ ra hai mắt, bất an trong lòng cô càng lớn.

“Bạch tiểu thư, cô đã tỉnh, cảm giác thế nào?” Chắc là bác sĩ, người này cầm nhiệt kế tiến tới gần Bạch Lộ. “Đừng cử động, tôi đo nhiệt độ giúp cho cô.”

Bạch Lộ nhìn nhiệt kế đang tiến lại, cô hỏi: “Ông là bác sĩ sao? Rốt cuộc tôi làm sao vậy? Vì sao... tôi cảm thấy không còn sức lực, hơn nữa cả người đều rất đau. Bác sĩ... tôi bị làm sao vậy?”

Nhiệt kế ở trong lỗ tai cô bíp một tiếng, bác sĩ chăm chú xem, lắc đầu: “Vẫn 39,8 độ. Bạch tiểu thư, hiện tại cô vẫn sốt rất cao, nghỉ ngơi thật tốt, đừng nên nói quá nhiều. Yên tâm, chúng tôi sẽ chữa tốt cho cô.”

39,8 độ?

Sốt cao không giảm?

Đây rốt cuộc là làm sao? Vì sao đột nhiên cô lại bị như vậy?

Bạch Lộ cố gắng đỡ người dậy, hỏi: “Ít nhất ông cũng phải nói cho tôi biết tôi bị làm sao? Tôi... bị cảm sao?”

Cô nghĩ, sốt cao không giảm thì cũng có thể chỉ là cảm bình thường, nhưng lại nghĩ ống tiêm cắm trên mu bàn tay mình liền thấy bất an: “Tại sao tôi phải truyền dịch? Bác sĩ, tôi có thai, nước thuốc này đối với phụ nữ có thai có ảnh hưởng không?”

“Bạch tiểu thư...”

Bác sĩ chăm sóc cho Bạch Lộ chính là viện trưởng, hiện tại cô ở tình huống này ông cũng không tiện để người khác, chỉ có thể tự mình đảm

nhiệm. Nhưng hiện tại cô hỏi như vậy ông mới giật mình, câu trả lời này đối với một người phụ nữ sẽ tàn nhẫn tới cỡ nào.

Ông biết có một số việc mình không nên nói... Đối với đứa bé này ông nghĩ để Lương Phi Phàm nói cho biết mới là thích hợp nhất, nhưng tình huống của cô Lương Phi Phàm tất nhiên cũng không được vào. Đối với bệnh tình của cô, ông ở góc độ của thầy thuốc cũng biết rõ cô có quyền được biết, huống chi hiện tại cô cứ suy đoán lung tung thì đối với bệnh của cô cũng không có lợi. Biết rõ tình huống thì có thể phối hợp điều trị tốt hơn.

Viện trưởng nghĩ thật lâu, rốt cuộc vẫn phải nói: “Bạch tiểu thư, tôi là viện trưởng, tôi họ Ngô. Tôi và Lương gia cũng có chút quen biết, Phi Phàm cũng coi như là đứa trẻ tôi thấy từ bé đến lớn, cậu ấy vẫn luôn gọi tôi một tiếng ‘chú Ngô’, chuyện của cậu ấy tôi cũng coi như chuyện của người thân của mình. Thực ra những lời này tôi nghĩ Phi Phàm tự mình nói với cô mới là thích hợp nhất, nhưng tình huống hiện tại của cô rất đặc thù, cậu ấy không thể vào gặp cô, mong Bạch tiểu thư hiểu cho nỗi khổ của cậu ấy.”

Bạch Lộ nghe xong liền thấy giống như rơi vào sương mù, cô nhú lông mày, cố gắng nói: “Rốt cuộc là có ý gì? Viện trưởng Ngô, vừa rồi ông nói là có ý gì? Vì sao Phi Phàm, anh ấy... vì sao anh ấy không thể vào gặp tôi?...” Lại một trận ho khan.

Tâm tình cô kích động một chút sẽ không nhận được ho khan, viện trưởng Ngô thấy thế vội vã bảo cô hít sâu một chút. “Đừng vội, Bạch tiểu thư, cô là người bệnh, chúng tôi là bác sĩ, đều sẽ không giấu giếm bệnh tình của cô, nhưng trước khi tôi nói tôi mong cô... nhất định phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Bạch Lộ nắm hai bàn tay lại. “Ông nói đi...”

Viện trưởng Ngô nhìn mặt cô hơi đanh lại, lộ ra vài phần quật cường, tay vẫn còn nắm lại, liệu cô có thể chấp nhận hiện thức không? Ông chậm rãi lấy ra một cái túi, lấy ra một tờ giấy, ông mím môi lại, rốt cuộc vẫn phải nói: “Bạch tiểu thư, rất xin lỗi, cô bị lây SARS ở bệnh viện chúng tôi. Tôi tin Bạch tiểu thư biết rõ loại bệnh SARS này, lúc đó thật bất đắc dĩ, đưa bé trong bụng cô... nhất định phải lấy ra. Hiện tại cô vẫn còn phải cách ly, với tình trạng của cô nếu như thuận lợi tôi ước chừng cần khoảng một tuần lễ. Rất mong Bạch tiểu thư thả lỏng tâm tình, tích cực phối hợp với việc điều trị, tôi nhất định chữa để cô khỏe mạnh hoàn toàn.”

... Cô chắc biết rõ loại bệnh SARS này, lúc đó thật bất đắc dĩ, đưa bé trong bụng cô... nhất định phải lấy ra...

... Hiện tại cô vẫn phải cách ly...

...

Toàn bộ thế giới đều giống như đột nhiên tĩnh lặng, mọi thứ xung quanh như biến mất, chỉ còn lại tiếng thở của cô, còn cả tiếng tim đập rất rõ ràng.

Đôi tay đang đan vào nhau của Bạch Lộ buông lỏng, sau đó vô thức nắm chặt, cả người giống như hóa đá, còn có một loại lạnh băng gì đó đi theo tay chân của cô rồi lan tới toàn thân. Lúc này cô đã không còn tri giác gì.

Đây không phải là thật!

Nhất định không phải là thật...

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 164

Cô không dám tin, không thể nào tin được, làm sao có thể chứ? SARS... đương nhiên cô biết SARS là cái gì, thế nhưng vì sao bệnh này lại nhiễm vào cô? Cô vẫn luôn ở trong bệnh viện, không tiếp xúc với ai cả, tại sao lại nhiễm SARS?

Cô không tin, đây nhất định là một cơn ác mộng, cô chỉ là đang nằm mơ. Cô tin rằng chỉ cần mình tỉnh mộng tất cả sẽ qua, cô sẽ là Bạch Lộ trước kia, có người chồng yêu thương mình, có cục cưng ba tháng trong bụng... Cô rất khỏe mạnh, không thể nào lại bị nhiễm bệnh SARS quỷ quái kia được.

Đúng vậy, đúng là như vậy!

Cô kéo chăn trùm quá đầu mình, không ngừng tự nhủ... Tỉnh lại, cô cần tỉnh lại, đây là cơn ác mộng, Bạch Lộ, người mau tỉnh lại đi, đây chỉ là một cơn ác mộng mà thôi...

Viện trưởng Ngô thấy bộ dáng của cô như vậy biết là cô đang trốn tránh không chịu chấp nhận sự thật, đây cũng là chuyện đương nhiên, ở tình huống này thật sự không phải ai cũng có thể tiếp nhận.

Ông muốn nói thêm gì đó nhưng còn có thể nói cái gì? Những gì cần nói ông cũng đã nói hết rồi, ông là người ngoài, là bác sĩ thì cũng chỉ có thể nói như vậy, những cái khác giữ lại để cho bọn họ nói...

Viện trưởng Ngô lấy từ trong túi của mình một phong thư, ông nhẹ nhàng đặt lên tủ trên đầu giường, sau đó nói với Bạch Lộ đang giấu mình trong chăn: “Bạch tiểu thư, tôi biết nhất thời cô không thể tiếp thu chuyện này, thế nhưng... tôi mong cô có thể kiên cường. Ở đây có một lá thư, là Phi Phàm nhờ tôi gửi cho cô, tình huống của cô bây giờ cậu ấy không thể vào thăm cô được, tôi nghĩ hẳn cậu ấy có rất nhiều điều muốn nói với cô. Tôi để phong thư ở đây.”

“Cô cố gắng nghỉ ngơi thật tốt, tôi đi trước, chỉ cần giám sát là sẽ không có việc gì.”

Cửa phòng cách một tiếng rồi khép lại, Bạch Lộ hoảng sợ mở to hai mắt nhìn, cũng không khỏi đưa tay bịt kín hai tai.

Vì sao... Vì sao khi nằm mơ mọi thứ lại đều rõ ràng như vậy?

Tiếng nói của viện trưởng Ngô kia, tiếng bước chân của ông ta, tiếng đóng cửa... mọi thứ đều rất rõ ràng. Đây có thật là mơ không?

Kể cả tiếng thở của mình, tiếng tim đập cũng rất rõ ràng, đây thực sự là cơn ác mộng của cô sao?

...

Từ trong đầu cô như có một giọng nói đang lớn tiếng với cô, Bạch Lộ, người rất rõ ràng bây giờ người đang tỉnh, đây không phải là mơ, người thật sự mất đi cực kỳ của mình, người bây giờ đang bị cách ly, người lây cái bệnh SARS đáng sợ kia, tùy lúc người cũng có thể... chết...

Trái tim cô co quắp kịch liệt, có một loại đau đớn chết lặng xâm chiếm lấy tâm hồn cô, không cách nào ngừng được. Toàn thân cô đau nhức, cả người đều khó chịu, thân thể có một bộ phận nào đó bị bỏ đi, cô mất đi cái gì chỉ có chính cô là rõ nhất, rất đau đớn khó chịu nhưng lại không có cách nào ngăn chặn được...

Ai mau tới cứu cô...

Đáng sợ như bóng đêm bao trùm tất cả, ai tới cứu giúp cô một tay? Cô là một người rất kiên trì, cô nhắm chặt hai mắt lại, nhưng khi mở lại cảm có cảm giác bị toàn bộ thế giới vứt bỏ...

Trùm kín chắn một lúc cô liền cảm thấy khó thở, cơ thể cô vốn đã yếu lại che như vậy thì càng chịu không nổi, theo bản năng phản ứng của cơ thể cô kéo chân ra, cố gắng ngồi dậy liền nhìn thấy một phong thư màu trắng trên tủ đầu giường, nhớ tới lời nói của viện trưởng Ngô.

Lương Phi Phàm gửi thư cho cô?

Cô bỗng thấy hoảng hốt, Lương Phi Phàm lại có thể viết thư, anh sẽ viết cái gì? Là anh viết trời trần trời cho cô sao?

Bạch Lộ nghĩ có chút oán độc, nhưng cô còn có thể thế nào?

Mọi chuyện xảy ra không thể lại trở về như cũ được. Mẹ của cô còn đang nằm ở ICU sống chết chưa rõ, hiện tại cô lại mất đi thứ quan trọng nhất, lại còn lây SARS. Có lẽ trên thế giới này cũng nhiều người gặp phải hoàn cảnh thâm thảm, nhưng hiện tại cô thật là...

Không có cách nào khống chế tâm tình của mình, cô nghĩ toàn bộ thế giới đều là đen tối.

Phòng bệnh trống rỗng, cô cứ như vật ngồi một mình ở mép giường, ánh mắt si ngốc nhìn túi dịch treo trên đầu mình, nước mắt vẫn không tìm được tuôn ra khiến xung quanh mơ hồ, cũng mơ hồ như toàn bộ thế giới của cô. Sau đó cô đứng dậy, kèm theo tiếng ho khan dữ dội, cô đưa tay kéo túi dịch xuống, cắn răng kéo kim tiêm trên mu bàn tay ra, động tác rất mạnh khiến máu cô rỉ ra. Cô không thấy đau chút nào, ném túi dịch xuống mặt đất rồi lao đảo đứng dậy dùng sức lê chân mình đi, dường như chỉ làm vậy cô mới có không gian để thở.

Thế nhưng, có lẽ do sức khỏe còn quá yếu, cô cảm giác mình yếu ớt ngã xuống. Cô quơ tay muốn bám vào cái gì đó, cuối cùng vẫn không khống chế được ngã người xuống sô pha bên cạnh, cô thất thần ngồi lạnh lẽo nhìn trần nhà, hai tay ôm đầu mình, rớt cuộc khóc nức nở thành tiếng.

“Con yêu, mẹ xin lỗi con... Xin lỗi con, mẹ không bảo vệ con được... Lúc mẹ ngủ bọn họ đã cướp con đi... Xin lỗi... con yêu...”

Nước mắt cô tuôn ra, từng giọt từng giọt rơi xuống mu bàn tay cô, không thanh không sắc cũng khiến cô cảm thấy đau đớn quá mức. Cô giống như bông rớt, người run lên, cô ngửa cổ, nước mắt chảy theo khóe mắt chạm vào tóc, rồi vào khóe miệng, cô lè lưỡi liếm liếm...

Nước mắt thật mặn, như sự thống khổ của cô vậy.

Lương Phi Phàm trở mình, thở hổn hển từ trên giường ngồi dậy, anh đưa tay xoa xoa mắt có chút mệt mỏi, liền thấy Quan Triều đã đứng yên lặng ở bên cạnh. Anh nhú mày: “Đến đây lúc nào?”

“Vừa mới tới, chưa được nửa giờ, thấy Lương tổng đang nghỉ ngơi nên không đánh thức anh.”

“Tôi ngủ bao lâu?”

“Chắc được mấy giờ.” Quan Triều tiến đến đem vài phần tư liệu trong tay đưa cho Lương Phi Phàm, cũng không lãng phí thời gian, giải thích: “Đây là tư liệu Lương tổng nói tôi đi điều tra, Lý Sở Ninh xác thật là có quan hệ mập mờ với Trương Tử Nhạc, mà Trương Tử Nhạc trước kia là bác sĩ tư của Diệp Tử Kiệt, mấy năm nay tuy Diệp Tử Kiệt đã đổi bác sĩ nhưng Trương Tử Nhạc có thành tựu ngày hôm nay cũng đều do Diệp Tử Kiệt khéo tay nâng đỡ. Đây là hồ sơ của anh ta.”

Quan Triều chỉ một trang có dấu màu đỏ trong đó: “Trương Tử Nhạc có một tài khoản ngân hàng bên Thụy Sĩ, tôi đã phái người đi điều tra, mấy hôm trước đúng thật có một khoản 800 vạn gửi vào tài khoản của anh ta. Anh ta rất thông minh, chỉ dùng tên của cha mẹ mình mở tài khoản, chỉ là rất đúng dịp chúng ta điều tra thì cũng tra ra người thân của anh ta, thấy cha anh ta đã hơn 70 tuổi lại vẫn mở tài khoản ngân hàng ở nước ngoài nên mới thấy kỳ lạ liền điều tra, đại khái chuyện chính là như vậy.”

Ánh mắt Lương Phi Phàm thêm âm lãnh, môi khẽ nhếch lên sắc bén: “Tiền của Lý Sở Ninh là anh ta gửi?”

“Không phải do Trương Tử Nhạc, chắc anh ta không biết chuyện. Lý Sở Ninh có một quan hệ khuê mật không tệ, tôi cho người đi tìm được cô ấy, vừa lúc cô ấy rất thiếu tiền nên tôi cho cô ấy một khoản, cô ấy liền đem tất cả những gì mình biết nói ra. Lý Sở Ninh hình như cũng không biết có người cho cô ta 200 vạn, đúng ra là cô ta nghĩ chỉ cần cô ta nghe lời làm giúp Trương Tử Nhạc thì Trương Tử Nhạc sẽ ly hôn rồi cưới cô ta.”

Lương Phi Phàm lại lấy tay day mắt, sau một lát anh gật đầu. “Cậu phái người theo dõi hai người kia, tạm thời không đánh răn động cỏ.”

Quan Triều gật đầu: “Rõ, Lương tổng, tôi sẽ làm tốt.”

Lương Phi Phàm kéo chăn ra, xuống giường, đi dép vào rồi rót cho mình một cốc nước, anh ngược cổ uống một ngụm, nói: “Tình hình bên công ty hiện tại thế nào?”

Quan Triều nhìn anh một cái, người đàn ông anh tuổi không có bất cứ biểu tình nào trên mặt, lạnh lùng, không giống một người đàn ông đang động tình động tâm với phụ nữ. Trong lòng anh âm thầm thở dài một cái, nghiêm trang báo cáo: “Lúc Diệp thị khôi phục quan hệ thì các hạng mục cũng bắt đầu khởi công, đám người kia hiện tại cũng không có lời gì, đều rất an tĩnh.”

Lương Phi Phàm gật đầu: “Cậu trở về thay tôi đánh điện nói cho Buck, nói anh ta duy trì SGA vài ngày nữa.” (Sant: Đoạn này mình dịch theo câu chữ, không hiểu.)

“Vâng.”

Quan Triều vừa đi khỏi thì viện trưởng Ngô tới gặp Lương Phi Phàm, anh cũng phải ở phòng cách ly đã vài ngày, xác định không có bất cứ điều khác thường nên hôm nay Quan Triều mới được vào.

“Phi Phàm, tôi đã thăm gặp Bạch tiểu thư.” Viện trưởng Ngô cũng không giấu giếm điều gì với Lương Phi Phàm, nói tất cả mọi chuyện với anh. “Thư cậu nhờ tôi đã đưa cho cô ấy, tôi cũng không nói dối cậu, bây giờ tâm tình cô ấy đang không yên ổn, nhưng mong là cô ấy vượt qua được.”

Lương Phi Phàm xoay người sang phía khác nhìn về cửa sổ, hoa hồng trong vườn nở rất đẹp, ánh nhìn anh trầm trầm dừng trên những đóa hoa hồng, đáy mắt cũng không động lại điều gì, giọng nói mang theo sự trầm thống: “Cháu biết, cảm ơn chú Ngô đã chăm sóc.”

“Đừng nói như vậy.”

Viện trưởng Ngô nghĩ chuyện thành như vậy ông cũng có phần chịu trách nhiệm, dù sao tại bệnh viện của ông lây bệnh cho người ta, ông khẽ thờ dãi: “Phi Phàm, là trách nhiệm của chú Ngô, xin lỗi.”

Lương Phi Phàm khôì nói thêm gì, nếu nói xin lỗi chính là đã bất lực gây đả thương người. Ông nói xin lỗi với anh có thể nói không tiếng không sao cả, nhưng với Bạch Lộ thì một câu xin lỗi sao có thể khiến cô chấp nhận.

Không biết viện trưởng Ngô rời đi lúc nào, trước khi đi ông nói với Lương Phi Phàm hôm nay có thể xuất viện, có điều Bạch Lộ bên kia còn cần cách ly bởi vì bây giờ vẫn sốt cao. Nhưng viện trưởng Ngô cũng vỗ ngực đảm bảo, nhất định sẽ trả lại anh một Bạch Lộ hoàn toàn khỏe mạnh.

Khỏe mạnh?

Thân thể của cô có thể khỏe mạnh nhưng anh rất lo lắng, lòng của cô đã chịu đả kích rất lớn. Anh có lo lắng cho cô tới nhường nào cũng lại không thể đi vào liếc nhìn cô một cái, anh biết nếu như mình cố chấp đi vào thì viện trưởng Ngô cũng có thể sắp xếp, thế nhưng anh vẫn không...

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 165

Anh không sợ lây bệnh, chỉ sợ đối mặt với cô.

Lương Phi Phàm anh cũng có lúc sợ, sợ đôi mắt trong veo kia mang theo chất vất, trách cứ, oán hận nhìn mình, giống như có con dao nhỏ đâm vào tim anh...

Ngón tay Lương Phi Phàm hơi run lên, dường như không dám suy nghĩ quá nhiều. Anh có chút chết lặng cầm một liều thuốc đi ra, châm, dùng sức hít một hơi, nicotin thoáng kích thích thần kinh của anh khiến anh thả lỏng được một chút. Xoay người, ngồi trên ghế salon, nhắm mắt phun ra nuốt vào từng vòng khói, trong đầu không ngừng nghĩ lại những chuyện đã phát sinh mấy ngày nay.

Khi anh biết được Bạch Lộ bị nhiễm SARS thì anh đã có kết luận chuyện này không đơn giản như vậy, sau khi Quan Triều điều tra cẩn thận anh đã thấy rõ ràng, chuyện này có bảy tám phần liên quan tới Diệp thị.

Chuyện hai mươi mấy năm trước của cha anh cũng không có đầu mối, quá nhiều chuyện chồng chất lên nhau, may là anh mạnh mẽ có thể gánh vác được. Sau tất cả mọi chuyện, với Diệp Tử Kiệt đều chỉ còn một con đường.

Muốn chu toàn, chỉ còn một biện pháp, đầu hàng với ông ta.

Lương Phi Phàm nheo lại đôi mắt, anh hít một hơi thật sâu cảm nhận mùi vị của thuốc lá, sau đó chậm rãi phun ra, khói thuốc ở trước mặt chậm rãi tản mát che lại thế giới trước mặt anh nhưng không che nổi nét buồn thiu kia.

Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con.

Diệp Tử Kiệt giữ bằng chứng trong tay, ít nhất anh phải nghĩ biện pháp tiêu hủy bằng chứng, còn người phụ nữ của anh... đã mất đi tất cả, anh nhất định sẽ khiến người của Diệp gia phải trả giá thật lớn.

...

Bạch Lộ, cho anh một chút thời gian, một chút là đủ rồi...

Thời gian bị cách ly quả thật khiến người ta điên cuồng, tan vỡ.

Bạch Lộ chưa từng nếm mùi tuyệt vọng như vậy, giống như một người bị nhốt ở lao lý đoạn tuyệt liên hệ với bên ngoài, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, từ sáng biến thành tối, lại từ tối biến thành sáng, từng giọt từng giọt dịch rơi xuống chậm rãi khiến trong lòng không thể yên.

Bác sĩ chỉ cách một khoảng thời gian mới đến một chuyến, đều là đo nhiệt độ cho cô, thay bình dịch cho cô, sau đó chính là mang thức ăn tới. Ở trong không gian này dường như ngoài tuyệt vọng ra cô nghĩ gì cũng là điều xa xỉ.

Không biết đã là lần thứ mấy, viện trưởng Ngô tới đo nhiệt độ cơ thể cho cô, cơm nước cô đều để ở một bên không động tới, phong thư trắng để trên bàn kia dường như cũng chưa được mở ra. Ông thở dài, suy nghĩ một chút rồi nói: “Bạch tiểu thư, mặc kệ có bao nhiêu trắc trở thì đều có thể vượt qua được, cô ở bên trong này dày vò thì ngoài kia có người cũng bị dày vò,

trên thế giới này còn có người quan tâm tới cô, còn có người để cô cố gắng, cô không nên tiêu cực như thế.”

‘... cô ở bên trong này dày vò thì ngoài kia có người cũng bị dày vò...’

‘... trên thế giới này còn có người quan tâm tới cô...’

Bạch Lộ có chút hoảng hốt quay mặt qua, nhìn thoáng qua viện trưởng Ngô rồi nhớ ra điều gì đó: “Mẹ tôi... mẹ tôi sao rồi?”

Viện trưởng Ngô biết hoàn cảnh của cô, đương nhiên cũng biết tới tình huống Tần Trân Hy bên kia, có lẽ điều khiến cô cố gắng lúc này cũng chỉ có người mẹ vẫn đang nằm ở ICU bên kia, ông tìm những điều lạc quan rồi nói với cô: “Tình huống mẹ cô cũng không tệ lắm, hiện tại tình trạng đã ổn định, nếu như bây giờ cô xảy ra chuyện cô có nghĩ tới khi bà tỉnh lại không thấy cô liệu bà ấy có cảm thấy cuộc sống thật vô vọng không?”

Phải rồi, cô không thể xảy ra chuyện gì, cô mất đi cục cưng của mình nhưng cô còn có một người mẹ đang cần mình. Bạch Lộ cắn môi, nhịn xuống sự chua xót, gật đầu.

Viện trưởng Ngô mượn đà nói tiếp: “Bạch tiểu thư, tôi biết cô có thể oán hận quyết định của Phi Phàm... Nhưng thật sự cậu ấy là bất đắc dĩ, cậu ấy biết cô khó chấp nhận nên có rất nhiều điều muốn nói với cô, lá thư này cô xem một chút nhé.”

...

Cửa phòng lại một lần nữa bị đóng lại, Bạch Lộ ngồi thật lâu ở đầu giường, cuối cùng rốt cục đưa tay cầm lấy phong thư trắng ở trên bàn đầu giường. Cô chần chờ thật lâu vẫn chưa mở phong thư này ra.

Kỳ thật mấy ngày nay từng có vô số lần cô muốn mở thư ra, lại vẫn nhịn được.

Bởi vì nỗi thống khổ và oán hận trong lòng không có chỗ phát tiết, cô chỉ muốn không nghe không nhìn không nghĩ gì tới Lương Phi Phàm nữa, hận không thể đem tất cả tâm tình của mình trút lên đầu anh, như vậy cô mới có thể miễn cưỡng cùng thở một bầu không khí với anh.

Nếu như lúc đó không phải anh ấy cái gì cũng không chịu nói với cô, không giải thích vì cái gì muốn đi SGA thì cô cũng sẽ không vì kích động mà ngất xỉu để phải vào bệnh viện.

Nếu như không vào bệnh viện thì mẹ của cô sẽ không đến bệnh viện, rất nhiều chuyện sau đó đều sẽ không phát sinh...

Mấy ngày nay suy nghĩ của cô đều luẩn quẩn như vậy, cũng vì vậy nên cô mới chưa mở thư ra.

Trước lúc này cô thật sự nghĩ cứ mang theo oán hận như vậy, có mất cái gì, có bao nhiêu đau nhức cũng phải tìm người cùng nhau thống khổ, cùng nhau khó chịu.

Thế nhưng sau tất cả, khi cô mở lá thư này ra mọi oán hận trách cứ trong lòng lại đều đã tan thành mây khói, chỉ còn nước mắt không ngừng rơi xuống.

Đây nhất định là một lá thư tình đẹp nhất.

Bà xã!

Đây là lần đầu tiên anh viết thư cho em, anh cũng chưa từng nghĩ tới có một ngày anh và em nói chuyện lại cần tới phương thức này. Thật sự có quá nhiều điều muốn nói với em nhưng không thể đợi em ra ngoài để giải thích được, anh lo lắng em sẽ tức giận, em sẽ hận anh... Đương nhiên tức giận cũng tốt, oán hận cũng tốt, chỉ cần em thấy tốt nhất thì đối xử với anh thế nào anh đều có thể tiếp thu. Là lỗi của anh, anh xin lỗi.

Lúc cầu hôn em anh đã hát cho em nghe một bài hát, anh nói ‘càng ngày càng yêu em hơn...’, khi đó anh đã suy nghĩ người phụ nữ này chính là người phụ nữ anh phải bảo vệ cả đời, anh mong em sẽ có cuộc sống tốt nhất, ở bên cạnh anh vĩnh viễn cũng sẽ không phải rơi một giọt nước mắt, vĩnh viễn đều hạnh phúc vui sướng, được anh chiều chuộng. Thế nhưng anh lại không giữ được lời, đã để em rơi quá nhiều nước mắt, chảy quá nhiều máu. Anh chưa phải là một người chồng tốt, thật hổ thẹn với em nhiều lắm.

Con của chúng ta anh phải tự tay ký tên để bác sĩ phẫu thuật bỏ bé, xin lỗi em yêu, anh không thể cầu xin em tha thứ cho anh. Lúc đó anh bất lực, nhưng anh thật sự mong muốn em có thể thật tốt, chỉ cần em khỏe, chỉ cần em còn ở đây thì cái gì cũng có hy vọng. Mong em có thể cố gắng thêm một chút, phối hợp điều trị để sớm khỏi bệnh, chờ em khỏe mạnh anh sẽ dùng tất cả thời gian để đền bù cho thương tổn của em lúc này. Cho anh một chút thời gian, tổn thương của em anh sẽ không bỏ qua, sau khi em vượt qua khổ sở cũng sẽ để em tùy ý xử trí.

Trước em trách anh giấu em quá nhiều chuyện, tin anh, anh không cố ý. Không phải là anh không muốn cho em biết mà anh chỉ muốn em sống đơn thuần nhất, hạnh phúc nhất. Cho dù ước nguyện ban đầu của anh không có được kết quả tốt nhất, thậm chí hoàn toàn trái ngược nhưng nếu cho anh được lựa chọn lại một lần anh vẫn sẽ chọn lựa như thế. Bởi vì đối với anh mà nói chỉ em chính là điều quan trọng nhất.

Chờ sau em ra khỏi đó rồi em sẽ thấy có một số việc đã không còn như trước, nhưng em đừng nghi ngờ anh. Bạch Lộ em cả đời này là vợ của Lương Phi Phàm, mà Lương Phi Phàm anh cả đời này cũng chỉ có một người vợ là em. Em đừng tin những gì mắt thấy, hãy dùng trái tim của em để cảm nhận.

Anh yêu em, cuộc đời này không thay đổi.

Bạch Lộ nhìn xong dòng chữ cuối cùng mới phát hiện trên giấy đã in nước mắt của mình, cô cẩn thận gấp lại tờ giấy rồi ôm vào lòng mình, ở chỗ gần trái tim nhất, mím chặt môi lại vẫn không kìm được nước mắt rơi.

Từng giọt lại từng giọt vẫn không ngừng tuôn ra nơi khóe mắt, không có cách nào khống chế.

Trên thế giới này có ba chuyện rất khó khăn để che giấu: ho khan, nghèo đói và yêu.

Cô dùng tất cả tức giận để oán hận một Lương Phi Phàm nhưng anh vẫn đứng đó dùng hết tâm trí để nói... Anh yêu em.

Cô thương anh, thương anh như vậy thì hận thế nào?

Tình cảm của cô không còn kìm nén được nữa, mấy ngày nay cô vẫn như luôn nhìn chăm chăm vào vực sâu, cái vực sâu hận kia như muốn hủy diệt thời gian của cô, Lương Phi Phàm như vẫn đứng ở phía sau cô, nhẹ nhàng kéo tay cô lại ôm cô vào ngực mình, nói với cô không phải sợ, sau tất cả mọi chuyện còn có anh, để cho cô biết cô khó khăn như vậy thì anh cũng không dễ chịu hơn cô chút nào.

Bạch Lộ mím chặt môi nhưng vẫn khóc thành tiếng. Khổ sở, kích động, còn có lạc quan dần dần nhiều hơn bao phủ lấy cả người cô, khiến thế giới vốn sụp đổ dường như bởi vì anh lại một lần được chống lên.

...

Phi Phàm... Phi Phàm...

Em cũng yêu anh...

Diệp Lan trang điểm xong vẫn không quá yên tâm, lại hỏi người hầu đứng sau lưng cô: “Xem hôm nay tôi có khác gì bình thường không?”

Người hầu này đã theo Diệp Lan một thời gian, hiểu rõ tâm tư tiểu thư nhà mình bèn vội vã cười tươi nói: “Tiểu thư, hôm nay cô rất xinh đẹp, có phải hôm nay hẹn Lương tiên sinh không? Lương tiên sinh thấy được nhất định sẽ động lòng với tiểu thư. Tôi dám nói toàn bộ thành phố A này cũng không có cô gái nào bì được xinh đẹp với tiểu thư.”

“Tiểu nha đầu, tát vào cái miệng chỉ biết nói ngọt đó đi.” Diệp Lan nghe những lời khen tặng liền vui vẻ trong lòng, nhưng vẫn có chút không yên tâm, cô xoay người sang chỗ khác, quay cái gương khoa chân múa tay. “Thực sự có đẹp không?”

“Đẹp, đẹp! Tiểu thư là mỹ nữ tuyệt sắc mà.”

“Được rồi, được rồi, nhanh đi xuống đi. Hôm nay tôi cũng không ở nhà, cho cô một ngày nghỉ, cô về nhà với người thân của mình, ngày mai tới.”

Người hầu luôn miệng nói cảm ơn: “Cảm ơn tiểu thư, tôi đi trước.”

Diệp Lan chờ người hầu đi, lúc này mới vào phòng chọn một bộ quần áo mẫu mới nhất để thay, nhìn đường cong cơ thể trong gương có chút vui vẻ, gương mặt xinh đẹp quyến rũ hết sức hài lòng.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 166

Cô lấy điện thoại ra gọi một cuộc, đầu giây bên kia rất nhanh truyền đến một giọng đàn ông khiến cô động tâm, cô dịu dàng nói: “Phi Phàm, ừ, em xong rồi. Anh có đến đón em không? ... Bận họp? Được rồi, em tự lái xe qua, hẹn gặp lúc đó.”

Ngắt điện thoại, cô vừa chuẩn bị đi thì điện thoại lại kêu lên. Diệp Lan lấy ra, nhìn thoáng qua tên người gọi tới, lông mày cô cau lại nhưng vẫn nhận: “Bác sĩ Trương, không phải tôi đã nói không có chuyện gì thì đừng liên lạc với tôi sao?”

“Diệp tiểu thư, tôi cũng không muốn nhưng cô đã cam kết khi tôi làm xong chuyện cô sẽ để tôi lên làm viện trưởng. Diệp tiểu thư, tôi ở chỗ này cũng không phải dễ dàng, chuyện kia cũng không phải một mình tôi làm, để bịt miệng cô ta tôi đã hứa nhất định phải cưới cô ta. Thế nhưng nếu tôi lên làm viện trưởng thì cũng không tiện có mâu thuẫn trong gia đình, Diệp tiểu thư, cô xem...”

“Bác sĩ Trương, có phải ông đã suy nghĩ sai rồi? Tôi hứa là, ông giúp tôi làm xong chuyện kia tôi sẽ cho ông lên làm viện trưởng, nhưng ông khiến nội bộ mâu thuẫn chẳng lẽ cũng khiến tôi giải quyết giúp?”

Diệp Lan cười lạnh một tiếng, giọng đã không còn nhẫn nhịn: “Ông yên tâm, chuyện Diệp Lan tôi đồng ý với ông tôi nhất định sẽ làm được, nhưng cần thời gian. Hiện tại viện trưởng của ông không có bất cứ vấn đề gì, ông nói xem khiến ông ta mất chức thế nào? Vừa lúc này chuyện của Bạch Lộ

không phải ông ta giấu giếm một tia không lọt sao? Bác sĩ Trương, ông hiểu chuyện như vậy mà lại không biết tận dụng cơ hội này? Có con đường thẳng tiến rõ ràng như vậy mà ông vẫn cần người khác giúp đỡ sao? Hãy tận dụng cánh phóng viên, đương nhiên tôi cũng ở phía sau giúp ông một tay. Còn chuyện với phụ nữ, chuyện đó cũng tìm tới tôi nhờ giúp đỡ liệu có phải ông đòi hỏi quá nhiều? Tôi không thể giải quyết vấn đề của cá nhân ông được.”

Trương Tử Nhạc bị Diệp Lan không nặng không nhẹ nói mấy câu khiến không biết nói lại thế nào, có thể đoán người đàn ông bên kia sắc mặt nhất định sẽ khó chịu nhưng lại cũng không dám có chút bất mãn nào, vẫn phải nịnh hót nói: “Diệp tiểu thư, cô biết là tôi không có ý tứ này...”

“Tôi không cần biết ý tứ của ông là gì, hiện tại tôi đã chỉ cho ông một chiêu, chuyện do ông bắt đầu thì cũng tự mình kết thúc, tôi sẽ giúp ông thực hiện. Còn về phần phụ nữ...”

Diệp Lan đưa lên bàn tay được tô móng cẩn thận, nhẹ nhàng búng một cái: “Bác sĩ Trương, không phải tôi nói ông, nhưng ông cũng là người trưởng thành, có vài ả đàn bà chơi đùa bên ngoài cũng chẳng sao, chẳng lẽ thật sự ông muốn lấy về? Nếu ông có hai vợ thì khi ông làm tới viện trưởng liệu có phải cũng sẽ bị người ta đâm chọt sau lưng? Hãy suy nghĩ cho kỹ. Sắp tới nếu không không có việc thì đừng liên lạc với tôi, ông hiểu rõ chưa? Chào.”

“Diệp tiểu thư...”

Mặt Diệp Lan đầy châm chọc ngắt điện thoại. Cô hướng chiếc gương chỉnh lại quần áo một chút, lúc này mới dịu dàng bước ra khỏi cửa.

Ở gara gặp phải Diệp Tử Kiệt vừa mới trở về, Diệp Lan nâng váy khẽ nhún người lên tiếng. “Ba mới về ạ.”

“Con gái bảo bố của ta ngày hôm nay ăn mặc xinh đẹp như vậy?”

Diệp Tử Kiệt cứng chiều nhất chính là đứa con gái này. Khoảng thời gian trước bởi vì một Lương Phi Phàm mà Diệp Lan muốn sống muốn chết, ông không có cách nào chỉ có thể bày bầy để ép người Lương gia nhảy vào, đơn giản cũng nhờ ông nắm được chuyện hơn hai mươi năm trước kia, nếu không lần này thật sự là không bắt được một Lương Phi Phàm.

Nhìn lại hiện tại vẻ mặt tươi vui của con gái, Diệp Tử Kiệt cảm thấy mọi thứ mình làm đều đáng giá. Dù cho tiểu tử Lương Phi Phàm kia cảm tức mình nhưng chỉ cần sau đó nó phải trái đều nghe lời mình, và ở cùng một chỗ với con gái bảo bối của mình, như vậy tất cả mọi chuyện trước kia ông cũng có thể hào phóng bỏ qua.

“Ba, hôm nay con có hẹn với Phi Phàm.” Diệp Lan ở trước mặt cha nhún nhảy, nâng váy quay một vòng, hỏi: “Con có đẹp không? Đây là bộ đồ mới nhất của SJ, trước giờ con đều không mặc váy, không biết có thích hợp không.”

“Đẹp, đẹp, bảo bối của cha mặc cái gì cũng đẹp.” Diệp Tử Kiệt cười ha hả. “Nếu hẹn Phi Phàm thì đi nhanh đi, ba sẽ bảo lái xe Lương đưa con đi.”

“Không cần, con tự lái xe đi.”

“Ừ, vậy con cẩn thận một chút, có chuyện gì thì gọi điện cho ba.”

Diệp Lan lên chiếc xe màu đỏ lái đi, nụ cười trên mặt Diệp Tử Kiệt liền lạnh xuống, trợ lý cẩn thận tự đánh giá một chút mới mở miệng: “Diệp tổng, Lương Thị bên kia... Có cần phải cho mấy hạng mục đó làm thật sự theo tiến độ hay không?”

“Không phải cậu cho rằng Lương Phi Phàm là người dễ gạt đó chứ?”

Diệp Tử Kiệt hừ lạnh một tiếng, đưa tay lên kéo cà vạt: “Tiểu tử Lương Phi Phàm có thể sánh bằng cha của cậu ta, bây giờ sở dĩ cậu ta không dám hành động thiếu suy nghĩ bởi vì chúng ta có chứng cứ trong tay. Nói cách

khác, lúc này cậu nghĩ rằng tôi đã nắm được cậu ta sao? Hiện tại cậu ta ngoan ngoãn nghe lời, lựa chọn đầu hàng cũng chỉ là kế hoãn binh, có thể bị cậu ta cắn bất cứ lúc nào.”

“Cậu hãy nghĩ cách đưa người vào trong Lương Thị.”

Diệp Tử Kiệt đưa tay lên nhìn đồng hồ, tìm ông hiện tại không tốt lắm, ông đã lớn tuổi, mỗi ngày đều phải uống thuốc, lúc này không sai biệt lắm đã tới giờ phải uống thuốc. Bước nhanh vào cửa chính, ông nhỏ giọng phân phó cho trợ lý: “Sau này mỗi ngày phải biết nhất cử nhất động của Lương Phi Phàm, đương nhiên toàn bộ hoạt động của công ty bọn họ cũng phải biết. Nói chung mọi động thái của tiểu tử kia ta phải nắm trong tay. Mỗi hạng mục kia cứ làm theo đúng tiến độ, sau khi ký kết thì cứ bắt đầu khởi công.”

“Vâng.”

Bạch Lộ mở mắt nhìn trần nhà trắng trên đỉnh đầu, cảm giác người không còn chút sức lực này, cô ở phòng cách ly này đã được mấy ngày?

Chống hai tay nhồm dậy, nhìn đồng hồ trên tường, 9 giờ 30.

Là thời gian buổi tối.

Cô đưa tay day huyệt thái dương, ngón tay chạm qua trán của mình. Bất chợt cô thấy có gì đó không đúng, ngón tay run run của cô đưa về phía sau chạm vào gáy của mình, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy bao trùm tất cả... không có nhiệt độ quen thuộc như mọi khi.

Bởi vì mấy ngày qua bác sĩ đều tới đo nhiệt độ cơ thể cho cô, có đôi khi cô cũng đã quen lấy tay kiểm tra đầu mình, mỗi lần nhiệt độ đều không

khác nhau nhiều lắm, lòng bàn tay đều khó chịu vì nóng... Nhưng hôm nay dường như đã mát hơn.

Lòng Bạch Lộ có chút vui vẻ, ngược cổ nhìn bình dịch đang truyền trên đầu giường, hơn nửa bình dịch đã hết. Cô cho rằng mình nằm mơ liền đưa tay lên sờ sờ trán của mình, thật sự không nóng. Cô nhớ tới lúc trước viện trưởng Ngô đã nói với cô, có chuyện gì thì ấn đèn ở đầu giường, cô hít sâu một hơi đưa tay ấn vào nút, đèn ở đầu giường sáng lên.

5 phút sau, viện trưởng Ngô tiến vào.

Nhìn Bạch Lộ đang ngồi trên giường, ông cầm nhiệt kế tiến đến: “Bạch tiểu thư, cảm giác hôm nay thế nào?”

“Viện trưởng Ngô, có phải chỉ cần tôi hạ sốt là có thể không cần cách ly nữa?” Bạch Lộ nhìn nhiệt kế trong tay ông liền chủ động hướng tai đưa qua: “Tôi nghĩ tôi hạ sốt rồi.”

Viện trưởng Ngô bấm nhiệt kế một cái, mặt trên rất nhanh hiện ra một con số... 37 độ.

Mặt ông lộ ra vẻ tươi cười vui mừng, thở dài nhẹ nhõm: “Bạch tiểu thư, chúc mừng, cô đã hạ sốt rồi.”

“Thực sự, tôi thực sự hết sốt rồi?” Bạch lộ từng chút gắng đứng dậy, bị cách ly đã lâu, điều đầu tiên cô muốn xác định là như vậy có phải có nghĩa cô đã có thể ra khỏi căn phòng này không, nhất thời kích động nên cô nói năng có chút lộn xộn: “Đã hạ sốt, tôi thật sự hết sốt... tôi... tôi thật sự hết sốt... Viện trưởng Ngô, tôi không sao đúng không? Có phải tôi đã có thể xuất viện không? Tôi...”

“Bạch tiểu thư, cô bình tĩnh một chút. Mặc dù cô đã hết sốt nhưng còn cần làm một loạt kiểm tra, hiện tại cô có thể không cần cách ly nhưng vẫn

chưa thể xuất viện. Cô đừng gấp, tôi nói rồi, nhất định sẽ cứu cô, hiện tại cô cứ nghỉ ngơi thật tốt."

"Không, tôi muốn gặp mẹ tôi." Bạch lộ lắc đầu kéo lấy tay áo của viện trưởng Ngô, vẻ mặt rất kiên trì: "Hiện tại tôi thấy tinh thần của mình rất tốt, tôi muốn gặp mẹ tôi, bà vẫn đang ở ICU hay đã ra khỏi đó rồi? Viện trưởng Ngô, ông dẫn tôi đi gặp bà một chút, tôi thật sự rất muốn trông thấy bà."

Tình huống của Tần Trân Hy không được tốt như vậy.

Viện trưởng Ngô đương nhiên không dám nói ra khỏi miệng, kỳ thực trong khoảng thời gian này Lương Phi Phàm đã kiểm các chuyên gia hàng đầu về não trên thế giới, nhưng tình huống của bà rất đặc thù, dường như bà không có dấu hiệu sẽ tỉnh lại, lúc này hoàn toàn phụ thuộc vào ý chí của bà. Ông luôn có cảm giác Tần Trân Hy muốn buông tha sinh mệnh, cái này giải phẫu cũng không giúp ích được gì hơn.

"Bạch tiểu thư, tình huống mẹ của cô hiện nay còn là... Rốt cuộc cũng ổn định, hơn nữa ngày hôm nay bà ấy còn phải làm nhiều bài xét nghiệm."

Viện trưởng Ngô trước sau vẫn cân nhắc một chút, cũng không muốn tạo thêm gánh nặng cho cô để tránh cô xúc động ảnh hưởng tới cơ thể vốn đang yếu: "Cô muốn gặp bà ấy lúc nào cũng được, nhưng trước tiên cô phải cố gắng để thân thể mình khỏe mạnh. Như vậy đi, trước hết tôi sẽ cho các bác sĩ khác kiểm tra lại cho cô, ngoại trừ mẹ cô ra cô còn muốn gặp ai khác nữa không?"

Hàm ý trong câu nói của ông khiến Bạch Lộ ngẩn người.

Chẳng phải người đầu tiên cô nên gặp là... Lương Phi Phàm sao?

...

“Tôi sẽ cho người mang đồ đạc của cô tới đây, cô cần truyền hết túi dịch này, sau đó tôi sẽ cho người tới kiểm tra rồi sẽ giúp cô chuyển sang phòng bệnh khác.”

Không lâu sau có người đến mang điện thoại tới cho cô, sau đó là một loạt bài kiểm tra.

Kỳ thật cô cũng không còn cảm giác bất an, có lẽ do tình huống lúc trước quá xấu nên giờ không còn gì có thể khiến cô sợ. Suốt thời gian kiểm tra vẻ mặt của cô đều rất bình tĩnh.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 167

Khi kiểm tra xong đã là mấy giờ sau, sau đó Bạch Lộ được đổi sang phòng bệnh khác, quần áo bệnh nhân cũng được đổi. Thân thể của cô vẫn có chút suy yếu, bởi vì bị nhiễm bệnh đường hô hấp nên cô luôn thấy mình hít thở có chút khó khăn. Viện trưởng Ngô cũng nói với cô, sau khi tất cả bình thường, xuất viện rồi thì cô nên đi học yoga một chút, kiên trì luyện tập một thời gian thân thể mới hoàn toàn bình phục.

Lúc này Bạch Lộ không có thời gian suy nghĩ về yoga, vừa từ phòng cách ly ra cô liền có cảm giác như mình mới thoát khỏi địa ngục, sau khi kiểm tra xong cô liền đi tắm rửa một cái, cũng gội sạch đầu. Lúc này cô đang ngồi xếp bằng trên ghế salon, nhìn chăm chăm chiếc điện thoại của mình.

Cô có muốn gọi điện không?

Hắn là có, không phải sao?

Thế nhưng vì sao hết lần này tới lần khác cô lại chần chừ?

Hiện tại anh đang làm gì? Không, kỳ thật cô rất muốn biết trong suốt thời gian vừa rồi anh đã làm gì?

Khi cô tuyệt vọng trong một căn phòng nhỏ có thật là anh đang điên cuồng nhưng nhớ?

Ngón tay Bạch Lộ lướt trên điện thoại, trong ánh mắt lộ ra vài phần khát vọng nhưng giống như bị vật gì đó ngăn cản khiến cô không có dũng khí gọi đi.

Cô thật sự không nhớ mình đã bị cách ly bao nhiêu ngày, nhưng viện trưởng Ngô đã nói, là 8 ngày. 8 ngày, kể từ khi ở cùng một chỗ với Lương Phi Phàm dường như bọn họ chưa bao giờ xa nhau lâu như vậy. Trước đó vài ngày cô bị ốm đau hành hạ, sau đó vài ngày là bị tuyệt vọng hạnh hạ, khi nhận được lá thư anh viết cho cô là lúc cô đang mất một chút lòng tin, từ đó tới bây giờ cô mới giật mình nhận ra mấy ngày vừa rồi nhớ nhung dồn nén nồng nhiệt như vậy.

Thở dài một cái, cô đặt điện thoại xuống, cô hơi mệt, bây giờ thật an tĩnh, cô muốn ngủ một giấc.

Trong lòng vẫn có chút... không biết phải nói như nào, là... không được tự nhiên.

Bạch Lộ nằm lên giường, kéo chăn đắp lên mặt mình, sau đó nhắm hai mắt lại.

8 giờ 30 tối.

Trong một nhà hàng 5 sao tại thành phố A, ở phòng VIP, một nam một nữ ngồi đối diện. Người phụ nữ nhìn người đàn ông thành thạo cắt tảng thịt bò, đôi môi đỏ mọng đang khẽ cười, tay đưa đĩa có tảng thịt bò của mình tới trước mặt anh, giọng nói mang theo vài phần hờn dỗi: “Phi Phàm, em muốn anh cắt thịt bò cho em.”

Động tác tay Lương Phi Phàm khẽ dừng một chút, anh ngược mắt lên, ánh nhìn nhàn nhạt, dao trong tay cũng không khỏi đặt xuống bàn, anh đẩy

đĩa thịt bò đã cắt thành miếng của mình lên một chút. “Không phải trước đây em không cần anh làm hộ cũng cắt được sao?”

Nâng ly rượu vang, Lương Phi Phàm nhấp một tiếng, mi mắt hơi rũ xuống, nhẹ nhàng nói, rõ ràng không giữ một chút mặt mũi cho đối phương: “Không phải em nói dối bụng sao, làm mấy chuyện ấu trĩ này làm gì? Mau ăn đi.”

Diệp Lan nghe được mặt liền lúc đỏ lúc trắng, hai tay nắm chặt dao nĩa, xoay người đi hướng khác, liền thấy một bàn khác cũng có một đôi, nhưng sao bọn họ tình tứ như vậy mà bọn cô lại...

Nhìn như trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối nhưng ở giữa lại cách một khoảng không thể vượt qua.

Diệp Lan thấy không cam lòng, kỳ thật cô đã có được vị trí của người phụ nữ kia nhưng cô luôn cảm thấy anh đối với cô chỉ nhu hòa ngoài mặt, còn lòng anh cô lại khó có thể chạm tới.

Cô có thể tình tường cảm giác được anh vẫn chống lại cô. Cô nhìn chăm chăm tảng thịt bò trước mặt, như là không thể nhìn được nữa, lại một lần cô đẩy tới trước mặt anh, nhúu mày nhìn người đàn ông có vẻ hững hờ trước mặt: “Nhưng hôm nay em muốn ăn cắt cho em, không được sao?”

Động tác ăn của Phi Phàm vẫn không ngừng lại, ánh mắt anh hơi lóe lên, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, miệng anh nhếch lên nhàn nhạt ý cười, cười nhưng đáy mắt không cười. Anh vươn tay cầm lấy ly rượu vang nâng lên, nhẹ nhàng nói: “Diệp Lan, từ bao giờ em lại trở nên yếu ớt như vậy? Hay là em nghĩ anh không giúp em cắt thịt bò là không coi trọng em?”

Anh nhúu mày, ánh mắt trở nên lạnh lùng nghiêm nghị: “Em biết anh không thích làm mấy loại chuyện này mà.”

Diệp Lan thấy thần sắc anh thay đổi liền chột dạ, rốt cuộc vẫn còn chút kiêng kị anh.

“Em... em chỉ muốn anh cắt cho em một ít, những người yêu nhau bình thường hay làm... Phi Phàm, em cũng là phụ nữ...”

“Em nên biết anh và em đều không phải những người bình thường.” Lương Phi Phàm một lời hai ý nghĩa, giọng nói nhàn nhạt cũng cắt đứt tất cả niềm tưởng của Diệp Lan. “Được rồi, đừng làm những chuyện này nữa, em biết gần đây anh mệt muốn chết, đừng làm gì khiến anh mất hứng. Anh xin lỗi em, sorry, Diệp Lan.”

Kỳ thật nói sorry nhưng hành động lại tàn nhẫn như vậy.

Diệp Lan thật sự không có điểm nào cảm thấy mình bị anh coi thường, cô thương anh, quá yêu anh, cho dù anh đối với cô lạnh lùng cũng được, chỉ cần anh đứng ở bên cạnh mình là cô đã cảm thấy thỏa mãn.

Lùi lại một chút mà nói, bây giờ anh đã cùng Bạch Lộ xa nhau được khoảng hơn một tuần lễ, cô thật sự muốn anh và cô ta dứt nhau ra, sau đó cô sẽ có thời gian chậm rãi khiến anh thay đổi, sau đó tiếp nhận cô.

Cô nhìn tảng thịt bò trước mặt, trong lòng cũng đã quyết định chủ ý... Một ngày nào đó cô sẽ khiến anh cam tâm tình nguyện mà ở bên cô.

“Em đi rửa tay một chút.”

Tâm tình cần ổn định, Diệp Lan ưu nhã đứng dậy, Lương Phi Phàm cũng không ngẩng đầu lên mà chỉ gật đầu, cô rất nhanh đi tới toilet.

Lương Phi Phàm nghe tiếng giày cao gót càng ngày càng xa, lúc này mới buông tay, bỏ lại dao nĩa, dùng sức kéo cổ áo mình một chút, giữa lai lông mày khẽ nhíu lại đều là lạnh lùng nghiêm nghị.

Vừa lúc đó điện thoại trong túi vang lên, Lương Phi Phàm lấy ra nhìn thoáng dãy số, là số của viện trưởng Ngô, anh tưởng Bạch Lộ bên kia xảy ra chuyện gì, liền vội vã nhận.

“Chú Ngô, đã muộn như này mà chú vẫn gọi điện. Nói cho cháu, có phải Bạch Lộ xảy ra chuyện gì?”

Viện trưởng Ngô hơi ngần ngại, sau một lát mới hỏi có chút ngoài ý muốn: “A, cháu còn không biết?” Dừng lại một chút, ông cười khẽ một tiếng. “Xem ra Bạch tiểu thư không nói gì cho cháu cả.”

Ngữ khí của ông lộ ra vài phần thoải mái, lòng Lương Phi Phàm đang thắt lại nhưng nghe thấy lời nói của ông liền rất nhanh ý thức được chuyện gì: “Chú Ngô, có phải bệnh của Bạch Lộ đã chuyển biến tốt đẹp?”

“Chưa được coi là chuyển biến tốt đẹp...” Viện trưởng Ngô chậm rãi nói, Lương Phi Phàm nhất thời nhú mày, nhưng rất nhanh nghe thấy tiếng cười từ bên kia: “Ha ha, Phi Phàm, đừng nôn nóng. Hôm nay Bạch tiểu thư đã khỏi rồi, chú đã kiểm tra tất cả cho cô ấy, hiện tại đã ra khỏi phòng cách ly, tinh thần cũng rất ổn. Nhưng lúc đó cô ấy nói sẽ liên hệ với cháu nên chú không báo gì cho cháu cả, vừa rồi chú vào phòng bệnh của cô ấy không thấy cháu đâu cho nên chú mới gọi điện cho cháu.”

Lương Phi Phàm bật dậy, gương mặt tuần tú lúc này có vài phần kích động, đuôi lông mày nơi khóe mắt đã bị tâm tình của anh bao trùm, dường như không có bất kỳ suy nghĩ gì khác, ngay cả bill tính tiền cũng không kịp lấy, xoay người đi nhanh ra khỏi nhà hàng.

Diệp Lan từ toilet đi ra phát hiện bàn ăn của cô đã không một bóng người.

Lương Phi Phàm đâu?

Cô xoay người đi tới cạnh bồi bạn.

“Diệp tiểu thư.” Cô là khách VIP nơi này, nhân viên nhà hàng đều biết tới cô.

Diệp Lan chỉ chỗ Lương Phi Phàm vừa ngồi: “Lương tiên sinh đâu rồi?”

“Lương tiên sinh vừa đi rồi ạ.”

“Đi?”

“Đúng vậy, Diệp tiểu thư. Tôi thấy Lương tiên sinh đi rất vội, có thể là có chuyện quan trọng.”

Bồi bàn vừa rời khỏi, Diệp Lan sắc mặt nặng nề lấy điện thoại gọi cho Lương Phi Phàm, chỉ là chuông đã vang hai lần nhưng bên kia đều không nghe máy. Cô không cam lòng, gọi lại một lần... lần này đã có người nghe.

“Phi Phàm, sao anh không nói một tiếng đã đi? Anh đi đâu?”

Lương Phi Phàm vẫn tiếp tục lái xe, mắt nhìn phía trước, chân vẫn đạp ga, hiện tại anh vẫn thấy chưa đủ nhanh. “Anh có việc gấp, hôm nay xin lỗi em, Diệp Lan. lát nữa anh sẽ kêu tài xế tới đưa em về.”

“Em có xe.” Diệp Lan nói có vẻ hơi tức giận. “Phi Phàm, có chuyện gì quan trọng vậy? Em còn chưa ăn no!”

“Vậy em cứ gọi thêm vài món.”

Lương Phi Phàm nhìn đèn xanh còn vài giây, anh nhấn mạnh ga vọt lên phía trước: “Diệp Lan, anh còn có chuyện rất quan trọng, vậy nhé.”

Anh ngắt cuộc gọi, khi anh nhét điện thoại vào túi cảm nhận được nhịp tin của mình lúc này dường như nhanh như tốc độ xe, đập mạnh, sôi trào.

Bạch Lộ cảm giác có thể mình đang nằm mơ, nhưng loại cảm giác này lại rất rõ ràng, hình như có đôi mắt đang nhìn cô, còn có một tay ôm cô thật chặt. Cô hơi khó chịu, hơi khó thở cho nên theo bản năng cô cựa mình một cái cũng không thoát ra. Cô lẩm bẩm nói gì đó nhưng rồi có cảm giác có điều gì đó không bình thường, bởi vì không khí vào mũi cô có mùi quá mức quen thuộc.

Rốt cục vẫn phải mở mắt ra, có điều tám ngày không gặp, Bạch Lộ cảm giác như đã trải qua mấy kiếp.

Ngón tay cô run run chậm rãi đưa lên... Hàng mi bén nhọn, đôi mắt thâm thúy, chiếc mũi thanh thoát, đôi môi mỏng gợi cảm đều rất quen thuộc đối với cô. Có đúng là cô đang nằm mơ không? Nhưng người trong mơ có thể có độ ấm sao?

“Phi Phàm...” Cô la lên, giọng có chút khó nghe vì đã bị tổn thương đường hô hấp. Lương Phi Phàm chỉ thấy đau nhói trong lòng, lục phủ ngũ tạng đều giống như có đôi tay vô hình nắm lấy dùng sức kéo, kéo anh mấy ngày qua, cả ngày lẫn đêm, mà bây giờ cô cứ như vậy ở trong ngực anh, anh có cảm giác như đã được đầu thai.

Thật may, thật may... May là cô đã trở về, cô còn ở bên cạnh anh. Bọn họ mất đi đứa bé nhưng sau này còn có thể có, chỉ cần cô bình an mọi thứ đều không sao.

“Bạch Lộ, anh đây.”

- -

Sant: Do 1 chương rất dài, mình không dịch một mạch được nên mình cứ chia chương ra làm 2 nhé, dịch xong một nửa mình sẽ đăng liền. Lịch đăng thường vào tối muộn và buổi chiều nha mọi người. <3.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 168

Lương Phi Phàm vươn ngón tay cái nhẹ nhàng chạm vào chân mi của cô, mặt cô vốn chỉ lớn hơn tay anh một chút, mấy ngày nay bị bệnh lẫn qua lẫn lại dường như là gầy hơn, thân thể gầy gò ôm vào ngực đều không cảm thấy mềm mại bởi bịt. Lương Phi Phàm dừng nói có bao nhiêu yêu thương, anh đưa tay đỡ gáy của cô, sau đó mang theo tình cảm cùng áy náy không thể nói ra, hôn xuống thật sâu.

Bạch Lộ nhắm mắt lại, lúc này đây cảm nhận rất chân thật những gì thuộc về anh... hơi thở này, sự ấm áp này thật đúng là anh.

Ngón tay cô khẽ cựa quậy, sau đó chậm rãi đưa lên quẩn lấy cổ anh, thân mình Lương Phi Phàm hơi cứng lại, sau đó nụ hôn càng thêm sâu.

Lương Phi Phàm cảm thấy hơi thở của cô có chút yếu ớt, lúc này mới ý thức được anh đã chiếm môi cô một thời gian lâu, vội vàng buông lỏng ra một ít.

Tay bạch lộ ôm cổ anh khẽ buông lỏng ra, từng hơi từng hơi hít sâu vào.

Lương Phi Phàm nhìn cô đầy vẻ yêu thương, anh nhỏ giọng nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi, em khỏe chưa?”

Bạch Lộ cau mày, gương mặt vốn trắng nõn lúc này cũng lộ ra vài phần nhợt nhạt tiêu tụy, Lương Phi Phàm lại hận không thể trở thành lòng bàn tay chí bảo*, ôm vào trong ngực, thế nào cũng không chịu buông ra: “Tại

sao không nói gì? Có phải khó chịu ở đâu không? Anh đi gọi viên trưởng...” (*bàn tay chỉ bảo: Mình không hiểu nghĩa, thấy nhiều truyện dùng nên để nguyên, bạn nào biết nghĩa comment giúp để mình sửa nhé.)

“Em không sao.” Bạch Lộ đưa tay nắm lấy góc áo anh, lắc đầu: “Em không sao, cho em thở một chút.”

Lương Phi Phàm gật đầu, đưa tay xoa xoa lưng cho cô dễ thở, mặt cô rất nhanh khôi phục chút ửng hồng, hai tay vẫn nắm lấy áo anh. Lương Phi Phàm ngồi dịch về phía trước, biết phòng này mở nhiệt độ điều hòa ổn định anh liền kéo người từ trong chăn ra, để cô ngồi lên trên đùi mình đối mặt với anh. Tư thế hai người có chút hắc ám, trán của anh tì xuống trán cô, giọng mềm mại nhẹ nhàng.

“Vì sao không nói cho anh biết?”

Kỳ thật anh có chút sợ, sợ cô có thể xảy ra chuyện gì. Cô bị cách ly, anh bất lực, chỉ có thể tìm cho cô các loại thuốc tốt nhất. Trước đây anh chỉ biết tình cảm của anh đối với người phụ nữ này là chưa từng có, nhờ có cô mà anh tin rằng có tình yêu tồn tại trên thế giới này. Thế nhưng cho tới bây giờ anh cũng không biết tình yêu mất đi mới là thống khổ nhất, mệt nhọc nhất.

Mấy ngày nay, thời gian nhớ cô là một loại khổ sở lãng mạn nhất.

“Không phải bây giờ anh biết rồi sao?”

Bạch Lộ có chút không được thoải mái, khẽ cựa quậy trong lòng anh một cái, kỳ thực tư thế như vậy nếu để người khác nhìn thấy thì không biết có bao nhiêu xấu hổ. Bọn họ là vợ chồng, đã thân mật vợ chồng, nhưng hiện tại Bạch Lộ thật sự nghĩ có chút không thoải mái, không phải là bài xích chống cự, mà luôn cảm thấy trong lòng mình cất giấu quá nhiều điều chưa xác định, hình như kể cả cảm giác giữa hai người cũng đã có chút thay đổi.

“Phi Phàm, để em ngồi lại như khi nãy.”

Lương Phi Phàm khẽ nhú mào dưới ánh sáng màu cam, tay anh trực tiếp ôm lấy mông cô: “Đừng nhúc nhích.”

“...?”

“Bạch Lộ, đã lâu anh không được ở cạnh em, đã lâu không được ôm em, đã lâu không... Em có biết anh nghĩ nhiều về em thế nào không?”

Sắc mặt Bạch Lộ hơi đổi, rất nhanh có chút xấu hổ: “Em... hiện tại em cũng không phải đã khỏe mạnh hoàn toàn, em sợ sẽ lây sang anh, anh chú ý một chút.”

“Sẽ không, sẽ không...”

Môi Lương Phi Phàm chạm vào trán cô, lúc nói chuyện hơi thở nóng rực kèm theo động tác của anh kéo cô lại gần, cô khẽ kêu một tiếng, hai tay thôi thì ngực anh, Lương Phi Phàm nhìn không được lại cúi xuống hôn cô, giọng nói đã rõ ràng dính vài phần dục: “Xin lỗi, mấy này nay không phải không muốn tới thăm em, thật sự không có cách nào, để em ở một mình suốt tám ngày, mỗi một ngày đối với em là dày vò, đối với anh cũng là dày vò.”

Có mấy lời kỳ thực biết không nên nói ra, thế nhưng Lương Phi Phàm cũng biết cá tính của Bạch Lộ khá mạnh mẽ, có một số việc nếu muốn gạt đi thì không đề cập tới, cô dần dần cũng sẽ quên lãng, nhưng không bằng để cô dùng cảm đối mặt, khi đó vết thương mới có thể khép lại nhanh hơn.

Anh ôm cô chặt vào lòng mình, hít sâu một hơi, mới nói: “Chuyện của con, anh rất xin lỗi. Tất cả mọi chuyện, anh là cha anh chịu trách nhiệm. Bà xã, anh không nên cầu xin em phải tha thứ cho anh, nhưng sau này anh nhất định sẽ bảo vệ em, trông chừng em, sẽ không để chuyện như vậy lại phát sinh.”

Vừa nhắc tới đứa bé đúng là cô vẫn còn thương trong lòng, cô theo bản năng nắm chặt lưng quần áo anh, nước mắt không nhịn được đã rơi xuống, rơi ướt người anh. Cô ghen ngào nói: “Là do em... nguyên nhân là do em... do em không cẩn thận. Xin lỗi con yêu... xin lỗi con...”

“Ngoan, đừng khóc. Em không sai, em rất dũng cảm...” Lương Phi Phàm lấy tay lau nước mắt cho cô, sau đó mở túi áo mình ra, anh xoay người cô lại để cô ngồi lên đùi mình như trước, sau đó đem vật cầm trong tay đưa cho cô, là một ảnh siêu âm.

Bạch Lộ giật mình, nước từ khóe mắt rơi xuống bức ảnh siêu âm, cô lấy tay xoa xoa, nước mắt lại càng nhiều hơn: “Đây... đây là ảnh con của chúng ta sao?”

“Phải.”

Lương Phi Phàm thấy cô càng ngày càng rơi nhiều nước mắt liền lấy khăn ra nhẹ nhàng lau cho cô: “Ngày đó lúc em chuẩn bị vào phòng phẫu thuật anh đã nhờ viện trưởng Ngô thu xếp một chút để chụp cho em một bức ảnh của con. Viện trưởng Ngô chỉ cho anh, chỗ này...” Ngón tay anh chỉ một chấm đen trên tấm ảnh, giọng đang cố giấu đi sự đau đớn: “Đây là con của chúng ta, viện trưởng Ngô nói, 3 tháng là có thể phân biệt bé trai hay bé gái, ông ấy xem giúp chúng ta rồi, là một bé gái... Bạch Lộ, con gái của chúng ta, anh nghĩ lớn lên nhất định sẽ xinh đẹp giống em, khiến người khác phải động lòng.”

Bạch Lộ khóc nức, cô nắm chặt ảnh siêu âm trong tay, mười ngón tay run run, mơ hồ cảm giác bụng mình thắt lại một cái. Cô khó chịu, cổ họng như bị cục đá to chặn lại, kể cả trong dạ dày cũng cứng lại như bị chất đầy thứ gì, thế nhưng cô lại không lấy ra được, chỉ có thể rơi nước mắt.

Nước mắt nhòe đi, ảnh siêu âm cũng mờ mịt thế nhưng hình ảnh kia trong đầu cô lại rất rõ ràng.

Cái điểm đen nhỏ kia từ từ lớn lên biến thành một gương mặt nhỏ nhỏ hồng hào đáng yêu, còn có chiếc mũi thanh thoát như ba của bé.

Là thiên sứ của cô, là con gái của cô.

Thế nhưng, đã không còn, cô đưa bé tới thế giới này lại không kịp cảm thụ thế giới, ngay cả cha mẹ mình cũng không kịp gặp mặt đã đi.

...

“Đừng khóc.” Lương Phi Phàm hìn bộ dáng cô như vậy rất đau lòng, mặc kệ nước mắt của cô đang rơi xuống người anh, anh thở dài một cái: “Đừng khóc, em khóc như thế anh rất đau lòng. Bạch Lộ, đừng khóc, sau này chúng ta sẽ có con nữa, sẽ có rất nhiều con...”

“Nhưng đều không phải là bé, không phải đứa con này...”

“Bạch Lộ...”

“Phi Phàm, đặt cho con một cái tên đi.” Bạch Lộ tựa mặt vào ngực anh, ngón tay xanh nhợt nhẹ nhàng chạm vào tấm ảnh siêu âm, sau đó nói: “Tình thâm duyên cạn, em muốn liều mạng giữ bé lại nhưng vẫn không giữ được.”

“Đã là duyên cạn thì đâu làm được gì hơn?”

“Được, anh nói cái gì cũng tốt.”

Bạch Lộ hít hít mũi, cẩn thận vuốt phẳng rồi đặt vào trong túi của mình.

Lương Phi Phàm thấy cô đã bớt khóc, lúc này mới âm thầm thở dài một hơi, anh đưa tay lau nhẹ vệt nước mắt trên mặt cô, nghiêm trang nói: “Anh mong em có thể tiếp tục bước tới. Bạch Lộ, lúc này thân thể em vẫn bị tổn thương quá lớn, anh biết nhất thời em sẽ không tiếp thụ được, chờ thân thể em bình phục rồi anh mong em có thể quay lại SGA.”

Nhìn sắc mặt của cô thay đổi, Lương Phi Phạm vội vã đưa tay xoa má cô, cúi người hôn nhẹ một cái, kiên trì nói: “Em hãy nghe anh nói, để em đi thật vạn bất đắc dĩ, nhưng anh có thể đảm bảo chỉ là muốn đưa em tới trường kia, chờ đến khi em quay lại anh đã giải quyết xong mọi chuyện nơi đây. Cho anh một chút thời gian, có được không?”

Cho dù cô hồi phục như cũ, tuy rằng đứa bé không còn, nhưng chỉ cần cô tiếp tục ở thành phố A này anh có thể khẳng định cha con Diệp gia tuyệt đối không từ bỏ ý đồ.

Quay lại SGA...

Đây không phải lần đầu cô nghe Lương Phi Phàm khuyên nhủ như vậy, vết rách giữa hai người trước kia cũng bởi vì chuyện quay lại SGA này. Có lẽ trải qua lần cách ly vì SARS này lòng Bạch Lộ đã bình tĩnh không ít, cô cảm nhận được sự ấm áp từ bàn tay Lương Phi Phàm trên gò má cô khiến cô rất ấm lòng. Nhìn người đàn ông trước mắt này, người đàn ông cao cao tại thương như vậy lúc này ánh mắt đầy thăm thiết yêu thương.

Trong lòng cô khẽ động, cô khẽ nói: “Nhất định phải để em đi sao? Em muốn biết vì sao, có phải có liên quan tới mẹ em không?”

Cô cũng không phải kẻ ngốc, gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy cô có thể cảm giác được nhất định là mẹ mình có dính dáng gì đó. Lương Phi Phàm không chịu nói, cô cũng không tra được, nhưng giác quan thứ sáu đã nói với cô rất nhiều chuyện không hề đơn giản.

“Anh muốn em đi thì cũng phải cho em biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 169

Cô nắm lấy bàn tay đang chạm vào mặt cô của anh, nhỏ giọng nói: “Đưa em đến SGA chẳng lẽ anh sẽ không luyến tiếc? Lúc trước cũng bởi vì chuyện này khiến chúng ta không thoải mái. Phi Phàm, anh biết em không muốn như vậy. Em biết anh giấu em chuyện gì đó, em không muốn đi mà không hiểu gì, không hiểu gì như vậy trong lòng em sẽ luôn băn khoăn.”

Lương Phi Phàm nhíu mày, ánh mắt thâm thúy lóe lên một cái, anh khẽ dùng một ngón tay mơn trớn khuỷu tay cô, giọng trầm thấp còn có chút trốn tránh: “Quả thật có chút chuyện nhưng hiện giờ anh vẫn chưa thể xác định, anh đồng ý với em, khi anh biết tất cả mọi chuyện anh sẽ nói cho em biết. Em có tin anh không?”

Anh khẽ đưa tay lên nhẹ nhàng lau vệt nước mắt ở khóe mắt cô, từng tiếng rất chân thành nói: “Bạch Lộ, anh sẽ không để cho em thấy khổ sở, nếu có một ngày mà hành động của anh khiến em cảm thấy khổ sở thì em phải tin anh, anh nhất định càng khổ sở hơn em.”

Trên thế giới này, một người đàn ông xuất sắc tới chói mắt luôn giữ người cẩn thận trong lòng bàn tay, che chắn bảo vệ, có cô gái nào mà không động lòng?

Bạch Lộ có thể cảm nhận được anh đang thật tình, cho dù lòng cô có nhiều nghi hoặc, lo lắng cho mẹ, cũng muốn đòi lại một công đạo từ Lý Đường Lâm, nhưng có một người đàn ông như vậy, hận không thể dùng

toàn bộ tính mạng để yêu, cô có đúng hay không cũng nên mắt nhắm mắt mở bỏ qua?

Khi chuyện mới phát sinh quả thật cô cực kỳ tức giận và không cam lòng, nhưng hiện tại dường như tâm tình đều đã lắng xuống. Chỉ là, nhìn thấy một màn kia chẳng khác nào vết gợn trong lòng.

Lương Phi Phàm nhìn vẻ mặt đắn đo của cô, nhẹ nhàng thở dài một cái, lấy tay ôm lấy hông cô kéo cô lại gần người anh thêm một chút.

“Bạch Lộ, anh chưa từng nói điều gì để khiến em không tin. Cho tới nay, anh đều cho rằng anh nắm trong tay mọi chuyện, không có chuyện gì là anh không thể làm, cũng không có chuyện gì lệch khỏi quỹ đạo của anh. Chỉ là hiện tại... Rất nhiều chuyện anh phát hiện ra anh bất lực, anh không có khả năng đòi lại công đạo cho em bởi vì đó là mẹ của anh, trên anh còn có ba anh, ông của anh... Anh biết, nếu như nói cho em biết, quan hệ gia đình anh rất phức tạp, có một số chuyện anh không còn cách nào khác phải nhúng tay vào, có lẽ em sẽ cho rằng anh đang kiểm soát. Anh cũng không khẩn cầu em tha thứ cho anh, anh chỉ mong em có thể thật tốt, tất cả mọi chuyện anh tin rằng đều cách giải quyết tốt nhất. Cho anh một chút thời gian, được không?”

Trước đến nay Bạch Lộ đều cảm thấy mình rất lạnh lùng với mọi người, thế nhưng trên thế giới này lại có một người đàn ông có thể khiến cô rất dễ mềm lòng, vành mắt cô đã đỏ. Đối với đàn ông mà nói... ái tình dường như không quan trọng hơn tình thân, thế nhưng đối với cô mà nói, lúc này ái tình cũng vượt qua hết tất cả mọi thứ.

Cô thua.

Rũ xuống mi mắt, hốc mắt cô nước rơi lã chã, cô nhẹ nhàng gật đầu. “Một năm rưỡi thật không?”

“Một năm rưỡi, anh sẽ đi gặp em. Khi em đi, mặc kệ nghe được cái gì hay nhìn thấy cái gì đều đừng tin, em chỉ cần nhớ kỹ từng chữ ngày hôm nay anh nói với em.”

Anh ôm cô, gần vành tai của cô, làn hơi từ đôi môi mỏng nhẹ thoáng qua vành tai nhạy cảm của cô, sau đó chậm rãi dời đến gò má cô, động tác êm ái hôn lên vệt nước mắt trên mặt cô, dịu dàng nói: “Anh yêu em, vĩnh viễn cũng sẽ không phản bội em. Cho anh một năm rưỡi, chờ em quay về anh sẽ cho em một hôn lễ hoàn mỹ nhất, sẽ cho toàn thế giới này biết em là vợ của Lương Phi Phàm anh.”

Anh nói: “Bạch lộ, chờ anh.”

...

Trên thế giới này có vô số lời tình êm tai, anh yêu em, anh nhớ em, anh chờ em, anh đây... Rất nhiều, rất nhiều lời tình đầy ma lực có thể khiến trái tim phụ nữ đập mạnh. Đối với Bạch Lộ lúc này, êm tai nhất lại cũng chỉ là...

Anh yêu em, chờ anh.

Một năm rưỡi, hơn 500 ngày.

Bởi vì anh là Lương Phi Phàm, trên thế giới này chỉ có độc nhất một Lương Phi Phàm, bởi vì em tin anh, em sẽ chờ anh.

Lúc Lương Phi Phàm ra khỏi phòng bệnh thì Bạch Lộ đã ngủ.

Rơi nước mắt quá nhiều, mắt cô đã hơi sưng đỏ, Lương Phi Phàm xác định thật sự cô đã ngủ mới rón rén đi ra phòng bệnh.

Quan Triều cũng vừa gọi cho anh, ở trong phòng không tiện nói nên anh đã từ chối cuộc gọi, hiện tại đã ra khỏi phòng, anh lấy điện thoại gọi lại cho

Quan Triều: “Chuyện gì?”

“Lương tổng, anh bảo tôi điều tra về chuyện xảy ra hơn hai mươi năm trước giữa Diệp Tử Kiệt và cha anh, tôi đã có tin tức.” Giọng Quan Triều cẩn trọng hơn bình thường. “Nhưng tôi không thể tới công ty, ở đó bây giờ không an toàn lắm, có lẽ tôi nên tới chỗ anh.”

Lương Phi Phàm nhíu mày: “Tôi đang ở bệnh viện, tới biệt thự của tôi chờ đi, tôi về ngay.”

Ngắt điện thoại, Lương Phi Phàm tới cuối hành lang, mở cửa sổ châm một liều thuốc, hút thuốc xong anh đi tới phòng viện trưởng.

Viện trưởng Ngô thấy Lương Phi Phàm không hề ngạc nhiên, ông tháo kính lão trên sống mũi xuống, cười híp mắt đứng dậy. Bạch Lộ hiện đang hồi phục rất bình thường, ông có thể thở dài nhẹ nhõm đối mặt với Lương Phi Phàm. “Phi Phàm, cháu tới rồi.”

“Chú Ngô.” Lương Phi Phàm nói giọng bình ổn, đi thẳng vào vấn đề. “Cháu tới hỏi chú một chút, tình hình hiện tại của Bạch Lộ thì khi nào có thể xuất viện?”

“Cháu cần cho cô ấy xuất viện sớm sao?” Viện trưởng Ngô có chút ngạc nhiên. “Hiện tại cô ấy đã qua nguy hiểm, nhưng bệnh SARS ảnh hưởng tới đường hô hấp rất nặng, cũng không nhanh khỏi như vậy. Chú đang định giữ cô ấy lại điều trị một thời gian nữa, không định cho xuất viện sớm, huống chi Bạch tiểu thư còn... đã phải bỏ thai. Nạo thai mà nói đối với cơ thể phụ nữ là tổn thương rất nặng, nhất định phải điều dưỡng tốt không thì sẽ để lại di chứng.”

Lương Phi Phàm cau mày, gật đầu: “Cái này cháu biết, nhưng nhiều lắm ba ngày nữa, cô ấy phải ra nước ngoài.”

Viện trưởng Ngô sửng sốt một chút, nhìn vẻ mặt không thương lượng của Lương Phi Phàm trong lòng ông liền biết nhất định đã có chuyện gì đó, loại chuyện này ông làm bác sĩ cũng không nên hỏi nhiều, ngẫm nghĩ một chút rồi nói: “Được, 3 ngày nữa chú sẽ kiểm tra lại cho cô ấy, dù sao cô ấy cũng còn trẻ, hồi phục sẽ không có vấn đề gì.” Dừng một chút, ông nói tiếp: “Ra nước ngoài cũng tốt, thiết bị y tế ở nước ngoài đi trước chúng ta không ít, chú cũng đã nói với cô ấy, để cô ấy luyện tập yoga sẽ có lợi cho cơ thể cô ấy.”

“Cảm ơn chú Ngô.”

Lương Phi Phàm bỗng nhiên đổi qua chuyện khác: “Còn Tần Trân Hy.. Bà ấy có tiến triển gì không?”

Viện trưởng Ngô cũng đoán được, nói: “Phi Phàm, cháu định đưa cả Tần Trân Hy và Bạch tiểu thư ra nước ngoài?”

Lương Phi Phàm liếc mắt nhìn viện trưởng Ngô, nghiêm túc gật đầu, nói: “Cháu đã liên lạc với bác sĩ thần kinh ở nước Anh, đại khái cũng đã nói tình huống của bà, bên kia nói cũng không phải không điều trị được nhưng cần phải cho bệnh nhân sang bên đó. Cháu nghĩ đưa bà sang ấy cũng tiện cho họ, vừa lúc Bạch Lộ cũng muốn đi nước Anh, nếu đưa mẹ cô ấy sang đó thì cô ấy cũng an tâm hơn không ít.”

Viện trưởng Ngô lắc đầu: “Tình hình hiện tại của bà ấy đi máy bay sẽ nguy hiểm.”

“Không có biện pháp nào?”

“Tạm thời không có.” Viện trưởng Ngô xoay người, từ trên bàn cầm một tấm phim chụp não, Lương Phi Phàm xem không hiểu, viện trưởng Ngô chỉ vào một vùng toàn màu đen, nói: “Đây là ảnh sóng não mới nhất, cục máu sau óc của Trần Tân Hy vẫn luôn không tiêu tán, bà ấy hôn mê không thể phẫu thuật được, nếu như bà ấy có dấu hiệu tỉnh thì các bác sĩ còn có thể

mổ cho bà ấy. Não bộ cấu tạo rất phức tạp, lỡ là một chút là đã có khả năng khiến bệnh nhân mất mạng, hiện giờ chưa thể phẫu thuật, chỉ có thể chờ bà ấy tỉnh lại.”

“Cháu hiểu.”

Lương Phi Phàm biết chuyện này không miễn cưỡng được, chỉ có thể liên lạc lại với bác sĩ bên nước Anh kia, mặc kệ thế nào anh cũng sẽ phải làm cho Tần Trân Hy tỉnh lại. Đối với hành vi của mẹ mình anh có thể mắt nhắm mắt mở, nhưng đối với Bạch Lộ anh có quá nhiều hồ thẹn, Tần Trân Hy tỉnh lại có hậu quả như thế nào anh cũng không để ý tới.

Nếu như thêm một giọt nước có thể gây tràn bình, như vậy việc duy nhất anh có thể làm là thuận theo tự nhiên.

Sở Úy Dạ cởi bỏ áo khoác âu phục, ngồi trên ghế sofa, đứng đối diện là tâm phúc của anh. Anh đưa tay lấy bao thuốc ra, hai ngón tay kẹp lấy điếu thuốc, chậm rãi châm lửa, lúc này mới nhíu mi: “Bạch Lộ đã rời khỏi phòng cách ly phải không? Hiện tại tình hình của cô ấy như nào?”

Trợ thủ gạt đầu, cung kính báo cáo: “Tình hình trước mắt tương đối ổn định, ngày hôm nay Lương Phi Phàm tự mình tới bệnh viện, nhưng hiện nay Lương Thị và Diệp Thị hợp tác, không xác định được Lương Phi Phàm có chủ ý gì. Trong khoảng thời gian này Lương Phi Phàm và Diệp Tử Kiệt gặp nhau rất nhiều lần.” Dừng một chút, trợ thủ tiếp tục nói: “Hình như Buck đang an bài cho Bạch tiểu thư bên SGA tại nước Anh.”

Sở Úy Dạ phẩy tay đuổi khói thuốc, nheo lại một con mắt: “SGA sao?”

“Đúng vậy, Sở tổng.”

Sở Ủy Dã đổi chân vắt chéo: “Chuyện trước bảo cậu điều tra đã điều tra xong chưa?”

“Đã tìm hiểu được một phần.” Trợ thủ giải thích. “Bởi vì tôi phát hiện cũng có người khác đang điều tra, trên đường điều tra luôn ngáng trở, tôi nghĩ chắc người của Lương Phi Phàm.”

“Nói đi, tra được cái gì?”

“Diệp Tử Kiệt có được cái gì đó trong tay có thể uy hiếp được Lương Thị, sở dĩ Lương Phi Phàm phải nghe lời cũng vì điều đó. Tôi đã cho người điều tra qua, hình như có quan hệ với Lương Kiếm Nam. Những năm gần đây Lương Kiếm Nam đối với Diệp Tử Kiệt coi như hữu cầu tất ứng (muốn gì cũng đáp ứng) cũng không phải là không có nguyên nhân sâu xa.”

“Là cái gì?”

Trợ thủ có chút miễn cưỡng, lắc đầu: “Xin lỗi, Sở tổng. Tôi chỉ điều tra được tới đây, bởi vì rất nhiều chuyện đều bị người ta tận lực ngăn trở, hơn nữa bên Diệp Tử Kiệt cũng không để lộ bất cứ tin tức gì. Tôi sẽ tiếp tục điều tra.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 170

Sở Úy Dạ dụi tắt điều thuốc trong tay, kéo áo như có chút khó chịu: “Tôi muốn biết mọi chuyện nhanh một chút.”

Anh đứng dậy, vốc người thẳng, xoay người đi về phía trợ thủ: “Còn có trước cho cậu đi nước Anh mời chuyên gia não khoa, có mời được không?”

“Sở tổng, thư ký bác sĩ đó nói lịch của ông ta quá kín, không thu xếp được công việc.”

“Chẳng lẽ còn muốn tôi dạy cậu cách mời một bác sĩ?” Sở Úy Dạ nghe vậy ánh mắt trở lên dữ tợn vài lần. “Chỉ là một bác sĩ thần kinh mà cậu cũng không mời được?”

Trợ thủ vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi, Sở tổng, tôi sẽ sớm mời được ông ta.”

“Ra ngoài đi.”

Trợ thủ vội vàng đi ra khỏi phòng làm việc, Sở Úy Dạ cau mày, lại đốt cho mình một điều thuốc, sau đó bỏ khăn quàng trên cổ, xoay người dựa vào ghế, hai chân tùy ý gác lên trên bàn, híp mắt hút thuốc.

Khói trắng lượn lơ che đi phần lớn biểu tình trên mặt anh, bỗng nhiên khóe môi anh cong lên có chút tự giễu.

Từ khi nào anh trở nên vĩ đại như vậy?

Rõ ràng muốn có một phụ nữ, hiện tại cũng chỉ ở sau lưng làm một số chuyện, thậm chí còn không nghĩ tới tranh công?

Cả ngày để cho trợ thủ đắc lực nhất của mình qua hỏi thăm từng chút cô gái kia vì điều gì? Thực sự là... Mẹ nó, uất ức!

“Lương tổng, đây là tư liệu tôi điều tra được cho tới lúc này.” Quan Triều cẩn thận nhìn Lương Phi Phàm đang ngồi đối diện, mặc dù gương mặt anh tuần kia không có bất kỳ biểu tình nào nhưng khóe mắt buộc chặt tâm tình lại hoàn toàn tiết lộ điều trong tim anh.

Nhớ tới khi mình vừa thấy những tài liệu này anh cũng vô cùng khiếp sợ, thậm chí còn do dự liệu anh có nên giấu đi hay phải nói tất cả cho Lương tổng?

Nhưng rốt cuộc anh không dám giấu giếm, chuyện này tuy rằng khiếp sợ nhưng cũng quá quan trọng, anh vẫn luôn là thân tín của Lương Phi Phàm, có một số việc không thể giấu giếm ông chủ.

“Lương tổng... đây đều là vô cùng xác thực. Tôi đã lần theo gã kiến trúc sư bỏ trốn kia, phái rất nhiều người mới tra ra được. Năm nay hẳn ta trốn ở New Zealand, thực ra nói trốn cũng không phải, hẳn được Diệp Tử Kiệt cho một số tiền lớn để đi. Đương nhiên là du lịch mà Lương Thị và Diệp Thị hợp tác kỳ thực ngay từ đầu đã bị tính kế. Diệp Tử Kiệt ngay từ đầu muốn thừa dịp đó để nuốt Lương Thị, có điều số của ông ta không tốt lắm, hai kiến trúc sư lại có một người không chịu nghe theo lời của ông ta. Sau đó chuyện này gây ồn ào, ông ta liền muốn chuyện này không ở trong trách nhiệm của mình. Ông ta sợ không khống chế được sẽ khiến cha ngài biết nên quyết định thật nhanh dùng kế ly gián.”

...

Quan Triều dừng một chút, còn suy nghĩ xem mình nên nói điều gì, vẫn luôn nhìn Lương Phi Phàm đang cầm tư liệu trong tay.

Anh nhất thời im bật, chỉ thấy Lương Phi Phàm đưa tay nhéo nhéo ấn đường, nửa ngày sau mới buông ra, giọng trầm thấp lộ ra vài phần khó có thể tin: “Người đã chết kia là La Vân?”

“Phải.”

Đúng thật là La Vân.

Không thể ngờ được, người kiến trúc sư phụ trách thiết kế làng du lịch do Lương Thị và Diệp Thị hợp tác lại là La Vân.

Là cha của Bạch Lộ.

Kỳ thật chuyện này Diệp Tử Kiệt giấu giếm tương đối tốt, nhưng có lẽ ông ta cũng không biết người kiến trúc sư đã chết tên La Vân kia lại là cha của Bạch Lộ, bởi vì năm đó trong giới kiến trúc sư La Vân đã dùng tên khác. Khi chuyện bị bóc móc ra tự nhiên thân thế của La Vân cũng bị đào xới lên.

La Vân và Lý Đường Lâm quen nhau từ khi còn học đại học. Lý Đường Lâm rất xinh đẹp, thời học đại học có rất nhiều người theo đuổi nhưng cô hết lần này tới lần khác chỉ nhìn trúng một tiểu tử nghèo rất tài hoa. Hai người bọn họ yêu nhau kỳ thật lúc đó mọi người cũng không xem trọng, có ghen tị nhưng cũng rất thực tế.

Thiên kim tiểu thư yêu một học trò nghèo, chuyện như vậy từ xưa đến nay dường như cũng thường tan vỡ.

Có thành công thì cũng không nhiều.

Lý Đường Lâm rất thích La Vân nhưng lại bị Lý gia cực lực phản đối. Cha của Lý Đường Lâm tuyệt đối không đồng ý người kia, đã giới thiệu rất nhiều người cho Lý Đường Lâm nhưng cô không đồng ý, thậm chí còn mang cái chết ra để uy hiếp. Cho cô nghĩ ra một biện pháp, không khuyên được con gái thì ông đi thuyết phục La Vân rời xa Lý Đường Lâm.

La Vân dù rất tài hoa nhưng lại không tìm được nơi để anh phát huy, cho dù là ở hai mươi mấy năm trước thì xã hội này vĩnh viễn vẫn phải dựa vào địa vị quyền thế, người không có gì vĩnh viễn thật khó đứng lên từ cơ sở.

Lương Phi Phàm lật một tờ tư liệu, bên trong đều giới thiệu toàn bộ về La Vân, trên đó còn dán một bức ảnh chụp rất trẻ đẹp, gương mặt tuần tú, dáng vẻ thư sinh nho nhã. Lương Phi Phàm nhớ tới Bạch Lộ, thật sự là kế thừa vài phần giống ông.

Anh nghĩ về ông ngoại của mình, khi còn bé anh đã thấy rõ ông ngoại còn hơn ông nội, càng lộ ra tính con buôn, mà việc môn đăng hộ đối này tất nhiên rất coi trọng. Chuyện hai mươi mấy năm trước ông tìm La Vân thương lượng kỳ thật cũng không có sai. Con gái La Vân đã ngạo nghễ như thế này, tính luôn không chịu thua, có lẽ bản thân La Vân lại càng mạnh mẽ hơn. Nhưng xem ra cha của Lý Đường Lâm cũng không uổng phí, làm mất đen một hồi thật đúng đã thành công.

La Vân cứ như vậy rời khỏi Lý Đường Lâm, nhưng lúc đó ảnh hưởng của Lý gia tại thành phố A vẫn còn rất lớn, La Vân vào giới kiến trúc đại khái không muốn có bất cứ dính dáng gì tới Lý gia cho nên mới thay đổi tên.

Lương Phi Phàm rút ra một điều thuốc, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa một hồi rồi mới ngậm lên miệng, anh nheo mắt lại nhìn vào trong tư liệu, có viết hai chữ Ứng Sơn. Không biết có ngụ ý gì không, nhưng anh cũng không có hứng thú nghiên cứu cái tên này.

“Sau đó, ông ấy đứng dịp nhận thiết kế cho dự án làng du lịch của Lương Thị và Diệp Thị hợp tác. Kỳ thực quan hệ của người đồng sự kia cùng với La Vân là rất tốt, chỉ là không biết vì tiền tài hay lợi ích gì, cuối cùng vẫn bị Diệp Tử Kiệt mua chuộc. Đại khái hơn hai mươi năm trước Diệp Tử Kiệt đã suy tính muốn thôn tóm Lương Thị, hạng mục làng du lịch kia là ông ta khéo tay bày kế sau lưng. Ông ta dốc tâm tư mua chuộc hai kiến trúc sư, một người trong đó đã đồng ý, người đó cũng thuyết phục La Vân rất nhiều. Chỉ là ông ta không ngờ được, La Vân căn bản không nguyện ý làm ra chuyện như vậy, trong ông ấy có một loại ngạo khí, một lòng một dạ muốn thiết kế, đối với ông ấy mà nói mỗi một công trình đều là linh hồn của ông. Hai kiến trúc sư có mâu thuẫn, Diệp Tử Kiệt có lẽ biết thời biết thế, một bên hòa theo cha của Lương tổng, một bên an bài cho kiến trúc sư đã bị mua chuộc kia ra nước ngoài...”

Quan Triều ở một bên tỉ mỉ giải thích, trong phòng tràn ngập mùi thuốc lá nhàn nhạt, Lương Phi Phàm vươn tay đốt một điếu mới, đôi mắt thâm thúy của anh hơi híp lại, tài liệu trong tay cũng lật tới trang cuối cùng, đưa tay lên day huyệt thái dương, trầm giọng nói nốt thay Quan Triều: “Chuyện sau đó, coi như trời giúp con hồ ly Diệp Tử Kiệt, ông ta vốn chỉ muốn, nếu La Vân này rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt thì cứ như vậy để La Vân chịu tội một lần, sau này chắc sẽ quên đi. Nhưng ai ngờ La Vân thà chết chứ không chịu khuất phục, kết quả phát sinh ra chuyện về sau.”

Quan Triều gật đầu: “Đúng vậy, lúc đó cha của Lương tổng... đại khái cũng thật sự sợ hãi. Dù sao làng du lịch lúc đó gây lỗ rất lớn, ông không muốn làm lớn chuyện, sợ Lương Thị gặp rắc rối nặng nề. Diệp Tử Kiệt biết được điểm này, về sau ông ta càng biết thời biết thế, là ông ta liên lạc với Tần Trân Hy.”

Lương Phi Phàm đưa tay bóp trán, nặng nề hút thuốc.

“Nhưng lúc đó Diệp Tử Kiệt và Tần Trân Hy có giao dịch gì không thì tôi không rõ lắm, hiện tại bà ấy còn đang nằm trong ICU, Diệp Tử Kiệt bên

kia cũng không có manh mối gì. Chuyện này có lẽ chỉ hai người bọn họ biết, tôi chỉ biết là khi La Vân được đưa đến bệnh viện không cứu được đã chết, sau đó phát tang thì người thân của Bạch gia một người cũng không có, chỉ có Tần Trân Hy và đương nhiên Bạch tiểu thư còn nhỏ.”

...

Tần Trân Hy có lẽ cũng không phải người vì tiền mà khom lưng, nhưng Diệp Tử Kiệt có thể dùng dạng uy hiếp nào để khiến bà nghe lời? Hơn hai mươi năm, chồng của mình chết không minh bạch như vậy vì sao lại không lên tiếng?

Quan Triều nghĩ không ra, kỳ thực Lương Phi Phàm cũng mơ hồ nghi hoặc điểm đó, nhưng cũng không biết chính xác.

Anh âm trầm dưới làn khói thuốc, trên gạt tàn đã có hai ba đầu lọc, Lương Phi Phàm vẫn duy trì tư thế cũ không động, Quan Triều thấy anh không nói lời nào, cũng không biết phải làm gì chỉ có thể đứng chờ.

“Bác sĩ Tư (Smith) có tin tức gì không?” Nửa ngày trôi qua Lương Phi Phàm mới nói.

Quan Triều sững sốt một chút, lập tức nói: “Lương tổng... vẫn đang cố gắng liên hệ với bác sĩ Tư (Smith), nhưng trước có nghe nói ông ấy tham gia một hội nghị học thuật nghiên cứu và thảo luận ở Oxford, có lẽ phải một tuần lễ, hiện tại hoàn toàn không liên lạc được với ông ấy.”

Lương Phi Phàm cau mày, phỉu chút khói bụi: “Cậu tự mình đến Oxford một chuyến, gặp được ông ấy thì nói với tôi, đến lúc đó tôi sẽ đích thân qua mời ông ấy. Cậu về trước đi, chuyện ở công ty cậu chú ý một chút, những tư liệu này cất giữ cẩn thận, đừng để lộ chút tin tức nào.”

Quan Triều gật đầu, rất nhanh mang theo tất cả tư liệu rời đi.

Lương Phi Phàm hút thuốc một cách thành thạo, khi hút xong một điều anh thần sắc khó lường đứng dậy rời đi.

Hai ngày sau.

Khi Bạch Lộ tỉnh lại phát hiện ra một phụ nữ trung niên đang thu dọn đồ đạc giúp mình.

Cô cau mày, từ trên giường ngồi dậy, Lương Phi Phàm đứng ở cửa sổ nghe được tiếng động liền xoay người lại: “Em tỉnh rồi?”

“Vâng.” Cô đưa tay dụi dụi con mắt, nhìn thoáng người người trung niên bên cạnh, có chút kinh ngạc nhìn Lương Phi Phàm: “Thu dọn đồ của em, là muốn xuất viện?”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 171

Ở bệnh viện đã lâu như vậy Bạch Lộ thật sự rất muốn xuất viện, nhưng cơ thể của cô bình phục nhanh như vậy sao?

Lương Phi Phàm nhìn thoáng người phụ nữ trung niên bên cạnh, bà lập tức gật đầu một cái mang theo túi quần áo ra ngoài trước.

“Bạch Lộ, ngày mai anh muốn Buck đưa em đi nước Anh. Hôm nay anh nhờ viện trưởng Ngô cho em xuất viện, ông ấy đã làm kiểm tra cho em, không có bất cứ vấn đề gì, chỉ là em có chút suy yếu nên mai anh mới nhờ đích thân Buck đưa em đi.”

Lương Phi Phàm vừa nói vừa đưa tay nhẹ nhàng vuốt lại tóc có chút rối cho cô, ngón tay nhẹ nhàng lưu luyến, kỳ thật anh không thể nói ra ba chữ kia, thật... luyến tiếc.

Tuy rằng trước đó Bạch Lộ cũng đồng ý sẽ đi nhưng đột nhiên nghe Lương Phi Phàm nói vậy trong lòng cô không khống chế được khẽ run lên.

Ngày mai, ngày mai cô phải đi?

“Phi Phàm...” Cô rũ mắt xuống, lông mi thật dài che giấu rất nhiều điều muốn nói. “Trước khi xuất viện em muốn gặp mẹ.”

Lương Phi Phàm gật đầu.

Bạch lộ nhớ tới, từ lần trước gặp Tần Trân Hy đã xa xôi như cả một thế kỷ, vậy mà bà vẫn an tĩnh nằm ở ICU, vẫn không nhúc nhích. Những thiết bị xung quanh khẽ kêu tí tí báo hiệu bệnh nhân vẫn còn sự sống.

“Mẹ...”

Bạch Lộ ngồi ở bên giường, trên người cô mặc quần áo phòng khuẩn, cô đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy tay của Tần Trân Hy, trên ngón tay của bà có gắn dây tới máy móc. Bạch Lộ nghĩ, trước đây đều là mẹ cô chăm sóc bệnh nhân, cả đời này đều rất chăm chỉ, vậy mà hôm nay cứ như vậy ở trên giường bệnh, lúc nào mới tỉnh cũng không biết.

Cô thấy khó chịu... Không chỉ bởi vì mẹ bị bệnh mà cả bởi vì mình.

Cô móc từ trong tay ra một nơ com bướm, rất nhỏ, có chút cũ, đây là khi cô còn rất nhỏ, cả nhà đi chơi, ba và mẹ đã mua cho cô, những năm gần đây cô mang theo trên người, giống như cô vẫn luôn nhớ kỹ, khi đó bà nói...

Thân con bướm là ba, bên trái là mẹ, bên phải là bảo bảo.

Như vậy mới hoàn chỉnh là người một nhà.

Chỉ là, nháy mắt cô đã lớn như vậy, lập gia đình, thế nhưng một nhà hoàn chỉnh đã không còn nữa.

Cô cẩn thận đặt chiếc nơ vào tay của Tần Trân Hy, ôm lấy tay bà nắm lại.

“Mẹ, con tới thăm mẹ.” Bạch Lộ nghẹn ngào nói, mắt hơi run lên, nước mắt chảy ướt hai má rơi xuống mu bàn tay, cô sụt sịt: “Xin lỗi, mấy ngày nay con không tới thăm mẹ được, bởi vì con... xảy ra chút chuyện nhưng hiện tại đều đã giải quyết rồi. Mẹ, mẹ còn nhớ chiếc nơ này không? Có lẽ mẹ sẽ nhớ, đây là lúc con còn rất nhỏ, ba cũng còn, khi đó ba mẹ đưa con ra ngoài chơi đã mua cho con, con vẫn luôn giữ lại bởi vì sau đó không lâu ba đã qua đời... Khi đó con không biết gì cả, nhiều năm như vậy con sống vẫn

rất hạnh phúc, cho tới bây giờ cũng không cảm thấy không có ba là một chuyện quá bất hạnh, bởi vì con luôn có mẹ... Mẹ, xin mẹ nhất định phải kiên trì, con thật sự không thể không có mẹ. Sau khi ba mất mẹ là người thân duy nhất trên thế giới này của con, mặc kệ gặp bao nhiêu khó khăn mẹ con chúng ta cùng nhau vượt qua, có được không?”

“Mẹ... Ngày mai có lẽ con phải... xa thành phố này, trước mẹ cũng nói quay lại SGA là chuyện tốt, đúng không? Con cũng nghĩ nếu quyết định đi thì mẹ có trách con bỏ mẹ một mình ở thành phố này hay không, con biết chắc chắn mẹ sẽ không trách con... Thế nhưng con đi phải một năm rưỡi...”

“Mẹ...” Bạch Lộ cắn môi, nước mắt chảy càng ngày càng nhiều, trước mắt cô nhòa đi, cô không nhìn được nấc lên, bỗng nhiên cúi người ôm nhẹ lấy người bà: “Mẹ, con thật sự... thật sự không muốn đi chút nào, con không muốn để mẹ một mình ở chỗ này, con không muốn xa anh ấy... Nhưng con không còn cách nào, con biết anh ấy nhất định muốn tốt cho con. Mẹ... hôm đó con tận mắt nhìn thấy tất cả nhưng bây giờ còn lại lựa chọn ngậm miệng không nói, mẹ có trách con không?”

“Xin lỗi, mẹ. Con gái thật vô dụng, cái gì cũng không thể giúp được cho mẹ. Nhưng con nghĩ, con đã không còn gì cả, con cảm giác lúc con mất đi bé cả người đều giống như ngã vào một vực sâu vô tận... Con thật sự rất mệt, rất sợ, con sợ sẽ lại mất đi những điều quan trọng nhất với con, là mẹ, còn có Phi Phàm... Con không muốn mất đi ai cả. Tha thứ cho con, mẹ, còn có, mẹ nhất định phải sớm khỏe.”

...

Cô ngồi ở ICU hơn nửa giờ, cô nói rất nhiều, viện trưởng Ngô có nói mẹ cô mặc dù hôn mê bất tỉnh nhưng có thể ý thức vẫn có, cho nên ông tin rằng bà có thể nghe được.

Lúc đi ra, Lương Phi Phàm đang sờ tay vào túi quần, một tay đang cầm điện thoại tựa vào hành lang phòng ICU, vừa lúc đang gọi điện. Thấy Bạch Lộ đi ra anh vội vàng nói: “Ừ, những chuyện khác chờ tôi về rồi hãy nói, tôi ở đây còn có chút chuyện, cứ vậy đã.”

Anh ngắt điện thoại rồi tiến đến đỡ Bạch Lộ, cúi đầu nhìn đôi mắt hồng hồng như hột đào, khóe mắt đuôi lông mày đều là yêu thương. Anh nhẹ vờn ngón tay lau nước mắt cho cô: “Sao vào một lát đã khóc thành như vậy? Sưng cả hai mắt rồi.”

Bạch Lộ nắm lấy tay Lương Phi Phàm, ngược nhìn anh: “Phi Phàm, hứa với em nhất định phải cứu mẹ em... Chuyện trước kia em có thể không nói, nhưng không thể để bà xảy ra chuyện, có được không?”

“Anh hứa với em, anh cam đoan với em.” Lương Phi Phàm đưa tay ôm cô vào lòng, gần từng chữ, nói: “Em yên tâm quay lại SGA, đừng nên nghĩ gì cả, những gì anh hứa với em anh nhất định sẽ làm tốt.”

Cô ở trong ngực anh gật đầu, ở trong lòng nói thầm... Em tin anh, trên thế giới này anh là người duy nhất em có thể dựa vào, em tin anh...

Lúc Bạch Lộ xuất viện, Lương Phi Phàm cho người tới đón bọn họ về biệt thự trước, một lúc sau anh nhận được điện thoại từ công ty, trước khi đi nói với Bạch Lộ: “Tối chờ anh về ăn cơm.”

Kỳ thực khi Bạch Lộ về tới biệt thự trời cũng đã về chiều, người hầu đều ở đây, không biết Lương Phi Phàm gần đây có ở căn biệt thự này không nhưng phòng ốc được quét dọn sạch sẽ, cô không có gì để làm liền tìm mấy cuốn sách, ra ngồi ghế xích đu ở ban công, mơ mơ màng màng ngủ mất.

Cô bị sự ấm áp đánh thức.

Xúc cảm quen thuộc, bờ môi mềm mại nhẹ nhàng giống khiến linh hồn cô cũng run rẩy theo. Bạch Lộ còn chưa mở mắt đã biết đây là ai, kìm

không được cô đưa tay choàng lên cổ anh, rồi lại khát vọng đáp lại nụ hôn của anh.

Lương Phi Phàm gồng người, trong nháy mắt có chút sợ sệt.

Đã lâu không chạm vào cô, trong khoảng thời gian này không ai biết giữa đêm khuya vắng người một mình anh nằm trên giường có tư vị như thế nào, tuy rằng cũng chỉ mấy ngày nhưng điều trước anh chẳng bao giờ tin, rằng "một ngày không gặp như cách tam thu" thì hiện tại anh rốt cục đã cảm nhận được.

Nhớ, muốn, lại không thể gặp...

Quả thật khắc cốt铭心.

Bên Lương Thị vừa có chút vấn đề, anh trở lại chủ trì một cuộc họp nhỏ, là Diệp Lan gọi điện. Anh nói rất ngắn đã ra khỏi phòng họp, bảo Quan Triều tới họp thay rồi chạy như bay trở về. Người hầu nói: “Phu nhân ở trên lầu nghỉ ngơi, cả một buổi chiều không thấy xuống.” Anh liền chạy lên, quả nhiên thấy cô nằm ở ghế ban công ngoài lan can.

Cởi áo khoác bên ngoài ra, nhẹ nhàng bước đến, cứ như vậy nhìn cơ thể mềm mại của cô. Cô gối đầu lên trên, ngủ được một thời gian nhưng không quá an ổn, lông mi thanh tú thi thoảng nháy lại. Anh ngồi xổm xuống, động tác nhẹ nhàng xoa mi giúp cô.

Sau đó cứ như vậy si ngốc nhìn cô.

Ánh nắng chiều rơi xuống trên mặt của cô, khiến tầng da thịt trắng nõn của cô như phát sáng, nhìn cô càng thấy vẻ mềm mại. Trong lòng Lương Phi Phàm như có tiếng đàn bên trong, phảng phất chạm tới hình ảnh trong đáy mắt.

Anh không kiềm chế được, cúi người hôn lên bờ môi đỏ mọng của cô.

Kỳ thật anh chỉ muốn chạm nhẹ rồi rút lui nhưng thân thể lại không nghe anh sai khiến, anh khát vọng cô, chỉ là không nghĩ đến cô phản ứng như vậy.

Lương Phi Phàm đưa tay đỡ lấy gáy cô, khó kìm nổi nụ hôn sâu này...

Anh vươn tay kéo lên quần áo cô mặc ở nhà, khi về nhà Bạch Lộ đã mặc quần áo ngủ, hai bên hông được xẻ tà, Lương Phi Phàm đưa tay tới tà áo liền trượt ra, bàn tay của anh cứ vậy dò dẫm nơi mềm mại, nhẹ nhàng mà dè.

“Ừ... Phi Phàm...”

Bạch Lộ thấy óc mình hỗn loạn, cảm nhận được độ ấm của bàn tay, từng ngón tay dài chậm rãi vùi vào trong mái tóc cô, còn có thân thể của cô dường như đang chậm rãi được bàn tay kia mơn trớn, cô kìm lòng không được.

Lương Phi Phàm rất hiểu những chỗ mẫn cảm trên cơ thể cô khiến cô đã đáp lại nhiệt tình. Như là được cổ vũ, Lương Phi Phàm hít sâu một hơi, vươn đầu lưỡi chậm rãi mơn trớn bờ môi của cô, đôi môi mỏng chậm rãi dờn xuống phía dưới, rất nhanh đến chiếc cổ thon dài trắng nõn, sau đó là ngực...

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 172

Có chút đau ê ẩm nhưng càng nhiều hơn lại là một loại cảm khác khó có thể kìm chế. Bỗng nhiên ngực cô đau nhói, Bạch Lộ không chịu được kêu lên vài tiếng: “Phi Phàm... Có chỗ khó chịu... Không nên như vậy...”

“Khó chịu?”

Lương Phi Phàm ôm cô quay lại phòng ngủ, lý trí của cô quay lại một ít, khi người cô được đặt ở trên giường thì cô đã tỉnh táo lại. Cô nhìn người đàn ông trên người mình, nhin không được đưa tay chống lấy ngực anh, nụ hôn của anh hạ xuống trong giây phút, cô ngoảnh mặt sang một bên khiến Lương Phi Phàm hôn lên gò má của cô. Hơi sững sờ, anh nhỏ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Mắt của cô đã hơi hồng, sắc mặt cũng không được tốt lắm. Lương Phi Phàm hơi căng thẳng trong lòng, cho là cô không muốn. Mặc dù anh rất muốn nhưng anh cũng lo lắng cho thân thể cô, cũng không miễn cưỡng. Anh dừng lại, nói: “Đừng sợ, Bạch Lộ, anh không làm gì em.”

“Không phải...” Bạch Lộ rất nhanh nói tiếp lời, lời vừa ra khỏi miệng khuôn mặt liền đỏ ửng.

Tâm tình Lương Phi Phàm vô cùng tốt, nhú mày nhìn cô, cười: “Hóa ra là không phải, tức là muốn?”

Bạch Lộ cắn cắn môi, nhất định có chút ngượng ngùng. Lời vừa rồi là cô buột miệng nói, đương nhiên cô cũng không bài xích anh chạm vào người, chỉ là có một chút... Cô muốn nói.

“Cũng không phải, chỉ muốn nói với anh... Phi Phàm, em vừa mơ thấy ba em, còn có mẹ...”

Quả thật vừa rồi cô đang nằm mơ, lúc Lương Phi Phàm tới cô vẫn mơ mơ màng màng chưa hề tỉnh táo, nhưng bây giờ nằm trên giường cô nhớ lại được vừa rồi trong mơ cô thấy một nhà ba người, có ba, có mẹ.

Tỉnh lại mới phát hiện đã không có ba, mẹ cũng không ở đây.

Một cảm giác mất mát rất nhanh thấm thấu toàn thân của cô khiến cô thanh tỉnh, khiến cô nhận không được suy nghĩ, nếu cứ đi khỏi thành phố A như vậy thì có phải cô quá ích kỷ?

Giọng cô có chút run rẩy: “Mẹ em như vậy, em cứ như vậy đi... em không biết mình có làm đúng hay không. Trong mơ em thấy bọn họ nhưng lại không nghe được bọn họ nói gì cả, em cũng không biết rốt cuộc bọn em đang ở đâu, hình như một nhà đoàn tụ chung một chỗ nhưng lại giống như ở thế giới khác nhau.”

“Hiện tại em thấy rất mờ mịt, em cũng không biết rốt cuộc mình muốn thế nào. Từ khi không còn con em cứ có cảm giác mình như lâm vào một khốn cảnh, không có cách nào thoát được... Kỳ thật em biết anh nhất định phải để em đi là có nguyên nhân của anh, thế nhưng... Em vẫn không thể tự thuyết phục mình bỏ lại mẹ sống chết chưa rõ mà đến SGA...”

Nước mắt cô rơi xuống, Lương Phi Phàm cau mày, đau lòng lau nước mắt cho cô, sau đó từ từ nằm xuống bên cạnh ôm cô vào ngực của mình. Bạch Lộ vẫn khóc, nói đứt quãng: “Phi Phàm, trong lòng em thật khổ sở. Anh nói cho em, nói cho em biết, mẹ em nhất định sẽ không có chuyện gì, anh nói cho em biết nhất định anh sẽ làm cho mẹ em bình an.”

“Anh hứa.”

Lương Phi Phàm ôm thật chặt cô vào lòng, khẽ thở dài một hơi, có thể lý giải mâu thuẫn hiện tại trong lòng cô, kỳ thực cũng là cảm động.

Với chuyện kia của Tần Trân Hy anh bất đắc dĩ nhắm mắt mở một thời gian, bây giờ cô toàn tâm toàn ý tin tưởng anh, không nhắc lại chuyện kia cũng đều bởi vì anh.

“Bạch Lộ, em hãy nghe anh nói.”

Lương Phi Phàm ôm cô ngồi dậy, đưa tay nâng mặt cô lên. “Nhìn anh, tin anh không?”

Bạch Lộ hai mắt vẫn đỏ, gật đầu.

Lương Phi Phàm đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve má gầy teo của cô, thở dài nhìn xuống ham muốn, nói: “Anh biết em đang suy nghĩ gì, anh cũng biết điều lo lắng, luyến tiếc của em. Nhưng em tin anh, phải không?”

“Cho dù thế nào vẫn luôn tin anh có được không? Hiện tại anh có rất nhiều vấn đề phải xử lý, thế nhưng anh chưa thể nói với em được. Anh mong cuộc sống sau này của em có thể đơn giản và tinh khiết, cũng rất hạnh phúc, anh sẽ cố gắng mang thế giới đơn giản đó tới cho em. Thế nhưng anh cũng biết, giữa chúng ta đã có một ít tỳ vết, anh đang cố gắng. Đối với chuyện của mẹ em... bảo bối, anh xin lỗi. Anh tin điều em nói ngày đó, thế nhưng anh không thể làm bất cứ cái gì, bởi vì anh đang đứng ở vị trí này. Anh thừa nhận anh thấy khó khăn nhưng anh nhất định sẽ làm điều tốt nhất cho mẹ em, chuyện về sau cũng sẽ theo ý nguyện của mẹ em, anh chỉ che chở cho mẹ anh một lần, nếu như sau này mẹ anh bị khởi tố anh đồng ý với em nhất định anh sẽ không nhúng tay vào, có được không?”

Bạch Lộ rơi nước mắt.

Cô cắn môi, không nói ra lời, chỉ gật đầu.

Kỳ thực cô vẫn ngại Lý Đường Lâm, cô còn không nói ra trong giấc mơ kia vẫn luôn nhắc nhở vào đêm hôm đó, cô ở trên đường thấy một màn thật đáng sợ kia, cô không muốn lại nhớ tới nhưng nó luôn xuất hiện trong những cơn ác mộng của cô, trong đầu cô.

Chỉ là người đàn ông này lại là chồng cô, anh nói phải tin anh, cô hẳn là phải tin anh, không đúng sao?

“Ngoan, đừng khóc.”

Lương Phi Phàm đưa tay lau sạch nước mắt, lông mày nhíu lên ẩn chứa lo lắng và yêu thương. Anh ôm nhẹ cô vào lòng: “Tin anh, anh hứa với em sẽ nói mọi thứ cho em biết, mà không nói với em cũng sẽ không giấu được, chỉ là mong muốn em được bình yên lúc này, không muốn em bị thương tổn. Em đi SGA một năm rưỡi, sau khi trở về anh sẽ giải quyết xong mọi thứ, đến lúc đó sẽ không để em phải chịu khổ nữa. Bạch Lộ, cho anh một chút thời gian, buông lỏng một chút, mọi chuyện cứ giao cho anh.”

“Ừ...”

Giọng mũi rất nặng, tuy chỉ là một tiếng đơn giản nhưng lộ ra vài phần cảm giác như trút được gánh nặng.

Lương Phi Phàm biết Bạch Lộ cũng không phải kiểu phụ nữ để tâm vào những chuyện vặt, hơn nữa cô thật sự hy vọng vào người mình tin nhiệm nhất.

Anh thỏa mãn nghĩ, cho dù con đường phía trước có khó khăn hơn nữa anh đều nghĩ, được tin nhiệm như thế mỗi một bước đều có thể đi vững vàng.

Anh hôn lên mặt cô, làn môi mỏng của Lương Phi Phàm lướt qua trán cô, mắt cô, mũi cô rồi cuối cùng lên môi cô. Vừa chuồn chuồn lướt vừa hôn, sau đó chậm rãi hôn sâu, cuối cùng đặt một nụ hôn lên trán cô, thở ra một hơi thở: “Hiện tại em đã yên tâm chưa?”

“Ừ...”

“Ngày mai em sẽ đi, bà xã.”

“Ừ...”

“Biết em luyện tiếc mẹ, nhưng có luyện tiếc anh không?”

Bạch Lộ rũ xuống mi mắt, đôi tay mềm mại chậm rãi đưa lên ngực anh, sau đó chậm rãi cởi cúc áo sơ mi của anh: “Ừ, đào vận cuồng phong...”

Trái tim Lương Phi Phàm giống như bị đôi tay mềm mại của cô bắt được. Kỳ thực cho tới bây giờ đều bị cô lôi, anh hô hấp nặng nề hơn một ít, ghé vào mang tay của cô, nhỏ giọng nói: “Bà xã, anh muốn bù những ngày qua, có được không?”

“...”

Đây coi như là thầm chấp nhận.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 173

Diệp Lan buông điện thoại xuống, thần sắc ngưng trọng.

Diệp Tử Kiệt từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy con gái sắc mặt không tốt đang ngồi trên ghế sa lon, ông tiến tới: “Tiểu nha đầu của ba, đây là sao thế? Ai dám chọc giận con không vui?”

“Ba...”

Diệp Lan đứng dậy kéo lấy tay Diệp Tử Kiệt, đối với cha mình cô luôn là tiểu công chúa tùy hứng có thể giận dỗi: “Con vừa nhận được tin từ bệnh viện, nói là Bạch Lộ đã xuất viện.”

Dừng một chút, cô hậm hực giậm chân: “Trách không đường mấy ngày nay Phi Phàm không gặp con, thái độ với con cũng không như trước. Ba, con thật sự ghét Bạch Lộ, nếu cô ta không xuất hiện thì con và Phi Phàm đã kết hôn rồi, đâu tới phiên cô ta. Không nghĩ như vậy còn không khiến cô ta chết, bây giờ lại được xuất viện.”

Diệp Tử Kiệt vỗ vỗ lên tay của Diệp Lan, cười híp mắt, lời nói ra khỏi miệng còn độc hơn rắn độc: “Giết một người có khó gì? Người sống đấu với người chết như thế nào được? Chúng ta muốn chính là cô ta sống không bằng chết, muốn cho Phi Phàm tự nguyện đến với con. Nếu cô ta có mệnh hệ nào thì đến lúc đó không phải con cũng chịu thiệt sao?”

Diệp Lan nghe lời cha nói vẫn thấy mơ hồ, vội vã ngồi xuống: “Ba, ba nói như vậy là có ý gì? Không nên để ý tới Bạch Lộ?”

“Phải nắm chặt trong tay.” Diệp Tử Kiệt nhíu mày, khuôn mặt cáo già. “Nắm chặt đàn ông kỳ thật cũng không khác gì việc buôn bán. Huống chi đối tượng của con là Phi Phàm, con biết tuổi tử kia thật không đơn giản.”

Diệp Tử Kiệt nhìn con gái vẫn còn tức giận, ông khẽ cười lắc đầu: “Được rồi, ba đã giúp con hỏi thăm rõ ràng, Bạch Lộ tuy là ra viện nhưng Phi Phàm đã đưa cô ta sang SGA bên nước Anh, chuyển đi này chừng một năm rưỡi, đó là thời gian của con.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên, ba có khi nào lừa con?”

Diệp Tử Kiệt cầm lấy ly trà trước mặt nhấp một ngụm: “Bạch Lộ đi cũng tốt, bất kể là một năm hay hai năm, chỉ cần cô ta rời khỏi thành phố A, đến lúc đó chúng ta có thể khiến cô ta có đi không về.”

Mắt Diệp Lan sáng lên, ôm cánh tay Diệp Tử Kiệt lay lay: “Thật vậy sao? Ba, có thật là cô ta có đi không về không? Phi Phàm... đến lúc đó liệu có đến với con không?”

“Ha ha, thật là một nha đầu ngốc. Con yên tâm, ba chỉ có một mình con là con gái, chuyện con muốn chẳng lẽ ba không cho con được sao?”

Diệp Tử Kiệt cứng chiều nhìn con gái, hai cha con nói lời độc ác mà như thảo luận tối nay ăn gì: “Có đi không về có rất nhiều cách, cũng không nhất định phải lấy mạng cô ta. Nếu người không còn ở thành phố A thì không phải muốn làm chút chuyện với cô ta sẽ càng dễ hơn sao? Phi Phàm bây giờ đang tính kế, đừng cho là ta cái gì cũng không biết, hẳn muốn vồ được ta, còn non lắm. Nó muốn tránh tai họa trước, nhưng đưa Bạch Lộ đi thì...”

Ông xoay mặt qua, đưa tay nhéo nhéo má Bạch Lan cưng chiều: “Có phải đã cho con gái bảo bối của ba một cơ hội tốt đúng không? Con yên tâm đi, con cứ lấy lòng Lương phu nhân là được, còn người đàn ông này ba nhất định sẽ giúp con nắm được.”

Diệp Lan nũng nịu nép vào ngực Diệp Tử Kiệt: “Trên thế giới này ba đối với con là tốt nhất.”

Lương Phi Phàm bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, trở mình mới phát hiện bây giờ mới hơn ba giờ sáng. Bạch Lộ bên cạnh ngủ say, chỉ vài giờ nữa cô sẽ tới SGA, Lương Phi Phàm sợ quấy rầy cô nghỉ ngơi nên vội vã ấn tắt cuộc gọi. Anh rời khỏi giường, đi vào thư phòng, lúc này mới gọi lại cho bên kia.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 174

Giờ này Quan Triều còn gọi điện nhất định là có chuyện quan trọng, cậu ta không phải là người không có chừng mực như thế.

Gọi lại, vừa có tiếng chuông, quả nhiên Quan Triều vội vàng nói: “Lương tổng, không định quấy rầy thời gian nghỉ ngơi của anh, bởi vì tiên sinh Smith bên Anh đã có tin tức.”

Lương Phi Phàm nhíu mày: “Tìm được rồi à?”

“Ông ấy đã đến thành phố A.”

“Đến thành phố A?” Trực giác của Lương Phi Phàm vẫn còn chưa quay lại với anh. “Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Trước tôi vẫn nghĩ bác sĩ Smith đi Oxford nên đã cử người tới đó xem sao, nhưng không ngờ xế chiều nay từ bên kia gửi tin về nói bác sĩ Smith đã lên máy bay đi thẳng tới thành phố A. Bên kia vừa liên lạc là tôi gọi cho anh ngay, bác sĩ Smith có lẽ đã đến thành phố A chừng được 2 giờ.”

“Là ai đón ông ấy?” Lương Phi Phàm nhíu mày, nói thẳng: “Hiện tại ông ấy đang ở chỗ nào, có điều tra được không?”

Quan Triều trầm ngâm một chút, lúc này mới cẩn thận nói: “Lương tổng, rất xin lỗi, đã cho người điều tra ra, có điều... có lẽ không gặp được.”

“Vì sao?”

“Là... Sở Ủy Dạ mời đến. Bọn họ ra điều kiện gì tôi cũng không rõ ràng lắm, thế nhưng bác sĩ Smith nguyện ý lùi lại hết công việc đi một quãng đường xa như vậy tới thành phố A, tôi nghĩ Sở Ủy Dạ nhất định đã tốn không ít công phu.”

Anh mắt Lương Phi Phàm trầm xuống: “Tới bệnh viện đi, tôi tới ngay.”

Nửa giờ sau, đã hơn ba giờ sáng...

Lương Phi Phàm tự mình lái xe tới bệnh viện, anh cho xe dừng ở bãi đỗ, vừa xuống xe thì một chiếc xe quen thuộc vừa lúc lái vào. Lương Phi Phàm đi bộ tới, nheo lại đôi mắt.

Chiếc xe kia dừng ở chỗ đậu gần xe anh, cửa xe đẩy ra, một người đàn ông vóc dáng cao lớn bước từ trên xe xuống.

“Lương tổng, anh quả có thiên lý nhãn, tốc độ rất nhanh, nhanh như vậy đã biết rồi?” SỞ ỦY DẠ liếc mắt nhìn Lương Phi Phàm. “Lần này có lẽ anh có ý tứ không tốt lắm, bác sĩ Smith tôi nhanh hơn anh, có phải anh rất muốn gặp ông ấy?”

“Sở Ủy Dạ, không bằng anh cứ nói thẳng điều kiện, muốn cái gì mới nhường bác sĩ Smith cho tôi?”

Ngày mai Bạch Lộ sẽ đến SGA, trong lòng Lương Phi Phàm có rất nhiều tiếc nuối. Anh vốn muốn đưa Tần Trân Hy cùng tới nước Anh, bệnh viện bên kia đã liên hệ được rồi nhưng viện trưởng nói không thể đưa đi nên anh đành từ bỏ ý định này. Hiện tại bác sĩ Smith đích thân tới thành phố A, nếu như có thể để Bạch Lộ trước khi đi xác định được mẹ mình bình an vô sự thì anh tin cô đi sẽ rất an tâm.

Sở Ủy Dạ cười: “Điều kiện? Tôi không biết Lương tổng có thể cho tôi những gì.”

Lương Phi Phàm trầm ngâm, không muốn mất nhiều thời giờ với Sở Úy Dạ: “Bác sĩ Smith tới thành phố A làm gì tôi không biết, nhưng anh tới đây hẳn có lý do. Sở Úy Dạ, nếu anh thật muốn giúp mẹ của Bạch Lộ thì tôi sẽ không ngăn cản, mục đích của tôi rất đơn giản, chỉ mong ca phẫu thuật cho Tần Trân Hy thành công.”

Anh nói nhẹ nhàng như vậy khiến Sở Úy Dạ có chút ngoài ý muốn.

Lương Phi Phàm là một người đàn ông như thế nào?

Sở Úy Dạ nghĩ, Lương Phi Phàm này, ở một khía cạnh nào đó mà nói cũng chẳng khác gì mình. Với mọi chuyện đều rất thích nắm trong tay mình, không muốn đơn giản chịu thua. Anh đã coi Lương Phi Phàm trở thành đối thủ của mình, như vậy người đàn ông này cũng nhất định muốn đối địch mình.

Thế nhưng hiện tại anh ta lại nguyện ý lui mà không cần gì cả?

Không biết vì sao Sở Úy Dạ cảm thấy... không còn nhiều ý tứ.

Anh âm thầm hít một hơi, hai tay nhẹ nhàng nhét vào trong túi quần, nhíu mi: “Lương tổng, cơ hội tốt như vậy anh nguyện ý chấp tay nhường cho đối thủ?”

“Cơ hội?” Mắt Lương Phi Phàm tối sầm lại, xoay người nhìn sang chỗ khác, đốt một điếu thuốc, hít vào một hơi, trầm giọng nói: “Cái này đúng thật là một cơ hội, nhưng đối với tôi mà nói, phí hết tâm tư để tìm chuyên gia về não kia không phải vì để lấy lòng cô ấy, cũng không phải để cho cô ấy thấy cái gì, tôi chỉ mong người nằm trên giường bệnh kia có thể bình yên tĩnh lại. Nếu anh cho rằng đây là cơ hội thì tôi nguyện ý rút lui.”

Anh đưa tay gạt khói bụi một chút. “Nhường bác sĩ Smith cho tôi để bảo ông ấy mổ cho Tần Trân Hy, anh muốn thế nào đều...”

“Thế nào đều sao?” Sở Úy Dạ rũ xuống mi mắt, khước miệng lộ ra ý cười yếu ớt, cũng nói từng câu từng chữ: “Như vậy, nhường Bạch Lộ cho tôi?”

Phi Phàm biết anh ta sẽ nói như vậy, anh đứng yên lặng, biểu tình của anh đều ẩn giấu trong làn khói trắng. Giọng anh bình ổn, ngữ điệu nhàn nhạt cũng mang theo khí phách của riêng anh: “Nếu như anh nghĩ dùng điều kiện có thể đổi lấy một phụ nữ thì cô ấy nhất định sẽ không thuộc về anh.”

Sắc mặt Sở Úy Dạ thoáng thay đổi: “Vậy thì sao? Tôi không quan tâm quá trình thế nào, cô ấy cùng tôi ở một chỗ sẽ an toàn hơn, hạnh phúc hơn khi ở cùng anh.”

“Thật không? Đáng tiếc trái tim cô ấy sẽ không có anh.” Lương Phi Phàm không chút lưu tình chặt đứt tia niệm tưởng của Sở Úy Dạ. “Mà tôi cũng không có khả năng sẽ nhường vợ mình cho người khác. Nếu anh muốn dùng điều kiện đó để uy hiếp vậy thì tôi khuyên anh hãy quên đi.”

“Anh không sợ nói với tôi như vậy tôi sẽ đem bác sĩ Smith đưa lại về nước anh sao?”

Lương Phi Phàm hút hơn nửa điếu thuốc, ném vào thùng rác bên cạnh, ánh mắt nặng nề nhìn Sở Úy Dạ, lắc đầu, giọng chắc chắn: “Anh sẽ không.”

“A? Vì sao lại thấy được.”

“Tuy rằng tôi không muốn thừa nhận, nhưng anh thật sự lo lắng cho Bạch Lộ. Tôi không biết anh đã mất bao nhiêu khí lực để đưa bác sĩ Smith từ nước anh về thành phố A, thế nhưng tôi biết anh vì Bạch Lộ mà làm thế. Tôi thay cô ấy cảm ơn anh, anh chấp nhận hay không là chuyện của anh. Về phần điều kiện mà anh nói kia thì không có khả năng. Điều cuối cùng tôi muốn nói là, nhân tình này tôi sẽ trả lại anh.”

Anh nói xong liền xoay người đi tới cửa thang máy.

Sở Úy Dạ nhìn người đàn ông trước mặt, cao lớn bóng trải dài, mỗi bước đi trên mặt đất đều có vẻ trầm ổn, kỳ thực rõ ràng lúc này đây người thẳng chính là anh, thế nhưng vì sao trước mặt anh ta anh lại không có cảm giác chiến thắng?

Khi Bạch Lộ tỉnh dậy thì trời đã sáng choang, nhưng bên cạnh không có Lương Phi Phàm đâu.

Cô nhìn đồng hồ, đã hơn 8 giờ sáng, không phải hôm nay cô cần phải bay tới nước Anh sao? Thế mà trong đầu cô lại yên tĩnh không có một chút thanh âm? Lương Phi Phàm đi đâu?

Cô lấy điện thoại của mình ở tủ đầu giường, vừa mới chuẩn bị gọi đi thì có tiếng gõ cửa phòng ngủ cùng giọng của người: “Phu nhân, cô đã dậy chưa?”

Bạch Lộ thu điện thoại lại, khoác bộ đồ ngủ rồi vội vã xuống giường ra mở cửa, lại phát hiện đứng bên cạnh người hầu còn có Quan Triều: “Phu nhân, không có ý quấy rầy cô nghỉ ngơi.”

Bạch Lộ xua tay, có chút ngạc nhiên: “Trợ lý Quan, anh đến tìm tôi hay tìm Phi Phàm?”

“Phu nhân, Lương tổng hiện đang ở bệnh viện, là anh ấy bảo tôi tới đón cô qua.”

Thái độ của Quan Triều với Bạch Lộ trước sau đều hết sức cung kính, lúc nói chuyện cũng một mực trong trạng thái cúi đầu cung kính: “Lương tổng bảo tôi nói với cô, bác sĩ chuyên não khoa danh tiếng ở nước Anh mà anh ấy vẫn luôn liên hệ, hiện nay ông ấy đã ở thành phố A. Vé máy bay của

phu nhân Lương tổng đã đổi thành buổi tối, bây giờ tôi đưa cô tới bệnh viện.”

Trong lòng Bạch Lộ căng thẳng, có chút không dám tin tưởng: “Não khoa danh tiếng... Đang mổ cho mẹ tôi sao?”

Quan Triều gật đầu.

Bạch Lộ thay quần áo với tốc độ nhanh nhất, sau khi rửa mặt qua loa, ngay cả bữa sáng cũng không ăn, để Quan Triều đưa mình tới bệnh viện.

Tần Trân Hy đã được đưa vào phòng phẫu thuật.

Lúc 4 giờ sáng, bác sĩ Smith được đưa tới bệnh viện, ông cùng các bác sĩ khác thảo luận khoảng một hai tiếng đồng hồ, cuối cùng xác định tất cả tình trạng của bệnh tình xong bác sĩ Smith mới bắt đầu chuẩn bị giải phẫu.

Khoảng 7 giờ 30 phút mới chính thức đưa Tần Trân Hy vào phòng phẫu thuật. Ca phẫu thuật này không giống những ca phẫu thuật bình thường, kể cả viện trưởng cũng tự mình tới làm phụ tá cho bác sĩ Smith.

Khi Bạch Lộ chạy tới bệnh viện thì Tần Trân Hy mới đưa vào chưa tới một giờ đồng hồ, ca phẫu thuật phức tạp mới vừa bắt đầu. Lương Phi Phàm thấy thần sắc cô lo lắng liền vội vã trấn an: “Không có chuyện gì, em yên tâm. Lần này được đưa vào phẫu thuật sẽ có mười phần năm chắc. Em ăn sáng chưa?”

Bạch Lộ nào còn tâm tư ăn sáng, hai tay cô nắm chặt tay Lương Phi Phàm, nhìn đèn phòng phẫu thuật đang sáng, lòng cô lại rất bất an: “Bác sĩ có nói cần phẫu thuật trong bao lâu không? Phi Phàm, mẹ em... bà nhất định sẽ bình an đúng không? Nếu như ca phẫu thuật thành công em sẽ rất yên tâm, thực sự.”

Lương Phi Phàm khẽ thở dài một cái, đưa tay ôm cô vào trong lòng mình: “Yên tâm, anh hứa với em nhất định sẽ không có chuyện gì. Trước tiên dẫn em đi ăn gì đó đã.”

“Hiện tại em không muốn đi.”

“Không ăn không được.”

Lương Phi Phàm nhú mào, vừa mới chuẩn bị phân phó Quan Triều bên cạnh mua một ít đồ ăn mang tới thì Sở Uy Dạ từ trong một góc tối đi tới, anh nhìn tay Bạch Lộ đang ôm lấy Lương Phi Phàm liền có chút ảm đạm trong đáy mắt: “Không phải nên cảm ơn tôi một chút sao?”

Lúc này Bạch Lộ mới phát hiện hóa ra Sở Uy Dạ cũng có ở đây.

Từ lần trước, trước khi cô bị cách ly Sở Uy Dạ đã tới tìm cô, cũng đã nói với cô những lời này. Kỳ thực cô với người đàn ông này không bài xích, thậm chí ngược lại cô thật sự thấy cảm kích.

“Anh, sao anh lại ở đây?”

“Bác sĩ Smith từ nước Anh là do tôi mời tới.” Sở Uy Dạ không chút ngại ngùng, tiến lên một bước nhìn Bạch Lộ, nói: “Người cô cần cảm ơn chính là tôi. Để cảm tạ tôi cho cô một cách tốt để báo đáp, từ 3 giờ sáng tới giờ tôi chưa nghỉ ngơi chút nào, cũng chưa từng ăn, vì thế hãy mời tôi ăn bữa sáng.”

“...?”

Lương Phi Phàm rốt cuộc vẫn không muốn để hai người ở một chỗ, trước mặt Sở Uy Dạ anh đã hứa nhưng để Bạch Lộ cùng với người đàn ông khó lường này ăn bữa sáng dường như cũng đã là ranh giới cuối cùng của anh.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 175

Nhưng đúng là bác sĩ Smith là do Sở Ủy Dạ mời tới, bất kể nói thế nào cũng là nợ anh ta một cái ân tình.

“Quan Triều sẽ đi mua đồ ăn sáng, không cần phải đi ra ngoài.”

Lương Phi Phàm nói rất tự nhiên, quyết định thay cho Bạch Lộ: “Lại nói, lần này Sở tổng giúp đỡ nhiều như vậy chỉ dùng một bữa sáng thì quá keo kiệt, nhân tình này Lương mỗ tôi nhất định sẽ trả lại.”

“Ha ha, Lương tổng khách khí rồi, anh biết tôi cũng không muốn ân tình của anh.” Sở Ủy Dạ cười, hai người đàn ông căn bản không có gì phải che giấu, đều hướng về Bạch Lộ. “Tôi đi rất xa mời bác sĩ Smith tới đây đích thật tốn không ít khí lực, nhưng đối với Lương tổng... không có hứng thú gì.”

Anh nhìn cô đứng sau lưng Lương Phi Phàm, nhúu mày: “Bạch Lộ, ăn một bữa sáng với tôi không phải làm khó dễ cho em chứ?”

...

Khó dễ?

Đương nhiên không làm khó dễ, người ta tìm cho người bác sĩ từ nước Anh xa xôi để mỗ cho mẹ mình, ân tình này cũng chỉ yêu cầu người cùng ăn một bữa sáng mà thôi, đây sao có thể coi là khó xử?

Bạch Lộ quay sang, gật đầu, nghiêm túc nói: “Sở Ủy Dạ, cảm ơn anh đã làm chuyện này vì tôi, trước đó tôi cũng không biết hóa ra bác sĩ đang mờ là anh mời tới, đừng nói là ăn sáng, cho dù anh muốn ăn gì cũng được, tôi mời anh. Chỉ là hiện tại mẹ tôi còn ở bên trong...”

“Mẹ em phẫu thuật phải mất 5 giờ, cho nên em có ở đây cũng không có ích gì, trước tiên ăn no đã.”

Bạch Lộ cắn môi, nhìn thoáng qua Lương Phi Phàm, sắc mặt anh rất nặng nề nhưng cũng không có ý kiến gì, dường như là không phản đối, lại nghĩ Sở Ủy Dạ có yêu cầu đơn giản như vậy cô còn muốn làm bộ làm tịch? Đây không phải chứng tỏ mình quá kiêu sao? Người ta đã giúp một chuyện lớn như vậy...

Cô nghĩ, cuối cùng vẫn gật đầu: “Được, anh muốn ăn gì?”

“Ăn gì tới đó rồi quyết định, đi thôi.”

Sở Ủy Dạ nhìn thoáng qua Lương Phi Phàm đầy khiêu khích, tiến tới cầm tay Bạch Lộ dắt đi.

Bạch Lộ quay đầu nhìn thoáng qua Lương Phi Phàm, muốn nói cho anh không cần lo lắng, nhưng Sở Ủy Dạ bước rất nhanh, cô bị kéo theo nhanh chóng đã khuất chỗ góc cua cuối hành lang, cũng không kịp nói gì người đã bị đưa vào trong thang máy.

Quan Triều thấy sắc mặt Lương Phi Phàm nặng nề nhưng không làm gì, anh nghĩ nghĩ, hỏi: “Lương tổng, để tôi đi xem sao?”

“Không cần.” Mặc dù thật sự không yên lòng nhưng cũng không cần phải phái người đi theo giám sát, dù sao cũng ban ngày ban mặt, Sở Ủy Dạ cũng không có khả năng làm gì với Bạch Lộ. Huống chi, Lương Phi Phàm anh cũng không phải kiểu đàn ông nhỏ nhen như vậy.

Anh nhíu mày, lắc đầu: “Để cô ấy đi, lần này đích thực là công của Sở Úy Dạ.” Vừa nói anh vừa kéo tay nhìn đồng hồ, sắp 9 giờ, ăn bữa sáng chắc chỉ cần 15 phút là đủ rồi.

“Gần bệnh viện có cửa hàng bán đồ ăn sáng không?”

Quan Triều nghĩ nghĩ, cố gắng đoán suy nghĩ của ông chủ: “Có, nhưng không biết Sở Úy Dạ... yêu cầu ăn cái gì. Trước bệnh viện có rất nhiều quầy bán đồ ăn vặt thì ăn sẽ rất nhanh, nhưng nếu là ăn đồ tây thì phải sang bên kia đường, mà còn chờ đồ ăn lên thì cũng cần một chút thời gian.”

“Cậu đi mua cho tôi hai phần đồ ăn sáng về đây, tôi cũng hơi đói bụng.” Sau một lát, sắc mặt anh trầm ổn, nói: “Đồ ta cùng đồ tây, mỗi thứ một phần.”

Quan Triều: “...”

Sở Úy Dạ vốn muốn đưa Bạch Lộ đi xa một chút, ăn sáng chỉ là cái cớ, anh muốn cùng cô tìm một nơi riêng tư để được ở gần nhau mà thôi.

Kỳ thật anh phí khí lực lớn như vậy mời bác sĩ Smith về đây không phải vì tranh công, nhưng anh thừa nhận mình thật sự có chút tư tâm. Trong lòng của cô hiện nay đều là Lương Phi Phàm, anh có lẽ không có cách nào để khiến cô có một phần tâm tư cho anh, nhưng để cô nhớ kỹ anh thì có phải hay không cũng có nghĩa anh ở trong lòng cô đã mọc rễ?

Sở Úy Dạ cười có chút chua xót... Từ khi nào anh lại thành người bất lực uất ức như vậy?

Muốn cái gì không phải có thể không từ thủ đoạn để đoạt sao?

Vì một phụ nữ mà anh không còn là Sở Úy Dạ nữa rồi.

“Bên này được không? Cơm tây.” Bạch Lộ nhìn một quán ăn cách đó không xa liền hỏi người đàn ông vẫn luôn trầm mặc không nói sau lưng. “Anh có thích ăn không?”

Sở Úy Dạ nhìn người phụ nữ trước mặt, ánh mắt hơi lóe lên tiến lại gần cô một bước, cười khê: “Thích, cùng em ăn đều thích.”

“...”

Bạch Lộ cúi xuống, đôi mi nhú lại thanh tú, cô cũng không phải người sẽ đem sự cảm kích thành tình cảm mơ hồ, nhất là đối với Sở Úy Dạ. Cô rất rõ ràng biết tấm lòng của anh, thế nhưng cô không có tình cảm thì cũng không muốn không rõ ràng khiến người ta hy vọng.

Cô nghĩ nghĩ, rồi nói rất chân thành: “Sở Úy Dạ, cảm ơn anh đã làm mọi thứ cho tôi. Chúng ta quen biết là tốt hay là xấu, cho tới bây giờ... Tôi thật sự cảm kích, nhất là lần này. Tôi không biết bác sĩ kia khó mời đến như thế nào, nhưng Phi Phàm đã nghĩ hết biện pháp cũng không mời được, ngược lại để anh mời được nhất định anh đã tốn không ít công phu. Cảm ơn anh.”

Hắn đây là đang phân rõ quan hệ với mình, Sở Úy Dạ cũng không ngốc, cười khê một tiếng, ánh mắt thâm trầm đã khôi phục như lúc đầu. Hai tay anh nhét vào túi quần, nhắc chân đi về hướng cửa hàng, nhẹ nhàng nói: “Ừ, tôi biết em cảm ơn tôi cho nên bữa ăn no này đừng nghĩ sẽ không thanh toán. Vào đi.”

Lương Phi Phàm liên tục nhìn đồng hồ, nhú mày, theo thói quen lấy một điều thuốc ra nhưng nghĩ tới đây là bệnh viện liền nhịn xuống.

Đã 10 phút rồi, sao vẫn chưa quay về?

Đang chuẩn bị gọi điện cho Quan Triều thì cuối hành lang bỗng truyền đến bước chân dồn dập, anh còn tưởng Bạch Lộ trở về, ngẩng đầu lên thì đôi lông mày đã đả độn nhún lại nhún chặt thêm một ít.

“Phi Phàm...”

Lý Đường Lâm căng thẳng đứng trước mặt Phi Phàm. Trước cái nhìn của con trai mình trên mặt bà không chỉ có căng thẳng mà còn có xấu hổ, nôn nóng, bất an, thế nhưng thấy đèn phòng phẫu thuật kia sáng* trong lòng bà càng có nhiều khủng hoảng.

(Ở cửa phòng phẫu thuật sẽ có một bảng hộp ghi chữ Phòng Phẫu Thuật, khi đèn sáng có nghĩa là bên trong đang phẫu thuật.)

Đến thời khắc này bà chỉ có thể đánh cược mọi thứ, ít nhất người đàn ông trước mắt này là đứa con trai bà hoài thai mười tháng sinh ra.

Dù sao nó cũng nên hướng về bà.

“Phi Phàm, mẹ...”

Lý Đường Lâm tiến lên nắm lấy cổ tay Lương Phi Phàm, hốc mắt bà có chút phấm hồng, lực nắm cổ tay anh rất chặt giống như ngữ khí của bà, tuy là run rẩy nhưng mỗi câu mỗi tiếng đều rất nặng nề: “Có một số việc... mẹ nghĩ con nên biết... Mẹ tới tìm con không phải là không có nguyên nhân, Phi Phàm, mẹ...”

“Mẹ.” Lương Phi Phàm nhú mày, anh đưa tay nắm lấy tay Lý Đường Lâm, cảm thấy lòng bàn tay bà lạnh buốt, lông mày anh càng nhăn chặt hơn một ít: “Mẹ tới đây làm gì? Là ai nói cho mẹ con đang ở đây?”

“Tất nhiên mẹ có cách biết.” Lý Đường Lâm cũng không mập mờ, kéo tay Lương Phi Phàm đứng qua một bên. Bà đưa tay chỉ phòng phẫu thuật vẫn sáng đèn, có chút khó mở miệng. “Phi Phàm, mẹ biết con có bao nhiêu việc, cũng biết chuyện lúc trước là con mắt nhắm mắt mở bảo vệ cho mẹ. Thế nhưng chuyện đã đến mức này, con có thể hay không... sẽ giúp mẹ? Mẹ không thể ngồi tù, mẹ không phải cố ý lừa gạt con làm gì, chỉ là Tần Trân Hy... Nếu bà ấy tỉnh lại thì con sẽ mặc kệ mẹ sao?”

Khi Lương Phi Phàm thấy mẹ xuất hiện ở bệnh viện đã đoán được mục đích của bà đến đây.

Kỳ thật cũng không khó đoán, nơi này là bệnh viện, có tai mắt của anh thì cũng có tai mắt của mẹ, sau khi Tần Trân Hy xảy ra chuyện, mặc dù có lái xe thay bà nhận tội thì chuyện căn bản cũng không đơn giản như vậy, người trong Lương gia đều rõ ràng nhìn ra sự thật.

Lương Vô Minh lựa chọn làm như không thấy là vì mặt mũi của mình cùng thân phận địa vị của Lương gia.

Lương Kiếm Nam lựa chọn không biết gì cũng vì Lương gia cùng Lương Thị.

Mà Lương Phi Phàm anh lựa chọn mắt nhắm mắt mở, để người phụ nữ của mình chịu thiệt thòi tui thân lớn như vậy cũng chỉ vì giữ gìn mẹ của mình.

Anh thừa nhận, đối với việc này từ khi bắt đầu anh đã đứng đưa trái phải, cuối cùng vẫn đem cán cân lệch về hướng mẹ của mình. Anh có nghĩ Bạch Lộ sẽ vì chuyện này mà oán hận anh, anh đều đã chuẩn bị để bị oán hận nhưng cuối cùng lại được cô thông cảm.

Trên thế giới này sẽ không có người có thể khiến lòng anh mềm mại như thế, cũng không có người để anh nguyện ý bỏ đi tất cả để yêu thương.

Bạch Lộ là duy nhất, anh đã phụ bạc cô một lần, anh không muốn lại phụ cô lần thứ hai.

“Mẹ cũng đã biết lần trước con bao che cho mẹ, như vậy lúc này mẹ không nên lại tới tìm con vì chuyện này.” Lương Phi Phàm nhíu mày, giọng trầm thấp, mỗi một tiếng nói với Lý Đường Lâm đều từ đáy lòng, mặt bà lộ ra vẻ không dám tin.

“Mẹ, chuyện mỗi người đã làm cho dù ít nhiều thì tối thiểu cũng phải dám chịu hậu quả. Bây giờ con không muốn khiến Bạch Lộ thêm thương tâm, chuyện này... mẹ không thể bắt con phải thiên vị cho mẹ nữa, nếu như có thể mà nói, đến lúc đó con sẽ nói chuyện với Tần Trân Hy một chút, hy vọng bà có thể không truy cứu...”

“Không được!”

Lý Đường Lâm bỗng nhiên lên tiếng ngắt lời nói của Lương Phi Phàm, ánh mắt của bà không còn bất an mà còn đang khủng hoảng, tất cả đều bị một loại tuyệt quyết ép xuống. Bà hất tay Lương Phi Phàm ra, nhú mày, lắc đầu: “Không được! Không thể để bà ta tỉnh lại, không thể để bà ta tỉnh lại! Tại sao phải đi cầu bà ta? Đây không phải lỗi của mẹ! Phi Phàm, con không rõ à? Tất cả mọi chuyện đều không phải lỗi của mẹ, con biết không?”

“Mẹ, hiện tại mẹ đang quá xúc động, mẹ đi nghỉ trước đi, chuyện ở đây giao cho con.”

Lương Phi Phàm thấy Lý Đường Lâm càng ngày càng căng thẳng liên tiếp lên vỗ vai bà, lại không nghĩ bị Lý Đường Lâm đẩy tay anh ra: “Tại sao mẹ phải đi? Phi Phàm... Con là con mẹ, chẳng lẽ con không thể hướng về mẹ? Tần Trân Hy bà ta... bà ta... là tự bà ta bị như vậy, không liên quan gì tới mẹ. Phi Phàm, mẹ...”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 176

“Đã không có liên quan gì tới mẹ thì mẹ tới đây để làm gì?” Lông mày Lương Phi Phàm nhíu chặt, ngữ khí đã lộ ra mấy phần không kiên nhẫn, nhưng đây là mẹ anh, anh không thể dùng thủ đoạn ngoan độc với bà được, từ nhỏ anh đã được dạy điều gia giáo tốt đẹp, vẫn rất tôn trọng cha mẹ mình, gặp chuyện như lúc này anh lại là người cảm thấy khó xử nhất.

“Mẹ, chuyện này giao cho con được không? Nếu như mẹ thật sự tin lời của con thì mẹ nên tin con, chuyện trước đó phát sinh đều sẽ giải quyết, đã có người đi tự thú, cũng sẽ không lại có tình huống khác, để con bảo lái xe đưa mẹ về.”

Lương Phi Phàm lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi điện thì Lý Đường Lâm giật lấy điện thoại trong tay anh ném sang một bên, sắc mặt Lương Phi Phàm trầm xuống, còn chưa kịp nói gì thì Lý Đường Lâm đã nhanh bước một bước chặn trước mặt anh: “Con cái gì cũng không biết sao có thể quyết định giúp mẹ như vậy? Ai nói muốn đi cầu xin bà ta? Dựa vào cái gì mà mẹ luôn phải thua bà ta? Hai mươi mấy năm trước người đàn ông mẹ yêu cũng thua bà ta, cho tới bây giờ ngay cả La Vân chết như thế nào bà ta cũng không chịu nói cho mẹ, bà ta bị tai nạn xe thì có liên quan gì tới mẹ? Nếu lúc ấy bà ta chịu nói thì đã không như vậy, nhất định sẽ không như vậy...”

“Đủ rồi, mẹ đừng nói nữa.”

Lương Phi Phàm nghiêm nghị ngắt lời hồ ngôn loạn ngữ của mẹ, thấy cảm xúc của bà rất không bình thường. Dường như lúc này bà có chút loạn

thần, căn bản không phù hợp để tiếp tục ở lại bệnh viện, chỉ là điện thoại bị bà ném vỡ không thể gọi đi. Lông mày Lương Phi Phàm nhíu thật chặt, vẫn thử trấn an sự quá khích của Lý Đường Lâm: “Chuyện này đừng nói nữa, mặc kệ nguyên nhân là gì cũng được, mẹ, mẹ về trước đi. Chẳng lẽ mẹ không tin con? Con sẽ xử lý tốt...”

“Mẹ có thể tin ai? Mẹ chẳng tin ai cả...”

Thân thể Lý Đường Lâm như đã sụp đổ, phu nhân cao quý ưu nhã như vậy lúc này bộ dáng đã hoàn toàn bị phá vỡ. Bà ngồi bần thần xuống ghế dài, đưa tay ôm lấy mặt mình, có nước mắt thấm qua khe hở nơi kẽ tay, giọng nghẹn ngào: “Con không biết, con thật sự chẳng biết gì cả... Mẹ có bao nhiêu khó chịu, bao nhiêu thống khổ, bao nhiêu cam tâm...? Phi Phàm, con thật cái gì cũng không biết... Kỳ thật mẹ chỉ muốn biết... La Vân năm đó rốt cuộc vì sao mà chết... Mẹ biết chắc chắn con đã phái người điều tra chuyện lúc trước của mẹ và Tần Trân Hy, chắc chắn con biết... ở giữa mẹ và bà ta có La Vân chắn ngang... cha của Bạch Lộ... Bây giờ con đã biết vì sao lúc ban đầu mẹ đột nhiên không đồng ý con với Bạch Lộ chưa? Làm sao mẹ có thể dễ dàng tha thứ... đứa con của người đàn ông mình yêu thương nhất với người phụ nữ khác lại thành con dâu của mình? Đây quả thực là... sỉ nhục lớn nhất. Mẹ không thể tiếp nhận, con trách mẹ ích kỷ cũng được, không thêm nói đạo lý cũng được, thế nhưng mẹ vẫn không thể tiếp nhận...”

“Mẹ, đừng nói nữa.” Lương Phi Phàm lấy tay bóp bóp trán, anh nắm lấy túi xách của bà tìm điện thoại bên trong, sau đó gọi đi, trầm giọng phân phó: “Tới đưa phu nhân đi.”

Chưa tới 5 phút sau liền có người vội vàng đi lên, cảm xúc Lý Đường Lâm vẫn luôn căng thẳng, mấy ngày này tinh thần bà chịu áp lực rất lớn, ăn ngủ không yên.

Là người đều có lương tri, thế nhưng là người cũng lại đều có ích kỷ.

Lý Đường Lâm biết, Tần Trân Hy bị như vậy đều do bà gây ra, nhưng bà lại không muốn thừa nhận cho nên vẫn luôn tìm cho mình một cái cớ.

Cái cớ của bà cũng chỉ có một... La Vân.

“Thiếu gia, hiện tại đưa phu nhân về ạ?” Hiện tại lái xe cho Lý Đường Lâm chính là lái xe lúc trước của Lý Kiếm Nam, cũng là lái xe lâu năm cho Lương gia.

Lương Phi Phàm bóp trán, sau một lát mới gật đầu: “Đưa bà về đi, để người chú ý bà một chút, đừng để bà đi linh tinh, nói là tôi phân phó, hiểu không?”

“Vâng, thiếu gia.”

“Mẹ không đi... Phi Phàm, mẹ còn rất nhiều chuyện muốn nói với con...”

Lý Đường Lâm đột nhiên phản ứng lại, hất tay lái xe ra, nắm lấy Lương Phi Phàm, lắc đầu, nước mắt rơi xuống: “Mẹ không phải là người mẹ tốt, mẹ có lỗi với con, Phi Phàm... Mẹ thật có lỗi với con, nhưng con đừng trách mẹ, nhất định đừng trách mẹ...”

Lương Phi Phàm khẽ thở dài, duỗi tay đỡ Lý Đường Lâm, cố gắng an ủi tâm tình của bà: “Con biết, mẹ, chuyện của mẹ con đều biết. Tin con, con sẽ xử lý tốt, mẹ không sao cả, về nghỉ ngơi thật tốt.”

“Cần tôi đưa em đi khỏi nơi này không?”

Ở một đầu kia Lương Phi Phàm an ủi Lý Đường Lâm, mà bên đầu này, chỗ quẹo ở cuối hành lang Bạch Lộ đang nắm chặt tay mình lại, cả người run lẩy bẩy, khớp môi cũng đang run run. Cô gái gầy yếu nhỏ nhắn xinh xắn thân thể không thể gầy hơn kia vì ẩn nhẫn cảm xúc của mình mà bả vai không ngừng lay động, đôi mắt người đàn ông đứng sau nhoi nhói thật sâu.

Sở Úy Dạ nhìn bộ dáng ẩn nhẫn của cô trong lòng càng thêm day dứt, tư vị nói không nên lời nhưng cũng rõ ràng chưa bao giờ cảm thụ.

Tay của anh giật giật, sau đó mới chậm rãi đưa tới đặt lên vai Bạch Lộ, cau mày, lần đầu tiên nói chuyện với cô rất thận trọng: “Nếu như em thấy không thoải mái thì anh đưa em đi, tình huống phẫu thuật của mẹ em anh sẽ tìm người nói cho em, nhất định là báo với em đầu tiên...”

“Không cần.”

Tay Bạch Lộ bám chặt vào vách tường, móng tay cô bấu vào tường để khiến mình không khụy xuống, chỉ là lời nói ra khỏi miệng lại vỡ vụn run rẩy: “Tôi không sao, tôi phải chờ mẹ tôi ra khỏi phòng phẫu thuật, tôi không sao... thật, không có việc gì...”

Người chính là như vậy, càng nói mình không có chuyện gì thì thật sự trong lòng lại đang rất dễ vỡ, có lẽ đụng vào một cái liền sẽ nát.

“Bạch Lộ...”

Sở Úy Dạ cảm giác được thân thể cô cứng ngắc, ngữ khí rõ ràng là đang gồng lên, lời Lương Phi Phàm cùng Lý Đường lâm nói anh nghe rất rõ, Bạch Lộ cũng nghe rất rõ, sao cô có thể không có việc gì?

“Em đừng gồng quá.”

An ủi người anh không quen nói, nhưng nhìn bộ dáng ẩn nhẫn của cô khiến lòng Sở Dục Dạ giống như bị dây leo quấn quanh khó chịu, còn có... đau lòng. “Nếu như em cần, em có thể dựa vào bờ vai anh.”

“Cảm ơn anh...”

Bạch Lộ đưa tay quệt nước mắt của mình, cô ngẩng mặt lên cho nước mắt chảy vào bên trong, hít sâu một hơi điều chỉnh tâm tình của mình, lúc

này mới chậm rãi nói: “Sở Úy Dạ, cảm ơn anh nhưng tôi không sao, tôi sẽ chờ mẹ tôi... Còn có, chuyện vừa rồi xem như không biết, được không?”

Kỳ thật Sở Úy Dạ luôn cảm thấy mình không có được sự quyết đoán để chen chân cắt đứt tình cảm giữa Bạch Lộ và Lương Phi Phàm. Rõ ràng là muốn người phụ nữ này nhưng lại luôn sợ không dám đi về phía trước một bước.

Cũng chỉ là một người phụ nữ, chẳng phải Sở Úy Dạ anh từng nói muốn liền đi đoạt được, quá trình thì có quan trọng gì sao? Thế nhưng khi đối mặt với cô anh lại phát hiện điều khiến anh cân nhắc nhiều nhất chính là cảm giác của cô.

Hi vọng cô thấy tốt, hi vọng cô vui vẻ... Cho nên mới sẽ phí hết tâm tư đưa bác sĩ khó mời nhất từ nước Anh về. Dùng bữa sáng xem như là đền bù a?

Nhưng chỉ có anh là tự biết, kỳ thật anh khát vọng là sau này mỗi bữa sáng đều được ăn cùng nhau.

“E không muốn Phi Phàm biết thì anh sẽ không nói.”

Sở Úy Dạ buông lỏng bả vai cô, giọng thâm trầm lộ ra vài phần đắng chát: “Nhưng sao em cứ để mình phải chịu đựng? Kỳ thật năm đó có chuyện gì xảy ra em không muốn biết sao? Nếu như em muốn biết anh cũng có thể nói cho em.”

Bạch Lộ không nói gì, chỉ đưa tay quệt một chút nước mắt, sau đó nhắc chân đi ra chỗ rẽ của hành lang.

Đầu kia Lương Phi Phàm vừa vặn để cho người đưa Lý Đường Lâm tiến vào thang máy, ngẩng đầu liền thấy Bạch Lộ sắc mặt trắng bệch đang đi tới, sau lưng còn có Sở Úy Dạ.

Lông mày Lương Phi Phàm nhíu chặt, khẽ mỉm cười bước tới: “Ăn xong rồi?”

Bạch Lộ gật đầu.

“Ca phẫu thuật còn cần một chút thời gian, để anh cho người chuẩn bị cho em một phòng, em nghỉ ngơi một chút.” Anh nói chuyện, ánh mắt lướt qua Sở Úy Dạ, nhìn thấy trên mặt anh ta không biểu lộ gì khác biệt, cẩn thận như anh cũng không yên lòng, quan sát tỉ mỉ thần sắc của Bạch Lộ: “Bạch Lộ, sắc mặt em không tốt, có phải có chỗ nào không thoải mái?”

“Ca phẫu thuật còn cần bao nhiêu thời gian?”

Bạch Lộ nhìn thoáng qua mấy chữ Phòng phẫu thuật, hỏi Lương Phi Phàm.

“Lúc đưa vào nói là cần hơn 6 giờ, nhanh nhất cũng phải vài giờ nữa, cho nên bây giờ em ở đây cũng vô dụng, để anh cho người dẫn em đi nghỉ ngơi một chút, ngay bên trong bệnh viện này...”

Bạch Lộ đưa tay nắm lấy tay anh, ánh mắt không hề chớp nhìn vào mắt anh, rõ ràng không phải là ánh mắt hùng hổ dọa người nhưng lại phảng phất có ma lực xuyên thấu, cô nói từng câu từng chữ: “Phi Phàm, anh đi với em nhé.”

Lương Phi Phàm lại liếc mắt về phía Sở Úy Dạ, ánh mắt hai người chạm nhau, phảng phất đều rất bình bình nhưng ẩn giấu phía dưới là thần sắc phức tạp không muốn cho người khác nắm bắt.

Chốc lát sau, Lương Phi Phàm gật đầu: “Được, em đi qua trước, anh sẽ tới tìm em ngay, anh ở đây đợi Quan Triều một chút.”

Bạch Lộ đồng ý, Lương Phi Phàm tìm y tá sắp xếp một phòng bệnh VIP, để y tá đưa Bạch Lộ đi nghỉ ngơi.

Sắc mặt Bạch Lộ không thích hợp, trên đường đi đều lão đảo. Lông mày Lương Phi Phàm nhíu chặt, lòng đau nhói, đợi cô đi xa anh mới quay sang Sở Úy Dạ: “Hai người quay lại lúc nào?”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 177

Cầm Sở Úy Dạ hơi vênh lên, khước miệng giật giật: “Xem ra Lương tổng có đôi khi thật sự rất nhạy cảm, anh đã đoán được cần gì phải hỏi tôi?”

“Anh cũng nói là đoán, tôi không chắc chắn.”

Lương Phi Phàm nhú mày, ngữ khí có chút bức bối: “Anh cố ý để cô ấy nghe được những lời đó? Sở Úy Dạ, tôi biết trong khoảng thời gian gần đây khi tôi điều tra thì anh cũng điều tra, cho nên chuyện của La Vân nhất định anh cũng biết rõ ràng, có đúng không?”

Sở Úy Dạ nhú mày, gật đầu rất sáng khoái, cũng không phủ nhận: “Không sai, tôi đều biết.”

Lương Phi Phàm nhìn Sở Úy Dạ, lạnh lùng giật giật khước miệng: “Anh thật tổn công phu, đừng quên Bạch Lộ đang là vợ của tôi.”

“Tôi xưa nay chưa từng phủ nhận cô ấy là vợ của anh, có điều tôi cũng không ẩn giấu tình cảm của mình nữa.” Sở Úy Dạ nhìn Lương Phi Phàm, ánh mắt sắc bén của hai người dần ông chiếu vào nhau. Sở Úy Dạ từng câu từng chữ nói: “Lương Phi Phàm, tôi thích Bạch Lộ. Cho nên vợ của anh thì sẽ thế nào, anh hẳn biết chuyện hai mươi mấy năm trước anh muốn giấu cũng không có khả năng giấu cả đời, có những việc anh càng muốn giấu đi thì càng dễ lộ ra chân ngựa. Anh không nhận ra cô ấy vừ mới biết điều gì sao? Cô ấy đi theo anh có thể nói sẽ không có hạnh phúc.”

Ánh mắt Lương Phi Phàm càng trở nên lặng lẽ, ngữ khí càng sâu: “Sở Úy Dạ, tôi cho anh biết, đừng nghĩ dùng chuyện như vậy để chen vào giữa tôi và Bạch Lộ. Giữa chúng tôi không hề có anh ngăn cản, trước kia sẽ không, hiện tại sẽ không, về sau cũng sẽ không. Nhớ lấy.”

Nói xong câu này anh liền xoay người đi về phía cuối hành lang.

Sở Úy Dạ nhìn theo bóng lưng cứng rắn của Lương Phi Phàm, ánh mắt thâm thúy cũng thêm phức tạp, cũng là lời thề son sắc về sau cô đơn.

... A?

Là giữa bọn họ không có người thứ ba là anh, anh có chen chân cũng không chen được vào.

Bạch Lộ ngồi trên ghế sa lon, tầm mắt hơi cúi xuống, vuốt vuốt kẹp tóc trong tay.

Cô nhắm mắt lại, bên tai lại truyền đến lời nói của Lý Đường Lâm khiến cô tê tâm liệt phế.

“Dựa vào cái gì mà mẹ luôn phải thua bà ta? Hai mươi mấy năm trước người đàn ông mẹ yêu cũng thua bà ta, cho tới bây giờ ngay cả La Vân chết như thế nào bà ta cũng không chịu nói cho mẹ...”

“Bà ta bị tai nạn xe thì có liên quan gì tới mẹ? Nếu lúc ấy bà ta chịu nói thì đã không như vậy, nhất định sẽ không như vậy...”

...

Rốt cục cô đã hiểu vì sao lần kia cô đến thăm mộ cha lại gặp Lý Đường Lâm, lúc đó cô vẫn không hiểu được, bây giờ rốt cục đã rõ ràng.

Hóa ra hai mươi mấy năm trước cha của mình và Lý Đường lâm từng có một đoạn tình cảm, cho tới bây giờ, bà ta như cũ vẫn nhớ mãi không quên cái chết của cha cô, bởi vì mẹ cô luôn không chịu nói cho bà ta cho nên ngày đó tại quán cà phê bà ta mới có thể mất khống chế một mực kéo tay mẹ cô, dẫn đến cuối cùng mẹ cô bị xe đụng...

Miệng Bạch Lộ méo xệch, động tác cài tóc cũng cứng đờ không ý thức, không cách nào hình dung được lúc này trong đáy lòng cô có tư vị gì, thật là ngũ vị trần tạp, không có cách nào dùng câu chữ để hình dung, có thể nghĩ tới cũng chỉ có hai chữ... cầu huyết.

Lương Phi Phàm tiến vào, Bạch Lộ vẫn ngồi tịch mịch trên ghế salon như vậy. Phòng VIP chuẩn bị cho cô có đầy đủ thiết bị, cô lại không mở đèn, cho dù là ban ngày nhưng rèm đang đóng thì trong phòng vẫn một màu tối tăm, giống như hoàn cảnh của cô lúc này tràn ngập một loại đau thương nói không nên lời.

Lương Phi Phàm nhịn xuống thở dài, bật đèn nơi công tắc gần cửa, ánh sáng lập tức thay thế cho bóng tối. Bạch Lộ nhíu mày, đôi mắt nheo lại, có tiếng đóng cửa truyền đến bên tai, sau đó là tiếng bước chân trầm ổn đang tiến lại gần.

“Bạch Lộ.”

Lương Phi Phàm ngồi xuống, nhìn thấy chiếc kẹp tóc trong tay cô, nhíu mày: “Nghỉ ngơi một chút, đêm nay trước khi em lên máy bay mẹ em hẳn đã có thể ra khỏi phòng phẫu thuật.”

Bạch Lộ vẫn không biểu cảm gì thu lại chiếc kẹp tóc, tuy động tác hững hờ nhưng Lương Phi Phàm vẫn phát hiện cô rất cẩn thận từng li từng tí.

Cô ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, ngữ khí bình tĩnh hơn mọi khi: “Phi Phàm, em vốn nghĩ cứ xem như em không biết gì cả, sau đó chỉ cần mẹ em bình an vô sự, như vậy em sẽ lên máy bay đi SGA, có lẽ đi một năm rưỡi

như thế. Em không biết về sau sẽ còn phát sinh chuyện gì, em chỉ tin anh, tin rằng anh sẽ xử lý tốt mọi vấn đề, dù là vấn đề mẹ của em. Em biết rất rõ ràng em làm như vậy đối với mẹ em là quá không công bằng, em vẫn tự an ủi rằng nhất định mẹ em sẽ thông cảm cho quyết định của em. Nhưng lại vừa vắn, vừa rồi em nghe được anh và mẹ anh nói chuyện, sau đó em lại phát hiện trong lòng em có một cái hố em vẫn luôn cố gắng giấu đi nhưng không cách nào vượt qua được. Em đi cũng sẽ không an tâm.”

Con người khi yếu ớt nhất cuối cùng cũng chỉ muốn dựa vào người thân của mình.

Bạch Lộ nghĩ, cô trước đó chính là như vậy. Mẹ bị tai nạn xe, chân tướng tàn nhẫn, SARS, phải bỏ thai... tất cả những đả kích đều đánh tới cùng một lúc khiến cô thấy loạn, trong lúc bối rối chỉ muốn nắm lấy sự ấm áp duy nhất.

Vì phần nộ nên không thể suy nghĩ vấn đề trên lập trường của người khác, thế nhưng khi lựa chọn lùi bước, tỉnh táo lại, khi cô đứng trên lập trường của anh, dùng góc độ của anh để suy nghĩ chuyện tai nạn xe, cô nghĩ cô có thể lựa chọn tha thứ.

Đây cũng là một loại... yêu ai yêu cả đường đi lối về a?

Nhưng bây giờ...

Đã biết sự tình sao còn có thể giả vờ ngây ngốc xem như cái gì cũng không biết?

“Vừa rồi em vẫn luôn đứng ở chỗ góc cuối hành lang.” Giọng Bạch Lộ nhỏ đi, chậm rãi nói: “Những gì anh và mẹ anh nói em đều nghe được, em rất bất ngờ nhưng lại cảm thấy những chuyện trước kia không hiểu bây giờ lại rất rõ ràng. Qua nhiều năm như vậy em cũng không biết năm đó cha em bị chết thế nào, mẹ em chưa từng nhắc tới chuyện này trước mặt em, hiện

tại em mới biết được, hóa ra có nhiều bí ẩn bên trong. Anh biết đúng không? Mong anh nói cho em.”

Lông mày Lương Phi Phàm nhíu chặt, trước khi tiến đến đã biết cô sẽ hỏi về chuyện này, nhưng khi đối mặt với cô anh vẫn có chút khó mà mở miệng.

Quá khứ phức tạp như vậy có phải thật sự muốn mở ra hay không, bay ra trước mặt cô, để cô tự mình thấy đoạn quá khứ kia là cớ nào đâm máu?

Vì cái gì hai người thật vất vả mới đến được với nhau lại sinh ra một hòn núi lớn chắn giữa?

Nếu như cô biết cái chết của La Vân năm đó có liên quan tới cha của mình liệu cô còn có thể bình tĩnh ngồi trước mặt mình không?

Lương Phi Phàm khó xử, trong lòng bất ổn, tư vị dạng gì cũng có, có một loại cảm xúc nôn nóng khó chịu đang cuộn cuộn trong cơ thể anh. Anh không nhìn được, lần sờ điều thuốc châm lửa, cau mày hút vào hai hơi mới nhớ tới nơi này là phòng bệnh, bên cạnh còn có Bạch Lô, liền đưa tay bóp tắt thuốc.

“Bạch Lô, còn nhớ anh từng nói với em điều gì không?” Lương Phi Phàm trầm ngâm một lát, thận trọng nói. “Có một số việc không phải anh không muốn nói cho em biết, chẳng qua là cảm thấy em cũng không nhất định phải biết. Anh không phải muốn tận lực giấu giếm em điều gì, chỉ muốn bảo vệ em.”

“Cái gọi là bảo vệ của anh đối với em mà nói chưa chắc em đã muốn. Mỗi người đều có quyền cảm kích, chuyện liên quan tới cha mẹ em em đã biết một nửa, em không thể xem như không có chuyện gì xảy ra.”

“Bạch Lô...”

“Nếu như anh không nói cho em thì em cũng có thể đi tìm Sở Úy Dạ. Nếu như em thật sự muốn biết em sẽ có biện pháp để biết, nhưng em hi vọng chuyện này là chính miệng anh nói cho em.” Bạch Lộ nghiêm trang chặn lại từ ngữ mập mờ của Lương Phi Phàm.

Cô lúc này nhắc tới ‘Sở Úy Dạ’ thật sự là muốn kích Lương Phi Phàm, bởi vì cô biết lòng tự trọng cùng lòng ham chiếm hữu của người đàn ông này, anh tuyệt đối sẽ không cho cô đi tìm Sở Úy Dạ, cũng chỉ có cách này anh mới có thể nói cho cô mọi chuyện.

Quả nhiên, ánh mắt Lương Phi Phàm trầm xuống, đưa tay ôm lấy Bạch Lộ vào ngực, một tay đỡ gáy cô, một tay mơn trớn gương mặt của cô, giọng căng cứng trầm thấp: “Về sau đừng nhắc tới cái tên Sở Úy Dạ trước mặt anh, em biết anh không thích em nhắc tới ba chữ kia ở trước mặt anh. Em muốn biết cái gì anh có thể nói cho em, nhưng anh hy vọng em có thể bình tĩnh, không nên đem quan hệ giữa anh và em trộn lẫn vào. Em có thể làm được thì anh sẽ nói cho em biết.”

Cha mình cùng Lý Đường Lâm có quan hệ, như vậy có phải cái chết của ông cũng có quan hệ với Lý Đường Lâm?

Cô vận lòng mảy, trong lòng trào ra một sự lạnh lẽo, có thể tiếp nhận chuyện mẹ cô bị tai nạn, nhưng cái chết của cha cô chẳng lẽ cũng phải thừa nhận sao?

Cô cảm thấy khổ sở, khi cái gì cũng không biết phải suy đoán lung tung mới là đáng sợ nhất, nhưng chân tướng đã ở trước mặt lại không dám đưa tay, giống như trong thân thể cô có hai linh hồn đang giằng xé.

Thống khổ, bi thương tót thẳng vào mặt.

Biết mình hẳn phải dùng cảm đối mặt, nhưng có phải hay không sau này còn có thể để tất cả mọi thứ đứng ở điểm ban đầu? Hay lại dẫn tới một hoàn cảnh mình không thể đối mặt?

Bạch Lộ không nói gì cả, Lương Phi Phàm chỉ cảm thấy bất an trong lòng ngày càng lớn, anh ôm cô chặt hơn, ngữ khí thâm trầm thêm mấy phần bá đạo: “Bạch Lộ, anh hi vọng em có thể hiểu được, anh chưa hề tính toán sẽ giấu mọi chuyện mãi mãi, anh biết một ngày nào đó em sẽ biết, chỉ là lại không nghĩ ngày đó đến nhanh như vậy. Nhưng lúc nào cũng được, em muốn biết anh sẽ nói cho em biết, nhưng trước khi nói cho em biết mọi chuyện anh muốn nói rõ ràng với em, em là vợ của Lương Phi Phàm anh, vĩnh viễn đừng nghĩ chạy khỏi anh.”

Bạch Lộ mím môi, không nói gì, tâm tư quá loạn.

Lương Phi Phàm không được đáp lại liền đưa tay giữ chặt gáy cô, cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 178

Cô mím môi lại có chút cố chấp, mặc dù không chống cự một cách rõ ràng nhưng vẫn mang theo vài phần mâu thuẫn. Ánh sáng trong mắt Lương Phi Phàm trầm xuống hiện ra ra một loại khát vọng thăm thiết kèm theo sự nôn nóng, anh dùng sức bóp chặt cằm cô lại khiến Bạch Lộ nhất thời kêu ‘A’ một tiếng, răng cô hé ra, lưỡi Lương Phi Phàm nhanh chóng xâm nhập vào, tìm được đầu lưỡi cô liền dùng lực hút một cái. Bạch Lộ thấy tê dại nơi đầu lưỡi, nhú mào muốn đẩy anh ra nhưng anh lại càng ôm cô chặt hơn, hai người đều ngồi trên ghế salon, tay Lương Phi Phàm luồn qua nách ôm trọn người cô, không để ý cô đang giãy giụa kéo cô ngồi lên đùi mình.

Không phải chưa từng trải qua nụ hôn của anh, ban đầu sẽ dịu dàng, càng về sau càng triền miên thăm thiết, cũng có quá bá đạo thể nhưng lúc này sự hung hãn trọn nụ hôn của anh có vài phần bất an.

Bạch Lộ nghĩ, hẳn là anh đang trấn an mình, nhưng chỉ kịp nghĩ những lời này, câu nói không thể thoát ra khỏi miệng.

Khó chịu, linh hồn cô như bị khống chế, xé rách. Co giãy giụa, Lương Phi Phàm vẫn không chịu buông, càng thâm nhập sâu hơn mang theo kỹ xảo muốn chiếm lấy, đến cuối cùng cô mềm nhũn trong ngực anh, cảm nhận được hơi thở có chút trắc trở của cô anh mới buông lỏng cô ra.

Hơi thở của anh nặng nhọc, trán anh tì lên trán cô, đôi mắt thâm thúy sáng quắc nhìn chăm chăm vào mắt cô gần trong gang tấc.

“Lúc này còn muốn chạy khỏi anh không?”

“...” Bạch Lộ mím chặt môi, không nói gì.

Ánh mắt Lương Phi Phàm trầm ngâm, tay đưa lên chạm vào môi cô, thở dài nhìn xuống dục vọng trong người, nói: “Đừng như vậy, em như vậy anh biết phải làm sao bây giờ?”

...

“Bà xã.” Giọng anh lộ ra vài phần bất lực, tay anh kéo nhẹ cằm cô. “Nhìn anh.”

Mắt Bạch Lộ hơi ướm hồng chạm vào ánh mắt thăm thiết của Lương Phi Phàm, cô nhìn chỗ sâu trong con người anh, đột nhiên cảm thấy mình không thể như vậy. Kỳ thật đã nghĩ xong, cô muốn đổi mặt với quá khứ, bây giờ lờ lờ nhấp nháy không biết phải như nào.

Cô âm thầm hít sâu một hơi, rồi cuộc mở miệng, giọng có chút khàn khàn: “Em muốn biết mọi chuyện, bây giờ anh nói cho em biết, ba em chết như thế nào?”

“Nghĩ kĩ rồi?”

Bạch Lộ gật đầu.

Lương Phi Phàm quàng tay qua hông cô, kéo cô vào lòng ngực của mình. Bạch Lộ cũng không phản kháng, phản kháng sẽ khiến anh bất an, cô nghĩ, cho nên để anh tùy ý ôm cô thân mật như vậy.

Anh im lặng thật lâu, nửa ngày sau giọng trầm trầm cất lên trong không gian yên tĩnh này.

“Không biết phải nói từ đâu. Em vừa nghe được anh và mẹ anh nói chuyện thì em cũng biết mẹ anh... lúc còn trẻ cùng ba em yêu nhau. Mẹ

anh là tiểu thư danh giá, ông ngoại anh rất coi trọng môn đăng hộ đối, ông không đồng ý chuyện tình cảm giữa cha em và mẹ anh, đã dùng rất nhiều thủ đoạn cuối cùng cũng đã chia rẽ được bọn họ.”

“Anh không biết ông ngoại anh và cha em đã nói gì, nhưng anh nghĩ em nên biết, cha em là một người đàn ông rất có cốt khí, nói vậy tức là ông đã phải làm một điều gì đó rất ghê gớm mới có thể khiến cha em và mẹ anh chia tay. Chỉ là mẹ anh cũng không biết nguyên nhân bọn họ chia tay là do ông ngoại anh nhúng tay vào, bà tưởng cha em bỏ rơi bà, trong cơn tức giận mới đồng ý lời cầu hôn của một người nhất kiến chung tình – chính là cha anh. Dù đã kết hôn hai mươi mấy năm qua bà vẫn chưa từng quên cha em, anh nghĩ đời này có lẽ bà thực sự yêu chỉ có cha của em.”

Lương Phi Phàm dừng một chút, cảm thấy cổ họng có chút khổ sáo, anh để Bạch Lộ ngồi sang bên cạnh, sau đó mới hỏi: “Anh hút thuốc được không?”

Bạch Lộ biết chỉ khi anh thấy phiền táo mới muốn hút thuốc.

Cô kìm lại tâm tình đang xao động mới nghe được một nửa câu chuyện, rất tỉnh táo gạt đầu.

Lương Phi Phàm đốt một điếu thuốc, từ trên ghế sa lon đứng dậy, đi tới bên cửa sổ, mở rèm đẩy cánh cửa ra để không khí trong phòng thoáng đãng, không để cô hít nhiều khói thuốc.

Bạch Lộ nhìn dáng người cao ngất của Lương Phi Phàm đứng ở cửa sổ, ánh mặt trời ấm áp từ bên ngoài chiếu lên người anh, gương mặt anh tuần cũng uẩn trữ vài phần lãnh ý. Anh tiếp tục nói, bởi vì đứng có chút xa, giọng nói như lộ ra vài phần phiêu hốt (nhẹ nhàng mau lẹ, thoát đến thoát đi như gió).

“Sau khi cha em và mẹ anh bị chia tách, cha em mới gặp mẹ em, bọn họ kết hợp như nào anh không rõ ràng lắm, chỉ biết sau khi kết hôn không lâu

thì sinh ra em. Bạch Lộ, em có biết cha em cũng là một kiến trúc sư không?”

Lương Phi Phàm lấy tay xua khói thuốc đi, gương mặt anh ẩn hiện dưới làn khói trắng, thần sắc khó lường.

Trong lòng Bạch Lộ khẽ nháy lên một chút.

Cha cô cũng là một kiến trúc sư?

Hình như cô chưa từng nghe được mẹ cô nói đến chuyện này, ký ức ngày xưa của cô đã phai nhạt đi nhiều, bây giờ chỉ còn có thể nhớ được một nhà ba người ở chung với nhau có được một khoảng thời gian vui vẻ. Cô chỉ nhớ khi đó ba đi làm ở một công ty nhỏ, thu nhập không cao nhưng lại rất an nhàn, cho tới bây giờ cô cũng không biết ông lại là một kiến trúc sư.

Chẳng lẽ cô từ nhỏ đã thích dùng khói để thiết kế linh tinh là thừa kế gen từ cha cô sao?

Lương Phi Phàm nhìn vẻ mặt hoang mang của Bạch Lộ cũng liền đoán được cô không biết chút nào về chuyện trước kia.

“Rồi sao nữa?”

Bạch Lộ cũng không vương vấn nhiều về chuyện nghề nghiệp của cha cô, chỉ muốn biết chuyện sau này của ông.

Lương Phi Phàm đưa tay lên dùng sức hít một hơi thuốc, chậm rãi phun ra một làn khói, giọng nam tính mang theo vài phần khàn khàn kêu gọi: “Cha em và một đồng nghiệp cùng nhau nhận một công trình.”

Anh nheo lại đôi mắt sáng quắc đang thẳng tắp nhìn Bạch Lộ, nhìn đôi má ửng hồng của cô, nhìn đôi môi đỏ mọng đang mím thật chặt, dưới vẻ

mặt bình tĩnh kia chỉ anh biết đang phải cất giấu sự phức tạp thế nào. Cuối cùng có một số việc vẫn phải nói ra.

Lương Phi Phàm hút thuốc sâu hơn một ít, giống như nơi sâu nhất trong linh hồn anh đang thúc giục, anh mở miệng nói theo bản năng: “Công trình bọn họ nhận là của Lương Thị và Diệp Thị hợp tác.”

Bàn tay đang khép hờ của Bạch Lộ nghe được ‘Lương Thị’ và ‘Diệp Thị’ liền run rẩy nắm chặt, mặt cô trắng bệch rồi dần dần xám lại như than chì, cũng run rẩy lên.

Lương Phi Phàm chú ý tới nét mặt của cô, nhú mày càng thêm chặt một ít. Anh muốn tiến đến nhưng lại phát hiện lúc này mình không có dũng khí đi về phía trước.

Còn có rất nhiều điều tàn nhẫn phải nói cho cô, đến gần rồi sợ cô nổi loạn, sợ cô không nghe hết mọi chuyện, cũng không chừng sẽ lao ra khỏi phòng bệnh...

Đây là phòng VIP, bên trên chiếc bàn nhỏ trong phòng có gạt tàn thuốc lá nhưng anh không tiến tới, cứ như vậy ngón tay kẹp chặt điếu thuốc mang theo một chấm đỏ đỏ lóng lánh sắp sửa đốt cháy tới da thịt anh. Giọng Lương Phi Phàm càng trầm thấp vài phần.

“Bạch Lộ, em nghe đến đây nhất định sẽ đang suy nghĩ cái chết của cha em chắc có liên quan tới công trình này, mà công trình này đúng lúc lại là của Lương Thị và Diệp Thị hợp tác, như vậy liệu có phải cái chết của cha em cũng có quan hệ với Lương Thị và Diệp Thị? Anh không muốn lừa dối em điều gì, đúng thật có quan hệ. Và cha của anh, Lương Kiếm Nam, có liên quan rất lớn. Nhưng dù là cha của em... tự sát ở trước cửa nhà anh, nhưng trong chuyện này không hề đơn giản như vậy. Hiện giờ anh còn không thể cho em một câu trả lời thuyết phục nhất, anh chỉ có thể nói cho em biết, cha anh có trách nhiệm trong chuyện này, nhưng... ông thật sự

không cố ý, Diệp Tử Kiệt... ông ta đạo diễn tất cả. Anh nói như vậy có lẽ em sẽ cảm thấy anh chỉ đang tìm một lý do đỡ tội cho cha mình, nhưng em có tin anh không?”

...

Im lặng.

Không khí giống như đang bị đông cứng lại.

Ánh nắng bên ngoài rực rỡ xuyên qua tán cây rậm rạp trước cửa sổ khiến từng bóng loang lổ chiếu vào phòng, thế nhưng lại không khiến người ta cảm thấy chút ấm áp nào. Phòng bệnh này trong nháy mắt đã rơi vào vực sâu đen kịt, hai người cứ như vậy một đứng một ngồi, ở giữa dường như cách một vực sâu không cách nào vượt qua.

Lương Phi Phàm nhíu mày, gió thổi tiến vào cũng cảm giác được thuốc lá trên ngón tay đang cháy nhanh hơn, điểm sáng đỏ thắm đã tiến sát da tay anh, ngón tay theo bản năng giật giật, rốt cuộc anh xoay người đi tới một góc phòng, cúi người xuống dụi đầu thuốc là vào chiếc gạt tàn. Bất chợt nghe ‘rầm’ một tiếng.

Người anh cứng đờ, khi phản ứng kịp nhìn ra bên ngoài đã không còn thấy Bạch Lộ ngồi trên sofa, cửa phòng bệnh mở toang, anh chạy nhanh đuổi theo vừa vịn thấy được bóng lưng nhỏ nhắn của Bạch Lộ khuất ở cuối hành lang, như một mũi tên vọt vào thang máy.

Lương Phi Phàm nhíu mày, chửi thầm vài tiếng, muốn gọi điện cho Quan Triều nhưng nhớ tới điện thoại đã bị Lý Đường Lâm ném hỏng, chỉ có thể chạy nhanh đuổi theo, khi đến cửa thang máy số đã nhảy tới tầng 1, cô muốn rời khỏi bệnh viện sao?

Lương Phi Phàm không nghĩ nhiều, chờ thang máy quá chậm, anh sợ Bạch Lộ đi xa đuổi không kịp liền xoay người vọt vào cầu thang bộ, rất

may không phải ở trên tầng quá cao, anh chạy xuống rất nhanh đã tới cửa bệnh viện.

Thân phận của anh như vậy tất nhiên nhiều nhân viên trong bệnh viện biết, thấy anh chạy thực mạng không giữ hình tượng có mấy y tá trẻ đã tiến lại gần, Lương Phi Phàm nôn nóng, đưa tay nắm lấy y tá gần nhất, lớn tiếng hỏi: “Có thấy một cô gái đi ra ngoài không? Mặc một chiếc áo màu lam nhạt, có thấy không?!”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 179

“Sao... một... tôi...”

“Chết tiệt, tôi đang hỏi cô, có thấy không?”

Y tá kia bị bộ dáng hung ác của Lương Phi Phàm khiến cho sợ hãi tới mức á khẩu không nói được gì, may mà ở bên có người thấy được liền vội vàng lên tiếng: “Tôi có thấy, là Bạch tiểu thư... Hình như là vừa chạy hướng này.” Cô chỉ chỉ sang một hướng, trước đây cô thường thay thuốc cho Bạch Lộ nên nhận biết được, cũng biết quan hệ của cô ấy với Lương Phi Phàm là như nào.

Lương Phi Phàm dẫn y tá trước mặt ra chạy nhanh theo hướng vừa được chỉ.

Cửa bệnh viện chính là đường lớn, lúc này lượng người qua lại rất cao, Lương Phi Phàm nôn nóng nhìn vào đám người vài lần cũng không thấy thân ảnh quen thuộc, anh cảm giác trong lòng lúc này đã không còn phân định được chuyện kể cho cô là đúng hay sai.

Nhưng nếu không nói thì cô sẽ bỏ qua sao? Sẽ không, tính cách Bạch Lộ thì anh là người rõ nhất, cô là kiểu người nhất định phải biết rõ mọi chuyện.

Còn nếu nói dối cô? Như vậy thì ngày nào đó lời nói dối cũng bị lộ ra, đến lúc đó càng khó mà giải thích.

Biết rõ cô khó có thể chấp nhận, cũng chuẩn bị kỹ càng, thế nhưng anh không ngờ vẫn là có sơ sót khiến chớp mắt một cái cô đã chạy đi.

Anh ấy nay, tự trách, trái tim như bị vật gì bén nhọn đâm vào khó chịu.

Trước mắt người đi đi lại lại rất nhiều, nhiều người như vậy anh không tìm được cô, ngay cả trước mắt của mình cô chạy anh cũng tìm không được.

Hình như cơ thể anh không còn sức lực, sau đó có một loại thất kinh xông tới bao trùm cả lý trí của anh. Anh đưa tay lau gò má, không còn cách nào khác đành nhanh chóng quay về phòng phẫu thuật.

Quan Triều đã chờ ở cửa, trên băng ghế dài bày bữa sáng, Sở Uy Dạ đã rời đi.

“Lương tổng...” Thấy anh đang tiến tới, lúc này toàn thân trầm trọng lại có thêm một chút hoảng loạn, Quan Triều liền vội vàng đứng dậy nghênh đón.

“Phẫu thuật còn cần bao lâu?”

Quan Triều nhận ra trong câu nói của anh có chút thờ dốt. “Đã vào được hơn ba giờ, tôi nghĩ còn cần 3 tiếng nữa.”

“Cậu gọi người lập tức đi tìm Bạch Lộ.”

Quan Triều nhíu mày, cảm giác được có chuyện không tốt xảy ra, cũng dự cảm được có liên quan tới Bạch Lộ. Dù sao người có thể khiến Lương Phi Phàm hốt hoảng như vậy trên thế giới này có lẽ cũng chỉ có Bạch Lộ.

Thế nhưng anh không nghĩ rằng lại không thấy Bạch Lộ đâu.

“Lương tổng, phu nhân... cô ấy bỏ đi sao?” Nếu không có đầu mối thì anh cũng không biết phải tìm từ đâu.

Lương Phi Phàm đề xuống sự khó chịu trong lòng, giọng nhỏ xuống: “Cô ấy đã biết chuyện hai mươi mấy năm trước, chuyện cha của cô ấy khiến nhất thời không chấp nhận được liền bỏ ra ngoài. Cô ấy đi quá nhanh, tôi không đuổi theo kịp, cậu lập tức phá vỡ người, mặc kệ dùng cách gì nhất định phải tìm được cô ấy. Lấy cho tôi một chiếc điện thoại mới, tôi chờ trong bệnh viện.”

Tần Trần Hy mỗi ở đây không có ai ở lại cũng không tiện, Lương Phi Phàm chỉ có thể ở lại chỗ này.

Để Quan Triều đi tìm người anh cũng yên tâm, năng lực của Quan Triều anh vẫn luôn rất rõ ràng.

Quan Triều không chần chờ, rất nhanh rời khỏi bệnh viện, không tới hai mươi phút sau có người mang tới điện thoại mới cho Lương Phi Phàm.

Lương Phi Phàm ngồi ở hành lang bệnh viện, do dự thật lâu rốt cục vẫn phải gọi điện thoại cho Lương Vô Minh.

Chuyện quanh co lòng vòng, hiện tại anh cần cầu ông, rốt cuộc Lương Vô Minh là ông nội của anh, chuyện trước kia của mẹ mình anh có thể mất nhắm mắt mở bỏ qua cũng là muốn để một nhân tình của người nhà với chuyện của anh và Bạch Lộ. Chỉ là, anh không nghĩ tới nhân tình này đã phải đánh đổi thật sớm.

“A lô... Cô ấy ở thành phố A, nhưng hiện tại cháu không biết cô ấy ở đâu. Cháu rất ít khi cầu xin ông chuyện gì, lần này coi như cháu cầu xin ông, giúp cháu tìm được cô ấy, không cần phải khiến cô ấy sợ hãi, cháu chỉ muốn biết cô ấy đang ở đâu.”

Lương Vô Minh có quan hệ rất giông, tìm người ở thành phố A này đối với ông mà nói cũng không phải chuyện quá khó khăn.

Cháu nội đã nói như thế ông cũng xuống một nước, dẫu sao ông cũng là người hiểu chuyện, cũng là người biết đạo lý, đối với Bạch Lộ trong lòng ông không ghét bỏ, nhưng địa vị thân phận xa cách, hơn nữa giữa bọn họ có nhiều chuyện như vậy, cho tới bây giờ kỳ thật trong lòng ông có nhiều áy náy hơn.

Con dâu mình làm ra chuyện như vậy, ông vốn là người tâm minh như gương, cuối cùng vẫn là hy sinh người khác để bảo toàn danh vọng cùng người Lương gia... Hiện tại Lương Phi Phàm đưa ra yêu cầu như vậy Lương Vô Vinh liền trực tiếp đồng ý.

“Cho ông một chút thời gian, ông sẽ giúp cháu tìm được.” Dừng một chút, lại hỏi một câu: “Ngày hôm nay... cháu đều ở bệnh viện?”

Bệnh viện này với Lương Vô Minh có quan hệ rất sâu, Tần Trân Y ở bệnh viện tình trạng mỗi ngày ông đều được biết, ông hỏi như vậy thì tức là đã biết hôm nay Tần Trân Hy đang mổ.

Lương Phi Phàm ‘vâng’ một tiếng.

Lương Vô Minh khẽ thở dài. “Người thì phải cứu, có thể tình lại là chuyện tốt, không có tai nạn chết người ông cũng yên lòng. Nhưng Tần Trân Hy sau khi tình lại rồi ông không hy vọng sẽ gây ra chuyện không tốt gì, cháu hiểu không? Ông sẽ giúp cháu tìm con gái của bà ấy.”

Lời này coi như là một điều kiện trao đổi.

Lương vô Minh cũng hiểu được chuyện này dường như có chút hèn hạ, nhưng ông cũng không có biện pháp nào, ai cũng có ích kỷ, khi phải lựa chọn luôn luôn chọn cho bản thân mình trước.

Lương Phi Phàm cũng không có nhiều do dự, rất dứt khoát: “Cháu biết.”

Ngắt cuộc gọi, anh ngẩng đầu lên nhìn phòng phẫu thuật, ba chữ màu đỏ vẫn đang sáng. Anh đưa cổ tay lên nhìn, còn phải chờ lâu, bất an trong lòng cũng không có biện pháp an tĩnh lại.

Bạch Lộ...

Bạch Lộ nghĩ, lúc này cô nên đi đâu, có thể đi đâu? Chính cô cũng không biết.

Cô chỉ biết ra khỏi bệnh viện, cứ chạy về phía trước, chỉ cần chạy xa là tốt rồi, bởi vì không có cách nào đối mặt với bất kỳ ai, giống như là không có cách nào đối mặt với chuyện kia.

Đều nói, chân tướng tàn khốc, người không biết sẽ hạnh phúc.

Trước đây cô không cảm thấy, hiện tại đã được thấm thía.

Không biết phải hình dung cảm giác này như nào, cô chỉ biết là, kỳ thật cô sẽ không oán hận, mặc kệ cái chết của cha cô có phải thật sự có quan hệ với Lương Kiếm Nam không, còn có... Diệp Tử Kiệt một tay tạo thành. Chỉ ít cô xác định được trong chuyện này cô không có khí lực oán hận bất cứ ai, cũng không có dũng khí đối mặt với bất kỳ ai.

Nhất là... Lương Phi Phàm.

Biết phải đối mặt với anh như thế nào?

Anh nói, Bạch Lộ, chuyện kia kỳ thực có quan hệ với cha anh, nhưng cũng không phải tất cả đều là trách nhiệm của ông ấy.

Cô có thể tin tưởng không? Tin tưởng... hai chữ đơn giản này lại chứa trong đó bao nhiêu áp lực?

Cô muốn tin tưởng anh, thế nhưng ở trước mặt sự thực tàn khốc cô chỉ muốn trốn tránh.

Cô biết, mặc kệ mình có đi xa hay không Lương Phi Phàm nhất định sẽ tìm được cô, cô cũng không nghĩ cả đời này không nhìn anh nữa, cô không phải là kiểu người không phân biệt được đúng sai. Kỳ thật cô đã là Lương phu nhân, giống như trước khi nói với cô anh đã bịt miệng cô trước, rằng ‘Em muốn biết cũng được, nhưng không được rời bỏ anh.’

Cô không muốn chạy trốn khỏi anh, nhưng hiện tại cô cần không gian để thở, để cho cô có thể suy nghĩ, tiêu hóa chuyện này một chút.

Cô sống ở thành phố A nhiều năm nhưng đây là lần đầu tiên như vậy... trên người không mang theo một đồng tiền, hai tay trống không, mọi thứ đều đã để ở trong phòng bệnh.

Bạch Lộ không biết đã đi bao lâu.

Đi ngang qua trường tiểu học, cấp 2, cấp 3, còn có đại học, thấy rất nhiều học sinh tinh thần phấn chấn bông bông, đang đánh cầu, chạy bộ, tốp năm tốp ba kết đội, líu ríu không buồn không lo. Đi ngang qua trung tâm thương mại thấy được nhiều cô gái xinh đẹp diện cuồng mua sắm. Đi qua tử điểm thấy được nhiều người mặc âu phục dáng vẻ thành công ra ra vào vào đàm phán thỏa hiệu, thần thái trên mặt rất sáng chói. Đi qua quầy bán quà vật thấy người ngồi đọc báo người ngồi ăn uống, trên mặt đầy vẻ tươi cười, đại khái cũng gọi là thỏa mãn. Đi qua chờ bán đồ ăn, thấy cả trai lẫn gái đều xem hàng, cò kè mặc cả...

Cô bỗng nhiên cảm thấy thành phố này rất lớn, người sinh sống ở chỗ này đều rất phong phú.

Chỉ là cô, một mình cô đơn, cảm nhận được một loại trống rỗng cùng tuyệt vọng trước nay chưa từng có.

...

Vẫn luôn biết thành phố A có một hòn núi Minh Dương, có người nói lên trên đỉnh ngắm được mặt trời mọc hoặc lặn thì cả đời này đều có thể sống đơn giản hạnh phúc.

Bạch Lộ vẫn luôn chưa từng đi, trước kia nghĩ người hạnh phúc và vui sướng chủ yếu dựa vào chính bản thân mình, có quan hệ gì tới nhìn thấy mặt trời mọc và lặn.

Thế nhưng giờ khắc này cô lại đột nhiên muốn leo lên để cảm nhận một chút, được ngắm lúc mặt trời mọc và lặn trên đỉnh núi có phải thật sự có thật sự hay không có thể khiến quên mất tất cả thống khổ để có thể sống đơn giản, hạnh phúc?

Cô bệnh nặng mới khỏi, thể lực tự nhiên không bằng trước đây, đường lên núi Minh Dương cũng không khó, bởi vì nhiều người lên nên chính quyền đã làm đường lên tận đỉnh, mặt đất bằng phẳng, chỉ là đi dài, vẫn sẽ thấy mệt mỏi.

Bạch Lộ cứ như vậy một đường leo lên, đi qua chòi nghỉ chân, nghỉ cho bớt mệt, ngồi đó một lúc rồi lại tiếp tục đi lên, đến khi lên tới đỉnh trời đã xế chiều. Buổi trưa không ăn gì cả, bụng cô trống rỗng, trên người không có gì, cô hữu khí vô lực ngồi trên một tảng đá lớn, đưa tay đỡ trán của mình, nhắm mắt lại nhìn quang cảnh ở khắp chân núi.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 180

Từ trên cao nhìn xuống thế giới phía dưới dường như nhỏ đi, mơ hồ nhưng cũng thật đẹp.

Nhắm mắt lại, cảm nhận được gió vi vu lướt qua gò má mình, không thấy lạnh mà rất thoải mái, tâm trí hoàn toàn buông lỏng.

“Sức của em thật không tệ, leo núi thấy thế nào?”

Cũng không biết qua bao lâu, từ phía sau truyền đến một giọng đàn ông ấm áp, rất quen thuộc. Bạch Lộ hơi bất ngờ, nhưng một giây tiếp theo cũng thở dài một hơi.

Quen thuộc, nhưng không phải sự quen thuộc chạm vào tâm hồn cô. Không phải là anh.

Cô không cần xoay người cũng biết là ai tới, mở miệng, giọng có chút khàn khàn, giọng nữ mềm mại bị gió tạt bay đi phảng phất khiến cả tiếng khàn cũng bị trung hòa: “Sao anh biết tôi ở đây?”

“Muốn biết em đang ở đâu cũng không khó.”

Sở Ủy Dạ tiến lên đứng song song với cô, từ túi nilon lấy ra một chiếc bánh mì và một chai nước đưa cho cô: “Từ lúc ăn sáng tới bây giờ đã vài canh giờ, không đói sao? Ăn đi.”

Bạch Lộ xoay người lại, nhìn anh: “Anh vẫn luôn theo tôi?”

“Cứ coi là vậy đi.”

Anh đặt chai nước lên trên một tảng đá, vén mái tóc bị gió thổi che trước mặt ra, vốn là đàn ông phong độ lúc này càng thêm hấp dẫn: “Lúc anh vừa rời khỏi bệnh viện liền thấy em chạy ra, cho nên đi theo em tới đây.”

Bạch Lộ hơi mỉm cười, hiện tại cô không ghét Sở Úy Dạ, kỳ thật khi cảm thấy bất lực luôn có một người đàn ông đứng ra kéo mình lại thì cũng không nên đẩy cánh tay của họ ra, huống chi anh cũng không có ác ý gì.

Cô đưa tay gỡ tóc đang bay loạn, giọng thật thấp: “May mà người đi theo là anh, không thì tôi cũng không biết còn có thể trốn tránh tới nơi nào.”

Có lẽ nơi này có thể khiến người ta buông lỏng, trong lòng cô đè nén quá nhiều chuyện, cô cũng biết Sở Úy Dạ biết rất nhiều.

Cô nghĩ lúc này ở trước mặt anh không cần phải che giấu tình hình thực tế của mình, cô muốn nói điều gì hằn anh đều có thể hiểu được.

Sở Úy Dạ cười, giúp cô mở gói bánh mì, đưa tới trước mặt cô: “Nếu như em muốn nói sẽ luôn có anh đứng ở bên cạnh, em không muốn gặp lại người kia thì anh ta cũng sẽ không tìm được em.”

Ánh mắt Bạch Lộ nhìn chiếc bánh mì trên tay anh, cô đưa tay xé một góc nuốt vào, sau đó ngẩng đầu lên, bỗng nhiên nhìn thấy người đàn ông trước mặt đang cười như ánh sáng mặt trời.

Gió thổi loạn mái tóc dài của cô, cô vén tóc, mỉm môi cười, mặt cong cong đón ánh sáng chói mắt từ bầu trời, Sở Úy Dạ thấy tim bình bị mạn đăng quấn vòng quanh, đau nhói.

“Tôi chỉ muốn có một không gian để tĩnh táo lại, tôi sẽ không trốn tránh hiện thực.” Cô nói.

Sở Úy Dạ có chút chật vật nhìn sang nơi khác, đem bánh mì trong tay đặt ở một bên, nhúu mày: “Không nên cười với anh như thế.”

Bạch Lộ sững sốt, đồng thời có chút xấu hổ, cô không cố ý: “Xin lỗi...”

“Tại sao em lại nói xin lỗi?”

“...” Kỳ thực cũng không biết, cô không giải thích được nhưng luôn cảm thấy nợ anh thật nhiều. Cô suy nghĩ một chút liền nói theo lời của anh: “Không nên cười với anh như vậy.”

“Việc em không nên làm với anh nhiều lắm.” Khóe miệng Sở Úy Dạ khẽ cười có chút khổ sở.

Cảnh vật lúc này khiến người ta dễ dàng buông lỏng suy nghĩ, hai người cứ như vậy ngồi song song, tâm tư đều giữ cho riêng mình. Một người đàn ông vốn mạnh mẽ trên thương trường, gương mặt anh tuần lúc này chảy dài, có mấy lời không tự chủ được liền nói ra miệng: “Bạch Lộ... Anh không nghĩ có một ngày anh và em sẽ ngồi ở một chỗ như này.”

Sở Úy Dạ nhìn gò má mềm mại của cô, trái tim run rẩy đập mạnh, ánh mắt dần trở nên si mê. Có một số thứ thật là nhận không rõ ràng lắm, rất muốn có mà không được nhưng lại vẫn luôn nhớ mãi không quên, thậm chí cứ như vậy khắc cốt ghi tâm không thể loại bỏ.

Cũng là một thiên chi kiêu tử, Sở Úy Dạ từng nói phụ nữ dạng gì cũng sẽ có, thể nhưng chỉ có cô không biết từ lúc nào đã đi vào trong lòng anh, rõ ràng biết là phụ nữ của người khác lại thành một loại chấp niệm*. (*cố chấp mà người khác khó lay chuyển được cho dù thực tế đã đi ngược lại hoàn toàn với suy nghĩ đó)

Biết được ánh mắt chăm chú bên cạnh, Bạch Lộ có chút không tự nhiên. Cô ho nhẹ một tiếng, vừa mới chuẩn bị nói gì thì Sở Úy Dạ một bên lại đã mở miệng.

“Những chuyện kia em đều biết rồi?”

Bạch Lộ biết anh nói tới chuyện cha của mình, cũng không có ý định giấu giếm. Có một số việc có thể nói ra sẽ dễ dàng đối mặt hơn rất nhiều, gần đây có quá nhiều chuyện đè nặng lên ngực cô.

“Phải.”

“Không biết em và Lương Phi Phàm nói với nhau những gì, nhưng anh luôn cảm thấy ở tình huống này nếu anh muốn trở thành người đàn ông được em ưu ái thì hẳn nên ném đá xuống giếng.” Sở Úy Dạ nói nửa đùa nửa thật. “Bạch Lộ, nếu anh ném đá xuống giếng liệu em có ghét anh hay không?”

Lời của anh này giờ bóng gió chính là ám chỉ... cho anh một cơ hội.

Kỳ thật đàn ông trên thế giới này cũng không phải chỉ có một Lương Phi Phàm, Sở Úy Dạ anh cũng có thể cho em mọi thứ tốt đẹp.

Nhưng lời này anh không nói, nhưng Bạch Lộ... hiểu được.

Cô không tránh cái nhìn nóng rực của anh, chỉ lắc đầu, nghiêm túc nói: “Sẽ không ghét anh, bởi vì cho dù anh có ném đá xuống giếng cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra.”

Ánh mắt vốn tự tin của Sở Úy Dạ nháy mắt hiện lên một tia u ám.

“Tôi biết, chuyện hai mươi mấy năm trước của cha tôi hẳn anh nhất định cũng biết một chút, thế nhưng tôi không để anh nói trước mà đợi Lương Phi Phàm nói cho tôi. Tôi cũng đã mơ hồ đoán được chuyện này có lẽ có liên quan tới người của Lương gia, chỉ là thật không ngờ giác quan thứ sáu của tôi lại chuẩn như vậy.”

Sở Úy Dạ im lặng chỉ chốc lát, hỏi: “Em trách anh ta không?”

“Tôi sẽ không trách anh ấy.” Là thật, không có ý trách anh điều gì, chỉ là không có dũng khí gặp lại anh thôi.

...

Bạch Lộ rũ xuống mi mắt, rất nghiêm túc nói: “Bởi vì tôi biết, chuyện trước kia không có liên quan gì tới anh ấy. Anh ấy là người của Lương gia nhưng những chuyện này đã xảy ra từ trước. Tôi vẫn luôn suy nghĩ, có một số việc liệu có đúng thật hay không là đã định trước? Chuyện tôi và anh ấy gặp nhau, chuyện tôi sẽ thích anh ấy... Tôi không biết phải làm thế nào để hình dung cảm giác như vậy, thế nhưng anh hỏi tôi có trách anh ấy hay không, tôi thật sự chưa từng trách anh ấy. Nếu như tôi có thời kỳ thân bất do kỷ thì anh ấy cũng sẽ có thời điểm như vậy.”

Giọng phụ nữ mềm mại bên tai nhưng lại cùng có nghìn cân nặng.

Sở Úy Dạ không phải lần đầu ước ao được là Lương Phi Phàm.

Ở trong lòng len lén hâm mộ anh ta, cho dù thế nào cũng không thừa nhận nhưng kia chính là đối thủ lớn nhất trong đời, ngay cả cô gái trong lòng mình như vậy cũng lại thuộc về anh ta.

Ngón tay anh giật giật, sau cùng lấy ra một điều thuốc, chụm hai tay lại che gió, châm thuốc. Anh đặc biệt thích hút thuốc, nặng nề hít một hơi: “Vậy vì sao em lại chạy khỏi bệnh viện?”

“Muốn suy nghĩ một chút, cho mình một không gian riêng tư.”

Bạch Lộ chống hai tay đứng lên, dạ dày thực sự rất đói, cô cầm đồ ăn nước uống Sở Úy Dạ mang tới, dường như trong miệng có chút chua xót, viền mắt cũng hơi sấp sấp, có điều gió rất to thổi tan tất cả tâm tình nơi đáy mắt cô.

Uống non nửa chai nước, ăn tiếp một cái bánh mì, dạ dày được lấp đầy, cô mới hít sâu một hơi nhìn người đàn ông đang ngồi hút thuốc lá ở kia. “Có người nói, ở đây nhìn mặt trời lặn hoặc mặt trời mọc sẽ rất hạnh phúc. Sở Úy Dạ, anh có muốn ngồi cùng nhau không?”

Lương Phi Phàm lấy tay bóp bóp trán đang đau nhức, tiếng chuông điện thoại khiến anh thức dậy, trong nháy mắt anh đã bấm nghe: “Tìm được rồi sao? Ừ, trước hết cho người đi theo, cậu trở về bệnh viện.”

Ngắt cuộc gọi, anh giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, đã gần 5 giờ nhưng ca phẫu thuật vẫn chưa kết thúc. Chỉ là anh chưa kịp đợi thì Quan Triều đã gọi điện, nói đã tìm được người, đang ở cùng một chỗ với Sở Úy Dạ, cậu ta đã cho người vẫn luôn ở trên đỉnh núi theo dõi chặt hơn một ít.

Từ lúc cô rời đi đã khoảng 6 giờ, chẳng lẽ cô và Sở Úy Dạ luôn ở cùng một chỗ?

Khoảng hai mươi phút sau Quan Triều đã vội vàng tới bệnh viện, phòng phẫu thuật vẫn sáng đèn, Lương Phi Phàm nhận lấy chìa khóa xe trong tay Quan Triều, phân phó: “Cậu ở chỗ này chờ, khi nào phẫu thuật kết thúc, bất kể kết quả là gì đều phải gọi cho tôi đầu tiên. Bây giờ tôi đi tìm người.”

Quan Triều gật đầu.

Lương Phi Phàm lái xe tới núi Minh Dương kia.

Anh biết ở thành phố A có núi Minh Dương, có điều anh cũng chưa đến bao giờ. Trên đường có chút nôn nóng, chạy theo bản đồ, kết quả gặp phải giờ cao điểm, xe bị tắc thành hàng dài, đi một chút lại phải dừng lại một lúc lâu, khi tới chân núi thì trời đã hoàn toàn tối xuống.

Lương Phi Phàm biết Bạch Lộ không mang theo điện thoại liền gọi điện cho Sở Úy Dạ, không ngờ vừa có tiếng chuông đã bị người ta tắt mất.

Không cần phải nói, nhất định là chuyện tốt gã Sở Úy Dạ kia làm.

Sắc mặt Lương Phi Phàm trầm trầm khẽ nguyên rửa hai tiếng, sau đó tự mình leo lên núi.

Núi Minh Dương không quá khó leo, độ cao cũng vậy, mặc dù là buổi tối nhưng hai bên đường đều đã có đèn, đi cũng không chút khó khăn, đối với Lương Phi Phàm quanh năm rèn luyện sức khỏe thì tốc độ leo lên càng khủng khiếp.

Cuối cùng khi anh đến nơi quả nhiên thấy được trên đỉnh núi có hai người một đứng một ngồi.

...

Tối trên núi hơi lạnh, Bạch Lộ không mặc nhiều quần áo lắm, Sở Úy Dạ đã cởi áo khoác của mình choàng cho cô, sau đó anh đứng phía sau cô, kỳ thật là rất sợ cô đột nhiên ngủ, như vậy anh nghĩ anh có thể đỡ cô, không cho cô ngã xuống.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 181

Cả ngày nay có lẽ cô không ngừng dằn vò, có thể thấy được cô đã rất mệt mỏi. Ban đầu còn nói với anh một chút, tới lúc này lời cũng trở nên ít đi, chỉ ngây ngốc ngồi, bảo là muốn nhìn mặt trời mọc. Bây giờ mới tối, nhìn mặt trời mọc phải hơn 10 giờ nữa, cô lại thật sự có quyết tâm.

Khi sau lưng truyền tới tiếng bước chân Sở Úy Dạ nhảy bèn phát hiện được, thời gian này người có thể tìm tới đây cũng có tới tám chín phần mười là Lương Phi Phàm. Anh cau mày, trong lòng ít nhiều có chút mâu thuẫn.

Anh có thể ở cạnh cô cả ngày lẫn đêm, thật ra cũng chỉ là ở bên cô một ngày một đêm mà thôi, nhưng người đàn ông này cũng không cho phép.

Dĩ nhiên là không cho phép.

Đối với Lương Phi Phàm mà nói, sự tồn tại của Sở Úy Dạ đã là một loại nguy hiểm.

Bạch Lộ biến mất nhiều giờ như vậy lại đều ở cùng với anh ta, anh chỉ cần nghĩ tới điều này đã không cách nào tỉnh táo được.

Sải bước tiến đến, Bạch Lộ ngồi trên đá cũng nghe được tiếng động sau lưng mình, vừa mới quay người đã thấy dáng người đàn ông cao ngất đang dung nhập trong bóng đêm đang tiến tới, nhìn qua cả người càng lộ vẻ thâm trầm.

Đôi mi thanh tú của cô biến sắc, cũng trắng bệch một chút, lúc thấy anh lại có biểu tình này hẳn coi như là... mâu thuẫn.

“Bạch Lộ, về cùng anh.”

Lương Phi Phàm lên tiếng, cũng không có thời gian nói nhảm quá nhiều, tìm cô bao lâu là anh lo lắng bấy lâu, bây giờ nhìn thấy cô cùng người đàn ông này đứng ở đây, trong lòng anh lửa cháy bùng bùng nhưng vẫn phải chịu đựng.

Không muốn nổi giận, dĩ nhiên cũng biết không nên nổi giận.

Trong lòng anh luôn tin tưởng Bạch Lộ, cô là kiểu người như nào anh rất rõ ràng, cô sẽ không làm chuyện có lỗi với anh, nhưng anh cũng không cho phép cô tới gần người đàn ông khác, nhất là Sở Úy Dạ. Biết muốn chiếm cô làm của riêng quá mạnh mẽ là ích kỷ, nhưng đàn ông rơi vào tình yêu luôn như vậy, lo được lo mất, kể cả trên người cô dán chữ ‘vợ Lương Phi Phàm’ thì anh cũng vẫn không thể yên tâm.

Bạch Lộ biết anh nhất định sẽ tìm được mình nhưng không nghĩ tới là lúc này. Cả ngày mệt mỏi giống như du hồn, khắp nơi bồng bềnh, thật sự là rất mệt mỏi, cho nên cô cũng không còn sức lực tranh cãi gì với anh, tóm lại phải trở về, mẹ vẫn đang phẫu thuật cô sao có thể đi nơi khác?

Cũng lo lắng, nếu mình không nguyện ý tự đi thì đến lúc đó không chừng Lương Phi Phàm cùng Sở Úy Dạ sẽ đại náo, tình cảnh như vậy là cô không muốn gặp nhất, cho nên cô rất tự nhiên đứng dậy, nói với Sở Úy Dạ bên cạnh: “Hôm nay rất cảm ơn anh, cảm ơn bánh mì của anh, cũng cảm ơn nước của anh, lại cảm ơn anh đã ở cạnh tôi lâu như vậy.”

Bạch Lộ cố gắng nở một nụ cười với anh, nhưng nụ cười kia lại cứng nhắc ở khóe miệng.

Nhớ tới lời anh vừa nói, ‘đừng cười với anh như vậy’, cô lại nhin xuống. Nhưng vai sát vai, trong nháy mắt Sở Úy Dạ không nhin được đưa tay nắm lấy cổ tay cô.

Bạch Lộ sửng sốt một chút, ngẩng đầu lên, trong đêm đen con mắt của anh càng tăm tối, dường như anh đang ẩn nhẫn, cuối cùng mới nói: “Nếu như em không muốn đi...”

“Cảm ơn anh, nhưng tôi phải về.” Cô nói nhanh cắt đứt lời nói của anh, cũng không muốn đẩy mình vào cục diện hỗn loạn.

Lời cô như vậy đã rõ ràng, Sở Úy Dạ dường như không còn tư cách gì để giữ cô lại, thật ra thì anh vẫn luôn rõ ràng lòng cô chưa từng có anh dù chỉ một giây.

Anh buông cổ tay cô ra, trơ mắt nhìn Lương Phi Phàm cứ như vậy dễ dàng đưa cô xuống núi.

Gió đêm thổi tới, trên tay anh còn cầm áo khoác cô vừa mới cởi đưa cho anh, phía trên còn lưu lại một ít mùi của cô. Dáng người Sở Úy Dạ tịch mịch đứng ở bên cạnh tảng đá lớn, sau đó khoác áo vào, nhìn một mảng đèn sáng chói trong đêm trước mặt.

Từ trên núi xuống, trên đường Lương Phi Phàm đều cau mày, Bạch Lộ không lên tiếng khiến anh cảm thấy cổ họng mình như có cái gì chặn lại, rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói với cô, vậy mà khi gặp được cô thì anh phát hiện mình trước sau như không tồn tại trong mắt cô.

Đường xuống núi so với lên núi dường như khó khăn hơn, thể lực Bạch Lộ không tốt, thêm việc cả ngày không ăn gì tử tế, đi nửa đường cô đã thở hổn hển.

Lương Phi Phàm chú ý thấy, đưa tay muốn đỡ cô, môi vừa mới mấp máy khẽ nói “Bạch Lộ” thì cô đã tránh sáng một bên, sau đó không nói gì cả,

tiếp tục đi về phía trước.

Ánh mắt Lương Phi Phàm tối lại, tiến lên, cúi người bế bổng cô lên. Bạch Lộ sợ hết hồn, kêu lên một tiếng, hai tay theo bản năng chống vào ngực anh.

“Anh, để em xuống.”

“Sẽ nói chuyện với anh chứ?” Ánh mắt Lương Phi Phàm thâm trầm, giọng có chút ác liệt. “Có phải chúng ta nên nói chuyện, đừng nghĩ trốn tránh anh? Bạch Lộ, anh không nói đùa với em, em muốn tức giận ầm ĩ thế nào cũng được, nhưng không nên trốn khỏi anh, nhất là không thể cùng gã Sở Úy Dạ ở chung một chỗ.”

Hai hàng mi thánh tú của Bạch Lộ nhắm lại, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn không dễ nhìn lúc này lại lạnh thêm một ít, vẫn đẩy mạnh anh ra mặc dù biết là phí công, nhưng những ưu tư mâu thuẫn trong lòng kia càng ngày càng đậm.

“Em không muốn gây chuyện với anh.”

Lương Phi Phàm ngẩn người, ánh mắt thâm trứy nhìn cô gái mạnh mẽ trong lòng ngực mình, than thở: “Không gây chuyện với anh sao? Anh ngược lại lại hy vọng em gây chuyện với anh, đừng giữ chuyện gì trong lòng. Ừ, anh biết chuyện kia trong lúc nhất thời em sẽ không tiếp thu nổi, nhưng tại sao lại phải chạy trốn? Em có biết những giờ qua anh lo lắng cho em thế nào không? Em muốn lên núi anh có thể cùng em lên núi, tại sao lại phải cùng Sở Úy Dạ ở chung một chỗ? Em không biết anh ta có chủ ý gì với em sao?”

Trong lòng Bạch Lộ không thoải mái, càng không biết phải đối mặt với người đàn ông này như thế nào. Cô không nói láo, cô thật sự không muốn gây chuyện, cũng không có chuyện gì để phải gây cả. Đã không phải là trẻ con, có những chuyện trong lòng rất rõ ràng rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì,

giữa anh và cô không có vấn đề gì cả, chỉ có một cái hào sâu ở giữa không cách nào vượt qua.

“Là, em trốn, nhưng em chỉ tìm một không gian để cho mình có thể thở.” Bạch Lộ cãi lại. “Anh không thể bắt em trong thời gian ngắn ngủi ở đó có thể hiểu cho anh được, nhân vật chính trong chuyện này không phải cha mẹ anh mà là cha mẹ em, anh hiểu không? Cho dù có thật sự phát sinh đối với anh, không phải anh cũng giúp mẹ mình sao? Anh để cho em như thế nào? Bây giờ cùng lắm em chỉ muốn có thời gian suy nghĩ, anh đừng kéo Sở Úy Dạ vào, anh ấy chỉ tốt bụng muốn giúp em, không xấu xa như anh nghĩ!”

Cô cảm thấy cô không trách anh, nhưng cô cần thời gian từ từ tiêu hóa tất cả những chuyện này, đến khi cô có thể hoàn toàn thả nhiên mới có thể lần nữa đứng bên cạnh nắm lấy tay anh.

Nghe cô giải thích, những lời cô nói, đặc biệt là những lời sau cùng kia nghe vào tai Lương Phi Phàm liền thay đổi hoàn toàn theo ý khác.

“Anh nghĩ xấu xa cho anh ta?” Lương Phi Phàm nhíu mày, giọng bỗng nhiên ác liệt hơn mấy phần. “Bạch Lộ, em bây giờ lại ở trước mặt anh nói đỡ cho người đàn ông kia? Cán cân của em từ lúc nào đã nghiêng về anh ta? Mới chỉ hơn sáu giờ mà thôi, anh ta làm được cái gì cho em mà khiến em nói đỡ cho anh ta trước mặt anh?”

Lương Phi Phàm có chút kích động.

Không thể trách anh, bây giờ giữa hai người có những chuyện khiến xa cách không dễ xóa nhòa, thật ra ai cũng muốn phải cẩn thận xử lý, nhưng càng quan tâm chân tay lại càng luống cuống.

Cô chỉ muốn nói mình cần một khoảng không để lấy hơi, nhưng đối với cô mà nói thì Lương Phi Phàm quá bá đạo độc đoán. Anh tới cô liền theo anh xuống núi, anh có hỏi qua nguyện ý của cô không? Dĩ nhiên anh cũng

sẽ không hỏi, bởi vì cho dù cô nói không muốn anh cũng tìm cách đưa cô xuống núi.

Đối với Lương Phi Phàm mà nói, cô thế nào cũng tốt, đánh, quậy, mắng, khóc... như thế nào cũng tốt, chỉ cần ở bên cạnh anh là được. Anh biết những chuyện kia đối với cô mà nói quá mức kinh động, chắc chắn cô không có cách nào tiếp nhận được ngay, nhưng cho dù thế nào không phải cô là vợ anh sao? Cô hẳn phải đứng bên cạnh anh, rõ ràng anh nói cho cô biết chân tướng, cũng sẽ không buông tay cô ra, tại sao cô lại xoay người bỏ chạy? Lại còn ở cùng một chỗ với Sở Ủy Dạ...

Bây giờ ở trước mặt anh lại còn bảo vệ cho người đàn ông kia.

Lương Phi Phàm không có cách nào khống chế ưu tư của mình, dưới tình huống này một người như Bạch Lộ chưa bao giờ bảo vệ bất kỳ người đàn ông nào trước mặt anh đột nhiên thay đổi khiến anh khẩn trương cùng bất an. Đàn ông chỉ có thể dùng bá đạo che giấu những bất an trong lòng mình.

Anh đưa tay ghì chặt eo Bạch Lộ, hỏi: “Em nói cho anh, tên khốn Sở Ủy Dạ kia đã làm gì với em?”

Bạch Lộ chỉ cảm thấy từ eo truyền đến đau đớn, thật ra thì không phải rất đau nhưng trong lòng cô không thoải mái, Lương Phi Phàm cao giọng chất vấn như vậy càng khiến cô rất không thoải mái, tất cả oán khí đều giống như đã nghẹn ở cổ họng khiến cô ngay cả nói chuyện cũng không muốn, nhìn cũng không thèm.

Cô mím chặt môi, dứt khoát cúi đầu xuống, không nói tiếng nào.

Lương Phi Phàm đã đi tới chân núi, xe đậu cách đó không xa nhưng cô gái trong ngực anh vẫn đang giận dỗi, không chịu lên tiếng, trong lòng anh

càng có tư vị không thoải mái, giữa hai người vốn đã xuất hiện một cái hào sâu, lần này tốt rồi, còn tăng thêm một ít sương khói mờ mịt ở giữa.

Lương Phi Phàm đặt cô xuống gần xe, để lưng cô dựa vào cửa xe, hai tay giữa chặt hai bên người cô, cau mày tiến lại gần. Bạch Lộ mặt lạnh, đem gương mặt nhỏ nhắn ngoảnh sang một bên, Lương Phi Phàm liền đưa tay giữ cằm cô lại, để cho cô nhìn anh cường ngạnh.

“Bạch Lộ, đừng như vậy, nói chuyện với anh.”

Bạch Lộ cắn môi, mặt vẫn không ngẩng lên, mi mắt vẫn rũ xuống dưới, hai tay đang nắm áo sơ mi đẩy anh ra, vẫn không lên tiếng.

Lòng Lương Phi Phàm càng trầm hơn, môi mỏng cũng mấp máy, sau đó giọng nhỏ nhẹ mang theo mấy phần khẩn cầu: “Trước khi nói chân tướng mọi việc cho em em đã đồng ý với anh những gì? Bạch Lộ, em là vợ anh, biết không? Em nói xem, buổi tối em ở cùng một người đàn ông khác ở nơi hoang vắng như thế này, anh có thể không lo lắng cho em sao?”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 182

“Em vẫn định không nói chuyện với anh?”

“Được, em nói chuyện hai mươi năm trước của cha em, em không muốn gây chuyện với anh, muốn có không gian lắng đọng một chút. Nhưng bây giờ không nói chuyện với anh chính vì gã Sở Úy Dạ kia đúng không? Em vì người đàn ông kia mà tức giận với anh?”

Bạch Lộ cảm thấy, hôm nay Lương Phi Phàm thật là có chút bất chấp lý lẽ.

Môi cô khẽ giật giật, vừa muốn nói cái gì thì bất chợt ảnh mở cửa xe ra, đặt cô ngồi xuống, rất nhanh anh cũng ngồi theo, mặt lạnh lái xe đi.

Trong lòng Bạch Lộ đầy phức tạp, cảm giác đường không khí như bị nén trong ô tô, lạnh buốt. Anh đang tức giận.

Cô đột nhiên cảm thấy buồn cười, tại sao anh phải tức giận? Anh dựa vào cái gì mà tức giận?

Sở Úy Dạ... Chỉ bởi vì Sở Úy Dạ sao?

Cô thấy anh rất vô lý, anh cũng không hỏi tâm tư của cô một chút, xảy ra chuyện như vậy chẳng lẽ anh cảm thấy lòng cô phải như kim cương không thể biến hình sao? Còn có thể trong mấy giờ ngắn ngủi đã tiêu hóa xong, sau đó chạy tới ôm lấy tay anh hết sức phấn khởi sống qua ngày?

Vậy thì cái chết của cha cô đâu? Ai sẽ cho ông một cái công đạo?

Cô thấy muộn phiền, không muốn nói gì cả, ngồi ở vị trí bên cạnh lái xe nhìn ra phía cửa, đến mức người đàn ông đang lái xe kia cô cũng không liếc mắt một cái.

Xe đi được nửa đường, Quan Triều gọi điện thoại tới. Nhìn người gọi, Lương Phi Phàm biết nhất định có tin tức của Tần Trân Hy ở bệnh viện. Anh cau mày nhìn người phụ nữ bên cạnh so với anh cũng đang lạnh lùng không kém. Anh đưa điện thoại tới trước mặt cô, tự nhiên cũng là cố ý: “Có thể là kết quả phẫu thuật của mẹ em, có muốn nghe không?”

Lòng Bạch Lộ khê động, là có quan hệ với Tần Trân Hy, cô cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, đưa tay liền nhận lấy điện thoại.

“A lô...”

Quan Triều sửng sốt một chút, nhưng nhận ra được đây là giọng Bạch Lộ, anh rất nhanh nói: “Lương phu nhân, ca phẫu thuật cho mẹ cô vừa xong, tôi gọi để nói cho cô một tiếng. Hiện giờ bà đã được đưa về phòng bệnh, bác sĩ nói ca phẫu thuật coi như thành công nhưng trước mắt chưa thể tỉnh lại ngay.”

“Khi nào mới có thể tỉnh lại?”

“Hắn còn cần một chút thời gian, Lương phu nhân yên tâm, bởi vì bây giờ còn đang theo dõi cho nên cũng không thuận lợi để hỏi thăm tin tức từ bác sĩ. Tốt nhất sáng mai tới, tối nay Lương phu nhân cũng không cần tới.”

Bạch Lộ biết Quan Triều sẽ không nói dối cô, huống chi là liên quan tới bệnh của mẹ cô thì cậu ấy cũng không cần thiết nói dối làm gì. Cô suy nghĩ nghiêm túc, hỏi: “Thật sự mẹ tôi không có chuyện gì sao?”

“Lương phu nhân yên tâm, bác sĩ Smith rất nổi tiếng trong lĩnh vực não khoa, lần này ông ấy tới chính là để phẫu thuật cho mẹ cô, ông ấy rất có lòng tin. Ca phẫu thuật này cần một khoảng thời gian mới có thể tỉnh lại. Buổi tối Lương phu nhân không cần phải tới bệnh viện làm gì, có tới cũng không được ở gần mẹ của phu nhân.”

Bạch Lộ gật đầu, nói “Được.” Nếu tới bệnh viện cũng không được nhìn thấy mẹ thì cô cũng không đi, lúc trước bị cách ly trong khoảng thời gian đó cô đã cảm thấy sợ hãi mùi thuốc khử trùng, nếu không vạn bất đắc dĩ cô cũng không muốn tới bệnh viện.

Ngắt điện thoại, cô đưa điện thoại lại cho Lương Phi Phàm, nhìn ngoài cửa xe, đèn đã lên từ lâu, lúc này mới nhớ tới lẽ ra cô vốn phải lên máy bay tới nước Anh, nhưng bây giờ... Đã hơn 7 giờ, lúc này cô nhất định không thể đi, mà Lương Phi Phàm cũng không nói gì nên cô cũng im, không chủ động nhắc tới chuyện này.

Trong ô tô lại lâm vào im lặng, trong mắt Lương Phi Phàm vốn luôn bình tĩnh lúc này có chút ánh sáng phức tạp, nắm tay lái thật chặt, thỉnh thoảng có đèn đường lóe lên xuyên qua cửa kính chiếu vào gương mặt anh tuấn của anh, gương mặt đẹp đẽ còn lộ ra một vẻ lạnh lùng, mu bàn tay của anh nhìn kỹ có thể thấy được từng đạo gân xanh.

Hai người đều giống như đang suy nghĩ điều gì, cũng không biết cố chấp cái gì, rốt cuộc không ai mở miệng nói chuyện.

Cuộc nói chuyện giữa Quan Triều và Bạch Lộ, Lương Phi Phàm nghe rất rõ cho nên anh không lái xe tới bệnh viện mà trực tiếp lái xe về biệt thự họ ở.

Xuống xe, anh đi vòng sang đầu bên kia mở cửa cho Bạch Lộ, Bạch Lộ cố chấp không đưa tay cho anh đỡ, đôi mi thanh tú nhú lại, nhìn anh một cái.

Trong lòng Lương Phi Phàm vừa phức tạp vừa gấp vừa đành chịu, rốt cuộc đưa tay tới ôm cô từ trong xe ra.

Bạch Lộ theo bản năng quay người, đẩy anh ra: “Tự em sẽ đi...”

Lời còn chưa dứt gáy cô đã bị giữ chặt, Lương Phi Phàm tức giận mang theo sự bá đạo cúi xuống hôn lên môi của cô.

Bạch Lộ không nghĩ anh sẽ hôn cô. ‘Uhm’ một tiếng, giãy giụa, Lương Phi Phàm dứt khoát đè cô xuống, để cô nằm dọc trên ghế, hay tay ôm lấy gương mặt cô, nụ hôn ngày càng sâu.

Kỹ xảo của anh quả thật trước sau như một, rất cao siêu, chỉ một hồi Bạch Lộ đã bị anh hôn thở gấp liên tục. Hai người đã rất nhiều lần tiếp xúc thân mật, anh quá rõ ràng những điểm nhạy cảm trên cơ thể cô, đưa tay luồn vào áo cô, đi thẳng lên ngực tiếp xúc với nơi mềm mại, nhẹ nhàng xoa, giọng trầm thấp mang theo mấy phần ấn nhẫn.

“Nói cho em biết em lại chạy, nói mấy câu em cũng không nói lý lại, còn ở trước mặt anh bảo vệ người đàn ông khác. Biết trong lòng em khó chịu, anh so với em càng khó chịu hơn. Anh biết những chuyện kia anh tìm bao nhiêu cố cớ tội giúp cha anh thì cũng chỉ là mượn cớ, dù anh nói cho em mọi chuyện, dù chuyện hai mươi mấy năm trước là âm mưu của Diệp Tử Kiệt thì em có thể cũng sẽ không tin lời anh. Nhưng anh đã nói cho em rất rõ... giữa chúng ta không thể nào vì chuyện đời trước mà tách ra. Anh đã nói, anh sẽ không cản em ra tay, muốn đánh muốn mắng cũng tùy theo em, nhưng đừng giằng vò anh.”

Lòng Bạch Lộ run lên dữ dội hơn.

Giọng đàn ông trầm thấp giống như chén rượu chát phun lên làn da cô khiến cô run rẩy. Cô đối với anh căn bản không có chút đề kháng nào, trước kia là vậy, bây giờ cũng vẫn vậy.

Bạch Lộ vẫn luôn biết, thật ra cô có điểm không đúng, nhưng đổi lại là bất kỳ ai cũng sẽ khó chịu, sẽ bài xích, không phải sao?

Cô cảm thấy mình cần tỉnh táo hơn, cần thời gian, nhưng Lương Phi Phàm chính là bá đạo như vậy, gạt đi không gian cô thật vất vả mới có được, lại còn vẫn mang dáng vẻ tức giận như vậy.

Cô cảm thấy mệt mỏi, giọng cũng lộ ra sự bất lực: “Anh đừng như vậy.”

“Vậy em muốn anh như thế nào?”

Muốn anh như thế nào?

Bạch Lộ trầm mặc chốc lát, sau đó mới ngẩng đầu lên...

“Không phải anh muốn đưa em đi nước Anh sao? Anh đưa em đi đi, em muốn chúng ta... tách ra một chút sẽ tốt hơn.”

Cô muốn, đây chính là để có một con đường cho bọn họ.

Bởi vì quá yêu, không bỏ được oán hận, có thể là không thể oán hận, lại có quá nhiều úc kết ở trong lòng, giằng co khó chịu như vậy chỉ bằng tách ra.

Thời gian – hai chữ mang ma lực có thể xoa dịu tất cả đau đớn.

Bạch Lộ nói những lời này không phải hành động theo cảm tính, thật ra lúc ở trên núi cô cũng đã có ý niệm này.

Nước Anh nhất định phải đi, trước kia cô không muốn đi là bởi vì không muốn tách khỏi Lương Phi Phàm, sau đó lại xảy ra chuyện của Tần Trân Hy, cô đồng ý đi nhưng trong lòng không hề nguyện ý. Nhưng bây giờ, con cô đã không còn, chân tướng chuyện hai mươi mấy năm trước đánh thẳng vào cô, cộng thêm mẹ cô dường như cũng đã thoát khỏi nguy hiểm, cô cảm thấy đi là lựa chọn tốt nhất.

Chẳng qua là, cô bây giờ nói ra phải đi với Lương Phi Phàm mà nói lại là một cảm giác hoàn toàn khác.

Anh muốn để cho cô đi vì bảo vệ bình an cho cô, vì để anh không có nỗi lo về sau, nhưng là không phải cô vẫn luôn không tình nguyện đi sao? Bây giờ cô lại chủ động nói muốn đi, cái ‘đi’ này không hề giống với ‘đi’ kia.

Lương Phi Phàm cau mày, lực ôm lấy người cô không giảm mà lại tăng lên để cho Bạch Lộ cảm thấy thân thể mình bị đè ép có chút đau. Giọng anh trầm thấp mang theo mấy phần lạnh lùng: “Tách ra? Em giải thích cho anh nghe, tách ra theo như em nói là có ý gì?”

Bạch Lộ ngược lại rất bình tĩnh, con người trong veo: “Em biết, anh cũng biết, nếu như em nhất định phải giải thích cho anh vậy thì em sẽ nói... là như trong lòng anh đang nghĩ. Phi Phàm, chúng ta chia tay đi.”

...

Lương Phi Phàm cảm giác lòng mình vẫn luôn bị treo rất cao trên một cây nhỏ thẳng không thể chống nổi quá lâu. Thật ra anh biết sẽ có nguy cơ này nhưng luôn hy vọng sẽ may mắn, hy vọng cô biết chuyện này có lẽ cô sẽ hiểu, có thể khoan dung tha thứ.

Cuối cùng vẫn chỉ là một hy vọng buồn cười...

“Chia tay?”

Ánh mắt Lương Phi Phàm trở nên trầm trầm, môi mỏng nói ra lộ theo mấy phần tàn bạo: “Hai từ này không phù hợp với chúng ta, anh sẽ coi như chưa từng nghe thấy. Bạch Lộ, em nghe anh, thu lại hai từ này đi.”

“Lời nói ra khỏi miệng làm sao thu hồi?” Bạch Lộ dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn anh, lắc đầu: “Anh nói hai từ chia tay không phù hợp với chúng ta, chẳng lẽ anh hy vọng em sẽ nói ly dị? Em... A...”

Câu nói kế tiếp bị nộ hôn bá đạo của Lương Phi Phàm nuốt lấy.

Giọng Bạch Lộ bị ngăn ở cổ họng, lần đầu tiên ở trong ngực anh, khi bị anh hôn cô lại kịch liệt giãy giụa, nhưng dù cô giãy giụa Lương Phi Phàm càng cảm thấy không thể khống chế được, cái ý niệm sợ mất đi bành trướng trong lòng anh, đến cuối cùng không được bỏ, hay hoặc là không cam lòng đều thể hiện ở nộ hôn này.

Không giống bất kỳ lần nào trước đây, triền miên dịu dàng, anh hôn rất gấp, giống như dùng hết khí lực nắm lấy đất cát, giống như đồng hồ cát đang chảy, biết rất rõ cuối cùng vẫn qua kẽ tay len lén chảy ra, cho dù không thể giữ lại được nhưng vẫn muốn bắt lấy.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 183

Lưỡi anh mạnh mẽ tiến vào trong miệng cô, Bạch Lộ còn muốn chống cự thì Lương Phi Phàm đã đưa tay giữ cằm cô lại, dùng sức bóp nhẹ, cô kêu lên một tiếng, không nhịn được phải hé răng ra, nụ hôn của Lương Phi Phàm đi sâu hơn. Hô hấp của Bạch Lộ liền rối loạn, vốn tay còn kéo lưng anh mạnh mẽ rồi cuộc cũng yếu mềm.

Cũng không biết qua bao lâu, lúc cô cảm thấy đầu óc mình trống rỗng mơ hồ thì Lương Phi Phàm buông cô ra, vẫn như cũ bá đạo khom người ôm cô lên sỏi bước tiến vào căn biệt thự.

Ý thức của Bạch Lộ còn chút hỗn loạn, người nhẹ bẫng, cũng cảm giác được Lương Phi Phàm đang bế mình. Cô kinh hô một tiếng, nắm lấy cổ tay anh: “Anh để em xuống!”

Lương Phi Phàm không nói gì, trầm mặt vẫn bước dài về phía trước, trực tiếp đi vào trong biệt thự.

Biệt thự này trước kia một tuần lễ người giúp việc mới tới quét dọn vệ sinh, nhưng sau khi Lương Phi Phàm cùng Bạch Lộ kết hôn đã đến đây ở cho nên bây giờ người giúp việc cũng ở đây chăm sóc Bạch Lộ một ngày ba bữa. Lúc này còn chưa phải quá muộn, vừa vặn có người đang quét dọn trong phòng khách, vừa thấy được Lương Phi Phàm bế Bạch Lộ đi vào biểu tình trên mặt liền biến đổi.

Bạch Lộ cảm thấy lúng túng, mặc dù nhà này ai cũng biết mối quan hệ của cô cùng Lương Phi Phàm nhưng cô vẫn không có thói quen thân mật không chút kiêng kỵ trước mặt người khác như vậy, rõ ràng cô có chân có tay nhưng hết lần này tới lần khác đều để người khác bế vào, người không biết sẽ nghĩ cô thế nào.

Tâm tình kém đi, Lương Phi Phàm ôm cô lên lầu, mặt Bạch Lộ cũng hoàn toàn trầm xuống, vừa mới bị anh hôn loạn ý mê tình vào lúc này sự lạnh lùng đã thay thế. Cô tức giận nắm chặt tay lại dấm vào ngực anh, hai chân cũng tùy tiện đạp mạnh: “Anh nhất định phải như vậy sao? Không có lời tốt gì để nói? Anh để em xuống! Phi Phàm, em có thể tự đi.”

Lương Phi Phàm đi tới cửa phòng ngủ, đưa chân đá văng cửa phòng ôm Bạch Lộ đi vào, đặt cô lên chiếc giường lớn mềm mại. Bạch Lộ giùng giàng muốn bò dậy, Lương Phi Phàm cởi bỏ áo khoác quăng sang một bên, thân hình cao lớn đi tới tách hai chân của cô ra, một lần nữa ép người cô xuống.

“Làm gì?”

Bạch Lộ lớn giọng, thật có chút tức giận. Những ức kết vẫn luôn ở trong lòng vậy mà người đàn ông này còn bá đạo dã man như vậy khiến lòng cô lạnh lẽo: “Anh... anh đừng như vậy! Anh như vậy em sẽ tức giận!”

Lương Phi Phàm nheo mắt lại, giọng lại trầm thấp thêm mấy phần: “Tức giận? Bạch Lộ, lúc này em không tức giận sao?”

“...”

Bạch Lộ hít sâu một hơi, hai tay miễn cưỡng đẩy ngực anh, nhìn cặp mắt mị hoặc kia gần trong gang tấc, cô quay mặt đi, dùng giọng bình tĩnh nói: “Phi Phàm, lúc này em không hề tức giận, từng câu từng chữ đều rất nghiêm túc. Anh hiểu em, em không phải loại đàn bà khóc nháo vì một

chút chuyện nhỏ, nếu em đã nói với anh như vậy tức là em đã rất cân nhắc.”

“Nhưng anh như bây giờ... khiến em cảm thấy anh bất chấp lý lẽ. Anh còn như vậy em sẽ thật sự tức giận!”

Lương Phi Phàm cười, anh rất ít cười nhưng đối với Bạch Lộ anh cười rất nhiều. Trước kia Bạch Lộ vẫn thấy rất khó có thể nhận được một nụ cười của Lương Phi Phàm cho nên cho dù anh cười nhạt một tiếng hay chỉ dẫn mi mắt cũng có thể khiến cô cảm thấy tươi đẹp vui vẻ khó quên.

Nhưng nụ cười lần này của anh lại khiến cô tan nát cõi lòng.

Giọng anh trầm thấp, có chút day dứt cũng khiến lòng cô chua chát: “Anh thà khiến em tức giận với anh. Bạch Lộ, phát sinh chuyện như vậy cả anh và em đều không khống chế được, anh biết, ba chữ ‘thật xin lỗi’ có chứa biết bao sự bất lực. Em biết không? Anh muốn em tới nước Anh không phải để lòng em xóa sạch anh, đừng nói chia tay với anh, càng không được nói tới ly dị. Em biết anh không buông em ra được, anh cũng sẽ không bởi vì những chuyện kia mà buông em ra. Em là của anh, anh đã nói đời này Bạch Lộ là vợ của Lương Phi Phàm, nghe rõ không?”

Cúi người, môi anh nhẹ nhàng áp lên môi cô, anh không tiếp tục hôn sâu, chỉ chạm môi, cô cũng không tránh né.

Phòng lớn như vậy, yên tĩnh, bên tai chỉ có tiếng thở của hai người từ từ quần quít chung một chỗ khiến người cảm thấy khó chịu.

Môi Bạch Lộ run một chút, hai tay nắm chặt ga trải giường, hốc mắt cay cay, cô không nhận được để dòng nước mắt trào ra theo gò má rơi xuống.

Tay Lương Phi Phàm lướt nhẹ trên da thịt mềm mại của cô, ánh mắt thâm thúy chứa chan tình cảm.

Trong lòng Bạch Lộ lúc này đầy đủ hương vị, dạng mùi vị nào cũng có, nhưng rõ ràng nhất vẫn là... khó chịu, đau lòng.

Vẫn luôn thích đôi mắt này của anh, trong trẻo lạnh lùng, lại mang theo mấy phần diêm dúa lòe loẹt cũng rất vững chắc.

Nhưng bây giờ trong đó đều ẩn chứa thương tâm, khổ sở.

Bạch Lộ thấy cổ họng mình khó chịu, nước mắt rơi xuống nhiều hơn, môi cô khẽ giật giật, giọng đứt quãng run rẩy: “Nếu như ngay cả sống chung đều đã... gian nan như vậy, tại sao còn muốn miễn cưỡng? Em biết em không thể trách anh, cho tới bây giờ em vẫn không trách anh, nhưng thật xin lỗi... thật xin lỗi em không thể thờ ơ, em cũng rất khó chịu. Phi Phàm... để em đi, để em được thở, em chỉ muốn được thở...”

Lương Phi Phàm không nói gì, ánh mắt thâm trầm phức tạp nhìn người đàn bà phía dưới, sau đó giữ lấy mặt cô một lần nữa hôn xuống.

Không giống nụ hôn hung mãnh vừa rồi ngoài cửa, lần này nụ hôn của anh dịu dàng lại triền miên nhưng mang một sự thăm thía không thể kiềm chế.

Nước mắt của cô có chút khổ, anh dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm nước mắt cô, lông mi thật dài đã thấm đẫm nước mắt run run. Lòng Lương Phi Phàm đau nhói, không nỡ được đưa tay chạm vào mắt cô, sau đó gặm nhấm môi cô khiến cho Bạch Lộ từng đợt từng đợt sóng tình trào đến. Muốn.

Để em rời đi, để em lấy hơi...

Trong đầu Lương Phi Phàm suy suy nghĩ nghĩ, vẫn luôn nhớ tới mấy từ cô vừa nói, thật ra anh cũng biết rõ nhất cô đã cho anh những thứ tốt nhất, cô đã cố gắng hết sức.

Nhưng anh không muốn buông tay, không bỏ được.

Bởi vì, quá yêu.

...

Sâu trong nội tâm, có nóng nảy cùng bất an hung hãn hòa với nhau, nụ hôn của anh cũng mạnh dần hơn, hai tay từ từ vuốt theo thân thể cô, đè lấy eo cô, một tay đi vòng qua giữ hông cô lại để thân thể cô dán chặt vào anh. Lương Phi Phàm nhắm mắt lại cảm thụ kích thích tình trong cơ thể xông tới. Muốn, anh không kiềm chế được đè xuống.

Anh khao khát cô, muốn có được cô, muốn vào, vào thân thể cô, muốn dùng kích thích kích thích nhất. Để cho anh cảm thụ được yêu, để biết bây giờ cô vẫn còn bên anh.

Ngón tay anh vén áo cô lên, đến sau lưng cởi áo lót của cô. Bạch Lộ cảm nhận được đồ lót của mình đã bị anh cởi, cô ‘á’ một tiếng, Lương Phi Phàm sợ cô sẽ cự tuyệt môi liền triển miên mấy phần, còn mang theo một chút kĩ xảo mờ ám thành thực. Bạch Lộ không phải đối thủ của anh, lý trí bắt đầu tan rã...

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 184

Đêm này, anh không ngừng muốn cô, cơ hồ đều không rời khỏi thân thể của cô bởi vì như thế nào cũng không đủ. Hận không được chết ở trên người cô, điều đó anh cũng nguyện ý.

Thần trí Bạch Lộ hoàn toàn mơ hồ, chỉ nhớ mình không ngừng bị Lương Phi Phàm táy máy các loại tư thế, cũng không biết mình đã lên cao trào mấy lần, đến cuối cùng rốt cuộc hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

...

Khi cô tỉnh lại bên giường đã không có người.

Bạch Lộ trở mình, không biết vì sao tâm tình lại vô cùng bình tĩnh, mọi thứ diễn ra tối hôm qua không phải khi say cho nên cô rõ ràng.

Chân cô lúc này vẫn còn lưu lại chút chua xót, cô từ trên giường ngồi dậy, đưa hai tay ôm lấy mặt mình, hít vào thật sâu mấy hơi rồi mới xuống giường.

Tối ngày hôm qua Lương Phi Phàm không có chút tiết chế nào, thân thể cô cũng chịu nhiều tác động, cộng thêm vừa mới khỏi bệnh nặng nên cô cảm thấy rất mệt mỏi.

Đến phòng vệ sinh, Bạch Lộ tìm một bộ quần áo thay, xuống lầu liền thấy anh đang ăn ở trong phòng ăn, lòng cô khẽ thắt lại một cái.

Là có chút bất ngờ, nhưng cũng có chút trong dự liệu.

Nhìn thời gian một chút, đã hơn 9 giờ, bình thường hẳn là anh đã đến công ty. Ngày hôm qua hai người ban đầu xảy ra tranh cãi, sau lại điên cuồng yêu như vậy, Bạch Lộ có chút cảm giác không biết phải đối mặt như thế nào.

“Dậy rồi?” Lương Phi Phàm khép lại tờ báo trong tay, đặt xuống, ngẩng đầu lên nhìn cô một cái. Ánh nắng sớm rơi vào trong mắt anh khiến cả người anh lộ ra thêm một chút mềm mại nhưng cũng càng chói mắt. “Tối, ăn sáng một chút, anh dẫn em đi thăm mẹ em.”

Bạch Lộ xuống lầu, đi vào phòng ăn, người giúp việc nhanh chóng mang bữa sáng cho cô.

Thật ra thì bụng rất đói nhưng trong dạ dày giống như chứa rất nhiều đá, cô không có khẩu vị để ăn. Bạch Lộ ăn không được nhiều, Lương Phi Phàm nhìn ly sữa bò trong tay cô không nhúc nhích, đưa tay, đẩy qua: “Em uống cái này đi, rồi ăn thêm bánh mì.”

“...” Bạch Lộ cau mày, dừng một chút, mới rũ mi mắt, lắc đầu, nói rất nhẹ: “Em không muốn ăn.”

“Ăn đi.”

“Em muốn đi gặp mẹ.”

“Ăn một chút đã.” Lương Phi Phàm cau mày, lập lại, giọng trầm thấp, không cho kháng cự: “Ăn rồi anh sẽ đưa em đi.”

Bạch Lộ nhìn anh một cái, gương mặt xinh xắn ở dưới ánh nắng ban mai khi nhìn gần cũng đã không còn mềm mại, khóe mắt anh nhíu lại biểu tình rất khó lường. Trong lòng Bạch Lộ phức tạp đủ vị, dạng mùi vị gì đều có, thật ra có một chút không đoán được rốt cuộc anh đang suy nghĩ gì. Giống

như là, cô không biết mình đang suy nghĩ gì, có mấy lời muốn nói ra khỏi miệng nhưng khi đến cổ họng thì óc lại trống rỗng.

Rốt cuộc là không muốn nói hay là không có dũng khí?

Biết tính khí của anh, cũng biết anh ép mình ăn sáng là để tốt cho mình. Bạch Lộ cũng không tính ngược đãi thân thể mình, cố gắng ăn rồi uống sữa bò, lúc này mới đứng dậy cùng Lương Phi Phàm đi tới nhà để xe.

Cô lên xe trước, Lương Phi Phàm có điện thoại, anh nhìn dây số, đưa tay xoa xoa tóc cô, thân thể Bạch Lộ theo bản năng căng thẳng một chút, tay Lương Phi Phàm cũng hơi khựng lại.

Anh cúi người đứng ở vị trí bên cạnh tài xế, vốn muốn nói với cô “Anh nghe điện, em chờ một chút”.

Nhưng lời vừa tới cổ họng lại nuốt trở vào, bầu không khí có chút cứng ngắc. Bạch Lộ biết mình phản ứng thái quá, thật ra không phải không ưa anh đụng chạm, cô không biết tại sao bây giờ cô lại có phản ứng như vậy.

Giống như là, vừa nghĩ tới chuyện tối ngày hôm qua cô lại có chút áy náy.

Bởi vì cha của mình, bởi vì chuyện hai mươi mấy năm trước, lui lại một chút mà nói, kể cả chuyện của mẹ mình, cô đã nghĩ có thể tha thứ nhưng cho tới bây giờ đã biến thành tảng đá lớn chất đống ở giữa hai người.

Muốn dùng hết khí lực để thương anh, nhưng vừa nghĩ tới những chuyện kai cô rốt cuộc vẫn phải ngừng bước.

Cho nên, khó chịu, tự trách, áy náy... biến thành một bức tường bao quanh cô cũng là chặn giữa hai người.

Ánh mắt Lương Phi Phàm trầm trầm nhìn cô, cuối cùng đứng dậy giúp cô đóng cửa xe, đi xa một chút để nghe điện thoại.

Bạch Lộ quay đầu, ánh mắt si ngốc nhìn qua cửa kính xe, nhìn người đàn ông đứng cách đó không xa. Lưng anh thẳng tắp, mặc âu phục màu đen anh yêu thích khiến toàn thân anh tỏa ra một loại trầm ổn của người đàn ông đích thực. Thật ra mặc kệ anh mặc gì, làm gì, dù là không nghe điện thoại cũng sẽ trở thành một cảnh mê người.

Cô đã từng thật sự hạnh phúc, một người đàn ông như vậy có thể đứng cùng một chỗ với mình là chuyện tốt đẹp nhất trong đời cô, nhưng hóa ra hạnh phúc lại mỏng manh dễ vỡ như vậy.

Không cẩn thận, cái thế giới kia cũng sớm bị sụp đổ.

Lương Phi Phàm cúp điện thoại, xoay người, vừa lúc Bạch Lộ chưa kịp thu hồi tầm mắt, ánh mắt hai người chạm vào nhau qua cửa kính xe.

Tim Bạch Lộ đập rộn lên, theo bản năng quay mặt đi, con người Lương Phi Phàm lóe lên một cái, cất điện thoại rồi lên xe.

Anh cũng không vội vàng, đóng cửa xe, thắt dây an toàn cho mình, dường như dừng một chút rồi đưa tay nắm lấy tay Bạch Lộ.

Nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, ngón tay cái của Lương Phi Phàm vuốt nhẹ trên mu bàn tay cô, ánh mắt sáng quắc không chớp mắt nhìn cô, giọng trầm thấp có chút đè nén.

Anh nói: “Bạch Lộ, đừng sợ, anh biết bây giờ em với anh có bao nhiêu khó khăn, cho nên anh đồng ý với em. Chiều tối nay sẽ lên máy bay, Buck sẽ cùng em đi tới nước Anh, SGA bên kia anh đã sắp xếp xong cho em.”

“Em muốn đi anh cũng sẽ đồng ý, chỉ cần em vui vẻ.”

Bạch Lộ theo bản năng nắm lại mười ngón tay trên đầu gối, ánh mắt run lên, không lên tiếng.

Lương Phi Phàm buông tay cô ra, lái xe đi khỏi biệt thự, lại nghe tiếng anh nói: “Bây giờ anh đưa em tới gặp mẹ em một chút, bà đã tỉnh lại, tình hình cũng không tệ. Sau khi em đi SGA anh sẽ cho người chăm sóc bà cẩn thận, em có thể an tâm đi.”

Dọc đường đi Bạch Lộ không nói câu nào, cổ họng cô giống như bị thứ gì chặn lại. Bầu không khí trong xe quá mức cứng nhắc, thật ra thì cả hai đều biết đối phương đang suy nghĩ gì, chỉ là có những điều biết nhưng khó mà mở miệng.

Lương Phi Phàm nửa đường quay cửa xe xuống, rút một điều thuốc, cuối cùng mới mở một đĩa nhạc, một giọng nữ nhỏ nhẹ đang hát...

"Cảm ơn anh để cho em yêu anh như vậy, lại cũng không cần có người thay thế. Cảm ơn anh cho em tình cảm này để khiến em bất tri bất giác phát hiện được. Cảm ơn anh để cho em yêu anh như vậy, để cho em yêu anh bằng toàn bộ trái tim, em ích kỷ muốn có anh..."

“Có thể yêu anh nữa không, em dùng hết khí lực chỉ thấy hình ảnh mờ hồ cùng ánh sáng tờ mờ phía trước, cũng chẳng được nhớ nhung...”

“Có thể yêu anh nữa không, em sẽ dùng tất cả dũng khí, coi như không có đường lùi...”

Lòng Bạch Lộ run rẩy thắt lại đau đớn khiến cô siết chặt mười ngón tay, trong xe lại một lần yên lặng, tiếng nhạc râtasnhanh tiến vào hồi cuối, nhưng không biết có phải là vì quá mức chuyên chú không nhưng những lời ca kia giống như có dấu đóng vào trong lòng.

Lương Phi Phàm vươn tay tắt nhạc đi, mở cửa sổ xe ra, lại rút một điều thuốc.

Bạch Lộ cảm thấy hốc mắt mình giống như cay cay vì khói thuốc, vì vậy câu nói kia vẫn không bị khống chế vượt ra khỏi miệng.

“Đừng hút thuốc.”

Ngón tay Lương Phi Phàm ngưng một lát, đại khái cũng không nghĩ cô sẽ nói như vậy, gió qua cửa sổ xe thổi vào khiến điều thuốc sáng rực, anh rất nhanh bóp tắt tàn thuốc lá, gật đầu “Ừ” một tiếng.

Cô không biết lần này mình đi, lại đi một năm rưỡi, sau này sẽ như thế nào? Bây giờ cô hoàn toàn không nghĩ tới, mà giờ khắc này có mấy lời, một khi đã nói cô không nhịn được muốn nói thêm.

“Em không thể mang mẹ đi cùng, cảm ơn anh chiếu cố cho bà.”

“Bạch Lộ, đó cũng là mẹ vợ anh.”

Bạch Lộ nghe được câu này trong lòng càng khó chịu hơn, khi mở miệng giọng có chút nghẹn ngào: “Tóm lại, cảm ơn anh.”

“Đừng nói cảm ơn với anh.”

Lương Phi Phàm cau mày, trong lòng có mùi vị rất không thoải mái, hai chữ ‘cảm ơn’ dường như khiến khoảng cách giữa họ xa hơn. “Bất kể thế nào cũng là Lương gia thật xin lỗi hai người, cho nên anh không dám nhận hai chữ ‘cảm ơn’ đó của em. Bạch Lộ, anh đưa em đi, một năm rưỡi, em đi học tập thật tốt, đừng suy nghĩ những thứ khác, mọi chuyện ở đây cứ giao cho anh. Khoảng thời gian này Buck cũng không có chuyện gì, SGA bên kia cậu ấy* biết không ít người, cậu ấy sẽ ở lại nước Anh một thời gian ngắn, em có chuyện gì... nếu như không muốn tìm anh thì tìm cậu ấy cũng được.”

*Mình không biết Buck bao nhiêu tuổi nên dùng từ ‘cậu’, nếu sai về xưng hô mọi người comment giúp nhé.

Bạch Lộ cắn môi, gật đầu, hốc mắt cay cay, cô cảm thấy mình nhất định phải chịu đựng, không thể rơi nước mắt.

Xe đi vào bãi đỗ trong bệnh viện, Lương Phi Phàm lùi xe vào chỗ đậu, thấy cô vẫn luôn cúi đầu ưu tư cùng căng thẳng. Anh đau lòng, dừng xe lại, rồi cuộc vẫn đưa tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, giọng trầm thấp nói từng câu từng chữ vang vọng trong không gian chật hẹp của xe:

“Một năm rưỡi, Bạch Lộ, trước kia mặc dù anh vẫn muốn đưa em đến SGA đi một năm rưỡi, anh không muốn giấu giếm em. Bởi vì trước mắt Lương Thị còn có rất nhiều vấn đề khó khăn phải đối mặt, em không biết vì sao lại nhiễm SARS để bị cách ly, rồi con mất... Những chuyện này đều không phải tình cờ. Anh sợ em ở lại bên anh khi anh chưa xử lý xong những chuyện kia sẽ khiến em gặp nguy hiểm, cho nên anh vẫn luôn muốn đưa em đi.”

“Nhưng bây giờ em nói em phải đi, anh biết em đang suy nghĩ điều gì, vì sao phải đi. Anh không có tư cách ngăn cản không để cho em đi, cho nên anh đưa em đi, em sang bên kia đừng suy nghĩ gì cả. Nhớ những gì anh viết trong thư không? Bạch Lộ, trong một năm rưỡi này bất kể nghe được cái gì hay nhìn thấy gì em cũng phải chỉ tin tưởng anh, anh vẫn luôn đang vì tương lai của chúng ta mà cố gắng. Hãy tin anh.”

Anh nói: “Anh cho em một năm rưỡi, em nói muốn được thử, như vậy anh để cho em chút thời gian.”

“Nhưng một năm rưỡi sau em hãy quay về, anh sẽ chờ em. Trong thời gian này anh sẽ không quấy rầy em, cũng sẽ không đi tìm em, nhưng hôn nhân của chúng ta vĩnh viễn có hiệu lực. Bạch Lộ em vĩnh viễn là vợ của Lương Phi Phàm anh, chờ em quay về, em không muốn hay nghĩ không thông cũng phải đứng bên cạnh anh.”

Tần Trân Hy phẫu thuật rất thành công, có điều sau khi phẫu thuật phải tiến hành điều trị một thời gian dài, cộng thêm dù sao tuổi bà cũng đã cao, thân thể hồi phục không thể bằng được người trẻ.

Khi Bạch Lộ đến thăm bà, trên đầu bà vẫn bọc vài lớp băng, tóc bị cắt cụt ngắn, bởi vì tai nạn xe này mà cả người bà tiêu tụy đi rất nhiều.

Nhưng chỉ cần mẹ còn sống thì Bạch Lộ đã thấy thỏa mãn, cũng không phải tất cả mọi người có thể tử lí đào sinh.

“Mẹ, chiều nay con phải đi.”

Tần Trân Hy tỏ ra không chút bất ngờ, bây giờ bà nói chuyện còn rất khó khăn, nằm ở trên giường, đưa tay nắm lấy tay Bạch Lộ, dường như khẽ gặt đầu một cái: “Tốt, đi SGA thì tốt, đi đi, mẹ sẽ khỏe, đến lúc đó mẹ sẽ tới gặp con.”

Bạch Lộ nhìn xuống nước mắt nhưng cuối cùng vẫn không nhìn được, nước mắt rơi xuống mu bàn tay của Tần Trân Hy, cô hốt hoảng lau sạch: “Mẹ, con xin lỗi, con bỏ lại mẹ một mình ở đây mẹ có trách con không?”

Tần Trân Hy lắc đầu.

Bạch Lộ hít sâu một hơi, ngồi ở bên mép giường, sau đó mới nói: “Mẹ, thật ra mấy ngày mẹ hôn mê bất tỉnh đã xảy ra rất nhiều chuyện. Con biết bây giờ nói những chuyện kia với mẹ là không tốt, nhưng chiều con phải đi, bây giờ con không nói thì con cũng không biết nói lúc nào là thích hợp nhất.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 185

Mắt cô phiếm hồng nhìn về phía Tần Trân Hy, những vấn đề kia vẫn còn dây dưa, cô trước khi rời đi còn muốn biết thật rõ ràng. "Chuyện hai mươi mấy năm trước, nguyên nhân cái chết của ba con đã biết con biết kỳ thật những năm gần đây mẹ vẫn luôn biết phải không?"

Quả nhiên Tần Trân Hy sửng sốt một chút, đáy mắt lộ ra vẻ kinh ngạc càng thêm khẳng định suy đoán của Bạch Lộ là đúng.

Ngược lại, cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ ít chuyện kia đối với mẹ cô mà nói không tính là đả kích lớn. Cô nói tiếp: "Trước kia con vẫn luôn cảm thấy kỳ lạ, vì cái gì mà sau khi ba qua đời mẹ cứ đơn giản an táng cho ba như vậy, những năm gần đây dường như không có bạn bè thân thích tới lễ bái ba. Nhưng mấy ngày nay con rốt cuộc cũng hiểu được... Mẹ, bởi vì nguyên nhân cái chết của ba không đơn giản, phải không?"

"Là ai nói cho con những chuyện này?"

Mắt Tần Trân Hy hơi nhấp nháy, từ trước đến nay tính tình bà vốn trầm tĩnh, hiện giờ bà vẫn duy trì được chút tỉnh táo, cũng một phần vì thân thể suy nhược nên giọng nghe giống như che giấu cảm xúc: "Phi Phàm nói cho con? Nó đang điều tra nguyên nhân cái chết của cha con? Hay là Lý Đường Lâm?"

"Không phải, là Phi Phàm nói cho con biết."

Bạch Lộ cũng không định giấu giếm, nói rõ ràng: "Mẹ, chuyện tình của Lý Đường Lâm và ba con cũng biết, kỳ thật chuyện mẹ vẫn luôn muốn giấu hiện tại con cũng biết. Thế nhưng có một chuyện con vẫn luôn nghĩ mãi mà không rõ, vì sao nhiều năm qua đi như vậy mẹ không kêu than một tiếng? Ba chết không phải rất oan sao? Còn có... Lúc trước con giới thiệu Phi Phàm với mẹ, vì sao mẹ lại không có chút ngoài ý muốn nào? Vì sao mẹ không ngăn cản con? Mẹ không biết cái chết của ba năm đó đều bởi vì công trình mà Diệp Thị cùng Lương Thị hợp tác hay sao?"

"Con... con nói cái gì?"

Tần Trân Hy bỗng nhiên nắm lấy tay Bạch Lộ, gương mặt của bà lộ ra vẻ ngạc nhiên: "Năm đó... là Diệp Thị? Lương Thị?"

Bạch Lộ sửng sốt: "Mẹ... mẹ không biết?"

Tần Trân Hy lặng người một chút mới hoảng hốt thở ra, lắc đầu cố hết sức nói: "Con đã biết rồi, mẹ cũng không muốn giấu giếm con nữa. Bạch Lộ, con lớn rồi, con đã trưởng thành. Trước kia mẹ không nói chuyện của ba cho con không phải vì điều gì khác mà không muốn ảnh hưởng tới tiền đồ của con."

"Ba của con năm đó... đúng thật là chết oan, ông ấy... xem như là tự sát. Con người ông ấy quá sĩ diện, quá ngay thẳng, cũng quá kiêu ngạo, chuyện gì cũng không muốn nhượng một bước. Năm đó có người vu cho ông ấy nhận hối lộ khiến công trình xảy ra chuyện, cha con nuốt không trôi nỗi oan này. Về sau... ông ấy biết hóa ra Lương Kiến Nam là chồng của mối tình đầu của ông ấy, mặc dù trước nay ông ấy không nói nhưng mẹ biết trong lòng ông ấy vẫn luôn rất để ý. Bị người đàn ông như vậy nói xấu mình ông ấy cảm thấy không thể chịu đựng nổi, cuối cùng chọn cách cực đoan nhất."

"Về sau mẹ biết cũng rất sợ hãi, khổ sở, đau lòng, thậm chí còn không biết sau này phải như thế nào. Mẹ biết mối quan hệ trước kia của ba con

với Lý Đường Lâm, ông ấy có nói, nhưng mẹ vẫn luôn cho rằng những năm tháng mẹ cưới ba còn đều rất thoải mái, chuyện đã qua dù sao cũng là đã qua. Chỉ là từ trong sâu thẳm ông ấy vẫn còn tình cảm đó, cuối cùng lại chết đi như vậy."

Dường như hiện tại Bạch Lộ đã có thể lý giải, vì sao Lý Đường lâm cùng mẹ mình lúc gặp mặt lại đều nắm lấy một cái "La Vân" không chịu buông.

Đại khái đối với Tần Trân Hy mà nói, năm đó La Vân lựa chọn phương thức cực đoan như vậy để chứng minh sự trong sạch của mình có ít nhiều mấy phần cảm xúc bên trong.

Khi cha qua đời thì Bạch Lộ còn rất nhỏ cho nên cô không hiểu rõ lắm cha cô rốt cuộc là người như thế nào.

Mọi người đều nói cha cô rất mạnh mẽ, quật cường, quá sĩ diện, cũng mười phần kiêu ngạo, có cốt khí.

Dạng người như vậy vốn không chịu được một chút oan uổng.

"Mẹ, vậy vì cái gì trước nay mẹ không nói? Mẹ biết rất rõ ràng ba bị oan uổng, vì cái gì những năm qua ngay cả con mẹ cũng không nói?"

"Bởi vì năm đó có người tìm tới mẹ."

Tần Trân Hy nhẹ nhàng đưa tay sờ lên băng quần trên đầu mình, lông mày hơi nhăn lại, chậm rãi nói: "Mẹ cũng không biết, ba của con năm đó là làm việc trong công trình của Lương Thị và Diệp Thị hợp tác. Sau khi ba con qua đời lập tức đã có người tìm tới mẹ, mẹ chỉ biết những người đó là không thể đắc tội. Bọn họ cho mẹ một khoản tiền, tới lúc này số tiền đó mẹ vẫn không động vào, vẫn gửi ở ngân hàng, nhưng cũng không muốn gây chuyện. Không phải vì mẹ sợ hãi, chỉ bởi vì năm đó người kia nói nếu như mẹ làm rùm beng lên thì về sau người chịu thua thiệt chỉ là con."

"Bạch Lộ, từ lúc con còn rất nhỏ đã thích thiết kế, khi đó mẹ liền biết trên người con vẫn giữ lại dòng máu của ba, mẹ chưa từng nói với con, ba của con rất có tài về kiến trúc. Chỉ là đáng tiếc, năm đó bởi vì mối tình với Lý Đường Lâm mà ông ấy vẫn luôn bị cha của Lý Đường lâm chèn ép cho nên sâu nào uất ức, về sau thật vất vả mới có một cơ hội như vậy, ông ấy cũng không dùng tên thật để thiết kế."

"Mẹ thấy ba con khổ cực như vậy nên không muốn con cũng gặp cảnh đó. Tiền không phải vạn năng nhưng người không có tiền bị những người có tiền chèn ép không thể làm được gì. Mẹ nghĩ, đó là lựa chọn của ba con, ông ấy cũng sẽ chọn con gái của chúng ta cả đời bình an, tiền đồ không bị ảnh hưởng."

Trước đó cô mơ hồ đoán được có thể có liên quan tới mình, nhưng Bạch Lộ vẫn không ngờ lại vì mình như vậy, vẫn là để đảm bảo cho cuộc đời cô bình yên vô lo. Hóa ra có người năm đó đi tìm bà, như vậy không phải người kia, không phải là Lương Kiếm Nam thì nhất định là... Diệp Tử Kiệt?

Bạch Lộ cũng không rõ giữa Diệp Tử Kiệt cùng Lương Kiếm Nam có bao nhiêu sóng ngầm mãnh liệt, nhưng năm cô ở EC vẫn luôn biết Lương Thị cùng Diệp Thị có rất nhiều công trình hợp tác, lại không nghĩ ở đó có một mạng người, là cha của cô!

"Vì những điều này mà trước giờ mẹ vẫn luôn không nói."

Bạch Lộ lắc đầu, cũng không tán đồng, khẽ thở dài một cái. "Mẹ, con biết mẹ muốn tốt cho con, nhưng như vậy... thật không công bằng với ba."

Tần Trân Hy khẽ thở dài: "Người chết đã chết rồi, điều mẹ có thể nghĩ tới đương nhiên là muốn con gái mình tốt nhất. Hiện tại cuộc sống của con trôi qua cũng không tệ, mẹ vẫn luôn không hối hận về quyết định năm đó của mình. Che giấu nhiều năm như vậy chỉ ít con cũng dễ dàng sống nhiều năm như vậy. Mẹ không muốn tới thành phố A cũng là có nguyên nhân, mẹ

biết năm đó những người kia nhất cử nhất động của mẹ nhất định đã hỏi thăm rất rõ ràng, cho nên mẹ để con một mình tới thành phố A sinh sống nhiều năm như vậy, cũng là hi vọng con không bị bất cứ ai để mắt tới. Chuyện của ba con không đơn giản, mẹ chỉ là không nghĩ đến... chuyện này vậy mà có liên quan tới Lương Thị."

Tần Trân Hy nói với cô lời cuối cùng: "Bạch Lộ, ba của con năm đó muốn đi nhất chính là SGA, học viện kiến trúc này đã có lịch sử hàng trăm năm, cũng không phải ai cũng vào được. Con có cơ hội tốt như vậy nhất định phải nắm chắc. Kỳ thật ngay từ đầu mẹ không biết quan hệ của cha con cùng Lương gia, chỉ đến khi Lý Đường Lâm tìm tới mẹ mẹ mới biết rõ. Thế nhưng mẹ cảm thấy chỉ cần con gái mẹ thích thì mẹ tuyệt đối không phải vì chuyện của thế hệ trước mà ngăn cản con đi tìm fhanhj phúc. Cho nê," Trần Trân Hy nói với cô, "đừng suy nghĩ nhiều, không nên trách Lương Phi Phàm, đi theo cảm giác của con, đó mới là quan trọng nhất."

Lúc Bạch Lộ rời khỏi phòng bệnh, y tá tiến đến thay thuốc cho Tần Trân Hy. Bạch Lộ nghĩ đến, mình đi lần này ít nhất là một năm rưỡi, cô lưu luyến không rời nhưng Tần Trân Hy vẫn luôn xua tay, để cô không cần lo lắng bệnh tình của bà, bà nhất định sẽ tốt. Cuối cùng cũng nói, bà sẽ không truy cứu trách nhiệm của Lý Đường lâm.

Bạch Lộ biết, mẹ của mình nén giận chính là vì cô, bà cũng không hi vọng mối quan hệ của cô và Lương Phi Phàm lại có thêm một vết nứt.

Cô rất cảm ơn mẹ, những năm qua mặc dù hai mẹ con vẫn ở xa nhau nhưng tình thương của mẹ cho cô dù ít ỏi nhưng vẫn là khắc sâu nồng đậm.

Vừa ra khỏi phòng bệnh liền thấy một người đàn ông từ xa xa đang đi tới, Bạch Lộ thu hồi lại suy nghĩ đang mông lung của mình: "Buck, sao anh lại tới đây?"

"Đưa em đi nước Anh." Anh giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ: "Hai giờ nữa máy bay sẽ cất cánh, hiện tại chúng ta phải ra sân bay."

20 phút sau, tại sân bay.

Bạch Lộ không mang theo gì bị Buck đưa tới sân bay. Hộ chiếu cùng thủ tục đã xong, một thân một mình. Buck nói ở bên kia đã sắp xếp mọi thứ xong xuôi, ngay cả quần áo cũng không cần mang làm gì.

Bạch Lộ nghĩ, cô cũng không có nhiều quần áo, cô cũng không cần cầu kỳ.

Đi theo Buck tới sân bay, cô ngồi bên trong phòng chờ, Buck tự mình đi làm giúp cô thủ tục, hỏi cô: "Có đói bụng không? Đồ trên máy bay sợ em ăn không quen, nếu như bây giờ đói bụng anh dẫn em đi ăn một chút."

Dạ dày cô cứng ngắc giống như chất đầy đá tảng, cô cảm thấy ăn gì cũng không vào, lắc đầu: "Không đói."

Buck gật đầu, đem vé máy bay đưa cho cô, ngồi ở một bên lấy PSP chuyên chú chơi.

Bạch Lộ nhìn thoáng qua, đối với trò chơi cô không rành nhưng thấy Buck chơi rất chăm chú, cô có chút im lặng, nghĩ tới lần trước đi lĩnh thưởng, một mình anh ngồi chỗ dành cho khách quý cũng cầm PSP chơi hăng say, khí chất người đàn ông này thanh lãnh xa lánh nhưng thật sự lại có chút tùy tiện, không phải dễ dàng để người khác tiếp cận nhưng khi quen rồi lại có cảm giác cũng không phải quá khó.

Nói tóm lại, chính là để cho người ta đoán không ra được con người mình.

Vật tự hợp theo loài, Lương Phi Phàm không phải cũng là người như vậy sao?

Lương Phi Phàm, ba chữ trôi qua trong đầu cô khiến Bạch Lộ vô thức bóp chặt vé máy bay trong tay. Cô muốn đi, thật sự phải đi, đi nước Anh, đi học ở SGA một năm rưỡi. Mặc dù trước đó cô luôn mồm nói với anh... để em đi, để em được thử một chút, nhưng thật ra cứ đi như vậy cô lại có chút không buông được.

Mà anh không đến tiễn mình... Bạch Lộ biết, không phải anh không muốn đến, chỉ là anh nghĩ cho cô...

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 186

Trong sâu thẳm trái tim cô như bị rách toạc, cô không còn có thể vững vàng, cảm giác này thật không dễ chịu. Giống như có người lấy dao cắt đi thứ gì đó, thật ra thì không mất gì cả nhưng cảm giác đó so với mất đi càng khó chịu hơn.

Cũng là bởi vì không bỏ được, những chuyện kia còn dính dáng tới mối quan hệ của hai người, càng quay lại càng muốn rời xa nhưng cuối cùng vẫn không thể buông bỏ.

"Nếu thật sự không buông bỏ được thì có thể gọi điện cho Lương Phi Phàm." Từ đầu đến cuối Buck chỉ nhìn màn hình PSP, người có chỉ số thông minh như vậy lại luôn tiêu phí thời gian cho trò chơi này, hai tay anh nhanh lẹ bấm các nút, giọng lười biếng cắt đứt mạch suy nghĩ của Bạch Lộ. "Mà anh ấy cũng đang chờ cô gọi điện."

Chuyện giữa Lương Phi Phàm và Bạch Lộ, Buck biết rất rõ ràng, anh coi như người ngoài không góp ý kiến gì nhưng anh cảm thấy chỉ cần hai người lùi một bước thì sẽ không thể thâm như vậy.

Nhớ tới khi Lương Phi Phàm nhờ mình, lời của anh ta nói anh vẫn nhớ rõ ràng: "Bạch Lộ rất tín nhiệm anh, anh cũng dạy cô ấy, tôi không nghĩ còn có ai thích hợp hơn để đưa cô ấy đi nước Anh, để cô ấy đi một mình tôi không yên tâm. Cô ấy nói hy vọng tôi cho cô ấy không gian để thở, tôi không thể ép cô ấy thật chặt cho nên nhờ anh giúp đỡ đi cùng cô ấy, lần này bất kể anh có yêu cầu gì tôi cũng đồng ý với anh."

"Tôi cũng sợ phía Diệp gia sẽ gây bất lợi cho cô ấy, tôi sợ mình không bảo vệ được cho cô ấy."

"Anh nhất định phải giúp tôi chăm sóc kỹ cô ấy, nhân tình này coi như tôi nợ anh."

Buck cảm thấy loại cảm tình thật thật thần con mẹ nó kỳ, loại người như Lương Phi Phàm cho tới bây giờ không đem người nào chuyện nào để trong lòng, chỉ biết kiếm lợi cho mình, vậy mà bởi vì một người đàn bà có thể làm ra chuyện như vậy.

Cô nói gì anh ta đều nguyện ý theo mà không đòi hỏi gì.

"Tôi không thể." Bạch Lộ bỗng nhiên lên tiếng, giọng rất nhỏ, chỉ nói ba chữ nhưng thật giống như đã đem toàn bộ sức lực để nói ra.

Buck vẫn nhìn máy chơi game trong tay, xông qua cửa ải cuối cùng, anh nhú my buồng PSP xuống, ngoảnh mặt ra nhìn người đàn bà mặt đầy đau thương này, lắc đầu: "Đây là cô đang hành hạ chính mình hay hành hạ anh ấy? Là bất mãn bởi vì chuyện hơn hai mươi năm trước của cha cô và Lương gia? Bạch Lộ, mặc dù tôi không tham gia kinh doanh nhưng Diệp Tử Kiệt người kia tôi cũng nghe được tin đồn, ông ta cũng không phải người tốt đẹp gì. Chuyện hai mươi mấy năm trước không nhất định là lỗi hoàn toàn thuộc về cha của Lương Phi Phàm, thật ra thì..."

"Tôi biết." Bạch Lộ gật đầu, môi hơi mở thở ra một hơi, ngón cái cùng ngón trỏ giữ chặt tấm vé máy bay, ánh mắt mờ mịt nhìn chăm chăm dòng thông báo bằng tiếng Anh, giọng đã nghẹn ngào. "Không phải tôi hành hạ anh ấy, tôi biết... Tôi cũng không trách gì anh ấy nhưng tôi không có cách nào có thể đổi mặt hay cùng sống dưới một mái nhà với anh ấy lúc này. Tôi vẫn nói với chính mình, chuyện của mẹ tôi thì tôi có thể không so đo, nhưng chuyện của ba tôi thì sao? Có lẽ không có quan hệ gì với Lương Kiếm Nam nhưng ba tôi chết ở cửa Lương gia, anh không thể hiểu được

cảm giác của tôi. Tôi cũng cảm thấy linh hồn mình giống như bị người lôi xé, không bỏ được nhưng lại không đi không được."

Loại cảm giác này không phải người nói ra là người ngoại có thể cảm nhận.

Nước mắt tuôn xuống, Bạch Lộ nhanh chóng lấy tay lau sạch.

Buck khẽ thở dài một cái, lắc đầu. Không phải phụ nữ không hiểu được tâm tư phụ nữ, nhưng cô khổ sở như vậy anh nhìn cũng không chịu nổi. "Được rồi, tôi biết, đừng suy nghĩ nhiều. Thật ra nước Anh cũng không quá xa, hơn nữa còn có tôi bên cạnh mà."

Lần đầu tiên trong đời anh phá lệ hào sảng với phụ nữ, vỗ lên bả vai mình: "Mặc dù vai tôi không có cảm giác an toàn như vai Lương Phi Phàm nhưng nếu như cô muốn, nơi này của sư phó cũng có thể cho cô mượn dựa một chút."

Lúc Buck hướng về phía cô trước sau như một đều rất nghiêm túc, hiếm thấy vào lúc này còn có thể nói đùa với cô, tâm tình uất ức của Bạch Lộ giống như mây đen được vén quang một chút, sịt sịt gật đầu: "Cảm ơn, sư phó."

Anh đẩy cửa đi vào, phát hiện một tay Lương Phi Phàm đặt lên bàn giám đốc, một tay kẹp thuốc lá, toàn bộ căn phòng tràn đầy mùi thuốc lá nồng nặc. Gương mặt Lương Phi Phàm u ám mờ ảo trong khói thuốc, vốn cao thâm khó lường giờ phút này càng khiến người khác khó phán đoán.

Quan Triều cũng không do dự, nhìn điện thoại trong tay, nói: "Lương tổng, phu nhân... đã lên máy bay."

Lương Phi Phàm đang hút thuốc lá, nghe vậy động tác hơi ngừng một chút, tay đặt ở trên bàn cũng giật giật theo. Chốc lát sau anh mới gật đầu,

bởi vì hút thuốc quá nhiều, khi mở miệng ra giọng đã có chút khàn khàn: "Quan Triều, cậu nói xem tôi làm như vậy có đúng không?"

Quan Triều sững sốt một chút.

Thật ra thì Lương Phi Phàm vẫn luôn đưa anh đi về phía trước, anh cũng dựa theo chỉ thị của Lương Phi Phàm để thực hiện, trước giờ Lương Phi Phàm chưa bao giờ hỏi anh câu "tôi làm như vậy có đúng không?".

Vậy mà bây giờ lại hỏi anh như vậy.

Quan Triều lần đầu tiên cảm thấy, thì ra người đàn ông cứng rắn như vậy ở trước tình yêu cũng sẽ cũng giống như người bình thường.

Anh là người thấy được chuyện của hai người, bọn họ có nhiều khó khăn mới có thể tiến tới với nhau, vậy mà cuối cùng lại vì chuyện như vậy không thể không buông tay...

Âm thầm thở dài một cái, Quan Triều nhẹ nhàng nói: "Lương tổng, phu nhân nhất định sẽ hiểu anh."

Lương Phi Phàm gạt đầu, nhìn khói thuốc lá đang bay lên từ điếu thuốc trong tay, gạt tàn cũng đã đầy tàn thuốc, nhớ tới lúc trước cô đã nũng nịu nói với anh - đừng hút thuốc. Anh đột nhiên cảm thấy cổ họng rất khổ sở, đưa tay dụi điếu thuốc, chỉ cửa sổ phân phó cho Quan Triều: "Mở cửa sổ ra."

Quan Triều gạt đầu, đi tới mở cửa sổ.

Ở tầng hai mươi mấy của tòa cao ốc, cửa sổ mở một cái, gió thổi từ bên ngoài đặc biệt lớn xua tan mùi thuốc lá trong phòng, cũng thổi đi từng đám mây đen bao phủ xung quanh Lương Phi Phàm.

Đưa Bạch Lộ đi, ngoài lý do cô muốn đi còn có lý do khác, là anh muốn đưa cô đi trước. Không có gì thay đổi, cho nên bây giờ anh không có thời gian suy nghĩ cái khác, không xử lý xong chuyện này có lẽ cô thật sự không quay về.

Lương Phi Phàm cau mày, liếc mắt một cái vừa đúng lúc thấy báo hôm nay, cái tựa đề khiến anh nhức đầu, anh đưa tay捏ó trán, hỏi: "Viện trưởng Ngô đã xảy ra chuyện gì?"

Báo sáng nay mới ra, rất rõ ràng là có người cố ý tố cáo, nói viện trưởng Ngô giấu giếm bệnh nhân bị bệnh truyền nhiễm, còn có chứng cứ ông tham ô hối lộ. Lương Phi Phàm biết rõ con người viện trưởng Ngô, bệnh nhân bị tận lực giấu giếm hiển nhiên là nói Bạch Lộ, nhưng bọn họ chọn thời gian ra tay thật chính xác, xế chiều nay Bạch Lộ vừa đi thì báo chiều nay đã đưa lên trang nhất, còn có hình được làm nhòe của cô, rất rõ ràng là nói chuyện bị nhiễm SARS của Bạch Lộ.

Nhưng tham ô hối lộ, trong ấn tượng của Lương Phi Phàm thì ông không phải là người như vậy.

Quan Triều liền nhanh chóng giải thích: "Báo vừa ra tôi đã cho người đi tìm hiểu, hẳn có một nhân viên trong bệnh viện gây lên, có điều... cũng có thể đoán đứng sau là ai."

"Dĩ nhiên là có thể đoán được, rốt cuộc ông ta cũng không nhẫn nại được. Vốn còn muốn giữ ông ta lại một thời gian, nhưng ông ta đã ra tay thì cậu đi giúp ông ta một cái." Lương Phi Phàm đứng dậy phúi tro thuốc lá trên người, cau mày nói: "Giữ lại cũng không để làm gì. Chuyện này làm sạch sẽ một chút, đừng để người Diệp gia phát hiện ra."

Quan Triều biết: "Vâng, Lương tổng."

Thấy bộ anh đi ra cửa, Quan Triều vội nói: "Lương tổng, tiểu thư Diệp Lan gọi cho anh hai lần, tôi cũng chặn lại nhưng dường như cô ấy tìm anh

có việc."

Lương Phi Phàm nheo lại một con mắt, khóe môi khẽ cong lên đầy âm lãnh: "Cũng tới lúc đến phiên cô ta."

5 tháng sau.

Oxford, nước Anh. Thành phố nhỏ này đặc biệt yên tĩnh, đại học Oxford nổi tiếng là một đại học rất lớn.

SGA.

Bạch Lộ đã học ở đây 5 tháng, thu được kiến thức không ít, phần lớn sinh viên được học ở đây căn bản đều có kiến thức về kiến trúc rất tốt. Bọn họ được học với những kiến trúc sư nổi tiếng trên toàn thế giới, những người mà trước kia Bạch Lộ chỉ có thể thấy qua báo chí nhưng hôm nay là người bằng xương bằng thịt đứng trước cô giảng dạy, mỗi ngày một lớp. Cô không khỏi nhớ tới lần đầu tới đây học có bao nhiêu hưng phấn, được gặp những kiến trúc sư vĩ đại như vậy nhưng khi bắt đầu vào học cô lại không thể dùng từ hưng phấn để hình dung.

SGA đưa tới cho người học rất nhiều kiến thức, cả người vui đầu vào học tập, ngay cả thời gian để cô buồn bã hay nhớ nhung cũng ít dần đi.

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, giáo sư phía trên đã nói: "Ngày mai nhớ nộp bài tập."

Bạch Lộ cầm bản vẽ mới được một nửa trong tay, bên cạnh có một người đàn ông nước Anh cùng cô tiến vào. Anh thuộc một gia tộc rất nổi tiếng ở nước Anh, mà đối với kiến trúc anh cũng rất có tài năng, nghe nói bậc lộ tài năng trong một cuộc thi về kiến trúc cho nên mới có cơ hội vào học SGA.

Gần đây anh vẫn luôn quần Bạch Lộ, học tiếng Trung thỉnh thoảng nói mấy câu không rõ ràng: "Lạnh, tối đi quán rượu không?"

Anh nói thứ tiếng Trung rất không rõ, mỗi chữ rất khó nghe nhưng Bạch Lộ cũng có thể hiểu được. Bạch Lộ cau mày, ở chỗ này 5 tháng tiếng Anh của cô cũng tiến bộ không ít: "Không đi, tối nay tôi phải làm xong bài tập, ngày mai phải nộp."

"Hôm nay là sinh nhật tôi."

"..."

"Người Trung Quốc các em thường tặng quà vào ngày sinh nhật, thật ra người Anh bọn anh cũng có thói quen này. Nhưng em không cần tặng quà cho anh, chỉ cần em đi cùng anh." Câu này trước nửa câu dùng tiếng Anh, nửa câu sau lại dùng thứ tiếng Trung không chuẩn: "Em sẽ không không cho anh mặt mũi chứ?"

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 187

Nếu là sinh nhật người ta đương nhiên cũng nên đi chúc mừng một chút. Bạch Lộ đối với người đàn ông tên Demon này có một cảm giác vô cùng thân thiết, cũng bởi vì cô từng xem một bộ phim Mỹ - Nhật ký ma cà rồng, cô vô cùng thích nam chính, cùng tên với người này, cộng thêm một đôi mắt màu lam xám tro rất thâm thúy, sống mũi cao vô cùng anh tuấn, cho nên Bạch Lộ đối với yêu cầu của anh ta chỉ cần không quá mức thì cô sẽ đồng ý.

"OK, mấy giờ?"

Demon thấy cô đồng ý liền không chút kiêng kỵ nắm lấy tay cô kéo đi tới cửa: "Không cần chờ mấy giờ, bây giờ anh đưa em đi, tối ăn cơm cùng anh."

...

Thanh niên phương Tây đều có chút nhiệt tình phóng khoáng, thật ra Bạch Lộ có chút không quen nhưng kháng cự quá mức sẽ lại ra vẻ mình lạnh lùng cao quý, cô cảm thấy một mình ở xứ lạ cũng không thể quá đặc biệt, cho nên cố gắng điều chỉnh lại cá tính của mình, rầy cố gắng có thể hòa nhập vào không khí phóng khoáng này.

Bởi vì, chỉ khi cô không cô đơn cô mới có thể quên đi đau đớn vẫn luôn ẩn nấp trong lòng.

Ban ngày ở nước Anh chính là ban đêm ở thành phố A.

Bên trong một quán rượu, người đàn ông mặc âu phục đứng chấp tay bên cửa sổ quan sát phía dưới, độ cao vừa vặn có thể thấy cả thành phố,

Từ nơi này nhìn khắp thành phố, sự ồn ào náo động ban ngày được cởi bỏ, ban đêm khiến người ta dễ dàng đắm chìm trong sự tĩnh lặng.

Ngón tay Lương Phi Phàm giật giật, rất muốn hút thuốc nhưng lại nghĩ tới mình đã cai thuốc 5 tháng.

Có tiếng gõ cửa sau lưng, anh vẫn bất động, chỉ nói một tiếng: "Vào." Rất nhanh đã nghe thấy tiếng người đẩy cửa vào.

"Lương tổng."

Lương Phi Phàm "Ừ" một tiếng, hỏi: "Đưa tới rồi?"

"Vâng."

"Đưa đây." Lương Phi Phàm xoay người, 5 tháng vừa qua anh không tới nước Anh nhưng vẫn có tai mắt bên cạnh cô, mỗi ngày đều có người từ bên kia gửi hình về, thật ra thì nhất cử nhất động của cô anh đều rất rõ ràng.

Dù biết Buck vẫn luôn ở bên kia, thậm chí đã mua nhà bên đó, nói không khí ở Oxford không khí không tệ, chuẩn bị ở đó một năm.

Quan Triều đem túi màu vàng đặt lên bàn, gật đầu, cho tới bây giờ anh đều không xem ảnh trước, cho nên cũng không biết hôm nay bên kia gửi về gì, những thứ này đều là ảnh cho Lương tổng, anh không thể nhìn.

Anh ra ngoài, khép cửa phòng lại, lúc này Lương Phi Phàm mới bước tới cầm lấy túi màu vàng, cũng không do dự mở ra, rút ra một xấp hình rất dày.

Chỉ một cái liếc mắt, lông mày rậm nhú lại, rút ra vài tấm ảnh, gương mặt xinh xắn kia giống vẫn luôn rất tỏa sáng.

Quán rượu ở nước ngoài cũng khác ở trong nước.

Quán rượu trong nước là uống rượu cùng khiêu vũ hòa chung một chỗ, nhưng ở nước Anh bên kia, nơi uống rượu là để uống rượu, nơi khiêu vũ là để khiêu vũ, bầu không khí này thật không tệ.

Hôm nay là sinh nhật Demon, có không ít bạn học cũng đến chúc mừng, mọi người mặc dù đến từ khắp nơi nhưng cũng đã học chung được 5 tháng, tình cảm cũng đã có, không hề khách sáo. Có thể vào được SGA đều là những người có năng lực, từ dáng vẻ bề ngoài đã thấy được mấy phần ngạo cốt, sẽ không dễ dàng nhận thua nhưng cũng không dùng thủ đoạn khác để thắng được, được nhận vào đều là quanh minh chính đại.

Cũng là bởi vì như vậy tình cảm của mọi người với nhau sẽ không có yếu tố khác xen vào.

Demon là một người rất sáng sủa, kết giao bạn bè cũng nhiều, bạn bè đến sinh nhật rất đông. Tửu lượng của Bạch Lộ không phải tốt lắm, uống nửa buổi cô đã đi vệ sinh mấy lần.

Demon rất tinh tế, thấy cô uống nhiều rồi liền thừa dịp Bạch Lộ đi vệ sinh liền nói với mọi người, lát nữa rót cho cô ít thôi, ngày mai cô còn có bài tập phải nộp.

Bất kể là đến tuwd nước nào, tình yêu từ xưa đến nay đều không có khác biệt. Một người đàn ông thích một người đàn bà, ngày ngày sẽ chạy quanh nghĩ các biện pháp để lọt vào ánh mắt nàng, không muốn nàng khổ sở cũng không muốn nàng không thoải mái.

Đại khái, cả lớp học đều biết Demon đối với cô gái xinh đẹp đến từ Trung Quốc này là tình hữu độc chung, cũng chỉ có Bạch Lộ là người trong

cuộc lại dần dần không có bất kỳ cảm giác gì, cho là người đàn ông này chẳng qua chỉ tương đối phóng khoáng mà thôi.

Bạch Lộ ở trong phòng vệ sinh rửa mặt, rút khăn giấy lau gò má đang ướt nhẹp, cổ họng ê ẩm khó chịu, nhưng sau khi rửa mặt thần trí thanh tỉnh không ít. Bên cạnh cô có hai người Trung Quốc, tha hương ở nước lạ gặp đồng hương ít nhiều có chút cảm giác thân thiết. Bạch Lộ không khỏi nhìn vài lần, cả hai cô gái đều cầm điện thoại, không biết đang xem cái gì, về mặt đây hưng phấn cùng sùng bái.

Bạch Lộ không để ở trong lòng, rửa tay, hơi khô, liền chuẩn bị rời khỏi phòng vệ sinh. Nhưng cô đi ngang qua hai cô gái kia, trong nháy mắt ngoài ý muốn phát hiện trên màn hình điện thoại của họ xuất hiện một gương mặt quen thuộc luôn ẩn sau trong tâm hồn cô, khiến cô hàng đêm đều hồi hồi.

Tay cô nắm chặt lại, bước chân cũng hơi ngừng một chút.

Màn hình điện thoại không nhỏ, chữ trên đó chẳng chịt mặc dù nhìn không rõ nhưng hình ảnh lại rất rõ ràng.

Hai cô gái kia hẳn là người miền bắc, dùng tiếng địa phương lại nói quá nhanh khiến Bạch Lộ nghe không rõ, nhưng đại khái cũng biết bọn họ đang nói, người trong hình kia có bao nhiêu đẹp trai mê người.

Mà người đàn ông kia là... Lương Phi Phàm.

Tấm hình kia hẳn là thời điểm Lương Phi Phàm tới dự một hoạt động nào đó, người bên cạnh mặc một bộ trang phục lòe loẹt, Bạch Lộ biết, là Diệp Lan. Hai người tay trong tay thân mật, bên cạnh còn mấy tấm ảnh nhỏ Lương Phi Phàm cùng Diệp Lan thân mật nói chuyện.

5 tháng, vậy mà cô đã tới nước Anh được 5 tháng, nhưng trong khoảng thời gian xa cách 18 tháng chỉ mới được ba phân.

Bạch Lộ nhớ tới thời điểm cùng Buck rời khỏi thành phố A, một thân một mình tới nước Anh, đúng thật giống như Buck nói, mọi thứ cho cô đã chuẩn bị xong, cho dù chỗ ở hay đồ dùng thì Lương Phi Phàm đã tìm người phụ trách, ngay cả thủ tục vào SGA cũng đều là Buck làm cho cô.

Thật ra chỉ cần về căn phòng của cô ở nước Anh cũng thấy mùi vị của Lương Phi Phàm, cho nên cô đặc biệt sợ buổi tối, mỗi khi nằm lên giường cô sẽ nhớ tới cuộc sống ở thành phố A.

Vậy mà cô cũng kiên trì được 5 tháng. 5 tháng qua tin tức của anh hoàn toàn không có, thật sự không có chút tin tức nào cho cô. Ban đầu cô khẩn cầu với anh, nói... để em đi, để cho em có thể lấy hơi... Có phải thật sự mong mỗi như vậy hay không?

Hai người đã chia cắt không còn một chút liên quan?

Hay là trong lòng từ đầu tới cuối đều cho rằng anh không buông tay mình được, giống như cô cũng không buông anh ra được?

Nhưng bây giờ cô cảm thấy mình đã nhầm rồi.

5 tháng qua, một cuộc điện thoại, một tin nhắn anh cũng không gửi cho cô, mỗi một tháng thông báo tình hình mẹ cô ở thành phố A đều thông qua Buck, anh thật quyết tâm cho cô một không gian để cho cô có thể thở, nhưng không nghĩ tới cuộc sống của anh ở thành phố A lại có tư vị như vậy.

Bạch Lộ cắn môi ưu tư, những đê nén trong lòng cô theo men rượu đi lên, cô cảm thấy cổ họng khô khốc, trái tim cũng nhói đau. Theo bản năng cô siết chặt tay lại, vừa đúng lúc điện thoại kêu vang.

Cô hít một hơi, đi nhanh tới phòng rửa tay, đứng dịp thấy Demon cầm điện thoại, đại khái là anh gọi cho cô, quả nhiên vừa thấy Bạch Lộ đi ra anh

liền ngắt điện thoại, nhanh chóng đi tới trước mặt cô: "Bạch Lộ, sắc mặt em không tốt, có phải đã uống quá nhiều không?"

Bạch Lộ không muốn nói chuyện, sắc mặt trầm xuống, xúa tay.

Demon thật sự nghĩ cô uống đã nhiều, mặt anh đầy lo âu và tự trách: "Sorry, anh không biết trữ lượng của em kém như vậy, anh đưa em về..."

"Em không sao." Bạch Lộ ngắt lời của anh. "Em không say, bây giờ em còn chưa muốn về."

"..."

Trở về, một mình trong phòng trọ, nhìn mọi đồ đạc của mình đều là ông chồng ở thành phố A xa xôi chuẩn bị cho nhưng cô lại không thấy không nghe, ngay cả tin tức của anh dường như cũng thành một điều cấm kỵ, nhưng anh ở thành phố A sống rất tiêu sái.

Bạch Lộ biết con đường này là cô chọn, nhưng khi cô chọn chẳng phải hai người đã có một loại ăn ý với nhau hay sao?

Đến bây giờ cô cũng không nghĩ sẽ thật sự rời bỏ anh, buông tha anh, dù tới bây giờ cô chưa từng nói ra khỏi miệng nhưng anh có biết hay không cô cần bao nhiêu dũng khí mới có thể đi tới một bước như vậy?

Cô rất khổ sở, cô cho rằng anh cũng sẽ khổ sở như cô vậy nhưng không nghĩ anh lại không có.

"Lát nữa em đừng uống, chúng ta ăn cái gì đi." Demon nhìn sắc mặt cô không tốt lắm, nhưng nói không muốn về nhà dĩ nhiên là anh cầu cũng không được, vội vàng nói: "Có bánh ngọt, đi ăn bánh ngọt."

Bạch Lộ cố gắng cười rất châm biếm, không từ chối, mặc kệ cho Demon đưa mình trở lại bàn tiệc. Rất nhiều bạn học cũng đã uống xong, có mấy

người đã uống nhiều, vừa thấy Bạch Lộ tới liền lập tức lại nâng rượu lên.

Demon xua tay, lớn tiếng nói: "Không thể uống nữa, cô ấy uống nhiều rồi, tửu lượng không tốt. Hôm nay là sinh nhật tôi, do tôi định đoạt."

Chẳng qua anh càng muốn như vậy để bảo vệ Bạch Lộ, người khác tự nhiên càng muốn ồn ào, cộng thêm tâm tình Bạch Lộ ngọt ngào, người khác đưa rượu tới cô cũng không từ chối, uống thêm mấy ly đã có chút đầu nhẹ chân nặng, cuối cùng một đám người lại bắt đầu chơi trò chơi, thật sự rất hight. Demon bị mọi người chúc rượu quá nhiều, đã bắt đầu choáng váng, Bạch Lộ cũng đã bị rót thêm bảy tám ly.

...

Sau đó tiệc sinh nhật kết thúc lúc nào Bạch Lộ không biết, cũng không biết là ai đưa cô về phòng, từ chỗ cô đi không phải rất gần, Demon biết nơi cô ở nhưng hôm nay anh cũng đã uống say. Bạch Lộ chỉ nhớ có người đỡ cô lên xe, cũng có người đỡ cô xuống xe.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 188

Cô lão đảo bước xuống xe, gió lạnh thổi đến một cái khiến cô không chịu được ôm lấy thân cây nôn một lúc lâu, người bên cạnh đưa tới một chai nước, Bạch Lộ cũng không suy nghĩ nhiều đưa tay nhận lấy, mở nắp, ngược cổ, nhắm mắt lại uống một hơi gần nửa bình.

Trong dạ dày cô giống như có lửa đốt, rất khó chịu.

Nhưng đều đã nôn ra, cô đứng bên cây đưa tay lên sờ gò má mình, cũng không vội vàng đứng lên, mặc dù đã quá say nhưng đã nôn hết ra cho nên cũng đã tỉnh táo lại không ít, nhìn quang cảnh xung quanh cũng biết đã là cửa nhà mình, cô không ngẩng đầu nhìn người đứng bên cạnh mình.

Hắn là một người bạn học nào đó.

Cô đặt nước sang một bên, hai tay ôm đầu gối ngồi xuống mặt đất, giơ tay lên xua một cái: “Cảm ơn, tôi ở cửa hóng gió một chút rồi vào nhà, cảm ơn bạn đã đưa tôi về. Hôm nay không tiện, cũng không mời bạn vào nhà một chút được.”

Người bên cạnh không nói gì, Bạch Lộ cũng không nghĩ nhiều, trong đầu rối bời, thỉnh thoảng có tiếng xe gào rú chạy qua. Cô cũng không chú ý người đưa mình về đã về hay chưa, tâm tình cô rất kém, thật ra thì uống say lại càng khó chịu hơn, nhất là lúc nôn giống như lục phủ ngũ tạng đều bị móc sạch, có thể ói sạch sẽ lại thấy trống rỗng...

Người thật đúng là mâu thuẫn, giống như cô vậy.

Nghĩ tới, nhớ tới nhưng lại không dám.

Cái này có tính là cô tự chuốc lấy cực khổ cho mình không?

Nhưng là... không phải anh ấy nói rõ ràng, sẽ ở đó chờ cô sao? Cô cũng chưa đi xa thì anh đã đi xa.

Lời đàn ông luôn không thể tin như vậy. Lương Phi Phàm thì thế nào? Cô mới đi có 5 tháng thôi, biết rất rõ ràng cô ở nơi nào nhưng không một lần tới tìm cô, không một lần gọi điện cho cô...

Trong lòng khó chịu, gió đêm thổi tới một cái, cô cảm thấy hốc mắt mình ươn ướt, những ưu tư lâu nay bị kiềm chế trong lồng ngực dày vò cô phát điên.

Bạch Lộ thật sự không nhịn được, đưa tay nắm lấy bình nước bên cạnh phát tiết ném mạnh ra ngoài, cũng trong lúc đó cô quay về phía bầu trời đêm đen thui hét to một tiếng: “Lương Phi Phàm... Em ghét anh...”

Nhưng một giây tiếp theo, cô lao đảo đứng không vững ngã về phía sau. Bạch Lộ ‘a’ một tiếng hoảng sợ, theo bản năng nhắm tịt hai mắt lại, cho là mình sẽ bị ngã xuống nhưng không ngờ có một đôi tay bỗng nhiên vươn tới bế cô lên.

Người Bạch Lộ cứng đờ, tự nhiên thanh tỉnh đi không ít nhưng đầu óc còn có chút mơ hồ, kể cả phản ứng cũng chậm nửa nhịp. Chẳng qua sự đau đớn không tới như dự liệu, bên tai ngược lại có tiếng thở trầm thấp, thật giống như... có chút quen thuộc.

Cô từ từ mở mắt ra, đập vào mắt là gương mặt anh tuần ngày đêm cô mong nhớ, mi mắt thâm thúy, sống mũi cao, đôi môi mỏng, còn có cặp mắt kia với con ngươi đen nhánh rất hấp dẫn.

Gương mặt này... có phải cô đang nằm mơ không?

Không phải là chưa từng mơ thấy anh. Trong 5 tháng qua cô đã gặp đủ loại giấc mơ, cũng không phải mỗi giấc mơ đều có liên quan tới người đàn ông này nhưng anh vẫn cứ chiếm cứ phần lớn. Anh chính là bá đạo như vậy, nói rõ là để con đường cho cô đi nhưng kết quả lại như bóng với hình.

Bây giờ cũng là đang nằm mơ chứ...

Nhưng là, giấc mơ hôm nay có điểm quá chân thực, bởi vì hơi thở của anh rõ ràng phả lên mặt cô, gương mặt anh ngày càng tiến lại gần, chỗ sâu trong con ngươi kia đều có thể nhìn thấy cô trong đó...

Đây thật sự là mơ sao?

Cô có chút không kìm lòng được, đưa tay lên chạm vào lông mi anh, ngón tay mềm mại quệt một đường, cảm xúc quá mức chân thật khiến cho Bạch Lộ đột nhiên tỉnh táo lại.

Đây không phải là mơ.

Người đàn ông này...

“Em thấy anh lạ lắm sao?”

Bỗng nhiên anh lên tiếng, giọng trầm thấp mang theo mấy phần kiềm chế, lông mày anh nhíu lại, dáng vẻ rất quen thuộc cũng rất xa xôi. “Có nhiều bất mãn với anh như vậy sao không gặp anh để chất vấn? Uống say rồi chửi mắng anh, thật đúng là có tiền đồ.”

Bạch Lộ trừng mắt nhìn, óc cô gần như ngưng hoạt động, hô hấp cũng ngưng, tim đập cũng ngưng, cả thế giới này đều dừng lại.

Chỉ còn con mắt có thể nhìn, chỉ còn gương mặt anh tuần thân thúy này, chỉ còn hơi thở trầm thấp bên tai.

...

Không phải mơ, không phải nằm mơ... Bạch Lộ, là thật! Người đàn ông trước mặt này, người đàn ông đang ôm người này là chân thật.

Đầu cô "ong" một tiếng, rồi cuộc tình thần đã phục hồi, cô gồng người di chuyển thân thể một chút, miệng vẫn thở dốc có chút khó khăn. Đột nhiên anh đỡ gáy cô cùng lưng, sau đó cả người bị xốc lên. Cô "á" một tiếng bực bội, người cựa quậy không yên nhưng bị anh khống chế, cả người liên tục lùi lại hai bước, sau đó lưng áp vào tường.

"Lương Phi Phàm..."

Ba chữ này thật khiến cô đau xót, đầu lưỡi cô lại lặn một lần thốt ra ba tiếng từ đáy lòng. Đột nhiên môi cô bị chặn lại, toàn thân cô run rẩy, hai tay theo bản năng đỡ trước ngực Lương Phi Phàm. Anh nắm lấy cổ tay cô kéo lên cao, thân thể cứng rắn ép tới đè lên cơ thể mềm mại của cô, vừa hùng hãn vừa sâu sắc hôn cô.

Quá lâu, 5 tháng qua cả ngày lẫn đêm anh đều suy nghĩ tới thân thể cô, nghỉ ngủ không yên giấc, nhưng vẫn không dám gọi điện cho cô, sợ cô không có cách nào đối mặt với mình, cứ như vậy dung túng cho cô, để mặc kệ một gã người Anh từng ngày tiếp cận cô. Cuộc sống, học tập, mỗi ngày của cô đều được chụp lại cho anh, đó là thuốc giải cho những ngày tháng khổ sở qua của anh.

Nếu như không phải trong ảnh kia cái gã tóc vàng mắt xanh tiểu tử thối đó nắm tay cô thì có lẽ anh còn tiếp tục sống như vậy.

Anh không có ở đây, anh không biết sẽ phải chờ bao lâu, nhưng anh muốn cho cô biết nếu như cô muốn thì một năm rưỡi, hai năm rưỡi hay ba năm rưỡi anh đều nguyện ý cho cô thời gian. Dù sao vấn đề Diệp gia bên kia anh chưa giải quyết được, không liên lạc với cô cũng có một nửa nguyên nhân là vì lo lắng an toàn của cô.

Buck đã nói với anh rất nhiều lần, Diệp Tử Kiệt âm thầm phái người tới nước Anh, nếu không phải bởi vì trước kia anh tinh trí để cho Buck ở lại với Bạch Lộ thì có lẽ Diệp Tử Kiệt đã sớm hạ thủ.

Thật may cô không sao, cũng biết cô học ở SGA rất tốt, tài năng thiết kế được phát triển toàn bộ, mỗi lần nhìn thấy cô qua những tấm ảnh kia Lương Phi Phàm cảm thấy mình rất không biết làm sao, thỉnh thoảng cũng sẽ cảm thấy rất thỏa mãn.

Nhưng là, cô lại dám nắm tay người đàn ông khác.

Rốt cuộc anh vẫn không nhịn được, bỏ lại đồng hình, bảo Quan Triều chuẩn bị máy bay riêng trực tiếp tới nước Anh.

Sau khi đến mới có thể chắc chắn mình không sai. Cảm giác trong ngực quá mức thỏa mãn, ôm cô, hôn cô, hung hãn nuốt hơi thở của cô, còn có vị rượu trong miệng của cô cũng trở nên ngọt ngào.

"Gọi gì anh?"

Lương Phi Phàm gặm nhấm môi của cô, không chế toàn bộ hơi thở của cô. Đàn bà sau khi say có chút thanh tỉnh lại bị nụ hôn của anh nuốt hết phần lớn lý trí, chỉ nghe được bên tai có giọng nam trầm thấp dụ dỗ nhẹ nhàng khiến cô không không chế được, muốn rơi nước mắt.

"Gọi chồng..."

Bạch Lộ đau xót trong lòng, giọng nói như vậy, nhiệt độ như vậy, đụng chạm như vậy, còn có nụ hôn như vậy... đều quá quen thuộc nhưng lại rất xa lạ...

Phải đến khi cô thấy khổ sở anh mới chịu gặp sao?

Đưa tay đẩy ngực anh, cả người cô đều run rẩy, trong lòng đau ê ẩm, hốc mắt cũng hồng hồng, nhưng trong không khí cô hít vào đều có mùi của anh, đều thuộc về anh...

"Buông em ra!"

Cô giãy giụa, mặc dù uống nhiều nhưng vừa rồi đã nôn ra hết, thần trí cơ bản đều đã tỉnh táo, cũng dĩ nhiên nhớ lại cái ảnh trong nhà vệ sinh của quán rượu kia.

5 tháng, anh đối với cô không nghe không hỏi, ở thành phố A lại cùng Diệp Lan tham gia các hoạt động, hình ảnh hai người thân mật trước công chúng, phía sau còn có những gì?

Càng nghĩ càng đau xót, mượn chút men rượu trong người cô đưa tay đẩy mạnh anh ra: "Em bảo anh buông em ra... buông em ra... Ừ... a..."

Lương Phi Phàm cau mày, rất không vui khi thấy cô vừa gặp mình đã la hét để mình buông cô ra. Dẫu sao đã xa nhau 5 tháng, dù mỗi ngày anh đều thấy trạng thái cuộc sống của cô nhưng vẫn không ở chung mỗi chỗ, không ở chung một chỗ khiến cảm xúc đè nén trong anh chất đọng, lúc này càng hung mãnh bộc phát.

Anh khát vọng thân thể cô, cũng khát vọng tâm trí cô. Người đàn ông trước giờ ở bất cứ chuyện gì cũng nắm được trong tay, vào lúc này lại rất sợ người phụ nữ này sẽ đẩy mình ra.

Niệm ý như vậy khiến anh càng hôn sâu nụ hôn tay, bàn tay không cùng xoa bóp cơ thể cô, hai người vốn đứng ở cửa nhà trọ, Lương Phi Phàm không ngừng chơi đùa cô gái trong lòng ngực, thừa dịp cô loạn tình mê đích liền ôm cô sai bước đi về phía cửa.

Mật mã vào nhà đương nhiên Lương Phi Phàm không thể không biết, đẩy cửa phòng ra, đem cô để xuống.

Hai chân Bạch Lộ chạm đất liền biết rõ, trong phòng vẫn là màu đen nhánh nhưng cô thấy được gương mặt đàn ông gần trong gang tấc ẩn hiện qua ánh sáng từ ngoài chiếu qua khung cửa.

Bạch Lộ đưa hai tay đẩy ngực anh, lúc này đã hoàn toàn có thể xác định cô không nằm mơ. Người đàn ông này cách xa cô 5 tháng đã tới thật, ngay trước mặt cô...

Nhớ nhưng lâu nay không phải cũng chất đống trong lòng cô sao?

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 189

Không dám nói với ai, cũng không có ai để cô bày tỏ hết, ngay cả theo dõi tin tức của anh cũng thành một loại cấm kỵ. Đến thời khắc này, người đàn ông này rốt cục đứng trước mặt mình, những ý niệm kia đều biến thành tủi thân từ trong lòng cô trào ra qua nước mắt nơi khóe mắt, hốc mắt nhanh chóng đỏ hồng, lông mi thật dài run một cái, từng giọt từng giọt nước rơi xuống vừa vẩy lên mu bàn tay của Lương Phi Phàm.

Ướt, Lương Phi Phàm khẽ thở dài một hơi, thật có chút không hiểu nổi cô rốt cuộc là thế nào. Chỉ biết cô khóc, trong bóng đêm, một người phụ nữ nhỏ nhắn toàn thân đầy mùi rượu co rúc trong ngực mình, hai tay còn nắm chặt mang theo mấy phần mâu thuẫn nhưng ráng vẻ rơi nước mắt này thật khiến làm anh đau.

Bay tới đây thật sự là bị những hình kia kích thích, vừa xuống máy anh anh tìm tới chỗ cô, cũng hỏi thăm rõ ràng gã tóc vàng mắt xanh trong hình rốt cuộc là ai. Ngược lại không có bối cảnh đặc thù gì, chỉ là hôm nay là sinh nhật anh ta, như vậy cô tới quán rượu chính là vì sinh nhật anh ta.

Nhưng khi anh đến thì cả đám đều đã uống xong hết rồi, anh liếc mắt thấy người phụ nữ của mình nằm trên ghế salon, còn gã Demon kia uống say không tỉnh tâm lại đưa tay đặt lên người cô. Lương Phi Phàm sa sầm mặt bước tới đỡ cô ra khỏi quán rượu.

Thật ra anh mặc một bụng oán khí, để cô tới nước Anh là cho cô được thoải mái, cho cô thời gian, để cô học tập tốt, ai cho phép gã kia nắm lấy

tay cô?

Nhưng bây giờ, cảm giác trong ngực chân thật như vậy, những giọt nước mắt từng giọt rơi xuống khiến lòng anh đã mềm như nước,. Nhịn xuống thở dài, anh đưa tay lau nước mắt trên má cô, kết quả phát hiện nước mắt cô ngày càng nhiều. Lương Phi Phàm không mở đèn, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, giọng trầm thấp kèm theo vài phần ám muội mà lại tỏ ra rất mỉa mai hoặc hấp dẫn: "Khóc cái gì? Em tủi thân sao?"

"..." Bạch Lộ không lên tiếng nhưng cố chấp đưa tay, "bốp" một tiếng đập bàn tay đang giữ cằm cô ra, quay mặt đi.

Lương Phi Phàm cau mày: "Bảo bối, đừng khóc. Nói cho anh, em thấy tủi thân sao? Thấy anh liên không vui?"

Bạch Lộ còn chưa lên tiếng thì thân thể nho nhỏ của cô đã bị anh đè vào tường, cô thở mạnh, ngực mềm mại phập phồng vừa vặn chạm vào lồng ngực cứng rắn của Lương Phi Phàm.

Anh kìm hờ hấp lại, vừa rồi ở cửa anh đã có ham muốn, lúc này lại càng có khuynh hướng ác liệt hơn nhưng hình như cô vẫn còn tức giận với anh nên Lương Phi Phàm không dám làm bậy.

Anh hít sâu một hơi, đưa tay giữ lấy khuôn mặt nhỏ của cô, giọng càng nhẹ nhàng: "Anh tới khiến em sợ hãi? Hay là em không muốn gặp anh? Em không nói sao anh biết được, Bạch Lộ..."

"Anh còn tới tìm em làm gì? Người đợi anh ở thành phố A rất tốt, em thấy anh sống rất vui vẻ..."

Cô ghen tuông gầm nhẹ phản kích một câu, đưa tay đẩy anh ra một lần nữa. Lương Phi Phàm bị cô tức giận bất ngờ sững sốt một chút, lại không có phòng bị liền bị cô đẩy lão đảo một cái. Bạch Lộ xoay người đưa tay bịt

công tắc điện, nhấc chân vừa mới chuẩn bị đi vào bên trong thì eo đã bị người đàn ông phía sau giữ chặt, thân thể cường tráng lại một lần áp tới.

"Có xem tin tức của anh?" Lương Phi Phàm ôm cô rất chặt, giọng trầm thấp lộ ra một vẻ khó kiềm chế, vào trong tai cô càng thêm phần mờ ám. "Rất muốn anh, sao lại không nói cho anh?"

"..." Tim Bạch Lộ đột nhiên đập nhanh, có cảm giác bị người nói trúng tim đen nhưng không giấu được cảm giác quần bách, cổ họng muốn phản bác, còn chưa kịp nói ra đã bị anh giữ lấy. Mặt cô nhăn lại, Lương Phi Phàm vội vàng hôn lên môi cô.

Bạch Lộ "a" một tiếng, muốn đẩy anh ra nhưng Lương Phi Phàm đã giữ chặt cổ tay cô đưa lên quá đỉnh đầu, đem cả người cô áp vào tường. Ánh đèn từ trên rọi xuống gương mặt đẹp đẽ của hai người, không ai nhắm mắt lại, sâu trong mắt nhau đều thuộc về đối phương.

Lương Phi Phàm chỉ cảm thấy mình không còn khống chế được ham muốn kia. Nhìn, muốn cô, muốn vào, vào thân thể cô, muốn thương cô, muốn yêu cô...

Anh thở càng ngày càng nặng, đưa tay vén áo cô lên, đưa vào, bàn tay dán sát vào da thịt mềm mại của cô, nhẹ nhàng vuốt ve khiến cô run rẩy. Bạch Lộ giống như một đứa trẻ bị chiều hư, 5 tháng quá không phải không nghĩ tới những thứ này. Cô hơn hai mươi tuổi, mang thai, bị hổng, bị anh sủng ái, mỗi đêm đều khát vọng thân thể anh, khát vọng sự ấm áp này...

Bây giờ, tất cả cảm giác, niệm tưởng đều được thật, những thứ kia trong cơ thể liền bị khơi gợi, Bạch Lộ không không chế được, tiếng rên cũng theo đó tràn ra...

[cuộc chiến mãnh liệt...]

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 190

Thời gian ở nước Anh lệch 8 tiếng so với giờ ở thành phố A. Lúc này Bạch Lộ mệt mỏi ngủ rất sâu, ngay cả khi Lương Phi Phàm tắm cho cô cô cũng không tỉnh lại.

Còn anh lại vẫn rất tỉnh táo, ngồi ở mép giường ngắm nhìn cô, cảm giác dường như cô gầy hơn so với trước kia một ít. Ngón tay Lương Phi Phàm chậm rãi mơn trớn khóe mắt cô, động tác cực kỳ dịu dàng.

Điện thoại của anh khẽ rung lên, anh cau mày đi tới ghế salon, cầm quần của mình lên, rất nhanh bấm từ chối nghe điện thoại.

Chắc chắn người trên giường không bị đánh thức, lúc này Lương Phi Phàm mới rón rén đi ra khỏi phòng ngủ, đóng cửa lại. Anh nhìn tên hiện lên trên điện thoại, lông mi nhú chặt lộ ra mấy phần sắc bén.

Lương Phi Phàm đi tới phòng bếp, lấy cho mình một cốc nước, sau đó sắc mặt trầm tĩnh gọi trở lại cho số vừa gọi tới cô.

Chuông vừa kêu 2 tiếng đã có người nghe điện, anh uống một hớp nước, đưa tay thì ngồi lên mặt bàn cẩm thạch trong bếp, dáng dấp thân thể cũng hơi nghiêng về phía trước, giọng trầm thấp không có chút ưu tư gì lộ ra ngoài: "Có việc gì thế?"

"Anh còn hỏi như vậy? Phi Phàm, không phải anh nói tối nay sẽ ăn cơm cùng em sao?" Từ bên kia là một giọng nữ quen thuộc nhưng cũng là giọng

khiến anh chán ghét.

Lương Phi Phàm vẫn duy trì giọng lạnh lùng như cũ: "Tạm thời anh có chút việc cho nên bay tới nước Pháp một chuyến, ngày mai có thể trở về, về rồi anh sẽ tìm em sau."

"Nước Pháp?" Diệp Lan nhất thời cảnh giác: "Anh... thật sự đang ở nước Pháp?"

"Làm sao, em muốn đi qua một chuyến?"

Lương Phi Phàm dường như cười một tiếng nhưng cũng khiến Diệp Lan bên kia có chút chột dạ: "Không, em thuận miệng hỏi một câu, vậy mai anh sẽ về sao?"

"Ừ, bây giờ anh còn có một cuộc họp, cứ như vậy nhé." Lương Phi Phàm liếm liếm môi, đem cốc nước uống một hơi cạn sạch. Vừa mới chuẩn bị ngắt điện thoại lại nghe Diệp Lan bên kia vội vàng gọi một tiếng: "Chờ một chút."

"Ừ?"

"Phi Phàm, công trình anh bảo em nói với ba, hôm qua em đã nói với ông ấy, ông ấy bảo cũng rất có hứng thú, em có thể mang hạng mục này về cho anh. Nhưng... có phải là anh nên đối xử với em tốt hơn một chút?"

Lương Phi Phàm khẽ cười một tiếng: "Thật sao? Ba em đồng ý?"

"Đương nhiên rồi, em nói ông ấy có thể không đồng ý sao?" Giọng Diệp Lan có chút hưng phấn lại mang theo mùi vị lấy lòng: "Thật ra thì em cũng cầu xin ông ấy rất lâu, ông ấy nói hạng mục này có lẽ cần thời gian rất dài để làm, nhưng em biết anh rất muốn có hạng mục này, ba em cũng nói... Ừ dù sao sau này chúng ta cũng trở thành người một nhà, cho nên ông rất vui lòng ủng hộ anh."

Thật ra thì câu nói sau cùng kia rõ ràng mang theo mấy phần ám hiệu.

"... dù sao sau này chúng ta cũng trở thành người một nhà, cho nên ông rất vui lòng ủng hộ anh."

Anh lạnh lùng khề nhếch môi, giọng trầm thấp vẫn không để lộ chút gì nhưng tay nắm điện thoại không khỏi chặt thêm mấy phần, giữa hai lông mày ác liệt lộ ra một chút khí phách.

"Chờ anh trở về sẽ bồi thường cho em thật tốt. Bây giờ ở thành phố A cũng tối rồi, em nghỉ ngơi sớm một chút."

"Vâng... Phi Phàm, vậy em chờ anh trở lại nha." Dừng một chút, rồi nói tiếp: "Cái đó, sau khi về ăn cơm cùng ba em một bữa đi. Ông ấy nói muốn gặp anh, thật lâu không thấy anh rồi."

"Cũng được, khi về anh sẽ bảo Quan Triều sắp xếp một chút."

"Ừ, vậy anh cũng sớm nghỉ ngơi, ngủ ngon."

Lương Phi Phàm cúp điện, vẫn dựa người vào mặt cẩm thạch, lòng bàn tay nghịch điện thoại, sau đó một lúc liền gọi cho Quan Triều.

Thành phố A lúc này mới vừa vào buổi tối, Quan Triều vừa từ phòng làm việc đi ra lập tức nhận cuộc gọi: "Lương tổng."

"Hạng mục đó bên Diệp Thị có lẽ Diệp Tử Kiệt sẽ nhả. Nhớ những gì tôi đã nói, phải làm không chê vào đâu được, nếu như tôi không đoán sai thì mấy ngày sau ông ta sẽ phải người điều tra kỹ, làm gọn gàng một chút."

"Vâng, Lương Tổng. Lúc nào anh sẽ về?"

"Ngày mai." Lương Phi Phàm khẽ thở dài một hơi, cau mày, đưa tay bóp trán, dừng một chút rồi lại nói: "Phía hàng không dừng để lộ thông tin, đừng cho Diệp gia biết tôi đã tới nước Anh."

"Lương tổng yên tâm, cái này tôi đã cho người làm xong."

Lương Phi Phàm chuẩn bị cúp máy thì Quan Triều lại đột nhiên nghĩ tới cái gì, vội vàng nói: "Lương Tổng, có chuyện tôi thấy rất lạ..."

"Ừ?"

"Xế chiều nay Viễn Đông, là trợ thủ của Sở Úy Dạ, đi tìm tôi. Anh ta nói hình như Sở Úy Dạ có ý muốn gặp anh, không biết là vì chuyện gì. Nhưng vì anh không có ở đây cho nên tôi cũng không đồng ý."

Sở Úy Dạ?

Lương Phi Phàm cau mày, trầm ngâm: "Được, nếu như lại tìm gặp thì cậu cứ hẹn thời gian, gặp một lần."

Đã tới nước Anh mấy tháng, thời gian biểu sinh hoạt của Bạch Lộ đã quen, mỗi ngày không sai biệt lắm đều ngủ tầm tám giờ sẽ tỉnh lại. Nhưng hôm nay hiển nhiên không giống nữa.

Tối qua bị giày vò cả đêm, cộng thêm có chút say rượu khiến lúc cô tỉnh dậy mặt trời đã lên cao ba sào, khi mở mắt cô có chút hoảng hốt, hai bên Thái Dương đau nhói. Cô đưa tay day một chút, đôi mi thanh tú lúc này mới đảo quanh, chống tay bò dậy nhìn đồng hồ treo trên tường, tất cả cơn buồn ngủ lập tức biến mất.

10 giờ?

Cô nhớ hôm nay có một lớp học, hình như là 9 giờ 30 phút, bây giờ đã 10 giờ, cô trễ lịch rồi.

Bạch Lộ xoay mình leo khỏi giường, hai chân chạm đất mới phát hiện trên người mình khác lạ... Giữa hai đùi có chút đau rát nhắc nhở cô tối hôm qua cô bị một người đàn ông điên cuồng chiếm lấy như thế nào.

Gương mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, tất cả suy nghĩ giống như thủy triều áo tới đập vào đầu khiến cô còn có chút hỗn độn, nhưng cũng không còn cho là tối qua chỉ là một giấc mơ.

Không phải mơ, như vậy tức là Lương Phi Phàm đã thật sự đến.

Bạch Lộ đứng dậy, lấy một bộ quần áo ở nhà mặc vào, mở cửa phòng ngủ nhưng cũng không ra ngoài ngay.

Thật ra trong lòng cô vẫn còn nhiều bất an, sợ là hy vọng càng lớn thì thất vọng cũng càng nhiều, nếu như không phải là Lương Phi Phàm thì...

Không, nhất định là anh, tối hôm qua đều rất rõ ràng, không phải mơ, càng không có khả năng cô sẽ ôm người đàn ông khác.

Bạch Lộ không biết tâm tình của mình lúc này thấp thỏm như vậy là có ý gì? Không muốn gặp lại anh sao? Dĩ nhiên không phải, cô biết mình đã rời đi 5 tháng, trong thời gian này cả ngày lẫn đêm đều nghĩ tới anh. Anh là chồng cô, hai người cách xa nửa trái đất, lại không liên lạc chút gì, cô có biết bao đau khổ, biết bao khó chịu?

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 191

Nhưng là... anh tới thật, không có bất cứ sự báo trước nào, cứ như từ trên trời rơi xuống, sau đó sẽ đem mình từ trong ra ngoài triền miên... Trong lòng cô lại có dư vị khác.

Coi như là, vẫn chưa hoàn toàn buông được chuyện trước kia đi?

Cô cảm thấy mình có thể còn không có đủ dũng khí đối mặt với anh.

Bỗng trong phòng bếp kêu "choang" một tiếng, hình như có vật gì rơi xuống đất phát ra mấy tiếng chói tai cắt đứt mạch suy nghĩ của cô. Trong lòng cô loạn lên, theo bản năng liền đẩy cửa phòng ngủ xông ra ngoài.

Lương Phi Phàm đang cau mày, khom người nhặt những mảnh vỡ thủy tinh trên mặt đất, ánh mắt đảo qua liền thấy cô đứng trong phòng khách.

Trên người cô mặc chiếc áo ở nhà màu hồng nhạt nhìn rất mềm mại xinh đẹp, trên mặt ngược lại còn mấy phần lo âu chưa kịp che giấu. Là... lo lắng cho mình?

Nháy mắt tâm tình trong lòng Lương Phi Phàm vui vẻ không ít, anh tiếp tục trầm ổn nhặt những mảnh vỡ thủy tinh lên ném vào thùng rác, đưa chân gạt thùng rác sang một bên.

"Dậy rồi? Tới đây."

Anh hướng về phía Bạch Lộ vẫy vẫy tay, bởi vì nơi này không có quần áo cho anh thay cho nên anh vẫn mặc chiếc áo sơ mi màu tro xám hôm qua, phía dưới vẫn là chiếc quần âu màu đen, áo khoác đã cởi ra để trên ghế sofa trong phòng khách, áo sơ mi có mấy nếp nhăn không được phẳng phiu như ngày thường, hơn nữa nút áo trên cổ dường như đã bị mất đi một chiếc.

Nháy mắt Bạch Lộ nhớ lại hình ảnh mãnh liệt như lửa tối qua, nút áo trên áo sơ mi của anh không phải do cô giựt đứt chứ?

Sắc mặt cô bỗng ửng đỏ, dĩ nhiên cô không đi tới.

Lương Phi Phàm khẽ thở ra, cô không tới vậy thì anh đi tới là được. Bước ra chân dài liền đi về phía người phụ nữ vẫn đang đứng trong phòng khách này. Bạch Lộ thấy anh đi thẳng tới chỗ mình bỗng thấy run trong lòng, cũng không biết thế nào lại muốn chạy trốn.

Khi trong đầu cô có ý niệm này, thân thể lại phản ứng nhanh hơn cả suy nghĩ, vừa quay người liền muốn chạy vào phòng ngủ.

Lương Phi Phàm nhíu mi, nhanh thay nhào tới ôm cô gái đang muốn chạy trốn vào lòng ngực mình, động tác rất nhanh, vừa vặn cô đi tới cửa liền bị anh ôm lấy đẩy sát vào tường.

Ngực rắn chắc của anh áp vào sống lưng cô, Bạch Lộ đối mặt với tường, bị anh đè từ phía sau không thể động đậy liền có chút tức giận, cắn răng gầm lên một tiếng: "Anh đè em, đi ra..."

"Em là đồ không có lương tâm, ăn no liền đuổi chồng đi ra?" Lương Phi Phàm đưa tay từ gáy vòng qua giữ lấy cằm cô, nhẹ nhàng kéo lại, sau đó cúi người xuống từ một bên hôn lên đôi môi của cô.

Tư thế như vậy hôn môi sẽ rất kỳ quái nhưng cũng lại có thêm mấy phần kích thích.

Lương Phi Phàm vốn là một tay cao thủ tình trường, đầu lưỡi linh hoạt va chạm vào môi cô, một cái hôn triền miên phá lệ nhưng lại bá đạo tách răng cô ra, không cho cô kháng cự mà chiếm lấy, tới khi cô thở gấp liên tục anh mới buông lỏng cô ra.

Nhưng cũng không buông hẳn ra, nhìn đôi môi bị anh hôn sưng đỏ, giọng anh nhỏ nhẹ, nói: "Tối qua không phải là đuổi anh mà để cho anh dùng sức một chút muốn em..."

"Im miệng, không cho nói!"

Bạch Lộ mở miệng phản bác, đôi môi lại bị anh dùng môi vuốt ve, ánh mắt Lương Phi Phàm thâm thúy nhìn đắm đuối. Bạch Lộ vội vàng quay ra sau, đỏ mặt, có chút tức giận nhìn anh: "Có thể buông em ra không? Em rất mệt!"

"Vậy em còn trốn không?"

"Ai muốn trốn? Đây là nhà em, người phải đi là anh!"

Lương Phi Phàm đưa tay nắm lấy bả vai mảnh khảnh của cô, xoay người cô lại, lại lần nữa chống tay giam cô vào vách tường. Anh cười, giọng có chút kiên nhẫn: "Đây là nhà em, anh là chồng em, cho nên đây có phải là nhà chung của chúng ta?"

"Anh còn nhớ anh có vợ sao? Anh còn biết anh có nhà ở nước Anh sao? Sao em lại nhìn không ra?" Trong lòng Bạch Lộ có cơn tức giận, cứng cổ phản bác lời của anh.

Nghe vậy, Lương Phi Phàm dường như không nổi giận chút nào, nụ cười của anh lại thêm sâu mấy phần. Tay anh nhẹ nhàng di chuyển, cô vừa từ trên giường xuống, dáng vẻ càng lộ ra sự gợi cảm khiến anh yêu thích không buông tay.

"Tại sao lại nói như vậy?"

Mặc dù không biết rốt cuộc cô đang tức giận điều gì nhưng trong lòng anh cũng đại khái đoán được.

Lương Phi Phàm cố ý bày ra dáng vẻ vô tội, hết sức thành khẩn hỏi: "Sao anh lại không biết mình có vợ? Bảo bối, lúc em gả cho anh anh đã nói, đời này Lương Phi Phàm anh vĩnh viễn chỉ có em là vợ. Lời này anh vẫn luôn nhớ."

Lòng Bạch Lộ khẽ run lên, anh ôm mình, nói như vậy, không thể nào thờ ơ. Nhưng lại vừa nghĩ tới những tin tức của anh và Diệp Lan, nghĩ tới 5 tháng qua anh không hề bước một bước tới thăm mình, trong lòng cô lại dâng lên một cơn tủi thân, biết rõ có chút kiêu cách nhưng vẫn không nhận được. Đưa tay đẩy ngực anh ra, giọng có chút ghen ngào: "Phải không? Anh ở thành phố A không phải phong lưu sung sướng rất vui vẻ sao? Không phải anh thường xuyên sánh đôi cùng Diệp Lan sao? Anh còn nhớ người vợ này sao? Anh còn không bằng... ưm..."

Một lần nữa cô bị anh chặn lại. Từ đầu đến cuối Lương Phi Phàm nở nụ cười dịu dàng dùng nụ hôn mềm mại nhất chặn những lời bất mãn kia của cô.

Hơi thở một lần nữa bị nuốt lấy, tất cả giây giụa trước mặt anh đều là phí công. [Đọc nhanh hơn tại Vietwriter.com]

Cuối cùng buông cô ra, Lương Phi Phàm thì trán lên trán cô, thở dốc, một lát mới lên tiếng: "Đây là ghen sao?"

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 192

Diệp Lan nhìn mình trong gương, năm nay cô đã 26 tuổi, cô muốn gả cho Lương Phi Phàm.

Cô muốn trở thành Lương phu nhân.

Có tiếng gõ cửa phòng ngủ, từ bên ngoài truyền tới tiếng của Diệp Tử Kiệt gọi cô thân mật: "Ngủ chưa? Ba vào một chút được không?"

Diệp Lan vội vàng đi tới ghế ngồi, vừa nói mình còn chưa ngủ, Diệp Tử Kiệt từ bên ngoài đẩy cửa đi vào. Diệp Lan cười khanh khách chạy tới ôm lấy cái eo mập mạp của Diệp Tử Kiệt: "Ba, con vừa mới cho người điều tra, Phi Phàm không tới nước Anh, anh ấy thật sự tới nước Pháp, lần này ba đã tin anh ấy chưa?"

"Trẻ như vậy còn chưa ngủ chính là đợi ba về để nói chuyện này sao? Ài, chu dù con gái đã trưởng thành đã không cần ba nữa rồi." Diệp Tử Kiệt cười ha ha một tiếng, vỗ vỗ vai Diệp Lan rồi đi về phía salon ngồi. Hai người ngồi xuống, Diệp Tử Kiệt đưa tay nhéo mũi Diệp Lan, giọng có chút cưng chiều: "Ba biết con nôn nóng về Lương Phi Phàm cho nên ba cũng cho người đi điều tra, lần này quả thật cậu ấy không nói láo, thật sự bên nước Pháp có một dự án làm rượu nho của Lương Thị, hẳn cậu ấy đi vì vấn đề này."

"Con đã nói rồi, Phi Phàm bây giờ thật sự là... từ từ theo hướng chúng ta."

"Người như Lương Phi Phàm không dễ nắm trong tay, 5 tháng qua mặc dù cậu ta không gặp Bạch Lộ nhưng ba vẫn không chắc chắn cậu ta có chuyện gì lên tiến hành giấu chúng ta hay không." Diệp Tử Kiệt lẩn lộn trên thương trường nhiều năm như vậy, chuyện trước kia với Lương Kiến Nam khiến ông từ đầu tới cuối đều cảm thấy Lương Phi Phàm không thể nào toàn tâm toàn ý đối với mình.

Nếu như không phải con gái bảo bối của mình sẽ không cưới người đàn ông khác ngoài người này thì căn bản ông cũng sẽ không hạ thủ lưu tình, đã giăng lưới lớn như vậy, cuối cùng cũng chỉ là thu vào dưới quyền chứ không thu tóm toàn bộ Lương Thị.

Tuy Diệp Tử Kiệt có tiếc nuối, nhưng ông biết như vậy là vẫn còn cơ hội cho Lương Phi Phàm xoay mình.

Lương Kiến Nam tính khí nóng nảy nhưng lá gan lại không lớn, còn con trai ông ta là Lương Phi Phàm thì hoàn toàn khác biệt, đó là một người đàn ông biết bày mưu lập kế, cho nên từ đầu đến cuối Diệp Tử Kiệt đều thấy không thể coi thường.

"Ba, ba nghĩ nhiều quá rồi, bây giờ Lương Phi Phàm không phải là rất tốt sao? Hơn nữa hạng mục anh ấy muốn con cảm thấy vô cùng tốt, ba đồng ý đi. Con thật không muốn để anh ấy thất vọng, hơn nữa Diệp Thị và Lương Thị không phải vẫn luôn hợp tác sao? Lần này chính là hợp tác đơn thuần như vậy thôi, ba không đồng ý tới lúc đó sao con có thể đối mặt với Lương Phi Phàm."

"Hạng mục đó của Lương Phi Phàm ba đã cẩn thận nghiên cứu, bề ngoài nhìn thì đúng là không có vấn đề gì, nhưng con gái à, con thật sự không biết để hạng mục đó chạy được quả thật tiêu hao vốn quá lớn, đến lúc đó sợ một chút cũng có thể khiến Diệp Thị tê liệt..."

"Sao có thể sơ ý?" Diệp Lan xem thường, lôi cổ tay Diệp Tử Kiệt nũng nịu: "Ba, con biết ba đối với con tốt nhất! Cái này coi như là quà cưới ba tặng con có được không? Con đã đồng ý với Lương Phi Phàm, con giúp anh ấy, để sau khi anh ấy trở về chúng ta ăn cơm chung, đến lúc đó để ba gặp mặt nói cho anh ấy biết ba đồng ý hạng phục này, sau đó sẽ để cho bọn con kết hôn..."

Diệp Tử Kiệt cau mày, thần sắc hiện lên mấy phần ác liệt: "Kết hôn? Không phải cậu ta với Bạch Lộ mới đăng ký kết hôn nửa năm trước sao? Bây giờ còn chưa ly dị."

Diệp Lan khẽ hừ một tiếng, dừng dừng nói: "Để anh ấy ly dị là được!"

"Tiểu Lan..."

"Ba, ba đồng ý với con đi, thật sự Phi Phàm anh ấy rất muốn làm hạng mục này, trước mặt toàn bộ thành phố A cũng chỉ có Diệp Thị và Lương Thị hợp tác mới có thể làm được. Có được hay không vậy, có được hay không vậy, ba, có được hay không vậy..."

Diệp Tử Kiệt bị con gái bảo bối cuốn lấy không còn cách nào khác, thực ra thì trong lòng ước chừng cũng đã có chút thỏa hiệp, biết đứa con gái này sẽ không buông, từ đầu đến cuối đều chỉ nói "Lương Phi Phàm". Trong lòng ông hiểu rõ, cho nên 5 tháng qua đã phái người luôn theo sát Lương Phi Phàm, biết cậu ta có ý tứ phải làm hạng mục kia, ông cũng đã cho người điều tra trước, xác thực không có vấn đề gì cả.

"Ba... Ba đồng ý đi, có được hay không vậy? Sáng mai Lương Phi Phàm sẽ từ Pháp trở về, con còn phải nói với anh ấy."

"Được được được, thật không có cách nào từ chối con, ba đồng ý. Nhưng hạng mục này do tự ba phụ trách, con không được phép nhúng tay vào, biết không?"

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 193

"Tối Anh được 5 tháng em còn chưa đi Luân Đôn đúng không?"

"Vòng xoay Thiên Niên Kỷ được mệnh danh là Mắt Luân Đôn, cao thứ tư thế giới, chúng ta còn có buổi chiều, anh đưa em đi nhé?"

Bạch Lộ có chút bất ngờ. Mắt Luân Đôn, cô thật sự muốn đi đọc truyện ở Góc Sách.

Thời gian tới nước Anh cũng không ít nhưng cô cảm giác nơi đó dành cho các cặp tình nhân mới thích hợp, cộng thêm việc học của cô rất vất vả cho nên tới bây giờ cô chưa từng đi. Lúc này Lương Phi Phàm nhắc tới cô thật sự có chút mong đợi.

Vòng xoay cao chọc trời, đại khái mỗi cô gái đều sẽ thích những nơi mang màu sắc lãng mạn như vậy. Hơn nữa Mắt Luân Đôn ở nước anh được coi là một công trình tiêu biểu cho đất nước, đối với người học kiến trúc như cô mà nói càng muốn tận mắt được chứng kiến kiến trúc kỳ diệu của nó.

"Là anh muốn đi." Cô ho nhẹ một tiếng, nhích người sang một bên. "Nếu như anh thật sự muốn đi, em có thể cân nhắc... cùng anh đi ngắm một chút."

Lương Phi Phàm gật đầu, cười: "Ừ, anh rất muốn đi. Anh từ nhỏ ở thành phố A đã muốn được tới Luân Đôn một chuyến để nhìn Mắt Luân Đôn, lần

này có cơ hội tốt như vậy không nên bỏ lỡ, cho nên nhất định em phải đi cùng anh, có được không?"

Bạch Lộ phòng má, hừ nhẹ một tiếng: "Là anh cầu xin em, nếu anh thật vất vả mới có cơ hội, vậy thì em sẽ đưa anh đi."

"..."

"Nhưng nơi này đi tới Luân Đôn phải mất một giờ tàu điện, bây giờ cũng đã xế chiều, có bị muộn quá không?"

"Sẽ không/" Lương Phi Phàm ôm lấy cô đi ra khỏi nhà trọ, xe cũng cũng đã sớm đậu ở cổng, tài xế vừa thấy được người bước ra lập tức cung kính xuống xe mở cửa xe giúp bọn họ. Lương Phi Phàm để Bạch Lộ lên xe trước, mình cũng đi theo ngồi vào: "Còn dư hơn một giờ, anh cũng có thể cùng em dạo một vòng, sau đó anh sẽ để tài xế đưa em về đây, anh sẽ đi từ Luân Đôn về."

Nói đến đi, trong lòng Bạch Lộ vẫn có chút buồn buồn.

Thật ra thì không muốn thừa nhận cũng không thể dối mình lần hiệp người. Mặc dù bây giờ cô chưa hoàn toàn rộng mở cánh tay đón anh vào lòng nhưng vẫn khát vọng được ở cùng với anh.

Lần này anh đi không biết khi nào mới tới?

Trong cổ họng cô vẫn có câu hỏi đó thường trực, chỉ là không có dũng khí nói ra lời.

Xe chậm rãi tiến về trước, bây giờ nước Anh đã là mùa đông, nhiệt độ buổi tối không cao, Lương Phi Phàm sợ cô lạnh nên bảo tài xế mở điều hòa trong xe lên. Mở một lúc, cảm thấy hơi nóng, Lương Phi Phàm cởi áo khoác, nhìn Bạch Lộ kinh ngạc, hai mi dài vẫn cô khẽ nhắm lại, không biết đang suy nghĩ gì.

Đột nhiên anh cũng nhớ tới mình ở thành phố A thấy những hình kia, cũng nhớ tới lần này mình không để ý gì bất chấp bay sang đây.

Đưa tay bóp trán, Lương Phi Phàm trầm ngâm chốc lát, lúc này mới lên tiếng phá vỡ sự trầm tĩnh trong xe: "Em có bạn học tên Demon quan hệ cũng không tồi nhỉ?"

Demon?

Bạch Lộ ngược lại có chút bất ngờ, Lương Phi Phàm đột nhiên nhắc tới Demon, cô cho là hôm qua cô uống say ở quán rượu được anh ta đưa về, cho nên hai người đã gặp nhau, thuận miệng trả lời: "Cũng được, anh ấy vào học cùng với em, là một người Anh, gần đây nói muốn học tiếng Trung cho nên vẫn hay tìm em. Tôi hôm qua là sinh nhật anh ấy."

"Học tiếng Trung?" Lương Phi Phàm nhếch mép một cái, giọng có chút lạnh: "Thủ đoạn tán gái này rất vụng về, cậu ta có biết em đã kết hôn không? Biết em có chồng không? Sinh nhật còn kéo theo một phụ nữ đã lập gia đình đi ra ngoài uống rượu? Em cho phép cậu ta nắm tay em à?"

Lời trước mặt thì không có gì nhưng nghe mấy câu hỏi kia là có ý gì?

Bạch Lộ nhíu mi, có chút kinh ngạc nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh, thật lâu sau mới phản ứng được. Giọng điệu này, làm sao lại giống như là, ghen? Nhưng là, chẳng lẽ vì ghen mà anh ấy bay sang đây?

Hơn nữa, sao anh ấy lại biết Demon nắm tay cô? Bọn họ... nắm tay? Tại sao ấn tượng của cô lại rất mơ hồ?

"Anh... có phải anh cho người điều tra em? Hoặc cho người theo dõi em?" Nếu không thì làm sao có thể biết rõ như vậy.

Lương Phi Phàm vừa nghe tới hai chữ "theo dõi" có chút không đồng ý, cau mày, gương mặt tuấn tú nghiêm trang lại, giọng cũng lộ ra mấy phần

ng nghiêm nghị, cũng tỏ vẻ là chuyện đương nhiên: "Là vợ của anh sao có thể gọi là theo dõi? Anh muốn biết nhất cử nhất động của em, cái này không gọi là theo dõi. Bạch Lộ, anh sẽ không giấu em bất cứ chuyện gì, từ khi em tới nước Anh anh đã cho người chú ý tới em 24/24, anh ở thành phố A, có bất cứ chuyện gì anh cũng không thể lập tức bay đến bên cạnh anh, nhưng ít nhất có chuyện gì anh cũng có thể biết đầu tiên, có thể không tới được đầu tiên thì cũng có thể tới thứ hai."

"..."

Thật ra thì một người đàn bà bị một người đàn ông dùng cách nguyên thủy nhất, cũng bảo thủ nhất, nhưng cũng là bá đạo nhất chiếm lấy làm của riêng, nói bất hạnh sao? Vậy thì chưa chắc, nhưng hạnh phúc sao? Cũng không nhất định.

Bạch Lộ cảm thấy mình có cuộc sống của mình, cô là thật vẫn luôn cho rằng trong khoảng thời gian này ở nước Anh cô sống trong một cuộc sống độc lập, nhưng bây giờ cô mới biết hóa ra không phải, anh vẫn luôn phái người theo dõi cô.

Cô không vui, nhưng cũng không nổi giận, chẳng qua cảm thấy cần phải nói rõ với anh. "Thật ra thì ban đầu anh để Buck tới giúp đỡ em là để anh ta trông chừng, theo dõi em sao? Chẳng lẽ anh một chút cũng không tin em sao?"

"Bạch Lộ, anh nói, đây không phải theo dõi."

"Vậy còn không phải là theo dõi? Anh cho người đi theo em, sau đó chụp hình em đúng không?"

Bạch Lộ hỏi rất bình tĩnh nhưng trong lòng đúng là không thoải mái, không có ai nguyện ý có người đi theo mình, mỗi ngày đều chụp lại hình

của mình, như vậy cô đâu còn có gì là riêng tư nữa?

Lương Phi Phàm cau mày, không hề muốn chối, anh gật đầu: "Anh muốn biết mọi thứ về em, không thể tới đây cho nên anh chỉ có thể cho người làm như vậy. Bạch Lộ, em cảm thấy đây là theo dõi? Không, anh không cho là như vậy, anh chỉ muốn biết em đã làm gì mà thôi chứ không hề cản trở gì em cả. Em muốn làm cái gì, em muốn đi đâu anh đều biết, nhưng là nếu anh không muốn để em làm thì dù anh không ở đây anh cũng có thể cản được, em hiểu không?"

"..."

Bạch Lộ có chút không muốn nói nữa.

Nói để làm gì? Có phải anh ấy để ý đã quá rộng rồi không? Cái gì gọi là nếu anh ấy không muốn chuyện cô muốn làm thì cô cũng không làm được? Không sai, cô là vợ của anh, nhưng chẳng lẽ là vợ có nghĩa để cho anh nắm trong tay mọi thứ sao?

Trong lòng Bạch Lộ không thoải mái. Người đàn ông này bá đạo cười thế, cô không phải là lần đầu biết, nhưng ở tình huống này cô thật sự không thể đứng trên lập trường của anh để suy tính cái gì, lúc cô rời đi rõ ràng đã nói cho nhau không gian riêng, 5 tháng qua cô có thể thông cảm sự nhớ nhung của đối phương, cũng có thể khẳng định được anh đối với cô trung trinh không đổi. Nhưng những thứ này cũng không thể thuyết phục được cô tiếp nhận việc anh phái người luôn theo cô, chụp ảnh lại mọi lúc trong cuộc sống của cô.

Chẳng lẽ cô ở trong lòng anh thật sự không có chút tín nhiệm nào sao?

Cô thật sự không muốn nổi giận, cô hy vọng dùng sự bình thản, bình thường nhất, cũng là phương thức tế nhị nhất hóa giải những vết nứt giữa bọn họ. Nhưng là, bước chân còn chưa chính thức bước ra thì cô cũng đã rút về.

"Em không muốn đi, anh bảo tài xế dừng xe." Những lời này lúc ý thức được cô đã nói ra khỏi miệng.

Cô cắn môi, mi mắt rũ xuống nhìn mười đầu ngón tay đang đặt trên đầu gối, trong lòng mơ hồ có chút nóng nảy.

"Bạch Lộ, đây là em lại muốn gây chuyện?"

Lương Phi Phàm cau mày, khóe mắt ánh lên sự nghiêm nghị: "Cũng bởi vì mấy tấm hình kia sao? Em cảm thấy như vậy là không thích hợp sao?"

Bạch Lộ nghĩ, nếu như anh đổ mình mấy lời cô cũng sẽ không so đo nữa, thật ra hai người đều là người lớn, đã không còn trẻ nít, mặc dù cô thừa nhận trong lòng không thoải mái, nhưng cũng không phải là chuyện lớn, không phải cô không chấp nhận được.

Tách ra đã 5 tháng, lần nữa gặp mặt cũng không biết là khi nào. Bọn họ còn là vợ chồng, trong lòng anh vẫn còn có cô, mà trong lòng cô cũng còn có anh, trong lòng lẫn nhau người kia đều có vị trí quan trọng. Chỉ cần còn như vậy thì có gì là cô không chấp nhận được?

Chướng ngại tâm lý cô đều định từ từ khắc phục.

Nhưng là... anh lại không nói gì, chẳng qua là nghiêm nghị hỏi lại mình, không thích hợp sao?

Tại sao anh ấy lại cảm thấy thích hợp?

Bạch Lộ không thể hiểu được ý của anh, trong lòng thật vất vả đè xuống những bất mãn kia, nhất thời mạo thượng, đôi mi thanh tú cũng nhăn lại: "Anh cảm thấy là em đang muốn gây chuyện sao? Chẳng lẽ anh lại không cảm thấy thật sự anh đã làm quá đáng? Em không gây chuyện với anh, bây giờ em không còn tâm tình đi chơi, anh bảo tài xế dừng xe!"

Cô đưa tay đập vào lưng ghế tài xế, bởi vì lái xe là người bản xứ, cô dùng tiếng Anh lưu loát nói: "Dừng xe, lập tức dừng xe, tôi muốn xuống xe!"

Tài xế nghe hiểu, nhưng cũng biết đây không phải ông chủ ra lệnh, dĩ nhiên là sẽ không nghe.

Bạch Lộ lại tức giận, quay đầu nhìn Lương Phi Phàm, nói: "Để em xuống xe!"

"Dừng xe." Lương Phi Phàm cau mày, đưa chân đẩy một cái vào ghế của tài xế ngồi. Xe rất nhanh dừng lại, anh lại phân phó cho tài xế: "Anh đi xuống."

2 phút sau, chỉ còn hai người trong xe, Bạch Lộ lấy tay mở cửa xe định xuống nhưng hiển nhiên cửa xe đã bị người khóa lại.

Cô quạt mặt nhìn người đàn ông bên cạnh đang đưa tay nhéo mi mình giống như có mấy phần mệt mỏi, Bạch Lộ mím môi, vẫn chủ động mở miệng: "Rốt cuộc anh muốn làm gì? Em đã nói em muốn xuống xe."

"Lời này hẳn phải là anh hỏi em!"

Động tác nhéo mi của Lương Phi Phàm dừng một lát, mở mắt ra, ánh mắt thâm trầm mang vẻ không vui nhìn về phía cô: "Bạch Lộ, đặt mình vào hoàn cảnh người khác, em hiểu không? Em từ trên mạng nhìn thấy hình của anh cùng Diệp Lan đã thấy ghen, như vậy em nghĩ anh sẽ thế nào? Nếu như không phải anh cho người theo chụp hình em mỗi ngày, anh còn không biết em ở nước Anh này còn có người theo đuổi. Gã Demon đó có biết em đã kết hôn rồi không? Em có nói cho anh ta không? Bạch Lộ, em nói anh không tin em sao, chẳng phải em làm chuyện cũng không thể khiến cho anh yên tâm?"

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 194

Sự tức giận của Bạch Lộ không hề xẹp xuống, lời này của anh là có ý gì?

Cái gì gọi là... chuyện em làm cũng không khiến anh yên tâm?

Anh dùng chuyện của anh với Diệp Lan để nhắc cô chuyện với Demon? Nhưng cô với Demon thì thế nào? Bọn họ cũng chỉ là bạn học mà thôi, cái gì gọi là theo đuổi, đàn ông và phụ nữ thì thế nào cũng có loại chuyện đó, không thể là tình bạn đơn thuần, hoặc có thể nói, ở trong lòng cô Demon ngay cả là bạn cũng không phải, chẳng qua là khi học tại SGA ở nước Anh đó chỉ là một người bạn mà thôi, sau này sẽ còn liên lạc sao? Cũng không nhất định.

Nhưng trong mắt của anh sao lại thành ra loại quan hệ đó?

Đối với Bạch Lộ mà nói, Lương Phi Phàm có ý nghĩ này chính là không tín nhiệm cô, cô không thoải mái, trong lòng vô cùng không thoải mái.

"Hóa ra em ở trong lòng anh là người như vậy?"

"..."

Lương Phi Phàm ngẩng đầu lên, nhìn cô một cái, phát hiện hốc mắt cô hồng hồng, trên mặt đều là vẻ tủi thân ảm đạm, lòng anh có chút không thoải mái cũng bị dáng vẻ của cô thổi tan, còn dư lại cũng chỉ có đau lòng cùng không đành lòng.

Đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, Bạch Lộ kháng cự, giằng giụa, trong miệng còn la hét: "Buông em ra, đừng đụng vào em."

Vừa nói, nước mắt liền rơi xuống.

Lương Phi Phàm đau lòng, nắm tay cô áp vào ngực mình, vừa muốn nói điều gì thì điện thoại trong túi lại vang lên không đúng lúc. Hai người sửng sốt một chút, Lương Phi Phàm thuận thế liền buông lỏng tay cô, dù sao xe khóa cửa, cô cũng không thoát, lấy điện thoại ra nhìn liền thấy hai chữ "Diệp Lan".

Ánh mắt Bạch Lộ đảo qua, đúng lúc thấy.

Lần này sắc mặt cô càng kém, khóe miệng cô nhếch lên một cái, cười nhạt: "Chỉ cho phép châu quan phóng hỏa không cho trăm họ đốt đèn!"

Lương Phi Phàm: "..."

Anh cau mày, bấm từ chối cuộc gọi, khẽ thở dài một hơi, giải thích: "Anh đã nói với em, đừng tin những gì em nhìn thấy. Bạch Lộ, anh và Diệp Lan sẽ không có chuyện gì, em nhớ lời anh, anh sẽ không làm chuyện có lỗi với em..."

Anh đưa tay đặt lên vai cô, Bạch Lộ tức giận hất tay anh ra, giọng hơi đành lại: "Anh bảo em tin anh sao anh lại không tin em? Anh cảm thấy em sẽ làm gì có lỗi với anh sao? Anh cho người mỗi ngày đi sau lưng em lén lút chụp hình em. Em có thể cho là anh quan tâm em, để Buck tới nước Anh cùng em thì em có thể thông cảm, anh chỉ không muốn để em quá mức cô đơn. Ban đầu em rời khỏi thành phố A một thân một mình, không mang gì cả, anh giúp em đem mọi thứ qua, em cũng nói cho mình đó là bởi vì anh suy nghĩ hết mọi chuyện, là anh quan tâm em. Những thứ này với em mà nói cũng không phải là trọng yếu nhất, anh sắp xếp xong xuôi thì em cứ như vậy theo hoạch định của anh..."

"Nhưng bây giờ anh không thấy mình quá đáng sao? Chuyện anh không làm được, thế nào anh cũng phải để em làm, anh cảm thấy như vậy là công bằng sao? Anh bảo em đặt vào hoàn cảnh người khác lo lắng cho anh, vậy anh có đặt mình vào hoàn cảnh người khác để cân nhắc cho em không?"

...

"Vốn em không muốn nói thêm, em không muốn cùng anh gây gổ, em cảm thấy mệt mỏi, anh để cho em xuống xe, được không?"

Lông mi Lương Phi Phàm vẫn nhúu chặt lại, cho tới bây giờ anh cũng không biết hành động của mình lại khiến cô khốn khổ như vậy. Anh không biết hóa ra anh sắp xếp xong xuôi hết cho cô, đối với cô mà nói, thật ra thì lại coi là một loại "điều khiển".

Cô không có nhiều thoải mái?

Lương Phi Phàm cau mày, nhìn dáng vẻ căng thẳng của Bạch Lộ, mặt cô đầy vẻ ảm đạm cũng rất quật cường.

Môi anh mím thật chặt, không lên tiếng, trong xe nhất thời rất an tĩnh, chỉ còn tiếng thở thay nhau vang lên.

Điện thoại di động lại vang lên, Lương Phi Phàm lần này không lấy ra nhìn nhưng trong lòng Bạch Lộ ngược lại là có nhận định, nhất định là Diệp Lan gọi tới.

Cô cảm thấy mình giống như kẻ ngốc, anh đơn giản nói một câu, em phải tin anh, cô nhất định phải tin anh? Nhưng giờ cô ở nước Anh 5 tháng, anh vậy mà phái người 24 giờ theo dõi cô, lý do là... cô khiến anh không tín nhiệm.

Càng nghĩ càng tủi thân, sự yên tĩnh trong xe ngoài tiếng thở của hai người còn có từng đợt chuông điện thoại gây phiền phức. Bạch Lộ có cảm

giác da đầu tê dại, hai tay nắm lại thành quả đấm, cơ hồ muốn nhảy tới cầm điện thoại của anh ném ra ngoài. Nháy mắt, Lương Phi Phàm chột đưa tay ấn vào nút mở cửa, đẩy cửa xe ra, xuống xe trước, trầm giọng nói: "Anh để tài xế đưa em quay về."

"..."

Bạch Lộ nhìn Lương Phi Phàm quả quyết đẩy cửa xe ra, xuống xe, tài xế mau chóng ngồi vào xe, rất nhanh xe liền chạy, đánh một vòng quay lại đường cũ.

Lòng cô nháy mắt chìm xuống đáy cốc.

Anh đây là ý gì?

Anh chỉ như vậy cho tài xế đưa cô quay lại? Sau đó cái gì cũng không nói? Anh bây giờ không phải là vội vàng trở về muốn gặp Diệp Lan sao?

...

Coi như lần đầu tiên bọn họ có cãi nhau đi? Nhưng là, anh không cho cô một cái giải thích đúng đắn, chẳng qua là anh chỉ đứng trên lập trường của mình để làm tất cả mọi chuyện, đến cuối cùng chỉ là để tài xế đưa mình về, anh thì sao?

Nhận cuộc gọi của Diệp Lan, sau đó nhanh chóng trở về thành phố A sao?

Bạch Lộ đưa tay quệt mạnh nước mắt trên hai má, trong lòng cô bây giờ chỉ có một ý niệm - Lương Phi Phàm, anh lợi hại, anh vĩnh viễn đừng tới gặp em nữa!

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 195

Con người chính là kỳ quái như vậy, nếu như chưa từng có thì sẽ không trông đợi, nhưng khi có rồi cảm giác sau khi mất đi thật đáng sợ.

Suốt 5 tháng qua cô đều chưa từng chờ Lương Phi Phàm, nhưng khi anh đột nhiên xuất hiện rồi lại đột nhiên biến mất, hoặc là sau khi hai người có tranh cãi, cô không nghĩ, cũng không thể chối sâu trong nội tâm mình có khát vọng đó, khát vọng khi cô mở cửa liền thấy anh đang chờ cạnh cửa,

Cắn cắn môi, cô đè ép ý niệm trong lòng kia xuống. Đàn bà thật là động vật kỳ quái, chẳng lẽ đều thích miệng nói một đường lòng nghĩ một nẻo sao?

Trong miệng vừa nói không muốn nhưng trong lòng lại là khát vọng thăm thiết.

Demon thấy cô liền vội vàng nghênh đón, anh ở chỗ không quá xa phòng của Bạch Lộ, khoảng cách tới trường học cũng rất gần, phong cảnh trên đường đi rất đẹp, bình thường khi đi học bọn họ sẽ cưỡi xe đạp đi.

Hôm nay Demon mang xe đạp của Bạch Lộ tới, ngày đó tới quán rượu Bạch Lộ đã để quên xe ở đó.

"Có phải hôm qua em không thoải mái không? Anh nghe nói em xin nghỉ? Do đêm hôm trước uống nhiều quá sao?" Demon đưa xe đạp trong tay cho Bạch Lộ: "Xin lỗi, đêm hôm đó không nên để em uống quá nhiều,

nhưng anh nhớ có giúp em đón xe về. Hôm nay anh không đi xe, anh đưa em đi học nhé?"

Trước giờ Bạch Lộ đối với Demon thật sự không có một tia ý nghĩ gì khác, cũng cho là một ít hành động thân mật của anh với cô cũng chỉ bởi vì thể hiện lòng hiếu khách đối với một người nước ngoài của anh, bởi người trẻ tuổi phương tây tương đối cởi mở nên cô cũng không quá mức cẩn trọng.

Nhưng những lời khi trước của Lương Phi Phàm đã ghim vào lòng cô, giờ phút này ánh mắt cô nhìn Demon có chút lúng túng.

"Demon! Thật ra thì... tôi có chuyện muốn nói với anh."

"Ừ? Cái gì?"

Tên tiểu tử này, thật ra thì nhìn rất được, gương mặt vuông vắn, trẻ tuổi có chí tiến phủ, nếu thật có ý với mình thì Bạch Lộ thấy cũng không thể khiến người ta mất thời gian. Cô nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cũng nói: "Thật ra thì hôm đó tôi không uống nhiều, sau đó chồng tôi tới đón cho nên tôi không sao, anh không cần để ở trong lòng."

Demon nghe vậy bỗng nhiên sắc mặt biến đổi, có chút mất khống chế nắm lấy cổ tay Bạch Lộ, không dám tin: "Em... nói gì? Chồng? Em có chồng?"

Bạch Lộ lần này thật xác định, mặc dù Lương Phi Phàm có chút rất vô lý nhưng nhìn người chính xác hơn cô, Demon này thật sự có ý với cô.

Cô gật đầu: "Đúng vậy, tôi đã kết hôn rồi, có chồng."

Demon khiếp sợ, nhất thời không biết nói gì, đáy mắt anh không che giấu được sự thương tâm, lắc đầu không tin: "Không, sao em có thể có chồng? Hay là em đang trêu anh?"

Bạch Lộ muốn nói, hôm nay không phải là ngày cá tháng tư, nhưng lời mới đến miệng chưa kịp nói thì Demon mặt đầy đau thương đã xoay người chạy đi.

Bạch Lộ: "..."

Người đi xa, cô từ trong túi xách lấy ra một chiếc gương nhỏ soi một chút, bất giác nở nụ cười bất đắc dĩ, nhìn bản thân trong gương, dáng dấp rất bình thường, không nghĩ tới ở nước Anh cũng có tiểu tử đẹp trai như vậy theo đuổi. Đàn bà đều có mấy phần hư vinh trong lòng như vậy, nói là một chút cảm giác cũng không có thì là gạt người, nhưng sẽ không có kết quả, cô cũng không có ý tứ gì thì nói rõ ràng như vậy cũng tốt.

Đẩy xe đạp đi về phía trước, suy nghĩ một chút, cô lấy điện thoại ra xem nhìn một cái, không có cuộc gọi, tin nhắn ngắn cũng không có, Bạch Lộ cắn môi, tức giận ném điện thoại vào trong túi xách, đạp xe đi. Vừa mới đi thì sau lưng bỗng truyền đến giọng đàn ông quen thuộc.

“Bạch Lộ...”

Động tác chân Bạch Lộ theo bản năng ngừng một chút, suýt chút nữa ngã xuống, may chân dài chống được trên mặt đất. Nhưng vừa quay người thấy được gương mặt thanh tú đã lâu không gặp, cả người cô liền cứng lại.

Hướng Long Cẩm.

Tại sao anh ta lại ở đây?

Thành phố A.

Trong quán rượu.

Có mấy người ngồi quanh một chiếc bàn tròn, Diệp Lan ngồi ở giữa, cũng là ở gần Lương Phi Phàm, thân thể nhỏ nhắn của cô từ đầu đến cuối đều thân mật dựa sát vào Lương Phi Phàm. Người đàn ông bên cạnh cô mặt mũi lộ ra mấy phần trầm tĩnh, mi mắt cũng mang theo sự mệt mỏi, cô biết anh vừa mới xuống máy bay, bởi vì đã có hẹn từ trước cho nên anh chỉ kịp về qua nhà tắm một cái.

Diệp Lan cảm thấy, bây giờ Lương Phi Phàm thật sự đem cô để ở trong lòng, cảm giác như vậy khiến cô rất hạnh phúc.

Hướng về Diệp Tử Kiệt nháy mắt một cái, Diệp Tử Kiệt hiểu con gái nóng vội, dù sao bây giờ cũng không sai biệt lắm là gạo đã nấu thành cơm, con gái bảo bối của mình không quản thị phi muốn lấy chồng người khác, ông làm cha ngoại trừ tác thành cũng không có biện pháp khác.

Cho nên, trưởng bối Lương gia là do ông mời tới.

Nhìn Lương Kiến Nam ngồi đối diện, ông cười không chút sơ hở để khiến người khác cảm thấy mình dối trá: “Lương lão đệ, ban đầu tôi đã nói, Diệp gia cùng Lương gia nhất định sẽ trở thành sui gia, giữa chúng ta cũng có nhiều vấn đề tới tới lui lui, bây giờ thì tốt rồi, hai đứa cũng có cùng một ý thì chúng ta là trưởng bối nên tác thành.”

“...”

“Tôi nghĩ như vậy, Lương Phi Phàm cùng Diệp Lan không có vấn đề gì, như vậy chúng ta liền chọn ngày lành tháng tốt để cho hai đứa kết hôn, như thế nào?”

Chuyện xảy ra 5 tháng trước, Lương Kiến Nam đối với Diệp Tử Kiệt lúc này là ghét cay ghét đắng nhưng không biết làm sao khi chuôi của mình bị người khác nắm lấy, ngay cả cơ hội phản kích ông cũng không có, dù là trong lòng hận người này tới chết nhưng khi nhận cuộc gọi của ông ta ông vẫn phải ngoan ngoãn nhận.

Còn hôn sự này, ông có quyền nói không?

Lương Kiếm Nam cau mày, sắc mặt không phải rất tốt nhưng cũng không thể không trả lời, có chút cứng đờ nói: “Đây là chuyện của Phi Phàm, thật ra ông hoàn toàn không cần bảo tôi đến, hôn sự của Phi Phàm cho tới bây giờ đều là nó tự làm chủ.”

Nhìn dáng vẻ chân thành của Diệp Tử Kiệt, Lương Kiếm Nam chỉ cảm thấy ót mình tê tê, một cổ oán khí giấu trong lồng ngực theo bản năng há miệng, liền nói: “Có điều... cũng đừng nói tôi không nhắc nhở, dù sao chuyện này mọi người cũng biết rõ, Lương gia chúng tôi cũng không giấu giếm điều gì, Diệp Lan muốn gả cho Phi Phàm nhà tôi chắc biết Phi Phàm đã cùng Bạch Lộ đăng ký kết hôn rồi.”

“Bây giờ theo pháp luật thì vợ của Phi Phàm là Bạch Lộ.”

“...”

Sắc mặt Diệp Lan nhất thời thay đổi, cô biết, những điều này dĩ nhiên cô biết, cô không dám nói là bởi vì sợ chạm đến ranh giới cuối cùng của Lương Phi Phàm, mặc dù cô rất không muốn thừa nhận nhưng cũng biết Phi Phàm đối với Bạch Lộ rất đặc biệt.

Bây giờ trước mặt nhiều người như vậy, Lương Kiếm Nam vừa nói như vậy, mặt người Diệp gia dĩ nhiên là rất khó coi.

Diệp Tử Kiệt không lên tiếng, sắc mặt trầm trầm. Diệp Lan nhìn Lương Phi Phàm, người đàn ông bên cạnh từ đầu đến cuối đều là bộ dáng trầm ổn, hai ngày nay hút thuốc còn nhiều hơn cả 5 tháng qua cộng lại, tâm tình phiền não, ngoại trừ hút thuốc anh cũng không biết có thể làm gì.

Làn khói trắng mờ bay bay che hơn nửa gương mặt tuần tú của anh, dưới ánh sáng đèn thủy tinh lộ ra chút u ám không rõ, thần sắc anh có chút khó lường khiến cho bất cứ ai cũng không nhìn ra tâm tư anh.

Diệp Lan nóng nảy, theo bản năng giậm chân, lông mi nhú lại: “Phi Phàm, anh lại không nói gì. Có phải anh không tính ly dị với Bạch Lộ không? Anh không tính cưới em sao?”

Lương Phi Phàm búng tay gạt tàn tuốc đầy thành thạo, cũng không trả lời Diệp Lan, ánh mắt anh nhìn về phía Diệp Tử Kiệt.

“Chú Diệp, nếu hôm nay người đều đến đông đủ thì có mấy lời cháu cũng không có ý định cất giấu.” Anh mở miệng, giọng rất bình tĩnh. “Kết hôn, cháu đồng ý. Nhưng trước tiên có mấy lời chúng ta cũng nên nói thẳng với nhau. Dẫu sao đúng như chú nói, Diệp gia cùng Lương gia nhiều năm như vậy cũng có không ít vấn đề, hôm nay mọi người muốn nói chuyện thành hôn giữa cháu và Diệp Lan thì cháu muốn sau này cũng thành người một nhà. Chú Diệp hẳn biết người một nhà là có nghĩa gì.”

Diệp Lan vừa nghe đến ‘người một nhà’ liền vui vẻ trong lòng, chờ lâu như vậy rốt cuộc người đàn ông này cũng muốn như vậy.

Diệp Tử Kiệt nhìn con gái một cái, thấy bộ dáng hạnh phúc nơi mắt cô, hòn đá trong lòng ông giống như rơi xuống đất.

Thôi, mình làm nhiều như vậy thật ra không phải là vì cô con gái này sao? Chỉ cần nó thật vui vẻ, như vậy ông cũng sẽ đem chút tinh lực này giúp nó giữ lấy người đàn ông này.

Diệp Tử Kiệt cau mày gật đầu một cái: “Chú biết cháu muốn nói cái gì. Giống như cháu nói, người chính trực không nói chuyện mờ ám, chúng ta liền lật bài ngửa. Cháu cùng tiểu Lan kết hôn, sau đó đồ cháu muốn chú sẽ đưa cho cháu.”

Đồ muốn, đơn giản chính là chứng cứ Diệp Tử Kiệt nắm trong tay chuyện La Vân hai mươi mấy năm trước.

Lương Phi Phàm gật đầu, thở ra một làn mây mù, một con mắt bị khói bay vào hơi nheo lại, giọng anh rất nhạt: “Chú Diệp đã đảm bảo, như vậy cháu cũng yên tâm.”

Diệp Lan có chút không vui vẻ, sao hôn nhân của mình nghe vào lại giống như một cuộc mua bán?

Nhưng vừa nghĩ tới, Lương Phi Phàm đã đồng ý, cô liền bỏ hết đi những thứ không quan trọng này, chỉ cần mình trở thành Lương phu nhân, như vậy anh ấy vĩnh viễn là của mình. Bạch Lộ kia có lẽ không biết, nhưng rồi cũng sẽ biết, cô cũng không cần ra tay nữa, chờ sau khi cô cùng Lương Phi Phàm kết hôn cô nhất định sẽ làm náo động toàn thế giới, như vậy Bạch Lộ ở nước Anh cũng sẽ biết được.

Cô ta biết điều không trở lại là tốt nhất, nếu như quay về, đến lúc đó cô dùng danh nghĩa Lương phu nhân sẽ khiến cô ta cút đi!

Diệp Lan theo suy nghĩ của mình không giấu được sự vui sướng.

Lương Kiếm Nam bên kia mặt lại đầy ảo não, mặc dù trước kia ông không đồng ý Bạch Lộ cùng con trai mình ở chung một chỗ, cảm thấy cô không xứng với Lương gia bọn họ, nhưng bây giờ nhìn Diệp Lan, nhìn Lương gia coi như môn đăng hộ đối với mình thì như thế nào?

Diệp Lan này là con gái Diệp Tử Kiệt, trong lòng hẳn cũng là một con rắn độc nhỏ, cũng không biết khi nào sẽ từ trong lòng cô ta chui ra ngoài cắn bọn họ một cái.

Ông quả thực không muốn con trai vì ông mà hy sinh lớn như vậy. Nhưng ông lại không có bất cứ lựa chọn nào.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 196

Diệp Tử Kiệt còn nắm được chuôi, Lương gia vĩnh viễn đều phải bị ông ta giẫm ở dưới chân, mình xảy ra chuyện là thứ yếu, còn Lương gia thì sao? Toàn bộ Lương gia sẽ thế nào?

Đó là cơ ngơi Lương gia khổ tâm kinh doanh bao thế hệ, chẳng lẽ để bị bôi xấu trong tay mình.

“Còn chuyện tiểu Lan đã nói với chú.” Diệp Tử Kiệt nhấp một ngụm trà, nói: “Phi Phàm, cháu muốn hạng mục đó chú sẽ thành toàn cho cháu, nói tóm lại một câu, cháu là chồng của Tiểu Lan, chú làm nhiều như vậy cũng chỉ là vì để tác thành hạnh phúc cho nó. Chỉ cần nó vui vẻ thì cái gì cũng dễ nói, mạng mục kia chú có thể ký tên, chuyện cha cháu chú cũng sẽ giao chứng cứ ra, chờ sau này chú trăm năm về già, Diệp thị cũng sẽ thuộc về cháu.”

Ánh mắt Lương Phi Phàm trầm ngâm, bộ dáng ung dung, Diệp Tử Kiệt nói nhiều như vậy anh cũng không lộ ra bất cứ ưu tư gì, chẳng qua chỉ gật đầu một cái, trầm mặc hút thuốc.

Một bữa cơm, sau khi ăn xong, Lương Phi Phàm nói với Diệp Lan, để cho cô về trước, anh bởi vì vừa xuống máy bay còn phải tới Lương Thị họp.

Diệp Lan đang lằng lằng, cho tới nay khát vọng mộng đẹp của cô rất cuộc cũng thành sự thật, Lương Phi Phàm nói gì cô cũng đồng ý. Vốn cùng

Diệp Tử Kiệt đi đến, lúc này cô cũng cùng Diệp Tử Kiệt về.

Nhưng trước khi đi, cô cả gan kéo Lương Phi Phàm đi vào sau cửa, mặt đầy then thùng đưa má ra: “Phi Phàm, chúng ta cũng sắp kết hôn rồi, nhưng chúng ta... Ừ, chính là... Anh có thể hôn em một cái không? Cho tới bây giờ anh vẫn chưa chạm vào em.”

Ánh sáng sau cửa không phải quá tốt, dáng người Lương Phi Phàm rất cao lại đứng chắn ánh sáng, hai tay anh nhét vào túi quần tây, cả người trầm trầm bao lấy Diệp Lan. Không biết vì sao, khi Diệp Lan ngược lên nhìn anh trong lòng lại sinh ra một cảm giác kì lạ.

Đại khái cô nhận ra anh không chút vui vẻ nào, trong lòng cô vô cùng mất mát, tủi thân nhưng lại không dám nói điều gì. Vừa rồi nói ra yêu cầu nhưng anh cũng không đáp lại cô.

Thật ra thì ngay từ đầu anh ấy đối với mình đã rất lãnh đạm, nói dễ nghe thì là tôn trọng mình, không lạnh không nóng, không xa không gần, nhưng nói khó nghe một chút, anh ấy có đặt cô ở trong lòng không?

Có lẽ, anh chính là người như vậy, cô hẳn nên quen, cô cũng đã quen.

Nhưng khi người thấy anh ta đối với người đàn bà khác lại cười tuyệt sắc khuynh thành như vậy, hận không đem được những gì tốt nhất đưa đến trước mặt người đàn bà kia thì người sẽ không thể chịu đựng được anh ta lại lạnh lùng hời hợt với người.

“Phi Phàm... Không phải vì chứng cứ của ba em nên anh mới cưới em chứ?”

Lòng cô khẽ run lên, cuối cùng vẫn không tự chủ được đem vấn đề này ra khỏi miệng.

Rất muốn biết, không có một người phụ nữ nào không muốn biết. Người đàn ông trong tim cô nhiều năm như vậy, với một người muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, luôn kiêu ngạo như công chúa là cô thì dĩ nhiên cô không chỉ cần danh phận Lương phu nhân mà còn cả tấm lòng chân thành của anh.

Loại khát vọng sâu sắc này giống như đánh mạnh vào lòng Diệp Lan, cho cô dũng khí cực lớn để cô tiến lên, đưa tay ôm lấy eo Lương Phi Phàm, đem mặt chôn trong ngực của anh, giọng mềm mại phối hợp cùng mùi nước hoa trên người cô khiến thần kinh đàn ông bị kích thích thật sâu.

“Phi Phàm, em biết có thể anh còn chưa quên Bạch Lộ. Em biết, thật ra thì trong lòng anh nhất định là oán hận Diệp gia. Anh là một người đàn ông cao cao tại thượng, anh thích nắm trong tay mọi thứ, anh cũng có năng lực đứng ở vị trí cao nhất, anh so với người khác đều có một loại khí thế cao nhân nhất đẳng. Em biết, ba em, ông ấy năm đó đã làm chuyện tổn thương Lương gia, ông có sai, nhưng ông ấy cũng vì con gái là em, em quá yêu anh.”

“Phi Phàm... Em thật sự yêu anh, anh đối tốt với em một chút thôi là em có thể hứng phấn cả ngày không ăn không uống. Có lẽ em nói như vậy anh cũng không có cảm giác gì, nhưng em thật sự... từ nhỏ đến lớn trong lòng em chỉ có một người đàn ông, cho tới bây giờ đều chỉ là anh, cả đời cũng sẽ không thay đổi. Cho nên, cầu xin anh đừng đẩy em đi, đừng đẩy Diệp gia nhà em, mọi thứ anh mong muốn em cũng sẽ giúp anh lấy được. Anh không cần phải như vậy... như vậy yêu em, cũng không cần gấp, chỉ cần anh nhớ, để em làm người phụ nữ của anh là đủ rồi.”

Cơ thể phụ nữ mềm mại trong ngực mình, chớp mũi đều là hương vị mát mẻ dễ chịu của phụ nữ, giọng nói nhẹ nhàng mềm mại dùng một giọng cầu khẩn như vậy...

Không cần anh quá yêu em, chỉ cần để em đứng bên cạnh anh, anh muốn cái gì em cũng sẽ giúp anh lấy được.

Cám dỗ như vậy đối với bất kỳ một người đàn ông nào mà nói, đại khái đều là chí mạng.

Nhưng đối với Lương Phi Phàm mà nói thì lại không phải như vậy.

Mùi vị dễ chịu cũng không phải cô ấy, giọng nói mềm mại cũng không thể sẽ là cô ấy, người phụ nữ trong ngực không phải cô ấy, từ đầu đến cuối đều không phải cô ấy.

“Phi Phàm...”

Lương Phi Phàm đưa tay đặt lên bả vai Diệp Lan, đẩy cô từ trong ngực mình ra, thân thể cao lớn của anh cũng lùi về sau một bước, nhất thời hai người đã tách xa mấy bước. Gò má ửng đỏ của Diệp Lan thoáng cứng đờ, Lương Phi Phàm đã buông tay khỏi vai cô.

Đàn ông mặc âu phục chính thống làm nổi bật tư thái trầm ổn của anh, anh nhét hai tay vào túi quần đầy khí chất đàn ông thành thực. Hai mắt anh nhìn Diệp Lan, rất bình tĩnh.

“Nếu như, em muốn, thật sự giống như em nói, như vậy vấn đề của em anh có thể lựa chọn không trả lời.”

“...”

Sắc mặt Diệp Lan trắng bệch, cô chưa từ bỏ ý định, mắt không chế tiến đến nắm lấy cổ tay Lương Phi Phàm, giọng nói mang theo mấy phần run rẩy: “Chẳng lẽ... lừa gạt em một chút cũng không thể sao? Có phải là anh vẫn thích Bạch Lộ? Cô ấy... hai người đã xa nhau 5 tháng, anh cùng cô ấy... không thể nào.”

“Anh biết.” Lương Phi Phàm gật đầu, ánh mắt thâm thúy u ám không rõ, giọng trầm thấp từng câu từng chữ nói: “Chuyện của chúng ta cũng dừng liên hệ tới cô ấy. Anh nếu đã đồng ý thì chính là đồng ý. Em không cần suy nghĩ quá nhiều, còn Bạch Lộ, cô ấy ở nước Anh, anh biết em vẫn luôn muốn động chút tay chân với cô ấy. Diệp Lan, đây là lần cuối cùng anh nói trước mặt em, anh cũng hy vọng em có thể nhớ...”

“Cười, em muốn kết hôn anh sẽ kết hôn với em, dựa theo những gì chúng ta nói vừa rồi. Nhưng đừng tiếp tục tìm Bạch Lộ.”

“...”

Diệp Lan mím chặt môi, có chút run rẩy, cô không phải không có cảm giác, yêu sâu sắc cũng bởi vì cầu mà không được, đã trở thành một loại chấp niệm.

Lương Phi Phàm xoay người đi ra cửa cầu thang, Diệp Lan một mình lẳng lặng đứng trên bậc thang, nghe được tiếng cửa kéo sau lưng, ‘cạch’ một tiếng đóng lại, hành lang nháy mắt lâm vào mảnh đen nhánh.

Cô cảm thấy lạnh. Tay hai bên nắm lại thành quả đấm, cô mím môi, trong đầu dần dần nổi lên một ý niệm... Có phải chỉ cần Bạch Lộ còn ở trên đời này thì Diệp Lan cô liền vĩnh viễn không đi được vào trong lòng Lương Phi Phàm?

Khi Lương Phi Phàm đi ra quán rượu, tài xế cung kính mở xe giúp anh.

Anh cởi hai nút áo ở âu phục, khom người ngồi vào trong xe, Lương Kiếm Nam đã ngồi một bên.

“Ba, ba không về à?” Anh cho là Lương Kiếm Nam hẳn đã về trước, không nghĩ ông lại ở trong xe chờ anh, hiển nhiên là ông có lời muốn nói

với mình, có điều Lương Phi Phàm đại khái cũng đoán được một ít.

Lương Kiếm Nam gật đầu, hơi cau mày: “Ba có lời muốn nói với con.”

Thấy con trai không nói gì, Lương Kiếm Nam xoay mặt qua nhìn anh một cái, khoe mắt chân mày đều một mỗi, Lương Kiếm Nam than một tiếng: “Trước kia ba vẫn luôn phản đối con cùng Bạch Lộ kết hôn, khi đó ba một lòng hy vọng con cùng Diệp Lan có thể tu thành chính quả, nhưng sau đó lại xảy ra nhiều chuyện như vậy... Bây giờ ba sẽ không can thiệp vào đại sự cả đời của con nữa. Ba biết bây giờ ba nói như vậy có thể con sẽ cảm thấy đều là phí công, nhưng là ba của con, có mấy lời ba vẫn phải nói.”

“A Phàm, thật ra thì con không cần vì cha mà hy sinh như vậy.”

Lương Phi Phàm đưa tay bóp trán, từ đầu đến cuối đều cảm thấy tâm phiền ý loạn. Anh lại lấy một điếu thuốc, đốt, hít vào hai hơi thật sâu, mùi vị nicotin khiến thần kinh anh thoáng tê dại, anh thở ra vài hơi khói, lên tiếng: “Ba là ba con, con không thể không để ý đến ba. Nhưng là cha, ba không cần có quá nhiều áp lực, Lương Thị bây giờ là trong tay con, con chỉ có thể để Lương Thị lớn mạnh hơn mà sẽ không để sa sút trong tay con.”

“...” Lương Kiếm Nam dường như cũng không còn gì để nói, dừng một chút, lại khẽ thở dài một hơi: “Mặc dù con là con trai ba, nhưng quả thật có lúc ba cảm thấy con kiêu ngạo. A Phàm, cảm ơn con.”

“Còn có, nếu như có thời gian thì về nhà mấy ngày, mẹ con bà ấy... cũng rất nhớ mong con.” Ông nhìn Lương Phi Phàm, dừng một chút rồi nói: “Chuyện Tần Trân Hy bà ấy vẫn luôn hối hận, mấy tháng qua người cũng gầy đi không ít. Chúng ta cuối cùng là người một nhà, Tần Trân Hy nói hết rồi, sẽ không truy cứu nữa, có phải con cũng nên buông xuống?”

Lương Phi Phàm thò tay qua cửa xe, ngón tay kẹp điếu thuốc khẽ phẩy một cái để tàn thuốc rơi xuống, gật đầu: “Con biết.”

Oxford, nước Anh.

Trong thị trấn nhỏ có không ít quán café lãng mạn.

Hướng Long Cầm ngồi gần chỗ cửa sổ, nhìn người phụ nữ cách đó không xa đang gọi điện, trong lòng anh dâng lên một dòng nước ấm.

Lâu như vậy, hơn nửa năm đi? Không nghĩ tới mình còn có thể gặp lại cô ấy, nhìn bụng cô ấy vẫn bằng phẳng trong lòng Hướng Long Cầm lại dâng lên một sự vui mừng như điên, ban đầu cô nói mang thai con của Lương Phi Phàm anh cũng không tin, dĩ nhiên cũng không muốn tin.

Sau khi anh cùng Lương Tĩnh Tiêu kết hôn, lại đột nhiên bị người ép rời khỏi thành phố A. Khoảng thời gian này anh vẫn luôn bị giam ở một nơi nhỏ trong Washington, hai tháng trước rất tình cờ anh có cơ hội rời đi, suy nghĩ rất nhiều, cũng đi qua không ít địa phương nhưng vẫn không dám quay về thành phố A.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 197

Anh biết, ban đầu người để cho anh rời khỏi thành phố A chính là Lương Phi Phàm, thế lực của hắn ta ở thành phố A quá lớn, mình không phải là đối thủ.

Trần trở du đãng qua nhiều quốc gia như vậy, cuối cùng đến nước Anh anh lại có thể gặp được Bạch Lộ.

Đây là ý trời sao?

Đáy mắt Hương Long Cẩm thoáng hiện lên vẻ kích động, mặc dù còn chưa biết tại sao cô lại ở Oxford nhưng có thể một lần nữa gặp được cô anh sẽ không buông tay như vậy.

“Vâng, cảm ơn thầy, buổi chiều nhất định em đến đúng giờ...” Bạch Lộ xin phép nghỉ, cúp điện, vừa quay người liền nhìn thấy Hương Long Cẩm nhìn cô đầy nóng bỏng, sâu trong đáy mắt kia đều là ánh sáng lấp lánh mãnh liệt.

Đôi mi thanh tú của cô chớp một cái, trong lòng thoáng qua một tia khác thường.

Thật ra thì hai người bọn họ dù sao cũng yêu nhau nhiều năm như vậy, đối với nhau vẫn là rất hiểu, thậm chí còn đã nhắc tới chuyện cưới hỏi, nếu như không phải sau đó xuất hiện một Lương Tĩnh Tiêu thì bọn họ bây giờ...

Bạch Lộ hít sâu một hơi cắt đứt những niệm tưởng kia của mình, chỉ hơn nửa năm, bây giờ quay đầu nhìn lại cảm giác như là chuyện của thế kỷ trước vậy.

Cô cất điện thoại, ngồi đối diện với Hướng Long Cầm.

Hai người im lặng một lúc lâu, rồi Hướng Long Cầm mở miệng trước: “Lộ Lộ, sao em lại ở đây?”

“Đi học.” Bạch Lộ cười nhạt, lễ phép, dịu dàng nhưng cũng lộ ra mấy phần hờn hợt: “Em ở SGA này học thêm, còn anh thì sao?”

Hướng Long Cầm sửng sốt một chút, có phần bất ngờ: “SGA?”

Làm kiến trúc không ai không biết SGA, lúc Hướng Long Cầm cùng Bạch Lộ còn yêu thương cũng biết trường này rất đặc biệt, người có thể vào học khi ra ngoài cũng chắc chắn thành danh lớn.

Không nghĩ cô ấy đã tới được đây.

Ánh mắt Hướng Long Cầm có chút si ngốc, nhìn người phụ nữ đối diện, thật sự đã lột xác?

Dáng dấp cô xinh đẹp hơn trước kia, cũng đã phụ nữ hơn rất nhiều, cả người trên dưới lộ ra một loại ý vị rất đặc biệt. Thật ra dáng dấp của Bạch Lộ vốn đã không tệ, bây giờ quần áo cùng phong cách ăn mặc cũng không giống trước kia, khiến người ta cảm giác mềm mại hơn, cũng hấp dẫn hơn.

Hướng Long Cầm thật sự không khống chế được niệm tưởng của mình.

Anh sợ Bạch Lộ nhận ra liền vội vàng thu hồi tầm mắt, ngón tay cầm ly nước xiết chặt, ho nhẹ một tiếng, nói: “Từ khi anh rời khỏi thành phố A vẫn luôn đi lại nhiều nơi, anh cũng không nghĩ tới ở Oxford tại nước Anh xa xôi này lại có thể gặp lại em... Có lẽ, là duyên phận đi.”

Bạch Lộ cười một tiếng, không nói gì. Thật ra thì ban đầu khi anh cùng Lương Tĩnh Tiêu kết hôn, đột nhiên biến mất, lòng cô đối với hành động của anh ta vẫn không có gì khác.

Bất kể trước kia anh với cô thế nào đều tốt, sau Lương Tĩnh Tiêu đối với anh cũng là một lòng một ý, cũng mang thai, rồi anh nói đi là đi...

Bạch Lộ cũng không nhịn được: “Anh có còn liên lạc với Tĩnh Tiêu không?”

Hướng Long Cẩm nhú mào, có chút không muốn nhắc tới cái tên này, nhưng vẫn lắc đầu một cái: “Không.”

“Lúc anh đi cô ấy đang mang đứa con của anh, được 4 tháng.” Giọng Bạch Lộ rất nhỏ, nhưng từng chữ từng câu lại như chiếc chùy nặng nề đập vào lòng Hướng Long Cẩm. “Bây giờ em đã tới nước Anh được 5 tháng, nói cách khác cô ấy đã sắp sinh, thật sự anh không cảm thấy áy náy sao? Một người phụ nữ sinh cho anh một đứa là một chuyện rất dũng cảm.”

“Lộ Lộ...”

“Long Cẩm, gọi em là Bạch Lộ đi.”

“...”

Hướng Long Cẩm nắm chặt ly, trầm ngâm chốc lát mới thấp giọng hỏi: “Chẳng lẽ em thật sự không trách cô ấy chút nào sao? Ban đầu không phải vì lời của cô ấy, anh với em cũng sẽ không...”

“Chuyện của anh và em thật ra không có bao nhiêu quan hệ với Tĩnh Tiêu.” Bạch Lộ lắc đầu. Cứ coi là có quan hệ, thì Tĩnh Tiêu từ đầu đến cuối cũng đã từng là bạn cô, bây giờ lại là em gái Lương Phi Phàm, cô coi như yêu ai sẽ yêu tất cả, cũng không muốn trách gì cô ấy. Nếu như không phải cô ấy bày kế thì cô cũng không có khả năng sẽ gặp Lương Phi Phàm...

“Sao lại không có quan hệ? Rõ ràng chính là cô ta...”

“Long Cẩm, không nên nói như vậy nữa. Hẳn anh cũng biết, bất kể chuyện gì một tay không thể vỗ thành tiếng. Anh cảm thấy tất cả mọi chuyện đều là do Tĩnh Tiêu tạo thành sao? Cho dù là vậy thì cũng đã qua rồi, anh biết không? Cô ấy từ nhỏ đến lớn đều là thiên kim tiểu thư, vì anh mà đám cưới năm đó không có tung tích chú rể, cả thành đều biết. Rơi vào kết quả như thế này cũng đã là sự trừng phạt với cô ấy, bây giờ đứa bé trong bụng cô ấy là của Hướng Long Cẩm anh, nếu tôi suy tính không sai thì cô ấy cũng sắp sinh, anh hẳn nên trở về.”

“Anh không về được.” Hướng Long Cẩm có chút tức giận, há miệng nói: “Em cho là anh ở ngoài du dương là anh muốn sao, còn không phải bởi vì Lương...”

Lời còn chưa nói hết thì điện thoại của Bạch Lộ vang lên.

Câu kế tiếp của Hướng Long Cẩm tự nhiên bị cắt đứng, anh dừng lại nhìn Bạch Lộ cầm lấy điện thoại xem dãy số, sau đó chỉ thấy sắc mặt cô thay đổi một chút, mặc dù biến hóa rất nhỏ nhưng anh vẫn có thể nhận ra.

Đó là một vẻ mặt vui mừng.

Sau đó cô đứng dậy, nói một câu: “Em đi ra ngoài nghe điện.” Rồi xoay người đi ra khỏi quán café.

Là Lương Phi Phàm gọi tới. Sau khi Bạch Lộ tới nước Anh đã đổi số điện thoại, nhưng dĩ nhiên cô vẫn nhớ số của Lương Phi Phàm. Cô ra khỏi quán café, cũng không vội vàng nhận cuộc gọi, chỉ nhìn dãy số trên màn hình kia, nghe nhạc chuông điện thoại vui tai “... người yêu ơi, sao anh lại không có ở đây bên em, chúng ta có bao nhiêu thời gian để mà lãng phí... người yêu ơi, anh không có ở bên cạnh em, mỗi ngày đi qua giống như một năm...”

Lời ca như vậy không biết vì sao khiến Bạch Lộ đau xót trong lòng, có lẽ theo bản năng, cô ấn từ chối cuộc gọi.

Căn môi, nhìn chăm chăm màn hình điện thoại đen ngòm, chưa tới 10 giây sau nhạc chuông điện thoại lại vang lên, lại là dãy số kia.

Lần này cô không từ chối cuộc gọi nữa mà ấn nhận.

Đặt ở bên tai, không nói lời nào.

Hai người cách nhau cái điện thoại, cũng là nửa vòng trái đất nhưng hơi thở lại gần như vậy, giống như vẫn còn quấn với nhau.

“Còn giận anh sao?”

Lòng Bạch Lộ run lên. Có loại cảm giác, người không nói sẽ không cảm nhận được, nhưng người nói một chút cảm xúc liền bùng lên mạnh mẽ.

Tức giận?

Cô dĩ nhiên tức giận, không liên quan tới việc theo dõi, cũng không liên quan tới vấn đề giữa anh ấy và Diệp Lan. Thật ra thì cùng nhau đi tới đoạn đường này có biết bao nhiêu không dễ dàng, cho tới bây giờ sự tin tưởng cơ bản nhất vẫn phải có. Nhưng ở tình huống như vậy, cô cho là anh sẽ chạy tới đỡ cô, vậy mà anh cũng không nói gì, xoay người một cái đã rời khỏi nước Anh.

Bây giờ cách nửa trái đất anh mới nhớ gọi điện cho cô...

Bạch Lộ cảm thấy mình nên trực tiếp cúp cuộc gọi này, tại sao lại còn nghe? Thật không có cốt khí.

Quá xa, thật sự quá xa. Anh ở thành phố A, cô ở nước Anh, cô nhớ anh rất nhiều anh có biết không?

Bạch Lộ mím môi, không muốn mở miệng nói chuyện cũng không dứt khoát ngắt cuộc gọi, cứ như vậy giằng co.

Lương Phi Phàm đợi nửa ngày, cũng chỉ nghe được tiếng thở của cô có chút phàm phồng. Anh khẽ thở dài một hơi, giọng trầm thấp, theo sóng điện thoại phảng phất chút khác lạ: “Ngày hôm đó có chút việc cho nên nhất định phải quay về. Bạch Lộ, đừng nóng giận, nói chuyện với anh, anh rất nhớ em.”

Cổ họng bạch lộ đắng chát, câu ‘em cũng rất nhớ anh’ đã chạy ra tới cổ họng nhưng không nói ra, lời ra đến miệng lại biến thành một câu:

“... em phải đi học.”

“Ừ.” Anh rất nhanh trả lời, đại khái nghe được giọng cô liền thấy vui vẻ, nhưng giọng vẫn thâm trầm: “Nói chuyện với anh được không?”

“Anh muốn nói gì?”

“Nói gì cũng được.” Cô dường như nghe được tiếng anh kéo ghế, lập tức cô nín thở, rất muốn nghe nhất cử nhất động của anh bên kia. Cô nắm điện thoại thật chặt, quả nhiên rất nhanh liền nghe được âm thanh anh ngồi xuống, sau đó lại nghe được tiếng bật lửa ‘tách’ một cái.

Cô nói theo bản năng: “Anh đang hút thuốc lá sao? Bớt hút một chút.”

...

Người đàn ông ngồi phía sau bàn giám đốc, trong miệng ngậm một điếu thuốc, tay cầm chiếc bật lửa, ngọn lửa đã đốt lên, nghe được giọng phụ nữ kia động tác của anh liền ngừng lại, cuối cùng vẫn đốt, hít một hơi, ngước cổ nhẹ thở ra một làn khói mù: “Ừ, anh sẽ hút ít đi một chút. Thật ra anh đã bỏ rồi, nhưng bỏ chưa được.”

“Tại sao lại chưa được? Trên thế giới này không có cái gì là không bỏ được, chẳng qua là anh có muốn hay không.”

“Có!” Lương phi phàm lại thở ra một làn khói, giọng trầm thấp, nói từng câu từng chữ: “Đối với anh mà nói em là điều anh không thể bỏ được, là anh không vượt qua nổi, giống như bị nghiện vậy. Bạch Lộ, bây giờ em trả lời anh, em có thể bỏ anh sao?”

Anh rất muốn biết câu trả lời của cô.

Có lẽ chuyện tiếp theo anh phải làm thì cô không cách nào chấp nhận nổi. Lương Phi Phàm lần này thật sự không còn chắc chắn cô có còn giống như trước hay không, sẽ dùng sự cảm thông đầy lòng của mình để suy xét. Anh càng không biết phải mở miệng thế nào, huống chi chuyện này ít nhiều vẫn có quan hệ với cha của cô.

Cho nên, bây giờ anh chỉ có thể ôm niệm tưởng như vậy... Cho anh một chút thời gian, em chỉ cần không bỏ anh, cuối cùng anh vẫn dắt tay em đi tới cuối cuộc đời.

Bạch Lộ cầm điện thoại, gương mặt nhỏ nhắn hơi ửng đỏ một chút. Rõ ràng đã rất quen thuộc nhau, nhưng giờ phút này nghe được đối phương bày tỏ trực tiếp vẫn không nhìn được mà tim đập nhanh hơn.

Cô không lên tiếng, Lương Phi Phàm liền truy hỏi: “Bạch Lộ, anh rất muốn biết đáp án, em nói cho anh, để trong lòng anh bớt một vấn đề, có phải anh ở trong lòng em đã không còn đáng giá một đồng?”

Không đáng giá một đồng?

Bạch Lộ theo bản năng mở miệng: “Ai nói anh ở trong lòng em có thể so sánh với kim tiền?”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 198

Lời vừa ra khỏi miệng cô mới ý thức được mình vừa mới nói cái gì, mặt cô bỗng đỏ bừng, bộ dáng thiếu nữ thẹn thùng, chỉ đáng liếc Lương Phi Phàm bên kia đầu dây không thấy được.

Cô giậm chân: “Lương Phi Phàm, anh đáng ghét, cố ý đúng không?”

“Cố ý cái gì?”

“Cố ý nói gạt em như vậy.”

“Anh chỉ muốn biết câu trả lời của em...”

Hơi thở của Bạch Lộ chậm lại, thật ra thì hai người cách nhau nửa vòng trái đất, cho dù có nhiều mâu thuẫn hơn nữa thì cô cũng không muốn để những chuyện đó ảnh hưởng lẫn nhau. Bao nhiêu gian nan cô cũng đã chuẩn bị xong, đưa cánh tay hướng về phía anh, mà anh cũng luôn cố gắng nắm tay cô, không phải sao?

Như vậy thì mọi chuyện khác có còn quan trọng gì?

“Không bỏ được, không quên được, cũng không nghĩ tới muốn bỏ, muốn quên.”

...

Lúc Lương Phi Phàm nghe được câu nói này, điều thuốc trên ngón tay đã cháy được một nửa, tàn thuốc lá màu xám đã dài một đoạn, cũng không nhúc nhích. Anh nghe lời cô nói, cơ thể theo bản năng căng thẳng mấy phần, tàn thuốc lá khẽ động một chút liền rơi vào trong tay bông rất khiến tinh thần anh hồi phục lại.

Miệng anh khẽ cong lên hấp dẫn, anh một mình ở nơi này đi mỗi bước đều vô cùng gian khổ, thật ra cũng chỉ là vì muốn nắm người phụ nữ này.

Đàn ông có thể chịu đựng mọi khổ nạn cũng chỉ vì để che gió che mưa cho người phụ nữ của mình, đàn ông sinh ra cũng chính là để đi giải quyết mọi vấn đề, đàn ông sợ nhất chính là mình một lòng một dạ hướng về người phụ nữ kia nhưng trái tim kia lại không muốn đặt lên người mình.

Lương Phi Phàm trước sau luôn tự tin, nhưng khi anh đang phải xử lý chuyện này thì càng quan tâm sẽ càng dè dặt.

Nhưng có được câu trả lời như vậy, anh cảm thấy cuộc đời này cũng không uổng phí, gian khổ nữa anh cũng sẽ cảm thấy có thể tiếp tục. Dù là sau này cô sẽ quay đầu rời đi anh cũng sẽ nhớ những lời cô nói lúc này.

“Vợ à, lời em nói với anh, anh sẽ nhớ, cả đời cũng sẽ nhớ.”

Lương Phi Phàm hít sâu một hơi, bóp tắt nửa điều thuốc rồi ném vào gạt tàn, ngón tay thon dài của anh từ từ viết trên mặt bàn hai chữ - Bạch Lộ.

Bạch Lộ - Viêm, nhiệt, lạnh... ý nghĩa chính là lãnh. (Chữ Bạch Lộ được ghép bởi các chữ kia)

Nhưng thật ra là có hai chữ tương phản cực lớn hợp lại thành tên, yết hầu anh di chuyển một chút, yên lặng nhớ tới tên vợ mình, sau đó mới trầm giọng nói: “Lần đầu tiên thấy tên của em anh đã suy nghĩ, tại sao có người sẽ đặt tên là Bạch Lộ? Vừa nóng vừa lạnh, đến khi anh tiếp xúc với em mới hoảng hốt cảm thấy, em đối với người khác quả cũng như vậy. Mà bây giờ

anh càng có thể đủ xác định là, sự nhiệt tình của em đều dành cho anh, những thứ khác mới dành cho những người không quan trọng kia.”

“Bảo bối, anh hy vọng em vĩnh viễn đều là như vậy, hiển nhiên anh có chút lòng tham... Có lẽ sau này anh sẽ làm một chuyện khiến em không có cách nào chấp nhận nổi, nhưng em phải tin tưởng anh, lòng anh đối với em cho tới bây giờ không thay đổi, sau này cũng sẽ không đổi thay. Từng câu anh nói với em đều là thành ý thật lòng, cả cuộc đời anh đều như vậy. Nhưng làm người có lúc, tóm lại là có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, anh lại ở vị trí này, chuyện cần được quan tâm có quá nhiều, cho nên có thể anh phải buông tay em một đoạn đường.”

“Em phải chờ anh, chờ anh quay lại...”

Bạch Lộ cầm điện thoại ngày càng nắm chặt, cô nghe Lương Phi Phàm một mình nói nhiều như vậy, mỗi một chữ thật ra đều có một chút ngọt.

Nhưng là tại sao, trong lòng cô lại cảm thấy một chút đắng?

Luôn cảm thấy, anh nói với cô như vậy có chút không lý giải được, có phải anh ấy đã... xảy ra chuyện gì?

Đôi mi thanh tú của cô nhăn lại: “Phi Phàm, anh xảy ra chuyện gì sao?”

“Gọi anh một tiếng chồng.” Bỗng nhiên Lương Phi Phàm nói bên đầu dây bên kia.

Bạch Lộ chưa kịp lên tiếng nói gì thì cửa tiệm café sau lưng bỗng nhiên bị người đẩy ra, trên cửa vang lên tiếng chuông ting ting, cô quay đầu chỉ thấy Hướng Long Cầm đang đi tới chỗ cô, có điều Hướng Long Cầm không nói gì, chỉ dừng lại.

Bên kia đường có một chiếc xe màu đen dừng lại, cửa xe bị đẩy ra, có người khom lưng bước xuống...

Chân mày Hướng Long Cầm đột nhiên nhú lại, Bạch Lộ theo anh mắt của anh ta cũng ngoái đầu nhìn, một giây kế tiếp cô cũng ngậy người.

Đã 5 tháng trôi qua, cũng là gần nửa năm, Bạch Lộ nhớ tới lần trước ở cùng anh ta, hai người ở trên đỉnh núi Minh Dương tại thành phố A, anh ta cùng cô ngắm mặt trời lặn, hơn nữa còn đồng ý ngắm mặt trời mọc với cô, kết quả cô lại bị Lương Phi Phàm mang đi.

Bạch Lộ thật sự không nghĩ tới, Sở Úy Dạ vậy mà sẽ tới nước Anh.

Anh ta mặc rất đơn giản, áo sơ mi màu hồng phù hợp với một chiếc quần đen thường, trên sống mũi là một cặp kính mát. Lúc khom người từ trên xe xuống, hai tay anh ta nhét vào hai túi quần, cách một con đường Bạch Lộ vẫn thấy rõ ràng anh ta hướng về phía mình đầy vẻ tà mị.

Anh ta, là vì mình mà tới?

Cô không biết Sở Úy Dạ đến tìm cô là vì điều gì, nhưng anh ta có thể tìm được cô cũng không kỳ quái. Chẳng qua là, trong tâm tư cô đương nhiên không muốn nói với Lương Phi Phàm, anh vốn nghi ngờ tình cảnh của cô và Sở Úy Dạ, bây giờ hai người lại cách xa như vậy, Bạch Lộ suy nghĩ, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, cho nên theo bản năng ngừng một chút, sau đó giống như không có chuyện gì, mở miệng:

“Em ở đây có chút việc, tắt máy trước.”

Vừa mới chuẩn bị cúp điện thoại, suy nghĩ một chút rồi nói thêm một câu: “Buổi tối em sẽ gọi cho anh.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 199

Thành phố A, Lương Phi Phàm đang ở phòng tổng giám đốc Lương Thị. Điện thoại bên kia truyền đến tiếng tút tút, anh cau mày nhìn màn hình di động đã tắt đèn một hồi lâu mới buông xuống, chân mày nhíu lại, anh đưa tay lại đốt một điếu thuốc, hít hai hơi mới nhấn gọi điện thoại nội bộ.

“Quan Triều, vào đây một chút.”

Không tới hai phút sau, Quan Triều gõ cửa đi vào.

“Lương tổng.”

Lương Phi Phàm híp mắt, phỉu tro thuốc lá: “Bên Sở Ủy Dã có tin tức gì không?”

Quan Triều gật đầu: “Trợ lý của Sở Ủy Dã nói, 3 ngày, đến ngày mai mới cho câu trả lời, có điều... Lương tổng, thật sự Diệp Tử Kiệt và Sở Ủy Dã đã âm thầm hẹn nhau nhiều lần, còn bọn họ có hợp tác với nhau hay không thì ta không biết.”

“Diệp Tử Kiệt...”

Lương Phi Phàm dựa vào ghế một cách thoải mái, khước miệng cong lên một nụ cười lạnh lùng: “Cho dù hẩn suy tính rất chu toàn cũng không thể cản chúng ta được.”

Quan Triều không lên tiếng.

Lương Phi Phàm nói tiếp: “Cũng không cần cho người theo chăm chăm Sở Úy Dạ, nếu như anh ta muốn cùng ta hợp tác thì tự nhiên sẽ đến tìm, hắc hắc sẽ không muốn dựa vào Diệp Tử Kiệt.”

Quan Triều hỏi theo bản năng: “Tại sao?”

Lương Phi Phàm khẽ cười một tiếng, búng tay nói: “Mấy năm trước, Sở Úy Dạ muốn ngồi lên vị trí tổng tài Viễn Đông, ban đầu anh ta cùng mấy người anh của mình cùng tranh nhau một hạng mục, vừa vận hạng mục đó Diệp Thị cũng muốn đấu thầu. Sở Úy Dạ vì tình thế bắt buộc, nhưng năng lực Diệp Thị cũng không thể xem thường cho nên Sở Úy Dạ đã cân nhắc để người liên lạc với Diệp Tử Kiệt, đáng tiếc Diệp Tử Kiệt đã chặn cả đường lui của hắc hắc.”

“Cũng vì chuyện này, hạng mục kia bị Diệp Thị cướp lấy, vị trí tổng tài của Sở Úy Dạ suyt chút nữa để cho mấy người anh của hắc hắc đoạt được. May sau lại có một hạng mục rất hơi khác đến tay thì hắc hắc mới bảo vệ được vị trí này. Sở Úy Dạ người này có thù ắt trả, Diệp Tử Kiệt có đi tìm anh ta cũng chưa chắc đã gặp được, cho nên lần này ta có 8 phần nắm chắc anh ta sẽ nhìn về phía chúng ta.”

Quan Triều âm thầm bội phục trong lòng, Lương tổng quả thật biết bày mưu tính kế.

Oxford, nước Anh.

Sở Úy Dạ tháo xuống kính mát trên mũi xuống móc vào cổ áo của mình, anh bước nhanh đi về phía Bạch Lộ.

Hương Long Cẩm đứng bên cạnh Bạch Lộ, cũng là người ở thành phố A, không thể không nhận ra Sở Úy Dạ, nhưng cũng rất bất ngờ là người đàn ông này lại tới tìm Bạch Lộ?

Anh cau mày, lòng của đàn ông chính là như vậy, rõ ràng đã không phải là người phụ nữ thuộc về mình nhưng trong tâm hồn vẫn cứ có một phần niệm tưởng, vẫn không thích có người ở gần cô quá gần, cho nên ánh mắt anh nhìn Sở Úy Dạ có chút phòng bị.

“Lộ Lộ, anh ta là ai?”

Bạch Lộ có chút nhức đầu, Hường Long Cầm đột nhiên xuất hiện, sau hơn nửa năm, lần nữa gặp lại thì thật ra lòng cô đã rất ôn hòa, dẫu sao yêu nhau nhiều năm như vậy, dù là sau này bị phản bội, nhưng lâu như vậy cô cũng đã buông được, cho nên chỉ coi là bạn bè mà thôi.

Nhưng bây giờ anh ta mở miệng là nói “Lộ Lộ”, không quan tâm chút nào tới Lương Tĩnh Tiêu đang ở thành phố A sinh con cho anh ta, hoàn toàn mang bộ dáng là người đàn ông của cô đến gần cô khiến Bạch Lộ có chút không thoải mái.

Cô nhăn mi lại, giọng có chút cứng rắn: “Biết, bạn.”

“Bạn? Đây không phải Sở Úy Dạ sao? Tổng tài Viễn Đông ở thành phố A, Sở Úy Dạ, đúng không?” Hường Long Cầm mặt dày có dáng vẻ không đồng ý, dường như với giải thích của Bạch Lộ rằng Sở Úy Đêm là bạn cô khiến anh rất bất ngờ.

“Long Cầm, anh ấy đến tìm tôi có chuyện, anh đi về đi, tôi...”

“Tại sao anh phải đi?”

“...”

Sở Úy Dạ vừa vặn đi tới trước mặt Bạch Lộ, có lẽ đúng lúc nghe được câu ‘tại sao anh phải đi’ kia của Hường Long Cầm, môi anh khẽ nhếch lên, xem qua cũng là người có phong thái vậy mà lời nói ra sao lại không có

phong độ: “Anh chắc chắn là anh có thể làm được gì hai người đàn ông sau lưng anh sao?”

Đưa tay, chỉ ra sau lưng, bên cạnh cửa xe quả nhiên có hai người đàn ông da đen lực lưỡng.

Sắc mặt Hương Long Cẩm có chút khó coi, nhưng nhìn về phía Bạch Lộ: “Đây là ý gì? Lộ Lộ, em...”

“Ai cho phép anh gọi cô ấy là Lộ Lộ?” Sở Úy Dạ khẽ cười một tiếng, mặt đầy khinh thường: “Hai chữ đó là để cho anh gọi sao? Tôi nói cho anh biết, tôi không có kiên nhẫn, thật xa tới đây không phải để nói chuyện với anh.”

Sở Úy Dạ đưa tay kéo Bạch Lộ qua, nói: “Bây giờ thời gian của cô ấy thuộc về tôi, người không liên quan tránh sang một bên.”

Hương Long Cẩm mặt đầy không phục, còn muốn nói gì đó thì hai người da đen Sở Úy Dạ mang theo đã đứng trước ngăn cản anh ta.

“Các người làm gì? Buông ta ra! Buông ta ra!” Hương Long Cẩm kêu to.

Bạch Lộ khẽ thở dài một hơi, biết Sở Úy Dạ người này từ trước đến nay đều làm việc tùy ý theo ý mình liền kéo ống tay áo của anh, nhỏ giọng nói: “Đừng làm khó anh ta, anh ta không có tâm tư gì xấu.”

“Bạn trai cũ của em, phải không?” Mọi chuyện của cô Sở Úy Dạ đều biết rất rõ.

Bạch Lộ cũng không muốn nói dối anh, gật đầu: “Tôi cũng không biết tại sao anh ta lại ở nước Anh, nhưng là... nếu như tôi không tính sai thời gian, Lương Tĩnh Tiêu cũng nhanh sinh em bé, anh... cho người đưa anh ta về thành phố A đi.”

“Tôi thấy anh ta chưa chắc đã muốn về.”

Sở Ủy Đại nhíu mày: “Huống chi Lương gia sẽ có đất cho anh ta dung thân?”

Bạch Lộ đại khái vẫn có chút phán đoán, Hướng Long Cầm rời khỏi thành phố A có lẽ có chút quan hệ với Lương Phi Phàm, nhưng dẫu sao anh ta cũng là cha đứa bé trong bụng Lương Tĩnh Tiêu, đứa trẻ từ nhỏ không có cha là một chuyện rất bi thảm.

Khẽ thở dài một hơi: “Anh đưa anh ta trở về đi, tôi không muốn để cho đứa trẻ vừa sinh ra đã không thấy được cha. Còn có, phiền anh cho người đưa anh ta đến gặp Lương Tĩnh Tiêu, cho dù người Lương gia thấy thế nào cũng được, tôi muốn... anh ta chỉ cần an phận đứng ở bên cạnh Lương Tĩnh Tiêu, mọi thứ đều vẫn có thể tha thứ.”

Sở Ủy Dạ cười một tiếng, đưa ngón tay thon dài vén một luồng tóc đen trên vai Bạch Lộ nghịch ngợm ở đầu ngón tay: “Bạch Lộ, em vừa thấy được tôi đã xin giúp người yêu cũ rồi, em nói... có phải kiếp trước tôi đã nợ em hay không?”

“...”

“Có điều cũng được, em có chuyện để cho tôi giúp chứng tỏ tôi ở trong lòng em vẫn tồn tại.” Lông mi anh nhíu lại đầy vẻ an ủi: “Tôi giúp em, sau đó em mời tôi ăn cơm?”

Bạch Lộ cũng không biết tại sao, kể từ lần trước cô cảm giác của cô với Sở Ủy Dạ bắt đầu có chút biến hóa. Giống như đối với một người bạn cũ mình biết gốc tích vậy, cô luôn cảm thấy bất kể thời gian xa cách bao lâu, lần nữa gặp lại anh cũng không có chút xa lạ hay mất tự nhiên nào.

“Anh muốn ăn gì?” Bạch Lộ dè xuống tâm tình của mình, nhẹ nhàng cười một tiếng.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 200

Sở Úy Dạ ngẩng đầu lên nhìn quán café, không hài lòng, lắc đầu: “Đi thôi, đương nhiên là đi ăn ngon.”

Cuối cùng vẫn chọn một nhà hàng kiểu Trung Hoa. Nhà hàng món Trung ở nước Anh là rất đắt, nhưng tất nhiên Bạch Lộ không vì một bữa ăn mà túng quẫn. Mỗi tháng Lương Phi Phàm đều chuyển tiền vào thẻ cho cô, mọi thứ cũng giúp chuẩn bị xong, đối với tiền của chồng mình Bạch Lộ rất thoải mái sử dụng.

“Tới nước Anh ăn đồ Trung, Sở tiên sinh cảm thấy như vậy được không?”

Ăn liền hai bát mỳ, Sở Úy Dạ ăn được rất nhiều.

“Có gì không được?” Anh đưa tay lên lau mép một cái, dáng vẻ cười hiền lạnh như thú cưng vô hại: “Tôi chưa nói với em sao? Cùng em ở một chỗ thì ăn gì cũng được.”

“...”

Bạch Lộ buông đũa xuống, nhìn anh rất nghiêm túc: “Sở Úy Dạ, đừng đùa nữa được không? Thật ra thì tình cảnh của tôi anh luôn rất rõ ràng, cho nên tôi cũng không muốn giấu giếm anh điều gì. Ừ... Anh đến tìm tôi có chuyện gì?”

Động tác nhai mì của Sở Úy Dạ dừng một chút... đùa?

Cho tới bây giờ anh đều không đùa, chẳng qua là cô dường như không biết, hoặc là không muốn biết.

“Có chuyện mới có thể đến tìm em, không có chuyện thì không được đến thăm em sao?” Thấy sắc mặt cô có chút lúng túng, Sở Úy Dạ rất nhanh nói lấp đi: “Là bạn, đến thăm em có được không?”

Rõ ràng thấy Bạch Lộ thở phào nhẹ nhõm, cười: “Dĩ nhiên có thể.”

Sở Úy Dạ đưa tay捏 gò má của cô, Bạch Lộ nhất thời cứng đờ. Anh rất nhanh nới lỏng tay, lắc đầu: “Đừng lo, tôi sẽ không ăn em. Tôi đến tìm em đúng thật là có việc, thật ra thì... chỉ muốn nghe ý kiến của em.”

Bạch Lộ lắc hàm, đưa tay xoa gò má bị anh bẹo, ngược mắt nhìn về phía anh, nửa đùa nửa nói: “Anh từ thành phố A tới nước anh, đặc biệt đến tìm tôi chỉ vì muốn nghe ý kiến của tôi sao? Xem ra như vậy hẳn là đại sự trong đời của anh đi? Nhưng Sở Úy Dạ, anh có người yêu, hoặc là sắp lấy vợ thì tôi nghĩ tôi cũng không cho anh được ý kiến hay.”

“Tôi nói cả đời này sẽ không lấy vợ, em nghĩ gì?” Người đàn ông đối diện đột nhiên nghiêm trang nhìn Bạch Lộ.

Tim Bạch Lộ đập mạnh một cái, nhưng lại không có dáng vẻ mắc cỡ khẩn trương, đại khái trước ánh mắt cháy bỏng của anh dành cho cô thì đó là gánh nặng đi.

Tầm mắt cô rủ xuống tránh ánh mắt của anh, ho nhẹ một tiếng: “Đừng nói đùa, đường đường là tổng tài Viên Đông sao lại có thể không lấy vợ?”

Nếu cô dâu không phải là người kia thì cưới hay không có khác gì nhau.

Sở Úy Dạ buông đũa xuống, cau mày: “Tại sao em cảm thấy lời anh nói với em là trò đùa? Trên mặt anh có phải đều hiện lên chữ nói đùa với em sao?”

Bạch Lộ có chút lúng túng, thật ra cô không có ý này, nhưng Sở Úy Dạ dùng ánh mắt như vậy nói với cô, cô thật sự không biết mình nên trả lời thế nào.

Thở dài một cái, rốt cuộc cô không nhịn được: “Đừng như vậy được không? Sở Úy Dạ, anh từ thành phố A tới là để nói với tôi như vậy sao? Như vậy thì tôi...”

“Bạch Lộ, tôi là muốn hỏi em một số chuyện.”

Sở Úy Dạ nắm lấy tay cô, trước khi cô kịp rút tay về thì anh cũng đã buông, nhìn cô, nói: “Cho tới nay tôi cũng không còn thắc mắc một số chuyện, tôi nghĩ tôi biết rõ, tôi cũng sẽ không che giấu cảm giác của mình. Tôi thích em. Khi lần đầu tiên tôi hôn em tôi rất có cảm giác, cảm giác đó bất kỳ người nào cũng không thể mang đến cho tôi, chúng tôi cũng không biết rõ. Nhưng đã lâu như vậy, bất kể tôi dùng phương pháp gì, thủ đoạn gì em đều thờ ơ, tấm lòng của em với Lương Phi Phàm kia, tôi thật là... hâm mộ, ghen tị. Tôi rất muốn biết, em thích cái gì của anh ta?”

“Ở giữa hai người, trên lưng cũng nhiều điều như vậy, ân oán đời trước, em gái anh ta cướp bạn trai em, mẹ anh ta hại mẹ em, bây giờ lại đem em tới nước Anh... tất cả tôi đều đổ vào mắt.”

“5 tháng, tôi chưa tới tìm em bởi vì tôi muốn xem xem em có thể kiên trì tới khi nào? Lương Phi Phàm cũng không tới gặp em? Bạch Lộ, em biết không, tôi đối với em từ hứng thú dần dần đã biến thành một loại chấp niệm* rất quái dị, giống như là, tôi nhìn hình của em thì tôi sẽ suy nghĩ, người đàn bà này rốt cuộc là có cái gì hấp dẫn tôi? Tại sao tôi lại không

buông được? Cũng chỉ là đàn ông thích đàn bà mà thôi, nhưng là tại sao Sở Úy Dạ ta chỉ nhớ không quên?” *chấp niệm: ý niệm cố chấp.

“Sau đó, tôi biết, trên người em có một kiểu hấp dẫn người khác. Giống như là em đối với Lương Phi Phàm, dù trở ngại hơn nữa thì cũng không thể kéo em quay đầu. Đời của em giống như chỉ có một con đường, cuối con đường đó chính là Lương Phi Phàm, đáng vẻ em xông về đích khiến cho tôi đau lòng, cũng là để cho tôi hướng tới.”

“Thật ra thì, tôi không hẳn là hâm mộ Lương Phi Phàm, hay Bạch Lộ em, tôi hâm mộ là trên thế giới này lại có một người đàn bà như vậy, chỉ yêu mà không để ý mọi thứ, thương tâm thương thể cũng đều có thể cống trên lưng, dũng cảm bền bỉ không chịu cúi đầu trước số mạng.”

“Em biết không Bạch Lộ! Đáng vẻ em như vậy, đối với tôi mà nói, là bừng sáng, quá sức hấp dẫn. Em có thể nói cho anh không? Tại sao em lại yêu Lương Phi Phàm nhiều như vậy? Chẳng lẽ trên thế giới này ngoại trừ Lương Phi Phàm thì em sẽ không còn thấy người đàn ông khác? Tôi thừa nhận, Lương Phi Phàm không kém, nhưng tôi cũng không cho là, trên thế giới chỉ có anh ta là tốt nhất. Khi người đàn ông tốt hơn đứng ở trước mặt em, nguyện ý toàn tâm toàn ý đối với em, em thật sự... một chút cũng không động tâm sao?”

Thật ra có lời không có nói, đại khái chính là... Bạch Lộ, tôi cũng rất tốt, em không thấy được tôi sao?

Lương Phi Phàm có tiền, Sở Úy Dạ ta cũng có, cái Lương Phi Phàm không có ta cũng có thể có, mà cái Lương Phi Phàm cho em ta cũng có thể cho, Lương Phi Phàm không thể cho em ta vẫn có thể cho em.

Nhưng em lại không thấy được ta tốt, không thấy được ta luôn đứng bên cạnh em, không thấy được ta cũng muốn nắm tay em, cho em hạnh phúc.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 201

Bạch Lộ có thể nghe hiểu được lời của Sở Úy Dạ, bất kể là những lời kia hay ý trên mặt, hay là sâu hơn một tầng, là anh muốn ngỏ ý với cô.

Nói thật, cô có chút thụ sủng nhược kinh.

Một người đàn bà, đối mặt với một người đàn ông rất ưu tú bất kể phương diện nào, lại bày tỏ trực tiếp, nói cô không có bất kỳ cảm giác gì thì là không thể nào. Cô cũng sớm đã không ghét Sở Úy Dạ, cho nên những lời anh vừa nói đối với cô mà nói nhất định có cảm động.

Nhưng là ái tình, đối với cô mà nói cũng không chỉ cần cảm động. Lòng cô, đúng như anh vừa mới nói vậy, cũng đã sớm cho một người đàn ông khác. Một nơi nhỏ bé như vậy căn bản cũng không còn chỗ cho người thứ hai.

Bạch Lộ rũ mi xuống, hai tay xiết chặt, cô hít sâu một hơi, từ từ nói: “Như anh nói ấy, đời của tôi đã sớm biến thành một con đường, cuối đường cũng chỉ có một Lương Phi Phàm. Thật ra cho tới tận bây giờ tôi cũng không biết mình là người cố chấp. Tình yêu với tôi, rất lý tính. Anh nói, ân oán đời trước, quả thật tôi có oán hận anh ấy, nhưng tôi rất rõ ràng thật sự thì anh ấy càng khó chịu hơn tôi. Tôi chỉ cần bỏ nỗi oán hận đó liền có thể được giải thoát, liền có thể làm cho tất cả mọi thứ trở về điểm khởi đầu. Có lẽ những thứ này đều là điều đã định trước, ai cũng không thay đổi được, giống như ông trời đùa giỡn với tôi một hồi cuối cùng vẫn để tôi biết anh ấy, yêu anh ấy, cũng không... thoát được khỏi anh ấy. Anh nói, em gái anh

ấy cướp bạn trai của tôi, tôi không biết phải nói như thế nào, của tôi thì chính là của tôi, không phải của tôi thì ai đoạt cũng sẽ đi thôi. Anh nói mẹ anh ấy... đối với chuyện này đúng thật tôi thừa nhận, tôi từng cảm thấy anh ấy quá thiên vị. Tình thân ở trong lòng anh ấy mới là quan trọng nhất, anh ấy phải bảo vệ mẹ mình mà buông mẹ tôi, thậm chí kể cả tôi...”

Sở Úy Dạ cau mày, đại khái biết cô sẽ không từ chối anh hút thuốc trước mặt cô, đốt một điếu thuốc ngậm trong miệng, hít vào hai hơi.

Lại nghe cô nói tiếp: “Nhưng sau đó tôi biết... thật ra thì không phải như vậy.”

“Có lẽ tất cả mọi người cho rằng, Lương Phi Phàm ở chuyện kia, tình yêu, tình thân cuối cùng anh ấy chọn gạt đi tình yêu. Nhưng tôi thấy không phải như vậy... Anh ấy lựa chọn để cho chuyện lớn hóa nhỏ, đích thật là khiến tôi tủi thân, thiệt thòi, nhưng anh ấy đã liều mạng xin lỗi tôi, nắm tay tôi, không chịu buông tôi ra. Tôi rất cuộc biết, khi anh ấy đứng ở một vị trí cao như vậy cần phải cân nhắc cho không chỉ một mình anh ấy, anh ấy cần phải cân nhắc cho mọi người trong Lương gia, bao gồm cả ông nội của anh ấy, cha của anh ấy, và cả mẹ của anh ấy.”

Sở Úy Dạ nheo mắt lại, cười, có chút lạnh: “Em có cảm thấy em thật vĩ đại không?”

“Không, tôi rất nhỏ bé.” Có ai là không khát vọng một tình yêu toàn vẹn? Nhưng ai có thể nói, tình yêu anh ấy cho tôi là không toàn vẹn? Khi anh ấy có lỗi với tôi, tôi đã nhìn vào sự cố gắng của anh ấy dành cho tôi. Ban đầu khi chúng tôi không thể ở chung với nhau, người của Lương gia đều phản đối, vậy mà anh ấy mặc kệ sự phản đối đó đeo nhẫn cưới cho tôi, cầu hôn với tôi.”

“...”

“Nói trắng ra thì, tình yêu, cùng lắm cũng chỉ là bao dung, nhượng bộ, hiểu... Có lẽ tôi còn làm chưa đủ tốt, nhưng tôi vẫn luôn cố gắng.”

Tay Sở Úy Dạ kẹp điều thuốc dừng lại một chút, mi mắt rũ xuống thoáng một tia đau.

Hâm mộ nhất cũng chính là loại cố chấp của cô dành cho người đàn ông kia trong đáy mắt.

Đưa tay phải tàn thuốc lá, Sở Úy Dạ lại lần nữa ngẩng đầu lên, mọi ưu tư trong đáy mắt đều đã thu lại. Anh nhìn cô, ánh mắt thâm trầm để cho người không thấy được bất kỳ tia ưu tư nào: “Tôi đã biết suy nghĩ của em, chuyển đi này tôi tới hẳn không uống.”

“...” Bạch Lộ có chút không hiểu, nhú mi nhìn anh.

Sở Úy Dạ nhếch mép một cái, điều thuốc còn một nửa bị anh dụi vào gạt tàn: “Trước kia tôi cảm thấy tôi muốn gì nhất định phải có được, tôi từng cho cái gọi là ‘yêu một người chính là muốn người ấy được hạnh phúc’ quá vợ vãn, chỉ là hành động của kẻ hèn nhát. Nhưng khi đối mặt với em... Bạch Lộ, tôi thật sự xuống tay không được, bỏ đá xuống giếng với Lương Phi Phàm, nghĩ mọi biện pháp để em ở bên tôi... Cho nên tôi lựa chọn làm một kẻ hèn nhát.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 202

Sở Úy Dạ đứng dậy, cầm áo khoác của mình lên vắt qua cổ tay, nhìn xuống Bạch Lộ đang ngồi vẫn còn chưa kịp phản ứng với những lời của anh, nói: “Bữa cơm hôn nay, nói trước rồi, em mời khách. Còn có, chuyện Hương Long Cẩm tôi sẽ giúp em giải quyết. Mỗi chuyện tôi làm vì em em đều phải ghi tạc trong lòng, nếu như có một ngày tôi tới tìm em, bất kể em ở nơi nào cũng phải nhớ mời tôi ăn một bữa cơm. Được rồi, tôi phải đi, ở nước Anh nhớ chăm sóc mình thật tốt.”

“Sở Úy Dạ!”

Bạch Lộ vội vàng đứng dậy, Sở Úy Dạ đã rời khỏi chỗ ngồi, cô vòng qua bàn đuối theo đứng trước mặt anh, không thể hiểu được những gì anh vừa nói. Rốt cuộc là có ý gì?

“Có phải anh nên nói rõ ràng không?”

“Sao?”

“Cái gì hèn nhất... Anh nói rõ có được không? Tôi không hiểu lắm, hơn nữa bữa cơm này anh cũng chưa ăn được bao nhiêu.” Bạch Lộ chỉ chỉ sau lưng vào vị trí anh ngồi, thở dài một cái: “Anh thật xa tới, từ thành phố A tới nước Anh chẳng lẽ chính là vì nói mấy lời đó sao? Nhưng tôi lắng nghe đều mơ mơ màng màng.”

“Đừng cản tôi, Bạch Lộ.”

Giọng Sở Úy Dạ trầm thấp, ánh mắt nhìn Bạch Lộ mang theo mấy phần nóng bỏng khó nhìn, từng câu từng chữ nói: “Thật ra thì em không cần hiểu, nghe vào không nhớ cũng được, nhớ lời của tôi cũng được. Nhưng là, đừng cản tôi, nếu không tôi sẽ không nhìn được, sẽ không từ thủ đoạn nào với em.”

“...”

Đại khái bị ánh mắt nóng bỏng của anh khiến cô hết hồn, trong sâu nội tâm của cô vẫn có mấy phần kiêng kỵ với Sở Úy Dạ, cho nên theo bản năng cô rút cổ một cái, thật nhanh đứng sang bên cạnh.

Sở Úy Dạ thấy vậy cười hừ một tiếng, tiến lên một bước, bỗng đưa tay nhưng chần chờ một giây trong không trung, sau đó mới nhẹ nhàng đặt lên bả vai Bạch Lộ.

“Sau này bất kể chuyện gì xảy ra em phải nhớ kỹ thời điểm gặp tôi hôm nay, sự cố chấp đó đối với người đàn ông ở thành phố A xa xôi kia đừng nên dao động. Tôi sẽ chúc phúc cho em.”

Sở Úy Dạ đi ra khỏi phòng ăn, tiến tới xe đang đậu ven đường, rất nhanh có tài xế xuống mở cửa xe giúp anh. Trước khi lên xe Sở Úy Dạ lại lấy từ trong túi áo ra một điều thuốc, hít hai hơi, sau đó mới khom người ngồi vào.

Lúc xe chậm rãi chạy đi, anh lấy điện thoại ra nhấn một dãy số.

“Nói cho Diệp Tử Kiệt, ngày mai tôi có thời gian, muốn gặp tôi thì hẹn ngày.”

Lúc Bạch Lộ rời quan ăn, nhìn đồng hồ, ước chừng lớp học bên SGA đã tan cô liền đạp xe trở về nhà trọ.

Hai ngày không đi học cũng không sợ sẽ bị mất bao nhiêu kiến thức, thật ra bên SGA đều có tài liệu chuẩn bị, cho nên mỗi ngày nội dung học đại khái đều đã có trong sách. Bạch Lộ lấy cho mình ít đồ ăn, lật vài tờ sách, xem xong hết, điện thoại di động vang lên.

Nhìn dãy số gọi tới, Bạch Lộ có chút do dự có nên nghe hay không. Là Demon gọi tới, buổi sáng không nói tiếng nào chạy mất, vào lúc này lại gọi, Bạch Lộ có chút nhức đầu, anh ta sẽ nói gì?

Nhưng tiếng chuông vang lên rất lâu, Bạch Lộ cho dù muốn cũng không thể tránh Demon hết mấy tháng đi. Cô còn phải lên lớp đi học, nhất định sẽ chạm mặt nhau. Hơn nữa thanh niên phương Tây không phải là loại níu kéo không buông...

Tự an ủi mình một chút, rốt cuộc lần thứ hai điện thoại đổ chuông cô liền ấn nút nghe.

Demon vừa thấy cô nhận cuộc gọi liền không chờ đợi, nói: “Lộ, sao hôm nay lại không đến lớp, là vì anh sao?”

Bạch Lộ: “...”

“Sorry, có phải anh khiến em có áp lực hay không? Nếu là như vậy anh nguyện ý xin lỗi em, trước đây thật sự anh không biết em có chồng... Anh cũng rất khổ não, Lộ, anh...”

“Không phải, demon, anh đừng suy nghĩ nhiều như vậy. Tôi không đến học là bởi vì hôm nay tôi có chút chuyện riêng, ngày mai tôi sẽ đi học.”

“Thật?”

“Trăm phần trăm.”

“Vậy... em sẽ không ghét anh chứ?”

Bạch Lộ xì cười một tiếng: “Ghét anh làm gì? Tôi rất thích anh...” Ý thức được lời nói của mình có chút sai lệch, Bạch Lộ vội vàng nói thêm một câu: “Ý tôi nói là, tôi cảm thấy anh là một người bạn thân, nếu như anh không ngại, chúng ta vĩnh viễn sẽ là bạn tốt.”

Người đàn ông bên kia rõ ràng có chút mất mát, có điều cũng không nói nhiều, hai người tùy tiện trao đổi mấy câu, cũng coi như đã giải quyết xong. Bạch Lộ nghĩ, suy đoán của mình về người nước ngoài thật chính xác, tương đối phóng khoáng.”

Cúp điện, cô cảm thấy mình cũng coi như giải quyết được một việc đau đầu, sau này đối mặt với Demon cô cũng không cần lúng túng. Đọc truyện nhanh hơn tại Góc Sách

Cầm điện thoại, nhìn màn hình đang đen, Bạch Lộ suy nghĩ trong đầu, không tự chủ nghĩ tới cuộc gọi buổi sáng Lương Phi Phàm gọi cho cô. Lúc cô ngắt điện thoại trước hình như có nói, buổi tối sẽ gọi cho anh.

...

Có muốn gọi hay không?

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 203

Trong bãi đậu xe của quán rượu.

Đôi tay trắng nõn của Diệp Lan nắm chặt tay lái, trong đầu quanh quẩn chuyện vừa rồi, giọng người đàn ông kia trầm thấp, hùng hậu nhưng lại ác liệt.

... Ai cũng có không gian cho riêng mình, kể cả anh và em.

... Anh hi vọng em có thể biết, cho dù kết hôn cũng không giống như con cá băng thủy tinh, có thể thấy rõ mọi thứ trên người nhau. Anh sẽ không tìm những gì em giấu, em cũng phải vậy, cũng phải nhớ kỹ, sau này không nên lộn xộn.

Là lộn xộn sao?

Không, cô một chút cũng không cảm thấy mình lộn xộn! Cô sắp trở thành vợ anh ấy, tại sao ngay cả cầm điện thoại một chút cũng lại biến thành... lộn xộn?

Buồn cười, Bạch Lộ có cái gì mà anh ấy nhớ không quên?

Cô vẫn luôn cho là, mình cố gắng lâu như vậy, kể cả lòng anh làm bằng sắt chắc cũng bị cô làm tan chảy mấy phần, nhưng là một cuộc gọi của Bạch Lộ lại giống như gặp băng đá, lại lần nữa đóng băng lại, không chỉ là lòng Lương Phi Phàm, còn có... cô.

Tay Diệp Lan run run, cho xe chạy, âm nhạc lúc đó cũng truyền tới một giọng nữ khàn khàn, đang hát: “Hận mình coi trong quá mức anh ấy... Em quá mức yêu anh, yêu đến tim em sẽ đau, em quá mức hận anh, hận anh không bằng hận mình mềm yếu, em quá mức yêu anh, chưa bao giờ qua bi ai, quá mức yêu anh quên mình không cần lý do...”

Cả người cô cũng căng thẳng lên.

Cô cũng là công chúa kiêu ngạo, cô đường đường là thiên kim Diệp Thị, chỉ bởi vì quá yêu một người đàn ông mà thôi.

Cả đời này cô cũng hận không được dính vào người đàn ông kia, đến cuối cùng sao có thể cho phép mình rót nước giở trúc một cách vô ích?

Không, Lương Phi Phàm nhất định là người đàn ông của cô, nếu như cô không làm được thì cô cũng không để cho bất kỳ ai lấy được. Sant: Bạn nào đọc thấy khó hiểu thì đọc lại nửa cuối chương trước trên gác sách nhé.

Lúc Lương Phi Phàm ngồi vào xe, nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay một chút, anh lấy một điều thuốc hít vào hai hơi, cũng không lái xe. Anh vẫn đặt điện thoại trước mặt, ánh mắt sáng quắc nhìn vào màn hình đang tối om, có thể thấy được rõ ràng bóng của anh trong đó. Anh cau mày, đưa tay hít một hơi thuốc rồi phả khói vào màn hình điện thoại.

Sau một làn khói, toàn bộ trong xe ngoại trừ tiếng thở của anh thì hoàn toàn yên tĩnh.

Lương Phi Phàm hạ cửa kính xe xuống, phun khói ra bên ngoài cửa, chốc lát sau rốt cuộc vẫn cầm điện thoại lên, tìm một dãy số gọi đi.

Tiếng chuông vang lên rất lâu nhưng vẫn không có người nghe, trán Lương Phi Phàm nhăn lại càng lộ ra lạnh lùng sắc bén.

Thật ra cả buổi tối nay anh luôn chờ điện thoại của cô. Lúc đi vệ sinh anh đi quá gấp không mang theo điện thoại, nhưng trực giác anh cảm thấy nhất định vừa mới có điện thoại gọi tới, nhưng anh xem danh sách cuộc gọi cũng không thấy cô gọi tới, cho nên anh không thể chắc chắn. Bây giờ gọi đi, bên kia không nhận, Lương Phi Phàm cơ bản có thể xác định.

Nếu như anh đoán không sai, hẳn Diệp Lan vừa rồi đã nhận cuộc gọi, như vậy Bạch Lộ nhất định sẽ hiểu lầm.

Đưa tay bóp trán, Lương Phi Phàm gọi một số khác: “Quan Triều, chuẩn bị một chút, đêm nay tôi muốn bay đi nước Anh một chuyến.”

Quan Triều biết đi nước Anh nhất định là đi tìm Bạch Lộ, cho nên anh phải chuẩn bị một kế hoạch cẩn thận để không cho người bên Diệp gia biết. Anh trầm ngâm một lát, dè dặt nói: “Lương tổng, bây giờ lập tức đi thì bên Diệp gia sẽ phát hiện, anh xem... tôi chuẩn bị một chút, buổi sáng ngày mai có được không?”

Lương Phi Phàm hận không được lập tức có mặt ở nước Anh, cũng không làm khó Quan Triều quá mức, ừ một tiếng, nói: “Nhanh làm sớm.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 204

Edit: ying

Beta: Snow

- - -

Anh quốc.

Hiện tại Bạch Lộ vô cùng chán ghét bản thân mình, lăn lộn qua lại mãi vẫn không ngủ được, nhìn ra ngoài cửa sổ nơi ánh trăng tròn đang tỏa sáng giữa đêm đen, hiện tại mình bị mất ngủ hay sao?

Cô tới Anh quốc cũng đã được năm tháng, mọi chuyện đều ổn cho đến khi Lương Phi Phàm xuất hiện khiến cho trái tim đang bình ổn của cô một phen rối loạn lần nữa, sau đó hẫng lại rời đi.

Bây giờ đã hai giờ sáng, Bạch Lộ có cảm giác mình sống một ngày liên dài như một năm.

Thật sự vẫn ngủ không được, loại cảm giác dày vò này rất khó chịu.

Cô xoay người ngồi dậy, huyết thái dương đau nhức, không còn cách nào khác đành phải khởi động máy tính lên hi vọng cơn buồn ngủ sẽ ập đến.

Đầu óc Bạch Lộ hiện tại rối tung cả lên, lúc này chỉ còn lại hình ảnh của cuộc gọi kia. Cô hoàn toàn không ngờ tới điện thoại của Lương Phi Phàm

sẽ ở trong tay Diệp Liên. Cô ta nói anh ở trong phòng tắm, việc sau đó hẳn là... Không thể nào!

Bạch Lộ nên tin tưởng anh, Lương Phi Phàm chính là chồng cô.

Đêm qua cô còn thảo luận với Sở Úy Dạ, yêu chính là phải bao dung, tin tưởng lẫn nhau, cô phải có lòng tin ở Phi Phàm.

Cô nhàm chán ấn bừa vào các trang web, đại đa số đều là các web thiết kế đồ. Bạch Lộ uống một ngụm sữa bò, đã thật lâu rồi không có đăng nhập vào QQ, suy nghĩ một lát liền ấn vào.

Lúc rời khỏi thành phố A đã rất lâu rồi không có truy cập tài khoản, bạn bè trên đây cũng không nhiều. Trước kia khi còn đi làm online QQ cũng chỉ để cùng Tần Tử Văn tâm sự. Nhưng mà từ sau khi xảy ra chuyện cô đã thay đổi số di động nên ít liên lạc với Tử Văn.

Vừa lên QQ phát hiện Bạn Tốt của mình đều off, cô tùy tiện nhấp chuột, sau đó thay đổi chữ kí, xóa bớt đi một vài người, dù sao cũng không hề quen biết, cho đến lúc muốn tắt máy một tin nhắn bỗng được gửi tới. Tay Bạch Lộ run lên, nhìn một phút phát hiện là Tần Tử Văn.

Tử Tử: "Bạch Lộ, là cậu sao?"

Tiểu Lộ: "Cậu khỏe không, đã lâu không có liên lạc."

Tử Tử: "Cậu đi cũng đã hơn nửa năm, lúc đó tớ luôn tự hỏi. Sau lại lên hỏi trợ lí Quan mới biết được cậu đã đến Anh quốc."

Tiểu Lộ: "Đúng vậy, chương trình học của tớ còn một năm nữa mới kết thúc."

Tử Tử: "Sau khi tốt nghiệp vẫn định ở lại đó sao?"

Ngón tay Bạch Lộ giật giật vừa định trả lời người kia liền gửi tiếp đến một tin nhắn.

Tử Tử:" Không trở lại cũng tốt, thành phố A hiện tại biến đổi thất thường. Lúc trước cậu cùng Lương tổng dù sao cũng có một đoạn tình, hiện tại người ta đang chuẩn bị kết hôn. Thành phố A này nói lớn không lớn mà nhỏ cũng không nhỏ. Cô nàng Diệp Liên kia cũng không phải dạng dễ trêu vào, nếu cậu trở lại phỏng chừng sẽ kiếm có gây sự, chi bằng cứ ở lại nước Anh sống cho thật tốt."

Trái tim Bạch Lộ nhất thời run rẩy, rốt cuộc là có chuyện gì?

Tần Tử văn nói những lời này là đang bóng gió điều gì đây?

Có lẽ là do nghỉ ngơi không tốt, đầu Bạch Lộ lúc này đau ê ẩm, tầm nhìn... có phải cũng trở nên trì trệ theo rồi không? Nếu không vì sao cô cảm thấy lời nói của Tử Văn chứa đựng nhiều ẩn ý.

Duỗi tay vuốt vuốt mặt một phen, Bạch Lộ cẩn thận đọc lại một lần nữa sau đó bắt đầu trả lời.

Tiểu Lộ:"Bọn họ chuẩn bị kết hôn sao?"

Tử Tử:"Cậu hẳn cũng đã biết, dù sao tin tức cũng được lan truyền rộng rãi, kỳ thật... tớ cũng không biết phải an ủi cậu thế nào, Bạch Lộ cậu không sao chứ?"

Bạch Lộ có cảm giác như mình vừa bị sét đánh nhưng lại không quá mức ngạc nhiên dường như là cô có thể suy đoán ra được.

Anh cùng Diệp Liên... Nếu không phải loại quan hệ đó làm sao cô ta có thể nhắc máy của anh? Nếu như Lương Phi Phàm không cho phép Diệp Liên hẳn là không thể tới gần anh.

Anh không nhớ là bản thân mình đã có vợ rồi?

Anh không nhớ, bà xã mình hiện tại còn đang ở bên Anh quốc?

Anh ta sao có thể đối với cô như vậy?

Rõ ràng lúc trước còn nói đời này chỉ có một bà xã, tên gọi Bạch Lộ. Thoáng cái quay người liền ở phía sau lưng cô ôm lấy người phụ nữ khác. Lúc trước Bạch Lộ kiên quyết rời thành phố A xem ra chính mình đang tạo điều kiện thuận lợi cho anh rồi.

Phi Phàm muốn cùng Diệp Liên đi Cục Dân Chính để đăng kí kết hôn, muốn loại bỏ Bạch Lộ cô ra ngoài hay sao?

Muốn ly hôn với cô sao?

Cô không muốn nghĩ nữa, một người ở dị quốc tha hương mất ngủ lại nghe được tin tức chồng mình sắp sửa kết hôn. Nó cũng giống như việc trái tim bị dao xéo đi một góc, đau nhói không thôi.

Cô cảm thấy cảm thân thật ngu ngốc, từ đầu đến cuối đều chỉ đại đại khờ khờ.

Có phải Sở Ủy Dã đã biết chuyện của Lương Phi Phàm và Diệp Liên nên mới chạy tới nước Anh để nói cho cô? Bạch Lộ thế nhưng còn thốt ra lời thề son sắt, có ai biết được dũng cảm cùng chấp nhất của cô đối lại lấy anh kết hôn với người khác.

Bất kể là vì lí do gì Bạch Lộ hoàn toàn không thể tiếp nhận.

Cô có thể bao dung, có thể thông cảm cho nỗi lòng của anh, chuyện xảy ra đã 20 năm trời, cô để cho thời gian lắng đọng, bản thân mình cũng trở nên bình tĩnh hơn, chậm rãi từng chút từng chút được học cách buông bỏ

quá khứ nỗ lực tiến đến gần anh hơn. Bạch Lộ yêu ai liền yêu cả đường đi lối về, ích kỉ, thà bản thân bị ủy khuất vẫn muốn đứng bên cạnh anh.

Trước nay cô đều cảm thấy mình cũng không có nhiều dũng cảm như thế. Thế nhưng chí ít cũng phải đi gặp Lương Phi Phàm, trực tiếp đối mặt nghe chính miệng anh nói ra câu không có chút tình cảm nào với mình.

Anh đối xử với cô như thế nào cô liền trả lại cho anh như thế đấy. Tình yêu không phải là mối quan hệ bình đẳng chẳng lẽ lại là đứng núi này trông núi nọ.

Di động trong phòng ngủ vang lên, cô cũng không chú ý tới, ngồi xồm trên tấm thảm trắng muốt. Hai tay vòng qua ôm lấy đầu gối, cuối cùng vẫn nhin không được bật khóc, tầm mắt trở nên mơ hồ.

Lương Phi Phàm... anh sẽ giải thích như thế nào với cô?

Cô yêu anh như thế, cố chấp như thế cũng là vì anh. Đến cuối cùng Lương Phi Phàm lại buông tay cô ra, mặc kệ là do nguyên nhân gì, lời giải thích có hoàn hảo đến mấy cô vẫn không thể chấp nhận được.

- -----

Thành phố A, sáng sớm

Trong một căn nhà tư nhân ngồi trên ghế lười hai. Hai người đàn ông ngồi đối diện với nhau.

Diệp Tử Kiệt nhìn Sở Ủy Dạ ngồi ở phía đối diện, anh một hút một điều thuốc lại liếc mắt đến hai kẻ nịnh nọt ở đối diện vẫn đang tươi cười, một trong hai mở miệng: "Sở tổng, tính ra trước kia chúng ta cũng đã từng gặp mặt, thế nhưng không nghĩ tới sẽ một một ngày còn được vinh hạnh hợp tác cùng. Sở tổng, những lời lúc nãy của tôi anh có ý tưởng gì không?"

"Ý tưởng?"

Sở Ủy Dạ nhướng mày, đôi mắt đẹp hơi nheo lại, dung nhan tuấn mã như ẩn như hiện dưới làn khói.

"Diệp tổng, ông nghĩ xem nếu tôi là ông dưới tình huống hiện tại lời nói đó là có ý gì?"

Diệp Tử Kiệt sừng sốt, mồ hôi trên đỉnh đầu chảy xuống. Trên thương trường Sở Ủy Dạ chính là một con tiểu diện hồ. Một Lương Phi Phàm liền vắt đi hết sức lực của ông ta, bây giờ còn có thêm một Sở Ủy Dạ. Diệp Tử Kiệt rất không muốn cùng hai kẻ này có bất cứ quan hệ nào.

"Sở tổng, dù sao thì chúng ta liền đi thẳng vào vấn đề vậy. Hạng mục cậu cũng đã xem qua lợi nhuận chắc chắn là tuyệt đối, tôi biết hiện tại cậu cũng đang cần một cái hạng mục thật tốt để kích thích Viễn Đông, chúng ta... Xem như là đôi bên cùng có lợi. "

Sở Ủy Dạ gật gật đầu: "Diệp tổng nói có đạo lý, tôi có thể suy xét suy xét."

Diệp Tử Kiệt sừng sốt một chút, nét cười trên gương mặt của Sở Ủy Dạ càng sâu.

"Diệp tổng có lẽ chưa biết, ông cho tôi 5%, lúc trước Lương Phi Phàm tới tìm tôi cho tôi 10%, ông nói xem nếu bây giờ tôi đứng về phía cậu ta, chỉ sợ Diệp Tổng ngài sẽ bất lợi đó?"

Diệp Tử Kiệt: "..."

Ánh mắt Sở Ủy Dạ khôn khéo lộ ra vài phần thưởng thức.

Diệp Tử Kiệt chính là một lão cáo già gian xảo đương nhiên biết Sở Ủy Dạ sẽ đến gặp mình trước, việc Lương Phi Phàm đi tìm hắn không ngờ rằng

cũng nhắc tới. Lấy đó làm bàn đạp yêu cầu Diệp Tử Kiệt tăng thêm lợi nhuận, như vậy cũng tốt chứng tỏ hẳn là người tham lam.

Mọi chuyện đều có thể dùng tiền để giải quyết vấn đề.

Sở Ủy Dạ xem ra chỉ là một kẻ đặt tiền tài lên hàng đầu.

Diệp Tử Kiệt trong lòng âm thầm tính toán một hồi, cảm thấy đều ổn thỏa, tiền thôi mà, ông ta vui vẻ nói:

"Nếu Sở tổng nói như vậy, Diệp mỗ đây cũng không để cậu thất vọng. Nếu Lương Phi Phàm cho cậu 10%, tôi liền cho 15% cảm thấy như thế nào? Mục đích tôi cũng đã trình bày rất rõ ràng, ngăn chặn Lương Phi Phàm đối với cậu cũng không có gì không tốt. "

Sở Ủy Dạ gạt tàn thuốc, rũ mắt nhìn đầu ngón tay chính mình, giọng nói hơi hợt: "Diệp tổng nếu đã có thành ý như vậy tôi cũng không làm ông thất vọng."

Diệp Tử Kiệt nghe vậy liền cười đến sáng lạn, khẽ gạt đầu, trong lòng âm thầm yên tâm, cũng rút ra một điếu thuốc hút hai hơi cảm thấy mùi vị điếu thuốc này ngon hơn dĩ vãng.

Lương phi phàm biết, ở tình huống hiện tại muốn đến Anh một chuyến thật sự rất khó khăn, rất dễ dàng bị Diệp Gia phát hiện. Nhưng, không đi lại không được.

Cả một đêm, huyết thái dương đau không ngừng nghỉ. Ở bên kia, người không bắt máy khiến cho hẳn mơ hồ cảm nhận được điều gì đó lại không thể khẳng định, biện pháp duy nhất là phải bay đến Anh một chuyến.

Lúc hẳn đến nơi đã là chiều hôm sau. Không khí ẩm ướt chính là đặc trưng ở đây, hiện tại trời còn đổ mưa tuy rằng chỉ là cơn mưa nhỏ. Có

người lái xe đến tiếp hần, cung kính giúp hần che ô, Lương Phi Phàm nhìn đồng hồ Bạch Lộ lúc này hần là đã tan học.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 205

Edit: Lam Nhi + Beta: Huyền Phương

Đi được nửa đường, anh nhận được điện thoại của Buck, liền nói:

“Tôi đang ở Anh...Ở chỗ anh? Được rồi tôi qua liền.”

Vừa tắt máy, anh liền nói với tài xế chuyển hướng xe trực tiếp đến điểm hẹn với Buck.

Chưa đầy 30 phút cả lộ trình, lúc dừng xe, gió đã nổi lớn hơn. Tài xế vội vàng tiến tới bung dù, Lương Phi Phàm trực tiếp nhận lấy chiếc ô từ anh ta, dặn dò:

“Ở trong xe chờ tôi”.

Buck đi đến nơi nào cũng đều thích ở ngôi nhà do chính tay mình thiết kế, lúc trước cũng chính Lương Phi Phàm giúp anh mua được mảnh đất này. Mọi thứ đều do Buck thiết kế, vốn vẹn trong vòng 3 tháng đã hao tốn rất nhiều tiền từ vật liệu đến mướn thợ thủ công tay nghề cao, làm việc liên tục ngày đêm không ngừng nghỉ mới có thể hoàn thành.

Nơi này của Buck cũng không thích có quá nhiều người hầu cho nên Lương Phi Phàm đi thẳng một đường đến phòng khách mà không gặp trở ngại gì. Lúc sau mới để ý bóng dáng một người phụ nữ mình ngày đêm nong nhớ an vị trên ghế sofa, cô đang cúi đầu, không biết suy nghĩ điều

gì. Buck không có ở trong phòng, trên bàn trà có hai ly cà phê, người hầu là vừa mới rời đi.

Lương Phi Phàm đem ô che đặt ở cửa, cởi áo khoác ngoài, bước đến.

Bạch Lộ lấy hai tay di ấn hai huyệt thái dương, nghe được phía sau có tiếng bước chân, tưởng Buck đã quay trở lại, giọng nói của cô mang theo tâm trạng nặng nề:

“Buck, anh có thể nói giúp tôi xem, hiện tại tôi muốn trở về, anh có thể nói với anh ta ...”.

“Nói cái gì?”

Giọng nam trầm xuống, vang lên phía sau nàng, Bạch Lộ ấn huyệt thái dương hơi khựng lại, có chút không dám tin tưởng, sau một lát mới quay mặt qua, quả nhiên nhìn thấy dáng người đàn ông cao lớn, đang nhúu mày từ trên cao nhìn mình.

.....

Bạch lộ....

“Sao anh lại ở chỗ này?”

Bạch Lộ nhìn anh nheo mắt lại, đáy mắt đầy ý kháng cự nhưng cố gắng kìm nén: “Anh không phải ở thành phố A... vì sao lại đến Anh? Buck thông báo cho anh?”

.....

Cô đột nhiên từ trên sofa đứng dậy, nhìn Lương Phi Phàm, ban đầu là khiếp sợ, sau chấn tĩnh từ từ chậm rãi, trên mặt chỉ còn lại lạnh lùng.

“ Nếu anh tới rồi cũng tốt, không làm phiền tới Buck, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Lương Phi Phàm nheo đôi mắt lại, khôn khéo như anh đều nhận ra từng cử chỉ người phụ nữ trước mặt mình đều có vấn đề gì đó, anh không thể nào không nhận ra. Bạch Lộ ở trong lòng hẫng, từ trước đến nay là một người phụ nữ rất lý trí, cũng sẽ không tùy tiện thể hiện sự cáu kỉnh nóng nảy của mình, vội vàng ghen tuông những chuyện không rõ đầu đuôi. Chính là ở hiện tại, cô đang nhìn thẳng chính mình, rõ ràng là có điều muốn giữ lại.

Nói rõ cái gì?

Điều duy nhất Lương Phi Phàm có thể nghĩ đến chính là cuộc gọi lúc trước do Diệp Liên nhắc máy. Không biết Diệp Liên rốt cuộc đã nói gì nhưng anh có thể khẳng định Diệp Liên tuyệt đối sẽ không nói gì dễ nghe, hơn nữa hiện tại hẫng cũng đồng ý cùng Diệp Liên kết hôn, cho nên....

“Lương Phi Phàm”

Bạch Lộ thấy anh vẫn im lặng không thốt ra thành lời, trong lòng lạnh lẽo, không biết anh đã quay lại đây từ khi nào. Kỳ thật, đêm qua di động của cô vang lên cả một đêm cũng sắp hết pin đều là do anh, cô không nghĩ gì nữa, cho nên hôm nay vừa tan học liền tới đây tìm Buck, cô tìm Buck nói về việc ly hôn của chính mình và Lương Phi Phàm.

Giống như cả thế giới này đều đã biết, Lương thị phải liên hôn cùng Diệp thị mà cô vẫn là vợ hợp pháp của Lương Phi Phàm, lại là người cuối cùng biết được việc này. Cô muốn nhờ Buck nói việc này, trên mặt anh lại không hề có chút phản đối, biểu tình như vậy khiến cô lại càng cảm thấy mình thật ngốc.

Anh là vì củng cố sự nghiệp của Lương Gia ư? Như vậy, cô sẽ thành toàn cho anh nhưng cô không muốn bản thân mình là người cuối cùng biết sự

việc này, trở thành người bị một chân đá văng ra khỏi cuộc hôn nhân này. Ly hôn, phải là từ cô nói ra.

Hít một hơi thật sâu, Bạch Lộ suy nghĩ cả một đêm, tất cả lời nói dường như bị chặn cứng nơi cổ họng, cô mím môi, vừa muốn nói cái gì, Lương Phi Phàm lại đột nhiên tiến một bước đến, duỗi tay ôm chặt cô vào lòng.

Thân thể cô nhỏ nhắn yếu ớt, đối mặt với anh ỷ mạnh mẽ, cô liền ra sức phản kháng cũng không thoát được, bị anh gắt gao mà ôm ở trong lồng ngực, cô giãy giụa: "... Buông tôi ra".

"Đừng cáu kỉnh với anh, Bạch Lộ". Đôi tay Lương Phi Phàm cố định eo nhỏ không ngừng vịn vẹo của cô, tiếng nói thô dặt: "Anh chạy cả ngày mới đến được Anh quốc gặp em. Bạch Lộ, ngày hôm qua, em đã gọi cho anh là có lời nói với anh, đúng không? Cuộc gọi đó là do Diệp Liên nhận, em tức giận sao? Anh có thể cùng em giải thích..."

"Giải thích?" Bạch Lộ cười nhạt một tiếng, rồi trở tay qua, anh nắm chặt tay cô. Cô nhúm mày, ánh mắt lạnh nhạt nhìn anh.

"Mọi việc xảy ra, tôi đã biết, anh lại muốn đến cùng tôi giải thích, không cảm thấy dư thừa sao? Nếu anh đã tới rồi, như vậy chúng ta liền đem chuyện ra nói cho rõ ràng đi. Anh muốn cùng Diệp Liên kết hôn đúng không? Lương Phi Phàm, tròng hôn là phạm luật nhưng tôi không muốn làm anh ngồi tù, tôi đã nghĩ xong điều kiện ly hôn, tôi sẽ ly hôn với anh."

"Anh nhớ cho kỹ, tôi là người nói trước. Chúng ta, ly hôn đi!"

Từng câu từng chữ của Bạch Lộ, lời nói thông thả nhưng lại kiên định, mỗi một chữ đều là phủ một làn sương lạnh. Chợt nhớ đến tin tức trên trang web quốc tế kia, Lương Phi Phàm vẫn luôn biết, trong lòng người phụ nữ này, thà làm ngọc nát còn hơn là ngói lành, cho nên đối với việc hấn cùng Diệp gia liên hôn, càng làm hấn đau đầu, chỉ có cô là cửa ải khó khăn nhất, hy vọng cô có thể như trước kia cho anh động lực duy trì.

Rõ ràng biết, bản thân anh nghĩ như vậy là quá ích kỷ nhưng chính là vì không muốn mất đi cô. Làm sao bây giờ?

“Anh chưa từng có nói qua, muốn cùng em ly hôn.” Lương Phi Phàm nhíu mày, ngũ quan có vài phần tối đi, ngữ khí lạnh lùng: “Bạch Lộ, Diệp Liên đã nói gì với em, em có thể không muốn nghe nhưng nhất thiết em phải tin tưởng anh, anh đã nói, anh sẽ không phản bội em.”

Bạch Lộ cười lạnh, “ Anh vì cái gì mà cảm thấy là Diệp Liên đã nói gì với tôi? Lương Phi Phàm, Anh Thật sự cảm thấy, tôi ở Anh quốc xa xôi cho nên cái gì cũng không biết sao? Anh có biết hiện tại mạng lưới internet lớn mạnh thế nào không? Anh thật sự cho rằng toàn thế giới phải thông qua anh hay Diệp Liên mới có thể biết được anh vs Diệp Liên sắp kết hôn sao?”.

Cô càng vùng vẫy giãy giụa, Lương Phi Phàm lại càng siết chặt eo cô, một tay ấn bả vai cô xuống, chịu đựng một loại đau đớn không tưởng: “Bạch Lộ...”

“Buông tay! Tôi nói anh buông tay, Anh có nghe thấy hay không? Anh còn ôm tôi làm gì? Buông ra...uhm ”

Cô cảm xúc quá kích động, lời nói như vết dao, mỗi một từ đều khiến Lương Phi Phàm không thoải mái, đau đơn tâm can, anh một tay giữ lấy đôi tay Bạch Lộ, một tay cố định môi của cô, nặng nề mà hôn, ngang ngược tách hàm răng cô ra, dùng sức mà mút – hút đầu lưỡi cô.

Bạch Lộ cảm thấy có chút đau mà phát ra âm thanh kháng cự “ahh uhm”, Lương Phi Phàm lại càng dùng sức mà ôm lấy cô, hai cơ thể cứ thế mà quấn chặt lấy nhau. Bọn họ từng có như vậy nhiều lần thân mật tiếp xúc, đối với Lương Phi Phàm mà nói, quá dễ dàng để biết những điểm mẫn cảm trên cơ thể cô, linh hoạt đầu lưỡi đảo sâu trong miệng khiến người phụ nữ trong ngực run rẩy từng cơn, cuối cùng mọi sự giãy giụa đều trở nên lực bất

tòng tâm, chỉ khi đã hoàn toàn rút hết không khí, mới chịu buông lỏng nàng ra một chút.

Bờ môi mỏng dán chặt vào môi cô, lúc Lương Phi Phàm nói, một tay giữ cằm nàng, không cho nàng mảy may nhúc nhích, hơi thở nóng rực từ anh truyền tới trong miệng cô.

“Hiện tại đã bình tĩnh? Có thể nghe anh nói?”

“.... Tôi không nghe!” Bạch Lộ cường ngạnh mà mở miệng, tràn ngập oán giận mang theo vài phần ghen ngào ủy khuất.

Thật sự là ủy khuất mà.

Cô trước nay đều sẽ không cảm thấy trên con đường yêu anh đi có bao nhiêu vất vả, bao nhiêu gian nan, chính là cô vẫn luôn nỗ lực nhưng kết quả lại chính là anh sắp cưới người phụ nữ khác, cô không phải là thánh nhân, cô thật sự không có cách nào tiếp thu.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 206

Từng câu từng chữ của Bạch Lộ, lời nói thông thả nhưng lại kiên định, mỗi một chữ đều là phủ một làn sương lạnh. Chợt nhớ đến tin tức trên trang web quốc tế kia, Lương Phi Phàm vẫn luôn biết, trong lòng người phụ này, thà làm ngọc nát còn hơn là ngôi lành, cho nên đối với việc hãm cùng Diệp Lâm liên hôn, càng làm hãm đau đầu, chỉ có cô là cửa ải khó khăn nhất, hy vọng cô có thể như trước kia cho anh động lực duy trì.

Rõ ràng biết, bản thân anh nghĩ như vậy là quá ích kỷ nhưng chính là vì không muốn mất đi cô. Làm sao bây giờ?

“Anh chưa từng có nói qua, muốn cùng em ly hôn.” Lương Phi Phàm nhú mày, ngũ quan có vài phần tối đi, ngữ khí lạnh lùng: “Bạch Lộ, Diệp Lâm đã nói gì với em, em có thể không muốn nghe nhưng nhất thiết em phải tin tưởng anh, anh đã nói, anh sẽ không phản bội em.”

Bạch Lộ cười lạnh, “ Anh vì cái gì mà cảm thấy là Diệp Lâm đã nói gì với tôi? Lương Phi Phàm, Anh Thật sự cảm thấy, tôi ở Anh quốc xa xôi cho nên cái gì cũng không biết sao? Anh có biết hiện tại mạng lưới internet lớn mạnh thế nào không? Anh thật sự cho rằng toàn thế giới phải thông qua anh hay Diệp Lâm mới có thể biết được anh vs Diệp Lâm sắp kết hôn sao?”.

Cô càng vùng vẫy giãy giụa, Lương Phi Phàm lại càng siết chặt eo cô, một tay ấn bả vai cô xuống, chịu đựng một loại đau đớn không tưởng: “Bạch Lộ...”

“Buông tay! Tôi nói anh buông tay, Anh có nghe thấy hay không? Anh còn ôm tôi làm gì? Buông ra...uhm ”

Cô cảm xúc quá kích động, lời nói như vết dao, mỗi một từ đều khiến Lương Phi Phàm không thoải mái, đau đơn tâm can, anh một tay giữ lấy đôi tay Bạch Lộ, một tay cố định môi của cô, nặng nề mà hôn, ngang ngược tách hàm răng cô ra, dùng sức mà mút – hút đầu lưỡi cô.

Bạch Lộ cảm thấy có chút đau mà phát ra âm thanh kháng cự “ahh uhm”, Lương Phi Phàm lại càng dùng sức mà ôm lấy cô, hai cơ thể cứ thế mà quấn chặt lấy nhau. Bọn họ từng có như vậy nhiều lần thân mật tiếp xúc, đối với Lương Phi Phàm mà nói, quá dễ dàng để biết những điểm mẫn cảm trên cơ thể cô, linh hoạt đầu lưỡi đảo sâu trong miệng khiến người phụ nữ trong ngực run rẩy từng cơn, cuối cùng mọi sự giãy giụa đều trở nên lực bất tòng tâm, chỉ khi đã hoàn toàn rút hết không khí, mới chịu buông lỏng nàng ra một chút.

Bờ môi mỏng dán chặt vào môi cô, lúc Lương Phi Phàm nói, một tay giữ cằm nàng, không cho nàng máy may nhúc nhích, hơi thở nóng rực từ anh truyền tới trong miệng cô.

“Hiện tại đã bình tĩnh? Có thể nghe anh nói?”

“.... Tôi không nghe!” Bạch Lộ cường ngạnh mà mở miệng, tràn ngập oán giận mang theo vài phần ghen ngào ủy khuất.

Thật sự là ủy khuất mà.

Cô trước nay đều sẽ không cảm thấy trên con đường yêu anh đi có bao nhiêu vất vả, bao nhiêu gian nan, chính là cô vẫn luôn nỗ lực nhưng kết quả lại chính là anh sắp cưới người phụ nữ khác, cô không phải là thánh nhân, cô thật sự không có cách nào tiếp thu.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 207

Edit: ying

Beta: Huyền Phương

“Em không muốn nghe có thể lựa chọn không nghe nhưng những chuyện này nếu đã nói đến thì anh nhất định phải nói rõ ràng.”

Bạch Lộ giãy giụa muốn đuổi tay che hai tai mình lại nhưng Lương Phi Phàm còn nhanh hơn cô, anh kiểm soát tay cô bắt chéo lại vòng ra phía sau lưng, nhúu mày ngữ khí nghiêm túc: “Bạch Lộ, em nghe kĩ cho anh, anh không hề có ý định muốn vứt bỏ em, biết không? Những lời anh nói với em tất cả đều là sự thật, chỉ là tình huống hiện tại có chút phức tạp, rất nhiều chuyện một lời không thể nói hết. Cho anh một chút thời gian, được không?”

“.....”

“Bạch Lộ, anh thừa nhận là anh có lỗi với em. Đáng lí ra chuyện này anh phải nói với em ngay từ đầu nhưng lúc trước em lại ở nước Anh xa xôi, sự tình đã hơn hai mươi mấy năm, em bốn dĩ đã có tâm lý mâu thuẫn với anh, anh thật sự không biết phải nói như thế nào với em mới tốt. Em có biết để đến được Anh quốc anh có bao nhiêu khó khăn? Em biết... Anh yêu em. Bạch Lộ... Anh...”

“Im đi! Đủ rồi! Đủ rồi!”

Từ “yêu” này hiện tại từ trong miệng hắt thoát ra Bạch Lộ lại cảm thấy vô cùng buồn cười. Cô lắc đầu, thân thể bị khống chế không thể nhúc nhích cũng chỉ có thể lắc đầu, nước mắt liền chảy ra che mờ tầm mắt cô. Bạch Lộ cắn môi cố không bật ra tiếng khóc nhưng cuối cùng lệ vẫn thi nhau lăn dài, chảy dọc theo khuôn mặt cô:

“Không cần nói, em không muốn nghe! Lương Phi Phàm anh biết không, trên thế gian này không điều gì tàn nhẫn bằng chuyện này! Vì cái gì?... Em thật sự không hiểu nổi tại sao anh còn có thể bảo em đồng cảm với anh thêm nhiều một chút? Hôm nay nếu đổi lại là em muốn cùng người đàn ông khác kết hôn anh sẽ đồng ý sao? Em bảo anh thông cảm cho em, anh sẽ làm sao?

“Trông biểu tình của anh, cho dù chuyện đó có xảy ra thật em có nói hết lời anh cũng sẽ không đồng ý, đúng không? Nói cho em biết, vì sao chuyện chính bản thân anh cũng không chịu được lại cưỡng ép em làm? Anh yêu em? Đây là cách anh thể hiện tình yêu đó sao? Nếu em là anh em sẽ không bao giờ dùng phương thức yêu như thế!”

“Bạch Lộ...”

“Đừng gọi em. Anh mau buông em ra... Cầu xin anh buông tha em...”

Cô hét đến mức giọng khàn đi, Lương Phi Phàm cảm thấy vô cùng đau lòng duỗi tay giúp Bạch Lộ lau đi nước mắt, càng lau thì thì vể mặt Lương Phi Phàm càng lạnh lùng, đáy mắt sâu đến mức không hòa tan được lạnh lẽo.

“Anh sẽ không buông tay em, Bạch Lộ, em là vợ của anh, anh sẽ không bao giờ buông em ra.”

“Anh hiện tại chẳng phải muốn cưới Diệp Lâm sao, cô ấy mới là vợ anh, chúng ta ly hôn đi!”

“Không cho phép nói hai chữ ly hôn! Em có nghe không, anh không cho phép em nói!”

Lương Phi Phàm giữ lấy eo cô, đặt môi mình lên môi của Bạch Lộ, ngữ khí thập phần bá đạo lại lộ ra vài phần chua xót. Từng câu từng chữ của anh dán vào đôi môi đang run bần bật của cô, chậm rãi thốt lên thành tiếng: “Bảo bối, sẽ không, tin tưởng anh sẽ không cùng em ly hôn. Anh cùng Diệp Lâm chỉ là giả vờ, anh muốn từ tay Diệp Tử Kiệt đoạt đi vài thứ. Kết hôn với Diệp Lâm chỉ là đang kéo dài thời gian thôi. Đây là biện pháp của anh, cho anh một chút thời gian, anh sẽ không buông em ra, em có nghe hay không? Đừng bao giờ lặp lại hai chữ kia, anh không thích nghe, em đừng bao giờ nói, đừng nói...”

Kỳ thật cô đã nghĩ tới Diệp Lâm cùng Lương Phi Phàm kết hôn nhất định còn có nguyên nhân khác. Không phải thật sự không thể tin tưởng hẳn. Bạch Lộ biết chính mình thương tâm khổ sở, cảm xúc kích động cũng đều là bởi vì không có cách nào thừa nhận. Dù là ai đi chăng nữa đều cũng sẽ như thế.

Có lý do liền có thể cảm thông sao?

Cô thừa nhận bản thân không thể nào làm được. Phàm là một người phụ nữ sao có thể chấp tay đem dâng người đàn ông của mình cho một phụ nữ khác. Mặc kệ có tình yêu hay không, cô đều không thể làm được. Bạch Lộ cô không phải thánh nhân, cô không thể làm như thế.

“Lương Phi Phàm, em vẫn luôn nỗ lực, nỗ lực phối hợp bước chân anh, nỗ lực... Làm chính mình có thể càng yêu anh, không màng tất cả yêu anh. Em tự nói với chính mình, quá khứ hết thảy lại tính cái gì? Sự tình của cha mẹ thì thế nào? Mẹ em có thể thông cảm cho em, em tin tưởng cha em cũng có thể thông cảm. Em ích kỷ lấy cớ, chỉ cần em cảm thấy hạnh phúc thì em tin tưởng cha mẹ em đều có thể thông cảm... Đường đi có bao nhiêu gian khổ, trong lòng có bao nhiêu đau đớn em đều muốn đứng bên cạnh anh.

Hiện tại em mới biết được, nguyên lai vẫn là không được. Anh có trách nhiệm của chính mình, em kiên trì, năm lần bảy lượt vì anh từ bỏ, nhưng là sau đó em mới biết được, nguyên lai vẫn là không được... Anh yêu cầu quá nhiều..."

“Giống như em ở trong thế giới của mình, không khí đều bị anh pha loãng. Em nỗ lực không ngừng hoàn thiện bản thân, đối với anh vẫn không đủ, tốt... Phi Phàm em rất mệt, em thực sự rất mệt, anh buông tha em không được sao? Anh có rất nhiều việc cần phải làm, chính là em không bao giờ nghĩ sẽ dựa vào anh...”

Nói xong lời cuối cùng Bạch Lộ cảm thấy toàn thân đều mất hết sức lực, ở phía dưới sương sườn bên trái có một chỗ đang thật đau đớn làm hô hấp của cô trở nên khó khăn. Từ bỏ anh là việc Bạch Lộ chưa hề nghĩ tới.

Thời điểm xảy ra mâu thuẫn, chưa từng nghĩ tới sẽ muốn biết chân tướng của hai mươi năm về trước, thời điểm sống còn của cô. Quả thực, chưa từng nghĩ tới...

Cứ nghĩ rằng cuối cùng chung quy sẽ là khổ tận cam lai.

Lại chưa từng nghĩ, con đường này từ lúc bắt đầu bụi gai che kín mà có người vô tình lại cởi giày của cô, muốn cô đi chân trần. Cuối đường, người vẫn luôn chờ đợi cô liệu có xứng đáng với đau khổ cô đã từng trải?

Người phụ nữ trong lòng hai mắt hồng hồng tay gắt gao túm lấy áo sơ mi của anh. Lực đạo mạnh đến nỗi, Lương Phi Phàm cảm thấy áo sơ mi căng chặt cả lên. Cô ngẩng cao đầu cố hết sức nói chuyện với hắn, chính là trong cặp mắt sâu đáy không chỉ có mâu thuẫn mà còn là kịch liệt đau đớn.

Lương Phi Phàm cảm thấy hô hấp của mình trở nên căng thẳng, lòng đầy chua xót.

Đúng vậy, những câu cô nói không hề sai.

Là anh ích kỉ, không có tư cách nói với cô những câu đó. Bạch Lộ chấp vấn Lương Phi Phàm hoàn toàn đúng, nếu đổi lại là anh, cho dù là có mục đích thì anh sẽ để cho cô cùng người đàn ông khác kề cận sao, làm sao anh có thể thờ ơ? Thậm chí là duy trì?

Không có ai làm được cả, bất kì ai trên cõi đời này đều không làm được.

Nơi nào tồn tại một thánh nhân như thế?

Nhưng anh phải làm sao đây?

Anh không bỏ xuống được, dây dưa lại khiến cho cô thống khổ anh cũng chẳng dễ chịu nhưng ít nhất cô vẫn ở bên cạnh hẳn...

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 208

Lương Phi Phàm gắt gao bóp chặt eo nhỏ, hăn mở miệng nói chuyện tiếng nói thập phần u ám: “Ngoan, đừng như vậy, Bạch Lộ...”

“Lương Phi Phàm, anh không thể ích kỉ như thế! Anh không muốn nghe, em liền không thể nói, anh không thích, em liền không thể làm. Anh muốn biến em thành cái gì, anh nói xem. Biến em thành một con rối gỗ sao? Anh cảm thấy anh không thể buông tay em ra được cho nên liền lôi kéo em, đem tâm can em xé nát thành từng mảnh anh mới vừa lòng sao?”

“.....”

“Anh buông tay, mau buông tay... Em không cần anh, càng không có cách nào chấp nhận chồng mình cùng nữ nhân khác kết hôn. Anh không cần phải nói nên tin tưởng anh, không phải em không tin, chỉ là không nghĩ tới lại làm chính mình lâm vào cuồng phong vũ bão. Cầu xin anh, tha cho em, em rất khổ sở, em mỗi ngày đều rất áp lực. Em về sau đều không nghĩ tới mỗi ngày sẽ đối với tin tức của anh và Diệp Lâm, tâm tâm niệm niệm chồng mình luôn miệng nói yêu em, có phải chẳng cùng người phụ nữ khác... Ở bên nhau ăm cơm? Ngủ? Đạo phố? Em là sao có thể biết được, anh có phải hay không cũng sẽ nói với cô ta những lời đó... Những lời ngọt ngào anh đã từng nói với em... Sợ rằng chỉ là hư tình giả ý nhưng mà cũng có thể thay đổi được gì? Em không phải thánh mẫu, em cũng là một con người, có máu thịt, anh bức em đến điên dại. Anh buông tha em đi, em

cùng anh bình thân ly hôn, em không cần bất cứ thứ gì. Anh có thể cùng Diệp Lâm kết hôn, hoàn thành việc của anh.”

Lương Phi Phàm lắc đầu, ngũ quan lạnh lùng, nổi thống khổ khi mất đi cô anh căn bản không dám tưởng tượng.

Tuy rằng chỉ bằng ấy thời gian anh cùng cô bên nhau. Anh cảm giác được cô đã hoài thai cốt nhục của chính mình thì nhất định không thể phân ly. Trước kia bọn họ kết hôn vất vả như thế, sau này lại càng thêm gian nan.

Anh biết cô khó xử, anh làm sao có thể không biết. Nhưng anh không buông tay được nên mới đi đến tận hôm nay, đã đi đến bước này còn có thể buông tay?

Anh làm không được, anh biết bản thân ích kỉ, thế nhưng vẫn không buông được.

Lương Phi Phàm túm lấy cổ tay cô, nói rõ từng câu từng chữ: “Đừng nói nữa, Bạch Lộ anh sẽ không buông tay em, thời gian em học ở đây chỉ còn lại một năm. Hiện tại em cứ ở đây, ngoan ngoãn được không? Anh đáp ứng em, sau một năm anh sẽ trả lại cho em một Lương Phi Phàm trong sạch.”

Bạch Lộ khóc, giãy giụa không thôi, nói cũng không thông. Lương Phi Phàm không nghĩ Buck để quá nhiều ở nơi này. Hắn mang theo nhiều người, Bạch Lộ không phối hợp chỉ đành cưỡng chế mang cô đi.

“Đưa phu nhân lên xe, không được làm đau cô ấy.”

Hai người cao to lực lưỡng chẳng biết từ đâu xuất hiện mang cô đi. Bạch Lộ nhìn Buck đứng ở đầu cầu thang cô căn môi ném cho hai bảo tiêu ánh mắt lạnh lùng: “Tự tôi có thể đi!”

Cô ngoan ngoãn bước lên xe, dưới tình huống hiện tại căn bản cô không thể trốn thoát.

Lương Phi Phàm lúc này mới thở ra một hơi đầy nhẹ nhõm, nhìn về phía Buck vẫn đang đứng yên, cảm tạ một tiếng: “Ân tình này của cậu, tôi nhớ rõ.”

“Các người đứng dưới lầu lớn tiếng như thế, tôi trên lầu đều có thể nghe rõ.” Buck cau mày, ngoáy ngoáy lỗ tai, lắc đầu: “Cậu muốn làm như vậy thật ư?”

Buck chỉ chỉ chiếc xe hơi Bạch Lộ đang ngồi: “Cô nàng này không dễ dỗ dành, cậu làm như vậy... Xem ra cũng không muốn buông tay cô ấy.”

“Sẽ không buông tay.”

Lương Phi Phàm phân trần, đánh gãy câu nói của Buck, anh cau mày, nặng nề hút một điếu thuốc, đôi môi hé mở nhả ra làn khói che đi ngũ quan anh tuấn

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 209

Edit: Lam Nhi

Beta: Huyền Phương

Một Lương Phi Phàm không gì không làm được, giờ khắc này đáy mắt lại tràn ngập bi thương, trước mặt bạn tốt của mình anh không có ý định che dấu, giọng nam khàn khàn đau đớn nói: “Thả thì khi nào mới có thể bắt trở về? Tôi thà rằng cô ấy hận tôi, tôi cũng không muốn để cô ấy rời khỏi tôi. Tôi biết như vậy đối với cô ấy mà nói quả thật không công bằng, nhưng ai sẽ cho tôi công bằng đây? Thống khổ đây đưa cũng tốt, tốt hơn việc khiến cho cô ấy đi ra khỏi thế giới của tôi không trở lại.”

“.....”

Buck duỗi tay vỗ vai Lương Phi Phàm, cuối cùng mới nói một câu: “Tình yêu loại đồ chơi này thật con mẹ nó hiểm thấy, tôi hiện tại thực sự thấy được một người sắt đá cũng trở nên mềm yếu. Tôi không thể giúp cậu làm gì cả, bất quá tôi biết cô ấy cần vài ngày để bình ổn cảm xúc, yên tâm, tôi sẽ trở về nói chuyện với King, mấy ngày này cô ấy có thể không cần đi SGA, khi quay về King sẽ cho cô ấy học bù. Bất quá trong 5 tháng qua cô đã rất tiến bộ, trở về thành phố A thì cũng là thiên tài đã qua đào tạo.”

Lương Phi Phàm gật đầu, ném nửa liều thuốc còn lại vào gạt tàn thuốc, chờ mùi thuốc tán đi gần hết, lúc này mới lên xe.

Người phụ nữ ngồi phía sau xe rất yên tĩnh, anh lên xe cô vẫn buông mi mắt xuống, Lương Phi Phàm cũng không tính nói cái gì với cô ngay lúc này liền phân phó tài xế lái xe.

Cả chặng đường đều không có việc gì, phía trong xe im lặng bất thường, bên trong sự im lặng vô hình khiến cho người ta cảm thấy bức bách.

Không bao lâu, xe đi đến một nơi xa lạ.

Sau khi xuống xe, Bạch Lộ rốt cuộc lên tiếng: “Đây là nơi nào?”

Lương Phi Phàm phất tay ra hiệu cho hai bảo tiêu lui xuống, duỗi tay giữ lấy tay Bạch Lộ, hai người một trước một sau đi vào cổng lớn, bên trong tất cả đều đồng loạt đứng thành hàng, Lương Phi Phàm thả lỏng tay ra nói: “Về sau, em ở lại đây”.

“Tôi không cần!” Cảm xúc mâu thuẫn của Bạch Lộ lần nữa bùng lên, giằng cổ tay ra khỏi anh: “Anh đem tôi tới đây làm gì? Tôi muốn ở lại chỗ cũ! Tôi còn muốn đi học, Lương Phi Phàm, anh rốt cuộc muốn làm gì? Muốn nhốt tôi sao? Chẳng lẽ anh muốn cùng Diệp Lâm kết hôn, anh còn tính đem tôi giam lại? Anh có phải hay không thật quá đáng?”

“Bạch Lộ, anh không phải đem em nhốt lại, nơi ở em trước kia có quá nhiều người biết đến. Trong khoảng thời gian này, anh không muốn bất kì kẻ nào tiếp xúc với em.”

Lương Phi Phàm nhíu mày, muốn giải thích với cô: “Lý do gì mà em nghĩ anh nhốt em lại? Em muốn đi nơi nào anh đều sẽ cho người đi theo em, hiện tại cảm xúc của em kích động như vậy, em làm như thế sao anh có thể yên tâm để em ở lại một mình nơi đó?”

“.....”

Bạch Lộ tức giận đến sắc mặt đều trắng bệch, túm chặt tay người bên cạnh: “Anh không yên tâm liền bắt tôi ở đây? Anh có hỏi qua mong muốn của tôi sao? Lương Phi Phàm, anh làm bất cứ chuyện gì trước này đều là tùy vào ý thích, cảm thấy anh có nguyên nhân của mình? Vậy nguyên nhân của tôi đâu? Nguyên nhân của tôi ở nơi nào? Vì cái gì mà nhất định tôi phải nhân nhượng với anh? Hiện tại còn muốn tôi nhân nhượng cho anh cùng người phụ nữ khác kết hôn, anh quả thực khổn nạn!”

“Cảm xúc của em quá kích động, bây giờ chúng ta đừng nói chuyện, được không?”

Lương Phi Phàm lấy tay day day ấn đường, di động vàng lên, khuôn mặt anh trầm xuống, lấy ra nhìn thoáng qua số điện thoại trên màn hình, sắc càng khó nhìn.

Không nhận cuộc gọi cũng không cúp máy, tùy ý tiếng di động vang, trực tiếp ném lên trên sofa.

Vừa lúc Bạch Lộ nhìn lướt qua thấy tên người gọi hiện lên.

“..... không cần làm lơ, tôi nhường không gian cho anh, anh chậm rãi mà nghe!”

Bạch Lộ cười lạnh một tiếng, xoay người trực tiếp lên lầu.

.....

Lương Phi Phàm tất nhiên sẽ không nghe điện, cảm giác bức bối chiếm hữu toàn bộ cảm xúc của anh, anh nhìn thời gian, chính là lúc phải đi về, không thể ở lại Anh quốc lâu được, đưa Bạch Lộ đến đây thật sự là quyết định tốt nhất.

Anh cùng Diệp Lâm liên hôn, anh biết mình trốn không được, muốn Lương thị có thể trở mình trước Diệp thị, anh chỉ còn lại con đường này có

thể đi. Có thể nghĩ đến với sự quật cường của cô nhất định sẽ gây chuyện không ngừng với anh làm anh nhưng từ đầu đến cuối anh đều không muốn buông cô ra, cuối cùng con đường họ đi cũng chỉ có duy nhất một đường như vậy.

Cô nói anh muốn nhốt cô lại, anh liền tính không thừa nhận nhưng trong lòng đều hiểu rõ đây là sự thật.

Luyến tiếc buông tay còn có thể làm sao bây giờ?

.....

Vẫy tay gọi người hầu đến, anh lạnh giọng phân phó: “Chiều cố tốt cho phu nhân, đừng để cho cô ấy thiếu cái gì, có chuyện gì trước tiên báo cho tôi biết. Hai ngày nữa tôi sẽ đến, cô ấy mà xảy ra chuyện gì thì cô cũng không cần gặp lại tôi.”

“Vâng”

Bạch lộ chưa từng nghĩ tới, có một ngày cô sẽ bị Lương Phi Phàm giam giữ.

Ba ngày trôi qua.

Cô đếm ngày trôi qua khi ở lại đây, cái gì đều không thiếu, người hầu mỗi ngày đều chuẩn bị tốt ngày ba bữa cơm cho cô, thức ăn phong phú, đều là những món cô thích, cô biết nhất định là Lương Phi Phàm phân phó, chỉ là thiếu đi sự tự do.

Di động, máy tính, cái gì cũng không có, cô không cần đi học, không liên hệ được bất cứ người nào. Căn nhà này có một cái thư phòng rất lớn, người hầu dùng tiếng Trung bập bõm nói cho cô nghe, bên trong thư phòng đều là Lương tiên sinh chuẩn bị cho cô, toàn bộ đều liên quan đến thiết kế kiến trúc.

Trước kia cô nhìn thấy những thứ này có lẽ sẽ cảm thấy hứng phấn nhưng hiện tại một chút hứng thú đều không có.

.....

“Phu nhân, ăn cơm.”

Bên ngoài phòng vang lên một âm thanh chất phác, Bạch Lộ cảm thấy chính mình hiện tại mỗi ngày chỉ có ăn cơm, ngủ, suy tư, biết Lương Phi Phàm không ở nước Anh, anh ở thành phố A.....

Anh đang làm gì?

Cùng Diệp Lâm ở bên nhau sao?

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 210

Edit: Lam Nhi + beta Huyền Phương

Bọn họ liền kết hôn, có phải hay không, hay thử áo cưới, chụp ảnh cưới?

Lúc trước cô gả cho anh đều không có ảnh cưới, cuộc đời này cô gả cho anh chưa mặc qua áo cưới.....

Cô cảm thấy khổ sở, trước kia còn cảm thấy sẽ không ý chuyện này, hiện tại nhớ tới lại giống như có vật sắc nhọn đâm thẳng chính trái tim cô.

Rùng mình phát hiện chính cô vẫn luôn ngồi ở cửa sổ trên, hai chân đều tê cứng, Bạch lộ mặc áo khoác vào liền xuống lầu, nhìn một bàn đồ ăn, bàn thật dài nhưng lại chỉ có một mình, lúc ăn cơm có bảy, tám người hầu đứng sau.

.....

“.... Lương tiên sinh có nói bao giờ quay lại đây?”

Cô ngồi xuống, mặt không biểu tình hỏi một câu.

Người hầu đứng đầu nghe vậy vội vàng bước đến, cung kính mà nói: “Phu nhân, tiên sinh ngày hôm qua có gọi điện nói lại rằng, mấy ngày nay có chuyện gấp, phải ít nhất hơn hai ngày mới có thể quay lại đây.”

Bạch Lộ gật đầu, cầm lấy đĩa giật giật rồi lại buông xuống, cô không ăn cái gì, rũ mi mắt bình tĩnh mà nói: “Ông hiện tại gọi điện cho anh ta nói, tôi muốn gặp anh ta, khi nào anh ta quay lại đây, khi đó tôi ăn, anh ta bận quá không tới được liền nói tôi sẽ không ăn, rõ chưa?”

Người hầu: “.....”

Không thể như vậy mà lùi bước, Bạch Lộ biết lúc trước Lương Phi Phàm đem cô đến nơi này khẳng định là không tính toán để cô dễ dàng đi nhưng là cô không nghĩ tới, anh trực tiếp đem nhốt cô ở đây. Những người hầu chán ghét này nhìn cô chằm chằm một bước cũng không rời, cô không thể đi học, không thể ra cửa, mỗi ngày đều ở trong phòng, cổ tình anh cũng không có ở đây.

Cô phải rời khỏi đây, dù chỉ là một phút cũng không muốn ở nơi này!

.....

Thành phố A.

Lương Phi phàm vừa mới kết thúc hội nghị, Quan Triều liền vội vàng chạy tới đưa cho anh di động: “Lương tổng, là bên Anh quốc gọi tới.”

Lương Phi Phàm gật đầu, đi vào trong phòng rồi mới gọi lại, đầu dây bên kia có người báo tin tức, sắc mặt của anh tối đi không yên, cuối cùng tắt máy. Buông tay kéo cổ áo xuống ra lệnh Quan triều chuẩn bị tốt, anh muốn đi một chuyến qua Anh quốc.

Quan Triều nhìn bóng dáng cao lớn của Lương Phi Phàm, nghĩ trong khoảng thời gian này Lương Phi Phàm không quản ngày đêm vội vàng vì mấy cái hạng mục kia, trên ngũ quan anh tuần tuy không nhìn ra được điều gì nhưng nụ cười trên mặt càng ngày càng ít, giữa hàng lông mày nhăn lại cũng càng ngày càng rõ ràng.

15 tiếng đồng hồ trôi qua.

Nước anh đã là rạng sáng, tiếng cửa sắt chậm rãi mở ra làm cho Bạch Lộ trong phòng ngủ nháy mắt mở mắt.

Buổi tối lúc cô ngủ không có kéo rèm xuống cho nên trong hoa viên có ánh đèn, cô nhìn thấy rõ ràng, bò dậy chạy tới cửa sổ sát mặt đất, vừa lúc nhìn thấy gara trước lầu một hiện ra bóng dáng cao lớn quen thuộc đang khom lưng từ trong ra nước ra.

Cô nhấp môi, đi tới tủ quần áo, mặc thêm một cái áo khoác, sau đó mở hết đèn trong phòng ra, lúc này mới an an tĩnh tĩnh mà chờ người đàn ông kia lên.

Không quá 2 phút đi bộ quả nhiên nghe được tiếng bước chân trầm ổn từ xa đến gần.

Hít một hơi thật sâu nhìn cửa phòng, sau đó liền nhìn thấy cửa phòng bị người đẩy ra.

Lương Phi phạm cho rằng cô đang nghỉ ngơi, lúc này bước tới phát hiện trong phòng của cô còn sáng đèn, lúc cô ngủ thường chỉ để một chiếc đèn ngủ, đi vào quả nhiên thấy cô đang đứng ở trong phòng, đoán là đang chờ anh.

Đã qua ba ngày không gặp mặt, hai người gặp lại, đôi mắt toát ra đều không phải là tình cảm lúc xưa, thần sắc khác nhau, bộ dạng lúc này giống như ở trên cao có một ngọn núi chắn ngang tình cảm của họ.

“Vì sao không ăn cơm?”

Lương Phi Phạm nhíu mày, buông tay bóp mạnh ấn đường đang đau, con người nổi lên chút tơ máu do quá mệt mỏi.

Ánh mắt bạch lộ nhìn thẳng vào hắc, không ra thốt ra tiếng, sắc mặt rất kém, mấy ngày này đều không nghỉ ngơi tốt, quầng mắt thâm đen làm người đau lòng.

Lương Phi Phàm khẽ thở dài một hơi, nhíu mày, sau đó mới tiến đến cởi áo khoác ra ném ở một bên sofa, đứng ở trước mặt cô muốn nắm lấy bờ vai mảnh khảnh của cô, Bạch Lộ lại khó khăn lùi lại một bước, cứ như vậy cự người cách xa ngàn dặm là m biểu tình trên gương mặt Lương Phi Phàm nháy mắt trở nên lạnh lẽo.

“.... Gọi anh từ thành phố A qua đây chính là vì như vậy? Làm anh biết em oán anh, hận anh, sau đó không ăn cơm hành hạ cơ thể của mình?”

Lương Phi Phàm ngữ khí lạnh lùng: “Có chuyện gì ăn rồi nói.”

Anh nghiêng người hướng về phía bên ngoài hô một tiếng, dưới lầu người hầu mau chóng liền đã chuẩn bị đồ ăn đưa vào, Lương Phi Phàm chỉ một bên bàn trà, nhẹ giọng phân phó: “Đi xuống hâm nóng lại một ly sữa bò, chờ chập tối đưa lên”.

“Vâng, Lương tiên sinh.”

Người hầu lặng lẽ không tiếng động mà lùi ra ngoài, đóng cửa phòng ngủ, Lương Phi Phàm lấy tay cởi ba cúc áo sơ mi ra, lộ ra màu đồng da thịt, ngực rắn chắc như ân như hiện.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 211

Edit: Lam Nhi

Beta: Huyền Phương

Anh tiến lên, Bạch Lộ liền lùi lại, ánh mắt trầm xuống đuổi tay bắt lấy cổ tay cô: “Lại đây ăn đồ ăn đi, anh biết em khiến anh từ thành phố A lại đây là có chuyện muốn cùng anh nói, đừng bướng, ăn trước đi, em muốn nói cái gì, anh đều nghe.”

Bạch Lộ cắn môi, trầm mặc giây giũa, Lương Phi Phàm vờ như không thấy, kéo cả người cô ấn xuống sofa, cầm lấy một chén cơm đưa tới trước mặt nàng, “Là em tự ăn, hay là muốn anh đút cho em?”

“.... Tôi không ăn.”

Rốt cuộc cô cũng mở miệng, có lẽ là do áp lực nên tiếng nói mang theo vài phần ảm ức: “Tôi phải rời khỏi nơi này, Lương Phi Phàm, anh làm như vậy, nhiều người trong ngoài nhìn tôi, rốt cuộc là có ý gì?”

“Đó chính là muốn anh đút cho em ăn.”

Lương Phi Phàm ngoảnh mặt làm ngơ việc cô lên án, cầm lấy đĩa gấp một chút đồ ăn đưa tới miệng cô: “Há mồm, ăn xong đi!”

Giọng anh nhàn nhạt lại mang theo vài phần không cho phép kháng cự, Bạch Lộ gắt gao mím môi không chịu thỏa hiệp.

Hai người cứ như vậy giằng co, Lương Phi Phàm vẫn duy trì tư thế như vậy, im lặng lúc lâu, cuối cùng anh gật đầu, hạ giọng nói mang theo vài phần thỏa hiệp: “Ngoan nào, ăn xong em nói cái gì anh đều đáp ứng.”

Ánh mắt Bạch Lộ chợt lóe, mang theo vài phần không dám tin tưởng, “.... Thật sự?”

“Ăn trước đi, há mồm.”

Bạch Lộ dừng một chút, xong duỗi tay: “Tôi tự ăn.”

Thật ra, Lương Phi Phàm cũng không miễn cưỡng, đem cơm cùng dưa đưa cho cô, sau đó tự mình đứng dậy đi tới cửa sổ sát đất hút một điếu thuốc lá.

Bạch Lộ kỳ thật có chút đói bụng, cả ngày đều không có ăn qua thứ gì cho nên ăn xong một chén cơm không khó, thức ăn trên bàn trà cô đã ăn xong.

Đứng dậy nhìn bóng dáng đứng sát cửa sổ, cô mở miệng: “Tôi đã ăn, bây giờ tôi nói, Lương Phi Phàm, tôi không muốn ở lại nơi này, anh đưa tôi trở về, thành phố A hoặc ở lại Anh quốc đều được nhưng tôi không cần anh đi theo, dù trong sáng hay ngoài tối đều không cần, tôi và anh về sau ... không cần có bất kì liên hệ nào nữa, hôm nay tôi phải nói với anh chính là những lời này.”

Lương Phi Phàm không nhúc nhích, vẫn đưa lưng về phía bạch lộ, buông tay kẹp nửa điếu thuốc lá xuống, trong gương mờ ngũ quan lạnh lùng của người đàn ông.

Bạch Lộ đợi thật lâu cũng không thấy anh đáp lại, hàng lông mày đẹp khẽ nhíu lại: “Hy vọng anh có thể tuân thủ lời hứa, anh vừa mới nói, tôi chỉ cần ăn xong đồ ăn đó, tôi nói gì anh cũng sẽ đáp ứng.”

“Ngoại trừ chuyện này.”

Người đàn ông rút cuộc cũng lên tiếng, Bạch Lộ nhìn sống lưng thẳng tắp của anh, chiếc áo sơ mi màu trắng đơn giản càng làm tôn dáng người cao lớn, cứng cỏi mà những lời anh nói ra lại lạnh lùng như vậy: “Những chuyện khác anh đều có thể đáp ứng em nhưng ngoại trừ chuyện này.”

Bạch lộ tức giận siết chặt tay, phần nộ trùng bóng dáng người đàn ông: “Lương Phi Phàm, anh chơi tôi? Anh đã nói, tôi nói cái gì anh đều đáp ứng nhưng khi tôi ăn sạch đồ ăn thì anh liền lật lọng? Anh khi nào thì trở nên vô sỉ như vậy?”

“Vô sỉ?”

Lương Phi Phàm duỗi tay bóp tắt đầu mẫu thuốc lá, xoay người lại, híp mắt nhìn về mặt phần nộ của cô, sau một lát gật đầu: “Nếu em cảm thấy như vậy là vô sỉ, được thôi, vậy thì vô sỉ đi. Nếu vô sỉ có thể khiến em an an phận phận mà ở lại bên anh, nếu vô sỉ có thể khiến em ngoan ngoãn ăn đồ ăn thì anh đây vô sỉ một chút cũng không sao.”

“.....”

“ Em đừng tuyệt thực để kháng nghị anh, anh có thể mỗi ngày chạy qua đây bắt em ăn.”

Anh sai bước ra hướng về phía cô đi tới, đáy mắt Bạch Lộ phần nộ liền muốn quay đầu đi nhưng động tác Lương Phi Phàm lại nhanh hơn, một tay nắm cổ tay cô, đem cả người cô kéo vào trong lòng anh, một tay giữ chặt cằm cô, từng câu từng chữ lạnh lùng nói, mang theo mùi thuốc lá nồng nặc: “Không nên ép anh, Bạch Lộ, em biết anh luôn có biện pháp làm em ngoan ngoãn ăn cơm.”

Bạch Lộ cả người căng chặt, dùng sức giãy giụa, giãy không thoát cô liền vùng tay lên, dồn hết sức lực của mình mà hung hăng tát một bạt tai lên

trên gương mặt lạnh lùng mà khí thế của anh.

“Chát” một tiếng giòn vang.

Hai người đều sững sốt một chút, Bạch lộ thật sự rất giận dữ, cả người đều run lên bần bật.

Mà Lương Phi Phàm vốn dĩ có thể né tránh nhưng lại ngang ngạnh đón lấy bạt tai này.

Cô cảm thấy khó chịu, đều nói là lực tác dụng lẫn nhau, lời này thật là một chút đều không sai bằng không vì sao cô sẽ cảm thấy lòng bàn tay mình nóng rát? Đầu ngón tay đều đang run rẩy.....

Trên má anh rõ ràng in dấu năm ngón tay, có thể thấy cái tát kia cô dùng bao nhiêu sức lực nhưng anh vẫn bất động, gắt gao mà ôm cô.

“.... Muốn đánh, muốn mắng đều được, nếu em cảm thấy một bạt tai còn không thể làm em hả giận thì em tiếp tục đánh.” Anh chỉ lên bên kia gương mặt mình, thật sự hận không thể đưa đến trước mặt cô: “Em đánh tiếp bên này đi, anh sẽ không ngăn em.”

Biết cô khó chịu, biết cô không phục, biết cô ầm ứ cho nên cô muốn phát tiết như thế nào đều có thể, anh sẽ đều dung túng, chỉ cần cô cảm thấy thoải mái là được.

Ngoại trừ cô nói muốn rời khỏi.

Anh làm không được, anh sẽ không để cô đi.

Bạch Lộ rốt cuộc nhịn không được hai hàng nước mắt lăn dài, trong cơ thể giống như có người dùng sức mà xé rách linh hồn của cô, quá thống khổ ghen ngào thành tiếng: “.... Anh vì sao phải như vậy? Vì sao? Buông tha tôi không được sao? Buông tha tôi cũng là buông tha chính anh....

Lương Phi Phàm, tôi là người phụ nữ như thế nào anh thật sự không biết sao? Liền tính cho tôi nhiều lý do hơn nữa.... Tôi đều không thể chấp nhận cảnh chồng mình chạy tới kết hôn cùng người phụ nữ khác..... Buông tôi ra, anh giữ được thân thể tôi nhưng không giữ được trái tim tôi, đừng khiến tôi ... càng chán ghét anh. ”

“Chán ghét?”

Lương Phi Phàm như bị hai từ này kích thích, ánh mắt đột nhiên trầm xuống, lắc đầu: “Không, em không thể chán ghét anh.”

“Tôi... ừm...”

Lời phản bác còn chưa nói ra thì môi đã bị lấp kín, mang theo vài phần tức giận mà hôn, như là phát tiết bất mãn còn có đau đớn không có cách nào nói ra.

Lương Phi Phàm ôm chặt Bạch Lộ, hận không thể đem cả cơ thể nàng xoa nát hòa vào bên trong máu thịt anh mới bằng lòng, như vậy không cần lo lắng cô sẽ rời đi, đôi tay anh giữ chặt eo cô, Bạch Lộ còn giãy giụa, không ngừng vặn vẹo thân thể. Lương Phi Phàm thấy cô càng như vậy liền càng muốn chinh phục nàng, đẩy cô lên sofa rồi thân hình cao lớn của anh lập tức đè lên.

Bờ môi Bạch Lộ vất vả mới có được tự do, há mồm liền lớn tiếng nói: “..... Buông ra, buông tôi ra.... Lương Phi Phàm, đồ khốn nạn, anh buông tôi ra...ah ừm a...”

“Anh biết anh đáng ghét, anh khốn nạn nhưng là anh yêu em.”

Lương Phi Phàm duỗi tay áp lên khuôn mặt nàng, dùng chân dài tách hai chân cô ra, cơ thể cường tráng của anh giữ chặt thân thể mềm mại trên một góc sofa, hung hăng mà nói: “Em có nghe hay không, anh yêu em, Bạch Lộ, anh yêu em, đừng rời khỏi anh...”

“..... Anh muốn cùng người khác kết hôn.”

.....

Nước mắt cô rơi xuống vừa lúc rơi ngay trên môi anh, cánh môi người đàn ông run lên, sau đó, càng dùng sức mà hôn những giọt nước mắt chứa đựng vài phần chua xót, hôn càng sâu, Lương Phi Phàm ôm chặt lấy cô, một tay giữ lấy eo cô, một tay vén váy ngủ của cô lên. Bạch Lộ lúc này không mặc nội y, anh dễ dàng cởi áo ngủ cô ra, trong nháy mắt thân thể cô đều lộ ra trong không khí, chỉ dư lại một cái quần lót.

Lương Phi Phàm dùng đầu gối ngăn chặn động tác giãy giụa của cô, cặp mắt đen láy nhìn chăm chú người phụ nữ sắc mặt ửng hồng dưới thân, cởi áo sơ mi của mình ra, dây lưng chưa kịp cởi liền lần nữa dè lên.

“.... Không cần, đừng đụng vào tôi.”

Bạch Lộ cả người run rẩy, đôi tay yếu ớt muốn đẩy anh ra, lắc đầu, nước mắt vẫn rơi xuống, tiếng nói như một con thú nhỏ tuyệt vọng: “ ... Đừng đụng vào tôi... đừng đụng vào tôi... tôi không cần....không cần....”

“Nhưng là anh muốn em, anh rất muốn ... rất muốn em, Bạch Lộ, em cảm nhận một chút anh nhớ em đến ngần nào.”

.....

Môi Lương Phi Phàm dính lấy cô, anh đã quá quen thuộc với những chỗ mẫn cảm trên cơ thể cô, một tay nhẹ nhàng mà xoa vành tai mẫn cảm của cô, một tay duỗi xuống thâm nhập phía dưới hai chân cô, trực tiếp đẩy quần lót ra liền hướng đến khẩu huyết dùng một ngón tay đi vào, giọng nói hằn đau đớn, giờ phút này lại nhiễm dục vọng nhưng càng gợi cảm: “Bảo bối, anh sẽ không phản bội em, hiện tại anh chứng minh cho em xem, cơ thể anh, dục vọng của anh chỉ dành cho một người là em, cái gì đều chỉ dành cho em, người phụ nữ khác anh đều không nghĩ đến, tin tưởng anh được

không? Ngoài kia công bố kết hôn chỉ là kế hoãn binh, em cho anh một chút thời gian...”

“.....”

Ngón tay hần đột nhiên đâm vào, thân thể Bạch Lộ theo bản năng mà căng chặt. Trong nháy mắt, ánh mắt Lương Phi Phàm trở nên đỏ ngầu, hơi thở ngày càng nặng.

“Bảo bối, thả lỏng, đừng kẹp, là ngón tay chồng, nghe lời, nếu em ngoan ngoan nghe lời thì cái gì chồng cũng đều cho em, làm em thoải mái....”

.....

Cơ thể Bạch Lộ bị Lương Phi Phàm không chế rất tốt, lực kháng cự rất lớn nhưng càng ngày càng suy yếu, trong lòng rõ ràng biết là không thể, cô muốn rời đi, cô còn chất chứa một nỗi oán hận nhưng lúc này tất cả lại không thể phát tiết ra, cảm giác ngón tay anh ở trong cơ thể mình, nơi đó mẫn cảm như vậy lại bị anh trêu chọc, cô thật sự không thể thờ ơ, môi sắp bị cắn nát nhưng lại không muốn phát ra âm thanh làm cô cảm thấy xấu hổ.

Lương Phi Phàm cúi đầu, vuốt ve môi cô, tiếng nói thô dát: “ ... Đừng cắn, anh thích nghe tiếng rên đó, ngoan.”

“...Lương Phi Phàm, anh đừng động vào tôi.... Anh không phải chồng tôi, tôi không thừa nhận! Tôi muốn ly hôn với anh, anh nhịn không được thì đi tìm người phụ nữ khác đi, anh đi tìm Diệp Liên, a_____”

Lời cô nói làm Lương Phi Phàm dừng lại một chút, từ trên cao nhìn xuống bộ dạng nước mắt mê mang của cô làm trái tim anh đau thắt từng cơn nhưng lúc này đừng không được, giống như là vì hết lòng chứng minh cô là người phụ nữ của anh, cô càng nói như vậy càng làm tâm lý anh muốn chinh phục.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 212

Edit: Huyền Phương + beta: Snow

Ánh mắt anh trầm xuống, Lương Phi Phàm duỗi tay cởi bỏ dây lưng mình. Nam căn thô trọng đầy dục vọng, đã sớm đã dựng thẳng lên.

Bạch Lộ thấy anh tháo dây lưng, trong lòng co lại, cô biết Lương Phi Phàm không phải đang đùa giỡn với mình, anh thật sự muốn tới, sao có thể?

Lúc này, sao anh ta có thể làm chuyện này với mình?

Có lẽ là vì cảm xúc oán hận sâu sắc, nên hành động tán tỉnh của Lương Phi Phàm cũng không xoa dịu trong cô một chút nào. Bạch Lộ cảm thấy lực đạo không chế của Lương Phi Phàm đã nhẹ đi không ít. Cô liền lập tức duỗi tay, đẩy người đang quỳ gối giữa hai chân mình ra. Ngồi ở giữa nên Lương Phi Phàm không kịp phòng bị, bị Bạch Lộ đẩy ra khiến cơ anh thể lão đảo một chút, dây lưng còn chưa cởi xong, ánh mắt nhìn về cô gái đang mặc váy ngủ ngồi trên sofa cố gắng che đi cơ thể của mình, cũng lúc ấy, cô cầm lấy cốc thủy tinh trên bàn trà dùng lực ném xuống sàn nhà.

.....

Cái cốc rơi xuống sàn nhà, phát ra một tiếng giòn tan, vỡ thành nhiều mảnh, Bạch Lộ đi nhanh tới, cầm lấy một mảnh vỡ gắt gao mà nắm chặt trong tay.

Lương Phi Phàm trở mắt nhìn cô nhặt lên mảnh thủy tinh, trong lòng nhảy dựng, bức nhanh tới, Bạch Lộ cũng theo đó mà lùi lại phía sau, đem mảnh vỡ ấn cổ mình, kìm nén nước mắt, tất cả chỉ còn lại là lạnh lùng:

"Đừng tới đây!"

"Bạch lộ ——"

Ngu quan lạnh lùng của Lương Phi Phàm lúc này bị che kín một tầng lệ khí, anh nhú mày nhìn Bạch Lộ, thanh âm cũng vì thế mà phát run:

"... Đừng làm gì xằng bậy, nghe lời, đem đồ vật trong tay đưa cho anh, Bạch Lộ... Nghe lời, em ngoan một chút, được không? Bỏ mảnh cốc ra."

"Anh đừng qua đây."

Bạch Lộ lắc đầu, nước mắt dọc theo khóe môi chảy xuống, chỉ cần mấp máy môi, những giọt nước mắt liền tràn vào, vị mặn chát trên đầu lưỡi. Không phải nước mắt của hạnh phúc, mà là đau khổ. Bạch Lộ càng cảm thấy khó chịu, lại vô cùng kiên định:

"... Đừng qua đây, Lương Phi Phàm, nếu anh lại muốn đi tới đây, tôi sẽ tự sát ——"

"Bạch lộ!"

"Anh đừng gọi tôi!"

"Nghe lời anh, em thả mảnh cốc trên tay xuống, anh sẽ không chạm vào em, anh thề không chạm vào em, ngoan, thả xuống."

Cuộc đời Lương Phi Phàm lần đầu tiên hoảng loạn đến như vậy, nói năng có chút lộn xộn, chứng tỏ lúc này đây anh vô cùng sợ hãi, người phụ nữ mạnh mẽ này chắc chắn sẽ dám cắt cổ tự sát. Trái tim Lương Phi Phàm như

muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, một bước cũng không dám tiến lên, đáy mắt quay cuồng đều là kinh hoàng thất thố.

"Được, anh ra ngoài trước, em bỏ thứ trên tay xuống, tay em đang chảy máu kìa....."

Bàn tay thật sự đã chảy máu.

Mảnh vỡ của cốc mà Bạch Lộ nhặt lên là một mảnh thủy tinh nhỏ nhưng lại vô cùng sắc bén, lại bị cô gắt gao nắm chặt trong tay, vừa vặn mặt sắc nhọn tiếp xúc với lòng bàn tay cô, màu đỏ tươi của máu nhanh chóng nhuộm đỏ rỉ ra từ các kẽ tay.

Đôi mắt Lương Phi Phàm đều đã đỏ lên, rống giận:

"Em nói xem phải như thế nào thì mới chịu hạ giận thì cứ nhắm vào anh đi. Bạch Lộ, em có biết làm như vậy là tự thương tổn chính mình, cũng là thương tổn anh? Buông, đem mảnh vỡ buông —— anh nói em buông ra!"

"Vậy còn anh? Không phải anh cũng thương tổn tôi hay sao? Anh cưỡng chế giam tôi ở nơi này, nhưng tôi lại có thể làm bất cứ việc gì, tôi hôm nay có thể cầm mảnh thủy tinh thương tổn chính mình, ngày mai tôi cũng có thể làm như vậy... Lương Phi Phàm, anh cảm thấy, anh có thể ngăn được sao?"

.....

"..... Cho tôi rời khỏi nơi này, tôi không muốn ở lại đây nữa, nếu không tôi sẽ thật sự cửa mảnh thủy tinh này vào cổ"

"Không cần! Bạch lộ, không cần như vậy, không cần xúc động, có chuyện gì anh và em cùng nói ——"

Lương Phi Phàm duỗi tay, khớp xương rõ ràng đẹp mắt, nhưng rõ ràng đôi tay ấy đang run rẩy, Ngay cả giọng nói của anh, cũng đang run rẩy, đôi

mắt đầy tơ máu.

"Em muốn đi có phải không? Anh cho em đi, em không cần xúc động, không được làm thương tổn chính mình, có nghe hay không?"

Bạch Lộ vẫn như cũ gắt gao cầm chặt mảnh thủy tinh, bàn tay đều đã bị cắt nát, cô lại hồn nhiên không cảm thấy đau đớn, bởi vì thân thể có một nơi so bàn tay càng đau, làm cô không thể hô hấp, hai mắt mê mang đắm nước mắt, cô nhìn người đàn ông kia, tựa hồ càng mê mang hơn.

Ngũ quan thâm thúy, đôi mắt kia thật sự rất mê người, mắt như thu thủy, khước mắt xéch thon dài, đáy mắt lại chứa vài phần thanh nhã... Bạch Lộ đã từng nghĩ, đôi mắt ấy, còn lóa mắt hơn cả bầu trời đầy sao, mà anh, cũng là ngôi sao của bản thân mình, trong thế giới của cô, chỉ có ngôi sao sáng lấp lánh kia.

Nhưng mà hiện tại, ngôi sao ấy muốn sụp đổ, từ nay thế giới của cô, có phải hay không chỉ còn lại một mảnh đen nhánh?

"... Anh cho tất cả những người dưới lầu đều rời đi, sau đó anh cũng đi đi!"

Lương Phi Phàm siết chặt đôi tay, dùng sức rất mạnh làm mu bàn tay anh nổi đầy gân xanh, anh trơ mắt nhìn cô nắm chặt mảnh thủy tinh, nhìn bàn tay trắng nõn của cô đang chảy ra máu đỏ tươi, trái tim anh vô cùng đau đớn, anh không có dũng khí tiếp tục nhìn cô như vậy, tay cô chảy máu, giống như là có người cầm đồ sắc nhọn, đâm vào đầu quả tim anh.

"... Được, anh đi, anh cho những người đó đều đi hết, em bình tĩnh một chút, đừng làm thương tổn chính mình, Bạch Lộ..."

"Anh đi đi, lập tức đi đi!"

Bạch Lộ hít sâu một hơi, từng chữ nói ra đều có máu của cô từ kẽ tay chảy ra rớt xuống sàn nhà, tạo thành một vòng màu đỏ tươi đẹp. Trái tim Lương Phi Phàm đau đớn, hoảng loạn, khẩn trương, bất an, làm anh không thể bình tĩnh được, lần đầu tiên anh cảm giác được sự việc không nằm trong khống chế của mình.

Người con gái trước mắt này, không nằm trong sự khống chế của anh.

Cô vẫn luôn quật cường như vậy, thà làm ngọc vỡ, anh còn có thể làm gì bây giờ? Trong lòng anh biết rõ những ủy khuất mà cô phải chịu, nhưng anh lại không biết làm cách nào để xoa dịu lòng cô, lại dùng phương pháp ngu xuẩn nhất, cuối cùng khiến hai người rơi vào cảnh như bây giờ.

.....

"Được, anh đi, lập tức đi."

Lương Phi Phàm đem ánh mắt đặt trên bàn tay đang rỉ máu, môi mỏng tái nhợt gần như không có một tia huyết sắc.

"Em muốn đi nơi nào cũng được, anh sẽ không ngăn em nữa, Bạch Lộ, không được tự thương tổn bản thân nữa, đây là yêu cầu cuối cùng của anh. Em muốn đi nơi nào? Anh bảo tài xế....."

"Không cần! Không cần người của anh đưa tôi đi, trả điện thoại lại cho tôi, ngay bây giờ!"

"Hiện tại đã khuya lắm rồi, em có quen biết ai ở đây đâu? Ai em cũng không biết, em có thể liên hệ với ai....."

"Đây là việc của tôi."

Mùi cay quá, hốc mắt cũng cay cùng với chua xót. Từ nãy đến giờ vẫn duy trì một động tác cầm mảnh thủy tinh, càng khiến cô cảm thấy mệt mỏi

hơn, giọng nói cô nghẹn ngào, khàn khàn khó nghe, nhưng lại ngoan cố cứng rắn như là đá, từng câu từng chữ mà nói:

"Về sau, chúng ta sẽ không còn bất kì quan hệ gì nữa, cho nên chuyện của tôi, anh không cần quản."

"..... Bạch lộ!"

"Không cần nói nữa."

Bạch Lộ gắt gao cắn môi, có vài lời rất muốn nói, bởi vì sợ bây giờ không nói thì sau này sẽ không còn cơ hội nữa, cô đánh gãy lời nói của Lương Phi Phàm.

"... Xin anh đừng nói nữa, tôi không muốn nghe bất cứ câu nói nào của anh nữa, để cho tôi hận anh, như vậy, ít nhất tôi còn có thể dựa vào phần oán hận này, tôi sẽ buông bỏ dễ hơn, tôi sẽ sống thực tốt. Anh yên tâm, chỉ cần anh thả tôi đi, không bao giờ can thiệp vào cuộc sống tôi, tôi nhất định sẽ sống thật tốt."

Cho nhau một con đường sống, để còn có thể lưu lại người sống.

Ánh mắt Lương Phi Phàm sáng quắc mà nhìn cô, tất cả sự chua xót, không cam lòng, thống khổ của cô anh đều thu hết ở đáy mắt, anh đã quá quen thuộc cô, cho nên muốn đoán được tâm tư cô cũng không khó chút nào.

Nhân sinh trên đời, nhiều thứ khó che giấu, mà tình yêu, chính là một trong số đó.

Mà thống khổ nhất, đối với anh cũng chính là —— rõ ràng là hai người yêu nhau, lại phải dùng phương thức thăm thiết như vậy mà chia đôi hai ngã.

Lương Phi Phàm rũ mi, sau một lát mới ngẩng đầu lên, đôi mắt thâm thúy mang điểm đau xót chăm chú nhìn cô, mở miệng nói chuyện ngữ khí ôn hòa.

"Thật xin lỗi, Bạch Lộ, anh nợ em quá nhiều. Nói một câu xin lỗi, anh biết căn bản là không đủ. Từ lúc cầu hôn em, anh đã nói rồi, sẽ không để em rơi lệ lần nào nữa. Nhưng mà bây giờ, em ở trước mặt anh không chỉ rớt nước mắt còn đổ máu. Tất cả là anh không tốt, quá thất bại. Không nghĩ tới, có một ngày, chúng ta phải dùng phương thức kịch liệt như vậy làm tổn thương đối phương. Anh hiểu, cá không thể thoát khỏi tay gấu. Anh thừa nhận, anh thật sự không có cách nào, anh không thể mặc kệ Lương thị, hay Lương gia, trên vai anh bây giờ có quá nhiều trách nhiệm. Nhưng mà, anh không có quyền yêu cầu em cùng gánh vác với anh..."

"Nhưng là Bạch Lộ, anh yêu em, em phải tin tưởng anh."

"..... Anh không cam lòng để em ra, những gì có thể nói, anh đã nghĩ qua, mặc kệ dùng phương pháp, anh đều muốn giữ em bên cạnh, anh nguyện ý dùng thời gian cả đời, để xoa dịu những nỗi đau trong em."

"..... Nhưng mà hiện tại, anh lại không thể trơ mắt nhìn em tự tổn thương chính mình, cho nên anh nguyện ý lui bước."

.....

Lương Phi Phàm khom lưng, duỗi tay, cầm lấy áo khoác trên sofa. Anh không mặc lại, cúc áo sơ mi cũng đã cởi hơn nửa, vạt áo còn từ quần tây bên trong rơi ra, bộ dáng lỏng lẻo, có vài phần chật vật. Anh xoay người, cũng không liếc mắt nhìn Bạch Lộ, trực tiếp ra khỏi phòng ngủ.

Chờ đến khi cửa phòng ngủ đóng lại, Bạch Lộ mới cảm thấy được giải thoát, mảnh pha lê trong tay rơi xuống sàn vang lên tiếng kêu lạch cạch. Cả người cô mềm oặt mà ngã xuống, cả người ở trên ghế sofa. Bàn tay bị thương giật giật, chỉ toàn máu là máu, cô lại bất ngờ mà cười rộ lên.

Dùng phương thức kịch liệt như vậy để đổi lấy tự do của bản thân, nhưng mà... vẫn cảm thấy đau, thân thể không có chỗ nào là không đau.

.....

Phi Phàm, Phi Phàm...

Trong lòng cô không ngừng mặc niệm cái tên này, một lần lại một lần, cứ lập đi lập lại, làm hai chữ ấy khắc sâu vào trái tim đau đớn của cô.

Không phải không yêu nên muốn rời đi, mà bởi vì quá yêu, quá để ý, đáy mắt rốt cuộc không chấp nhận được một hạt cát nhỏ nào cho nên mới muốn đi.

Càng yêu thì càng khó giữ...

Lần này Lương Phi Phàm, không có thất hứa. Bạch Lộ ở trong phòng, rửa sạch vết thương trên tay, trong phòng có một hòm thuốc nhỏ, cô chỉ qua loa mà băng bó một chút, sau đó thay đổi một bộ quần áo, lúc này mới xuống lầu, quả nhiên phát hiện những người nơi này đều đã đi rồi.

Chỉ còn mỗi quản gia, giờ phút này đang đứng ở phòng khách. Bạch Lộ ở đây ba ngày, không nói chuyện với mọi người, cho nên cũng không biết người này rốt cuộc có thân phận gì, nhưng mà mỗi lần có chuyện gì, đều là ông ta trao đổi với mình, cho nên Bạch Lộ phỏng đoán, người này hẳn là quản gia.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 213

Edit: Ying

Beta: Gà

"Không cần."

Bạch lộ lắc đầu không ngừng bước, trực tiếp đi ra cổng lớn.

Quản gia đuổi theo ở phía sau. Bạch Lộ ngừng bước đứng trước cửa, biết được có người đi theo liền phien chán nhú mày, tiếng nói lộ ra vài phần lạnh lùng: "Lương Phi Phàm không lẽ chưa nói với ông sao? Tôi không cần tài xế!"

Bạch Lộ cầm điện thoại, đi ra khỏi nơi xa lạ này, trước cửa chính là đường cái. Bây giờ trời đã khuya căn bản trên đường không hề thấy một bóng người. Chỉ có một mình cô đang lang thang, rũ mắt nhìn mũi chân chính mình, bước từng bước, cảm giác con đường này đi không đến được điểm cuối cùng.

Thật ra, đi đâu bản thân Bạch Lộ cũng không rõ. Cô không định sẽ tiếp tục học nữa, Bạch Lộ cảm thấy địa điểm đó là nơi Lương Phi Phàm quen thuộc, cô tiếp tục ở lại nơi đó cũng giống như luôn luôn trong tầm mắt của anh. Rốt cuộc phải đi đến nơi nào mới có thể cùng anh đoạn tuyệt quan hệ?

Bạch Lộ vuốt ve điện thoại, chợt nhớ tới mẹ mình đang ở thành phố A.

Trên thế giới này, cô chỉ còn lại một mình bà là người thân, Bạch Lộ càng cảm thấy thêm cô đơn cùng bất lực. Nếu cô đi cũng phải dẫn theo mẹ, chỉ là đi đến nơi nào?

Nơi nào có thể thoát khỏi sự kiểm soát của anh? Cô biết, chính mình không cần làm gì, tự anh cũng sẽ tìm tới.

Vừa mới đây thôi, anh và cô vẫn dây dưa không dứt. Bạch Lộ không chịu nhượng bộ nửa bước, mà Lương Phi Phàm lại càng không vì thế mà từ bỏ nhưng anh sẽ không tiếp tục nói về vấn đề này nữa.

Bởi vì anh biết rõ tính cách của cô, nếu tiếp tục cưỡng ép Bạch Lộ nhất định sẽ làm ra chuyện cá chết lưới rách.

Cách đó không xa, một chiếc xe màu đen ẩn mình trong bóng tối. Đèn xe chợt lóe lên giữa đêm đen mang trên mình một vẻ đầy hứa hẹn. Tài xế phía trước thông qua kính chiếu hậu nhìn người đàn ông ở phía sau. Anh im lặng hút thuốc, đã châm tới điều cuối lúc nào không hay. Ánh mắt nặng nề lộ rõ tơ máu, ánh mắt thủy chung nhìn về phía trước, nơi đó có bóng dáng như ẩn như hiện.

Có thể ví von như, anh hiện tại đang nhìn toàn bộ thế giới, đáy mắt ẩn nhẫn, bất luận là vì cái gì đều sẽ vì người này mà đau lòng.

Tài xế trầm ngâm một lát, mở miệng hỏi: "Lương tổng, chúng ta có đi theo cô ấy hay không?"

"Không cần."

Gạt tàn thuốc, tro xám vươn lên ngón tay, cánh tay Lương Phi Phàm hơi run lên, anh rũ mắt nhìn mới phát hiện thì ra điều thuốc đã tàn gần hết. Anh

mở cửa, bước xuống xe vứt đầu lọc thuốc đi, lên tiếng phân phó tài xế: "Lái xe đi đi, tôi sẽ tự mình trở về."

Bạch Lộ lang thang không có mục tiêu đi ở trên đường nhỏ, ánh đèn nhàn nhạt phủ xuống mặt đường, đem bóng dáng của cô phóng ra thật lớn. Cô cầm di động thầm nghĩ. Giờ này chắc là ở thành phố A hẳn đang là buổi chiều? Có lẽ, cô nên gọi điện cho Sở Ủy Dạ.

Thành phố A... cô đã không thể tìm thấy người thứ hai có thể giúp cô, nhưng cô cũng không định sẽ ở lại Anh quốc. Cô không thể ở lại nơi này nổi nữa, càng không nghĩ đến sẽ đi tìm Buck, đó là bạn của Lương Phi Phàm, Bạch Lộ biết, cho dù bây giờ mình có làm cái gì đi nữa cũng đều là phí công, tuy nhiên sự kiên trì đó sẽ làm cho cõi lòng của cô cảm thấy thoải mái một chút.

Nhưng gọi điện cho Sở Ủy Dạ, cô lại do dự. Rốt cuộc có nên hay không?

Tìm Sở Ủy Dạ hỗ trợ, đồng nghĩa với việc đầu hàng anh ta, vốn dĩ Sở Ủy Dạ trước giờ đối với cô luôn luôn có loại ý nghĩ đó..., lúc trước cự tuyệt anh, bây giờ lại tìm anh giúp đỡ...

Bạch Lộ cắn môi, rốt cuộc vẫn không làm được, suy nghĩ ích kỉ này khiến cô cảm thấy ghê tởm chính bản thân mình.

Màn hình di động sáng lên rồi lại tắt, cuối cùng Bạch Lộ vẫn là đem cất đi.

Cô sẽ không gọi. Trước hết vẫn là nên chuẩn bị thật tốt, tự mình trở về thành phố A gặp mẹ rồi nói tiếp.

Luôn vẫn hướng về phía trước chưa hề quay đầu, Bạch Lộ hoàn toàn không phát giác ra có người theo sau. Kỳ thật, cách đó không xa cũng có một bóng người kéo dài trên mặt đường, người nọ giống như cô, mang theo cô đơn mà cất bước.

Điểm khác nhau giữa hai người có lẽ là người phía sau ánh mắt luôn hướng về người phía trước, luôn dõi theo bước chân cô.

Thế giới này lớn như thế, anh sợ quay người lại liền sẽ không tìm thấy em, đáp ứng em rồi, không đi theo em, nhưng anh trước sau không thể nào đáp ứng chính mình làm như thế.

Bạch Lộ cũng không phải rất quen thuộc đường phố ở Anh, đặc biệt là nơi này, cô chưa hề tới lần nào. Vào buổi tối một chiếc xe đều không có, cô đi một đoạn đường dài liền cảm thấy mệt, lúc này trời đã gần sáng, chẳng lẽ cô định ở nơi này chờ hừng đông rồi đón xe sao?

Cái loại cảm giác cô độc này, giống như là thủy triều, từng đợt từng đợt đánh tới. Cảm giác thật bất lực, cũng sẽ không bởi vì bất lực mà có vẻ càng rõ ràng là...

Rốt cuộc vẫn là đi đến trước này, mấy ngày nay chịu đựng, đại khái chính là như vậy. Cô cái gì cũng không mang theo, đi ra khỏi nơi đó, về sau có thể tùy ý bước đi trên con đường tương lai của mình, bước tới một bước, thế nhưng tại sao cô lại cảm thấy đau lòng, muốn khóc...

Cái tên của người ấy đã khắc sâu lên trái tim mình, giống như không bao giờ có thể xóa nhòa đi. Lý trí nếu không làm chủ cô biết chính mình sẽ mất khống chế, giống như hiện tại vậy...

Phi Phàm, Lương Phi Phàm...

Hai mắt Bạch Lộ nóng hổi, không nhịn được nước mắt thi nhau rơi xuống. Cước bộ cô chậm dần rồi ngừng hẳn.

- - - - -

Người đi phía trước mình đột ngột dừng lại, Lương Phi Phàm cũng dừng theo, có chút bối rối đứng nép sang một bên lẫn trốn. May mắn thay con

đường này có rất nhiều cánh đồng giống nước Pháp, thân cây cổ thụ to lớn vừa vạm có thể che khuất anh.

Lương Phi Phàm ẩn nấp trong chốc lát, sau đó mới cẩn thận lộ đầu ra phát hiện tự bao giờ Bạch Lộ đã ngồi xõm bên vệ đường, đôi tay gặt gao nắm chặt cái bậc thang bên chân đường, mi mắt rũ xuống, không biết là đang suy nghĩ điều gì.

Không sai biệt lắm khoảng cách là một trăm mét, hơn phân nửa thời gian này, có một tầng hơi mỏng sương mù trong không khí, Lương Phi Phàm cảm giác được người đang ngồi xõm bên kia, dường như đang bị sương mù nuốt chửng, thật bi thương.

Cô đang đau khổ điều gì?

Cô chắc hẳn đang rất đau khổ, vừa rồi anh rõ ràng thấy được nước mắt của Bạch Lộ, trong đầu nhớ lại giọng nói khàn khàn của cô, Phi Phàm cảm thấy thật đau lòng.

Anh muốn tiến lên, duỗi tay đem lấy cô ôm vào lòng ngực, thế nhưng lòng bàn chân giống như mắc phải đinh, không có cách nào nhúc nhích.

Cuộc đời anh lần đầu tiên cảm thấy bước một bước chân thôi mà khó khăn như thế.

Thực xin lỗi!

Anh ở trong lòng thầm nói, ánh mắt thâm thúy ẩn nấp phía sau thân cổ thụ, nhìn bóng dáng cách đó không xa...

Sau một lát, anh lấy di động nhấn một loạt dãy số, lưu loát nói tiếng Anh: "Đưa đến đây một chiếc xe, phải là xe taxi, địa điểm là... Tiểu... Lộ..."

Có lẽ là do không gian xung quanh quá mức yên tĩnh.

Bạch Lộ ngồi xổm tại nơi đó, hô hấp khá nhẹ nhàng, chậm chạp, kỳ thật là đang cố gắng khắc chế chính mình. Bởi vì sợ rằng mạnh mẽ hô hấp sẽ phá tan đi phần kiên trì cuối cùng của bản thân, hốc mắt ướt át, cổ họng giống như sắp phun ra một ngụm máu, sơ suất một chút có thể sẽ vô ý nổ ra bất cứ lúc nào.

Giống như một con sâu ngã vào trong mạng nhện, mặc kệ giãy dụa như thế nào cũng không thoát ra được, càng bị trói chặt chẽ - sống không được, chết cũng không xong.

Vẫn cố gắng nhẫn nhịn, nhưng cuối cùng nước mắt lại rơi xuống, từng giọt từng giọt rớt trên mu bàn tay cô, ấm nóng. Cổ họng cô có cảm giác chua xót, dường như đang bành trướng ra. Tuy nhiên, Bạch Lộ đều đã nhẫn không nổi nữa. Cô cắn môi, lặng lẽ khóc, cảm giác nghèn nghẹn giống như là đang nức nở sau cùng là biến thành gào khóc. Đèn đường ở phía đối diện sáng lấp lánh tựa như đôi mắt của người đang chăm chăm nhìn cô, Bạch Lộ cảm thấy thật khó chịu, huyết thái dương giật một cái, đại não như trì trệ, cô sợ cho dù ngồi xổm cũng sẽ không khống chế được té ngã. Chỉ có thể cố gắng đưa tay nắm chặt bậc thang bên đường, bởi vì dùng sức quá mức, móng tay đều bị gãy đi phân nửa, tuy nhiên Bạch Lộ không hề cảm thấy đau.

Bàn tay Lương Phi Phàm nắm chặt thành nắm đấm. Anh nặng nề đánh lên gốc cổ thụ, cánh môi khẽ mấp máy, đứng ở khoảng cách một trăm mét mình người con gái mình yêu thương người xổm bên đường khóc không thành tiếng. Lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy mình thật vô dụng.

Đôi mắt thâm thúy hằn lên tia máu, đồng tử anh co rút, nhìn cô khóc thế nhưng trước sau chưa hề bước thêm một bước nào.

Dưới bầu trời đen nhánh ở đất nước xa xôi này, hai người tách nhau ra, giờ phút này, trong lòng đều chỉ có một niệm tưởng...

Trước nay lại chưa hề biết, thì ra yêu một người sẽ đau khổ giống như thế. Bao nhiêu thân mật, bao nhiêu ân ái đến lúc chia xa sẽ đón đau bấy nhiêu lần.

Giống như là có người đang cầm dao, ngăm ngay tâm điểm dùng sức đâm vào, hơn nữa thậm chí còn cảm thấy chưa đủ thống khoái, ở miệng vết thương xung quanh cũng ra sức cào xé...

Hai mươi phút sau, xe tới, Bạch Lộ thấy nơi xa xa trước mắt thật chói, cô cố sức mà híp mắt, căn bản không tưởng tượng nổi nơi này sẽ xuất hiện xe taxi. Nhưng bây giờ cô đã quá mệt mỏi, cũng không thể nghĩ nhiều, cố sức đưa tay vẫy xe, rồi đi.

Nửa tiếng sau, Lương Phi Phàm vẫn như cũ đứng ở nơi xa, một tay chống thân cây, tay còn lại cầm điều thuốc. Dưới chân anh đã có vô số tàn thuốc lá rơi vơ vãi, Phi Phàm đứng như thế cũng đã nửa tiếng, hút hết cả một gói thuốc.

Thời điểm di động vang lên, anh có chút hoảng hốt, ngây người nửa ngày mới biết là di động của mình reo, chấp nhận cuộc gọi, Lương Phi Phàm khẽ nói: "Tìm người đi theo quan sát cô ấy..."

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 214

Edit: Quỳnh

Beta: Huyền Phương

Gác máy. Anh đem nửa liều thuốc còn trên tay dùng sức mà hút hai ngụm rồi bóp nát ném ở trên đường, sau đó xoay người rời đi.

Cách nhau xa 30 phút, phương hướng hai người đi lại trái ngược như cũ.

Hai ngày sau.

“Bạch lộ, tôi có thể cho phép em xin nghỉ mấy ngày để đi xử lý chuyện tình của mình, kỳ thật thành tích của em rất tốt cho nên không cần phải tạm nghỉ học, cơ hội như vậy rất khó được, lần này để mất, về sau khẳng định sẽ hối tiếc, em biết không?”.

Giáo sư ở Anh quốc của Bạch Lộ sau khi nhận được thư tạm nghỉ học của cô thì tự mình bác bỏ, hơn nữa còn khuyên cô: “Trước giờ thầy vẫn luôn xem trọng em, em chỉ cần tốt nghiệp rồi về nước tìm một công ty để làm việc là không thành vấn đề, hy vọng em ở tương lai có thể đẩy lên một luồng gió mới trong giới thiết kế kiến trúc.”

Bạch lộ nắm chặt tay, kì thực lúc viết thư để xin tạm nghỉ học, trong lòng cô cũng rất là do dự.

Như thiết kế sư lừng danh này nói thì tiền đồ sau này của mình là vô lượng, nếu như để mất cơ hội lần này thì quá mức đáng tiếc, nhưng là..... Cô còn muốn tiếp tục lưu lại nơi này sao? Nếu lưu lại nơi này, cũng tương đương là ở dưới mí mắt của Lương Phi Phàm, chỉ nghĩ như vậy thôi cô liền đã không muốn lưu lại nhưng như vậy thì tính sao chứ. Kì thật chỉ cần anh muốn thì cô sợ chính mình có chạy tới chân trời góc bể vẫn như cũ ở dưới mí mắt của anh đi.

“.....Trở về đi, thầy cho em 2 ngày để suy nghĩ thật kĩ, đến lúc đó nếu em vẫn còn muốn tạm nghỉ học, thầy sẽ không ngăn em nữa.”

Đây là lời cuối cùng mà giáo sư nói với cô, rốt cuộc Bạch Lộ cũng không có nhắc lại chuyện tạm xin nghỉ học nữa, bởi lẽ trong lòng cô cũng có một phần do dự.

Suy đi tính lại hẳn là cô nên về nhà mẹ một chuyến rồi hãy quyết định sau, dù sao cô cũng được nghỉ mấy ngày phép

Thời điểm lúc bước đi, lại vừa khéo đụng phải Demon, hai người cũng có một đoạn thời gian không có gặp mặt, nam sinh ở nước ngoài đều tương đối nhiệt tình, liền tính là lúc trước bị cự tuyệt thì sự nhiệt tình đó cũng sẽ không thay đổi bao nhiêu, cho nên khi Demon thấy Bạch Lộ thì vẫn là rất vui vẻ và cho rằng cô vừa đi học về

Bạch lộ lắc đầu: “Tôi chuẩn bị về thành phố A một chuyến, có lẽ.....3 ngày sau mới quay về đây

“..... Có lẽ?”

Demon có chút không hiểu nhú mày: “Tiếng Trung của mấy cô từ “có lẽ” này chẳng phải là không có khả năng sao? Chẳng lẽ 50% có thể là cô không trở lại?....No! cô đang suy nghĩ cái gì đây? Sao có thể không trở lại được chứ, cơ hội như vậy rất khó được, cô vì cái gì muốn từ bỏ? Là tôi cho

cô áp lực quá lớn sao? Tôi có thể cùng cô làm bạn tốt với nhau mà, chỉ là bạn tốt, bạn tốt.....”

Bạch lộ bị dáng vẻ khẩn trương của anh ta chọc cho bật cười, “ Không phải bởi vì anh đâu..... Bất quá, cảm ơn anh Demon ”.....“Cái gì?”

Bạch lộ nhếch môi cười, nhưng cái gì cũng không nói, trong lòng lại nghĩ: “Bởi vì bộ dáng hiện tại của anh làm tôi đột nhiên biết được, kỳ thật trên thế giới không chỉ có tình yêu, còn có bạn bè, tình thân nữa, nếu cứ mãi tránh né thì vĩnh viễn đều không thể giải quyết được bất cứ vấn đề gì, vậy thì cô không phải tránh né nữa.”

.....

Khi Bạch lộ trở lại thành phố A thì đã là buổi chiều ngày thứ ba, thành phố A đã đi vào cuối mùa thu, cô ra đến cửa sân bay thì trời lại bắt đầu mưa tí tách

Tìm một chiếc xe taxi, rồi cô nói với tài xế địa chỉ bệnh viện mà mẹ mình đang ở, cô rời đi đã 5 tháng nhưng kỳ thật nơi đây không có thay đổi bao nhiêu hết nhưng không biết vì cái gì cô lại thấy thương cảm.

Từ sân bay đến bệnh viện phải đi qua đường cao tốc, nhìn hai bên đường thật nhiều cây mà cô không biết tên, lá cây đều xòe ra hơn phân nửa, liên tính không có rớt, cũng là đúng đưa rồi lắc lắc, phảng phất như giây tiếp theo nó sẽ rơi xuống mặt đất vậy, sẽ bị nước mưa thấm ướt, sau đó hư thối ở trong bùn đất.

Bạch lộ bỗng nhiên nhớ tới một câu —— lá rời đi cây thì gió lại đuổi theo, chỉ là nhánh cây không giữ được lá lại thôi

.....

Kỳ thật ai cũng biết, cây không giữ được lá, lá chỉ dừng lại ở nhánh cây một đoạn thời gian, rồi cuộc nó vẫn sẽ rơi xuống, như vậy đã nói lên nó không hề thuộc về cây, mà nó cùng với gió cũng chỉ là gặp thoáng qua, lá và cây chân chính thuộc sở hữu là của đất

Lá rụng về cội.

Người, có hay không cũng là như thế này?

Cả đời này, có quá nhiều lựa chọn, kỳ thật ai cũng đều có một con đường để đi là chỉ không biết sẽ đi về đâu mà thôi

.....

Tần Trân Hi thương thế khôi phục rất tốt nhưng lúc trước nào bộ bị chấn động mạnh, cho nên ở lại bệnh viện để theo dõi vài tháng, chủ yếu vẫn là bởi vì chỗ cô ở cách bệnh viện thành phố A quá xa, Lương Phi Phàm sợ cô phiền toái liền phân phó bác sĩ, làm cô ở bệnh viện một đoạn thời gian, chờ đến tình huống hoàn toàn xác định không ngại, lại xuất viện.

Bạch lộ đã 5 tháng không trở về bệnh viện để thăm Tần Trân Hi.

Đứng ở cửa phòng bệnh nhìn thấy bóng dáng Tần Trân Hi, hốc mắt Bạch Lộ một trận ướt át, Mẹ khôi phục thực tốt, tinh thần cũng thực tốt, cô liền mở miệng kêu một tiếng, “Mẹ, con đã trở về.....”

Tần Trân Hi đang chỉnh quần áo động tác dừng lại một chút, không dám tin tưởng mà quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy con gái mình đứng ở cửa, ngoài ý muốn, “Bạch lộ? Con.....Con sao lại thế này?. Con không phải đang ở Anh quốc sao?”

Bạch Lộ hít hít cái mũi, tiến lên kéo tay mẹ mình,: “Con nhớ mẹ a, cho nên trở về xem mẹ thế nào”. Nhìn mẹ thu thập quần áo, Bạch Lộ liền nói:

“..... Ân, con biết mẹ hôm nay được xuất viện, cho nên liền xin giáo sư xin nghỉ ba ngày

Tần Trân Hi thở dài: “Đứa nhỏ ngốc này, mẹ không phải rất tốt sao? Trong khoảng thời gian này mẹ khôi phục rất tốt, con đừng xin nghỉ mà ở lại đây, bên kia chương trình học không phải đều rất quan trọng sao? Xin nghỉ không tốt.”

“Mẹ, con nhớ người a”

“.....”

Tần Trân Hi ánh mắt mềm mại, nguyên bản b là phụ nữ tính tình rất là thanh lãnh, bất quá đã trải qua một lần sinh tử, đối với rất nhiều chuyện đều sẽ có cái nhìn không giống nhau, đối với thân nhân duy nhất của mình tự nhiên so với trước kia càng quý trọng hơn.

Bà duỗi tay, đem Bạch Lộ ôm vào trong lòng ngực, bàn tay nhẹ nhàng mà vỗ vỗ: “Chịu cái gì ủy khuất rồi sao? Nhìn dáng vẻ của con rất tiêu tụy, không giống như là trở về giúp mẹ xuất viện, nói với mẹ, con làm sao vậy?”

Trong khoảng thời gian này ở bệnh viện, cũng không phải không có khả năng nhìn thấy tin tức, Tần Trân Hi trong lòng quả thực biết, chỉ là Lương Phi Phàm ngẫu nhiên lại đây một chuyến, cũng sẽ không cùng Bà nhắc tới những cái sự tình đó, Bà coi như cái gì cũng không biết.

Đối với sự tình của con gái, Bà từ trước đến nay đều là thái độ này, không nói, tự nhiên sẽ có cách xử lý, Bà cũng không miễn cưỡng.

Chính là hiện tại con gái đột nhiên đã trở lại, bag liền biết, tình huống hẳn là không tốt

Bạch Lộ ở trong lòng ngực của Bà lắc đầu, tiếng nói lại có chút ghen ngào, “..... Không có, con không có.....”

“..... Bạch lộ.”

Giọng nói rơi xuống, Tần Trân Hi lại bỗng nhiên đẩy đẩy thân thể Bạch Lộ, bà đánh gãy lời nói của Bạch Lộ, ánh mắt xuyên thấu qua Bạch Lộ, nhìn Lương Phi Phàm đứng ở ngoài cửa, khéo léo mà cười cười, rồi nói: “... Phi Phàm tới”

Thân mình Bạch Lộ cứng đờ, có chút không được tự nhiên mà buông lỏng Tần Trân Hi ra, dừng một chút rồi mới chậm rãi xoay người sang chỗ khác.

Cô cho rằng mẹ cái gì cũng không biết cho nên cũng không nghĩ ở trước mặt mẹ biểu hiện cái gì. Thân thể của bà vừa mới vừa kháng phục, Bạch Lộ không nghĩ làm bà vì chính mình mà lo lắng.

“Phi Phàm, vào đi.”

Tần Trân Hi hướng về phía Lương Phi Phàm chào hỏi.

Bạch Lộ đáy mắt hiện lên một tia kháng cự, bị Lương Phi Phàm thu hết vào đáy mắt, trong lúc nhất thời trái tim quặn đau, ngũ quan thâm thúy của anh không hề có biểu lộ gì, chỉ là nói với Tần Trân Hi: “Con biết Bạch Lộ lại đây, muốn tìm cô ấy nói mấy câu.”

Tần Trân Hi trong lòng biết rõ ràng hai đứa nhỏ là có chuyện mâu thuẫn. Bà đại khái cũng biết là chuyện như thế nào. Chỉ là nhân phẩm Lương Phi Phàm bà xem ở trong mắt, người đàn ông này là một người rất có trách nhiệm, Bạch Lộ không ở này 5 tháng rồi, anh cũng xem bà như là trưởng bối mà chiều cố, đường đường là người thừa kế Lương Thị, Bà có tài đức gì? Liền tính trên lưng đeo rất nhiều ân oán thì bà cũng hoàn toàn không muốn đem bi kịch của thế hệ trước đè lên con cháu.

Cho nên, Tần tần hi, người phụ nữ ôn nhu uyển chuyển, này vẫn luôn đều có thể thông cảm. Như là hiện tại bà cũng có thể thông cảm Bạch Lộ.

“Đi đi Bạch Lộ, đồ vật để mẹ thu thập xong rồi ở chỗ này chờ con, con cùng Phi Phàm đi ra ngoài trò chuyện đi.”

Bạch Lộ cũng không nghĩ làm trò trước mặt mẹ nữa, cùng Lương Phi Phàm nói gì đó, cô gật gật đầu, đi theo Lương Phi Phàm ra ngoài.

Lương Phi Phàm mang theo cô trực tiếp tới chỗ bãi đỗ xe, anh mở cửa xe rồi ngồi ở ghế phụ, xoay người, kêu cô lên xe.

Bạch Lộ do dự một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn nghe lời lên xe, mặc kệ anh đối với chính mình nói cái gì, cô cũng có chuyện muốn cùng anh nói cho rõ ràng.

Kỳ thật chỗ sâu nhất dưới đáy lòng cô người đàn ông này vẫn là người cô tín nhiệm, cho nên đơn độc ở trên xe cùng anh, trong lòng cô không thoải mái nhưng không có bất luận cảm giác khủng hoảng gì cả.

Lương phi phàm đi vòng qua ngồi vào trong xe, hẳn cũng không có khởi động xe, thời điểm đóng cửa xe cũng lặng yên không có tiếng động, không gian im lặng và nhỏ hẹp ở bên trong xe nháy mắt liền che kín hơi thở của hai người. Như thế lại làm Lương Phi Phàm tham luyến bởi vì anh cảm thấy, giờ khắc này cô gần anh như thế, cơ hồ anh có thể ngửi được mùi thơm trên cơ thể của cô, làm cho thân thể chính mình ngo ngoe rục rịch.

Bạch Lộ ngồi bên cạnh anh thân thể vẫn luôn căng thẳng, cô không có ngẩng đầu, đôi tay gác ở đầu gối, mười ngón tay khoanh ở cùng nhau.

Lương Phi Phàm quay mặt nhìn cô, nhìn ra cô không được tự nhiên, những cảm giác mâu thuẫn đều ở quanh thân của cô. Anh thở dài nhịn xuống dục vọng, muốn tiến lên đem cô ôm vào trong lòng ngực nhưng anh

cũng biết chính mình hiện tại không thể, chỉ có thể liều mạng mà khắc chế bản thân.

Anh lên tiếng trước: “Khi nào trở về?”

Bạch lộ kéo kéo khóe miệng, không có cảm xúc gì mà trả lời anh: “Anh không phải vẫn luôn biết sao? Còn cố hỏi?”

Lương Phi Phàm đáy mắt hiện lên một tia chật vật, đại khái trên toàn thế giới cũng chỉ có một cô gái là cô dám dùng giọng điệu như thế để nói chuyện với anh.

“Bạch lộ, anh muốn hảo hảo cùng em nói chuyện một chút. Có lẽ về sau đều không có cơ hội, lần này, có thể hay không đem sự bén nhọn trên người đều thu hồi lại, chẳng lẽ những chuyện chúng ta đã từng trải qua đều không đủ để làm em có thể tâm bình khí hòa cùng anh nói chuyện sao?”.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 215

Edit: Trần My

Beta: Huyền Phương

“Chính vì đã từng có tất cả mọi thứ nên khi mất đi mới khiến người ta đau đớn khó chịu như vậy...”

Bạch Lộ vô thức siết chặt nắm tay, các khớp xương căng cứng, tiếng nói cô thấp thấp lại có chút khàn khàn.

Lâm Hựu Gia đang hát một bài ca mang tên “Chua xót”

Chúng ta đã từng yêu nhau, nghĩ đến thật chua xót.

Chúng ta đã từng có nhau, nhưng bây giờ tất cả thật buồn.

Trên thế giới này, điều tàn nhẫn nhất không phải là không gặp được ai đó để yêu mà chính là đã gặp nhau nhưng rồi bỏ lỡ...

Lương Phi Phàm hô hấp như cứng lại. Bàn tay đặt ở vô lăng cũng vì lời nói của Bạch Lộ mà khẽ động. Ánh mắt thâm thúy của anh bây giờ muôn phần nặng nề. Anh nhìn người con gái bên cạnh, hận không thể đem cô nuốt trọn vào cơ thể...dĩ nhiên nếu điều đó khiến mọi thứ tốt hơn bây giờ thì có thể anh sẽ làm thật,...

Nhớ đến thời điểm khi ở nước Anh, dáng vẻ đau đớn của Bạch Lộ ngồi xổm ở đường lớn không người mà gào khóc khiến cho trái tim anh run rẩy đau đớn.

Chính là đã từng có tất cả mọi thứ, thời điểm khi mất đi mới khiến người ta đau đớn khó chịu.

Cô khổ sở, anh biết. Cho nên chính anh cũng đau đớn không kém nhưng anh cũng không biết phải làm thế nào để vẹn toàn.

“...Anh biết, em đã nói với anh không muốn gặp lại anh. Xem như lần này sẽ là lần cuối anh chủ động xuất hiện trước mặt em. Hãy nói chuyện với anh một lúc, nếu em không muốn nói cũng xin lắng nghe anh, Bạch Lộ, hãy tiếp tục theo đuổi ở SGA.”

“Em yên tâm, anh hứa với em sẽ không làm phiền đến em, anh sẽ làm được. Sau khi xuống xe, chỉ cần em không cần anh, anh sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa, cho nên không cần trốn tránh anh.”

Bạch Lộ gật đầu: “Anh yên tâm, tôi hứa với anh không rời khỏi SGA, tôi sẽ giữ lời hứa. Tôi đã suy nghĩ sẽ rời khỏi nước Anh nhưng bây giờ tôi đã tự mình cân đo cẩn thận. Tương lai của tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm. Tôi sẽ không từ bỏ việc học cho đến khi tốt nghiệp.”

Lương Phi Phàm nghe cô nói như vậy, trong lòng nhẹ nhõm như buông bỏ được một tảng đá.

Những ngày qua, cô làm gì anh đều biết. Cô muốn tìm một gia sư riêng, rời khỏi trường. Anh luôn hy vọng cô trở nên thật giỏi giang, luôn thực hiện những điều tốt đẹp cho cô. Cô đã từng nói với anh, thiết kế kiến trúc chính là ước mơ của cô. Mà ước mơ đó, anh muốn giúp cô hoàn thành nó.

Đó là một điều rất hạnh phúc cho một người được sống trong giấc mơ của chính mình.

Anh ấy biết rằng những điều có thể làm cho cô trong tương lai đã trở nên "hạn chế", vì vậy anh muốn chuẩn bị tốt mọi thứ cho cô.

"... Cơ thể của mẹ em gần như đã phục hồi nhưng chỉ vừa mới xong phẫu thuật. Bác sĩ Smith đã giải thích về nó, sau vài năm phẫu thuật, có thể có một số di chứng, vì vậy tốt nhất là để bà ở lại Thành phố A, anh đã chuẩn bị một ngôi nhà cho bà ở một vị trí thuận tiện gần trung tâm

“Tôi không cần.” Bạch Lộ cau mày, cắt ngang lời anh.

Lông mày của Lương Phi Phàm nhíu chặt hơn cô, cuối cùng đưa bàn tay nhỏ bé của cô nắm chặt trong lòng mình. Bạch Lộ vùng vẫy trong tiềm thức, cổ họng Lương Phi Phàm đau đớn, đôi mắt trở nên đen láy nổi lên vài tia máu, giọng nói trầm thấp: “Vì cái gì mà em không cần? Đây là những gì em xứng đáng, Bạch Lộ, ít nhất cho đến bây giờ em vẫn là vợ Lương Phi Phàm anh. Mọi thứ anh làm cho em là xứng đáng. Một ngôi nhà không là gì cả, tất cả anh đền bù cho em, em hãy chấp nhận nó, anh sẽ cảm thấy thoải mái hơn một chút....”

“Tôi không nghĩ sẽ tiếp nhận nó.”

Bạch Lộ đột nhiên ngược lên, ánh mắt nhìn vào đôi mắt đang thiêu đốt của Lương Phi Phàm, cô chớp mắt, nói: “Tại sao tôi phải chấp nhận? Tôi là vợ của anh, nhưng chúng ta sẽ ly hôn. Vì vậy cho nên anh phải cho tôi một căn nhà? Lương Phi Phàm, tôi biết anh rất hào phóng có nhiều tiền. Một căn nhà hay mười căn nhà đối với anh không là gì cả. ...Nhưng đối với tôi, chính là không cần thiết. Nếu đã ly hôn với anh, một xu tôi cũng không lấy. Tôi không muốn có bất cứ điều gì liên quan đến anh. Và anh không phải chịu bất kì gánh nặng nào cả. Cuộc hôn nhân chính là tự tôi muốn kết thúc. Tôi biết anh gặp khó khăn, tôi cũng không có phương pháp nào giúp anh giải quyết. Tôi hiểu anh bất lực, vì vậy tôi chọn quay đầu và rời đi. Giữa chúng ta...Nếu muốn nói lời công bằng, chưa nói đến việc ai phản bội ai. Đã đến được với nhau, thì không muốn từ bỏ. Một số việc đối với anh, có

thể là gia đình, có thể là quyền lực nhưng đối với tôi, trái tim là rõ ràng nhất.”

“Vì vậy đừng dùng căn nhà để bù đắp cho tôi. Điều này sẽ khiến tôi nghĩ rằng tôi từng chỉ là một người phụ nữ, người phụ nữ đơn giản nhất và cũng chỉ là người qua đường.”

Mặc dù điều này đã trở thành hiện thực.

“Vậy em nghĩ anh thế nào? Anh không biết điều gì khác có thể thực hiện được cho em...”

"Anh không cần phải làm bất cứ điều gì cho tôi."

Bạch Lộ đẩy tay anh ra và lấy ra thỏa thuận ly hôn từ túi của cô, đã ký tên cô – Bạch Lộ.

Cô nhớ rằng khi cô yêu cầu luật sư soạn thảo thỏa thuận ly hôn này, cô không có bất kỳ nội dung đặc biệt nào. Cô thấy nó rất nghiêm túc. Cuối cùng khi cô ký nó, cô nhớ khi cô kết hôn lần đầu tiên. Anh tự đưa mình đến Cục Nội vụ để đăng ký.

Lúc đó, đó cũng là một từ có ba ký tự. Khi cô ký nó, đó cũng là một giọt nước mắt nhưng lúc đó nó hạnh phúc thế nào?

Từng nét bút giống như là học sinh tiểu học mới tập viết. Sợ là viết sai, sợ là khó coi. Cứ như vậy viết một cách nghiêm túc.

Mà hiện giờ, cũng cùng một nét bút, đã từng có bao nhiêu hạnh phúc rồi bây giờ biến thành những thống khổ nhất. Không phải là sợ sai, không phải là sợ khó coi nữa, mà chính là không thể không viết.

Cho nên, đã từng hạnh phúc như vậy, vì...

Cái gì còn muốn nhắc tới?

Nâng người lên, trái tim như bị người ta siết chặt., đau đến mức hít thở không thông. Ai sẽ cho cô một không khí trong lành?

"Hãy ký vào đây, sau đó để tôi đi, làm những gì anh hứa với tôi hôm nay, miễn là tôi không tìm anh, anh cũng đừng xuất hiện trước mặt tôi."

Mỗi lời cô ấy nói đều chậm, thâm trầm mang theo run rẩy mà cô không thể kiểm soát được: "Đây là điều tốt nhất anh có thể làm cho tôi, và tôi muốn anh làm điều đó cho tôi. Phi phàm..."

Khi cô gọi hai từ này, mũi Bạch Lộ chua chát. Thực sự không có cách nào để kiểm soát nó. Nước mắt chảy ra quá nhanh. Khi cô phản ứng, nước mắt đã tuôn rơi trên má cô. Cô có chút chột vật đuổi tay muốn lau nó đi, cơ thể đột nhiên bị khóa chặt, cô chỉ “Ừm” lên một tiếng, âm thanh chỉ vừa đến cổ họng thì đôi môi đã bị lấp kín.

"..."

Lương Phi Phàm một tay đặt sau cổ cô, một tay ghì chặt ở eo, đem cả cơ thể cô ấn vào lòng, hung hãn hôn lên môi cô.

Hương vị trên môi cô quen thuộc với anh, sự tham luyến mang lại cho anh cảm giác thật mạnh mẽ, anh biết rằng cô sẽ không vui khi anh chạm vào cô như thế này nhưng anh không có cách nào kiểm soát, anh muốn hôn cô, tham lam mà thu lấy hết hương vị trên người cô.

Người đàn ông hôn nụ quá mạnh mẽ và hống hách. Bạch Lộ chỉ cảm thấy toàn bộ người bị ép chặt trên ghế. Cơ thể người đàn ông cao lớn liên tục ép lên. Rõ ràng là trong một phạm vi nhỏ hẹp như vậy nhưng anh lại có thể điều khiển nó một cách tự do. Bàn tay vốn trên eo cô từ từ duỗi ra, chậm rãi tiến lên trên. Ngựa quen đường cũ, một bên tay ôm bờ ngực mềm mại của cô mà xoa nắn.

“...Ừm”

Bạch Lộ rên rỉ một tiếng, hô hấp khó khăn, cô cảm thấy không khí trong phổi gần như bị hút cạn. Lương Phi Phàm vẫn là không đủ, thế nào cũng không đủ. Anh muốn cô, đem tất cả của cô dung nhập vào anh. Như thế này làm sao có thể đủ?

Nếu thời gian có thể dừng lại đây 1 giây, cũng chưa chắc không phải là một chuyện tốt.

Bởi vì lúc này đây nếu anh buông cô ra, có lẽ về sau sẽ không còn cơ hội nữa.

Cái ý niệm tuyệt vọng này nảy sinh trong đầu anh, khiến anh càng làm mà càng không thể dừng tay. Thừa dịp Bạch Lộ hé môi hô hấp, anh linh hoạt đầu lưỡi xâm nhập, càn quét bên trong, khiến cô không thể chịu nổi mà run rẩy.

Anh là người đàn ông đầu tiên của cô, là chồng của cô. Đem cho cô tình yêu, đem cho cô kích thích, vô số cao trào. Trương Ái Linh từng nói qua, ‘Để xuyên qua tâm hồn nữ nhân chính là đi qua con đường âm đ*o’

Câu này xét cho cùng cũng không phải không đúng. Dù là trái tim hay lời nói, phản ứng của cơ thể luôn thành thật hơn.

Cô biết trong lòng vốn là không thể cùng anh mà đây đưa nhưng chính cơ thể cô khi anh chạm vào lại qua mãnh cảm.

Lương Phi Phàm nặng nề hôn cô, hút tất cả chất lỏng của cô vào miệng. Đầu lưỡi của anh dùng sức muốn nuốt trọn chiếc lưỡi mềm mại của cô. Thân thể cô đang bị một trận kích thích hành hạ, đôi tay vô lực muốn bắt lấy cái gì cũng không được. Đầu ngón tay cứ vậy mà run rẩy.

“...Bạch Lộ, Bạch Lộ...”

Người đàn ông giọng nói trầm thấp, bộc lộ hết tình yêu và ham muốn, bám lấy môi cô, gọi tên cô từ trong sâu thẳm trái tim cô, cảm giác này giống như một hạt mầm nhỏ, tùy ý mà ở thân thể cô đào bới, tìm thấy rồi liền cẩn thận gói lại. Vì nếu không cẩn thận mang nó cất đi, liền như máu thịt, không có biện pháp cắt ra. Như trái tim, chẳng thể đánh mất.

Lần tổn thương này thật sự rất đau, phi thường đau lòng.

Thân thể chậm rãi thả lỏng, Lương Phi Phàm tay đặt nơi bờ ngực Bạch Lộ xoa, nhéo. Trán hai người kề sát nhau, trong xe không khí đã trở nên nóng rực. Cô không cách nào đẩy được người đàn ông này ra, trong khoảnh khắc cơ hồ cho rằng mình thất thế, tiếng chuông di động đột ngột vang lên.

Cả hai người họ đều thoáng giật mình. Bộ não hỗn loạn, giống như bị một cây gậy bất ngờ đập mạnh vào gáy. Sau một khoảnh khắc xiềng xích, tâm trí đột nhiên rõ ràng.

"... buông ra..."

Cô ấy lắc người đàn ông trên cơ thể, nhưng Lương Phi Phàm không buông cô ra, cắn môi, ngậm chặt môi cô bằng cái lưỡi nóng bỏng, thở dốc: "... đừng quan tâm, hãy cho anh, anh muốn em... Bạch Lộ..."

Bạch Lộ hô hấp hỗn loạn, trái tim đang run rẩy, giây phút vừa rồi còn đang ý loạn tình mê, cũng bị tiếng di động cắt ngang, cô không thể không đẩy người đàn ông này ra, dùng sức mà mở miệng: "...Không cần, không cần ...anh buông tôi ra, ...Lương Phi Phàm, anh tính làm gì?....Chúng ta đã ly hôn, anh lại còn muốn đụng vào tôi?..."

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 216

Edit: Thủy Thù

Beta: Huyền Phương

“Em có cảm giác, em dám nói em không yêu anh không?” Người đàn ông muốn mà không được thỏa mãn mới có thể bị dục vọng bao trùm thần trí như vậy, Lương Phi Phàm thật sự là không nghĩ mình lại nói ra những lời như thế, quả là có một chút xúc động nhưng đến cực hạn người đàn ông bá đạo kia sẽ không từ thủ đoạn.

Anh muốn cô, anh rất nhớ thân thể của cô.

“Bạch Lộ, anh yêu em, cho anh ”

"Lương Phi Phàm..... anh buông ra..... anh tỉnh táo một chút! Tôi..... Không cần..... tôi không cần!"

Anh rốt cuộc xem cô là cái gì? Giấy thỏa thuận ly hôn hằn để ở trước mặt, sau đó lại cùng người phụ nữ khác kết hôn, hiện tại lại đè lên người cô, luôn miệng kêu “Muốn cô”.....Này rốt cuộc là sao?

.....

Tiếng chuông di động vẫn liên tục vang lên không ngừng, rốt cuộc cũng kéo được lý trí cơ hồ là muốn hỏng của người đàn ông đang đè trên người cô. Anh chậm rãi phục hồi lại tinh thần lại, đầu ngón tay chạm vào nước

mắt của cô, ánh mắt chột lóe, nhìn thấy đôi mắt hồng hồng của cô, phía dưới đáy mắt tràn ngập kháng cự, thống khổ còn có hoảng sợ.

Anh đang làm cái gì thế này?

Bỗng nhiên nhận thấy được hành vi mất khống chế vừa rồi của mình, Lương Phi Phàm nhíu mày ôm thân thể của cô, hít một hơi thật sâu, điều chỉnh lại hô hấp của chính mình, lúc này mới chậm rãi buông lỏng cô ra.

“Xin lỗi.....”

Thanh âm của anh có chút khàn khàn lại mang theo vài phần ần nẫn, Bạch Lộ cắn môi, cái gì cũng không muốn nói, đẩy cửa ra muốn xuống xe lại phát hiện cửa xe đã bị khóa.

Giọng nói của cô có phần ảm ức: “..... mở cửa ra!”

“Chờ một chút.”

Di động vẫn luôn đổ chuông không ngừng, Lương Phi Phàm cau mày lấy di động ra, nhìn thoáng qua dãy số, gương mặt đang âm trầm của anh lại càng khó nhìn hơn một chút.

Bỗng nhiên bên cạnh vang lên một trận cười thanh lãnh, Bạch Lộ nhìn lướt qua cũng thấy được dãy số trong di động của anh, cô cười: “..... Lương Phi Phàm, đem giấy thỏa thuận ly hôn ký tên đi, tôi thật sự không nghĩ sẽ gặp anh.”

“.....”

Là Diệp Liên gọi đến, Lương Phi Phàm nhíu mày, trực tiếp ấn nút tắt, anh biết cô vừa mới thấy được tên người đã gọi đến.

Không có cách nào để giải thích, kỳ thật cũng không cần phải giải thích cái gì, ccho dù hiện tại anh cùng Diệp Liên kết hôn chỉ là kế hoãn binh

nhưng anh cũng biết cô sẽ không chịu nghe anh giải thích.

Đem điện thoại ném ở trên xe, Lương Phi Phàm đem ánh mắt dừng ở trên tờ giấy thỏa thuận ly hôn kia, một bên thì cô đã tên xong chỉ còn chờ anh ký nữa thôi, Bạch Lộ sẽ không bao giờ là Lương phu nhân của anh nữa sao?

Anh đã từng nói qua, Lương phu nhân chỉ có thể là Bạch Lộ.

.....

Là anh vi phạm hứa hẹn, anh biết.

Lại giấy giụa như thế nào mới được đây, chuyện này anh phải nói sao đây, anh nắm thật chặt tay lái, sau một lát rốt cuộc vẫn là duỗi tay ra cầm tờ giấy thỏa thuận ly hôn trong tay của Bạch Lộ nhìn vài lần, cuối cùng mở miệng bình tĩnh mà nói: “..... Muốn anh ký tên cũng được, bất quá anh phải thêm vài cái hiệp nghị nữa.”

“Bạch lộ, anh biết lấy tiền cho em, em nhất định sẽ cảm thấy anh đang vũ nhục em nhưng mặc kệ như thế nào, xã hội này vốn là như vậy, tiền không phải vạn năng nhưng không có tiền thì trăm triệu lần không thể. Anh là nói cho em biết hôm nay muốn anh ký tên thì cái hiệp nghị này cũng bị buộc phải thêm vào, nếu có khả năng thì có một ngày, anh hy vọng có thể vẫn hồi hết thấy mọi chuyện, anh sẽ nỗ lực. Nhưng trong lòng anh em vẫn luôn là người duy nhất trong lòng anh, anh sẽ không quên, vĩnh viễn đều sẽ không, cho nên anh không muốn thấy em chịu một chút khổ sở nào.”

“..... Cho nên, anh muốn cho em một số tiền, cho em một ngôi nhà, em về sau tốt nghiệp cũng sẽ trở về nơi này, vẫn phải tìm một nơi để ở. Tình huống của mẹ em cũng không thích hợp đi đi lại lại, cho nên để bà hảo hảo tĩnh dưỡng. Chuẩn bị tốt cho em tất cả, em không cự tuyệt phần tâm ý này của anh thì anh liền ký tên.”

“Tôi.....”

“Đừng có gấp cựa tuyệt anh, em hiện tại phải đi học ở Anh, em cũng có thể tìm việc trong khoảng thời gian này, những gì thiếu anh chờ em tốt nghiệp rồi, tìm được nơi để công tác, lúc đó hãy trả lại tiền cho anh, như vậy được không?”

Bạch lộ có chút quật cường mà rũ mi mắt xuống, “..... Tôi không nghĩ sẽ cùng anh có bất luận liên hệ nào nữa.” Nghe cô nói như vậy, Lương Phi Phàm cảm thấy chính mình thật sự là không muốn nghe.

Không nghĩ lại cùng anh có bất luận liên hệ gì sao.....

Mà anh lại suy nghĩ biện pháp, tương lai, không bao lâu chờ đến khi anh khống chế được mọi chuyện lại liên hệ với cô, như vậy anh mới có thể theo đuổi lại cô.

Từ đầu tới đuôi anh biết rõ ràng là chính mình ích kỷ, thực ra anh chưa từng nghĩ tới sẽ từ bỏ cô.

“..... Em có thể lựa chọn gửi tiền cho anh, đương nhiên nếu em không trả lại cho anh thì anh lại càng cao hứng hơn.”

Bạch Lộ trầm mặc.

Lương Phi Phàm thật ra cũng không nóng nảy mà mở miệng, chỉ an tĩnh mà ngồi ở trong xe, trong lúc đó tiếng chuông di động lại vang lên lần nữa, Lương Phi Phàm có chút bực bội mà đưa tay lên tắt máy.

Có cơ hội cùng cô đơn độc ở chung một chỗ, mặc dù không nhiều lắm, ít nhất trước mắt đúng là vậy, lúc này đây buông tay làm cô rời khỏi chính mình, anh trừ bỏ không muốn làm cô khó xử cùng thống khổ, hoặc nhiều hoặc ít cũng là vì muốn bảo vệ tốt cho cô.

Thế lực Diệp gia không thể khinh thường, anh nếu vẫn không chịu kết hôn, bên này cũng không thể ly hôn, đến lúc đó Diệp Tử Kiệt nhất định sẽ dùng thủ đoạn, anh không muốn làm người phụ nữ của mình chịu bất luận thương tổn gì, tuy rằng ly hôn cũng không phải chuyện anh muốn nhưng trước mắt con đường này là con đường duy nhất có thể đi.

“..... Tôi đáp ứng anh rồi, anh liền ký tên đúng không?”

Sau khi trầm mặc xong, Bạch Lộ rốt cuộc vẫn ngẩng đầu lên nhìn về phía anh lên tiếng, cô chậm rãi nói: “Anh đừng gạt tôi, tôi đáp ứng anh, anh ký tên đi.”

.....

13 tháng sau

Anh quốc, Oxford.

Bạch Lộ đem tờ sách vở cuối cùng khép lại, bỗng nhiên nhìn thấy một người quen, giọng nam quen thuộc đó, bất quá tiếng Trung của anh ta quả thật ra tiến bộ không ít: “Tốt nghiệp rồi, hôm nay bữa tối cuối cùng, ngày mai tôi phải về nhà, buổi tối cũng không thể cự tuyệt tôi nữa.”

Demon có chút đáng thương cười hề hề nhìn Bạch Lộ, phải biết rằng này 13 tháng nay Bạch Lộ thay đổi không giống như trước, mặc dù trước kia cũng đã trầm mặc, ít nói, hiện tại lại càng sâu hơn, có đôi khi một ngày không nói một câu, càng đừng nói cái gì đoàn thể hoạt động, quán bar, tiệc sinh nhật, tụ hội này đó cô chưa bao giờ tham gia, mỗi ngày đều là vùi đầu đọc sách, thiết kế đồ họa, bất quá thành tích của cô càng đột phá.

Hơn nữa King khôn chỉ một lần khích lệ cô.

Cô gái này, tương lai thật đúng là tiền đồ vô lượng.

.....

“Demon, tôi hôm nay còn có chuyện quan trọng, không thể tham gia buổi tụ hội tốt nghiệp được, anh giúp tôi hướng các bạn học nói lời xin lỗi, tôi phải ra sân bay.”

“Sân bay?”

Demon nghe vậy thì giật mình: “Bạch Lộ, cô tốt nghiệp liền chuẩn bị rời đi Anh quốc sao? Về nơi đó? Về quê hương thành phố A sao?”

“Không phải.” Bạch Lộ đem tờ cuối cùng của quyển sách bỏ vào cặp, sau đó cầm lấy bằng tốt nghiệp mà lúc này giáo sư vừa đưa thật cẩn thận mà nắm trong tay: “Tôi không trở về thành phố A, bất quá hôm nay thật sự tôi đã đặt vé máy bay, thật sự không thể đi tham gia tụ hội.”

Kỳ thật ở cái lớp này, bình thường cũng chỉ có Demon là thường xuyên tiếp xúc với cô, rốt cuộc cũng là con đường do chính cô lựa chọn, người chung quanh cũng quan tâm, dù sao Trái Đất lại không quay vì một mình cô.

Cho nên cô có đi buổi tụ hội tốt nghiệp hay không cũng không có bất luận quan hệ gì.

“Tại sao? Tại sao lại như vậy? Cô muốn đi đâu? Thời điểm tôi muốn đi Trung Quốc, có thể bay qua thăm cô hay không?.....”

“Đi thành phố C”

Bạch Lộ đứng lên xoa xoa cái lưng, duỗi tay vỗ vỗ vai Demon, tươi cười trấn an anh ta: “Cảm ơn anh mấy ngày nay luôn chiều cố tôi, bất quá hiện tại tôi thật sự phải đi về, hẹn gặp lại.”

.....

Cô không về thành phố A, từ một năm trước sau khi ly hôn cùng với Lương Phi Phàm thì cô không trở về thành phố A nữa.

Anh cho là chính mình không ít tiền, còn có vài bất động sản mang danh nghĩa của mình nữa, bất quá cô thận trọng suy xét qua, toàn bộ đều bán ra để lấy tiền mặt, cô cũng không có để mẹ mình ở tại thành phố A mà đưa bà đi cùng cô đến thành phố C, một năm nay thân thể của mẹ vẫn luôn rất tốt, trước kia cô đã làm qua công việc hộ lí nên vẫn có thể hiểu được một ít.

Mà sau khi tốt nghiệp xong cô liền về thành phố C, không phải vì cái gì khác mà bởi vì 3 ngày trước ở trên mạng cô đã nhận được lời mời.

Hẹn cô ngày mai 9 giờ, yêu cầu cô tự mình đi qua buổi phỏng vấn.

Thành phố C cùng với thành phố A cho dù là nhiệt độ trong không khí hay là hoàn cảnh cũng không có nhiều khác biệt lắm. Bạch Lộ lần đầu tiên tới đây, trong khoảng thời gian này cô vẫn luôn ở Anh quốc, Lương Phi Phàm lúc ly hôn cùng với cô đã cho cô không ít tiền nhưng cô đều không cần, chờ lúc anh ký tên liền đem tất cả trả lại cho anh nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 217

Edit:Ying.

Beta:Snow Vietwriter

Cô không có việc làm, Tần Trân Hi cũng ko có thu nhập. Cô ở nước Anh không có khả năng vừa học vừa làm, SGA quản lí rất nghiêm ngặt. Đã vào trường học thì không thể ở bên ngoài tiếp nhận công việc nào khác. Cho dù cô không màng bản thân cũng không thể để mặc mẹ mình, bà cần có một cuộc sống an ổn.

Đối mặt với cuộc sống hiện tại thì chút cốt khí và tôn nghiêm của bản thân,có lúc cô phải bỏ qua để có thể sống tiếp.

Cuối cùng vẫn là đem tất cả bất động sản mà bản thân sở hữu bán đi đổi thành tiền mặt. Lương Phi Phàm cho cô mấy căn nhà, mặt tiền vô cùng tốt, bán giá cả cũng rất cao. Cho nên 13 tháng này tức một năm lẻ một tháng, cô vô ưu vô tư. Ít nhất đối với vấn đề về vật chất Bạch Lộ không cần lo lắng.

Tần Trân Hi mua một căn nhà ở thành phố C. Việc ly hôn bà ấy cũng biết đến, sau khi hai người ly hôn một tháng Diệp Thị cùng Lương Thị liền long trọng liên hôn. Về chuyện này, Tần Trân Hi không hề nhắc một chữ, hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm như vậy... Có mấy lời kì thật không phải nói nhiều làm gì, hai người đều hiểu.

Lương Phi Phàm đến cuối cùng vẫn cưới Diệp Liên. Thời điểm anh cưới cô không thể cho cô tất cả, hiện tại anh đem tất cả đều dành cho Diệp Liên.

Bạch Lộ ở Anh quốc không kể ngày đêm xem bản thiết kế, tranh vẽ... Cô dùng việc học tập làm chính mình chết lặng, không nghĩ, không xem, không nghe. Chỉ là việc liên hôn giữa hai gia tộc vậy mà cứ nhất quyết chui vào tai cô.

Chẳng sợ trong lòng cô luôn có một âm thanh, nó không ngừng nói với Bạch Lộ rằng: anh kết hôn là vì mục đích khác, Phi Phàm không yêu cô ta. Nhưng có bao nhiêu người phụ nữ tiếp nhận được đây?

Cho rằng chính mình không nghe, không xem, không nghĩ liên sẽ không khổ sở. Ngày bọn họ kết hôn cô tránh ở trong phòng lặng yên rơi lệ.

.....

Đi ra cửa sân bay, Bạch Lộ hít một hơi sâu, đem trong cảm xúc lung tung rối loạn vứt bỏ.

Từ hôm nay trở đi, cô chính là một Bạch Lộ hoàn toàn mới. Anh từng cho cô rất nhiều thứ, anh cho cô mọi thứ bao gồm cả.....

Bạch Lộ duỗi tay lấy từ trong túi ra một chiếc nhẫn. Lúc trước cô không hề tháo ra, bây giờ muốn chuyển phát nhanh cho anh nhưng cuối cùng vẫn không làm thế.

Không biết vì sao cô lại giữ chiếc nhẫn này. Ngày trước đây là do chính Bạch Lộ lựa chọn, nhưng... Chỉ một người giữ thì có ích gì? Anh hẳn là đã đeo một chiếc nhẫn khác.

Có lẽ, cô cần dành ra một khoảng thời gian đem tài sản tính toán một chút, toàn bộ đều cho anh, bao gồm chiếc nhẫn này.

Đem nhả cất đi, cô xoay người đón một chiếc taxi nói tên chung cư, sau đó liền gọi cho Tần Trân Hi.

Trân Hi biết cô hôm nay trở về liền chuẩn bị một bàn đồ ăn, sau đó nhận được điện thoại của đứa con gái đã lâu không gặp, tâm tình vô cùng vui sướng: "Mẹ hôm nay làm rất nhiều món con thích, trở về là có thể ăn, mẹ chờ con."

Nửa tiếng sau, Bạch Lộ về đến chung cư.

Căn nhà này, lúc trước là Tần Trân Hi chính mình tìm, lương phi phạm cho Bạch Lộ rất nhiều tiền, cô không sử dụng quá nhiều. Sau khi đem một đồng phòng ở bán hết, lại mua một phòng căn hộ thông tầng ở thành phố C, cũng chỉ là hy vọng mẹ ở thoải mái một chút.

Có một thời gian một gặp mặt nhau nhưng lúc này ngồi đối diện nhau ăn cơm lại rất an tĩnh, hai người đều không cảm thấy đã lâu không gặp, hai người rất hưởng thụ loại cảm giác này.

Tần Trân Hi gấp đồ ăn cho con gái: "Ăn nhiều một chút, thời gian này thật vất vả cho con, hình như lại gầy hơn rồi."

"Con không sao, bởi vì sắp tốt nghiệp cho nên có không ít thiết kế cần phải mau chóng hoàn thành, bất quá đều đã xong hết rồi. Con hiện tại ở SGA cũng xem như là hạng nhất, trước đó thầy giáo còn cho con một phong thư đề cử."

"Đối với công việc của con giúp ích rất nhiều sao?"

"Đương nhiên, lúc này con nhận được lời mời từ công ty thiết kế nổi danh nhất C thị đó. Có phong thư đề cử, bọn họ ngày mai hẹn gặp con, con tin chắc sẽ không có vấn đề gì đâu."

Tần Trân Hi gật đầu, sắc mặt lộ ra tia vui vẻ: "Con cảm thấy tốt liền chính là tốt. Mẹ ủng hộ con."

Ăn xong cơm chiều, Bạch Lộ phụ giúp mẹ rửa chén, một lúc sau cô lại cùng Tần Trân Hi xem tivi, vừa đúng lúc lại thấy được người không nên thấy.

Là một đài truyền hình nói về tin tức của kinh tế tài chính, người chủ trì là một phụ nữ xinh đẹp, thân vận một bộ váy áo màu đỏ, ôn nhu mỉm cười nhìn nam nhân phía đối diện.

Nam nhân mặc một kiện áo sơ mi trắng kết hợp với quần tây đen, đây chỉ là một kiểu phối kinh điển không tài nào tôn lên hết được khí chất của anh, hai chân người đàn ông túy ý bắt chéo nhưng lại phi thường tao nhã.

Bạch Lộ tim run rẩy, điều khiển từ xa trong tay vô thức siết chặt.

Tần Trân Hi ngồi kế bên đương nhiên cảm giác được con gái mình có điểm không ổn, bà thở dài. Mười ba tháng qua tuy rằng cô chưa từng nói với bà một câu, lúc cô cùng anh ly hôn Bạch Lộ vẫn vô cùng bình tĩnh mà nói: "Mẹ, chúng con không thể bên nhau nữa, cho nên đành ly hôn, chia tay trong hòa bình. Hơn nữa anh ấy cho con không ít, dẫu biết không nên nhận... Nhưng mà con muốn cho mẹ một cuộc sống tốt một chút. Đợi sau khi con tốt nghiệp, có công việc ổn định liền trả lại cho anh ấy."

Những lời ngày đó vô cùng rõ ràng, không phải bà không biết con gái mình vô cùng đau khổ chỉ là bảo bối không muốn bà lo lắng thôi.

Tần Trân Hi chỉ đành nói một câu: "Bạch Lộ, mặc kệ con làm cái gì, mẹ đều sẽ ở bên con. Con cảm thấy đúng thì chính là đúng, con cứ đi làm đi, ít nhất trên thế giới này còn có mẹ luôn cạnh kề bên con."

Tần Trân Hi duỗi tay, từ trong tay Bạch Lộ lấy điều khiển, tắt tivi. Đặt điều khiển xuống, nhìn sắc mặt Bạch Lộ có chút đỡ dần.

"Bạch Lộ, mẹ là mẹ con trong lòng con nghĩ cái gì mẹ đơn nhiên cũng biết, không cần phải giấu. Có chuyện gì cứ nói với mẹ."

"Mẹ, con thật sự không sao, chuyện đều đã qua cả rồi."

Bạch Lộ đứng dậy. Miệng nói không có việc gì nhưng chính cơ thể đã phản bội lại lời nói, không phải là không thừa nhận mà một khi thừa nhận thì bản thân liền trở nên không chịu được bất kì một đả kích nào. Đồ vật, mất đi thì chính là mất đi, cô đã từng vì anh mà rơi lệ quá nhiều. Có lẽ trên thế gian này chỉ có cô là rõ ràng nhất. Bạch Lộ sẽ không nhắc lại, cũng không nghĩ sẽ làm miệng vết thương trong lòng càng nghiêm trọng hơn trước mặt ai khác. Không phải sợ người mà là sợ mình, sợ loại thống khổ này khiến bản thân không chịu đựng nổi.

Kỳ thật, bản thân Bạch Lộ rõ ràng hơn ai hết chính bản thân mình chưa từng buông xuống. Cô không buông bỏ được nên mới giả vờ như đã làm được.

Đã hơn một năm anh cùng Diệp Lâm kết hôn. Họ hiện tại chắc có lẽ thực hạnh phúc. Thế giới mỗi ngày đều thiên biến vạn hóa, ai có thể đảm bảo một người đàn ông đối với người vợ xinh đẹp như thế bày ra bộ dáng thờ ơ?

Bọn họ... Ngủ cùng nhau sao?

Bọn họ... Làm tình sao?

Anh có phải sẽ đem hết thủy nhiệt tình đối với mình lúc trước dành cho cô ta? Phi Phàm có phải cũng sẽ ôm Diệp Liên, làm cho cô ta hưởng thụ loại cảm giác yêu chiều... Anh có phải hay không...

Hô hấp bỗng nhiên cứng lại, cô không có cách nào nghĩ tiếp nữa, quá tàn nhẫn...

Bạch Lộ gặt gao cắn môi, hít sâu một hơi sau đó nói: "Mẹ, con muốn nghỉ ngơi sớm một chút, chênh lệch múi giờ nên có cảm giác không quen, ngày mai còn phải đến công ty phỏng vấn. Mẹ cũng nghỉ ngơi sớm đi."

Tần Trân Hi nhìn ra trong mắt nữ nhi hiện hữu bi thương lại trước sau vẫn không ca thán một lời. Không muốn bức ép con mình, bà gặt đầu giúp cô chuẩn bị một chút. Sau đó hâm cho Bạch Lộ một ly sữa bò liền trở về phòng nghỉ ngơi.

Bạch Lộ tắm rửa qua, uống sữa rồi lên giường chuẩn bị đi ngủ. Thế nhưng lăn qua lộn lại mãi vẫn không ngủ được.

Trong tâm trí lúc này lại hiện lên ngũ quan tinh xảo của người trên màn hình vừa này. Mười ba tháng, một năm lẻ một tháng, cô đang đếm từng ngày vậy còn anh thì sao? Anh có còn nhớ đến cô?

Vừa rồi xem thần thái của anh trên TV vô cùng sáng láng, cánh môi hơi mở gợi cảm làm cho đến cả người chủ trì đều mê say như thế...

A, Lương Phi Phàm đúng là Lương Phi Phàm...

Bất luận là nơi đâu, làm gì anh đều sẽ giữ được phong độ tốt nhất, vĩnh viễn đều có thể làm cho người ta dễ dàng rung động.

Cả một đêm trằn trọc khó ngủ, Bạch Lộ đành phải nhận rằng do lệch múi giờ mà thôi. Ngày hôm sau tỉnh lại, sắc mặt cô không được tốt lắm. Hôm nay phải tiến hành phỏng vấn nên Bạch Lộ quyết định trang điểm một chút, mặc vào trang phục công sở, chuẩn bị hết những vật dụng cần thiết để mang theo, ăn xong điểm tâm mẹ làm liền vội vàng ra khỏi cửa.

Công ty thiết kế ở thành phố C tên là LATI, ở tại thành phố vô cùng nổi danh. Bạch Lộ sau khi tốt nghiệp liền đi tìm thầy giáo, ông bảo cô đến làm ở công ty này không có gì là không tốt, hơn nữa còn có thể giúp Bạch Lộ ngày càng phát triển.

Thân phận của cô cũng xem như đặc biệt, tốt nghiệp ở SGA đối với kiến trúc thiết kế đơn nhiên phi thường có lòng tin ở bản thân. Bạch Lộ trực tiếp đi đến bộ phận nhân sự. Người gửi lời mời cho cô không phải là chủ quản là mà chân chính tổng giám đốc.

Đó là một nam nhân tầm khoảng 30 tuổi, ngũ quan anh tuấn, nhìn toàn diện thập phần xuất chúng. Khí chất cũng rất cường đại. Bạch Lộ trước giờ luôn có một đôi mắt kiên định nhưng đối với người đàn ông này cô lại cảm thấy có chút khấn trương.

Đối phương nhìn cô, bảo Bạch Lộ ngồi xuống. Anh một tay đỡ trán một tay gõ gõ lên mặt bàn màu xanh lam, khẽ mở miệng nói: "Bạch Lộ, 26 tuổi, tốt nghiệp SGA ở Anh quốc còn có thư đề cử đúng không? Nếu tôi nhớ không lầm, một năm trước cô tham gia cuộc thi thiết kế ở thành phố A?"

"Đúng vậy." Bạch Lộ gật đầu.

"Lúc trước làm ở EC, cô làm thư kí, sau lại làm trợ lý tổng tài?"

Bạch Lộ trong lòng hơi run rẩy, kỳ thật ở trên hồ sơ có ghi cô đã từng làm việc ở EC. Nhưng mà lại không nghĩ tới giám đốc hiện tại lại chính miệng hỏi cô như vậy?

Cảm xúc trong lòng cô lúc này vô cùng mâu thuẫn, có chút xấu hổ không nói nên lời nhưng vẫn thành thật nhíu mày gật đầu: "Đúng vậy."

Trong lòng tuy không thể nói có cái gì mâu thuẫn cảm xúc nhưng lại có chút nói không nên lời xấu hổ, nhíu nhíu mày đẹp, hít sâu một hơi, cuối cùng gật đầu: "Đúng vậy."

"Cô quen Lương Phi Phàm sao?"

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 218

Edit: Ying

Beta: Huyền Phương + Phạm Phương

"Cô quen biết Lương Phi Phàm sao?"

"..."

Bạch Lộ câu nệ đặt hai tay trên đầu gối, đôi tay cô lúc này vì rối rắm mà hơi run lên. Bạch Lộ rũ mi, sâu trong ánh mắt là vài phần bất an.

Kỳ thật, một năm trước mối quan hệ vợ chồng giữa cô và Lương Phi Phàm ở thành phố A cũng không nhiều người biết tới. Khi đó bọn họ gần như là ẩn hôn. Cho nên trên giấy tờ tùy thân của Bạch Lộ ở mục "tình trạng hôn nhân" vẫn viết là "chưa lập gia đình."

Cũng không có vấn đề gì khác chỉ là không muốn những điều trong quá khứ mình luôn che dấu bị người khác biết tới mà thôi.

Mà Bạch Lộ, cô từ SGA Anh quốc tốt nghiệp trở về cũng không tính toán lại cùng anh có thêm quan hệ gì nữa.

Nhưng Bạch Lộ cũng biết, Lương thị có một công ty thiết kế, cùng với công ty thiết kế này là một khối, cho nên cô tận lực muốn tránh cùng anh gặp mặt.

Điều cô không nghĩ tới chính là ngày đầu tiên tới phỏng vấn lại bị tổng giám đốc công ty nhắc đến vấn đề mà bản thân cô cảm thấy thật mất mặt.

Bạch Lộ do dự một lát, rồi cuộc nói: ".....Đúng vậy, quen biết".

Nêu nói không quen biết thì quá gượng ép, rõ ràng đối phương biết mình từng là thư kí của anh, luôn đồng hành trong công việc, làm sao mà không quen biết cho được.

Bạch Lộ hiện tại cảm thấy thật khó chịu, vì sao đột nhiên giám đốc lại nhắc đến Lương Phi Phàm? Đáng lí phải hỏi cô những vấn đề thuộc chuyên môn của thiết kế chứ? Bạch Lộ trong lòng bất an, người đàn ông đối diện lại tiếp tục nói.

"Bạch tiểu thư, cô trước kia làm ở EC, cũng nhờ đó mới có cơ hội tham gia thiết kế, lúc sau lại như điều gặp gió đạt được giải thưởng lớn có cơ hội đi SGA ở Anh thế nhưng lại chậm trễ vài ngày. Tôi với cô đều biết, SGA quản lí nghiêm ngặt như vậy nói muốn ra là ra, muốn vào là vào sao? Thế nhưng việc báo danh chậm trễ vài ngày kia của cô hẳn là dựa vào không ít quan hệ nhỉ? Mà... Chắc hẳn công lao của Lương Tổng lại không nhỏ... Lương tổng và Bạch tiểu thư đây hẳn cũng là mối quan hệ luyện ái."

Bạch Lộ cắn môi, hoàn toàn không rõ trong suy nghĩ của người trước mặt đang nghĩ điều gì. Từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ, chủ đề mà anh ta nói luôn luôn xoay quanh Lương Phi Phàm, có ý gì đây?

Nhưng cô lại không thể trốn tránh, trong lòng cân nhắc một chút, vẫn là chọn gạt đầu: "Lương Thị... Lương tổng, cũng chính là EC tổng tài trước kia của tôi - Lương Phi Phàm, anh ấy giúp tôi rất nhiều, không có Phi Phàm... Hẳn cũng sẽ không có Bạch Lộ của ngày hôm nay."

"Nhưng tôi không tài nào hiểu được, tại sao anh cứ nhất quyết nhắc đến Lương Phi Phàm? Giám đốc, tôi tới đây là do công ty các người mời, cùng Lương thị ở thành phố A cũng không có quan hệ đi?"

Người đàn ông hơi mỉm cười, ngũ quan rất anh tuấn, anh nhường mày ngã người ra phía sau ghế.

"Bạch tiểu thư, đừng kích động, tôi không hề có ác ý cũng không hề muốn đào sâu chuyện riêng tư của cô. Chỉ là muốn hỏi một chút, Bạch tiểu thư nếu là Lương thị bồi dưỡng cô vì cái gì sau khi trở về lại không làm ở Lương thị nữa?"

Ánh mắt Bạch Lộ lóe lên không hề nghĩ tới anh sẽ hỏi đến vấn đề này, cô nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Trầm mặc một lúc, giám đốc thế nhưng lại cười ra một tiếng.

"Không có gì đâu, nếu như Bạch tiểu thư không muốn trả lời cũng không sao. Tôi tin tưởng nhất định cô cũng có lí do riêng của mình, không cần phải khẩn trương đâu. Tôi cũng không phải loại người sẽ đi nhiều chuyện việc tư của người khác.

"Ngày mai cô có thể tới làm. Hơn nữa, tôi vừa lúc nắm trong tay một cái hạng mục, mong rằng Bạch tiểu thư sẽ đảm nhận nó. Tôi tin rằng, cô từ SGA trở về chắc chắn chính là một kì tài kiến trúc, giáo sư của cô vang danh trong giới thiết kế, được coi là Hoàng Hậu trong giới. Cô nhất định không làm tôi thất vọng đâu, có phải không?"

Này... Cô đã thông qua rồi sao?

Anh không hề hỏi cô bất cứ điều gì liên quan đến thiết kế, một vài câu hỏi về Lương Phi Phàm... Sau đó cô liền được nhận.

Người đàn ông đối diện đứng dậy, Bạch Lộ vội thu hồi suy nghĩ, lúc này cô cũng đứng dậy, vẫn là hỏi thêm một câu nữa: "Cái này... Giám đốc à, có thể nói cho tôi biết đó là hạng mục gì không? Để tôi có thể chuẩn bị tâm lí cho thật tốt."

"Bạch tiểu thư, tôi tên là Ôn Chiêu Nhân."

Bạch Lộ sửng sốt: "Ôn tổng!"

Ôn Chiêu Nhân lười biếng dựa vào cạnh bàn, đưa hai tay ôm ngực, dù bận nhưng vẫn ung dung, anh nhìn cô: "Chuyện hạng mục, ngày mai khi cô đến làm việc tôi sẽ nói rõ, hiện tại cứ yên tâm trở về đi!"

Vừa nói Ôn Chiêu Nhân vừa nhìn đồng hồ: "Cũng vừa đúng lúc, tôi mời cô ăn trưa!"

Hiện tại mới mười giờ hơn thôi mà.

Cơm trưa... Sớm vậy ư?

Bất quá, Bạch Lộ sẽ không nói gì, chỉ cảm thấy Ôn tổng có chút kì quái, thân là một tổng giám đốc của công ty thế nhưng lại lộ ra vài phần lười biếng. Quần áo trên người hẳn cũng không phải là đồ rẻ tiền, nói là giám đốc nhìn lại càng giống thiếu gia ăn chơi trác táng hơn.

Bạch Lộ chào tạm biệt Ôn Chiêu Nhân, rời khỏi văn phòng. Vị nào đó bị cô cho là thiếu gia ăn chơi trác táng khế nhếch môi cười, anh lấy di động ra gọi điện.

"Mọi chuyện đều tốt nhưng đừng quên những điều cậu yêu cầu tôi hỏi tôi đều hỏi. Đáp án chính là cô ấy chưa từng quên cậu đã từng đối tốt với cô ấy như thế nào, thế nhưng cô ấy lại cảm thấy có chút không vui khi nhắc đến cậu."

"Những bước kế tiếp tôi đều đã giúp cậu an bài tốt. Người anh em, ca ca chỉ có thể giúp đến đây thôi."

Thành phố A.

Thân mặc một kiện âu phục màu đen, người đàn ông đứng ở cửa sổ văn phòng nhìn xuống phía dưới. Đây là tầng thứ hai mươi của tòa nhà, đứng từ đây nhìn xuống phía dưới, xe cộ như nước phẳng phất đều giống như bị thu nhỏ lại ngay dưới chân mình.

Có rất nhiều người thành đạt đều yêu thích đem văn phòng của mình đặt ở một nơi thật cao. Bởi vì như thế mới có thể cảm nhận được cảm giác bản thân là một người cao cao tại thượng.

Nhưng nếu như có được toàn bộ thế giới thì sẽ như thế nào?

Người đàn ông nặng nề "hừ" một tiếng, giọng nói hùng hồn: "Ân tình này tôi sẽ nhớ kĩ. Hạng mục mà chúng ta hợp tác tôi sẽ chia ba - bảy, nhất định không bạc đãi anh."

Người ở bên kia không biết đã nói những gì nhưng khóe miệng người đàn ông chậm rãi nhếch lên. Nắm thật chặt di động tiếng nói trầm thấp có chút cảm xúc phập phồng như có như không, xen lẫn với sự ảm nẫn: "Chút tiền ấy không tính là cái gì. Đối với tôi mà nói cô ấy làm ở chỗ của tôi, vô cùng vất vả."

"Cô ấy rất cá tính, sẽ không phải là dạng người sẽ chủ động tìm đến tôi, cũng chỉ có thể làm như thế mới có thể tiến gần Bạch Lộ hơn."

Ngắt điện thoại, Phi Phàm đặt di động lên trên bàn, anh chống tay lên cửa kính, con người thâm trầm phát ra lưu quang bốn phía, yên lặng suốt một năm qua đã không có rung chuyển, giờ khắc này nội tâm lại kích động.

Bạch Lộ... Bạch Lộ...

Ngày hôm sau.

Công ty thiết kế LATI quả thực rất có tiếng tăm. Bất quá Bạch Lộ cũng không biết kì thực Ôn Chiêu Nhân tổng giám đốc phòng vấn cô ngày hôm

qua chính là thái tử gia của LATI. Thái tử gia bình thường rất ít khi tự mình xuất đầu lộ diện ở công ty, thế nhưng hôm nay mới sáng sớm lại áo mũ chỉnh tề đi đến. Đi theo phía sau còn có một người phụ nữ mặc đồ trắng.

Giỏi giang, trẻ trung, tóc đen cột đuôi ngựa, cô đeo một chiếc kính râm đen to rộng che khuất đáy mắt một chút. Nhưng sẽ chẳng ai nhận ra cô đang có chút ngậy người.

Người phụ nữ trên người mang theo một cỗ khí chất độc đáo, khiến người khác không thể làm lơ.

Ôn Chiêu Nhân vừa mới cùng anh trai – Ôn Hàn Vũ gọi điện thoại, không quên trêu chọc người đàn ông kia một chút.

Đột nhiên có được thằng con trai lớn khiến người người hâm mộ lại ghen ghét không thôi. Anh thật sự nên hảo hảo chúc mừng gia hỏa kia.

Cất điện thoại, Ôn Chiêu Nhân nhìn quanh bốn phía, mọi người đều đang chăm chăm nhìn hai người họ chờ anh mở miệng.

Ôn Chiêu Nhân đưa tay chỉ Bạch Lộ, giới thiệu: "Đây là Bạch Lộ tiểu thư. Cô ấy tốt nghiệp đại học kiến trúc SGA ở Anh quốc, từ hôm nay trở đi cô ấy sẽ làm việc cùng chúng ta, đảm nhiệm vị trí tổng giám đốc bộ phận thiết kế."

Bạch Lộ sớm biết chính mình nhận lời mời đơn giản tới đây sẽ trở thành tổng giám đốc. Dù sao cô cũng tốt nghiệp ở SGA, dày công một năm trời ở xứ người trở về đương nhiên cũng sẽ không nghĩ bắt đầu lại từ đầu.

Là con người, đôi khi nên tự tin một chút. Mười phần thì tự tin liền có thể thành công ba phần.

Bạch Lộ có chút thất thần, trong nháy mắt cô thể nhưng sẽ nhớ đến những lời mà Lương Phi Phàm từng nói với cô.

"Bạch... Bạch tổng giám đốc."

Ôn Chiêu Nhân nhìn cô đang đứng bên cạnh thất thần, ho nhẹ một tiếng.

"Bạch tổng?"

Bạch Lộ nhanh chóng khôi phục tinh thần lúc này mới phát hiện sắc mặt của mình có chút xấu, theo bản năng duỗi tay nâng lên gọng kính, vội gạt đầu.

"Thật ngại quá, tôi..."

"Tự giới thiệu một chút đi."

Ôn Chiêu Nhân không để ý, đứng ra một bên.

"Về sau đây đều là cấp dưới của cô. Tôi hi vọng mọi người có thể cùng hợp tác vui vẻ."

Bạch Lộ gạt đầu, nhắc chân tiến lên. Chân mang một đôi giày cao gót càng tôn lên nước da trắng nõn và sự thon dài của đôi chân. Đôi tay cô tùy ý phụ họa, suy nghĩ hần hờ trên gương mặt xinh đẹp mang theo khí chất của một nhà lãnh đạo. Môi đỏ hơi hơi mấp máy, cô mỉm cười: "Chào mọi người, tôi tên Bạch Lộ, về sau chúng ta sẽ cùng nhau hợp tác, mong mọi người giúp đỡ."

Ôn Chiêu Nhân đứng ngay bên cạnh, đưa tay xoa cằm, nghiền ngẫm nhướn mày.

Ồ, thì ra người phụ nữ của Lương Phi Phàm quả thật có chút không giống hoặc là ít nhiều trên người cô còn lộ ra vài phần tư thái sắc bén.

Xem ra lúc trước đáp ứng Lương Phi Phàm cũng không thiệt thòi. Tài hoa của người phụ nữ này anh đã xem qua, lại ưu tú như thế, nhân phẩm

cũng không tồi quan trọng là cô làm ở công ty anh đối với Lương thị thì LATI chẳng khác nào một cái cây hái ra tiền.

Qua một màn tự giới thiệu, không khác biệt lắm sẽ có người đối với cô nảy sinh nhiều suy nghĩ. Tuy rằng ai ai cũng biết SGA có tiếng như thế nào. Có điều Bạch Lộ trông chỉ tầm hai mươi mấy, ba mươi tuổi, hơn nữa tên tuổi của cô chưa nghe qua bao giờ. Hiện tại vậy mà vừa mới đến đã làm chức tổng giám đốc thiết kế, một số người đương nhiên sẽ đối với cô không vừa mắt.

Bất quá Bạch Lộ không để tâm, loại ánh mắt này cô đã quá quen thuộc.

Ôn Chiêu Nhân nhìn bộ dáng điềm nhiên của cô lại càng thưởng thức người phụ nữ trước mặt. Búng tay một cái, một tay đút vào trong túi quần hàng hiệu, tay còn lại chỉ vào văn phòng phía trước: "Bạch tổng, cùng tôi vào, tôi có chuyện muốn cùng cô bàn bạc."

Ps: Chuyện xưa của anh Ôn Chiêu Nhân – Ôn Hàn Vũ sẽ có ngoại truyện nha.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 219

Edit: Ying

Beta: Huyền Phương + Phạm Phương

Bạch Lộ vào văn phòng. Ôn Chiêu Nhân ngồi trên sofa bảo cô ngồi ở phía đối diện anh. Ôn Chiêu Nhân thoáng nhìn Bạch Lộ sau đó nói: "Bạch tổng, hôm qua có nói hôm nay sẽ giao cho cô một hạng mục, nhưng mà để sau đã, trước hết chúng ta phải đi gặp đối tác. Hạng mục này kì thật cũng không quá phức tạp bất quá không phải là do LATI chúng ta phụ trách mà là công ty họ. Bữa tối đã đặt trước ở khách sạn, cô đi cùng tôi, kí hợp đồng xong tôi sẽ giải thích với cô về hạng mục này rõ hơn, được chứ?"

Ôn Chiêu Nhân khéo léo đưa ra lời thương lượng.

Bạch Lộ thừa nhận cô không quá thích những cuộc xã giao như thế, tuy nhiên điều đó căn bản là không thể tránh được. Huống chi đây là ngày đầu tiên cô đi làm không thể kén cá chọn canh được. Bạch Lộ mỉm cười: "Ôn tổng, đừng khách khí như thế, huống hồ đây là việc tôi nên làm mà, vậy... Buổi tối mấy giờ?"

"Sau khi tan tầm."

Ôn Chiêu Nhân đứng dậy, nhìn đồng hồ.

"Bạch tổng, cô trước hết nên làm quen với nơi này đi. Có gì không hiểu thì trực tiếp đến tìm tôi, văn phòng của tôi ở kế bên cô đấy. Tôi đi trước đây!"

Trước khi đi Ôn Chiêu Nhân nhìn lướt qua trang phục của Bạch Lộ, anh hơi nhú mày, ngón tay cái khẽ vuốt ve môi, một lúc sau lại nói: "Quần áo thích hợp đấy, nhưng mà bỏ mắt kính ra sẽ đẹp hơn."

“.....”

Khoan, xin lỗi!

Đi làm ngày đầu tiên, Bạch Lộ cơ bản là đã quen thuộc các loại nghiệp vụ, hạng mục, lướt qua qua người vận chuyển trong công ty.

Năm đó, sau khi tốt nghiệp đại học cô đi làm ở EC, kì thật cô đã làm quen với cái vòng tuần hoàn lặp đi lặp lại này. Hơn một năm qua, Bạch Lộ đã trải qua luyện ái, kết hôn, rồi đi tới Anh quốc tại SGA bắt đầu chuyên tâm học tập. Lần này trở về, có cảm giác quen thuộc, nhưng là không biết vì điều gì, trong lòng luôn chứa đựng một cảm giác chua xót không thôi.

Có một số người đi tới đi lui rất cuộc vẫn là về điểm xuất phát.

Có một số việc, dù cho đổi thay thế nào nhưng về cơ bản vẫn chẳng hề thay đổi.

Mà cảm giác... Lại đổi thay hoàn toàn.

Tình trạng của cô bây giờ cũng không đến mức kẻ còn người mất, vì sao lại khác nhau đến thế...

Năm giờ. Thời gian tan tầm vừa đến, hầu hết nhân viên đều đã rời đi. Bạch Lộ chuẩn bị một chút, trong văn phòng của cô có một cái gương to. Không biết có phải tiền nhiệm tổng giám yêu thích soi gương cho nên đã để

lại nơi đây. Bạch Lộ thầm nghĩ chốc lát nữa sẽ cùng Ôn Chiêu Nhân đi gặp đối tác cho nên cô đi đến trước gương sửa sang lại bản thân một chút, đôi mắt nhìn chăm chăm gương mặt hiện hữu trên gương, cô đang đeo một cái mắt kính.

Chợt nhớ đến lời nói của Ôn tổng...

"... Quần áo thích hợp đấy, nhưng mà bỏ mắt kính ra sẽ đẹp hơn..."

Ôn Chiêu Nhân bảo cô không hợp đeo kính, như vậy thật sao?

Bạch Lộ lắc đầu đánh tan suy nghĩ, cái gì thích hợp với không thích hợp, cô không cần phải trông quá bắt mắt. Nhất định cô phải dùng thực lực để chứng minh bản thân.

Khóe miệng gợi lên một nụ cười tự tin, Bạch Lộ tiện tay lấy hộp trang điểm, dặm lại lớp trang điểm lại đôi chút, mới vừa đặt chiếc hộp xuống liền nghe thấy tiếng gõ cửa. Âm thanh của Ôn Chiêu Nhân vang lên: "Bạch tổng, đến lúc chúng ta đi rồi."

Bạch Lộ lên tiếng trả lời, sau đó cùng Ôn Chiêu Nhân đi ra bãi đỗ xe.

Lúc đứng ở trong thang máy, Bạch Lộ thoáng nhìn trên tường thang máy phản ánh bóng dáng cô và Ôn Chiêu Nhân. Anh từ đầu đến cuối đều giữ nguyên tư thế cúi đầu, cầm di động, đánh chữ vô cùng nhanh. Cô khẽ mấp máy khóe môi, ánh mắt lóe ra tia ngạc nhiên thế nhưng tốc độ tay cũng tốt như vậy.

"... Ôn tổng..."

Bạch Lộ ho nhẹ, gọi anh một tiếng.

Ôn Chiêu Nhân không ngẩng đầu "ừ" một tiếng: "Chuyện gì?"

"Tôi muốn hỏi hôm nay chúng ta sẽ đi gặp ai vậy, anh có nên nói trước với tôi một chút không? Bằng không tôi sợ lát nữa sẽ bất cần nói sai, anh đưa tôi đi cùng, dù sao cũng là tổng giám đốc thiết kế của LATI... Dù gì nên nói, dù gì không..., có phải sẽ... "

"Không liên quan."

Ôn Chiêu Nhân vô cùng vô cùng tin tưởng cô, ở trên màn hình hân hoan: "Ba mươi phút sau sẽ tới nơi." rồi gửi đi. Cất di động vào túi, anh cong môi mỉm cười: "Cô đừng quá lo, tôi tin cô nhất định sẽ phát huy thật tốt. Bạch tổng là do đích thân tôi tuyển chọn, nếu không có lòng tin như thế chẳng phải là sỉ nhục tôi hay sao".

Ôn Chiêu Nhân tự mình lái xe, tới nơi, Bạch Lộ phát hiện đây là một khách sạn. Trong lòng cô thầm nghĩ hẳn không phải là cái loại hình uống rượu xã giao. Đây là khách sạn lớn, một nơi sang trọng thế này đối tác của bọn họ chắc chắn không phải người tầm thường.

Vừa mới tới liền có người chờ sẵn ở cửa. Thấy Ôn Chiêu Nhân xuống xe họ ra đón, Bạch Lộ đi theo phía sau anh vừa vắn nghe được người kia đối với Ôn Chiêu Nhân cung kính: "Ôn tổng, Lương tổng chờ ngài ở lầu trên..."

Trái tim Bạch Lộ run lên.

Ôn Chiêu Nhân theo bản năng làm một cái động tác duỗi tay, bất quá lại cảm thấy mình có điểm kì quặc liền bỏ tay xuống ho nhẹ một tiếng: "Tôi biết rồi, ở phòng mấy chúng tôi tự mình lên."

Tiểu trợ lí không biết mình đã nói sai điều gì, bị động tác của Ôn Chiêu Nhân làm cho kinh ngạc, thành thật nói: "388..."

"388!" Ôn Chiêu Nhân nhăn mày: "Lầu ba?"

Tiểu trợ lí gật đầu.

Ôn Chiêu Nhân xoay người thoáng nhìn qua người phụ nữ bên cạnh, phát hiện sắc mặt của cô không được tốt. Anh nghĩ nghĩ sau đó nói: "Bạch tổng, đi thôi."

Bạch Lộ căn môi nhìn Ôn Chiêu Nhân nhắc chân hướng cửa chính khách sạn đi tới, cô suy nghĩ một lát sau đó cũng căng thẳng đi theo.

Hắn là... Cô đã nghe nhầm.

Không có khả năng anh sẽ là cái vị Lương tiên sinh đó. Lương tiên sinh... Tỉnh lại đi nơi này chính là thành phố C không phải thành phố A. Tuy rằng đều là làm thiết kế nhưng công ty của Lương Phi Phàm không chỉ riêng mảng thiết kế thôi. Hơn nữa thành phố C và thành phố A cách nhau khá xa anh làm sao sẽ chạy tới nơi này chứ?

.....

Duỗi tay day day nguyệt thái dương, Bạch Lộ cảm thấy bản thân không cần phải lo sợ. Trên thế gian này đâu phải mình Lương Phi Phàm họ Lương, cô đang sợ cái gì đây?

Nhất định không phải là anh, không lí nào là anh được.

Cô đi theo Ôn Chiêu Nhân, trong lòng không ngừng tự thôi miên chính mình, nhất định không phải Lương Phi Phàm. Mãi cho đến lúc đã đến phòng 388 trái tim cô vẫn đập loạn xạ liên hồi giờ càng dữ dội hơn.

.....

Ôn chiêu nhân duỗi tay chuẩn bị gõ cửa, Bạch Lộ cuối cùng không khống chế được thất thố nắm lấy cánh tay của hắn.

"Bạch tổng?" Ôn Chiêu Nhân có chút ngoài ý muốn nhìn cô.

"Sao thế?"

“Bạch tổng?”

“Ôn giám đốc, tôi... Tôi muốn hỏi một chút, người bên trong, có phải hay không... Có phải hay không họ Lương?”

Ôn Chiêu Nhân không biểu tình gật đầu: “Đúng vậy, họ Lương.”

“.....”

“Làm sao vậy? Cô có phải hay không cho rằng bên trong chính là thành phố A đại danh鼎鼎 Lương Phi Phàm?”

Bạch Lộ tim đập lờ một nhịp, không biết phải trả lời hần như thế nào. Có nói như thế nào cũng thật mâu thuẫn, không nghĩ sẽ thừa nhận mình và Lương Phi Phàm là loại quan hệ đó, nhưng mà không thừa nhận thì thôi cô khẩn trương làm gì?

“Bạch tổng, bộ dáng này của cô, làm tôi cảm thấy, cô cùng Lương Phi Phàm chẳng lẽ có quan hệ... Là thật sao?”

“Đương nhiên không phải!”

“A.” Ôn chiêu nhân câu môi cười, nguyên bản chuẩn bị gõ cửa động tác trực tiếp đổi thành đẩy ghế ra, cùng thời gian, không chút để ý mà nói một câu: “Không phải, vậy không cần lo lắng, chỉ là đối tượng hợp tác mà thôi, vào đi.”

Bạch Lộ bị Ôn Chiêu Nhân kéo một chút, anh lấy tay đẩy ghế ra trong nháy mắt, cũng đã buông lỏng cổ tay cô, đổi thành đẩy lưng, đem cô đẩy mạnh đến chỗ ngồi, anh cũng nghiêng người, đi vào, đóng cửa, lại ghé ngồi.

Bên trong ngồi sẵn bốn, năm người đàn ông, vừa thấy hai người đứng trước cửa, liền có người đứng dậy, đối với Ôn Chiêu Nhân chào hỏi. Chẳng

qua chỉ là một tổng giám đốc nho nhỏ ở LATI nhưng mà những người này trước mặt hắn lại bày ra tư thế cung kính. Bạch Lộ cũng từng hoài nghi thân phận của hắn không đơn giản, hành động giơ tay nhắc chân hoàn toàn không giống một tổng giám đốc...

Chính là lúc này cô đã không có thì giờ để suy nghĩ về Ôn Chiêu Nhân. Bởi vì ngồi chính giữa ghế lô chính là người kia, Bạch Lộ cả người cứng đờ, suy nghĩ trong nháy mắt trì trệ.

Thanh âm xung quanh đều chậm rãi mất đi, mọi người, hình ảnh, cũng ở chậm rãi tiêu tán, trước mắt cô chỉ còn lại người đàn ông kia.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt cùng với quần tây đen đơn giản, áo khoác cởi ra cả người lười biếng dựa trên sofa, hai chân dài tùy ý bắt chéo, tay cầm ly rượu vang đỏ. Sắc vàng cam từ ánh đèn dừng trên đỉnh đầu người đàn ông, tóc tai anh không có chải chuốt quá nhiều tùy ý phủ xuống vầng trán. Đôi mắt thâm thúy kia so với một năm trước không hề có sự thay đổi.

Không, cũng là có sự thay đổi.

.....

“Lương tổng, xin lỗi, đã tới trễ.”

Ôn Chiêu Nhân thập phần tự nhiên tiến lên chào hỏi người đàn ông thân hình cao lớn trước mặt. Hắn duỗi tay, lúc này, anh cũng buông chiếc ly đứng dậy cùng Ôn Chiêu Nhân bắt tay. Bạch Lộ nghe được giọng anh, trầm thấp, nồng hậu lại dễ nghe khiến cho cô vô cùng hoài niệm.

“Chúng tôi cũng vừa đến không lâu, ngồi đi.”

“Tôi giới thiệu một chút.”

Ôn Chiêu Nhân nhếch miệng cười, lôi kéo Bạch Lộ ngược tiến lên.

Lương Phi Phàm ánh mắt lưu chuyển, tầm mắt có chút thất thần mà dừng đối diện với khuôn mặt cô.

"Bạch tổng hẳn là không xa lạ. Đây là Lương tổng Lương Phi Phàm ở thành phố A."

Ôn Chiêu Nhân làm bộ làm tịch giới thiệu.

"Lương tổng đây là Bạch Lộ tiểu thư, là tổng giám đốc mới của công ty tôi mới vừa tốt nghiệp SGA trở về, về sau nhất định là một kì tài kiến trúc, tôi có xem qua tác phẩm của cô ấy, thật không tồi. Đương nhiên, tôi cũng biết Bạch Lộ từng là thư kí của anh, hiện tại tôi lại chiếm cô ấy chiếm làm của riêng, Lương tổng hẳn sẽ không ghen đâu nhỉ?"

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 220

Edit:Ying

Beta: Huyền Phương + Phạm Phương

Bạch Lộ giật giật khóe mắt, đây... Là muốn giới thiệu cái gì?

Sao cô có cảm giác Ôn Chiêu Nhân có ẩn ý gì khác?

“Bạch tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Lương Phi Phàm chủ động duỗi tay, khí thế bức người. Trên khuôn mặt anh lộ ra ý cười đơn thuần, Bạch Lộ theo bản năng nhìn anh, ánh mắt Phi Phàm vô cùng bình tĩnh nhưng ẩn giấu sâu bên trong con người là một điều bí ẩn chẳng thể thấu hiểu được.

Anh cứ bình thản như thế ngược lại khiến cho trái tim cô có chút bồn chồn... Đợi đã... Bạch tiểu thư?

Không hề nghĩ tới sẽ có một ngày anh sẽ gọi cô một tiếng Bạch tiểu thư... Nếu đã như vậy cô có phải cũng nên gọi anh một tiếng "Lương tổng"?

"Lương tổng, đã lâu không gặp."

Bạch Lộ cố gắng bình tĩnh kiềm chế cảm xúc rung động mãnh liệt ấy... Nếu quay về thời điểm của một năm trước có lẽ cô sẽ không biết cách kiềm

chế lại cảm xúc chân thật của mình. Dù sao cũng đã trải qua nhiều biến cố như thế, mọi sự đều có đổi thay.

Bây giờ Bạch Lộ đã học được cách khống chế tốt cảm xúc.

Cô cùng anh bắt tay nhau.

Bàn tay này đã từng vô số lần nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Nhưng liền chỉ qua một năm, khi lại lần nữa có cơ hội tiếp xúc, cảm giác cũng đổi khác nhưng độ ấm nơi này làm cho Bạch Lộ có cảm giác tựa như mọi thứ chưa từng có sự thay đổi.

Ngược lại, càng ngày càng mãnh liệt!

Bạch Lộ cùng anh chỉ chạm tay nhau một chút. Cô trốn tránh theo bản năng thu tay lại.

Ngón tay thon dài của Lương Phi Phàm hơi hơi động, ánh mắt lại thất thần một chút.

Chỉ là đã lâu rồi không được chạm tay vào lòng bàn tay mềm mại ấy, trong lòng anh bất giác nảy lên dục vọng si tưởng. Đã hơn mười ba tháng, không thời khắc nào Phi Phàm không suy nghĩ về cô, anh luôn chờ Bạch Lộ trở về, kế hoạch đều đã chuẩn bị hoàn hảo...

Anh bày ra "Thiên la, Địa võng" chỉ còn chờ cô ngoan ngoãn nhảy vào. Anh muốn yêu thương Bạch Lộ, bù đắp cho cô đem những thương tổn mà trước kia cô phải gánh chịu xoa dịu đi tất cả.

Lúc này đây, thật không ngờ chỉ có thể bất lực buông tay.

Sâu trong ánh mắt sắc bén của anh hiện lên tia quyết tâm, sau đó anh như không có gì xoay người lặng lẽ ngồi xuống.

Bên cạnh, có người thấy thế cũng lập tức chào hỏi Bạch Lộ. Sự chú ý bị phân tán, cô cầu còn không được liền quay sang chào bọn họ, từ đầu tới cuối trên mặt đều chỉ mang theo nhàn nhạt ý cười.

Ánh mắt thâm thúy của Lương Phi Phàm lại một lần nữa thất thần.

Cô gái đã từng sống trong sự bao bọc che chở của anh, giờ đây đã trưởng thành. So với một năm trước, thời điểm bọn họ tiếp xúc Bạch Lộ có chút câu nệ, nhưng hiện tại sẽ không như vậy.

Lương phi phàm cảm thấy vui mừng.

Tuy rằng bây giờ Bạch Lộ đã không còn là người của anh, nhưng trong lòng Lương Phi Phàm cô luôn là người duy nhất. Sự thay đổi của cô khiến cho anh cảm thấy vui vẻ.

Tán gẫu một lúc, mọi người mới chính thức bàn tới công việc.

Ôn Chiêu Nhân là nhị công tử của Ôn gia, mà Ôn gia ở thành phố C cũng là gia tộc lớn. Công ty thiết kế LATI do Ôn lão gia cố ý tạo dựng cho Ôn Chiêu Nhân, muốn anh ta làm tổng giám đốc. Nhưng bởi bản tính lười nhác của anh, cũng không thích điều hành một công ty lớn như thế, nên trên danh nghĩa tổng tài công ty vẫn là anh trai anh.

Nhưng mà lần này hẳn lại tự thân mời Bạch Lộ về công ty làm, tự nhiên cũng là chịu người chi lấy huyệt.

Đương nhiên Lương Phi Phàm biết, Ôn Chiêu Nhân biết, ở thành phố C này người có tư cách cùng LATI hợp tác lại một chút cũng ko biết.

Trên bàn đã dọn sẵn thức ăn, mọi người bắt đầu nghiêm túc. Bạch Lộ đứng ở bên cạnh Ôn Chiêu Nhân từ đầu đến cuối đều rũ mi mắt, trong lòng cô vô cùng rối loạn, hoàn toàn không có cách nào bình tĩnh lại được.

Cô có cảm giác, luôn có một đôi mắt nóng rực chăm chú nhìn về phía mình. Đôi lúc Bạch Lộ vô tình ngẩng đầu lên, ánh mắt ấy lại biến mất.

Lương Phi Phàm giới thiệu Ôn Chiêu Nhân sau đó tầm nhìn dừng lại trên mặt Bạch Lộ. Kế tiếp tựa hồ còn không hề nhìn cô thêm cái nào nữa.

Bạch lộ nhượng mày đẹp, theo bản năng mà siết chặt đôi tay.

Trong lòng tràn đầy cảm giác mất mát, trước giờ cô chưa từng phủ nhận bản thân đối với anh là đã hết tình cảm. Thời gian mười ba tháng trôi qua, mười ba tháng này anh đã là chồng của người ta, ngày ngày sống hạnh phúc, còn cô bản thân đau khổ mà nghĩ tới bọn họ mỗi tối đều bên nhau ân ái, trái tim cô như bị cắt thành từng mảnh...

Nhưng vẫn không thể nào hết yêu anh được.

Tình yêu chính là như vậy, lời này không một chút giả dối.

Cho nên lần này nhìn thấy anh, ngoài khiếp sợ, bất an, kinh hoàng, còn là đụng đến nỗi đau sâu thẳm của cô, những kí ức đau buồn ấy lại tái hiện.

Đúng vậy, cô nhớ anh, rất nhớ, nghĩ về anh rất nhiều...

Nhưng đối với Lương Phi Phàm mà nói cô hiện tại không hơn không kém chỉ là một "Bạch tiểu thư" xa lạ cùng hợp tác với "Lương tổng", xưng hô vừa xa lạ đủ để tạo ra một khoảng cách không tưởng.

"Bạch tổng giám, ngồi bên cạnh đi tôi đi."

Ôn Chiêu Nhân kéo ra ghế dựa, vô cùng lịch thiệp, tựa hồ rất che chở Bạch Lộ, dù sao đây cũng là người anh ta dẫn tới, anh ta làm như vậy, người bên cạnh liền đem sự chú ý lên người cô.

Ở thành phố C ai ai mà không biết đến danh của Ôn Chiêu Nhân?

Hiếm khi, anh tai dẫn theo một tổng giám đốc thiết kế, chẳng biết từ đâu xuất hiện, lại còn vô cùng che chở cô. Vài người tinh ý đương nhiên sẽ suy đoán Bạch Lộ là tình nhân của hắn hoặc ít nhiều có lẽ Ôn Chiêu Nhân cũng có ý với cô. Cho nên ngay từ đầu mọi người đều "tự mình đa tình" mà xum xoe lấy lòng cô.

"Bạch tổng, tự giới thiệu ta họ Lý. Cô từ SGA trở về quả thật chính là nhân tài khó gặp. Về sau nếu có cơ hội chúng ta liền muốn hợp tác với cô. Tối, ly rượu này kính Bạch tổng."

Ông ta bưng chén rượu, đưa tới trước mặt Bạch Lộ.

Tửu lượng của Bạch Lộ cũng không phải tốt. Trường hợp này cô cũng không có cách nào cự tuyệt, theo bản năng thoáng nhìn qua Ôn Chiêu Nhân. Về mặt hắn nhàn nhạt tươi cười ngồi ở chỗ kia, hoàn toàn không có ý muốn giúp cô từ chối rượu. Bạch Lộ trong lòng thầm thở dài một hơi, chỉ là xã giao, uống một vài chén khó tránh khỏi.

Duỗi tay cầm lấy ly rượu cô hào sảng cười: "Lý tổng khách khí rồi, mời ngài."

Ngẩng cổ Bạch Lộ một hơi cạn sạch, tức khắc nơi cuống họng bốc lên một cổ hương vị chua cay. Bạch Lộ nuốt nuốt nước bọt, đặt ly lên bàn, âm thầm điều chỉnh hô hấp của chính mình.

Bên trái cô là Ôn Chiêu Nhân, bên phải là Lương Phi Phàm.

Hôm nay anh là nhân vật quan trọng nhất ngồi ở chính giữa. Bạch Lộ được Ôn Chiêu Nhân an bài ngồi bên cạnh vừa khéo bên còn lại chính là Lương Phi Phàm.

Cô không biết Ôn Chiêu Nhân có phải cố ý hay không, ý niệm vừa nổi lên lại cảm thấy là do chính mình suy nghĩ nhiều rồi.

Cô là người của công ty LATI, nói là người của Ôn Chiêu Nhân cũng không sai biệt lắm. Trường hợp này cô ngồi bên cạnh anh ta là vô cùng hợp lí.

“Tốt! Bạch tổng, tửu lượng tốt!”

Lý tổng đối diện khen ngợi Bạch Lộ, cũng nâng ly lên uống. Người như ông ta có ba ngày hết hai ngày đi tiệc này uống rượu dễ hơn uống trà, dường như một ly kia không hề thỏa mãn được, giống nhau kính rượu đều là ba ly trở lên.

Uống xong một ly rồi liền đưa cho Bạch Lộ một ly, tủm tỉm cười: "Bạch tổng tửu lượng thật tốt. Tối chúng ta cùng nâng một ly nữa, chúc cho chúng ta hợp tác thuận lợi."

Bạch lộ khước miệng ý cười hơi hơi cứng đờ, lại đến một ly?

Rượu này độ cồn không thấp, tửu lượng của cô lại không quá tốt. Hơn nữa đã một năm rồi cô chưa động đến một giọt rượu nào, chưa quá ba ly không chừng Bạch Lộ liền say đến bí tỉ.

Kia không phải, quá mất mặt sao?

Bạch lộ nhú mày, cứng đờ mà cười cười, “ Lý tổng, kỳ thật tửu lượng của tôi không được tốt cho lắm.”

Vừa nói, một bên theo bản năng mà nhìn về phía Ôn Chiêu Nhân, con người đáng giận kia lại rõ ràng không để ý tới ánh mắt cầu cứu của cô, Bạch Lộ quả thực khóc không ra nước mắt. Cùng lúc đó bỗng Bạch Lộ nhận ra một điều gì đó, cơ hồ trong nháy mắt cô chuyển hướng nhìn sang bên còn lại, anh ta ngồi dựa người vào ghế, trông vô cùng lười biếng, thế cũng được coi là đàn ông sao.

Lương phi phạm không nghĩ tới cô sẽ đột nhiên nhìn về phía chính mình.

Tâm tình nhoáng lên, liền ánh mắt khẽ di chuyển.

Khi ánh đèn màu cam bao phủ trên đỉnh đầu anh, thời điểm ánh mắt Phi Phàm di chuyển Bạch Lộ tâm tình nặng nề nảy lên.

Cô cho rằng bản thân đã nhìn lầm rồi... Cảm giác vô cùng không chân thực, chỉ là thoáng qua anh liền khôi phục lại bộ dáng lạnh nhạt xa cách.

Anh cùng cô đã từng, dù sao cũng chỉ là giấc mộng mà thôi, xa xôi lắm không thể với tới nổi. Tới cuối cùng, chính anh nhẫn tâm đánh tan giấc mộng đó, tới giờ người sống trong giấc mộng chỉ có cô, không thoát ra được.

Bạch Lộ cắn cắn môi, âm thầm hít sâu một hơi, rũ mắt. Một lát sau lại một lần nữa nâng mi mắt đối tầm mắt Lương Phi Phàm cô mỉm cười khoe môi cong lên. Đứng lên tiến một bước từ trên cao nhìn xuống anh lười nhác nhưng lại ưu nhã.

"Lương tổng từ thành phố A đến thành phố C đường xa, tôi kính anh một ly. Hơn nữa dù sao hướng tôi đến với thiết kế chính là Lương tổng, cho nên Lý tổng à tôi uống một ly là đủ rồi, ly còn lại xin kính Lương tổng đây."

Nói đến Lương Phi Phàm, Lý tổng nơi nào còn dám lại tùy tiện lỗ mẫn.

Vừa rồi ông ta thật sự mù rồi mà, như thế nào lại bỏ qua Lương Phi Phàm. Chỉ là một phụ nữ, cứ như vậy...

Lý tổng âm thầm ảo não, trên mặt vội vàng vui vẻ, hớn hờ mà nói: “..... đúng đúng đúng, Bạch tổng thật là nghĩ chu đáo, hần là, hần là..... Bạch tổng trước hết mời, tôi đây.....mạn phép.....”))) đọc full tại Vietwriter.com

Lương phi phàm bất động thanh sắc, nâng lên mi mắt nhìn Bạch Lộ, ánh mắt một mảnh bình tĩnh, anh nhìn cô nâng lên ly rượu, môi mỏng hơi hơi

một nhấp, nhướng mày: “Bạch tiểu thư khách khí, bất quá cô hiểu rõ quy tắc như thế sao? Tùy tiện liền kính rượu tôi, hậu quả sẽ như thế nào?”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 221

Edit: My Trần

Beta: Huyền Phương, Phạm Phương

Lương Phi Phàm..... Lương Phi Phàm.....

Không cần cười với tôi như vậy.....

“Nói lên.....”

Lương Phi Phàm trầm giọng mở miệng nói, cố tình đem chữ cuối cùng kéo dài ra. Những ngón tay thon dài đang nhẹ nhàng gõ lên bàn, dừng một chút mới nói: "Nói lên người phụ nữ kính rượu thổ lộ tâm tư yêu thích người đàn ông này."

“.....”

“Bạch tiểu thư, chúng ta không gặp nhau cũng đã một năm? Bạch tiểu thư hiện tại đối Lương mỗ..... Có phải hay không, chính là tâm tư đó?”

Bạch Lộ: “.....”

Ôn Chiêu Nhân rốt cuộc không nhịn được xì một tiếng, bất quá may mắn thanh âm không lớn, cũng không có làm mọi người xấu hổ. Một bàn người,

mỗi người trên mặt đều mang vẻ bối rối, lại có chút như nhìn ra điều gì đó.

Này, là bọn họ nghĩ sai rồi?

Nhìn xem Ôn Chiêu Nhân, từ đầu tới cuối đều không lên tiếng nhưng thật ra Lương Phi Phàm nói gì đó về “Luật bất thành văn” chưa từng nghe thấy, đem Bạch Lộ hù đến sững sốt. Chẳng lẽ, kỳ thật là..... Lương tổng coi trọng Tổng giám đốc Bạch?

Bạch Lộ sắc mặt cứng đờ, thập phần xấu hổ.

Cô siết chặt ly thủy tinh trong tay, ánh mắt nhìn trừng trừng vào Lương Phi Phàm, không nghĩ tới anh có thể nói ra những lời như vậy.

Điều này có nghĩa là gì chứ? Giữa bàn dân thiên hạ công khai trêu đùa cô sao!

Lại có một quy củ như vậy? Gì mà thổ lộ tâm tư?

Lương Phi Phàm nói như vậy, nếu không phải đang trêu đùa cô..... Như vậy rõ ràng chỉ là đơn thuần cùng cô nói giỡn?

Bạch Lộ trong lòng một trận cười lạnh. Hóa ra anh ta xem nhẹ cô đến mức tự buông lời trêu ghẹo mà thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra...

Cô theo bản năng đứng thẳng lại, toàn bộ những người còn lại vẫn giữ im lặng, đại khái ai cũng đều ngầm hiểu được lời của Lương Phi Phàm chính là cố ý. Mà chuyện trước đây của Bạch Lộ bọn họ cũng biết, nhưng tình huống bây giờ là như thế nào? Ôn Chiêu Nhân không lên tiếng, bọn họ cũng không dám nói ra.

“..... Lương tổng, tôi vừa mới trở về thành phố C, vô ý không biết trên các bàn tiệc rượu cao cấp nơi này lại có Luật bất thành văn như vậy, tôi đã mạo phạm rồi.”

Bạch Lộ bình ổn cảm xúc. Khi cô nói, ngữ khí thập phần bình tĩnh. Cả thần sắc trên mặt cũng vô cùng bình thản, không chút gợn sóng. Cô cầm trong tay ly rượu, kề gần bên môi mình, cong môi mỉm cười: “Cho nên lương tổng, tôi biết anh là đàn ông đã có vợ. Ly rượu này như thế nào đều không nên kính anh trước, coi như khi tôi không hiểu chuyện, người không biết không có tội, tôi sẽ chính mình uống hết vậy.”

Bạch Lộ ngửa cổ, vừa mới chuẩn bị đem rượu một ngụm uống cạn.

Giây tiếp theo lại bị người đột nhiên túm chặt.

Ly thủy tinh trong tay cô lắc lư, chất lỏng màu trắng của rượu sánh lên, tức khắc văng ra ngoài vài giọt, vô tình lại cố tình rơi trên cổ áo sơ mi của Bạch Lộ...

Cảm giác mát lạnh đi dọc theo làn da trắng ngần. May mắn là màu trắng cho nên cũng không qua bối rồi nhưng vẫn làm Bạch Lộ khó chịu, cô trừng mắt nhìn Lương Phi Phàm —— Người này rốt cuộc có ý gì?

Lương Phi Phàm dừng tầm mắt tại chiếc cổ thon dài, trắng nõn. Anh nhớ đến những lúc trước khi ôm cô cũng thích đem tay xoa cổ cô để cảm nhận làn da mềm mại khiến xúc cảm của anh luôn tăng phần hưng phấn. Giờ phút này, trên cổ lại có điểm tí rượu, phảng phất vài phần dụ hoặc.

Anh khó khăn nuốt xúc cảm đó xuống yết hầu.

Nơi phía dưới bụng dọc vụng nam nhân tỉnh giấc. Lương Phi Phàm vội vàng âm thầm hít sâu một hơi, khống chế ham muốn của chính anh ta. Tự kiểm điểm bản thân làm trò trước mặt nhiều người như vậy để trêu ghẹo Bạch Lộ, lại vô tình tự khơi dậy dục vọng của bản thân. Quả là khôi hài.

Bạch Lộ không biết Lương Phi Phàm là có ý gì nhưng lời nói và hành động của anh làm cho cô có chút tức giận. Ngón tay thon dài của Lương Phi Phàm trước mặt nhiều người nhéo cổ tay cô, khiến lửa giận lòng cô

tăng lên bội phần. Sau một lát, không thấy Lương Phi Phàm lên tiếng, cô giãy giụa một chút xém nữa làm rượu văng ra ngoài, thấy vậy cô liền đổi ly rượu qua tay còn lại, không nghĩ lại bị Lương Phi Phàm nhanh chóng chặn lại ——

Anh nhanh tay đoạt ly rượu trong tay Bạch Lộ, trước mặt mọi người nhếch môi, ngửa đầu đem ly rượu một hơi uống cạn.

Bạch lộ: “.....”

Mọi người: “.....”

“Rượu này từ đầu vốn là kính tôi trước, nếu không uống quả thật có chút không phải phép.”

Lương Phi Phàm miệng vừa nói vừa vuốt ve cổ tay Bạch Lộ, đôi môi mỏng cung lên một nét cười say đắm: “Bạch tiểu thư, cùng cô tùy tiện chỉ đùa một chút mà thôi, đừng căng thẳng quá. Bạch tiểu thư kính rượu, Lương mỗ tuy cũng được tính là người có gia đình nhưng cũng nên uống, đúng không?”

Uống xong ly rượu, Lương Phi Phàm tâm tình tựa hồ trong nháy mắt liền trở nên sung sướng không ít, trầm thấp tiếng nói ý vị không rõ, ánh mắt lưu chuyển.

Trong lòng Bạch Lộ lộp bộp một tiếng, ánh mắt này của Lương Phi Phàm quá mức câu dẫn. Cô theo bản năng mà quay mặt đi, khẽ nhú đôi chân mày thanh tú đang rung động. Cổ tay vẫn bị anh giữ lấy, cô giãy giụa một chút, Lương Phi Phàm lúc này mới ý thức buông tay Bạch Lộ ra.

Bạch lộ lùi lại một bước, vẻ mặt cẩn thận mà nhìn Lương Phi Phàm, sau một lát bình tĩnh mở miệng: “..... Lương tổng, tuy chỉ là lời nói vui đùa nhưng vợ của anh ở nhà nếu vô tình nghe được sẽ gây ra hiểu lầm. Tôi

không muốn tạo ra bất kỳ sự hiểu lầm nào khiến có người nghe phải sẽ cười nhạo chúng ta.”

“.....”

Lương Phi Phàm ánh mắt hơi trầm xuống, đem ly rượu đặt ở trên bàn, anh nheo lại mắt đen, tiến lên một bước, trước mắt bao người đột nhiên tới gần Bạch Lộ, câu môi, độ cung mang theo vài tia lạnh lẽo: “Tôi muốn nói, những lời kia không phải là những lời đùa giỡn.”

Bạch lộ: “.....”

Lương Phi Phàm rốt cuộc là có ý gì?

Anh ta ở trước mặt nhiều người diễn trò, lời nói và hành động như vậy rõ ràng gần như công khai mối quan hệ giữa cô và anh ta không bình thường.

Bạch Lộ nhú mày, lùi lại hai bước. Lương Phi Phàm ánh mắt sắc nhọn khiến cô im lặng một lúc. Cô rũ mi mắt, sau một lát mới ngước lên, cười khẽ một tiếng, con ngươi sáng lấp lánh hiện lên một tia vũ mị, trái tim Lương Phi Phàm khẽ động liền nghe được cô nói: “Lương tổng, đây có phải là ý định trêu ghẹo tôi? Tôi da mặt không dày lắm, Lương tổng đừng nên như vậy, mọi người vẫn đang nhìn chúng ta.”

“.....”

Bạch Lộ trong khi nói chuyện, xoay người sang nhìn Ôn Chiêu Nhân – người luôn im lặng từ đầu tới cuối. Lúc này người đàn ông vẫn như cũ nghịch ngợm đôi đũa trong tay. Bạch Lộ trong lòng giận sôi máu, tuy là đã minh bạch sự việc nhưng rõ ràng đây là công khai tính kế cô!

Ôn Chiêu Nhân, khẳng định đã biết mối quan hệ của chính mình cùng Lương Phi Phàm, hôm nay anh ta đến đây chính là cố ý bày trò!

Bạch Lộ cảm thấy chính mình bị người đàn ông này chơi khăm. Nghĩ kĩ một chút có lẽ Lương Phi Phàm cũng biết hành tung của mình, hoặc là anh ta cùng Ôn Chiêu Nhân hợp tác tính kế.

Bạch Lộ trong lòng có chút tổn thương, mặc kệ thế nào đều cảm thấy không thoải mái.

Về phần Lương Phi Phàm, anh ta làm điều này là vì mục đích gì?..... Không phải anh ta đã kết hôn rồi sao? Một năm trước, khi họ ký thỏa thuận ly hôn, họ đã hứa với nhau những gì cô hết thảy đều làm được. Cho đến cuối cùng, người không làm được lại là Lương Phi Phàm.

Khi bắt đầu yêu nhau, họ đã thế hẹn sẽ không buông tay nhau ra dù cho bất cứ khó khăn nào xảy đến, vì vậy cô đã cố hết sức mình để yêu anh. Ngay cả khi biết quá nhiều sự thật trong quá khứ Độc ở vietwriter để ủng hộ nhóm dịch bạn nhé, cô cũng không muốn buông tay anh. Nhưng bây giờ thì sao? Tất cả cũng chỉ như giấc mộng. Chỉ mình cô mỗi đêm phòng đơn gối chiếc, trần trở đau lòng.

..... Cô không dám nghĩ đến việc sẽ còn gặp lại anh trong cuộc đời này. Nếu một ngày, trên một con phố nào đó vô tình gặp lại nhau, lúc đó tâm tình cũng đã vơi bớt, buồn bã hay đau đớn cũng qua đi.

Anh cũng đã có thứ anh mong muốn, vậy cô nên sống cuộc sống yên ổn của cô.

Nhưng là..... Tình huống ở hiện tại rất không đúng, khiến cô không kịp chuẩn bị.

Lương Phi Phàm lấy tư thái cao cao tại thượng một lần nữa xuất hiện ở trước mặt mình, nói với cô những lời như vậy, làm như vậy thực sự?..... Anh có biết hay không, anh thực tàn nhẫn, cô vất vả bao nhiêu mới có thể học được cách chậm rãi buông đoạn tình cảm dang dở của họ mà anh lại cố tình muốn một lần nữa trêu chọc tâm tư cô.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 222: Trước Kia Em Vẫn Gọi Anh Là Phi Phàm

Edit: Mỹ Trần

Beta: H.G

Bạch Lộ thừa nhận cô không phải thánh nhân. Từ lúc bắt đầu bữa tiệc này, cô đã kiềm nén cảm xúc của mình. Chỉ là bây giờ, cô cảm thấy thật khó khống chế, hốc mắt có chút chua xót, cô sợ trước mặt nhiều người như vậy cô lại không thể kiềm chế nước mắt, đến lúc đó không biết giải thích thế nào.

“..... Giám đốc Ôn, tôi muốn đi toilet, mọi người từ từ dùng bữa.”

Cô lễ phép xin phép Ôn Chiêu Nhân, cũng không để ý vẻ ngỡ ngàng của mọi người, cô xoay người chạy ra khỏi chỗ ngồi của mình.

Chạy một mạch tới toilet, Bạch Lộ đóng cửa lại, lúc này cơ thể đã run bần bật dựa vào vách tường thở hổn hển.

Cảm xúc thăng trầm thế này, dường như là điều không nên.

Kỳ thật mọi chuyện đã qua hơn một năm, bây giờ Lương Phi Phàm cũng có cuộc sống riêng của anh ta. Mặc kệ trước đây anh ta kết hôn cùng Diệp Lâm vì mục đích gì thì bây giờ họ cũng đã là vợ chồng. Bạch Lộ cùng lắm chỉ là một vị khách qua đường trong cuộc đời của anh. Trên phương diện đạo đức, bọn họ hẳn là nên khống chế được tình cảm của mình.

Không cần nghĩ, cũng không được nghĩ, Bạch Lộ, bình tĩnh lại.

Cô đi đến vòi nước, rửa mặt bằng nước lạnh, trang điểm nhẹ để mình trông phấn chấn hơn, cuối cùng nhìn lại mình trong gương, suy nghĩ cẩn thận, đưa ra quyết định.

LATI, cô không muốn tiếp tục nữa.

Mặc dù là vị trí Giám đốc thiết kế mà bấy lâu nay cô đã từng khao khát theo đuổi, vừa tốt nghiệp liền bay về nước nộp đơn phỏng vấn nhưng trải qua tối nay, cô hoàn toàn không muốn làm việc ở LATI nữa. Dù cho cuộc sống sau này, dù cô đi đến đâu đều khó có thể tránh khỏi người đàn ông Lương Phi Phàm này nhưng nếu gặp phải trong tình huống như vậy, cô thà tìm một công việc khác.

Hít một hơi thật sâu. Cô quyết định.

Gửi tin nhắn cho Ôn Chiêu Nhân nói cô cảm thấy không khỏe, không dự tiệc tiếp được, đương nhiên muốn từ chức còn phải nộp đơn xin thôi việc, dù sao cô cũng là nhân viên chính thức của LATI.

Đóng túi xách lại, Bạch Lộ cảm thấy cảm xúc mình đã ổn định hơn thì rời khỏi toilet.

Ngay khi vừa mở cánh cửa nhìn lên, đối diện tường toilet là dáng người đàn ông cao ráo, một tay cho vào túi quần, tay còn lại đang kẹp một điếu thuốc, thùng rác bên cạnh đã có ba mẫu thuốc lá, điếu trên tay anh ta đã cháy một nửa.

Hơn một năm không gặp, anh vẫn hút thuốc nhiều như vậy.

Nhưng mà dáng vẻ khi anh hút thuốc vẫn như cũ, vẫn quyến rũ như vậy.

Có lẽ Bạch Lộ đã biết được hôm nay Lương Phi Phàm xuất hiện ở đây là vì cô, chắc chắn không phải ngẫu nhiên, cho nên vừa ra khỏi toilet gặp được anh mà có vẻ anh ta cũng đang chờ cô, Bạch Lộ cũng không có gì bất ngờ.

Cô nhú mào, ngữ khí bình tĩnh, nhưng có chút xa cách hỏi: “Lương tổng, anh chờ tôi sao?”

Tay kẹp điều thuốc Lương Phi Phàm có hơi cử động, anh nheo mắt và gật đầu: “Đúng vậy, là anh đợi em, có thời gian nói chút chuyện không?”

“Nếu tôi nói không có thời gian, anh sẽ để tôi đi chứ?”

“...”

“Tôi không có thời gian.”

Bạch Lộ lạnh lùng nói: “Xin lỗi, cơ thể tôi có chút không khỏe, tôi xin phép đi trước. Nếu Lương tổng thuận tiện, hãy nói với cấp trên của tôi hạng mục tối nay tôi không làm được. Đương nhiên, nếu Lương tổng không tiện nhắc lại, tôi sẽ tự nói ----- a-----.”

Cổ tay bỗng nhiên bị nắm chặt, Bạch Lộ đứng không vững trên giày cao gót nên cả thân người bị ngã về phía trước, eo nhỏ được bàn tay to lớn ôm lấy, cảm giác quen thuộc như vậy, làm cho trong lòng hai người dâng lên một cảm xúc rung động trong quá khứ vừa quen thuộc thuộc xa lạ, cứ như vậy trong hai giây, cả hai đều không ai nhúc nhích.

Hơi thở của cô, mùi hương trên cơ thể mềm mại này, trong 13 tháng qua, đều ngày đêm hành hạ anh. Thật ra không phải anh chưa từng đi gặp cô, lúc cô ở SGA Anh quốc, anh muốn gặp cô rất đơn giản.

Thế nhưng khoảng cách xa nhất trên thế giới này có lẽ là khi anh âm thầm theo dõi nhất cử nhất động của cô.

Trong hai tháng đầu, tuần nào anh cũng đến gặp cô 1 lần. Lúc đầu, tình trạng của cô không được tốt lắm, cảm xúc không ổn định, Buck còn nói riêng với anh, lúc đầu biểu hiện ở trường của cô tốt lắm, nhưng trong hai tháng đó lại sa sút rõ rệt.

Lương Phi Phàm biết anh có bao nhiêu đau khổ, thì cô cũng có bấy nhiêu khó khăn.

Tuy nhiên khả năng thích nghi của cô rất tốt. Có lẽ, Bạch Lộ biết thiết kế quan trọng như thế nào đối với cô, cho nên cô đã nhanh chóng tự điều chỉnh lại bản thân mình, 2 tháng sau đó, Lương Phi Phàm không đến Anh quốc nữa.

Kết hôn với Diệp Lâm khoảng 10 tháng, chưa đến một năm. Sống trong Diệp gia cùng với Diệp Tử Kiệt, anh không có thời gian đến thăm cô, chờ rồi lại chờ, cuối cùng chờ đến khi cô tốt nghiệp trở về, anh mới thiết kế thiên la địa võng, để có thể tự nhiên xuất hiện trước mặt cô như vậy.

Nhưng xem ra anh đã xem nhẹ sự quật cường của người phụ nữ bé nhỏ này rồi.

“...Trước kia em vẫn gọi anh là Phi Phàm.”

Đôi môi mỏng của Lương Phi Phàm đột nhiên áp sát má Bạch Lộ, khiến trái tim cô run lên, đôi tay theo bản năng đặt ở ngực của anh. Bị đôi tay mạnh mẽ của anh khống chế sau lưng, cô bực bội, gương cổ muốn nói gì đó thì giây tiếp theo đôi môi bị anh hung hãn hôn lên.

“...Ừm”

Toàn thân Bạch Lộ bị Lương Phi Phàm che phủ, ngửa người ra sau, anh tiến về phía trước hai bước, đặt cả người cô dựa vào vách tường trên hành lang, buông lỏng sự khống chế trên cổ tay cô, siết chặt vòng eo thon, anh mạnh mẽ áp cô lên tường hôn cô.

“...Ừm...Lương...” Bạch Lộ hoàn toàn không nghĩ tới anh ta lại đột nhiên hôn cô. Cô muốn đẩy anh ra nhưng sức lực của cô không thể so với một người đàn ông. Mặc kệ là một năm trước hay một năm sau, khi tiếp xúc thân mật như vậy cô vốn không thể là đối thủ của anh.

Thanh âm được hai tiếng đã bị Lương Phi Phàm nuốt chửng. Bạch Lộ tay chân lộn xộn, cơ thể vận vẹo muốn thoát ra nhưng không giãy giụa được chút nào, mà càng giãy giụa càng làm cho người đàn ông đang phía trên cô có phản ứng.

“...Đừng nhúc nhích, đừng..động nữa, anh chỉ muốn hôn em, để anh hôn em..”

Hô hấp anh càng thêm nặng nề, đôi tay gắt gao ôm lấy cô, dán lên môi mỏng của cô.vừa mãi mê hôn cô vừa thở gấp nói: “...Em không nhớ anh sao? 13 tháng nay không ngày nào, anh không nghĩ về em. Bạch Lộ, em có nhớ anh không...Bạch Lộ, anh bảo đảm anh sẽ không làm gì quá phận, chỉ là hãy để anh hôn em.”

“....”

Lời Bạch Lộ còn đang ở cổ họng, chưa kịp nói ra, thì lại bị Lương Phi Phàm chiếm đoạt lần thứ hai. Không phải cô ngẫm đồng ý, chỉ là cô chưa kịp lên tiếng. Lương Phi Phàm lại cho rằng cô ngẫm đồng ý với anh, anh cảm thấy dự vọng của mình đang thức tỉnh, thì liền bình tĩnh lại.

Thật ra chỉ nghĩ muốn hôn cô một chút, tưởng niệm hương vị mà mình đã thương nhớ bấy lâu, đến khi gặp lại cô thì không thể nào khắc chế khao khát trong thân thể mình. Nhưng khi đụng vào cô, vẫn thân thể bé nhỏ đó, anh lại càng mong muốn nhiều hơn nữa.

Đầu lưỡi cứ thế mà di chuyển sâu vào bên trong, thâm nhập khoang miệng thơm tho làm cho Bạch Lộ quá mức mất cảm. Bạch Lộ không nhịn được mà run rẩy, Lương Phi Phàm vẫn vuốt nhẹ eo nhỏ của cô, từ từ hướng

lên. Đôi bàn tay tham lam của Lương Phi Phàm vỗ về eo nhỏ, chậm rãi di chuyển trên cơ thể, bàn tay đã luồn vào chiếc áo, cảm nhận được sự mịn màng của làn da.....

“...Ừm”

Những ham muốn quen thuộc như thế đã ngủ quá lâu trong cơ thể Bạch Lộ.

Lương Phi Phàm là người đàn ông duy nhất của cô. Cảm giác mà anh mang lại cho cô quá mãnh liệt. Bạch Lộ cố nhịn xuống, thanh âm rên rỉ phát ra từ kẽ răng, trong nháy mắt chợt phát giác ra điều không đúng.

“...Không được!” Tay cô vội vàng, hốt hoảng chặn lại cổ tay Lương Phi Phàm, dùng sức đẩy. Gần như một lúc mới có thể mở miệng nói giọng đứt quãng: “Không cần...đừng chạm vào tôi...anh buông tôi ra, Lương Phi Phàm.”

Cô càng kháng cự giãy giụa, Lương Phi Phàm càng muốn chiếm được cô. Anh hận không thể đem cô nuốt vào bụng. Mục đích dùng những lời công kích đó để cô rời khỏi bàn tiệc mới có thể thực hiện được đại sự như bây giờ.

Chỉ khi anh được cùng cô ở riêng như vậy, mới có thể hôn cô, ôm cô, đem cô vào lòng mà khóa chặt.

“...Ừm...không được...đừng mà...”

“Vì sao lại không được?”

Lương Phi Phàm cắn môi cô, hơi thở nặng nề, cả người anh căng cứng. Anh túm lấy đôi tay nhỏ của Bạch Lộ, cố ý đặt vào hạ thân, cảm nhận cảm giác từ đôi tay cô, anh lại chính mình chủ động.

Anh tức khắc thoải mái thở dài, môi còn dính bên nhau, giọng nói nam nhân của anh lạc đi vì khoái cảm, mang theo vài phần dụ hoặc: "...Em cảm giác được không?..Nó bây giờ rất muốn em....rất nhớ đến em..."

Bạch Lộ trong lòng cả kinh, đôi bàn tay mềm mại đã ôm trọn vật nam nhân kia. Lời dụ hoặc của Lương Phi Phàm không làm cô ý loạn tình mê. Trong một khoảnh khắc, vực lại tinh thần.

Cô dùng sức rút tay ra, đẩy mạnh Lương Phi Phàm, liền một phát muốn giáng một bàn tay. Nhưng lại giữa không trung bị Lương Phi Phàm giữ lại.

"Buông ra!!!"

Đôi mắt Lương Phi Phàm sớm đỏ vì dục vọng, cổ nhin xuống ham muốn, anh nhìn bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt thành quyền, cau mày: "Anh khiến em khó chấp nhận vậy sao? Bạch Lộ, anh chỉ chạm vào em vào một chút, em liền muốn đánh anh?"

"Đúng vậy."

Bạch Lộ cắn môi, nói lớn: "Anh đã kết hôn, vì sao còn muốn chạm vào tôi? Anh không cảm thấy mình thật dơ bẩn hay sao? Lương Phi Phàm, anh xem tôi là hạng người gì?"

"...."

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 223

Edit: Ying

Beta: Sỹ Dinh

"Suy đi tính lại thì cùng lắm tôi chỉ là vợ trước của anh. Giống như vừa rồi ở ghế lô anh khách sáo gọi tôi một tiếng "Bạch tiểu thư", tôi cũng sẽ kính cần gọi anh một tiếng "Lương tổng", khoảng cách giữa chúng ta quả thực đã rõ ràng lắm rồi."

"Em coi trọng hôn nhân đến thế sao?"

Lương Phi Phàm cau mày, cánh tay dài duỗi ra, ôm lấy hai bên sườn eo cô. Anh nào có thể để cô rời khỏi tầm mắt mình?

"Cùng lắm đó chỉ là một danh phận, đối với em thực sự quan trọng đến thế sao? Quan trọng đến mức người đàn ông đang đứng sờ sờ trước mặt em đây đều không bằng?"

Bạch lộ cảm thấy thật khô hài.

Bây giờ anh nói với cô như thế là có ý gì? Lương Phi Phàm đang muốn ám chỉ đến điều gì?

Hôn nhân không quan trọng thì cái gì quan trọng?

Có phải anh muốn ám chỉ lời nói, hành vi của anh hiện tại... là anh đối với Bạch Lộ còn yêu. Lương Phi Phàm tính toán bản thân sẽ được hưởng tề nhân chi phúc, trái ôm, phải ấp. Mà cô, thật buồn cười, phân phận của Bạch Lộ lại chính là vợ trước của Lương Phi Phàm. Anh muốn biến cô trở thành tình nhân của anh sao?

- - -

Trong lòng giống như mỗi lửa đang thiêu đốt lý trí cô. Đã hơn một năm rồi không gặp anh, bao nhiêu khó chịu, cố chấp cô đều cất giấu ở đáy lòng. Cất giấu càng nhiều, uất ức càng lớn.

Bởi vì cô vẫn luôn yêu anh. Mà Lương Phi Phàm hiện tại đã trở thành chồng của một người phụ nữ khác, uất ức...

Bạch Lộ cảm thấy khổ sở không phải vì anh đã thay lòng, mà bởi vì trong lòng anh, cô giống như một món đồ có trọng lượng thấp hơn, chính thế Lương Phi Phàm thà chọn từ bỏ cô.

Đúng vậy! Trên thế giới này không nhất thiết một người sống thiếu ai đó liền không thể sống tiếp.

Anh là một người như thế, cô cũng là...

“Lương Phi Phàm, anh biết anh có bao nhiêu ích kỷ không?”

Trong lòng Bạch Lộ cảm xúc cuộn cuộn như sóng trào. Từng câu từng chữ tới bên miệng, đến khi thốt ra đều mang theo tia run rẩy.

"Bây giờ anh còn nói hôn nhân không quan trọng gì? Anh có nghĩ đến cảm thụ của tôi không? Cho dù anh có nghĩ đến một chút... Chỉ một chút thôi Phi Phàm..., anh sẽ không nói với tôi như thế."

Cô dùng sức đẩy anh ra, xoay người muốn rời đi.

Lương Phi Phàm đuổi tay giữ cô lại, Bạch Lộ hầu như đã quá quen thuộc nên nghiêng người tránh né, chau đôi mày đẹp nhìn anh: “Đừng đụng vào tôi, tôi cảm thấy rất khó chịu. Cho nên cầu xin anh đừng làm thế nữa.”

"..."

Bạch Lộ đi một mạch ra tới cửa khách sạn, cô gửi cho Ôn Chiêu Nhân một tin nhắn bảo bản thân cảm thấy không thoải mái, bây giờ phải về, ngày mai sẽ đi làm bình thường.

Thực ra cô quyết định tối về sẽ viết đơn từ chức. Tin tưởng Ôn Chiêu Nhân sẽ không có lý do gì để giữ cô lại.

Gió đêm lạnh lẽo thổi tới đánh tan đi mọi suy nghĩ phức tạp trong đầu, Bạch Lộ đuổi tay tự ôm lấy mình. Nhớ tới một màn vừa nãy, cô cảm thấy bản thân thật tốt. Thời gian không thể quay lại, con người cũng thế, phải ngày càng tiến tới.

Có một số việc, xảy ra cũng đã xảy ra rồi. Đi đến được bước đường ngày hôm nay, đúng và sai chẳng còn quan trọng nữa.

- - -

Di động vang lên, Bạch Lộ lấy ra nhìn là Tần Trân Hi gọi. Cô bắt máy: “Mẹ, con sẽ về! Cơm chiều? Mẹ cứ ăn trước đi, chỉ là... con cũng chưa ăn gì. Ngày đầu tiên đi làm mà. Cũng khá vất vả. Ah mẹ, ở bên ngoài không tiện nói chuyện nhiều, con bắt xe trở về đây. Mẹ hâm nóng giúp con một chút thức ăn đi!”

Tắt máy, vừa đúng lúc có một chiếc xe taxi đi ngang qua. Bạch Lộ cất điện thoại, đuổi tay vẫy taxi, bỗng nhiên trước mặt lại xuất hiện một bóng dáng đàn ông cao to chắn trước mặt cô. Cánh tay đang đưa ra của Bạch Lộ bị người kia nắm lấy, cô giãy giụa, trừng mắt ngược nhìn người đàn ông. Chiếc xe taxi cứ như thế mà lướt qua mất.

Cô buồn bực: "Anh muốn làm gì? Mau buông tay!"

"Em muốn đi đâu, anh đưa em đi!" – Người đàn ông thấp giọng, nắm chặt tay cô, mang theo vài phần khí thế khiến người ta không thể kháng cự.

Bạch Lộ thật sự tức giận.

"Lương Phi Phàm! Tôi đã nói anh đừng chạm vào tôi, anh nghe không hiểu sao? Mau buông tay, không cần anh tôi có thể tự mình đón xe được."

Chiếc xe màu đen chậm rãi dừng lại phía trước, tài xế nhìn thấy Lương Phi Phàm liền mở cửa xuống xe cung kính kêu một tiếng "Lương tổng" sau đó đem chìa khoá trong tay giao cho Lương Phi Phàm.

Lương Phi Phàm phát tay: "Ông đi trước đi, lúc sau tôi sẽ về khách sạn."

Sau khi tài xế rời khỏi, Lương Phi Phàm nắm chặt tay Bạch Lộ, tay còn lại mở cửa xe. Anh muốn đẩy cô lên xe nhưng Bạch Lộ nào có chịu phối hợp, cô đưa tay chống cửa xe nhất quyết không chịu đi vào.

"Tôi nói không cần! Lương Phi Phàm, anh muốn làm gì? Tôi đã nói không muốn ngồi xe của anh!"

"Lên xe, anh đảm bảo sẽ không làm gì em."

Anh dành cho cô một ánh mắt nặng nề, đẩy cô vào trong xe, tìm cách vừa phải để không gây cho Bạch Lộ bất kì thương tổn nào.

"Nghe lời đi, anh có vài lời muốn nói rõ ràng cùng em."

Nhưng cô không muốn nói cái gì với hắn hết. Vì cái gì lại...

Vì cái gì mà người đàn ông này không chịu buông tha mình?

Bạch Lộ cố gắng giãy giụa cách mấy cũng không tránh được, chỉ có thể bất lực bị đưa lên xe. Lương Phi Phàm cũng lên, ngay sau đó anh khóa cửa xe lại, âm thanh vang lên như cổ tình để cho Bạch Lộ nghe thấy.

Cô nhìn hẳn, căng thẳng hỏi: "Anh khóa cửa xe, lại muốn làm cái gì?"

Cách xa nhau lâu như thế, bây giờ bộ dạng của Bạch Lộ lại cần trọng như vậy làm Lương Phi Phàm trong lòng không khỏi hụt hẫng.

Trông anh giống những tên tội phạm cường gian sao? Khóa cửa xe là ngụ ý muốn cùng cô làm cái gì sao?

Lòng ngực Lương Phi Phàm cảm thấy có chút nặng nề, rất giống với cảm giác bị thất bại. Trên thế gian này nữ nhân duy nhất dám đối với anh như thế cũng chỉ có mình cô thôi. Rõ ràng chính bản thân anh luôn cố gắng cẩn thận tới gần cô, nhưng Bạch Lộ luôn bày ra mặt mày xám xịt, rõ ràng là ghét bỏ anh mà.

"Anh nói anh sẽ không chạm vào em mà, không tin anh đến thế sao?"

Lương Phi Phàm nhú mày, cảm thấy thật bức mình, kéo cửa sổ xe xuống một chút, một tay cầm điều thuốc, tay còn lại vẫn ung dung điều khiển xe nhanh chóng.

"Lòng tin của em dành cho anh quả thật không còn dù chỉ một chút sao?"

Bạch Lộ thấy anh hút thuốc, khẽ nhú mày. Môi đỏ hơi giật giật, rõ ràng muốn nói chuyện khác nhưng câu chữ đến bên miệng rồi lại hoàn toàn thay đổi: "Anh rốt cuộc muốn cùng tôi nói gì? Có chuyện gì thì nói thẳng, tôi vô cùng chán ghét mùi thuốc lá."

Lương Phi Phàm giơ tay lên, đem điều thuốc hút một hơi thì nghe thấy Bạch Lộ bảo rằng chán ghét mùi vị thuốc lá. Anh ho khan, nhú mày đem

điều thuốc trong tay vứt ra ngoài cửa xe, chờ cho vị thuốc lá cuối cùng cũng phân tán gần hết, hắt đóng kính xe lại, vô cùng thân sĩ mở miệng:

"Xin lỗi, trước kia anh cũng hút thuốc trước mặt em, chính là... em chưa từng bảo chán ghét... Về sau anh sẽ không hút nữa."

Bạch Lộ vừa nghe anh nói đến trước kia thì huyết thái dương cô thành thịch nhảy dựng lên, theo bản năng phản bác:

"Lương tổng, nếu anh đã nói là trước kia thì chính là trước kia, không phải hiện tại. Anh của hiện tại khiến tôi vô cùng chán ghét, phi thường chán ghét, chán ghét..."

"Anh biết."

Lương Phi Phàm nhìn cô, không biết vì cái gì mà trên mặt cô lại viết nên những cảm xúc vô cùng kịch. Những mơ hồ trong lòng anh cũng tiêu tán không ít, mặc cho cô có phản đối, Phi Phàm duỗi tay nắm chặt lấy tay cô, khẽ cười một tiếng.

"Cho dù em nói ghét bỏ anh bao nhiêu, anh biết em vẫn luôn không muốn anh hút thuốc. Một năm trở lại đây anh hút tương đối nhiều nhưng giờ đây em đã trở lại, anh sẽ cố gắng hạn chế."

"Anh mau buông tay."

Cô cảm thấy chính mình đang ngồi trong xe giặc rồi. Cái gì mà sẽ không chạm vào, làm gì có chuyện đó, người này từ đầu đến cuối trong lòng đang nghĩ gì đây?

"Lương Phi Phàm, anh..."

"Em sẽ từ chức ở Lati?"

Lương Phi Phàm tựa như lúc nào cũng có thể chọc đúng chỗ ngứa của cô, làm cho Bạch Lộ không thể kìm chế nổi cơn tức giận, anh lại một lần nữa trầm giọng, vừa nói bàn tay lại vừa nhéo nhẹ tay cô.

"Anh biết tính em, em nhất định sẽ tìm mọi cách rời khỏi Lati. Bạch Lộ, thực ra em không cần phải khổ sở như thế, nếu như em không muốn cùng anh hợp tác, anh có thể nói với Ôn Chiêu Nhân mình sẽ rút ra khỏi hạng mục này. Em hoàn toàn không phải từ chức, Lati là một công ty thiết kế không tồi chút nào, em vừa vào đã có thể trở thành tổng giám đốc, khẳng định Ôn Chiêu Nhân cũng đã nhận ra tài hoa của em, về phương diện này đối với con đường của em sau này vô cùng có lợi."

Bạch Lộ mấp máy môi, rũ mắt nhìn cánh tay anh đang phủ trên tay mình, nhiệt độ nóng ấm đấy không ngừng truyền đến cô. Tay đứt, ruột xót. Rõ ràng là khoảng cách giữa hai trái tim xa xôi như thế... Nhưng không biết vì cái gì mà bây giờ cô lại có loại cảm giác này.

Là... Cô lại một lần nữa nhận lấy sự che chở bao bọc của anh.

--

Không được! Không được!

Bạch Lộ lắc đầu, đem bàn tay mình từ dưới tay anh rút ra, Lương Phi Phàm cũng không miễn cưỡng. Đại khái vừa rồi giữa hai người cũng không thoải mái lắm, anh không nghĩ sẽ tiếp tục, anh phải tập trung lái xe, an toàn là trên hết, nên thuận theo lẽ đó mà buông tay cô ra.

"Lương tổng quả thật rất quan tâm tôi, vì lương lai của tôi cũng nghĩ sẵn đường đi nước bước. Cảm ơn anh nhưng tôi tự có suy tính của riêng mình, về việc tôi có định từ chức hay không Lương tổng ngài không cần quá bận tâm đâu, tôi khẳng định đó không phải là vì anh."

"Nếu không phải vì anh tại sao lại không chịu ở lại Lati làm việc."

"Bạch Lộ, cơ hội này không phải hôm nay vượt đi ngày mai liền có thể tìm thấy một cơ hội tốt như thế. Nếu đã không phải là vì anh thì không cần từ chức. Chuyện lần này kỳ thật là ngẫu nhiên, anh cũng không hề biết giám đốc mới của công ty Ôn Chiêu Nhân sẽ là em."

Anh nói dối.

Lương Phi Phàm biết, nếu cô biết được sự thật chính anh là người bày ra thiên la địa võng để cô nhảy vào, Bạch Lộ nhất định sẽ rất tức giận. Vừa rồi ở khách sạn anh làm ra hành vi đó, kỳ thật trong lòng cũng có chút rối loạn. Suy cho cùng cũng là vì người phụ nữ mình tâm tâm niệm niệm đang ngay bên cạnh mang cho anh áp lực quá lớn.

Thật sự đã đi tới một bước như vậy, anh cảm thấy kế hoạch của mình không bị ảnh hưởng gì.

Có lẽ, giả giả thật thật sẽ dễ dàng làm cho cô tin tưởng hơn.

"Anh cùng Ôn Chiêu Nhân quả thực có quen biết, quan hệ cũng không tồi. Nhưng anh tin em là một người chuyên nghiệp, nếu đã như thế thì không nên để chuyện riêng xen vào chuyện công. Hạng mục lần này tương đối lớn, em vừa vào làm, gặp được anh liền từ chức, đến lúc đó em định sẽ đi làm ở đâu? Không nhất thiết phải để những nỗ lực ở SGA đều vì chút chuyện tư mà lãng phí."

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 239

“Lương Phi Phàm, anh cứ mở miệng là nói cái gì mà tình cảm riêng tư, mong anh thật rõ ràng tôi với anh không có tình cảm riêng tư gì cả!”

Tay cầm tay lái của anh căng ra một chút, lông mi đang nhắm lại càng nhúu chặt thêm mấy phần. Có điều bây giờ anh biết mục đích của mình là gì, không để cho cô rời khỏi LATI, còn cô nói khiến anh mất hứng thì cũng chỉ là chuyện không quan trọng.

Anh gật đầu một cái, giọng trầm thấp: “Ừ, nếu em đã nói không có tình cảm riêng tư vậy thì sẽ không cần rời khỏi LATI đúng không? Nếu như vậy thì hạng mục của anh và Ôn Chiêu Nhân cũng có thể tiếp tục hợp tác, có lẽ sau này chúng ta làm việc sẽ thường xuyên chạm mặt, lúc đó anh tin em nhất định có thể làm được việc.”

Bạch Lộ biết rất rõ lời của anh ít nhiều mang theo chút không vui.

“Đừng có nói cái gì công tư rõ ràng với tôi, anh cho rằng tôi không biết cái gì gọi là công và tư rõ ràng hay sao? Lương tổng, chỉ cần ngài làm được công tư rõ ràng thì tôi cũng nhất định sẽ rõ ràng công và tư!”

“Vậy Bạch tiểu thư sẽ không từ chức nữa?”

Bạch Lộ sững sốt một chút, bất chợt phát hiện từ ‘Bạch tiểu thư’ kia lại giống như cái kim đâm vào trái tim cô đau nhói, cô cố gắng nói cứng:

“Lương tổng, tôi cũng không phải nhân viên của ngài, tại sao ngài lại cứ quan tâm tôi có từ chức hay không như vậy?”

“Anh cầu hiền như khát, cũng rất quý trọng nhân tài...” Giọng anh trầm thấp mang theo mấy phần hào hứng, trong buồng xe chật hẹp lại càng biểu hiện rõ hơn: “Dĩ nhiên nếu em muốn trở lại Lương thị thì anh sẽ để vị trí giám đốc thiết kế cho em, nếu như em cảm thấy vị trí đó không đủ, còn muốn vị trí khác thì anh cũng có thể thỏa mãn em.”

“...”

“Dĩ nhiên anh biết đây chỉ là ý kiến của cá nhân anh, cho dù em ở lại LATI thì chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác. Nói thật, anh rất muốn hợp tác với em, nhân tài trở về từ SGA sẽ không để cho anh thất vọng, đúng không?”

Bạch Lộ cắn môi, siết chặt tay trên đầu gối. Cô có một cảm giác, cảm thấy mình hình như bị lời nói rất tùy ý của người đàn ông này dẫn dắt.

Anh đào xong một cái hố chờ mình ngoan ngoãn nhảy xuống...

Nhưng sau khi cam tâm tình nguyện nhảy xuống cô mới bừng tỉnh, mới cảm thấy hình như mình bị trúng kế nhưng bởi vì mặt mũi nên không thừa nhận mình trúng kế, hết lần này tới lần khác còn cứng đầu đối kháng với anh.

Thật ra có trúng kế hay không, đây còn không phải là nhìn vào lòng mình sao?

Muốn buông bỏ một người, né tránh vĩnh viễn không phải là biện pháp tốt nhất, có lẽ dùng cảm đối mặt cũng không phải là không tốt. Chẳng qua chỉ là hợp tác một hạng mục mà thôi, cũng không phải khiến họ cả đời dây dưa một chỗ, hơn nữa không phải anh luôn miệng nói công và tư rõ ràng đó sao...

Cô thật vất vả leo lên vị trí này, vì sao chỉ vì anh mà phải buông bỏ?

...

“Lương tổng đã coi trọng như vậy, tôi nhất định sẽ đem toàn lực hoàn thành hạng mục này.”

Bạch Lộ chỉ về con đường phía trước, nói không cần suy nghĩ: “Có điều Lương tổng, lời của ngài rất đúng, chúng ta hăng công và tư phải rõ ràng, cho nên quan hệ giữa chúng ta, không đúng, quan hệ từng có giữa chúng ta không để người ngoài biết là tốt nhất. Sau này những chuyện như lái xe đưa về nhà không dám lại phiền tới Lương tổng, phiền ngài dừng xe ở ngã tư phía trước, tôi muốn xuống xe.”

“Muộn rồi, anh đưa em về nhà.”

“Không cần, tự tôi có thể gọi xe được.” Bạch Lộ đã đưa tay tới đề xuống tay lái của Lương Phi Phàm, cau mày nói: “Lương tổng, tôi là người mạnh mẽ, không nên làm người khác khó chịu đúng không?”

Lương Phi Phàm nhìn đôi tay mềm mại nhỏ bé của cô, siết chặt tay lái, ánh mắt có chút thất thần nhưng chỉ chớp lát anh liền gật đầu, tỉnh bơ nói: “Được, nếu em mạnh mẽ thì anh sẽ không tiến nữa. Có điều đi đường cẩn thận.”

Bạch Lộ cũng không nói gì, chờ Lương Phi Phàm mở khóa xe liền nhanh chóng đẩy cửa xe ra, xuống xe.

Người đàn ông trong xe cũng không lập tức rời đi, anh ngồi bên trong xe nhìn người phụ nữ cách đó không xa đứng ở ven đường, khoảng 5 phút sau vẫn không có xe tới, Lương Phi Phàm thấy cô có ý định đi về phía trước liền lấy điện thoại ra gọi. Chỉ nói mấy câu đơn giản, sau khi cất điện thoại quả nhiên thân thể nhỏ nhắn kia đã đi về phía trước, anh chạy chậm chậm theo sau duy trì khoảng cách nhất định, đại khái khoảng hơn mười phút sau

liền có một chiếc taxi tới, anh nhìn Bạch Lộ lên xe, lúc này mới dừng xe lại.

Cầm một điếu thuốc, đốt, ngậm trong miệng, hít vào hai hơi, vẫn cảm thấy rất khổ sở. Miệng anh đều là vị đắng, anh đưa tay kẹp điếu thuốc tùy ý đặt ở mép cửa kính, thờ ơ đùa bỡn điếu thuốc, tay kia day huyệt thái dương.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 240

Cho dù thế nào rốt cuộc cô ấy cũng đã trở lại, bây giờ đã ở cách mình rất gần. Lúc trước đúng là rất lo lắng cô kích động mà rời khỏi LATI, có điều vừa rồi mình đã dùng trăm phương ngàn kế nói những lời kia có lẽ cô ấy sẽ không rời đi.

Có thể nói chuyện được là tốt rồi, hẳn sẽ tiến tới dần dần, người phụ nữ hận không thể thu mình vào mai rùa này anh không thể quá vội vàng được. Mà vừa rồi ở khách sạn kia anh quả thật đã quá vội vàng, anh nhất định phải từng bước từng bước mà đi tới.

Gió đêm hơi lạnh.

Ban đêm ở thành phố C cùng thành phố A không khác nhau nhiều, có điều không khí trong nước gần đây càng ngày càng kém. Bầu trời nước Anh rất trong xanh, cô sinh sống ở bên kia hơn một năm, đột nhiên quay lại liệu có phải chưa thích ứng được?

Đang miên man suy nghĩ thì điện thoại di động reo, Lương Phi Phàm phẩy tàn thuốc lá, cầm lấy điện thoại ra nghe: “Ừ, chuyện gì?”

Đầu bên kia không biết nói gì, ánh mắt anh trong nháy mắt trầm xuống một ít, không ai thấy được trong đêm tối mắt anh ánh lên sắc bén, môi mỏng mím chặt: “Phải không? Tháng này là lần thứ mấy rồi?... Ừ, tiếp tục cho người đi theo cô ta là được, nhớ thứ tôi muốn phải giữ cho thật kỹ... Ừ, Diệp Tử Kiệt bên kia cứ đánh tiếng cho hẳn... Đối với hẳn khi rối loạn nhất

định là cơ hội tốt.... Sở Ủy Dạ? Nói cho cậu ta, tôi ở thành phố B, ở một tuần, sẽ không về, sau khi về tôi sẽ tìm cậu ta.”

Cúp điện thoại, Lương Phi Phàm híp mắt lại, tia sắc nhọn vẫn chưa thu vào được che khuất bởi đám khói trắng lượn lờ kia.

...

Hôm sau.

Phòng làm việc Tổng giám đốc LATI, rất ít khi Ôn Chiêu Nhân tới đây nhưng từ sau khi có giám đốc thiết kế thì Ôn tổng lại đi làm rất đều đặn.

Nhất là hôm nay, sáng sớm từ trong phòng làm việc đã truyền ra tiếng tranh luận khiến những nhân viên bên ngoài đều tò mò muốn chết. Vốn cho rằng giám đốc Bạch Lộ kia lên chức đều nhờ quy tắc ngầm, bây giờ nghe cô ta dám lớn tiếng với Ôn tổng lại càng khẳng định suy nghĩ đấy.

“Này... Cậu nói xem Bạch Lộ này có phải thật sự tốt nghiệp từ SGA không? Không chừng là tốt nghiệp từ trên giường Ôn nhị gia đi?”

“Ặc... Miệng cậu thật độc!”

“Nói thật mà, cậu không nghe thấy sao? Vừa rồi bên trong tranh cãi dữ vậy, ai dám cùng Ôn nhị gia nói chuyện như thế? Cậu dám không?”

“Tôi không dám...”

“Đó, không phải sao? Nhất định là có quan hệ không bình thường với Ôn nhị gia, tôi nói...”

“Các cô tùm lại nói cái gì vậy? Không phải làm gì sao?”

Tiếng uy nghiêm của trưởng phòng truyền tới, một đám đàn bà nhiều chuyện đành an phận thủ thường về vị trí của mình giống như chuyên tâm

làm việc...

Bên trong phòng tổng giám đốc.

Bạch Lộ đem hồ sơ hạng mục trong tay đặt lên bàn Ôn Chiêu Nhân, vẻ mặt đích xác là không vui: “Ôn tổng, có một số việc nếu như chúng ta không nói rõ ràng thì hạng mục này tôi không muốn làm.”

“Bạch tổng, vấn đề có tiếp tục làm hạng mục này hay không hình như không phải do cô quyết định.”

Ôn Chiêu Nhân mang phong thái của thiếu gia ăn chơi, trong phòng làm việc còn có sân golf nhỏ, người mặc âu phục đơn giản, tay cầm lấy gậy chơi golf, nói chuyện giống như không chút đếm xỉa: “Hợp đồng lao động cô không đọc kỹ sao? Trong hợp đồng mọi thứ đều do công ty quyết định, mà công ty chính là do tôi làm chủ, hiểu không? Hạng mục này cô không nhận vậy cô định để cho ai nhận?”

“...”

“Còn vấn đề cô muốn hỏi tôi, tôi biết, Lương Phi Phàm đúng không?”

Nhắm tới quả bóng trắng nhỏ, tay Ôn Chiêu Nhân cử động một cái, quả bóng golf từ từ lăn tới miệng hố. Anh đem gậy golf nhét vào túi bên cạnh, quay sang Bạch Lộ cười một cái, dáng vẻ phong lưu: “Không sai, tôi biết anh ta từ trước, cho nên khi nhận lời mời không phải tôi đã nhắc nhở cô sao? Là cô không nói thật với tôi, vấn đề về sau cô không nên trách tôi.”

“Anh nhắc nhở tôi lúc nào?”

Ôn Chiêu Nhân nhăn mi lại: “Tôi đã hỏi, quan hệ của cô với Lương Phi Phàm là thế nào, đấy không phải là nhắc nhở cô sao? Cô đã thừa nhận quan hệ của hai người chỉ là chủ tớ, như vậy bây giờ hợp tác không phải càng có lợi hay sao?”

“...”

“Được rồi, nếu cô thật sự không muốn nhận hạng mục này thì tôi cũng không miễn cưỡng. Có điều tôi lại có chút không muốn, tôi cho rằng cô là một người công tư rõ ràng...”

Lại là công tư rõ ràng...

Suốt một đêm qua Bạch Lộ đều bị bốn chữ này khiến cho lăn lộn không ngủ được, bây giờ lại nghe nhắc đến.

Cô tiến lên, trực tiếp cầm lấy tài liệu của dự án kia, cắn răng nghiêng lợi nói: “Ôn tổng yên tâm! Tôi nhân định công-tư-phân-minh!”

“Vậy là tốt nhất. A đúng rồi, Bạch tổng, buổi chiều có một buổi họp, đến lúc đó hãy chuẩn bị tài liệu một chút, tài liệu trong tay cô cũng cần tới.”

Trước khi cô ra cửa, Ôn Chiêu Nhân còn không quên nhìn cô, hả hê bồi thêm một đao: “Còn có, bình tĩnh một chút, lần này Lương Phi Phàm cũng tới. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, hạng mục này chúng ta sẽ phải họp bàn rất nhiều, khoảng mỗi tuần sẽ họp một lần cho nên...”

Tay nắm nắm cửa của Bạch Lộ siết chặt, trong lòng cảm thấy bức bối nhưng một câu phản bác cũng không nói được.

Biết rất rõ gã Ôn Chiêu Nhân này là cố ý, vậy mà hết lần này đến lần khác phải nhắm mắt đi theo.

Lúc xế chiều quả nhiên có người bên Lương thị tới, bởi vì là lần đầu tiên họp cho nên những nhân vật quan trọng của mấy công ty đều xuất hiện. Nhưng hạng mục lần này quan trọng nhất vẫn là LATI cùng Lương thị, Lương thị là chủ đầu tư cho nên thân phận của Lương Phi Phàm dĩ nhiên là tôn quý nhất.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 241

Anh ở vị trí đầu tiên. Bởi vì là ở LATI cho nên vị trí chính giữa là cho Ôn Chiêu Nhân, cứ như vậy thì vị trí của Lương Phi Phàm ngay bên cạnh Bạch lộ, hai người lần lượt ngồi gần nhau.

Bạch Lộ hết sức không thoải mái, còn mất tự nhiên, nhưng bốn chữ “công tư rõ ràng” nhắc nhở cô, cô không có tư cách không thoải mái, đây chẳng qua chỉ là họp, là chuyện công...

Khi hội nghị bắt đầu, nửa đầu tiên họp bàn rất thuận lợi, đến đoạn giữa thì hai bên xuất hiện chút khác biệt nhưng cũng rất nhanh giải quyết, cuối cùng là tới triết lý thiết kế. Triết lý thiết kế của Bạch Lộ luôn tràn đầy sức sống, lại hết sức táo bạo như tính cách của cô, mặc dù màu sắc tương đối nhẹ nhưng khiến người ta cảm thấy vô cùng dễ chịu. Mà kiến trúc sư của công ty đối tác lại không thích triết lý thiết kế này, tranh luận kịch liệt cho nên thời gian họp bị kéo dài.

Vốn dự tính họp trong hai giờ nhưng đã hơn bốn giờ rồi vẫn không có kết quả, Bạch Lộ nói khô cả miệng nhưng trong lòng không thấy phiền não.

Khi vừa mới ngồi xuống cô luôn dè chừng người đàn ông bên cạnh, lúc này toàn bộ tâm trí cô đều đặt vào công việc. Kiến trúc sư công ty đối tác cũng là một người đàn ông trẻ tuổi, đại khái khoảng 30 tuổi, mặc dù có triết lý thiết kế khác nhau nhưng Bạch Lộ không hề phủ nhận ý tưởng của anh ta khá vô cùng, cho nên cô cảm giác như có một kình địch, hoặc có thể nói là... địch nhưng cũng là bạn.

Hai người thay nhau phản biện, nửa chừng Ôn Chiêu Nhân bảo người chuẩn bị một ít thức ăn đưa vào, khi mọi người đang ăn thì Bạch Lộ cùng kiến trúc sư kia cùng nhau vẽ nháp, chụm đầu vào nhau thảo luận.

Rõ ràng hai người chưa từng gặp mặt, vừa hợp tác đã đối chọi nhau tương đối gay gắt nhưng cho tới lúc này lại rất tâm đầu ý hợp, còn khiến người ta có cảm giác bọn họ như hận gặp nhau trễ như vậy...

Lương Phi Phàm ngồi bên cạnh, ánh mắt thâm trầm nhìn hai người, gương mặt anh tuần càng ngày càng khó coi.

Ôn Chiêu Nhân thích nhất náo nhiệt, muốn xem kịch vui. Anh cũng không ngờ được mới là lần họp đầu tiên đã có kịch hay chờ anh nhìn, hứng thú cầm lấy một miếng bánh đậu xanh cắn một cái, cảm giác vị tan trong miệng thật ngon lành.

“Thôi nào, mọi người cũng ăn một chút gì đi. Bởi vì hạng mục này tương đối lớn cho nên thời gian cũng tương đối cấp bách, tôi đã bảo trợ lý vạch ra kế hoạch, trong một tuần này nhất định chúng ta phải thực hiện được bước đầu tiên. Mà việc hôm nay đã gần xong, chỉ không ngờ hai kiến trúc sư của chúng ta không nhất quán cho nên thời gian bị kéo dài.”

“Cho nên, mọi người ăn một chút lót dạ, sau khi tan họp Ôn mỗ sẽ làm chủ mời mọi người ăn bữa tối.”

Tất nhiên mọi người cười híp mắt.

Bạch Lộ cùng vị kiến trúc sư kia vẫn mãi mê thảo luận không để ý tới xung quanh, luôn luôn gật đầu rồi lại nhìn nhau cười. Lương Phi Phàm ở bên đã bắt đầu bị cơn ghen thiêu đốt sắp không chịu được.

Chỉ là thiết kế mà thôi, trước kia anh cũng thường xuyên làm, nói tới thiết kế cô ấy đi tới được hôm nay thì thầy võ lòng cũng chính là mình đi?

Ban đầu là ai khích lệ cô ấy không ngừng xông về phía trước?

Là ai khích lệ cô ấy làm người phải có lòng tin?

Hôm nay cô ấy có thành tích như vậy chẳng lẽ đã quên hẳn Lương Phi Phàm?

Có vấn đề gì chưa được sao? Anh là “thầy” còn sống sờ sờ ngồi ở bên cạnh, tại sao cô ấy lại không đến hỏi ý kiến mình?

Nói thế nào đi nữa Lương Thị là bên quan trọng nhất trong hạng mục này, Lương Phi Phàm anh ở đây không ai thêm ngó tới sao?

“... Lương tổng, mời uống nước.”

Có trợ lý bưng ly nước đưa tới, Lương Phi Phàm cau mày, người vừa quay một cái vô tình lại đụng phải ly nước, người kia vừa vịn đứng ở bên cạnh Bạch Lộ, ly nước chao đảo một chút khiến nước trào ra, một nửa tạt vào móng Bạch Lộ còn một nửa lại đổ lên đùi Lương Phi Phàm...

“A...”

Bạch Lộ kêu lên một tiếng, móng của mình có cảm giác nóng nóng, toàn thân cô run lên, sắc mặt có thể tưởng tượng có bao nhiêu lúng túng.

Hôm nay cô mặc áo màu hồng nhạt váy màu trắng sữa, lúc này váy lại bị dính nước. Váy màu trắng sữa vải không dày lắm, cô đã chọn quần trong màu da để tránh lộ liễu, nhưng khi bị thấm ướt thì quần lót màu da lại càng lộ hơn.

Trong phòng họp 80% là đàn ông, có mấy người phụ nữ nhưng chỉ có Bạch Lộ là ở vị trí cao nhất.

Vào lúc này ánh mắt tất cả mọi người đều chú ý về phía bên này, Bạch Lộ không thể cời váy ra liền đứng ngồi không yên, không biết phải làm gì.

Lương Phi Phàm cau mày, vốn sắc mặt đã không dễ nhìn lúc này đã bao phủ một tầng lệ khí. Ánh mắt anh nhìn vào mông Bạch Lộ thấy được lý do vì sao cô lúng túng, lập tức ánh mắt như dao sắc lẹm đưa sang nhìn người trợ lý kia đang run rẩy sợ hãi. Đến khi anh muốn cởi âu phục của mình ra để khoác lên người Bạch Lộ thì không ngờ lại có người so với anh nhanh hơn một bước.

“Bạch tổng, cô không sao chứ?”

Đó là người đàn ông đang cùng Bạch Lộ thảo luận về thiết kế, là một kiến trúc sư của một công ty khác ở thành phố C này. Đến bây giờ Bạch Lộ cũng chỉ biết anh ta họ Hàn, tên cũng không biết, nhưng dù triết lý thiết kế của hai người tuy khác nhau một trời một vực nhưng cũng thật sự có thể lấy cảm hứng từ đối phương. Người đàn ông tướng mạo hết sức tuần tú này đã cởi áo khoác của mình vô cùng thanh lịch khoác lên người Bạch Lộ.

“Cảm ơn anh, tôi không sao.”

Tình huống lúng túng như vậy dĩ nhiên Bạch Lộ cũng sẽ không cởi bỏ áo khoác của người đàn ông này. Người đàn ông này cao ít nhất phải là 1m85, cho nên áo khoác của anh vừa vặn che được quá mông cô.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 242

Bạch Lộ giữ lấy áo khoác, đứng dậy: “Tôi đi nhà vệ sinh một chút.”

Người nhân viên vô tình làm đổ nước lúc này run rẩy nói: “Xin lỗi, thật có lỗi, Bạch tổng, vừa rồi tôi vô tình...”

Thật ra là Lương Phi Phàm đụng phải anh ta nhưng dĩ nhiên anh ta sẽ không kéo một nhân vật lớn như Lương Phi Phàm vào. Hơn nữa vừa rồi ánh mắt Lương Phi Phàm thật đáng sợ giống như hận không ăn được anh ta, anh ta chỉ cảm thấy Lương tổng hẳn không muốn người khác được chính mình mới là nguyên nhân gây ra chuyện này.

Người trợ lý có chút bi ai, dẫu sao mình chỉ là một nhân vật nhỏ, vẫn là nên đem chịu tất cả tội lỗi.

“Không sao.”

Bạch Lộ cảm thấy cũng không phải việc gì lớn, cười một tiếng trấn an người trợ lý: “Không cần nói xin lỗi, tôi biết anh không phải cố ý. Tôi đi rửa tay.”

Cô đứng dậy, vừa mới chuẩn bị đi thì Lương Phi Phàm ở sau lưng cô cũng đứng dậy theo: “Tôi cũng đi rửa tay.”

“...”

Ôn Chiêu Nhân lúc này mới đứng dậy, chỉ vào quần Lương Phi Phàm, nói đầy thành ý: “Lương tổng, tôi bảo người chuẩn bị quần mới cho anh nhé?”

“Không cần.”

“...”

Anh đi qua Bạch Lộ, đi nhanh ra khỏi phòng họp, lúc tới cửa mới nghĩ tới điều gì đó, nói: “Cuộc họp hôm nay đến đây thôi, chuyện thiết kế Bạch tổng cứ đem hai bản thiết kế của hai người đưa tôi sau, tôi sẽ xem qua một chút rồi quyết định, ngày mai sẽ làm một bản vẽ phù hợp. Mọi người tan họp, đi về thôi.

Hạng mục này vốn là do Lương thị chịu trách nhiệm, Lương Phi Phàm tất nhiên có quyền nói chuyện. Chuyện bản thiết kế anh có quyền quyết định, anh nói không cần họp dĩ nhiên mọi người cầu không được, chỉ cho là Lương Phi Phàm bị đổ nước vào người cho nên mất hứng, vì thế không ai lên tiếng, chờ Lương Phi Phàm vừa rời đi mọi người liền thu dọn đồ đạc nổi đuôi ra.

Ôn Chiêu Nhân vốn hôm nay muốn mời tiệc, có điều vừa rồi bỗng nhiên nhận được một cuộc điện thoại liên vội vội vàng vàng rời đi.

“Bạch tổng...”

Những người khác đều đi hết rồi, người kiến trúc sư kia đứng ở cửa gọi Bạch Lộ: “Cái áo ngày mai cô mang cho tôi cũng được, có điều hai bản thiết kế kia vừa rồi tôi đã biết chỗ cần sửa, hay là đưa tôi để tối nay tôi sửa, sau đó tôi sẽ tự mang tới.”

“Không cần, đây là nhiệm vụ của LATi chúng tôi. Thật ra thiết kế của anh rất tốt, tôi cũng thấy được vào điều, ngày mai sẽ giao cho Lương Phi...”

Ngày mai trước khi giao cho Lương tổng tôi sẽ để anh xem một chút, anh cảm thấy thế nào?”

“Tất nhiên là được.”

Anh cười một tiếng, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó liền nói: “À, hay là... nếu như buổi tối cô phát hiện vấn đề gì thì gọi điện cho tôi? Bạch tổng, nếu không ngại thì chúng ta trao đổi số điện thoại được không?”

Bạch Lộ dĩ nhiên sẽ không suy nghĩ nhiều, là chuyện công việc, cùng với việc chắc chắn sau này hai người bọn họ sẽ phải liên lạc với nhau nhiều. Cô cười đọc số điện thoại của mình, người đàn ông đối diện vừa lưu số vừa tự giới thiệu: “Tôi gọi sang cho cô. Bạch tổng, tôi họ Hàn, tên là Chấn Đông. Sau này chúng ta còn có nhiều cơ hội hợp tác, tôi rất thích phong cách thiết kế của Bạch tổng, hy vọng sau này chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.”

Bạch Lộ cười khéo léo: “Đừng khách khí như thế, gọi tôi Bạch Lộ là được rồi.”

Điện thoại cô reo, biết là Hàn Chấn Đông gọi tới, cô lưu dãy số xa lạ lại, tùy tiện nói thêm mấy câu, cuối cùng mới nói: “Cứ như vậy nhé, có chuyện gì sẽ liên lạc sau. Còn có, cảm ơn chiếc áo của anh.”

“Đừng khách khí.”

Ánh mắt anh nhìn Bạch Lộ vô cùng dịu dàng, đến khi cô đi khỏi phòng họp lúc này mới mỉm cười thu dọn đồ đạc của mình.

Bạch Lộ kéo kéo áo khoác trên vai, có hơi thở đàn ông lạ cô thật sự không thích, mắt cô nheo lại, nhìn hành lang dài không còn ai khác cô liền dứt khoát bỏ áo khoác xuống cầm trong tay. Cô vừa tới phòng rửa tay, chân trái mới bước vào thì đã có một thân hình màu đen ngấn ở trước mặt.

“A!”

Bạch Lộ sợ hết hồn kêu lên một tiếng, người từ từ lui lại về sau, áo khoác trên cổ tay cũng bị người khác rút lấy. Một giây tiếp theo cô chỉ thấy chiếc áo khoác kia bị người bên cạnh ném đi, soạt một tiếng rơi trên mặt đất.

Bạch Lộ ngẩng đầu lên, chỉ thấy người đàn ông cao hơn mình một cái đầu rưỡi, ánh mắt lạnh lùng nhìn mình.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 243

“Anh làm gì?”

Cô tức giận trợn mắt nhìn anh, môi mím chặt, đi tới nhặt áo khoác lên. Động tác Lương Phi Phàm còn nhanh hơn, nắm lấy cổ tay cô kéo cô vào phòng vệ sinh gần đó, đẩy cô dựa vào cửa, cũng thuận tay đóng lại phòng rửa tay.

“Lương tổng, anh... anh buông tay, anh điên rồi? Đây là nhà vệ sinh nữ!”

“...”

Lương Phi Phàm không nói tiếng nào, môi mím chặt khẽ cong lên, biểu tình của anh lúc này có nhiều phiền muộn, tức giận muốn áp chế người. Tay anh đưa ra giữ chặt cô ở cánh cửa, hai chân cũng đi tới, đầu gối dùng sức mở hai chân cô ra, thân thể cường tráng lách vào, toàn thân áp vào thân thể mềm mại của cô, mùi thơm cơ thể từ người cô chui vào mũi anh, khiêu khích kích tình.

Lương Phi Phàm hít sâu một hơi, môi áp sát vào gương mặt cô, giọng trầm thấp mang theo sự kiềm chế: “Lương tổng? Em lại thích gọi anh là Lương tổng? Lại bảo gã kia gọi em là Bạch Lộ? Hẳn đồng ý không?”

“...”

Bạch Lộ gắng sức cự người nhưng hết lần này tới lần khác lại chạm vào nơi mẫn cảm nhất của anh, ở phía dưới đã gồ lên đè vào bụng cô khiến cô không còn dám cử động. Mặt cô đỏ lên, tức giận mắng: “Anh... lưu manh! Vô sỉ! Anh làm gì? Lấy cái đó ra!”

“Lấy cái gì ra?”

Lương Phi Phàm tỏ vẻ không hiểu, mắt nòng cháy khê nhú lên: “Sao? Muốn anh lấy cái gì ra?”

“...”

“Không nói? Không nói thì nghe anh nói... Từ khi cuộc họp bắt đầu đến khi kết thúc là hơn bốn giờ, nhìn anh một cái thật tốn sức phải không? Người đàn ông kia có gì tốt? Em có thấy ánh mắt không đúng của hắn nhìn em không? Vậy mà hết lần này tới lần khác hùa vào?”

“...”

Bạch Lộ thót lại một chút, cũng không biết hình dung tâm tình của mình lúc này là thế nào. Ý của anh là gì?

Cái gì gọi là “Ánh mắt không đúng của hắn”? Cái gì gọi là “Cuộc họp hơn bốn giờ nhìn một cái cũng tốn sức”?

Không phải là tự anh ta nói sao?

Luôn miệng nói công tư rõ ràng, như bây giờ là có ý gì?

Bạch Lộ cắn môi, ánh mắt lạnh lùng trợn lên nhìn người đàn ông trước mặt, muốn lớn tiếng phản bác lại anh ta nhưng thân thể lại không dám lộn xộn, bởi vì người đàn ông đáng giận này đang lấy thân thể mình ép chặt vào thân thể cô.

Dính vào nhau, cô mà cử động nhất định sẽ khiến anh có cảm giác khác, cái kia quá rõ ràng, quá nhanh chóng, không thềm che giấu khiến cho Bạch Lộ đỏ mặt tim run.

Lương Phi Phàm là người đàn ông duy nhất của cô, cấu tạo thân thể đàn ông và phụ nữ đúng là khác nhau, nhưng đối với khát vọng đó lại không hẳn là bất đồng.

Cho tới bây giờ cô không phủ nhận, cô cũng không hoàn toàn buông bỏ được anh, mùi vị đàn ông quen thuộc từ thân thể anh khiến trái tim cô rung động. Cho dù là cách nhau một năm dài, sự ham muốn trong thân thể cô đã ngủ say một chút nhưng lại quá dễ dàng bị anh khơi dậy.

Nín thở, Bạch Lộ cố gắng khắc chế động tác của mình, dè giọng mở miệng: “Anh dựa vào cái gì mà quản tôi? Anh cho rằng anh là gì của tôi? Cùng lắm anh cũng chỉ là chồng cũ, bây giờ cũng chỉ là đối tác làm ăn của tôi! Anh buông tôi ra, chính anh nói công tư rõ ràng, hành động bây giờ của anh... ư...”

Lương Phi Phàm đưa tay giữ lấy cằm cô, cúi đầu ngăn chặn môi của cô.

Không phải Lương tổng thì là chồng cũ?

Xưng hô như thế khiến anh rất không thoải mái, anh đã có biết bao cố gắng khống chế mình để từ từ lại gần cô nhưng cô lại có bản lĩnh như vậy, có thể trước sau đều rất cương quyết, chỉ cần một hành động tùy tiện của cô cũng khiến cố gắng của anh thành công cốc.

Nhìn cô cùng người đàn ông kia thảo luận kịch liệt như vậy, dù biết rõ đây chẳng qua chỉ là công việc mà thôi nhưng anh vẫn ghen tị muốn nổi điên.

Cô vốn là thuộc về mình, anh vô tình vứt bỏ, anh đang cố gắng tìm trở về. Trên con đường này cho dù gian khổ nữa anh cũng cam tâm tình

nguyện đi, chẳng qua là một mình anh tiến về phía trước thì bao lâu cũng được, nhưng người khác nửa đường nhập hội thì chắc chắn không được!

Bạch Lộ cảm thấy tất cả hơi thở của mình đã bị người đàn ông này ép ra ngoài, cô giống như một con cá đuối nước, theo bản năng há miệng muốn hít hơi. Lương Phi Phàm buông lỏng cô một ít, sau đó hôn mạnh mẽ hơn, thừa dịp môi cô hé mở ra đầu lưỡi linh hoạt của anh len lỏi chui vào quện lấy đầu lưỡi cô, đến khi người phụ nữ trong ngực run rẩy tê dại anh mới hài lòng buông lỏng cô ra một chút. (fb.com/sant.gacsach)

“Thích không? Có phải là rất thích không?”

Giọng anh khàn khàn đầy ham muốn, ở địa phương kia đã hoàn toàn hưng mãnh. Thật ra anh đã hơn một năm không chạm vào cô, không một người đàn ông nào khi đối mặt với người phụ nữ mình yêu sẽ chế ngự được khát vọng nguyên thủy nhất này.

Anh muốn cô, từ khi lần đầu tiên thấy cô thì ý niệm này đã điên cuồng lớn lên trong cơ thể anh.

Nhưng là anh biết cô sẽ không cam tâm tình nguyện cho mình, nhất là ở tình hình như hiện giờ, cho nên anh chịu đựng, anh không muốn khiến cô sợ hãi, cũng không muốn khiến cô bài xích mình hơn.

Nhưng là, nghĩ thì nghĩ, đến khi đàn ông thật sự chạm vào thân thể phụ nữ vẫn luôn không khống chế được.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 244

Nụ hôn mới bắt đầu rất hung mãnh nhưng bây giờ lại triền miên, Lương Phi Phàm dùng hết kỹ năng muốn kích thích cô, tay anh đi vòng qua trượt xuống hông của cô nhẹ nhàng xoa nắn. Môi anh dán vào môi cô hô hấp nặng nề: “Ai cho phép em mặc đồ của người đàn ông khác? Bạch Lộ, anh thật sự muốn công tư rõ ràng với em nhưng lại luôn khiến anh tức giận...”

Dường như anh cô ý, lúc này lực hôn cô có chút mạnh, đầu lưỡi còn sắc bén liếm môi của cô, tay kéo dây khóa quần của cô. “Roẹt” một tiếng, váy cô thả lỏng rơi xuống trên sàn nhà, Lương Phi Phàm đưa tay ôm lấy cô sai bước hướng về phía chậu rửa mặt, để cô ngồi lên trên.

“Ừ...”

Cảm giác lạnh như băng truyền từ hông khiến thân thể Bạch Lộ cứng đờ, đầu óc đang mê loạn trong nháy mắt tỉnh táo. Cô kịp phản ứng mới phát hiện ra váy mình đã bị người đàn ông này cởi xuống ném ngoài cửa, mà trên người cô lúc này chỉ mặc một chiếc quần lót màu da cũng đã bị người đàn ông này cởi một nửa, ngón tay anh đang trêu chọc nơi mẫn cảm.

Quần vừa cởi ra, Bạch Lộ đột nhiên cảm thấy lạnh ở trước ngực, tay Lương Phi Phàm không hề chờ đợi bất chợt rút áo ngực của cô ra, áp lên ngực cô. Một tay mềm mại xoa bóp, một bên cúi đầu nhẹ nhàng gặm nhấm.

“A... Không muốn... Đừng như vậy...”

Bạch Lộ chịu không nổi, thân thể nhạy cảm rất nhanh run rẩy. Cô ngồi trên bệ rửa mặt, hai chân bị Lương Phi Phàm tách ra, thân thể anh đã lách vào chân cô, lúc này cô muốn khép đùi lại nhưng lại là vừa vặn kẹp lấy hông của anh.

...

Bạch Lộ không nghĩ chuyện sẽ biến thành như vậy. Thật ra thì cô vẫn luôn kháng cự, cũng đang giãy giụa, nhưng tất cả hành động của cô ở trong mắt Lương Phi Phàm dường như cũng thành hưởng ứng.

Khi một người đàn ông đã quyết, ở thời điểm muốn người thì người cuối cùng vẫn là đẩy không ra.

Huống chi sức của anh hơn gấp mấy lần so với cô, để một người phụ nữ thần phục dưới người mình, đối với Lương Phi Phàm mà nói, chỉ dễ như trở bàn tay.

...

Trong xe, Lương Phi Phàm đã sớm bảo với tài xế rằng anh sẽ tự lái xe, vừa cầm tay lái vừa rảnh rỗi quay sang nhìn người phụ nữ có sắc mặt hết sức khó coi đang ngồi ghế bên cạnh không nói tiếng nào.

Lương Phi Phàm không cảm thấy điều gì. Mặc dù mới vừa làm một lần nhưng thời gian quá ngắn, anh căn bản cũng không hưởng thụ, nhưng loại cảm giác năng hạn gặp mưa rào này thật ra cũng khiến anh có cảm giác nhất định, cảm giác cô là người phụ nữ của anh.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 245

Bạch Lộ không muốn nói chuyện, nếu như không phải quần áo trên người mình bị xộc xệch thì cô căn bản sẽ không lên trên xe anh.

Vừa rồi sau khi anh làm xong hai chân cô như nhũn ra, thân thể mềm oặt không chút khí lực, Lương Phi Phàm vội vã thu vén rồi ôm cô rời đi.

Cô vốn không muốn để anh chạm vào mình nữa nhưng thật sự cũng không còn sức lực, cũng không muốn gây ồn ào. Dù sao nơi này cũng là LATI, nếu như bị người nào thấy được thì sao cô còn có thể đi làm?

Lương Phi Phàm vốn muốn đi thang máy, Bạch Lộ sợ gặp người khác nên bắt anh đi cầu thang, bởi vì đã là giờ tan việc nên cầu thang hẳn không có nhân viên nào. Lương Phi Phàm đại khái đã no đủ, tinh thần rất thoải mái, chỉ cần cô gái trong ngực không quậy phá thì nói gì anh cũng đều nguyện ý làm theo.

Cô nói đi cầu thang, anh coi như rèn luyện thân thể, ôm lấy cô đi cầu thang xuống.

Cuối cùng đến bãi đậu xe, Bạch Lộ thấy tài xế của anh đang ngồi trong xe liền chỉ hận không có lỗ nào chui xuống. Lương Phi Phàm biết cô xấu hổ liền ra hiệu tài xế đi ra, đích thân lái xe.

“Phiền anh dừng xe ở ngã tư phía trước.”

Bạch Lộ biết cách đó không xa có một trạm xe buýt. Cô bây giờ một giây đồng hồ cũng không muốn đối mặt với anh, một tay che bụng của mình, một tay kéo áo khoác, lạnh lùng nói.

Lương Phi Phàm cau mày, đưa tay chạm vào tay đang ôm bụng của cô, còn tưởng rằng cô không thoải mái liền dừng xe, chồm người qua: “Vừa rồi khiến em đau? Khó chịu chỗ nào? Bạch Lộ...”

“Anh đi ra...”

Bạch Lộ vẫn còn tức giận, đẩy mạnh anh ra.

Lương Phi Phàm cũng không dùng sức, thật ra là sợ cô tức giận. Vừa rồi ở trong phòng rửa tay mình thống khoái một ít nhưng nhất định cô bức bối, anh cũng không nghĩ ở nơi như vậy lại muốn cô.

“Đi ra đâu? Đây là xe của anh.” Giọng anh trầm thấp, có chút không biết phải làm sao, cũng mang theo mấy phần cứng chiều: “Đừng quậy được không? Anh biết vừa rồi bởi vì làm quá nhanh khiến em không thoải mái, nếu như em muốn thì bây giờ anh có thể làm cho em...”

“Lương Phi Phàm! Anh im miệng!”

Bạch Lộ thấy người đàn ông này mặc dù gương mặt đẹp dễ dàng vẻ nghiêm trang nhưng lời nói ra khỏi miệng hết lần này tới lần khác đều không đứng đắn, cô tức giận, mặt đỏ lên: “Anh nói bậy bạ cái gì? Ai không thoải mái?”

“Em rất thoải mái sao?”

Môi Lương Phi Phàm khẽ cong lên, tóm lấy lời của cô không chịu nhả. Anh đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa trên mu bàn tay của cô: “À? Hóa ra là anh hiểu lầm, anh cho rằng em

không thoải mái. Bạch Lộ, nói cho anh, cảm giác anh mang đến này, trong hơn một năm qua có lúc nào em muốn không?”

“...”

Huyết thái dương của Bạch Lộ đột nhiên giật giật, gương mặt nhỏ nhắn đã đỏ ửng. Lời vừa rồi của cô căn bản không phải ý này nhưng người đàn ông này hết lần này tới lần khác cố ý xuyên tạc ra ý này. Anh ta cố ý!

Cô giằng tay mình ra nhưng Lương Phi Phàm lại dùng sức siết chặt không muốn buông, dường như tâm tình anh rất vui vẻ, đôi môi hấp dẫn từ đầu tới cuối đều cong nhẹ mỉm cười.

“Lương Phi Phàm, buông tay!”

“Không buông.”

“...”

“Bạch Lộ, hãy nói thật với anh, rốt cuộc có nghĩ tới không?” Anh cố chấp muốn biết câu trả lời này. Khi phải xa nhau sự thống khổ của cô anh đều thấy được, thật ra thì lúc không còn cách nào khác ngoài việc ký giấy ly dị đó trong lòng anh vẫn còn một điểm tựa là vẫn tin cô có tình cảm với mình.

Cái đêm khuya ở nước Anh kia, anh nhìn cô đứng ven đường, khoảnh khắc thấy cô khóc giữa màn đêm bao phủ là anh cũng biết cô vẫn luôn yêu mình, bởi vì yêu cho nên mới không có cách nào chịu đựng.

Nhưng cho dù là người đàn ông tự tin đi nữa, đối với món đồ hoặc là người mình quá khát vọng vẫn lộ vẻ dè dặt.

Dẫu sao đã hơn một năm, mặc dù khoảng thời gian này anh mỗi lúc đều có tin tức của cô, nhưng trái tim cô anh cũng thật sự đã mất mười ba tháng.

Anh bây giờ đang nỗ lực chiếm lại trái tim cô, con đường này có lẽ đi cũng không dễ dàng, nhưng ít nhất phải để anh biết trong lòng cô còn còn khắc ba chữ Lương Phi Phàm hay không.

...

“Anh muốn nghe nói thật sao?”

Bạch Lộ thấy anh không chịu buông tay, nhìn mình đặt mong đợi khiến trái tim cô có chút ấm áp nhưng hết lần này tới lần khác vẫn cứng đầu nói: “Anh tự tin như vậy tôi lại sợ câu trả lời sẽ đả kích anh.”

“Chỉ cần em nói thật là được.”

Lương Phi Phàm nhú mày, đưa bàn tay kia tới, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô, da thịt mịn màng mềm mại mang lại xúc cảm rất tốt. Anh cười, ánh mắt dịu dàng: “Lời khẩu thị tâm phi chưa chắc sẽ đả kích anh. Thật ra thì anh biết em muốn anh, đúng không? Vừa rồi ở trong phòng rửa tay, anh chạm vào người em cũng rất có cảm giác.”

“Vô sỉ!”

“Anh muốn thương em yêu em tại sao lại là vô sỉ?” Lương Phi Phàm cau mày, mặt đầy vẻ không hiểu.

Bạch Lộ thật không biết nói gì, sao cô trước kia lại không phát hiện Lương Phi Phàm có bản lĩnh xuyên tạc ý người khác như vậy.

Cô cùng lười nói nhảm, nói nhiều lại chỉ khiến anh xuyên tạc thêm.

Cô cảm thấy mình thật vô dụng, cùng anh ta trải qua kết hôn, ly hôn, gặp lại, bây giờ vậy mà không nhận được bị anh ta nói mấy câu đã nổi lên ưu tư.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Bạch Lộ, người lại không thể bình tĩnh một chút sao?

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 247

“Được, Lương tổng anh chính là bậc lắm tiền rộng rãi, tôi hiểu lắm anh vô sỉ là tôi không đúng, cho nên tôi bây giờ có thể xuống xe không? Lương tổng, vừa rồi ngài cũng đã ăn uống no đủ, bây giờ tôi phải về nhà, phiền anh mở cửa xe!” Bạch Lộ tức giận đẩy cửa xe bên cạnh chỗ ngồi nhưng anh đã khóa cửa xe lại, cô mở thế nào cũng không ra, bởi vì vừa tức vừa giận cho nên trên trán đã có một lớp mồ hôi mỏng.

“Ai nói anh ăn uống no đủ?”

“...”

Ánh mắt Lương Phi Phàm di chuyển, anh đột nhiên đưa tay nắm lấy cổ tay Bạch Lộ, một tay kia vòng qua giữ gáy cô kéo cả người cô vào trong ngực mình. Xe của anh đắt tiền, không gian phía trước rất lớn cho nên khi môi anh tiến sát vào môi cô cũng không có chút nào là không thoải mái.

“Ừ...”

Bạch Lộ không ngờ anh lại đột nhiên hôn mình, có điều chốc lát sau liền giãy giụa muốn đẩy anh ra, giọng đứt quãng mơ hồ: “Buông ra... anh... Lương Phi Phàm... Đừng... Ghét anh...”

“Anh muốn nói cho em, anh còn chưa ‘ăn uống no đủ’.”

Lương Phi Phàm áp vào môi mọng đỏ của cô, một chút một chút, vô cùng kiên nhẫn vờn môi của cô. Ánh mắt vốn bình tĩnh khi ngửi được mùi hương trên cơ thể cô, trong nháy mắt trở nên âm trầm mấy phần.

Môi lần nữa đặt lên, lần này hôn triền miên mang theo dụ dỗ. Lương Phi Phàm hiểu rõ người phụ nữ trong ngực, tính khí cô rất quật cường cho nên bây giờ muốn cô cam tâm tình nguyện căn bản là không thể. Anh vốn định để cô ăn một chút gì rồi sau đó mang cô trở về khách sạn của mình nhưng chưa được nửa đường cô đã quật phá, nếu cô không chịu phối hợp thì anh cảm thấy xử tử tại chỗ cũng không tệ.

Bạch Lộ bị anh hôn thở hồng hộc, khi đàn ông có chủ ý chinh phục phụ nữ thì kỹ xảo có thể khiến cô ý loạn tình mê dễ như trở bàn tay. Mà anh là người đàn ông quen thuộc nhất những điểm nhạy cảm trên người cô.

Cô không muốn như vậy, cô không muốn để anh được như ý, có một tiếng nói ở chỗ sâu trong linh hồn cô không ngừng kêu, không muốn... không thể.... Mà đừng để bị anh ta lừa...

Nhưng thân thể này của cô thật đã sớm đầu hàng, đối với sự đụng chạm của anh quá có cảm giác.

Bạch Lộ miệng la hét không muốn nhưng thân thể lại bị anh kích thích nhạy cảm, cô thậm chí có chút không kìm hãm được muốn phối hợp với động tác của anh. Dĩ nhiên những thứ này giống như bản năng vậy.

Ban đêm yên tĩnh, thỉnh thoảng có vài chiếc xe chạy qua, mà trong chiếc xe màu đen ven đường chuyện tình hai người đang diễn ra kịch liệt.

Hôm sau.

Lúc Bạch Lộ tỉnh lại đã là buổi chiều. Thân thể đau nhức giống như bị xe cán qua, xương cốt toàn thân giống như giải tán hết, nhớ tới sự điên cuồng tối qua mặt cô bỗng nhiên nóng hừng hực.

Lương Phi Phàm...

Tên khốn kia!

Nhìn một vòng xung quanh cô phát hiện ra mình ở trong một khách sạn xa lạ, nhìn cách bố trí cũng biết nhất định là khách sạn của Lương Phi Phàm. Cô không nhớ rõ tối ngày hôm qua sau đó trở về thế nào, chỉ biết ở trong xe bị anh đè, không gian chật hẹp như vậy bị anh trước trước sau sau hành hạ đến khi rốt cuộc không chống cự được sự cuồng dã của anh mà hôn mê bất tỉnh. Đến khi tỉnh lại cô nhớ mình đã ở trong khách sạn, Lương Phi Phàm còn đang cúi trên người cô, cô mệt tới mức ngay cả sức mở mí mắt cũng không có, đại khái chỉ vùng vẫy mấy cái, cuối cùng cũng để mặc anh.

Cô không biết rốt cuộc mình đã bị anh vờn vũ bao lâu, nhưng bây giờ len chần lên liền thấy khắp người đều là vết hôn, dấu vết mập mờ kia nhắc nhở cô tối ngày hôm qua rốt cuộc có bao nhiêu điên cuồng.

Hít sâu một hơi, Bạch Lộ kéo chăn ra, hai chân vừa chạm đất muốn đứng dậy nhưng người choáng một cái, suýt chút nữa đứng không vững.

“...”

Bạch Lộ một tay tì vào tủ đầu giường một tay đè vào hông của mình, huyết Thái Dương đột nhiên giật giật đau nhức.

Tên khốn kiếp Lương Phi Phàm, nếu như anh ta bây giờ ở trước mặt nhất định mình sẽ không bỏ qua!

Anh ta dựa vào cái gì mà đối với mình như vậy? Làm một lần chưa đủ, hai lần chưa đủ mà vờn vũ cô cả đêm, thân thể cô... làm bằng sắt sao?

Nhưng suy nghĩ một chút, anh điên cuồng muốn mình như vậy có phải là do... hơn một năm qua không chạm vào phụ nữ khác?

Suy nghĩ này chợt lóe qua đầu, Bạch Lộ không nhận được chữ mình bị thần kinh.

Anh ta có chạm vào người phụ nữ khác thì có quan hệ với cô hay sao? Cô quay về cũng không phải để nối lại tiền duyên, anh ta đã kết hôn rồi, cùng với cô chính là mỗi người một thế giới. Mọi thứ tối hôm qua coi như là một sai lầm, nhưng tuyệt đối sẽ không có lần sau nữa!

Bạch Lộ lớn tiếng tự nói với mình, tuyệt đối sẽ không có lần sau nữa!

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 248

Trong khách sạn không có quần áo cho cô, ở thành phố C này Bạch Lộ cũng chưa quen ai đủ thân thiết để nhờ tới đưa quần áo cho cô... Dĩ nhiên cô không thể nhờ mẹ mình tới...

Bạch Lộ nhúc đầu sắp vỡ, cô tùy tiện cầm một chiếc áo choàng tắm khoác vào người, cột thật chắc đai ở lưng, lúc này mới kéo thân thể mệt mỏi đi về phía phòng vệ sinh.

Rửa mặt đơn giản một chút, nhìn vào những nơi lộ ra trên người mình đều là những vết màu sắc mập mờ, Bạch Lộ tức giận cởi áo choàng ra, đứng tắm nước nóng.

Đến khi tóc cô còn ướt đi ra thì điện thoại vừa vắn kêu lên, Bạch Lộ vội vàng để khăn trong tay xuống, nhìn số điện thoại gọi tới, là số của Ôn Chiêu Nhân. Bạch Lộ do dự một chút mới nhận.

“Bạch tổng!”

Giọng Ôn Chiêu Nhân lười biếng, cách nhau chiếc điện thoại nhưng Bạch Lộ cũng có thể tưởng tượng ra được vẻ nhàn nhã của anh ta: “Hôm nay muốn xin nghỉ đúng không?”

“...”

“Không sao, tôi biết Lương tổng của chúng ta hôm qua nhất định muốn ăn cô, tôi lại là một ông chủ tốt rất biết chăm sóc cho nhân viên, cô lại là kiến trúc sư đứng mũi chịu sào, vốn hôm nay còn một cuộc họp nhưng tôi thấy tình hình của Bạch tổng cô là...”

“Tôi sẽ đi!”

Bạch Lộ nghiêng răng nghiêng lợi ngắt lời của Ôn Chiêu Nhân, từng câu từng chữ nhấn mạnh nói: “Ôn tổng, mong sau này anh nói chuyện hãy nên suy nghĩ qua, lời nói tùy tiện như vậy nói với tôi cũng không hợp với cấp trên nói cấp dưới! Hôm nay tôi xin nghỉ nửa ngày, buổi chiều sẽ đi làm, cuộc họp cứ triển khai theo dự kiến.”

Vừa mới chuẩn bị ngắt điện thoại, cô lại đột nhiên nghĩ tới điều gì liền nói thêm một câu: “... Còn có, Ôn tổng! Tôi với Lương tổng không có bất kỳ quan hệ gì! Cho nên Ôn tổng, sau này đừng có động một chút là đem tôi cùng Lương tổng kéo chung một chỗ!”

“...”

Tút một tiếng, cô cúp điện thoại, giận giữ giờ điện thoại lên ném xuống giường. Phòng Tổng thống lớn như vậy cũng đã sớm không thấy bóng dáng Lương Phi Phàm khiến cô không có chỗ phát tiết.

Bây giờ là ý gì?

Ăn uống no đủ cho nên phui mông một cái liền đi sao? Tối ngày hôm qua khi xé quần áo mình thống khoái như vậy, bây giờ cô chết dầm trong phòng không có quần áo mặc, tại sao anh lại không chuẩn bị cho mình một chút?

Khi đang nổi giận đùng đùng thì chuông cửa đột nhiên vang lên, Bạch Lộ sửng sốt một chút, nghĩ thầm không thể là Lương Phi Phàm, anh muốn vào nhất định sẽ có thẻ, lúc này còn có ai sẽ tới nơi này?

Cô vốn không muốn tới mở cửa phòng, dầu sao nơi này là khách sạn của Lương Phi Phàm, nhưng chuông cửa vẫn liên tục vang, cuối cùng Bạch Lộ vén lại chút áo khoác trên người mình rồi đi tới mở cửa.

Cửa phòng vừa mới bị cô kéo ra từ bên trong, Bạch Lộ còn chưa hoàn toàn thấy được rõ ràng người đứng bên ngoài thì gò má cô bỗng nhiên bóp một tiếng, lỗ tai đi theo ong ong, toàn thân cô không đứng vững, bị một bạt tai bất ngờ không kịp đề phòng khiến chán cô đập vào dọc cánh cửa đau đớn.

“Tiện nhân!”

Giọng nữ the thé, cho dù trước kia cô không thường xuyên nghe được, cho dù cách hơn một năm nhưng âm thanh này Bạch Lộ hiển nhiên nhận ra là của ai.

Một tay che gò má mình, cô ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt không ngạc nhiên chút nào.

So với hơn một năm trước Diệp Lan thay đổi rất lớn. Bạch Lộ nhớ Diệp Lan thời điểm đó khiến cô cảm thấy đẹp lạnh lùng cao quý, thời trang lại rất tinh tế, nhưng bây giờ thì... Cho dù cô ta vẫn trang điểm rất kỹ nhưng khiến người ta cảm giác được tinh thần không như một năm trước.

Nhất là mặt cô ta, thật ra thì mặt đàn bà cho dù trang điểm kỹ đi nữa vẫn có thể nhìn ra trạng thái.

Diệp Lan bây giờ khiến cho người ta có cảm giác chỉ qua hơn một năm nhưng đã già đi không ít, quanh mắt còn có quầng xanh đen, Bạch Lộ nhận ra, rõ ràng cô ta trang điểm rất dày nhưng vẫn không che được vẻ tiều tụy kia.

Thật ra thì các cô cũng không có nhiều cơ hội tiếp xúc, thân phận như vậy đối với người này sự tồn tại của người kia tương đương với cái gì thì

không cần nói cũng biết.

Bạch Lộ cho tới bây giờ không phủ nhận cô không thích Diệp lan, cho dù là hơn một năm trước hay bây giờ. Nhưng cũng cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ tới người phụ nữ này sẽ lấy tư thái như vậy xuất hiện trước mặt, không nói lời nào cho mình một bạt tai, bổ sung thêm hai từ khiến cô chán ghét... Tiện nhân.

Tiện nhân?

A, cô ta chửi mình là tiện nhân, vậy cô ta thì sao? Diệp Lan cô ta sẽ là thứ gì?

Cô ta bây giờ là vợ Lương Phi Phàm cho nên có tư cách đánh mình chửi mình?

Bạch Lộ có thể không thừa nhận mình là một trái hồng mềm, không sai, cô đúng là vi phạm đạo đức khi cùng Lương Phi Phàm lên giường, nhưng cô không cảm thấy mình cùng Lương Phi Phàm lên giường thì đáng bị Diệp Lan bạt tai, còn bị cô ta mắng thành tiện nhân.

Nói trắng ra là, cho dù ban đầu cô ta cùng Lương Phi Phàm có hôn ước nhưng cuối cùng trở thành Lương phu nhân cũng là Bạch Lộ cô.

Sau đó cô ta dùng thủ đoạn xấu xa ép cô cùng Lương Phi Phàm ly hôn? Đừng tưởng rằng cô cái gì cũng không biết, Diệp gia bọn họ còn hại chết cha cô, cả hơn một năm trước cô đột nhiên bị SARS rồi mất đi đứa bé...

Những thứ này, tất cả mọi thứ cô đều không hỏi Lương Phi Phàm nhưng thật sự bọn họ cho rằng cô ngu ngốc cái gì cũng không biết sao?

Diệp Lan cô ta nói cho cùng còn nợ cô một mạng, cô ta có tư cách gì đứng trước mặt đánh người chửi người?

“Bạch Lộ, tao vẫn luôn nhẫn nhịn, cũng biết mày chưa từ bỏ ý định với Lương Phi Phàm. Ở lại nước Anh không tốt sao? Trở về làm gì? Cùng chồng tao lên giường? Mày thật đúng là hạ tiện! Mày đừng tưởng tao cái gì cũng không biết, tao nói cho mày, người làm có trời nhìn, tối hôm qua mày dụ dỗ chồng tao là có mục đích gì?”

Từng lời Bạch Lan rất cay độc dường như khiến người không chịu nổi nhưng lọt vào tai Bạch Lộ lại khiến cô không cảm thấy tức giận mà là... buồn cười.

“Diệp tiểu thư, cô nhẫn nhịn tôi?”

Bạch Lộ buông tay trên má xuống, cái tát kia của Diệp Lan lực không hề nhẹ khiến mặt cô đã hằn lên năm vết ngón tay, còn hơi sưng một chút. Nhưng giờ phút này ánh mắt cô nhìn Bạch Lan trầm trầm, cảm hơi hất lên, ánh sáng trong mắt lộ ra mấy phần ác liệt khiến người khác cảm thấy cô không có bao nhiêu chật vạy, thậm chí khí thế còn hoàn toàn bao trùm Diệp Lan.

“Cô nhẫn nhịn tôi cái gì? Tôi ở lại nước Anh hay trở về thì có liên quan gì tới cô? Cô có tư cách gì mắng tôi hạ tiện? Hay sao cô biết tôi dụ dỗ chồng cô? Tại sao cô không suy nghĩ một chút, rằng chính người đàn ông kia, anh ta không thể quên được tôi, muốn cùng tôi lên giường? Đừng có ra vẻ là Lương phu nhân, nếu như hôm nay là người phụ nữ khác trở thành vợ Lương Phi Phàm, cô ta chạy tới mắng tôi hạ tiện, mắng tôi không biết xấu hổ thì tôi sẽ đánh cũng không đánh lại, mắng cũng không mắng lại. Nhưng là cô... A ha, cô có tư cách sao?”

Ở trong lòng Diệp Lan, Bạch Lộ đại khái không phải loại dáng vẻ này. Ít nhất cũng tuyệt đối không phải là người ở thời điểm này vẫn có thể nói ra lời phản bác như vậy, bởi vì trước kia tiếp xúc cũng không nhiều cho nên cô không ngờ trong người đàn bà này lại có phần mạnh mẽ như vậy.

Diệp Lan bị cô nói mấy câu mặt liền tái xanh, gò má được trang điểm đẹp để thoát qua tia hung ác. Một giây kế tiếp cô siết chặt túi xách, ngón tay chỉ Bạch Lộ run run: “Mày... mày vẫn còn mặt dày nói như vậy? Bạch Lộ, mày...”

“Tôi làm sao?”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 249

Bạch Lộ cười nhạt, đối với Diệp Lan cô thật sự ngay cả một tia cảm xúc cũng không muốn cho cô ta: “Tôi hy vọng cô có thể biết, Lương Phi Phàm đã từng là của tôi. Cô cho rằng năm đó nếu tôi không chịu ly hôn với anh ấy thì hôm nay cô sẽ có cái danh phận này sao? Diệp Lan, tôi chẳng qua chỉ có tính thà làm ngọc vỡ không làm ngói lành, cô cho rằng tôi thành toàn cho cô sao? Không, không phải tôi tác thành cho các người, tôi chỉ thành toàn cho chính mình. Vị trí này cô mất công nhọc sức, tôi nhường cho cô, nhưng cô không trông được chồng mình thì cũng đừng đi đánh người khác cho hả giận. Cái tát này hôm nay tôi sẽ không tính toán gì, coi như là bị chó cắn một cái, nhưng cô hãy tự để tay lên ngực hỏi xem giữa tôi và cô rốt cuộc là cô có lỗi với tôi nhiều hay tôi có lỗi với cô nhiều?”

“...” Mặt Diệp Lan đã nhăn nhó, đôi môi được trang điểm đậm run lấy bầy. Bạch Lộ nhìn thấy trong đáy mắt cô ta đang ngưng tụ tất cả tức giận, oán hận giống như sắp sửa nổ tung vậy.

Chẳng qua tất cả những thứ này đối với Bạch Lộ mà nói đều không có tác dụng gì.

Cô sẽ không sợ Diệp Lan, cũng không cần kiêng dè tâm tình của cô ta. Giống như lời cô vừa nói, nếu như hôm nay vợ của Lương Phi Phàm là người khác thì cái tát này cô sẽ không lên tiếng, thậm chí còn sẽ cảm thấy mất mặt. Nhưng là Diệp Lan cô ta thì cô lại sẽ cảm thấy chuyện lên giường với Lương Phi Phàm tối qua sẽ không có bất kỳ áy náy nào.

...

Cô lui về sau một bước, đưa tay, rầm một cái đóng cửa phòng, sau đó tựa người vào cửa.

Diệp Lan bị tiếng đóng cửa làm cho hết hồn, giật mình kịp phản ứng lại mới phát hiện mình bị nhốt bên ngoài. Cô giận tới sắc mặt đã hoàn toàn biến đổi, đưa tay vừa muốn gõ cửa nhưng khi giơ lên không trung liền dừng lại.

Ánh mắt tàn bạo hiện lên vài tia hung ác, túi xách trong tay cô đã bị bóp chặt tới biến dạng. Một giây kế tiếp cô xoay người đi về phía thang máy.

...

Không được, không thể không chút hình tượng đối cứng với cô ta như vậy được.

Diệp Lan cau mày, khi đứng ở cửa thang máy nhìn những con số trên ô vuông kia cô vẫn không ngừng suy nghĩ... Nếu như hôm nay ở thành phố C thì lớn chuyện rồi, đến lúc đó không chừng sẽ kinh động truyền thông, nếu như bị người tuần ra chuyện kết hôn trước kia của Bạch Lộ và Lương Phi Phàm vậy thì cô sẽ thành cái gì?

Không được, hôm nay là cô lên nhận được tin tức mới phóng như bay tới, đại khái đúng thật là giận quá mất khôn, mở cửa một cái đã hung hãn tát cho cô ta một cái nhưng không ngờ con tiện nhân Bạch Lộ này miệng lưỡi lại lanh lẹ, lại vẫn có thể khiến mình á khẩu không nói gì được.

Có điều không sao cả...

Bạch Lộ...

Mày chờ đấy...

Thang máy vừa mở cửa, Diệp Lan đạp đôi giày cao gót bảy phân vênh váo tự đắc đi vào. Nhưng cửa thang máy vừa đóng toàn thân cô run một cái, thân thể theo bản năng co lại, cô cũng di chuyển tới góc thang máy. Một giây kế tiếp mũi cô hít hít một cái, ánh mắt trở nên có chút trống rỗng.

Cô hốt hoảng đưa tay tìm thứ gì đó trong túi xách của mình, nhưng rất nhanh cô lại nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt lập tức đưa tới camera trong thang máy...

Tay Diệp Lan kéo khóa túi xách đột nhiên ngừng một lát, sau đó hết sức cẩn thận đưa túi xách của mình ra sau lưng, nhưng lúc này vẻ mặt cô ngày càng không ổn, hô hấp có chút khó khăn, sắc mặt cũng tái nhợt.

Thang máy còn chưa kịp tới hầm để xe cô đã không chờ đợi kịp mà chạy ra ngoài. Nơi này là lầu hai, cô vội vã chạy về phía cầu thang, đẩy cửa ra, cầu thang có chút tối tăm, cô ngẩng nhìn xung quanh nhưng vẫn phát hiện một chiếc máy quay ở góc. Diệp Lan dậm chân, mím môi, bước nhanh đi xuống lầu dưới...

Bạch Lộ ngồi ở trên ghế sa lon, tay cầm điện thoại của mình, ngón tay trắng nõn không ngừng hoạt động trên điện thoại. Dãy số của Lương Phi Phàm thật ra cô đã xóa đi, có điều có một số thứ cho dù đã xóa đi nhưng trong đầu vẫn nhớ kỹ.

Cho tới bây giờ cũng sẽ không quên.

Cô muốn gọi điện cho Lương Phi Phàm, dãy số của anh liên tục xuất hiện trong đầu cô.

Lòng Bạch Lộ mềm nhũn nhưng vừa nghĩ tới dáng vẻ vừa rồi của Diệp Lan liền cảm thấy má trái mình đau chưa đủ, ngay cả trán cũng đau không chịu nổi.

Nghĩ tới nghĩ lui cô lại bỏ điện thoại xuống, chạy vào phòng vệ sinh soi gương một chút, quả nhiên gò má đã sưng lên, trán cũng bị trầy da. Tự nhiên trong lòng có chút phiền não.

Cô cũng không biết tại sao mình phải như vậy, lúc đó cô có thể nói với Diệp Lan như vậy nhưng cô vẫn không cách nào thuyết phục mình. Cô đột nhiên cảm thấy mình rất dơ, cảm thấy Lương Phi Phàm càng bẩn.

Tại sao anh ta sau khi chạm vào người đàn bà như Diệp Lan lại có thể chạm vào mình? Cô từ đầu đến cuối cũng không tin Lương Phi Phàm cùng Diệp Lan kết hôn hơn một năm mà anh không chạm vào cô ta...

Trong đầu rối bời, không có quần áo để mặc, cũng không biết mình nên làm gì. Chẳng lẽ cứ như vậy ngồi chờ Lương Phi Phàm?

Không được, cô đã nói với Ôn Chiêu Nhân buổi chiều sẽ đi họp. Bạch Lộ cắn môi, cuối cùng vẫn cầm điện thoại gọi cho Lương Phi Phàm.

Dãy số của anh không thay đổi, điện thoại rất nhanh liền gọi được. Chuông vang chưa được hai tiếng thì đã có người nghe, giọng đàn ông trầm thấp bên kia thông qua điện thoại truyền tới tai cô lại có mấy phần hấp dẫn, còn mang theo mấy phần dịu dàng: “Đã dậy chưa? Anh bên này có chút việc phải xử lý cho nên rời khách sạn sớm. Có muốn ăn gì không? Anh sợ em ngủ cho nên không báo người đánh thức em, em tỉnh rồi anh sẽ cho người sắp xếp...”

“Lương Phi Phàm, bảo người mang quần áo tới cho tôi!” Bạch Lộ ngắt lời anh, giọng có chút không tốt.

Lương Phi Phàm tất nhiên không biết Diệp Lan đã tới tìm cô, anh cho rằng tâm tình cô không tốt là bởi vì chuyện tối hôm qua nên không chút nào tức giận, nói: “Anh sẽ bảo người mang quần áo cho em, có điều hôm nay em không cần đi làm, anh biết em mệt mỏi...”

‘Tút’ một tiếng, Bạch Lộ bên này đã ngắt điện thoại.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 250

Sắc mặt Lương Phi Phàm đột nhiên sầm lại, trong phòng họp ở khách sạn, mười mấy cán bộ cấp cao của chi nhánh Lương Thị tại thành phố C nhìn vị tổng giám đốc đầy uy nghiêm trước mặt. Vừa rồi khi đang họp đột nhiên nghe tiếng điện thoại kêu, không kịp nhắc máy đã thấy dáng vẻ nói nhỏ nhẹ với đầu dây bên kia đã khiến cảm bọn họ sắp rơi xuống đất.

Mọi người đều biết tổng giám đốc đã kết hôn, có điều không phải bên ngoài luôn đồn đại Lương tổng cùng Lương phu nhân sau khi cưới không hòa hợp sao?

Người trong thương trường đều biết, Diệp gia cùng Lương gia kết thông gia chính là một đám cưới buôn bán thuần túy. Hơn nữa hơn một năm trước hình như Lương Phi Phàm đã có một xì căng đan rất lớn, nhân vật chính trong xì căng đan kia dường như là nhân viên trong công ty hoặc là thư ký riêng gì đó, thậm chí còn có lời đồn đại bọn họ đã âm thầm kết hôn...

Có điều vừa rồi, người đàn ông luôn hô mưa gọi gió trước mặt mọi người vậy mà ngay cả ánh mắt cũng trở nên mềm mại, đích xác là dành cho người bên kia điện thoại. Có điều chuyện xảy ra ngoài ý muốn là... dường như Lương tổng bị người ta ngắt điện thoại.

Sắc mặt Lương Phi Phàm âm trầm, điện thoại trong lòng bàn tay cũng đã sớm tắt đèn, anh hít sâu hai hơi, ngón tay thon dài đẩy tài liệu trước mặt, trầm giọng nói: “Hôm nay cứ vậy đi, mọi người đi về trước, ngày mai tôi sẽ

liên lạc. Những thứ vừa rồi yêu cầu mọi người chuẩn bị ngày mai cũng mang tới.”

Mọi người nghe xong đồng loạt gật đầu, sau đó thu dọn tài liệu rồi nổi đuôi ra.

Lương Phi Phàm chờ tất cả mọi người đi hết mới đứng dậy, anh gọi điện cho trợ lý của mình, Quan Triều bởi vì ở thành phố A cho nên anh tạm thời tìm người để dùng khi ở nơi này, phân phó đi mua quần áo mới rồi quay lại phòng họp trong khách sạn.

Khoảng hơn 5 phút sau trợ lý đã cầm quần áo tới, Lương Phi Phàm nhận lấy túi, phân phó trợ lý ra bãi đậu xe chờ, tự mình đi về phía phòng ở.

Chẳng qua là, anh không phát hiện ra mình vừa mới quay người thì trợ lý sau lưng đã lấy điện thoại ra len lén gửi tin nhắn.

Bạch Lộ ngồi ở trên ghế salon liên tục nhấc tay mình lên để xem giờ, đã hơn hai mươi phút, bảo người mang quần áo tới khó khăn như vậy sao?

Cô nhìn cũng thấy sắp tới 12 giờ rồi, bình thường buổi chiều đi làm nhất định phải có mặt lúc 2 giờ, Lương Phi Phàm không phải cố ý đùa bỡn cô chứ?

Suy nghĩ này vừa chợt lóe qua đầu cô thì cửa phòng vang lên tiếng chuông cửa, Bạch Lộ cho rằng nhất định là người được Lương Phi Phàm sai bảo mang đồ tới liền vội vàng đứng lên, đi nhanh về phía cửa, ngay cả mắt mèo* cũng không liếc nhìn, trực tiếp kéo cửa ra. (*mắt mèo: trên cửa phòng khách sạn thường có một lỗ nhỏ là thấu kính, khi ghé sát mắt vào sẽ thấy được người bên ngoài)

“...”

Khi thấy người đàn ông đứng ở cửa sắc mặt Bạch Lộ đột nhiên biến đổi, theo bản năng cô đưa tay lên, lùi lại một bước, mặt thoáng lộ vẻ lúng túng.

“Bạch Lộ?”

Sở Úy Dạ không ngờ người mở cửa cho anh vậy mà lại là Bạch Lộ.

Anh tới là tìm Lương Phi Phàm, công trình ở thành phố A có chút vấn đề, anh đã liên lạc qua Quan Triều, Quan Triều nói Lương Phi Phàm ở thành phố C tạm thời sẽ không về, anh vừa vặn có chút việc cần đi tới thành phố C liền thuận tiện tới khách sạn của Lương Phi Phàm.

Chẳng qua anh năm mơ cũng không ngờ được người mình gặp lại là Bạch Lộ.

“Em quay về?”

Trong nháy mắt liền hiểu, chẳng trách Lương Phi Phàm sẽ đến thành phố C, hóa ra là bởi vì cô ấy ở thành phố C sao?

Sở Úy Dạ nhìn Bạch Lộ, cô gái trước mặt sắc mặt có chút hồng, không biết là vì lúng túng hay lo lắng vì thấy mình, có điều cô như vậy lại khiến anh có chút thất thần.

Từ lần anh gặp cô ở nước Anh đã hơn một năm, Sở Úy Dạ cảm thấy đời này của mình cũng sẽ không gặp lại người phụ nữ này, ít nhất anh tuyệt đối không cho phép mình chủ động đi tìm cô. Thật ra anh có rất nhiều lý do, rất nhiều cơ hội nhưng anh biết rất rõ trong lòng cô tuyệt đối không còn chỗ trống cho anh, hoặc có thể nói, cho người đàn ông khác.

Cho nên sự tôn nghiêm cơ bản nhất của đàn ông không cho phép anh lại đi tìm cô.

Nếu như trong trái tim một người phụ nữ từ đầu tới cuối cũng sẽ không có vị trí dành cho người vậy thì cần gì phải khổ sở dây dưa? Anh sẽ xem thường mình, cô cũng sẽ cảm thấy chán ghét, để cô có ấn tượng khó chịu như vậy chỉ bằng để mặc kệ cô là tốt nhất.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 251

Như vậy thì chắc hẳn thi thoảng khi cô ấy nhớ đến mình cũng sẽ cười một cái.

Đối với anh mà nói, tình yêu vẫn là một thứ xa xỉ, bỏ lỡ Bạch Lộ khiến Sở Úy Dạ cảm thấy cả đời này cũng sẽ không gặp một ‘Bạch Lộ’ khác khiến anh động tâm, khiến anh cố gắng tranh thủ đi, càng thậm chí là khiến anh cam tâm tình nguyện hợp tác với Lương Phi Phàm.

Đây là điều duy nhất anh có thể làm cho cô.

Hơn một năm trước anh đã đồng ý với Diệp Tử Kiệt, cũng đồng ý với Lương Phi Phàm, cho nên với Diệp Tử Kiệt thì anh không sai biệt lắm coi như là một nội gián.

Sau khi Lương Phi Phàm kết hôn với Diệp Lan, Diệp thị cùng Lương thị hợp tác với nhau trong một dự án thôn Độ Giả, mà tất cả tài liệu dự án thôn Độ Giả đều do tập đoàn Viễn Đông cung cấp. Sở Úy Dạ rất rõ ràng, Diệp Tử Kiệt luôn rất phòng bó đối với Lương Phi Phàm, ban đầu ông ta tìm tới anh làm phe thứ ba giữa bọn họ mục đích cũng chính là để vào thời khắc quan trọng nhất năm thối được Lương Phi Phàm.

Có điều Diệp Tử Kiệt không hề biết Lương Phi Phàm cùng Sở Úy Dạ đã âm thầm hợp tác.

Diệp Tử Kiệt muốn dùng tài liệu từ Sở Ủy Dã để bẫy Lương Phi Phàm nhưng Lương Phi Phàm đã nhanh hơn ông ta một bước, lưới lớn đã bủa vây xong, chờ thời điểm cuối cùng thu lưới thì Diệp Tử Kiệt sẽ như con cá không thể thoát được.

Sở Ủy Dã không phủ nhận mình làm tất cả những thứ này cũng bởi vì Bạch Lộ.

Nhưng là, anh cũng không có ý định để Bạch Lộ biết, cho nên bây giờ khi anh đứng ở trước phòng Lương Phi Phàm, mở cửa ra lại là Bạch Lộ khiến trong lòng anh nôn nao một chút, trầm một cái, có chút bất ngờ, lại cũng giống như đã trong dự liệu.

Bất ngờ là cô sẽ xuất hiện ở nơi này, mà trong dự liệu là người đàn ông như Lương Phi Phàm sao có thể buông tay cô?

“...”

Hai người cứ như vậy trong cửa ngoài cửa đối mặt. Bạch Lộ rõ ràng thấy trong đáy mắt Sở Ủy Dã thoáng qua nhiều ưu tư, sắc mặt cô càng thêm lúng túng, trên người chỉ khoác áo tắm khiến cô hận không tìm được cái lỗ để chui xuống. Cô đưa tay giữ vạt áo, ho nhẹ một tiếng: “Sở Ủy Dã, tôi... Sao anh lại tới đây?”

“Đến tìm Lương Phi Phàm có chút chuyện.”

Sở Ủy Dã ngược lại rất nhanh bình tĩnh, hai tay anh dứt túi quần, đại khái thấy Bạch Lộ lúng túng cũng không có ý định đi vào: “Xin lỗi, tôi cũng không biết em ở chỗ này. Em đi vào thay quần áo đi?”

“...” Bạch Lộ càng thêm lúng túng, cô phải có quần áo mới thay được chứ!

Sở Úy Dạ thấy cô không nói lời nào còn tưởng cô còn e dè điều gì, cau mày nhỏ giọng nói: “Bạch Lộ, thay quần áo rồi ăn với anh một bữa cơm, yật ra chúng ta đã rất lâu không gặp. Em bây giờ ở thành phố C? Ăn một bữa cơm với một người bạn bình thường, không được sao?”

Nếu đã gặp mặt thì ăn một bữa cơm mà thôi, Sở Úy Dạ thực tâm nghĩ vậy. Có vài người vĩnh viễn không có được có khi lại là tốt nhất.

Bạch Lộ vẫn luôn ở sâu trong trái tim anh, có lẽ thật sự cả đời này cũng sẽ không còn một người đàn bà thay thế được vị trí của cô trong anh. Nhưng anh không có được, chỉ có thể giữ chặt trong tim, có thể không đi tìm gặp cô nhưng đã gặp rồi anh muốn có chút thời gian ở cùng cô.

“Sở Úy Dạ, tôi...”

“Cô ấy không tiện.” Giọng đàn ông trầm thấp bỗng nhiên cắt lời Bạch Lộ.

Hai người sững sốt một chút, xoay người, chỉ thấy người đàn ông tay xách túi sải bước hướng về nơi này. Gương mặt anh tuấn âm trầm đứng chắn trước mặt Bạch Lộ, nhìn về phía Sở Úy Dạ: “Anh tới đây làm gì?”

Sở Úy Dạ nhún vai một cái: “Tôi gọi cho Quan Triều, cậu ta nói anh đang ở đây. Tôi đến tìm anh tất nhiên không phải để tán gẫu với anh.”

“...”

Lương Phi Phàm không để ý tới sự phản đối của Bạch Lộ, đưa tay nắm lấy cổ tay cô, đẩy cô vào trong phòng: “Em vào đi, anh sẽ vào ngay.” Lại đem túi đưa cho cô: “Quần áo đều ở đây.”

Bạch Lộ thật sự không muốn nghe theo lời của anh, có điều bây giờ mình chỉ mặc áo choàng tắm như vậy, hơn nữa còn có Sở Úy Dạ ở đây

khiến cô thật sự có chút ngượng ngùng, trong lòng cân nhắc một chút rồi lựa chọn quay lại phòng.

Cửa phòng vừa đóng Sở Úy Dạ liền hừ cười một tiếng: “Tôi chỉ muốn ăn một bữa cơm với cô ấy mà anh lại lo lắng như vậy? Lương Phi Phàm, nếu thật sự anh quan tâm như vậy thì hơn một năm trước anh không nên buông cô ấy.”

Lương Phi Phàm cau mày, nghiêm túc nói: “Đây là chuyện giữa tôi và cô ấy, tôi hy vọng anh không nhúng tay vào.”

“Nhúng tay?”

Sở Úy Dạ nhú mi, giọng lạnh lùng đi mấy phần: “Nếu như tôi muốn nhúng tay thì bây giờ sẽ không đứng ở đây nói với anh như vậy. Cho tới bây giờ tôi không phủ nhận tôi thích cô ấy, hơn một năm trước tôi đã tới nước Anh tìm cô ấy, khi tôi đồng ý hợp tác với anh thì tôi đã gặp cô ấy một lần.”

“...”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 252

Lương Phi Phàm có chút bất ngờ. Chuyện này anh không biết chút nào, có điều nghĩ tới cũng không quá lạ. Sở Úy Dạ tới nước Anh muốn thần không biết quỷ không hay, không để cho mình biết thì cũng không phải là chuyện khó khăn.

Sở Úy Dạ đốt cho mình một điều thuốc, kẹp ở giữa ngón tay, nhìn Lương Phi Phàm qua màn khói mù: “Thật ra thì tôi rất không cam lòng cho nên ngàn dặm cũng chạy tới hỏi cô ấy, rốt cuộc anh có điều gì? Cùng chung một chỗ với anh khổ cực như vậy, phải chịu đựng nhiều như vậy, tại sao hết lần này tới lần khác vẫn lựa chọn anh? Cô ấy nói với tôi, thật ra anh cũng không dễ dàng. Cô ấy nói đời này cô ấy cũng chỉ còn có một con đường, cuối con đường kia chính là Lương Phi Phàm anh, cô ấy không thể bỏ anh...”

“Tôi có lúc rất ghen tị, thật ra anh cái gì cũng có thể làm thành công, nhưng thành công nhất chính là khiến Bạch Lộ quyết một lòng yêu anh như vậy. Cô ấy giải thích với tôi, khi trước mẹ cô ấy xảy ra tai nạn rõ ràng là mẹ anh gây ra nhưng cô ấy vẫn như cũ nguyện ý đứng trên lập trường của anh, vì anh mà lui bước, vì anh mà tạm thời nhân nhượng...”

“Biết tại sao tôi hợp tác với anh không? Không phải vì tôi muốn đánh Diệp Tử Kiệt. Ở thành phố A, Diệp thị cho dù là ngồi vào vị trí long đầu lão đại cũng không ảnh hưởng tới Viễn Đông, hưởng chi nếu như liên kết

với hẳn để đánh anh chưa chắc không phải là một lựa chọn tốt hơn. Dĩ nhiên tôi cũng không làm vì anh, tôi chỉ vì cô ấy.”

Sở Úy Dạ híp mắt lại, búng tay phúi tro thuốc lá, sâu trong đáy mắt thoáng qua một tia thư thái: “Những lời này nói cho anh là muốn nói anh rất may mắn, ít nhất bây giờ cô ấy vẫn còn ở bên cạnh anh. Diệp thị bên kia cơ bản đã nằm trong lòng bàn tay chúng ta, tôi biết Diệp Lan đã xảy ra chuyện, có lẽ cuối cùng cũng không có kết quả tốt gì. Cho nên lần này tốt nhất anh giữ kĩ cô ấy, nếu không ngay cả tôi cũng sẽ không cho anh thêm cơ hội.”

Thật ra thì lựa chọn nói cho anh ta những chuyện này cũng chỉ vì giữ cho mình một tia niệm tưởng sau cùng, dĩ nhiên cũng hy vọng cô ấy thật sự có thể hạnh phúc.

Gần đây làm việc thiện quá nhiều cho nên trái tim lạnh lùng trước sau như một kia dường như đã trở nên mềm mại hơn.

Anh đã từng có yêu, cũng có lẽ bây giờ vẫn là yêu, hoặc là tương lai vẫn sẽ yêu như cũ, cô ấy không cho mình một tia tình cảm nào nhưng cô ấy đã dạy mình như thế nào là yêu một người.

Sở Úy Dạ cười khổ trong lòng, có lẽ hiền lành cũng thật sự không có gì không tốt, ít nhất khiến cho người ta giữ được bình tĩnh.

“Lần này tôi tới là bên mua xảy ra chút vấn đề, vừa vặn có một hợp đồng cần đích thân tôi ký cho nên tôi thuận đường đến tìm anh. Có điều tôi có thể chờ đến tối sẽ gặp lại anh, hoặc là anh xong việc thì gọi điện cho tôi.” Bóp tắt nửa điếu thuốc trong tay rồi vứt vào thùng rác, hai tay Sở Úy Dạ nhét vào trong túi, miệng khẽ nhếch lên một cái: “Lương tổng, chuyện lần này chúng ta bố trí gần một năm, không sai biệt lắm có thể thu lưới rồi. Đừng quên chuyện anh đã đồng ý với tôi.”

Bạch Lộ chải tóc, đưa tay chỉnh chút trang phục trên người. Chiếc váy nửa người màu tím, phía trên là một áo sơ mi trắng, còn có một chiếc áo len màu tím tạo thành một bộ hoàn chỉnh, rất trang nhã, là kiểu cô thích, cũng rất vừa với cô.

Hắn là Lương Phi Phàm tự mình chọn quần áo, ngón tay Bạch Lộ trắng nõn vuốt ve cổ áo của mình, chốc lát sau mới thả tay xuống.

Nhìn mình trong kính, mắt có chút thất thần, cô nhớ tối hôm qua cùng anh cảm xúc mạnh mẽ nhưng đột nhiên lại nghĩ tới Diệp Lan mới vừa rồi, trong lòng chỉ còn chua xót cùng khổ sở.

Cửa phòng rửa tay bỗng nhiên bị đẩy ra, người đàn ông cao lớn xuất hiện. Anh bước đi tới về phía cô, ánh mắt hai người trong gương nhìn vào nhau, chỉ chốc lát Bạch Lộ rời mắt đi như không có chuyện gì. Cô vừa mới quay người thì anh liền nhích lại, hai cánh tay đưa ra giữ người Bạch Lộ, đem cô giam cầm trong phạm vi của mình.

“Rất đẹp.”

Miệng Lương Phi Phàm đến gần Bạch Lộ, môi chạm vào khóe miệng Bạch Lộ, không hôn một cái nhưng lúc nói chuyện ham muốn đàn ông kia lại thổi bùng trong anh.

“Em mặc màu tím đặc biệt dễ nhìn, anh cũng biết em mặc bộ này chắc chắn sẽ đẹp nhưng sau khi em mặc vào so với anh tưởng tượng còn đẹp hơn.”

“...”

Bạch Lộ không muốn khí tức của anh chui vào tim mình không chút kiêng kỵ như vậy, cô theo bản năng nín thở, nghiêng đầu tránh anh, nheo mắt nói: “Đi ra!”

“Bạch Lộ...”

“Tôi đã bảo anh đi ra!”

“...”

Lương Phi Phàm vẫn không nhúc nhích, hai tay giữ cô cũng không buông ra, Bạch Lộ vẫn luôn hơi ngửa đầu về phía sau, dĩ nhiên là cố hết sức. Cô đợi một hồi thấy người đàn ông này vẫn không có động tĩnh gì, lại là giận không có chỗ bộc phát... Anh là định làm gì?

Bạch Lộ nghiêng răng lại, càng tức giận hơn: “Lương Phi Phàm, tôi bảo anh đi ra!”

“Ừ.” Anh hừ một tiếng không yên lòng, con người đen láy vẫn như cũ nhìn cô không chớp mắt, người cũng không nhúc nhích dù chỉ nửa phân.

Bạch Lộ: “...”

“Đi ra mau!”

“Bạch Lộ, một năm trước em nói gì với Sở Úy Dạ ở nước anh, bây giờ em còn nhớ không?”

Lương Phi Phàm bỗng nhiên đi tới một bước, thân thể vốn đã rất gần nhau lúc này dính sát vào nhau.

Trái tim Bạch Lộ run lên, mặt thoáng hiện vẻ bối rối, nhưng rất nhanh cô trấn tĩnh lại, mím môi nói: “Một năm trước? Lương tổng, anh nói chuyện một năm trước sao? Một năm qua tôi đã làm rất nhiều chuyện, lúc này anh hỏi tôi thật không nhớ rõ.”

Lương Phi Phàm cau mày: “Đừng gọi anh là Lương tổng, gọi tên anh!”

“Dựa vào cái gì phải gọi tên anh?”

- - -

Sant: Còn bao nhiêu bạn theo dõi truyện này nhỉ?

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 253

“Sao, bằng việc tối qua chúng ta lên giường sao? Nhưng Lương tổng, có lẽ anh không biết nhỉ, vừa rồi người vợ hợp pháp của anh đích thân tới bắt gian, chẳng qua vận khí của anh không tệ, vừa lúc anh không có ở đây, còn tôi thì lại xui xẻo!”

Bạch Lộ hít sâu một hơi, đột nhiên ngẩng đầu đem gò má bị đánh của mình đưa tới trước mặt anh, đưa tay chỉ, cười nhạt: “Thấy không? Cô ta cho tôi một bạt tai, còn khiến đầu tôi trầy trụa, chỉ bằng như vậy tôi hẳn nên gọi anh một tiếng Lương Phi Phàm sao? Hay là... bằng những tên thân mật khác?”

“...”

Lương Phi Phàm giờ tay giữ lấy cằm cô, tròn mắt nhìn lại cẩn thận quan sát mặt cô, quả nhiên là sưng một bên, vừa rồi anh cũng không nhìn kỹ cho nên không phát hiện. Ngón tay thon dài đưa tay vén tóc trên trán lên, quả nhiên đúng thật bị trầy da, còn có vết máu.

“Diệp Lan tới? Chuyện khi nào?”

Giọng Lương Phi trở nên lạnh lùng đi mấy phần, suy nghĩ một chút rồi đưa tay kéo tay cô, đi ra ngoài: “Trước hết đi bệnh viện, trên đường đi từ từ nói anh nghe.”

Bạch Lộ giằng tay ra khỏi tay anh, giọng ngang ngạnh nói: “Là đáng đời tôi, tôi đáng bị coi khinh, tại sao tôi lại lên giường với một người đàn ông đã có vợ? Bị đánh cũng là đáng đời. Đến bệnh viện cũng không phiền tới Lương tổng, chỉ cần anh đừng xuất hiện trước mặt tôi là tôi đã cảm ơn trời đất.”

Cô nói xong liền vượt qua Lương Phi Phàm, đi tới cửa.

Cô vừa mới đi hai bước cổ tay đã bị người níu lại, lần nữa cơ thể cô dính sát vào thân thể cao lớn của Lương Phi Phàm. Anh đưa tay giữa hai vai cô, cô giãy giụa, anh liền đưa tay giữ chặt eo, giọng trầm thấp chân tâm thật ý, có thể tưởng tượng ra được cô bị Diệp Lan đánh khiến anh có bao nhiêu không thoải mái.

“Thật xin lỗi, anh không biết Diệp Lan sẽ đến, anh không biết chỗ nào có vấn đề, cô ta hẳn không biết anh ở chỗ này mới đúng. Anh thật...”

“Thì sao?”

Bạch Lộ cười khan ngắt lời Lương Phi Phàm, trong lòng cô bây giờ đầy nóng giận: “Anh không biết vợ anh sẽ đến cho nên anh mới cởi quần áo của tôi, cùng tôi lên giường? Vụng trộm vui sướng? Lương tổng, giờ anh đang có vợ lại đường lên giường với vợ cũ hẳn rất khoái trá? Nhưng tôi phải nói cho anh biết, tôi không thích! Tôi ghê tởm! Buông tôi ra!”

“Em nhất định phải nói lời khó nghe như vậy sao?”

“Khó nghe Chuyện chúng ta làm chẳng lẽ không phải càng khó trông sao?”

“...”

“Buông tôi ra!”

Bạch Lộ gần giọng, đẩy Lương Phi Phàm ra. Thật ra cũng chỉ là anh buông lỏng tay, nhìn mắt cô đầy sự bài xích kiên định, Lương Phi Phàm rất hiểu người phụ nữ quật cường này, lúc này nói nhiều với cô thì có lẽ sẽ chỉ khiến cô càng nói thêm những lời đau ngói đâm vào anh, đến cuối cùng anh sợ mình sẽ mất khống chế.

Càng nói càng cương chi bằng bây giờ để cho cô đi.

Cô đã về, tạm thời không thể rời khỏi thành phố C. Có lẽ chính cô cũng không biết hợp đồng ban đầu của cô có điều khoản không được rời khỏi LATI trước 3 năm, hưởng chi bây giờ hạng mục này đã khởi công, cô lại là người chịu trách nhiệm về thiết kế, cô còn có thể trốn đi đâu?

Nhưng còn Diệp Lan...

Cô ta thật không biết điều, lại còn chạy tới thành phố C này.

Ngón cái Lương Phi Phàm nhẹ xoa vào ngón trỏ, trong mắt thoáng một tia thâm độc. Nghe tiếng đóng cửa phòng của Bạch Lộ, anh khẽ thở dài một hơi, đưa tay bóp trán, lúc này mới móc ra một điều thuốc, hít hai hơi rồi lấy điện thoại gọi cho Quan Triều.

“Khoảng thời gian này đồ thu thập được có thể đưa ra ngoài trước. Còn tôi ở thành phố C này, trợ lý của tôi có phải do chính cậu tìm?”

Không biết phía Quan Triều nói gì đó, sắc mặt Lương Phi Phàm càng ngày càng khó nhìn, chỉ chốc lát sau môi anh khẽ trầm xuống: “Được rồi, ngay mai xử chuyện kia một chút rồi tới thành phố C một chuyến.”

Cúp điện thoại, Lương Phi Phàm đứng sát cửa sổ khách sạn, từ vị trí này nhìn xuống vừa vặn có thể thấy cửa chính khách sạn. Con người hung ác của anh nhìn thấy bóng người màu tím từ cửa khách sạn đi ra. Đứng một hồi, có một chiếc xe màu xanh dừng lại bên chân của cô, có người xuống mở cửa xe. Lương Phi Phàm nhìn thấy bóng người đàn ông quen thuộc kia,

tròng mắt nheo lại, ánh mắt mềm mại khi thấy bóng người màu tím khi này lúc này nhanh chóng bị thay thế bởi sự lạnh lùng.

Giơ điều thuốc bốc khói trong tay lên, nặng nề hít một hơi, Lương Phi Phàm xoay người dụi điều thuốc trong gạt tàn thuốc lá, lại gọi cho Ôn Chiêu Nhân.

“Phải, là tôi. Không phải 2 giờ chiều có cuộc họp sao? ... Bạch Lộ gọi cho anh xin nghỉ? Buổi chiều cô ấy sẽ không đi? Ừ, tôi biết, anh hãy gọi cho cô ấy nói phải đến trước 1 giờ, hơn nữa nội dung hôm nay tương đối quan trọng, không thể tới muộn.”

...

Khi Bạch Lộ thấy Sở Úy Dạ ở cửa khách sạn, cô không thấy ngạc nhiên chút nào.

Anh tự mình xuống xe, giúp cô mở cửa xe, cười yếu ớt hỏi cô: “Có nể mặt hay không? Ăn một bữa cơm được chứ?”

“Nể mặt.”

Bạch Lộ nhú mày, lên xe. Sau khi cô lên xe mới liếc nhìn thời gian trên màn hình của xe, 12 giờ, 2 giờ còn phải họp.

“Sở Úy Dạ, 2 giờ tôi phải họp, lát nữa anh đưa tôi qua đó được không?”

“Không thành vấn đề.”

Sở Úy Dạ vừa lái xe vừa hỏi: “Từ khi trở về từ nước Anh vẫn luôn ở thành phố C?”

“Tôi cũng vừa mới trở về, chưa được mấy ngày.”

Sở Úy Dạ cười khẽ một tiếng, nghe cô nói đơn giản như vậy nhưng ít nhiều thấy được trong đó chút khổ sở: “Phải không? Về chưa được mấy ngày đã bị Lương Phi Phàm giảng lười được. Đoán chừng anh ta đợi em đã quá lâu, một khắc cũng ngồi không yên.”

Trái tim Bạch Lộ khẽ run lên, cô ho nhẹ một tiếng, có chút lúng túng: “Sở Úy Dạ, ở trước mặt tôi đừng nhắc tới Lương Phi Phàm được không?”

“Vẫn còn giận anh ta? Thật ra thì anh ta...”

“Không phải tức giận.” Bạch Lộ hít sâu một hơi, ngắt lời Sở Úy Dạ, từng câu từng chữ nhẹ nhàng nói: “Chúng tôi đã ly dị, cũng không có quan hệ gì, bây giờ anh ta đã có vợ.”

Bàn tay nắm tay lái của Sở Úy Dạ khẽ bóp chặt một chút, anh nửa thật nửa đùa nói: “A? Như vậy có phải bây giờ anh đã có cơ hội?”

“...”

“Đừng lo lắng, anh chỉ đùa một chút mà thôi.”

- -

Sant: Đạo này mình hơi bận nên không đẩy nhanh được tiến độ dù biết các bạn hóng nhiều. Sắp tới thất nghiệp mình sẽ đăng nhiều hơn nha:-s.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 254

Điện thoại di động reo, Bạch Lộ lấy ra nhìn dãy số, trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm, coi như là thoát được đề tài không cách nào tiếp tục vừa rồi.

“Tôi nghe điện thoại chút.”

Sở Úy Dạ gật đầu, Bạch Lộ nghe điện thoại: “A lô! Ôn tổng.”

“Bạch tổng, tôi gọi điện để nhắc cô vốn cuộc họp là 2 giờ nhưng cần tới trước 1 giờ. Nội dung cuộc họp chiều nay tương đối nhiều, tôi muốn trao đổi trước với cô một số nội dung.”

Bạch Lộ: “...”

Cúp điện, Bạch Lộ có chút áy náy, cô đưa tay gỡ đầu một cái, nói có chút ngại: “Công ty tôi đột nhiên gọi tới, nói là cần họp từ trước 2 giờ, tôi sợ không thể cùng anh ăn cơm, lần sau đi?”

Sở Úy Dạ nhú mày nhưng chỉ cười, hết sức sảng khoái đảo tay lái: “LATI phải không? Tôi đưa cô qua, có điều cô không ăn gì không đói sao?”

“Lát nữa mua chút đồ ăn là được.”

Sở Úy Dạ gật đầu, trong lòng ngược lại biết rất rõ ràng người đàn ông nào đó giờ trò. Phải cẩn thận như vậy sao?

Ăn bữa cơm mà thôi...

Bạch Lộ đến thành phố C liền đổi số điện thoại, trước khi xuống xe Sở Ủy Dạ muốn xin số của cô, dĩ nhiên Bạch Lộ không tiện từ chối.

Bạch Lộ vào công ty, khi cô đến tầng làm việc của cô đứng dịp thấy dì lao công đang cầm một bộ âu phục màu đen đi tới.

Bạch Lộ nhìn chiếc áo kia rất quen mắt, nhìn kỹ lại mặt liền đỏ lên... Đó không phải là áo của kiến trúc sư Hàn Chấn Đông sao? Ngày hôm qua anh ta khoác áo cho cô, nhưng sau đó ở phòng rửa tay liền bị Lương Phi Phàm ném đi, cô cũng quên mất. Chiếc áo này dù sao cũng là người ta sợ mình lúng túng mới khoác cho mình, bây giờ lại...

Dì lao công biết Bạch Lộ, vừa mới vào công ty nhưng những người đồng nghiệp khác đều đồn thổi cô là người tình của Ôn tổng, dì lớn tuổi hơn nhưng cũng hết sức biết đối nhân xử thế, đối với Bạch Lộ rất khách khí: “A, Bạch tổng, đúng vậy. Chiếc áo này hôm qua tôi nhặt được ở trong phòng vệ sinh, cũng không biết là của ai, vải tốt như vậy bỏ đi thật đáng tiếc cho nên tôi liền nhặt.”

“Dì, áo này của cháu.”

“...”

“Dì, là như này. Ngày hôm qua thân thể cháu không thoải mái, bạn cháu liền cho cháu mượn cái áo khoác, sau đó cháu vào nhà vệ sinh bị choáng váng nên quên mất trong đó.”

“A, ra vậy.”

Dì lao công cũng không nghĩ nhiều, người phụ nữ này bà cảm thấy mình không đắc tội nổi, vốn định đem chiếc áo này về cho con trai mình mặc

nhưng lúc này bà tình nguyện trả lại cho Bạch Lộ: “Nếu là của Bạch tổng vậy thì tôi nên trả lại cho chủ.”

Bạch Lộ thuận tay nhận lấy, nói câu cảm ơn, nhìn thời gian không còn sớm cô liền vội vàng hướng tới phòng họp.

Dì lao công mặt đầy không thôi nhưng không bày tỏ thái độ gì, miệng lẩm bẩm mấy câu rồi đi về phía kho hàng.

Bạch Lộ thật sự cho rằng cuộc họp sẽ diễn ra sớm, hơn nữa vô cùng khẩn cấp cho nên mang theo cả áo khoác vội vàng vào phòng họp, nhưng khi nhìn thời gian sắp tới 1 giờ nhưng trong phòng họp một người cũng không có cô liền cảm thấy có cái gì không đúng.

Đợi một hồi vẫn không thấy có ai đi vào, Bạch Lộ rút cuộc không nhịn được liền lấy điện thoại ra, vừa mới chuẩn bị gọi cho Ôn Chiêu Nhân thì cửa phòng họp sau lưng bỗng nhiên bị người đẩy ra, có tiếng bước chân trầm ổn truyền tới. Động tác của Bạch Lộ dừng lại, cô xoay người, khi thấy người tới sắc mặt liền biến đổi.

Cô nhét lại điện thoại vào túi, cau mày nhìn người đàn ông vóc người cao thon là thiên tài chốn thương trường kia.

Lương Phi Phàm đã thay quần áo, mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh da trời, một chiếc quần tây màu đen, hai tay tùy ý nhét vào túi quần, kiểu dáng cùng sắc thái đơn giản nhất mặc ở trên người anh lại hoàn toàn toát ra vẻ đàn ông.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 255

Mắt Bạch Lộ lóe lên một cái, tránh tầm mắt của anh, cũng không muốn ở cùng phòng với anh nên cô liền cầm chiếc áo khoác đang vắt trên ghế, đứng lên định đi về phòng làm việc của mình.

Nhưng cô mới vừa dợm bước thì Lương Phi Phàm đã bước nhanh tới, ngăn trước mặt cô: “Thấy anh liền rời đi, định đi đâu?”

“Lương tổng, tôi không phải nhân viên của anh, tại sao tôi phải báo cáo tôi đi đâu với anh?” Bạch Lộ nhanh miệng phản bác lại: “Phiền Lương tổng nhường đường một chút.”

“Bạch Lộ, đem áo trên tay em ném đi.”

Ánh mắt sắc bén của Lương Phi Phàm rơi vào chiếc áo vest đàn ông trên tay cô, sắc mặt âm trầm, không chút nào che giấu sự nhỏ mọn của mình: “Anh không thích em cầm áo của người đàn ông khác.”

“...”

Bạch Lộ cảm thấy anh thật bệnh.

Anh ta quản sao?

Cô cố tình ôm chiếc áo vào ngực mình, khiêu khích nhìn người đàn ông càng ngày càng mờ mịt trước mắt, tức giận nói: “Lương tổng, anh quản ngày quản đất cũng không can thiệp được tôi làm gì. Phiền anh tránh ra!”

“Em chắc chắn?”

Lương Phi Phàm đưa tay kéo cổ tay cô, cật sức rút mạnh chiếc áo trong tay cô ra sau đó ném mạnh lên trên bàn, đem ép Bạch Lộ vào góc tường. Thân thể cường tráng của anh đè lên cô, ngón tay thon dài nhưng hết sức êm ái mơn trớn mặt cô, đáy mắt tràn ngập sương mù nhưng cũng có đau lòng. Anh nhịn xuống thở dài một cái, lần nữa mở miệng đã mang sự nhượng bộ: “Đừng khiến anh tức giận. Anh không biết Diệp Lan sẽ tới, là anh sơ sót. Bạch Lộ, em muốn thế nào cũng được, nhưng đừng như vậy đối với anh...”

“Vậy anh hy vọng tôi đối với anh thế nào?”

“...”

“Anh hy vọng tôi là tình nhân bí mật của anh sao?” Bạch Lộ nhếch môi không né tránh vấn đề này nữa, cô nghiêm túc nói: “Lương Phi Phàm, đừng có ép tôi, anh hẳn biết tôi không thích nhất cái gì. Tôi... thật sự không muốn mình phải khổ sở như vậy. Anh biết tôi tại sao khi trở về lại không về thành phố A mà tới thành phố C này không? Bởi vì tôi vĩnh viễn muốn tránh anh, nếu hơn một năm trước lựa chọn của anh quan trọng hơn tôi vậy thì bây giờ cũng không cần tiếp tục khổ sở dây dưa. Tôi không muốn biết trong lòng anh có tôi hay không. Tôi cũng không muốn biết anh đối với Diệp gia, đối với Diệp Lan, đối với vợ anh bây giờ có phải là thật hay chỉ là một đám cưới thuần túy buôn bán, ít nhất với tôi mà nói từ hơn một năm trước chúng ta đã buông tay nhau. Hôn nhân đúng là không phải điều quan trọng nhất của cuộc sống, nhưng hôn nhân rất thiêng liêng, tôi sẽ không đại độ chúc phúc cho anh cùng Diệp Lan bạc đầu giai lão, nhưng ít nhất tôi cũng không chịu ảm ức thiệt thòi còn lén lút lút lút với anh. Anh yêu cầu như vậy thật có lỗi với tôi, anh biết không?”

...

Lương Phi Phàm khẽ mím môi, anh nhận ra Bạch Lộ đang nói với anh từng từ đều rất nghiêm túc, sự nghiêm túc này khiến anh sợ, sợ lần nữa sẽ mất cô.

Nếu như nói lúc trước không thể xác định được lúc này cô còn một lòng kiên định với anh không, nhưng sau khi nghe Sở Úy Dạ nói những lời đó anh có thể xác định.

Bởi vì xác định cho nên anh càng muốn nắm cô.

“Có những việc anh cảm thấy là một thằng đàn ông tự mình đi giải quyết là được, cho nên hơn một năm trước anh mới để mất em. Bây giờ anh không muốn lại một lần nữa khiến em khổ sở rơi lệ. Bạch Lộ, những gì anh cam đoan với em một điều anh cũng không làm được, nhưng anh muốn ít nhất để cho em biết tại sao năm đó anh lại kiên định như vậy. Còn có, cuộc hôn nhân thứ hai này rốt cuộc như thế nào, anh muốn cho em xem một chút, em muốn xem không?”

Cuộc hôn nhân thứ hai, đó không phải là cuộc hôn nhân hơn một năm trước cô thành toàn cho anh sao? Cô còn cần gì xem?

Cho dù cuộc hôn nhân đó không chịu nổi thì cũng là hôn nhân, với một người đàn ông mà nói, nhất là với người đàn ông như Lương Phi Phàm, hôn nhân có lẽ không phải là quan trọng nhất, nhưng với phụ nữ như Bạch Lộ mà nói, trước sau cô đều cho rằng hôn nhân rất quan trọng.

Chuyện này cô không cách nào thoát được cảm giác của mình, giống như là tín ngưỡng của một người vậy.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 256

Đừng để ý số chương, nội dung liên kết với các chương trước nhé

“Lương tổng, anh muốn nói cho tôi rằng hôn nhân của anh không hạnh phúc sao?”

Bạch Lộ ngược lại rất bình tĩnh, nhẹ nhàng hít một hơi: “Thật ra thì anh không cần nói tôi cũng biết, biểu hiện hôm nay của Diệp Lan như vậy, nếu như cô ta là một người vợ được anh sủng ái thì sẽ không xông đến đánh mắng tôi không giữ hình tượng như vậy, tới chỉ vì hả giận cho mình, cô ta ở bên anh không được chú ý cho nên chỉ có thể phát tiết lên tôi. Tôi đều hiểu, nhưng như vậy thì sao? Cô ta là vợ của anh, tôi sẽ không cùng anh chung một chỗ, bởi vì giống như anh vừa nói, hơn một năm trước anh đã đánh mất tôi rồi.”

Cô gồng tay, từng chút từng chút rời khỏi tay Lương Phi Phàm đang nắm cổ tay mình, mắt nhìn thẳng vào anh không chớp, bỗng nhiên nhếch mép một cái, đối với anh là một nụ cười dễ hiểu nhưng lại khiến lòng anh rối hoảng...

“Ngày tôi tới thành phố C này, tôi ở trên máy bay có xem một bộ phim, trong đó có một lời thoại khiến tôi đầy cảm xúc, đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ.”

Tay Bạch Lộ từ từ tuột xuôi xuống cánh tay Lương Phi Phàm, cuối cùng chạm vào bàn tay anh. Từ sau khi tách ra đây là lần đầu tiên cô chủ động

nắm tay anh, trái tim Lương Phi Phàm đột nhiên đập thành thạch cẳng thẳng, mắt nhìn cô nóng bỏng.

“Câu thoại kia nói như này... Thời gian sẽ dạy chúng ta rất nhiều thứ, có thứ chúng ta từng nghĩ là không có, sau đó mới phát hiện nó quả thật có tồn tại, có thứ chúng ta rất tin tưởng không chút nghi ngờ, sau đó mới hiểu được căn bản chưa từng có.”

Mắt Lương Phi Phàm tối sầm lại, mi mắt hơi nheo lại, trong lòng có chút hốt hoảng: “Em không cần nói với anh, cái gì mà có với không có, cũng chỉ là phim mà thôi.”

“Có thể là trong phim nhưng lại đánh động lòng người, cũng bởi vì phim hay tiểu thuyết hẳn có tồn tại trong cuộc sống.”

Bạch Lộ nắm lấy tay anh, từ từ giơ lên, nói: “Lương Phi Phàm, tôi không muốn lảng tránh với anh nữa, bây giờ tôi muốn nói rõ ràng với anh. Từ nước Anh trở về tôi quyết định tới thành phố C là ví tránh anh ở thành phố A, nhưng tôi biết tôi không thể tránh anh mãi, một ngày nào đó hẳn anh sẽ biết. Chẳng qua tôi không ngờ được chúng ta lại gặp nhau trong hoàn cảnh như vậy khiến tôi có chút rối loạn. Nhưng có mấy lời tôi vẫn muốn nói với anh, tôi đã từng cho là không có anh tôi sẽ không cách nào sống được, bây giờ tôi đã dùng một năm để biết thật ra cũng chưa chắc là như vậy, đối với anh mà nói chắc là cũng như vậy. Không cần phải nói với tôi năm đó anh không có lựa chọn nào khác, tôi biết anh không có lựa chọn nào khác nhưng tôi không thể chấp nhận, tôi có nguyên tắc của tôi. Là tôi ích kỷ nhưng còn anh thì sao? Anh cũng ích kỷ không phải sao? Có một số việc xảy ra chính là xảy ra.”

Cô bỗng nhiên buông lỏng tay anh, từ từ nói: “Hơn một năm trước chúng ta đã buông tay nhau ra, bây giờ không cần miễn cưỡng nắm lấy tay nhau nữa. Trên thế giới này không phải chuyện gì, người nào cũng có thể sau khi vòng vo một vòng lại trở lại trong lòng nhau.”

“Để cho tôi an tâm làm việc, có được không? Chúng ta lấy quan hệ đối tác để hoàn thành dự án này...”

“Sau đó thì sao?”

Lương Phi Phàm mím môi thật chặt gương mặt trong phút chốc trở nên lạnh lùng, anh lên tiếng ngắt lời Bạch Lộ.

“Sau đó là tới chết già cũng không lui tới với nhau? Em cảm thấy anh sẽ đồng ý?”

“Anh không đồng ý thì tôi phải đi theo anh sao? Loại chuyện này không cần anh đồng ý hay không, tôi đồng ý là được!” Bạch Lộ cảm thấy đàn ông thật đúng có lúc bất chấp lý lẽ!

Cô muốn ôn hòa nói chuyện rõ ràng với anh, nhưng bây giờ cô cảm thấy mình đã sai, người đàn ông bá đạo chuyên chế này có khi nào trao đổi được? Nhất định luôn khẳng định làm theo ý mình!

“Phim em xem là thứ gì, lời thoại kia là thứ gì mà em mang ra nói với anh? Bạch Lộ, bây giờ anh cho em biết rõ, đừng nói em trở về thành phố C, cho dù anh ở nước Anh, nước Pháp, nước Mỹ... hay chân trời góc biển nào đều được, cho tới bây giờ anh đều không nghĩ buông em. Hôn nhân của anh cùng Diệp Lan hẳn em cũng biết, 80% vì Lương thị, còn 20% là vì cha anh. Hơn một năm trước Diệp Tử Kiệt nắm trong tay chứng cứ bất lợi về cha anh, anh không thể nào nhìn cha anh chết trong tay hắn mà không ra tay. Anh kết hôn với Diệp Lan hơn một năm qua cho tới bây giờ anh đều không chạm vào cô ta, hôm nay cô ta dám đánh em anh nhất định sẽ không tha cho cô ta. Em muốn gì anh cũng có thể cho em, vấn đề là thời gian mà thôi, cho anh thêm một chút thời gian không được sao? Không bao lâu anh nhất định sẽ ly dị với cô ta, anh sẽ tái giá với em...”

“Anh muốn kết hôn liền cưới tôi, muốn kết hôn người khác liền cưới người khác, quay đầu một cái chính là một người đàn ông tam hôn, anh dựa

vào cái gì mà cho rằng tôi còn nguyện ý gả cho anh? Nực cười!”

Bạch Lộ chột đẩy người đàn ông phía trước ra, cười lạnh một tiếng, nếu không cách nào nói chuyện thì cũng không nên tiếp tục, nói nữa nhất định vẫn là đàn gảy tai trâu!

Xoay người, cầm lấy áo của Hàn CHấn Đông trên bàn, Bạch Lộ bước nhanh rời khỏi phòng họp.

Lương Phi Phàm vừa mới chuẩn bị đuổi theo thì điện thoại reo vang, anh nhìn dãy số gọi đến, cau mày vừa nhìn Bạch Lộ vào phòng làm việc của mình vừa bấm nghe: “Chuyện gì?”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 257

Là Quan Triều gọi, giọng rất nghiêm túc: “Lương tổng, Diệp Lan đang ở thành phố C, có điều Diệp Tử Kiệt cũng tới thành phố C. Tôi đã nhờ cảnh sát ở thành phố C, có người đặc biệt để ý tới Diệp Lan, hẳn Diệp Tử Kiệt bên kia có tin tức gì đó nên đã đi suốt đêm tới thành phố C đưa Diệp Lan về, bây giờ hai cha con bọn họ đang trên đường trở về thành phố A. Còn có, hạng mục Độ Giả thôn có chút tài liệu xảy ra vấn đề, hẳn có liên quan tới Diệp Tử Kiệt.”

Ánh mắt Lương Phi Phàm trầm trầm, ngón tay thon dài khẽ miết theo cánh cửa, môi cong lên một nụ cười lạnh: “Diệp Tử Kiệt con hồ ly này, bây giờ còn có thời gian để ý đến ta sao?”

“Lương tổng, còn một chuyện khác, chứng cứ tìm hơn một năm vẫn chưa tìm ra được.” Quan Triều trầm ngâm một chút mới dè dặt hỏi: “VẬY bây giờ... vẫn chuẩn bị ra tay với Diệp gia sao? Tôi sợ lúc đó có vấn đề gì xảy ra khiến chúng ta thất bại trong gang tấc.”

Diệp Tử Kiệt đúng là một con cáo già, năm đó sau khi Lương Phi Phàm cùng Diệp Lan kết hôn hẳn đồng ý giao chứng cứ về Lương Kiếm Nam ra, mà hẳn cũng đúng là đã lấy ra, có điều rốt cuộc hẳn vẫn đề phòng. Lương Phi Phàm sau khi nhận lấy đã cho người kiểm tra qua, đó không phải là bản gốc mà chỉ là bản sao chép, cho nên bản ốc nhất định còn ở trong tay hẳn.

Lương Phi Phàm nhéo nhéo sống mũi, cau mày nói: “Trước tiên cứ chờ đã.”

“Vâng.”

Cúp điện thoại, Lương Phi Phàm đốt cho mình một điếu thuốc, thả ra thả vô một đám mây mù, chốc lát sau anh mới lần nữa cầm điện thoại gọi điện cho Sở Ủy Dạ.

Bạch Lộ cảm thấy Ôn Chiêu Nhân người này thật quá không đáng tin cậy, nói hội nghị diễn ra sớm một chút nhưng vẫn tổ chức đúng 2 giờ, cô vì không muốn đến muộn ngay cả cơm cũng chưa ăn, trong lòng thật một bụng lửa.

Có điều trước 2 giờ Bạch Lộ không tìm được Ôn Chiêu Nhân, lửa giận đầy bụng chỉ có thể nhịn, đến khi hội nghị bắt đầu lúc 2 giờ cô mới gặp được Ôn Chiêu Nhân, ánh mắt kia nhọn như dao, hận không thể đâm được mấy cái lỗ vào mặt Ôn Chiêu Nhân.

“Ôn tổng, không phải ngài nói hội nghị tổ chức sớm một giờ sao? Bây giờ là thế nào?”

Ôn Chiêu Nhân đã lăn lộn trên giang hồ lâu năm, mặt cười đầy ung dung: “À? Có lẽ buổi trưa tôi buồn ngủ nên hồ đồ, xin lỗi Bạch tổng, khiến cô một chuyến tay không rồi. Chờ chút nữa tôi mời cơm tối, bồi thường cô.”

“...”

Bạch Lộ vừa muốn nói nữa thì người ngồi bên cạnh bỗng nhiên vỗ bả vai cô, cô quay mặt qua liền thấy là Hàn Chấn Đông.

“Bạch tổng, hai bản thiết kế chúng ta cần thống nhất một chút. Cô xem qua đi, nếu như không có vấn đề gì hôm nay tôi muốn đưa Lương tổng xem, tốt nhất là một lần thông qua luôn. Lương tổng vẫn chưa đến, chúng ta xem một chút đi?”

Lương Phi Phàm vẫn chưa có mặt, có điều không phải vừa rồi đã đến sao?

Bạch Lộ nheo mắt lại, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đầu liền quay sang, cái gì mà cuộc họp 2 giờ sẽ họp trước một tiếng, Ôn Chiêu Nhân bây giờ lại ăn nói bừa bãi, nói gì mà buồn ngủ nên hồ đồ, rõ ràng là đang nói vớ vẩn.

Vừa rồi Lương Phi Phàm còn đến đúng lúc như vậy, bây giờ người lại không có ở đây, phỏng đoán chuyện này đều do anh ta làm ra!

Bạch Lộ lửa giận bùng bùng, thiêu đốt khiến dạ dày cô có chút đau, sắc mặt cũng dần tái nhợt không ít.

Hơn một năm qua ở nước Anh, cô có lúc vì hoàn thành thiết kế mà thường xuyên quên ăn cơm khiến cho dạ dày hư hại, bây giờ nếu như đối quá quả thật sẽ bị đau dạ dày.

Có điều phòng làm việc của cô có thuốc đau dạ dày, hơn nữa bây giờ cũng không phải đau không chịu đựng được, Bạch Lộ suy nghĩ, công việc là trên hết đi, món nợ này của Ôn Chiêu Nhân cô sớm muộn phải tính toán với anh ta cho rõ ràng.

“Được, tôi xem một chút, không có vấn đề gì thì lát nữa anh cứ giao cho Lương tổng đi.”

Hàn Chấn Đông lấy bản thiết kế ra, Bạch Lộ nghĩ tới điều gì lại xin lỗi, nói: “Đúng rồi, áo khoác của anh tôi còn chưa giặt sạch, chờ tôi giặt sạch hôm khác sẽ đưa cho anh.”

“Không sao, cũng chỉ là mặc một chút sao có thể bị bẩn, ngàn vạn lần không cần phải câu lệ quá.”

“Được.”

Bạch Lộ cúi đầu chăm chú nhìn vào bản thiết kế cho nên cô cứ thuận miệng đáp lại một tiếng, nhưng cô không nhìn thấy lúc này ánh mắt Hàn Chấn Đông nhìn cô có chút thất thần.

Cô không nhìn thấy, Ôn Chiêu Nhân ngồi ở đối diện lại thấy rõ ràng.

Nhiều mày, anh tỉnh bơ rũ xuống mi mắt, đầu ngón tay nghịch chiếc bút quý giá, không biết đang nghĩ điều gì mà khóe miệng cong lên một cái, lộ ra nụ cười trên sự đau khổ của người khác.

Bạch Lộ xem qua một chút cảm thấy không có vấn đề gì, thật ra tố chất Hàn Chấn Đông so với mình còn cao hơn, anh ta không giống cô, đã lăn lộn ở trong giới thiết kế, nhận vô số dự án, đã rất có kinh nghiệm, còn cô mới chỉ tốt nghiệp từ SGA, những thứ trong đầu đại khái vẫn chỉ là sách vở. Có điều ý tưởng hai người kết hợp lại, sau khi Hàn Chấn Đông chỉnh sửa lại cho ra một mùi vị khác, ít nhất Bạch Lộ rất hài lòng.

“Tôi thấy rất tốt.” Cô đột nhiên ngẩng đầu, vừa vận bắt gặp thâm ý khác lạ trong ánh mắt Hàn Chấn Đông.

Trong lòng Bạch Lộ hơi giật mình, có chút lúng túng, vừa quay mặt đi thì cửa bỗng nhiên vang lên tiếng động, có người đi tới, bên cạnh còn có người đứng dậy.

“Lương tổng tới...”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 258

Bạch Lộ đang ngoáy bút, nghe vậy trong nháy mắt tay cứng đờ, chiếc bút cũng trong nháy mắt rơi trên mặt đất. Cô theo bản năng cúi người xuống nhặt, Hàn Chấn Đông bên cạnh hành động còn nhanh hơn, cũng khom người xuống, đầu hai người cốp một tiếng, va vào nhau.

“Bạch Lộ, cô không sao chứ?”

Hàn Chấn Đông gọi tên cô, mặt còn đầy vẻ lo lắng.

“...”

Bạch Lộ không cảm thấy đau mấy, có điều hình như Hàn Chấn Đông đối với mình nhiệt tình thái quá, cô ho nhẹ một tiếng, lắc đầu: “Không sao...”

Trong lòng, không biết tại sao, cô có cảm giác chột dạ.

“Trán sưng u một cục rồi, có phải đau lắm không?”

Thật ra khối u kia là khi bị Diệp Lan đánh vô tình khiến cô va vào cửa, có điều Bạch Lộ luôn dùng tóc mái che lại cho nên không ai thấy được, vừa rồi bị va chạm cô theo bản năng đưa tay lên xoa, vừa vắn vén tóc mái lên, góc trán kia quả thật có sưng đỏ một cục.

Mà cục sưng đỏ này hiển nhiên Hàn Chấn Đông cho rằng do mình vừa mới va vào, mặt anh đầy áy náy, còn hết sức lo lắng: “Đi bệnh viện đi. Tôi

thấy cô chảy máu rồi, có phải bị làm sao? Tôi chỉ muốn nhặt hộ cô cái bút, Bạch Lộ, tôi...”

“Tôi thật sự không sao.”

Mặc dù Bạch Lộ cũng chỉ bình thường thôi nhưng cũng không phải không bị người theo dõi, trước kia khi ở nước Anh có một Demon đã khiến cô tương đối nhức đầu, cho nên bây giờ cô luôn có một bóng ma trong lòng đối với những người đàn ông đột nhiên mười phần nhiệt tình với mình.

Cô không biết là, thật ra cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ tới người đàn ông nào ngoại trừ Lương Phi Phàm.

Bất kể đối phương là ai cũng vậy, dường như cô đều không nghĩ tới, không cho bất kỳ cơ hội phát triển nào.

“Nhưng cô... sắc mặt cũng không tốt lắm.”

“Không sao, tôi chưa ăn cơm trưa, có lẽ dạ dày có chút không thoải mái...”

Bạch Lộ giải thích, ngay phía trên người đàn ông kia bỗng nhiên ngồi xuống, tài liệu trong tay đập hơi mạnh xuống bàn khiến mọi người giật mình có chút kinh ngạc. Bạch Lộ cũng quay lại, chỉ thấy mặt Lương Phi Phàm tối sầm, gương mặt tuần tú lộ ra mấy phần lạnh lùng khiến không khí trong phòng họp nháy mắt lạnh đi mấy độ.

“Bản thiết kế đâu? Bạch tổng, lấy ra cho tôi xem một chút.” Người đàn ông nói, giọng cũng trầm trầm, còn mang theo mấy phần lạnh lùng và hơi hợ.

Có điều Bạch Lộ ngược lại cầu còn không được, tốt nhất anh ta vĩnh viễn lạnh nhạt với mình như vậy cô mới có thể an tâm làm việc.

Anh muốn bản thiết kế phải không?

Bạch Lộ cầm bản vẽ trong tay lên đưa cho trợ lý mang tới.

“Bạch tổng, cô mang tới, thuận tiện giải thích cho tôi một chút.” Ngón tay thon dài của Lương Phi Phàm nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, giọng kia nghe vào giống như là việc công nhưng truyền vào tai Bạch Lộ rõ ràng là có kẻ lấy việc công làm việc tư.

“...”

Bạch Lộ sững sốt một chút, nhìn về phía Lương Phi Phàm, đôi mắt âm trầm của người đàn ông đối diện cũng đang chăm chú nhìn cô.

Cô từ trong đáy mắt anh nhìn ra mấy phần ưu tư, dường như anh đang tức giận, hơn nữa dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết anh cố ý!

Bạch Lộ mím môi, cau mày rời khỏi tầm mắt dọa người của Lương Phi Phàm. Cô không nhúc nhích, tay vẫn cầm bản thiết kế, trợ lý bên cạnh nghe vậy dĩ nhiên lui về phía sau, toàn bộ mọi người trong phòng họp cũng đang trở mắt nhìn Bạch Lộ. Lửa giận trong lòng Bạch Lộ càng bùng cháy, dường như đốt cháy dạ dày cô, vốn cả ngày đã không có giọt nước nào vào đã khiến cô rất khó chịu, vào lúc này lửa giận xông tới khiến cô cảm thấy dạ dày vừa đau vừa quặn thắt.

“À, chuyện đó, Bạch tổng, cô mang tới đi, tự mình giải thích cho Lương tổng một chút.”

Thấy hai người ai cũng không chịu nhượng bộ nửa bước, Ôn Chiêu Nhân có chút nhúc nhích, hiếm thấy có lúc anh ta lại cũng không muốn xem kịch vui. Rốt cuộc công việc vẫn quan trọng, hai người lại tranh đấu ngoài sáng như vậy, còn trước mặt nhiều người như vậy, anh là chủ LATI có chút khó xử.

Bạch Lộ cũng biết, Lương Phi Phàm mở miệng là cô không tránh khỏi cô không tránh được. Cô tự nói cho mình, công việc là trên hết, bây giờ cô chẳng qua là đang làm việc mà thôi, anh ta muốn tự cô giải thích cho nghe phải không? Như vậy cô liền làm theo là xong!

Siết chặt tài liệu trong tay, Bạch Lộ đứng dậy, thân thể vừa cử động một cái dạ dày lại càng không thoải mái, cô cắn răng chịu đựng đi về phía Lương Phi Phàm.

Có lẽ là do đèn phòng họp quá sáng, Lương Phi Phàm nhìn người phụ nữ đang đi về phía mình cũng thấy được sắc mặt cô có chút tái nhợt, nhưng anh cũng không nghĩ quá nhiều, cho rằng sắc mặt cô ở dưới ánh đèn sáng mới nhợt nhạt như vậy.

Đi đến gần, mũi anh liền ngửi được mùi thơm trên cơ thể cô, cục xương trên cổ họng Lương Phi Phàm lặn một chút, tay cầm bút thoáng xiết chặt. Anh nhích người rời ghế sang bên cạnh một chút, xoay người nói với trợ lý bên cạnh: “Đem ghế Bạch tổng tới đây.”

Bạch Lộ: “...”

Cô có chút nhức đầu, nhìn trợ lý thật sự đi lấy ghế cho mình cô liền vội vàng mở miệng: “Lương tổng, tôi đứng được rồi.”

Những người ngồi đây cơ bản đều là đại diện các đối tác trong dự án, đều tương đối có thân phận. Có chút thân phận trong công ty cơ bản đều đã là lão làng, mỗi người đều tinh anh trong thương trường, có tình cảnh gì là chưa từng thấy qua? Mọi người liếc mắt một cái liền nhận ra... Lương tổng đối với vị Bạch tổng này có chút không bình thường.

...

Bạch Lộ sợ nhất chính là cái nhìn này, nhưng bây giờ người xung quanh ai cũng hứng thú bừng bừng nhìn mình, ánh mắt đều lộ ra cái nhìn loại này.

Trong lòng cô thật sự rất không thoải mái, ngại vì thân phận, lại cũng không thể nổi giận.

Đem bản thiết kế trong tay đặt trước mặt Lương Phi Phàm, cô hít sâu một hơi, cố gắng khống chế giọng của mình: “Lương tổng, thật ra cũng không phức tạp gì, vốn chính là hai bản thiết kế kia chúng tôi kết hợp lại, cá nhân tôi cảm thấy không có vấn đề gì lớn. Lương tổng xem một chút, nếu như ngài cảm thấy có vấn đề gì tôi sẽ giải thích cho ngài một chút.”

“Ngồi xuống!”

Lương Phi Phàm bỗng nhiên đưa tay nắm lấy cổ tay Bạch Lộ, tỏ ý bảo cô ngồi ở bên cạnh mình, trợ lý cũng đã mang ghế tới đặt ở một bên.

Bạch Lộ: “...”

“Lương tổng, anh làm gì?” Bạch Lộ nóng nảy, vốn đang hết sức nhậy cảm, Lương Phi Phàm ở ngay trước mặt mọi người táy máy chân tay như vậy, tim cô đập nhanh hơn, đôi mi nhắm lại, mặt đầy vẻ kháng cự cùng bài xích: “Lương tổng, buông tay!”

“Tôi bảo cô ngồi xuống giải thích cho tôi một chút, cô lo lắng như vậy làm gì?”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 259

Lương Phi Phàm đưa ngón tay búng một cái trên bản thiết kế, cau mày nói: “Tôi không có thói quen ngược lên nói chuyện với người khác. Bạch tổng, ngồi xuống được chứ?”

Câu sau của anh căn bản không phải giọng thương lượng, lời vừa dứt liền kéo mạnh tay Bạch Lộ để cho cô ngồi xuống.

Bạch Lộ tức giận khiến dạ dày càng khó chịu hơn, cô giằng mạnh tay lại khiến sắc mặt cô thêm tái nhợt. Cô siết chặt tay hai bên, mi nhíu lại, hít sâu một hơi rồi cứng đờ ngồi xuống.

“Nói đi, nơi này tại sao lại làm thế này? Cô cảm thấy như vậy là hợp lý?”
Lương Phi Phàm tay kẹp chiếc bút vòng lên trên bản vẽ một cái.

Thật ra thì Bạch Lộ biết bản thân anh với thiết kế cũng không xa lạ gì, năm đó cô ở EC anh đã đẩy cô vào con đường kiến trúc, chính anh cũng là một cao thủ trong làng kiến trúc, chỉ là ngồi ở vị trí lãnh đạo cao nhất nên rất ít khi đụng chạm tới những thứ này. Bạch Lộ còn nhớ, khi đó anh đi tìm sách kiệt tác về kiến trúc cho cô, đều là những bản rất hạn chế. Có thể nói, Lương Phi phàm con người này không thua kém gì cô, hơn nữa cô cũng từng nghe Buck nói qua, Lương Phi Phàm khi đi học có học qua thiết kế kiến trúc nhưng bởi vì gia đình cần nên cuối cùng mới học quản trị kinh doanh.

Cho nên, bây giờ không phải anh không hiểu, là cố ý.

Cô mím môi, nghiêm túc giải thích: “Chúng tôi cảm thấy, nếu muốn xây trung tâm thương mại lớn nhất ở thành phố C thì cần phá cách một ít, to gan một ít, mỗi một góc cạnh đường cong cũng nên thể hiện sự khác lạ, cho nên chúng tôi...”

“Chúng tôi?”

Lương Phi Phàm dường như có chút không hài lòng với cách dùng từ của cô, anh cau mày cắt đứt lời Bạch Lộ, ánh mắt như có như không lướt qua mặt cô rồi nhanh chóng quét qua Hàn Chấn Đông đang đầy khẩn trương bên kia, môi khẽ cong lên một cái: “Bạch tổng nói ‘chúng tôi’ là cô cùng kiến trúc sư Hàn?”

Bạch Lộ: “...”

Người này tuyệt đối là đang cố ý bới móc.

Bạch Lộ thật không nhịn được, lồng ngực căng lên giận giữ, dạ dày thiêu đốt càng khó chịu, trong cổ họng cũng rất chua xót. Cô nuốt mạnh xuống một cái, nói: “Phải không? Lương tổng, thật ra ngài hẳn rất am hiểu kiến trúc, nếu nói như vậy cũng không cần tôi phải giải thích cho ngài nghe. Ngài cứ tự mình nhìn xem, nếu như có vấn đề gì thì phiền Lương tổng tự mình sửa bản vẽ. Vốn LATI chúng tôi cùng kiến trúc sư Hàn thực hiện thiết kế này, Lương thị bên ngài không phải cũng có bộ phận thiết kế sao? Lương tổng ngài nếu như đã có chủ kiến thì chúng tôi cũng không tiện vượt qua chức phận, cho nên sau này Lương tổng ngài tự mình làm đi.”

Mọi người: “...”

Người ngồi phía dưới hít vào một hơi lạnh, ai cũng nghe được trong giọng Bạch Lộ tồ tẹt tới dường nào, chính là đối chọi tương đối gay gắt. Người phụ nữ này... lá gan cũng không nhỏ.

Mặc dù cô là Giám đốc thiết kế của LATI nhưng nói trắng ra dự án lần này đi đâu là Lương thị, Lương thị có thể lực khổng lồ, sau đám hỏi một năm trước cùng Diệp thị lại càng như mặt trời ban trưa. Bây giờ ở thành phố C cũng có chi nhánh của Lương thị, dự án này Lương Phi Phàm đích thân tới thành phố C, mỗi buổi họp cũng tự mình tham gia, trong mắt những người ở đây dĩ nhiên cho là Lương tổng rất coi trọng dự án này.

“Bạch tổng, chuyện hơn một năm trước có vẻ cô còn nhớ rất rõ.”

Lương Phi Phàm ngược lại không giận mà còn cười, lông mày hơi nhướng lên, có ý ám chỉ: “Đáng buồn nhất của con người là nhớ những thứ nên quên nhưng lại quên đi những điều nên nhớ. Bạch tổng, cô nói xem tôi nói có đúng không?”

Môi Bạch Lộ run lên, cô nghe được trong lời của anh có gửi theo ý.

Nhưng cô không hiểu được rốt cuộc vì sao anh lại nói như vậy? Anh có cân nhắc lập trường của cô không? Anh có nghĩ tới cảm giác của cô không?

Hơn một năm, hơn một năm... luôn nói tới hơn một năm trước. Một năm trước đúng là cô sống chết muốn ly dị, nhưng là người chồng mình yêu quý nhất lại quay đầu đi cưới người phụ nữ khác, đổi thành ai có thể chịu được?

Anh có thể nói anh không thương người phụ nữ kia, nhưng anh đã cưới cô ta, vì có thứ so với tính yêu còn quan trọng hơn. Nếu đã cưới cô ta, đã buông tay, hiện tại vì sao vẫn không chịu buông tha cho mình?

Từng bước ép sát như vậy, anh có nghĩ tới cô sẽ khó xử không?

Hôm nay cô bị đánh, đau không phải là mặt mà trái tim mình. Nếu biết trở lại thành phố C phải đối mặt với chuyện như vậy thì cô thật sự thà cả đời ở lại nước Anh.

Lương Phi Phàm, anh biết anh rốt cuộc có bao nhiêu đáng ghét?!

Bạch Lộ mím chặt môi của mình, thật sự cảm thấy tức giận, dạ dày vốn không thoải mái lúc này đau lợi hại, sắc mặt nhợt nhạt trắng bệch, cô nhú mắt một cái, thân thể lão đảo muốn ngã, trán còn đổ mồ hôi lạnh.

Lương Phi Phàm thấy cô vẫn luôn không lên tiếng, theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, lúc này mới phát hiện ra điều không ổn.

Anh chợt đứng dậy, đưa tay kéo lấy tay Bạch Lộ, giọng đều rất lo lắng: “Em sao thế?”

“...”

“Bạch Lộ...”

“...”

Bạch Lộ mở miệng, giọng rất yếu ớt: “Lương tổng, buông tay...”

“Tay cái gì? Em thế nào? Khó chịu ở đâu? Sắc mặt em rất khó nhìn...”

Đại khái là ai cũng không nghĩ tới Lương Phi Phàm bỗng nhiên sẽ biến thành người khác, vào lúc này nắm tay Bạch Lộ mặt đầy đáng vẻ khẩn trương, nói giữa hai người không có nửa điểm mờ ám ai sẽ tin?

Có điều Bạch Lộ ngược lại không có bao nhiêu sức lực, dạ dày đau khiến cô không chịu nổi. Cô muốn nói trong phòng làm việc của mình có thuốc dạ dày nhưng còn chưa kịp nói Lương Phi Phàm khẽ chửi thề một tiếng, khom người bế cô lên vọt ra khỏi phòng họp.

...

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 260

Cuối cùng vẫn là bị cưỡng ép đưa đến bệnh viện, dưới yêu cầu mãnh liệt của Lương Phi Phàm, sau khi Bạch Lộ bị đưa vào phòng cấp cứu liền gọi những bác sĩ tinh anh nhất của bệnh viện, kiểm tra kết quả, là dạ dày cô không tốt.

Trước kia ở nước Anh dạ dày Bạch Lộ đã xảy ra vấn đề. Khi đó thường xuyên bỏ ăn cho nên bây giờ một chút cũng không thể bị đói, khoảng thời gian này cô cũng rất chú ý, thuốc vẫn uống đều, ngày ba bữa cơm đều không dám thờ ơ. Hôm nay tình hình đặc thù cộng thêm cô quá mức tức giận nên mới diễn biến thành như vậy.

Khi bị đưa vào phòng bệnh cô đã tỉnh lại, mu bàn tay cô đã cắm ống truyền dịch, nhìn qua càng thêm tiều tụy.

Sau khi làm xong thủ tục, Bạch Lộ vào phòng bệnh VIP, nhìn thời gian cũng không còn sớm, hôm nay giăng co cả ngày công việc một chút tiến triển cũng không có. Cô giùng giăng ngồi dậy, lấy điện thoại ra, vừa mới chuẩn bị gọi điện cho Tần Trân Hi thì cửa phòng bệnh bỗng nhiên truyền tới tiếng bước chân trầm ổn.

Bạch Lộ nghe qua tiếng bước chân cũng biết là ai tới.

Cô đặt điện thoại xuống dưới gối, người cô lại nằm vào dưới chăn nệm.

Lúc Lương Phi Phàm tiến vào vừa kịp thấy cô xoay lưng ra cửa, cuộn thành một đoàn nằm trên giường bệnh. Mặt anh thoáng lộ vẻ đau lòng, siết chặt hai tay, anh bước chân đi tới mép giường, đứng một hồi cô cũng không có động tĩnh gì, anh không còn cách nào khác chỉ có thể đi vòng qua đứng ở đầu khác.

Bạch Lộ nhắm mắt lại, Lương Phi Phàm ngồi trước mặt cô, đưa tay sờ tay cô, Bạch Lộ nhất thời động một cái rút tay mình ra.

Lương Phi Phàm: “...”

“Trách anh phải không? Trách anh là phải nhưng tại sao em không nói cho anh?”

Giọng anh trầm thấp lộ ra mấy phần bất lực, thật là bất lực. Từ khi gặp cô tất cả đều rối loạn, anh cũng không muốn như vậy nhưng không biết tại sao lại để cho thành như vậy. Có lẽ là trước kia, anh lấy được cô, cô luôn ngoan thuận như vậy, cô cũng có thể thông cảm cho anh, tha thứ cho anh trong rất nhiều chuyện, lựa chọn lui bước thành toàn cho mình cho nên lần này anh mới có thể như vậy.

Trong lòng luôn là suy nghĩ chỉ cần mình đi về phía trước là cô luôn không chạy thoát được. Lời của Sở Úy Dạ không thể nghi ngờ giống như tiếp thêm nước tăng lực cho anh vậy, nếu như trước đó còn có chút trù trừ sau khi nghe được lời như vậy anh lại xác định cô nhất định là yêu mình sâu đậm.

Cho nên... anh có chút không thể tự kiềm chế.

Nhưng đến khi cô té xỉu trong ngực mình anh mới thật sự sợ hãi, nghe được bác sĩ nói dạ dày cô không tốt, hơn nữa còn là do thời gian dài giữ thói quen sinh hoạt không tốt khiến chỗ sâu trong trái tim anh giống như bị thứ gì đâm vào, đau không chịu nổi.

Giữa bọn họ... rốt cuộc tại sao phải biến thành như vậy.

“Bạch Lộ...”

Lương Phi Phàm nhịn xuống thở dài, cho tới bây giờ anh đều không muốn cúi đầu ở trước mặt bất kỳ người nào, nhưng bây giờ anh thật là cam tâm tình nguyện cúi đầu trước mặt cô: “Anh thật sự không biết dạ dày em không thoải mái, chuyện ngày hôm nay anh biết có liên quan tới anh, em tức giận là phải, em muốn thế nào cũng được, xin lỗi em.”

“...”

“NHưng em hãy nói cho anh, Bạch Lộ, tại sao không chăm sóc tốt cho bản thân? Bác sĩ nói bệnh em là thói quen sinh hoạt không tốt, anh nhớ hơn một năm trước em không gặp vấn đề này...”

“Nếu như anh thật sự cảm thấy có lỗi thì bây giờ hãy đi đi, tôi không muốn nghe thấy giọng anh, anh nói xin lỗi tôi càng không muốn tiếp nhận.”

Bạch Lộ từ đầu tới cuối vẫn nhắm mắt, chỉ có đôi môi khô khốc mấp máy, giọng cô cũng có mấy phần thâm ách: “Cho nên anh đừng uống phí khí lực, anh đi đi.”

“...”

Lương Phi Phàm cau mày, cúi đầu nhìn người đàn bà trước mặt đang nhắm chặt mắt, anh chợt nhớ tới vừa rồi ở cửa phòng cấp cứu Ôn Chiêu Nhân đã nhăn nhu.

“... Biết anh nóng lòng nhưng người phụ nữ như Bạch Lộ này, tôi chưa quen biết được mấy ngày cũng có thể thấy cô ấy quật cường từ trong xương. Anh cùng cô ấy ly ly hợp hợp hơn một năm, chẳng lẽ còn không biết cô ấy là người như thế nào sao? Anh ép cô ấy như vậy là quá chặt chỉ khiến phản tác dụng.”

“... Ai cũng nói anh là kỳ tài trong thương trường, tại sao lại ngu si trong tình yêu như vậy? Cô ấy là loại phụ nữ tự ái mạch, bên cạnh anh còn có một người vợ, cô ấy chỉ có thân phận là vợ trước, làm sao có thể ngoan ngoãn nghe lời?”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 261

Kỳ thật không cần Ôn Chiêu Nhân nói thêm điều gì, Lương Phi Phàm làm sao có thể không hiểu rõ những điều này. Thế nhưng có những người chính là như vậy, chính bản thân mình muốn ngừng mà không được, có những việc mình luôn khát vọng như thế, biết rõ là từ từ sẽ đến nhưng lại không chế không nổi lòng mình.

Anh trước sau đều là người rất trầm tĩnh, chưa bao giờ dễ dàng biểu lộ suy nghĩ của mình, có thể cùng Diệp gia xoay vần hơn một năm qua lúc nào anh cũng phải giữ sự bình tĩnh của mình, nhưng đối với người phụ nữ trước mặt này anh lại bất lực.

Biết cô từ nước anh trở về thành phố C anh liền không kịp chờ đợi chạy tới, buông toàn bộ hoạt động của công ty ở thành phố A, thậm chí ngay cả Diệp gia bên kia anh cũng không để ý tới. Anh biết mình có chút luống cuống tay chân bởi vì rất sợ hãi sẽ lại một lần nữa để mất cô.

Một cơ hội như vậy thả trước mặt người người có thể không dụng tay sao, cuối cùng vẫn là nhịn không được.

Lương Phi Phàm đều không hề cảm thấy mình là người táo bạo, thế nhưng anh biết từ thời khắc Bạch Lộ trở về thành phố C thì anh thực sự đứng ngồi không yên, bởi vì quá muốn có được.

Hơn một năm qua ai có thể hiểu được anh nhớ cô thế nào? Thế nhưng anh thật không nghĩ tới vì tâm tư của mình mà bức cô nằm trên giường

bệnh mới thôi.

...

Lương Phi Phàm vẫn duy trì tư thế cũ, ngồi ở mép giường bệnh nhưng người phụ nữ trên giường vẫn luôn nhắm mắt, vẫn không chịu cho anh một ánh mắt.

Cứ vậy, hai người giăng co hai mươi phút, cuối cùng điện thoại Lương Phi Phàm vang lên phá vỡ yên lặng. Người đàn ông cao lớn đứng lên, biết cô không ngủ nhưng vẫn không muốn làm phiền cô nghỉ ngơi.

Anh bấm tắt điện thoại, cúi người trên giường, cánh tay dài chống hai bên cô, ngón tay lộ rõ khớp xương muốn đập vào gương mặt cô nhưng dừng lại giữa không trung.

“Anh biết bây giờ trong lòng em không thoải mái, anh đi trước, lát nữa anh sẽ quay lại thăm em.” Anh khẽ nói lộ ra mấy phần bất lực.

Lương Phi Phàm nhú mày, rốt cuộc vẫn không chạm vào mặt của cô, ngồi thẳng lên, quay người đi ra khỏi phòng.

Kỳ thật tình yêu chính là chuyện như vậy...

Dù Lương Phi Phàm là loại đàn ông vô kiên bất tồi nhưng khi đụng phải tình yêu lại thật sự giống như Ôn Chiêu Nhân nói... đều loạn quạng như kẻ ngốc.

Thế nhưng là, có ai mà sẽ không cố chấp giống kẻ ngốc?

Bạch Lộ có thể nói với toàn thế giới, rằng cô không yêu Lương Phi Phàm, nhưng cô lại không lừa được lòng của mình, sau khi gặp được anh, ba chữ ‘Lương Phi Phàm’ đã trở thành tình yêu trong cô, là tất cả đối với cô.

Chỉ là, cuối cùng anh mang đến cho cô không phải là bảy sắc cầu vồng, mà chỉ là màu xám.

Cho nên hiện tại anh muốn đuổi theo còn cô muốn trốn.

Nói trắng ra là, cũng chỉ là giữ phần nguyên tắc sau cùng kia.

Tương phản với yêu không phải là hận, không phải là lạnh nhạt mà là ở giữa hai người không đồng cảm, đến cuối cùng không phải mang cho nhau hạnh phúc mà là thống khổ, ai có thể gánh chịu hết thảm?

Cửa phòng đóng lại, hai mắt Bạch Lộ vốn nhắm chặt liền chậm rãi mở ra, cùng với đó một giọt nước mắt thuận theo gương mặt cô trượt xuống.

Tay cô nắm chặt lấy cái chăn, cô hít vào một hơi thật sâu, âm thầm nói với mình... Cho dù là khó khăn cũng không thể từ bỏ nguyên tắc.

Có nhiều thứ đã mất đi sẽ không quay lại được.

Gương vỡ dù có lành cuối cùng vẫn để lại vết.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 262

Lương Phi Phàm lên xe, đốt một điếu thuốc, gương mặt anh tuần lộc ra mấy phần âm trầm. Anh híp con mắt, hút thuốc, vị nicotin tại đầu lưỡi khiến anh tê lại nhưng cũng không đủ làm dịu đau đớn kia trong lòng anh.

Điếu thuốc trên tay cháy một phần ba, lúc này anh mới lấy điện thoại mở ra, gọi lại dãy số vừa gọi cho anh.

Là Diệp Tử Kiệt gọi tới, chuông vang lên hai tiếng đầu kia liền có người nhận, giọng thật không tốt: “Anh ở đâu?”

Lương Phi Phàm từ một tay ở cửa sổ xe, môi mím lại khẽ cong lên phá lệ sắc bén, anh không muốn né tránh, cũng không cần giấu giếm: “Thành phố C.”

“Phi Phàm, anh nói cho tôi xem, anh ở thành phố C làm gì?”

Tiếng Diệp Tử Kiệt bên kia điện thoại có chút hỗn hển: “Anh có biết Tiểu Lan xảy ra chuyện? Anh rốt cuộc là người chồng thế nào? Kết hôn hơn một năm anh có thực tình quan tâm tới con bé không?”

Lương Phi Phàm liếm liếm cánh môi, đưa điếu thuốc trong tay ngậm vào khóe miệng, anh rất bình tĩnh, ngữ khí cũng thâm trầm nghe không ra điều khác lạ gì: “Cô ấy xảy ra chuyện gì?”

“...”

Diệp Tử Kiệt đại khái tức giận không nhẹ, nghe qua điện thoại Lương Phi Phàm cũng nhận ra ông ta rất nôn nóng. Ông ta đã có tuổi, tim không thật tốt, gặp những chuyện này khiến cơ thể già đi không ít. Lại nghe bên cạnh có người hỏi thăm ông ta có muốn uống thuốc hay không, Diệp Tử Kiệt quát lên một tiếng -- Không muốn! Cút!

Lương Phi Phàm lạnh lùng nhếch mép.

Diệp Tử Kiệt gặp chuyện này đương nhiên sẽ tức giận không nhẹ. Diệp Lan suýt chút nữa đã bị tạm giam ở thành phố C, Diệp Tử Kiệt chỉ có một con gái bảo bối còn có thể không tức giận sao? Tại thành phố A nửa năm này, từ sau khi Diệp Lan đụng phải món kia không biết Diệp Tử Kiệt đã tự bỏ ra bao nhiêu tiền để mua quan chức, như vậy Diệp Lan cho tới bây giờ mới còn có thể điều võ giương oai như thế.

Thế nhưng thành phố C không phải là thành phố A, cô ta còn dám qua đây, còn dám trắng trợn động thủ đánh người, Lương Phi Phàm đương nhiên không buông tha cho cô ta.

Trừng trị cô ta cũng chỉ là chuyện sớm muộn, hiện lại là hơi sớm một chút, đương nhiên đây cũng chỉ là bắt đầu mọi thứ.

...

“Chuyện Tiểu Lan chỉ người của Diệp gia chúng ta biết. Anh nói cho tôi, vì sao con bé lại đi tới thành phố C, nói là đi tìm người nhưng kết quả lại nói phát hiện ra cô gái Bạch Lộ kia, cuối cùng còn suýt chút nữa bị người bắt lại. Phi Phàm, chuyện lần này anh không cho tôi một lời giải thích hài lòng thì tôi tuyệt đối sẽ không để yên, ngược lại tôi thật sự muốn trông xem đến cùng là ai to gan, thậm chí ngay cả con gái của tôi cũng dám động tới.”

Diệp Tử Kiệt nổi trận lôi đình, nhưng những chuyện này đều trong dự liệu của Lương Phi Phàm. Anh vốn còn có chút lo lắng, nghe được Diệp Tử

Kiệt quát mắng hoàn toàn không giữ hình tượng thì sự lo lắng trong anh đã giảm hơn phân nửa.

Anh muốn chính là khiến Diệp Tử Kiệt đại loạn trong lòng.

“Cô ấy tới thành phố C nhưng không tới tìm con, con cũng không rõ cô ấy rốt cuộc là đi gặp ai. Còn chuyện cô ấy gặp phải ở thành phố C thì hãy hỏi cô ấy một chút, ra khỏi thành phố A còn làm loạn như thế thì trách được ai?”

Lương Phi Phàm rất ít khi gọi Diệp Tử Kiệt một tiếng ‘ba’, trong lòng của anh, cuộc hôn nhân của anh cùng Diệp Lan là cuộc hôn nhân dị dạng nhất trên thế giới này, mà Diệp Tử Kiệt trong lòng anh tất nhiên cũng không thể trở thành một ‘Nhạc phụ’.

Anh trả lời lưu loát mấy câu, Diệp Tử Kiệt lại càng thê tức giận: “Lương Phi Phàm, có phải bây giờ cánh anh đã cứng cáp rồi, anh...”

“Cánh con vẫn luôn cứng như vậy! Chuyện này đừng nên trách con, bản thân cô ấy chính là vấn đề, hẳn nên bảo cô ấy luôn ở bên cạnh ba. Không phải ba vẫn cho rằng trên thế giới này chỉ một mình ba là chân tâm thật ý với cô ấy sao? Như vậy thì trông coi cô ấy thật tốt, đừng để cô ấy lại ra ngoài, trong khoảng thời gian này bên cạnh sát rất căng, thành phố C mới vừa đổi lãnh đạo, phía trên đặc biệt gắt gao, đến lúc đó nếu quả thật bị sờ tới thì không có ai cứu được cô ấy.”

Ánh mắt Lương Phi Phàm nặng nề, nói xong không cho Diệp Tử Kiệt cơ hội diễn võ giương oai, trực tiếp nói: “Chiều con còn có cuộc họp quan trọng, cúp máy trước.”

“...”

Cúp điện, anh trực tiếp nhét điện thoại vào chỗ ngồi bên cạnh tài xế.

Bây giờ anh không cần kiêng kị gì Diệp Tử Kiệt nữa, biết trong tay ông ta còn nắm giữ bằng chứng về Lương Kiếm Nam, nhưng chuyện của Diệp Lan cũng lại là sự uy hiếp đối với ông ta.

Hiện tại Diệp gia cùng Lương gia, với người bên ngoài nhìn vào, là thông gia, trên phương diện làm ăn cũng là song kiếm hợp bích, thiên hạ vô song.

Thế nhưng chỉ có bọn họ là người trong cuộc là rõ ràng nhất, cũng chỉ là người cầm dao đâm đối phương một nhát thì ta cũng cầm dao đâm người một nhát.

Điều thuốc đã cháy đến cuối cùng, Lương Phi Phàm ném mẫu thuốc ra cửa sổ xe, anh đưa tay nhéo nhéo mũi, trong đầu nghĩ đến những bước đi suốt một năm qua của mình.

...

Kiên trì một chút nữa, kiên trì một chút nữa là anh có thể đem Diệp gia nhốt tận gốc.

Khi Tần Trân Hi nghe điện thoại của Bạch Lộ liền giật mình, con gái từ nước ngoài trở về chưa được hai ngày vậy mà đột nhiên phải nhập viện. Bà vội vàng chạy tới bệnh viện thấy Bạch Lộ đang được truyền dịch, sắc mặt cũng không được tốt lắm lại càng lo lắng.

“Bạch Lộ!”

“Mẹ!”

Bạch Lộ vội vàng trấn an: “Con không sao, khiến mẹ lo lắng rồi?”

“Được rồi, sao đột nhiên lại phải vào viện? Có vấn đề gì?” Tần Trân Hi trước kia làm việc ở bệnh viện, bà vào phòng bệnh liền đi xem bệnh án, nhìn một chút liền hiểu: “Dạ dày không tốt sao? Bạch Lộ, mẹ nhớ trước kia dạ dày con vẫn luôn rất tốt, vì sao lại có vấn đề?”

Bạch Lộ không muốn mẹ mình lo lắng quá mức liền tránh nặng tìm nhẹ nói: “Khi ở nước Anh chương trình học tương đối nặng cho nên thường xuyên quên ăn cơm, dần dà bị đau dạ dày, nhưng không nghiêm trọng lắm ạ. Lần này cuộc họp gấp quá, con vừa mới nhận việc mà, muốn biểu hiện tốt một chút nên cố gắng quá sức, cho nên... bị như vậy. Hì hì.”

Cô hoạt bát thề lười tinh nghịch với Tần Trân Hi: “Có điều con không sao, con cũng cam đoan về sau sẽ tuyệt đối cẩn thận, tuyệt đối không lại để cho mình phải vào viện. Mẹ, mẹ đừng lo lắng.”

“Nói linh tinh, còn có lần sau sao?”

“Phì phì, tuyệt đối không có lần sau.”

Tần Trân Hi ngồi xuống giường bệnh, nhìn thoáng qua bình dịch còn chưa truyền được nhiều, hỏi: “Hôm nay ở lại bệnh viện à?”

“Về nhà!” Bạch Lộ nói: “Con truyền xong bình nước này liền về nhà.”

Tần Trân Hi gật đầu, vừa mới nhìn qua bình dịch truyền cho con gái, quả thật cũng không phải vấn đề quá nghiêm trọng. Mà loại bệnh dạ dày này vẫn phải dựa vào ăn uống, bà hiện tại chỉ nghĩ đến về nhà làm cơm ngon cho con gái mình ăn.

Khoảng nửa giờ sau Bạch Lộ truyền nước xong, Tần Trân Hi đi làm thủ tục cho cô, hai mẹ con lúc này mới chuẩn bị xuất viện.

Bạch Lộ mới vừa về thành phố C còn chưa có xe, cô được Lương Phi Phàm đưa vào bệnh viện, lúc ra viện liền định bắt xe ở cửa bệnh viện, có

điều lúc này là giờ tan tầm, các xe taxi đều đã tạm dừng đón khách.

Tần Trân Hi lấy điện thoại ra, nói: “Chỗ này mẹ có thể gọi xe, con chờ một chút.”

Bạch Lộ gật đầu, nhìn Tần Trân Hi đang tìm số điện thoại, khi vừa đọc dãy số lên thì bỗng nhiên có một chiếc xe lái về phía bọn họ. Một chiếc xe thương vụ màu đen lao vút đến, tài xế dừng xe ở bên cạnh hai người, đẩy cửa xe, xuống xe.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 263

Người lái xe chạy tới trước mặt Bạch Lộ, vừa hướng tới Tần Trân Hi mười phần cung kính gật đầu chào: “Bạch tiểu thư, mời lên xe đi.”

“...”

Tần Trân Hi sửng sốt một chút, cau mày nhìn con gái: “Người này con quen?”

Bạch Lộ trong lòng đã đoán được, hẳn là người do Lương Phi Phàm sắp xếp, cô bây giờ cũng không muốn để cho mẹ biết Lương Phi Phàm đang ở thành phố C, hơn nữa tối hôm qua... Cô biết mẹ mình không phải người cổ hủ, cũng tuyệt đối không can thiệp vào cuộc sống riêng của cô nhưng cô cũng không muốn bà biết.

“Có thể là... công ty, phải, bởi vì con té xỉu ở công ty, có thể nói là làm việc quá sức mà sinh bệnh cho nên giám đốc mới chu đáo như vậy.”

Cô giải thích có chút gượng gạo, có điều cô cũng không định lên xe, nghiêng đầu nói với người tài xế kia: “Tôi không cần xe, anh đi về đi.”

“Bạch tiểu thư, hy vọng cô đừng làm khó tôi, tôi cũng chỉ nghe lệnh làm việc. Lương tổng nói nhất định phải đưa cô và phu nhân về nhà mới được.”

“...”

Tần Trân Hi ho nhẹ một tiếng, nhìn Bạch Lộ: “Lương tổng?”

Bạch Lộ: “...”

“Mẹ...”

“Ài, được rồi, không muốn nói thì không nói. Con biết mẹ sẽ không quản những chuyện này của con mà. Có điều xe này có ngồi hay không?”

“Không ngồi.”

Bạch Lộ cảm thấy phiền chết, Lương Phi Phàm này âm hồn không chịu tiêu tan, rốt cuộc là muốn thế nào?

Tần Trân Hi chỉ gật đầu một cái, không có ý kiến: “Ừ, nghe thấy không? Con gái tôi nói không ngồi, cậu đi về đi.”

Tài xế: “...”

Bạch Lộ khẽ thở dài một hơi, kéo Tần Trân Hi chuẩn bị rời đi. Tài xế kia nhắm mắt đuổi theo, mặt đầy vẻ bị làm khó: “Bạch tiểu thư, thật ra thì chỉ là đưa hai người về nhà mà thôi, có điều Lương tổng nói nếu hai người không ngồi xe này thì ngài ấy cũng có thể gọi taxi tới.”

“...”

Bạch Lộ giận đến mức không còn khống chế được, cô nghiến răng nghiến lợi, không chút nghĩ ngợi lạnh lùng nói: “Phải không? Lương tổng thật to, vậy anh trở về nói cho anh ta, nếu có bản lĩnh thì hãy mua lại toàn bộ taxi thành phố C này đi. Tôi hôm nay chính là không thích ngồi xe anh ta, sau này cũng sẽ không ngồi, vĩnh viễn không ngồi, anh ta có bản lĩnh khiến tôi lên xe của anh ta thì tùy anh ta nói.”

“...”

Tài xế kia mặt đầy lúng túng, Bạch Lộ khí thế kéo tay Tần Trân Hi liền đi.

Người kia quả thật không đuổi theo nữa, hai người đi xa một chút Tần Trân Hi rút cuộc khẽ thở dài một hơi: “Kích động như vậy làm gì? Lương Phi Phàm tới lúc nào?”

Bạch Lộ cắn cắn môi, cũng không muốn giấu giếm mẹ, đành hoảng nói: “Ngày hôm qua.”

“Ừ, cho nên tối hôm qua con không về nhà là ở cùng với nó?”

Mặt Bạch Lộ đột nhiên biến đổi, lên tiếng chối: “Không có, mẹ, con quá thật bận thiết kế, nếu không con có thể tới mức vào bệnh viện sao?”

“Con cũng trưởng thành rồi, làm chuyện gì mẹ còn có thể quản con sao? Bất kể như thế nào mẹ vẫn nói câu kia, mẹ vẫn luôn tin tưởng con gái mình. Con rất có nguyên tắc, sẽ không là bậy, cho nên mẹ sẽ không hỏi tới chuyện riêng của con, chỉ là có một chút con phải nhớ kỹ, nó bây giờ là người có vợ, phải chú ý tới điều này, biết không?”

Tần Trân Hi nói không biết từ lúc nào khiến Bạch Lộ đau lòng. Cô rũ thấp mi mắt, gật đầu một cái.

Lương Phi Phàm phui tàn thuốc, nhẹ nhàng đưa điếu thuốc lên môi, nghe tài xế kia nói chuyện, cuối cùng mới nhíu mi, giọng trầm thấp: “Cô ấy nói với anh như vậy?... Chỉ cần khiến cô ấy lên xe tôi thì tùy tôi nói phải không?”

Thành phố A, Diệp gia.

Người giúp việc đứng ngoài cửa nơm nớp lo sợ mặc dù còn cách một cánh cửa, lúc này trong phòng đang loảng xoảng tiếng đồ đạc bị đập phá, còn có tiếng phụ nữ khàn khàn thống khổ.

“Để tao đi ra ngoài! Để tao đi ra ngoài! Đem đồ đến cho tao... Đám con ở các người! A... Mở cửa, mở cửa cho tao...”

“...”

“Ba... ba, con rất khó chịu... Ba, van xin ba, van xin ba... Cho con dùng đi... Con van xin ba, ba... Ba giúp con một lần, giúp con một lần... Không phải con là đứa con gái ba yêu quý nhất sao? Ba, con là con gái bảo bối của ba... van xin ba...”

“...”

“Lương Phi Phàm... Lương Phi Phàm đâu? Con muốn gặp Lương Phi Phàm... Ba... Ba đem Lương Phi Phàm tới cho con, cho con... Ba, con van xin ba... con rất thống khổ, cho con dùng... Đem đồ đến cho con...”

“... Ba... Con muốn Lương Phi Phàm, con muốn Lương Phi Phàm...”

Cả phòng biến thành một đám hỗn loạn, những đồ trong phòng có thể đồ đã bị gạt đổ thành một mảnh hỗn độn. Người phụ nữ tóc tai bù xù ngồi ở một góc tường, mà bên cạnh một người đàn ông trung niên đứng im lặng.

So với hơn một năm trước bây giờ Diệp Tử Kiệt trông đã già đi không ít, bảo bối duy nhất của mình hôm nay chịu sự hành hạ lớn như vậy khiến ông không còn có thể ung dung, công việc tới tay đều phải bỏ đi từng thứ, mỗi ngày đều ngồi ở nhà trông nom nhưng vẫn khiến con ông bình thường lại.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 264

Nhìn Diệp Lan lúc trước ở trước mặt mọi người đều trang điểm lộng lẫy, bây giờ mặt mũi tái nhợt giống như quỷ, toàn thân co rúm nơi góc tường, run lẩy bẩy, miệng không ngừng van xin...

Diệp Tử Kiệt cảm thấy, đại khái là thật sự do mình tạo nghiệt!

Tại sao?

Ông là Diệp Tử Kiệt muốn cái gì có cái đó, hơn nửa giang sơn thành phố A cũng đều là của Diệp gia ông. Diệp Lan có thể nói là một người được trời cao ưu ái, bây giờ lại rơi vào cảnh khốn cùng như vậy.

Diệp Tử Kiệt siết chặt hai tay bên người, đồng thời trên gương mặt tái nhợt của ông ta chất đầy thâm độc.

Ông rất rõ ràng, con gái bảo bối của mình đi tới bước này cũng bởi vì Lương Phi Phàm.

Dĩ nhiên, Lương Phi Phàm là đầu sỏ thì ông cũng coi như ở bên đẩy con gái rơi vào hố lửa!

Ông sai rồi, ông đã quá sai rồi. Hơn một năm trước ông không nên dung túng cho con gái mình làm bậy như vậy, trong trái tim người đàn ông không có người đàn bà thì bất kể người đàn bà đó có lấy lòng thế nào cũng chỉ có thể lấy được thân thể hẩm mà không có được trái tim hẩm.

6 tháng sau khi Lương Phi Phàm cùng Diệp Lan kết hôn cũng không ở cùng nhau, đến khi Diệp Tử Kiệt phát hiện ra điều không ổn ông mới tìm Lương Phi Phàm nhưng Lương Phi Phàm đã ném cho ông một bản kết quả xét nghiệm.

Kết quả xét nghiệm kia nói rõ ràng, con gái bảo bối của ông đã hút thuốc phiện 5 tháng.

Hắn có lý do chính đáng để không chạm vào “vợ”, lý do của Lương Phi Phàm chính là... cho dù muốn thực hiện nghĩa vụ làm chồng thì tối thiểu người vợ phải khỏe mạnh, sạch sẽ. Hắn nói khi cùng phụ nữ lên giường không thích đeo bao, bọn họ là vợ chồng làm chuyện yêu sẽ mang thang, nhưng tình hình Diệp Lan như vậy căn bản không cho phép mang thai.

Diệp Tử Kiệt đến lúc này đều nhớ, ngày đó Lương Phi Phàm tới phòng làm việc của ông ngồi một cách lười biếng trên ghế giám đốc, hai chân vắt chéo tùy ý, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gẩy bản xét nghiệm trong tay, đối với Diệp Tử Kiệt mà nói đây như phán quyết tử hình, là sấm sét giữa trời quang.

Anh dùng thái độ tha thứ, nói: “Con không phải là người lòng dạ độc ác, huống chi cô ấy là vợ con, cho nên bản xét nghiệm này cho tới bây giờ con chưa cho người nào khác xem qua. Bây giờ ba hỏi nên con liền lấy ra cho ba biết một chút, cô ấy như bây giờ con thấy trước tiên phải giữ bí mật, nếu không đối với ai cũng không tốt.”

“...”

Diệp Tử Kiệt cảm giác mình bị người khác phang một gậy thật mạnh, dù bây giờ đã cách ngày đó mấy tháng nhưng mỗi khi nghĩ tới dáng vẻ thản nhiên lúc đó của Lương Phi Phàm là ông lại cảm thấy tức giận khó nhịn.

Nhưng không có cách nào khác, nghiện ma túy không phải là chuyện nhỏ, ông phải mua sự im lặng của rất nhiều người mới có thể giữ được con

gái mình, nếu như chuyện này vỡ lở ra thì ông biết, cho dù mình có bản lĩnh hơn nữa cũng không có khả năng một tay che trời.

Ông vẫn luôn nghi ngờ chuyện này nhất định có liên quan tới Lương Phi Phàm, ông vẫn luôn cho người âm thầm điều tra nhưng trước sau đầu chưa có kết quả.

Lúc Diệp Lan tỉnh táo ông cũng có hỏi qua, con bé chỉ nói đêm đó hẹn bạn đi bar chơi, lúc tỉnh lại phát hiện mình ở trên giường một khách sạn lớn, bên cạnh còn có một người đàn ông ở trần. Ban đầu cô nghĩ mình ngoại tình nên vô cùng sợ, sợ Lương Phi Phàm sẽ vì vậy mà không muốn mình, nhưng khi còn chưa kịp phục hồi khỏi nỗi khiếp sợ lại phát hiện trên tủ đầu giường trong khách sạn có một bộ dụng cụ chích ma túy.

Cô hoảng sợ nhìn cổ tay mình, phía trên đã có dấu vết.

...

Khoảnh khắc đó Diệp Lan hoàn toàn luống cuống, căn bản cũng không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, cô không biết có phải mình uống quá nhiều, sau đó vô tình cùng người khác chơi ma túy, hay là... bị người khác tính kế....

Nhưng bất kể là như thế nào đều đã không còn kịp rồi, cô đã dính vào ma túy, sau đó cô cai cũng không hết. Cô không kịp làm gì, cũng không kịp điều tra gì khác đã điên cuồng dính vào ma túy, ngay cả thời gian mơ tưởng đến đàn ông cô cũng không có...

Đến khi Diệp Tử Kiệt phát hiện ra chuyện thì Diệp Lan đã nghiện được nửa năm, cơn nghiện đã rất nặng. Không phải ông không tìm cách cho cô cai nghiện nhưng mà cai không hết, âm thầm phái người đi điều tra mới biết hóa ra loại ma túy kia được đặc chế, còn có một đường dây chuyên cung cấp riêng, muốn cai nghiện so với hút thuốc phiện bình thường còn khó khăn gấp mấy lần

Nửa năm tiếp theo Diệp Tử Kiệt dường như buông phần lớn công việc của công ty, dĩ nhiên không thể giao cho Lương Phi Phàm xử lý, ông tìm trợ lý thân tín cho mình còn ông mỗi ngày đều trông nom con gái, nghĩ hết biện pháp cai nghiện cho cô.

Nhưng nửa đường đứt quãng, vẫn bị thất bại nhiều lần.

Lần này từ thành phố C mang con gái trở về, Diệp Tử Kiệt hạ quyết tâm, bất kể có bao nhiêu khó khăn cũng nhất định phải giúp con gái cai nghiện thành công.

“Ba... ba... cho con, con muốn... con muốn cái đó... Ba cho con đi... van xin ba, khụ khụ... con rất khó chịu, con thật sự rất khó chịu...”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 265

Diệp Tử Kiệt cau mày, trên mặt đầy vẻ đau lòng, ông ngồi xổm xuống đưa tay nắm tay Diệp Lan thật chặt, nhìn những vết kim tiêm trên cánh tay cô xù xì đáng sợ, giọng ông có chút nghẹn ngào tràn ngập sự đau đớn: “Con gái bảo bối, ráng nhịn chút nữa, nhất định phải nhịn một chút, ba là vì sức khỏe của con... Con còn trẻ như vậy, còn có thanh xuân tươi đẹp phía trước... Bảo bối... ngàn vạn lần không nên buông xuôi, giang sơn của ba cũng là để dành cho con, ba hy vọng cả đời con thật tốt. Bảo bối... con yên tâm, ba nhất định sẽ giúp con, giúp con vượt qua cửa ải khó khăn này!”

Diệp Tử Kiệt siết chặt cổ tay Diệp Lan, chỗ sâu trong mắt thoáng qua một tia hung ác.

Phải, gần một năm nay con gái bảo bối của ông gặp nhiều thống khổ như vậy ông sẽ không cứ như vậy bỏ qua.

...

Lương Phi Phàm, bây giờ lại vây quanh Bạch Lộ phải không?

Hơn một năm trước ông đúng là không nên mềm lòng, cái này gọi là thả hổ về rừng... quả thật hối hận vô cùng!

Nếu như ông không mềm lòng sẽ không khiến con gái có tình cảnh như này, nhất định ông sẽ diệt sạch hoàn toàn hậu họa này.

Hôm sau.

Bạch Lộ tỉnh lại đúng lúc 7 giờ 30 sáng. Cô thức dậy bởi vì dạ dày đột nhiên đau, tinh thần cô không tốt lắm nhưng Tần Trân Hi đã chuẩn bị xong bữa sáng, đến khi cô rửa mặt xong Tần Trân Hi đã mang bữa sáng lên.

“Mẹ chuẩn bị riêng cho con, ăn xong hãy đi làm, sau này mỗi ngày đều phải ăn sáng.”

Bạch Lộ ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt của cháo mẹ nấu liền có cảm thấy đói cồn cào, cô ngồi xuống ăn một mạch hết tô cháo lớn.

Khoảng 8 giờ cô mới mở cửa, bởi vì mới về thành phố C nên cô chưa có xe riêng, bây giờ mỗi ngày đi làm cô đều ngồi taxi.

Chỗ cô ở ngay gần khu buôn bán sầm uất, nơi này xe taxi rất nhiều, Bạch Lộ dễ dàng đón một chiếc taxi, lên xe, nói tên công ty LATI, xe rất nhanh lên đường.

Không tới 2 phút sau điện thoại của cô bất chợt vang lên, Bạch Lộ lấy từ trong túi xách ra, nhìn thoáng qua mặt điện thoại, mắt cô hơi nhíu lại, cũng không nghe điện thoại mà ấn từ chối cuộc gọi.

Nhưng cô vừa từ chối nghe thì điện thoại lại lập tức vang lên, vẫn là dãy số kia.

Bạch Lộ hít một hơi sâu, thật ra số điện thoại của Lương Phi Phàm cô đã sớm xóa khỏi danh bạ nhưng vừa nhìn mấy con số kia cô vẫn cảm thấy mình thật đáng buồn... mọi thứ của anh vẫn ghim sâu vào trong lòng cô, kể cả số điện thoại cũng vậy.

Cô không muốn nghe, lại ấn từ chối cuộc gọi.

Khoảng mấy phút sau điện thoại cô kêu ting một tiếng, có tin nhắn gửi đến.

Bạch Lộ nhìn lướt qua, lần này là một số xa lạ, bởi vì trong thông báo ở màn hình có kèm theo nội dung cho nên cô nhìn lướt qua đã thấy đại khái nội dung:

“Bạch tổng, đã nói thì chắc chắn sẽ làm chứ?”

...

Bạch Lộ cau mày, có chút không hiểu ý của tin nhắn này.

Cô bấm vào đọc tin nhắn nhưng phía sau không có thêm nội dung gì khác, chỉ là mấy chữ đơn giản kia, số gửi đến cũng không phải của Lương Phi Phàm.

Đây là ai?

Bạch Lộ suy nghĩ một lát rồi nhắn tin trả lời: “Ai đấy?”

Bên kia rất nhanh trả lời lại: “Trước tiên cô hãy trả lời tôi, lời cô đã nói sẽ không rút lại?”

Đầu Bạch Lộ xuất hiện một dấu hỏi thật to, đây là chuyện gì? Nhưng cô suy nghĩ một chút, người này gọi cô là Bạch tổng thì có lẽ là biết cô, lúc này cô không còn nghĩ tới Lương Phi Phàm mà chỉ thấy tò mò, cho nên rất tự nhiên trả lời lại:

“Dĩ nhiên tôi nói sẽ giữ lời, có điều anh rốt cuộc là ai? Không nói thì cũng đừng gửi tin nhắn tới nữa.”

...

Đợi khoảng chừng 5 phút, bên kia quả thực không gửi tin nhắn tới nữa.

Bạch Lộ mím môi, cảm thấy mình có thể bị người khác đùa bỡn, không biết là ai rảnh việc, có điều sao đối phương lại có số của cô? Hơn nữa ở thành phố C này dường như cô không quen ai cả, cô mới vừa tới, người trong công ty cũng không có khả năng vô duyên vô cớ gửi tin nhắn cho cô như vậy.

Còn có... cái gì mà nói chắc chắn, cô đã nói gì?

“Tiểu thư, đến rồi.”

Tài xế phía trước dừng xe, Bạch Lộ khôi phục khỏi trầm tư, nhìn ra bên ngoài cửa xe, quả thực đã đến LATI. Cô lấy tiền từ trong ví đưa cho tài xế nhưng tài xế lại xua tay một cái: “Tiểu thư, xe này hôm nay đã biệt để đưa tiểu thư cho nên không cần tiền xe.”

“...”

Bạch Lộ hết sức bất ngờ, đây không phải là xe taxi sao? Còn đặc biệt đưa cô?”

“Bác tài, bác nói đặc biệt đưa tôi? Bác chắc chắn không nhầm chứ? Bác... biết tôi sao?”

“À, đây không phải là tiểu thư sao?”

Bác tài xế lấy từ trong hộp dự trữ của xe một tấm hình đưa cho Bạch Lộ, người trong đó thật sự là cô. Bạch Lộ có chút ngoài ý muốn: “Bác, bác rất cuộc là ai?”

Tài xế thấy vẻ mặt đầy hoảng sợ của Bạch Lộ, có lẽ nghĩ mình là người xấu cho nên vội vàng xua tay: “Tiểu thư, cô đừng hiểu lầm. Chuyện này tôi cũng không biết, chỉ biết toàn bộ xe taxi trong công ty ở thành phố C hôm nay đều được một người bao, chỉ cần cô lên xe thì đưa cô đến nơi này là được.”

Bạch Lộ xuống xe, vẫn có chút buồn bực, không biết đây là tình huống gì. Toàn bộ taxi trong thành phố C đều được người bao? Chỉ vì để đưa cô?

...

Câu cuối cùng của người tài xế kia nói với cô chính là: “Tiểu thư, nếu cô không tin có thể gọi điện tới công ty tôi hỏi một chút, tôi không cần phải nói dối cô.”

Không cần thiết, nếu người tài xế kia là người xấu sẽ không đưa cô đến cửa LATI như vậy.

Siết chặt túi xách trong tay, Bạch Lộ nhú mi đứng ở cửa công ty suy nghĩ, luôn cảm thấy chuyện này có điểm quái dị. Trong đầu cô thoáng như nghĩ tới điều gì, trước trước sau sau phảng phất như có kết nối nhưng nhất thời cô lại không nhớ nổi rốt cuộc là cái gì.

Cô lắc đầu, quyết định đi lên phòng làm việc trước.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 266

Lúc này cũng đã đến giờ làm việc, nhân viên trong công ty cũng đều đã đến. Khi Bạch Lộ đi lên liền phát hiện mấy nhân viên trong bộ phận thiết kế đang tụm năm tụm ba ở một chỗ, không biết đang bàn tán vấn đề gì nhưng mặt ai cũng đầy vẻ hưng phấn. Đại khái nghe được tiếng bước chân, mấy người không hẹn mà ngừng đầu lên, thấy người tới là Bạch Lộ liền tản ra như chim.

Bạch Lộ cho dù có ngốc cũng biết lần này đối tượng bàn tán của bọn họ nhất định chính là cô.

Có điều cô cũng không để bụng, trong lòng mình biết rất rõ tự nhiên cô được nhận chức Giám đốc thiết kế khiến những người này đều không phục cô, cô chờ đến khi năng lực được bộc lộ khiến bọn họ im miệng, còn việc bọn họ nói xấu sau lưng cô cũng không can thiệp được.

Nghĩ như vậy, cô coi như không có chuyện gì xảy ra, đến phòng làm việc của mình liền mở cửa đi vào. Mới vừa đóng cửa lại, ngừng đầu lên liền thấy bóng người ngồi trên ghế salon trong phòng làm việc của mình.

Cô sợ hết hồn, tiếng kêu còn tắc ở cổ họng thì liền nhận ra người kia là ai, lập tức sự kinh hoàng trên mặt được thay thế bằng sự tức giận.

“Lương tổng, tại sao anh lại ở trong phòng làm việc của tôi?”

Chẳng trách vừa rồi những người bên ngoài đều dùng ánh mắt kỳ quái đó nhìn mình, anh ta cứ không mời tự vào phòng làm việc của mình như vậy thì những nhân viên nhiều chuyện kia có thể không bàn ra tán vào sao?

Bạch Lộ đi tới ghế sa lon ném túi xách trong tay xuống, nhú mi nhìn người đàn ông đối diện: “Tôi không nhớ có mời anh vào phòng làm việc của tôi, Lương tổng, anh cứ hành động tự tiện như vậy dường như có chút không thích hợp?”

Lương Phi Phàm ngồi vắt chéo chân, lông mày giãn ra, không cảm thấy mình cứ không mời mà tới là một chuyện không thích hợp, giọng thậm chí còn lộ ra mấy phần nhàn nhã: “Anh không làm chuyện gì quá đáng, chỉ là ở trong phòng làm việc của em chờ em tới mà thôi, như vậy cũng coi là... không thích hợp?”

“...”

“Hay là, Bạch tổng, em đang nghĩ tới chuyện gì... không thích hợp?”

“...”

Bạch Lộ tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, người này lại đang nói hươu nói vượn cái gì? Cô không chút khách khí liền đuổi khách: “Vậy bây giờ tôi nói không hoan nghênh Lương tổng anh tới phòng làm việc của tôi được đúng không? Mời anh lập tức rời đi.”

Cô có thái độ thế nào đi nữa cũng không khiến Lương Phi Phàm tức giận, gương mặt đẹp trai của anh ngược lên, khóe mắt chân mày mang theo nụ cười nhẹ vờ như không nghe thấy lệnh đuổi khách của người phụ nữ trước mặt, giọng rất điềm nhiên: “Bạch tổng, bây giờ em đang gọi anh là Lương tổng, như vậy anh tới phòng làm việc của em nhất định là có việc công, em cảm thấy thái độ của em như vậy là phù hợp sao?”

“Có gì không phù hợp?”

Bạch Lộ căn bản cũng không muốn tạo vẻ mặt dối trá trước mặt anh, cô không muốn gặp lại anh, không muốn quản chuyện anh là ‘Lương tổng’ hay là ‘Lương Phi Phàm’, cô cười lạnh một tiếng, nói: “Lương tổng nếu có chuyện công việc cần nói thì đi tìm cấp trên của tôi, cấp bậc của ngài như vậy tôi đâu có tư cách cùng ngài trao đổi.”

“...”

Nha đầu này, hơn một năm không gặp mà miệng lưỡi đã lanh lợi như vậy.

Lương Phi Phàm nhin xuống thở dài, anh đứng dậy từ ghế sa lon, Bạch Lộ theo bản năng lui về sau hai bước, khí tức từ Lương Phi Phàm quá mạnh khiến tim cô có chút không khống chế được đập nhanh hơn một ít, gương mặt nhỏ nhắn nhưng đầy vẻ quật cường không chút ưu tư. Cô cẩn thận nhìn anh, người đàn ông cao lớn đang bước về phía mình.

“...”

Bạch Lộ liên tục lui về phía sau, rất nhanh chân cô đụng phải ghế salon bên kia, cô theo bản năng lên tiếng: “Lương tổng, anh định làm gì?”

“Em thấy anh đáng sợ sao?”

Lương Phi Phàm một tay nhét túi quần một tay cầm điện thoại rủ xuống bên cạnh người. Khi anh đến gần Bạch Lộ, ngón trỏ cùng ngón cái nhẹ nhàng xoay điện thoại, động tác nhìn qua trông lưỡi biếng lộ ra mấy phần buông tuồng nhưng sự ưu tư trong mắt lộ ra mấy phần kiềm chế.

“Anh đáng sợ như vậy sao? Đừng lùi lại nữa, Bạch Lộ...”

“Gọi tôi là Bạch tổng, hoặc là Bạch tiểu thư, anh không có tư cách gọi tên tôi!” Bạch Lộ quật cường trả lời lại ngay lập tức, người đột nhiên

nghiêng đi, cô kinh hô một tiếng, toàn thân bị mất khống chế ngã về phía sau.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 267

“... A!”

Một giây kế tiếp theo ngang hông cô xuất hiện một bàn tay, người đàn ông đỡ cô rất chính xác rồi ôm cô vào lòng, có điều hai người lại đồng thời ngã trên ghế sa lon, thân thể nhỏ nhắn của Bạch Lộ bị Lương Phi Phàm vững vàng giữ trên ghế sa lon.

Gương mặt cô đỏ bừng, quấy người một cái: “Làm gì? Anh, anh đi ra!”

“Thật không có lương tâm, không phải đã nói Bạch tổng đã nói là sẽ giữ lời sao? Bây giờ lại định đổi ý?”

“...”

Sau gáy Bạch Lộ nhót một cái giống như bị thứ gì đánh trúng vậy, ánh mắt cô nhìn Lương Phi Phàm vẫn còn đặt tay trên eo cô, điện thoại di động của anh vừa vặn đang đặt ở eo của cô.

... Tin nhắn đó là của anh ta sao?

Cô cau mày: “Anh... người vừa gửi tin nhắn cho tôi là anh?”

Cô lại nghĩ tới lời người tài xế kia nói, nói như vậy chuyện bao toàn bộ taxi trong thành phố C cũng là do anh ta?

Nghĩ một chút cũng phải, còn ai có muôn tiền biển bạc như vậy? Lương Phi Phàm đại khái là thật sự nhiều tiền đến mức không có chỗ xài cho nên mới làm chuyện nhàm chán như vậy, rốt cuộc anh ta muốn gì?!

Bạch Lộ giãy giụa mạnh hơn, hoàn toàn không hiểu được hành động của anh: “Lương Phi Phàm, rốt cuộc anh đang làm gì? Nhàm chán sao? Buông tôi ra, có nghe không, buông tôi ra!”

“Em nói xem anh đang làm gì?”

Lương Phi Phàm đưa tay nắm được cổ cô, dùng chân giam hai chân đang không ngừng ngo nguậy của cô.

“Đừng cử động nữa, em có biết em như vậy giống như dụ dỗ anh không? Nếu cứ tiếp tục thì một hồi anh sẽ cởi quần áo của em...”

“Lương Phi Phàm!”

Bạch Lộ then quá thành giận, gầm nhẹ một tiếng cắt ngang lời anh muốn nói: “Anh dám?!”

“Anh quả thật không giám, Bạch Lộ, anh sợ em tức giận, sợ em khổ sở cho nên vẫn kiềm chế bản thân mình. Em nói xem anh đang làm gì? Anh làm nhiều như vậy cũng chỉ muốn lấy lòng em mà thôi, em hiểu không?”

“...”

“Chính em bảo tài xế nhả cho anh, em nói chỉ cần anh có bản lãnh để em lên xe của anh thì em sẽ mặc cho anh định đoạt. Cho nên bây giờ có tính là anh đã thắng không? Nói anh có thể tùy ý làm gì em là sao?”

“Anh... anh đang nói gì?”

Bạch Lộ sửng sốt, trong lúc nhất thời có chút không phản ứng kịp, có điều nhìn bộ dáng rất thành thật của Lương Phi Phàm cô mới suy nghĩ một

chút, rất nhanh liền nhớ ra...

“Phải không? Lương tổng thật to, vậy anh trở về nói cho anh ta, nếu có bản lĩnh thì hãy mua lại toàn bộ taxi thành phố C này đi. Tôi hôm nay chính là không thích ngồi xe anh ta, sau này cũng sẽ không ngồi, vĩnh viễn không ngồi, anh ta có bản lĩnh khiến tôi lên xe của anh ta thì tùy anh ta nói.”

“...”

Trong lòng thật sự không biết nói gì, cô từng nói như vậy nhưng lúc ấy cô cũng chỉ vì quá tức giận nên mới bật thốt ra một câu như thế, người đàn ông này... tưởng thật?

Bạch Lộ cau mày, không biết phải hình dung tâm tình của mình lúc này như thế nào, khi một người phụ nữ tùy tiện nói ra câu kia nhưng người đàn ông tưởng thật, sau đó đi làm theo... Giờ khắc này muốn nói không có bất kỳ cảm giác gì là gạt người, cô cũng không phải động vật máu lạnh.

Một câu nói ra trong lúc tức giận.

Anh ấy tưởng thật...

“Bạch Lộ, lời này chính là em nói, chỉ cần anh mua lại toàn bộ taxi thành phố C, chỉ cần anh khiến em lên chiếc xe thuộc về anh thì em sẽ tùy ý anh nói, có đúng không?”

“...”

Bạch Lộ nhếch môi, trong lòng nghĩ ra một chuyện, trên mặt cô vẫn giữ vẻ lạnh như băng: “Lương tổng, có tiền không có chỗ tiêu phải không? Lời kia của tôi lúc ấy chỉ là tùy tiện nói, anh tưởng thật? Anh không cảm thấy buồn cười sao?”

“Anh không thấy buồn cười.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 268

Lương Phi Phàm cau mày, nhét điện thoại di động sang một bên, anh đưa tay ấp lấy gò má của cô, ánh mắt sáng quắc nhìn người phụ nữ bị mình đè dưới người, yết hầu ở cổ họng chuyển động một cái. Giọng anh trầm thấp, lúc nói chuyện cực kỳ nghiêm túc, bởi vì nghiêm túc nên có thêm mấy phần mỉa mai hoặc: “Mỗi một câu em nói anh cũng sẽ nghe rất nghiêm túc, suy nghĩ, phân tích, sau đó sẽ làm. Tại sao phải cảm thấy buồn cười? Em nói, anh làm được, anh bây giờ chỉ quan tâm kết quả ‘tùy anh nói’ có phải là thật hay không?”

“...”

Mặt Bạch Lộ nhăn lại, người đàn ông này khi nói chuyện đôi môi mấp máy kia mang theo khí tức đàn ông nóng bỏng, toàn bộ phả lên mặt cô khiến cho cô cảm xúc quá lớn. Những mùi vị này quen thuộc tới chỗ sâu trong tâm hồn cô, có thể khiêu khích những sợ hãi cô luôn muốn ẩn giấu trong lòng. Trái tim cô run lên, môi mím chặt lại, cố gắng không chế âm thanh của mình: “Tôi đã nói đấy chỉ là tôi nói tùy tiện...”

“Nhưng em vừa mới nói, lời em nói nhất định sẽ thực hiện.”

Ánh mắt Lương Phi Phàm di chuyển tới điện thoại bên cạnh, mở ra tin nhắn của hai người đưa tới trước mặt cô: “Bạch Lộ, nói cần phải giữ lấy lời, đúng không?”

“...”

Bạch Lộ giận siết chặt quả đấm hung hãn đâm vào người anh, cắn răng nghiêng lợi nói: “Lương Phi Phàm, anh tính kế với tôi.”

“Anh tính kế với em sao?”

Trong mắt người đàn ông đều là sự dịu dàng, anh khẽ cười một tiếng, môi từ từ đi xuống hôn lên đôi môi cô. Bạch Lộ muốn trách nhưng không biết làm thế nào, mặt đã bị anh khống chế không nhúc nhích được, mặc cho anh hôn lên môi mình. Người cô cứng đờ, nghe được tiếng nói hấp dẫn của Lương Phi Phàm có chút khàn khàn: “Em yêu, anh chỉ là muốn có được một cơ hội từ em, từ một cái hứa hẹn của em. Cơ hội như em nói tùy theo lời anh dường như anh đã có được, cho dù em không cam tâm tình nguyện thì cũng có một câu nói là... nguyện thua cuộc. Cho nên dường như em không thể đổi ý.”

Cô có cảm giác nếu như người đàn ông này cố ý thì lời của anh thế nào cũng sẽ chui vào trong mắt cô vậy, cô căn bản không thể là đối thủ của anh.

Không sai, cô bây giờ dường như là không thể chối bỏ lời mình nói...

Bởi vì một câu nói lúc tức giận của mình mà anh ấy thật sự lại chịu... Bạch Lộ hít sâu một hơi, con người trong trẻo nhìn chăm chăm anh không chớp mắt, không tình nguyện nhưng vẫn gật đầu: “Được, tôi nguyện thua cuộc. Lương tổng ngài có tiền có thế, vung tay lên không chuyện gì là không làm được. Tôi đồng ý, lời kia là tôi nói, cho nên bây giờ tôi tùy ý ngài yêu cầu, một lần.”

Cô nuốt nước miếng một cái, trên gương mặt nhỏ thó thoáng qua chút đỏ ửng, có điều chỉ thoáng một cái, một giây kế tiếp đã nói cứng rắn: “Không phải anh muốn thân thể của tôi sao? Làm đi! Dù sao không phải lần đầu, chỉ có thể làm một lần, sau lần này... đừng tới làm phiền tôi nữa.”

Cô vừa nói vừa đưa tay chủ động vòng lên cổ Lương Phi Phàm, chủ động áp môi mình lên đôi môi hấp dẫn của anh.

...

Thân thể anh đột nhiên cứng đờ, không ngờ được cô sẽ chủ động hôn mình, khí tức của anh trong nháy mắt liền hỗn loạn.

Bạch Lộ thật ra chẳng qua chỉ là đưa môi của mình tới, cô không nhúc nhích một chút nào, bốn bờ môi cứ như vậy chạm vào nhau nhưng trong nháy mắt cô cũng cảm nhận được ham muốn mãnh liệt từ cơ thể anh.

Trái tim cô đập cuồn cuộn, tay vòng qua cổ anh không nhịn được run lên, dường như có chút sợ hãi nhưng lại không biết nên làm thế nào. Cảm giác như cười hổ khó xuống khiến trong lúc nhất thời cô cứ như vậy hôn anh mà không nói gì.

Lương Phi Phàm sao có thể chịu nổi sự kích thích như vậy?

Mục đích của anh cũng không phải vì chuyện này. Có cơ hội được làm chuyện yêu với cô dĩ nhiên anh muốn, tất nhiên không chỉ là chuyện thể xác, nhưng khi cô chủ động thì anh cảm thấy mình thật khó có thể kiềm chế.

Anh không phải là một người đàn ông lãnh cảm, trước kia mặc dù không chưa tới mức thanh tâm quả dục nhưng trước khi biết cô thì phụ nữ bên cạnh anh cũng không phải nhiều, chỉ sau khi có cô anh mới cảm thấy có những thời điểm sẽ không khống chế được sự ham muốn. Trong hơn một năm cô không ở bên cạnh anh, chỉ cần anh nghĩ tới cô là sẽ có loại ý niệm này, nhưng anh vẫn cảm thấy anh hoàn toàn có thể khống chế được.

Nhưng bây giờ... cô đang ở ngay trong ngực anh, chủ động hôn lên đôi môi anh, loại tư vị này thật sự so với thuốc kích dục còn hưng mãnh hơn.

Một tay anh đè xuống gáy cô, một tay giữ lấy người, hít sâu một hơi hưng mãnh hôn đáp trả.

Bạch Lộ mặc dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng người đàn ông trên người cô đột nhiên hôn xuống khiến cô sửng sốt một chút, thân thể theo bản năng cứng đờ căng thẳng nhưng cũng không phản kháng lại sự đụng chạm của anh.

Đại khái trong lòng chính là ý niệm này, nếu anh ta nói phải nghe theo lời anh ta, mục đích của anh ta cũng chỉ vì cái này, cho nên cô buông lỏng thân thể mình.

Người phụ nữ mềm mại phía dưới không còn hung mãnh đẩy mình ra, dáng vẻ chấp nhận của cô khiến Lương Phi Phàm muốn ngừng cũng không được.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 269

Lương Phi Phàm kiểm chế có chút khó khăn, một tay giữ eo thon của cô, một tay nặng nề xoa, lực tay lớn hơn nhưng khiến cô vô tình cũng bị kích thích.

Thân thể cô nơi nào nhạy cảm Lương Phi Phàm dường như còn rõ ràng hơn cô, anh là người đàn ông đầu tiên của cô, tất cả kinh nghiệm chuyện giường chiếu đều là anh chỉ bảo. Mà kỹ thuật cao siêu của người đàn ông này chỉ trong thời gian ngắn đã kích thích ham muốn sâu trong cô.

Anh hơi nâng cổ lên, hít sâu một hơi nhịn xuống ham muốn trong lòng, lần nữa cúi người hít cổ cô, hôn cô một cái, lúc này mới nói: “Nhưng là, bây giờ anh sẽ không chạm vào em. Anh rất khó chịu nhưng anh nhịn được, anh chỉ muốn cho em biết anh mong chuyện này nhưng không phải có được thân thể em theo cách này.”

“...”

“Bạch Lộ, anh đối với em không phải chỉ là ham muốn thể xác, anh khát vọng em là con người em, là trái tim em, dĩ nhiên là cả thân thể em cũng chỉ có thể là của anh, có biết không? Cơ hội lần này anh yêu cầu rất đơn giản, sau này khi anh đến gần em đừng đẩy anh ra, không có sự cho phép của em anh sẽ không chạm vào em nữa. Như vậy có được không?”

Bạch Lộ cau mày, thân thể đang bị ham muốn thiêu đốt khó chịu, hết lần này tới lần khác người đàn ông này ép cô tới tình huống quần bách, vậy mà

còn nói cái gì cơ hội...

Còn cái gì, cô không cho phép anh sẽ không chạm vào cô nữa?

Rõ ràng đây là anh thừa dịp cháy nhà hôi của!

“Anh... anh cố ý!”

Khiêu khích ham muốn trong cô, khiến cô bị thiêu đốt rồi rùng lại, rõ ràng là kích thích cô như vậy nhưng mặt hết lần này tới lần khác lại tỏ vẻ chân thành, nói cái gì mà sẽ không chạm vào cô, vừa rồi không phải là đã chạm vào cô sao?

Người đàn ông này bày mưu đối phó với cô thật đúng là trùng trùng!

Bạch Lộ cắn môi, mặt đỏ ửng không kịp hạ xuống. Ham muốn không được thỏa mãn sẽ khiến phụ nữ không tốt hơn đàn ông chỗ nào, cô cảm thấy quá khó chịu nhưng mặt Lương Phi Phàm hết lần này đến lần khác còn đầy vẻ hưởng thụ...

Nhiều kích thích tích tụ lại như vậy khiến Bạch Lộ cảm thấy lý trí mình có chút không tỉnh táo.

Lương Phi Phàm ngược lại cười khẽ một tiếng, nhú mi: “Bảo bối, nếu em cảm thấy anh cố ý như vậy thì cứ coi là cố ý đi. Đối với anh mà nói, quá trình không quan trọng, quan trọng chính là kết quả, em đồng ý với anh là được. Đồng ý không?”

“...”

“Bảo bối, em đồng ý với anh thì anh sẽ thỏa mãn cho em.”

Người đàn ông không biết xấu hổ xít lại gần cô, thân thể anh càng thêm cọ sát với thân thể cô, cục xương ở cổ họng di chuyển, tiếng thở dốc đầy hấp dẫn của anh kích thích Bạch Lộ.

“Muốn an không? Nói cho anh thì anh sẽ thỏa mãn em, có được hay không?”

“Anh... Lương Phi Phàm, anh thật đáng ghét, anh cố ý, anh là cố ý?”

Bạch Lộ cắn răng nghiền lợi nhưng lý trí trước sau đều không có cách nào chiến thắng ham muốn. Hơi thở nóng bỏng của anh phủ trên mặt cô khiến mỗi dây thần kinh trong cơ thể cô đều đang nhảy nhót, giống như hơi thở của anh nuốt chửng lấy cô.

“Đúng vậy, là anh cố ý, vậy em có muốn không?”

“...”

“Em nói em muốn anh, khó lắm sao? Anh sẽ cho em, bảo bối...”

Ánh mắt Bạch Lộ chột lóe, cũng không đoái hoài tới nhiều chuyện như vậy nữa. Bàn tay nhỏ bé của cô bị anh nắm lấy đưa tới thắt lưng da. Cô không chủ động cởi thắt lưng của anh, mười bàn tay nhỏ nhắn ở đó suy nghĩ nửa ngày cũng không cởi ra.

Hơi thở của cô rối loạn, mặt xoay đi, mắt cũng đã đỏ au. Không phải muốn khóc mà là kích động, khát tình từ trong cơ thể cô trào ra.

“Cởi dây thắt lưng ra, cởi ra...”

Lương Phi Phàm biết mỗi điểm nhạy cảm trên cơ thể cô, từ đầu tới cuối anh đều tính toán, muốn kích thích cô, muốn cô không chịu nổi, muốn cô cầu xin anh, cô muốn cái gì anh cũng sẽ cho cô.

Nhưng anh cũng xác định nếu cô không đồng ý thì anh sẽ không chạm vào cô, nhưng khi đã ham muốn thì lý trí con người sẽ bị xóa sạch, ví như lúc này...

- -

Sant: Đoạn này nhiều 18+, mình dịch thành 16+, cần thời gian chỉnh sửa nên hơi chậm, mong các bạn thông cảm.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 270

Anh thở dốc, đôi mắt xanh híp lại giống như đang hướng dẫn cô: “Cởi dây thắt lưng ra, sau đó làm gì nữa?”

Bạch Lộ biết là anh ta cô ý, cô cũng không ngốc, Lương Phi Phàm người này tâm tư luôn chìm sâu. Trước kia bởi vì hai người tình nồng nên cho dù bị anh tính toán thì cô cũng cảm thấy ngọt ngào ấm áp, nhưng bây giờ cô biết, hôm nay từ đầu tới đuôi anh chính là đang tính toán mình, giống như anh nói quá trình làm sao không quan trọng, quan trọng chính là... kết quả.

Mà cái kết quả này đơn giản chính là khiến cô cam tâm tình nguyện cho anh, đáp ứng yêu cầu của anh, thế nhưng anh ta còn mặt dày, chiếm được lợi rồi còn tỏ vẻ khoe tài!

Bạch Lộ trong lòng hận tới nghiến răng nghiến lợi, nhưng giờ phút này hoàn toàn bị ham muốn bao trùm tất cả ưu tư, cô không cách nào khống chế được cơn nóng ran tràn ngập cơ thể, nhất là người đàn ông này còn động một cái là dùng các lời nói khiêu khích kích tình, đàn bà vốn hảo ngọt, căn bản không có cách nào thoát được.

Cô nâng chiếc cổ trắng nõn lên, hai tay nhỏ bé tùy tiện lục lợi nơi quần anh, mím môi thật chặt, cô không lên tiếng nhưng hành động đã thay thế câu trả lời của mình.

Không phải làm tình, nhưng lại là lần đầu tiên khi làm tình cô lại chủ động phối hợp với anh như vậy, Lương Phi Phàm dĩ nhiên là kích động

không thôi. Cục xương ở cổ họng di chuyển một chút, anh cảm thấy lý trí của mình đang dần dần tan vỡ.

Lưng anh gồng lên, không nhìn được, đưa tay bóp tay cô có chút mạnh. Anh cúi người dùng răng của mình nhẹ nhàng cắn trên da thịt cô, ánh mắt anh ngày càng mờ mịt.

“Giúp anh cởi quần ra, ngoan, cởi quần ra rồi anh cho.”

Giọng Lương Phi Phàm thì thầm nhưng mỗi chữ đều lựa chọn cẩn thận gây hài, hơi thở nóng bỏng phả vào tai Bạch Lộ. Sóng tính hai người hoàn toàn vượn cao, Bạch Lộ cảm thấy lý trí của mình đã bị tiêu trừ sạch sẽ, chỉ cảm thấy nóng, khó chịu, trống rỗng, cô muốn thân thể mình được lấp đầy, như vậy mới có thể thoải mái...

Cô muốn, rất muốn...

Bạch Lộ hơi nheo tròng mắt, khi nhìn được thứ kia vẫn không nhìn được mặt đỏ lên... Lớn như vậy bất kỳ người đàn bà nào thấy được cũng không nhìn ham muốn.

Cô còn chưa cởi mở tới trình độ như vậy, trên thực tế cô là một người rất bảo thủ, nhưng Lương Phi Phàm người đàn ông này đối với cô mà nói có chút khác biệt.

Anh là người đàn ông đầu tiên của cô, anh cũng đã thấy được đủ mùi vị của cô, cô tốt hay không tốt, bất cứ trạng thái nào của cô anh cũng rõ ràng. Bọn họ đã từng là người thân cận nhất, sâu trong nội tâm cô vẫn có một cảm giác lệ thuộc chính cô cũng không nhận ra.

Một người đàn bà lệ thuộc vào một người đàn ông cũng chẳng khác nào là tín nhiệm, cô ở trước mặt anh dường như không bao giờ phải làm bộ, bởi vì cô biết anh chỉ nhìn một cái là có thể thấu.

Cho nên hiện giờ cô đang khát vọng thân thể anh cô cũng không cần phải che giấu ham muốn.

“... Thích không?”

Bạch Lộ cũng không biết Lương Phi Phàm có bao nhiêu thích bộ dáng này của cô, có chút thẹn thùng cùng khát vọng, nhưng động tác tiếp theo xảy ra còn mang theo chút lố mẫm.

Thật giống như mình với cô ấy là quan trọng như vậy, cô ấy khát vọng mình như vậy, khát vọng chôn vào trong thân thể cô ấy không ra, bọn họ sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ.

Cái ý niệm này khiến cho Lương Phi Phàm giống như gà chọi, toàn thân kích động, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô hướng xuống dưới, vừa cắn vào môi cô vừa thầm thì: “Đây là của em, bảo bối, muốn không? Nói cho anh, em có muốn hay không muốn?”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 271

Bạch Lộ muốn quay mặt đi, có chút xấu hổ, nhưng thân thể thật sự là muốn, cô chủ động lấy hai chân mình quặp vào eo anh, bụng hơi nhếch lên, muốn nghênh hợp với anh.

Bạch Lộ biết ưu tư của mình có chút kích động, cô không biết tại sao nhưng là cô không khống chế được, luôn cảm thấy không thể chờ đợi được anh yêu cô.

...

Lương Phi Phàm nhẹ nhàng xoa cơ thể đang giật giật thỏa mãn của cô, một chốc lát sau anh mới thu hồi tay mình, thân thể hai người vẫn còn dính chặt lấy nhau.

“Em nói cho anh, em đối với anh có thật là một chút tình cảm cũng không có? Không phải vừa rồi em rất muốn sao?”

Nghe lời nói của anh, Bạch Lộ cảm thấy mình thật hạ tiện, cô đưa tay đẩy anh ra, đi nhanh tới cầm đồ lót của mình nhanh chóng mặc vào, thờ ơ nói: “Anh tính kế với tôi không phải vì để tôi cam tâm tình nguyện làm tình với anh sao? Vừa rồi tôi cảm thấy rất thoải mái, cũng là cam tâm tình nguyện, nhưng là anh tình tôi nguyện, sau khi làm xong thì gameover, không còn gì để nói tiếp.”

Gameover?!

Gương mặt Lương Phi Phàm trong nháy mắt trở nên vô cùng ác liệt, anh sai bước tiến đến đưa tay kéo lấy tay Bạch Lộ, giọng trầm thấp lộ ra mấy phần ác liệt: “Em cảm thấy giữa chúng ta chỉ là trò chơi?”

“Nếu không Lương tổng anh nghĩ sao?”

Bạch Lộ trợn mắt nhìn anh, muốn hất tay của anh ra nhưng rồi lại buông thõng trên không trung. Cô đã mặc xong quần áo của mình có điều chưa kịp sửa sang lại, quần áo trên người xốc xếch, tóc tai rối bời nhưng ánh mắt cô nhìn anh lại càng ác liệt, lời nói ra giống như kim nhọn đâm vào Lương Phi Phàm: “Ai cũng đã trưởng thành, Lương tổng không biết rằng ai cũng có ham muốn sao? Đây không phải là anh muốn sao? Anh muốn thì tôi cho anh, anh còn muốn thế nào? Lương tổng, anh...”

“Anh sẽ ly dị Diệp Lan! Em cho anh thêm một chút thời gian, không được sao?”

Lương Phi Phàm không thể tiếp tục nghe nữa, biết cô đang tức giận với mình nên liền ngắt lời cô, đại khái sợ cô sẽ nói ra lời mình không muốn nghe, anh không muốn khiến cô nổi giận, chỉ có thể lui bước: “Bạch Lộ, em nghĩ rằng anh chỉ muốn thân xác em sao? Anh có thể không đụng vào phụ nữ hơn một năm nay, anh muốn em thì em cảm thấy anh chỉ vì thân xác em sao? Lương Phi Phàm anh muốn kiểu đàn bà nào mà không được? Hết lần này tới lần khác em cứ không có lương tâm như vậy!”

Bạch Lộ: “...”

“Anh mới là kẻ không có lương tâm!” Cô nghiêng răng phản bác.

“Phải, anh không có lương tâm, anh không có lương tâm, là anh không có lương tâm... Hơn một năm qua em ở nước Anh, rõ ràng nhớ em phát điên nhưng lại không dám chủ động tới gặp em, chỉ có thể trộm nhìn em. Anh không có lương tâm nên nghĩ hết biện pháp đẩy Diệp Lan ra sau khi cưới cô ta, một ánh mắt cũng không cho cô ta một cái, còn mạo hiểm tính

kế khiến cô ta không có đường về. Anh không có lương tâm nên khi em từ nước anh trở về anh đã bỏ tất cả công việc ở thành phố A chạy tới đây, em thật sự cho rằng anh để ý tới dự án quỹ quái này sao? Chỉ là anh nhớ em.”

Chỉ là, anh nhớ em...

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 272

Bạch Lộ đại khái không ngờ được Lương Phi Phàm sẽ có tình huống dạng này, nắm tay cô nói ra những lời như vậy. Anh là một người đàn ông cao ngạo, cô nghĩ lời của mình sẽ đủ khó nghe, thật ra lời tổn thương không phải là một thanh kiếm hai lưỡi sao? Khiến anh tổn thương đồng thời cũng khiến trong lòng cô không thoải mái.

Nhưng anh không quay người bỏ đi, anh cũng không nổi giận với mình, anh chỉ dùng giọng như khẩn cầu... Chỉ là anh nhớ em.

Mũi Bạch Lộ cay cay, cổ họng như có thứ gì không ngừng lăn lộn, những ưu tư trĩu nặng trong lòng cô bị đánh gãy chỉ bởi mấy chữ kia. Nhưng Bạch Lộ có chút bi ai phát hiện ra mình vẫn không cách nào đối chọi với anh được.

Cô nắm chặt một góc áo mình không lên tiếng, sự ngang ngạnh lúc trước giống như một quả khí cầu bị người ta đâm thủng, không biết còn có thể nói gì, có quá nhiều lời sắc bén trong cổ họng nhưng làm thế nào cũng không có khí lực nói ra.

Lương Phi Phàm kéo tay cô siết chặt, kéo cô vào trong ngực mình, bàn tay của anh choàng ra sau lưng cô giữ chặt. Bạch Lộ khẽ quấy người một cái, anh cau mày, trong mắt xuất hiện sự cầu khẩn mang theo khổ sở, đem ôm cô vào lòng, tay cầm lên vai cô, giọng trầm thấp như đang đè nén nỗi đau:

“Anh biết trong lòng em không thoải mái, vì sao không thoải mái anh đều biết, anh xin lỗi em, nhưng anh không thể bỏ em được. Ở trong lòng Lương Phi Phàm anh từ trước đến giờ chỉ duy nhất có một người vợ là em, cuộc hôn nhân của anh và Diệp Lan em hẳn biết nguyên nhân, anh không dám khẩn cầu em thông cảm cho anh, anh biết giữa em và Lương Thị thì anh chọn đầu tiên sẽ là Lương Thị. Nhưng không phải bởi vì anh không bỏ được những danh lợi quyền thế kia, nếu như anh không đủ mạnh thì anh lại không bảo vệ cho em được. Bạch Lộ, cho tới bây giờ anh không biết hóa ra một người đàn ông muốn một người đàn bà lại là chặt vật như vậy, nhưng anh muốn có em thật sự rất khó khăn như thế. Loại mùi vị anh cầu mà không được này trong hơn một năm qua không ngày nào là không ăn mòn lý trí anh.”

“Bạch Lộ, anh vẫn luôn suy nghĩ đến khi em trở về anh có thể sẽ ở xa xa nhìn em, trông nom em, giúp em an bài mọi thứ, sau đó từng bước đến gần em. Anh từ đầu tới cuối cũng đều tin tưởng rằng em còn tình cảm với anh. Nhưng khi anh thấy người đàn ông khác đến gần em, cảm giác được em đang đẩy anh ra khiến anh không nhìn được, anh không cách nào khống chế ưu tư, muốn vội vàng ôm em vào trong lòng. Cho tới bây giờ anh chưa từng là người nôn nóng như vậy, nhưng khi đối diện với em anh liền không có cách nào...”

“Anh không chưa từng nhiều lời với người phụ nữ nào như vậy. Trước kia anh cho rằng thứ như tình yêu đối với người như anh là điều xa xỉ, nhưng đôi thời anh cũng khinh thường nó, từ trước tới giờ anh cũng không tin cái mà mọi người nói rằng là có tình yêu sẽ hung mãnh hơn.”

Tình yêu là thứ kỳ quái nhất trên thế giới này, cũng là thứ có ma lực lớn nhất, không muốn cũng phải tin. Nó sẽ bỗng nhiên ập đến khi người không hề phòng bị, khiến người cho dù giãy giụa cũng chỉ có thể chấp nhận kết quả cuối cùng.

“...”

Trong lòng Bạch Lộ lại khó chịu, nếu như anh ấy có thể nói lời lạnh lùng với mình, nếu như anh ấy có thể tâm cao khí ngạo xoay người rời đi, nếu như anh ấy có thể không còn để ý tới suy nghĩ, cảm giác của mình nữa...

Nhưng anh ấy không như thế, anh ấy thận trọng giải thích với mình, thẳng thắn tình cảm của anh ấy. Một người đàn ông kiêu ngạo như vậy ở trước mặt người ngoài cho tới bây giờ đều là người khác ngược nhìn, vậy mà bây giờ dùng giọng như lời tự thú.

Cô khó chịu, trong lòng có cảm giác rất không phải, có mấy lời ra tới miệng cuối cùng vẫn nuốt trở vào.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 273

“Anh nói với em như vậy có phải em cũng sẽ không động lòng? Bạch Lộ... Anh chỉ muốn cho em biết anh cũng rất đáng thương, anh nói với em nhiều như vậy chính là mục đích này. Nếu như còn không muốn nói chuyện với anh như vậy, nếu như vẫn còn đẩy anh ra như vậy thì anh sẽ không tiếp tục cuộc hôn nhân với Diệp Lan nữa, để em không còn thấy danh không chính ngôn không thuận. Anh chỉ là muốn em biết em vẫn luôn ở trong anh, anh làm mọi chuyện không dám nói cũng là vì em. Nhưng cho dù anh từ trước đến giờ đều muốn khiến em tốt hơn thì quả thật anh đã từng phụ em, bắt đầu từ bây giờ anh muốn đền bù em gấp đôi. Cho anh một cơ hội, được không?”

“...”

Hành động khác cự của cô đến giờ phút này rốt cuộc cũng mềm nhũn, giống như có người không ngừng nắm linh hồn cô lôi kéo, lý trí của linh hồn cô nói cho cô biết cô không nên tiếp tục để bị vui lấp nữa, nhưng tình cảm của linh hồn cũng bị những câu nói kia khiến cho cảm động.

“... Bạch Lộ, hơn một năm qua anh không bảo vệ em được tốt, sau này anh đều sẽ trông nom em, sẽ không để em rơi một giọt nước mắt, không để em tiếp tục phải thương tâm khổ sở.”

...

Hai tay Bạch Lộ rủ xuống bên người thoáng siết chặt, cô hít sâu một hơi, rớt cuộc lên tiếng: “Nói những lời này với em là anh muốn em ở bên cạnh anh, nhưng anh hãy nói cho em biết em phải dùng thân phận gì ở bên cạnh anh? Lương Phi Phàm, em không thể làm chuyện như người tình bí ẩn được.”

“Em không biết anh nghĩ thế nào, nhưng giữa chúng ta đã trải qua nhiều chuyện như vậy, anh đã nói những thứ này thì em cũng có lời muốn nói với anh.”

Cô mím chặt môi, đôi mi hơi nheo lại, xóa sạch những ưu tư hỗn loạn trong lòng, cuối cùng chỉ còn lý trí: “Lương Phi Phàm, cảm ơn anh đã nói với em những lời trong lòng em, chúng ta cũng không còn là trẻ con nữa. Em thừa nhận, em đối với anh như anh vừa nói, mang theo nhiều ưu tư, nhưng nếu anh thật sự hy vọng em có thể... cho anh cơ hội thì em hy vọng anh cũng cho em một chút thời gian để em suy nghĩ. Anh trở về thành phố A đi, đừng ở thành phố C nữa, để cho em được yên tĩnh một chút. Cho em nửa tháng, nếu như em nghĩ thông suốt sẽ đi tới thành phố A tìm anh.”

Tan việc về nhà, Bạch Lộ vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm nức.

Cô đổi giày, đi vào phòng bếp, Tần Trân Hi đang nấu canh quay qua thấy con gái liền mỉm cười: “Hôm nay về sớm vậy?”

“Dạ.”

Bạch Lộ đưa tay nhéo sống mũi, tiến tới cầm lấy tạp dề lap bếp buộc quanh người, cũng muốn tới giúp. Tần Trân Hi đẩy cô ra: “Vào phòng khách xem TV đi. À đúng rồi, hôm nay mẹ đi mua thức ăn thuận tiện mua tờ báo, con xem chút đi, mẹ để ở phòng khách.”

Bạch Lộ nghĩ, mẹ cô nói cô xem báo nhất định là có tin tức quan trọng gì đó, cô gạt đầu một cái, bụng cũng đói liền nhón tay cầm một miếng thịt cho vào mồm. Tần Trân Hi cười lớn, đập tay vào mu bàn tay cô: “Chưa rửa tay đâu, vẫn cứ như trẻ con.”

Không khí như vậy quả thật khiến hai mẹ con đều cảm thấy ấm áp.

Tần Trân Hi đối với sự thay đổi của con gái vẫn luôn rất nhanh nhạy, bà cảm thấy tâm tình Bạch Lộ hôm nay dường như không tệ, giữa hai lông mày còn ẩn giấu một chút ưu tư nhưng hiển nhiên không phải ưu tư tồi tệ như trước đây.

Bạch Lộ vào phòng khách, ngồi lên ghế sa lon, từ trên bàn uống trà cầm lên tờ báo, mở ra một cái liền thấy ngay tin tức, là tin về Diệp gia ở thành phố A.

Thật ra tựa đề rất mờ mịt: Một thiên kim tiểu thư ở thành phố A bị đồn đại đã nghiên hơn nửa năm.

Không nhắc tới tên Diệp Lan một chữ nhưng ở dưới còn có hình được làm mờ của vị thiên kim tiểu thư kia, chỉ cần người biết tới Diệp gia đại khái cũng sẽ biết được nhân vật chính trong bài báo này chính là Diệp Lan.

Bạch Lộ khẽ giật mình, đột nhiên cô nhớ tới điều gì đó, nắm tay theo bản năng nắm chặt lại.

...

Ngày đó khi Diệp Lan tìm tới khách sạn cô cảm thấy người đàn bà hống hách đó chỉ qua một năm mà mặt mũi khí sắc đã không tươi tỉnh bằng một năm trước, khi đó cô cũng không nghĩ quá nhiều, nhưng bây giờ nhìn bài báo này cô lại cảm thấy quả thật Diệp Lan đang bị nghiên.

... Anh không có lương tâm nên nghĩ hết biện pháp đẩy Diệp Lan ra sau khi cưới cô ta, một ánh mắt cũng không cho cô ta một cái, còn mạo hiểm tính kế khiến cô ta không có đường về.

Câu nói Lương Phi Phàm nói mấy giờ trước thoáng qua trong đầu Bạch Lộ, khóe mắt cô giật giật, đôi lông mày nhíu lại.

Tức là, chuyện Diệp Lan bị nghiến có liên quan tới Lương Phi Phàm sao?

Tâm tư Bạch Lộ có chút hỗn loạn.

- - -

Sant: Đạo này thời gian linh tinh, lịch dịch có chút hỗn loạn, hứa không bỏ nhưng không hứa được số lượng, mong các bạn thông cảm.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 274

Cô không thích Diệp Lan. Hôm đó cô ta đột nhiên vào khách sạn liền giơ tay cho mình một cái tát, thậm chí khi mắng cô là tiện nhân thì cô thật sự thống hận sự tồn tại của cô ta. Cô không phải là thánh nhân gì, với tất cả những bất hòa đã cố khiến cô không cách nào đi thương hại một người phụ nữ như vậy.

Cô ta đã từng tính kế hãm hại mình, còn có đứa bé không kịp ra đời...

Mặc dù cô ta quen Lương Phi Phàm sớm hơn cô, khi đó người ngoại cũng nghĩ cô ta sẽ là Lương Phu Nhân, nhưng nếu người đàn ông kia thật sự có tâm tư gì với cô ta thì cô cũng sẽ không trở thành Lương Phu Nhân.

Cô vắt hết óc đạt được mục tiêu của mình, thậm chí không từ thủ đoạn nào, Bạch Lộ thừa nhận chính là vì thống hận Diệp Lan.

Nhưng thống hận thì thống hận, cô ta nghiện thuốc do chính cô ta dính vào thì cô sẽ thấy đó là quả báo, nhưng nếu quả thật có liên quan tới Lương Phi Phàm...

Cô đặt tờ báo xuống bàn, Bạch Lộ đưa tay lên xoa má, trong lòng bất chợt lại càng hỗn loạn, cô cũng không biết bởi vì cái gì.

...

“Bạch Lộ, tối ăn cơm.”

Tần Trân Hi đem bát thức ăn cuối cùng đặt lên bàn, gọi cô một tiếng. Bạch Lộ ngẩng đầu lên, đi về phía bàn ăn, Tần Trân Hi đã xới cơm giúp cô, hai mẹ con ngồi xuống, tâm tư Bạch Lộ có chút mờ mịt.

“Thế nào? Đọc báo chưa?”

Tần Trân Hi xới thêm bát cơm, thờ ơ hỏi: ‘Người đàn bà kia là Diệp Lan nhi?’

Bạch Lộ cũng không có định giấu giếm Tần Trân Hi, dù sao có quá nhiều chuyện mẹ cô cũng đã biết, huống chi hiện giờ bên cạnh cô ngoại trừ mẹ mình cũng không tìm được ai có thể nói chuyện, một mực giấu trong lòng nhất định sẽ càng khó chịu hơn, cho nên hãy dứt khoát nói ra.

“Dạ, hẳn là Diệp Lan.”

Cô dừng một chút, đưa trong chén cơm tùy tiện gắp ít cơm lên, nhẹ giọng nói: “Hôm trước cô ta tới thành phố C tìm con, khi đó con thấy khí sắc cô ta không bình thường, bây giờ suy nghĩ một chút có lẽ cũng là bởi vì bị nghiện.”

“Vậy sao còn còn không yên lòng?”

Tần Trân Hi gắp một miếng thịt đặt vào bát con gái, dùng đũa gõ nhẹ vào bát cơm của cô: “Ăn cơm đi, đừng suy nghĩ nhiều như vậy. Nói thật, mẹ không trông mong con gái mẹ là một người quá hiền lành, hiền lành sẽ bị bắt nạt. Bạch Lộ, người của Diệp gia cũng không phải không nợ chúng ta cái gì, có một số thứ rất quan trọng bởi vì bọn họ mà mất đi. Mẹ từ bây giờ không có tâm tình cười trên sự đau khổ của người khác, có điều nếu quả thật Diệp Lan bị nghiện thì con cũng không cần phải không vui, con đường này là cô ta chọn cho mình.”

Bạch Lộ có chút thất thần...

Đúng vậy, con đường này là cô ta chọn, nhưng nếu không phải là do cô ta chọn thì sao...?

Nếu như là có người tính toán đẩy cô ta vào đường cùng thì sao?

...

Bạch Lộ cảm thấy mình thật bao đồng, cho dù thật sự là Lương Phi Phàm ở sau lưng điều khiển hết thảy thì đó cũng là thứ Diệp Lan đáng phải nhận, sao cô lại phải cảm thấy không thoải mái?

Có thể là trong mỗi người thật sự có một thiên sứ trong sáng, Diệp Lan quả thật đáng ghét nhưng đáng ghét thì sao, suy cho cùng cô ta yêu một người không có sai, khi yêu đổi thành một loại cố chấp mới là đáng sợ, nhưng là...

Cho dù thế nào cũng tốt, lui mười ngàn bước mà nói điều tốt.

Diệp Lan đáng ghét ở chỗ cô ta coi mạng người khác chẳng khác nào con kiến hôi, có thể không từ thủ đoạn nào đi hãm hại người khác, cho dù khiến cho người khác mất mạng cô ta cũng không cảm thấy có gì sai. Và cả... Diệp Tử Kiệt cũng vậy.

Nhưng hôm nay cô ta nghiện thuốc phiện, nếu như chuyện này thật sự do Lương Phi Phàm tính toán, như vậy thì anh ấy cùng người Diệp gia có khác gì nhau sao?

Cô không hy vọng anh ấy là người như vậy, một chút cũng không hy vọng...

...

Bạch Lộ buông đũa, đứng dậy: “Con không ăn được, mẹ, con vào nghỉ ngơi một chút.”

Tần Trân Hi nhú mảy một cái, cũng để bát đĩa xuống, nắm lấy tay con gái: “Bạch Lộ, có chuyện gì có thể nói với mẹ, sắc mặt con không tốt lắm.”

“Con không sao.”

Tần Trân Hi thấy cô không muốn nói liền không miễn cưỡng, bà vào bếp hâm nóng một ly sữa bò cho cô, sau khi bảo cô uống rồi bà mới đi nghỉ ngơi.

Buổi tối không ăn gì, đến nửa đêm Bạch Lộ liền tỉnh vì đói. Cô không muốn quấy rầy mẹ nghỉ ngơi liền tự mình đi vào phòng bếp lấy chút đồ ăn, đại khái ngủ chưa quá lâu cho nên sau khi tỉnh lại tinh thần lại tỉnh táo không buồn ngủ nữa

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 275

Bạch Lộ nhìn đồng hồ, đã là hơn ba giờ sáng, cô liền mở máy tính ra lên internet.

Đã lâu cô không đăng nhập vào QQ, cô mở phần mềm lên, kết quả lại quên mất mật khẩu, lặn qua lộn lại thử nhiều lần mới đúng, vô tình nhận ra mật khẩu này được mình đổi để kỉ niệm một năm ngày cô kết hôn cùng Lương Phi Phàm.

Sau khi đăng nhập vào QQ có không ít tin nhắn, có tin nhắn từ Tần Tử Văn, bạn cô trước kia ở thành phố A, có tin nhắn của Demon từ nước Anh, còn có tin nhắn rời rạc từ các bạn học.

Bạch Lộ tay cầm ly nước mắt liếc qua đọc một lần rồi đóng lại khung đối thoại, sau đó mới mở phần tin tức ra, mắt dần tập trung. Hầu như trên tất cả các báo đều là tin tức kia lên đầu, dường như chuyện Diệp Lan bị ghen đã có thêm thông tin. Bạch Lộ cố gắng đọc hết, đọc một vòng dường như cũng đã nắm được chi tiết. Hơn một năm qua cuộc sống riêng tư của Diệp Lan tương đối hỗn loạn, thường xuyên ra vào hộp đêm nên bị nhiều người để ý, trong đó có một chi tiết là có lúc cô ta lên cơn suýt chút nữa đã bị tạm giam, có điều bởi vì quan hệ của Diệp Tử Kiệt nên mới được bảo lãnh ra.

Phía dưới có nhiều bình luận, đều là suy đoán người trong tin tức này là ai. Bạch Lộ tùy ý đọc lướt qua xem, toàn bộ thành phố A có không ít tiểu thư được nêu tên, cũng có người đoán được là Diệp Lan, dĩ nhiên nhắc cả tới Lương Phi Phàm, nhưng đều là suy đoán. Trong tất cả tin bài đều dùng

tin giả cho nên không thể xác định được, dường như càng khiến cho mọi người tò mò chú ý tới.

Bạch Lộ uống một ngụm nước ấm, sau đó tắt mục tin tức, cô ngồi thờ trước máy tính, đầu óc rối bời, dây số của Lương Phi Phàm cứ hiện lên.

Có phải cô nên gọi điện thoại cho anh không?

Cô có nên hỏi anh một chút?

Mình cứ ở chỗ này nghĩ vớ vẩn chi bằng trực tiếp đi hỏi, anh ấy chắc chắn sẽ không nói dối mình...

Nhưng cô đã hứa hẹn với anh, nếu như cô suy nghĩ rõ ràng sẽ trực tiếp đi thành phố A tìm anh, bây giờ gọi điện cho anh ấy không phải là đã bày tỏ lập trường của mình sao?

...

Ngón tay di tới di lui trên màn hình điện thoại, cuối cùng cô vẫn không gọi điện. Bạch Lộ đặt điện thoại lên bàn máy tính, lần nữa quay lại giường nằm nhắm mắt chờ trời sáng.

--

Thành phố A

Trời vừa mới tờ mờ sáng nhưng trong Diệp gia hoàn toàn rối loạn.

“Khốn kiếp!”

Diệp Tử Kiệt giơ tay đập tờ báo xuống bàn uống trà, cầm lên bình trà nhỏ trước mặt hung hãn ném vào tay trợ thủ trước mặt. Tên trợ thủ sắc mặt tái nhợt, người theo bản năng né sang bên một bên nhưng vẫn bị ấm trà đập vào trán, nhất thời có máu tràn ra, hắn không dám phản ứng lại, chỉ luôn

cúi đầu: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi Diệp lão tiên sinh. Thật sự chúng tôi đã đang ngăn chặn những bài báo này nhưng hẳn có người vẫn luôn ở sau lưng cung cấp thông tin, cho nên... Cộng thêm bọn họ cũng không chỉ mặt gọi tên nên chuyện này có chút khó giải quyết...”

“Tao mỗi tháng cho mày bao nhiêu tiền, để mày nói với tao những lời này à?”

Diệp Tử Kiệt nổi giận đùng đùng, gương mặt đã già nua run run, ông một tay theo bản năng che lấy ngực, nói mấy câu xong rõ ràng còn chưa trút giận đủ: “Tao nuôi chúng mày... nuôi đám thùng cơm chúng mày là để dùng vào những lúc này. Ngay cả chút chuyện nhỏ như vậy cũng không ngăn cản được? Vậy tao cần chúng mày để làm gì? Há?”

“Trên thế giới này không có chuyện gì là không dùng tiền để giải quyết được cả! Không cần biết hết bao nhiêu tiền, nếu như ngày mai để tao còn nhìn thấy có bao đảng thì mày không cần tới gặp tao nữa!”

Viên trợ thủ run lấy bấy sợ hãi, chỉ có thể nhắm mắt gật đầu: “Vâng, Diệp lão tiên sinh, tôi nhất định sẽ dốc toàn lực...”

“Cút!”

Viên trợ thủ lấy tay lau trán, đầu ngón tay đều dính máu, sắc mặt hẳn xám lại rời khỏi Diệp gia.

Từ cầu thang bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập, là người giúp việc đang hoảng hốt chạy tới.

“Lão gia, lão gia, không xong rồi... Tiểu thư... Tiểu thư cô ấy đang ở trong phòng tắm, đã gọi hơn nửa canh giờ nhưng không thấy phản ứng...”

Tay Diệp Tử Kiệt run run, ông đứng dậy, gương mặt vốn đang gắng gượng giờ phút này đã hoàn toàn già nua: “Chuyện gì xảy ra? Mau đưa ta

đi xem sao!”

“Lão gia, con đã về!”

Diệp Tử Kiệt vừa mới đứng dậy thì truyền tới tiếng người gọi, ông xoay người qua chỗ khác quả nhiên thấy một người đàn ông thật cao lớn xuất hiện ở cửa. Một thân âu phục màu đen làm nổi bật vóc dáng cao lớn của anh, hai tay cắm vào túi quần, gương mặt tuấn tú nhưng biểu cảm rất lạnh lùng.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 276

Diệp Tử Kiệt không ngờ lúc này Lương Phi Phàm lại tới. Thật ra hơn một năm trước ông dùng mọi thủ đoạn để hoàn thành tâm nguyện cho con gái, để cho con bé được như ý nguyện gả cho người đàn ông này, nhưng biết sau khi cưới con gái bảo bối của mình có bao nhiêu không hạnh phúc thì ông lại có bấy nhiêu hối hận.

Đây là một cuộc hôn nhân đối chác, vốn cho rằng mình dùng hết khí lực cùng thủ đoạn thì có thể buộc người đàn ông này lại, nhưng không ngờ chỉ là mình đã đẩy con gái vào bên trong một miệng núi lửa.

Sự kiêng kỵ đối với Lương Phi Phàm trong lòng ông càng ngày càng quá mức, sự chán ghét cũng ngày càng đậm, nhưng hơn một năm qua ông bởi vì con gái bảo bối Diệp Lan mà chịu đựng, lần này chuyện con gái nghiện hút bị lộ ra Diệp Tử Kiệt biết chuyện này nhất định là Lương Phi Phàm ở sau lưng giở trò quỷ.

Vậy mà bây giờ nó còn không biết xấu hổ nghênh ngang vào Diệp gia?

Diệp Tử Kiệt siết chặt tay hai bên người, gương mặt béo ú run lên một cái cho thấy thời khắc này ông có bao nhiêu kích động.

Có điều dù sao ông cũng đã chém giết trên thương trường nhiều năm, ưu tư trong lòng cho dù hỗn loạn nữa thì Diệp Tử Kiệt cũng không thể để lộ ra một xung động để Lương Phi Phàm thấy được. Ông âm thầm hít sâu một hơi, chỉ phất tay một cái, bảo người giúp việc đi xuống trước, cũng trầm

giọng căn dặn: “Đi lên lầu xem tiểu thư trước, bảo quản gia tìm chìa khóa đem mở cửa ra, có chuyện gì lại tới gọi ta.”

“Dạ.”

Người giúp việc vừa rời đi, Lương Phi Phàm cũng đứng lúc đi vào trong phòng khách. Cho tới bây giờ anh cũng đều sẽ không chủ động gọi Diệp Tử Kiệt một tiếng ‘ba’, ông ta chỉ là kẻ thù của Lương gia bọn họ, bởi vì sự tồn tại của Diệp Tử Kiệt cùng Diệp Lan khiến anh mất mát quá nhiều, bao gồm cả đứa bé anh phải bỏ hơn một năm trước, khiến người phụ nữ anh yêu phải chịu quá nhiều thống khổ. Anh có lúc, những khi nhớ Bạch Lộ đến quận thất cũng là lúc hận không đem Diệp gia nhổ tận gốc.

Hai người đàn ông này cũng chỉ mong đối phương trọn đời không thoát được, đứng trong phòng khách, trên người như ẩn như hiện khí tràng, biểu tình trên mặt đều cao thâm khó lường.

Diệp Tử Kiệt mở miệng trước: “Hôm nay không biết ngọn gió nào lại khiến Lương đại tổng tài đích thân tới? Không phải gần đây rất bận rộn sao?”

Ông nói giọng không tốt, kẻ ngốc cũng nhận ra, Lương Phi Phàm cũng không lấy làm lạ vì anh biết thật ra Diệp Tử Kiệt vẫn luôn không ưa mình.

Quãng thời gian anh vừa mới kết hôn với Diệp Lan anh đã không hề tỏ ra là con rể, Diệp gia quả thật anh rất ít tới. Có điều Diệp Tử Kiệt vô cùng chiều cố tới cảm thụ của con gái, khi đó Diệp Lan vẫn có niệm tưởng với anh cho nên ngay trước mặt con gái Diệp Tử Kiệt nói chuyện với Lương Phi Phàm cũng là khách khí.

“Lương mỗ có thời gian, cũng phải cần ông có thời gian mới được.”

Lương Phi Phàm nhú mày, nhàn nhạt trả lời một câu. Anh đưa tay cởi nút áo của âu phục ra, trực tiếp ngồi trên ghế sa lon, chân vắt chéo, nhìn

thẳng vào gương mặt đang nín giận của Diệp Tử Kiệt, miệng nhếch lên lạnh như băng: “Tôi biết ông hẳn có không ít lời muốn nói với tôi cho nên liền tới đây một chuyến. Chúng ta không sai biệt lắm cũng nhìn một năm, bây giờ ở đây chỉ có hai chúng ta, chi bằng đi thẳng vào vấn đề nói cho rõ ràng.”

Diệp Tử Kiệt hừ lạnh một tiếng, bộ mặt đối trá giữa hai người đều đã không cần, Diệp Tử Kiệt hận không thể nhào tới đem người đàn ông trước mắt này xé nát. Hẳn làm hại con gái mình như vậy, bây giờ lại vẫn ngồi trước mặt mình đáng vẻ tự đắc nhàn nhã, ông âm thầm thề độc nếu không khiến Lương Phi Phàm đau đến không muốn sống thì ông tuyệt đối không bỏ qua!

“Sao, Lương Phi Phàm anh có bản lĩnh như vậy còn cần nói chuyện với tôi?”

“Không, ông sai rồi.”

Lương Phi Phàm hơi chớp mắt, khi nói ‘không’, giọng tuy nhàn nhạt nhưng lại lộ ra uy lực: “Tôi tìm tới không phải để nói chuyện với ông, tôi chỉ muốn tới chơi bài ngựa, dĩ nhiên tôi cũng nể ông đã cao tuổi, cho ông một con đường đi.”

“...”

Diệp Tử Kiệt hừ giận dữ, tay chỉ Lương Phi Phàm, rốt cuộc cũng xé lớp mặt nạ cuối cùng ra, tức giận mắng: “Lương Phi Phàm, mày chính là một con bạch nhãn lang, ban đầu tao không nên thả hổ về rừng, bây giờ quả nhiên vô cùng hậu hoạn. Hơn một năm trước tao nên khiến cho Lương gia chúng mày không ngẩng đầu được, giữ lại con chó sói là mày khiến hôm nay mày phản lại cắn tao một cái! Tao đem đứa con gái bảo bối tao giao cho mày, mày có tư sách thừa kế tất cả sản nghiệp của Diệp Tử Kiệt ta, rốt

cuộc mày có gì bất mãn mà làm vậy với con gái tao? Lương Phi Phàm, mày...”

“Đừng tự nói mình vĩ đại như vậy.”

Lương Phi Phàm cau mày, thật sự nghe không vào. Một kẻ là tên tội phạm giết người nhưng ở trước mặt người bị hại lại giả bộ đáng vẻ như chúa cứu thế, người như vậy là có bao nhiêu khiến người ta không ưa?

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 277

Lương Phi Phàm cau mày, thật sự nghe không vào. Một kẻ là tên tội phạm giết người nhưng ở trước mặt người bị hại lại giả bộ đáng vẻ như chúa cứu thế, người như vậy là có bao nhiêu khiến người ta không ưa?

Anh đưa tay rút một điều thuốc ra, đưa lên miệng rồi đốt, nhẹ nhàng hít một hơi, khói trắng bay mù khiến gương mặt tinh xảo của anh càng thêm khó đoán. Lương Phi Phàm nheo tròng mắt: “Khoan hãy nói giống như hơn một năm trước ông là người tốt vậy, ông tốt như thế nào cũng chỉ là hơn hai mươi mấy năm trước ông dùng một ít thủ đoạn dê hèn để kiếm một cơ hội cho mình.”

Lương Phi Phàm phủi tro thuốc lá, cười nhạt: “Cũng đừng nói ông gả con gái cho tôi thì tôi phải hơn hờ vui mừng. Có những lựa chọn đều do chính các người chọn. Cho tới bây giờ tôi chưa bao giờ muốn cưới cô ta, cũng giống như cho tới bây giờ tôi cũng không lạ gì những thủ đoạn bẩn thỉu của ông để lấy được các hợp đồng. Ông cho rằng Lương Phi Phàm tôi kém hơn ông?”

Mấy từ cuối cùng anh nói cực kỳ chậm chạp, lại trầm thấp nhưng mấy chữ đơn giản như vậy biểu lộ rõ sự ngang ngược trong anh.

Anh biết rất rõ ràng tất cả những hòn đá trở ngại trước mặt mình đều là do con cáo già Diệp Tử Kiệt này lăn tới, hơn một năm nay anh vẫn luôn đè nén cơn giận của mình nhưng cả ngày lẫn đêm anh không có một ngày không nghĩ tới tình huống như hôm nay.

Bây giờ rốt cuộc được như ý nguyện, nhìn Diệp Tử Kiệt cáo già phơi bày một gương mặt già nua hoang mang, Lương Phi Phàm chỉ cảm thấy thống khoái hơn so với kí hợp đồng mấy trăm triệu.

“Lương Phi Phàm, mày dám nói với tao như vậy... Mày đừng tưởng tao năm đó đồng ý với con bé ký hợp đồng kia giao dự án Độ Giả Thôn cho mày làm, mọi thứ cũng nằm hết trong tay mày thì mày có thể so với tao. Đừng vội đắc ý.”

Diệp Tử Kiệt vừa nhắc tới Độ Giả Thôn thì vẻ mặt liền trở nên ngạo nghễ, giọng ông bình tĩnh, khinh miệt nhìn Lương Phi Phàm: “Cũng chỉ là ngựa non háu đá, người trẻ tuổi không kiên nhẫn vĩnh viễn khó làm chuyện lớn.”

“Tao biết mày không muốn cưới con gái tao, là con bé quá ngu quá ngây thơ nên mới có thể đồng ý gả cho một người đàn ông không có tình cảm với mình như vậy. Tao vì để con bé vui vẻ nên cố gắng lâu như vậy, dùng tất cả các cách chỉ để khiến mày gật đầu đồng ý cưới con gái bảo bối của tao, vốn cho rằng mày ít nhất phải hiểu một chút cái gọi là cảm ân, nhưng không ngờ mày lại cắn ngược một cái. Bây giờ mày đứng trong địa bàn của Diệp Tử Kiệt tao mà còn dám nói như vậy...”

Diệp Tử Kiệt cười trừ, tiến lên một bước đứng trước mặt Lương Phi Phàm. Chiều cao hai người chênh lệch, khí chất cũng khác biệt trời vực.

Người Lương Phi Phàm toát ra khí chất mạnh mẽ, bất kỳ người nào cũng không cách nào điều khiển.

Còn trên người Diệp Tử Kiệt lại có một cảm giác âm trầm, ông đang cực lực đối kháng Lương Phi Phàm, chẳng qua những lời ông nói là muốn ‘người trẻ tuổi không kiên nhẫn’ này có chút kiêng kỵ nhưng không ngờ từ đầu đến cuối anh vẫn giữ vẻ mặt trầm ổn lạnh lùng như tuyết trên núi, cũng không nhúc nhích chút nào càng khiến trong lòng Diệp Tử Kiệt run lên.

Có điều suy nghĩ một chút lại cảm ông đã suy nghĩ quá nhiều.

Dự án Độ Giả Thôn sau khi bọn chúng kết hôn mấy tháng mới khởi công, dĩ nhiên cũng bởi vì ông nhúng tay nên phải dừng một thời gian, cho nên bây giờ mới chỉ coi là mới vừa khởi bước. Hơn nữa trong hợp đồng Lương Phi Phàm ký thì Diệp Tử Kiệt cũng âm thầm tìm tới Sở Ủy Dạ động tay chân vào.

Diệp Tử Kiệt có chút đắc ý, hẳn bây giờ Lương Phi Phàm vẫn còn chưa biết nó đã dẫm một chân vào trong bẫy.

Không biết lát nữa khi ông nói ra người đứng giữa phụ trách hợp đồng thật ra chính là Sở Ủy Dạ của Viễn Đông đứng sau thì gã đàn ông trẻ tuổi tự tin này có thể lộ vẻ bất ngờ hay không?

“... Phi Phàm, đừng nói tao đây làm trưởng bối không dạy mày làm ăn, là người khai sinh ra được đế quốc kinh doanh của mình rồi cuộc phải có thực lực thế nào. Xem ra hai mươi mấy năm qua cha người chỉ vĩnh viễn dậm chân tại chỗ cho nên không truyền cho người được chút thủ đoạn nào. Hôm nay nếu mày đã tới cửa thì tao là bố vợ cũng sẽ tiện tay dạy cho một chút!”

Diệp Tử Kiệt đầy tự tin, dĩ nhiên hơn hai mươi mấy năm qua ông gây dựng được Diệp Thị lớn mạnh như vậy, cho dù là Lương Thị cũng không gây được ảnh hưởng tới đế chế kinh doanh của công chứng tử ông cũng có thủ đoạn của mình.

Chẳng qua những thủ đoạn này đối với Lương Phi Phàm mà nói, đều là khinh thường!

Anh có thể dùng thủ đoạn của kẻ không có liêm sỉ như vậy sao?

Hãm hại, bêu xấu, lợi dụng, phản bội... Những từ xấu xa đó cũng không thể dùng cho Diệp Tử Kiệt. Trên người hắn ta đích thị là sự thối tha rĩ ra từ đạo đức mục nát, vậy mà hắn ta vẫn không biết mình sai ở chỗ nào.

Diệp Lan có người cha như hân cũng là bi ai của Diệp Lan, mà Diệp Tử Kiệt có đứa con gái như Diệp lan cũng là sự bất hạnh của Diệp Tử Kiệt.

Trên người bọn họ có khí chất giống nhau, bọn họ muốn cái gì đều sẽ không từ thủ đoạn nào, luôn là chỉ có suy nghĩ một chiều, chỉ cần lấy được thì đó chính là thuộc về mình.

Cho nên cho dù là tính mạng của người khác đối với bọn họ mà nói cũng chỉ như là con kiến hôi.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 278

“Lúc này mày nhất định là đang nghĩ tao không thể làm gì mày. Dự án mày muốn đã có ở trong tay, bao gồm cả đồ của cha mày, mày cũng không có con cháu cho nên liền có thể không kiêng nể gì tao nữa đúng không? Ha ha.”

Ông cười nhạt, ánh mắt lộ vẻ hung ác: “Lương Phi Phàm, tao nói cho mày biết, mày muốn đập Diệp Tử Kiệt tao để leo lên không dễ dàng như vậy! Hơn một năm trước tao đã sớm biết tâm tư của mày không đơn giản. Tao coi như cũng thấy mày từ nhỏ lớn lên, mày cho rằng tao không hiểu gì về mày sao? Mày tuyệt đối sẽ không dễ dàng thỏa hiệp như vậy, cho nên quả nhiên tao không đoán sai, hơn một năm qua mày cũng coi như là nằm gai nếm mật, chỉ tiếc mày không phải Câu Tiễn, mà Diệp Tử Kiệt tao cũng không phải nước Ngô, mày sẽ không diệt được tao!”

“Phải không?”

Lương Phi Phàm nhẹ nhàng vất chéo chân, môi mỏng khẽ cong lên một cái, nhíu mắt nhìn về Diệp Tử Kiệt. So với sự nôn nóng của Diệp Tử Kiệt thì hiển nhiên anh ung dung ổn định hơn: “Nói cái gì là Câu Tiễn nước Ngô, không cần nói xa xôi như vậy, có thể đem Diệp gia ông nhỏ tận gốc hay không tất nhiên không cần liên hệ tới Câu tiễn. Diệp tổng, dự án Độ Giả thôn ông cứ như vậy tín nhiệm giao cho người trung gian sao? Ông có nghĩ tới trên thế giới này thật ra không phải ai ông cũng có thể dùng tiền mua chuộc, có vài người vẫn còn một phần lương tri tối thiểu.”

“...”

Mắt Diệp Tử Kiệt chợt lóe lên, Lương Phi Phàm vẫn bình tĩnh như vậy khiến sự tự tin trong lòng ông lão đảo muốn đổ.

Tại sao nó có thể bình tĩnh như vậy?

Dự án kia... chẳng lẽ bên mình xảy ra vấn đề gì?

Không... Không thể nào! Lúc trước đích thân ông tìm tới Sở Ủy Dạ, hai đứa bọn nó trước sau đều không hợp, huống chi khoảng thời gian này mặc dù ông bận để ý tới Diệp Lan nhưng vẫn luôn phái người chăm chăm theo sát bên Sở Ủy Dạ, căn bản không có bất cứ vấn đề gì. Lương Phi Phàm là đang tỏ vẻ vậy thôi?

...

Về mặt Diệp Tử Kiệt có sự thay đổi rõ ràng, Lương Phi Phàm mặt tỉnh bơ nhưng trong lòng rất rõ ràng, con hồ ly già này cũng không khó đối phó, anh cần từng chút từng chút đánh vào nơi hấn ta sợ hãi nhất. Kế hoạch lần này anh đã nói rồi, nếu kế hoạch thành công không chỉ đạt được mục đích của mình mà còn phải diệt trừ hậu họa vĩnh viễn.

“Tôi biết ông đã từng liên lạc với Sở Ủy Dạ, ông muốn cùng anh ta hợp tác chống lại tôi, đâm dao lén sau lưng tôi. Có điều ông quả thật đã quên mất, trước khi Sở Ủy Dạ làm tổng tài tập đoàn Viễn Đông, anh ta cần một dự án để có thể có được vị trí tổng tài một cách chắc chắn nhưng đã bị Diệp Tử Kiệt ông nhanh chân giành trước, còn nhớ rõ không?”

Diệp Tử Kiệt: “...”

Trong lòng có chút rối loạn. Dự án đấu thầu đó ông nhớ rõ, chỉ có điều ông không ngờ được hồi đó nó lại có liên quan tới việc Sở Ủy Dạ muốn leo cao.

“... Sau đó Sở Ủy Dạ phải vất vả gấp mấy lần mới có thể đền bù dự án bị ông ăn mất. Ông không biết anh ta cũng là một người đàn ông có thù tất báo sao?”

Lương Phi Phàm khẽ nhướn chân mày, khẽ cười một tiếng: “Ông luôn tự tin như vậy, cảm thấy tất cả những gì mình làm sẽ không có bất kỳ sơ suất nào, nhưng là đã quên mất ngay từ đầu khi ông liên lạc với Sở Ủy Dạ thì anh ta đã không để ông vào mắt.”

Anh đưa tay thờ ơ xoa xoa mặt đồng hồ trên cổ tay mình, môi khẽ nhếch lên vô cùng phong tình nhưng cũng lộ ra lực sát thương sắc bén: “Nếu là tôi thì tôi sẽ tự suy nghĩ lại một chút những gì mình làm có đúng hay không. Lần thứ hai, thứ ba, thứ tư ông hẹn anh ta thì anh ta mới chịu gặp ông, sau đó lại tùy tiện đồng ý yêu cầu của ông, ông thật sự cho rằng những gì ông cho anh ta thật sự đáng giá sao? Hoặc là ông có thể nghĩ như này, đối với Sở Ủy Dạ tôi dùng cách công bằng nhất khiến anh ta thua trong tình cảm, còn ông dùng thủ đoạn xấu xa suýt chút nữa khiến anh ta vĩnh viễn không có ngày vờn mình, cái nào khiến anh ta thống hận hơn?”

“...”

Sắc mặt Diệp Tử Kiệt đã hết sức miễn cưỡng, vẫn không dám tin. Người đàn ông hơn nửa đời lăn lộn trên thương trường đến lúc này lại đang cố căn rằng dùng chút khí lực cuối cùng để không gục ngã.

“Lương Phi Phàm, đừng có làm ra vẻ huyền bí. Cho dù Viễn Đông hợp tác với mày thì sao? Dự án Độ Giả thôn kia để cho mày làm xong thì thế nào? Đừng quên đồ của Lương Kiến Nam cha mày còn có một phần ở trong tay tao, mày nói xem tao có dám tiết lộ ra ngoài hay không?”

Mắt Lương Phi Phàm thâm trầm, giọng có chút ác liệt: “Ông vẫn luôn dùng thứ kia uy hiếp tôi, hôm nay tôi tới chính là để nói cho ông, muốn giữ

lại thì ông cứ giữ, nhưng nếu như có ngày thứ đó bị tiết lộ ra nửa điều thôi thì ông cũng đừng nghĩ sẽ giữ được con gái bảo bối của mình.”

“Quả nhiên là mày!”

Diệp Tử Kiệt tức giận gầm lên một tiếng: “Lương Phi Phàm! Quả nhiên là mày. Mày đã tính kế với con gái tao, mày khiến nó bị nghiện thuốc phiện, là mày!”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 279

“Mày là đồ lòng lang dạ sói, mày lại đối xử với con gái tao như vậy. Cho dù nó thích mày thì có tội tình gì, mày không thích nó thì cũng không cần tính kế nó như vậy. Mày không biết nó mới bao tuổi sao? Mày lại làm vậy với nó...”

Diệp Tử Kiệt cắn răng nghiêng lợi chỉ vào Lương Phi Phàm: “Diệp Tử Kiệt tao nhất định sẽ không bỏ qua cho mày, nhất định không bỏ qua cho mày!”

“Tôi lòng lang dạ sói?”

Lương Phi Phàm mím môi, chậm rãi đứng dậy khỏi ghế salon, ngón tay anh thon dài cài cúc áo vest, thân người cao ngất khiến người ta có cảm giác bị áp bách. Anh bước về Diệp Tử Kiệt hai bước, giọng ác liệt như được bao bởi tầng băng nhọn: “Trên thế giới này kẻ không thể mắng tôi lòng lang dạ sói chính là người của Diệp gia các người! Ông thật cho rằng tôi cái gì cũng không biết sao? Hơn một năm trước ở trong bệnh viện, người phụ nữ của tôi, đứa con của tôi là do ai tính kế? Suýt chút nữa khiến người phụ nữ của tôi bị mất mạng không nói, đứa con của tôi cuối cùng vẫn không thể giữ được. Trong hơn một năm vừa rồi cô ấy ở nước Anh, ông thật cho rằng tôi không biết các người nhiều lần muốn làm hại cô ấy sao? Nếu không phải tôi tìm người trông chừng cô ấy nửa bước không rời thì có lẽ bây giờ mạng sống của cô ấy cũng đã như đứa bé kia!”

“Diệp Tử Kiệt, nhiều năm đã qua như vậy ông dùng thủ đoạn bẩn thỉu gì để có được mọi thứ, tôi mặc kệ. Ông tính kế Lương gia của ta, hại chết cha của người phụ nữ của tôi, tôi cũng không để ý. Nhưng tôi nói cho ông... Ông khiến đứa con của tôi, khi ở trong bụng người đàn bà của tôi bị chết yếu thì ông nhất định sẽ phải trả giá thật lớn! Con gái ông đối với ông mà nói là bảo bối, là tất cả mọi thứ, ông cho rằng đứa con của tôi không phải là vậy sao? Bây giờ tôi chỉ muốn nói cho ông hai từ... Báo ứng!”

“...”

“Còn có, con gái ông nghiện hút không liên quan tới tôi, đây chính là cô ta tự làm tự chịu!”

Lời này của Lương Phi Phàm một chút cũng không giả. Ban đầu anh chỉ tính kế để Diệp Lan lên giường với người khác, có điều người kia cũng không phải là anh sắp xếp, anh còn đặc biệt hỏi Quan Triều, đại khái thật sự là ý trời. Người lên giường với Diệp Lan đêm hôm đó là một con nghiện, đêm hôm đó hai người bọn họ đều uống quá nhiều, sau khi thỏa mãn dục vọng mới phát sinh chuyện hút thuốc phiện kia.

Nhưng đối với anh mà nói anh không chút nào cảm thấy Diệp Lan đáng thương, có một số việc anh không cần ra tay thì cô ta đã ở dưới vực sâu vạn trượng, đây không phải ý trời thì là cái gì?

Cho nên anh thuận theo dòng nước khiến cô ta càng bị nghiện nặng, thuốc phiện sau này cô ta hút quả thật do anh cho người tìm từ nước ngoài mang về, nếu cô ta đã dính vào thuốc phiện thì anh dứt khoát khiến cô ta cai không được.

“Trong tay ông có đồ bất lợi cho Lương gia, trên tay tôi cũng có đồ bất lợi cho Diệp gia ông, nếu như ông là người biết điều thì bây giờ chúng ta có thể giải quyết trong hòa bình. Hai ngày nữa tôi sẽ tìm luật sư soạn đơn ly dị, nhớ bảo con gái ông ký tên vào đơn.”

Lương Phi Phàm sau khi nói xong những lời này liền xoay người, đi về phía cửa chính.

Mặt Diệp Tử Kiệt nhăn nhó, một tay ông ôm lấy ngực mình, sắc mặt tái nhợt, tay kia run rẩy chỉ theo bóng lưng cao ngất càng ngày càng xa, miệng há ra như muốn nói điều gì nhưng không thể, thân thể chao đảo một cái, toàn thân co quắp ngã xuống ghế salon không nói được tiếng nào.

May có người giúp việc đúng lúc đi tới, thấy bộ dạng này của ông liền vội vàng chạy tới đỡ: “Lão gia, lão gia, ngài không sao chứ?”

“... Thuốc, đem thuốc cho ta... Cần tới.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 280

Bạch Lộ vừa tới LATI liền thấy các đồng nghiệp nữ trong bộ phận thiết kế đang tụ tập tám chuyện sôi nổi. Không thấy cô từ cửa thang máy đi ra, mọi người vẫn còn đang hăng say nói chuyện.

Đồng nghiệp A: “Không phải chứ? Nhanh như vậy sao? Tôi nói Bạch tổng rất có thủ đoạn mà, cậu nhìn xem, ban đầu chúng ta thật đúng là nhìn lầm, hóa ra cô ta coi trọng trong phải là Ôn gia, hóa ra người cô ta coi trọng chính là Lương Phi Phàm ở thành phố A!”

“Hôm đó các cô không biết đâu.” Đồng nghiệp B lập tức góp lời: “Hôm đó tôi đi tìm cô ta, kết quả không mở cửa phòng làm việc, bên trong lại còn truyền tới âm thanh khiến người ta đỏ mặt. Các cô đoán, ngày đó Lương tổng tới công ty chúng ta lại vào thẳng phòng làm việc của Bạch Lộ, hai người đó làm gì bên trong?”

“...”

“Oa!”

Mọi người nhất thời ồn ào, có mấy người đã có chồng lại như sói như hổ: “Có thật không? Hóa ra hai người bọn họ có chuyện mờ ám sao?”

“Tôi nghe nói Bạch Lộ trước kia chính là người đàn bà của Lương tổng, hình như hồi đó còn gây ồn ào rất lớn ở thành phố A, hồi đó Lương tổng còn tuyên bố với truyền thông rằng muốn kết hôn với cô ta. Không biết sau

đó chuyện gì xảy ra khiến hai người bọn họ không thành, sau đó Lương tổng liền kết hôn với thiên kim tiểu thư của Diệp thị.”

“Vậy Bạch Lộ không phải là tiểu tam sao?”

Đồng nghiệp C lộ vẻ coi thường: “Các cô cũng đừng nhìn bộ dáng đầy thanh thuần của cô ta, loại đàn bà này trong xưởng đã dơ bẩn. Loại đàn ông cực phẩm như Lương tổng, các cô nói cô ta có thể buông tha sao? Chẳng trách ở trong phòng làm việc cũng có thể làm chuyện ấy.”

Đồng nghiệp B lập tức nổi theo một câu đầy chua chát: “Cho nên không phải đã nói sao, không có thủ đoạn thì trong xã hội này không thể nào sống sót. Cô nhìn Bạch Lộ, thứ nhất là trực tiếp được lên chức vụ Giám đốc thiết kế, thật sự cho rằng cô ta có năng lực sao? Còn không phải là dựa vào kỹ năng trên giường sao, với vóc dáng cô ta đàn ông nào mà chịu nổi được.”

“Ha ha, tôi cũng nghĩ như vậy.”

“...”

“Ài, ở trong xã hội này chính là như vậy. Nếu cô có bản lĩnh thì cô làm gì cũng được, đừng nói là Giám đốc thiết kế, cho cô điều hành cả công ty cũng là chuyện nhỏ...”

“...”

Đàn bà vĩnh viễn đều có sự ganh ghét, dĩ nhiên sự ganh ghét kia có mấy phần là do mình không có được nhưng khi thấy người khác có sẽ sinh ra ghen tị.

Miệng lưỡi người đời - 4 từ này Bạch Lộ cũng không phải không biết hàm nghĩa trong đó. Cô vẫn luôn không quá quan tâm người khác đánh giá mình thế nào, dẫu sao cũng là người không liên quan, nói gì là chuyện của

người ta, nếu là người thật sự biết điều sẽ cũng không đánh giá ác ý người khác.

Nhưng cho dù không muốn để ý tới, những lời châm chọc này truyền đến tai mình, nói mình vẫn thờ ơ thì là gạt người. Cô cũng không phải là thánh nhân gì, cô dĩ nhiên cũng có hỉ nộ ái ố, cô thừa nhận giờ khắc này quả thật có chút tức giận, muốn tới trước mặt những người kia nói cho ra lẽ, muốn nói cho bọn họ biết cô tới vị trí này đều dựa vào thực lực của mình.

Ý niệm này vừa mới xuất hiện trong đầu Bạch Lộ thì bỗng nhiên trên vai xuất hiện thêm một bàn tay.

Cô sửng sốt một chút, quay mặt lại liền thấy Ôn Chiêu Nhân đang đứng bên cạnh, một tay anh đỡ lưng cô, một tay đè bả vai cô, nhìn cô cười nhẹ một tiếng, một lát sau mới đưa tay lên miệng suyt một cái.

“...”

Bạch Lộ còn chưa hiểu anh ta có ý gì thì Ôn Chiêu Nhân đã buông vai cô ra, sau đó bước tới đám người trong bộ phận thiết kế đang tụm lại, vẫn bàn tán xôn xao, nước miếng văng tung tóe. Đồ mình không có được, thấy người đàn bà khác có được liền hung hăng đạp xuống cũng sẽ cảm thấy thống khoái.”

Cái này chính là điều xấu xí trong lòng người.

“À, các cô nói xem, Bạch Lộ này rốt cuộc có quan hệ gì với Ôn gia chúng ta không?”

“Cái này, tôi... A...”

“...”

“Ôn... Ôn tổng.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 281

Có người vừa quay người lại liền thấy Ôn Chiêu Nhân đứng ở phía sau, mặt tái mét sợ hãi. Mọi người rối rít xoay người, tờ báo trong tay vội vàng giấu ở sau lưng. Từng người từng người bước ra đứng thật chỉnh tề như thấy quỷ, mà nhìn phía sau Ôn Chiêu Nhân những người phụ nữ lắm chuyện này cũng thấy Bạch Lộ đứng ở cách đó không xa, lần này biểu tình trên mặt lại càng đặc sắc.

“Chuyện Bạch tổng có quan hệ bất chính với tôi, chuyện nghiêm trọng như vậy tại sao không đến hỏi tôi là người trong cuộc? Để tôi trả lời vấn đề của các người không phải sẽ chuẩn xác hơn sao?”

Ôn Chiêu Nhân lười biếng nhướn lông mày, nhếch miệng lên cười đầy tà khí, nghe vào giống như đùa bỡn nhưng có thể cảm nhận được sự sắc lẹm: “Từ khi nào bộ phận thiết kế của LATI lại thành nơi cho các cô tám chuyện vậy? Nếu như tôi nhớ không lầm thì bây giờ hẳn là giờ làm việc, bình thường các cô cũng có thái độ làm việc như vậy sao? Bây giờ công việc bên ngoài quá dễ tìm cho nên các cô chỉ cần làm việc qua loa lấy lệ như vậy?”

“Ôn tổng, chúng tôi biết lỗi rồi, sau này chúng tôi không dám nữa!”

Trưởng phòng thiết kế biết chuyện không ổn liền vội vàng nhảy ra xin lỗi, nơm nớp lo sợ nói: “Chúng tôi chính là hồ đồ nói bậy bạ, đảm bảo sau này cũng không dám nữa. Ôn tổng, mong ngài hạ thủ lưu tình.”

Ôn Chiêu Nhân vẫn nhàn nhạt cười, đưa tay chỉ: “Nói xin lỗi với tôi không có tác dụng, phòng này của các cô đã thuộc về Bạch tổng quản lý, các cô còn không có ý thức được cấp trên của mình rất cuộc là ai?”

Anh tiến lên một bước, từ trên cao nhìn xuống trưởng phòng thiết kế, chậm rãi đưa tay nâng thẻ tên trước ngực người kia, lời lẽ tình rui nhưng lộ ra sự chèn ép: “Trưởng phòng Lý, nếu như tôi nhớ không lầm thì cô đã làm ở LATI hơn 5 năm, vị trí giám đốc thiết kế này cô vẫn luôn cho rằng sẽ thuộc về cô, có điều đột nhiên lại có người tới chiếm lấy, cô trước kia vẫn cho rằng mình có thể lấy lại nó dễ như trở bàn tay, cho nên những chuyện này đều là do cô làm vào, phải không?”

“...”

“Tôi hy vọng các cô có thể hiểu là, tôi cất nhắc bất kỳ một người nào cũng là có lý do. Các cô cho rằng người tôi đưa lên sẽ là người đàn bà từ trên giường tôi leo xuống sao? Đây là cố ý sỉ nhục nhân phẩm của Ôn Chiêu Nhân tôi phải không? Mặc dù háo sắc là bản tính của đàn ông nhưng cách làm việc của tôi ở trong lòng các cô cũng chỉ là như vậy?”

Trong giọng nói nhàn nhạt của Ôn Chiêu Nhân không có từ nào là không sắc bén.

Mọi người sớm đã lo sợ, lúc này nghe anh nói như vậy lại càng không dám hó hé nửa lời.

Ôn Chiêu Nhân nhìn Bạch Lộ ở cách đó không xa, đưa tay vỗ vai trưởng phòng một cái: “Các cô cùng là phụ nữ, có những lời các cô có thể nói, có những lời không thể nói, tôi tin các cô so với người khác càng biết. Được rồi, không cần nói xin lỗi tôi, trưởng phòng Lý, cô hãy nói xin lỗi Bạch tổng đi, bây giờ bộ phận thiết kế các cô đều do Bạch tổng quản lý, cô có thể tiếp tục ở chỗ này làm trưởng phòng hay phải cuốn gói đi cũng là một câu nói của Bạch tổng.”

“...”

“Ôn tổng...”

“Đừng nói với tôi, hãy nói với Bạch tổng đi, tôi còn có việc, đi trước.”

Ôn Chiêu Nhân nói lại mấy câu rồi nhanh nhẹn rời đi, mọi người đứng tại chỗ tái mét, từng người ta nhìn người, người nhìn ta nhưng không ai dám nhìn Bạch Lộ.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 282

Bạch Lộ biết đây là Ôn Chiêu Nhân vì mình nói chuyện, ở trước mặt những người này tạo uy tín cho mình, nhưng không biết tại sao cô chỉ thấy tẻ nhạt vô vị.

Bởi vì trong lòng đang hỗn loạn của cô luôn nghĩ tới chuyện khác, cô không nói gì, chỉ tiến lên mấy bước cầm lấy tờ báo trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Đưa mắt quét qua gương mặt từng người, cô chỉ nhẹ nhàng nói một câu:

“Đàn bà thành công dựa vào đàn ông không gọi là bản lĩnh thật sự, dựa vào chính mình mới là bản lĩnh. Bạch tổng tôi có phải bản lĩnh thật sự hay không tôi tin rằng thời gian có thể chứng minh, các cô cứ chờ xem là được!”

Nói xong lời này, Bạch Lộ man theo tờ báo, xoay người đi thẳng vào phòng làm việc.

...

Vào phòng làm việc, Bạch Lộ nắm chặt tờ báo, thân thể gầy yếu tựa vào cánh cửa, đầu ngón tay trắng bệch.

Ở trước mặt người ngoài cô có thể cậy mạnh, nhưng khi chỉ còn một mình, những ưu tư trong lòng kia tạo ra mùi vị không thể miêu tả được.

Giờ tờ báo trong tay lên, dòng chữ to đùng chạy ngay trang nhất.

Hôn nhân giữa Lương thị và Diệp thị ở thành phố A sắp kết thúc.

Phía dưới viết rất dài, đại khái nói về hôn lễ hơn một năm trước của Lương Phi Phàm cùng Diệp Lan, sau đó nói tình hình Diệp Lan gần đây, tình hình Diệp thị gần đây, dĩ nhiên cngx có tình hình Lương thị.

Trong bài báo cũng không nhắc tới tên Bạch Lộ cô chút nào nhưng nội dung lại nói xa nói gần ám chỉ Lương Phi Phàm.

Bởi vì chuyện Diệp Lan nghiện thuốc phiện còn chưa thực sự ra ánh sáng nhưng người ở thành phố A không thể không biết vị tiểu thư kia là Diệp Lan, còn Lương Phi Phàm ở giờ phút quan trọng này muốn ly hôn đơn giản khiến người ta có cảm giác là qua sống phá đồ và rời đi.

Mi Bạch Lộ nhăn lại, xem xong bài báo này, lật sang trang sau còn có phần tin tức kinh tế, cổ phiếu Lương thị hôm nay giảm 2%.

...

Chẳng lẽ vì tin tức anh ấy cùng Diệp Lan ly dị sao?

Dẫu sao Diệp thị cùng Lương thị vẫn luôn là quan hệ hợp tác, hôn lễ hơn một năm trước cũng rất náo động, người ngoài dĩ nhiên không biết Diệp Lan đã làm những chuyện thương thiên hại lý gì, chỉ biết bây giờ có thể cô ta đang nghiện thuốc phiện, mà Lương Phi Phàm là chồng lại ở vào thời điểm vợ hoạn nạn phải sạch sẽ...

Hành động như vậy không thể không có chuyện mọi người sẽ nghi ngờ nhân phẩm của bản thân Lương Phi Phàm.

Lương thị cùng Diệp thị trước kia là có quan hệ hợp tác, sau đó là đám cưới, người ngoài dĩ nhiên không biết các loại nguyên nhân bên trong, trai

tài gái sắc kết hôn tất nhiên không phải là chuyện lạ, có ai có thể tưởng tượng được Diệp Lan làm người có bao nhiêu áp lực, Diệp Tử Kiệt làm người có bao nhiêu vô sỉ?

Nhưng trong tình hình này, Lương Phi Phàm đột nhiên muốn ly dị, mọi người dường như đã quên đi chuyện Diệp Lan nghiện thuốc phiện mà đem ánh mắt thương cảm cùng đồng tình dành cho cô ta.

Trong xã hội này phụ nữ vẫn luôn có được sự thông cảm nhất định, có những thời điểm ánh mắt mọi người không nhất định sẽ để ý tới thật giả đúng sai mà chỉ đồng cảm cho một tình huống nào đó.

Lương Phi Phàm là người cao cao tại thượng không thể cả đời độc thân, là người tất cả phụ nữ có thể ngắm không thể chạm, người đàn ông như vậy khiến cho tất cả những người đàn ông khác cũng phải âm thầm ghen tị.

Bạch Lộ di chuột, trên máy tính là tin tức về chuyện ly hôn, phía dưới có rất nhiều bình luận bị phân cực trái chiều tương đối nghiêm trọng, có chút ủng hộ nhưng hơn 70% là phản đối.

Mặc dù Lương Phi Phàm không phải là minh tinh nhưng bị bàn tán như vậy đối với anh cũng không phải là hiện tượng tốt gì, trong công ty người nắm quyền tất nhiên là vô cùng quan trọng.

Bây giờ Lương Phi Phàm đã bị nhắc tới là hình tượng vong ân phụ nghĩa, cổ phiếu Lương thị tất nhiên sẽ bị giảm, tiếp tục như vậy đến lúc đó Diệp thị đứng ra tranh thủ sự đồng tình của dư luận, đối với Lương Phi Phàm mà nói sẽ càng thêm bất lợi.

Bạch Lộ buông con chuột trong tay, đưa tay day day huyệt thái dương đang mơ hồ đau nhức, ánh mắt lại lướt qua bài báo.

Ở trang nhất là ảnh hôn lễ của Lương Phi Phàm cùng Diệp Lan đi vào nhà thờ, ở giữa là một tia chớp xé toạc tấm hình giống như ý nói hôn nhân

của hai người này đã đi tới trang cuối...

Nhưng trong lòng Bạch Lộ vô cùng nặng nề, không có yên tâm như trong tưởng tượng, cũng không chút nào cảm thấy vui vẻ mà nhiều hơn lại là lo lắng.

Trước vẫn luôn suy nghĩ vấn đề thân phận của mình.

Lương Phi Phàm đã có gia đình nhưng lại nắm lấy cô không chịu buông tay, nhưng bây giờ anh ấy thật sự đã phải sạch quan hệ với Diệp Lan, vậy mà cô một chút cũng không vui.

Là lo lắng cho anh ấy sao?

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 283

Không thể chối, cô đích thực là đang lo lắng cho anh. Có chút tình cảm vẫn luôn lắng đọng ở trong lòng mình, cho dù là khinh thường nhưng khi thấy họ gặp chuyện ta vẫn sẽ cảm thấy lo lắng mà không thể mặc kệ.

Bạch Lộ cầm điện thoại lên, đầu ngón tay nhẹ lướt trên màn hình, nhiều lần muốn bấm dây số dù đã xóa nhưng vẫn luôn ghi nhớ trong lòng kia, nhưng cuối cùng vẫn là không đủ dũng khí.

Không biết phải nói như thế nào, người đàn ông không gì là không thể như Lương Phi Phàm hẳn có thể tự giải quyết đi?

Huống chi, lúc trước cô đã nói với anh, khi mình suy nghĩ rõ ràng sẽ tới thành phố A tìm anh.

Bạch Lộ, mày đã nghĩ rõ ràng sao?

Đã từng có người khi ở nước Anh hàng đêm đều lăn lộn khó ngủ, ngay cả nhớ tới ba từ “Lương Phi Phàm” cũng sẽ đau đến khó mà thở được, có phải máy đã quên mất hay không?

Điều khiến cô không thể quên nhất chính là, bởi vì suốt một tuần ăn không thể nuốt, ngủ không thể ngon khiến thân thể cô không chịu nổi phải đi bệnh viện.

Cô một mình ngồi ở hành lang dài trong bệnh viện tại nước Anh xa xôi, bên cạnh có một đôi vợ chồng, người phụ nữ bụng to, người đàn ông ôm vợ đầy hạnh phúc, em bé trong bụng đột nhiên đưa chân đạp người phụ nữ một cái, người phụ nữ mừng rỡ kêu lên... Hình ảnh như vậy càng khiến cảm giác cô đơn của cô thêm rõ ràng.

Thời điểm đó cô thật khổ sở, cô cũng đã từng có một đứa bé, đã từng cảm thấy hạnh phúc như cô gái ngay bên cạnh vậy, nhưng chỉ trong chớp mắt tất cả mọi thứ đều tan như bọt biển.

Lương Phi Phàm dường như chưa bao giờ nói dối cô, nhưng những điều đẹp đẽ anh cho cô, những lời cam kết của anh với cô đã từng xinh đẹp đến dường nào thì khi vỡ tan cũng sắc bén khiến cô đau dường ấy.

...

Cô thật sự đã nói với mình, cho dù cả đời này cũng gặp lại anh cũng sẽ không lại lựa chọn ‘phá kính nặng tròn’ nữa, dù biết những lựa chọn của anh đều là do tình thế ép buộc không biết phải làm sao nhưng đời người sao có thể hoàn mỹ như vậy?

Đã từng buông bỏ mình đã chứng tỏ đối với anh mà nói mình cũng không phải quan trọng nhất.

...

Nhưng là tại sao lại vẫn khổ sở như vậy?

Nhất là khi thấy tin tức như này, nơi chỗ sâu nhất trong trái tim cô có phải hay không vẫn tồn tại một sự trông đợi? Mong mỗi anh vì mình mới lựa chọn ly dị, mong mỗi anh lần nữa lại độc thân, mong mỗi hạnh phúc trước đây của anh và cô bị dừng lại, bây giờ cuối cùng lại có thể?

...

Bạch Lộ đưa tay ôm lấy đầu, cả người thân thờ ngòai, đầu rồi bởi thoáng qua rất nhiều hình ảnh cô không cách nào khống chế được, những hình ảnh kia đều liên quan tới cô cùng Lương Phi Phàm.

Trong thân thể cô giống như có hai linh hồn, một trái một phải tạo thành cô, khống chế suy nghĩ của cô, lúc này chúng đang giao chiến nhưng người thống khổ nhất vẫn là cô.

...

Thành phố A, phòng Tổng giám đốc của Lương thị.

Một tay Lương Phi Phàm tùy ý lật tập tài liệu trước mặt, một tay kẹp điều thuốc, khắp căn phòng đều đã tràn ngập mùi thuốc lá nồng nặc, toàn bộ thân thể anh lẫn khuất dưới màn khói mù, u ám không rõ.

Quan Triều đứng đối diện trầm ngâm một lúc mới lên tiếng: “Lương tổng, lúc này tin tức bên ngoài bất lợi cho chúng ta quá nhiều, thật sự cứ để mặc mọi chuyện phát triển như vậy sao? Tôi cảm thấy nếu cứ để tiếp tục như vậy thì những cổ đông trong công ty có thể sẽ không ngồi yên, đến lúc đó...”

“Không liên quan.”

Lương Phi Phàm cau mày, ngón tay kẹp điều thuốc chậm rãi giơ lên, anh lại hít một hơi, giọng nói có chút thâm trầm: “Mới có chút tệ hại thế này còn muốn truyền thông thổi phồng một chút, những lão già cổ đông kia cũng chỉ muốn túi mình đầy, khi họp hội đồng quản trị tôi biết làm thế nào để trấn an bọn họ.”

Quan Triều mím môi, vẫn là có chút không hiểu mục đích của Lương Phi Phàm là gì.

Thật ra bây giờ tiền bạc bọn họ có rất nhiều, có thể phản bác lại những bài báo kia. Nói thí dụ như chứng cứ Diệp Lan hơn một năm qua không ngừng cùng người đàn ông khác lên giường, thí dụ như chứng cứ cô ta bị nghiện, còn có chứng cứ bất lợi với Diệp Tử Kiệt... đều có thể dễ dàng khiến Lương thị một đêm xoay mình. Nhưng Lương tổng trước sau cũng không chịu ra tay, Quan Triều không hiểu rốt cuộc Lương tổng đang chờ cái gì?

Lương Phi Phàm khép tài liệu trong tay lại đưa cho Quan Triều, đưa tay dụi điếu thuốc đang bốc khói trong tay rồi lại đốt cho mình một điếu, hít hai hơi mới chậm rãi nói: “Có phải cậu nghĩ không ra, cần gì phải để cho Lương thị rơi vào khốn cảnh như vậy? Hơn nữa nếu những dự án kia bây giờ bị kêu ngừng thì Lương thị sẽ tổn thất rất nghiêm trọng.”

Quan Triều gật đầu.

“Tôi đang đánh cuộc.”

Mang toàn bộ Lương thị ra đánh cuộc, đánh cuộc cơ hội cuối cùng của mình.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 284

Lương Phi Phàm híp mắt, giọng nhàn nhạt, lấy ngón cái nhẹ nhàng xoa điếu thuốc, gương mặt tuần tú được chiếc đèn trên đỉnh đầu chiếu xuống lộ ra mấy phần mềm mại. Quan Triều dường như trong nháy mắt biết điều gì, lại nghe Lương Phi Phàm nói: “Tôi đã từng vì Lương thị mà buông cô ấy, bây giờ tôi đang chờ cô ấy quay lại tìm tôi. Tôi đã cố gắng làm mọi thứ, nếu như cô ấy còn không chịu tới thì dùng Lương Thị để bồi thường cũng coi như là đường lui sau cùng của tôi.”

Quan Triều: “...”

Lương tổng là nói tới Bạch Lộ đi? Anh biết Bạch Lộ đã từ nước Anh trở lại, cũng biết Lương tổng đi tới thành phố C chính là vì muốn gặp Bạch Lộ. Có thể vì một người phụ nữ mà vứt bỏ Lương thị, cái giá này có phải là quá mức điên rồ không?

“Lương tổng...”

“Quan triều, cậu đi theo tôi nhiều năm như vậy hẳn biết tính khí tôi, chuyện tôi đã quyết định thì cậu không cần nói thêm nữa, trong lòng tôi hiểu rõ.”

Lương Phi Phàm phụt ra một làn khói khiến anh càng trở nên mị hoặc, mấy ngày nay anh vẫn luôn ở lại Lương Thị, hút thuốc rất nhiều khiến thần thái anh không được sáng láng như trước nhưng trong sự lười biếng này vẫn có mùi vị thâm trầm đặc trưng của Lương Phi Phàm.

Quan Triều nghe được giọng anh, từng câu từng chữ: “Ba ngày, đây là giới hạn tôi tự ra cho mình, nếu như cô ấy thật sự không muốn tôi, lúc ấy tôi sẽ quyết định tiếp.”

“...”

“Mấy ngày này cậu phải đẩy thêm những tin tức bất lợi về Lương Phi Phàm, có gì tội tệ hơn thì cứ để nó tồi tệ hơn, không chỉ trong thành phố A mà cả các thành phố khác, hiểu không?”

Suốt 4 ngày, Bạch Lộ ở thành phố C nhưng vẫn có thể đọc được tin tức liên quan tới thành phố A, các bài báo liên quan tới Lương thị.

Cũng chỉ là một cuộc hôn nhân của nhà giàu nhưng bởi vì dính dáng tới các quan hệ lợi ích, cuối cùng lại biến thành Lương Phi Phàm bỏ rơi vợ. Bạch Lộ mặc dù không phải người trong cuộc nhưng cũng là người có liên quan, người ngoài không biết những chuyện này nhưng cô là biết rất rõ ràng.

Tình hình diễn biến thành như vậy chắc chắn là do Diệp thị điều khiển phía sau, chẳng qua cô không hiểu, người như Lương Phi Phàm tại sao không phản bác, lại để mặc cho báo chí công kích anh, công kích Lương thị? Không phải anh ấy coi Lương thị quan trọng hơn tất cả mọi thứ sao?

Ném tờ báo trong tay vào thùng rác, Bạch Lộ lắc đầu tự nhủ với mình đây đều là chuyện của Lương Phi Phàm, cô không cần phải để tâm tới, người đàn ông như anh sao có thể để Lương thị khống chế cứ như vậy mà sụp đổ?

Đưa tay day huyệt Thái Dương có chút đau nhức, Bạch Lộ vừa lật tài liệu trước mặt thì đột nhiên có tiếng gõ cửa, cô thuận miệng trả lời một câu,

có người đẩy cửa đi vào, Bạch Lộ ngẩng mặt lên liền phát hiện ra là trưởng phòng thiết kế.

Một phụ nữ hơn ba mươi tuổi, Bạch Lộ nhớ tên của cô ấy là Lý Vụ Tiêu. Có lẽ đã kết hôn rồi, nhà còn có hai đứa nhỏ, đã làm ở LATI không ít năm, chức vụ Giám đốc thiết kế này hẳn là của cô ta nhưng cuối cùng lại rơi xuống đầu Bạch Lộ. Cũng bởi vì lý do này cho nên người phụ nữ này từ sau khi Bạch Lộ tiến vào LATI đã không ít lần ở sau lưng vu khống hãm hại Bạch Lộ. Chuyện tin tức về Lương Phi Phàm lần trước cũng là cô ta đầu tiên đưa ra, có điều ngày hôm đó Ôn Chiêu Nhân ở trước mặt mọi người lại chỉ nói mấy câu không nặng không nhẹ, người phụ nữ này dĩ nhiên tim đập rộn lên.

Đợi 4 ngày không thấy có bất cứ động tĩnh gì, trong thời gian này cô ta có đi tìm Ôn Chiêu Nhân nhưng mấy ngày này đúng lúc Ôn Chiêu Nhân không có ở thành phố C, cuối cùng rốt cuộc vẫn phải ngoan ngoãn đến tìm Bạch Lộ. Thật ra nếu cô ta không đến thì Bạch Lộ cũng đã quên mất chuyện ngày đó.

Loại đưa chuyện sau lưng này nếu như người quá để ý thì đời của người sẽ có bao nhiêu mệt mỏi?

“Bạch tổng...”

Lý Vụ Tiêu nhỏ giọng kêu một tiếng, hai từ đơn giản nhưng rõ ràng lộ ra mấy phần không cam lòng. Bạch Lộ cũng không bất ngờ, cô ta vẫn luôn nhìn mình không thoải mái, bây giờ rõ ràng là tới nói xin lỗi, dĩ nhiên lại càng không thoải mái.

Bạch Lộ đặt bút trong tay xuống, tư thái ưu nhã ngồi ở bàn giám đốc, trên mặt lạnh tanh không có bao nhiêu biểu tình: “Trưởng phòng Lý, cô đến tìm tôi có chuyện gì?”

“...”

Lý Vụ Tiêu không mở miệng, hai tay khẽ nắm vào nhau để phía trước, Bạch Lộ đợi một hồi thấy cô ta còn chưa mở miệng trên mặt đã biểu lộ vẻ không muốn, cô liền cười một tiếng: “Trưởng phòng Lý, nếu như còn chưa nghĩ xong muốn nói gì với tôi thì mời cô đi ra ngoài, tôi còn phải sửa không ít thiết kế.”

“Tôi có lời muốn nói.”

Bạch Lộ nhú mi, thấy người phụ nữ trước mặt đầy vẻ không cam lòng, cô có chút muốn xem có thật cô ta có thể nói ra câu: “Thật xin lỗi.”

“Bạch tổng, nói thật, đích xác là tôi bất mãn cô đột nhiên từ trên trời rơi xuống. Tôi ở LATI cố gắng suốt 6 năm, thanh xuân của tôi, tất cả cố gắng cùng tinh lực của tôi đều dâng hiến cho LATI. Có lẽ cô sẽ nói LATI cũng cho tôi không ít chỗ tốt, không sai, nhưng tôi vẫn luôn cho rằng vị trí của cô ngồi bây giờ sẽ là của Lý Vụ Tiêu tôi, không ngờ nửa đường cô lại đột nhiên xuất hiện. Tôi ghét cô cũng không phải không có lý do, mọi người đều là phụ nữ, nếu cô là tôi cô sẽ thờ ơ sao? Còn chuyện tôi ở trong phòng làm việc nói chuyện thị phi về cô, quả thật là tôi sai. Tôi biết Ôn tổng cùng Lương tổng là bạn tốt cho nên anh ấy che chở cô, cũng chính là đáng đời tôi. Thật sự hôm nay tôi vốn đi vào muốn nói xin lỗi cô, nhưng là bây giờ tôi lại hận không đem được tất cả lời trong lòng nói hết ra...”

Bạch Lộ cười không nói, bút đang kẹp trong ngón tay gõ nhẹ xuống tài liệu, âm thanh nhỏ dường như không nghe thấy. Cô chờ người phụ nữ đối diện này có thể nói ra ‘lời trong lòng’ gì.

- -

Sant: Hẹn các bạn thứ 2 <3

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 285

Lý Vụ Tiêu hít sâu một hơi: “Tôi mặc kệ cô có thật sự là có bản lĩnh hay không, nhưng đừng ở trên lập trường của tôi mà nói... cô thật sự là dựa vào đàn ông tiến vào, chẳng lẽ cô không thấy như vậy sao?!”

“Cô vừa vào là LATI nhận được dự án này, căn bản là Lương tổng của Lương thị hy sinh phần lớn lợi ích để hợp tác với LATI chúng ta. Tại sao cô vừa nhận chức lập tức liền có dự án cho cô làm, cô cảm thấy đây là tình cờ? Mặc dù tôi lớn lên ở thành phố C này nhưng danh tiếng Lương thị lớn thế nào ai cũng biết, bởi vì dự án này nên tôi đã tìm hiểu về Lương tổng, chuyện hơn một năm trước của cô và Lương tổng dĩ nhiên tôi cũng tra ra được. Tôi biết một người bạn làm truyền thông ở thành phố A, cô ấy đã nói cho tôi biết hơn một năm trước cô ở thành phố A đã đi làm ở EC, cô có ngày hôm nay tất cả đều do một tay Lương tổng cất nhắc, tôi không nói sai chứ?”

“...” Bạch Lộ im lặng không lên tiếng, tay vẫn ngoáy bút theo bản năng dừng một chút, trong mắt cô có chút thất thần. Đúng vậy, đích thân anh ấy cất nhắc nâng đỡ cho mình, không có Lương Phi Phàm thì thật sự không có Bạch Lộ ngày hôm nay.

“Tôi không biết giữa cô cùng Lương tổng có phải thật sự có gì hay không, dĩ nhiên những chuyện này với tôi không có bất kỳ quan hệ gì, chẳng qua là tôi khó chịu! Cho dù cô không phải dựa vào Ôn tổng để đi lên

thì cũng là dựa vào Lương tổng đi lên, cô có tư cách gì quơ chân múa tay với chúng tôi.”

“Nhưng khiến tôi cảm thấy càng mắc cười, cô lại còn biết cùng Lương tổng ở trong phòng làm việc làm chuyện như vậy. Bạch tổng, người gõ cửa hôm đó chính là tôi, tôi nghe rất rõ ràng. Nếu cô đã có người đàn ông như Lương tổng che chở, cô lại tới cướp vị trí vốn thuộc về tôi làm gì? Đối với cô mà nói vị trí này dễ như trở bàn tay nhưng với tôi mà nói, muốn có được thì phải phấn đấu nhiều năm như vậy, cuối cùng lại tan như bọt biển!”

“Có lúc, có chút đàn bà, tôi rất ghen tị với cô. Lương tổng có lẽ thật sự yêu cô, nếu không cũng sẽ không ly dị vợ ở thành phố A. Người bạn làm truyền thông kia nói cho tôi, mấy ngày nay toàn bộ thành phố A đều là đầu rơi máu chảy, cổ phiếu Lương thị cũng không biết rơi đến mức độ nào, còn cô thì sao? Vẫn ngồi ở chỗ này hưởng thụ tất cả những gì người đàn ông kia tạo ra cho cô, cô lại còn vẫn mặt dày cho rằng cô có được đều nhờ thực lực của mình. Tôi thật sự không biết thực lực cô ở chỗ nào? Cô không biết tất cả mọi thứ cô có ngày hôm nay đều do người đàn ông kia cho cô sao? Tôi không phải tới bất bình thay anh ta, chẳng qua tôi không cam lòng, không cam lòng cho chính mình! Cô muốn chúng tôi ngoan ngoãn im miệng, nhưng cô lại gây ra chuyện gì?”

“Điều tôi phải nói chính là những lời này, cô không muốn nghe cũng được, chẳng qua tôi vẫn không phục, một chút cũng không phục. Cùng lắm cô khiến tôi rời khỏi LATI thì cô cứ nói thẳng, đơn từ chức tôi đã chuẩn bị sẵn.” Lý Vụ Tiêu tiến lên một bước, lấy ra đơn từ chức đặt lên bàn làm việc của Bạch Lộ, nhỏ giọng nói: “Coi như cho tới bây giờ tôi vẫn không phục cô, Bạch tổng, tôi gọi cô một tiếng Bạch tổng chẳng qua chỉ vì quy củ của công ty. Đứng ở góc độ đàn bà, tôi cũng không đồng tình với cô, cô cho rằng mình giỏi lắm sao?” Cô khẽ cười một tiếng, lộ ra mấy phần khinh miệt, sau đó xoay người rời khỏi phòng làm việc của Bạch Lộ.

‘Cạch’ một tiếng, bút trong tay Bạch Lộ rơi xuống tập tài liệu, âm thanh rất nhỏ nhưng cũng khiến lòng Bạch Lộ khẽ hơi trầm xuống một cái.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 286

Có lúc, có chút đàn bà, tôi rất ghen tị với cô. Lương tổng có lẽ thật sự yêu cô, nếu không cũng sẽ không ly dị vợ ở thành phố A.

Người bạn làm truyền thông kia nói cho tôi, mấy ngày nay toàn bộ thành phố A đều là đầu rơi máu chảy, cổ phiếu Lương thị cũng không biết rơi đến mức độ nào, còn cô thì sao?

Vẫn ngồi ở chỗ này hưởng thụ tất cả những gì người đàn ông kia tạo ra cho cô, cô lại còn vẫn mặt dày cho rằng cô có được đều nhờ thực lực của mình.

Tôi thật sự không biết thực lực cô ở chỗ nào? Cô không biết tất cả mọi thứ cô có ngày hôm nay đều do người đàn ông kia cho cô sao? Tôi không phải tới bất bình thay anh ta, chẳng qua tôi không cam lòng, không cam lòng cho chính mình! Cô muốn chúng tôi ngoan ngoãn im miệng, nhưng cô lại gây ra chuyện gì?’

Trái tim Bạch Lộ từ từ thắt lại, cô không nhịn được đưa tay ôm lấy đầu mình, khó khăn nuốt nước miếng một cái nhưng vẫn cảm thấy trái tim đau đớn quá lợi hại, đến bây giờ vẫn không thể bình tĩnh lại.

Thật ra Lý Vực Tiêu nói cũng chỉ là nói lấy, cô hoàn toàn có thể không để ở trong lòng. Nhưng là tại sao, cuối cùng mấy câu nói kia lại cứ ám ảnh trong đầu cô, làm thế nào cũng không xóa bỏ được.

Hơn một năm trước cô ở thành phố A đã đi làm ở EC, cô có ngày hôm nay tất cả đều do một tay Lương tổng cất nhắc... Cô có hôm nay cũng thật là bởi vì một Lương Phi Phàm.

Cô biết gần đây thành phố A rất không yên ổn, gần đây Lương thị vô cùng không khởi sắc, nhưng cô không dám gọi một cuộc điện thoại cho anh, rốt cuộc là bởi vì...

Thật chỉ là không dám, hay là quyết tâm muốn vạch rõ giới hạn giữa cô và anh? Hơn một năm trước cô quyết tâm nhìn cùng anh ly dị, sau khi thấy anh cưới Diệp Lan, trong lòng cô cảm thấy không cam lòng thế nào cũng chỉ có cô là rõ ràng nhất. Cô vẫn luôn cho là trái tim mình tổn thương như nào, đứng dưới cuồng phong sậu vũ thống khổ thế nào cũng chỉ có mình cô rõ ràng nhất, nhưng cô không biết hóa ra cô vẫn luôn có một chiếc ô che mưa lớn nhất trên thế giới này... Cảm giác này quả thật không biết phải hình dung thế nào.

Giống như là có trong dự liệu nhưng lại giống như ngoài ý liệu.

Thật giống như trong lòng vẫn luôn hiểu Lương Phi Phàm vẫn luôn trông nom mình, nhưng lại hình như muốn mình không biết điều đó. Đến thời khắc này cô mới biết, thật ra cũng không phải không hiểu, chẳng qua là làm khó dễ trái tim mình. Hơn một năm trước là anh làm chuyện có lỗi với cô cho nên bây giờ bất kể anh làm cái gì thì dường như cô cũng không muốn hiểu.

Nhưng sau khi Lý Vụ Tiêu xông vào nói những lời kia, cô giống như bị người đập một phát vào gáy vậy, đột nhiên tỉnh lại, trong đầu đều hiện lên những gì bọn họ từng có với nhau trong hai năm qua. Thời điểm Sở Úy Dạ tới tìm cô năm đó, hỏi cô vấn đề gì đến lúc này cô vẫn nhớ rõ ràng, khi đó cô nhận định... đời của mình chỉ có một con đường, cuối con đường chính là một Lương Phi Phàm.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 287

Hai tay Bạch Lộ run run, không khống chế được lấy điện thoại ra bấm dãy số gọi đi, đến khi ý thức được thì điện thoại đã ở trạng thái nói chuyện. Từ loa điện thoại truyền tới giọng đàn ông trầm thấp, giống như đã cách xa cả thế kỷ rồi cô mới nghe được, giọng bên kia phảng phất sự bất ngờ, cũng phảng phất sự vui mừng cùng mấy phần rõ ràng đang kiềm chế: “A lô, tại sao em không nói gì?”

Tay Bạch Lộ run lên, đưa điện thoại áp vào tai nghe. Lương Phi Phàm nhẹ nhàng thở ra một cái: “Bạch Lộ, anh biết là em, nếu đã gọi điện thoại cho anh thì hãy nói chuyện với anh, được không?”

“...”

“Em đã suy nghĩ xong rồi sao? Bây giờ em gọi điện có phải nói cho anh quyết định của em?”

“...”

“Bạch Lộ!” Giọng Lương Phi Phàm trầm trầm, hốc mắt Bạch Lộ ươn ướt, lại nghe giọng dịu dàng của anh: “5 ngày 5 đêm nay anh vẫn luôn đợi em gọi điện, em không biết được vừa rồi thấy số điện thoại của em khiến anh vui mừng biết bao nhiêu đâu. Anh rất nhớ em, để anh tới thành phố C hay em tới thành phố A?”

Đã suy nghĩ kỹ sao? Bạch Lộ thật ra cũng không biết có phải mình đã suy nghĩ kỹ rồi không, hoặc là cô có suy nghĩ không? Mấy ngày qua có rất nhiều tin tức đều bất lợi cho Lương thị, cô mặc dù luôn tự nhủ không nên đọc, không nên quan tâm nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được. Vì lo lắng cho anh, dù ngoại miệng không chịu thừa nhận nhưng trong lòng mình không cách nào tự đánh lừa.

Cô chẳng qua là không có cách nào bước tới.

Cho nên vừa rồi Lý Vụ Tiêu đi vào nói những lời kia giống như trong nháy mắt điểm đúng huyết của cô, vì vậy cho tới lúc này một bước để bước qua cánh cửa kia giống như bị Lý Vụ Tiêu đẩy một cái, cô giống như bị thần xui quỷ khiến gọi một cuộc gọi.

Nhưng khi anh nghe máy, giọng thâm trầm bên kia mang theo sự đè nén khiến cô có một loại cảm giác ngay cả chính mình cũng không nói rõ ràng được... Cô vẫn không nói gì, Lương Phi Phàm cũng im lặng, nhưng không ai ngắt cuộc gọi cả.

Hai người cách nhau một cơn sóng điện thoại, chỉ có thể nghe tiếng thở thay nhau vang lên giữa sự yên tĩnh của cuộc gọi. Lòng Bạch Lộ từ từ trầm xuống, lúc này cô mới phát hiện hóa ra mấy ngày nay tâm tư của cô đều không an định, để bây giờ nghe hơi thở vững vàng của anh mới khiến lòng cô chậm rãi lắng đọng theo.

Thật ra thì, nguyên tắc của mình quan trọng sao? Có lẽ là quan trọng, có những nguyên tắc này mới tạo ra con người cô, nhưng con người sống trong thế giới này cả đời rồi cuộc để làm gì?

Có một người khiến trái tim người xao động như thế, khiến người khó mà quên, khiến người ở giữa đêm khuya thanh vắng trần trọc trở mình, thậm chí khiến trái tim người đau đớn... Nhưng cũng người đó khiến người

hạnh phúc, khiến người thỏa mãn, cho người lãng mạn, thậm chí luôn dẫn dắt người đi về phía ước mơ của mình...

Như vậy thì nguyên tắc cá nhân còn quan trọng sao?!

Lý Vụ Tiêu nói đúng, cô bất quá chỉ vì không cam lòng cho nên mới một mực nhấn mạnh chính mình dùng năng lực để leo lên vị trí này, nhưng chỉ cần quay đầu lại liền thấy sau lưng vẫn luôn có một cánh tay mạnh mẽ đẩy mình về phía trước. Cũng có lúc cô nhấn tâm đẩy anh ra, nhưng dường như anh chưa bao giờ buông mình...

Hơn một năm trước anh buông cô, cô vẫn luôn nghĩ là do thứ anh muốn theo đuổi quan trọng hơn cô nhưng thật ra cũng không hoàn toàn đúng như vậy, cô biết trên người anh có quá nhiều gánh nặng khiến anh không thể điều khiển được hết. Tại sao yêu anh ấy như vậy cô lại không thể vì anh ấy lo lắng một ít, thay anh ấy gánh một ít nặng?

Bạch Lộ đột nhiên có loại cảm giác như trút được gánh nặng, nhưng dù há miệng muốn nói, đôi môi mọng đỏ nhúc nhích nhiều lần lại vẫn không có dũng khí nói ra được dù chỉ một từ.

Vừa lúc nghe được đầu bên kia có một giọng đàn ông quen thuộc: “Lương tổng, tới giờ ngài uống thuốc rồi.”

“...” Trái tim Bạch Lộ run lên, âm thanh luôn vướng trong cổ họng rốt cuộc cũng thoát ra được.

“Anh thế nào?” Cô nghe được tiếng ho nhẹ của Lương Phi Phàm, khi lần nữa mở miệng giọng anh rõ ràng có chút mệt mỏi: “Không có gì, chỉ hơi cảm một chút.” Vừa nói anh lại ho khan mấy tiếng.

Trái tim Bạch Lộ thắt lại. Cô cùng Lương Phi Phàm sống với nhau một thời gian cũng biết thân thể người đàn ông này khỏe mạnh không thể tả, trước kia anh có huấn luyện viên riêng, cũng thường xuyên rèn luyện thân

thể, mấy bệnh cảm mạo nóng sốt này dường như không thể liên quan tới anh, ít nhất cho tới bây giờ Bạch Lộ chưa bao giờ thấy anh bị bệnh. Không ngờ bây giờ anh lại bị cảm, còn phải uống thuốc.

“...”

“Tình hình Lương thị không tốt lắm phải không?” Cô mím môi, giống như từ từ mở ra đề tài, sau đó mới lần lượt đề cập tới chuyện chính.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 288

Lương Phi Phàm không trả lời trực tiếp câu hỏi của cô, chỉ nói: “Bạch Lộ, em muốn biết Lương thị thế nào thì em có thể trở về thành phố A một chuyến, từ thành phố C tới thành phố A cũng chỉ là mấy giờ bay.”

“Còn có, bây giờ điều anh quan tâm nhất không phải là Lương thị, anh quan tâm nhất chính là câu trả lời của em cho câu hỏi vừa rồi, em định lúc nào trả lời anh?”

Ánh mắt Bạch Lộ chợt lóe, dù không đối mặt với Lương Phi Phàm, dù đã quen thuộc với anh không thể hơn nữa nhưng khi đột nhiên anh hỏi cô vấn đề như vậy khiến tim cô không khống chế được đập mạnh. Cô cứ luôn có cảm giác được đầu thai làm người khác, bởi thật ra khoảng thời gian này bị hành hạ không chỉ có anh mà còn cả chính cô...

Cô vẫn không trả lời thẳng vấn đề của anh, Lương Phi Phàm nín nhịn, lặp lại một lần: “Câu trả lời của em là gì?”

Bạch Lộ hít sâu một hơi, bình tĩnh nói: “Em gọi cho anh không phải để nói với anh chuyện này, em chỉ muốn hỏi anh một chút, tình hình Lương thị có phải rất tệ hại không, thật ra em...”

“Những chuyện khác anh không có hứng thú nghe.”

“...”

“Nếu em còn chưa cân nhắc kỹ vậy thì cứ tiếp tục cân nhắc, dĩ nhiên anh không ngại chuyện em gọi điện hàng ngày, điện thoại của anh luôn mở hai tư trên hai tư. Còn có, chuyện thứ hai anh muốn nói, đơn ly dị với Diệp Lan mặc dù bên phía Diệp gia có chút trở ngại nhưng anh đã chuẩn bị, lập tức anh sẽ thành một người đàn ông độc thân, mặc dù đã kết hôn hai lần nhưng anh vẫn luôn mong đợi có thể cưới lần ba, chỉ cần em không ngại anh là được.”

“...”

“Anh có buổi họp, cứ vậy đã.” Bạch Lộ còn chưa kịp phản ứng thì bên kia Lương Phi Phàm đã cúp điện thoại rất quả quyết.

Từ trong điện thoại truyền tới tiếng tút tút lạnh như băng khiến trong lòng Bạch Lộ có cảm giác lo được lo mất, luôn cảm thấy Lương Phi Phàm hình như đang cùng cô chơi một trò chơi thả bắt, một khắc trước vẫn còn đang nói với cô về ly dị, về tam hôn, còn bảo cô không nên chê anh thì một giây kế tiếp lại lập tức cúp điện thoại.

Cái này rõ ràng là cố ý nhưng lại khiến cô cam tâm tình nguyện nhảy vào.

Không nhịn được khẽ thở dài một hơi, ngón tay nhỏ của Bạch Lộ từ từ vuốt màn hình điện thoại, môi khẽ cong lên một cái... Lương Phi Phàm, câu trả lời kia em muốn tự mình bay đến nói cho anh.

Thành phố A.

Lương Phi Phàm uống thuốc cảm Quan Triều đưa, đem ly nước đặt sang một bên, sắc mặt anh không tốt lắm, gạt tàn trên bàn chứa đầy tàn thuốc. Quan Triều đi theo anh nhiều năm như vậy vẫn luôn biết dạ dày của anh không phải rất tốt, hơn nữa với chuyện ăn uống trước giờ đều hết sức cẩn

thận, nhưng mấy ngày nay Lương tổng vì Bạch tiểu thư thật sự là hao tổn tâm huyết. Dĩ nhiên, anh một mình đợi ở Lương thị cũng cũng có liên quan tới Diệp thị.

Mặc dù tất cả chuyện này cũng coi như do anh tính toán, nhưng đối phương là Diệp thị tất nhiên cũng không thể coi thường. Diệp Lan bên kia vẫn không chịu ký giấy ly dị, cái này dĩ nhiên là ý của Diệp Lan. Bọn họ không chịu ký, cộng thêm tình hình tương đối nghiêm trọng nên chỉ có thể tạm thời giữ ổn định. Có điều cũng may, coi như chính thức thắng trận đối đầu với Diệp thị, Lương tổng không cần phải cố ký người bên Diệp gia nữa. Quan Triều biết bây giờ anh chỉ có một tâm tư chờ Bạch tiểu thư tới, nhưng cũng đã 3 ngày, Lương tổng dày vò thân thể mình như vậy sao có thể chịu được.

Người đàn ông trước giờ đều sống trong nhung lụa, mấy ngày nay dường như chỉ uống cà phê, tùy tiện ăn chút đồ, hơn nữa hút thuốc lại giống như rồng phun lửa, cái dạ dày này chịu được mới kì quái, cộng thêm lạnh ẩm khó chịu khiến anh hơi bị cảm, mấy ngày hôm trước còn hơi sốt, hôm nay không biết đã giảm chưa. Có điều Quan Triều bất ngờ phát hiện, lần này mình mang thuốc vào, sắc mặt Lương tổng dường như đã khá hơn nhiều. Khóe mắt chân ày kia rõ ràng mang theo thần sắc vui thích. Vậy thì người vừa gọi điện tới anh cũng đoán được, là Bạch tiểu thư đi? Nhìn bộ dáng xem ra không phải Lương tổng chủ động liên lạc mà là Bạch tiểu thư bên kia chủ động gọi tới.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 289

“Lương tổng, buổi chiều còn có cuộc họp Hội đồng quản trị, lúc này tình hình Lương thị không được tốt lắm, các cổ đông đều đứng ngồi không yên, những người trước phản đối lần này lại bắt đầu rục rịch.”

“Tôi biết.” Lương Phi Phàm đưa tay bóp đầu mình, ngón tay lộ rõ xương khớp từ từ day huyết Thái Dương, giọng anh trầm thấp khàn khàn vì bệnh những vẫn hấp dẫn như cũ: “Những thứ này đều trong dự liệu của tôi, điều tôi mong muốn cũng nhanh đến bên cạnh tôi, tất cả những thứ khác đều có thể giải quyết.”

Quan Triều biết ‘điều mong muốn’ trong miệng Lương Phi Phàm là điều gì, cuộc điện thoại vừa rồi anh cũng nghe đại khái, có điều lúc này thần thái Lương Phi Phàm rất tiêu tụy, anh vẫn không nhận được nói: “Lương tổng, ngài cứ như vậy cũng không phải biện pháp. Tôi đã tìm bác sĩ, sau cuộc họp ngài hãy để cho bác sĩ khám một chút đi.”

Lương Phi Phàm xua tay: “Không cần, tôi không sao.” Anh đứng dậy, lại ho khan mấy tiếng, bưng ly cà phê bên cạnh uống một ngụm, tay chỉ vào tập tài liệu: “Chuẩn bị tài liệu một chút rồi cùng tôi vào họp.”

Quan Triều không còn cách nào khác, biết tính cách của Lương Phi Phàm, chuyện anh không muốn làm thì người khác có ép cũng không được, ít nhất là Quan Triều ép chắc chắn không được, bất quá... có lẽ Bạch tiểu thư tới sẽ có biện pháp.

Lương tổng cứ tiếp tục như vậy nữa chắc chắn sẽ không ổn, có lẽ ngài ấy cho rằng mình như người sắt, ban ngày vẫn luôn ở lại Lương thị làm, buổi tối cũng không đi về nghỉ ngơi. Mặc dù trong phòng làm việc cũng có phòng nghỉ nhỏ nhưng ngài ấy trước sau đều là người có yêu cầu rất cao, bây giờ lại chỉ tùy tiện ăn uống, mỗi ngày uống mấy ly cà phê đen, dạ dày nhất định là không chịu nổi.

Bây giờ bị cảm, chỉ uống mấy viên thuốc có lẽ cũng không chữa lành được bệnh.

Thành phố C.

Bạch Lộ đưa tay thu dọn lại bản thiết kế đã sửa xong, nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã sắp đến giờ ăn trưa. Hôm nay cô muốn làm xong sớm công việc, sau đó đặt vé lúc chạng vạng bay đến thành phố A.

Dự án hợp tác với Lương thị cơ bản đã sửa xong hết rồi. Bản thiết kế cô cùng Hàn Chấn Đông phụ trách lúc đầu mặc dù không quá thuận lợi nhưng sau khi kết hợp ý kiến của hai người lại rất tốt. Bạch Lộ cho rằng bản thiết kế lúc này hẳn đã ở trong tay Ôn Chiêu Nhân, không ngờ được sau khi cô vừa ra khỏi phòng làm việc lại gặp Hàn Chấn Đông.

Hai người cùng sửng sốt một chút. Bạch Lộ chuẩn bị sang phòng Ôn Chiêu Nhân, phòng ngay bên cạnh phòng làm việc của cô, nhưng thư ký nói Ôn Chiêu Nhân hai ngày tới đều không có mặt ở công ty.

Hàn Chấn Đông cầm bản thiết kế tới, thấy Bạch Lộ liền cười một tiếng: “Bạch tổng, xin lỗi, bản thiết kế chậm mấy ngày.”

Mấy hôm nay trong lòng Bạch Lộ luôn suy nghĩ về chuyện của Lương Phi Phàm, vẫn cho rằng bản thiết kế đã sớm hoàn thành, không ngờ công việc hậu kỳ tất cả đều do một mình Hàn Chấn Đông làm. Trong lòng cô có

chút áy náy, mời anh vào phòng làm việc của mình, sau khi xem qua bản thiết kế mới nghiêm túc nói: “Cảm ơn anh, tôi vẫn luôn cho rằng bản thiết kế đã xong, mấy ngày nay đều do anh chỉnh lại sao? Thật xin lỗi, dự án này đến khi đưa ra thị trường tôi sẽ viết tên anh ở phía trước.” Dự án lớn như vậy một khi đưa ra thị trường cũng sẽ gây được tiếng vang nhất định, cho nên tên kiến trúc sư viết ở trước hay sau vẫn có sự khác nhau đủ lớn.

Huống chi ở trong làng thiết kế, một tác phẩm gây tiếng vang sẽ khiến thanh danh của kiến trúc sư lan xa vô cùng, đó cũng là chuyện ai cũng muốn. Nhưng không ngờ Hàn Chấn Đông lại lắc đầu: “Không cần khách khí như vậy. Có lẽ người khác không biết nhưng tôi rất rõ ràng, mặc dù bản thiết kế này là tôi vẽ lại theo sự thống nhất của hai chúng ta nhưng tinh túy trong đó đều là ý của Bạch tổng.” Anh cười có chút áy náy: “Thật ra tôi phải cảm ơn cô mới đúng, nếu không phải là cô thì có lẽ tôi không có cơ hội học hỏi được nhiều điều như vậy. Trước kia nghe nói nơi như SG thì người như tôi không có cơ hội vào được, bây giờ sau khi gặp cô rồi tôi mới lần đầu tiên cảm thấy ngưỡng cửa cao như vậy, câu nói đó không phải không có đạo lý.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 290

“...” Bạch Lộ mấp máy môi, có chút lúng túng.

Hàn Chấn Đông dừng một chút, nhìn Bạch Lộ, đột nhiên đứng dậy, khi Bạch Lộ còn chưa kịp phản ứng thì anh đưa tay nắm lấy cổ tay Bạch Lộ. Mắt Bạch Lộ thoáng vẻ khiếp sợ, tay liền co lại nhưng Hàn Chấn Đông không chịu buông.

“...” Bạch Lộ không biết đây là thế nào, anh ta định làm gì?

“... Hàn...”

“Bạch tổng... Tôi biết quan hệ của em với Lương tổng không cạn, ngày đó ở trong phòng họp anh ta làm khó dễ em như vậy tôi cảm thấy mình đặc biệt khôì hài. Đối với em mà nói, thật ra thì tôi... thật ra thì tôi cũng có chút thích em, có lẽ em cảm thấy tôi không tự lượng sức mình. Sau hôm đó tôi liền lên mạng tìm kiếm thông tin về em một chút, hóa ra hơn một năm trước em cùng Lương tổng đã có hôn ước...”

Bạch Lộ: “...”

“Có điều tôi vẫn rất thích em. Bây giờ tôi nói với em như vậy có thể tôi vẫn là kẻ không biết tự lượng sức mình, nhưng cảm giác ấm áp này tôi không cách nào không chế. Tôi không cần câu trả lời của em, tôi biết em không thể nào thích tôi.”

“Chỉ là tôi rất muốn gặp em, chỉ cần thấy em tôi liền cảm thấy rất thỏa mãn. Tôi không có ý gì khác, cũng không cưỡng cầu gì em, tôi chỉ muốn đem tình cảm của mình nói với em một lần, như vậy đời này tôi sẽ không có tiếc nuối.”

“...”

Hàn Chấn Đông nói một mạch, sau đó phản ứng lại có chút ngượng ngùng. Ban đầu là mi mắt thông xuống, sau đó buông cổ tay Bạch Lộ ra, cầm áo khoác đặt trên ghế sa lon: “Những gì muốn nói tôi đã nói xong, sau này tôi không biết chúng ta có còn cơ hội gặp mặt nữa hay không nhưng hôm nay có thể cho em biết tâm ý của tôi, tôi biết cả đời mình sẽ không hối hận.”

“Gặp lại.”

Đến tận khi Hàn Chấn Đông đi ra khỏi phòng làm việc rồi Bạch Lộ vẫn chưa phản ứng kịp. Không phải bị hù dọa bởi sự bày tỏ của anh ta, cũng tất nhiên không phải vì Hàn Chấn Đông. Cô chỉ là có chút thảng thốt với lời của anh ta...

“Tôi không có ý gì khác, cũng không cưỡng cầu gì em, tôi chỉ muốn đem tình cảm của mình nói với em một lần, như vậy đời này tôi sẽ không có tiếc nuối.”

“Hôm nay có thể cho em biết tâm ý của tôi, tôi biết cả đời mình sẽ không hối hận.”

Đúng vậy, có vài người không có gì cả nhưng lại có nhiều dũng khí để làm một chuyện như đi đánh bạc chỉ để đời mình không phải hối tiếc. Lại có nhiều người trông như có rất nhiều thứ nhưng lại thiếu thốn nhất là dũng khí.

Rõ ràng là mong muốn nhưng lại không dám đưa tay giành lấy.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 291

Sau khi kết thúc cuộc họp, Lương Phi Phàm ho càng nặng hơn. Lấy nước ấm cho anh anh cũng không chịu, mấy ngày nay cũng không nghỉ ngơi tốt, tinh thần không tốt anh cũng không chịu nghỉ ngơi, cà phê vẫn luôn uống như vậy khiến miệng cũng cảm thấy đắng ngắt.

Sau khi cuộc họp kết thúc, những cổ đông trong Hội đồng quản trị được trấn an không ít. Dầu sao hai năm qua sau khi Lương Phi Phàm nhận lấy Lương thị vẫn luôn làm rất tốt công việc, những người này chỉ là người góp vốn vào Lương thị, suy tính cũng chỉ là nghĩ cho túi tiền của mình mà thôi.

Lương Phi Phàm hứa hẹn với bọn họ như hơn một năm trước hứa hẹn bọn họ vậy, chỉ cần 3 ngày có thể làm cho Lương thị cải tử hồi sinh, dĩ nhiên bọn họ ngoan ngoãn im miệng. Quan Triều đem tài liệu đã chuẩn bị trong tay tới giao cho Lương Phi Phàm, chỉ nghe anh trầm giọng nói: “Cậu đi về nghỉ ngơi trước đi.”

Quan Triều trầm ngâm một chốc rồi rụt rè nói: “Lương tổng, hôm nay cũng không về nghỉ sao?”

“Nghỉ ở đâu cũng giống nhau.” Lương Phi Phàm đưa tay bóp mũi: “Chuẩn bị cho tôi thuốc cảm, tối tôi sẽ uống.”

Quan Triều không biết phải làm sao, chỉ có thể làm theo. Sau khi anh chuẩn bị thuốc liền đặt trên tủ đầu giường trong phòng nghỉ ngơi của Lương Phi Phàm, trước khi đi lại thấy Lương Phi Phàm ho rất nhiều.

Đến khi người đều đi, phòng làm việc lớn như vậy khiến người ta có cảm giác trống trải, yên tĩnh tới mức ngay cả âm thanh máu lưu chuyển trong cơ thể mình cũng có thể nghe rõ ràng.

Lương Phi Phàm lần đầu tiên có cảm giác chờ đợi này, thời gian đối với anh mà nói cũng đã thành một loại đau khổ. Hai ngày qua mỗi ngày anh đều đếm thời gian, một phút lại một phút chờ cô có thể tới. Cô đã từng nói chỉ cần suy nghĩ được rõ ràng cô sẽ tới thành phố A, vừa rồi nhận được điện thoại của Bạch Lộ khiến anh thật rất kích động.

Hóa ra trong lòng cô ấy cũng không phải hoàn toàn không có mình, cô ấy cũng quan tâm mình. Cho nên anh mới cố ý như gần như xa, bởi vì biết đây là cơ hội duy nhất, một cơ hội cuối cùng, nếu như không gây khó dễ thì có lẽ thật sự không mang được cô ấy trở lại.

Đưa tay day huyệt Thái Dương đang mơ hồ đau, tay kia của anh khép lại tài liệu. Thật ra cũng không có quá nhiều chuyện phải xử lý, anh nhắm mắt dưỡng thần, tựa sâu vào ghế giám đốc, cổ họng có chút ngứa ngáy lại ho khan lợi hại, anh liền đứng dậy đi tìm thuốc uống.

Quan Triều đã phân loại thuốc cẩn thận, Lương Phi Phàm lấy một ly nước, vừa mới ngược cổ lên đưa thuốc trong tay cho vào miệng liền nghe thấy phòng làm việc lạch cạch vài tiếng, hẳn có người đi vào. Anh cau mày, cho là Quan Triều quay trở lại, uống hết ngụm nước, cũng không quay đầu lại, nói: “Quan Triều sao? Tôi đang trong này uống thuốc, cậu quay lại có chuyện?”

“...”

Bên ngoài không có tiếng đáp lại. Lông mày Lương Phi Phàm khẽ nhăn lại, anh đặt ly nước xuống tủ đầu giường, thân thể cao lớn đi ra ngoài cửa nhìn lướt qua nhưng một bóng người cũng không thấy. Với vừa rồi là mình nghe nhầm?

Lương Phi Phàm đưa tay đề lên cục ức ở cổ họng, dứt khoát đẩy cửa phòng nghỉ đi thẳng ra ngoài... Một tay anh vẫn luôn nhét vào túi, tay kia đang bóp cổ họng đang không được thoải mái, chân bước ra khỏi phòng nghỉ anh liền cau mày ngược mắt lên, nhưng một giây kế tiếp thân thể cao ngất đột nhiên cứng đờ. Không thấy Quan Triều, có điều cũng không phải anh nghe lầm, quả thật là có người tiến vào. Có lẽ là do anh triều tư mộ tượng lâu như vậy nên đến khi cô thật sự đứng trước mặt mình lại khiến anh kích động, lần đầu tiên quên mất mình phải phản ứng như thế nào.

Bạch Lộ mặc một chiếc áo màu hồng nhạt đính các hạt màu vàng, phía dưới là một chiếc quần jean bó sát người, đi một đôi giày đơn giản, sau lưng là một chiếc ba lô nhỏ, tóc thật dài được buộc thành đuôi ngựa khê dùng đưa sau lưng.

Lương Phi Phàm chợt nhớ tới từ rất xa xưa, lần đầu tiên nhìn thấy cô thì cô cũng là phong cách này, lối ăn mặc của tuổi trẻ. Khi đó cô còn mới lên Đại học, là bạn học của Tĩnh Tiêu, khi đó anh từng thấy cô nhưng ấn tượng cũng không phải là quá sâu sắc. Đến khi khiến anh thật sự có ấn tượng là ngày đầu tiên anh tới EC thấy cô đang núp ở trong thang máy khóc thầm.

Hóa ra một hình ảnh đã lâu như vậy, bây giờ cô gái này bỗng nhiên xuất hiện ở trước mình khiến Lương Phi Phàm có cảm giác giống như luân hồi.

Cô thật giống như cho tới bây giờ cũng không thay đổi. Không, cũng có sự thay đổi, khí chất của cô đã thay đổi hoàn toàn, nhưng bất kể cô trở nên như thế nào thì vẫn như thường lệ có thể khiến anh động tâm. Cô rất cuộc đã tới. Tay Lương Phi Phàm đang nhét túi quần theo bản năng siết chặt, sau đó buông lỏng. Anh đứng tại chỗ không nhúc nhích, chỉ có coi người thâm thúy kia không chớp mắt nhìn người phụ nữ ở trước mặt mình.

Bạch Lộ bị anh nhìn có chút lúng túng, bỗng nhiên cũng không biết phải làm sao. Từ thành phố C đến thành phố A mất hơn hai giờ bay, cô xuống máy bay liền không chờ đợi đến ngay Lương thị. Lúc này đã là giờ tan làm,

công ty không có mấy người, cô ở dưới lầu trùng hợp gặp phải Quan Triều đang chuẩn bị về nhà. Thấy Bạch Lộ, Quan Triều rất bất ngờ nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm. Anh nói cho Bạch Lộ: “Lương tổng mấy ngày nay sức khỏe rất kém cỏi, Bạch tiểu thư qua đây hy vọng có thể khuyên nhủ Lương tổng, bảo anh ấy tới bệnh viện kiểm tra một chuyến là tốt nhất. Anh ấy cảm có chút nghiêm trọng, có lẽ vẫn còn bị sốt nhưng tôi nói thì Lương tổng không nghe.”

Cảm, bị sốt...

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 292

Bạch Lộ nhìn xuống thờ dài, cô chưa từng thấy Lương Phi Phàm bị bệnh, mà giờ khắc này người đàn ông đứng trước mặt mình trước sau vẫn luôn có thần thái trầm ổn lạnh lùng đã lộ ra mấy phần tiều tụy, khóe mắt chân mày cũng mang theo sự mệt mỏi. Cô đau lòng. Anh không mở miệng nói chuyện nhưng cô đã đứng trước mặt anh, đã không có gì cần phải kiêu cách, xốc lại ba lô trên vai, cô tiến lên một bước.

“Quan Triều nói sức khỏe của anh... A...” Lời còn chưa dứt thì cổ tay cô bỗng nhiên bị người nắm lấy, sau đó thân hình cao lớn của Lương Phi Phàm tiến đến kéo cô vào trong ngực mình, không cho cô cơ hội nói hết lời đã đưa tay giữ lấy gáy cô.

Bạch Lộ: “Lương Phi Phàm!”

“Nói cho anh, sao em lại tới đây?”

“...”

“Là quan tâm anh, lo lắng cho anh, vẫn muốn anh, là em lựa chọn lần nữa trở lại bên cạnh anh, tha thứ cho anh, đúng không?” Lương Phi Phàm đưa môi vào gần sát cô, mùi cơ thể của cô anh không ngửi thấy vì đang bị cảm, mũi anh bị nghẹt, nhưng cảm xúc mềm mại này ở trong tay mình, trong lồng ngực mình lại rất chân thật. Anh hít sâu một hơi, giọng hơi khàn vì bệnh nhưng lại hấp dẫn kiểu khác: “Bảo bối, nói cho anh, anh đang

không phải nằm mơ, em thật sự ở trước mặt anh, em thật sự tự mình tới thành phố A tìm anh sao?”

“Lương Phi Phàm...” Bạch Lộ nhỏ giọng gọi tên anh, hai tay đang rủ xuống bên người từ từ chủ động đưa lên ôm lấy hông anh, chỉ cảm thấy thân thể cường tráng của Lương Phi Phàm đột nhiên cứng đờ. Chốc lát sau anh ôm cô càng chặt hơn, giọng anh trầm thấp cùng hơi thở phả vào tai cô: “Trả lời vấn đề vừa rồi, tại sao tới đây, muốn anh sao?”

Bọn họ từng có vô số lần thân mật nhưng lúc này vẫn khiến Bạch Lộ tim đập mạnh hơn, có chút xấu hổ vì với chuyện làm tình cô sẽ không tỏ ra chủ động. “Em muốn anh”, ba chữ đơn giản như vậy nhưng lại giống như có sức nặng ngàn cân, cũng không phải là cô keo kiêu biểu đạt ra ngoài mà với cô mà nói nó quá mức trân quý.

Môi cô mấp máy, hồi lâu sau rốt cuộc vẫn kiễng chân lên hôn vào đôi môi khô ráp của anh.

Cô chỉ muốn chạm nhẹ rồi đẩy ra nhưng Lương Phi Phàm nhanh chóng đưa tay giữ lấy gáy cô, từ bị động biến thành chủ động hôn cô thật sâu. Môi anh vuốt ve môi cô, hô hấp của anh có chút rối loạn, nặng nề gặm nhấm bờ môi của cô. Bạch Lộ phát ra âm thanh mơ hồ nhưng lại càng kích thích anh, anh nhắc cả người cô lên ôm thật chặt, giọng nói chứa bao nhiêu nhớ nhung: “Anh không biết em hôn anh như vậy có nghĩa là gì, mặc dù em cái gì cũng không chịu nói nhưng em đã tới đây anh sẽ không tay em ra nữa, em chạy không thoát đâu.”

Lương Phi Phàm ôm lấy Bạch Lộ, từng bước lui lại ngã lên ghế sofa, anh đem thân thể cô đặt lên ghế sofa rồi đè lên, tay anh vuốt ve thân thể cô qua lớp vải.

Chỉ một thời gian không chạm vào cô, bây giờ cô lại đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, sao anh có thể đè nén được ham muốn có cô, chỉ cảm giác

chân thật nhất này mới khiến anh cảm nhận được cô ở bên cạnh mình.

Anh vừa tiến đến liền cứ như vậy xông vào khiến Bạch Lộ có chút không chịu nổi. Thân thể theo bản năng co rúc một cái, cô cắn răng khẽ kêu rên nhưng âm thanh này vào tai Lương Phi Phàm lại càng quyến rũ, giống như đang thúc giục anh.

“Ừ... Lương Phi Phàm, anh...”

“Gọi anh là Phi Phàm, ngoan, đừng lộn xộn kéo quá kích thích, anh không muốn nghỉ sớm... bảo bối, ngoan một chút...”

Lương Phi Phàm lúc này chạm vào người cô tất nhiên là vui vẻ. Bạch Lộ tính tình tương đối bảo thủ nhưng nghe những lời này lại càng nhạy cảm, chỉ cảm thấy trong cơ thể có từng cơn sóng tình xông tới.

Lương Phi Phàm cảm thấy phần thân của mình ở trong cơ thể cô, cảm giác ấm áp đó bao quanh khiến anh càng muốn vào sâu. Bạch Lộ khẽ giãy dụa, không giống như mấy lần trước cô tâm không cam tình không nguyện, lần này cô chủ động đến gần anh giống như lời anh vừa mới nói, cô định lần này tiếp nhận anh, tha thứ cho anh, không chỉ là cho anh một cơ hội mà cô cũng cho mình cơ hội có được một tương lai hạnh phúc.

Lương Phi Phàm qua lúc ban đầu kích động, bây giờ dĩ nhiên đã bình tĩnh lại. Anh có thời gian từ từ chơi đùa với cô. Lương Phi Phàm giống như một bậc thầy hướng dẫn từng bước, cô ý loạn tình mê như ngay cả quên mất mình là ai, chỉ muốn dựa theo hướng dẫn của anh để có được thỏa mãn lớn nhất.

Trên dưới đồng thời bị kích thích khiến Bạch Lộ quên mất dè dặt, cô chỉ cảm thấy trong cơ thể trào lên một cảm xúc như bao phủ khắp toàn thân, tóc được cột đuôi ngựa ở đằng sau bị Lương Phi Phàm tháo tung, mái tóc dài đen nhánh như thác nước rũ xuống sống lưng cô, vài sợi tóc dính vào mồ hôi trên mặt cô.

Dáng vẻ như vậy lại càng quyến rũ khiến Lương Phi Phàm nổi điên...
làm tình kịch liệt khiến Bạch Lộ ngủ mê man.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 293

Thật ra mấy ngày hôm nay cô cũng không nghỉ ngơi được tốt lắm, giờ phút này coi như hoàn toàn buông lỏng dần dần chìm vào giấc ngủ, ngay cả khi Lương Phi Phàm tắm cho cô, sấy tóc cho cô, cô cũng không có chút cảm giác nào.

Lương Phi Phàm để yên cho cô nghỉ ngơi trong phòng làm việc của mình. So với cô, thần thái Lương Phi Phàm ngược lại càng sáng láng, vẻ tiêu tụy bơ phờ của cảm mạo vào lúc này hoàn toàn không thấy, nếu đã có được điều mình mong muốn nhất, sự tình của công ty tất nhiên anh sẽ không mặc kệ nữa.

Nhân lúc Bạch Lộ còn đang nghỉ ngơi, Lương Phi Phàm xem tài liệu, nhìn thời gian một chút, mới hơn 9 giờ tối, anh chuẩn bị gọi điện cho Quan Triều, cũng không muốn để Diệp Tử Kiệt đặc ý quá lâu. Có điều dãy số còn chưa gọi đi đã nghe được cửa phòng làm việc lạch cạch, hẳn là có người ở bên ngoài đẩy cửa.

Lương Phi Phàm vừa rồi đã khóa trái cửa lại, thời gian này Lương thị căn bản cũng sẽ không tùy tiện cho người khác vào phòng làm việc của anh.

Anh lấy ipad bên cạnh, nhìn vào màn hình, là không gian bên ngoài phòng làm việc được camera truyền tới, quả nhiên thấy một bóng người nhỏ dài đứng ở cửa.

Anh nhíu mày một cái, trong mắt thoáng vẻ không vui.

Cô ta tới làm gì?

Đứng ngoài cửa lại là Diệp Lan.

Trong tay cô là túi xách, thần sắc so với khoảng thời gian trước trông đã tốt hơn không ít, cộng thêm với sự trang điểm tinh tế đã không còn nhìn ra đây là người đã hơn nửa năm nghiện thuốc phiện.

Tòa nhà này không còn ai, cô thời gian này tới tìm Lương Phi Phàm không phải vì điều gì khác, chỉ là bởi vì bây giờ cả thành phố đều như gió như bão khiến cô ban ngày căn bản không dám ra cửa. Hơn nữa bởi vì chuyện mình nghiện thuốc phiện, mặc dù chưa bị hoàn toàn ra ánh sáng nhưng cũng đã như nửa tối nửa sáng, mọi người đều có thể đoán được bí mật này.

Diệp Tử Kiệt mấy ngày nay không để cho cô ra khỏi cửa, nhưng cô thật không còn nhịn được, hôm nay cô nhất định phải gặp Lương Phi Phàm.

Chuyện ly dị đã náo loạn gần một tuần lễ, hơn một năm trước phai hao tâm tổn sức mới khiến người đàn ông này rốt cuộc thành chồng cô, dù cuộc hôn nhân hơn một năm qua chưa bao giờ cô được làm ‘Lương phu nhân’ thực sự nhưng ít nhất có thể mang cái danh phận này cũng tốt hơn không là gì. Cho nên cuộc hôn nhân này cô không từ thủ đoạn nào có được thì cho tới bây giờ cô cũng chưa từng nghĩ muốn buông tay. Thật ra trong lòng cô có chút thống hận Lương Phi Phàm, Diệp Lan cô vì anh đã biến thành bộ dáng thế nào? Vậy mà anh vẫn nhẫn tâm với cô như cũ.

Nếu không có được tình yêu của anh, như vậy khiến anh hận cả đời cũng tốt, vẫn hơn chỉ là khách qua đường trong cuộc đời anh.

Dù sao cô đã là như vậy, cô sẽ không muốn đi tìm người đàn ông thứ hai, tất cả thanh xuân, tình yêu. nồng nhiệt tuổi trẻ đều dành cho người đàn ông

tên Lương Phi Phàm này. Cả đời này cho dù cô mất tất cả cũng sẽ cùng anh chết.

Cô sẽ không được hạnh phúc, như vậy sẽ khiến anh cùng cô thống khổ một đời đi!

Diệp Lan siết chặt túi xách trong tay, con người lóe lên ánh sáng âm độ. Cô đã không thể quay đầu lại, hơn nửa năm qua cô biết mình bị nghiện ma túy, cai cũng không hết, bất kể Diệp Tử Kiệt dùng bao nhiêu biện pháp giúp cô cũng vẫn không cai hết được. Có lúc cô cảm thấy hút thuốc phiện cũng không có điều gì không tốt, ít nhất cảm giác vui vẻ lâng lâng kia có thể khiến cô quên đi mọi thứ, những thứ cầu mà không được kia trong cơn phê cũng giống như đã thuộc về cô.

Lương Phi Phàm...

Lương Phi Phàm...

Người đàn ông này từ đầu tới cuối đều là chấp niệm của cô, cô dùng tất cả thủ đoạn cùng sức lực để yêu anh nhưng khi quay đầu lại, một năm làm Lương phu nhân này ngay cả mùi vị của anh cô cũng chưa được nếm, anh đã muốn ly dị với cô.

Có lúc suy nghĩ một chút, Diệp Lan cô đích xác là một câu chuyện hài, nhưng hài thì như thế nào?

Thứ cô đòi không được, cô cũng muốn có một chút mùi vị!

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 294

Đẩy cửa một cái nhưng cửa đã bị người khóa trái, quả nhiên người cô an bài trong Lương thị nói không có sai, Bạch Lộ đến tìm Lương Phi Phàm, cho nên bọn họ bây giờ là đang ở cùng nhau trong phòng làm việc này phải không?

Diệp Lan nổi cơn ghen lòng bắt đầu vặn vẹo, có một số thứ cô cầu nhưng luôn không có được, vậy mà những thứ đó Bạch Lộ lại có được dễ dàng như trở bàn tay. Cô không muốn thừa nhận mình đang ghen tị, cô bây giờ là hận không được Bạch Lộ chết đi.

Hơn một năm trước cô thật sự nên nhớ cở tận gốc, tại sao cô chỉ giết đứa bé trong bụng kia? Lẽ ra cô nên khiến cô ta cùng chết mới phải, nếu không Lương Phi Phàm cũng sẽ không luôn nhớ không quên cô ta như vậy.

Diệp Lan cầm lấy điện thoại, vừa mới chuẩn bị gọi điện cho Lương Phi Phàm thì cửa phòng làm việc bỗng nhiên được mở ra từ bên trong. Cô cả kinh, ngẩng đầu lên, người đàn ông cô luôn ngày nhớ đêm mong, gương mặt tinh xảo khiến cô không lúc nào là không động lòng bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt.

Diệp Lan hơi giật mình trong lòng, tình bơ thu điện thoại về, dù trong lòng có ý niệm độc ác thế nào đi nữa thì rốt cuộc cô cũng chỉ là một người đàn bà, ở trước mặt người đàn ông mình yêu thương vẫn luôn duy trì bộ dáng tươi đẹp nhất.

“Phi Phàm, anh ở công ty?”

Lương Phi Phàm cau mày, cũng không tính sẽ làm bộ hòa nhã với Diệp Lan. Lương thị bọn họ cùng Diệp thị mấy ngày qua đều đã ngừng hợp tác trong tất cả các dự án, nói có tổn thất thì dĩ nhiên cũng không chỉ có Lương thị bị tổn thất, nếu đã trở mặt thì bây giờ anh cũng không thèm để mắt tới Diệp Lan dù chỉ một cái liếc mắt.

“Cô không biết tôi ở công ty thì tới đây làm gì?” Lương Phi Phàm khẽ nhếch môi không cảm xúc, giọng khá nhạt nhưng từng từ lại lạnh như băng.

Diệp Lan cứng đờ mặt, cô cắn môi: “Em biết anh ở công ty, em là đến tìm anh. Phi Phàm, em muốn nói chuyện với anh một chút.” Cô không muốn ly dị, thật không muốn ly dị, dù là anh có thật lòng thương cô hay không thì cô cũng không muốn ly dị. Coi như cô nhấn tâm tự nhủ với mình rằng cô không hạnh phúc cũng phải khiến anh không hạnh phúc thì khi thấy anh cô lại mới giật mình, cô hình như đã mấy tháng chưa từng gặp chồng mình, bỗng nhiên gặp anh lòng cô lại nhu mềm nhũn ra.

“Vừa lúc tôi cũng có vài lời muốn nói với cô.” Lương Phi Phàm nhíu mày, nhớ tới Bạch Lộ vẫn còn đang nghỉ ngơi bên trong, cô ấy thật vất vả mới từ thành phố C cam tâm tình nguyện bay tới tìm mình, lúc này anh tất nhiên sẽ không hy vọng có Diệp Lan ở đây khiến Bạch Lộ có bất kỳ xao động nào. Anh không muốn để Diệp Lan vào phòng làm việc nhưng không ngờ hành động của Diệp Lan còn nhanh hơn, vừa nghe thấy anh nói cũng có lời muốn nói với mình liền lách mình đi vào bên trong phòng làm việc, Lương Phi Phàm nhíu mi thêm chặt một ít.

Diệp Lan trước khi tới đã hiểu rõ phải nói gì làm gì, vào lúc này vừa vào phòng làm việc cô đã thuận tay nắm lấy cổ tay Lương Phi Phàm, thân thể mềm mại từ từ ngã vào thân thể cường tráng của anh.

“Phi Phàm, chúng ta đã lâu không gặp, em rất nhớ anh, em...”

“Nếu có người nói cho cô tôi ở Lương thị, như vậy thì cô nên biết trong này còn có ai. Bây giờ cô hành động như vậy là có mưu đồ gì? Còn muốn tiếp tục phá chúng tôi?”

Lòng Diệp Lan chột lạnh, anh nói thẳng thừng như vậy là một chút hy vọng cũng không lưu lại cho mình sao? Cô đột nhiên cảm thấy mình thật đáng thương, buồn cười, đã hèn mọn đến mức độ như vậy mà vẫn bị người đàn ông này hung hãn chà đạp tôn nghiêm của mình.

“Phải, cái gì em cũng biết.”

Nếu anh đã không lưu cho mình chút tình cảm nào, Diệp Lan dứt khoát cũng không cần làm bộ. Bị Lương Phi Phàm tỉnh bơ đẩy tay mình ra, cô nắm lấy cái túi trong tay mình, thoáng lui lại phía sau hai bước, chỉ vào phòng nghỉ trong phòng làm việc của Lương Phi Phàm, gương mặt vốn mang theo mấy phần dịu dàng bỗng nhiên thay đổi, mặt xám lại, lớn tiếng nói. “Ở trong đó có ai, em biết! Bạch Lộ phải không? Em biết cô ta vừa từ nước Anh trở về các người đã có gian tình! Phi Phàm, em đối với anh không tốt sao? Tại sao phải đối xử với em như vậy? Bạch Lộ đó, cô ta có cái gì tốt? Anh nói cho em xem cô ta có cái gì tốt? Cô ta cùng lắm là biết dụ dỗ anh, cô ta có thể lên giường cùng anh, em cũng có thể!”

Điều Lương Phi Phàm lo lắng chính là Diệp Lan không chút kiêng kỵ như vậy sẽ đánh thức Bạch Lộ đang nghỉ ngơi bên trong, mặt anh trầm trầm đưa tay kéo cánh tay của Diệp Lan, định đem cô ta ra khỏi phòng làm việc. Không ngờ Diệp Lan bám thật chặt vào cửa không chịu rời đi.

“Diệp Lan, đừng khóc lóc om sòm, có lời gì ra ngoài hãy nói.” Giọng Lương Phi Phàm nhỏ xuống, ánh mắt đã lộ vẻ sắc bén: “Cô đừng ép tôi ra tay với đàn bà...”

“Lương Phi Phàm!” Diệp Lan hét lên, tay bấu cánh cửa càng chặt hơn không chịu buông ra, giọng cô khàn khàn to tiếng: “Em khóc lóc om sòm?”

Đúng vậy, em khóc lóc om sòm. Diệp Lan em vì anh cái gì cũng nguyện ý bỏ ra, anh cứ như vậy đối xử với em sao? Anh không có lương tâm! Tại sao anh phải kéo em ra ngoài? Anh sợ em thấy Bạch Lộ sao? Cô ta là con hồ ly tinh, nếu cô ta dám dụ dỗ chồng của tôi thì tại sao cô ta không dám đi ra cùng tôi mặt đối mặt nói chuyện? Chỉ biết dạng chân hướng về anh để lấy lòng anh, người đàn ông đã có vợ, cô ta chỉ làm con rùa đen rúc đầu sao? Tiện nhân, a...”

Lương Phi Phàm đột nhiên đưa tay bóp lấy cổ cô.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 295

Mặt Diệp Lan trắng nhợt, toàn thân run lên, tay đang bấu cửa cũng cứng đờ. Cô muốn mở miệng nói chuyện nhưng đã không thể: “Anh... buông tay... buông tay... Em không thể... không thể thở... Lương Phi Phàm... Phi Phàm...”

“Tôi không hề thấy có chỗ nào có lỗi với cô.”

Lương Phi Phàm từ trên cao nhìn xuống người phụ nữ trước mặt, từng câu từng từ giống như dao kiếm rút ra khỏi vỏ, sắc bén có thể thấy máu chảy: “Tôi biết cô nhiều năm như vậy, cho dù tôi đối với cô không có tình yêu nhưng trước khi cô bày trăm phương ngàn kế với Bạch Lộ thì tôi đã đối xử với cô như một người em gái, tôi đã nể mặt cô, chính cô không muốn... Có phải cô thật sự cho rằng tôi không biết gì? Tôi không biết hơn một năm trước người tính kế với người phụ nữ của tôi, tôi không biết hơn một năm trước cô mua chuộc bác sĩ khiến Bạch Lộ bị nhiễm SARS, khiến cô ấy không thể giữ lại đứa bé trong bụng, tôi không biết suốt một năm qua cô ấy ở nước Anh thì cô cùng cha mình đã nhiều lần cho người đến gần làm hại cô ấy? Tôi cái gì cũng không biết sao?”

Mặt Diệp Lan tái nhợt, hơi thở càng ngày càng yếu, Lương Phi Phàm nói mỗi một từ thì lực tay càng ngày càng tăng, cô đã sắp không thể thở, phổi như bị đè ép đau đớn. Diệp Lan phất công dùng túi xách trong tay đập vào người Lương Phi Phàm, vốn sau khi nghiện thuốc phiện thể chất đã rất kém, bây giờ anh làm như vậy khiến trên mặt cô bao nhiêu vết dử tợn cũng

xuất hiện: “Buông tay... buông tay... Em không làm... không làm... Em không thể... không thể thờ, buông tay ra...”

Lương Phi Phàm nheo tròn mắt lại, môi mỏng khẽ nhếch lên sắc bén. Anh còn chưa kịp nói gì thì cửa phòng nghỉ bỗng nhiên bị người kéo ra, anh giật mình trong lòng, biết là Bạch Lộ bị đánh thức, quay người sang quả nhiên thấy Bạch Lộ đứng ở cửa phòng nghỉ.

Diệp Lan cũng nhìn thấy Bạch Lộ từ bên trong đi ra, sự tức giận trong lòng muốn bộc phát. Kẻ đáng chết thật sự ở chỗ này...

Cô thừa dịp Lương Phi Phàm đang hoảng hốt liền dùng hết sức lực đẩy anh ra, cơn giận đốt rụi tất cả lý trí của cô, theo bản năng trong nháy mắt vừa thoát khỏi Lương Phi Phàm liền lao về hướng Bạch Lộ, có điều chỉ sau mấy bước cô liền dừng lại, sau khi đứng vững liền vung tay lên...

“Diệp Lan!”

Lương Phi Phàm kịp phản ứng, sải bước tiến đến, anh muốn đi ngăn hành động của Diệp Lan. Chẳng qua là nước xa không cứu được lửa gần, anh mới đi hai bước thì tay Diệp Lan đã tạt xuống. Lòng Lương Phi Phàm trầm lại, cảm giác căm tức ập đến, sắc mặt anh âm trầm, ánh mắt đỏ au giống như máu người, trong lòng chỉ có một ý niệm, nếu như hôm nay Diệp Lan còn dám cho thêm Bạch Lộ một cái bạt tai, như vậy anh nhất định sẽ chặt tay cô ta...

Chẳng qua là, bàn tay kia đi xuống cũng không được như nguyện đánh vào mặt Bạch Lộ.

Cùng là đàn bà như nhau, bị đánh một lần rồi, Bạch Lộ tất nhiên sẽ không để cô ta đánh mình lần thứ hai.

Mắt cô nheo lại, tay Diệp Lan giữa không trung bị cô nắm lấy cổ tay. Bạch Lộ đột nhiên dùng sức đẩy một cái, Diệp Lan đảo mắt nhìn cô không

dám tin, cười nhạt: “Được, bây giờ có anh ấy ở đây cho nên cô cũng dám đánh trả phải không? Bạch Lộ, đồ không biết xấu hổ, anh ấy là chồng tôi, tôi mới là Lương phu nhân, cô có tư cách gì lên giường của anh ấy?”

“Phải không? Nhưng anh ấy muốn ly dị với cô.” Ánh mắt Bạch Lộ nhàn nhạt, biểu tình trên mặt cũng rất tỉnh táo giống như sự nhục mạ của Diệp Lan cũng không khiến cô có chút nào tức giận. Cô bình tĩnh nhìn xuyên qua Diệp Lan, nhìn tới gương mặt Lương Phi Phàm ở phía sau.

Người đàn ông đứng cách đó không xa thâm trầm, có rõ ràng lo lắng, Bạch Lộ biết anh lo mình sẽ tức giận.

Nhưng bây giờ cô ngược lại không hề tức giận.

Cô dùng ánh mắt nói cho anh, cô không tức giận.

Có một số việc, nếu như có thể cô càng muốn mình trực tiếp đối mặt mà không phải ẩn nấp sau lưng anh. Cô cho tới bây giờ chưa nhúng tay vào cuộc hôn nhân này, ngược lại hạnh phúc của cô bị người đàn bà này phá hỏng, tại sao cô còn phải chịu sự nhục mạ không có lý lẽ như vậy?

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 296

Bạch Lộ đứng thẳng người, tầm mắt lần nữa rơi trên người Diệp Lan, từ câu từng từ nói: “Lương Phi Phàm từ đầu tới cuối đều là người đàn ông của tôi, người anh ấy yêu là tôi, người thứ ba chen vào là cô mới phải. Cô hại chết con của chúng tôi, dựa vào thủ đoạn xấu xa bẩn thỉu của cha cô để lấy được cái danh ‘Lương phu nhân’ này nhưng cô làm Lương phu nhân thì thế nào? Giữa tôi và Lương Phi Phàm, Diệp Lan cô cho tới bây giờ chưa từng tồn tại, cũng không chen được vào!”

Gương mặt dữ tợn của Diệp Lan vào lúc này đơn giản là đỏ ửng lên, trước giờ đều là thiên kim tiểu thư cảnh vàng lá ngọc được mọi người kính nể, khi nào bị người làm nhục như vậy?

Có có thể để cho Lương Phi Phàm chà đạp tôn nghiêm của mình, bởi vì cô yêu người đàn ông này nên cô không phục, không cam lòng cũng không dám phản kháng. Nhưng Bạch Lộ... đây là người cô thống hận nhất, giờ phút này bị cô ta vênh váo hống hách lăng nhục như vậy, lực phủ ngũ tạng của cô như bị cơn giận đốt cháy, lý trí không còn tồn tại, tức giận dùng hết sức quát:

“Bạch Lộ, mày...”

“Tôi làm sao?”

Tiếng gầm của Bạch Lan bị Bạch Lộ ngắt lại, có mấy lời một khi đã nói ra thì sẽ khiến người ta càng có thêm dũng khí, Bạch Lộ cũng không phải

trái hồng mềm, trước kia bị cô ta tát một cái cô không có cơ hội trả lại, nhưng bây giờ cô muốn đòi lại gấp đôi từ cô ta.

Không chỉ là một bạt tai vào tôn nghiêm, còn có cả sự thống khổ mình phải nhận hơn một năm trước.

“Diệp Lan, cô để tay lên tim mình tự hỏi, cô có tư cách nói như vậy với tôi sao? Cô nói tôi là người thứ ba giữa cô là Lương Phi Phàm? A ha... Kiểu đàn bà nào mới gọi là ‘người thứ ba’ cô hiểu không? Không từ thủ đoạn nào phá hỏng tình cảm của người khác, vì để lấy được thứ mình muốn không thương tiếc hại tính mạng người khác, loại người như vậy có phải so với người thứ ba càng đáng sợ hơn? Có lẽ cô sẽ nói, cô cùng Lương Phi Phàm sớm quen biết, hai người thậm chí có thể coi là thanh mai trúc mã, nếu như tôi không xuất hiện thì có lẽ hai người sẽ kết hôn sinh con... Phải, những điều này tôi cho tới bây giờ không phủ nhận, nhưng cho dù là vậy, cho dù cô yêu một người đàn ông, cho dù cô thật sự muốn có được anh ấy thì tại sao không cạnh tranh công bằng, tại sao không thể quang minh lỗi lạc? Cô lại dùng thủ đoạn bẩn thỉu xấu xa nhất để lấy thứ mình muốn trên nỗi đau của người khác.”

“‘Người làm có trời nhìn’ cô biết không? Tôi không muốn so đo với cô, cô muốn làm tôi thương tổn nhưng đứa trẻ là vô tội, khi đó tôi cùng Lương Phi Phàm đã kết hôn, trong bụng tôi đã có em bé, vậy mà cô vẫn tàn nhẫn như vậy. Cô có biết cái gọi là nhân quả không?”

Môi Diệp Lan trắng bệch run lên, ánh mắt cô âm lãnh nhìn chằm chằm Bạch Lộ, nghe những lời mình không muốn nghe này khiến trái tim cô tê liệt đau đớn, hơi thở có chút loạn, cảm giác không khống chế được này dần dần xông tới, tay chân lạnh như băng, thân thể bắt đầu run rẩy.

“Bộ dáng bây giờ của cô chính là nhân quả, người hại người khác sẽ luôn có báo ứng.”

Diệp Lan muốn phản bác, có quá nhiều điều không cam lòng đang đâm vào tim cô, giống như có một con rắn độc chiếm cứ chỗ sâu nhất trong trái tim, mỗi ngày nọc độc đó đều đã thấm vào lục phủ ngũ tạng của cô.

Những lời của Bạch Lộ kia thật ra cũng chưa tính là có gì tồi tệ, người lại cô cũng chỉ dùng một giọng bình thường nhất tố cáo những hành động quá đáng của cô ta.

Nhưng Diệp Lan vẫn không chút nào nghe lọt. Cô chỉ cảm thấy mình bị làm nhục, cô nhất định không thể để cho mình tiếp nhận sự làm nhục.

Nhưng lời muốn phản bác cứ tắc trong cổ họng không có khí lực nói ra khỏi miệng, cô biết cơn nghiện của mình đang dần tới...

Diệp Lan hít sâu một hơi, dùng sức giăng ra khỏi tay Bạch Lộ, hô hấp của cô dồn dập, lúc này vẫn chưa hoàn toàn mất lý trí, chỉ biết mình không thể bại lộ trước mặt Bạch Lộ. Cô siết chặt túi trong tay mình, sau khi cố gắng hít vào mấy hơi liền phát hiện khát vọng đó càng thêm mãnh liệt, ánh mắt cô có chút hoảng hốt.

Diệp Lan không nhìn được nữa, vừa quay người liền vọt ra khỏi phòng làm việc.

Bạch Lộ còn tưởng cô ta sẽ đánh mình, không ngờ cô ta lại vội vội vàng vàng chạy ra ngoài khiến cô trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, nhú mi nhìn theo: “Cô ta... cứ vậy đi sao?”

Lương Phi Phàm liếm liếm môi mỏng, hai tay chậm rãi cắm vào túi quần tây, trong đôi mắt cao thâm khó lường thoáng qua một tia sáng tỏ: “Cần gì đó mới đi như vậy.”

Bạch Lộ sửng sốt một chút, ngay sau đó liền hiểu.

Diệp Lan đây là tới lúc lên cơn nghiện, cô nhớ tới khi ở thành phố C đã đọc được bài báo, Bạch Lộ nhìn Lương Phi Phàm có chút suy nghĩ, trầm ngâm chốc lát rồi cuộc vẫn phải hỏi: “Chuyện Diệp Lan hút thuốc phiện có liên quan với anh không?”

Lương Phi Phàm không chút bất ngờ khi Bạch Lộ sẽ hỏi mình như vậy, cô là người phụ nữ tính tình như nào anh rất rõ.

Anh cũng không giấu giếm cô điều gì, bình tĩnh gật đầu một cái, cau mày nói: “Không thể coi là không có liên quan nhưng cũng không thể coi đều là do anh.”

Bạch Lộ yên lặng chờ anh nói tiếp.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 297

Lương Phi Phàm vốn không định nói quá nhiều chuyện của Diệp Lan với Bạch Lộ, có điều với dáng vẻ vừa rồi của cô, trong lòng anh rất chắc chắn cô sẽ không bởi vì chuyện kia của anh cùng Diệp Lan mà sẽ lần nữa đẩy anh ra, cho nên anh rất vui lòng đem nói mọi chuyện cho cô.

Anh bước về phía Bạch Lộ, đưa tay ôm cô vào trong lòng mình, cảm để ở trên vai cô, tùy ý hít lấy mùi thơm trên cơ thể cô, cảm xúc mềm mại này giống đem cô dung nhập vào mình khiến anh cực kỳ thỏa mãn.

“Anh trước khi kết hôn với Diệp Lan đã nói chuyện với cô ta một lần. Cô ta rõ ràng biết chuyện của anh và em, cũng biết anh không cam tâm tình nguyện kết hôn với cô ta cho nên anh đã nói với cô ta, sau khi kết hôn sẽ không đụng chạm cô ta. Lúc ấy cô ta không có bất kỳ ý kiến phản đối nào, có điều sau khi kết hôn cô ta lại thường xuyên có những hành động thân mật cho nên anh mới cho người tính kế với cô ta, chỉ là ma xui quỷ khiến lại khiến cô ta dính vào ma túy.”

Bạch Lộ ôm nhẹ hông Lương Phi Phàm, khẽ thở dài một hơi: “Coi như không muốn đụng chạm cô ta cũng tội gì khiến cô ta tới mức như này, em vẫn cảm thấy hơi tàn nhẫn một chút mặc dù em cũng không thích cô ta, cô ta từng hại chết con của chúng mình...”

“Một năm trước anh đã biết một chút chuyện của hai mươi mấy năm trước, liên quan tới Bạch gia nhà em, Lương gia nhà anh, còn có cả Diệp gia bọn họ nữa. Cha em chết thật ra cũng có liên quan tới cha anh dù không

rõ ràng nhưng lại có liên quan lớn nhất tới Diệp Tử Kiệt. Năm đó thật ra Diệp Tử Kiệt muốn thu tóm Lương thị cho nên mới tính kế tạo ra chuyện bản thiết kế kia, mục đích của hắn chính là muốn năm được cái đuôi của cả cha anh. Cũng vì thế những năm gần đây Lương thị cùng Diệp thị chỉ cần có dự án hợp tác thì Lương thị vĩnh viễn đều thua thiệt, Diệp Tử Kiệt dùng thủ đoạn hèn hạ luôn khống chế cha anh, sau đó anh biết nên anh không thể để mặc kệ cha anh được.”

“Em cũng biết, quan hệ phía trên của Lương gia nhà anh tương đối phức tạp, ông nội lại quá chú trọng mặt mũi, nếu như chuyện như vậy bị công khai ra bên ngoài thì Lương gia sẽ hoàn toàn giải tán. Hơn nữa năm đó cha anh nắm được Lương thị cũng không đơn giản, phía trên có rất nhiều chú bác vẫn luôn mơ tới vị trí Tổng giám đốc của Lương thị, anh không có cách nào khác, chỉ có thể lựa chọn kết hôn với Diệp Lan.

Những việc này Lương Phi Phàm chưa bao giờ nói với cô, có điều có một số việc cho dù Lương Phi Phàm không nói thì cô cũng có thể cảm nhận được một ít.

Ví dụ như chuyện đứa bé, cô từ lúc đầu đã biết là Diệp Lan tính kế với cô.

Nói ví dụ nữa, chuyện hai mươi mấy năm trước có liên qua tới cha cô, cô cũng biết có liên quan tới Diệp gia, lúc đó Lương Phi Phàm cũng nói qua loa một ít, nhưng cô biết một ít đó cho dù chỉ là một ít, dù nghe từ anh có vẻ rất phóng khoáng nhưng trong lòng cô luôn có cảm xúc rất mệt mỏi.

Hơn một năm qua cô vẫn luôn cảm thấy mình luôn ảm ức, cô tức giận, cô oán hận anh, oán hận anh thất tín với cô, làm những chuyện khiến cô đau khổ, nhưng cô không biết được cũng khiến anh đau khổ.

Thật ra trên vai anh có bao nhiêu gánh nặng, cô đã từng nghĩ thay anh chưa...

Lương Phi Phàm kéo cô ngồi xuống ghế sa lon, một tay ôm lấy bả vai cô, đốt một điếu thuốc. Bạch Lộ muốn bảo anh đừng hút thuốc nhiều, có điều nhìn bộ dáng đang cau mày của anh khiến lời kia ra tới miệng lại bị nuốt vào.

Giọng Lương Phi Phàm trầm thấp, nói tiếp: “Hơn một năm trước Diệp Tử Kiệt nắm chứng cứ bất lợi về cha anh trong tay, là chuyện liên quan tới cái chết của cha em. Có một số việc... anh biết đối với Bạch gia nhà em quá không công bằng, nhưng có lúc em đứng ở một vị trí nhất định khiến em không thể không cân nhắc nặng nhẹ, không thể không cân nhắc thông thả và cấp bách. Anh luôn cảm thấy Lương gia nhà anh luôn nợ Bạch gia nhà em, anh nhất định phải bù đắp gấp bội với em. Nhưng khi đó anh bị Diệp Tử Kiệt khống chế, lại lo bọn họ sẽ làm chuyện có hại với em, cho nên không thể không quyết định...”

“Sau khi anh với em ly dị liền cùng kết hôn với Diệp Lan, sau đó Diệp Tử Kiệt mang tới chứng cứ bất lợi về cha anh tới cho anh, chỉ là hắn ta lại mang bản copy, vẫn còn giữ lại cho mình. Anh nghĩ tới nghĩ lui rất lâu, nếu như không phản kháng lại thì cả đời sẽ bị hắn nắm mũi dắt đi, cho nên mới ra tay với Diệp Lan.

Lương Phi Phàm búng tay phui tàn thuốc, rũ mi mắt xuống, nhỏ giọng nói: “Khoảng thời gian đó Diệp Lan rất không an phận, luôn tìm cơ hội loanh quanh ở bên người anh. Anh đã cho người theo cô ta tới hộp đêm, khiến cô ta uống nhiều rượu một chút, vốn chỉ là muốn tìm một người đàn ông lên giường với cô ta, có chứng cứ cô ta ngoại tình thì cô ta sẽ biết mình không có cơ hội đến gần anh nữa. Anh làm cách này có chút hèn hạ, có điều với hạng người nào thì nên cùng cách thức đó, cho tới bây giờ anh đều chỉ để ý tới kết quả.”

‘Anh làm cách này có chút hèn hạ, có điều với hạng người nào thì nên cùng cách thức đó, cho tới bây giờ anh đều chỉ để ý tới kết quả.’

Bạch Lộ suy nghĩ lời quả anh, thấy quả thật mình có chút quá mức ‘hiền lành’ rồi?

Những lời này của Lương Phi Phàm quả thật không tệ, đối phó với hạng người gì thì dùng chiêu hạng đó, loại người như Diệp Lan, loại người như Diệp Tử Kiệt đáng để cô cảm thông sao? Nghiện thuốc phiện thì sao? Tính kế với cô ta thì sao? Hơn một năm trước cô ở trong bệnh viện bị hành hạ tới mức sắp nổi điên, bọn họ có thấy áy náy khi làm chuyện độc ác như vậy với một người phụ nữ không, có cảm thấy mình sai rồi không...?

Cô tại sao phải đồng cảm với Diệp Lan?

Một kẻ hại chết con của mình, phá hỏng hạnh phúc của mình, cha cô ta còn hại chết cha mình, lại mở miệng mắng mình là kẻ ti tiện, cô lại đi đồng cảm với cô ta?

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 298

Đôi mắt sắc bén của Lương Phi Phàm bị khói thuốc khiến cho phải híp lại, anh không nhận ra được người phụ nữ bên cạnh mình bởi vì câu nói của mình mà tâm tư xoay một vòng. Có mấy lời cho là cả đời mình cũng không sẽ nói với cô, bây giờ đột nhiên mở ra lại không kiềm hãm được muốn cho cô biết tất cả mọi chuyện. Đại khái anh vẫn nghĩ rằng cô lần này chạy tới thành phố A để gặp mình vì khổ nhục kế của mình cho nên vẫn sợ cô với mình vẫn như gần như xa. Hơn một năm trước cuối cùng cũng thật sự là mình đã bởi vì Lương gia, Lương thị mà buông cô ra, cái tôi của cô quá lớn luôn không chịu nhận một chút thua thiệt nhưng những lời vừa rồi Bạch Lộ nói với Diệp Lan thật sự làm Lương Phi Phàm rung động.

Hóa ra người phụ nữ của mình so với trong tưởng tượng của mình còn kiên cường hơn.

Thêm nữa cô vẫn rất tin tưởng anh.

Nếu như cô không tin lời nói của anh thì cô sẽ không thể như vậy, sẽ lựa chọn tha thứ cho anh. Lương Phi Phàm thừa nhận mình thật sự rất yêu người phụ nữ này, nhưng là vừa rồi mới thật sự cảm nhận được sự tin tưởng, bao dung, tôn trọng trong tình yêu.

Bảo bối của anh đã đủ mạnh mẽ, có một số việc không nên chỉ cho cô biết một cách mơ hồ. Lương Phi Phàm nhẹ đưa đầu lưỡi liếm môi, anh vẫn bị ốm khiến giọng có mấy phần khàn khàn: “Sau đó anh phát hiện Diệp Lan đã bị dính vào ma túy liền biết thời biết thế, Diệp gia bên kia còn giữ

chứng cứ bất lợi với cha anh, nếu như anh không nắm được gì trong tay thì sẽ không có cách nào để đối phó với con cáo già Diệp Tử Kiệt, Diệp Lan là con gái bảo bối hãnh yêu thương nhất, Diệp Lan xảy ra chuyện nhất định sẽ khiến hành động của hắn bị rối loạn. Sau này đã chứng minh phương pháp này của anh quả thật không tệ, Diệp Tử Kiệt bây giờ mặc dù còn nắm chứng cứ về cha anh trong tay nhưng hắn đã không dám tùy tiện làm bậy.”

Lương Phi Phàm đưa tay nhẹ nhàng đặt lên bả vai Bạch Lộ, ngón tay cái khẽ cử động, anh thở dài một cái, nhíu mắt nói: “Vốn muốn đợi thêm một thời gian, thời cơ hoàn toàn chưa đủ chín muồi, muốn chờ qua một thời gian ngắn nữa mới nói chuyện ly dị với Diệp gia, chuyện như vậy chỉ cần nói ra thì chẳng khác nào trở mặt.” Anh bóp nát điều thuốc giữa hai ngón tay rồi ném vào gạt tàn, bỗng nhiên cúi người ôm lấy Bạch Lộ, để cô ngồi ở trên chân mình.

“...” Bạch Lộ theo bản năng đưa tay ngăn giữa ngực anh, nhíu mi: “... Làm gì?”

“Ôm em một cái.”

Hơi thở nóng bỏng của anh phả vào cổ cô, Lương Phi Phàm bầu gáy cô, giọng trầm thấp cực kì dịu dàng: “Bạch Lộ, em vừa rồi cực kỳ hấp dẫn, cho tới bây giờ anh cũng không biết hóa ra một người phụ nữ ở trước mặt anh chẳng người khác sẽ lại hấp dẫn anh như vậy. Nếu như anh biết như vậy thì hơn một năm trước dù thế nào đi nữa anh cũng hẳn nên nói rõ ràng với em, em là một người phụ nữ vô cùng độ lượng, anh tin em có thể hiểu được cho anh.”

Bạch Lộ thuận thế liền rúc vào trong ngực Lương Phi Phàm, khẽ thở dài một hơi, hai người giờ phút này giống như đã cởi bỏ được tất cả sự trói buộc trong lòng, cứ như vậy ôm nhau ngồi một chỗ, có thể cảm nhận được sự bình yên...

Thật ra muốn thống hận một người rất đơn giản nhưng cũng sẽ rất khổ sở, còn tha thứ cho một người có lẽ sẽ không đơn giản nhưng sẽ rất hạnh phúc.

“Phi Phàm, anh nói co em chuyện năm đó của ba em, em không hề rõ ràng chút gì. Một năm qua thật ra em vẫn luôn đáng trốn tránh, nhất là năm đó sau khi anh nói với em khiến em không chịu được sự thật, bây giờ anh nói hết cho em, được không?”

Lương Phi Phàm gật đầu một cái, bàn tay từ từ trên gáy cô đi xuống eo cô, kéo vào trong ngực mình một cái, sau đó mới cùng cô giải thích chuyện hơn hai mươi năm trước.

Lương Phi Phàm nói xong lời cuối, rồi đem kế hoạch của mình một năm qua đều nói cho Bạch Lộ.

“... Bạch Lộ, anh cũng không thể chối năm đó Lương gia nhà anh cũng có trách nhiệm, anh rất muốn đền bù, nhưng em hãy tin anh, cha anh tuyệt nhiên sẽ không chủ động làm chuyện không có tính người như vậy. Chuyện của cha em ông ấy cũng vẫn luôn canh cánh trong lòng, thêm nữa trước kia ông ấy thật ra cũng không biết em là con gái của La Vân, cha em năm đó dùng biệt danh.”

“... Còn có, chuyện mẹ anh cùng cha em tương đối phức tạp, nhưng đó cũng đã là chuyện của đời trước. Một năm qua anh rất ít khi về nhà bởi vì trong lòng anh còn rất nặng nề. Thật ra thì mẹ anh... bà ấy những năm gần đây chắc cũng đã nghĩ thông suốt, chỉ là hơn một năm trước anh rút cuộc vẫn vì giữ danh dự cho Lương gia nên lựa chọn để em chịu ấm ức.”

Lương Phi Phàm đưa tay nhẹ nhàng mơn trớn gò má Bạch Lộ: “Thật xin lỗi, bảo bối. Bây giờ em đã trở lại khiến anh cũng được nhẹ nhõm một ít. Năm đó mẹ anh gây ra chuyện như vậy với mẹ em, anh biết ba chữ thật xin lỗi cũng không đủ để bày tỏ áy náy của Lương gia anh đối với Bạch gia

nhà em, nếu như có thể anh muốn tìm một thời gian nào đó chính thức nói lời xin lỗi với mẹ em, thêm nữa... Đưa anh tới mộ cha em, anh cũng muốn nói với ông một câu thật xin lỗi.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 299

Hôm sau.

Tất cả truyền thông báo trí ở thành phố A đều nói tới chuyện giữa Lương thị và Diệp thị. Bởi vì Diệp Tử Kiệt ở phía sau đưa đẩy cho nên mấy ngày nay cổ phiếu Lương thị luông giảm, ngược lại cổ phiếu Diệp thị lại tăng vùn vụt.

Giờ phút này, vừa mới kết thúc cuộc họp buổi sáng, Diệp Tử Kiệt đưa tay bóp bóp mũi có chút đau, từ phòng họp đi ra đã thấy trợ lý của mình vội vàng vàng chạy tới.

“Diệp tổng...”

“Chuyện gì?”

Diệp Tử Kiệt cau mày, sắc mặt vốn không quá tốt lại xám đi mấy phần.

Trợ lý nuốt nước miếng một cái, dè dặt nói: “Mới vừa dò được tin tức, Lương... Lương... Lương thị bên kia...”

“Người từ lúc nào lại lấp bấp như vậy?”

Vừa nhắc tới Lương thị, sắc mặt Diệp Tử Kiệt càng thêm khó coi, gầm nhẹ một tiếng: “Dò được cái gì mới? Đem tất cả những gì người biết nói ra, à, vào phòng làm việc rồi nói.”

Ông cảm thấy đầu hơi choáng váng, mấy ngày nay tâm tình vẫn luôn không tốt, một cái Diệp thị như vậy để cho một mình ông chống đỡ quả thật là một vấn đề quá lớn, cộng thêm con gái ông bây giờ lại như vậy, Diệp Tử Kiệt lần đầu tiên thật sự cảm thấy có chút bất lực.

Nếu như không phải bởi vì Lương Phi Phàm đột nhiên nói ly dị, lại bởi vì dự án Độ Giả Thôn kia có chỗ sơ hở ông hoàn toàn không biết thì ông bây giờ cũng không muốn quay lại công ty để điều hành.

Khoảng thời gian này ông luôn cảm thấy thân thể mình càng ngày càng không ổn, công việc đều giao cho người phía dưới xử lý nhưng bọn chúng chỉ như thùng cơm. Vừa mới vào phòng làm việc, Diệp Tử Kiệt lấy một viên thuốc uống vào, trợ lý run run cầm máy tính bảng có tin ngay ở màn hình đưa cho ông.

Diệp Tử Kiệt day day huyết Thái Dương, nhận lấy máy tính bảng, sắc mặt vừa có chút hòa hoãn ngay lập tức trở nên âm trầm, ông dường như không chút nghĩ ngợi giơ tay quăng chiếc máy tính bảng ra ngoài.

Máy tính bảng bị rơi xuống sàn nhà cứng rắn, chỉ nghe được xoảng một tiếng, màn hình lập tức đen xì, vỡ nát.

Trợ lý bị dọa sợ, đầu không dám ngẩng lên, càng không dám di chuyển: “Diệp tổng, chuyện này... chuyện này quá đường đột, chúng ta... chúng ta thật sự không đối phó kịp. Bây giờ... làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ? Mà hỏi tao làm sao? Mà chỉ là thùng cơm thôi sao? Tao nuôi mà cỉ để mà hỏi tao làm sao bây giờ?”

Sau khi Diệp Tử Kiệt biết chuyện Diệp Lan hút thuốc phiện thì tính khí ông càng ngày càng kém hơn. Thời gian trước là vì để chăm sóc cho con gái cho nên ông rất ít tới công ty, mấy ngày nay chuyện ồn ào như vậy khiến ông lần nữa quay lại công ty, đám người cấp dưới kia vắng ông đã ăn chơi quá nhiều rồi.

Tay trợ lý này lại là thủ đương kỳ trùng.

“Diệp tổng... báo cáo... quả thật quá bất ngờ, chúng ta...”

“Hãy bớt nói nhảm, tao bảo chúng mày theo tao làm không phải để nói những câu bất ngờ hay đột nhiên này. Báo cáo như vậy tao không hy vọng lại được nghe thấy. Lập tức tìm người xóa sạch cho tao!”

“Diệp tổng... Chuyện này đã đang đi tìm người, có điều có chút khó giải quyết, bởi vì người trước kia vốn phụ trách việc này đã từ chức từ một tuần lễ trước, có rất nhiều chuyện đều do chính anh ta xử lý, nhưng bây giờ người lại không tìm thấy đâu.”

Qua báo chí nói, trước kia chính là Lương Phi Phàm tìm mọi cách để Diệp Tử Kiệt ký dự án Độ Giả Thôn. Diệp Tử Kiệt là tay lão làng, Lương Phi Phàm thật sự rất giấu kín tâm tư, có điều tất nhiên ông cũng không dễ dàng bị bại bởi một tay văn bối như vậy.

Hơn nửa năm trước khi vẫn đang bắt tay cùng Lương Phi Phàm thì ông đã biết dự án này chắc chắn sẽ có vấn đề, cho nên khi đó ông tìm Sở Úy Dạ phụ trách việc thẩm định dự án, cũng là tiện thể tìm điểm yếu trong dự án. Chẳng qua ông thế nào cũng không ngờ được tên khốn Sở Úy Dạ kia lại cho ông một đao.

Bây giờ đúng là dự án có vấn đề nhưng vấn đề không phải ở bên Lương Phi Phàm mà là hoàn toàn ở bên mình. Ông lại bị Lương Phi Phàm cùng Sở Úy Dạ bày trận đưa vào hố.

Vừa rồi bài báo đã đưa số liệu rõ ràng chứng minh, Diệp thị bên này muốn ăn bớt nguyên vật liệu, thậm chí kiến trúc sư là do Diệp thị chọn, cũng trực tiếp chỉ rõ Diệp Tử Kiệt chỉ đạo cho hãn táy máy chân tay trong bản thiết kế, mục đích chính là vì để Lương Phi Phàm thân bại danh liệt. Mà chuyện giống như này, hơn hai mươi năm trước Diệp thị cũng đã làm.

Chiêu này của Lương Phi Phàm coi như đã khiến Diệp Tử Kiệt đi lại con đường cũ của hơn hai mươi năm trước. Nhưng không giống năm đó là, lần này Diệp Tử Kiệt mới là người bị năm mũi dắt đi, hoàn toàn không có năng lực phản kích

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 300

“Tao mặc kệ mày dùng phương pháp gì, chuyện này ngày mai tao không muốn nhìn thấy nữa.”

Đầu Diệp Tử Kiệt đau nhức không thôi, thử vào máy tính liền tắt cổ phiếu Diệp thị đang giảm khủng khiếp. Ông tức giận giơ tay ném con chuột đi, tiếng va đập lần nữa lại vang lên, Diệp Tử Kiệt vừa mới ngồi xuống thì thấy thư ký từ bên kia vội vàng vàng nói: “Diệp tổng, vừa rồi khi ngài đang trong cuộc họp thì có người nhà gọi tới, nói là tiểu thư xảy ra chút chuyện, bảo Diệp tổng về nhà một chuyến.”

Diệp Tử Kiệt vội vàng chạy về nhà, tất cả người nhà đều xuất hiện, chính chính tề tề đứng ở trước cửa phòng Diệp Lan nhưng không có một ai dám đi vào.

Mọi người vừa thấy Diệp Tử Kiệt về nhà lúc này mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Quản gia bước ra trước hướng về phía ông hơi gật đầu, nơm nớp lo sợ giải thích: “Lão gia, bởi vì... bởi vì tiểu thư vừa về nhà liền tự giam mình trong phòng, chúng tôi muốn đi vào nhưng tiểu thư nói nếu ai dám đi vào cô ấy sẽ... cắt cổ tay mình, không ai dám tùy tiện đi vào, sợ tiểu thư cô ấy ở bên trong...”

Diệp Tử Kiệt không hỏi nhiều, khoát tay một cái tháo âu phục ném vào người quản gia: “Cút đi hết cho ta!”

Mọi người ngay lập tức như chim tản ra, đến khi tất cả đều đi rồi Diệp Tử Kiệt mới mở cửa phòng tiến vào.

Vẫn là một phòng bừa bãi, gian phòng này cũng không biết đã cho người thu dọn bao nhiêu lần. Ông nghĩ tới đứa con gái mình từng hoạt bát đáng yêu bao nhiêu, hôm nay lại trở nên chật vật như vậy cũng chỉ vì một người đàn ông, nhưng người đàn ông này lại khiến con bé thê thảm như vậy.

Đến khi ông thấy con gái ngồi chồm hổm ở bên mép giường, tay áo trên cổ tay vén cao, trên mặt cánh tay rậm rạp đầy lỗ kim.

Huyệt Thái Dương của Diệp Tử Kiệt khẽ giật, sai bước tiến lên: “Ba không phải đã nói với con rồi sao? Bảo con đừng hút thuốc phiện nữa, tiểu Lan, tại sao con lại không nghe lời ba như vậy? Con cứ như vậy... trừ ba ra còn có ai hiểu ý thương con?”

“Không có... không quan trọng...”

Diệp Lan cười lên như điên, cơn nghiện ma túy đã qua, sau cái cảm giác lơ lửng bồng bênh kia là thần trí hỗn độn, có chút ánh sáng phản chiếu trong nháy mắt...

Giống như chấp niệm vẫn luôn kiên trì tới tay trong khoảnh khắc như vậy liên thông suốt sáng tỏ, sau đó đều là không cam lòng.

Thần sắc Diệp Lan cực kỳ tiều tụy, dưới mắt thâm đen một vòng khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Giọng cô thều thào, mỗi từ đều lộ ra ý lạnh thấu xương: “Ba, không quan trọng, con sai rồi... con thật sai rồi... Khi đó con không nên ôm hy vọng với Lương Phi Phàm, là anh ta hại con thành dáng vẻ như này. Ba... anh ta vẫn giúp đỡ ả đàn bà kia tới khi phụ con... Ba... ả đàn bà hèn hạ đó, rõ ràng cô ta cướp đoạt những thứ thuộc về con nhưng cô ta dám mắng con,

mắng con không biết xấu hổ... Ba... Á đàn bà kia thật đáng ghét, cô ta dựa vào cái gì mắng con như vậy? Ba...”

Diệp Tử Kiệt vừa tức giận vừa đau lòng, dĩ nhiên là giận vì Bạch Lộ cùng Lương Phi Phàm, còn ông đau lòng vì con gái bảo bối của mình.

Không có một người cha người mẹ nào sẽ nguyện ý nhìn con của mình biến thành như vậy, bây giờ nghe Diệp Lan nói rõ ràng trong lòng ông có lửa giận hừng hực cháy nhưng động tác lại nhẹ nhàng vuốt ve lưng con gái, đem ôm con gái vào trong lòng mình, gật đầu: “Bảo bối, con gái bảo bối của cha mới là tốt nhất, ở trong lòng ba con mới là tốt nhất. Bạch Lộ, cô ta đáng chết, cô ta đáng chết...”

“Phải, cô ta đáng chết!”

Diệp Lan siết chặt quần áo của Diệp Tử Kiệt, hơi thở dồn dập, tinh thần giống như bị dâng trào, giọng run rẩy vì kích động: “Cô ta đáng chết, Bạch Lộ đáng chết! Ba, con muốn giết cô ta. Không đúng... không đúng, con muốn cô ta cũng bị nghiền thuốc phiện. Ba... Để cô ta cũng nếm thử mùi vị này một chút được không? Con muốn cắt lưỡi cô ta, muốn chặt ngón tay cô ta, ngón tay cô ta chỉ vào con. Con muốn bịt miệng cô ta, con còn muốn tìm một trăm người đàn ông lên giường với cô ta. Cô ta, con muốn khiến sau khi cô ta mất đi tất cả sẽ còn bị dính vào ma túy.... Ha ha, con muốn cô ta cũng giống như con... Nếu như con cái gì cũng không có được thì cô ta cũng nhất định cái gì cũng không có được. Ba... ba...”

Trong mắt Diệp Tử Kiệt lộ ra mấy phần âm độc. Ông không nói gì, chẳng qua chỉ là xoa xoa lưng cho con gái nhưng động tác kia càng ngày càng chậm chạp, ánh sáng trong đáy mắt đầy vẻ tính toán.

Phải, Lương Phi Phàm, không phải mày đem Bạch Lộ thành bảo bối để cưng chiều sao?

Mày dám đụng vào bảo bối của Diệp Tử Kiệt ta đây, như vậy ta cũng sẽ khiến mày nếm thử mùi vị giống như đúc một chút, nhìn xe rồ cuộc là ai chơi ai.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 301

Bạch Lộ xuống máy bay, vừa bật điện thoại lên thì có cuộc gọi tới.

Cô nhìn dãy số hiện lên trên màn hình, mặc dù không được lưu trong danh bạ nhưng chuỗi số kia lại vô cùng quen thuộc.

Môi khẽ cong lên dịu dàng, Bạch Lộ vừa đi về phía cổng ra vừa bấm nhận nghe cuộc gọi. Giọng Lương Phi Phàm trầm thấp: “Đến rồi sao?”

“Đến rồi, vừa mới xuống máy bay, anh canh đúng giờ thật.”

Cô đi tới cửa ra của sân bay, tiện tay vẫy một chiếc xe, nói địa chỉ nơi đến rồi hướng vào điện thoại nói với Lương Phi Phàm ở đầu bên kia: “Bây giờ em đang đi về, lát nữa đến nhà em sẽ gọi lại cho anh.”

Điện thoại còn chưa kịp ngắt thì cô nghe thấy Lương Phi Phàm ho nhẹ một tiếng: “Chờ một chút.”

“Không thấy nhớ anh sao?” Giọng đàn ông ấm áp xuyên qua sóng điện thoại truyền tới tai cô đầy êm ái: “Em mới rời xa anh được 3 giờ mà anh không có cách nào chuyên tâm làm việc, làm sao bây giờ?”

Bạch Lộ: “...”

Mặt cô thoáng đỏ, may ngồi ở phía sau xe, tài xế còn đang mở nhạc, cô nhỏ giọng: “Anh lớn chưa? Mới vừa dứt sữa sao?”

“Ừ, anh có chút nhớ, hay là ngày mai anh tới thành phố C để ăn một chút...”

Mặt Bạch Lộ càng đỏ hơn, Lương Phi Phàm bây giờ càng ngày càng bậy bạ, nhất là khi ở trên giường lại nói không biết ngượng mồm khiến cô tim đập mặt đỏ, anh càng nói lại càng hăng say.

Nhưng cô không thể phủ nhận, dường như cô cũng không ghét Lương Phi Phàm nói những lời này.

Quả thật... khi yêu một người thì bất kỳ hành động hay lời nói nào của anh cũng sẽ thành chuyện đương nhiên, hơn nữa cô cũng phải thừa nhận điều đó khiến tim cô đập nhanh hơn.

“... Không đứng đắn.”

Bạch Lộ đưa tay che quanh điện thoại để lời không vang xa, rõ ràng lời mang theo mấy phần chỉ trích nhưng từ đôi môi mềm mại của cô, lại bởi vì cô tận lực noi snhor xuống khiến người nghe vào chỉ cảm thấy mấy phần hờn dỗi: “Anh gọi điện thoại chỉ để ba hoa với em như vậy sao? Em sắp đến nhà, không nói với anh nữa.”

“Bảo bối, nếu bây giờ em cúp điện thoại thì anh sẽ lập tức bay tới thành phố C.”

“Khi ở trên máy bay có nhớ anh không?”

Bạch Lộ thật đúng cho tới bây giờ cũng không biết được người đàn ông như Lương Phi Phàm sẽ nói ra những lời sến súa như vậy, hết lần này tới lần khác khiến tim cô đập thành thịch, thật ra thì trong lòng có một giọng nói vẫn đang vang lên... Mà muốn nghe đến nhường nào...

“Sao? Có nhớ không?”

Bạch Lộ không biết làm sao, thật ra dĩ nhiên cô có nhớ. Đại khái sau lần gặp này bao nhiêu hiềm khích giữa hai người đã không còn cho nên lần này tách ra giống như thật sự rất khó chia lìa.

Cô cầm điện thoại, khi giọng bên kia từ tốn nhưng nhiều cảm xúc truyền đến khiến trái tim cô nóng bỏng.

Nhớ, dĩ nhiên nhớ.

Cô nhẹ nhàng hít một hơi, môi khẽ cong lên, rớt cuộc nói: “Nhớ...”

Người đàn ông thân là Tổng giám đốc Lương thị đang ở thành phố A, nghe được từ ‘nhớ’ đơn giản vậy liền khẽ cong môi lên, Quan Triều vừa tiến vào thấy cảnh này không khỏi xúc động... Thứ gọi là tình yêu này thật là thần kỳ.

“Anh cũng rất nhớ em.”

“...”

“Em đến nhà rồi.”

Xe taxi ngừng lại, tài xế nhìn qua kính chiếu hậu một cái thấy nữ hành khách ngồi ở phía sau đang gọi điện, người đàn ông trung niên khẽ mỉm cười, cũng không thúc giục Bạch Lộ xuống xe nhưng Bạch Lộ vẫn thấy lúng túng, cô ho nhẹ một tiếng, vội vàng nói: “Tối muộn em sẽ gọi cho anh. Em xuống xe đã.”

“Chúng ta...”

Lương Phi Phàm nói chưa dứt thì Bạch Lộ đã vội vàng cúp điện thoại, khi cô trả tiền, người tài xế trung niên kia nhìn cô đầy thâm ý, cười cười rồi nói: “Tiểu cô nương, là bạn trai gọi điện đi? Ha ha, loại ngọt ngào này nhớ năm đó khi tôi còn trẻ cũng từng trải qua. Hồi đó cũng là theo đuổi cô gái

mình thích, hận không được một ngày 24 giờ dính chung một chỗ, chỉ cần vừa chia tay liền gọi điện. Có điều hồi đó chúng tôi chưa có điện thoại di động như bây giờ, hồi đó chúng tôi đều phải chạy tới buồng điện thoại gọi điện, cho dù buổi tối giá rét ở nguyên trong buồng điện thoại một đêm cũng thấy ngọt ngào...”

Bạch Lộ nghe người tài xế lăm băm, cảm giác lúng túng ban này giảm đi không ít.

Tình yêu có trăm ngàn dáng vẻ nhưng mỗi loại dáng vẻ ở trong mắt người người đang yêu đều là đẹp nhất.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 302

Bạch Lộ xuống xe, vừa mới vào thang máy tòa nhà liền nhận được cuộc gọi của Ôn Chiêu Nhân, anh ta trước có nói là đi công tác, đại khái cũng là đi tiêu sái đi, về nhà một cái liền biết trưởng phòng thiết kế đi tìm Bạch Lộ, hơn nữa lại viết đơn từ chức.

Ôn Chiêu Nhân hỏi cô: “Cô thấy thế nào? Chuyện này dầu sao cũng có liên quan tới chính cô cho nên do cô quyết định. Nếu cô cảm thấy không thể giữ lại cô ấy vậy thì tôi sẽ cho phòng nhân sự giải quyết.”

“Ôn tổng!” Bạch Lộ đưa tay nhấn nút cho thang máy đóng cửa, không trả lời mà hỏi người lại: “Tôi muốn hỏi anh một chuyện, anh trả lời tôi trước đã.”

“Sao?”

“Lúc trước khi tôi vẫn còn ở nước Anh nhận được thư trả lời của công ty, anh nói tôi tự bay về tham gia phỏng vấn, hơn nữa còn cho tôi thời gian, bảo tôi nhất định phải tới phỏng vấn trong thời gian đó. Tôi muốn hỏi Ôn tổng một chút, ban đầu anh thật sự coi trọng trình độ của tôi hay là bởi vì... quan hệ với Lương Phi Phàm.”

Ôn Chiêu Nhân thật sự không ngờ được Bạch Lộ lại đột nhiên tự hỏi mình như vậy nên có chút không ứng phó kịp, anh ậm ừ vài tiếng mới nghiêm trang nói: “Bạch tổng, cô có thể không tin vào ánh mắt của Ôn

Chiêu Nhân tôi nhưng cũng không thể không có lòng tin vào bản thân mình, phải không?”

“Tôi không phải không có lòng tin với mình, chẳng qua bây giờ nghĩ lại cũng thấy kỳ quái, tôi trở về một cái liền lập tức hợp tác với Lương thị. Chuyện này Ôn tổng không phải nên cho tôi một lời giải thích sao?”

Ôn Chiêu Nhân bị Bạch Lộ ép tới không biết nói gì, dĩ nhiên anh không biết Bạch Lộ và Lương Phi Phàm đã tốt đẹp, vào lúc này còn tưởng rằng cô là tới hưng sư vấn tội, trong lòng thầm kêu khổ, thật lâu sau mới khẽ thở dài một hơi: “Bạch tổng, thật ra thì cô không cần nghĩ nhiều như vậy. Cho dù Lương thị hay Lương Phi Phàm làm cái gì vì cô thì anh ta cũng muốn cho cô tốt, tuyệt đối không có ý hại cô. Thật ra chuyện tình cảm giữa hai người tôi là người ngoài cũng không nên nói nhiều, có điều tôi cùng Lương Phi Phàm cũng quen biết mấy năm, tấm lòng của anh ta đối với cô tuyệt đối có thiên địa chứng giám.”

“Không cần thiên địa chứng giám, tự tôi chứng giám là được.”

Bạch Lộ khẽ mỉm cười hạnh phúc, đôi mi thanh tú giãn ra, khi Ôn Chiêu Nhân chưa kịp phản ứng thì cô đã kết thúc câu chuyện: “Liên quan tới chuyện của Trưởng phòng thiết kế, tôi không so đo, cho nên Ôn tổng cũng tội gì vì tôi mà thật sự đuổi cô ấy đi. Tôi nguyện ý giữ cô ấy lại, để cho cô ấy tiếp tục giữ chức trưởng phòng đi.”

“...”

Thành phố A.

Quan Triều nhìn chữ ký như rồng bay phượng múa của Lương Phi Phàm trong trang cuối tài liệu, lúc này mới đưa tay sắp xếp lại những tài liệu kia: “Lương tổng, những tin tức anh bảo tôi thả ra ngoài tôi đều đã thả xong rồi,

bên ngoài bây giờ hoàn toàn rối loạn. Diệp thị bởi vì chuyện này nên những dự án khác có vấn đề cũng bị đảo bới lại, Diệp Tử Kiệt mấy ngày nay sợ là đang bốn bề thọ địch, thật giống như ngay cả bên cảnh sát cũng đang cho người để ý tới Diệp gia. Còn cộng thêm chuyện Diệp Lan bị nghiện thuốc phiện lúc này cũng bị người ta đem ra bàn tán vui vẻ. Cổ phiếu Lương thị mấy ngày nay bắt đầu tăng trở lại, còn cổ phiếu Diệp thị đang lao dốc liên tiếp.”

“Cao hồ ly Diệp Tử Kiệt này không thể nào bị đánh bại dễ dàng như vậy.”

Lương Phi Phàm nhú mày, đưa tay đốt cho mình một điếu thuốc, ánh mắt thâm thúy che giấu sau làn khói mù, đôi mi sắc bén như ẩn như hiện thăm ra mấy phần tư thái ác liệt, giọng anh trầm thấp: “Liên lạc cho Sở Ủy Dã một chút, chuyện lần này là nhờ Viễn Đông giúp, bảo anh ta tận lực cẩn thận con cáo già Diệp Tử Kiệt kia.”

“Sở tổng... hình như hai ngày nay không có ở thành phố A.”

“Sao?” Lương Phi Phàm hơi nhướng chân mày, có chút hiếu kỳ.

Quan Triều giải thích: “Không biết thông tin này có đáng tin không, nghe nói trưởng bối Sở gia buộc Sở tổng cưới con gái Từ gia. 3 ngày trước Sở tổng đã rời khỏi thành phố A, đại khái là không đồng ý với hôn sự này.”

“Từ gia?” Lương Phi Phàm mím môi cười một tiếng: “Là con Ủng đen của thành phố A, con gái Từ Ích Phong?”

“Vâng, chính là Từ Ích Phong, không sai biệt lắm có thể gọi là bá chủ ở phía bắc thành.”

Nụ cười của Lương Phi Phàm lại càng thâm thúy, Quan Triều lại cảm thấy được rõ ràng nụ cười của Lương tổng có mấy phần cười trên sự đau khổ của người khác: “Từ Ích Phong có con gái, tôi thật sự chưa có nghe nói

qua. Vì sao Sở Úy Dạ lại không hài lòng cô nương ấy? Hay là chê người ta đen trắng lẫn lộn?”

Quan Triều: “...”

“Nhân duyên tốt như vậy quả thật rất thích hợp với Sở Úy Dạ hử, không muốn quả thật là đáng tiếc. Cậu hãy liên lạc với anh ta, nói dự án ở thành phố A có chút vấn đề, bảo anh ta sớm quay về.”

Trong lòng Quan Triều không khỏi toát mồ hôi lạnh thay cho Sở Úy Dạ, có điều chỉ hơn một năm trước mơ ước tới Bạch tiểu thư, còn bây giờ đã cùng Lương tổng liên thủ hợp tác lâu như vậy nhưng vẫn như cũ bị người đàn ông ‘nhỏ mọn’ này ghi nhớ, bây giờ lại ra sức tác hợp...

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 303

Buổi tối, Tần Trân Hi và Bạch Lộ cùng nhau ăn cơm.

Bạch Lộ đã hai ngày không có ở thành phố C hôm nay đột nhiên trở lại, Tần Trân Hi còn tưởng cô đi công tác, có điều vào lúc này thấy bộ dáng con gái khi ăn cơm rất hồng hào, lại thêm luôn mỉm cười ngọt ngào này, bà đã bao lâu không thấy trên mặt con gái?

Tần Trân Hi gấp thức ăn bỏ vào bát Bạch Lộ: “Sao thế? Ra khỏi nhà một chuyến đã thấy con vui vẻ lên không ít, gặp chuyện tốt gì?”

Tay Bạch Lộ khẽ run một cái, nhìn mẹ có chút chột dạ. Cô trầm ngâm một chút, luôn cảm thấy chuyện này cũng không thể cứ giấu mẹ, vì vậy liền nói: “Mẹ, con có chuyện muốn nói với mẹ.”

“Ừ.”

“Thật ra con không đi công tác.”

“Ừ?”

“Con tới thành phố A một chuyến.”

“...”

“Con... là đi gặp Lương Phi Phàm. Trước con đã nói với anh ấy, nếu con nghĩ thông suốt sẽ tới thành phố A tìm anh ấy. Con đi tìm anh ấy có nghĩa

là con đã tha thứ cho anh ấy, con muốn cùng anh ấy lần nữa ở bên nhau. Lần này Lương thị xảy ra chuyện lớn như vậy tôi rất cuộc vẫn không đành lòng được, cho nên con...”

“Ừ, hai đứa lại về với nhau, phải không?”

Mặt Tần Trân Hi lại rất bình thản, không có chút ngạc nhiên nào. Bà khẽ cười nói: “Con không cần phải lo lắng như vậy, mẹ sẽ không phản đối các con. Giống như hơn một năm trước mẹ đã nói với con vậy, cho dù như thế nào, hạnh phúc của con, hôn nhân của con, cuộc sống của con mẹ sẽ không can thiệp, dù đối phương là người của Lương gia thì mẹ cũng sẽ mắt nhắm mắt mở bỏ qua. Bởi vì con là con gái mẹ, mẹ hy vọng được thấy không phải là con cứ buồn buồn không vui, mà là hy vọng con vui vẻ hạnh phúc. Chỉ cần con cảm thấy là chuyện đúng thì mẹ sẽ ủng hộ con.”

Bạch Lộ cảm động.

Mẹ của mình cho tới bây giờ chưa hề làm khó mình, hừ hơn một năm trước Lý Đường Lâm làm chuyện như vậy với bà thì bà vẫn như cũ lựa chọn lùi một bước, thật ra cũng chỉ là vì mình. Bà không muốn mình khó xử cho nên bà thà tự mình chịu đựng sự ấm ức kia.

Có chút ghen ngào, Bạch Lộ buông đứa xuống: “Mẹ, cảm ơn mẹ. Con... con không biết phải nói như thế nào, luôn cảm thấy đối với mẹ thật không công bằng.”

“Con hạnh phúc là được, mẹ tin ba con cũng nghĩ như vậy.”

Bạch Lộ rũ mi mắt xuống, suy nghĩ về những lời Lương Phi Phàm đã nói khi ở thành phố A, cô hít sâu một hơi rồi nói: “Mẹ, thật ra con còn một chuyện khác muốn nói với mẹ. Hơn một năm qua con cũng chưa từng gặp ai của Lương gia, mẹ chắc cũng không gặp ai cả. Nhưng Bạch gia chúng ta cùng Lương gia cuối cùng lại có nhiều ân ân oán oán bên trong, con

muốn... Nếu như có thể, chúng ta có thể gặp bọn họ một chút được không?”

Tần Trân Hi đang múc canh, nghe vậy động tác hơi khựng lại, thần sắc bà không có bao nhiêu gợn sóng nhưng những ưu tư giữa hai lông mày kia có chút trở nên cứng rắn. Bạch Lộ mím môi, thấy mẹ không nói lời nào nên cô cũng không mở miệng nữa.

Thật ra dù Tần Trân Hi vẫn luôn nói chỉ cần là con gái lựa chọn thì bà đều có thể mắt nhắm mắt mở cho qua, không tới quẩn quít cũng không tới phản đối, chỉ cần con gái hạnh phúc là được, nhưng Bạch Lộ vẫn rất rõ ràng mẹ chỉ không nói ra suy nghĩ của mình, bà luôn nhún nhường cũng chỉ vì con gái là cô. Quan hệ với Lương gia nhạy cảm như vậy, cho dù không nói tới chuyện cha mình năm xưa thì cũng còn có một Lý Đường Lâm, cũng là phụ nữ, Bạch Lộ không thể không biết cảm giác của mẹ với Lý Đường Lâm.

“Bạch Lộ, mẹ không muốn phản đối hạnh phúc của con, nhưng điều con vừa nói... Xin lỗi, mẹ cũng không muốn thấy người của Lương gia. Nếu như có một ngày con cùng Lương Phi Phàm lần nữa kết hôn thì mẹ cũng sẽ chúc phúc cho con. Điều mẹ có thể làm được chính là, hôn nhân của con hạnh phúc, mẹ làm mẹ sẽ không can thiệp bất kỳ chuyện gì, mẹ sẽ ủng hộ con, nhưng không có nghĩa mẹ có thể cùng người Lương gia chung sống hòa bình.”

Giọng Tần Trân Hi nhàn nhạt không thể hiện tâm trạng gì nhưng mỗi từ đều rất kiên định: “Mẹ có thể làm được chính là không nghe không hỏi, nhưng bảo mẹ đi gặp Lý Đường Lâm thì mẹ không làm được. Bạch Lộ, dù sao mẹ cũng là một người đàn bà, hơn một năm trước mẹ không truy cứu trách nhiệm của Lý Đường Lâm là bởi vì mẹ không muốn chặn kín con đường giữa con và Phi Phàm. Phi Phàm là một người đàn ông tốt cho nên không cần thiết bởi vì ân oán đời trước mà chia tách hai đứa. Một năm qua mẹ đã nghĩ rất nhiều, đây là nguyên tắc cuối cùng của mẹ.”

Cái gì Bạch Lộ cũng không nói được, bởi vì mỗi từ mẹ cô nói cô đều không có bất kỳ tư cách gì phản bác hay yêu cầu bà lần nữa vì mình làm cái gì.

Thật ra cô mới là người ích kỷ nhất, bởi vì trong thế giới của cô, tình yêu của cô còn lớn hơn trời.

Cô có bao nhiêu ích kỷ mới có thể nói với mẹ mình yêu cầu như vậy? Người đàn bà kia đã từng suýt chút nữa hại chết mẹ mình, bây giờ cô lại còn muốn cho bọn họ ngồi chung một chỗ, mà người đàn bà kia ngay cả một lời xin lỗi cũng chưa từng nói.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 304

Ngày hôm sau Bạch Lộ tới LATI làm việc liền thấy Trưởng phòng Lý Vụ Tiêu cung kính đứng ở cửa phòng làm việc, dường như là đang đợi cô.

“Trưởng phòng Lý, cô đang đợi tôi?”

Bạch Lộ đi tới đẩy cửa phòng làm việc của mình, cô hơi quay sang người bên cạnh: “Đi vào với tôi.”

Lý Vụ Tiêu đi theo Bạch Lộ vào phòng làm việc, Bạch Lộ mới vừa cởi áo khoác treo lên móc áo liền nghe được tiếng từ sau lưng: “Tôi là tới cảm ơn Bạch tổng.”

“...”

“Trước tôi thật sự cho là mình không thể ở lại LATI nữa, nhưng sau đó Ôn tổng nói cho tôi, là Bạch tổng chủ động yêu cầu Ôn tổng không nên sa thải tôi... Những gì lần trước nói với Bạch tổng, tôi thừa nhận là có chút thiên kiến, dù thế nào đi nữa, cảm ơn cô, Bạch tổng.”

Bạch Lộ xoay người lại, nói: “Không cần cảm ơn tôi, giữ cô lại là muốn cho cô thấy được rõ ràng tôi không phải dựa vào đàn ông để leo lên. Cho dù con đường của tôi là do anh ấy bày ra nhưng nếu tôi không có tài năng thì cũng chỉ khiến anh ấy mất mặt, cho nên cô cứ đợi xem, tôi sẽ khiến cô tâm phục khẩu phục.”

Khi trời chạng vạng, Bạch Lộ đem mấy bản thiết kế sửa lại một chút. Dự án hợp tác cùng Lương thị kia cơ bản đều đã hoàn thành trước dự kiến, chỉ còn chờ Lương thị bên kia ký tên là có thể khởi công.

Chẳng qua Lương Phi Phàm bên kia, cô vẫn luôn không gọi điện cho anh.

Vốn ngày hôm qua sau khi nói chuyện lần cuối cô có nói lúc tối muộn sẽ gọi cho anh, nhưng bởi vì sau khi nói với Tần Trân Hi những thứ kia, buổi tối cô nằm trên giường cứ trằn trọc quên cả việc gọi điện cho Lương Phi Phàm, hoặc là không hẳn quên, chỉ là cô cũng không phải rất muốn gọi cho anh.

Trong cô luôn có một cảm giác áy náy, quả thật dường như cho tới nay cô đã đem tình yêu quan trọng hơn tất cả mọi thứ, để đến lúc này mới phát hiện cô bỏ quên cảm nhận của người quan trọng nhất bên cạnh mình.

Đưa tay day huyệt Thái Dương, Bạch Lộ thở nhẹ ra một hơi, cầm lấy điện thoại di động. Ngón tay cái nhẹ nhàng mơn trớn trên màn hình, theo ngón tay cô chạm màn hình chột lóe chột lóe làm nổi rõ sự hoang mang có chút hoảng hốt trong đáy mắt cô...

Cũng không biết cô ngồi bao lâu, điện thoại đột nhiên vang lên khiến Bạch Lộ giật mình sợ hết hồn, cô chưa kịp phản ứng thì con số quen thuộc đã hiện lên khiến ánh mắt nặng nề của cô thoáng qua một tia mềm mại.

Cô hít sâu một hơi rồi mới nhận cuộc gọi.

“Cả đêm đợi em gọi, cuối cùng vẫn là muốn anh gọi cho em.” Giọng đàn ông trầm thấp tựa như lộ ra mấy phần ấm ức không cam lòng.

“Tôi hôm qua em mệt quá cho nên nghỉ sớm một chút.” Bạch Lộ tùy tiện tìm một cái cớ, lập tức lại nói: “Hôm nay cũng rất bận rộn, vừa mới xong việc.”

“Bạn rộn nhiều việc? Em ăn chưa?”

Bạch Lộ bây giờ mới xem giờ, cũng sắp đến lúc tan việc, cô thu dọn tài liệu trong tay, xoay người lấy áo khoác của mình xuống: “Chuẩn bị tan làm rồi về nhà ăn cơm, anh thì sao?”

“Anh?” Giọng anh đầy cảm xúc: “Anh đang đói bụng, đang muốn mời em đi ăn cơm cùng anh.”

Bạch Lộ chỉ coi là anh đùa nên cô cũng thuận miệng tiếp lời: “Không phải anh đang ở thành phố A sao? Nếu anh ở thành phố C thì em chắc chắn sẽ đi ăn cùng anh. Anh bớt hút thuốc một chút, đối với dạ dày cũng không tốt. Lúc này em có để ý tới thị trường, hai ngày nay cổ phiếu Lương thị lên cao cũng không tệ, anh hẳn không cần quá lo lắng.”

“Em không biết Lương thị cũng giống như Lương Phi Phàm anh sao? Bởi vì em tha thứ cho anh nên Lương thị mới có thể sống sót.”

“Đồ dẻo miệng, Lương thị hơn một năm trước thì sao? Phát triển đều là giả?”

“Không phải là giả, bởi vì có suy nghĩ mong đợi em quay về cho nên mới để mình mạnh mẽ hơn, có thể che chở cho người mình muốn bảo vệ.”

“Lương Phi Phàm.”

Bạch Lộ cau mày, cô đã đi ra tới cửa phòng làm việc, một tay cô cầm lấy tay nắm mở cửa còn chưa kéo cửa ra, chân cô hơi dừng lại, bộ dáng mười phần hấp dẫn: “Bây giờ em mới phát hiện anh cũng thật biết hoa ngôn xảo ngữ, anh thử nói xem anh đã hoa ngôn xảo ngữ với bao nhiêu đàn bà?”

Không ngờ Lương Phi Phàm ở đầu bên kia nghiêm trang nói: “Em đã hỏi như vậy anh thật sự cũng nên thử một lần.”

Bạch Lộ: “Lương Phi Phàm, anh tự tìm cái chết!”

“Anh không tìm chết, tìm người mà thôi.”

Bạch Lộ còn chưa rõ lời của Lương Phi Phàm rốt cuộc là có ý gì thì phòng làm việc của cô bỗng nhiên bị người mở từ bên ngoài. Cô còn đang đứng ở cửa, nắm tay đang cầm chốt cửa bỗng nhiên bị động một cái, cả người cô cũng đi theo lùi hai bước, ngẩng đầu lên liền thấy một người đàn ông cao lớn đứng đó, một tay đang nhét túi quần một tay đang cầm điện thoại ở sát bên tai. Miệng anh cong lên mỉm cười, ánh mắt thâm trầm nhưng lại lộ ra vẻ cưng chiều nhìn cô...

Là Lương Phi Phàm của cô, sự dịu dàng này chỉ dành cho cô, toàn thế giới sẽ không có người phụ nữ thứ hai có tư cách có được.

Bạch Lộ thật sự không ngờ Lương Phi Phàm lại đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, hô hấp của cô cứng lại, bỗng nhiên thấy gương mặt đẹp trai này nụ cười cưng chiều này khiến tim cô đập thành thịch.

“Anh... Sao anh lại tới đây?”

Hai người vẫn còn cầm điện thoại, Bạch Lộ có lẽ mở miệng theo bản năng nhưng giống như nói với điện thoại di động, Lương Phi Phàm nhíu mày cũng không ngắt cuộc gọi, giọng nói phảng phất mang theo ma lực xuyên thấu lòng người: “Ngốc, đương nhiên là nhớ em mới tới.”

“”Em không gọi điện cho anh, anh lại muốn gặp em cho nên liền bay tới, thật ra cũng không xa, 3 giờ đã tới.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 305

Lương Phi Phàm vừa nói vừa bước về phía Bạch Lộ, tay nhẹ nhàng đặt lên bả vai cô đẩy cô vào phòng làm việc, chân đạp về phía sau một cái đóng lại cánh cửa. Anh đưa tay rút chiếc điện thoại trong tay người phụ nữ đang ngây ngốc này, sau đó nhấp cùng điện thoại của mình đặt lên ghế salon. Ngón tay dài của anh lôi kéo cổ áo một chút, sau đó đưa tới đặt lên ót của cô, cúi người nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

“... Ừ... Phi Phàm...”

Bạch Lộ khẽ kêu lên một tiếng, hai tay theo bản năng đưa lên ngăn ngực anh. Lương Phi Phàm cười nhẹ một tiếng, gặm nhấm môi cô một chút rồi thì thầm: “Bảo bối, anh chỉ là một người đàn ông bình thường, thật xa chạy đến để tìm em mục đích rất đơn giản, chính là nhớ em. Đầu óc anh nghĩ về em, thân thể anh cũng nhớ em, anh nghĩ tới nghĩ lui, thấy cần phải thỏa mãn thân thể anh một chút, bởi vì... thực sắc cũng cần ăn!”

“...”

“Hãy thỏa mãn anh, sau đó đi ăn cơm với anh, được không?”

Sự thật đã chứng minh, anh cùng lắm cũng chỉ là thông báo cho cô một tiếng, cô trả lời thế nào chắc chắn sẽ không quá quan trọng, bởi vì sau đó anh mạnh mẽ hôn khiến Bạch Lộ hoàn toàn sa vào kỹ xảo cao siêu của anh. Hai tay cô khẽ run lên, theo bản năng ôm lấy sống lưng bền chắc của người

đàn ông này, thân thể mềm mại áp vào người anh. Hai người yêu nhau kết hợp thật chặt không có một khe hở.

Đầu lưỡi Lương Phi Phàm nhẹ nhàng lướt trên đầu môi cô, ánh mắt thâm trầm đắm đuối nhìn cô, hơi thở của anh dần dần gấp gáp, bầu gáy cô, áp mạnh vào môi cô, hỏi nhỏ: “Có thể ở chỗ này không? Cũng không phải lần đầu, lần trước cho anh cảm giác rất tốt. Thử một lần nữa đi?”

Đầu Bạch Lộ ông một tiếng, lúc này mới nhớ tới lời trước kia Lý Vụ Tiêu đã nói khiến cô đương nhiên có chút bài xích. Mặc dù thời gian này có lẽ người bên ngoài đã tan việc nhưng nơi này rốt cuộc là chỗ cô làm việc, làm chuyện này ở đây đến lúc đó cô còn có thể làm việc bình thường sao?

“... Không muốn, Phi Phàm... Anh, anh không phải nói dối sao? Chúng ta ăn cơm trước... A...”

Lương Phi Phàm đã giống như tên lảp vào cung, sao còn có thể ăn cơm trước?

Bàn tay anh nặng nề kéo cô lên, đem thân thể cô đè ở phía dưới bụng của mình, nơi đó đang chà cõ hũn dũn: “Em cảm thấy còn kịp sao?”

Bạch Lộ bị thân thể anh khiến cho xụi lơ, thứ kia diũ vũ dương oai giờ phút này vừa vãn đế ở hai chân cô, đúng nơi phá lệ nhạ cảm.

Cô rốt cuộc cũng không còn là thiếu nữ ngây thơ, người đàn ông này là người cô yêu, bị anh dụ dỗ như vậy cô cũng có chút không khống chế được mình, hơi thở cô từ từ gấp gáp, hai tay mềm mại đã buông xuôi trên ngực nóng bỏng của anh. Lương Phi Phàm cũng không cho cô có cơ hội phản bác lại mình, lần nữa cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên bờ môi đang run rẩy của cô, đầu lưỡi quét sạch miệng cô.

Trong lúc nhất thời, phòng làm việc cũng không gọi là rất lớn này đã tràn đầy hơi thở ám muội của anh và cô.

...

Anh nhớ tới hơn một năm trước bọn họ từng có em bé, sau đó bất hạnh chết yểu, có phải hay không lần này anh cũng đem tinh hỏa của mình rải vào thì cô có thể sẽ lại mang thai?

“Phi Phàm... Phi Phàm, quá sâu... Anh... đừng vào... đừng vào...”

Bạch Lộ chỉ cảm thấy anh sắp ra trong miệng mình, giọng cô khàn đặc không ngừng kêu lên, thân thể cũng không ngừng giãy dụa. Lương Phi Phàm bị động tác của cô khiến cho càng kích thích, lửa tình vốn đã lên óc lúc này lại càng nóng, trán thậm chí đổ mồ hôi rơi xuống trên người Bạch Lộ.

Anh giống như không nghe được, lực lại càng mạnh hơn.

“Mình có em bé đi, bảo bối, chúng ta sẽ có em bé nữa...”

Thân thể đàn ông nặng nề đụng vào thân thể cô, đến khi tận cùng cảm xúc, anh nằm trên người cô thở dốc, động tình nói: “... Sinh thêm cho anh một đứa con, anh nhất định là một người cha tốt, người chồng tốt...”

Đứa con...

Bạch Lộ đã rất lâu không nghĩ tới vấn đề này.

Khi lần đầu cô mang thai cô không có chút kinh nghiệm nào, ở hoàn cảnh đó đột nhiên có một bảo bối khiến cô cùng Lương Phi Phàm đều có chút bất ngờ không kịp đề phòng. Bọn họ không phải không cẩn thận, đã bảo vệ rất tốt món quà của thiên sứ gửi xuống đó nhưng cuối cùng vẫn để bảo bối chết yểu.

Đây là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng cô, cho dù thời điểm mất đi đứa trẻ cô không trách cứ Lương Phi Phàm nhưng sự oán hận trong lòng làm thế

nào cũng không giảm bớt.

Lúc này đề tài nhạy cảm này lại lần nữa được nhắc tới, Bạch Lộ không biết cảm giác trong lòng mình là gì...

Lựa chọn tha thứ, lựa chọn sẽ quay lại với anh nhưng thật ra cô cũng chưa có thời gian nghĩ về tương lai của cô cùng Lương Phi Phàm.

Tương lai...

Có lúc tương lai của hai con người đều do hai gia đình... Nhưng khoảng cách giữa Bạch gia và Lương gia xa như vậy khiến cô phải mong đợi một tương lai như thế nào giữa cô và anh?

...

Xoay mình, Bạch Lộ xoay lưng mệt mỏi về phía cửa, hai tay chống gò má mình, ánh mắt nhìn góc nhỏ bàn uống trà ở cách đó không xa có chút kinh ngạc, trong đầu rối bời cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Trong lòng cô có rất nhiều ưu tư... Mẹ, cha cô, còn có Lương Phi Phàm, cũng bao gồm cả mình.

Cô nhẹ nhàng đưa tay xuống đặt lên bụng mình, cảm giác ấm áp...

Thật ra khoảng thời gian này cô cùng Lương Phi Phàm khi ở chung với nhau không có bất kỳ biện pháp phòng tránh gì, đứa bé... Cô chưa nghĩ tới, không muốn nghĩ tới nhưng sâu trong lòng cũng là lựa chọn ngầm thừa nhận.

Chẳng qua bây giờ còn có nhiều vấn đề chưa giải quyết, cô cùng Lương Phi Phàm tuy là đang độc thân nhưng từ hơn một năm trước cho tới bây giờ, nếu bọn họ lại ở bên nhau đã không còn là vấn đề của riêng hai người.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 306

“Nghĩ gì vậy?” Lương Phi Phàm cúp điện thoại, vừa quay vào thì thấy Bạch Lộ nằm trên ghế sa lon, ánh mắt có chút hoang mang. Sau khi anh được ăn uống no đủ liền thấy rất sảng khoái, ngay cả giọng trầm thấp cũng lộ ra mấy phần vui thích: “Là mệt mỏi, hay là đói? Mệt thì em nghỉ ngơi một chút, còn nếu đói thì bây giờ chúng ta đi ăn gì đi.”

“Không đói bụng cũng không phiền hà.”

Bạch Lộ ngồi dậy, quần áo đã mặc chỉnh tề. Lúc này đã trễ lắm rồi, hai người bọn họ sau khi măn nông cũng không lập tức rời khỏi phòng làm việc, Lương Phi Phàm sợ cô mệt mỏi cho nên để cô nghỉ ngơi trên ghế sa lon một chút, vừa vặn anh cũng có điện thoại gọi tới. Nói điện thoại chừng 20 phút, Bạch Lộ nghe được loáng thoáng, đại khái cũng biết là chuyện có liên quan tới Diệp thị bên kia.

“... Phi Phàm, hôm trước em đã nói chuyện với mẹ chuyện chúng ta.”

Hai tay Bạch Lộ ôm đầu gối, ngón tay nhẹ nhàng đùa bỡn mười ngón tay của Lương Phi Phàm, cũng không định đem giấu trong đáy lòng tất cả mọi chuyện: “Mẹ em vẫn luôn nói với em, bà không phản đối chúng ta bên nhau, nhưng bà lại không thể tiếp nhận người nhà anh... Phi Phàm, em cũng không biết phải nói thế nào với mẹ, nhưng em biết bà quyết định như vậy đã thật là vĩ đại. Thật ra bà cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường, bà có nguyên tắc của mình, em thật sự không nên đòi hỏi bà quá nhiều...”

Nếu như bà không đồng ý chuyện em và anh thì vĩnh viễn cũng sẽ không có kết quả, anh biết không?”

“...”

Lương Phi Phàm cau mày, hóa ra cô ấy đang lo lắng chuyện này, quả thật mình đã sơ sót.

Thái độ Tần Trân Hi với anh thật sự rất ôn hòa, có lúc Lương Phi Phàm cũng cảm thấy bội phục Tần Trân Hi, anh biết có rất ít người phụ nữ có thể có được sự độ lượng đó.

Hơn một năm trước khi Bạch Lộ đi nước Anh, có mấy tháng đều là anh phái người tới chăm sóc cho Tần Trân Hi, Tần Trân Hi cũng không phản đối, không bài xích mà đón nhận điều đó. Lương Phi Phàm bình thường cũng rất ít trò chuyện với bà, trong lòng thực sự vẫn cảm thấy áy náy với bà, có điều bà đón nhận sự chăm sóc của anh khiến anh thoải mái không ít.

Con người sợ nhất là không để đền bù nếu như có thể bù đắp thì ít nhất sự áy náy kia, cho dù là đối gạt mình, cũng ít đi một chút.

Cho nên khoảng thời gian này tới nay anh vẫn luôn tập trung chú ý tới Bạch Lộ, lần trước quả thật anh cũng từng nói với Bạch Lộ, lúc này bọn họ lần nữa ở bên nhau, như vậy thì không thể để cô thành người đàn bà không quang minh chính đại của mình.

Hơn năm trước tất cả người ở Lương gia phản đối hôn sự này, bây giờ Lương Phi Phàm không nghĩ lại dùng cách cũ để giữ cô bên cạnh.

Anh muốn cho cô một hôn lễ trọng thể, để cô đường đường chính chính đứng bên cạnh mình. Anh muốn cho toàn bộ mọi người trên thế giới biết, đời này của Lương Phi phàm chỉ thích một người phụ nữ, cũng chỉ sẽ yêu một cô gái như vậy.

Cô ấy tên là Bạch Lộ.

...

Chẳng qua lời vừa rồi của Bạch Lộ dường như cũng nhắc nhở anh, mi mắt Lương Phi Phàm rủ xuống, đưa tay nắm lấy bàn tay đang không ngừng đùa bỡn tay của mình, nở một nụ cười trấn an, nói: “Đừng lo lắng, vừa vặn lần này đang ở thành phố C, để anh nói chuyện với mẹ em một chút. Anh muốn nói, sẽ tốt hơn một chút.”

Bạch Lộ không lo lắng về Lương Phi Phàm, anh hành động hay nói chuyện tất nhiên có chừng mực, hơn nữa mẹ đối với anh cũng luôn rất tốt. Điều cô lo lắng chính là những người bên Lương gia kia...

“Anh với mẹ em nói chuyện xong, vậy còn người nhà anh thì sao? Phi Phàm, em không muốn lại xảy ra tình cảnh như trước, nhất là mẹ anh... Thật ra bây giờ mọi chuyện đều đã phóng khoáng, ai cũng biết là chuyện gì xảy ra... Em không muốn lại xảy ra chuyện gì không vui. Nếu như anh đã thật sự quyết định, em tin anh, nhưng cũng xin anh nhất định phải bảo vệ được mẹ con em, không thể để bà chịu thiệt thòi nữa.”

Lương Phi Phàm ôm lấy má cô, môi nhẹ nhàng áp vào môi cô, giọng trầm thấp, cực kỳ nghiêm túc: “Được, anh đảm bảo với em, bảo bối.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 307

Ngày hôm sau Lương Phi Phàm mới trở lại thành phố A.

Nếu không phải là bởi vì Sở Úy Dạ đột nhiên trở về thì có lẽ bây giờ anh cũng chưa muốn trở lại thành phố A. Anh bảo Bạch Lộ từ chức ở LATI nhưng cô không chịu.

Cô nói... Ở công ty, bởi vì quan hệ với anh mà tất cả mọi người cho rằng cô dựa vào đàn ông để lên chức, cho nên nếu cô thật sự phải rời khỏi thành phố C trở về sống ở thành phố A thì cũng phải có được thành tích để cho mọi người thấy, sau đó mới có thể đi một cách rạng rỡ...

Lương Phi Phàm dường như không có tư cách phản bác, chỉ âm thầm liên lạc với Ôn Chiêu Nhân. Trong lòng anh bây giờ chỉ có một ý niệm, đó chính là đem người phụ nữ này cột bên cạnh mình, cho cô một danh phận, để cô sinh một đứa trẻ cho mình rồi sau đó cùng sống với nhau tới già... Cho nên anh không để cho Bạch Lộ có bất kỳ khổ sở nào, nói với Ôn Chiêu Nhân, để cho cô rảnh tay làm chuyện mình muốn làm.

Thời gian là 1 tháng.

Lương Phi Phàm tính toán, một tháng này không sai biệt lắm đủ để một ít tranh chấp với Diệp Thị có thể giải quyết xong. Như vậy cũng tốt, coi như muốn khôi phục hôn lễ với cô thì cũng nhất định phải xử lý xong Diệp Lan.

Khi xuống máy bay Quan Triều gọi điện thoại tới, vừa nhắc máy liền nói ngay cho Lương Phi Phàm, Sở Úy Dạ bên kia là người Sở gia tìm tới tận cửa, cho nên tạm thời anh ta phải về Sở gia một chuyến. Trầm ngâm chốc lát, Quan Triều lại nói: “Lương tổng, nửa giờ trước Diệp Tử Kiệt đã chủ động liên lạc với tôi, ông ta nói hy vọng có thể âm thầm gặp anh một lần nhưng tôi đã không đồng ý. Ý của anh sao?”

Lương Phi Phàm không có chút nào là ngoài ý muốn, xe đã dừng ở cửa sân bay, anh ghé đầu lấy vai giữ một chiếc điện thoại di động vào tai, tay lấy ra một chiếc điện thoại cá nhân khác nhanh chóng mở nguồn, ngón tay thật nhanh mở khóa điện thoại, vừa nói với Quan Triều: “Nói với ông ta, tối nay 8 giờ đợi tôi ở chỗ cũ. Còn có, chuẩn bị đơn ly hôn của tôi và Diệp Lan, buổi tối khi gặp ông ta thì mang theo.”

“Vâng, Lương tổng.”

Lương Phi Phàm cúp điện thoại, khom người ngồi vào trong xe. Lái xe ở phía trước cung kính hỏi anh: “Lương thiếu, đi đâu ạ?”

“Về nhà.”

Anh đã hơn nửa năm chưa về Lương gia, người tài xế này là một người tài xế kỳ cựu vẫn luôn thay anh lái xe, nhưng lúc này cũng chưa phản ứng kịp, sững sốt một chút: “Lương thiếu, là trở về nhà trọ?”

“Lương gia.”

Lương Phi Phàm nhìn màn hình di động sáng lên, có tin nhắn gửi tới, phía trên chỉ có một lời nhưng cũng đủ khiến gương mặt lạnh như băng dần ra dịu đi mấy phần.

“Em đang họp, ngàn vạn lần không nên gọi điện cho em. Hết giờ làm em sẽ liên lạc với anh.”

Hơn một năm qua ngoại trừ những ngày quan trọng, nếu không cơ bản Lương Phi Phàm sẽ không về Lương gia. Trước kia là anh ở nơi này, khi đó Lương Tĩnh Tiêu cũng vậy.

Có điều hơn một năm trước hôn lễ của Lương Tĩnh Tiêu trở thành trò cười, sau đó sau khi đứa trẻ ra đời cô liền một mực sống ở ngoài. Một thời gian trước Hướng Long Cẩm đột ngột trở về thành phố A, Lương Phi Phàm biết hành động của anh ta, chỉ là sau khi anh ta quay về anh cũng không còn tâm tư ngăn cản anh ta làm gì.

Dẫu sao Lương Tĩnh Tiêu là em ruột mình, làm mẹ đơn thân, dù là vật chất đầy đủ nhưng vẫn tinh thần vẫn trống rỗng.

Lương Phi Phàm cũng không đuổi tận giết tuyệt, cho nên Hướng Long Cẩm sau khi trở về anh không làm bất cứ điều gì. Sau đó có nghe nói Hướng Long Cẩm cùng Tĩnh Tiêu ở với nhau, người Lương gia tuy không quá thích Hướng Long Cẩm, có điều Lương Tĩnh Tiêu thích cho nên người trong nhà cũng âm thầm chấp nhận.

Dẫu sao đứa trẻ đã ra đời, rốt cuộc là cha của đứa bé, sao có thể coi là người ngoài?

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 308

Ngày hôm sau Lương Phi Phàm mới trở lại thành phố A.

Nếu không phải là bởi vì Sở Úy Dạ đột nhiên trở về thì có lẽ bây giờ anh cũng chưa muốn trở lại thành phố A. Anh bảo Bạch Lộ từ chức ở LATI nhưng cô không chịu.

Cô nói... Ở công ty, bởi vì quan hệ với anh mà tất cả mọi người cho rằng cô dựa vào đàn ông để lên chức, cho nên nếu cô thật sự phải rời khỏi thành phố C trở về sống ở thành phố A thì cũng phải có được thành tích để cho mọi người thấy, sau đó mới có thể đi một cách rạng rỡ...

Lương Phi Phàm dường như không có tư cách phản bác, chỉ âm thầm liên lạc với Ôn Chiêu Nhân. Trong lòng anh bây giờ chỉ có một ý niệm, đó chính là đem người phụ nữ này cột bên cạnh mình, cho cô một danh phận, để cô sinh một đứa trẻ cho mình rồi sau đó cùng sống với nhau tới già... Cho nên anh không để cho Bạch Lộ có bất kỳ khổ sở nào, nói với Ôn Chiêu Nhân, để cho cô rảnh tay làm chuyện mình muốn làm.

Thời gian là 1 tháng.

Lương Phi Phàm tính toán, một tháng này không sai biệt lắm đủ để một ít tranh chấp với Diệp Thị có thể giải quyết xong. Như vậy cũng tốt, coi như muốn khôi phục hôn lễ với cô thì cũng nhất định phải xử lý xong Diệp Lan.

Khi xuống máy bay Quan Triều gọi điện thoại tới, vừa nhắc máy liền nói ngay cho Lương Phi Phàm, Sở Úy Dạ bên kia là người Sở gia tìm tới tận cửa, cho nên tạm thời anh ta phải về Sở gia một chuyến. Trầm ngâm chốc lát, Quan Triều lại nói: “Lương tổng, nửa giờ trước Diệp Tử Kiệt đã chủ động liên lạc với tôi, ông ta nói hy vọng có thể âm thầm gặp anh một lần nhưng tôi đã không đồng ý. Ý của anh sao?”

Lương Phi Phàm không có chút nào là ngoài ý muốn, xe đã dừng ở cửa sân bay, anh ghé đầu lấy vai giữ một chiếc điện thoại di động vào tai, tay lấy ra một chiếc điện thoại cá nhân khác nhanh chóng mở nguồn, ngón tay thật nhanh mở khóa điện thoại, vừa nói với Quan Triều: “Nói với ông ta, tối nay 8 giờ đợi tôi ở chỗ cũ. Còn có, chuẩn bị đơn ly hôn của tôi và Diệp Lan, buổi tối khi gặp ông ta thì mang theo.”

“Vâng, Lương tổng.”

Lương Phi Phàm cúp điện thoại, khom người ngồi vào trong xe. Lái xe ở phía trước cung kính hỏi anh: “Lương thiếu, đi đâu ạ?”

“Về nhà.”

Anh đã hơn nửa năm chưa về Lương gia, người tài xế này là một người tài xế kỳ cựu vẫn luôn thay anh lái xe, nhưng lúc này cũng chưa phản ứng kịp, sững sốt một chút: “Lương thiếu, là trở về nhà trọ?”

“Lương gia.”

Lương Phi Phàm nhìn màn hình di động sáng lên, có tin nhắn gửi tới, phía trên chỉ có một lời nhưng cũng đủ khiến gương mặt lạnh như băng dần ra dịu đi mấy phần.

“Em đang họp, ngàn vạn lần không nên gọi điện cho em. Hết giờ làm em sẽ liên lạc với anh.”

Hơn một năm qua ngoại trừ những ngày quan trọng, nếu không cơ bản Lương Phi Phàm sẽ không về Lương gia. Trước kia là anh ở nơi này, khi đó Lương Tĩnh Tiêu cũng vậy.

Có điều hơn một năm trước hôn lễ của Lương Tĩnh Tiêu trở thành trò cười, sau đó sau khi đưa trẻ ra đời cô liền một mực sống ở ngoài. Một thời gian trước Hưởng Long Cẩm đột ngột trở về thành phố A, Lương Phi Phàm biết hành động của anh ta, chỉ là sau khi anh ta quay về anh cũng không còn tâm tư ngăn cản anh ta làm gì.

Dẫu sao Lương Tĩnh Tiêu là em ruột mình, làm mẹ đơn thân, dù là vật chất đầy đủ nhưng vẫn tinh thần vẫn trống rỗng.

Lương Phi Phàm cũng không đuổi tận giết tuyệt, cho nên Hưởng Long Cẩm sau khi trở về anh không làm bất cứ điều gì. Sau đó có nghe nói Hưởng Long Cẩm cùng Tĩnh Tiêu ở với nhau, người Lương gia tuy không quá thích Hưởng Long Cẩm, có điều Lương Tĩnh Tiêu thích cho nên người trong nhà cũng âm thầm chấp nhận.

Dẫu sao đứa trẻ đã ra đời, rốt cuộc là cha của đứa bé, sao có thể coi là người ngoài?

...

Khi xe Lương Phi Phàm vào tới cửa Lương gia thì người giúp việc đã sớm chờ sẵn ở cửa, trên đường đi tài xế đã thông báo trước cho Lương gia. Lương Phi Phàm quá ít khi về khiến cho bây giờ anh về tới cửa thật đáng quý, tất cả người trong nhà đều náo động.

Có điều hôm nay lại đúng dịp Lương Tĩnh Tiêu cùng Hưởng Long Cẩm đều có ở Lương gia.

Tuy Hưởng Long Cẩm ở Lương gia không có địa vị gì nhưng có Lương Tĩnh Tiêu che chở, người trong Lương gia cũng sẽ không biểu lộ cái nhìn

không tốt. Con của Lương Tĩnh Tiêu đã gần một tuổi, còn là một bé trai có bộ dáng rất giống Lương Tĩnh Tiêu. Lương Tĩnh Tiêu vốn là thiên kim tiểu thư, cũng không phải quá biết chăm em bé, mỗi lần ra khỏi cửa đều mang theo một bà vú, cô sẽ cầm túi xách đứng ở bên chỉ huy bà vú.

Sau khi sinh đứa bé, vóc dáng Lương Tĩnh tiêu đã khôi phục không tệ, có điều so với trước kia vẫn là có chút khác biệt. Ngược lại Hường Long Cảm vẫn là bộ dáng nho nhã tuấn tú, đại khái cũng vì như thế cho nên Lương Tĩnh Tiêu vẫn luôn rất mê luyện người đàn ông cái gì cũng không phải này.

Lương Phi Phàm khom người từ trên xe bước xuống, tài xế cung kính cầm áo khoác của anh đưa cho người giúp việc ra đón. Lương Phi Phàm toàn thân chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản, quần tây đen, mặt mũi tuấn giật, ngũ quan tinh xảo, ánh mặt trời rơi trên mặt anh phát ra mấy tia sáng chói mắt.

Anh một tay cầm điện thoại một tay nhét vào túi quần tây, chân dài bước thẳng cửa chính đi vào.

“... Thiếu gia, ngài cuối cùng cũng trở lại, hai ngày vừa qua lão gia cùng phu nhân cứ lẩm bẩm ngài đâu.”

Người giúp việc mau chóng đi theo phía sau Lương Phi Phàm nở nụ cười lấy lòng, Lương Phi Phàm không nói gì, chỉ gật đầu một cái, vừa vào cửa thấy mấy người trong phòng khách khiến anh cau mày.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 309

Trong phòng khách ngồi không ít người. Lương Vô Minh đang cùng Lương Kiếm Nam chơi cờ, bên cạnh là Hường Long Cẩm đang ngồi nghịch điện thoại không có việc gì làm, Lương Tĩnh Tiêu ngồi bên cạnh luôn liếc mắt nhìn điện thoại trong tay chồng, bên cạnh là bà vú đang chăm sóc cho con trai bọn họ, Lý Đường Lâm thì không có ở trong phòng khách.

Lương Tĩnh tiêu ngồi bên cạnh là người đầu tiên thấy Lương Phi Phàm tiến vào, cô theo bản năng mỉm cười: “Anh...”

Hường Long Cẩm nghe vậy trong nháy mắt tay liền cứng đờ, anh đối với Lương Phi Phàm từ trong xương lộ ra mấy phần sợ hãi, nghe được tiếng Lương Tĩnh Tiêu liền ngẩng mặt lên, thấy một bóng người đứng ở cửa liền cắt điện thoại di động, mặt thoáng qua một chút bối rối.

Hơn một năm trước phải rời khỏi thành phố A là do người của Lương Phi Phàm làm, anh rất rõ ràng.

Anh đối với Lương Phi Phàm ngoài sợ hãi còn mang theo mấy phần hận ý nhưng cũng biết mình không phải là đối thủ. Anh không quá vui vẻ với Lương gia cũng bởi vì nơi này rốt cuộc là họ Lương.

Nhưng anh đã có một đứa con trai, là họ Hường.

Khi trước ở nước Anh đã gặp được Bạch Lộ, sau đó lại bị Sở Ủy Dã cho người đưa về, lúc đó Lương Tĩnh Tiêu mới vừa sinh em bé, ban đầu anh

còn không quá vui mừng ở bên cạnh hai mẹ con họ nhưng khi nhìn thấy đứa trẻ, anh là cha, lúc này mới ý thức được đây rốt cuộc là con của mình. Lương Tĩnh Tiêu có không phải nhiều hơn nữa thì cô cũng vì mình mà sinh con dưỡng cái, sau khi mình dùng thủ đoạn rồi bỏ đi như vậy mà cô còn có thể an tâm sinh đứa trẻ cho mình được.

Anh cũng là người, hổ dữ cũng không ăn thịt con huống chi Hường Long Cẩm anh cũng không phải là người có lòng dạ độc ác gì.

Dù sao có một số chuyện đã thành ra như vậy, anh cũng cứ như vậy thuận theo một chút, cho tới bây giờ một nhà ba miệng cơ bản coi như tương đối bình thường.

Lương Tĩnh Tiêu dù có tính khí thiên kim tiểu thư nhưng rất ít khi nổi giận với anh.

“Cháu về đó à?”

Lương Vô Minh đã lâu không gặp cháu trai, trong mắt thoáng một tia kích động nhưng giọng vẫn nhàn nhạt: “Sao đột nhiên về mà không báo trước? Đã ăn cơm chưa?”

“Cháu chưa.”

Lương Phi Phàm đi vào phòng khách, Lương Tĩnh Tiêu cùng Hường Long Cẩm đứng dậy, Lương Tĩnh Tiêu đang nghĩ xem đã bao lâu mình chưa thấy người anh này? Trước kia anh là người đàn ông cô sùng bái nhất, khi đó Lương Phi Phàm đối với cô cũng sủng ái có thừa.

“Anh...” Cô lại kêu một tiếng, lấy cùi chỏ thúc nhẹ Hường Long Cẩm, tỏ ý bảo anh theo cô tới chào anh trai.

Hường Long Cẩm cũng là đàn ông, sợ Lương Phi Phàm là một chuyện nhưng sự tôn nghiêm của đàn ông khiến anh không muốn tùy tiện gọi tiếng

‘Anh’ này. Anh chỉ gật đầu, cong môi cười không có tiếng.

Lương Phi Phàm tất nhiên không để ý tới một câu chào xã giao, xoay người nói với Lương Vô Minh: “Trùng hợp ông cũng ở đây, vậy cũng không phiền toái mọi người nữa. Ông nội, hôm nay cháu trở về là có việc muốn nói với mọi người một chút.”

Lương Kiến Nam buông con cờ trong tay, đứng lên, bởi vì chuyện một năm trước khiến bây giờ ông đã bình hòa không ít, nhìn đứa con trai vì muốn giúp mình mà phải hy sinh những thứ kia, ông đối với Lương Phi Phàm đã không có bất kỳ chút giận dữ nào. Chuyện liên quan tới Bạch Lộ trở về, ông không thể không biết, vào lúc này đại khái cũng biết được con trai muốn nói chuyện gì. [Sant-gacsach]

Ông nói với người giúp việc sau lưng: “Đi lên lầu gọi phu nhân xuống.”

“Không cần.”

Lương Phi Phàm xua tay, ngồi xuống ghế sa lon, ngẩng đầu lên: “Cha, ông nội, về phía mẹ con sẽ đích thân đi nói, có điều lúc này con có mấy lời muốn nói trước với hai người.”

Lương Tĩnh Tiêu lập tức nói: “Vậy... Anh, em với Long Cẩm về trước.”

“Em không phải là người Lương gia sao?” Giọng Lương Phi Phàm nhàn nhạt, cau mày không cho cô sự kháng cự: “Ngồi xuống, chuyện anh nói cũng có quan hệ với hai đứa.”

Lương Tĩnh Tiêu không thể không biết có thể khiến anh trai hưng sử động chúng như vậy trên thế giới này còn có thể là ai? Thật sự trong lòng cô không chút nào muốn biết bất cứ chuyện gì liên quan tới người đàn bà kia, càng không hy vọng cuộc sống mình thật vất vả mới có được lại sẽ vì người đàn bà kia mà xảy ra chuyện. Hưởng Long Cẩm đi lâu như vậy, cô mười tháng mang thai khổ cực mới sinh ra đứa con này, thật ra cô cái gì

cũng không thiếu, cô cũng không cần chồng mình làm gì, chỉ cần anh ấy yêu mình là đủ rồi.

...

Nhưng Bạch Lộ trở về, cô nhớ tới những chuyện trước kia mình đã làm, trong lòng rối cuộc cũng thấy khó tả.

Lương Vô Minh bảo người giúp việc cất bàn cờ trước mặt rồi bảo tất cả mọi người ngồi xuống. Lương Phi Phàm vắt chéo chân ngồi ưu nhã, người giúp việc bê trà đi tới, anh tỏ ý bảo đặt ở trên bàn trà nhỏ trước mặt, cũng không dài dòng mà đi thẳng vào vấn đề: “Ông nội, ba, con muốn nói với mọi người chuyện liên quan tới hôn sự của con và Diệp Lan.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 310

“Tại sao không hỏi ý kiến ta?”

Ở cửa cầu thang chột truyền tới một giọng phụ nữ ưu nhã, mọi người đều ngẩng đầu lên, Lý Đường Lâm mặc một chiếc áo dài màu xanh đơn giản đang đi xuống.

Lý Đường Lâm so với hơn một năm trước đã già đi không ít, có điều phụ nữ có thân phận như bà có đời sống vật chất rất cao, cho dù khí chất trên người không có được ung dung hoa quý như trước nhưng vẫn có sự ưu nhã ca quý của quý phụ.

Bà không nhớ nổi mình đã bao lâu chưa gặp con trai.

Sau khi chuyện xảy ra ở hơn một năm trước, cơ hội Lý Đường Lâm gặp được Lương Phi Phàm lại càng ngày càng ít, hết năm tết đến cũng không thấy đứa con trai từng rất thân mật với mình trở lại, nhà có việc quan trọng Lương Phi Phàm mới về nhà, còn phòng ngủ ở Lương gia anh có lẽ đã hơn một năm chưa từng ngủ lại.

Lý Đường Lâm cũng cảm thấy khổ sở, hơn một năm trước bà thật sự đã làm sai sao?

...

Cho dù là như thế nào, suýt chút nữa xảy ra án mạng, là bà sai. Cho nên một năm qua bà muốn tu dưỡng tâm tình, mỗi tháng đều sẽ có mười ngày ăn chay niệm phật. Cả đời này, bà cũng là người phụ nữ tâm cao khí ngạo, hai mươi năm qua vì một người đàn ông từ bỏ mà bà không biết đã làm bao nhiêu chuyện, nhưng cuối cùng vẫn là kết quả như vậy.

Có lúc, Lý Đường Lâm cảm thấy mình chính là Lý Thu Thủy buồn cười kia, hoặc có lẽ là Thiên Sơn Đồng Lão*.

*Lý Thu Thủy cùng Thiên Sơn Đồng Lão đều thích một Vô Nhai Tử, mà cả hai người phụ nữ này luôn tự cho rằng Vô Nhai Tử Thích mình, tranh đấu nhiều năm như vậy cuối cùng biết được người mà người đàn ông mình luôn niệm tưởng trong tim thích lại không phải là mình, mà là tiểu sư muội.

Bà vẫn luôn cho rằng trong lòng La Vân luôn có mình cho dù tách ra nhiều năm như vậy, nhưng vừa mới quay người bà liền phát hiện người ấy đã cùng người phụ nữ khác kết hôn sinh con, con gái lớn như vậy lại cùng con trai mình như keo như sơn, khi đó bà thật sự không có biện pháp nào chịu đựng, bà đã thành con người buồn cười đó.

Hết lần này tới lần khác, hơn hai mấy năm qua, bà đã làm bao nhiêu chuyện?

Bà vì La Vân mà giả cho Lương Kiếm Nam, một người đàn ông khắp người luôn bốc mùi. Hai mươi mấy năm qua, vì muốn xuất hiện trong dáng vẻ tươi đẹp trước mắt La Vân mà bà cho tới bây giờ cũng không dám buông lỏng chăm sóc cơ thể, vậy mà ông ấy đã âm thầm chết hai mươi mấy năm.

Giống như một gã hề vậy, mình một mình ở chỗ này chuẩn bị xong hết thảy, chỉ chờ diễn một màn kịch hay thì phát hiện người xem đã sớm rời chỗ.

Có lẽ, bà ngay cả gã hề cũng không bằng.

Bà rốt cuộc vẫn là không cam lòng, cho nên hơn một năm trước cứ năm lấy Tần Trân Hi không chịu buông tay. Thật ra sẽ chẳng ai biết được trong lòng bà có bao nhiêu ghen tị, ghen tị với Tần Trân Hi được làm người đàn bà của La Vân, ghen tị bà ta có thể sinh con dượng cái cho La Vân. Nhưng mặc dù trong lòng bà có chút ghen ghét nhưng chuyện xảy ra với Tần Trân Hi bà thật sự không cố ý.

Bà cũng không phải là một người đàn bà lòng dạ độc ác, sự gia của bà cũng sẽ không để bà làm ra chuyện thương thiên hại lý. Bà biết, năm đó vì bà mà người Lương gia đều làm chuyện không phải, những năm gần đây Lương Kiến Nam đối với bà cũng không còn thân thiện như trước, đến nỗi ngay cả con trai cũng không còn thân.

“Phi Phàm, cùng mẹ nói chuyện chút đi.” Lý Đường Lâm thu hồi suy nghĩ rối loạn trong lòng, nhẹ giọng nói.

Lương Phi Phàm cũng thật sự có lời muốn nói với Lý Đường Lâm, anh đứng dậy, gạt đầu với Lương Vô Minh cùng Lương Kiến Nam, nói: “Ông nội, cha, vậy con lên trước một chút.”

Lương Kiến Nam đưa mắt nhìn vợ, dừng một chút mới hỏi: “Có ăn cơm tối ở nhà không?”

“Không ạ, công ty có rất nhiều chuyện, con lát nữa phải đi.”

Lương Phi Phàm đưa mắt nhìn thoáng Lương Tĩnh Tiêu cùng Hường Long Cẩm ở bên, đúng lúc lời anh vừa dứt, trong nháy mắt anh rõ ràng thấy được hai người họ khẽ thở phào nhẹ nhõm. Anh tỉnh bơ chỉnh áo, trực tiếp đi theo Lý Đường Lâm lên lầu.

Vào lòng, Lý Đường Lâm ngồi xuống ghế sa lon, chỉ vào vị trí đối diện bảo Lương Phi Phàm ngồi xuống.

“Con có biết bao lâu chưa về nhà không?”

Thần sắc Lương Phi Phàm nhàn nhạt, đối với mẹ mình trong lòng anh đúng là có một bức tường chắn giữa, có điều rốt cuộc cũng là mẹ mình. Huống chi có một số việc cũng đã qua lâu như vậy, anh hôm nay về nhà cũng không phải để nói chuyện trước kia, chỉ muốn cùng mọi người trong nhà nói một chút chuyện tương lai.

“Mẹ, gần đây thân thể vẫn khỏe chứ?”

Hốc mắt Lý Đường Lâm hơi đỏ, ưu tư có chút kích động: “Cảm giác một tiếng ‘mẹ’ này giống như ta chờ thật lâu. Phi Phàm, mẹ cùng con vẫn luôn thân thiết nhất, trước qua quan hệ của con với cha cũng không tốt như với mẹ, nhưng một năm nay con vẫn hồi hợt với mẹ, mẹ biết là bởi nguyên nhân gì... Bây giờ vẫn không thể tha thứ cho mẹ sao?”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 311

“Mẹ, mẹ nói nghiêm trọng rồi. Mẹ là trưởng bối, con không có tư cách để tha thứ. Con ít về nhà là bởi vì công việc con khá bận rộn...”

“Ài, đừng an ủi mẹ.”

Lý Đường Lâm xua tay một cái, lắc đầu: “Mẹ biết trong lòng con vẫn luôn trách mẹ, trách mẹ là đúng. Mẹ cũng biết con đối với nha đầu kia là thật lòng thành ý, con trai của ta, ta hiểu rất rõ. Có một số việc mẹ nhận ra, con đối với tình cảm cố chấp như vậy thật sự là giống mẹ. Mẹ đã hai mươi mấy năm vẫn giữ hình ảnh người đàn ông đã từ bỏ mình ở trong lòng, vừa vặn con cũng thua trong tay của nha đầu họ Bạch kia, đại khái mẹ con chúng ta thật sự là mắc nợ phụ nữ nhà họ.”

“...”

Lương Phi Phàm đưa đầu lưỡi ra liếm liếm môi mỏng, anh rũ mi mắt xuống, không tiếp lời.

Lý Đường Lâm lại nói: “Một năm qua ưu tư của con đối với mẹ như vậy cũng là bình thường... Mẹ có thể hiểu. Từ sau khi Tần Trân Hi xảy ra chuyện... mẹ cảm thấy luống cuống, khi đó mẹ không dám thừa nhận nhưng mẹ biết thật ra mọi người đều biết chuyện kia có liên quan tới mẹ, mẹ biết con cùng cha con đã dùng rất nhiều công sức mới khiến chuyện trở thành bình thường. Mẹ đối với hai cha con con đều thiếu nợ... Mẹ cũng thừa nhận, mẹ còn mắc nợ Tần Trân Hi.”

“Mẹ biết bây giờ Bạch Lộ cũng đã quay về, con chắc chắn sẽ không buông con bé. Con muốn cùng con bé ở bên nhau, mẹ sẽ không phản đối nữa, nếu như con cần mẹ tự mình tới xin lỗi với bọn họ, mẹ cũng nguyện ý.”

Mắt Lương Phi Phàm lóe lên, thật sự không ngờ được Lý Đường Lâm sẽ lại đồng ý đi nói lời xin lỗi. Anh cau mày, dường như định nói điều gì đó thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

“Mẹ, con nghe điện thoại chút đã.”

Quan Triều gọi điện thoại tới, nói đã hẹn xong thời gian với Diệp Tử Kiệt, còn có Sở Úy Dạ bên kia cũng không có vấn đề gì, một giờ sau sẽ gặp mặt với Sở Úy Dạ trước, sau đó mới đi gặp Diệp Tử Kiệt.

“... Đơn ly hôn tôi cũng đã chuẩn bị xong, nội dung như những gì anh căn dặn.”

Lương Phi Phàm chỉ trầm trầm ‘ừ’ một tiếng, lại đơn giản dặn dò thêm mấy câu, sau đó liền cúp điện thoại.

Bởi vì thời gian tương đối cấp bách, anh cảm thấy chuyện này trở về Lương gia những gì cần nói cũng đại khái nói hết rồi, người Lương gia cũng biết ý anh.

Lương Phi Phàm cất điện thoại đi, nói với Lý Đường Lâm: “Mẹ, có một số chuyện vừa qua mẹ cũng đã biết, như vậy con cũng không né tránh nữa, con thật sự có ý tứ như vậy, con muốn cho mọi người gặp mặt lại một lần. Con cùng Bạch Lộ nhất định sẽ kết hôn, nhưng những gì đã có trước kia của Lương gia và Bạch gia, trong lòng mỗi người đều sẽ có một ít vướng mắc, mục đích của con rất đơn giản, con không muốn người phụ nữ của mình phải chịu ấm ức. Nếu như có thể, con hy vọng mẹ sẽ tự mình tới tìm Tân Trân Hi một chuyến, nhưng con sẽ không miễn cưỡng mẹ, nếu mẹ cảm

thấy không làm được thì chỉ cần tham dự một chút trong hôn lễ của con, không phản đối con cùng Bạch Lộ nữa.”

“Mẹ sẽ đi tìm bà ấy.”

Lý Đường Lâm nhin xuống thở dài, gật đầu, giọng rất ôn hòa: “Yên tâm, trong lòng mẹ đã hiểu.”

Lương Phi Phàm cảm thấy mình đã giải quyết được vấn đề quan trọng nhất, Lương gia bên này cơ bản đã không còn vấn đề gì.

Vừa ra khỏi Lương gia thì Hương Long Cẩm lại đuổi theo, Lương Tĩnh Tiêu vừa vịn mang Đông Đông lên lầu, hẳn là đi tìm Lý Đường Lâm. Hương Long Cẩm nhìn Lương Phi Phàm sắp lên xe liền tiến đến, cũng không biết lấy dũng khí từ đâu mà đưa tay giữ lấy cửa xe: “... Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Lương Phi Phàm dừng lại một chút, xoay người sang cau mày nhìn người đàn ông trước mặt. Anh không lên tiếng, ánh mắt sâu thẳm thúy đang dần dần trầm xuống, mặt anh không lộ vẻ tức giận nhưng biểu tình này khiến người đối diện cảm thấy áp lực.

“2 phút, đủ không?”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 312

Hướng Long Cầm cảm thấy mình ở trước mặt Lương Phi Phàm vĩnh viễn là một kẻ thất bại. Người phụ nữ đã từng của mình bây giờ lại là của anh ta, mà sau này anh còn phải gọi Bạch Lộ một tiếng ‘chị dâu’. Có lúc suy nghĩ một chút, thấy đời mình thật đúng có đủ châm chọc, nhưng chuyện đã đến nước này anh lại không có bất kỳ khí lực nào để phản kháng.

Cũng tự biết sức mình, còn có thể phản kháng cái gì?

“Tôi không cần 2 phút, tôi chỉ cần...”

Hướng Long Cầm rốt cuộc vẫn có chút không phục Lương Phi Phàm. Đôi khi chẳng qua là tự ái đàn ông nổi lên, nhưng anh còn chưa bỏ được mặt mũi để nói thì Lương Phi Phàm đã cau mày nâng cổ tay lên đưa đồng hồ trước mặt anh: “Cậu còn 1 phút.”

“...”

Hướng Long Cầm biết Lương Phi Phàm vẫn luôn không ưa mình, cũng giống mình luôn không phục anh ta, nhưng có mấy lời bây giờ không nói thì sợ sau này cũng sẽ không có cơ hội nói nữa.

Anh hít sâu một hơi, cũng không hàm hồ nữa mà nói: “Tôi biết, hơn một năm trước khiến tôi rời khỏi thành phố A chính là anh, nhưng tôi cũng biết tôi không phải là đối thủ của anh, chống không lại anh. Năm đó lẽ ra tôi

cùng Bạch Lộ đã kết hôn rồi, sai lầm này cũng chính là của tôi, khiến tôi phải ở vào hoàn cảnh như bây giờ.”

“Lương Phi Phàm... Thật ra tôi căn bản vẫn luôn không tin anh đối với Bạch Lộ là thật lòng, thời gian anh ở bên cô ấy đã khiến cô ấy chịu quá nhiều tổn thương. Tôi không phải là một người đàn ông tốt, nhưng anh có dám nói anh là người đàn ông tốt không?...”

“Nhưng là, tôi không thể không thừa nhận anh thật sự đã thay đổi cô ấy, thay đổi cô ấy rất nhiều. Một người phụ nữ chịu thay đổi vì một người đàn ông đã chứng tỏ cho người khác biết cô ấy yêu anh. Trong lòng tôi vẫn luôn không phục, nhưng có một số việc khiến tôi đã đi tới mức này... Tôi không có ý tứ gì khác, tôi chẳng qua chỉ hy vọng lần này anh thật sự có thể đối xử tốt với cô ấy, không khiến cô ấy lại thương tâm khổ sở...”

“Cô ấy thật ra là một cô gái rất cố chấp, không chịu nổi dù chỉ một chút xíu phản bội của người mình thích. Nói thật, ban đầu tôi biết anh cùng Diệp Lan kết hôn, tôi thật cho rằng hai người sẽ cứ như vậy, cô ấy không thể nào sẽ lại tha thứ cho anh, bởi vì anh đã buông cô ấy còn cô ấy lại không phải một người phụ nữ sẽ ăn cỏ quay đầu, nhưng là tôi đã đánh giá thấp tình cảm của cô ấy dành cho anh. Nói thật tôi rất ghen tị với anh, tôi và Bạch Lộ ở bên nhau nhiều năm như vậy, cô ấy chưa từng dành tình cảm nồng đậm như thế cho tôi, vậy mà cô ấy lại đem tất cả những gì tốt nhất cho anh. Anh hẳn rất thỏa mãn.”

“Nếu như anh thật lòng yêu cô ấy thì cả đời này đừng để cô ấy lại rơi một giọt nước mắt nào nữa.”

...

Môi Lương Phi Phàm khẽ mím lại, gương mặt anh tuần không biểu lộ bất cứ cảm xúc gì, kim giây đồng hồ đeo tay vừa lúc chỉ tới số 12, anh nhíu mày: “Thời gian vừa đủ.”

Sau đó khom người ngồi vào xe.

Hương Long Cẩm: “...”

Tài xế rất nhanh liền đóng cửa xe, Hương Long Cẩm một mình đứng ở trong vườn hoa nhìn đèn xe kia nhanh chóng biến mất trước mắt mình, cục ức nơi cổ giật giật, tay từ từ xoa ở vị trí trái tim, vẫn cảm thấy khó chịu.

Thật ra thì anh thật sự yêu Bạch Lộ, có điều anh cũng thừa nhận mình thật sự không chịu sự khó chịu nào từ Lương Tĩnh Tiêu, cho tới bây giờ anh không oán được bất kỳ ai.

Sau này anh sẽ còn gặp lại Bạch Lộ, nhưng là... anh sẽ phải gọi một tiếng ‘chị dâu’.

...

“Mẹ... mẹ...”

Cách đó không xa, ở phía dưới cây ngô đồng có một người phụ nữ vóc dáng thon thả đang bế một bé trai chưa tới một tuổi đang gọi mẹ, tiếng chưa rõ ràng nhưng rất đáng yêu.

Lương Tĩnh Tiêu đưa tay nắm lấy tay bầu bình của con trai đùa nghịch nhưng ánh mắt lại rất lạnh.

Vẫn luôn biết người đàn ông bên cạnh mình vẫn chưa quên tình xưa với Bạch Lộ, nhưng hơn nửa năm qua cô cố gắng trở thành một người vợ hiền như vậy, dù năm đó anh ta trốn bỏ lại mình thì cô vẫn sinh cho anh ta đứa con này, là đứa con mang họ Hương của anh ta, là đứa cháu nối dõi tông đường, còn anh ta cho mình cái gì?

...

Lương Tĩnh Tiêu cảm thấy không cam lòng, cô đã rất ôn hòa nhã nhặn, chỉ cần Hương Long Cầm ngoan ngoãn ở bên cạnh cô thì cô sẽ mắt nhắm mắt mở với Bạch Lộ, nhưng xem ra anh ấy vẫn nặng tình với cô ta?

“Ô ô... đau... oa...”

Vì vô tình nắm tay quá chặt khiến Đông Đông bị đau òa khóc, Lương Tĩnh tiêu mới giật mình, cô vội buông tay, sợ tiếng khóc của con khiến người đàn ông đứng cách đó không xa nghe được, sau đó ôm Đông Đông đi nhanh vào cửa.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 313

8 giờ tối, Lương Phi Phàm đúng hẹn với Diệp Tử Kiệt ở khách sạn.

Diệp Tử Kiệt ở trong phòng đặc biệt, giám đốc khách sạn đích thân đưa Lương Phi Phàm lên, Quan Triều đi phía sau anh, đến khi tới cửa phòng thì Lương Phi Phàm mới nhận lấy tờ đơn ly dị từ trong tay Quan Triều, anh dùng hai ngón tay kẹp lại, nói với Quan Triều: “Ở cửa đợi tôi, không quá lâu đâu.”

Quan Triều ‘dạ’ một tiếng, Lương Phi Phàm đẩy cửa đi vào.

Diệp Tử Kiệt đang ở cạnh cửa sổ, nghe tiếng mở cửa cùng tiếng bước chân liền từ từ quay người lại, thấy Lương Phi Phàm đang đặt đơn ly hôn trên bàn, tai nghe được tiếng đàn ông trầm thấp, đi thẳng vào vấn đề: “Tôi biết mục đích ông muốn gặp tôi cũng rất đơn thuần, chính là hy vọng tôi tha cho ông một cái mạng, điều này không phải là không thể. Giang sơn của Diệp Tử Kiệt ông cũng không phải là điều tôi muốn, ông có thể tiếp tục giữ lại. Cho dù thế nào Diệp Lan với tôi từ nhỏ đã quen nhau, sau khi ông chuẩn bị xong đường cho cô ấy thì đem tài sản đó chăm sóc cho nửa đời về sau cả cô ấy, tôi tin cô ấy vẫn có thể sống rất thoải mái.”

Anh chỉ chỉ đơn ly dị trên bàn, nhàn nhạt nói: “Đây là đơn ly dị, tôi đã ký tên trên đó, sau khi Diệp Lan ký tên ông hay cho người đem đến cho tôi. Đến ngày chính thức ly dị thì hãy đem toàn bộ chứng cứ còn lại của cha tôi giao ra, tôi cũng sẽ đem một ít chứng cứ còn lại về Diệp Lan giao cho ông, lời đồn đại bên ngoài tôi cũng sẽ cho người xử lý xong.”

Ngón tay của Lương Phi Phàm nhẹ nhàng chỉ trên tờ đơn ly hôn, cuối cùng nói: “Thật ra chỉ là một chữ ký, chuyện rất đơn giản. Tôi đã lui một bước, vì vọng các người cũng tự thu xếp ổn thỏa.”

...

Anh nói xong, cũng không chờ Diệp Tử Kiệt nói gì mà xoay người muốn đi.

“Chờ một chút.”

Diệp Tử Kiệt lúc này mới lên tiếng, ông cau mày nhìn bóng người cao ngất, chỉ hỏi một câu: “Phi Phàm, tôi chỉ muốn hỏi một câu, có phải anh nhất định muốn ly dị với Lan nhi?”

Lương Phi Phàm ngay cả trả lời cũng lười, có lúc con người chính là như vậy, luôn cảm giác rằng tất cả những gì mình làm đều có lý, cho dù đó là chuyện thương thiên hại lý cũng cảm thấy không có gì đáng lo, bởi vì không thấy trời chu đất diệt cho nên liền có thể tùy ý làm bậy không chút kiêng kỵ, có tiền có quyền liền tự cho rằng mình là tất cả không coi mạng người ra gì?

Thật đáng buồn cười.

Diệp Tử Kiệt chính là người như vậy, sẽ không cảm thấy có vấn đề gì, sẽ không cảm thấy mình dạy con gái như vậy là có vấn đề, bây giờ lại còn có mặt mũi hỏi mình, có phải hay không nhất định phải làm như vậy.

Lương Phi Phàm đặt tay lên chốt cửa, vừa vặn một cái, sau lưng lại truyền tới âm thanh ần ần của Diệp Tử Kiệt: “Được, hôm nay mày bước ra khỏi cửa phòng này ngàn vạn lần đừng nên hối hận quyết định của mình. Lương Phi Phàm, mày đã khiến con gái tao tổn thương, mày nhất định phải nhớ trong lòng!”

Lời nói của Diệp Tử Kiệt không quá mức âm ngoan nhưng trong lòng Lương Phi Phàm vẫn có phòng bị. Chẳng qua bây giờ tinh phong huyết vũ trong thành phố A đều là Lương thị cùng Diệp thị đấu tranh cho nên Lương Phi Phàm cho là Diệp Tử Kiệt hẳn không còn tinh lực để động chân động tay vào lúc này, cộng thêm chuyện của Diệp Lan như vậy, ông ta hẳn cũng không dám làm bậy.

Tuy nghĩ như vậy nhưng Lương Phi Phàm vẫn trao đổi với Ôn Chiêu Nhân ở thành phố C, bảo anh ta nhất định phải chiêu cố nhiều hơn tới Bạch Lộ, chỉ sợ là vạn nhất có cái gì...

- -

Chúc mừng năm mới, chúc mọi người 2020 nhiều sức khỏe, thành công và hạnh phúc <3

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 314

Mấy ngày nay Bạch Lộ vẫn luôn ở thành phố C bởi vì có một dự án mới cô muốn theo đuổi, bản thiết kế sơ bộ đều là do đích thân cô thiết kế. Lương Phi Phàm một mực thuyết phục cô sang thành phố A, cô chạy không thoát, nửa tháng nay hai người đều dựa vào điện thoại đưa tình, thỉnh thoảng lúc buổi tối sẽ còn gọi video một chút, thường thường khi đó Lương Phi Phàm cũng có chút khó khăn khi kiểm chế, thật hận không có cô trước mặt để ăn ngay.

Hết lần này tới lần khác khi gọi video Bạch Lộ còn mặc rất ít, bởi vì thành phố C đã bước vào đầu mùa hè, Bạch Lộ tắm xong cũng chỉ mặc một bộ quần áo ngủ mỏng, cúi đầu liền lộ ra cơ thể, còn có tóc ướt từ bên tai rơi xuống, cô chủ động vuốt vuốt một cái, thân thể cử động khiến ngực ở trước ống kính cũng nhúc nhích.

Lương Phi Phàm lúc này là bị hành hạ nhất, mỗi lần thấy hình ảnh như vậy khiến anh không kiểm chế được...

“Em cố ý...!”

Tâm tư của Bạch Lộ đều ở trên bản thiết kế, mỗi ngày đều phải mang bản thiết kế ra để vẽ. Bởi vì bản thiết kế này tương đối phức tạp, hết lần này tới lần khác đều bị ông chủ kia hết sức bắt bẻ, muốn mỗi một chi tiết nhỏ trong bản thiết kế đều phải đưa ông ta xem, có vấn đề gì phải lập tức sửa đổi. Vốn dự án này cũng rất khó, chuyện này Ôn Chiêu Nhân còn đặc biệt đến tìm cô, hỏi nếu như cô không muốn làm thì có thể không nhận.

Nhưng Bạch Lộ cảm thấy mình không thể bởi vì thân phận của mình mà chọn dự án dễ, cho nên liền trực tiếp nhận.

Cũng đã qua một tuần lễ, bản thiết kế mới tiến hành được ba phần, mỗi ngày Bạch Lộ đều đêm ngày gấp rút làm. Lương Phi Phàm biết cô sẽ không để cho anh nhúng tay.

Cũng vì vậy, bây giờ mỗi ngày đều chỉ có thể vào lúc cô về nhà làm việc mới có thể cùng cô tán gẫu một chút, đây cũng là yêu cầu của anh, anh muốn trông thấy cô, như vậy sẽ khiến anh cảm thấy an tâm hơn.

Bạch Lộ ‘Hử’ một tiếng, ngẩng đầu lên không chút tâm tình gì, nhìn người đàn ông trên màn hình: “Cái gì?”

Mắt Lương Phi Phàm tối lại, giọng thì thào: “Muốn em, làm thế nào?”

Bạch Lộ: “...”

Đầu ngón tay cầm bút ngừng một lát, mặt cô thoáng đỏ ửng, sau đó cau mày: “Anh còn như vậy em sẽ tắt video!”

“Được, anh không như vậy nữa.”

Người đàn ông lập tức ngoan ngoãn nghe lời, nhìn thời gian cũng không còn sớm, anh lại bắt đầu thúc giục cô đi nghỉ ngơi: “Để mai làm tiếp đi, dựa vào cái gì mà vợ Lương Phi Phàm ta phải bán mạng cho hắn? Nhanh đi nghỉ ngơi.”

Bạch Lộ nghe được trong giọng nói bá đạo kia lộ ra sự cưng chiều, cô bật cười, nhìn người đàn ông trong video, đưa tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua gương mặt anh, giọng cực kỳ dịu dàng: “Em còn chưa phải vợ anh đâu, bây giờ cứ coi như là vợ cũ đi, Lương tổng.”

“...”

“Được rồi, em biết, em sẽ đi nghỉ ngơi, anh cũng sớm nghỉ ngơi một chút. Các vấn đề Lương thị bên kia đã xử lý xong chưa?”

“Xong hết rồi, ngày mai có một cuộc họp Hội đồng quản trị rất quan trọng, sau cuộc họp anh sẽ tới thành phố C. Vấn đề gia đình anh cơ bản cũng đã giải quyết, lần này qua anh sẽ nói chuyện với mẹ em một chút, được không?”

Bạch Lộ gật đầu: “VẬY em tắt máy tính.”

“Hôn anh một cái đi.”

“...”

“Bảo bối...”

Bạch Lộ suy nghĩ, người đàn ông này sao lại đáng ghét như vậy? Có điều trong lòng lại đầy mật ngọt, chẳng qua cô rút cuộc không ngu ngốc đi hôn vào màn hình, rất không vệ sinh. Mặt cô hơi đỏ, lầm bầm: “Chờ anh tới sẽ cho anh hôn.”

Mắt Lương Phi Phàm sáng lên, cười có chút không tử tế: “Phải không? Chính em nói, đến lúc đó cũng đừng hối hận, anh muốn hôn toàn thân em, chỗ nào cũng hôn.”

“...”

Bạch Lộ trợn mắt nhìn anh, nói một câu ‘em tắt đây’ rồi trực tiếp đóng máy tính lại.

Cô lại vui đầu vào bản vẽ thêm một lúc rồi mới vịn vịn người, đứng dậy, đi vào bếp uống một ly sữa bò Tần Trân Hi đã chuẩn bị trước, sau đó chuẩn bị đi nghỉ ngơi.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 315

Khi vào đến phòng, cô chỉ cảm thấy dạ dày có gì đó không ổn, một cảm giác quặn thắt xông tới khiến cô không khống chế được, hốt hoảng chạy vào nhà vệ sinh...

Tần Trân Hi sau vụ tai nạn xe kia buổi tối ngủ không được sâu, thời gian mới bắt đầu trị liệu đầu bà nhức như sắp nứt, cho nên mặc dù bây giờ đã bình phục nhưng buổi tối ngủ cũng không còn được ngon như trước.

Phòng vệ sinh ngay ở cạnh phòng bà, chỉ nghe được tiếng ‘cạch’ một tiếng khiến bà tỉnh ngủ. Ngôi nhà này chỉ có bà cùng con gái, trong lòng bà run lên còn tưởng Bạch Lộ có chuyện gì, vội vàng bò dậy đi về phía nhà vệ sinh, chỉ thấy Bạch Lộ quỳ ở trên sàn nhà, nửa người nằm trên mặt bồn cầu đang nôn ọe.

“Lộ Lộ, con thế nào?”

Tần Trân Hi giật mình trong lòng, tiến lên xoa lưng cho con gái để thử, vừa hỏi: “Sao thế? Khó chịu chỗ nào? Sắc mặt của con rất khó coi, có phải ăn phải đồ...”

Nói tới đây đột nhiên Tần Trân Hi im lặng một lát, bà giống như bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sắc mặt có chút khác thường, chờ Bạch Lộ tỉnh táo lại một chút bà liền đỡ Bạch Lộ đi rửa mặt: “Con... tháng này có kinh nguyệt không?”

Tần Trân Hi trước kia làm việc ở bệnh viện, thời gian này con gái mình cùng Lương Phi Phàm gần gũi như vậy, bây giờ lại như vậy, rất rõ ràng con bé có thể chính là...

Lúc Bạch Lộ bắt đầu có cảm giác buồn nôn cũng đã nghĩ đến cái này, lại không phải là lần đầu mang thai nên cô cũng có chút kinh nghiệm, vào lúc này nghe mẹ hỏi như vậy cô cũng không hoang mang, uống một hợp nước ấm, mới lắc đầu nói: “Mẹ, quả thật tháng rồi con không có kinh nguyệt, vốn đầu tháng thì kinh nguyệt sẽ tới... Ban đầu con cho rằng do con mới về nên chưa quen ăn uống, hoặc do gần đây công việc quá bận rộn, đầu óc rất căng thẳng cho nên cũng không nghĩ tới chuyện này nhiều.”

Tần Trân Hi đưa tay vỗ bả vai cô, vẻ mặt rất bình tĩnh, chỉ nói: “Trời sáng thì tới bệnh viện kiểm tra một chút, xác định được mới có thể biết tiếp theo nên làm thế nào.”

Bạch Lộ cũng nghĩ như vậy. Thật ra trong lòng cô rất rõ ràng, mười có tám chín phần không sai được, trước cô cùng Lương Phi Phàm triền miên mấy lần đều không có bất kỳ biện pháp tránh thai nào, khả năng mang thai là rất lớn.

Nhưng là bây giờ... Bọn họ đang ở hoàn cảnh này, Lương Phi Phàm còn chưa ly hôn với Diệp Lan, cô chẳng qua chỉ nghe anh nói đã đem giấy ly hôn đưa cho Diệp gia nhưng bên kia lại không làm gì, nếu như quả thực không được thì bọn họ chỉ có thể ra tòa.

Có lẽ Diệp Tử Kiệt cũng là cố ý không bỏ qua cho Lương Phi Phàm một cách đơn giản như vậy được, thế nào cũng phải kéo anh ra tòa. Diệp gia cũng không phải là không có tiền kiện tụng với Lương gia, đem một cuộc hôn nhân làm náo động cả thành phố, đối với nhà gái mà nói có lẽ là có thể tranh thủ sự đồng tình lớn nhất.

Bạch Lộ có chút nhức đầu, khi nằm ở trên giường, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve bụng của mình, nơi này còn chưa có bất kỳ sự thay đổi nào nhưng có thể trong bụng đã có một phôi thai.

...

Cô không ngủ được, trong đầu thoáng qua rất nhiều ưu tư không biết phải hình dung thế nào, là mong đợi, nhưng cũng có chút sợ hãi.

Đứa bé đầu tiên có kết quả như vậy, thật ra cho tới bây giờ cô không nói với bất kỳ với ai nhưng trong lòng cô luôn có bóng ma.

Xoay mình ngồi dậy, cô lấy điện thoại di động ở đầu giường, nhìn thời gian trên màn hình... Đã 11 giờ 30 phút.

Muộn lắm rồi, nhưng Lương Phi Phàm chắc chắn còn chưa đi ngủ, cô có nên gọi điện nói cho anh không?

Ngón tay đã ấn nút gọi nhưng ngay lập tức bấm ngắt cuộc gọi.

Chà, còn chưa xác định chắc chắn, nói làm gì?

...

Bạch Lộ đưa điện thoại trả lại chỗ cũ, lần nữa nằm xuống, trong lòng suy nghĩ ngày mai đi khám, sau khi chắc chắn rồi gọi cho anh sẽ tốt hơn.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 316

Hôm sau.

Sau khi Bạch Lộ giao phó tất cả công việc ở LATI xong liền gặp Ôn Chiêu Nhân xin nghỉ, lúc xế chiều cô chuẩn bị một chuyến tới bệnh viện.

Có điều bản thiết kế hôm qua cô sửa xong hôm nay còn phải mang tới cho khách hàng xem qua một chút, hẹn với bác sĩ vào lúc 3 giờ chiều, Bạch Lộ xem thời gian còn đủ liền tự mình chuẩn bị một chuyến, nhưng không ngờ vừa ra khỏi công ty liền gặp được một người ít có khả năng xuất hiện ở thành phố C nhất.

Nhìn bộ dáng của đối phương hẳn là đến tìm mình.

Bạch Lộ nhẹ nhàng thở ra một hơi, Lương Tĩnh Tiêu đang vênh váo đi tới trước mặt cô, mở miệng nói rất bình tĩnh: “Có thời gian không? Muốn cùng cô ôn chuyện một chút.”

Bạch Lộ đối với Lương Tĩnh Tiêu thực ra từng rất thống hận, bởi vì đã từng là bạn thân nhất nhưng cô ta lại ở sau lưng bán đứng, phản bội, sau này còn hùng hổ dọa người... Nhưng cuối cùng cô ta vẫn không có được lễ cưới, Hướng Long Cầm còn chạy mất, cô còn có chút thương cảm cô ta.

Nhưng khi gặp mặt cô mới phát hiện thật ra mình không có khó nghĩ như vậy, ít nhất lúc này tâm tình cô rất bình tĩnh.

Cô gạt đầu một cái, theo Lương Tĩnh Tiêu lên xe. Lương Tĩnh Tiêu hỏi cô nên đi đâu, bởi vì thành phố C cô ta cũng không quen.

“Tới gần bệnh viện A đi.” Bạch Lộ chỉ xe dẫn đường, bảo tài xế đi về phía bệnh viện A, cô nhìn đồng hồ đeo tay, nói: “3 giờ chiều tôi có hẹn với bác sĩ, nếu như Lương tiểu thư có gì muốn nói với tôi, cũng có thể nói trên đường đi, có điều vậy thì phiền toái cô thuận đường đưa tôi tới bệnh viện, tôi sợ thời gian không còn kịp.”

Lương Tĩnh Tiêu cười một tiếng, đưa tay vuốt tóc mình, mặc dù có con trai mới một tuổi nhưng cô chăm sóc cho mình, cái này chính là lợi ích của việc là thiên kim tiểu thư, vật chất quá tốt khiến người phụ nữ này cho tới bây giờ cái gì cũng không thiếu.

“Bạch Lộ, cô vẫn giống như trước kia vậy, không chút khách khí gì.”

Bạch Lộ khẽ nhếch mép một cái, nói rất tự nhiên: “Lương tiểu thư, tôi biết cô ngàn dặm xa xôi là đặc biệt tới tìm tôi, có lẽ không ai biết cô tìm đến tôi phải không? Tôi vừa vặn phải đi ăn cơm trưa, cô chiếm mất thời gian của tôi thì tối thiểu cũng phải đưa tôi đến bệnh viện.”

“Cô không thoải mái?”

“Có lẽ khiến cô thất vọng, tôi chẳng qua chỉ là đi khám sức khỏe bình thường.”

“...”

Lương Tĩnh Tiêu cảm thấy miệng lưỡi người đàn bà sắc nhọn, cô cũng không muốn nói những chuyện nhảm này, xua xua tay, tỏ ý bảo tài xế trước mặt. Tài xế chính là người của cô, cho nên nội dung cuộc nói chuyện cho dù bị anh ta nghe được cũng không ảnh hưởng gì. Cô liền trực tiếp nói: “Nếu nói như vậy tôi cũng không cùng cô mất thì giờ, biết hôm nay tôi đặc biệt tới tìm cô, vậy cô có biết vì sao tôi đến tìm cô không?”

“Tôi cũng không phải con giun trong bụng Lương tiểu thư, làm sao tôi biết cô là vì chuyện gì tới tìm tôi?”

“...”

“Bạch Lộ, cô đừng dùng giọng khó nghe như vậy nói chuyện với tôi!”

“Tôi không có nói khó nghe.” Bạch Lộ đưa tay day huyệt Thái Dương. Lương Tĩnh Tiêu vì cái gì tới đây, trong lòng cô tất nhiên cũng rõ ràng, đại khái cũng chỉ vì hai người đàn ông... Lương Phi Phàm, Hương Long Cầm.

Cô cảm thấy mệt mỏi, quanh đi quẩn lại lâu như vậy, cô ta vẫn còn dây dưa không rõ.

“Cô muốn nói cái gì, nói thẳng đi.”

Giọng điệu này của Bạch Lộ nghe ra rõ ràng không đếm xỉa tới, Lương Tĩnh Tiêu cảm thấy mình chẳng qua chỉ được qua loa lấy lệ, trong lòng cô rõ ràng là khó chịu, nhưng lại cảm thấy mình không thể tức giận được. Cảm giác lúc này dù có nổi giận cũng chỉ giống như đâm vào một cục bông, càng khiến trong lòng cô vô cùng không thoải mái.

Cô cắn môi, gật đầu có chút hận, nói: “Được, vậy tôi liền nói thẳng. Bạch Lộ! Cô ở nước Anh tốt như vậy tự nhiên trở về làm gì? Cô thật sự nghĩ cứ như vậy trở thành chị dâu tôi sao? Thật ra thì cô và anh tôi đã tới bước này cần gì phải lại tiếp tục? Tôi cũng không muốn chối, tôi một chút cũng không thích cô làm chị dâu của tôi!”

“Vậy cô rất thích Diệp Lan làm chị dâu mình?”

Bạch Lộ cười một tiếng, dường như lời nói của cô ta không khiến cô tức giận, giọng rất bình tĩnh: “Còn cô nói tại sao tôi phải quay về, tôi đã muốn tránh người Lương gia các người. Nói cho cùng, Lương Tĩnh Tiêu, thật ra thì nợ Bạch gia chúng ta chính là Lương gia các người, nợ Bạch Lộ tôi

cũng chính là Lương Tĩnh Tiêu cô. Tôi cũng không biết tại sao cô còn có dũng khí đối mặt với tôi, hơn một năm trước cô dùng thủ đoạn như vậy cướp bạn trai của tôi, sau này lại tính kế tôi, cuối cùng quỷ xui thần khiến để cho tôi cùng anh trai cô lên giường. Cô nói hết thấy mọi thứ này... có phải chính là lỗi của cô không? Thật ra cô chính là người không có tư cách nhất để nói với tôi những lời như vậy, nhưng tôi sẽ không tức giận với cô, bởi vì không đáng.”

“Giữa tôi và Lương Phi Phàm trước kia là như thế nào, bây giờ là như thế nào, sau này còn như thế nào thì cũng là chuyện của tôi và anh ấy. Cô không hy vọng tôi làm chị dâu cô? Tôi cũng không ép cô mở miệng gọi tôi một tiếng chị dâu, bởi vì tôi lựa chọn ở bên anh trai cô không vì bất cứ ai cả, chỉ bởi vì đó là Lương Phi Phàm mà thôi. Hôm nay cô tới đây một chuyến thật sự là tới uống rồi, không có bất kỳ ý nghĩa thực tế nào.”

Mặt mũi Lương Tĩnh Tiêu tái nhợt, cô siết chặt túi xách trong tay mình. Lời Bạch Lộ không có câu nào là không đâm vào sâu trong tim cô, cô cảm thấy khó chịu, có loại cảm giác bị làm nhục nhưng lại cảm thấy tất cả sự phản bác có thể của mình đều sẽ phí công.

Không biết tại sao, lời thâm độc tới cổ họng liền không có khí lực nói ra

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 317

Lương Tĩnh Tiêu có thể cảm nhận được tâm tính mình sau khi sinh con trai đã từ từ thay đổi, nhưng hôm nay cô đến tìm Bạch Lộ, trên thực tế cũng không phải để gây gổ, có một số việc quả thực cô đã làm, những chuyện đó chỉ cần người biết suy nghĩ cuối cùng cũng sẽ là cảm thấy xấu hổ.

...

“Long Cẩm... khoảng thời gian này vẫn luôn ở bên cạnh tôi.”

Cô bỗng nhiên mở miệng, có lẽ là vô thức, lời vừa ra khỏi miệng cô mới giật mình nhận ra mình vừa nói gì, cũng không cho mình cơ hội hối hận, cô nói tiếp: “Tôi cũng không biết tại sao, Lương Tĩnh Tiêu tôi cái gì cũng không thiếu lại chỉ thích người đàn ông kia. Tôi biết một năm trước là tôi không đúng, nhưng là tôi... Nhưng tôi cũng không có lỗi với cô, bởi vì một bàn tay không thể vỗ thành tiếng, nếu như Hường Long Cẩm không có vấn đề thì tôi cũng không thể cùng anh ấy có nhiều chuyện như vậy.”

“Dĩ nhiên, một người đàn ông như vậy là có vấn đề nhưng tôi lại không có cách nào làm khác được, tình yêu chính là không thể giải thích. Tôi biết tôi không có năng lực ngăn cản cô và anh trai tôi ở bên nhau, tôi cũng biết là tôi không có tư cách, nhưng tôi vẫn muốn nói với cô... Nếu như có thể, tôi hy vọng cô cách xa Hường Long Cẩm một chút, tin rằng cô cũng không muốn thấy bất cứ chuyện gì không đúng phát sinh ở giữa chúng ta.”

Bạch Lộ đại khái đã hiểu.

Lương Tĩnh Tiêu nói trắng ra là không an lòng, sợ rằng người đàn ông kia chưa dứt tình với mình cho nên mới đặc biệt từ thành phố A tới thành phố C này. Ban đầu còn vòng vo, còn muốn dùng vẻ mặt đầy ngạo nghễ tới để đả kích mình, cuối cùng lại bị mấy câu nói của mình đánh cho trở về nguyên hình, cho nên liền nói thẳng ra miện.

Bạch Lộ cười một tiếng, nhìn xe vừa vặn tới cổng bệnh viện, cô bảo tài xế dừng xe, trước khi xuống xe chỉ nói với Lương Tĩnh Tiêu một câu: “Cô hiểu tôi là người như thế nào, Hướng Long Cẩm đối với tôi mà nói mới thật sự là cở quay đầu, nhưng tôi sẽ không lại đi ăn cở quay đầu, anh trai cô không giống thế. Còn có, người đàn ông của cô thì chính cô coi trọng là được, đừng lãng phí tâm tư tới tôi, tôi đối với Hướng Long Cẩm sớm đã không có bất kỳ chút quan tâm nào.”

Đóng cửa xe lại, cô trực tiếp bước về hướng bệnh viện, khi tới cửa bệnh viện cô mới thấy được chiếc xe màu đen kia chậm rãi rời đi.

Lắc đầu một cái, cô cầm điện thoại ra, có suy nghĩ muốn gọi cho Lương Phi Phàm, nhưng giống như thần giao cách cảm vậy, cũng đúng lúc có điện thoại gọi tới, tên người gọi hiện lên khiến tâm tình cô tươi tỉnh hẳn.

Cô bấm nhận cuộc gọi, đưa điện thoại lên tai, vừa mới ‘a lô’ một tiếng, còn chưa kịp nghe người đàn ông bên kia nói gì thì cảm thấy trước mắt bỗng nhiên tối sầm, đầu óc quay cuồng, cả thế giới giống như bị thứ gì bao phủ lại, điện thoại trong tay cũng rơi xuống, cô chỉ hét lên một tiếng...

“A...”

Thành phố A.

Người đàn ông cao ngất đang đứng ở cửa sổ trong phòng làm việc. Bây giờ là khoảng thời gian bữa trưa, anh còn chưa ăn gì, không biết người ở

thành phố C kia đã ăn gì chưa?

Lương Phi Phàm khẽ mím môi khi chờ người kia nghe điện thoại, tay cầm túi quần đầy mong ngóng. Tiếng chuông kêu chỉ 3 lần đã có người nhận nghe, có điều mình còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy bên kia nói ‘a lô’.

Anh há miệng mới chuẩn bị nói hai tiếng ‘bảo bối’, lời còn卡在 cổ họng liền bỗng nhiên nghe được tiếng kinh hô từ bên kia, một giây tiếp theo là tiếng rên, sau đó rất nhanh không thấy tín hiệu gì...

“... Bạch Lộ?”

Lương Phi Phàm nắm chặt điện thoại, kêu lớn có chút run rẩy: “Bạch Lộ... Bạch Lộ... em có nghe thấy không? Em sao thế?”

“...”

Không có âm thanh nào truyền tới nữa, trên gương mặt điển trai của Lương Phi Phàm thoáng chốc đã hiện đầy sương lạnh, trong lòng anh đầy hoảng hốt nhưng cũng ý thức được, bên kia nhất định là xảy ra chuyện!

Anh lập tức cúp điện thoại, rất nhanh gọi Quan Triều vào, khi phân phó Quan Triều giọng anh có chút nóng nảy cùng không yên: “Lập tức đặt vé cho tôi tới thành phố C, ngay lập tức, tôi muốn tới thành phố C ngay! Còn có, trước bảo cậu phái người thế nào? Có bảo vệ tốt cho Bạch Lộ không?”

Quan Triều còn chưa biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, có điều nhìn dáng vẻ khẩn trương hốt hoảng của ông chủ như vậy cũng đoán được Bạch Lộ ở thành phố C nhất định xảy ra chuyện: “Lương tổng, anh phân phó xong là tôi liền cử người rồi...”

“Lập tức liên lạc với bọn họ hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Lương Phi Phàm vừa nói vừa cầm áo khoác của mình lên mặc vào, rồi đi về cửa phòng làm việc: “Tất cả cuộc họp dời lại. Còn có... cho người đi điều tra một chút, mấy ngày nay Bạch Lộ gặp ai, nhất là hôm nay. Ngoài ra phái người đi điều tra Diệp Tử Kiệt xem sao.”

Anh phân phó đâu vào đấy, tiếng hét chói tai của Bạch Lộ vẫn lờn vờn quanh tai anh khiến anh không cách nào bình tĩnh được, khi đến bãi đậu xe anh tay run rẩy không cầm được chìa khóa xe vào khiến anh lãng phí không ít thời gian...

Bạch Lộ... Bạch Lộ...

Em ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì, muôn ngàn lần không thể có chuyện...

Lương Phi Phàm biết, nếu như cô thật sự có gì xảy ra ngoài ý muốn thì tuyệt đối không phải tình cờ, anh đã phái người âm thầm trông nom cô, nếu như còn có thể xảy ra chuyện vậy tuyệt đối chính là có người chuẩn bị mà đến. Người này ngoại trừ Diệp Tử Kiệt còn có thể là ai?

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 318

Lương Phi Phàm ngồi vào xe, khi nổ máy xe còn cảm nhận được tay mình đang run rẩy. Thấy bộ dáng này căn bản cũng không có cách nào lái xe bình thường được, Lương Phi Phàm liền đốt một điếu thuốc rồi hít sâu một hơi, mùi vị nicotin quanh quần đầu lưỡi dần dần khiến ưu tư anh an ổn hơn một chút. Quan Triều nhanh chóng sắp xếp xong xuôi mọi thứ, báo cho anh, bây giờ tới sân bay liền có thể lên máy bay ngay. Có điều những chuyện khác vẫn không thể nhanh như vậy dù đã liên lạc được với người ở thành phố C.

“Họ nói gì?”

Ưu tư Lương Phi Phàm đã ổn định không ít, lúc nói chuyện giọng nói đã khôi phục sự trầm ổn, anh vừa đạp chân ga vừa khống chế tay lái, hỏi: “Bây giờ người ở đâu?”

“Lương tổng, người tôi liên lạc được nói Bạch tiểu thư hôm nay gặp... Lương tiểu thư. Sau đó ở cửa bệnh viện xảy ra chút bất ngờ nhưng cũng không phải rất nghiêm trọng, cô ấy là bị người... tạt sơn đỏ.”

Con người Lương Phi Phàm đột nhiên căng thẳng: “Cậu nói gì?”

“Tĩnh Tiêu sao?”

“Tĩnh Tiêu đi thành phố C gặp cô ấy?”

“Đúng vậy, nhưng trước mắt vẫn không thể xác định được chuyện này rốt cuộc có liên quan tới Lương tiểu thư hay không, chỉ biết chuyện xảy ra tương đối đột ngột, Bạch tiểu thư vừa từ trên xe của Lương tiểu thư xuống, đi tới cổng bệnh viện lại đột nhiên bị người tạt sơn đỏ.”

Lương Phi Phàm nắm chặt tay lái, gân xanh trên mu bàn tay đã nổi lên, anh từng từ từ từng câu nói nhưng nghiêng răng nghiêng lợi: “Bắt được người không?”

“Xin lỗi, Lương tổng, chuyện xảy ra quá mức đột ngột. Hơn nữa hẳn đến có sự chuẩn bị, cho nên khi Bạch tiểu thư vừa ngất xỉu thì đã chạy mất.” Quan Triều nơm nớp lo sợ nói, đại khái nhận ra được người bên kia đầu dây ngay cả tiếng hít thở cũng có chút gấp gáp. Anh vội vàng lại bổ sung: “Có điều Lương tổng, ở cổng bệnh viện có camera, người hẳn là có thể tìm được. Tôi lập tức báo cho cảnh sát ở thành phố C.”

Lương Phi Phàm chỉ hỏi một câu: “Ở bệnh viện nào?”

Sau khi Quan Triều nói tên bệnh viện Lương Phi Phàm liền cúp điện thoại, anh đặt điện thoại xuống ghế bên cạnh, xe rất nhanh lượn quanh thành phố, anh đạp ga một đường đi không trở ngại, xông qua hết mấy cái đèn đỏ, khi tới sân bay mới giật mình mình không mang theo gì cả, căn bản là không bay được. Nhân viên trong sân bay mặc dù biết anh nhưng vẫn phải làm việc theo nguyên tắc, có người không dám tùy tiện đắc tội với anh liền nói phải đi tìm người phụ trách. Lương Phi Phàm trong lòng cân nhắc một chút, mất thời gian tới lui như vậy chỉ bằng lái xe theo cao tốc tới thẳng thành phố A còn nhanh hơn. Anh bỏ lại một đám người, lần nữa lên xe mình lựa chọn đi cao tốc.

...

Thành phố C.

Bạch Lộ nằm trên giường bệnh VIP, luôn cảm giác trên người mình có mùi dầu.

Vừa rồi cô nhận cuộc gọi của Lương Phi Phàm, chưa kịp nói gì đã cảm giác có vật gì đó đang lao về phía mình, lời cô còn tắc trong cổ thì một giây kế tiếp từ mũi đã xộc tới mùi nồng của dầu khiến đầu óc choáng váng, cũng vì thế mà một thùng sơn đỏ đỏ hồng hồng tạt tới khiến cô ngất xỉu ngay tại chỗ, cũng may khi ngã xuống đầu không bị đập vào đâu, chỉ bị xước một ít ngoài da. Sau đó là cô được đưa ngay vào phòng cấp cứu của bệnh viện, sơn trên người được dọn dẹp sạch sẽ.

Chuyện này sở cảnh sát đã cho người qua điều tra, thân thể Bạch Lộ không có gì đáng ngại nhưng trong lòng thật đúng là bị kinh sợ.

Cô lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên cô gặp phải chuyện như vậy.

Lúc này vẫn chưa biết rốt cuộc là ai làm, sở cảnh sát sau khi biết cô tỉnh lại liền cho người sang ghi chép một ít, sau đó liền bảo cô đợi tin tức.

Đại khái hơn 2 giờ chiều liền có người đẩy cửa đi vào, bởi vì lo sợ trong sơn có chất độc gì cho nên thân thể cô đều được kiểm tra xét nghiệm rất kỹ, lúc này đã có kết quả. Người bác sĩ mặc áo trắng đi vào, khách khi gọi cô một tiếng ‘Bạch tiểu thư’.

“Là như này, có kết quả xét nghiệm rồi, không có gì đáng ngại cả, có điều Bạch tiểu thư...”

Bạch Lộ vừa nghe bác sĩ nói ‘có điều’, trái tim liền đập mạnh. Cô thật ra có chút kiêng kỵ những nơi như bệnh viện, chỉ là bởi vì hơn một năm trước cô cũng phải nằm cách ly trong bệnh viện, dù cuối cùng cô khỏi bệnh nhưng sự ám ảnh này vẫn luôn theo cô.

Lần này bị người tạt sơn hiển nhiên không phải chuyện tự nhiên xảy ra, nhất định là có người muốn hãm hại cô.

Cô không biết kẻ đó là ai, nhưng cô ở thành phố C này cũng không đặc tột với ai, trong lòng nghĩ tới 2 khả năng... Một là Lương Tĩnh Tiêu, một là người của bên Diệp gia.

Trừ bọn họ ra sẽ không có ai khác nữa, cho nên nói thật trong lòng cô rất sợ mình còn sẽ phải chịu tổn thương gì.

“Bác sĩ, tôi... tôi không sao chứ? Vừa rồi tôi thật sự rất sợ, cũng quá đột ngột cho nên sau khi bị sơn tạt vào liền ngất đi, tôi không biết sau đó chuyện gì xảy ra, tôi...”

“Bạch tiểu thư, cô đừng lo lắng, không sao cả. Thân thể của cô không có vấn đề gì, chúng tôi đều đã kiểm tra qua, trong sơn cũng không có chất gì cả. Có điều... cô có biết cô đã mang thai không?”

Trong lòng Bạch Lộ run lên, bàn tay đang nắm tay áo bệnh nhân bỗng siết chặt mấy phần, cô theo bản năng há miệng một cái giống như trong lúc nhất thời rất bất ngờ, lại giống như có trong dự liệu.

“Tôi... tôi mang thai?”

“Phải, Bạch tiểu thư, cô đã có thai 3 tuần. Tình hình tạm thời thai nhi rất khỏe, nhưng chúng tôi đã kiểm tra cho cô, hình như cô từng có một lần sinh non, hơn nữa cơ thể cũng không tốt lắm. Bạch tiểu thư, xin phép tôi lỗ mãng, xin hỏi trước kia cô vì sao lại sinh non?”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 319

Lòng Bạch Lộ khẽ run lên, cô theo bản năng bấu lấy ga trải giường, trên mặt lộ vẻ bất an.

Cô biết tình hình thân thể của mình, SARS khiến cô mất đi qua nhiều thứ, dĩ nhiên cũng rất rõ ràng thân thể của mình không tốt như trước được. Điều chắc chắn chính là, cô bây giờ vẫn còn rất trẻ, hơn nữa năm đó sau khi cô tới nước Anh, một khoảng thời gian sau Lương Phi Phàm vẫn tìm thấy thuốc giỏi nhất tới giúp cô, có điều loại bệnh đó cũng không thể coi thường, giống như lời bác sĩ vừa nói vậy, thân thể cô không thể tốt như trước kia được.

...

Nhưng la mang thai, cô lại có bảo bảo, ông trời thật ưu ái cho cô, cô thật sự... có bảo bảo.

Hai tay cô không tự chủ đặt lên bụng, nơi này vẫn còn bằng phẳng chưa có cảm giác gì nhưng giờ khắc này cô lại có một cảm giác rất kỳ lạ...

Một người làm mẹ có thể cảm nhận được đứa trẻ trong bụng mình, cùng máu mủ với mình...

Bảo bảo, lần này mẹ nhất định sẽ bảo vệ con thật tốt, nhất định sẽ không để con bị bất kỳ tổn thương nào.

“Có ảnh hưởng không?”

Bạch Lộ ổn định ưu tư của mình một chút, lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu lên hỏi. Sau khi mắc SARS hơn một năm trước, sau khi trải qua rất nhiều chuyện cô cũng không biết quá rõ, bởi vì những chuyện kia đều là Lương Phi Phàm xử lý. Dĩ nhiên cô không thể không biết SARS là một vi khuẩn rất nguy hiểm khiến con người ta phải hoảng sợ, cô có thể lặng lẽ ra nước ngoài như vậy không phải gặp bất cứ phiền toái gì chắc chắn Lương Phi Phàm đã phải ra tay rất nhiều.

Hơn nữa năm đó giúp cô chẩn bệnh chính là viện trưởng tiếng năm lừng lẫy ở thành phố A, bây giờ nếu như cô nói bậy bạ nhất định sẽ bị ảnh hưởng. Bạch Lộ cẩn thận cân nhắc một chút, cuối cùng mới nói: “Lần trước khi mang thai được chừng 4 tháng tôi bị sảy thai.”

“Sảy thai?”

“...” Mi Bạch Lộ khẽ nhăn lại, nhắc tới đứa trẻ bất hạnh chết yểu kia lòng cô vẫn có vướng mắc không cách nào giải trừ, vào lúc này nghe được hai từ ‘sảy thai’ khiến trái tim cô không tự chủ thắt lại.

“Bác sĩ, anh hãy nói thẳng với tôi, có phải có ảnh hưởng gì hay không?”

“Bạch tiểu thư không cần quá lo lắng. Thật ra tư chất thân thể cô tổng thể mà nói là không sao, chúng tôi chỉ muốn tìm hiểu tình hình một chút.”

Hai tròng mắt của bác sĩ hơi híp lại vì cười, thu hồi bệnh án trong tay, thái độ với Bạch Lộ từ đầu tới cuối đều cung kính: “Lương tiên sinh hơn một giờ trước đã liên lạc với chúng tôi, anh ấy biết cô ở bệnh viện này, bảo chúng tôi chăm sóc cho cô một chút. Còn chuyện cô mang thai... chúng tôi chưa thông báo cho Lương tiên sinh, tôi nghĩ chuyện này tự Bạch tiểu thư cô nói với Lương tiên sinh sẽ tốt hơn. Bạch tiểu thư, cô nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện gì cứ bảo y tá thông báo cho tôi, tôi đi trước.”

Lương Phi Phàm tới?

Tay Bạch Lộ đang đặt trên bụng khẽ dùng sức hơn một chút, sự lo lắng trong lòng cũng theo đó rơi mất. Anh tới là cô có thể an tâm, cô sẽ nói cho anh mình mang thai, lại có đứa con của anh...

Nghĩ tới chuyện này trong lòng Bạch Lộ không khỏi kích động.

Trong một khách sạn nào đó ở thành phố A.

Người đàn ông đứng sát bên cửa sổ, hai tay chấp sau lưng, từ cửa truyền tới tiếng gõ, ông đem ngón tay dụi điếu thuốc, lúc này mới chậm rãi xoay người lại, là trợ lý của ông đi tới, khẽ gật đầu với ông...

“Diệp tổng.”

“Chuyện thế nào?”

Giọng Diệp Tử Kiệt cực kỳ căng thẳng, hai tay ông chấp sau lưng khẽ nắm lại, mười ngón tay hơi cong không đan vào nhau, trong ánh mắt thâm trầm lộ ra sự tính toán.

“Dựa theo ngài phân phó, sau khi Lương Tĩnh Tiêu rời đi người của chúng ta lập tức tạt sơn đỏ, Bạch Lộ cô ta cũng không có gì đáng ngại, chỉ bị kinh sợ một chút, lúc này người đã đang ở trong bệnh viện. Lương Phi Phàm cũng đang chạy tới, hẳn ta đi một mình bằng cao tốc.”

Diệp Tử Kiệt gật đầu một cái: “Rất tốt, tiếp theo cứ theo kế hoạch mà làm, đừng để có bất kỳ sai sót nào. 3 ngày nữa ta muốn thấy người ở trong tay, rõ chưa?”

“Vâng, Diệp tổng, chúng tôi nhất định sẽ làm xong!”

“Đi đi!”

Trong phòng lại lần nữa yên tĩnh, Diệp Tử Kiệt bước tới bàn đọc sách, ngồi trên ghế giám đốc, sau đó mới lấy điện thoại của mình ra. Trên màn hình điện thoại là ảnh ông chụp cùng Diệp Lan, là từ hơn 3 năm trước. Thời điểm đó Diệp Lan vẫn đầy vẻ thanh xuân mơ mộng, nghĩ tới con gái bây giờ trong lòng ông lại một trận nhói đau.

...

Lương Phi Phàm... Bạch Lộ...

Đôi câu nam nữ các người chờ đó cho ta! Muốn Diệp Tử Kiệt ta ngoan ngoãn đưa đơn ly dị? Năm mơ!

Lần này chẳng qua chỉ là sơn đỏ, dĩ nhiên cũng là chuyện ông đã tính trước. Ông biết Lương Phi phàm vẫn luôn cho người âm thầm trông nom Bạch Lộ, muốn ra tay cũng không dễ dàng, vừa vặn Lương gia có một kẻ ngu xuẩn... Lương Tĩnh Tiêu.

Lần này cô ta ngàn dặm tới thành phố C tìm Bạch Lộ, ông liền nhân cơ hội này tạt sơn đỏ vào Bạch Lộ, như vậy kẻ khả nghi nhất với Lương Phi Phàm chính là Lương Tĩnh Tiêu, chỉ cần hấn buông lỏng cảnh giác với mình, như vậy chuyện tiếp theo thì dễ làm...

Ngon tay ông nhẹ nhàng vuốt hình ảnh trên nền điện thoại, cô gái trong ảnh cười đầy hồn nhiên, mắt ông đánh lại hung ác...

Làm tổn thương bảo bối của ông, nhất định một kẻ ông cũng không bỏ qua.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 320

Bạch Lộ không biết Lương Phi Phàm tới cách nào, bây giờ người đang ở nơi nào, cô còn muốn gọi điện cho anh nhưng điện thoại của cô vừa rồi đã bị rơi vỡ, bây giờ một mình ở bệnh viện không liên lạc được với ai, đợi hơn nửa giờ tinh thần thanh tỉnh lại, người cũng cảm giác có chút mơ màng buồn ngủ.

Có lẽ do nôn nóng thái quá, cô nằm ở trên giường mà tay vẫn đặt trên bụng của mình, thần trí mơ hồ, ngủ mà lại có cảm giác như mình đang nằm mơ...

Trong mơ có rất nhiều đuổi theo cô đang chạy, từng bước từng bước đều gọi tên cô. Cô cảm thấy có chút sợ hãi bởi vì hoàn toàn không thấy rõ mặt mũi những người đó, nghe âm thanh cũng quá mức mờ lung. Cô vẫn một mực chạy, vừa cúi đầu đã phát hiện bụng mình đã rất lớn giống như bầu 7 tháng, khi đứng đã không thấy được chân mình.

Cô rất sợ có người sẽ làm bảo bảo của mình tổn thương, những người chạy đuổi theo cô kia rốt cuộc là ai?

...

Cũng không biết rốt cuộc mình đã chạy bao lâu, cuối cùng mới nghe được một giọng đàn ông quen thuộc nhẹ nhàng gọi tên cô ở bên tai, sau khi gọi cô mấy tiếng lại dịu dàng “Bảo bối, bảo bối, là anh”.

Giọng trầm thấp hùng hậu lại giàu từ tính như vậy khiến cô cảm thấy an lòng, cô hít sâu một hơi, chợt mở mắt ra, mộng cùng thực tế bỗng nhiên chồng lên nhau. Người đàn ông điển trai lộ ra mấy phần lo âu, mi hơi nhắm lại thăm ra mấy phần mệt mỏi nhưng vẫn không ảnh hưởng tí ti với khí chất trầm ổn của anh.

“Bạch Lộ, có phải em gặp ác mộng? Là anh, anh là Phi Phàm. Thật xin lỗi, anh tới trễ...”

“Phi Phàm...”

Bạch Lộ chống hai tay từ trên giường bò dậy, sau khi Lương Phi Phàm vừa dứt lời liền nhào tới đưa tay ôm anh thật chặt.

“Phi Phàm... Phi Phàm...”

Do vừa ngủ dậy, giọng cô có chút khàn khàn lộ ra mấy phần tiêu tụy, lại mang theo cả sự dựa dẫm. Cô ôm Lương Phi Phàm rất chặt, hận không đem cả người mình dính chặt vào ngực người đàn ông này, như vậy cô sẽ cảm thấy an tâm.

Lương Phi Phàm có thể cảm nhận được thân thể cô đang run, cô vừa rồi nhất định đã rất sợ hãi, mắt anh xẹt qua tia đau lòng. Bàn tay anh nhẹ nhàng mơn trớn sống lưng cô, an ủi cô, giọng vô cùng dịu dàng, nói hai từ đơn giản nhưng lại rất hấp dẫn: “Anh đây...”

“Phi Phàm...”

“Ngoan, đừng sợ. Thật xin lỗi, là anh sơ sót khiến em chịu ấm ức, không có chuyện gì, anh tới rồi.”

“Phi Phàm...”

“Ừ.”

“Phi Phàm, em mang thai, chúng ta lại có bảo bảo...”

Bạch Lộ nói rất dè dặt, giọng có chút nghẹn ngào. Động tác ôm của của Lương Phi Phàm đột nhiên ngừng một lát, cô lại càng dùng sức ôm lấy anh, lúc nói chuyện giọng lại càng khàn hơn, đầu vẫn chui vào ngực anh giống như cảm giác khổ tận cam lai cho nên liều mạng muốn nắm lấy hạnh phúc không dễ dàng tới này, hạnh phúc quá đột nhiên này...

“Phi Phàm, em thật không ngờ nhanh như vậy đã có bảo bảo, ông trời già vẫn rất yêu thích chúng ta, có phải không? Chúng ta mất đi một đứa bé, em cho rằng em cả đời này cũng không có cơ hội làm mẹ, nhưng bây giờ... Em lại mang thai, chúng ta lại có bảo bảo. Phi Phàm, em rất vui, thật sự rất rất vui...”

Cô hận không đem được phần vui sướng này chia sẻ ngay với anh, phải chờ đợi anh để chia sẻ cho nên cô quên mất tất cả sợ hãi, dù là mới vừa bị người tạt sơn đỏ cô cũng không để ở trong lòng, dù ngay cả cơn ác mộng mơ hồ vừa rồi cô cũng quên đi.

“Bảo bối, chúng ta lại có con?”

Lương Phi Phàm cảm thấy trái tim mình run lên, nếu đúng như Bạch Lộ nói vậy thì thật sự đứa bé trong bụng của cô ấy giống như cô ấy nói vậy, là quà tặng của ông trời cho bọn họ.

“Chúng ta có con, Phi Phàm, là thật! Anh sờ một cái xem.”

Bạch Lộ nắm lấy tay anh rồi nhẹ nhàng đặt lên bụng của mình, nơi đó rõ ràng cái gì cũng chưa cảm giác được nhưng mặt hai người đều đầy dáng vẻ kích động. Lương Phi Phàm lần nữa ôm cả người cô vào trong lòng mình giống như anh đang ôm tín ngưỡng của cuộc đời mình vậy, anh nhẹ nhàng hôn từng chỗ từng chỗ, hôn hết nước mắt trên mặt cô để cho hai trái tim chồng chất vết thương quện vào nhau thêm chặt chẽ.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 321

“Bảo bối, cảm ơn em, cảm ơn tất cả những gì em mang tới cho anh. Lần này anh nhất định sẽ bảo vệ em thật tốt, cả con của chúng ta nữa, cảm ơn em.”

Anh nhẹ nhàng áp đôi môi ấm áp lên môi cô, từng câu từng tiếng đều như đang thề thốt: “Đồng ý với anh, cho dù chuyện gì xảy ra cũng phải tin tưởng anh. Anh còn chưa ly dị với Diệp Lan bởi vì Diệp gia bên kia vẫn luôn kéo dài không chịu ký tên, nhưng anh sẽ nghĩ biện pháp. Em phải tin anh, bắt đầu từ bây giờ tất cả mọi chuyện cứ giao cho anh, em chỉ cần phải chăm sóc cho mình thật tốt, biết không?”

Cô làm sao lại không tin anh?

Bọn họ trải qua sóng gió nhiều như vậy, rốt cuộc bây giờ mới có thể ở chung một chỗ không chút kiêng kỵ gì, cô dĩ nhiên tin tưởng anh.

“Bảo bối, chuyện lần này anh sẽ cho người điều tra rõ ràng, em không cần phải sợ, cứ an tâm ở bệnh viện mấy ngày, anh sẽ ở đây chăm sóc em. Nếu như Diệp gia bên kia còn không chịu ký giấy ly hôn thì anh sẽ giao cho luật sư toàn quyền phụ trách, nếu chuyện này thật sự phải ra tòa thì với tình hình của Diệp Lan, với những chứng cứ của họ ở trong tay anh, Diệp gia bọn họ cũng không có bao nhiêu phần thắng.”

Bạch Lộ vẫn luôn gật đầu, ôm lấy Lương Phi Phàm, tham lam thu lấy hơi ấm từ anh. Anh nói với cô rất nhiều, căn bản đề là để trấn an cho. Cô biết,

anh là lo lắng cô sẽ nghĩ bậy, nhất là bị người tạt sơn không biết vì sao, anh đại khái sẽ lo lắng hơn, cộng thêm bây giờ cô lại mang thai.

Lương Phi Phàm cứ như vậy ôm Bạch Lộ, hai người xa nhau nên có không ít lời để nói. Vốn là đã hơn nửa tháng không thấy mặt, sự nhung nhớ khiến những chuyện không vui kia bị bỏ qua rất nhanh. Có điều thân thể Bạch Lộ không bằng trước kia, thêm tác dụng của tâm lý luôn cảm thấy mình mang thai cần nghỉ ngơi tốt, cho nên tựa vào lòng ấm áp của anh, cô mơ mơ màng màng, rất nhanh liền ngủ.

Lương Phi Phàm đặt cô lên giường, động tác nhẹ nhàng đắp kín chăn cho cô, cuối cùng hôn nhẹ lên mặt cô một cái, lúc này mới rón rén đi ra khỏi phòng bệnh.

Đã có người đứng ở ngoài cửa chờ, vừa thấy Lương Phi Phàm đi ra liền cung kính gật đầu: “Lương tổng!”

“Chuyện đã điều tra rõ ràng chưa?”

Hai tay Lương Phi Phàm nhét túi quần, gương mặt dịu dàng vừa có ở trong phòng bệnh lúc này đã không còn tồn tại, trên gương mặt anh tuần đều là vẻ lạnh lùng.

“Lương tổng, chuyện Bạch tiểu thư bị hất sơn đỏ chúng ta đã tìm được một người thực hiện, khi chuyện xảy ra đã được báo cảnh sát cho nên cảnh sát cũng tham gia điều tra, vốn tổng cộng có 3 kẻ thực hiện nhưng một kẻ đã chạy mất, một kẻ bị cảnh sát bắt, còn một kẻ chúng ta tìm được. Có điều chúng ta đã cho người đi nghe ngóng, hai kẻ bị bắt này bất kể là lời khai trong đồn cảnh sát hay lời khai chúng ta có được đều giống nhau.”

Lương Phi Phàm gật đầu: “Là ai bảo bọn họ làm như vậy?”

Tay trợ thủ trầm ngâm chốc lát, sau đó mới dè dặt nói: “Bọn họ đều nói là tiểu thư Lương Tĩnh Tiêu bảo họ làm như vậy.”

...

Lương Phi Phàm không nói gì, trầm ngâm khoảng 2 phút anh mới phát tay: “Đem giao người cho cảnh sát đi.”

Viên trợ thủ này tất nhiên cũng biết Lương Tĩnh Tiêu và Lương Phi Phàm có quan hệ thế nào, cho nên sau khi mình báo cáo, Lương Phi Phàm không nói gì thì anh ta cũng không cảm thấy kỳ quái. Lương Phi Phàm bảo đem người tới đồn cảnh sát, anh ta liền nhận lệnh rồi rời đi.

Sau khi người đi rồi Lương Phi Phàm mới gọi điện cho Lương Tĩnh Tiêu.

Số của Lương Tĩnh Tiêu có sẵn trong điện thoại di động, khi anh tìm mới hốt hoảng nhận ra đã gần một năm mình chưa từng gọi số này.

Thời điểm Lương Tĩnh Tiêu sinh con cũng không quá thuận lợi. Cô vốn là mẫu phụ nữ thích đẹp, nghe nói đẻ thường sẽ nhanh khôi phục hơn nên lựa chọn đẻ thường, nhưng kết quả trong phòng chờ sinh đau chết đi sống lại 4 giờ đồng hồ mà không đẻ được, cuối cùng phải yêu cầu sinh mổ, tất cả khổ nạn bao nhiêu cô cũng chịu. Có điều khi đó cô không có chồng bên cạnh, người Lương gia đều tới đó, Lương Phi Phàm đến cuối cùng, anh là anh trai của Lương Tĩnh Tiêu, không đi không được. Sau khi anh đến mới biết đứa trẻ đã ra đời, anh ở bệnh viện vội vã nhìn một cái, sau đó tới phòng bệnh, khi Lương Tĩnh Tiêu thấy anh trong mắt liền lóe sáng một chút giống như bất ngờ.

Sau đó cô thều thào gọi anh một tiếng ‘anh trai’.

Thật ra khi đó trong lòng Lương Phi Phàm vẫn có chút mùi vị không phải, anh là một người đàn ông rất chú trọng tình thân và gia đình. Gia đình Lương gia như vậy, Lương Vô Minh không hề hy vọng nội bộ lục đục, nhưng một năm qua này tâm của Lương Phi Phàm cũng đã không quá đặt

lên người Lương gia, lần này đối với Lương Vô Minh mặc dù có chút oán trách nhưng cũng không dám nói quá nhiều. (

Có điều ngay khi lúc Lương Phi Phàm có chút áy náy, cô em gái này anh từng rất sủng ái, sau đó lại biến thành như vậy...

Không thể nói anh không có chút trách nhiệm nào, dù một số việc nói tới thì cũng coi như do con bé tự mình gánh lỗi.

...

Điện thoại có chuông, Lương Phi Phàm nghe điện, đầu bên kia giọng Lương Tĩnh Tiêu vừa bất ngờ vừa mang theo mấy phần thấp thỏm: “Anh... sao anh lại gọi cho em?”

“Tĩnh Tiêu, em đang ở đâu?”

Lương Phi Phàm cũng không có thời gian vòng vo, đi thẳng vào vấn đề: “Có phải vẫn đang ở thành phố C không? Bây giờ anh cũng đang ở thành phố C, em nói cho anh em ở chỗ nào, bây giờ anh qua tìm em.”

“...”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 322

Lương Tĩnh Tiêu quả thật vẫn ở thành phố C, cô bây giờ đang ở trong phòng khách sạn, bởi vì vé máy bay là buổi sáng hôm sau cho nên cô đang chuẩn bị để về. Chủ yếu khi cô rời khỏi thành phố A cũng đã nói với Hướng Long Cẩm là đi du ngoạn hai ngày cho nên cô rất dư dả thời gian.

Vốn tưởng rằng tới thành phố C là quý không biết thần không hay nhưng không ngờ Lương Phi Phàm lại biết rõ ràng.

Nhớ tới việc mình vừa đi tìm Bạch Lộ, lập tức anh mình tới tìm mình, trong lòng Lương Tĩnh Tiêu có chút mùi vị không phải, cô đã thấy được một mặt của Bạch Lộ, nhưng thật sự cô không làm gì cả, có nhất thiết Bạch Lộ phải làm vậy không? Nhanh như vậy đã tố cáo mình với anh trai?

“Anh, em đang ở thành phố C, tại sao anh biết?”

Lương Phi Phàm cau mày, giọng cực kỳ bình tĩnh: “Đang ở đâu, bây giờ anh đi gặp em.”

Lương Tĩnh Tiêu suy nghĩ, mình cũng chưa làm chuyện gì trái lương tâm, có cái gì mà phải sợ? Coi như cô tới thành phố C tìm Bạch Lộ thì như thế nào? Cô thật sự không làm gì cả, cô ta thật sự phải như vậy sao, chỉ có gặp mặt mà làm to chuyện như vậy, vậy sau này cô ta muốn thật sự gả vào Lương gia không phải là không cho mình mặt mũi sao?

“Em ở khách sạn XX.”

Lương Tĩnh Tiêu nói số phòng cùng tên khách sạn, sau đó liền nói: “Anh, em có gặp Bạch Lộ, nếu anh vì chuyện này tìm em...”

“Gặp rồi nói sau.”

Lương Phi Phàm không đợi đầu kia nói hết, trực tiếp ngắt điện thoại. Lúc anh sắp đi còn quay lại phòng bệnh một chuyến, nhìn Bạch Lộ đang ngủ, sau đó phân phó người trông nom cửa phòng bệnh rồi mới rời đi.

Lương Tĩnh Tiêu ở khách sạn đợi không tới 30 phút đã nghe được tiếng gõ cửa phòng.

Trong lòng cô dù rất rõ ràng là Lương Phi Phàm tới nhưng rốt cuộc vẫn có chút chột dạ. Chuyện cô tới thành phố C ngay cả Hường Long Cẩm cũng không biết, thật ra ngay cả cô cũng không biết tại sao mình phải xa xôi tới thành phố C để tìm Bạch Lộ. Tìm được rồi nhưng cái gì cũng không nói được, rõ ràng trong lòng oán hận nhưng khi gặp được cô ta thì trong lòng lại tán loạn những mùi vị khác biệt.

Hơn một năm trước, cô đoạt người đàn ông của cô ta, hãm hại cô ta, tính kế đuổi cô ta ra khỏi EC, khi đó cho tới bây giờ cô cũng không biết sợ, càng không biết mềm lòng. Vậy mà bây giờ cô phát hiện mình mềm yếu.

Người hùng hổ dọa người hăn là Lương Tĩnh Tiêu cô, nhưng khi ở trong xe cô ngược lại bị cô ta cười lên đầu, nói cái gì cũng không phản bác được.

Cô rõ ràng mới là người bị ảm ức, bây giờ ngược lại thì tốt thật, ngay cả anh trai mình cũng tìm tới cửa. Chỉ nghe giọng anh trai qua điện thoại cô cảm thấy Lương Phi Phàm nhất định là thay Bạch Lộ tới hỏi tội.

Cô lại có chút xem thường Bạch Lộ, cô ta biết thừa anh trai cô cứng chiều cô ta thì cô không dám làm gì, vậy mà cô ta còn mách lẻo.

Lương Tĩnh Tiêu suy nghĩ, cô cũng không làm chuyện gì quá đáng, nếu Lương Phi Phàm mắng cô thì cô cũng sẽ phản bác.

Nghĩ như vậy cô liền tiến tới mở cửa, không ngoài dự liệu, đứng ở cửa là người đàn ông cao ngất, gương mặt anh tuấn nhưng cũng rất lạnh lùng.

“Anh trai...”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 323

Lương Tĩnh Tiên để Lương Phi Phàm vào phòng, cô khép cửa phòng lại. Lương Phi Phàm cởi nút áo âu phục, đi tới ghế sa lon trong phòng, ngồi xuống, ngẩng đầu lên: “Ngồi xuống nói chuyện với anh.”

“Anh, anh nói thẳng đi, anh biết bao lâu đã không gặp riêng với em như thế này? Hôm nay anh biết em ở thành phố C, còn biết em đi tìm Bạch Lộ cho nên anh tới hỏi tội giúp cô ta phải không?”

Lương Tĩnh Tiêu mím môi, luôn cảm giác mình không nói gì hay làm gì quá đáng mà cứ nơm nớp lo sợ như vậy rất không khí phách liền dứt khoát lớn tiếng: “Anh, em thật sự có tìm gặp Bạch Lộ nhưng em không nói gì quá đáng với cô ta. Em không biết cô ta đã nói gì với anh mà khiến anh giận dữ phải đặc biệt tới tìm em như vậy... Tóm lại, em không thẹn với lương tâm!”

“Không thẹn với lương tâm?”

Lương Phi Phàm nhú mày, giọng rất bình tĩnh nhưng ánh mắt sắc bén kia khiến người khác không dám nhìn thẳng: “Thật sự không thẹn với lương tâm sao? Tĩnh Tiêu, em quay đầu đếm xem anh cho em bao nhiêu cơ hội rồi?”

Lương Tĩnh Tiêu: “...”

Mắt Lương Phi Phàm khẽ híp lại, giây kế tiếp theo người cao lớn bỗng nhiên từ sa lon đứng dậy, dường như trong nháy mắt anh đột nhiên ra tay, tay vươn tới bóp cổ Lương Tĩnh Tiêu. Lương Tĩnh Tiêu bị bộ dáng hung ác của anh khiến toàn thân run lên, lùi hai bước, khó khăn ngã ngồi xuống ghế sa lon. Hơi thở của cô bị tắc ngang cổ khiến gương mặt trắng bệch đầy kinh hoàng, hai tay theo bản năng muốn đẩy Lương Phi Phàm ra, có điều sức đàn ông và phụ nữ khác nhau, cô giãy giụa thế nào cũng phí công.

“Anh, anh làm gì? Buông ra... buông em ra... Em không thở... không thở được...”

“Bạch Lộ bị người khác tát sơn đỏ, bắt được hai người, đều khai ra em là kẻ sai bảo chúng làm như vậy.” Lực tay Lương Phi Phàm mạnh hơn, đối với cô em gái trước mặt này anh thật sự là hận quá hóa điên, người Lương gia ai cũng khiến Bạch Lộ tổn thương, ngay cả anh cũng làm tổn thương Bạch Lộ, cho nên giờ khắc này anh có chút không khống chế được, muốn đem những lửa giận kia phát tiết ra ngoài...

“Tĩnh Tiêu, em hẳn thật vui mừng em là người của Lương gia, nếu không phải thì anh sẽ không quan tâm em có phải là phụ nữ hay không, động đến người phụ nữ anh yêu mến sẽ phải trả giá thật lớn. Cứ làm thiên kim tiểu thư thật tốt không được sao? Em thiếu cái gì nữa? Người đàn ông em muốn đã trở về bên cạnh em, tại sao em còn nhiều chuyện như vậy? Em có biết không, Bạch Lộ đã mang thai! Lần này số em may mắn, cô ấy cùng đứa bé trong bụng không có bất kỳ vấn đề gì, nếu không anh thật sự không biết anh sẽ làm ra chuyện gì.”

“...”

“Tĩnh Tiêu, anh nói với em lần cuối cùng. Em là em gái anh, anh không muốn làm tổn thương người Lương gia chút nào, nhưng em cũng đừng ép anh nữa. Đây là lần cuối cùng anh trình trọng kỳ sự nói với em, em hãy nghe cho kỹ... Đây là lần cuối cùng, em cứ an an tâm tâm ở Lương gia

nhưng đừng làm bất kỳ hành động nào dù nhỏ, nếu như Bạch Lộ còn có gì bất trắc anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho em.”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 324

Thấy sắc mặt Lương Tĩnh Tiêu càng ngày càng tái nhợt, Lương Phi Phàm rút cuộc vẫn phải từ từ buông lỏng tay khỏi cổ cô. Ngón tay thon dài vừa mới buông lỏng, Lương Tĩnh Tiêu giống như cá thiếu nước, từng hơi từng hơi thở dốc. Có lẽ thật không cam lòng, cô thở còn chưa ổn định trở lại mắt đã đỏ hoe, xoa cổ đứng dậy, bởi vì cổ vẫn còn đau nên giọng khàn đặc thêm mấy phần ảm ức:

“Anh, anh có ý gì? Bạch Lộ của anh chính là bảo bối, ai cũng không đụng được? Phải, em thừa nhận hơn một năm trước quả thật em khiến cô ta tổn thương, tính kế với cô ta, nhưng lần này em dám thề với trời em tuyệt đối không làm chuyện tổn thương gì tới cô ta!”

Lương Tĩnh Tiêu kích động, toàn thân run rẩy, mắt đỏ au ứa nước mắt rơi xuống gò má, cô lấy tay quẹt một cái, tiếp tục nói: “Em vốn lén lén lút lút tới thành phố C này quả thật có tư tâm, nhưng Bạch Lộ chính là một trái hồng mềm sao? Cô ta để mặc cho em nắm bóp sao? Lời em còn chưa nói hết thì cô ta đã nói một tràng khiến em á khẩu không trả lời được. Em chẳng qua chỉ rbaor tài xế đưa cô ta tới bệnh viện rồi rời đi, cái gì mà đổ sơn, chuyện này căn bản không có bất kỳ liên quan gì tới em! Anh coi cô ta là bảo bối cũng được, nhưng em là em ruột của anh, anh thật sự ra tay tàn ác như vậy sao?”

“Nếu như anh ác thì bây giờ đã không một mình đứng ở đây nói những lời cảnh cáo này với em mà sẽ đi tìm người khiến em cảm nhận một chút.”

Lương Phi Phàm rốt cuộc cũng không phải là kẻ máu lạnh, đối với tình thân nah rất coi trọng. Trước kia Lương Tĩnh Tiêu làm không ít chuyện thật ra trong lòng anh rất rõ ràng, vẫn luôn lựa chọn mắt nhắm mắt mở bỏ qua. Kể cả Lương gia đối với Bạch Lộ là trực tiếp hay gián tiếp gây ra tổn thương thì từ đầu đến cuối anh đều nhịn ở trong lòng, vừa rồi đúng là anh có chút quá kích động, chỉ cần vừa nghĩ tới nếu như không cẩn thận sẽ khiến mình lại mất đi đứa bé vất vả mới có được thì anh thật sự không có cách nào khống chế bản thân mình.

Đưa tay nhéo nhéo mi tâm, Lương Phi Phàm không hề muốn chần chờ gì nữa: “Chuyện này anh không muốn nói thêm, cho dù có phải do em làm hay không thì em vẫn phải nhớ lời anh vừa nói, đừng có gây ra bất kỳ chuyện gì bất lợi với Bạch Lộ nữa, cô ấy nhất định sẽ là chị dâu của em.”

“...”

“Anh, em thật sự không...”

Lương Tĩnh Tiêu còn muốn giải thích thì đột nhiên điện thoại của Lương Phi Phàm reo lên, hai người sững sốt một chút, sau đó Lương Phi Phàm lấy điện thoại ra, nhìn dãy số một cái rồi nghe, một tay mở cửa phòng bước ra ngoài. Bên kia là một giọng đàn ông gấp gáp, không biết nói điều gì với Lương Phi Phàm nhưng sắc mặt anh biến sắc, con người vừa mới đề xuống cuống phong bạo vũ lại lần nữa sắc bén nhìn về phía Lương Tĩnh Tiêu.

Lương Tĩnh Tiêu theo bản năng rụt cổ một cái, có chút sợ hãi không rõ ràng.

Lương Phi Phàm cúp điện thoại, môi mím thật chặt: ‘Anh chỉ hỏi em một câu, có phải em tìm người dẫn anh đi khỏi Bạch Lộ, sau đó sẽ mang cô ấy đi?’

“...”

Mắt Lương Tĩnh Tiêu đầy vẻ hoang mang, cô giống như có chút không phản ứng kịp. Lương Phi Phàm từ nhỏ nhìn em gái mình lớn lên, trước khi có quá nhiều chuyện xảy ra với Bạch Lộ thì anh với Lương Tĩnh Tiêu thật ra không có chút phàn nàn nào. Dẫu sao là thiên kim tiểu thư sinh trưởng trong gia đình giàu có thì tự do phóng khoáng, phung phí vô độ thế nào cũng được, dường như đó là đặc quyền của thiên kim nhà giàu, anh cho tới bây giờ đều không cảm thấy có vấn đề gì.

Nhưng sau khi gặp được Bạch Lộ, anh dần dần cảm nhận được sự chất phác trên người Bạch Lộ, từ đó đối với các hành động của Lương Tĩnh Tiêu lại có chút thất vọng cùng đau lòng.

Chỉ là, cho dù thế nào đi nữa thì anh cũng rất hiểu em gái mình, nếu quả thật có làm chuyện gì thì con bé nhất định sẽ không có biểu tình này.

Ánh mắt sắc bén của Lương Phi Phàm lóe lên, óc nhanh chóng xoay chuyển, dường như ý thức được chuyện không hề đơn giản.

Có một ý niệm đáng sợ thoáng qua trong đầu anh, sắc mặt anh càng âm trầm, thân thể dường như còn nhanh hơn suy nghĩ, trong một giây kế tiếp đã kéo mạnh cửa thật nhanh lao ra ngoài.

Lương Tĩnh Tiêu cũng không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, cô đưa tay xoa xoa cổ vẫn mơ hồ đau, lại thấy sau khi Lương Phi Phàm nói câu kỳ lạ kia liền chạy đi, đầu óc cô mơ hồ nhưng cũng nhanh chóng suy nghĩ được.

Người có thể khiến anh mình bối rối như vậy, trên đời này ngoại trừ Bạch Lộ còn có thể là ai?

Anh ấy vừa rồi chính là tới hưng sư vấn tội, cô quả thật cảm thấy ấm ức, chuyện gì mà tạt sơn, chuyện này với cô không có chút liên quan nào. Anh ấy vừa đi vào đã bóp cổ mình, lại còn mắng, uy hiếp mình... Lương Tĩnh Tiêu bây giờ suy nghĩ một chút, tức giận tới mức hai thái dương giật giật,

nhưng khi suy nghĩ thêm tới vẻ mặt vừa rồi của Lương Phi Phàm, còn có câu nói cuối cùng của anh...

...

Bạch Lộ... có phải là không thấy đâu?

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 325

Quan Triều từ thành phố A tới thành phố B vào lúc khoảng 10 giờ đêm.

Anh một khắc cũng không ngừng nghỉ, xuống phi cơ liền vội vã chạy tới bệnh viện, khi tới cửa phòng bệnh anh thử thăm dò gõ cửa một cái. Bên trong không có động tĩnh gì, đến khi anh vừa đưa tay lên chuẩn bị gõ cửa lần thứ hai mới nghe được giọng nam trầm thấp quen thuộc.

Chỉ đơn giản hai chữ: “Vào đi!”

Quan Triều đẩy cửa đi vào, phòng VIP bệnh viện có chút xốc xếch, trên sàn nhà rơi không ít đồ, giường cũng xốc xếch. Quan Triều cẩn thận nhìn một chút, trên sàn nhà còn có ít vết máu, sự giận dữ trong lòng Quan Triều dâng lên tới cổ họng.

“Lương tổng...”

“Chuyện tôi bảo cậu an bài trước khi tới, cậu làm xong hết chưa?”

Trên bàn tay của Lương Phi Phàm còn đang kẹp điều thuốc vẫn cháy đỏ tươi, đã sắp đốt tới phần da của anh nhưng anh không có chút cảm giác gì. Thân hình cao ngất căng thẳng, anh đứng tại cửa sổ quay lưng vào trong nhưng quan triều rõ ràng cảm giác được, giờ phút này người đàn ông đứng trước mặt giống như đang hấp thu tất cả khí lạnh bên ngoài cửa sổ vào người mình vậy.

Quan Triều lúc này sao dám có nửa điểm hàm hồ, trên đường tới cũng đã bước đầu biết đầu đuôi tình hình, anh vội vàng gật đầu: “Vâng, tôi đã cho người tới thành phố A tìm. Có điều khi Lương tổng thông báo cho tôi, tôi đã lập tức cho người tới Diệp thị, Diệp Tử Kiệt cùng Diệp Lan giống như không có chỗ nào khả nghi. Diệp Tử Kiệt vẫn luôn ở Diệp Thị, còn Diệp Lan vẫn luôn bị Diệp Tử Kiệt nhốt ở nhà không đi ra ngoài. Trước mắt xem ra không thấy bên đó có sơ hở gì.”

Hô hấp của Lương Phi Phàm ảm đi mấy phần, sau đó mới chậm rãi xoay người lại, đôi mắt nhìn như bình tĩnh nhưng bên trong uẩn trữ vô số tia máu, toàn thân thâm trầm khiến lòng người sợ hãi. Quan Triều hít một hơi, nhìn Lương Phi Phàm dụi tắt điều thuốc, giọng nam trầm thấp trước giờ vào lúc này càng lộ vẻ lạnh lùng, căng thẳng.

“Thành phố C này cũng phải người đi tìm, tôi mặc kệ cậu dùng cách gì, 2 giờ, tôi thật không thể đợi thêm, nhất định phải có tin tức của Bạch Lộ cho tôi.”

“Lương tổng...”

“Đừng nói nhảm nữa, nếu 2 giờ nữa không tìm được người thì lập tức trở về thành phố A, tôi muốn đích thân đi gặp Diệp Tử Kiệt.”

Bạch Lộ mất tích...

4 từ này lướt qua đầu Lương Phi Phàm khiến anh có một cảm giác tội lỗi sâu sắc

Chưa được mấy giờ, anh mới cùng cô hứa sẽ bảo đảm tuyệt đối sẽ không để cô ấy bị tổn thương, vậy mà chỉ vài giờ thôi cô ấy bị người mang đi ngay trước mắt mình.

Anh thật sự cho tới bây giờ cũng chưa từng cảm thấy mình vô dụng như vậy, người phụ nữ anh yêu mất tích mà ngay cả ai ra tay anh cũng không

biết. Cho dù ngày nay anh có tiền bạc đếm không hết, danh vọng quyền thế không tính được, cho dù có trong tay vô số nhân viên có thể điều động nhưng anh vẫn cảm thấy mình thật vô dụng.

Người phụ nữ kia anh rất muốn được bảo vệ, ngay trong phạm vi của anh vậy mà cứ lần này tới lần khác xảy ra chuyện...

“Lương tổng, chuyện này thật có thể xác định là Diệp Tử Kiệt kia giở trò quỷ sao?”

Quan Triều không quá hiểu căn nguyên chuyện xảy ra, lúc anh tới chỉ biết là Bạch Lộ xảy ra chuyện, bây giờ xem lại quả thật có vấn đề rất lớn.

Lương Phi Phàm cau mày, sau đó gật đầu một cái.

Anh lần này quả thật có thể chắc chắn tất cả mọi chuyện đều là Diệp Tử Kiệt giở trò quỷ, muốn trách cũng chỉ có thể trách anh khinh địch quá mức không cảnh giác.

Diệp Tử Kiệt cố ý dùng mưu kế diệu hồ ly sơn với mình. Đầu tiên là cho người tạt sơn, sau đó khiến cho mình nghĩ rằng tất cả mọi chuyện là do Lương Tĩnh Tiêu làm, chờ khi mình đi tìm Lương Tĩnh Tiêu liền cho người đóng giả thầy thuốc vào phòng bệnh đem Bạch Lộ mang đi...

Lúc anh về tới bệnh viện, hai người vốn canh chừng ở cửa đã hôn mê bất tỉnh, trong phòng chính là như bây giờ, rất xốc xếch, dưới đất còn có vết máu...

Trái tim Lương Phi Phàm thắt lại, dường như anh có thể tưởng tượng ra được khi kẻ kia tiến vào Bạch Lộ nhất định rất kinh hoàng, thậm chí cô còn chống trả cho nên trên sàn có vết máu...

Cô ấy lúc này có ổn không?

Có bị thương không? Người đang ở chỗ nào?

...

Bạch Lộ... Bạch Lộ...

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 326

Một mảnh đen nhánh.

Bạch Lộ cảm thấy trong không khí mình hít vào mang theo mùi vị rỉ sét, cô không biết mình đang ở chỗ nào bởi vì trước mắt đen kịt, có vài màu đen che ánh sáng trước mặt cô. Hai tay cô bị trói ở sau lưng, hai chân cũng bị trói, xung quanh chỉ có âm thanh không rõ ràng, hình như là do cánh cửa phát ra.

Bạch Lộ hít sâu một hơi, theo bản năng cự quậy người một cái nhưng cảm giác đau nhói nơi cổ tay mình.

Cô dần dần khôi phục thần trí, đầu óc bắt đầu suy nghĩ được bình thường, dĩ nhiên là nhớ chuyện vừa xảy ra.

Bạch Lộ lúc này không thể không bội phục mình, bởi vì cô vẫn duy trì được sự bình tĩnh và lý trí. Cô biết, mình là bị bắt cóc, hơn nữa còn bị người bắt cóc ở bệnh viện.

...

Thật ra bây giờ khi nhớ lại cô vẫn có chút sợ hãi, lúc ấy cô nằm ở trên giường bệnh, bởi vì muốn uống nước nên mới leo xuống giường, vừa vặn nghe thấy một trận động tĩnh ở cửa, cũng không phải tiếng động lớn nhưng phòng bệnh viện cách âm không tốt, đúng lúc cô đứng gần cửa nên nghe được.

Chuyện bị người khác tạt sơn khiến cô cẩn thận không ít, cửa phòng bệnh của mình đột nhiên có tiếng động lạ, thêm việc Lương Phi Phàm không ở đây khiến cô lập tức cảnh giác, cô bước về phía nhà vệ sinh hai bước, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó cảm thấy không đúng liền quay trở lại, chuẩn bị lấy điện thoại đang để trên tủ đầu giường bệnh của mình.

Nếu quả thật có gì ngoài ý muốn thì cô nhất định phải gọi điện cho Lương Phi Phàm đầu tiên.

Chẳng qua cô còn chưa kịp cầm điện thoại thì cửa phòng bệnh đã bị người từ bên ngoài đẩy a, có tiếng bước chân dồn dập truyền tới. Bạch Lộ giật mình, vừa quay người lại liền thấy hai người đàn ông mặc áo khoác dài màu trắng đứng ở trước mặt mình.

...

“Bạch tiểu thư?”

Giọng đối phương trầm thấp nhưng không có chút khí chất bác sĩ chút nào, trong lòng Bạch Lộ đã dậy lên nghi ngờ rất lớn, người theo bản năng vẫn đi về phía tủ đầu giường, ý đồ muốn len lén lấy điện thoại nhưng đã bị một người đàn ông khác phát hiện.

Người kia đột nhiên tiến lên một bước, không nói gì mà trực tiếp cầm lấy điện thoại của cô.

“Các người là ai?”

“Cô không cần phải biết...”

Người đàn ông rất nhanh lấy một tấm hình ở trong túi, quay sang nhìn Bạch Lộ một cái, sau đó nháy mắt ra hiệu với người bên cạnh. Đối phương nhanh chóng tiến lên, một người giữ cổ tay Bạch Lộ, tay giơ lên chuẩn bị

đánh xuống gáy cô nhưng Bạch Lộ phản ứng rất nhanh, đẩy người đàn ông ra.

“Cứu mang...!”

Cô đã biết hai người này tuyệt đối tới không có ý tốt, trong đầu xuất hiện ngay ý niệm chạy trốn, nhưng phòng bệnh không lớn, hai người đàn ông lại đang ngăn ở cửa, cô không có chỗ nào để chạy, chỉ có thể hô lớn kêu cứu. Cô vừa kêu lên thì lập tức có người tiến tới đưa tay bịt miệng cô lại.

Bạch Lộ giãy giụa, bởi vì lực rất lớn nên chân mình vô tình va phải thứ gì đó, cô chỉ cảm thấy một trận đau rất. Cuối cùng hai người đàn ông trong quá trình khống chế cô khiến cổ tay cô cũng bị thương...

Dù cô có khỏe mạnh thì một người đàn bà cũng không chống nổi hai người đàn ông.

...

Bây giờ nhớ lại, Bạch Lộ chỉ có thể nhớ được lúc ấy là mình bị hai người kia kiến cho hôn mê, sau đó chuyện gì xảy ra cô đã không còn nhớ được nữa, lúc tỉnh lại chính là bây giờ...

Cô đang ở đâu?

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 327

Diệp Lan buông kim tiêm xuống sàn nhà, khẽ rên một tiếng. Cô nằm trên ghế sa lon với bộ dáng uể oải, đại khái qua hơn mười phút mới chậm rãi tỉnh táo lại, vừa ‘hưởng thụ’ qua, tinh thần của cô không tệ lắm. Cô nhìn sự hỗn loạn trong phòng, nhú mi từ từ đứng dậy, một tay day huyệt thái dương một tay mở khóa căn phòng. Khi cửa phòng vừa mở liền phát hiện ở cửa có hai người đàn ông mặc áo đen.

“Tiểu thư!”

“Các người đứng ở đây làm gì?”

Diệp Lan dường như muốn phát điên, đã là ngày thứ mấy? Cô mỗi ngày đều bị giam ở trong căn phòng này, cô sắp phát điên rồi. Nhìn hai gã đàn ông trước mặt đầy oán hận, cô chỉ cảm thấy ngay cả hơi thở cũng nặng nề, xua xua tay, không nhìn được nói: “Tất cả rút đi cho ta, các người bây giờ dám giam giữ ta sao?”

“Tiểu thư, thật xin lỗi, là lão gia bảo chúng tôi trông chừng tiểu thư.”

“...”

Lại là những lời này, Diệp Lan gật đầu một cái, đưa tay móc điện thoại trong túi người đàn ông đứng trước mặt. Người đàn ông kia không dám cử động nhưng trên mặt thoáng qua vẻ lúng túng của bị làm khó. Diệp Lan sao có thể chú ý tới cảm giác của anh ta, cầm lấy điện thoại gọi ngay cho Diệp

Tử Kiệt. Trước khi bên kia có người nghe máy, cô nói với những người này: “Nghe cho kỹ, bốn tiểu thư bây giờ muốn đi ra ngoài, các người không phải không dám làm trái lời ba ta sao? Vậy thì tự ta nói với ông ấy!”

“...”

Thật ra thì Diệp Lan không phải là không có điện thoại của mình để gọi cho Diệp Tử Kiệt, chẳng qua Diệp Tử Kiệt bên kia đại khái biết mục đích của cô nên nếu thấy cô gọi sẽ không nghe mà tắt điện thoại, lần này là điện thoại của vệ sĩ, chưa vang được hai tiếng Diệp Tử Kiệt đã nghe máy, còn tưởng rằng con gái xảy ra chuyện gì, vừa nghe giọng Diệp Lan ông liền thấy nhức đầu.

“Ba, con mặc kệ ba cho người canh chừng con là ý gì, con muốn đi ra ngoài!”

“Tiểu Lan, bên ngoài bây giờ đang gió bão, con không thể ra ngoài...”

“Con mặc kệ!”

Diệp Lan vừa mới tiêm thuốc phiện xong, toàn thân lộ ra thần thái sáng láng khác thường, ngay cả con người cũng có chút trong suốt thái quá giống như một người sắp chết, mỗi lời nói đều rất có khí phách: “Ba có thể cứ nhốt con như vậy sao? Ba, con đã bị nhốt ở nhà quá lâu, con nghe nói Lương Phi Phàm đã đưa đơn ly dị cho con phải không? Vậy thỏa thuận trước kia đâu? Ba, con sẽ không ký đơn ly dị với anh ấy, nhất định là con hồ ly tinh kia... Con phải đi tới thành phố C cho nó một trận.”

“Con không cần phải tới thành phố C...”

Diệp Tử Kiệt còn chưa nói xong thì Diệp Lan đã kêu lớn: “Tại sao không cần tới thành phố C? Ba, con phải đi thành phố C đánh cho nó một trận, con muốn thu thập cô ta...”

“Ba sẽ giúp con thu thập!”

Diệp Tử Kiệt nhỏ giọng xuống: “Chuyện này con đừng xía vào, ba sẽ không để con bị ầm ức. Những gì bây giờ con phải chịu đựng, ba sẽ đòi lại cho con. Nhưng Tiểu Lan, con ngoan ngoãn nghe lời ba, được không? Đừng ra cửa, bên phía cảnh sát người ta cũng nói với ba, gần đây phía cảnh sát điều tra rất nghiêm khắc, con đi ra ngoài lỡ như bị bắt... Ba sẽ không giúp được con nữa, con biết không? Ba chỉ có một mình con, liều mạng cũng muốn bảo vệ con bình an.”

“Ba, ba nói... có phải là Bạch Lộ đã ở thành phố A? Cô ta đang ở đâu? Ba bắt cô ta rồi sao?”

Diệp Lan căn bản không để ý tới những lời khuyên bảo của Diệp Tử Kiệt, tất cả tâm tư đều đặt lên người Bạch Lộ, vừa nghe thấy ba nói sẽ không để mình chịu ầm ức là ánh mắt cô lóe lên đầy vẻ âm độc: “Quá tốt! Ba, con biết ba đối với con tốt nhất. Ba nói cho con, Bạch Lộ đang ở đâu? Con muốn đích thân thu thập cô ta...”

“Con bây giờ không thể ra cửa!”

Diệp Tử Kiệt hận không thể quát lên: “Tiểu Lan, con nghe lời ba, con cho rằng muốn bắt Bạch Lộ rất đơn giản sao? Lương Phi Phàm bên kia chính là không dễ đối phó, con ở nhà, nơi nào cũng không được đi, nếu như con có động tĩnh gì sẽ rất dễ dàng cho Lương Phi Phàm tìm ra manh mối. Con nghe lời...”

Diệp Tử Kiệt lại thì thầm mấy câu nhưng lúc này Diệp Lan một chữ cũng không nghe lọt, cuối cùng trước khi cúp điện thoại cô chỉ qua loa lấy lệ nói ‘ạ’ một tiếng.

Quay lại phòng nhưng trong lòng cô đang tính toán một chuyện khác...

Bạch Lộ lúc này hẳn đã ở trong tay bên mình, Lương Phi Phàm không phải muốn ly dị với mình sao? Anh ta muốn ly dị với mình chính là vì để cưới Bạch Lộ đúng không?

Tại vì mình hút thuốc phiện, anh ấy chê mình không sạch sẽ sao? Anh ấy mang những chứng cứ kia để ly dị với mình...

Diệp Lan nắm chặt vạt áo, trên mặt lộ vẻ ác độc. Nếu như tất cả những điều này cũng xảy ra đối với Bạch Lộ, đến lúc đó cô lại vô cùng có hứng thú muốn xem Lương Phi Phàm có phải vẫn sẽ không chùn bước ôm cô ta không chịu buông tay...

Nếu Bạch Lan cô đời này không cách nào có được, như vậy cô cũng sẽ khiến Bạch Lộ không có được.

Người đáng sợ nhất không phải là người thấy người khác đứng cao hơn mình sẽ thấy ngưỡng mộ hoặc ghen tỵ, suy nghĩ có một ngày nhất định mình cũng phải leo lên đứng cao như vậy. Mà người đáng sợ nhất chính là người thấy kẻ khác ưu tú hơn mình liền tính toán âm độc tìm cách kéo người kia xuống, cùng mình... chìm vào địa ngục, trọn đời không được siêu sinh!

- -

Sant: 23 tết rồi nè, mọi người chuẩn bị tết tới đâu rồi:3

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 328

Lương Phi Phàm cũng không nhớ rõ cuộc mình đã rút bao nhiêu điều thuốc.

Anh yên lặng có chút đáng sợ, rõ ràng là phòng bệnh bệnh viện nhưng nồng nặc mùi thuốc lá. Anh không biết mình đã ngồi như vậy trong bao lâu, con người phủ đầy tia máu đỏ chỉ nhìn chăm chăm vào điện thoại trong tay mình, từng hơi từng hơi thở ra khói mù.

Mùi vị nicotin dường như cũng không khiến sự nôn nóng trong lòng yên ổn lại, đầu lưỡi đều truyền đến mùi vị khổ sở, anh nhú mày nhìn điều thuốc cháy trong tay, bỗng nhiên nhớ lại mấy giờ trước khi anh biết được cô mang thai, ôm cô, khi đó trong lòng anh có suy nghĩ muốn cai thuốc cai rượu... Bởi vì khói với rượu đối với mẹ con cô đều không tốt.

Nhưng bây giờ...

Anh nhìn cái gạt tàn đã tràn đầy bên cạnh mình, tàn thuốc rơi cả ra ngoài.

...

Lương Phi Phàm có chút phiền não đem dụi điều thuốc vào trng đồng tàn thuốc, vừa đứng dậy thì chuông điện thoại vang lên, anh ngay lập tức nhận nghe.

Đầu bên kia không biết nói cái gì, mắt Lương Phi Phàm dần dần thâm trầm, cuối cùng chỉ nghe được anh lạnh lùng nói: “Lập tức chuẩn bị xe, các người hãy luôn canh chừng cô ấy, nếu thích hợp thì giúp cô ấy ra khỏi Diệp gia nhưng đừng để cho người bên kia phát hiện, quan trọng hơn chính là không để cho cô ấy phát hiện, hiểu không? Sau đó hay đi theo cô ấy, tôi lập tức sẽ quay lại thành phố A.”

Lương Phi Phàm cúp điện thoại, ngay cả áo khoác cũng không kịp mặc, trên người chỉ là bộ sơ mi đã nhăn nhúm không có bất kỳ hình tượng gì. Anh sỏi bước dài, mới vừa kéo cửa phòng bệnh viện vừa vịn gập Tần Trân Hi chuẩn bị đẩy cửa bước vào.

Hai người đều sửng sốt một chút, có chút bất ngờ, nhưng Lương Phi Phàm đã kịp phản ứng trước...

“Mẹ...”

Thật ra anh vẫn luôn gọi Tần Trân Hi là mẹ, bởi vì hơn một năm trước anh và Bạch Lộ đã đăng ký kết hôn mặc dù chưa kịp cử hành hôn lễ, sau đó bọn họ đã ly hôn nhưng mỗi khi gặp Tần Trân Hi thì Lương Phi Phàm vẫn theo thói quen gọi một tiếng ‘mẹ’.

Dĩ nhiên đây cũng là phát ra từ tâm can anh.

Bình thường cơ hội để Tần Trân Hi gặp Lương Phi Phàm cũng không nhiều, nghe cậu ta gọi mình bằng mẹ khiến bà có chút không được tự nhiên, nhất là tình hình như bây giờ cậu ta cùng Bạch Lộ vẫn chưa tính là chính thức ở bên nhau.

“Lương tiên sinh, hay là gọi tôi bằng ‘dì’ đi!”

“...”

Lương Phi Phàm nhíu mày một cái, vừa muốn nói gì thì Tần Trân Hi lại hỏi: “Tôi nhận được điện thoại của cảnh sát ngày hôm qua, có điều hôm qua đúng lúc có chút việc, tôi phải trở về quê một chuyến, điện thoại lại hết pin cho nên hôm nay mới biết Bạch Lộ ở bên này. Con bé thế nào? Xảy ra chuyện gì?”

Lương Phi Phàm vẫn luôn cảm thấy mình thật thẹn với Bạch gia, dĩ nhiên anh càng hổ thẹn với Tần Trân Hi.

Hơn một năm trước bà suýt chút nữa đã chết bởi tai nạn xe kia, lúc đó anh tìm rất nhiều bác sĩ tới mới cứu được tính mạng của bà, nhưng anh biết tình huống như vậy là sẽ để lại di chứng, di chứng chính là khiến đầu bà sẽ luôn mơ hồ đau, có khi di chứng đáng sợ nhất lại chính bóng ma luôn ám ảnh người còn sống, thời thời khắc khắc luôn nhắc nhở bọn họ đã phải trải qua những gì khiến bà chịu sự thống khổ như thế.

Bây giờ Bạch Lộ mất tích, lại là bởi vì mình... Mà Tần Trân Hi đầy lo lắng đứng trước mặt khiến trong lòng Lương Phi Phàm lại càng áy náy.

“Xin lỗi, con không bảo vệ tốt Bạch Lộ, cô ấy... lúc trước xảy ra chút bất ngờ, bây giờ người cũng không có ở đây. Có điều con đang hết sức tìm kiếm, hơn nữa trước mắt cũng có đầu mối.”

Thân thể Tần Trân Hi khẽ lão đạo, mặt trong nháy mắt trắng bệch không còn sự sống, bà đột nhiên đưa tay nắm cổ tay Lương Phi Phàm, giọng run run: “Cậu nói gì? Bạch Lộ... Con bé lại xảy ra chuyện? Con bé xảy ra chuyện gì?”

“...”

“Lương tiên sinh, tôi biết cậu cùng Bạch Lộ yêu thương nhau, chúng ta làm trưởng bối quả thật không nên phản đối hai đứa ở bên nhau, cho tới bây giờ tôi cũng không phản đối cậu và con gái tôi, nhưng tại sao? Tại sao hết lần này tới lần khác cậu không bảo vệ tốt cho con bé? Nếu như con bé

không gặp cậu thì nó đã không phải chịu đựng những trắc trở này. Cậu khiến con bé thay đổi nhiều, nhưng cậu cũng khiến con bé tổn thương rất nhiều!”

Tần Trân Hi trước sau đều là người rất ít nói, đối với chuyện của con gái bà cũng giống như mình vừa nói vậy, rất ít khi can dự cái gì, dù biết chồng mình cùng phu nhân Lương gia kia có qua lại bà cũng lựa chọn mắt nhắm mắt mở, dù mình bị Lý Đường Lâm suýt chút nữa làm hại phải bỏ mạng thì bà cũng lựa chọn nhượng bộ. Chỉ bởi vì trên thế giới này bà chỉ còn lại một đứa con gái, bà rất ít nói lời thân mật với Bạch Lộ nhưng sự yêu thương của bà với con gái không ít hơn bất kỳ một người mẹ nào trên đời này.

Nhưng bây giờ bỗng nhiên nghe được Bạch Lộ mất tích, lại nhìn vẻ thận trọng của Lương Phi Phàm như vậy, bà biết nhất định đã xảy ra chuyện lớn rồi.

Bà rốt cuộc không nhịn được nữa...

Sao bà còn có thể thờ ơ? Người có thân phận như Lương Phi Phàm không biết bên ngoài đặc tội với người nào nhưng trong lòng bà vẫn loáng thoáng thấy được, đầu bà bị thương không có nghĩa suy nghĩ không còn minh mẫn. Diệp gia cùng Lương gia cũng đã đấu thành như này, suy nghĩ thêm một chút chuyện trước kia của chồng mình là do Diệp Tử Kiệt gây ra khiến bà càng thêm sợ hãi.

Người kia quả thật là người mình không trêu chọc nổi, đã nhiều năm như vậy bà luôn nghi ngờ nguyên nhân cái chết của chồng mình nhưng cho tới bây giờ không dám nói thêm điều gì cũng chỉ bởi vì muốn con gái mình có được cuộc sống an bình hạnh phúc.

Nhưng bây giờ...

Rốt cuộc vẫn không tránh được dây dưa với Diệp gia sao?

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 329

“Con xin lỗi, mẹ. Cho dù mẹ có nhận đứa con rể này không nhưng trong lòng Lương Phi Phàm con chỉ có Bạch Lộ là người vợ duy nhất, đời này của con có quá nhiều chuyện không biết phải làm sao, cũng có lúc oán hận chính mình, nhưng con sẽ không biện minh cho mình, là con đã không bảo vệ tốt được cho cô ấy.”

Giọng Lương Phi Phàm trầm thấp đầy vẻ kiên định không thể nghi ngờ: “Con bây giờ không dám nói gì với mẹ, nhưng con có thể đảm bảo là, nhất định con sẽ đem cô ấy trở về, nếu như cô ấy xảy ra chuyện gì thì con cũng sẽ không bỏ qua cho chính mình. Trước kia con luôn cảm thấy ba chữ ‘thật xin lỗi’ quá vô nghĩa, người nói lời này quá mức mềm yếu vô dụng... Nhưng bây giờ con thật lòng xin lỗi mẹ, không chỉ bởi vì con, bởi vì quan hệ với Bạch Lộ, còn cả Lương gia nhà con, bao gồm mẹ con đã từng khiến mẹ bị tổn thương, con đều thật tâm xin lỗi mẹ. Có mấy lời lúc này con không kịp cẩn thận nói với mẹ, nếu như mẹ còn tin tưởng con một lần thì cho con chút thời gian chờ con xử lý xong chuyện này, con đảm bảo với mẹ, mẹ đem giao con gái cho con thì con nhất định sẽ không lại để cô ấy rơi một giọt nước mắt.

“...”

Tần Trân Hi không lên tiếng, Lương Phi Phàm nhìn bà một hồi, sau đó ngay trước mặt bà cúi gập người xuống, từng câu từng từ cực kỳ chân thành: “Xin lỗi, con bây giờ không thể lãng phí thêm thời gian, con cần

phải trở về một chuyến. Mong mẹ ngàn vạn lần không nên lo lắng quá mức, khi có tin tức của Bạch Lộ con sẽ lập tức báo ngay cho mẹ.”

Tần Trân Hi vẫn không nói tiếng nào, Lương Phi Phàm quả thật không chờ được quá lâu, lúc này trong lòng anh như lửa đốt, không kịp chờ đi máy bay về ma sẽ lái cao tốc cả đêm trở về thành phố A, mặc dù có đôi chút mệt mỏi nhưng sẽ nhanh hơn một ít.

“Chờ một chút...”

Lương Phi Phàm vừa đi ngang qua Tần Trân Hi thì bà mới lên tiếng gọi anh lại.

Tần Trân Hi nhin xuống thở dài, trầm ngâm chốc lát mới thấp giọng nói: “Xin con nhất định phải đem con gái mẹ về bình an.”

Bạch Lộ không biết mình đã bị nhốt bao lâu.

Nhưng dần dần cô cảm thấy có điểm không đúng, cô ban đầu luôn cho là mình bị nhốt của một nơi cố định nhưng bây giờ nghĩ lại thì không phải, bởi vì cô rõ ràng cảm giác thân thể mình đang đung đưa.

Cô hẳn là bị giam ở trong một thùng xe, xe đã chạy xa không ít. Sự bất an trong lòng cô càng ngày càng lớn, chỉ có thể cố sức giãy giụa nhưng sự đau đớn từ cổ tay truyền tới khiến cô phải nghiêng răng lại, nhưng trong lòng cô rất rõ ràng, nếu lúc này không có bất kỳ sự phản kháng nào thì chỉ có thể ngồi chờ chết.

Không được!

Không chỉ vì cô mà còn vì bảo bảo trong bụng cô, cô không thể mặc kệ mọi chuyện ngày càng tồi tệ như vậy!

Cô phải bảo vệ tốt bảo bảo này, cô không thể để mình xảy ra bất kỳ chuyện gì.

Cô tin rằng Lương Phi Phàm nhất định sẽ tìm cô, nhưng trước khi thấy Lương Phi Phàm, cô nhất định phải cố gắng hết sức.

...

Bạch Lộ chịu đựng sự đau đớn ở cổ tay, sợi dây ma sát vào cổ tay khiến cô đau nhói không biết phải làm thế nào. Sợi dây kia rất to, rất chắc chắn, ngoài giùng giăng tay thì cô không nghĩ ra cách nào khác. Vùng vẫy một hồi cô cũng cảm thấy mệt mỏi, cộng thêm vẫn luôn duy trì một tư thế, cô rất nhanh nhận ra sức mình đang dần dần không tốt. Hơn nữa trước khi bị bắt cóc cô cũng chưa ăn gì, ngay cả miếng nước cũng không kịp uống nước, bây giờ vừa mệt, vừa đau lại vừa khó chịu...

Cô thử để lòng mình bình tĩnh lại, sau đó hít sâu hai cái, suy nghĩ một chút, thấy vùng vẫy loạn cũng không phải là một biện pháp tốt, cô liền cúi đầu dùng đầu gối cọ vào mặt mình, định đẩy miếng vải đen che mặt ra.

Có điều cô mới cọ được hai cái liền cảm giác được xe vừa ngừng lại.

Bạch Lộ vội vàng ngừng động tác, nằm sang một bên không nhúc nhích.

Khoảng chừng hai phút sau bên tai cô bỗng truyền tới tiếng lạch xạch giống như tiếng rèm cửa bị kéo ra, sau đó Bạch Lộ liền nghe được tiếng hai người đàn ông trò chuyện. Nếu cô đoán không lầm thì hai giọng kia chính là hai kẻ vừa rời ở bệnh viện.

“Làm gì nữa?”

“Tao thấy cô ta còn chưa tỉnh lại...” Giọng này Bạch Lộ nhận ra được chính là kẻ đầu tiên nói chuyện với cô trong phòng bệnh, là gã đã hỏi cô có

phải là Bạch tiểu thư không: “Sắp đến thành phố A, bên trên có phân phó gì không?”

Một gã khác nhỏ giọng nói: “Bảo chúng ta đem người đi, sau đó chuẩn bị cái này...”

Cái này?

Là thứ gì?

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 330

“Gân đây thành phố A làm rất ngặt, ông ta có phải điên rồi không? Bảo chúng ta mang vật này không phải cố ý bảo chúng ta đi gây chuyện sao? Bây giờ mỗi cửa ngõ vào thành phố A đều có cảnh sát canh, nếu như bị kiểm tra thì chúng ta không chịu nổi tội này đâu. Cái này không thể mang đi.”

...

Đầu Bạch Lộ rất nhanh chuyển động, ‘đồ’ trong lời bọn họ lại bị cảnh sát kiểm tra, có thể bị chịu tội... Cô đoán từng chút từng chút, hẳn là thứ đồ gì bị cấm, nhưng cô vẫn không chắc chắn, rốt cuộc là cái gì.

“Đến thành phố A tính sau, cái này không thể mang theo, vứt đi.”

“Hay là cứ tiêm cho cô ta một mũi? Dù sao cũng là muốn chích cho cô ra, vào cơ thể rồi thì sẽ không dễ dàng bị kiểm tra...”

“Mày có phải điên rồi không? Đến lúc đó nếu cô ta nói bậy bạ gì với cảnh sát thì chúng ta có phải xong đời rồi không... Hơn nữa cũng không thể tùy tiện động vào cô ta.”

Gã đàn ông này hiển nhiên tương đối cẩn thận, Bạch Lộ nghe trong lời của hắn có chút kiêng kỵ: “Cô ta là người đàn bà của Lương Phi Phàm, mặc dù Diệp gia muốn cô ta nhưng chúng ta có thể làm là không nên đắc tội bất kỳ bên nào, nếu không phải bởi vì lần này thù lao cao thì tao cũng không

muốn đắc tội với Lương Phi Phàm. Thôi, chúng ta cứ đem người tới thành phố A trước, những chuyện khác để bên đó tính, không phải bên đó sẽ cho người tới tiếp ứng sao? Có muốn chích cho cô ta hay không, đến thành phố A tất nhiên sẽ có người thực hiện, chúng ta không nên tham gia chuyện này.”

...

Trong lòng Bạch Lộ khẽ nhót một cái, hai tiếng ‘Diệp gia’ khiến cô có chút bất ngờ nhưng lại thật giống như đã đoán trước được.

Quả thật là Diệp Tử Kiệt làm, dĩ nhiên bây giờ người hận không đem cô vào chỗ chết được, ngoại trừ Diệp gia thì sẽ còn người nào?

Nếu là Diệp Tử Kiệt... cô nghĩ, hẳn Lương Phi Phàm rất nhanh sẽ biến?

Bạch Lộ thầm kêu trong lòng, Phi Phàm, anh nhất định phải nhanh chóng tìm cứu em!

Chừng mấy giây sau có tiếng chuông điện thoại vang lên, một người trong đó nói: “Mày nghỉ ngơi một chút đi, lát tao sẽ lái xe, tao nghe điện thoại đã.”

“...”

Người nọ hẳn đi ra xa một chút nghe điện thoại, có điều bởi vì cửa xe mở cho nên Bạch Lộ vẫn nghe được lời của hắn nói. Không biết người gọi tới là ai, nói gì, Bạch Lộ chỉ nghe được gã bên này nói mấy câu: “... Diệp tiểu thư? Tôi mặc kệ ai là Diệp tiểu thư, tôi chẳng qua chỉ là làm thuê cho người ta. Nếu ông ta bảo tôi mang người tới thành phố A thì tôi chỉ biết mang người tới nơi đó, tôi sẽ không thay đổi đường đi... Người nói gì?... Vậy cũng không được, nếu không tôi cần liên lạc với người bên trên một chút... Như vậy sao?.. Được, người bảo cô ấy tự mình liên lạc với tôi, lúc này tôi còn chưa vào thành phố A, xác định được thì tôi sẽ đi...”

Lại qua chừng 5 phút, chuông điện thoại di động vang lên, sau đó Bạch Lộ nghe lại nghe được tiếng nói chuyện của gã đàn ông kia. Lần này hẳn chỉ vội vã nói mấy câu, hẳn cũng không nói nhiều, chỉ nhắc tới một từ nhạy cảm, chính là ‘tiền’.

Đại khái sau khi trả giá xong, sau đó gã đàn ông liền cúp điện thoại, quay đầu nói cùng gã bên cạnh mấy câu, thay đổi đường đi các loại, sau đó lần nữa đóng sập cửa xuống. Chốc lát sau xe chậm rãi di chuyển.

...

Đến khi xe di chuyển rồi Bạch Lộ lập tức cố gắng bò dậy, vừa mới chuẩn bị gạt miếng vải đen che mắt ra nhưng cô suy nghĩ một chút lại cảm thấy không đúng.

Bây giờ còn không biết rốt cuộc mình phải đi nơi nào, nếu như cô đẩy tấm vải đen ra sẽ rất dễ khiến bọn chúng phát hiện ra cô đã tỉnh. Bất kể thế nào cô đều phải tỏ ra yếu ớt một chút, như vậy mới có thể khiến bọn chúng xem thường. Hơn nữa bây giờ cũng chưa xác định được tiếp theo sẽ gặp chuyện gì...;

Chỉ là, vừa rồi bọn chúng có nhắc tới ‘Diệp tiểu thư’, người này không phải là Diệp Lan sao?

Trái tim Bạch Lộ đập thành thạch, toàn thân quá mức căng thẳng. Cô tự nhủ phải buông lỏng, ngàn vạn lần không nên nôn nóng, bất kể gặp chuyện gì thì Lương Phi Phàm nhất định sẽ đến cứu cô, cô chỉ cần chú ý để bình an vô sự trước khi anh tới là được rồi...

Cô còn phải bảo vệ tốt bảo bảo, cô không thể để bảo bảo bị bất kỳ tổn thương nào...

Phải thật bình tĩnh... thật bình tĩnh...

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 331

3 giờ sau.

Lương Phi Phàm dừng xe, Quan Triều vẫn ở thành phố C nhưng bên này đã có trợ thủ báo tin với anh, nói là Diệp Lan đã rời khỏi Diệp gia.

Khi anh rời khỏi ghế lái, sắc mặt vô cùng khó coi, chỉ là bởi vì liên tục không ngủ cộng với thời gian dài lái xe nhanh, tinh thần anh luôn ở trạng thái căng thẳng cao độ nhất khiến người lái càng lộ ra sự mệt mỏi.

Khi đến công ty anh trước tiên bảo người mang tới một ly cà phê đen, uống hai ngụm mới hỏi: “Tình hình bên kia thế nào?”

Trợ thủ lập tức trả lời: “Người luôn dõi theo Diệp Lan nói, nửa giờ trước Diệp Lan rời khỏi Diệp gia, có điều trên dưới Diệp gia có không ít người khiến cô ta đi không thoải mái. Bởi vì Lương tổng đã nói trước với chúng tôi cho nên chúng tôi âm thầm động chút tay chân giúp cô ta, lúc này cô ta đang đi tới nơi này...”

Trợ thủ đưa ipad trong tay giao cho Lương Phi Phàm, trên màn hình hiện lên một tấm bản đồ. Là bản đồ của thành phố A, phía trên có màu đỏ đang di chuyển. Trợ thủ giải thích: “Xe này trước đó chúng ta đã để thiết bị định vị bên trong. Thật sự muốn ra tay với Diệp Tử Kiệt thì quá khó, có điều Diệp Lan tương đối mạnh động. Gần đây cô ta vẫn luôn bị giam trong Diệp gia, hôm nay lại đột nhiên muốn ra khỏi cửa, trước chúng ta nghi ngờ

là Diệp Tử Kiệt cho người bắt Bạch tiểu thư, bây giờ xem ra rất có thể chính là như vậy.”

“Diệp Lan đi đâu?”

Lương Phi Phàm nhìn kỹ trên màn hình ipad, điểm đỏ vẫn còn di chuyển, như vậy chứng tỏ Diệp Lan còn chưa dừng xe. Anh bước đầu đoán chừng phương hướng, cau mày nói: “Đây là về hướng bắc.”

“Đúng vậy, Lương tổng, đã có người đi theo Diệp Lan...”

Vừa dứt lời thì điện thoại của người trợ thủ vang lên, mặt anh ta đầy lúng túng, rất là xin lỗi. Lương Phi Phàm nói: “Cứ nghe điện thoại ở đây đi.”

Tay trợ thủ lúc này mới nhỏ giọng nghe điện thoại, không biết người bên kia nói cái gì, sắc mặt anh ta rất khó coi rồi cúp điện thoại.

“Lương tổng...” Tay trợ thủ do dự một hồi mới nơm nớp lo sợ, nói: “Vừa rồi là người đi theo Diệp Lan gọi tới, nói là bị phát hiện, hơn nữa nửa đường Diệp Lan đã đổi xe... Còn có, Diệp Tử Kiệt bên kia cũng có hành động, hẳn Diệp Tử Kiệt biết Diệp Lan đã đi ra ngoài, ông ta cũng đi về phía bắc. Trước mắt chúng ta vẫn chưa thể chắc chắn người ở đâu...”

Lương Phi Phàm đặt ipad xuống, giọng âm trầm: “Lập tức đi tìm!”

Anh suy nghĩ một chút vẫn thấy không ổn, bèn cũng cầm chìa khóa xe trên bàn giám đốc đi tới bãi đậu xe, sau đó lên xe. Một trận choáng váng ập tới, Lương Phi Phàm một tay vịn tay lái một tay bóp huyết thái dương, vừa cúi đầu rồi dùng sức lắc lắc đầu cho tỉnh táo, bỗng nhiên một vật đỏ rơi xuống tay lái.

...

Trong lòng anh run lên, đưa tay sờ mũi mình, giữa ngón tay lại đều là chất lỏng sền sệt màu đỏ.

Lương Phi Phàm khẽ nhú mi, anh nhanh chóng đưa tay lấy khăn giấy ra lau sạch, sau đó mới ngược cổ tựa vào ghế ngồi. Cảm giác hoa mắt choáng váng kia ập tới tương đối mãnh liệt, có điều cũng rất nhanh đã cảm thấy không có gì đáng ngại.

Anh cũng không nghĩ quá nhiều, quay cửa kính xuống, đem khăn giấy ném vào một thùng rác bên ngoài, lúc này mới lần nữa lái xe chạy đi.

Là anh không yên lòng nếu chỉ có nhân viên của mình đi tìm, bây giờ anh nhất định phải đích thân đi tìm. Phạm vi tìm kiếm đã nhỏ lại, ở phía Bắc thành phố A là khu vực tương đối trống, có không ít công xưởng bỏ hoang. Anh rất nhanh tưởng tượng ra đường lên phía bắc, sau đó trong đầu xuất hiện rất nhiều tên công xưởng, Lương Phi Phàm cố gắng bình tĩnh, quyết định đi tìm từng bước từng bước một.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 332

Diệp Lan xuống xe, nhìn trái nhìn phải chắc chắn không có bất kỳ ai mới lấy điện thoại ra, gọi cho Diệp Tử Kiệt: “Ba, con đây.”

Diệp Tử Kiệt gầm nhẹ: “Tiểu Lan, ba đã nói với con bao nhiêu lần rồi? Bảo con không đi lung tung vậy mà con vẫn không nghe lời, nếu như vừa rồi người của ba không phát hiện có người theo dõi con thì không biết bây giờ con đã thế nào...”

“Được rồi, ba, ba cũng đừng mắng con. Bây giờ con rất ổn, không có bất kỳ vấn đề gì, chỉ cần con nghĩ tới Bạch Lộ ở trong tay chúng ta là con thật hưng phấn. Con đã mang theo rất nhiều đồ, lát nữa con có thể khiến cô ta được nếm mùi vị này...”

Diệp Lan rất kích động, giống như trái tim cô vẫn luôn bị chiếm cứ bởi con rắn độc, trước kia vẫn ầm núp, lâu dài quá nhiều ‘oán khí’ tích tụ trong thân thể đến lúc này mới thực sự phát tác.

Diệp Tử Kiệt rất sợ Diệp Lan gây ra chuyện gì khác, tới bây giờ tâm tình con bé rất không ổn định, sau khi chích thuốc phiện thì người sẽ đặc biệt hưng phấn. Ông mặc dù định dạy dỗ Bạch Lộ thật tốt nhưng trước mắt đang ở đầu sóng ngọn gió, ông cũng không có ý định để xảy ra án mạng, hướng chi tình hình của Diệp thị không được lạc quan lắm. Thật ra ông còn có tư tâm... hi vọng lần này không chê được Bạch Lộ có thể khiến Lương Phi Phàm thu tay lại.

Cơ nghiệp kinh doanh của Diệp thị dường như là tâm huyết cả đời của ông, bây giờ người đã đến tuổi già, tuyệt đối không thể để Diệp thị lui bại trên tay mình.

...

“Con gái, con ngoan một chút, nghe lời bà. Mọi chuyện cứ chờ ba qua rồi tính, biết không? Trước mắt không nên động vào Bạch Lộ, cô ta còn có tác dụng...”

“Cô ta có tác dụng gì?”

Trong Diệp Lan lúc nào cũng chỉ có ý niệm đưa Bạch Lộ vào chỗ chết, căn bản không nghe vào lời của Diệp Tử Kiệt. Lúc còn ở nhà, khi biết ba mình bắt được Bạch Lộ khiến cô đứng ngồi không yên, suy nghĩ rất nhiều biện pháp rồi cuộc cũng lén ra được khỏi Diệp gia, nửa đường cô còn liên lạc với hai người đang giữ Bạch Lộ kia, cô cam kết cho bọn chúng gấp đôi tiền mới khiến bọn chúng ngoan ngoãn mang người tới nơi này.

Vốn cô cũng không định sẽ nói gì với Diệp Tử Kiệt bởi vì cô muốn tự mình thu thập con tiện nhân này.

Nhưng không ngờ rằng nửa đường Diệp Tử Kiệt liên lạc với cô, ba nói cho cô biết cô đã bị người theo dõi rất lâu, bắt đặc dĩ Diệp Lan chỉ có thể nghe lời ba mình, lên một chiếc xe khác.

Bây giờ chỗ này bốn bề vắng lặng, địa phương trống trải như vậy thì cô còn cần kiêng kỵ cái gì?

Cô muốn tự mình hành hạ Bạch Lộ, bao nhiêu đau khổ trước giờ cô phải chịu thì cô phải đòi lại từ trên người cô ta.

...

Diệp Tử Kiệt còn đang nói gì đó nhưng Diệp Lan không có tâm tình nghe tiếp, cô vội vã vâng dạ mấy tiếng, hoàn toàn không có thành ý, cuối cùng trước khi cúp điện thoại liền nghe được Diệp Tử Kiệt nói: “Ba sẽ tới trong chưa đầy 20 phút nữa. Tiểu Lan, con nghe lời ba, đừng hành động gì thiếu suy nghĩ.”

Diệp Lan cũng không nói gì, môi nhếch lên cười lạnh lùng rồi cúp điện thoại.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 333

Không khí nơi này rất ẩm ướt, còn lộ ra mùi thối rữa.

Bạch Lộ cảm thấy có chút ghê tởm, bởi vì mang thai khiến cô vô cùng không thoải mái ở hoàn cảnh này. Cô cử động mu bàn tay mình, sợi dây cứng rắn vẫn trói chặt khiến cô không thể cử động.

Nửa giờ trước cô bị người đưa đến nơi này. Cô chắc chắn trên người mình không có vết thương nghiêm trọng nào, có điều thời gian dài lắc lư cùng áp lực tinh thần khiến lúc này cô đã nhận ra sức của mình đã dần dần không khống chế được nữa. Cô vẫn luôn không dám lộn xộn quá mức, cũng không dám để lộ mình đã tỉnh lại bởi vì rất sợ đối phương sẽ có hành động gì với cô.

Cô phải kiên trì.

Bên ngoài bỗng nhiên xạc một tiếng, là tiếng cửa sắt va chạm, sau đó Bạch Lộ liền nghe thấy tiếng giày cao gót. Cô không biết có phải lúc này mình đã quá mức nhạy bén, nhưng nghe tiếng giày cao gót kia đập trên mặt đất cô đã tưởng tượng ra, người tiến vào, mười có tám chín phần là... Diệp Lan.

Bạch Lộ vẫn duy trì tư thế cũ, không nhúc nhích. Quả nhiên chỉ chốc lát sau liền nghe có tiếng trò chuyện, mà giọng nữ trong đó cô rất quen thuộc.

Thật sự là Diệp Lan.

...

“Người chúng tôi đã mang tới, cô mau chuyển phần còn lại vào tài khoản cho tôi. Nhiệm vụ của chúng tôi đã hoàn thành, bây giờ giao người cho cô, chúng tôi đi.”

“Chờ một chút.”

Hai người kia hẳn là đã quay người đi nhưng Diệp Lan gọi bọn họ lại.

“Còn có việc?” Một giọng đàn ông hỏi.

Diệp Lan trầm ngâm một hồi, nói: “5 phút trước tiền đã vào tài khoản của anh, có điều bây giờ tôi muốn ra giá để các người thay tôi làm một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Rất đơn giản, nơi này chỉ có 3 người chúng ta, dĩ nhiên trừ ả đàn bà kia. Tôi bảo các anh bắt cô ta tới nơi này dĩ nhiên không phải để tôi thưởng thức cô ta, phải làm gì các anh hẳn biết rõ. Tôi một mình không nhúc nhích tay được, hơn nữa có một số việc là đàn bà cũng không làm được. Tôi cần thân thể các anh, thế nào? Có làm hay không?”

...

Bạch Lộ đột nhiên thấy căng thẳng.

Diệp Lan... cô ta muốn làm gì?

“Diệp tiểu thư, lời cô có ý gì? Nói rõ ràng đi.”

“Rất đơn giản, ý tôi chính là... để cho huynh đệ các người chơi đùa với ả đàn bà này, thích chơi bao lâu thì chơi. Các người chơi càng lâu thì ta trả

càng nhiều tiền, cuộc mua bán này hẳn vô cùng công bằng chứ?” Lời độc ác như vậy nhưng Diệp Lan nói ra một cách tỉnh bơ.

Sắc mặt Bạch Lộ tái nhợt, có lẽ do quá khẩn trương nên thân thể cô khẽ chuyển động một cái, cổ chân bỗng động phải đồ vật bên cạnh kêu ‘cạch’ một tiếng, trong không gian trống trải đó khiến ba người kia đang nói chuyện với nhau đều để ý.

Diệp Lan cười, lên tiếng trước: “A, Bạch tiểu thư đã tỉnh.”

“...”

Cô ta đập giày cao gót, vênh váo tự đắc đi tới. Bạch Lộ còn chưa kịp nói gì đã cảm thấy cằm mình bị người bóp mạnh, một giây kế tiếp miếng vải bịt mặt cô bị tháo ra.

Ánh sáng ập tới bất ngờ khiến cô nhắm mắt lại theo bản năng, đầu óc có chút váng đầu hoa mắt chưa thích ứng được, sau đó mới chậm chậm tỉnh lại. Gương mặt Diệp Lan được trang điểm tinh xảo, thời khắc này dường như tinh thần cô ta đặc biệt tốt, có điều dù trang điểm đậm hơn nữa cũng không che giấu được sự mệt mỏi nơi đáy mắt.

Bởi vì đối mặt với kẻ thù là ‘Diệp Lan’ cho nên Bạch Lộ lúc này tìm đi sự hoảng hốt, thậm chí cô còn nghĩ được mình bây giờ không thể lãng phí khí lực mà dây dưa với cô ta, cô biết lúc này đầu tiên là phải tỉnh táo, sau đó tìm cách kéo dài thời gian.

Bất kể Diệp Lan có mục đích là gì thì cuối cùng cũng chỉ có một, đó là hành hạ mình đến mức sống không bằng chết.

...

“Thật ra nhìn kĩ một chút, ả đàn bà này vóc dáng rất đẹp, các người thật sự không có hứng thú sao? Để cho các người ăn, lại còn được tiền, chuyện

tốt như vậy không làm thì không phải là đàn ông, đúng không?”

Diệp Lan không chút kiêng kỵ đánh giá Bạch Lộ, âm thanh độc ác kia mỗi một câu đều như phun độc, Bạch Lộ sao có thể không biết cô ta có mục đích gì?

“Diệp Lan, có lời gì không thể nói tốt đẹp được sao? Cô như vậy là phạm pháp...”

Cô định đàm phán với Diệp Lan, dĩ nhiên cũng là vì để kéo dài thời gian, nhưng hiển nhiên lời này đối với cô ta mà nói căn bản không tạo được bất kỳ tác dụng gì.

Diệp Lan chợt cười lớn, bộ mặt nhìn Bạch Lộ lộ ra mấy phần dữ tợn.

“Phạm pháp?”

Cô ta giơ tay lên trời rồi hướng về phía Bạch Lộ tát xuống, lông mày giãn ra tỏ vẻ thống khoái: “Người chà đạp người, ta bây giờ đánh người, phạm pháp sao?”

Một bạt tai lực không hề nhỏ, Bạch Lộ bị cô ta đánh mặt lệch sang một bên, cảm giác ngay cả môi cũng bị rạn nứt, có mùi máu tanh. Cô đưa đầu lưỡi liếm một chút, rất đau.

Chịu đựng, cô không lên tiếng.

Diệp Lan điên cuồng đưa tay tóm lấy tóc cô, bóp cổ cô kéo lên một cái. Bạch Lộ đau tới chảy ra nước mắt nhưng Diệp Lan lại càng cười thống khoái: “Đánh người, có thấy đau không? Trông bộ dáng này của người, có phải là rất thống không? Ha ha, thấy người thống khổ ta càng sảng khoái! Bạch Lộ, người thật khôi hài, lại còn nói chuyện phạm pháp với ta. Người không biết ta cũng chỉ vì bị người chà đạp nên mới phải tới bước này sao?”

Bây giờ ở chỗ này ta chính là vương pháp, ta muốn người sống thì người sống, ta muốn người chết người phải chết!”

“Có điều người yên tâm, ta sẽ không để cho người chết, ít nhất sẽ không để cho người chết dễ dàng như vậy.”

“...”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 334

Bạch Lộ bình tĩnh thở ra một hơi, không lên tiếng. Diệp Lan nói tiếp: “Người hẳn biết lần trước báo chí đồn thổi một thiên kim tiểu thư ở thành phố A, là phu nhân nhà giàu nhưng lại hút thuốc phiện chứ? Người biết đó là ai không? Trông ánh mắt này của người... người biết đúng không? Cũng đúng, Lương Phi Phàm hẳn đã nói cho người, vậy thì anh ta có nói cho người biết thật ra chính anh ta trăm phương ngàn kế lại hại ta thành như vậy? Là vợ anh ta nhưng anh ta lại ác độc đẩy ta lên giường với người đàn ông khác, còn khiến ta vĩnh viễn bị nghiện không cách nào cai được...”

Môi Bạch Lộ run lên, rốt cuộc vẫn không nhìn được: “Không phải, không phải Phi Phàm, là do chính cô.”

“Người nói cái gì?”

“Diệp Lan, tôi nói gì không phải cô nghe rất rõ sao? Cô hút thuốc phiện cũng vậy, tàng trữ thuốc phiện cũng vậy, đây là con đường cô chọn, cô dựa vào cái gì mà nói Lương Phi Phàm hại cô? Bây giờ cô cảm thấy như vậy là không công bằng sao? Vậy khi cô hại chết đứa con của tôi, cô có nghĩ tới sự công bằng cho đứa bé không? Có nghĩ tới sự công bằng cho tôi không? Tôi nói chính là, tất cả đều là báo ứng...”

‘Bốp’ một tiếng, Bạch Lộ vừa dứt lời liền bị Diệp Lan giơ tay tát mạnh một cái.

Cùng vị trí trước, vết rách nơi khoe miệng Bạch Lộ sâu hơn một ít, Bạch Lộ còn có cảm giác mắt nổ đom đóm. Diệp Lan hét lên chói tai: “Báo ứng cái con mẹ mày! Mày muốn báo ứng có phải không? Tao bây giờ liền cho mày xem có tin vào báo ứng hay không? Mày chỉ là con đàn bà hèn hạ không nên tồn tại trên thế giới này. Cũng chỉ bởi vì mày, nếu không vì mày thì Phi Phàm sẽ không đối với tao như vậy, chúng tao sẽ sớm kết hôn sinh con. Tại sao mày lại xuất hiện? Mày là thứ đáng chết, tại sao mày lại xuất hiện? Cũng bởi vì mày... A!”

Diệp Lan gào thét giống như bị điên, tay nắm tóc Bạch Lộ đập mạnh về phía sau. ‘Rầm! Rầm! Rầm!’ 3 tiếng, Bạch Lộ choáng váng, sau gáy đã không còn cảm thấy đau đớn nhưng thân thể lại lạnh toát. Sau đó cô cảm giác được có thứ sền sệt dường như đang theo tóc của mình chảy xuống, từ từ lại tới mi mắt của cô...

Bạch Lộ chớp mắt một cái, trước mắt liền đỏ thẫm, mùi máu tanh nồng đậm xộc tới. Cô muốn há miệng ra nói chuyện nhưng thật sự không còn khí lực, bóng tối dần dần ập tới như muốn nuốt lấy ý thức của cô. Cô gắng sức hít từng cái thật mạnh nhưng ộc vào trong mũi đều là mùi máu tanh khiến cô buồn nôn, cô thấy ghê tởm, dạ dày cuộn lên muốn ọe...

“Này, cô điên rồi sao?”

Bên tai bỗng có tiếng bước chân dồn dập truyền tới, sau đó chính là giọng đàn ông hơi hơi có chút quen thuộc kia: “Diệp tiểu thư, cô làm như vậy sẽ xảy ra án mạng đấy. Ban đầu Diệp tổng nói với chúng tôi cũng chỉ là mang người tới, hơn nữa ông ấy cũng không muốn dầm vò cô ấy như vậy. Cô ấy là người đàn bà của Lương Phi Phàm, cô làm như vậy...”

“Im mồm! Người nói cái gì? Ai là người đàn bà của Lương Phi Phàm? Người có bị mù hay không? Ta mới là người đàn bà của Lương Phi Phàm, ta mới là người vợ cùng anh ấy cưới hỏi đàng hoàng, ta là Lương phu nhân,

biết chưa? Á đàn bà này chỉ là con tiện nhân, hồ ly tinh, cô ta là tiểu tam mà!”

“...”

“Tôi có rất nhiều đồ tốt, các anh có muốn hight một chút không? Hight một chút, sau đó sẽ cùng á đàn bà này cùng hight, đến lúc đó rồi các anh có thể cầm tiền đi, sẽ thật sáng khoái!”

“Cô điên rồi sao? Mặc dù chúng tôi làm việc vì tiền nhưng chuyện liên quan tới tính mạng người khác thì chúng tôi không làm! Huống chi đây là người đàn bà của Lương Phi Phàm, chúng tôi cũng không dám động tới. Diệp tiểu thư, ân oán cá nhân của các người thì các người tự giải quyết. Có điều tôi muốn xin khuyên cô một câu, không nên để xảy ra án mạng. Chuyện này chúng tôi chỉ phụ trách mang người tới, những chuyện khác tất cả đều không liên quan tới chúng tôi. A Đông, chúng ta đi!”

“Chờ đã, các người đi đâu? Đồ vô dụng...”

“...”

Cửa sắt lại xoạch một tiếng, Bạch Lộ tuy mơ màng nhưng nghe rất rõ ràng. Dường như các dây thần kinh toàn thân cô đều căng ra khiến cô không ngất đi, để cô từng phút từng giây đều chú ý tới tình huống xung quanh. Cô không thể ngất đi, nếu như cô hôn mê sẽ không biết Diệp Lan sẽ làm những gì với cô.

Hơn một năm trước cô ta không từ thủ đoạn khiến cho mình lây SARS, khiến cho mình mất đi bảo bảo. Một năm sau có phải cô ta cũng định làm lại, lại khiến cô mất đi bảo bảo?

Không...

Không thể...

Phi Phàm, Phi Phàm... Anh đang ở đâu?

...

“Bạch Lộ, tao cho mày biết, không có đàn ông vậy thì tao sẽ chơi đùa với mày!”

Diệp Lan nâng cổ tay nhìn đồng hồ một chút, vừa rồi Diệp Tử Kiệt nói chừng hai mươi phút, bây giờ đã qua một nửa thời gian.

Cô hít sâu một hơi, thân thể bỗng nhiên run rẩy một chút, cảm giác quen thuộc lại tới...

Diệp Lan luống cuống lấy ống kim tiêm từ trong túi xách của mình, động tác hết sức thuần thục. Sau khi chuẩn bị xong tất cả cô liền kéo ống tay áo mình lên, chẳng qua vừa mới chuẩn bị chích cho mình thì đột nhiên cô lại nghĩ tới điều gì, ánh mắt cô có chút mờ mịt nhìn về phía Bạch Lộ.

===

Sant: Mùa dịch, mọi người chú ý giữ sức khỏe nhé.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 335

Trên mặt Bạch Lộ có rất nhiều máu, cùng tóc bị bết lại khiến trông mà giật mình. Đầu vừa bị va đập đau đớn, trước mắt bị chất lỏng sền sệt che lại khiến cô chỉ thấy mờ mờ nhưng vẫn có thể nhìn thấy mặt Diệp Lan.

Mặt Diệp Lan lộ rõ bệnh trạng thiếu sức sống, đang từ từ đi về phía mình, Bạch Lộ muốn lui lại phía sau nhưng thân thể chỉ vừa cố gắng cử động một cái đã ngã xuống đất không dậy nổi. Ngón tay cô giật giật, trên mặt đất đều là máu, đều là máu từ trong cơ thể cô.

Cô rất sợ, mình có thể chết ở chỗ này không?

Bảo bảo của cô, bảo bảo của cô có bị mất không?

Cô cố hết sức nhổ nước miếng ra, thoáng một cái Diệp Lan đã giơ ống tiêm đáng sợ trước mặt, trên đầu mũi kim dường như có chất lỏng trong suốt lấp lánh.

“Diệp Lan... không muốn...”

“Không muốn cái gì?”

Diệp Lan lúc này đã nằm nửa người trên mặt đất, cơn nghiện ập tới khiến thân thể cô cũng không còn chịu sự khống chế của mình. Mà giờ khắc này cô đang ở trạng thái rất hưng phấn, nhất là nghĩ tới chuyện lát nữa mình sẽ

làm khiến cô căn bản không còn để ý tới điều gì khác, kể cả khi mạch máu ở huyết thái dương đột nhiên nhúc nhích

“Đừng sợ, bây giờ tao sẽ tiêm cho mày, chỉ cần một mũi thôi mày sẽ thấy thống khoái...”

Mũi kim sáng loáng, một tia nước nhỏ phun ra cực kỳ chói mắt. Bạch Lộ sợ hãi tới căng cứng toàn thân, trước mặt trở nên tối đen nhưng cô không dám để cho mình cứ như vậy ngất đi.

Trên tay Diệp Lan là thứ gì thì Bạch Lộ rất rõ ràng, đến thời khắc này cô mới cảm nhận được cái gì gọi là sợ hãi thực sự.

Thân thể cô không ngừng lui về sau, chẳng qua khí lực của cô đã mất rất nhiều, mỗi cử động của cô đều khiến cô cảm thấy sức lực của mình cạn dần, giống như cát chảy qua kẽ ngón tay vậy, không cách nào khống chế.

“Đừng... không muốn... Diệp Lan, cô điên rồi sao? Đừng... Tôi không muốn, cô đi ra đi... đi ra...”

“Mày muốn! Bây giờ mày có thể không muốn nhưng lát nữa mày sẽ cầu xin, sẽ rất thoải mái. Thử một chút đi.”

Diệp Lan cười to như điên dại, trong đôi mắt to kia đã đầy tơ máu trông càng dữ tợn đáng sợ. Bạch Lộ cắn chặt răng, trơ mắt nhìn mũi kim trong tay Diệp Lan đang chậm chậm ép tới gần, cô dùng hết sức bình sinh giơ tay đập mạnh vào tay Diệp Lan khiến ống tiêm rơi xuống...

Diệp Lan bất ngờ không kịp đề phòng, khi kịp phản ứng lại thì phát hiện “bảo bối” trong tay mình đã bị Bạch Lộ đập rơi xuống đất. Diệp Lan then quá hóa giận, trợn mắt nhìn bàn tay Bạch Lộ đang chống trên mặt đất, ánh mắt đầy âm độc: “Mày dám đánh tao? Mày có chết cũng phải chống đối đúng không? Tao đã nói muốn cho mày thống khoái một chút, mày không cảm kích thì thôi, vậy mà mày còn dám đánh tao?”

“Diệp Lan, cô... đừng như vậy... Cô như vậy là phạm pháp... cô... A!”

Bạch Lộ nói còn chưa hết câu đã cảm thấy người đột nhiên nhẹ đi một chút. Diệp Lan đã đứng dậy nắm lấy tay cô, kéo cả người cô dựng dậy, cũng không để ý cô giãy giụa mà kéo cô đi về phía sau tấm ván bên trong. Bạch Lộ cảm thấy xương sống đau nhức, tinh thần còn chưa phục hồi lại thấy tay mình bị người nhắc giơ cao lên.

Một giây kế tiếp... mũi dao nhọn đâm vào lòng bàn tay cô.

“A...!”

Tiếng kêu thê lương thảm thiết khiến cho toàn bộ không gian tĩnh lặng cùng chấn động. Bạch Lộ đã không biết rốt cuộc mình đau ở chỗ nào, cô không dám làm bất cứ cử động nhỏ nào bởi vì bàn tay cô bị người đóng vào trên tấm ván. Toàn bộ tay cô đau, toàn thân cũng đau đớn, khó thở, thoi thóp...

“Đau không? Ha ha... Bạch Lộ, để tao xem bây giờ mày có thể lấy cái gì đánh tao! Chính là cánh tay này, tao muốn chặt tay mày...”

...

Diệp Lan lần nữa tìm đồ trong túi xách củ

a mình, động tác thuần thục chỉ một chút đã lại chuẩn bị xong, lại bắt đầu sẽ ra tay với Bạch Lộ.

“Đồ tiện nhân, chuẩn bị xong chưa? Tao lại tới đây...”

Diệp Lan cười điên dại, ống kim tiêm hướng về mạch máu của Bạch Lộ. Mũi kim chỉ trong nháy mắt sẽ đâm vào, Bạch Lộ cảm thấy tuyệt vọng...

Lần này lại không bảo vệ được bảo bảo của cô...

Cảm giác tuyệt vọng cùng đau đớn khiến cô tan vỡ, nước mắt rơi xuống theo khóe mắt... Thật xin lỗi, bảo bảo, mẹ thật sự đã hết sức lực, hết sức lực để bảo vệ con...

Cô không biết có phải đời trước của mình là một người ác độc không, có phải là kẻ thường xuyên hại tính mạng người khác không, khiến cho đời này sự đau khổ cứ hết lần này tới lần khác ập tới cô. Nhưng nếu như có thể, những đau đớn này chỉ rơi vào người cô cũng được, đừng rơi vào đứa con trong bụng cô, đứa trẻ còn chưa kịp chào đời.

...

Bóng tối như sóng triều hung mãnh đánh về phía cô, sức lực Bạch Lộ dần dần yếu ớt, đau đớn cũng dần dần không cảm giác được. Tiếng cười điên cuồng của người đàn bà bên cạnh kia cũng biến thành mơ hồ, ca thế giới trở nên yên tĩnh, đến cuối cùng chỉ còn tiếng đập của trái tim mình...

Phi Phàm... Phi Phàm...

Thật ra trên đời này, điều cuối cùng không hối hận chính là những năm tháng gặp anh, yêu anh.

Nếu như còn có kiếp sau, em nguyện ý còn được như vậy một lần.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 336

“Bác sĩ Trương, đã qua 48 giờ tại sao một chút phản ứng cũng không có?”

“Lương tiên sinh, cái này... Trước mắt tôi cũng không nhận định được, nhưng theo tình hình bây giờ thì Lương phu nhân hẳn đã không có gì đáng ngại nữa, tôi tin cô ấy rất nhanh có thể tỉnh lại.”

“...”

“Ông nói nhầm gì thế? Tôi muốn cô ấy lập tức tỉnh lại. Lúc đưa vào ông đã nói với tôi nhiều lắm chỉ 12 giờ sau cô ấy sẽ tỉnh, bây giờ đã trải qua bao lâu...”

“Lương tổng... ngài chú ý thân thể của mình!”

“Lương tổng... ngài lại bị chảy máu mũi...”

“Đừng để ý tới tôi, tôi nói cho ông biết, nếu không làm người tỉnh lại được thì ngày mai tôi sẽ khiến bệnh viện các người biến mất ở thành phố A!”

“Vâng, tôi nhất định sẽ hết sức... Lương tiên sinh, ngài đừng quá nóng nảy, mấy ngày nay ngài cũng không nghỉ ngơi tốt cho nên mới bị chảy máu mũi. Ngài cần nghỉ ngơi một chút cho khỏe, hơn nữa quá nóng nảy như vậy cũng không phải là biện pháp...”

“...”

Thật ồn ào.

Bạch Lộ cảm thấy thân thể mình giống như đang trôi lơ lửng trên đám mây, muốn đưa tay nắm lấy cái gì đó nhưng cái gì cũng không nắm được, chỉ phí công không ngừng quơ trong không khí. Dùng hết sức lực, lại cảm thấy hết sức khó chịu, cô nhiều lần muốn kêu lên nhưng làm thế nào cũng không có nói được ra tiếng...

Chuyện gì xảy ra?

Cô nhớ tới, hình như mình bị Diệp Lan bắt cóc, rồi Diệp Lan chích ma túy cho cô. Lúc ấy cô bị thương chảy rất nhiều máu... Có phải cô đã chết?

Nơi này có phải là thiên đường?

Hoặc là, đây thật ra là địa ngục?

...

Bên tai vẫn luôn có âm thanh không ngừng vang lên, nhưng mỗi khi cô muốn lắng nghe thì lại chỉ mơ màng không nghe được rõ. Người cô trôi lơ lửng trong không khí cũng không biết qua bao lâu thì bỗng nhiên có giọng trong trẻo gọi một tiếng: “Mẹ...!”

“...”

Bạch Lộ đột nhiên cả kinh, dường như theo bản năng quay qua nhìn một cái nhưng toàn thân giống như bị điểm huyết vậy, một giây kế tiếp cô chợt hét lên, người giật nảy.

“A...”

“Bạch Lộ!”

Bởi vì lúc trước Diệp Lan khiến cô bị thương, hơn nữa lại mất rất nhiều máu nên thân thể cô rất yếu ớt, vừa rồi vì sợ hãi quá mức nên Bạch Lộ đột nhiên ngồi dậy. Cô cảm thấy buồn nôn, cộng thêm một cơn choáng váng ập tới khiến người cô chao đảo, mắt cô vừa mở ra đã xây xẩm mặt mày, trong thoáng chốc trở nên một mảnh đen nhánh. Nhưng mà trong chớp nhoáng này lại có một bàn tay cường tráng dùng sức ôm thân thể cô vào lòng.

Giọng kia trầm thấp lộ ra mấy phần lo lắng được che giấu nhưng cũng là âm thanh khiến cô an tâm nhất.

“Bạch Lộ, là anh, là anh đây. Anh là Phi Phàm, em không sao chứ? Rốt cuộc em cũng tỉnh rồi.”

“...”

Sau đó có một âm thanh khác xen vào: “Tỉnh là tốt rồi, Lương phu nhân hẳn không có gì đáng ngại nữa. Lương tiên sinh, để tôi kiểm tra cho cô ấy thêm một chút.”

Bạch Lộ được từ từ đặt xuống giường, màu đen choáng váng phía trước cũng từ từ sáng lên, sau đó liền thấy một gương mặt anh tuấn quen thuộc, có điều so với trong trí nhớ của cô có chút khác lạ. Cũng gương mặt đẹp trai kia nhưng giờ phút này đầy vẻ lo lắng bất an, giữa hai lông mày đều ẩn chứa vẻ lo âu, trên cằm anh còn có râu mới mọc lun phun mơ hồ.

Chẳng qua là, đây là người đàn ông cô yêu.

Cô là... không chết, hay là... thật sự đã chết. Nhưng nếu đã chết thì tại sao còn có thể gặp được Lương Phi Phàm.

“Phi Phàm...”

Môi Bạch Lộ giật giật, ngón tay đặt trên giường cũng giật giật theo. Môi cô mấp máy khẽ gọi tên Lương Phi Phàm, giọng thì thào, cổ họng khô

khóc: “Phi Phàm...”

“Anh đây, sao rồi?”

“Không có gì đáng lo ngại, Lương tiên sinh. Có điều sau gáy Lương phu nhân bị thương nặng, cần phải ở lại bệnh viện theo dõi một thời gian, thêm việc bây giờ cô ấy mang bầu cho nên càng phải cẩn thận hơn. Có điều rất may mắn chính là, ý chí của thai nhi này rất ương ngạnh, bị một phen dày vò như vậy cũng không có bất kỳ vấn đề gì. Lương tiên sinh cùng Lương phu nhân đều có thể yên tâm.”

...

Tai Bạch Lộ vẫn ong ong nhưng những gì bác sĩ nói cô nghe đều rất rõ ràng.

Cô cảm thấy có chút khó tin, đến khi bác sĩ vừa đi thì bàn tay nhỏ nhắn của cô khẽ cử động, Lương Phi Phàm đi tới nắm lấy tay cô, trong con người thâm thúy kia hiện ra đầy tia máu nhưng chỗ sâu lại đầy dịu dàng. Anh cúi người, tay vòng qua gáy Bạch Lộ, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, tùy ý để cô hít khí tức trên người, chỉ cảm thấy ngọt, ngọt tới tận tâm can.

“Em còn sống...”

Ngón tay Bạch Lộ giật giật leo theo sống lưng anh, hơi ấm quen thuộc, khí tức quen thuộc, tất cả mọi thứ đều quen thuộc... Cô thật sự không chết.

“Còn sống, bảo bối, thật xin lỗi, đã để em chịu khổ rồi. May e không xảy ra chuyện gì, nếu không anh nhất định sẽ không tha thứ cho chính mình.”

“Phi Phàm, Phi Phàm... Em thật sự còn sống? Con của chúng ta...”

“Con chúng ta vẫn còn, bảo bối, con của chúng ta vẫn bình an, em đừng lo lắng. Là anh không tốt, sau này anh sẽ không để em phải chịu khổ như

vậy nữa. Thật xin lỗi...”

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu
dtv-ebook.com

Chương 337

Bạch Lộ thật sự có cảm giác như sống lại ở kiếp sau, so với sự tuyệt vọng sâu sắc lúc trước thì bây giờ lại cảm giác đầy hạnh phúc.

Cô vẫn ổn, đứa bé cũng vẫn còn, ông trời tốt cuộc cũng ưu ái cho đời cô không tệ.

...

Sau đó Lương Phi Phàm kể cho Bạch Lộ, lúc ấy anh đã ở khu vực ấy tìm kiếm trong tuyệt vọng, khi chuẩn bị liên lạc với cảnh sát thì nghe được tiếng thét thê lương chói tai của Bạch Lộ. Giọng của Bạch Lộ là điều quen thuộc nhất với anh, khi đó anh vừa vịn đứng cách không xa căn nhà bỏ hoang đó, nghe được âm thanh liền không chần chờ vọt vào, vừa kịp lúc Diệp Lan chuẩn bị ra tay với cô.

Lúc đó nhìn cô như đang hấp hối, Lương Phi Phàm lần đầu tiên trong đời cảm giác được cái gọi là sợ hết hồn hết vía. Tay cô bị người đóng vào tấm ván, máu thịt mơ hồ. Trên mặt cô đều là máu, toàn thân giống như đang ngâm trong vũng máu vậy. Lương Phi Phàm chỉ cảm thấy choáng váng, mùi máu tanh xộc tới mũi khiến anh càng điên cuồng.

Anh hận không được dùng thủ đoạn tương tự chặt tay Diệp Lan đi, cuối cùng dĩ nhiên anh không làm vậy bởi vì quá mức lãng phí thời gian của anh, điều anh cần làm trước tiên là cứu người phụ nữ của mình.

...

Trong 48 giờ Bạch Lộ hôn mê, Lương Phi Phàm cho người xử lý Diệp Lan. Bắt cóc, cố tình gây thương tích, cộng với tội sử dụng chất ma túy đủ để cô ta phải dùng quá nửa đời sau ở trung tù. Dĩ nhiên Diệp Tử Kiệt cũng không xuôi tay, hai ngày nay ông ta đang bôn ba khắp nơi muốn cứu con gái mình ra.

Vốn đang không hề muốn đuổi tận giết tuyệt, bây giờ khiến Bạch Lộ thành như vậy, Lương Phi Phàm tất nhiên sẽ không cứ tính như thế.

Vụ kiện ly dị đã không còn phải để ý nữa, xảy ra chuyện này dường như Diệp Lan bên kia không có bất kỳ phần thắng nào. Hiệp ước lần trước Diệp Tử Kiệt ký với mình, lần này đúng lúc có thể phá vỡ thượng dụng tròng*. Lương Phi Phàm không có bất kỳ hứng thú gì với tài sản của Diệp Tử Kiệt, có điều anh biết còn Sở Úy Dạ ở giữa động tay động chân.

Khoảng thời gian anh ta biến mất đó hẳn là đi ra ngoài tìm người mua bán cổ phần của Diệp Tử Kiệt, anh ta đã mua 70% cổ phần Diệp Thị, bây giờ Diệp thị chỉ còn là một cái xác. Sở Úy Dạ ngày hôm qua còn đặc biệt liên lạc với anh, nói hiệp ước giữa bọn họ đã đến lúc kết thúc, sau này ở thành phố A trong thương trường thì Viễn Đông của anh ta cũng sẽ không nể nang gì Lương thị.

Lương Phi Phàm tất nhiên không chút sợ Sở Úy Dạ, mặc dù anh ta cũng rất có dã tâm nhưng là người hoàn toàn khác với Diệp Tử Kiệt, thậm chí anh cũng thích có đối thủ có thực lực như vậy cạnh tranh trên thương trường.

5 ngày trôi qua, việc ly dị rốt cuộc đã xong, Lương Phi Phàm có cảm giác như trút được một gánh nặng. Vụ án của Diệp Lan cũng sẽ xét xử vào tháng sau, trước mắt Diệp Tử Kiệt đang tìm luật sư giỏi nhưng Diệp Lan có

nhều tội danh như vậy, không thể được bảo lãnh. Đã từng một đời làm thiên kim tiểu thư, hôm nay bị giam trong ngục hãm cô ta không dễ chịu.

Lương Phi Phàm cũng sẽ không thông cảm cho cô ta, để cô ta càng “thoải mái” một chút anh đã tìm người “chăm sóc” cô ta ở trong tù, những thống khổ người phụ nữ của anh phải chịu, anh nhất định sẽ đòi lại toàn bộ trên người cô ta.

Một tháng sau, Bạch Lộ ra viện.

Thân thể cô đã không còn gì đáng ngại, đứa bé trong bụng vẫn chưa tới 2 tháng, có điều bởi vì cô mang thai cho nên rất nhiều thuốc không thể dùng, bàn tay cô bị đâm đau suốt hơn nửa tháng, bây giờ vẫn còn phải quấn băng bông, chưa thể đụng vào nước.

Lương Phi phàm chăm sóc cô rất tốt, cái gì cũng không để cho cô động vào, cho dù ăn cơm uống nước cũng hận không được tự mình chăm sóc.

Có điều thân thể của anh trước kia cũng làm việc quá sức, có đoạn thời gian lại luôn chảy máu mũi, may bác sĩ nói chỉ là do tinh thần anh không tốt chứ không có vấn đề gì khác, lúc này mới khiến Bạch Lộ yên tâm.

Sau khi Bạch Lộ xuất viện, Lương Phi Phàm liền an trí cho cô ở căn nhà của bọn họ trước kia. Vì muốn cô yên tâm, anh lại tìm tới Tần Trân Hi, có Tần Trân Hi chăm sóc hẳn Bạch Lộ sẽ khỏe nhanh hơn.

TỔNG TÀI BÁ ĐẠO GIÀNH VỢ YÊU

Thủy Ti Liễu

dtv-ebook.com

Chương 338

Bạch Lộ tức giận đẩy Lương Phi Phàm ra, hừ một tiếng. Lương Phi Phàm thấy hốc mắt cô hồng hồng, cảm thấy đau lòng, có điều cũng cảm nhận được phụ nữ có thai đúng thật tâm tư sẽ nhạy cảm, trước kia bảo bối của anh đâu có dễ dàng rơi nước mắt như vậy.

Mặt anh đầy vẻ cứng chiều, đưa tay ôm lấy cô kéo nhẹ vào lòng, cũng không để ý tới sự giãy giụa của cô, dùng sức ôm, sau đó nhẹ nhàng hôn lên môi cô: “Ngoan, đừng giận dỗi. Anh biết em muốn ăn kem ly, ăn thêm một ly nữa thôi nhé, không được ăn nhiều.”

“Anh giấu đi?”

Giọng cô có chút ghen ngào, giống như một đứa trẻ đòi kẹo.

“Sợ em ăn trộm.”

“Em muốn ăn.”

“Ăn một ly nữa thôi nhé?”

“...”

Lương Phi Phàm nhẹ nhàng giữ lấy vai cô, xoay người cô lại, trên bức tường có một nút bấm, anh nhẹ nhàng bấm vào, cánh cửa liền mở ra, bên trong có rất nhiều kem ly đủ mọi màu sắc. Bạch Lộ liền rạng rỡ cười tươi, Lương Phi Phàm đưa tay捏 mặt cô: “Em thích vị gì?”

“Ô mai.”

Anh đưa tay cầm lấy một ty, lại ngồi xuống giúp cô mở ra, sau đó nhẹ nhàng múc một muỗng đưa vào miệng cho cô.

Bạch Lộ nhất thời chu mỏ, vẫn còn không vui: “Tự em sẽ ăn, đừng coi em như đứa trẻ như vậy.”

“Em còn không phải là đứa trẻ sao? Bây giờ anh có hai bảo bối, nhỏ còn chưa ra, lớn thì ngày đêm dày vò anh. Em nhìn bộ dáng này của em có giống đứa trẻ hay không?”

Bạch Lộ không phục, nhưng đáng vẻ ăn kem thì lộ rõ giống trẻ con: “Ai nói em là trẻ con? Em chỉ muốn ăn kem ly, hơn nữa phụ nữ có thai đều như vậy, cũng không phải chỉ một mình em như vậy.”

“Phải, ai cũng như vậy, vợ anh không phải cá biệt.”

“Ai là vợ anh, ghét...”

Bạch Lộ quay lưng lại nhưng gương mặt lại có chút hồng hồng. Thật ra Lương Phi Phàm đã cầu hôn cô, có điều bởi vì cô rất muốn mặc áo cưới, cộng thêm bụng đã lớn nên Bạch Lộ sống chết không chịu đăng ký kết hôn ngay. Cô nói lần này phải dựa theo trình tự bình thường, cho nên phải đợi sau khi sinh em bé, khôi phục lại vóc người, sau đó mặc áo cưới kết hôn rồi mới đi đăng ký.

Lương Phi Phàm lần này không có ý kiến gì.

“Em ấy, mang đứa con của anh còn không thừa nhận là vợ anh?”

“Chưa kết hôn thì chưa là vợ.”

“Ngày mai anh sẽ trói mang em đi đăng ký. Bảo bối, gả cho anh đi, cái gì anh cũng đã chuẩn bị xong, chỉ chờ em gật đầu.”

Bạch Lộ cảm thấy gần đây “chủ quyền” của mình bị anh hạn chết rất nhiều, ngay cả ăn kem cũng được coi là điều “xa xỉ” khiến cô tức giận cả ngày. Bây giờ suy nghĩ kĩ lại một chút cảm thấy thật bi kịch, trong lòng cô liền nổi lên một ý, mặt đầy ngạo kiều nói: “Được rồi, nếu như em sinh con gái thì sẽ lập tức gả cho anh, nếu như em sinh con trai thì sẽ không gả cho anh nữa.”

Lương Phi Phàm: “...”

Đây là logic gì? Con gái với con trai có khác gì nhau?

Bạch Lộ cười ha ha, đem ly kem đã ăn xong ném vào thùng rác, xách eo nói: “Em thích con gái, cho nên nếu anh không thể cho em một đứa con gái thì em cũng không cần anh!”

Mặt Lương Phi Phàm tối sầm, ôm lấy cả người cô, giơ tay ngay tại hông của cô đánh một cái: “Bảo bối, em không muốn anh thì em muốn ai? Không phải chỉ là muốn con gái sao? Lương Phi Phàm anh lại có thể không sinh được con gái à? Yên tâm, cũng không chỉ đẻ một đứa, chồng em sẽ cố gắng.”

“Ai muốn cùng anh sinh thêm một đứa...”

“Em chứ ai, mỗi buổi tối anh cũng sẽ cố gắng. Hay là bây giờ vợ chồng chúng ta cố gắng luôn...”

“A, Lương Phi Phàm, tên sắc lang này, em đang mang thai, cố gắng nữa cũng vô ích...”

“Luyện tập trước một chút, sau này mới bách phát bách trúng!”

“...”

Nửa giờ sau, phòng ngủ đã đầy xuân tình phơi phới.

Anh nhẹ nhàng ôm cô từ phía sau, dịu dàng cúi người hôn lên lưng bóng loáng, chỉ cảm thấy cuộc đời này có được cô là hạnh phúc lớn nhất, là chuyện hoàn mỹ nhất.

“Vợ, anh yêu em...”

Bạch Lộ đưa tay ra phía sau ôm lấy cổ anh, sau đó mới nghiêng mặt sang bên môi vào môi anh, cảm thấy còn ngọt ngào hơn kem ly kia nghìn lần: “Chồng... em cũng yêu anh!”

- Hoàn-

Câu chuyện Lương Phi Phàm và Bạch Lộ đến đây là hết. Kế tiếp là chuyện của Ôn Hàn Vũ, anh họ của Ôn Chiêu Nhân, mời các bạn đón đọc.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Một Đêm Mơ Hồ](#)

[Chương 2: Tôi Đã Có Con Với Anh Ấy](#)

[Chương 3: Cô Sao Không Thể Biết Lương Phi Phàm](#)

[Chương 4: Anh Mãi Mãi Cũng Không Thể Quay Đầu](#)

[Chương 5: Cúi Đầu Mà Sống](#)

[Chương 6: Chĩa Mũi Nhọn](#)

[Chương 7: Cô Thật Sự Không Kiềm Chế Được](#)

[Chương 8: Cô Muốn Tôi Trừng Phạt Cô Như Thế Nào](#)

[Chương 9: Làm Thư Kí Riêng Của Tôi](#)

[Chương 10: Bốn Người Gặp Nhau](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)

[Chương 60](#)
[Chương 61](#)
[Chương 62](#)
[Chương 63](#)
[Chương 64](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69](#)
[Chương 70](#)
[Chương 71](#)
[Chương 72](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74](#)
[Chương 75](#)
[Chương 76](#)
[Chương 77](#)
[Chương 78](#)
[Chương 79](#)
[Chương 80](#)
[Chương 81](#)
[Chương 82](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84](#)
[Chương 85](#)
[Chương 86](#)
[Chương 87](#)
[Chương 88](#)
[Chương 89](#)
[Chương 90](#)
[Chương 91](#)

[Chương 92](#)
[Chương 93](#)
[Chương 94](#)
[Chương 95](#)
[Chương 96](#)
[Chương 97](#)
[Chương 98](#)
[Chương 99](#)
[Chương 100](#)
[Chương 101](#)
[Chương 102](#)
[Chương 103](#)
[Chương 104](#)
[Chương 105](#)
[Chương 106](#)
[Chương 107](#)
[Chương 108](#)
[Chương 109](#)
[Chương 110](#)
[Chương 111](#)
[Chương 112](#)
[Chương 113](#)
[Chương 114](#)
[Chương 115](#)
[Chương 116](#)
[Chương 117](#)
[Chương 118](#)
[Chương 119](#)
[Chương 120](#)
[Chương 121](#)
[Chương 122](#)
[Chương 123](#)

[Chương 124](#)
[Chương 125](#)
[Chương 126](#)
[Chương 127](#)
[Chương 128](#)
[Chương 129](#)
[Chương 130](#)
[Chương 131](#)
[Chương 132](#)
[Chương 133](#)
[Chương 134](#)
[Chương 135](#)
[Chương 136](#)
[Chương 137](#)
[Chương 138](#)
[Chương 139](#)
[Chương 140](#)
[Chương 141](#)
[Chương 142](#)
[Chương 143](#)
[Chương 144](#)
[Chương 145](#)
[Chương 146](#)
[Chương 147](#)
[Chương 148](#)
[Chương 149](#)
[Chương 150](#)
[Chương 151](#)
[Chương 152](#)
[Chương 153](#)
[Chương 154](#)
[Chương 155](#)

[Chương 156](#)
[Chương 157](#)
[Chương 158](#)
[Chương 159](#)
[Chương 160](#)
[Chương 161](#)
[Chương 162](#)
[Chương 163](#)
[Chương 164](#)
[Chương 165](#)
[Chương 166](#)
[Chương 167](#)
[Chương 168](#)
[Chương 169](#)
[Chương 170](#)
[Chương 171](#)
[Chương 172](#)
[Chương 173](#)
[Chương 174](#)
[Chương 175](#)
[Chương 176](#)
[Chương 177](#)
[Chương 178](#)
[Chương 179](#)
[Chương 180](#)
[Chương 181](#)
[Chương 182](#)
[Chương 183](#)
[Chương 184](#)
[Chương 185](#)
[Chương 186](#)
[Chương 187](#)

[Chương 188](#)
[Chương 189](#)
[Chương 190](#)
[Chương 191](#)
[Chương 192](#)
[Chương 193](#)
[Chương 194](#)
[Chương 195](#)
[Chương 196](#)
[Chương 197](#)
[Chương 198](#)
[Chương 199](#)
[Chương 200](#)
[Chương 201](#)
[Chương 202](#)
[Chương 203](#)
[Chương 204](#)
[Chương 205](#)
[Chương 206](#)
[Chương 207](#)
[Chương 208](#)
[Chương 209](#)
[Chương 210](#)
[Chương 211](#)
[Chương 212](#)
[Chương 213](#)
[Chương 214](#)
[Chương 215](#)
[Chương 216](#)
[Chương 217](#)
[Chương 218](#)
[Chương 219](#)

[Chương 220](#)

[Chương 221](#)

[Chương 222: Trước Kia Em Vẫn Gọi Anh Là Phi Phàm](#)

[Chương 223](#)

[Chương 239](#)

[Chương 240](#)

[Chương 241](#)

[Chương 242](#)

[Chương 243](#)

[Chương 244](#)

[Chương 245](#)

[Chương 247](#)

[Chương 248](#)

[Chương 249](#)

[Chương 250](#)

[Chương 251](#)

[Chương 252](#)

[Chương 253](#)

[Chương 254](#)

[Chương 255](#)

[Chương 256](#)

[Chương 257](#)

[Chương 258](#)

[Chương 259](#)

[Chương 260](#)

[Chương 261](#)

[Chương 262](#)

[Chương 263](#)

[Chương 264](#)

[Chương 265](#)

[Chương 266](#)

[Chương 267](#)

[Chương 268](#)
[Chương 269](#)
[Chương 270](#)
[Chương 271](#)
[Chương 272](#)
[Chương 273](#)
[Chương 274](#)
[Chương 275](#)
[Chương 276](#)
[Chương 277](#)
[Chương 278](#)
[Chương 279](#)
[Chương 280](#)
[Chương 281](#)
[Chương 282](#)
[Chương 283](#)
[Chương 284](#)
[Chương 285](#)
[Chương 286](#)
[Chương 287](#)
[Chương 288](#)
[Chương 289](#)
[Chương 290](#)
[Chương 291](#)
[Chương 292](#)
[Chương 293](#)
[Chương 294](#)
[Chương 295](#)
[Chương 296](#)
[Chương 297](#)
[Chương 298](#)
[Chương 299](#)

[Chương 300](#)
[Chương 301](#)
[Chương 302](#)
[Chương 303](#)
[Chương 304](#)
[Chương 305](#)
[Chương 306](#)
[Chương 307](#)
[Chương 308](#)
[Chương 309](#)
[Chương 310](#)
[Chương 311](#)
[Chương 312](#)
[Chương 313](#)
[Chương 314](#)
[Chương 315](#)
[Chương 316](#)
[Chương 317](#)
[Chương 318](#)
[Chương 319](#)
[Chương 320](#)
[Chương 321](#)
[Chương 322](#)
[Chương 323](#)
[Chương 324](#)
[Chương 325](#)
[Chương 326](#)
[Chương 327](#)
[Chương 328](#)
[Chương 329](#)
[Chương 330](#)
[Chương 331](#)

[Chương 332](#)

[Chương 333](#)

[Chương 334](#)

[Chương 335](#)

[Chương 336](#)

[Chương 337](#)

[Chương 338](#)